

กระโถนข้าวจรรยาอัน

รวมเล่มฉบับที่ (๑-๒๐)

๙ กระโถนข้าวจรรยา ๙
รวมเล่มฉบับที่ (๑ - ๒๐)

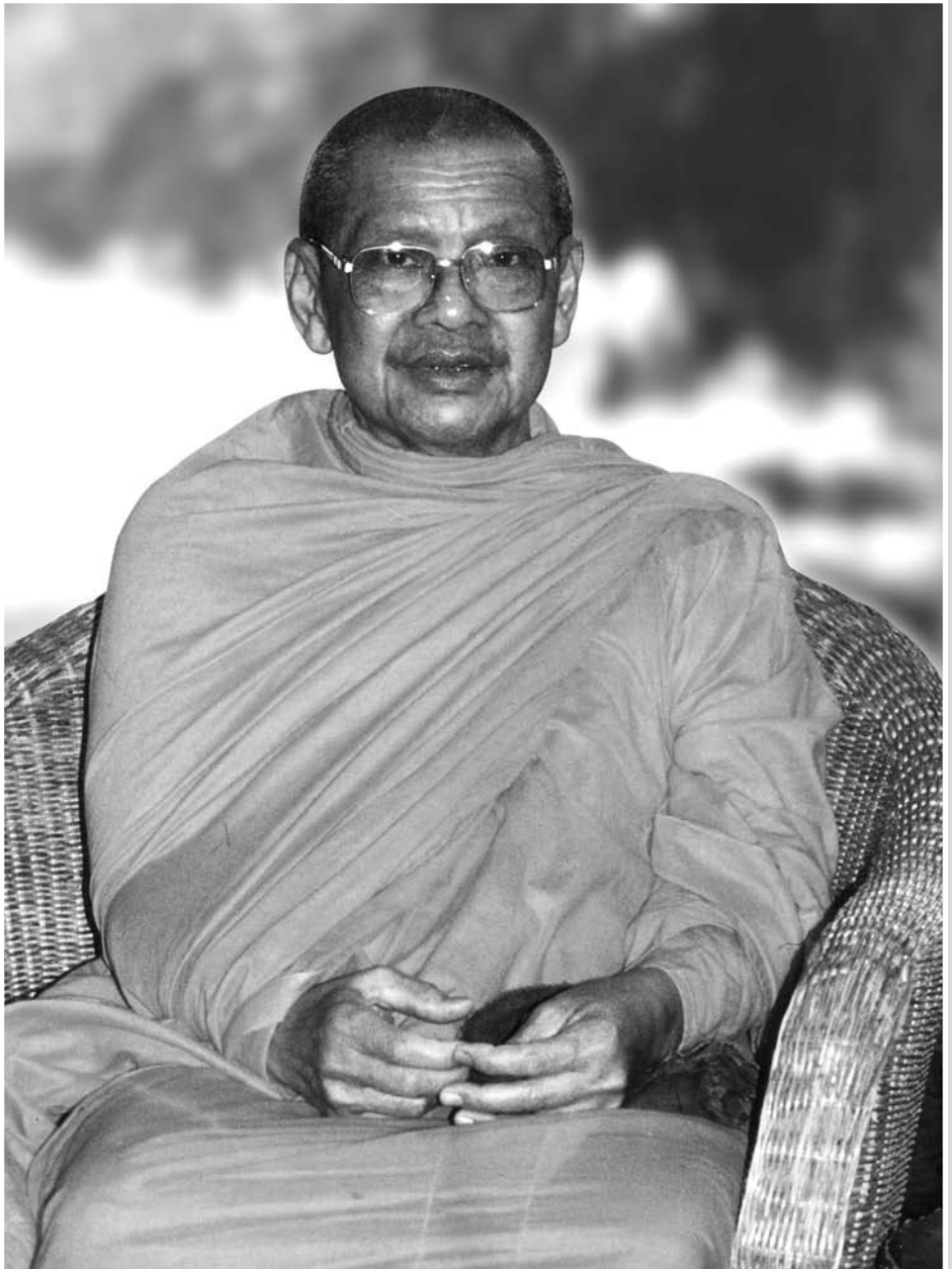

∞ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ∞

วัดจันทาราม (ท่าซุง) ต.น้ำซึม จ.อุทัยธานี

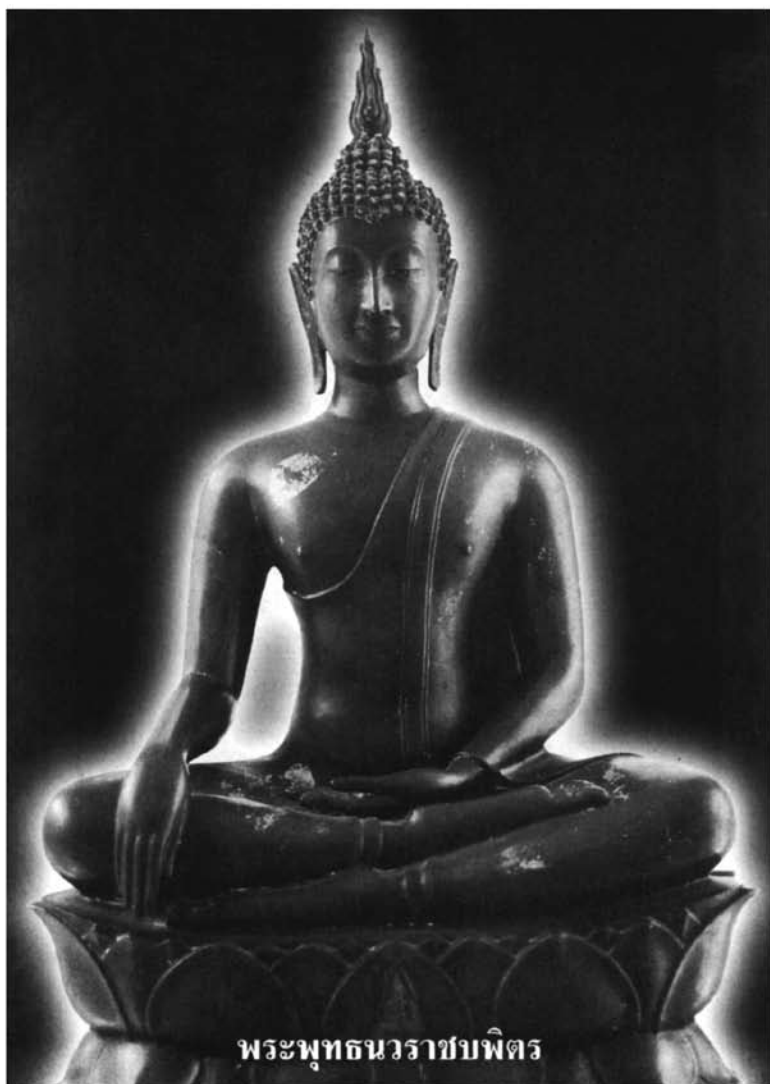

∞ หลวงพ่อพระราชพรหมยาน ∞
(พระมหาวิระ ถาวโร)
วัดจันทาราม (ท่าซุง) ต.น้ำซึม จ.อุทัยธานี

❧ สารบัญ ❧

• ฉบับที่ ๑	เดือนมีนาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๗
• ฉบับที่ ๒	เดือนเมษายน	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๓๒
• ฉบับที่ ๓	เดือนพฤษภาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๖๕
• ฉบับที่ ๔	เดือนมิถุนายน	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๙๘
• ฉบับที่ ๕	เดือนกรกฎาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๑๓๑
• ฉบับที่ ๖	เดือนสิงหาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๑๕๙
• ฉบับที่ ๗	เดือนกันยายน	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๑๘๙
• ฉบับที่ ๘	เดือนตุลาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๒๒๔
• ฉบับที่ ๙	เดือนพฤศจิกายน	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๒๕๖
• ฉบับที่ ๑๐	เดือนธันวาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๗	๒๘๘
• ฉบับที่ ๑๑	เดือนมกราคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๓๒๑
• ฉบับที่ ๑๒	เดือนกุมภาพันธ์	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๓๕๓
• ฉบับที่ ๑๓	เดือนมีนาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๓๘๕
• ฉบับที่ ๑๔	เดือนเมษายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๔๑๗
• ฉบับที่ ๑๕	เดือนพฤษภาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๔๕๐
• ฉบับที่ ๑๖	เดือนมิถุนายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๔๘๕
• ฉบับที่ ๑๗	เดือนกรกฎาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๕๑๙
• ฉบับที่ ๑๘	เดือนสิงหาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๕๕๓
• ฉบับที่ ๑๙	เดือนกันยายน	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๕๘๖
• ฉบับที่ ๒๐	เดือนตุลาคม	พุทธศักราช ๒๕๔๘	๖๑๙

พระพุทธนวราชูปภัทร

กระถินข้างธรรมาสน์

ฉบับปฐมฤกษ์ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

คำนำ

กระโถน เป็นภาชนะที่ใช้สำหรับใส่ของที่เขาทิ้งแล้ว เพื่อจะได้ไม่สกปรกเลอะเทอะ เกลือ่นกลาด กระโถนจึงเป็นที่ใส่ของสารพัด กลายเป็นที่รังเกียจของคนทั่วไป แต่ในความเป็นจริงนั้น กระโถนเป็นสิ่งที่เราควรจะต้องเปลี่ยนแบบ ควรจะทำตามให้ได้ กระโถนรองรับทั้งของที่ดีสะอาดและไม่สะอาด โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง เราสามารถทำให้เป็นแบบกระโถนได้ เราจะมีความสุขมาก

อย่าไปรังเกียจกระโถน ความสกปรกทุกอย่างเป็นตัวเราสร้างขึ้นทั้งนั้น กระโถนช่วยรองรับและแสดงให้เห็นความจริงว่า ตัวเราเองนั้นแท้จริงสกปรกขนาดไหน ? โดยลำพังแล้วกระโถนนั้นสะอาดอยู่เสมอ

สารพัดข้าวของในกระโถนนั้น ถ้าเราลองค้นหาดูอาจจะพบของดีซ่อนอยู่ได้ไม่ยาก กระโถนบ้านเศรษฐีนั้นอาจมีเศษแก้วแหวนเงินทองทิ้งอยู่ คนยากคนจนสามารถนำมาประทังชีวิตของตนให้อยู่รอดได้

“กระโถนข้างธรรมาสน์” โดยเฉพาะธรรมาสน์ของ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ นั้น มีธรรมะเล็กๆ น้อยๆ ตกอยู่มากใครยอมเสียเวลาค้นหา อาจจะได้รับประโยชน์ที่คาดไม่ถึง

หากมีความดีในหนังสือนี้อยู่บ้าง อาตมาขออ้อมถวายบูชาคุณของหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ แห่งวัดท่าซุง จ.อุทัยธานี ผู้เป็นครูบาอาจารย์ที่อาตมาเคารพรักเหนืออื่นใด ถ้ามีข้อความใด ล้วงเกินต่อผู้หนึ่งผู้ใด อาตมาขอกราบขอขมากรรมนั้นมาในโอกาสนี้ด้วย

จากใจจริง

พระเล็ก สุทธิมปญโญ

๑ มกราคม ๒๕๔๗

เล่าสู่กันฟัง

สิบปีเศษที่ผ่านมา ณ “บ้านอนุสาวรีย์ฯ” แห่งนี้ ได้มีผู้คนมากหน้าหลายตาแวะเวียนเข้ามาซักถามปัญหาการปฏิบัติธรรม, รับฟังธรรมะข้อคิดต่างๆ ตลอดจนได้รับรู้รับฟังเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยเกี่ยวกับปฏิบัติพาพระเดชพระคุณหลวงพ่อฤๅษีลิงดำ ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่กับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

หลายท่านไม่มีโอกาสรับฟังนานๆ หลายท่านไม่มีโอกาสบันทึกจดจำ และหลายท่านคงคิดเหมือนกันว่า เสียตายความรู้ต่างๆ เหล่านี้ ที่ผ่านการปฏิบัติผ่านการสั่งสมประสบการณ์และผ่านความทรงจำจากพระเล็ก สุทธิมปญโญ

นี่จึงเป็นที่มาของหนังสือ “กระโถนข้างธรรมาสน์” ที่ปรากฏสู่สายตาท่านทั้งหลาย

ขณะนี้ ที่ “เรา” คณะผู้จัดทำ คณะเล็กๆ ได้รวมตัวกันขึ้น เพื่อเก็บรวมสิ่งตกหล่นเหล่านี้ และถ่ายทอดเป็นตัวอักษร สู่สายตาท่านทั้งหลาย “เรา” ทำหน้าที่เพียงแต่การเก็บรวมสิ่งตกหล่นเหล่านี้และสื่อสารไปสู่ท่านทั้งหลายเท่านั้น ส่วนประโยชน์อันจะพึงได้ มากน้อยแค่ไหน? คงเป็นเรื่องที่แต่ละท่านจะค้นหาและเก็บเอาไปกันเอง

หากผลแห่งการกระทำ ที่ “เรา” คณะผู้จัดทำ ได้กระทำผ่านสมมติแห่งโลกที่เรียกว่า “หนังสือกระเณข้างธรรมาสน์” นี้...จะพึงมีผลแห่งความดีอยู่บ้าง...ก็ได้หวังการขอบคุณ หรือการชื่นชมจากใคร แต่ประการใด หวังแต่เพียงเป็นส่วนหนึ่งในการทดแทนและบูชา พระคุณอันยิ่งใหญ่ ของคุณพระรัตนตรัย ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน โดยเฉพาะ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ พ่อ...ผู้เป็นที่รักเคารพยิ่งของลูกทุกคน ที่ทำให้เราได้มีโอกาสสัมผัสสัจธรรมแห่งธรรมในชาตินี้ ซึ่งสิ่งที่เราทำขึ้นนี้คงเป็นเพียงเศษเสี้ยวฐลีของความยากลำบาก ความเสียสละ และความเมตตาที่ทุกพระองค์ทุกท่าน มีต่อเราทั้งหลาย

และที่สุดขอกราบขอบพระคุณในความเมตตาทุกประการที่ พระเล็ก สุรมมปญโญ มีต่อพวกเรา และให้เราได้มีโอกาสทำงานชิ้นนี้

คณะผู้จัดทำ

สนทนากับพระเล็ก สุรมมปญโญ วันเสาร์ห้าที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๔๓

เมื่อกี้ตั้งใจบอกกับพวกเราว่า เอ้า เรื่องสำคัญล่ะนะ เรื่องที่พวกเราอยากจะฟังก็คือว่า ปีหน้าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง (หัวเราะ) นั่งยึดคอรอไม่ยอมเข้าเรื่องซักทีจะ ๓ ชั่วโมงอยู่แล้ว... ปีหน้าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ปีหน้า...มีการเลือกตั้งวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๔ ไหมมี่ย ? (หัวเราะ) พอวันที่ ๗ มกราคม เป็นต้นไปก็วุ่นวายบรรลัยโลกเลย มันยุ่ง...ใครๆ ก็อยากจะมีอำนาจ พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ชัดเลยว่า การเสวยอำนาจอย่างหนึ่ง การรับประทานอาหารอย่างหนึ่ง การนอนอย่างหนึ่ง การเสพกามอย่างหนึ่ง ทั้ง ๔ อย่างนี้ไม่มีใครเบือ ยกเว้นผู้ที่บารมีถึง ปัญญาถึง เท่านั้น ไม่อย่างนั้นคำว่า “เบือ” จะไม่มี ดังนั้น พอหลังวันที่ ๖ มกราคมเป็นต้นไป ก็ยุ่งบรรลัยเลย ฝ่ายจะเป็นรัฐบาล กูฟ่องมึง มึงฟ่องกู ใครจะโดนแขวน ใครจะโดนใบแดง ยุ่งไปหมด อย่าไปวุ่นวายตามเขาทำมาหากินของเราไปตามปกติ นึกซะว่าเสียงตัวอะไรมันกัดกัน อยู่ข้างๆ หูกี้แล้วกัน ฟังไม่ได้ก็อุดหูซะ พอเดือนมีนาคม...เหตุการณ์ต่างๆ เริ่มดีขึ้นมาช่วงหนึ่ง เอ้า...มีดีเหมือนกันไม่ใช่มีดี อีคราวนี้บ้านเรามันแปลก มันดีแป็บเดียวนะ คือ... ทางล้นเกล้ารัชกาลที่ ๖ ท่านบอกว่า มันหวังตั้งสงบ จงเตรียมรบให้พร้อมสรรพ ศัตรูกล้ามา ประจัญ อาจจะมีสู้รบขึ้น คนไทยเรานี้เตรียมพร้อมทุกวาระจริงๆ ไม่มีศึกไม่มีศัตรูมันก็ซุ่มกัดกันเองอยู่เสมอ พอถึงเวลามีศัตรูเมื่อไหร่ค่อยร่วมมือกัน เป็นอย่างจันทลุด เพราะฉะนั้น มันดีก็ดีแป็บเดียว อ้าว...เที่ยวไปอีกแล้ว จะไปตีอีกทีก็โน่นนะ มิถุนา ก็ไม่นานใช่ไหม ? ก็มีดี

อยู่บ้าง พอหลังมิถุนาไปแล้วคราวนี้เกิดอะไรขึ้น มันมองไม่ชัด หลังมิถุนาไปแล้วเหตุการณ์บ้านเมืองของเรามันเหมือนมองอยู่ใต้น้ำ คนมองใต้น้ำเห็นชัดมัย ? ไม่ค่อยชัดมันพราวๆ มัวๆ บอกลูกไม่ถูก เพราะฉะนั้นใครมีกิจการมัยอะไร นี่จึงจ้งหะช่วงจ้งหะให้ตีนะ ช่วงไหนที่อาตมาบอกว่าตีนะให้รีบทำซะ แล้วก็อย่าขี้ใจ ถ้าหากว่าเราขี้ใจเราประมาทอย่างที่เราอาตมาเตือนไว้ตั้งแต่แรก...มันจะพลาด ทุ่มเทมากจะลำบาก ต้องรู้จักหลัก รู้จักหลบ รู้จักถอยเมื่อถึงจ้งหะเวลา ไม่ใช่สู้ตะบันไป หลวงปู่หล้า วัดภูจ้อก้อ ท่านเมตตาสอนว่า จงหัดเป็นนักหลบอย่าเป็นนักรบอยู่รำไป สถานการณ์ไหนรู้ว่าสู้ไม่ได้ก็ถอย ถ้าไม่รู้จักถอยนะ เขาเรียกว่า “โง่” คราวนี้มาว่ากันต่อ สถานการณ์ประเทศชาตินี้มันเหมือนมองใต้น้ำใช้มัย มองอย่างไรมันก็เหมือนไม่ค่อยจะชัดเจน แต่ยังมีว่าเมืองไทยของเราอันดับแรก บารมีขององค์ในหลวงของเรา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระโพธิสัตว์ใหญ่พระองค์นี้บารมีท่านมากล้นเหลือเกิน สามารถประคับประคองแล้วก็พยุงสถานการณ์ของประเทศชาติของเราให้ทรงตัวอยู่ได้ อันดับที่สอง สมเด็จพระมหากษัตริราชเจ้าของเราทั้งปวงที่เป็นพรหม เป็นเทวดา เป็นพระอยู่ข้างบน ท่านมีหน้าที่อีกอย่างหนึ่งเรียกว่า พระสยามเทวาริราช พระสยามเทวาริราชไม่ได้จำเพาะเจาะจงใคร บรรดาพระมหากษัตริราชเจ้าทั้งปวงในอดีตของเรา ย่อมรัก ย่อมห่วงใยในผืนแผ่นดินไทยนี้ เมื่อท่านไปเสวยสุขอยู่ข้างบนแล้ว ก็ปฏิบัติหน้าที่ของพระสยามเทวาริราชด้วย ท่านจะช่วยประคับประคองสถานการณ์ประเทศชาติของเราอย่างสุดความสามารถ อันดับที่สาม หลวงปู่หลวงพ่อที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เมื่อถึงวาระ ถึงเวลาที่ชะตามันดับขันธ์มาก หลายองค์ที่รู้วาระของตน เลือกลงเวลาทั้งขันธ์ในตอนที่นั้น เพื่อขจัดปัดเป่าเหตุการณ์ไม่ดีต่างๆ จากร้ายให้กลายเป็นดี จากหนักให้กลายเป็นเบา ดังนั้นพวกเราอย่าได้กังวล เดียว...พวกรุ่นนี้เวลาที่เที่ยงคืนตั้งใจรับพรจากในหลวง ในหลวงแนะนำอย่างไรทำอย่างนั้น

ในปัจจุบันนี้อาตมาอยากจะพูดว่า ต่อให้พระปฏิบัติดีจริงๆ ความคล่องตัวในทิพจักขุญาณยังสู้ในหลวงเราได้ยาก กินพระราชทานคั้นยา ผู้ที่ได้ทิพจักขุญาณตั้งแต่ ๗ ขวบ และใช้มาตลอดโดยไม่เคยทอดทิ้ง ตอนนี้ ๗๓ ขึ้น ๗๔ แล้วนะ ใช้มา ๖๐ กว่าเกือบ ๗๐ ปี แล้วคล่องตัวขนาดไหน ปฏิบัติตามทีพระองค์ท่านบอก ไม่ใช่หน้าที่ของท่านก็อย่าไปขวางคนอื่นเขา ไปนั่งบนโต๊ะรีดผ้าเขารีดไม่ได้ เขาจะเอาเตารีดโซกหัวเอา ไซ้ไหม ? พระปฏิบัติดีอยู่ที่ไหน ในหลวงท่านรู้หมด คนทำดีทำชั่วที่ไหนในหลวงท่านรู้หมด แต่ว่า...ท่านรู้แบบพระ ถ้าไม่จำเป็น ไม่ใช่หน้าที่ ท่านไม่พูด จะมีพระราชดำรัสออกมาแต่ละทีถ้าคนมีปัญหาฟังแล้วสะดุ้งอย่างกั๊กกันให้มากนั๊ก...กั๊กกันนี้ยังไม่หยาบนะจ๊ะ ถ้าทะเลาะกันนะหยาบกว่า ภาษาไทยแท้กั๊กกันไม่หยาบ ทำอะไรมีใครรอดพระเนตรพระกรรมไปได้บ้างละ ? พระติมีที่ไหนพระองค์ท่านก็ค้นดินไปหา หลวงปู่ศรี หลวงพ่อศรี ช่วยรักษาระเบียงพระศาสนา ช่วยสงเคราะห์ต่อประชาชนทั้งหมดด้วยนะครับ กระผมขอฝากเอาไว้ วัดไหนที่ตั้งอย่างเดียวแต่ไม่ตีจริงนะ ในหลวงไม่เคยเสด็จหรือก สังกะตดูเถาะ วัดตั้งๆ แถวๆ ปทุมธานี ท่านก็ไม่เคยไป วัดตั้งๆ แถวๆ สุราษฎร์ธานีท่านก็ไม่เคยไป วัดตั้งๆ แถวๆ นนทบุรีท่านก็ไม่เคยไป เคยเห็นมัย ?

ทูลเชิญยังไม่เสด็จเลย ที่ไหนที่ไม่ดีจึงท่านไม่ไปหรือก ในขณะเดียวกันหลวงปู่ หลวงพ่อแก่ๆ อยู่กลางป่ากลางเขา ในหลวงกราบถึงตักเลย ดังนั้น ที่สำคัญที่สุดก็คือว่ากรรมฐานที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดท่าซุงสอนเรามา คือ ตวัมโนมยิทธิ อันนี้สถานการณ์ประเทศชาติจบไปนะ เอาแค่นั้นพอ อาตมาเองก็ไม่สามารถที่จะฝึกกฎของกรรมบ่ออะไรชัดเจนมากไปกว่านี้ได้ ได้แต่บอกโยมมาให้ทำตามในหลวงแล้วกัน ยึดในหลวงเป็นหลัก ท่านบอกว่าให้ประหยัด ให้อุจก ใช้เศรษฐกิจพอเพียง ชื่อในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น ก่อนจะทำอะไรตรีกตรองให้ดี เราก็มทำตามที่พระองค์ท่านตรัสมา พ่อใหญ่ของคนทั้งประเทศ ๖๐ กว่าล้านบอกแล้ว...ลูกๆ ถ้าทำตามพ่อก็สบายใจ ไม่มีใครที่จะมีครอบครัวใหญ่กว่าพระองค์ท่านอีกแล้ว พ่อคนเดียวลูก ๖๐ กว่าล้าน เป็นเราเลี้ยงไหมมัย ? ๖ คนก็ตายแล้ว คราวนี้ลูกๆ ถ้าไม่รัก ไม่สามัคคี ไม่เชื่อพ่อ พ่อก็คงหนักใจมาก มีวิธีเดียวที่จะให้พ่ออยู่กับเรานานๆ ก็คือ ปฏิบัติตาม เคารพรักและปฏิบัติตามที่พระองค์ท่านมีพระดำรัสตรัสสอนมา บอกอย่างไรทำอย่างนั้น พระองค์ท่านได้ทักขุญาณตั้งแต่ ๗ ขวบ พระองค์ท่านไม่เคยทอดทิ้ง ชักซ้อมใช้งานมาตลอด พระเดชพระคุณหลวงพ่อของเราสอนมโนมยิทธิมานานเหลือเกิน ถ้านับเวลาก็ตั้งแต่ปี ๒๕๐๘ เป็นต้นมา คนที่ได้มโนมยิทธินับเป็นแสนๆ มีใครบ้างที่ชักซ้อมอยู่ทุกวันโดยไม่ทอดทิ้ง...หายาก...ใช่มัย ? อาวุธแม่เกียจคร้าน การขัด เกิดสนิมจับถนัด หนักตื้อ ถึงเวลาชักไม่ออกติดแหม็กอยู่แค่ฝักนั้นแหละ ต้องซ่อมบ่อยๆ โดยเฉพาะหลวงพ่อบอกท่านสอนเราให้รู้เพื่อละ ไม่ใช่รู้แล้วยึด

ปัจจุบันนี้อาตมาเวทนาโยมเหลือเกิน หลายต่อหลายคน รู้แล้วนำไปใช้ผิดๆ ไปดูการระลึกชาติ ไปดูย้อนอดีต แล้วก็ไปภาควุฒิใจคนนั้นเป็นพี่เรา คนนั้นเป็นน้องเรา นั้นผิวเรา เมียเรา ลูกเรา พ่อเรา แม่เรา แล้วก็กอดคอกันตายพร้อมกันเรา อือม...ดูก็ดูอย่างมีปัญญาสิ ดูแบบที่เรียกว่าใช้ปัญญาประกอบ แต่ละชาติที่เราเกิดมาชาติไหนไม่ทุกข์บ้าง ลำบากยากเข็ญมาจนขนาดนี้ไม่เข็ดใช่มัย ? ยังไปฝันความสัมพันธ์ใหม่ ไปกอดคอตายรวมกันทั้งพรวนอีกใช่มัย ? ยังลงสู่อบายภูมิไม่เพียงพอใช่มัย ? อาตมาที่ไม่ยอมสอนเพราะสงสารโยม อยากจะบอกวามโนมยิทธิจริงๆ ง่ายมาก คิดเป็นที่ใช้ได้แล้ว แต่ถ้าอาตมาสอนไปอาจจะพาโยมทั้งหลายติดเพิ่มขึ้นอีกเยอะ สงสารก็เลยไม่สอน นั่งอยู่ตรงนี้แค่ว่าใครติดขัดตรงไหนมาสอบถามอาตมาจะชี้แจงให้ หลวงพ่อบอกท่านให้เรารู้เพื่อละ ตัวการเข้าสู่มรรคผลนิพพานจริงๆ ไม่จำเป็นต้องได้อภิญญา ไม่จำเป็นต้องได้วิชชาสอง ไม่จำเป็นต้องได้สมาบัติแปด หากแต่ท่านบอกว่าให้เคารพพระพุทธเจ้าจริงๆ เคารพพระธรรมจริงๆ เคารพพระสงฆ์จริงๆ ตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ คิดว่าตายเมื่อไหร่จะไปนิพพาน มีข้อไหนล่ะที่บอกว่าต้องได้ ? อภิญญา แปลว่า รู้ยิ่ง อภิ-ยิ่งกว่า อัณญา คือ ความรู้ ไม่มีอะไรรู้ยิ่งกว่าการตัดกิเลส อดีต...มีชาติไหนที่เราไม่ทุกข์บ้าง ? ปัจจุบันนี้เราทุกข์อยู่ อนาคตถ้าเกิดอีกก็ทุกข์อีก เพราะฉะนั้นอดีตตั้งสมณาน ปัจจุบันนั่งสมณาน อนาคตตั้งสมณาน มันไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทุกชาติที่เกิดมา รวยที่สุดก็รวยมาแล้ว จนที่สุดก็จนมาแล้ว มีอำนาจที่สุดก็มีมาแล้ว ต่อยวาสนาที่สุกดีเป็นมาแล้ว มีชาติไหนที่พาให้เราพ้นทุกข์ได้ ? จุตูปปาตญาณ คนและสัตว์

ก่อนเกิดมาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน ถ้าเราทำดีเราได้ดีแน่นอน ถ้าเราทำชั่วเราได้ชั่วแน่นอนไม่จำเป็นต้องรู้จักใคร เจโตปริยญาณ ใจของคนอื่น ใจนั้นแหละตัวระยำเลย สำหรับคนใช้คิด ตูมันต้องดูใจตัวเอง แก่ต้องแก่ที่ตัวเอง ไม่ใช่ไปเที่ยวดูคนอื่น ต่าหนี คนอื่นบางคนมานั่งตรงหน้าฉัน อริชฐานมาตั้งแต่บ้านแล้ว เออ...ถ้าหลวงพี่แน่จริงให้บอกสิว่าผมคิดอะไร ไม่ถึงให้ก็บุญแล้วนะ อยากจะบอกกับเขาให้ชัดๆ ว่าใจของกูยังดูไม่ไหวเลย กูจะเสียเวลาไปดูใจมันทำไม (หัวเราะ) คราวนี้ชัดมัย ? ปกติไม่ค่อยพูด แต่บทจะพูดแล้วไม่ค่อยยังสำคัญที่สุดก็คือดูใจตัวเอง ใจของเรามีความขี้มัย ถ้ามีโล่มันออกไป ระเบิดระวังไว้อ่าให้มันเข้ามาอีก ใจของเรามีความดีอยู่มัย ? ถ้าไม่มีสร้างมันขึ้นมา ถ้ามีอยู่แล้วทำให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป นี่คือตัวเจโตปริยญาณที่สำคัญที่สุด แต่ละวันดูสติจิตของตัวเอง มันฟ้องโล่มัย ? ถ้าไม่ฟ้องโล่แรงทำความดีซบจิตให้ฟ้องโล่ที่สุดเท่าที่จะฟังทำได้ แล้วก็รักษาไว้อ่าให้มันชุ่มมัวอีก นี่คือ เจโตปริยญาณที่แท้จริง ไม่ใช่เที่ยวไปดูคนอื่นไปรู้คนอื่น บางคนมาถึงก็ แหม...หลวงพี่พูดเหมือนตาเห็นเลย อาจารย์พูดเหมือนตาเห็นเลย หลวงพ่อพูดเหมือนตาเห็นเลย ไม่อยากให้เห็นหรอก แต่บางทีถ้าไม่ทำอย่างนั้นมันก็ไม่เชื่อ พอเห็นเสร็จก็เลิกดู ไม่รู้จะดูต่อไปทำไม มันไม่มีประโยชน์เลย เพราะว่าทั้งหมดก็ทุกข์ เขาก็ทุกข์ เราก็กินทุกข์ ดูความทุกข์ของตัวเองก็ดูไม่ไหวแล้ว ดูใจของตัวเองก็ระวังไม่ไหวยังไปดูเขาอีก ใช้ให้ถูกนะ ยถากัมมตาญาณ รู้กรรมของคนและสัตว์ ถ้าเราเชื่อที่พระพุทธเจ้าสอนว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ไม่จำเป็นต้องรู้จักใคร ตกลงญาณ ๘ ต้องใช้มัย ?...เออ ไม่ต้อง อภิญญา อภิ-ยิ่งกว่า, อัญญา-ความรู้ ไม่มีอะไรรู้เกินกว่าการตัดสินใจเลส อย่างต่างๆ ให้รู้ว่าพระโสดาบันมีคุณสมบัติอย่างไรแล้วตั้งหน้าตั้งตาทำในคุณสมบัตินั้นไป นั่นแหละถึงจะเป็นลูกที่ดี ถึงจะเป็นลูกที่แท้จริงของหลวงพ่อ ถึงจะพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นศิษย์วัดท่าซุง เราเป็นศิษย์หลวงพ่อกุญชรสิงดำ แล้วบุคคลที่ใดละ ? บุคคลที่ปฏิบัติได้ แต่ระวังให้ใช้กำลังใจเกาะพระนิพพานไว้ ถ้าเราดูใจตัวเองเป็น สังเกตใจตัวเองเป็นจะรู้ว่า ราคะ-อารมณระหว่างเพศกิติ โทสะ-อารมณโกรธ เกลียด อาฆาต พยาบาท กิติ โลกะ-อารมณความโลภอยากได้ใคร่มีกิติ โมหะ-อารมณความหลงกิติ มันเป็นคุณสมบัติของร่างกายนี้ ถ้าหากว่าจิตใจของเราไม่ไปปรุงไปแต่งกับมันด้วย มันก็ไม่สามารถทำอันตรายเราได้ ในเมื่อเราได้มโนมยิทธิ เราได้อภิญญา เกิดราคะขึ้นมา ใช้อารมณของมโนมยิทธิ ใช้อารมณของอภิญญา ฟุ้งจิตขึ้นไปกราบพระบนนิพพาน หน้าด้านเข้าไป กำลังของสมาธิของเราเข้มแข็งพอ ถ้ารู้ระวังตัวอยู่ มันมาเราเผ่นพรวดหนีไปเลย ไปอยู่ข้างบนโน้น โกรธขึ้นมาหนีไปอยู่ข้างบน โลกขึ้นมาหนีไปอยู่ข้างบน หลงขึ้นมาหนีไปอยู่ข้างบน ไปอยู่ต่อหน้าพระพุทธเจ้า ร่างกายเมื่อไม่มีจิตใจคอยปรุงแต่งอยู่ มันก็เหมือนกินอาหารไม่ได้ใส่เกลือ ไม่ได้ใส่น้ำปลา ไม่ได้ใส่น้ำส้ม ไม่ได้ใส่น้ำตาล มันไม่มีรสไม่มีชาติ มันจืดชืดไม่เป็นทำมันแข็งมัน ไม่มีใครไปปรุงแต่งให้อารมณจิตมันตั้งอยู่เดี่ยวเดียวความชั่วเหล่านั้นก็สลายไป เพราะว่าความชั่วเหล่านั้นเป็นสมบัติของร่างกายไม่ใช่สมบัติของใจ การที่เราไปเกาะพระนิพพาน เกาะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่บนวิมานของเรา นั่นแหละ คือการใช้

มโนมยิทธิที่ถูกต้องอย่างที่หลวงพ่อดองการ เพราะว่ามันจะไม่พลาดไปไหน อย่างไรก็ตาม เราก็ออยู่ตรงนั้นแล้ว มันเป็นการตัดกิเลสที่อัตโนมัติที่สุด เราอยู่ตรงนั้นให้ชินกับอารมณ์ ละเอียด อารมณ์สงบ อารมณ์เยือกเย็นของพระนิพพานอันนั้น พอจิตใจมันชิน รับอารมณ์นั้น มาเต็มที่ แล้วประดับประดาให้ดี ส่วนใหญ่ลูกบิ๊บบเล็กเลย ต้องรู้จักรักษาประดับประดา ะมัดระวังสภาพจิตใจของเราให้ทรงตัวอยู่ในอารมณ์นั้นให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ให้ได้ครึ่ง ชั่วโมง ให้ได้หนึ่งชั่วโมง สามชั่วโมง ครึ่งวัน วันหนึ่ง สามวัน อาทิตย์หนึ่ง สิบวัน ครึ่งเดือน เดือนหนึ่ง ปีหนึ่ง...ว่าไปเลย ยิ่งนานเท่าไรกิเลสยิ่งกินใจเราได้น้อยลงๆ ถ้ารู้ระมัดระวังรักษา อารมณ์ใจอย่างนี้เอาไว้ได้ กตกิเลสเอาไว้แบบนี้ตลอดเวลา ก็เหมือนกับหินที่ทับหญ้า ทับไป นานๆ หญ้ามันตายหมด นั่นคือตัวมโนมยิทธิที่หลวงพ่อดองการให้พวกเราปฏิบัติ ที่หลวงพ่อ เคี้ยวเข็ญ สั่งสอนเรามากี่ปีต่อกี่ปี การใช้ที่ถูกต้องใช้กันอย่างนี้ เท่าที่เอาตามาส่วนใหญ่นี่ใช้ ผิดหมด ในเมื่อใช้ผิด มันก็จะมีแต่โทษมากกว่าประโยชน์ทั้งนั้น แทนที่จะรู้เพื่อละกิเลสเพื่อ หลง เพื่อยึดเพื่อติด แล้วสิ่งต่างๆ ที่เรารู้เป็นการรู้ในปัจจุบัน อนาคตสิ่งเหล่านั้นก็ เปลี่ยนแปลงตามไปตามปัจจัยเฉพาะหน้า ดังนั้น คำทำนายหลายๆ อย่างเมื่อถึงวาระ ถึงเวลา เมื่อมีปัจจัยเฉพาะหน้ามาให้เปลี่ยนแปลง อย่างเช่น บอกว่าเมื่อเดือนมิถุนายนมันจะดี แต่ถ้าหากว่าทั้งหมดรามือเสียจากการทำดี ปล่อยให้ความชั่วเข้ามาครอบงำจิตใจ กำลังของ ความชั่วมีสูงกว่า ถึงวาระถึงเวลามันก็ไม่ได้ไปตามนั้น ดังนั้น กระทั่งความเป็นทิพย์ ความรู้ เหล่านี้มันก็ยังไม่เที่ยง เราจะไปยึดถือมันหมาย เชื่อปากมันลงไปว่าจะเป็นอย่างนั้นดั่งนั้นนั้นไม่ได้ เพียงแต่เอาเป็นแนวทางไว้คอยระมัดระวังเท่านั้น รู้ ต้องรู้อย่างคนมีสติ ใช้ ต้องใช้อย่างคนมี ปัญญา สติกับปัญญาเป็นของคู่กัน ถ้าสติเกินปัญญา จะเป็นคนไม่กล้าทำอะไรจ๋าๆ จ้องๆ ชักลัว ชีระวังจนเกินไป ถ้าปัญญาเกินสติก็จะบุ่มบ่าม โฝงฉ่างจนกระทั่งพลาดได้ง่าย สติกับ ปัญญาจะต้องไปพร้อมๆ กัน ไปเท่าๆ กันธรรมชาติจะเจริญ พุดมากไปมียี้ ? นานๆ ด่าที่ว่า จนคุ้ม ปีหนึ่งๆ เอาตามก็มีเวลาพุดได้อย่างนี้แต่ไม่กี่ครั้งเท่านั้น ใครเก็บอะไรไปได้ก็เก็บไป รวมเวลา ๒๕ - ๒๖ ปีที่ผ่านมา ที่เอาตามอภายถวายชีวิตอยู่รองพระบาทของพระเดช พระคุณหลวงพ่อกับมา ทั้งหมดที่เก็บมาได้ไม่เคยปิดบังใคร มีอะไรให้แค่มด เพราะว่าพอก็ไม่ เคยหวงวิชา เอาตามเองเมื่อทำมาถึงระดับนี้ สิ่งของตัวเองมีความสุขกายสุขใจอยู่ ก็อยากให้ ญาติโยมมีความสุขเช่นนั้นบ้าง สิ่งที่เราทำได้ ทำอะไรทำง่าย ๆ สำเร็จลงง่าย ๆ ก็อยากให้ทุก ท่านได้อย่างนั้นบ้าง ก็พยายามเคี้ยวเข็ญกัน แต่เพียงแต่ว่าเอาตามมีเวลาเคี้ยวเข็ญพวกเรา น้อยมาก เนื่องจากว่าภาระต่างๆ มันมากเกินไปเกิน บวชมาแค่ ๑๐ กว่าพรรษามีแต่คนมาขอ ความช่วยเหลือ มีแต่คนมาขอพึ่งพิง ทั้งพระ ทั้งฆราวาส ทั้งเอกชน ทั้งหน่วยราชการ ทั้งใน และต่างประเทศ แต่เอาตามเองมีพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง มีพระเดชพระคุณ หลวงปู่ หลวงพ่อ เป็นที่พึ่ง มีญาติโยมทั้งหลายเป็นผู้สนับสนุน ดังนั้น สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จึง สามารถสำเร็จลุล่วงลงไปได้ในทุกเรื่อง จนกระทั่งเขาถามว่าทำไมถึงทำอะไรง่าย ๆ ทำอะไรไม่ เคยลำบากกับใคร อยากจะบอกว่าถ้าบารมีเต็ม บารมี คือ กำลังใจถ้าบารมีเต็มบุคคลจะทำ

อะไรได้ไม่มีคำว่ายาก อาตมาเองนะไม่เต็มหรือก แต่อาศัยพระท่านเป็นหลัก ขึ้นชื่อคำว่าพระ แล้วคำว่าไม่เต็มนั้นไม่มี มีแต่สิ้นจนเมื่อแผ่ถึงอาตมาและญาติโยมทั้งหลาย

ดังนั้น ขอให้ทุกคนยึดคุณพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งให้มั่นคงเอาไว้ สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่หลงพอมอบให้แก่เรา มา โดยเฉพาะพระคาถาเงินล้าน ขอให้ทุกคนท่องบ่นภาวนาไว้เป็นประจำ จะสร้างความคล่องตัวให้แก่เราอย่างคิดไม่ถึง ใครจะว่างมง่าย ใครจะว่าเหลวไหล อาตมายืนยันว่าไม่มง่าย ไม่เหลวไหล เพราะอาตมาใช้มาเอง มีใครบ้างที่สามารถสร้างวัดๆ หนึ่งเสร็จได้ภายในปีเดียว โดยที่ ๒ มือเปล่าๆ มีแต่คาถาบทเดียว จะไม่ให้ยืนยันอย่างนี้ก็ได้ แล้วขณะเดียวกัน ไปช่วยเขาที่อื่น ไปช่วยเขาที่ไหนก็ตาม ขึ้นชื่อว่าการสะตุดยุติยังผิดจ้วงหว่าไม่มี มีแต่ความสะตุดยุติคล่องตัวอยู่เสมอ ดังนั้น ขอย้ำว่าถ้าเราใช้คาถาเป็น ส่วนใหญ่ทำไมใช้ไม่เป็น ใช้ไม่ถูกกัน การใช้คาถาเป็นก็คือต้องวางกำลังใจให้เป็น การวางกำลังใจให้เป็นก็คือ ให้ตั้งใจว่า คาถานี้คือสมบัติพิเศษที่พอให้มา หน้าที่เราคือรักษาไว้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะพึงทำได้ ด้วยการเป็นคนที่ยืนยันท่องบ่นเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา อย่างสม่ำเสมอและจริงจังทุกวัน เรื่องของความสม่ำเสมอจริงจังเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ส่วนใหญ่มันทำๆ ทิ้งๆ กัน ในเมื่อเราตั้งใจทำถวายบูชาต่อท่านอย่างสม่ำเสมอและจริงจัง ผลพิเศษต่างๆ มันจะเกิดขึ้นเอง แต่ถ้าเราทำเพื่อจะหวังผลพิเศษนั้น ตัวอยากที่บ่งหน้ามันจะตัดไปเกือบหมดอยากได้ ไม่ใช่ความผิด แต่พออยาก ตั้งใจว่าต้องการอะไร แล้วล้มความอยากนั้นเสีย แล้วตั้งหน้าตั้งตาภาวนาไป นี่คือการใช้คาถาที่ถูก การปฏิบัติทุกอย่างเหมือนกัน อยากมันถึงทำ แต่ตัวอยากตัวนี้เป็นฉันทะ หลวงพ่อเรียกว่า**ธรรมฉันทะ** คือ ความพอใจในธรรม ไม่ใช่ตัวค้นหา ตัวค้นหาเป็นการอยากได้ใคร่มีในลักษณะที่เรียกว่า ถ้าไม่ได้มา ผิดศีลผิดธรรมก็ยังเอาตัวอยาก มีอยู่ในทุกธรรมะ แต่ว่าตัวอยากนี้เป็นตัวธรรมฉันทะคือพอใจในการปฏิบัติ ขณะเดียวกัน การปฏิบัติทุกอย่างอารมณ์อุเบกขาสำคัญที่สุด การปฏิบัติไม่ว่าจะทาน ศีล ภาวนา ถ้าขาดตัวอุเบกขาการปฏิบัติหนึ่งๆ เข้าไม่ถึงจุดสุดท้าย การให้ทานถ้าไม่รู้จักอุเบกขาล่อยวางกึ่งงักงุ้มใจ ขอทานมันขอตรงดั่งก็ให้มันไป ให้แล้วก็แล้วกัน เรายังว่าเขาต้องการก็ให้เขาไป เป็นการตัดความโลภของเรา ให้มันจบลงตรงนั้น นี่คือการอุเบกขา แต่ว่าให้แล้วก็ไปนั่งคิดต่อว่า เอ...มันจะหลอกเราหรือเปล่าหว่า ? มันเป็นแก๊งค์ขอทานประเภทที่เรียกว่าเดี๋ยวถึงเวลาก็เอาคอมมาปล่อยๆ ตามจุด แล้วก็ขอตรงดั่งเขาไปวันๆ หนึ่ง ถึงเวลามันกินคือยุติกว่าเราอีกหรือเปล่า ? ใ้ออย่างนี้ขาดอุเบกขา การรักษาศีลก็เช่นกัน ถ้าหากว่าขาดอุเบกขาขาดการปล่อยวางจริงๆ การรักษาศีลมันก็รักษาไม่ได้ตลอด ไม่ฆ่าสัตว์ แต่โกรธมันขึ้นมาก็อัดตูปเข้าให้ ไม่ตายหรือกแต่เจ็บ ตีไม่ตีก็สาหัสไปเลย ขาดอุเบกขา การภาวนายิ่งหนักเข้าไปใหญ่ ถ้าขาดตัวอุเบกขาคือการปล่อยวาง ไม่รู้จักภาวะของมัน จะก้าวหน้าได้ยากมาก เราต้องทำใจว่าเรามีหน้าที่ภาวนา ผลพิเศษต่างๆ จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่เป็นเรื่องของเขา นี่คือการปล่อยในตัวของอุเบกขา แต่ถ้าไปภาวนาตั้งใจอยากให้มันได้ อยากให้มันเป็น มันจะไม่ได้ มันจะไม่มีมันเหมือนกับเราปลูกต้นไม้ เรามีหน้าที่รดน้ำพรวนดินจับหนอนจับแมลงใส่ปุ๋ยดูแลก็ทำมันไป

เราไม่มีหน้าที่ไปบังคับเขาออกดอกออกผล ลองไปจับมันดึงยอดดูสิมันจะออกมัย...? เฉากาย
ชะง่อน แต่ถ้าเรามีหน้าที่ทำของเราไปเรื่อย ด้วยการปล่อยางและเชื่อมันในคุณพระรัตนตรัย
เมื่อถึงเวลาดอกผลมันจะเกิดของมันเอง ถึงวาระ ถึงฤดูกาลของมันๆ ก็ออกดอกออกผลให้
ชื่นใจ ตอนที่มันยังไม่ถึงวาระไม่ถึงเวลา อยากเท่าไรมันก็ได้ อยากเท่าไรมันก็ไม่เป็น
ตัวอยาก คือ การไม่รู้จักรางอุเบกขา ตัวรู้ว่าเรามีหน้าที่อย่างไรเราทำให้ดีที่สุด ผลของ
หน้าที่นั้นจะเป็นอย่างไรช่างมัน นั่นคือตัวอุเบกขา เปรคให้เป็น เปรคชา เปรคชน เปรค
ปากเอาไว้ด้วย ไม่อย่างนั้นจะไปทะเลาะกับคนอื่นเขา ถ้าอุเบกขาเป็นทุกอย่างก็ดีหมด ไม่มี
การกระทบกระทั่งกับใคร ทุกอย่างเป็นธรรมชาติหมด ปกติของโลกมันเป็นอย่างนั้น ไม่ตาย
ทำสุดทายเป็นแล้ว อุเบกขา ถ้าเต็มที่มีมันจะเป็นสังฆารูปเอกาญาณ รู้จักปล่อยางในการปรุง
แต่ง การปรุงแต่งการนึกคิดเพิ่มเติมทุกอย่าง ตัวฟุ้งชานขนาดหนักเลย ทุกอย่างถ้าหยุดการ
ปรุงแต่งลงได้ มันก็หยุดหมดมันก็ดับหมด ใครเคยตามดูความคิดตัวเองบ้าง หยุดความคิดตัว
เองเป็นมัย ? หยุดเป็นเมื่อไหร่ก็เย็นเมื่อนั้นแหละ จิตสังฆารคือตัวปรุงแต่งของใจสำคัญมาก
เกิดมันก็ตรองนี้ แก่มันก็ตรองนี้ เจ็บมันก็ตรองนี้ ตายมันก็ตรองนี้ อนิจจังไม่เที่ยงก็เพราะมัน ทุกขัง
เป็นเพราะมัน อนัตตาก็เป็นเพราะมัน ก็เพราะจิตตัวปรุงแต่งนี้ตัวเดียว หยุดปรุงแต่งเมื่อไหร่
พระท่านเรียกว่า นิโรธ คือ เข้าถึงความดับ ความร่มเย็น ความสงบอย่างแท้จริง การหยุดมัน
ท่านเรียกว่า มรรค สาเหตุที่มันปรุงมันแต่งมันทำให้เกิดทุกข์ท่านเรียกว่า สมุทัย ปรุงแต่งมัน
เมื่อไหร่มันก็เป็นทุกข์ อริยสัจ ๔ มันก็อยู่ตรงนั้นแหละ อยู่ที่จิตตัวเดียว ไม่ได้อยู่ที่อื่นเลย
ดังนั้น ท่านถึงให้ดูภายใน ดูที่ตัว แก่ที่ตัว ดูที่คนอื่นไม่สำเร็จ แก่ที่คนอื่นไม่สำเร็จ ทุกอย่าง
เป็นเรื่องของโลก เราไม่สามารถแก้ไขโลกได้ แต่เราแก้ไขตัวเราเองได้ ภาวะทุกอย่างถ้าเรา
แบกโลกไว้มันหนักเหลือเกิน แต่ถ้าเราวางลงตัวเรามันมีภาวะอยู่นิดเดียวเท่านั้น ยิ่งฟังก็
ยิ่งง่าย ฟังง่ายใช่มัย ?

เหลืออีกครั้งชั่วคราว (หือ...มันพูดมากขนาดนี้เขี้ยวหรือ...?) ว่าไปเรื่อยเปื่อยนะ ยิ่งตอน
บรรยายให้ชาวบ้านเขาฟัง ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ วิทยากรต่างๆ จะพูดด้วยภาษาราชการ แต่
ชาวบ้านฟังไม่รู้เรื่อง ไปถึงก็อุปโลกอย่างนั้น บริโภคอย่างนี้ กะเหรียงมันฟังรู้เรื่องไหมล่ะ ?
เอออุปโลกบริโภค มันรู้แต่ ออหมี้ออที กินข้าวกินน้ำ อาตมาก็ต้องไปเป็นล่ามแปลไทยเป็น
ไทยให้เขาฟังอีกทีหนึ่ง ว่าไปว่ามาวิทยากรก็มมมดอาจารย์ว่าไปเรื่อยๆ เลยครับ ตกลง
บรรยาย ๖ ชั่วโมง พระว่าไป ๕ ชั่วโมงครึ่ง จริงๆ ไม่ใช่เขาไม่เก่งนะ เขาเก่ง แต่เขาลดระดับ
ตัวเองลงมาไม่เป็น ต้องพูดภาษาชาวบ้านให้ชาวบ้านเขาฟัง นี่อาตมาก็พูดมากจนเกินไป
เหมือนกัน ตกลงมีใครเก็บเอาไว้ได้บ้าง เข้าหูซ้ายทะลุหูขวาหมด นักปฏิบัติที่ดีเมื่อเก็บอกแล้ว
การจดบันทึกสำคัญมากเป็นการซ้อมอดีตตั้งสัจฉานด้วย ขณะเดียวกันก็กินลิ้ม หัวใจนักปราชญ์
จำได้มัย สุ จิ ปุ ลิ สุ มาจากสุตะ แปลว่าฟัง จิ ก็มาจากจิตตะ แปลว่าคิด ปุ ก็มาจากปุจฉา
แปลว่าถาม ลิ ก็มาจากลิขิต เขียน ฟัง-คิด-ถาม-เขียน ไ้อเขียนนี้ท่านบอกไว้ว่ากินลิ้ม สุตะ
จงฟังเขาอย่าชี้เกียจ จิตตะคิดให้ละเอียดที่สังสัย ปุจฉาหลงงมงายอย่างเกรงใจ ลิขิตเขียนไว้ได้

จะดีเลย เก่งกันทุกคน จำได้หมดเลย ไม่มีใครจดสักคนหนึ่ง อายาเซียวนะประเภทพึ่งเทคโนโลยีนะ เจิงมาเยอะต่อเยอะแล้ว อาตมาอยู่วัดท่าซุงถือสมุดบันทึกเข้าโบสถ์อยู่องค์เดียว ถึงเวลาก็จดยิกๆ ฟั่นอง ๔๐ กว่าคนไปฟังเครื่องบันทึกเสียงอยู่ ปรากฏว่าวันนั้นหลวงพ่อบอกเรื่องที่สำคัญที่สุด เครื่องบันทึกเสียงเจิง คราวนั้นมันทั้งอาตมาซะเป็นชิ้นๆ เลย จดอยู่คนเดียว สิ่งที่เราฟัง จะจำได้ก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นกระทบใจของเรา ตัวกระทบใจก็คือมันตรงกับใจของเรา ตรงกับการปฏิบัติของเราตอนนั้น แต่สิ่งที่เป็นประโยชน์มหาศาลสำหรับเราในอนาคตมันจะผ่านเลยไปเฉยๆ เพราะฉะนั้นจดซะบ้างโดยเฉพาะนักปฏิบัติ หลวงพ่อท่านบอกว่า นักปฏิบัติที่ดีกระตือรือร้นปากกาห้ามห่างมือเด็ดขาด ยิ่งเวลากลางคืนที่พระท่านสงเคราะห์ อาตมาพลิกตัวมาได้ มีดก็มีด แล้วเขียนไว้ก่อน อ่านออกอ่านไม่ออกให้มันมันยเอาไว้ ถึงเวลามันก็นึกได้เอง แต่ถ้าไม่จดรอให้เวลาผ่านไปพักเดียวเท่านั้นแหละ...ลืม มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อบอกท่านมาตอนเช้ามีด บอกให้ทำอย่างนั้นๆ สั่งมา ๓ ข้อ โอ๊ย...สบาย ๓๐๐ ข้อยังจำได้เลย ๓ ข้อ แค่นี้หมู่มาก ปรากฏว่าพออรุณขึ้น เหลือแค่ข้อเดียว อีก ๒ ข้อ หายขาด ชนิดคิดหัวแทบแตกก็ค้นไม่ออก ถ้าจดไว้ก่อนมันมีเค้าอยู่เราก็จะนึกขึ้นมาได้

ปกติแล้ววันเสาร์ห้า ตามสายครูบาอาจารย์ท่านกำหนดไว้ให้เป็นวันไหว้ครู แล้วมีพิธีพุทธาภิเษกวัตถุมงคลด้วย วันเสาร์ห้าคือวันเสาร์ขึ้นห้าค่ำ ถ้าได้เดือนห้าด้วยก็ดี ถ้าไม่ได้เดือนห้าเป็นเดือนอะไรก็ได้แต่ต้องเป็นข้างขึ้นเท่านั้น เพราะโบราณท่านถือเคล็ดคำว่า “ขึ้น” ทำอะไรให้ทำขึ้น เขาถือเป็นวันดี วันแรง วันขลัง ตามสายครูบาอาจารย์ท่านให้ไหว้ครูวันเสาร์ห้า ถ้าวินเสาร์ห้ามีกิจจำเป็นจริงๆ ไม่สามารถจะจัดงานไหว้ครูได้ ให้ไหว้ครูวันวิสาขบูชา ถ้าทั้งเสาร์ห้าและวิสาขบูชาไม่สามารถที่จะจัดงานไหว้ครูได้ด้วยเหตุขัดข้องประการใดก็ตาม ให้ใช้วันมาฆบูชาแทนได้ **พ้นจาก ๓ วันนี้แล้วไม่ได้** ใครเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบอกจำ เอาไว้ด้วยจะได้เก็บเอาไปใช้ ส่วนใหญ่แล้วสิ่งที่หลวงพ่อบอกเขาฟัง แล้วก็ลืม มีความสามารถสูงมากไม่ค่อยจะจำกัน สมัยที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ วันเสาร์ห้าท่านก็จะจัดการพิธีพุทธาภิเษก แล้วก็มีการเป่ายันต์เกราะเพชรด้วย อันนั้นเป็นไปตามสายที่บูรพาจารย์ท่านให้สืบๆ กันมา จนกระทั่งมาถึงรุ่นลูกๆ ท่านก็ครอบครุการเป่ายันต์เกราะเพชรให้ ๘ องค์ด้วยกัน แต่ว่าเขาลงชื่อไว้ในธัมมวิโมกข์ ๗ องค์เท่านั้น ๒ องค์ที่เป็นตัวต้นคิดโดนไล่ออกจากวัดไปแล้ว นั่งอยู่ตรงนี้องค์หนึ่ง (หัวเราะ)...ตอนนั้นพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกสั่งให้พระทั้งวัดทำขันนบบูชาครูเพื่อขึ้นครุการเป่ายันต์เกราะเพชร ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าทางกรรมการสงฆ์คิดอย่างไร ตัวประธานกรรมการสงฆ์ท่านบอกว่า การเป่ายันต์เกราะเพชรถ้าหากว่าใครจะทำก็แปลว่าวัดรอยเท้าหลวงพ่อบอก แต่จริงๆ แล้วหลวงพ่อบอกท่านสั่งให้ขึ้นครูเอง อาตมาเองเป็นคนคือ เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาบอกไม่ให้ทำ อาตมาคือเป็นปกติอยู่แล้ว ไม่ชอบแหกคอก อยู่นอกคอกแล้วไม่ต้องไปแหกก็เลยไปสั่งป้าสุ คุณโยมสุภาพร ปุษะยานาวิน บอกว่าป้าช่วยจัดขันห้าสำหรับบูชาครูเป่ายันต์เกราะเพชรให้ด้วย คราวนี้ก็พระน้องชายอยู่องค์หนึ่งคือท่านชาติชาย สุธัมมธนาปาล ท่านชาติชายแกเป็นป้าไม้ เป็นหัวหน้าสถานีวิจัยไผ่ผาดาด อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี

รายนี้เป็นรายที่ชอบทำหายมาก อวดมาไปเทศน์ที่สถานีวิจัยลุ่มน้ำแม่กลอง เทศน์ไปๆ ครบ ๓ ชั่วโมง ตอนแรกไม่ได้เจตนาเทศน์นานหรือ ๓๐ นาทีเขาก็ไม่ไหวกันแล้ว แต่ปรากฏว่าเรื่องมันสนุก เขาขอต่อไปเรื่อยๆ คือ มันเป็นเรื่องของผี เรื่องของเทวดา เรื่องของพระ ของอะไรเหล่านั้น ชาวบ้านเขาสนุก ถ้าชาวบ้านสนุกนี้ระวังให้ถือเอาตามโดนขโมยบันไดมาแล้ว การขึ้นธรรมาส์เทศน์มันจะมีบันไดประมาณ ๓ - ๔ ชั้นถ้าอย่างสูงๆ ก็อาจจะถึง ๗ - ๘ ชั้น สนุกแล้วมันไม่ยอมให้พระลง...ขโมยบันไดไปเลย...มันให้เทศน์ไปเรื่อยๆ ไม่ยอมให้เลิก ก็ว่าไปเรื่อยๆ ๓ ชั่วโมงถามว่า *ที่ว่ามานี้มีใครไม่เชื่อบ้าง ?* มันยกมืออยู่คนเดียวนะ คุณหัวหน้าชาติชายเขยกมืออยู่คนเดียว ก็ถามว่า *ไม่เชื่อด้วยเหตุใด* เขาก็บอกว่าถ้าจะให้เขาเชื่อเขาต้องรู้เห็นด้วยตัวเอง ก็เลยพาไปวัดทำซุงไปฝึกมโนเมยทธิ พอฝึกได้คราวนี้สาหัส มันติดเป็นตั้งเมเลย แยกเป็ใบหนึ่งตามต้อยๆ อยู่ทุกวันทุกเดือน เป็นเวลา ๕ เดือนติดๆ กัน เหม็นขึ้นหน้าเต็มที...คุณชาติชายเขาเห็นอวดมาทำหน้าที่เมื่อเขาเต็มที่เขา ก็บอกว่า *หลวงพี่ครับ...ถ้าหลวงพี่รำคาญผมหลบไปแป๊บหนึ่งก็ได้* มันหายไปกินข้าวหรือกินกล้วยเตี้ยๆก็ไม่ว่า พักหนึ่งโผล่มาใหม่คนเอาจริงเขาเป็นอย่างนั้นนะ ตามอยู่ ๕ เดือน ปรากฏว่ามันใกล้เข้าพรรษา พี่ท่านก็ไปอยู่วัดเราก็นึกว่าเขาไปอยู่วัดเพื่อปฏิบัติตามปกติครบ ๗ วันก็ถามว่า *เฮ้ย ทำไมไม่กลับ ?* เขาบอกว่า *ผมมาสมัครบวชครับ* ก็ว่าของมันไปเรื่อย เราก็มองมันไม่ได้ว่าอะไร คนไม่ค่อยขี้สงสัย ครบ ๑๒๐ วันมันก็ยังอยู่ต่อ ถามว่า *เฮ้ย คุณ ผิดระเบียบราชการนะ* เขาบอกว่า *ผมทิ้งไปแล้วครับ* ไม่ได้ลาออกนะ ทิ้งเฉยๆ ถามว่า *แล้วเรื่องเบียดหัวดีบ่าเหน็บบ้านาญอะไรละ ?* เขาว่าช่างมัน ให้มีความผิดให้เขาปล่อยออกไปเลยสบายใจดี คราวนี้พระน้องชายองค์นี้เห็นอวดมาไปเอาขันครูเพื่อเตรียมครอบครูเป่ายันต์เกราะเพชร...เอาด้วย ป่าสุ...มองหน้าพระสององค์แล้วถอนหายใจดังเฮือก บอกว่า *หลวงพี่เจ้าขาดคิดให้ดีๆ นะเจ้าคะ สององค์รวมกันยังไม่ได้อีก ๑๐ พรรษาเลย* คือตอนนั้นอวดมาได้ ๗ พรรษา ของท่านได้ ๒ พรรษา คราวนี้ก็ปรากฏว่าป่าสุก็ออกความเห็น ว่า *เอาอย่างนี้แล้วกัน ถ้าหากมันใจว่าจะเอาจริงๆ* เดียวโยมจะทำพานไหว้ครูให้กับพระผู้ใหญ่ที่รับใช้หลวงพ่อยู่อรอบๆ บริเวณเป่ายันต์เกราะเพชรด้วย ถ้าพระผู้ใหญ่ได้รับไปด้วยเขาก็ว่าไม่ได้ ตกลงป่าสุก็ทำพานไป ปรากฏว่ามีพระที่รับใช้หลวงพ่อยู่อรอบที่บริเวณศาลา ๑๒ ไร่อยู่ ๗ องค์และรวมอวดมา ๒ องค์ก็เป็น ๙ แต่ปรากฏว่าหลังจากที่ทำพิธีครอบครูเสร็จเขาประกาศชื่อลงธัมมิโกภย์ เขาตัดออกไป ๒ ตัว สบายใจดี เราไม่มีชื่อ ต่อไปใครเขาก็มารบกวณเราไม่ได้ ไช้มัย ? เขาก็ไปกวณพวกที่มีชื่อ...สมน้ำหน้า...!

ถาม : หลวงพี่ครับ...ในเมื่อหลวงพ่อยุ่เป็นคนสั่งทำไมต้องมีใครมาห้ามหนุ่น ห้ามนี้ด้วยละครับ ?
ตอบ : อ้าว...ตำแหน่งท่านใหญ่กว่านี้ ท่านเห็นว่าสมควรท่านก็ห้าม หลังจากที่หลวงพ่อยุ่ครอบครูให้แป๊บเดียวท่านก็มรณภาพ ถ้างานนั้นอวดมาไม่ดีขึ้นก็เป็นอันว่าอวดประทานทั้งหมดนั้นแหละ ก็เป็นอันว่า...การเป่ายันต์เกราะเพชรอวดมารับรองได้ว่าจะไม่ขาดสูญลงไป เพราะว่าย่างมีพระที่รับช่วงไปได้ถึง ๙ องค์ด้วยกัน แต่ว่า ๙ องค์นี้ ขณะนี้อยู่วัดไม่น่าจะเกิน ๔ องค์ ลี้กไปบ้าง เท่าที่ทราบแน่ๆ ลี้กไป ๒ องค์ ก็คือ หลวงพี่บัญชา กับท่านน้อย ท่านน้อย

นี่บวชพรรษาเดียวกับอาตมาบวชพร้อมกัน ๒ องค์ ที่ออกจากวัดมาก็มีตัวอาตมาเอง มีหลวงพี่ปลัดวิรัช โอภาโส มีหลวงตาวัชรชัย ปัจจุบันคือพระครูภาวนาพิลาศ วัดเขาวง แล้วก็ท่านชาติชายที่ออกมา ที่เหลือก็เหลืออยู่วัดนิดเดียวละ ก็กล้ายืนยันว่า การเป่ายันต์เกราะเพชรจะไม่ขาดสายลง ถ้าหากว่าวาระและเวลาสมควรเมื่อไหร่ อาตมาถ้าได้รับคำสั่งมา จะประกาศบอกญาติโยมอย่างเป็นทางการ สมัยที่สิ้นหลวงพ่อลงใหม่ ๆ มีการประชุมสงฆ์กัน ทางกรรมการสงฆ์ลงความเห็น ว่า ห้ามเป่ายันต์เกราะเพชรเด็ดขาด ยกเว้น ใครจะได้วิชาสามหรือสมาบัติแปดขึ้นไป อาตมาเองเป็นคนชอบทะเลาะกลางปล้อง บอกว่าวิชาสามผมไม่รู้ เพราะพระพุทเจ้าไม่ได้ทำมาให้ผม แต่สมาบัติแปดผมว่าหมูฉิบหายเลย แน่ละ คนปากเสีย ชอบอวดเก่ง ก็...ไปจดชื่อเขาอยู่เรื่อยๆ ก็เลยออกมานอนอยู่ข้างนอกนี่ สบายใจดี

คราวนี้เรื่องการพุทธาภิเษก จำไว้ให้แม่นๆ ว่า ไม่ใช่อาตมาทำหลวงพ่อท่านก็บอกว่าหลวงพ่อไม่ได้ทำ หลวงปู่ปานท่านก็บอกหลวงปู่ปานไม่ได้ทำ เมื่อถึงวาระถึงเวลา อาราธนาบารมีพระพุท พระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดาให้ท่านสงเคราะห์แทน เพราะฉะนั้น วัตถุประสงค์ต่างๆ ที่ได้ทำไปที่เกิดอานุภาพขึ้นมาจนกระทั่งพวกเราอยากได้กันมากๆ นั้นเกิดจากบารมีพระท่านสงเคราะห์ อาตมาเองนั่งเฉยๆ นั่งจนกว่าท่านจะบอกว่าพอ ตัวอย่างที่ผ่านมาก็ครั้งแรกที่ทำ ไม่ได้เจตนาจะทำ หลวงปู่ปานท่านบอก..ไอ้หนู ทำลึอกเกิดรูปข้าสักห้าพันสิลูก บอก ไม่ค่อยมีตั้งครับหลวงปู่ ท่านบอก ไม่เป็นไรข้าหาเงินให้เอง แล้วก็กราบเรียนท่านบอกว่า ถึงอย่างนั้นก็ดีสมพุทธาภิเษกไม่เป็น ท่านบอก ไม่เป็นไรตั้งเครื่องบวงสรวงไว้เดี๋ยวข้าทำเอง สบายดีมีชัย...แทบโดดกอดเลยนะ รับปากมานี่สบายมาก คราวนี้...วันนั้นเป็นวันเสาร์ห้าทางวัดจัดฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลัง ป้ายสามโมงอาตมายังช่วยงานอยู่ที่วัดเลย ช่วยจัดฝึกมโนมยิทธิเต็มกำลังช่วยสงเคราะห์ญาติโยมให้ คราวนี้...หลวงปู่ท่านนัดเวลา ๑ ทุ่มตรง พอป้ายสามเศษๆ อาตมาก็ซึ่งจากวัดตรงมา มาถึงที่นี่ (บ้านอนุสาวรีย์) ๖ โมง ๔๐ นาที สบายใจมากัน ๑ ทุ่ม โผล่พรวดเข้ามาปรากฏว่าของทุกอย่างวางอยู่ที่ทิศใดทิศมัน ไม่มีใครจัด กลัวผิด เครื่องบวงสรวงนี้เขาจะมีสี่ประจําทิศของเขายู่ จะมีทิศทางที่เฉพาะ ระบุเอาไว้ชัดเลย ถ้าหากว่าผิดโดยเฉพาะไก่อ่ ถ้าหากว่าไก่อ่ผิดทิศ ไม่อยู่ที่ทิศเหนือนี้เป็นเรื่องแน่ๆ ทำเวสสุวรรณ ท่านไม่ยอม ก็เลยไม่มีใครกล้าจัด อาตมาก็ต้องวิ่งเห็งอหยดจัดตั้งจนกระทั่งมันเข้าที่เสร็จเรียบร้อยดูนาฬิกา ๑ ทุ่ม ๑๐ นาที จะ เลยเวลาไป ๑๐ นาที...ตั้งใจจุดธูปเทียนบูชาพระ น้อมจิตกราบพระปู่ หลวงปู่ปานท่านบอก เสร็จงานแล้วลูก ไปไหว้พระเถอะ...ไม่รู้แอบทำให้ตอนไหน สบายดีมีชัย ท่านบอกให้ไปไหว้พระเถอะ บอก เสร็จแล้วผมก็เลิกได้นะครับ ท่านบอกว่า นั่งต่อไปเดี๋ยวคนเขาไม่เชื่อ ง่ายดีมีชัย วัดดุมงคลรุ่นนั้นเป็นลึอกเกิดเล็กๆ จะ ด้านหนึ่งเป็นรูปหลวงปู่ปาน ด้านหนึ่งเป็นรูปหลวงพ่อ จะเป็นลึอกฟ้าๆ หน่อยนึง ทางด้านสมุทรปราการ สมุทรสาคร เขาจะดังมากเพราะว่าลุงปาน นายปาน เมืองมูล นั้น...ลูกศิษย์ก้นกุฎิของท่านชาติชายเขา เจอหน้ากันที่ไร แหม...อาจารย์ มากก็ไม่บอก ที่ไม่บอกของเขานะ...ไม่บอกห่วยลุงปานแกชอบห่วยจริงๆ ตอนที่อาตมาอยู่ที่บึงลัับแลประมาณ ๒ เดือนเศษ ลุงปานแกแบก

ข้าวแบกของเข้าไปอยู่เสมอ ไปสงเคราะห์ ก็เลยช่วยด้วยการว่าเขียนอะไรทิ้งๆ เอาไว้ข้างกองไฟให้ลุงเขาอยู่ แต่ลุงเขาโลกมาก เล่นหนักๆ ตัวไหนเล่นน้อยก็ถูกตัวนั้นนะ แล้วก็ไปนั่งสนหัวว่า *แหม...จะล้มเจ้ามือชะหน่อยล้มไม่สำเร็จ* เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องบุญเก่าที่เราทำมา ถ้าหากว่าไม่ได้ทำเอาไว้หรือว่าทำเอาไว้น้อยแล้วต้องการมากรับรองว่าไม่ได้เสียเงินเปล่า ใครเคยเล่นหอยแล้วได้ ต่อไปอย่าเล่นมากกว่านั้น ถ้าเล่นมากกว่านั้นคือเกินบุญเก่ามันจะไม่ได้ ลุงปานเขาก็ขอเหรียญ บอกว่าจะเอาไปให้ลูก มีลูกอยู่ ๔ - ๕ คน คนละแม่หมด ลุงปานแกมีเมียที่ละคน รวมๆ จนถึงปัจจุบันนี้มี ๙ คนแล้ว คือแกเป็นที่ชอบเดินป่าไม่ค่อยจะกลับบ้าน เมียเมื่อขึ้นหน้าเมื่อไหร่ก็หนี ถ้าหนีแกก็หาใหม่ เพราะฉะนั้นลูกลุงปาน ๔ - ๕ คนทั้งผู้หญิงผู้ชายคนละแม่หมดเลย ลุงปานก็ขอเหรียญบอกว่าจะเอาไว้ให้ลูกๆ ติดตัวกันอันตราย ก็เอาลอคเก็ตรุ่นนั้นให้ไป พอให้ไป...ลูกสาวทำงานในโรงงานทอผ้าที่อ้อมน้อย รักรับพนักงานมันไปชนกับสิบล้อ ลูกสาวถูกหมกอยู่ได้เลยเพราะมันชนนะแรงมาก แล้วตัวเองอยู่หน้าๆ ก็กระเด็นไปติดทางด้านหน้าปั๊มไอ้เพื่อนข้างหลังกระเด็นมาทับๆๆ กันขึ้นไป บาดเจ็บบ้าง ตายบ้าง แข็งขาหักบ้าง เขาคุยไปคุยมาเจอลูกสาวลุงปานนอนอ้อมอยู่กันนอน ไม่เป็นอะไรเลย ถามว่าเจ็บมียก็ไมเจ็บ พอคันตุ้ทั้งเนื้อทั้งตัวมีลอคเก็ตรุ่นนั้นอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นตอนนั้นถ้าใครพกลอคเก็ตรุ่นนั้นไปโดนปลิ้นแน่ นั่นคือเรื่องของบารมีพระท่านสงเคราะห์ แล้วบางรายอย่างเช่นที่ได้ทำพระหลวงปู่ปานย้อนยุคไป ตอนแรกอาตมาก็คิดว่าพระที่นำไปคงไม่ได้อย่างที่หลวงปู่ท่านทำเพราะว่าสามารถที่จะถอนพิษสัตว์ได้ ถ้าหากว่าโดนงู โดนพิษสัตว์กัดต่อย ให้เอาพระแช่น้ำ ตั้งใจอาราธนาบารมีท่านสงเคราะห์ แล้วก็ปะหันศรีษะพระขึ้นด้านบน พระจะดูดติดกับแผลเพื่อที่จะดูดพิษออกมา ปรากฏว่ามีคนเอาไปใช้แล้วได้ผลจริงๆ เป็นไปตามนั้นจริงๆ อาตมาก็ดีใจว่าท่านสงเคราะห์ให้เหมือนอย่างที่มีหลวงปู่ปานท่านทำเหมือนกัน บางรายเมื่อไม่นานนี้เองละ ไอ้เจ้าเอ้ ลูกศิษย์ตัวแสบของอาตมาเอง ไปถึงก็...*อาจารย์ครับผมอยากได้ตะกรุดเมตะกรุดเมนี้พวกเราจู้จักกันหรือเปล่าก็ไม่รู้* ภาษาที่หลวงพ่อบานใช้เรียกตะกรุดมหาเสท่อนใครทำอะไรมาไม่ว่าจะดีจะเลวมันย้อนกลับไปเป็นร้อยเท่าพันทวีเลย ท่านบอกว่าให้ใช้แผ่นเงินแผ่นนากหรือว่าแผ่นทองหนัก ๑ บาทมาทำ โดยเฉพาะพวกไสยศาสตร์ใครทำมา มันจะย้อนกลับหมด เจ้านั้นได้ยินก็อยากได้มันไปแคะแผ่นเงินมาจากไหนก็ไม่รู้บานเลย กว่าจะเขียนเสร็จเจ็บนิ้วเป็นบ้า ปรากฏว่ามันได้ไปยังไม่ทันอะไรหรอก ฟ้ำผ่า ก็ยังไม่รู้สึกอะไรเลย ได้ยินแต่เสียงฟ้ำผ่า แต่เพื่อนเห็นว่าสายฟ้ำมันฟาดลงมาแล้วมันแยกออกเป็น ๒ ซีก ตัวมันเองมันไม่เป็นไรหรอก เพื่อนอยู่ตั้งไกล โหน่ไฟดูตะกะโดดเหิงเลย แล้วเขาก็ถามว่า *อาจารย์ครับมันกันได้ด้วยหรือ ?* บอกว่า *เอ็งรอดตายมาหรือเปล่าล่ะ ?* ถ้ามันกันไม่ได้ มันก็ไม่น่าจะรอดตายใช่ไหม ? แต่ว่าตะกรุดมหาเสท่อนี่อันตรายมาก คือห้ามให้เด็ก แล้วก็ห้ามเข้าในสถานที่ๆ ผู้หญิงหรือว่าสัตว์กำลังจะคลอด มันจะคลอดไม่ออกเพราะมันย้อนอย่างเดียว เมื่อบานนี้ผู้พันจรรย์นพโทรมาบอกว่าเมียคลอดเรียบร้อยแล้ว เจ็บท้องอยู่ข้ามวันเลย สงสัยว่าทำไมคลอดยากผิดปกติ อนุญาตให้หมอผ่าเสร็จเรียบร้อยแล้วเพิ่งรู้ว่าเมียพกตะกรุดอยู่

สั่งห้ามไปนานแล้ว เขาสารภาพว่า หลวงพ่อ...หนูลืมไปจริงๆ เจ้าค่ะ ฝ่าออกไม่เป็นไร แต่
คลอธรธรรมชาติมันไม่ได้

ส่วนที่เอาตมาเพิ่งจะกลับมาจากฝั่งพม่าบรรดาทหารเขาอวดดุมงคลไว้บานเลย มันมี
ประสบการณ์เนื่องจากครุบาน้อย พระน้องชายองค์นี้ท่านเก่งมาก อยู่ทางด้านโน้นนี่พวกทหาร
อะไรมักจะมาขึ้นด้วย คราวนี้ท่านมาร่วมพิธีเสาร้ทำที่นี้ก็นำวัดดุมงคลไปแจกๆ เขา เขารับไป
ปรากฏว่า กลุ่มนั้นเป็นกลุ่มกะเหรี่ยงพุทธ กลุ่ม DKBA เป็นกลุ่มที่มาเข้ากับรัฐบาลพม่า
เพราะว่าตอนนั้นกะเหรี่ยงคริสต์รังเกะหนกมาก จะทำกิจกรรมทางศาสนาอะไรมันขวางหมด
มันไม่ให้ทำแต่ตัวมันเองทำได้ คงเป็นความประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าของ...ว่าฉัน ก็เลยมาเข้ากับ
รัฐบาล เวลาฝ่ายหนึ่งเข้ากับรัฐบาล อีกฝ่ายไม่ยอมเข้าก็เลยรบกันเอง คราวนี้ทางกะเหรี่ยง
พุทธนี้จับเชลยศึกได้ ๑ คน ก็คือฝ่ายกะเหรี่ยงคริสต์นั้นแหละ ก็ลงมติว่าประหาร เจ้าหนั้นใหญ่
จะตายแล้วก็เลยสู้ พอมันเห็นเขาผลอู๊ป มันแย่งปืนเขาได้กระบอกแล้วเปิดแน่บ ทางด้านนี้
๔ - ๕ คนก็ตามล่า คุณหม่อมองเอหัวหน้าที่ติดตามไป ปรากฏว่ามันหนีไปซ่อนในชุมชนเมืองที่
เขาขุดๆ ทั้งร้างแล้วมันเดินไม้ขึ้นนะ ทางด้านนี้ก็เดินเซ่อๆ ซ่าง เข้าไปเพราะไม่รู้พื้นดินเรียบๆ
มันอยู่ๆ มันจะมีหลุมเบ้อเร่ออยู่ เจ้าหนั้นซ่อนอยู่ข้างในก็ยิงเอาๆ ยิงเท่าไรยังไม่ออก จน
กระทั่งฝ่ายนี้ได้ยินเสียงนกปืนลับ ก็เลยไปช่วยกันรื้อชะพรุนไปเลย แล้วพอไปตรวจปืนมัน
ดู...หนาวจะ กระสุนทุกนัดมีรอยสับหมดแล้วแต่ยังไม่ออก คุณหม่อมองเอเขาบอก งานนั้นถ้ายังไม่
ออกพวกผมตายหลายศพแล้ว นั่นแหละ เขาก็เลยเดือดร้อนว่าครุบาน้อยเขาบอกว่ามันเป็นวัด
มงคลที่เอามาจากที่นี่ เอาตมาถึงก็เลยต้องติดหนี้พวกมันบานเลย มาขอเอาไว้ เตียวกลับไป
ต้องเอาไปให้ ไปๆ มาๆ เตียวจะกลายเป็นผู้นำกะเหรี่ยงไปซะอีก แต่พวกเขาไม่รู้สึกว่าจะเข้าถึง
ธรรมสูงมากโดยเฉพาะเรื่องของการปฏิบัติ ชนิดที่เรียกว่าจิตเขาละเอียดมาก พอจะเข้าเขตวัด
นี่ถอดรองเท้าทั้งเดินเท้าเปล่าเข้าไป เขาเคารพขนาดนั้นนะ เรายืนอยู่นนฝนหนาเป็นคืบมันก็
กราบลงทั้งฝนอย่างนั้น ดูๆ แล้วมันน่ายึดได้นะ ไปร่วมงานปีใหม่มะเหรี่ยงเขามา ตัวแม่ทัพ
ของเขาก็ให้ความเคารพครุบาน้อยท่านมากเหมือนกัน วันกลับ นายทหารระดับบิ๊กๆ เขาก็มา
ส่งกัน รถเมล์ป้าน้ำมันคงยังไม่หายมีนะ อยู่ๆ นายทหารระดับบิ๊กเขาก็ชักแถวมาส่งพระ
เด็กๆ ๒ องค์ อี๋ม เป็นไปได้เหมือนกันนะ คราวนี้อาตมาก็กล้ายืนยันว่าเรื่องของวัดดุมงคล
ต่างๆ ที่ทำ ไม่ใช่เอาตมาทำเอง เป็นเรื่องของพระ เรื่องของครุบาอาจารย์ท่านสงเคราะห์ ใน
เมื่อท่านสงเคราะห์ก็อย่าได้ประมาท เพราะเราไม่ได้ทำบุญมาสม่่าเสมอ มันมีวาระ มีเวลา ที่
บุญของเรามันขาดช่วงลง ถ้าถึงวาระ ถึงเวลา อุปฆาตกรรมมันเข้ามา ของดีแต่ไหนก็คุ้มไม่ได้
สมัยหลวงพ่от่านยังไม่ได้บวช ท่านถูกยืมตัวจากกองทัพเรือ ไปช่วยทางตำรวจอยู่ที่พักหนึ่ง มี
ไอ้เสื่ออยู่คนหนึ่งที่ได้ชื่อว่าเหนียวมาก ยิ่งอย่างไรยังไม่ออก ปรากฏว่าวันนั้นโดนยิงตาย
หลวงพ่от่านได้ข่าวท่านก็แปลกใจมาก ท่านรีบไปดู ไปถึงก็ถามว่า ทำไมมันถึงยิงตายได้
ปรากฏว่านายตำรวจที่เป็นมือปราบเจ้าเสื่อนคนนั้นบอกว่า คุณลองลากศพมันออกจากที่ชักคอก
หนึ่งแล้วลองยิงดูใหม่ แคลากศพมันพื้นพื้นตรงนั้นคอกเดียว ยิ่งเท่าไรก็ยังไม่ออก ท่านบอก

ว่า ที่ตายมันอยู่ตรงนั้น ถ้าไม่ได้ตรงนั้นก็ทำอะไรมันไม่ได้ เพราะฉะนั้น ทั้งวาระ เวลา สถานที่ ทุกอย่างมาบรรจบกัน ต่อให้เป็นพระองค์ก็ตายเหมือนกัน อย่างลี้ม อย่างเช่นท่านมหากาล เป็นพระโสดาบันก็ตาย ลงไปล้างหน้า โจรมันไปปล้นเขาแล้วมันหนีมา มันเห็นพระท่าน เห็นชาวบ้าน มันหนีไม่รอด ท่านมหากาล ท่านไปรักษาศีลอุโบสถของท่านที่วัด เข้ามืดก็ลงมา ล้างหน้า เออ...กะว่าลาศีลเสร็จก็กลับบ้านละ ปรากฏว่าลงไปล้างหน้า โจรมันหนีชาวบ้านมา เห็นท่าว่าจะหนีไม่พ้น มันก็ทิ้งของไว้แล้วมันก็เผลอต้มเปลาไป ชาวบ้านวิ่งมาถึงเห็นของอยู่ ช่างๆ จำหน้าโจรไม่ได้เพราะว่ามันมืดๆ เขาก็ไล่ทุบเอาตายเลย นั่นพระโสดาบันนะ ส่วนต้นตำรับของผู้มีฤทธิ์ คือ พระโมคคัลลาน์ ก็โดนทุบชะกระดูกป่นเป็นเม็ดข้าวสารเลย ขนาดนั้น ถ้าวาระของกรรมเข้ามา ยังไม่สามารถหนีพ้นได้

พวกเราก็ไม่ควรประมาท โดยเฉพาะธรรมะทั้ง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ พระพุทธเจ้า ท่านสรุปลงตรง “ไม่ประมาท” ตัวเดียวเท่านั้น ท่านบอกว่าความไม่ประมาทถ้าเปรียบกับรอยเท้าสัตว์ ก็เป็นรอยเท้าช้าง...ใหญ่ที่สุด รอยเท้าของสัตว์ทั้งป่าเหยียบลงไปแล้วก็ใหญ่เกินนั้น ก่อนที่จะปรีณิพพานท่านก็สั่งเอาไว้ว่า **อามันตยามิโว ภิกขเว ปฏิเวทะ ยามิโว ภิกขเว ชยะวระธัมมาสังขารา อับปมาเทนะ สัมปาทะ** บอกว่า *ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขอเธอจงยังประโยชน์ของตนและประโยชน์ผู้อื่นให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด* เทศน์มา ๔๕ ปี เหลืออยู่แค่นั้น พวกเราก็ประมาทไม่ได้ ตัวของเราเองไม่ทราบว่ามันจะสิ้นชีวิตลงไปเมื่อไหร่ ชีวิตของเราอยู่ได้ด้วยลมหายใจเท่านั้น หายใจเข้าถ้าไม่หายใจออกมันก็ตายแล้ว หายใจออก ถ้าไม่หายใจเข้ามันก็ตายแล้ว ต้องรู้ตัว ไม่ประมาทอยู่เสมอ ถ้าหากว่าเราประมาท ตายไปลงสู่อายาภูมิ เป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นนุสสุกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็เสียที่ที่เกิดมา ถือว่าขาดทุนยับเยิน ถ้าเราไม่ประมาทอย่างน้อยๆ ขึ้นไปเป็นเทวดาได้ เป็นอมนุษย์ยังได้กำไรอยู่ ถ้าสามารถเป็นพรหมหรือไปนิพพานเลย ก็ยังได้กำไรมากเข้าไปใหญ่ ปัจจุบันนี้พวกเราทุกคน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเคยได้พบหลวงพ่อกาโมสนิมัยโน้น ที่ไม่เคยได้พบได้ยินแต่ชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านแล้วเลื่อมใส ปฏิบัติตามคำสอนที่ได้รับจากหนังสือก็ดี จากเทปก็ดี ก็มีเป็นจำนวนมาก แต่ว่า อาตมาดูๆ แล้วทุกคนตั้งอยู่ในความประมาทมากเกินไป เหมือนยังกับว่าเราจะไม่ตาย การทำความดีของเราต้องทำให้ต่อเนื่อง โดยเฉพาะต่อเนื่องตามกันทุกลมหายใจเข้าออกยิ่งดี ถ้าเราไปประมาท ทำบ้างทิ้งบ้าง เหมือนกับคนมีเวลามาก ถ้ามันตายเสียตอนนั้น ถึงไม่ขาดทุนมันก็จะได้น้อยเกินไป ไม่ถึงจุดหมายที่เราหวัง เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกคนตั้งใจทำให้ดี พวกเราทุกคนปวารณาตนเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกาโม ไปไหนก็บอกด้วยความภูมิใจว่า ผมหรือดิฉัน เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกาโม วัดท่าซุง เป็นศิษย์หลวงพ่อกาโม ฉะเชิงเทรา เราไปไหนก็ตาม อย่าให้เสียชื่อพ่อของเรา อย่าให้เสียชื่อสำนักของเรา เป็นนักปฏิบัติต้องปฏิบัติให้จริง รักษาอารมณ์ใจของเราให้อยู่ในด้านดีให้ตลอด อาตมาจะระหว่างที่อยู่พม่าโดนทดสอบกำลังใจอยู่ตลอดเวลา นั่งยิ้มกับมัน เพราะมีสติรู้ถือว่า ข้อสอบนั้นมาถึงเราได้ทุกเวลา เราจะประมาทไม่ได้ มีทางเดียวคือต้องทำใจยอมรับมัน ก็นั่งแบบใจเย็นเลยละ รถมันวิ่งทั้งวันไปได้ ๒๒ ไมล์เท่านั้น เป็นบ้านเราก็จับ

หักคอมันไปแล้ว รถวิ่งวันหนึ่งได้ ๒๒ ไมล์ขับได้มียะละ ? มันได้แค่นั้นจริงๆ ถนนดี ๆ ด้วย
อากาศมันยังเย็น...สังหรณ์ใจตั้งแต่แรกแล้วมันเอาเราแน่ ตั้งท่ารับไว้แล้วก็เลยใจเย็น...เย็น นั่ง
มองหน้าพระอย่างเดียว ต้องเตรียมตัวรับอยู่เสมอ ข้อสอบมาอยู่ทุกเวลา รัก โลก โกรธ หลง
๔ ตัว เท่านั้นแต่ข้อสอบมาเป็นหมื่นเป็นแสนข้อไม่ซ้ำกัน ประมาทเมื่อไหร่มันสอยเราร่วง
ถ้าหากว่าเราร่วงลงไปแล้ว ส่วนใหญ่พื้นฐานเราไม่มี ในเมื่อพื้นฐานไม่มีมันก็จะล้มนาน แบบที่
เรียกว่าจิตตก หรือกำลังใจตก หรือว่าสมาธิตก คราวนี้ถ้าหากว่าพวกเราประมาท ไม่ได้
ทำความดีต่อเนื่อง ถึงเวลากำลังใจตก มันก็จะตกนานแล้วมันก็จะคืนยาก ถ้าเราปล่อยตัว
ปล่อยใจให้ตามกระแสโลกไป ให้สังเกตดู กว่าสติคืนมาได้นี่ลำบากยากแค้นแสนสาหัส
เหมือนกับคนว่ายน้ำทวนน้ำอยู่ เมื่อว่ายน้ำทวนน้ำไประยะหนึ่ง หหมดแรงปล่อยลอยตามน้ำไป เมื่อ
ปล่อยให้ลอยตามน้ำไปถ้าหากว่าเราพยายามว่ายน้ำใหม่ มันอย่างนี้ก็มาแต่เดิม มันได้แต่งงาน
ไม่ได้ระยะทางเพิ่มขึ้นเลย เหมือนกับกำลังใจของเรา กำลังใจของเราถ้าทำไปถึงระดับนั้นแล้ว
ไม่พยายามที่จะต่อให้ก้าวหน้ายิ่งๆ ขึ้นไป ถ้ามันถอยหลังลงมา เราทำอีกมันก็ได้แต่ดีแต่เดิม
แล้วถ้าหากว่ารามือหมดแรงเมื่อไหร่ มันก็จะลอยตามน้ำไปอีก คือลอยตามโลกตามกระแส
กิเลสต่อไป ดังนั้นพวกเราจะประมาทไม่ได้ ถ้าหากว่าเราประมาทก็เป็นหนทางแห่งความตาย
พระพุทธเจ้าท่านบอกชัด **ปะมาโทมัจจุโรปะทััง** ความประมาทเป็นหนทางของความตาย **อะปะ
มาโท อะมะตังปะทััง** ความไม่ประมาทเป็นหนทางแห่งความไม่ตาย โดยเฉพาะความตายจาก
ธรรมะ เป็นความตายที่เจ็บปวดมาก เพราะว่าขาดทุนย่อยยับเลย เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ต้นทุน
ของเรามีแล้ว คือศีลห้า แต่ว่าถ้าประมาท ลงไปกลายเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย
เป็นสัตว์เดรัจฉาน ขาดทุนยับเยินถึงขนาดล้มละลายเลย ดังนั้นในการปฏิบัติแล้วเราจะ
ประมาทไม่ได้ คนประมาทตายแล้วไม่จบเพราะไม่ได้ไปนิพพาน ถ้าคนท้อๆ ไปตายแล้วจบ
ตายแล้วไปพระนิพพาน คนท้อๆ ไปในที่นี้หมายถึงผู้ที่ไม่ประมาท ตั้งใจปฏิบัติอยู่ในทาน ศีล
ภาวนา เป็นปกติ

ที่ไปพม่ามา อุตมาไปตรวจงานการก่อสร้างวัดหนองบัวที่นั่น ตอนนี่สิ่งก่อสร้างก็ถือว่า
ก้าวหน้าไปในระดับที่น่าพอใจ พระเจดีย์เสร็จแล้ว พระนาครปรกเสร็จไปแล้วประมาณ ๙๐%
อย่างคิดว่าพระนาครปรกองค์เล็ก ๆ นะ อุตมานั่งทำเล็ก ๆ แต่ให้ค่าแรงช่างมันฟุตละ ๑๐,๐๐๐
ช่างก็เลยตะบันไปซะ ๑๘ ฟุตจ๊ะ สรุปแล้วแค่ค่าแรงปั้นนาครตัวเดียวมันล่อไปแสนแปดแล้ว
แล้วยังพระอีก ๖ ฟุต รวมความแล้วสองแสนสี่จัมหายไปแล้ว ยังไม่ได้คิดค่าปูนค่าทรายค่า
อะไรเลยนะ ส่วนขณะนี้กำลังทำกุฏิเจ้าอาวาสเพิ่มอยู่ ตอนนี่ต้องการเจ้าภาพกุฏิ ๓ หลัง ใคร
จะอาสาขงมือได้ คิดไม่มากคิดหลังละแสนเดียวที่เหลืออุตมาจะหาเอง ที่เอาถึง ๓ หลัง
เพราะว่าเจ้าอาวาสวัดหนองบัวท่านต้องการหลังหนึ่ง อุตมาต้องการหลังหนึ่ง อาจารย์ดำ
ต้องการหลังหนึ่ง ใครต้องการเป็นเจ้าภาพแจ้งความประสงค์ได้ จะติดชื่อครอบครัว ติดชื่อ
ตัวเองอุตมาจะทำให้ รับรองว่าคุ้มค่ากับเงินทุกประการที่ได้ทำไป จะไม่ทำให้สวຍเกินความ
เป็นพระ แต่ขณะเดียวกัน เวลาใครไปก็จะมีให้ชายหน้าเขา ว่าเจ้าของกุฏิขี้เหนียว เอาแค่พอ

สมควร ตอนนี่วัดหนองบัวได้ช่วยท่านก่อสร้างไป ๑๑ เดือนเศษๆ ไม่ถึง ๑๒ เดือนดี ตอนนี้งินถมอยู่ที่นั่น ๑๗ ล้านกว่า เหตุที่มันแพงเพราะราคาของฝังบ่ม้ำมันแพงมาก ปูนซีเมนต์ตราช้างฝังบ่มาลูกหนึ่งราคา ๑๖๐ บาทไทย เมืองไทยประมาณร้อยเดียว กระเบื้องทางด้านโน้น ๔ ฟุตราคาประมาณ ๑๔๐ บาทไทย อยู่ฝังบ่ไทยนี่คงซื้อได้ประมาณ ๕ แผ่นกว่าๆ ของทุกอย่างจะแพงหมดทั้งๆ ที่ไปจากไทย แล้วถามว่าทำไมไปทำไว้ที่นั่น...สงสารคนไทยที่นั่น...อยู่ที่โน่นตั้งแต่สมัยบุรณทอง โดนเขากวาดใส่เกวียนไปหรือว่าเดินไปก็ไม่รู้ ตั้งแต่สมัยนั้นเป็นต้นมา วัดวาอารามทรุดโทรมจนหมดสภาพขนาดปลวกกินปูนได้ ปูนสมัยโบราณเขาใช้เปลือกหอย ใช้น้ำอ้อย ใช้ปูนขาว ใช้ข้าวเหนียว ตำผสมกัน พอหมดอายุนี้ร่อยมาก ปลวกมันกินพรุนเลยไปดูแล้วมันหมดสภาพจริง ๆ ก็เลยตั้งใจทำให้ใหม่ จริงๆ แล้วไม่ได้คิดทำหรือบังเอิญหลวงปู่ปานท่านไปด้วย หลวงปู่ปานท่านบอกว่า ถ้าคุณคิดว่ามีความสามารถ...จำไว้นะถ้าท่านพูดเพราะๆ เมื่อไหร่มีงานให้ทุกทีละ ถ้าขึ้นเอ็งขึ้นช้านี่สบายใจ ถ้าคุณคิดว่ามีความสามารถก็ช่วยเขาหน่อย แหม อีแบบนี้บิบบคอมบักบเลย เพราะหลวงพ่อบอกไว้ที่วัดทำซุงเสมอๆ ท่านบอกว่าใครก็ตามอย่าพูดคำว่าไม่สามารถให้ผมได้ยิน ถ้าใครพูดคำว่าไม่สามารถให้ผมได้ยินผมจะไล่ออกจากวัดเลย พอหลวงปู่ปานบอกว่าถ้าคุณมีความสามารถก็ช่วยเขาหน่อย แน่จริงบอกว่าไม่สามารถสิ (ก็ออกจากวัดมาแล้วนี่ครับ) ถึงออกมาแต่ว่าสิ่งที่หลวงพ่อบอกติดมาด้วยไม่ได้ทั้งไว้ที่วัด ใส่กระเป๋ามาเพียบเลย ก็...ถึงได้ตั้งใจไปทำให้เขา ทำแค่เท่าที่คิดว่าทำได้นะ สงสารชาวบ้านแถวนั้น ทางฝังบ่มจริง ๆ แล้วเขาทุ่มเทให้กับศาสนามาก แต่มันเป็นการทุ่มเทแบบชนชาติโคธชนชาติมัน พม่าช่วยวัดพม่า มอญช่วยวัดมอญ กะเหรี่ยงช่วยวัดกะเหรี่ยง มันก็เหลือคนไทยอยู่แถวนั้นไม่เท่าไร ตอนแรกที่ไปอาดมาคิดว่าเขาเป็นคนลาว เพราะว่าภาษาไทยโบราณก็คือลาวดีจ้ะ นี่เองแหละ แต่ได้ยินเขาบ่นเลขเขานับยี่สิบ บ่แม่นลาวแล้ว ลาวบมียี่สิบ ไช้ไหม ? ใครพูดลาวได้ ลาวเขาไม่พูดยี่สิบ เพราะจันถ้าหากว่ายี่สิบไม่ใช่ลาวแน่ๆ อันนี้ก็คือที่ก่อสร้างอยู่ ตอนนี้อยู่อาศัยมาเตรียมจะติดให้พวกเราดู

ส่วนท่านเอกภพ ท่านจะไปสร้างวัดทางบ้านเกิดคือที่เพชรบูรณ์ อาตมาบังเอิญมีที่มรดกอยู่ประมาณ ๓๐ ไร่ ก็เลยถวายท่านไป พระน้องชายท่านมีแต่มือเปล่าๆ สะดุ้งสาดังค์ซื้อยาให้ชาวบ้านกินหมดแล้ว เป็นหมอยาแต่เป็นหมอยาประเภทแจกแจกๆ คุณจะให้ดังค์ผมหรือไม่ให้ดังค์ผมไม่รับรู้ ประเภทนั้นนะ มันก็เลยขาดทุนย่อยยับทั้งปีหรือว่ากำไร ? กำไรซิเน้ออาดมาก็กำไรตอนนั้น กำไรแต่ละปีตัวเลขติดแดงโรเลย คราวนี้ท่านไปอยู่ที่นั่นใหม่จ้ะ มันก็จำเป็นที่จะต้องมียี่สิบส่วนตัวก่อน ก็ได้เรียนท่านไปว่า ถ้าหากว่าสร้างกุฏิก็เหลือที่ให้ผมนอนบ้างนะ คราวนี้ก็เลยกลายเป็นว่า ของท่านเองยังไม่มีที่อยู่ ก็เลยต้องรบกวนพวกญาติโยมทั้งหลายให้ช่วยกันสงเคราะห์กันหนึ่ง อย่างน้อยๆ หาที่อยู่ให้พระเป็นวิหารทาน ทานสูงสุดในพระพุทธศาสนา ไม่ต้องเอาให้ถึงขนาดประเภททรงสเปนติดแอร์ทั้งหลังอะไรหรอก เอาแค่มุงจาก มุงแฝกพออยู่ได้ก็แล้วกัน วัดนี้ให้ชื่อว่าวัดอะไรดี เพชรบูรณ์ อยู่เมืองเพชรมันก็ต้องมีคำว่าเพชรสิเน้อ (หลวงปู่ปานว่าให้ชื่ออะไรละครับ) เอาชื่อว่า วัดเกาะเพชรสุธรรมาราม ง่าย

ดีมีชัย อยู่เพชรบูรณ์ไง แล้วเคราะห์ก็เป็นเรื่องของหลวงปู่ปาน เกราะเพชรสุธรรมาราม-
อารามที่ดีในการปฏิบัติธรรม (จะเริ่มสร้างเมื่อไหร่ครับ) ลงมือไปแล้ว เกลี่ยที่แล้ว อาตมาทำ
อะไรไม่เข้าหรือของหนองบัวนี่เสร็จไปประมาณ ๘๐% แล้ว บอกแล้วอาตมาทำอะไรไม่เข้า
และไม่มีอะไรยาก

ตัวอาตมาบอกท่าน (ครูบาน้อย-เจ้าอาวาสวัดหนองบัว) ไว้ว่าถ้าหากว่าไม่ไหวให้ขอ
ความช่วยเหลือได้ ถ้าหากว่าโยมสงสารนะ ไ้สร้างวัดนะยังไม่เป็นหนี้ ครูบาน้อยแถมเป็นหนี้อยู่
๕๐,๐๐๐ เป็นหนี้เพราะว่าโยมแม่ตายแล้วจัดงานศพให้โยมแม่ เพราะว่าทางด้านพี่น้องเห็นว่า
ท่านสร้างวัดมีเงินสร้างวัดไปตั้ง ๑๐ กว่าล้าน ไม่รู้หรือว่าเขาเงินจากอาตมา คิดว่าครูบาน้อย
ท่านเงินเยอะ ก็เลยบอกให้เป็นเจ้าของเข้าใจคิดว่าเจ้าต้นใหม่ ? ภาษาไทยแท้ๆ ไทยโบราณ
ด้วย ชาวหนองบัวเขาพูดกัน คำว่าเจ้าต้นก็คือเป็นประธาน ครูบาน้อยก็บอทำ เพราะว่าทาง
ด้านโน้นญาติโยมเขาไม่เข้าใจ ไม่เข้าใจว่าเงินสงฆ์เป็นอย่างไร คิดว่าเงินที่เขาถวายมาเพื่อ
สร้างวัดใช้สร้างอะไรก็ได้ใช้ทำอะไรก็ได้ ในเมื่อเขาเข้าใจอย่างนั้น แต่ครูบาน้อยท่านทราบดี
เพราะว่าท่านปฏิบัติตามแบบของหลวงพ่อก่อน ท่านเข้าใจเขาบอซึ่งว่าคำว่า “หนี้สงฆ์” นะมัน
สาหัสสากรรจ์แค่ไหน ท่านก็เลยใช้วิธียืมเงินเขาเพื่อมาจัดงานศพแม่ ครูบาน้อยก็เลยเป็นหนี้
อยู่ ๕๐,๐๐๐ ใครจะช่วยพระใช้หนี้ก็ถวายส่วนตัวให้ครูบาน้อยท่านไป มีเท่าไรก็หมกๆ ลงไป
ตรงนั้นแหละ ไม่ต้องเหลือถึงอาตมาก็ได้ ท่านจะได้มีเงินไปใช้หนี้ เขานั่งพูดอยู่ตั้งนานไม่ได้
สักบาทให้แต่คนอื่นเขา (หัวเราะ)...ไม่เป็นไร ที่ไหนก็ตาม ถือว่าเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส
เหมือนกัน เป็นพระผู้ตั้งใจปฏิบัติ ภาย วาจา ใจ อยู่ในกรอบของ ท่าน ศีล ภาวนา เหมือนกัน
เป็นผู้ที่เสียสละเพื่อส่วนรวมเหมือนๆ กัน เหลือตัวแค่นี้แหละทำงานงๆ มันทั้งวัน ตอนนี้นุ่น
กำลังอรรชรอ่อนแอหนัก น้ำหนักเหลืออยู่ ๔๐ กิโล ถ้วนๆ เลย สาวๆ หลายคนอิจฉามาก
ทำอย่างไรจะเอวบางได้อย่างครูบา ท่านบอกไม่ยากหรือ ทำงานมันทั้งวันนั่นแหละ

ครูบาน้อยท่านเป็นพระที่ประหยัดมาก ถ้าจะซื้ออะไรที่อาตมาเอามาใช้เงินไม่ได้ของท่าน
ท่านเองท่านเกรงใจมาก เพราะว่าเป็นเงินที่ทางพวกเราช่วยกันทำบุญไป ท่านใช้คุ้มทุกบาท
ทุกสตางค์ ถ้าหากว่าไม่ได้พวกเราทุกคนก็แย่ ท่านใช้เงินประหยัดมากจนอาตมาคิดไม่ถึงนะ
ของราคา ๓ จี๊ด ๕ จี๊ด มันไม่กี่สตางค์ไทย ท่านก็ไปนั่งต่อเขาอยู่นั่นแหละ สั่งเขาปั้นอิฐ
๔ แสนก้อนๆ ละ ๓ จี๊ด นั่งนับมันทีละก้อนๆ ก้อนนี้สูงเกินไปปูนเกาะไม่ติด...คุณเอาคืนไป
ก้อนนี้ดิบเกินไปเผาไม่ได้ที่เตี้ยมันจะฟุ้งๆ...เอาคืนไป แลกเอาที่ดีๆ มา จนกระทั่งช่าง
รำคาญมันปั้นให้ฟรีๆ อีก ๔ หมื่นก้อน อย่มาหนักของมันเลยมันว่า เป็นไง...ใช้เงินได้อย่างนี้
ไหมพวกเรา ? เอาให้ได้อย่างท่านนะ เพราะว่าพระท่านใช้เงินสงฆ์ใช้อย่างประมาทไม่ได้ ต้อง
ใช้อย่างรอบคอบและระมัดระวัง การกระทำทุกอย่างจะได้ระลึกอยู่เสมอว่า เราทำเพียงอยู่
ได้เท่านั้น เพียงอาศัยได้เท่านั้น ไม่ใช่ทำเพื่อบำรุงบำเรอความสุขของตนเอง พวกประเภท
ที่ถ้าไม่ใช่เจ็บไข้ได้ป่วยแล้วต้องมีที่นอนดี ๆ ดิตแอร์ดี ๆ มีเครื่องเสียง มีเครื่องคอมพิวเตอร์
มีจานดาวเทียม มีวีดีโอ มีรถดี ๆ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นเกินความเป็นพระไป ถ้าหากว่า

ญาติโยมถวายมาด้วยความศรัทธา...ไม่เป็นไร แต่ถ้าไปเสาะหามาด้วยตัวเอง ความเป็นพระก็ เหลือน้อยเต็มที่แล้ว คุรุบาน้อยที่พาหะของท่านดีมากเลย ถ้าไม่เดิน ๒ เท้า ท่านก็ขี่เกวียน เอาไว้สักวันหนึ่งอาตมาจะถ่ายรูปตอนที่ท่านขี่เกวียนมาให้ดู ทางหนองบัวเขาใช้เกวียน ใช้รถ ม้ากันเยอะ บ้านเราหนึ่งเป็นขี่ใช้มัย ? อยู่พม่าอาตมานั่งรถคุ้มจริง ๆ จ่ายค่ารถ ๗๐๐ จั๊ต เป็น เงิน ๑๒ บาท นั่งรถ ๙ ชั่วโมง รถมันวิ่งเหมือนกับม้าควบกระแทกที่หัวไปชนหลังคาที ถ้าหากว่าคนไม่เคยชินอาจจะดับทรุดเอาง่าย ๆ

อาตมาเองก็อะไรละ ? จะเรียกว่าไม่สบายมากก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นอยู่คนเดียว เป็นอยู่ คนเดียวต้องเรียกว่าไม่สบายน้อย ถ้าไม่สบายมากมันต้องเป็นหลายคน ตอนแรกก็ระแวงอยู่ ปรากฏว่าหมอมออุคิลงความเห็นเหมือนกับที่อาตมาระแวงเลย เขาบอกว่าเป็นมะเร็ง แหม... โชคดี ได้ยินแทบจะไซโย นาน ๆ จะได้โรคดี ๆ มาซักทีหนึ่งนะ ถ้าเป็นโรคอื่นมันตายช้า เป็น มะเร็งมันตายเร็ว ตอนแรก...สาเหตุของการป่วยมันมาจากการไปจุดคิโนเปา แล้วไม่ทราบว่าจะ ไปติดเชื้อไวรัสมาจากไหน ไวรัสตัวนั้นมันทำให้เป็นหูด หูดมันขึ้นมาสิบกกว่าเม็ด อาตมาเองก็ เฉย ๆ บังเอิญว่าหมอไพบูลย์ ร้อยเอกนายแพทย์ไพบูลย์ นี้กลับจากติมอร์มาเป็นพันตรีไป แล้ว น้องชายคนนี้เขาไปบวชกับอาตมาแล้วสึกไป พอเห็นว่าป่วยอย่างนั้นท่านก็เลยพยายาม ให้ทา ท่านบอกว่าทาบาง ๆ เช้า-เย็น นะครับ เราก็อาใจไปเรื่อย ๆ ยาหมอดูดมันหายไม่หมด เหลืออยู่เม็ดเดียว แล้วก็ไอ้เม็ดนี้เป็นตัวแม่มันมัน มันไม่ยอมหาย มันก็ค่อย ๆ โตขึ้นมาใหม่ โต ขึ้น ๆ จนรำคาญเต็มที ลูกสาว ๒ คน ลูกปลา-จรียา จำเรือดนไชย กับ ลูกกาญจน์-กิงกาญจน์ ภาณุมาศ เขาเป็นเภสัชกรอยู่โรงพยาบาลพหลพลพยุหเสนาที่กาญจนบุรี ก็พยายามหามาให้ มีทั้งประเภทผสมเอง ทั้งประเภทซื้อเขามา ปรากฏว่ามันได้ผลแค่ครั้งเดียว คือ ทาไป ๆ ข้างบน มันหลุดหมดข้างล่างมันไม่ยอมไปไหน มันคือ ในเมื่อมันดื้อก็ไปเจอคุณหมอประจำตัว พันเอก นายแพทย์นพพร กลั่นสุภา เป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลค่ายสุรสีห์ ท่านก็เมตตาพาไป เจาะออกให้ ปรากฏว่าเจาะไปเจาะมา หมอบอกว่ามันกินถึงประสาทแล้วครับ ข้างบนเห็น มันหน้อยเดียว ข้างล่างมันลึกและก็ใหญ่มาก ผมไม่กล้าทำต่อกลัวว่าจะเดินไม่ได้ เลยต้อง ปล่อยมัน ปรากฏว่าแผลมันไม่ยอมหาย ๒ - ๓ เดือนมันก็ไม่หาย น้ำเหลืองมันไหลเยิ้มอยู่ อย่างนั้นตลอดเวลา แล้วมันปวดลึก ๆ อยู่ข้างใน อาตมาก็แปลกใจ เดา ๆ เองด้วยความรู้ว่ามันเป็น มะเร็ง ปรากฏว่าคุณหมอมออุคิลงเห็นว่าท่านเป็นหมอคความ จบกกฎหมายมา แต่ดันไปเรียนแพทย์ แผนโบราณก็เลยเป็นหมอยาไปด้วย คุณหมอมออุคิลงความเห็นเหมือนกับอาตมาเลยว่าเป็น มะเร็ง ก็รับประทานยาหมอมออุคิลงด้วยและก็ของหมอด้าด้วย ท่านด้าเขาก็เป็นหมอยา เขาก็จัดยา ไปให้ พออาตมาทั้งกินทั้งอาบทั้งพอกตัวเลยล้...อาตมาก็ตามแบบคุรุบาอาจารย์ท่าน รักษา หายก็หาย ไม่หายก็ช่างมันใช้ใหม่ เรื่องของมันไม่ใช่เรื่องของเรา ก็ว่ากันไปเรื่อย ๆ บังเอิญว่า ไปทางฝั่งพม่าไปตรวจงานมาเดือนหนึ่ง คุรุบาน้อยท่านฉันเจ ฉันทอาหารมังสวิรัต อาตมากลัว ว่าชาวบ้านจะต้องลำบากทำอาหารเป็น ๒ ชุด ก็เลยฉันเจตามเขาไปด้วย ฉันไปฉันมา ประมาณ ๓ อาทิตย์ แผลที่มันดื้อไม่ยอมหายมันหายเอาเฉย ๆ อาตมามานั่งวิเคราะห์ดูว่ามัน

อาจจะเกิดจากฤทธิ์ยานะ ยาหลายหม้อเหลือเกินที่ว่ามานี้ รวมๆ กันเข้าไปตีเจ้ามะเร็งมันก็เซแซ่ดๆ เต็มที่แล้วใช้ไหม ? เรายังดันให้มันอดชะงอีก มันก็เลยเฉาตายไปเอง ตอนนี้อย่างไม่แน่ใจในอาการเพราะมันยังปวดลึกๆ อยู่ข้างใน ก็ยังมีความดีใจอยู่หน่อยๆ ว่ามันอาจจะกำเริบใหม่ ถ้ามันไม่ยอมกำเริบนี้หนึ่งร้องไห้เลย มันทำให้ตายช้าไปนิดหนึ่งก็เลยไม่แน่ใจว่ามันเป็นเพราะอะไร แต่เท่าที่ทราบมา มะเร็งมันชอบหนีอัสต์วามาก ถ้าไปบำรุงมันโดยเฉพาะพวกเนื้อ พวกนม พวกเนย พวกไข่ละก็ มันจะเจริญเติบโตดีมาก อาตมาบังเอิญไม่ยากรบกวณโยมมาก เขาถวายอะไรก็ฉันอย่างนั้น ก็เลยกลายเป็นฉันเจไปประมาณ ๓ - ๔ อาทิตย์ อยู่ๆ มันเฉาตายไปเอง เราก็ทำงานของเราเรื่อยๆ ไป วันนั้นไปโกยดินที่ท่าหน้า ไม่ใช่ดินสี ทรายด้วย เพราะว่าทางด้านโน้นเขาขนทรายขึ้นมาจากเรือ ลำหนึ่งค่าขน ๑๖,๐๐๐ นะ ค่าเรือ ๑๖,๐๐๐ จากมะละแหม่งมาถึงหนองบัว ปรากฏว่าชาวบ้านเขาขนแล้วก็หกอยู่แถวๆ นั้นนะเป็นตันๆ เลย อาตมาก็ไปขุดบันไดออกมา บันไดมี ๔๓ ชั้น โดนทรายถมหายไปเหลือ ๒๐ กว่าชั้น ขุดไปขุดมามันแช่น้ำอยู่ ไม่ทราบเหมือนกันว่าตรงนั้นมันเป็นปากน้ำกร่อย มันใกล้ทะเล ห่างอ่าวมะละแหม่งแค่ ๓๐ ไมล์ ไม่ทราบเหมือนกันว่า แช่น้ำทะเลเข้าไปด้วยหรืออย่างไร ในที่สุดแผลมันก็ตกสะเก็ดลอกไปเฉยๆ เราไม่สนใจมันๆ ดันหายไปเอง

อาตมามีลูกสาวอยู่ ๔ - ๕ คน ลูกคนนี้ตั้งแต่ตัวเล็กๆ เป็นโรคคลื่นหัวใจรั่ว ไม่มีใครคิดว่าจะรอดหรอก มีแต่หนึ่งหุ้มกระดูก ก็เลยพาไปวัดท่าซุง ไปฝึกกรรมฐานไปอะไรกัน ฝึกไปฝึกมาอิท่าไหนก็ไม่รู้หายเอาต่อๆ ตอนนี้น้ำหนัก ๕๐ กว่า (หัวเราะ) ก่อนนี้ตัวเบานิดเดียวอ้อมมือเดียวไปได้ คราวนี้อ้วนบึ้กเลย เรื่องของกรรมฐานทำให้จิตใจของเราสบายหายเครียด ถ้ามันหายเครียดได้ สารพัดโรคมันก็หายไปด้วยเมื่อมาพูดถึงเรื่องของร่างกาย พระพุทธเจ้ากระทั่งหลวงพ่อบอกเราท่านสอนเอาไว้ว่า ร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ขอให้ทุกคนใช้ปัญญาพิจารณาให้ดีๆ ต้องทำให้ถูกต้อง เพราะว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นสมบัติที่เราืมโลกมาใช้ก็จริง แต่อย่าลืมว่ารูปแบบของการเป็นลูกหนี้ เป็นผู้ยืมที่ดี คือ ถึงเวลาแล้วต้องส่งของคืนเขา ในสภาพที่ดีที่สุดที่จะพึงทำได้ เพราะฉะนั้น ร่างกายเรานี่ืมโลกมาใช้ ถึงเวลามันเป็นอะไร เราก็รักษามันให้ดี แต่ถ้าหากว่ารักษาหาย ก็แปลว่าหาย ถ้าไม่หายมันจะตายก็ข้างมัน ให้ทำใจอย่างนั้น ไม่ใช่ประเภทที่ว่า ไม่รักษงไม่รักษามันแล้ว หายก็หายไม่หายก็ข้างมัน ถ้าอย่างนั้นมันเกินไป มันแรงไป เตียวธรรมมันจะเสีย การปฏิบัติที่ดีหลวงพ่อบอกท่านสอนเสมอว่า อย่าให้โลกซ้ำแล้วก็อย่าให้ธรรมเสีย สุดโต่งไปข้างใดข้างหนึ่งถือเป็นการผิดคือผิดกมลมถนุโยค คือเกินพอดี แต่ขณะเดียวกันถ้าย่อหย่อนเกินไปก็เป็นกมลสุขัลลิกานุโยค คือ ย่อหย่อนจนเกินพอดี ดิตสบายไปมากเกินไป พวกเราทุกคนรู้ธรรมะเป็นอย่างไรก็รู้ เพราะว่า ส่วนใหญ่ศึกษาจากหลวงพ่อบอกมาแล้ว ขณะเดียวกันก็อาจจะปฏิบัติไปได้แล้วในระดับหนึ่งๆ แต่บางทีมันยังเข้าไม่ถึงจุดจริงๆ ก็ทำให้ลำบาก คือตีความผิด อย่าลืมว่าการปฏิบัติ เราทำกำลังใจได้แค่ไหนมันก็จะได้อยู่แค่นั้น ถ้าตีความธรรมะที่สูงกว่านั้นขึ้นไปอาจจะผิดก็ได้ ถ้าหากได้สังเกตด้วยตัวเองจะเห็นว่า ถ้าเราอ่านหนังสือของหลวงพ่อบอก เมื่ออ่านไปๆ มีความเข้าใจ

ประทับใจ เมื่อย้อนกลับมาอ่านใหม่ เอ๊ะ ตรงนี้ก็ตีทำไมคราวที่แล้วเราผ่านไปเฉยๆ ความจริงไม่ได้ผ่าน อ่านเจอเหมือนกัน แต่บังเอิญว่ากำลังใจมันยังไม่ถึงตรงนั้น มันก็ยังไม่เอ๊ะ ไม่อ้อ แต่พอมาอ่านใหม่แล้ว เอ๊ะ ทำไมเราผ่านไปได้ ถ้ากำลังใจของเราถึงตรงไหน มันก็จะเข้าใจตรงนั้น ที่เหนือไปกว่านั้นถ้าเราเดาก็อาจจะผิด มีน้อยรายที่จะโชคดีเดาแล้วถูก ดังนั้น ขอให้ทุกคนระมัดระวัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำมันดี มันถูก แต่มันดีแค่นั้นมันถูกแค่นั้น ส่วนที่ดีกว่านั้นถูกกว่านั้นยังมีอยู่ เมื่อเราก้าวข้ามตรงจุดนี้ไป มองย้อนกลับไปดู เอ๊ะ...ที่ผ่านมามันยังไม่ดีจริงนี่ แล้วก็อาจจะไปยึดมั่นถือมั่นอีกว่า ตรงจุดที่ตัวเองทำอยู่ในปัจจุบันนี้ก็ดีแล้วถูกแล้วอีก มันจะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นอย่าอยู่ในลักษณะที่เรียกว่า ยึดมั่นถือมั่นว่าสิ่งที่เราทำดีแล้ว ถูกแล้ว เพราะว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นเป็นทั้งสักกายทิฐิ คือ ความถือตัวถือตน และก็เป็นมานะ เป็นอติมานะ ความถือตัวพวกนี้จะเป็นธรรมะในส่วนละเอียด จะทำให้เราเข้าถึงธรรมได้ยาก บางคนถือตัวว่าเป็นพระ เป็นอุดมเพศ คือ เป็นผู้อยู่ในเพศอันสูงแล้ว ก็วางตัวอยู่เหนือกว่าชาวบ้าน วางตัวเป็นนายชาวบ้าน ถ้าในลักษณะนั้น ก็ทำให้การเข้าถึงธรรมส่วนละเอียดมันสะดุดลง มันติดอยู่แค่นั้น หยดลงแค่นั้น ไม่สามารถจะก้าวหน้าต่อไปได้ พวกเราทุกคนที่ปฏิบัติก็เช่นกัน ถ้าหวังในความก้าวหน้าก็ต้องเตือนตัวเองอยู่เสมอว่า คำว่าดีจริงยังไม่มีสำหรับเรา จนกว่าจะตายแล้วเข้าพระนิพพาน เพราะว่าแม้แต่พระอรหันต์ ท่านก็ยังไม่เห็นของท่านดีจริงถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่ เพราะว่ายังต้องอยู่กับร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์นี้ ต้องมีสตรียลึกรู้อยู่เสมอว่า สิ่งที่ท่านทำนั้นไปถึงตรงไหน ไปถึงจุดใดแล้ว ก็อย่าประมาท ทบทวนบ่อยๆ ในสิ่งที่ตนปฏิบัตินั้น อาตมาขออย่างที่เคยบอกกับทุกๆ คนว่า ขณะที่ท่านปฏิบัติไปถึงจุดหนึ่งแล้วเกิดความฟุ้งซ่านอย่างหนัก มันชวนให้รัก โลก โกรธ หลง ไปทุกๆ ด้าน ขณะนั้นท่านใกล้ความดีมากที่สุดขออภัยเป็นอย่างนี้ เพราะว่าเรื่องของกิเลสमारเรามีความฉลาดมาก ถ้าเราปฏิบัติไปใกล้ทางมากเท่าไร เขาจะยั่วให้เราโกรธ ยั่วให้เราหงุดหงิด เพื่อให้เราหลงจากทางที่เรากำลังทำเสีย ทำอย่างไรก็ได้ ให้จิตใจของเราฟุ้งซ่านในทุกวิถีทาง เพื่อจะได้ผิดไปจากเป้าหมาย ดังนั้น ขอให้ทุกคนทราบทั่ว ถ้าหากว่าท่านปฏิบัติไปดี ๆ ตลอด แล้วอยู่ๆ เกิดความฟุ้งซ่านขนาดหนัก ไปรัก โลก โกรธ หลง อารมณ์ระคะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้นมา อย่างชนิดที่เรียกว่าฟาดล้มดินทลาย เหมือนน้ำจะละลายเขื่อนออกมาไม่สามารถจะต้านอยู่ได้แล้ว ตอนนั้นท่านใกล้ความดีมากที่สุด ให้ใช้ปัญญาที่พอจะเหลือบ้างต้องใช้คำว่า พอจะเหลือบ้าง เพราะว่าเวลานั้นเขาจะตีเราหนักมาก กำลังทั้งหมดเราก็ไปยืนกับเขาอยู่ บางทีมันขาดสติ ขาดปัญญา มันมีดีไปบ้าง ทำอะไรไม่ถูก ให้ยึดพระพุทธเจ้าเป็นหลัก ใช้ปัญญาที่พอจะเหลือบ้าง พิจารณาย้อนหลังไปว่า เราทำอย่างไร เราคิด เราพูด เราทำอย่างไรในช่วงก่อนหน้านี้ แล้วอารมณ์มันทรงตัวดีมาตลอด ให้คิด ให้พูด ให้ทำอย่างนั้น ต่อไปมันจะสามารถก้าวผ่านส่วนที่เราติดขัดอยู่ ไปสู่ส่วนที่ละเอียดได้ ถ้าเราจะก้าวถึงจุดนี้เมื่อไหร่ จำไว้เลยว่าเขาจะขวางเราสุดชีวิต ทำทุกวิถีทางให้เราย่อท้อ เพื่อที่จะไม่ปฏิบัติต่อในตรงนั้น แล้วก็เสียเวลาไป เหมือนกับคนชุดบ่อ ชุดไปๆ อาจจะเหลือสักวาหนึ่ง

หรือคิดว่า จะถึงน้ำอยู่แล้ว เขาก็จะขวางเราไม่ให้ขุดต่อถ้าเราท้อ เออ...ไ้ตรงนี้น้ำไม่มีน้ำแล้วละ ขุดลงๆ อยู่ๆ เจอหินดานก้อนมหึมาเลยขวางหน้าอยู่ ไม่รู้หรือกว่าอีกคืบเดียวมันจะถึงอยู่แล้วถ้าเจาะทะลุหิน ก็...ท้อใจ เปลี่ยนที่ขุดใหม่ แล้วลองคิดว่ามันจะเจอน้ำไหม ? เปลี่ยนที่ขุดใหม่ลงไป ลงไป เจอหินอีก เอ้า ย้ายที่อีก คือเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เปลี่ยนการปฏิบัติไปเรื่อยๆ คิดว่าจุดนี้ไม่เหมาะสำหรับเราเสียแล้ว ถ้าเราเป็นคนที่เข้าใจดังนั้น เราก็จะเป็นคนที่ขุดบ่อไม่ได้ น้ำ คือ ปฏิบัติแล้วไม่สามารถจะเข้าถึงธรรมที่ปรารถนาสักทีหนึ่งเราต้องรู้จักวิจย รู้จักแยกแยะธรรมะส่วนต่างๆ ที่เข้ามาถึงเราเสมอ ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งดีและไม่ดีที่เข้ามา ถ้าเรารู้จักคิด รู้จักใช้ปัญญาพิจารณาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิ่งที่ดีเลิศเหลือเกิน ไม่มีอะไรที่ไม่ดีเลย ส่วนที่ทำให้เราทุกข์อย่างสาหัสสากรรจ์ นั่นเป็นการแสดงออกซึ่งอริยสัจ คือ ความจริงอันประเสริฐ ที่ซึ่งสมัยก่อนมีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น ที่มีปัญญารู้แจ้งเห็นจริงได้ คนอื่นๆ ไม่สามารถจะรู้ถึง เขาแสดงความจริงอันประเสริฐให้เราทราบว่า โลกนี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ ร่างกายนี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ เรายังปรารถนาในโลกนี้ไหม ? เรายังต้องการในร่างกายนี้ไหม ? ความจริงอันประเสริฐที่ต้องใช้ปัญญาอย่างสูงสุดถึงจะเข้าถึงได้ ขณะนี้เขามาอยู่กับเราเองแล้ว ไม่ว่าจะใช้เงินซื้อหาสักเท่าใดก็ตาม ถ้าปัญญาไม่ถึง มันจะไม่สามารถรู้เห็นความจริงตรงส่วนนี้ได้ ทั้งๆ ที่มันอยู่กับเราตาตาอยู่ทุกวัน แต่ขณะนี้เขาแสดงความเป็นจริงให้เราเห็นได้แล้ว เงินทองเท่าไรก็ซื้อไม่ได้...สิ่งนี้มีคุณค่ามหาศาลเพียงไร เป็นความดีที่สูงล้ำเพียงใดสำหรับเรา ส่วนใดก็ตามที่เป็นความสุขเกิดขึ้นกับเรา มัน ก็เกิดขึ้นไม่นาน ในที่สุดก็เสื่อมสลายไป เขาก็แสดงความเป็นจริงอันประเสริฐให้เราเห็นว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นไม่เที่ยง พระพุทธเจ้าสอนเอาไว้จริง ความสุขนั้นก็ไม่เที่ยง ในที่สุดมันก็ผ่านพ้นเราไป ถ้าเราไปยึดถือมันหมาย ห่วงหาอาวรณ์ อยากมี อยากเป็น อยากได้ มันก็จะทุกข์อีก เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเรา ไม่มีอะไรยึดถือมันหมายได้ ไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน ในเมื่อเขาแสดงความจริงอันประเสริฐ ที่ไม่สามารถซื้อหาด้วยเงินทองสักเท่าไรก็ซื้อไม่ได้ เขาได้ตีแผ่แสดงความเป็นจริงต่อเราอยู่ตรงหน้าแล้ว สิ่งนี้ดีเลิศประเสริฐเพียงใด ต่อให้ครูบาอาจารย์ที่เลอเลิศขนาดไหนก็ตาม ก็เดียวธัญเราขนาดไหนก็ตาม ถ้าเราปัญญาไม่ถึงก็รู้ไม่ได้ ในเมื่อสิ่งที่ไม่สามารถจะซื้อหาด้วยเงินที่ประมาณไม่ได้นี้มาอยู่ต่อหน้าเรา สิ่งนั้นมีคุณค่าขนาดไหน ถ้าทำถึงจุดนี้เมื่อไหร่ทุกสิ่งทุกอย่างรอบข้างเราจะไม่มีสิ่งที่ไม่ดี จะเหลือแต่สิ่งที่ดีล้วนๆ เท่านั้น ดี-ชั่วล้วนแล้วแต่เป็นสมมติที่เรียกหาขึ้นมาทั้งสิ้น จริงๆ แล้วทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไร ถ้าเราไปยึดเกาะเมื่อไหร่สิ่งนั้นถึงจะมี ตรงจุดนี้ให้ทุกคนพิจารณาเอาไว้ ไม่ว่าตัวตนเรา-เขา ผู้หญิง ผู้ชาย บ้าน เรือนโรง สิ่งของ สรรพสัตว์ทั้งหลาย ล้วนแล้วแต่ไม่มีอะไร มันเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ เสมอกันหมด เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปในท่ามกลาง และสลายตัวไปในที่สุด ทั้งหมดเป็นสังขารธรรมดา คือเป็นธรรมะทั้งสิ้น รอบข้างของเราสามารถเห็นได้ทุกวัน เห็นได้ตลอดเวลา สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นกับเราอยู่ได้เสมอๆ ต้องใช้ปัญญาพิจารณาแยกแยะให้ออก หาเหตุให้เจová ส่วนของ

ความสุขเกิดขึ้นอย่างไร แล้วทำเหตุอันนั้น ความสุขก็จะเกิดขึ้นไปเรื่อยๆ หาเหตุให้เจอว่า ส่วนของความทุกข์เกิดขึ้นอย่างไร แล้วอย่าไปสร้างเหตุอันนั้น ความทุกข์ก็ดับลง เขาเรียกว่า ธรรมวิจยะ คือการแยกแยะ ค้นหาซึ่งต้นเหตุของธรรมะนั้น ถ้าเราสามารถแยกแยะ วิเคราะห์วิจัยของตัวเองได้ ถ้าเราแยกแยะหาตรงจุดนั้นได้ ก็จะมีประโยชน์มหาศาล เพราะว่า สิ่งที่เราต้องการ เราปรารถนาหนักหนา ถึงเวลานั้นมาแล้ว

ครูบาอาจารย์ของอาตมาองค์หนึ่ง คือ หลวงปู่ตู้ พรหมปัญโญ วัดสะแก อยุรยาโน้น ท่านบอกว่าถ้าติดในวัตถุมงคลก็ดีกว่าติดในวัตถุอัมภมถล โบราณจารย์ท่านมีปัญญา ท่านฉลาดมาก ท่านสอนให้เรายึดในพุทธานุสสติ ัมมมานุสสติ สังฆานุสสติ คือระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยการสร้างวัตถุมงคลพระเครื่องขึ้นมา ให้เราปฏิบัติกรรมฐานใหญ่โดยที่เราไม่รู้ตัว ท่านให้เราอาราธนาทุกวัน โดยระลึกถึงทุกวันเป็นอนุสสติอยู่ แล้วมีข้อกำกับว่า ถ้าหากว่าศีลบริสุทธิ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ ก็จะมีอำนาจคุ้มครองเราได้ระดับหนึ่ง ที่ไม่เกินกฎของกรรม ดังนั้นที่อาตมายอมเสียสวดงค์ทีละหลายๆ หามาให้แก่ญาติโยมทั้งหลายก็เพื่อเป็นอนุสสติ เพื่อเป็นการปฏิบัติ เพราะว่าไม่ว่าการเดินทางไปในที่ใดก็ตาม ถ้ามีสิ่งให้ยึดให้เกาะ มันจะปลอดภัยมากกว่า การปีนเขาก้ดี การขึ้นบันไดก้ดี ถ้ามีที่ให้ยึดให้เกาะมันก็จะปลอดภัยกว่าคนที่ไม่ยอมยึดไม่ยอมเกาะ จำไว้ว่าเราต้องยึดก่อน เราถึงจะมีสิ่งที่ปล่อยวางได้ ถ้าเราไม่ยึดก่อนจะเอาอะไรมาวาง ทุกคนที่บอกว่าอนัตตา ไม่เอาอะไรๆ นั้น ไม่เอาอะไรแล้ว มันยึดถือตัวไม่เอาอะไรนั้นแหละ ยึดคำว่าอนัตตานั้นแหละ จำไว้ว่า ถ้ายังไม่ม้อัดตาก็หาอนัตตาไม่ได้ มันต้องมีอัดตารึขึ้นมาก่อนมันถึงจะวางลงเป็นอนัตตาได้ เหมือนกับที่เราขึ้นมาบนห้องนี้ เราเดินขึ้นบันได เราเกาะบันไดมาด้วยความระมัดระวัง ไม่ประมาทตามคำที่พระพุทธเจ้าท่านสอน พอเราเดินมาถึงหน้าประตู เปิดประตูเข้ามา เราได้แบกราวบันไดเข้ามาหรือไม่ ? เราก้ไม่ได้แบกราวบันไดมาด้วย...ฉันใดก้ฉันนั้น คือว่าเราไม่สามารถปล่อยวางได้ถ้าไม่มีสิ่งให้ยึดเกาะ มันต้องรู้จักยึดก่อนมันถึงจะรู้จักวาง พระพุทธเจ้าท่านเปรียบเอาไว้ว่า เหมือนกับแม่ลูกลงโปงมจับปลา ลูกชายจับได้หัวงูกำไว้แน่นเลย “แม่ๆ ได้ปลาตัวเบ้อเร่อเลย” แม่ คือครูบาอาจารย์เห็นเข้าก้ “เออ...ดีไอ้หนูลูกก้กำให้แน่นๆ เดี่ยวมันจะหลุดไป” เพื่อไม่ให้ลูกตกใจ แล้วพอเสร็จแล้วลูกกำแน่นดีแล้ว “ไอ้หนูขึ้นฝั่งไปลูก แล้วเสร็จแล้วดึงหางมันออกมาสลัดมันไปไกลๆ เลยลูก” พอลูกเหวี่ยงทิ้งไปเสร็จเรียบร้อยแล้วบอก “นั่นนุพิษนะลูกคราวหน้าอย่าไปจับมัน” ถ้าไม่กำให้แน่นตายไหมตอนนั้นนะ ?...ตาย...ไม่เหลือหรอก...ประมาณลักษณะเดียวกัน เพราะฉะนั้นเราต้องยึดก่อน

วัตถุมงคลที่หมดไปเป็นแสนๆ นี้ส่วนใหญ่จะเป็นพระรูปสมเด็จองค์ปฐมท่าน โดยเฉพาะที่ทำเป็นรูปที่เรียกง่าย ๆ ว่าพระพุทธชินราช จะมีส่วนหนึ่ง ๕,๑๑๙ องค์ ที่หลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านจะเมตตาพุทธรักษาให้ต่างหากอีกครั้งหนึ่งในวันที่ ๑๐ มกราคมนี้ ส่วนนั้นอาตมาจะเก็บเอาไว้สำหรับท่านที่ทำบุญซื้อที่ถวายเป็นวัด คิดแพงมากตารางวาละ ๕๐๐ บาทมอบพระให้เป็นทีระลึก ๑ องค์ จะเริ่มตั้งแต่เดือนหน้าเป็นต้นไป อีกส่วนหนึ่งเป็นพระรูป

สมเด็จพระสังฆราชเหมือนกัน แต่ในรูปของพระองค์ที่ ๑๑ รูปเล็กๆ นี้ อันนี้เจ้าของผู้สร้างระบุเอาไว้ว่า จะมอบให้แก่ผู้ที่ถวายเงินเป็นวิหารทาน ไม่ว่าจะเอาตมาจะไปก่อสร้างที่ใดก็ตามที่เป็นวิหารทาน ถ้ามอบถวายมา ๕๐๐ บาทก็จะมอบให้เป็นที่ระลีก ๑ องค์ พระองค์ที่ ๑๑ ก็คือหลวงพ่อกว้างใหญ่สมเด็จพระสังฆราชท่านเอง อีกส่วนหนึ่งจะเป็นพระพุทธรูปชินราช และพระแก้วมรกต ซึ่งเป็นพระพุทธรูปสำคัญทั้งคู่ ซึ่งครูบาอาจารย์องค์หนึ่งของอาตมา คือ หลวงปู่พระภวนาภิธาน วิสุทธิ หรือว่าหลวงปู่มหาอำพัน แห่งวัดเทพศิรินทราวาส เคารพมากเป็นพิเศษ ปีหนึ่งวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๔ จะครบ ๑๐๐ ปีเกิดของหลวงปู่ อาตมาซึ่งเป็นลูกศิษย์ จะทำบุญถวายครูบาอาจารย์สักครั้งหนึ่ง ในวาระที่สำคัญนี้จึงได้สร้างวัดดุมงคลชุดนี้ขึ้นมา อีกส่วนหนึ่งซึ่งมากเกินครึ่ง เป็นรูปของหลวงพ่อบุญรอด ที่แปดริ้ว ฉะเชิงเทรา หลวงพ่อบุญรอดเป็นพระที่ให้ลาภสำคัญที่สุดในเมืองไทยก็ว่าได้ ถ้าไม่นับตามสายวัดท่าซุงของเราแล้ว ไม่นับในสิ่งที่หลวงพ่อบุญรอดท่านสร้างเสริมเอาไว้ด้วยอำนาจพุทธบารมีแล้ว ในจำนวนพระพุทธรูปสำคัญด้วยกันทั้งหมดในประเทศไทย หลวงพ่อบุญรอดเป็นพระที่ให้ลาภได้มากที่สุด ท่านนั่งอยู่เฉยๆ สร้างพระอุโบสถได้ ๑,๘๐๐ ล้าน ของเราดิ้นรนหาเงินแทบตายได้ไหม ? ไม่ได้เนาะ ท่านนั่งอยู่เฉยๆ เงินมันล้นตัวเอง อาตมาก็เลยขอบารมีท่านด้วย นิมนต์มาบานเบิกเลย ก็ตั้งใจว่าจะแจกพวกเขาไปเรื่อยๆ ถ้าพวกเขาสังเกตจะเห็นว่าระยะหลังๆ จะแจกแต่หลวงพ่อบุญรอด เดือนหนึ่งก็แจกแบบหนึ่ง เดือนหนึ่งก็แจกแบบหนึ่ง ที่นิมนต์มานี้สามารถแจกได้เกือบปีก็ได้หมดเลยแล้วก็รับประกันว่าแต่ละเดือนแบบจะไม่ซ้ำกัน ถ้าหากว่าใครต้องการครบทุกแบบก็มาทุกเดือน แจกใช้ได้ปวยอย่างไรก็ตะเกียกตะกายมาถ้าหากว่าขาดไม่ได้แน่

คราวนี้เรื่องการพุทธรูปเกษมสังฆราชสมเด็จพระสังฆราช เป็นเรื่องที่สำคัญเป็นเรื่องที่ใหญ่มาก อาตมางดเว้นไปที่ประเทศพม่า ก็ได้กราบอาราธนาบารมีพระองค์ท่านให้ช่วยสงเคราะห์ด้วย ก็ปรากฏว่าในการพุทธรูปเกษมสังฆราชของพระองค์ท่านแต่ละครั้ง พระพุทธเจ้าองค์อื่นท่านไม่กล้าทำ ในเมื่อพระพุทธเจ้าองค์อื่นท่านไม่กล้าทำ สมเด็จพระสังฆราชท่านต้องเสด็จมาทำเอง ก็เลยกลายเป็นเรื่องที่สำคัญหนักหนา อาตมาทราบจนเบื้องสูงโดยมิได้เจตนา เพราะว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ ปัญญาอ่อน ดังนั้นเมื่อทราบเหตุผลนี้จากพระองค์ท่านแล้ว ก็ตั้งใจว่าการกระทำวัดดุมงคลในรูปแบบลักษณะของพระองค์ที่ ๑๑ กิติ ของสมเด็จพระสังฆราชท่านกิติ งดเว้นน่าจะเป็นการบวงน พระองค์ท่านครั้งสุดท้าย วัดดุมงคลชุดนี้ คือ รูปของสมเด็จพระสังฆราชในลักษณะพระพุทธรูปชินราช ที่หลวงพ่อบุญรอดพระพุฒาจารย์ วัดสระเกศ หลวงพ่อบุญรอดองค์หนึ่งของอาตมา จะเมตตาพุทธรูปเกษมสังฆราชให้ต่างหากนั้น จะเอาไปแจกให้สำหรับผู้ที่ทำบุญซื้อที่ดินให้วัดดารางวาละ ๕๐๐ บาท ๑ ตารางวามอบให้ ๑ องค์ ในรูปของพระองค์ที่ ๑๑ คือ ในรูปลักษณะที่เราเห็นคล้ายๆ หลวงปู่ปาน แต่จะมีอุณาโลมสีแดง อันนั้นคุณแสงชัยอุดสาห์ไปติดต่อเอาพลอยสีแดงมาติดเอาไว้ เมื่อคืนนี้ก็เพิ่งจนตาเหลือจนถึงตี ๒ ไม่ทราบเหมือนกันว่าตาทะเลลุไปหรือยัง ? อันนั้นจะเอาไปแจกให้ผู้ทำบุญวิหารทาน ๕๐๐ บาทต่อ ๑ องค์ ซึ่งมีจำนวนไม่มาก คาดว่ากว่าเขาจะถวายมาถึงมืออาตมา น่าจะเหลือไม่เกิน ๒,๐๐๐ องค์ ในส่วนที่เป็นพระแก้วมรกตกับ

พระพุทธชินราช ซึ่งถ้าพุทธรักษาแล้วก็คือสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์พระองค์นั้นเอง อันนั้นจะเอาไว้แจกในงาน ๑๐๐ ปีเกิดของหลวงปู่มหาอำพัน ในวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งอาตมาจะนิมนต์พระที่พระน้องไปทำบุญ จะมีการสวดมนต์ฉันเพล ส่วนตอนบ่ายจะถวายผ้าป่า เพื่ออุทิศส่วนกุศลถวายแก่หลวงปู่ในวาระที่สำคัญ ซึ่งคณะของ**คุณพิสิฐ อรุณทรัพย์** จะหาผ้าป่าไปให้ ก็คงไม่ได้หาหรือหากันไม่ชอบบรพวงใคร อาจจะมีคนกระเป่าคนเดียว ได้เท่าไรเราก็เอาเท่านั้นนะ ๓ บาท ๕ บาท ก็เอาแล้ว คราวนี้ส่วนที่เหลือ คือ หลวงพ่อโสธรทั้งหมดประมาณ ๗๐ แบบ จะเอาไว้แจกผู้ที่ถวายสังฆทานทุกเดือนๆ เริ่มตั้งแต่เดือนหน้าเป็นต้นไป สำหรับเดือนนี้ให้ฟรีๆ พุทธรักษาเสร็จแจกระเบิดเกิดเทิงอีตงนี้แหละ ตอนนีให้ฟรีๆ นะ ถ้าเผื่อว่าเดือนหน้าอยากได้ ต้องทำบุญถวายสังฆทานถึงจะให้ แต่ว่าสำหรับรูปของหลวงพ่อโสธรนี้ ถวายสังฆทานไม่จำกัด บาทหนึ่งก็ให้ ๒ บาทก็ให้ ๕ บาทก็ให้ ๑๐๐ บาทก็ให้ ๕๐๐ ก็ให้ ๑,๐๐๐ ก็ให้ ให้องค์เดียวเหมือนกัน

ส่วนตรงกลางที่เห็นเป็นมณฑปนั้น คณะศิษย์ของ**ครูบาอนันต์ อานันโท** พระน้องชายอีกองค์หนึ่งของอาตมาที่ใครๆ ก็เรียกว่าหลวงพี่แขกนะ ท่านเมตตาช่วยกันสร้างมณฑปถวายแก่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์พระองค์ที่อยู่ตรงกลาง สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์พระองค์ตรงกลาง **หลวงพ่อสพคุณ ปรกสโร** แห่งวัดบ่อทอง อ.แกลง จ.ระยอง เมตตาถวายมาให้แก่น้องรักองค์นี้ ท่านบอกว่าท่านเป็นหนี้บุญคุณอาตมาเป็นอย่างมาก ชนิดที่เรียกว่าช่วยชีวิตท่านไว้หลายรอบเหลือเกิน ท่านก็เลยถวายสิ่งที่ท่านสร้างมาด้วยความยากลำบากมากให้มา ท่านบอกว่าทางร้านทองดีราคาให้ ๗ แสนบาท น้ำหนักประมาณ ๒ กิโลกรัม เห็นองค์เล็กๆ อย่างนี้อาตมาทิ้งเอาไว้ที่ศาลา ๒ วัน ให้คนขนอนที่นั่น ๗ - ๘ คน พอวันต่อมาก็เอาครอบแก้วไป บอกว่าช่วยขัดทีจะบรรจุพระทองคำ มันก็ขัดไปถามไปว่าองค์ไหน ? ชี้บอกที่หัวนอนนั่นนะ พอบอกเขาเสร็จเราก็ก๊ยกเก็บ (หัวเราะ) ตอนยังไม่บอกทั้งวันนั้นละ พระองค์นี้ที่เห็นอยู่นะ ถ้าหากว่ามีผู้ใด...ขอพูดถึงเรื่องใหญ่มาก...มีผู้ใดถวายเงินเพื่อสร้างวัด ๑ ล้านบาท อาตมาจะยกให้เลย เพราะว่าถ้าเป็นไปตามที่ท่านบอกก็เท่ากับว่าเราจ่ายเงินแค่ ๓ แสน แต่อย่าเอาไปหลอมขายใหม่ นะ ทูบตายเลย...! เรื่องของการทำลายพระพุทธรูปนี้ ยิ่งสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวด้วย ครอบงำได้ยากยิ่ง ไม่ได้พูดไม่ได้เกิดจริงๆ อย่าเอาไปหลอมขายใหม่ เพราะว่าทำขึ้นมาด้วยความยากลำบากเหลือเกิน แล้วบางครั้งก็คิดว่า จะเป็นการกราบรพวงท่านเป็นครั้งสุดท้าย เนื่องจากว่า ถ้าเป็นรูปของท่านแล้วองค์อื่นจะไม่กล้าเสกให้

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๒ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ ที่บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ตอบ : ยึดมั่นถือมั่นในการปฏิบัติตน คิดว่าดีกว่าคนอื่นเขา มีความสามารถมากกว่าคนอื่นเขาก็เลยเกาะไม้รูดตัว ไอ้เกาะไม้รูดตัวนี้ ว่าไม่ได้ด้วยนะ ถ้าว่าเดี่ยวเขาโกรธ ต้องให้เขา รูดตัวเอง

ถาม : ถือว่าคนเข้าไปที่หลัง ก็ยังได้เข้าไปหาวัดหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ใครก็ตามที่สามารถนำคนเข้าวัดได้ จะดีจะชั่วก็ถือว่าใช้ได้ทั้งนั้น เพราะว่าคนที่เข้าวัด ก็เหมือนกับคนที่หิวแล้วเข้าร้านอาหาร ถ้ารสชาติไม่ถูกใจ เดี่ยวเขาหาบ้านใหม่ของตัวเองแหละ เดี่ยวก็ไปเจอไอ้ประเภทเซลล์ชวนชิมเข้าจนได้ แรกๆ อาจจะกินร้านอื่นแหละขละขลอะอะไรไปเรื่อย แต่ขอให้เข้ามากินสักทีเถอะ เดี่ยวติดใจก็กินไปเรื่อยเอง เขาใช้คำว่า “เป็นเหตุเป็นปัจจัยนำไปเบื้องหน้า” การภาวนาแค่ข้างกระดิกหู ภูเขาแล่น มันก็มีอานุภาพกว่ารักษาศีล เป็นร้อยปีนะ

ถาม : ผมว่ามันได้แว็บเดียวจริงๆ นะครับ อย่างไหว้พระทุกวันนี้ พอหลับตาเห็นหน้าองค์ปฐมสักแว็บ รู้สึกชัดเจนแจ่มใส แต่ได้แค่ชั่ว ๒ - ๓ วินาทีนะ แล้วสักพักจะเริ่มฟุ้งซ่าน

ตอบ : ไม่เป็นไร อย่างน้อยเราก็นึกได้หลายหน **มัญญุณฺทลฺลิตฺเทพบุตร** นี่นึกได้แค่แว็บเดียวแล้วตายเลย (หัวเราะ) ปัจจุบันนี้เป็นพระโสดาบันนั่งปรอ้อยู่ข้างบน พุดถึงไม่ได้หรอก...ใครพุดถึงก้มมอง ใครนินทาอะไร ? (หัวเราะ) เป็นตัวอย่างที่ชัดๆ เลย เพราะฉะนั้นในมหากรรมมังคละสูตร พระพุทธเจ้าท่านถึงได้ตรัสเอาไว้ว่า “บุคคลผู้ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนา เกิดมานสมาบัติ ได้ทิพจักขุญาณขึ้นมา ไปเห็นนรกเห็นสวรรค์แล้ว กล่าวว่า ผู้ที่ทำความดีไปสวรรค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ทำความชั่วไปนรกทั้งสิ้น เราขอกล่าวว่าไม่ใช่” ตัวอย่างชัดๆ ก็มีมัญญุณฺทลฺลิตฺเทพบุตร ไซ้มี ? นั่นชั่วมาตลอดชีวิตเลย แต่ไปสวรรค์ ขณะเดียวกับพระนางมัลลิกาเทวี ดีมาตลอดชีวิต ลงนรกซะ ๗ วัน

ถาม : กรรมดีอันไหนล่ะครับ ถึงมาช่วยไว้วาระสุดท้าย ?

ตอบ : ของมัญญุณฺทลฺลิตฺเทพบุตรนี่ในตำราไม่ได้ว่าเอาไว้ แต่หลวงพ่อบอกว่า ในอดีตเคยสร้างพระพุทธรูปเอาไว้ ชาตินี้ปัจจุบันตัวพุทธานุสตินี้ตามมาทันในวินาทีสุดท้าย ก่อนจะขาดใจไม่ได้นึกถึงพระพุทธรูปเจ้าด้วยความเคารพแบบคนอื่น แต่นึกว่า ใครๆ เขาลือว่าพระสมณโคดมมีความสามารถ ถ้าหากว่าท่านมารักษา เราคงจะหาย อยากจะให้พระสมณโคดมมาช่วยรักษาเรา แค่นั้นแหละ...แล้วก็ตาย ไอ้ของเรานึกได้ตั้ง ๓ วินาที มันน่าจะดีกว่านั้น

ถาม : ฟังแล้วมันเหมือนอะไรรู้หรือเปล่าครับ ? คนอื่นต้องนึกว่าโฆษณาชวนเชื่อ คือ ไม่ต้องอะไรเลย

ตอบ : มันต้องดูว่าเขามีปัญหาไหม ? เพราะว่าสิ่งที่เขาทำมันเป็นบุญเล็กน้อยมาก ตอนที่

อากาศจารีเทพบุตรไปประกาศว่า ใครจะไปฟังธรรมพระพุทธเจ้า แล้วเห็นวิมานถึงได้ตกใจ วิมานเขา (มีภูฏกฤษณ์เทพบุตร) อับแสง ตัวจะตายอยู่แล้วยังไม่รู้เลย ทั้งๆ ที่มีความดีอยู่แค่ ๗ วันเท่านั้น

ถาม : ไปสวรรค์ แต่ไปได้แป๊บเดียวหรือครับ ?

ตอบ : ไปได้แป๊บเดียว ถ้าหากว่าพลาดจากตรงนั้น เป็นอันว่ารกทุกขุมต้องผ่านหมดสำหรับ รายนี้ แต่บังเอิญนะว่าบุญเก่าของท่านดีจริงๆ พระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นไปโปรดพระพุทธมารดาพอดี ตัวท่านเองก็รู้ตัวอยู่ ความเป็นทิพย์ยังมีอยู่นี้ ก็มองย้อนไป ตายเลยว่ะ ไม่รอดแน่ ก็ตกใจ ขอให้ อากาศจารีเทพบุตรช่วย ท่านบอกว่าช่วยไม่ได้ ให้ไปหานายเวรคือพระอินทร์ ไปหาพระอินทร์ๆ ท่านก็บอกว่าช่วยไม่ได้ มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยได้ก็พาไป พระพุทธเจ้ากำลังเทศน์ อภิธรรมอยู่ก็ต้องเบรคก่อน เพราะว่าพิจารณาดูแล้วว่า ถ้าเทศน์อภิธรรมแล้วจะไม่มีผล เลย เทศน์อุณหิสวิชัยสูตรแทน พอจบท่านเป็นพระโสดาบัน เป็นอันว่ารอดตัวไปจุติเดี๋ยวนั้น เกิดใหม่สบายเลย

ถาม : อีก ๗ วัน กำลังจะตาย รู้ตัวบ๊ิงขิงลงมาเกิดไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : ได้ แต่จะเอากุศลที่ไหนส่งล่ะ ลงมานี่อ้าวแน่ บุญเก่าไม่ได้ทำไว้เลย

ถาม : ยังดีที่ร่วงไปอ้าวในรกนะครับ มันก็ยังเผื่อฟลุคๆ ได้ทำอะไรบ้าง

ตอบ : แล้วอีกอย่างหนึ่ง ถ้าอยู่ในลักษณะนั้น เทวดาที่ไหนเขาจะเป็นคนรับรองให้ เพราะว่าการลงมาเกิด จะต้องมีเทวดาผู้ใหญรับรองให้ ว่าลงมานี้กลับไปอย่างเร็วที่สุดต้องแค่เดิมนะ แต่ว่าจะต้องให้ดีกว่าเดิม

ถาม : ต้องไปขออนุญาตก่อนใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ต้องไปขออนุญาตก่อน

ถาม : อ้าว อย่างเห็นหลวงพ่อลงมาก็วิ่งตามหลวงพ่อกลับมาเลย ไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : ไม่มีทางล่ะจะ

ถาม : แล้วถ้าเป็นพรหม ก็ต้องไปขอหัวหน้าพรหมก่อน ?

ตอบ : ถ้าเป็นพรหมต้องแจ้งท้าวสหัมบดีพรหมก่อน ต้องดูว่าใครจะช่วยรับรองให้ด้วย คนรับรองนะจะเหน้อย หมายความว่าต้องคอยตัดเราให้ตรงทางอยู่เรื่อย ไม่งั้นคอยจะแหกคอกอยู่ตลอด

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเราขอใครลงมา คนนั้นก็ต้องมาคอยประคองซ้าย-ขวา ถ้าเราหลุดไปอเวจี แล้วคนรับรองทำยังไงครับ ?

ตอบ : ก็ช่วยไป (หัวเราะ) รับรองได้ว่าขึ้นมาโดนซ้ำแน่ (หัวเราะ) อีต่อนลงๆ ไปก่อน ขึ้นมาขอสักฉลาดเถอะ (หัวเราะ) ทำให้เสียชื่อหมด

ถาม : แล้วไม่มีสิทธิ์หนีลงมาเองได้เลยหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ได้เลย มันเป็นการฝืนกฎของกรรม บรรดาผู้ที่มีความเป็นทิพย์อยู่ในระดับนั้น มีความดีสูงระดับนั้น เขาจะไม่ฝืนกัน มีอะไรก็ว่ากันตามกฎตามระเบียบ เปิดช่องให้ขนาดนั้น

แล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเขาว่าเราชิงหมาเกิด ก็อย่าไปโกรธเขานะ มันจริงๆ หมามันจะเกิดก็แย่ง โควดตำมันซะงั้นล่ะ

ถาม : อุณหิสวิชัยสูตรนี้เกี่ยวกับอะไรครับ ?

ตอบ : เกี่ยวกับ พระพุทธเจ้าท่านสอนว่าจะต้องทำอะไร แล้วก็ตัดสินใจทำตาม **สุทธสี** **ลังสมาทายะ** - รักษาศีลให้บริสุทธิ์นะ **ธัมมังสุจริตังจร** - ปฏิบัติในธรรมะอันสุจริตเอาไว้ สอนง่ายจะตายไป ในความเป็นทิพย์ของเทวดาเท่ากับมนุษย์ที่เป็นอุคคฆฏัตถุญญ - ฟังหัวข้อก็เข้าใจแล้ว ว่าต้องทำอะไร ท่านตัดสินใจว่า “เราทำตาม” เดียวนั้น ก็เป็นเดี่ยวนั้นเลย สมัยหลังมานี้เขาก็เลยใช้อุณหิสวิชัยสูตรเป็นคาถาต่ออายุ เพราะเห็นว่าขนาดหมดอายุแล้ว มีกฎเกณฑ์เทพบุตรยังรอดมาได้ ถ้าเขาบอกว่า “สวดต่อนาม” รีบท่องบทนี้ไว้ต้องใช้แน่ๆ เลย เคยได้ยินไหม? โบราณเขาฉลาดตั้งแต่เกิดยันตาย เขาผูกพันเราไว้กับพระตลอด ขนาดใกล้ตายยังให้จิตเกาะพระ ด้วยการไปสวดต่ออายุ สวดต่อนาม ในสมัยนั้นมันว่าโบราณโง่ สู้โบราณไม่ได้สักราย ตัวอย่างชัดๆ ก็หลวงตานา หลวงตานา อยู่วัดท่าซุง สมัยก่อนวัดท่าซุง เขาจะมีอยู่ ๒ องค์ คือ หลวงตาฟ่องกับหลวงตานา แล้วก็จะมีหลวงพี่โอ หลวงพี่ทีป หลวงพี่นันต์ สมัยนั้นถ้าใครเขาจะนิมนต์พระ เขาจะเอาหลวงตาฟ่อง หลวงตานา หลวงพี่โอ หลวงพี่ทีป เขาจะว่ามาอย่างนี้เลยก็ต้องจัดไปให้ หลวงตานานี้แกสวดปาติโมกข์ ไอ้โอ คล่องปาติโมกข์ มากเลยนะ แล้วเวลาแกสวด ถ้าหากว่าสมาธิไม่ดีหัวเราะกันโบสถ์แตก ท่าทางของแกยังกับนักแสดง บางทีก็กระหึ่มเสียงซะ จัตตุก ขัตตุก ปัญจัก ขัตตุก ฉักขัตตุก ปรมมัง ตุมหี ฯลฯ (หัวเราะ) เขาเล่นของเขาสนุก แต่ว่าไอ้กุศลตัวนี้มันกลับช่วยได้ หลวงตานาแกฟาดเหล่าทุกวัน นั้นแหละแต่คนไม่รู้

ถาม : กินเหล้า เป็นพระเนี่ยนะครับ ?

ตอบ : ใช่ ใส่ในโอเลี้ยง เย็นๆ แก้กินกาแฟเย็นหรือโอเลี้ยงของแกหน้าแดง

ถาม : หลวงฟ่องก็ต้องรู้สิครับ ?

ตอบ : รู้อยู่ แต่ว่าถ้าไปห้ามแล้วเขาโกรธหลวงฟ่อง มันจะหนักกว่านั้นอีก อีกอย่างหนึ่งคือ เรื่องของพระอย่างหลวงฟ่อง ท่านไม่ยุ่งกับจริยาของคนอื่นอยู่แล้ว ก็ปล่อยเขา ปรากฏก่อนตายเขาป่วยหนัก ลูกหลานเอาไปรักษา เห็นว่ารักษาไม่ไหวก็เอาไปบ้าน คือจะให้ตายที่บ้าน เอาพระไปสวดต่อนาม หลวงตานาแกฟังพระสวดน้ำตาไหล คงจะพิจารณาดูแล้วว่าไม่น่าเลย อะไรที่ทำการ มาใช่ไหม ? มันบกพร่องในศีลแต่ว่าจิตของแกเกาะพระ ตายตอนนั้นเลยรอดไป หลวงฟ่องบอกว่า ถ้าไม่ได้อานิสงส์ปาติโมกข์ที่สังเคราะห์พระส่วนรวมอยู่ที่นี่ไม่รอดนะ อานิสงส์ ปาติโมกข์ช่วยได้

ถาม : แกทำยังไงล่ะครับที่สังเคราะห์พระอื่น ?

ตอบ : ปาติโมกข์ก็คือการทวนศีลพระ ทวนศีล เขาจะสวดไปที่ละบท เรียกว่าอุเทศน์หนึ่งๆ พอจบแต่ละอุเทศน์ก็จะถามเป็นภาษาบาลี ใครแปลออกนี่เห็งอหอยตุกรายนะ “**ตตถา ยัสมันต บัจฉามิ กัจจิตถะ ปริสุทธา ?**” เราขอถามว่าลิกขาบททั้งหลายเหล่านี้บริสุทธิ์แล้วหรือ

“ทุติยัมปิ ปุจฉามิ กัจจิตถะ ปริสุทธา ?” ขอลถามเป็นวาระที่สองว่าเธอบริสุทธิ์แล้วแน่หรือ
“ทุติยัมปิ ปุจฉามิ กัจจิตถะ ปริสุทธา ?” ขอลถามเป็นวาระที่สามว่าเธอบริสุทธิ์แล้วแน่หรือ
ไอ้คนที่ทวนศีลตัวเองอยู่ จะรู้เลยว่าตัวเองศีลขาดหรือเปล่า เขาถึงได้มีข้อแนะนำว่า ก่อนจะลง
ปาติโมกข์ควรจะปลงอาบัติกันซะก่อน แสดงอาบัติเพื่อให้ศีลบริสุทธิ์ก่อน แต่ที่แสดงอาบัติได้
มันได้แต่ศีลเล็กๆ ใจ ศีลใหญ่ๆ อย่างปาราชิกนี่โดนขาดความเป็นพระไปเลย สังฆาทิเสสนี่
โดนขาดความเป็นพระชั่วคราว จนกว่าจะได้รับโทษตามนั้นก่อน โดนกักบริเวณ เขาเรียก
อยู่ปริวาส ปัจจุบันนี้ไม่รู้ว่ามีใครมันไปเฝ้าหุชะจนคนเขาเชื่อว่า ทำบุญกับพระอยู่ปริวาสจะได้
บุญมากเป็นพิเศษ ความจริงทำบุญกับเถรดีกว่า ถ้าเถรศีลบริสุทธิ์ใช้ไหม ?

ถาม : หลวงพ่อเคยเล่า ผมจำได้ หนังสือหลวงพ่อบอกว่า ถ้าผิดแต่สังฆาทิเสส ท่านก็นับว่า
ขาดแล้วไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : ขาดแล้ว ขาดจากความเป็นพระ ต้องอยู่ชดใช้กรรม เราปิดบังไว้นานเท่าไร โดน
กักบริเวณอยู่นานเท่านั้น แล้วใช้อีก ๖ คิน ถ้าบอกเดี๋ยวนั้นเลยก็อยู่ ๖ คิน เสร็จแล้วต้องให้
พระ ๒๐ รูป สวดคืนความเป็นพระให้ ถึงกลับเป็นพระอีกทีหนึ่ง คราวนี้บรรดาพวกนักเรียน
นักศึกษาท่านก็ฟาดข้าวเย็นแล้วปลงอาบัติกัน เขาถือว่ามันแสดงคืนได้ ไอนั้นช่วยอยู่ทุกวันแหละ

ถาม : ถ้าฟังอย่างนี้แสดงว่าพระที่ปาราชิก ก็ไม่ใช่ว่าท่านตายแล้วจะต้องลงนรก ?

ตอบ : ไม่ใช่ เพราะว่าปาราชิกนี่ปิดมรรคผลแต่ไม่ปิดสวรรค์ ปิดมรรคผลหมายความว่า
ท่านจะเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปนี่ไม่ได้ แต่ไม่ได้ปิดสวรรค์ ถ้า
หากว่าล่วงไม่ได้เจตนา ตั้งหน้าตั้งตาทำความดี ท่าน ศีล ภาวนา ถ้าจิตมันเกาะมันคง ยังมี
โอกาสขึ้นข้างบนได้ แต่ว่าเรื่องของมรรคผลนี่ต้องรอชาติใหม่ก่อน มันไม่เหมือนกับอนันตริย
กรรม ฆ่าพ่อฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต ทำสังฆเภทคือยุยง
ให้แตกกัน ถ้าพวกนั้นนี่จะปิดมรรคผล ปิดสวรรค์หมดเลย ลงอบายภูมิอย่างเดียว หลวงพ่อท่าน
เคยแนะนำว่า ถ้ารู้ตัวว่าโดน แก้ไขไม่ได้แล้วอย่างปาราชิกเยี่ยงนี้ ให้นุ่งขาวห่มขาวอยู่กับวัด
เลย อยู่รับใช้พระ ทำงานเพื่อสงฆ์ทุกอย่าง ชนิดที่ว่าไม่ต้องย่อท้อ แล้วมีเวลาวางก็เจริญ
กรรมฐานภาวนาของเราโอกาสรอดยังมี ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว ส่วนใหญ่แล้วโทษมันหนักจะตึง
ลงต่ำ คือ ไอ้เรื่องปาราชิก ขาดความเป็นพระไปเลยไม่ว่ากัน แต่ว่า...สังฆาทิเสส-ขาดความ
เป็นพระชั่วคราว ถ้าหากว่าเราไปปกปิดเอาไว้ ไปอยู่ร่วมกิน ร่วมนอน ร่วมสังฆกรรม ทำให้
พระอื่นเขาลำบากไปด้วย สังฆกรรมมันไม่บริสุทธิ์ ทำไปเท่าไรไม่มีผล โทษมันจะทับซ้อนขึ้น
ไปเรื่อยๆ ตามวาระและเวลา โดยเฉพาะมีอยู่ครั้งหนึ่งหลวงพ่อบอกว่า พวกโดนอาบัติ
สังฆาทิเสสนี่ไสยศาสตร์พวกลมเพลมพัดมันชอบ ลมเพลมพัดก็คือว่า พอวันเสาร์หรือวัน
อังคาร พวกบรรดาหมอไสยศาสตร์ที่รื้อนวิชา เขาจะต้องปล่อยของๆเขาออกไป ถ้าไม่ปล่อย
แล้วมันหลุดหัดปล่อยออกไปซะครั้งหนึ่ง พวกโดนอาบัติสังฆาทิเสส ท่านบอกว่ามันเหมือนกับ
กับแม่เหล็กดูดเศษเหล็กนะ วิ่งเข้าใส่เลยนะ ไอ้ของคนอื่นนี่ต้องดวงตกกุศลขาดจริงๆ เป็นช่วง
อุปฆาตกรรมเข้าอะไอย่างนี้ถึงจะโดน แต่สังฆาทิเสสนี่โอกาสโดนเต็มๆ เลย

ถาม : อย่างทุกวันนี้ จะว่าไปแล้วเกือบจะไม่เป็นพระกันทั้งประเทศอยู่แล้วนะ แล้วอย่างนี้ เวลาไปทำบุญ หรือต้องออกไปทำสังฆกรรมข้างนอก ทำบุญขึ้นบ้านใหม่อะไรอย่างนี้ คนที่เขานิมนต์พระ ซึ่งตอนนี้ไม่ใช่พระแล้วเนี่ย ได้อานิสงส์ของการทำบุญครบไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าตั้งใจเป็นสังฆทานได้ครบ

ถาม : ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นพระหรือเปล่า ?

ตอบ : ใช่ จะชัวขนาดไหนก็ตาม เพราะว่าสังฆะนี้หมายถึงหมู่สงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบันนี้ แต่ว่าตัวของเราเองถ้าหากว่ามีความผิด ปฏิบัติดีไม่ได้ นำทานที่เขาเจตนาให้โดยบริสุทธิ์ไปกินไปใช้นี้ มันมีแต่จะหนักไปทุกวัน หลวงพ่อท่านบอกว่าการกินก่อนเหล็กเผาแดงๆ ซะยิ่งดีกว่า มันทรมาณแล้วตายในยกเดียว แต่ถ้าเราอยู่ที่ทำชัวนี้มันตกนรกไม่รู้จบ

ถาม : แล้วเรื่องอย่างนี้ระหว่างเพื่อนพระด้วยกัน ถ้าองค์หนึ่งขาดจากความเป็นพระด้วยสังฆาทิเสส ไอ้ที่เหลือก็มาร่วมสังฆกรรมกันนี้ เขาก็ยังไม่ผิดอะสิครับ เพราะถ้าเข้าไปร่วมสังฆกรรมกัน ยิ่งไงมันก็ไม่ได้อยู่แล้ว

ตอบ : เป็นอันว่าสังฆกรรมอันนั้นไม่เป็นสังฆกรรมตั้งแต่แรกแล้ว มันต่างคนต่างผิดทั้งหมด

ถาม : แต่อย่างน้อยก็ยังผิดน้อย ใช่หรือเปล่าครับหลวงพี่ ?

ตอบ : ใช่ ถ้าหากว่าส่วนอื่นบริสุทธิ์ แต่ตัวของเราเองแยกอยู่คนเดียวนี้โทษหนักเลย

ถาม : ผมชวนนิกไปตอนที่ผมบวชแล้วเราก็คเคยทำไม่ได้ไว้ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อยครับ

ตอบ : (หัวเราะ) สู้ไอ้แจ๊คไม่ได้ ไอ้แจ๊คเขาเป็นเด็กที่ศูนย์ยี่ต้นน้ำ เขาบวช ตอนสึกแล้วเขาเอารูปมาให้ดู มันกำลังนั่งชัชฌายะมาากลางคืน แล้วคนเขาถ่ายรูปไว้ ถามว่า “ทำไมเอ็งกินข้าวเย็น?” “ผมทนไม่ไหวครับ ผมอดได้แค่ ๗ วันเอง เขากินกันทั้งวัดเลยต้องกินกับเขาบ้าง”

ถาม : อย่างนี้ก็ขาดความเป็นพระกันทั้งวัดเลยสิครับ ?

ตอบ : มันศีลขาด ถ้าหากไม่ได้ทำความชัวอื่น ถ้าขาดความเป็นพระมันต้องอาบัติใหญ่ แต่อันนี้เรียกว่าไม่ใช่พระแล้ว มันเจตนาล่วงศีล อุตสาห์อดได้ตั้ง ๗ วันนะ บวช ๒๘ วัน เหลืออีก ๒๑ วันมันอดไม่ได้

ถาม : เหมือนความดีต้องลองหนักรึ ?

ตอบ : ไ้ร้ายนี่จริงๆ แล้วดวงมันเฮง นิมนต์เราไปเทศน์ตอนบ่ายโมง รोजनाบาย ๒ ครั้งยังไม่ได้เทศน์เลยลาโยมกลับ มันมัวแต่ไปให้ไปแห่กันที่ละบ้านๆ ลาญาติ ลาพี่ ลาน้อง ไม่รักษาเวลา ไอ้ของเรา ก็นัดโยมเอาไว้เวลาถัดไป ใครจะไปโรมันได้ เขานิมนต์เราเทศน์บ่ายโมงนะ ฎีกาบอกชัดเจนเลย บ่าย ๒ ครั้ง ยังไม่ได้เทศน์เลยลาโยมกลับ อบรมกันเองก็แล้วกัน มันเลยออกมาสภาพนั้นแล้วอดได้ ๗ วัน ถ้าหากเราบรมด้วยอาจาจะได้สัก ๘ วัน (หัวเราะ) อย่างน้อยมันก็ยังดีขึ้นมากอีกวันหนึ่ง

ถาม : อาบัติปาราชิกนี้มีอะไรบ้างครับ ?

ตอบ : ปาราชิก มีสี่อย่างคือ ร่วมเพศ ไม่ว่าจะคน จะสัตว์ จะซากศพ ไม่ได้ทั้งนั้น

โอ๊ย...สมัยก่อนเขาหัวหมอกว่าเราเยอะ พอห้ามเขาก็ออกไปเรื่อย ตะแบงข้างไปเรื่อยๆ สุดท้ายว่าห้ามองค์กำเนิดคือ อวัยวะเพศ เขาก็ออกไปทางอื่น ขนาดชากศพเป็นแผลก็แทนได้ เขาไปของเขาเรื่อย ถ้าหากว่าพระพุทธเจ้าบัญญัติศีลห้ามไว้เสียตั้งแต่แรก คนจะไม่เชื่อว่า มันจะตะแบงข้างได้ถึงขนาดนั้น คราวนี้ท่านก็เลยค่อยๆ ห้ามไปที่ละข้อ เอ็งมีปัญญาทำซาก็ มีปัญญาบัญญัติเพิ่มเหมือนกัน คนเขาทักท้วงมาหลายคนแล้ว เรื่องพระพุทธเจ้าเป็นสัพพัญญู รู้ทุกอย่าง ทำไม่ไม่มีบัญญัติกันไว้ก่อน ถ้าบัญญัติกันไว้ก่อน ใครมันจะไปเชื่อว่ามันจะไปได้ถึงขนาดนั้น ก็มีเสพย์เมถุน, ลักของเขาราคาตั้งแต่ ๕ มาสกขึ้นไป, ชำม่นุชย์ให้ตาย ชำสัตว์ นี้ไม่โดนปาราชิกนะโดนอาบัติปาจิตตีย์ โดนเบากว่า, อวดอุตริมนุสสรธรรมที่ไม่มีในตนตัวนี้ ท่านระบุไว้เลยว่า เป็นฉาน เป็นวิโมกข์ เป็นวิมูติ เป็นอะไรพวกนี้ สมานิสมาบัติ ถ้าไม่มี...ปรับ

ถาม : เอ...แล้วชำสัตว์นี้ นับสัตว์ใหญ่หรือสัตว์เล็กครับ

ตอบ : สัตว์ใหญ่ สัตว์เล็กอะไรก็ตามปรับ เพราะว่าเป็นสัตว์เดรัจฉาน แต่ว่าถ้าเป็นมนุษย์ โอกาสบรรลुरुธรรมของเขามี โดนปาราชิกไปเลย

ถาม : ถ้าเป็นสัตว์เดรัจฉานไม่มีสิทธิ

ตอบ : เข้าถึงไตรสรณคมน์ได้ แต่ว่าบรรลुरुธรรมไม่ได้ ปาราชิก ๔ ข้อ นี้ของภิกษุนะ ถ้าภิกษุณี ๘ ข้อ ภิกษุจับต้องกายหญิงด้วยจิตกำหนด อย่าลืมนะว่าจิตกำหนดนะ ต้องอาบัติสังฆาติเสส แต่ภิกษุณีจับต้องกายเด็กชายแม่แรกเกิดในวันนั้น มีจิตกำหนดหรือไม่ก็ตาม โดนปาราชิกขาดความเป็นภิกษุณีไปเลย

ถาม : ถ้าเห็นเด็กตกจากที่สูง แล้วตกใจกลัวเด็กจะเป็นอะไร ?

ตอบ : ก็ต้องยอม คือช่วยเด็กได้แต่ตัวเองต้องสึก

ถาม : ทำไมละ ? ก็จิตใจไม่ได้มีอะไร

ตอบ : ใช่ แต่ถ้าไม่ห้ามเอาไว้ขนาดนั้นมันจะละเอียดกว่านี้ พระพุทธเจ้าท่านรู้ว่า ที่ไหนก็ตาม ที่ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ด้วยกัน โอกาสที่พรหมจรรย์จะทรงตัวได้มันน้อยเหลือเกิน มีน้อยมาก ก็เลยต้องห้ามหนักๆ เอาไว้ก่อน ต้องขมกำลังใจว่าพระนางปชชาติโคตมี พระนางนางต้องเรียก พระมาตุจฉาใช่ไหม ? กำลังใจท่านเหลือเกินจริงๆ ท่านตั้งใจจะบวช ให้รับครุกรรม ๘ ประการ เป็นเราได้อินก็ถอยกรูดแล้วใช่ไหม แต่ว่าท่านเอา ขอให้ได้บวชเท่านั้นแหละ เสร็จแล้วยังยาก ถึงขนาดว่า ต้องเป็นสิกขมานาก่อน ๒ ปี ลักษณะก็เหมือนเป็นสามเณรผู้หญิงนั่นแหละ รักษาสิกขาบทให้เคร่งครัดภายใน ๒ ปี ถ้าไม่ขาดเลยถึงอนุญาตให้บวช เมื่อบวชในสำนักภิกษุณีแล้ว ต้องมาญาติในสำนักภิกษุอีก แต่ว่าที่ภิกษุณีขาดลง เพราะว่าช่วงหลังๆ นี้ บางทีสิกขมานายังไม่ครบ ๒ ปี อุปัชฌาย์ตายแล้ว มันก็เลยค่อยๆ ขาดไปๆ จนกระทั่งไม่มี ปัจจุบันมหายานเขาว่าของเขายังมีอยู่ ปัจจุบันประเทศไทยก็ยังมีภิกษุณีอยู่ ๑ องค์ คือ แม่เลี้ยงเจ้าลูกเกิด อุตสาห์ไปบวชขันโนนณะ อินเดียหรือว่าลังกาก็ไม่รู้

ถาม : ถ้านับตามจริงนี้มีไหมครับ ?

ตอบ : ไม่มี

ถาม : อย่างนี้เวลาเขาทำอะไรที่เขาได้บุญ มันเหมือนกับเราบอกว่า เราเอาใจตัวเองตั้งขึ้น ใจใหม่ครับ ในเมื่อใจเราบอกว่าเราเป็นภิกษุณีแล้ว ถือว่าเราเป็นภิกษุณีใหม่ครับ ?

ตอบ : ไม่เป็น

ถาม : อย่างนี้ผู้หญิงก็เป็นเพศที่โชคร้ายสิครับ ?

ตอบ : เรียกว่าโชคร้ายก็ได้นะ แต่จริงๆ แล้วน่าจะโชคดีมากกว่า เป็นพระวาสมันทำงานกว่าพระเฮอร์ จะไปแบกศีล ๓๑๑ ข้อ หรือจะเอา ๕ ข้อดี ไ้ถนมนันมีรู ๕ รู เดินไปหลบชาย หลบขวามันก็พอพ้นนะ ไข่ ๓๐๐ กว่ารูนี้เดี๋ยวก็ร่วงแถมจนได้ ก็เลือกเอา

ถาม : อ้อ อย่างพระโสตาบันก็แค่ศีลห้าบริสุทธิ์ใจใหม่ครับ ?

ตอบ : ใช่ ออกากทำของยาก เพื่อสำเร็จอาจจะตั้ง (หัวเราะ) ๓๑๑ เฮอร์กว่าพระ พระ ๒๒๗ ต้องไปดูในภิกษุณีวิมังคีในพระไตรปิฎก แต่ละข้ออ่านแล้วสะอึก ไม่มีฝักรดอกออกจากกุฏิไม่ได้ เข้าไปยังสำนักท่านใช้คำว่า สำนักของมนุษย์ คือ เข้าไปอยู่ในเขตบ้านคนไม่ได้ กระทั่งการแต่งเนื้อแต่งตัวยังบังคับไว้หมดเลย

ถาม : อ้าว แล้วถ้าเกิดที่มีอยู่นี้ชีวิตทำยังไงล่ะครับ ?

ตอบ : เขาต้องหาคกรบก่อน หาคกรบก่อนถึงบวชได้ ลำบากมากเลยอยู่ในอาวาสที่ปราศจากภิกษุไม่ได้ แต่อยู่ร่วมกับภิกษุไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็ต้องอยู่ในเขตอาวาส คือในบริเวณวัด อาจจะ เป็นมูมโตมมหนึ่งทีกันเขตให้ต่างหากไป เพราะว่สมัยก่อนพวกโจรพวกปล้นเฮอร์ บางทีก็โดนเขาปล้น โดนเขาฆ่า โดนเขาข่มขืน

ถาม : แล้วในสมัยนั้นมีพระภิกษุณีที่เป็นปฏิสัมภิกษุณีไหมครับ ?

ตอบ : บานเบิกเลย (หัวเราะ) จะเอาสักเท่าไรล่ะ พระนางเขมาเถรี นี่เป็นอัครสาวิกานะ เลิศทางปัญญา พระนางอุบลวรรณาเถรีเลิศทางเมฤทธิ มีเหมือนกัน เป็นอัครสาวิกาเหมือนกัน มีมหาสาวิกาเหมือนกัน มีอยู่หลายต่อหลายองค์ สมัยโน้นเขาเป็นกันง่ายเพราะเขาฉลาด สมัยของเราเป็นยากเพราะเราฉลาดกว่า

ถาม : ยังติดอยู่ตรงภิกษุณีครับ ทั้งๆ ที่ตั้งใจทำดี ?

ตอบ : ภิกษุณีไม่มีปัญหา แต่ถ้าภิกษุณีโดนแน่เลย ผู้หญิงตกน้ำอุ้มได้ช่วยได้ แต่ต้องจิตไม่กำหนดนะ แต่ว่าภิกษุณีนี้ไม่มีจิตกำหนดก็โดนเลย

ถาม : ทั้งๆ ที่เห็นคนจะตายต่อหน้า ?

ตอบ : ตายต่อหน้า ? ถ้าจะให้ดีก็ต้องยอมขาดจากความเป็นภิกษุณี

ถาม : อย่างนี้ผมว่าเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิกษุณีง่ายสุด

ตอบ : ตีตบั้งเดียว (หัวเราะ) ของท่าน ท่านเจตนาบอกแล้วว่า หากว่าในศาสนานี้มีภิกษุณีอยู่ จะตั้งได้ไม่ถึง ๕,๐๐๐ ปี ก็ไ้ปัจจุบันนี้อยู่นอกวัด มันยังลากเข้าไปในวัด จนเป็นข่าว เป็นครวกันตั้งเท่าไรต่อเท่าไร จนลูกโตแล้วเป็นแก้ว อยู่ในวัดด้วยกันมันไม่ง่ายกว่ารี ? เป็นยังไงฟังแล้ว อยู่ในบ้านเขายังลากเข้าวัดไปได้ หรือไม่ก็ออกจากวัดไปหา

ถาม : แล้วอย่างพระที่แต่งตัวเป็นนายทหารละครับ ?

ตอบ : ปรับอาบัติทุกกฎ ทำตัวเลียนแบบฆราวาส แต่อีศรวรนี่ของมัน แต่งไปเพื่อหลอกชาวบ้านเขา ปรับได้อีกหลายชั้นเลย โดยเฉพาะแต่งไปอวดเมื่อย่างนี้ ไ้มีเมียนั้นมันขาดความเป็นพระไปแล้ว

ถาม : แต่ถ้าที่ทำได้เพื่อตัวเองให้คนเลื่อมใสเข้าวัดก็ได้ทั้งบุญและบาปไปในคราวเดียวกันใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ท่านเปรียบเทียบไว้ว่า ทำร้อยได้บุญสิ่งหนึ่ง นี่หลวงพ่อดโตวัดระฆังท่านเปรียบเทียบไว้เองคือ ขาดทุนไป ๙๙ บาท สามสิ่ง

ถาม : ทำไม่ท่านถึงเปรียบเทียบไว้อย่างนั้นละครับ หลวงพ่อดโตท่านไปเจอตัวอย่างอะไรหรือครับ ?

ตอบ : ตัวอย่างของยายแพ่ง เคยได้ยินชื่อวัดใหม่ยายแพ่งไหม? ปัจจุบันนี้ชื่อวัดคณิกาผล ยายแพ่งแก่เป็นแม่เฒ่า เปิดช่อง รวยขึ้นมา แกก้เลยเอาเงินไปสร้างวัดแล้วนิมนต์หลวงพ่อดโตวัดระฆังไปเทศน์ หลวงพ่อดโตวัดระฆังท่านก็เลยบอกว่า ทำบุญจากบาปได้ไม่ถึงเฟื้อง (หัวเราะ) เพราะว่าเงินมันไม่ได้มาโดยบริสุทธิ์ วัดอุทยานต้องบริสุทธิ์ เจตนาในการทำบริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ ถึงจะอนาถสงฆ์เต็มไอ้อันนี้มันมาไม่ตั้งตั้งแต่แรกแล้ว แต่ก็ยังดีที่เขาอุทิศให้ไปสร้างวัด

ถาม : ถึงแม้ว่าหากิน ใช้ร่างกายเรา เราก้หากินปกติไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : ปกติ แต่ปกติของเขานี้ต้องดูด้วยว่า ของเขาเองเจตนาโดยตัวเขาหรือเปล่า ส่วนใหญ่มันโดนบังคับบั้นะสิ ถ้าเจตนาประกาศตัวขัดเจเนคุณไปเที่ยวได้สบายดีไม่ขาด เขาประกาศตัวเป็นของกลางอยู่แล้ว ไม่ได้เป็นสมบัติของคนใดคนหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าเป็นสมบัติของคนใดคนหนึ่ง ยังมีพ่อ มีแม่ มีสามี มีพี่ มีน้อง อะไรดูแลอยู่อย่างนี้ ล่วงเมื่อไหร่เราศีลขาดเมื่อนั้น

ถาม : แสดงว่าโดนล่อลวงมา แล้วถ้าพ่อแม่เขาขอมละครับ พวกตกเขี้ยวอย่างนี้

ตอบ : ไอ้อย่างนั้นมันก็ต้องดูด้วยนะ ตัวเขาเองเต็มใจหรือเปล่า มันยากเต็มทีที่จะมีใครเต็มใจ ถ้าคนทำใจได้ขนาดนั้น มันต้องหน้าทนขนาด

ตอบ : ท่านหมอมชิวกันละครับ ท่านมีน้องสาวเป็นโสเภณีใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ต้องค้้นั้นเป็นพระโสดาบันนะ

ถาม : ผมมองตรงที่ ในเมื่อฐานะทางบ้านก็ร่ำรวยขนาดนั้น ทำไมต้องไปเป็นด้วย

ตอบ : สมัยก่อนนั้นเขาได้รับการยกย่องพอๆ กับนางสาวไทย สมัยเขาเรียก นครโสเภณี แปลว่า ทำให้เงื่องนึ่งาม เป็นชื่อเสียง เป็นเกียรติยศของประเทศชาติเลย

ถาม : แต่ก็ต้องมีหน้าที่ไปนอน ?

ตอบ : มีหน้าที่ปฏิบัติดูแลอะไรก็ตามที่แขกต้องการ แต่หมม คำตัวแพ่งหุดับเลย มีอยู่ท่านหนึ่งชื่อนางอัมพทกาสี เมืองกาสิที่เป็นเมืองที่ทอดผ้าได้สวยมาก ผ้าจากเมืองกาสิราคาจะแพงเป็นพิเศษ เพราะฉะนั้นจะเก็บภาษีจากเมืองนี้ได้มหาศาล นางอัมพทกาสีนี้คำตัวของแกครั้งเมืองเท่ากักับภาษีครึ่งเมือง สมัยนี้กึ่งบประมาณแผ่นดินของเราครึ่งหนึ่ง

ถาม : อยากทราบว่าพระพุทธเจ้ามีเทวดารักขาใหม่คะ ?

ตอบ : จะเอาสักกี่แสนล่ะ แหม...ถามมาได้ว่าพระพุทธเจ้ามีเทวดารักขาใหม่ อาตมายังมีตั้งหลายองค์

ถาม : ทำอะไรควรจะถูกฤษีใหม่ครับ ?

ตอบ : เรื่องของฤษีมันเหมือนกับการข้ามถนน ข้ามถนนต้องดูทางใหม่ล่ะ ดูชะง่อนยมนักก็ปลอดภัยกว่าใช่ใหม...? เพราะว่าไอ้เรื่องของบุญของบาปของเรานี้ จังหวะเวลาของมันนี่มันมีของมันอยู่ ถ้าหากว่าไปเจอไอ้จังหวะรถมาเยอะๆ ข้ามไม่พ้น มันก็เต็ม ดูชะง่อน แต่อย่าไปยึดถือมันมาก ถ้าหากว่ายึดถือมันมาก มันจะหนักอกหนักใจเสียเปล่าๆ เจอหลายต่อหลายรายแล้ว แก๊กันไปก็แก๊กันมาอยู่นั้นแหละ คนเดียวเปลี่ยนไปเกือบจะ ๒๐ ชื่อ ยังไม่ได้ตั้งใจเลยก็มี ไอ้มันมันเกินไป (รับโทรศัพท์) คนเขาถามว่าพระผงที่แตกที่หัก เอาไปบดทำผงสร้างพระใหม่ได้ไหม ? ไม่ได้นะ จำไว้เลยนะ โทษเท่ากับทำลายพระพุทธรูปเลย พระที่แตกที่หัก ถ้าจะให้ดีก็เอาบรรจุองค์ใหญ่ไว้ ไอ้ที่ไม่รู้ระมันหวนรกใส่ตัวไปเยอะแล้ว

ถาม : (ไม่ได้ยินคำถามเบามาก)

ตอบ : ทาน สีล ภาวนา โดยเฉพาะการภาวนา ถ้าอารมณ์ใจทรงตัว แต่อุปจารสมาธิขึ้นไป ทำวมหาราชจะส่งบริวารมาช่วยรักษาให้ เพราะว่ากลัวพวกผีพวกยักษ์ที่ไม่ดีเขาจะมากวน แล้วพระพุทธเจ้าท่านต้นตำรับของท่าน สีล ภาวนา เลยนะ จะเอาสักกี่แสนองค์ดีล่ะ หลวงพ่อที่วัดท่าซุง เฉพาะเทวดาชั้นจาตุมหาราชนี่ ๒,๐๐๐ องค์ หน่อยเดียวนะ อยู่ที่ไหนๆ เขาก็คงไม่เอานายพลไปขนาดนั้นหรอก แต่ที่วัดท่าซุงนี้ เขาเล่นนายพลชะ ๒,๐๐๐ และยังมีระดับจอมพลอีก ๔ อยากได้อย่างนั้นก็ต้องทำ ขยันเกิดหน่อย สร้างบารมีสัก ๑๖ อสงไขยกว่าๆ ก็ได้แล้ว ไม่ยากเลย

ถาม : (คำถามเบามากเกี่ยวกับการเข้าทรง)

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วถ้าหากของเราทรงสมาธิได้ เขาจะหายผิด เขาจะหายผิดหมด เพราะว่าของเราสูงกว่า การมองบุคคลที่สูงกว่าจะไม่เห็น เขาจะเห็นได้แค่เสมอกันหรือต่ำกว่าแค่นั้น เพราะฉะนั้นไม่เห็นมันก็กลัวเสียหน้า มันมั่วไปเรื่อย มันก็ผิด ๑๐๐% ยังตีมันไม่ค่าเอา (หัวเราะ) อย่านไปลองเลย เคยไปลองมาหลายรายแล้ว ลองถึงขนาดเขาเข้าทรงไม่ได้เลย ไม่ได้เจตนา แต่เราไปเราก็กดป้องกันตัว เราก็นึกถึงพระครอบเราไป แล้วผีที่ไหนมันจะมาได้ (หัวเราะ) ทรงไม่ได้เลยนะ ถ้าหากว่ามาได้แสดงว่ากำลังของเราสูงพอ แต่ถ้าหากว่ามีอะไรเกี่ยวกับตัวเรา เขาจะทำนายผิด แต่ให้เราภาวนาให้อารมณ์ใจทรงตัวไว้ เรื่องของการทรงเจ้าเข้าผีอะไรเนี่ย ต้องเรียกว่าปลอมเกือบ ๑๐๐% ไอ้ที่จริงในความหมายของเราก็กต้องหมายความว่า เป็นพระ เป็นพรหม หรือว่าเป็นเทวดามาสงเคราะห์ ถ้าเป็นพระ เป็นพรหม เป็นเทวดามาสงเคราะห์นี่คือ ข้อสังเกตข้อแรกเลย เขามาโดยจำกัดเวลา บางรายมาปีละครั้ง พระเจ้าตากมาปีละครั้งเดียว บางรายมาเฉพาะวันพระใหญ่ บางรายมาเฉพาะวันพฤหัสบดี มาเฉพาะวันอังคาร เขาจะจำกัดเวลา เรื่องที่สอง ส่วนใหญ่ต้องการแค่ความเคารพจากเรา จะไม่เรียกร้องผลประโยชน์อะไรมาก

นอกจากดอกไม้ รูปเทียน เครื่องบูชาครู อาจจะมีเงินสัก ๓ บาท ๘ บาท เต็มที่ไม่น่าจะเกิน ๑๐๘ บาท อันดับที่สาม เรื่องที่เขารับปากว่าจะช่วยนี้สำเร็จตามนั้น สังเกตได้ง่ายๆ ถ้า นอกเหนือจากนี้แล้ว ส่วนใหญ่เรียกว่า ประเภทไปถึงแล้วเข้าทรงได้ทุกเวลาที่ต้องการ อันนั้น ถือว่าปลอดภัยไว้ก่อน

ถาม : เราดูแผนที่กรมอุตุนิยมวิทยาที่มีพายุเข้านะครับ แล้วที่พอล่วงเข้าเมืองไทยแล้วนะ พอจะขึ้นฝั่งที่ชุมพรแล้วพายุมันเลี้ยวขวาออกทันที (พายุแองเจလာ)

ตอบ : ตอนนั้น คุณสมิท ธรรมสโรช อยู่ คุณสมิทรายงานว่ามีพายุขึ้นแน่นอน ในหลวงบอกว่าไม่ขึ้นหรือก่อกองขึ้นแล้วนะ พอเขารายงาน ๒ ครั้ง ครั้งที่ ๓ พอพายุมันเลี้ยวกลับ คุณสมิท เลิกเชื่อลูกน้องตัวเอง มีอะไรถามในหลวง

ถาม : ในหลวงให้ตั้งนกระสาตัวหนึ่ง ท่านตั้งชื่อคุณสมิทด้วยหรือครับ ?

ตอบ : นกระสาทุก ท่านพูดเล่นสนุกๆ จริงๆ แล้วบางอย่างถ้ามันไม่เกินกฎของกรรม เทวดาก็ช่วยได้ ไอ้เรื่องของพายุ นะ มันเกี่ยวกับนางเมขลา นางเมขลาเขามีหน้าที่รักษาท้องทะเล เกี่ยวกับลมฟ้าอากาศ พอพายุเข้า ในหลวงท่านไปขอร้องให้ช่วย นางเมขลาท่านบอกว่า ท่านไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะฝนได้ไหม แต่จะลองดู ในหลวงเองท่านก็ไม่ได้ประมาท ถึงเทวดารับปากแล้ว ท่านก็สั่งพวกกรมประชาสัมพันธ์ พวกราชประชาสโมสร พวกกองทัพอากาศ ให้เตรียมพร้อมหมด เรือหลวงจักรีนฤเบศร์ ลอยลำรออยู่แล้ว ถ้ามันขึ้นถึงก็ต้องช่วยเลย

ถาม : อย่างนี้ที่หาดใหญ่แสดงว่าไม่ไหวสิครับ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ไหว ถ้าไหวช่วยแล้ว ท่านเองท่านจะบอกเอาไว้ชัดเจนเลย ท่านบอกว่าปรากฏว่านางเมขลาท่านเก่งกว่า พายุมันเลยขึ้นฝั่งไม่ได้

ถาม : อย่างนี้มันไม่เหมือนกับว่า เราผลักดันเราไปให้เขาหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ ถ้าหากว่ากรรมมันจำเป็นต้องรับ มันก็แปลว่าต้องรับ แก้วไขไม่ได้ ถ้ายังแก้ไขได้ ก็แปลว่ามันยังไม่หนักนัก ไม่เกินวิสัย ภาษาพระหรือภาษาเทวดาเรียกว่าไม่เกินวิสัย ยังช่วยได้อยู่

ถาม : อ้าว อย่างนี้ คนเวียดนามเขาก็เรียกว่าช่วยนะสิ ?

ตอบ : ไอนั้นถึงเวลามันก็ต้องรับของมัน เพราะไม่ทำเอาไว้แล้วใครจะได้ละของแบบนี้ จะดีจะชั่วก็ตาม ถ้าไม่ทำเอาไว้ มันไม่ได้รับง่ายๆ หรือก่อกอง เพียงวันที่ ๔ นี้ก็คอยฟังแล้วกัน วันที่ ๔ ทุกปี เวลาออกมหาสมาคม ในหลวงท่านจะพูด ไอบางเรื่องมันเกินไป คนฟังไม่รู้เรื่อง บางทีท่านพูดๆ ไป เห็นเขาไม่เข้าใจแน่ ท่านก็ตั้งออกทะเลไปเลย แต่ถ้าเห็นว่าคนเข้าใจ ท่านก็ว่าของท่านไปเรื่อย

ถาม : นั่งสัปหงกกันเลยครับ

ตอบ : ไอ้พวกนั้นมันน่าเตะ เป็นใหญ่เป็นโตในแผ่นดินซะเปล่า โง่บรลลย์ ถ้าเป็นเราไม่ต้องทำอะไรหรอก แค่อถามในหลวงว่า จะมีพระราชดำริออกไปทางด้านไหน เกี่ยวกับการปกครองประเทศ ไม่ว่าจะเป็นด้านนิติบัญญัติ บริหาร ตุลาการ พอท่านให้พระราชดำรัสลงมา เราก็

ทำตามอย่างเดียว สมัยนั้นมันอวดเก่ง เจิงกันบรรลัยเลย สู้คุณสมิทไม่ได้ คุณสมิทนี้ต้องยอมรับว่าฉลาดจริงๆ นะ แล้วเขามาจากไหนรู้ไหม ? มาจากกรมไปรษณีย์โทรเลข โดนย้ายกระเด็นไป

เป็นอธิบดีกรมตุต แต่ฉลาดใช้ได้เลย รายงาน ๒ ครั้งๆ ที่ ๓ เลิกรายงานเลย มีอะไรถามในหลวง

ถาม : แล้วนกระสาคุณสมิทไม่รู้จักอยู่หรือเปล่าครับ ? ผมจำได้เลย ในหลวงท่านบอกว่า

คุณนกระสา ถ้าเห็นซ้ายแสดงว่าอากาศต้องอย่างนี้ เห็นขวาต้องอย่างนี้ (หัวเราะ)

ตอบ : นกระสา เคยเห็นไหม ไอ้ที่มันใช้ปากช้อนปลา ไอ้ที่ปากเป็นถุงๆ นะ

ถาม : มันก็คล้ายๆ นกระสา ?

ตอบ : ไม่เกี่ยวกัน นกระสามันคล้ายๆ นกระยาง มันขายาวๆ ไอ้นกระสาที่มันหน้าตักนี่เอง ใหญ่กว่าท่านอีก ปากเบ้อเรอเลย มันใช้ปากมันเป็นสวิงช้อนปลา

ถาม : แล้วมันช้อนกันหรือครับ ? ปลามันไว

ตอบ : มันฉลาดพอที่มันจะรู้จักรวมหมู่สามัคคีกันนะ ถึงเวลาก็ว่ายตอนปลา มันประเภทแปรขบวน แล้วมันจะเล็งตัวเดียว จำเอาไว้นะ พวกเราเหมือนกันนักปฏิบัตินะ ไอ้ที่มันเอาดีไม่ได้

ทุกวันนี่ เพราะมันไม่ได้เส็งกรรมฐานคนเดียว กรรมฐานมันยากกองแรกเท่านั้น ถ้ากอง

แรกได้ กองอื่นเหมือนกันหมด เพียงแต่เปลี่ยนวิธีการมหนอยเดียว กำลังใจเท่ากันหมด

นกระสาทั้งก็เหมือนกัน อย่าเห็นว่ามันข้านะ มันฉลาดพอถึงเวลาตอนปลาเข้าฝั่ง ก็ต่างคนต่าง

ไล่ๆ ไป มันจะเล็งปลาตัวเดียว ไอ้ตัวที่มันเล็งเนี่ยรอดยากถ้าหลายตัวมันหลายใจไม่ได้กิน

หรือก ปลามันเร็วกว่า

ถาม : อ้าว แล้วหลายๆ ตัวเล็งตัวเดียวกัน แล้วใครกินล่ะครับ ?

ตอบ : มันต่างคนต่างมีมุขของมันอยู่ มันจะว่ายแปรขบวนไป ไอ้พวกปลาที่เห็นเงาของมันก็จะว่ายหนี

ว่ายไปว่ายมาติดฝั่ง คราวนี้จะทำยังไงล่ะ ก็ต้องหาทางแหวกขบวนไปให้ได้ ไอ้ตอน

ช่วงนั้นก็ตัวใครตัวมัน ก็แบบเดียวกับพวกปลาโลมานะ มันแปลกอยู่อย่างว่า สัตว์เล็กถ้าหาก

รวมฝูงกันอยู่ สัตว์ใหญ่จะไม่กล้าโจมตี พวกปลาโลมาเขาใช้วิธีนี้ทำให้มันแตกขบวน ไอ้ตัว

กรรมนิมิต บุญบาปที่เราทำไว้ในอดีต แสดงเหตุให้เราทราบว่าผลอะไรจะเกิดขึ้น จะไม่มีต้นไม่มีปลาย
มาเฉยๆ

ถาม : คนไม่มีโชคนี้มันไม่มีจริงๆ นะครับ ขนาดแบบตรงเป๊ะยังซื้อไม่ได้เลย

ตอบ : ของเรานี้มันยัง มันต้องกำหนดเกณฑ์ กำหนดเกณฑ์ที่อยู่คุณหลวงปู่ปาน หลวงปู่จง หลวงปู่
ปานเรียกไอ้เถากระเพาะยาง มันแตกข้าวที่ละกละมันแน่ ท่านบอกกระเพาะมันยึดได้เหมือน
ยางนั้นแหละ กำหนดเกณฑ์ไปหาหลวงปู่จง ขอหวย หลวงปู่จงบอกว่าอย่าเอาเลย ให้ไปเอ็งก็ไม่ได้
เล่นหรือก กำหนดเกณฑ์เขาก็กียันยัน หลวงพ่อผมเล่นครับเล่นแน่ หลวงพ่อจงบอกไม่ได้เล่นหรือก
อย่าเอาเลย มันก็จะเอาให้ได้ หลวงพ่อจงท่านก็เขียนให้มัน ๓ ตัว มันก็ใส่กระเป๋าสื่อไป วัน
หวยออกไปตรวจโพงดู ปรากฏว่าซื้อทุกรายที่ขอมมา ยกเว้นของหลวงปู่จง คิวบ้านจะยิงกบาล
ตัวเอง ลูกเมียห้ามแทบไม่ทัน คนเราถ้าหากว่าผลของทานบารมีไม่ส่งผล ลากพวกนี้ไม่มี
หรือก แล้วท่านรู้นี้ พระระดับหลวงปู่จง หลวงปู่ปาน นี้ไอ้เรื่องของยถาก็มีมุตตามาณ ท่านจะรู้อะไร
ละเอียดมาก มันจะต้องเป็นทานที่ทำได้โดยไม่ได้ตั้งใจเอาไว้ คล้ายๆ กับว่าเห็นการบุญการ
งานอะไรที่มันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมที่ไหน เราก็ก้ามันเดี่ยวนั้นเลย ถ้าเจตนาทำไว้ ไม่ต้อง
ไปรอหวยหรือก เป็นเศรษฐีไปแล้ว

ถาม : แล้วอย่างตอนปัจจุบันนี้ ตั้งใจไว้เลยว่าเจตนาที่ไหนเราจะทำอย่างนี้ละครับ มันก็เหมือน
ที่เราตั้งใจไว้ก่อนใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ คนละอย่างกัน ไอ้บุญที่ตั้งใจไว้มันมีการเตรียมการ อันนี้ไปถึงชนเมื่อไหร่ก็ให้
เดี่ยวนั้น

ถาม : เดี่ยวนั้นผมก็ทำอย่างนั้นบ่อยนะครับ ไม่เห็นถูกหวยเลย

ตอบ : ซาดิ่ก่อนได้ทำใหม่ละ (หัวเราะ) ผลของปัจจุบันมาจากอดีต แต่ว่าอย่าลืมนะว่าวินาที
ข้างหน้าวินาทีนี้มันก็เป็นอดีตแล้วนะ ทำๆ ไว้ เผื่อพลุกๆ แยกๆ อาจจะถูกหวยบ่อย

ถาม : ถึงตอนนั้นก็ไม่ว่าเขาไปทำอะไรแล้วมั่ง

ตอบ : เอาไว้ซื้อตะบัน (หัวเราะ) เอาไว้ตะบันน้ำกิน ไอ้เรื่องของการทำงานแล้วหวัง มันขาดตัว
อุเบกขา พอขาดตัวอุเบกขา ผลมันจะส่งซ้ำ กำลังใจไม่มั่นคง จำไว้ว่าตัวอุเบกขาต้องมีอยู่ใน
ทุกอารมณ์กรรมฐาน ทานบารมี อย่าลืมนะว่าบารมี ๑๐ ตัวไหนตัวหนึ่งนำขึ้นมา อีก ๙ ตัว มัน
ได้ด้วยตัวท้ายสุดคือตัวอุเบกขาบารมี

ถาม : มันเหมือนกับว่าตอนนั้นมันรู้แล้วนะครับ เรามั่นใจแล้วว่า ทำแล้วเราต้องได้ มันกลายเป็น
เป็นว่าทุกครั้งที่เราทำบิ๊บ เราจะรู้สึกขึ้นมาเลยว่า เราต้องได้แน่

ตอบ : มันได้แน่ อันนี้ไม่เถียงหรือก แต่เมื่อไหร่ละ ?

ถาม : ทำยังไงถึงจะรู้ได้ด้วย และอุเบกขาได้ด้วยละครับ ?

ตอบ : ต้องทำให้ได้ถึงระดับนั้น คือทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว รู้ว่าเรามีหน้าที่ทำ เขาต้องการ
เราให้ หลังจากที่เรารู้แล้ว เขาจะเอาไปทำอย่างไร เราไม่เกี่ยว นั่นนะอุเบกขาแน่ๆ แขนก
เบรคด้วย

ถาม : การที่มีอุเบกขามากไป ทำให้เป็นคนไม่ยอมคนหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันต้องดู คนที่เข้าถึงธรรมจริงๆ ไม่ใช่เป็นคนไม่ทุกข์ไม่ร้อน แต่เขารู้ว่าอะไรมันเหมาะมันควรกับวาระกับเวลาอย่างไร โบราณเรียกว่ากาลเทศะ เรื่องที่คืนรนไปแล้วไร้ประโยชน์ เขาก็นอน มันเสียเวลาไปต้นทำไร รถชนกันตุมพังกะกระจาย จะเสียเวลาไปเข็นรถหรือ ก็ใครเรียกประกันมาแล้วก็นอนรอมันสิ อุเบกขา เป็นอุเบกขาที่ประกอบไปด้วยปัญญา ไม่ใช่ปล่อยวางแบบลูกศิษย์หลวงพ่อบา ลูกศิษย์หลวงพ่อบา เป็นพระด้วยนะ โดนลมตีหลังคาถูกแดดเปิดไป หลังคามุงด้วยแฝก ท่านเองท่านก็ปล่อยมันไปเรื่อยแหละ ฝนจะตกแดดจะออกก็ช่างกูจะนั่งกรรมฐานของกู หลวงพ่อบาทนไม่ได้ ไปถึงก็ คู้ณ ซ่อมหลังคาสักหน่อยสิ ท่านบอกผมปล่อยวางซะแล้วครับ หลวงพ่อบาบอกว่า ใ้ปล่อยวางแบบนี้มันปล่อยวางแบบควาย (หัวเราะ) ควายมันตากแดดตากฝนทนกว่าคุณอีก คนเรามีปัญญามันต้องแก้ไข แก้ไขให้สิ้นกำลังตัวเอง สิ้นกำลังปัญญา สิ้นกำลังคน สิ้นกำลังทรัพย์ ถ้าแก้ไขไม่ได้ แล้วค่อยยอมรับว่ามันเป็นกฎของกรรม ถ้ายังมีช่องทางให้คืนรนแม้แต่นิดเดียว ก็ต้องทำก่อน ใ้ปล่อยวางแบบนั้นเดี๋ยวก็มันละ ควายอึดกว่าเราเยอะเลย

ถาม : เมื่อตะกั่มแล้วให้น้องเขาฟังครับ เรื่องดารา ถ้าไม่เคยทำบุญอย่างอื่น ตกนรกหมด เพราะทำให้คนยึดติด ก็รู้สึกเอ๊ะ ในเมื่อดารามันทำสัมมาอาชีวะแล้ว ทำไมต้องไปตกนรกด้วย ในเมื่อถ้าเขาไม่ทำเขาก็ไม่มีกิน ?

ตอบ : มันเป็นมิจฉาทิฎฐิ คือ สิ่งที่เขาทำมันค้านกับธรรมะที่แท้จริง เพราะว่าสิ่งที่เขาทำมันเป็นมายา มันทำให้คนหลงยึดติดอยู่ สังเกตไหมล่ะว่า นางอิจฉาเข้าไปในตลาด ดีไม่ตีเจอบีเลือกทุเรียนก็ร้องเท้าขว้างเอานั่นนะ คนมันยึดขนาดนั้น พระพุทธเจ้าสอนให้ละ ใ้พวกนี้ทำให้ยึดมันตรงกันข้ามกับสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอน เรียกว่ามิจฉาทิฎฐิ โทษของมิจฉาทิฎฐินี้มันหนักมากนะ อเวจีทีเดียว น่าสงสารมากเลย ในพระไตรปิฎกมีอยู่คือ พระตาลปุตตคามินีเถระ ท่านเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงมาก ได้รับการยอมรับมาจากวงการนักแสดง เขาบอกไว้ว่า บุคคลที่สร้างความรื่นเริงให้แก่ผู้อื่น จะได้เป็นสหายของเทวดาชั้นดาวดึงส์ ก็คือว่าจะได้ไปเกิดที่นั่น ภาษาบาลีฟังยากมันต้องแปลเป็นไทยอีกทีหนึ่ง ท่านเองท่านก็ยึดมันในจุดนั้นมา คราวนี้พอไปเปิดการแสดงที่เมืองสวักดี ได้ยินมาว่าสมณโคดมทราบบเรื่องทุกอย่างได้โอกาสก็เข้าไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้าว่า สิ่งที่ท่านทำจะ让您ได้เกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์จริงไหม พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ดูก่อนมาพยากรณ์ อย่าเพิ่งให้เราพยากรณ์เลย ท่านเองตั้งอภามถึง ๓ วาระ พอถึงครั้งที่ ๓ พระพุทธเจ้าบอกว่าลงอเวจีมหานรก คราวนี้ตีตรงที่ว่าท่านเชื่อ นั่งร้องไห้เลย ถามว่าทำยังไงถึงจะรอดได้ พระพุทธเจ้าบอกว่า บวชแล้วปฏิบัติ ไม่นานท่านก็เป็นพระอรหันต์รอดไป ถ้าไม่เชื่อก็ช่วย คราวนี้มันมีตัวอย่างอยู่ ใ้ดาราวิษณุธรรม โทณวนิก นะ ใ้ที่มันตาย ดูคนไปงานศพมันก็หมีนถ่ายหนังสือพิมพ์ออกมาเห็นแล้วตกใจ มันทำให้คนติดได้ขนาดนั้น แล้วใ้ดาราเพลงร็อคของญี่ปุ่น มันมากันที คนแหกกันไปตอนเมือง รถติดบรรลี่ยาววอดเลย คนติดมันขนาดไหน แต่มันเป็นการยึดในทางที่ผิดจริงๆ แล้วการปฏิบัติมันต้องปล่อย ยึดเมื่อไรก็อยู่แค่นั้นแหละ

ถาม : แต่มันเป็นเรื่องทางโลกนะครับ ไม่มีก็ไม่ได้อ

ตอบ : ก็มันไม่มีก็ได้ ถ้าหากว่าคนเราพอใจมีธรรมะประกอบอยู่ แต่บังเอิญว่าคนเรามันไม่สนใจจะหันมาหาธรรมะ มันสนใจแต่ทางด้านโน้นจริงๆ แล้วพวกนี้น่าสงสารมาก การแสดงแสง สี เสียง อะไรต่างๆ ก็ดี ที่มันเกิดขึ้นมา เพื่อกระตุ้นในเรื่องของรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส เหล่านี้ มันทำให้ปิติเกิดขึ้นในใจชั่วคราว ทำให้จิตมันฟูขึ้นมา ทำให้รู้สึกว่ามีความสุข แต่มันเป็นความสุขที่เกิดจากการกระตุ้นภายนอก มันไม่เหมือนกับการรักษาศีลเจริญภาวนาที่เป็นความสุข ที่เป็นปิติที่เกิดขึ้นจากภายใน มันอยู่ยั่งยืนงกว่า เพราะมันเพาะสร้างขึ้นมาจากตัวเอง แต่ว่าอันโน้นมันเกิดจากการกระตุ้นภายนอก เมื่อขาดสิ่งกระตุ้นนั้นมันก็ขาดไป พวกนี้ก็จะเกิดอาการทุกข์ขึ้นมา ทุกข์ตรงที่ว่า เอ๊ะ ทำไมไม่มีความสุขที่เคยมีมันหายไป ก็ตะเกียกตะกายไปหาอีก ก็ต้องไปกินเหล้าเมายา ไปเดินรำ ไปเข้าคลับ เข้าบาร์กัน เข้าโรงหนัง ฟังเพลง ไปกรี๊ดกัน มันถึงจะมันส์

ถาม : พวกนี้กร้องก็เหมือนกันเหอครับ

ตอบ : เหมือนกันหมด พวกนี้ส่วนใหญ่แล้วทำให้คนยึดติด ถ้าไม่เคยทำบุญอื่นมา ในลักษณะที่เรียกว่ากำลังใจทรงตัวนะนะ โอกาสรอดเวจ็ญน้อยเต็มที น่าสงสาร

ถาม : อย่างนี้พวกนักฟุตบอล มันก็เกี่ยวเนื่องไหมครับ ?

ตอบ : มันก็มีสิทธิ์เหมือนกัน

ถาม : อย่างพวกแมนยู ลิเวอร์พูล อาร์เซนอล

ตอบ : พวกนี้จริงๆ มันไม่น่าโทษเขาอะ ไอ้คนระยำดันไปติด

ถาม : เลยพาเขาช่วยไปด้วย

ตอบ : ต้องดูเจตนาของเขา ถ้าเจตนาของเขาคือว่าวางลีลา จะมีท่าแปลกๆ อะไรออกมาเพื่อดึงดูดใจคน ไอ้เจตนาชัดเลย โทษ ๑๐๐% แต่ถ้าหากว่าเป็นอาชีพของตัวเอง ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด คนอื่นจะเป็นอย่างไรเราไม่เกี่ยว นี่โอกาสรอดยังมีเยอะ คราวนี้แบบแรกมันจะเยอะ เป็นแบบแรกซะเกือบหมด

ถาม : ตายแน่ เดวิด เบคแฮม (หัวเราะ) โห ทั้งสามมีภรรยาเลย

ตอบ : เอาให้ถึงเวลาก็ไปดแล้วกัน ถ้าคนไปติดเขาเองนะจริงๆ แล้ว โทษเขาไม่มี แต่ว่าพวกนี้ส่วนใหญ่เจตนาหาจุดเด่นขึ้นมาเพื่อดึงดูดใจ มันช่วยได้เยอะ ชื่อเสียงของตัวเองก็ได้ เงินทองก็มากขึ้น

ถาม : คือว่าถ้าเป็นดารา ก็คิดซะว่าเราทำหน้าที่ของเรา

ตอบ : คือทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุดไป แล้วถึงเวลาเรื่องของบุญของบาปของอะไร บาปเราก็ละ บุญเราก็อทำ ให้จิตใจมันเกาะบุญมากกว่าบาป โอกาสรอดมันก็มี

ถาม : เอาใจเป็นที่ตั้งเหอครับ ?

ตอบ : ทุกอย่างมันเกิดที่ใจ มโนปุพพังคมาธัมมา-ธรรมทั้งหลายใจเป็นหัวหน้า, มโนเสกขาสุงสุดที่ใจ, มโนมยา-สำเร็จที่ใจ ถ้าใจเราบอกว่าไม่ มันก็ไม่

ถาม : แล้วคนที่แต่งตัวให้สวย เพื่อที่จะช่วยวน ก็บาปสิครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็ถือว่า ถ้าในส่วนของธรรมะแล้วพระองค์ อันนี้มันเกี่ยวกับศีลระดับสูง อย่างเช่นศีล ๘ เรื่องของการประดับตกแต่งร่างกายอะไรตนเองนี้ ถ้าเจตนาที่จะไปดึงดูดเพศตรงข้าม มีโทษ แต่ถ้าหากว่าเก้อเขิน ออกสังคมไม่ได้ จึงจำเป็นจะต้องแต่งตัวตามเขา เจตนาอันนั้นไม่มีอันนี้ไม่เป็นไร

ถาม : แต่ว่าผิคน้อยกว่าดาราชะใหม่ครับ ?

ตอบ : อันนี้น้อยกว่าเยอะ ส่วนของธรรมะมันพระองค์ไป แต่ดารานั้น ถ้าหากเจตนาทำนี้ โทษหนักเลย เขาเป็นมิชฌาภิภูมิต

ถาม : ผมนึกถึงพระเอกนางเอกเมืองไทยนี่ก็ล้วนๆ เลย

ตอบ : ส่วนใหญ่ปัญญา

ถาม : แล้วอย่างที่เขาแสดงละครสะท้อนสังคม อย่างเจ้ากรรมนายเวรนี่ เขาได้กุศลไหมครับ ?

ตอบ : ดูเจตนาของเขาว่า ตั้งใจจะสอนคนหรือเปล่า ถ้าเจตนาของเขาตั้งใจจะสอนคนให้เป็นคนดีจริงๆ มันก็ได้ แต่ถ้าหากเขารู้แต่ว่าคนจ้างเขาเล่น แล้วเขาทำหน้าที่อันนั้นไป ส่วนนี้ มันก็น้อยลง ยังไงเจ้ากรรมนายเวรน่ากลัวไหม (หัวเราะ) จริงๆ มันน่าจะเห็นอย่างนั้นนะ

ถาม : เห็นเป็นตัวเป็นตนเลยนะครับ ?

ตอบ : ทุกคนสามารถเห็นได้ เพียงแต่ว่าเขาทอดทิ้งการกระทำอันนั้นเสีย เพราะว่าขาดความอดทน ถ้าหากว่ามีความอดทนเพียงพอ ตั้งใจปฏิบัติ มันได้ทุกคนแหละ โอกาสที่มันจะเข็นยากเต็มทีนะไม่มีหรอก เพราะว่าขนาดเนยยะ ก็คือประเภทที่ต้องเกี่ยวเข็นกัน พระพุทธเจ้า ท่านยังบอกว่า โอกาสที่จะเข้าถึงไตรสรณคมน์ของเขาก็มี พอเข้าถึงไตรสรณคมน์นี้ สวรรค์เปิดโล่งอยู่แล้วละ ไปได้สบายๆ ปทปรมะนี่ไม่ใช่โง่ นะ ฉลาดเกินไป ปทปรมะนี่ภาษาบาลีเขาแปลว่า มากด้วยบทบาท พวกนี้ฉลาดเกินไป ขอบเถียงครู มันเก่ง ปทปรมะที่บอกว่าสอนไม่ได้นี่ ไม่ใช่ว่าเขาโง่ หากแต่มันไม่ฟังใคร ยึดความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ตะแบงข้าง หรือไม่ก็ที่เขาเรียกว่าคนขวางโลกอะไรพวกนั้น มันเลยเป่า เราต้องการแค่หัวมัน เอ้อมมือเลยหัวทุกที

ถาม : อย่างนี้พระโพธิสัตว์บารมีเข้ม จะเป็นปทปรมะไหมครับ ?

ตอบ : ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ ตัวอย่างโตไทยพราหมณ์ ก็ยังอยู่เอวเอวอยู่ อันนั้นเจตนาขวางพระพุทธเจ้าเลย เพราะว่ากลัวพระพุทธเจ้าจะเอาบริวารตัวเองไปหมด พระโพธิสัตว์เขาต้องมีบริวาร โตไทยพราหมณ์ จริงๆ ก็คือคนไทย โต-ไทย-ยะ-พราหมณ์ = พราหมณ์คนไทยชื่อนายโต สมัยก่อนเขาไม่มีนามสกุล เขาก็เลยต้องมีฉายาต่อท้าย สมัยก่อนเขาใช้ฉายากันใช่ไหม ภัททิสะคาภยราชา ก็จะได้รู้ว่า ภัททิสะที่เป็นราชาของเหล่าศากยะเขา เพราะว่าชื่อภัททิสะเขามีเยอะ ลกฤษณะภัททิสะ ภัททิสะที่เป็นคนเดีย, คนค่อมนะ เขาบอกเอาไว้ชัดๆ ไม่มันชื่อซ้ำกัน จะแยกไม่ออกว่าเป็นคนไหน คราวนี้พระพุทธเจ้าเข้าไปประกาศศาสนาในเขตนั่น โตไทยพราหมณ์เขากลัวว่า จะเอาลูกศิษย์เขาไปหมด เลยไปยื่นล่ำเลิกเบิกประจานดาพระพุทธเจ้า ไล่ให้ออกไปจากเขต ตายตอนนั้นยังไม่ลงนรกนะ กลายเป็นหมา เกิดเป็นลูกหมาก่อน เกิดเป็น

ลูกหมาอยู่ในบ้านตัวเอง พระพุทธเจ้ามาบิณฑบาต มาหาอีก พอมาหาไล่พระพุทธเจ้าก็บอกว่า โตไทยพราหมณ์ สมัยเธอเป็นคนอยู่ ก็ขวางทางตาคดแล้ว เกิดเป็นหมาแล้ว ยังจะทำอย่างนี้ อีกหรือ โตไทยพราหมณ์ก็ตกใจ เอ๊ะ สมณโคดมรู้ด้วยว่าเราเป็นใคร ก็เลยเสียใจ ไปนอนซุกกอง ขี้เถ้า ไม่ยอมกินอะไร บรรดาคนใช้เขาได้ยิน เขาก็ไปฟ้องเจ้านาย ไปฟ้องสุภมานพที่เป็นลูก ของโตไทยพราหมณ์ บอกว่าสมณโคดมประจานตระกูลนี้ว่า โตไทยพราหมณ์ที่จะต้องเกิดเป็น พรหมแน่ ตามความเชื่อของเขานะ เกิดเป็นเดรัจฉาน สุภมานพก็เลือดขึ้นหน้า กะว่าจะบุกไป โข้ยพระพุทธเจ้าถึงเขตวันเลย พาบริวารพาอะไรไป พอไปถึงก็ว่า ถ้าหากว่าพระสมณโคดม พิสูจน์ไม่ได้ว่า ลูกสุนัขตัวนี้เป็นบิดาของเรา เราก็จะประจานสมณโคดมต่อหน้ามหาชน เขาตั้ง ความคิดไว้อย่างนั้นเลย พอไปถึงพระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า ท่านกล่าวอย่างนั้นจริงๆ เอาอย่าง นี้สิ ให้เอาลูกสุนัขขึ้นมาอาบน้ำทำความสะอาดให้ดี หาดอาหารให้กิน พอเขากินอิ่มแล้วกระซิบ ตรงข้างหูว่า สมบัติอะไรที่พ่อยังไม่ได้บอกแก่ลูก ขอให้ช่วยบอกด้วย สุภมานพก็เอา ไม้เรื่องแค่นี้มันพอทำได้ก็ทำดู ถ้าไม่ได้ อย่างนั้นจริงๆ แล้วค่อยกลับมาตาใหม่ ก็ไป พอทำอย่างนั้นบิณฑบาตโตไทยพราหมณ์ได้ยินลูกพูดอย่างนั้น ก็ความลับแตกแล้วนะ ก็เลยพาไป ตะกุกดินตรงไหน สุภมานพก็ซุดตรงนั้น ได้มัลลยทองราคาตั้งแสนกหาปณะ ได้ลาดทองราคาตั้งแสนกหาปณะ อะไรขึ้นมาบานเบิกเลย สุภมานพก็ อ้อ พระพุทธเจ้าท่านตรัสจริง ก็เลยเลื่อมใสนับถือ พระพุทธเจ้า ปฏิญาณตนเป็นพุทธมามกะ แต่โตไทยพราหมณ์เขาใช้คำว่าอกแตกตาย ก็คงหัว ใจสลายนะนะ คนอื่นรู้ความลับตัวเองหมด ทั้งๆ ที่คิดว่าพราหมณ์เป็นตระกูลที่สูงมาก อยากรู้ ก็ต้องเกิดเป็นพรหม มันกลับไปเกิดเป็นลูกหมาซะได้ ตายในขณะที่จิตเศร้าหมอง คราวนี้ลง อเวจีไปเลย

ถาม : หลวงพ่อเคยบอกไว้ไม่ใช่หรือครับ ว่าหมาที่ไม่มีทางไปต่ำ ?

ตอบ : ท่านบอกว่าส่วนน้อยที่จะไปอย่างนั้น โอกาสที่จะพลาดมันมีแต่มันน้อยมาก ส่วนใหญ่ แล้วก็ไปแค่นั่นแหละ แต่ไอ้ส่วนน้อยมันมีอยู่ อาจจะเป็นเปอร์เซ็นต์เดียว แล้วไอ้เปอร์เซ็นต์เดียว มัน ดันลงไปให้เห็นชัดๆ ซะด้วย

ถาม : พระพุทธเจ้าท่านเคยพยากรณ์ไว้หรือเปล่าครับ ว่าโตไทยพราหมณ์เป็นพระโพธิสัตว์ ชั้นไหน

ตอบ : นียตะโพธิสัตว์ แน่แน่นอนด้วยว่าจะตรัสรู้ในภัทร์กัปนี้

ถาม : ทำไมเรียกภัทร์กัปละครับ ?

ตอบ : ภัทร์กัป แปลว่า กัปที่มีความเจริญมาก

ถาม : ไม่ใช่ ๕ องค์ ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : กัปที่มีพระพุทธเจ้าจะประกอบไปด้วยสารกัป มีพระพุทธเจ้า ๑ องค์ มณฑกัป มี พระพุทธเจ้า ๒ องค์ วรกัป มีพระพุทธเจ้า ๓ องค์ สารมณฑกัป มีพระพุทธเจ้า ๔ องค์ และ ภัทร์กัป มีพระพุทธเจ้า ๕ องค์ คราวนี้มันจะมีพวกสุญกัป อันตรายกัป ที่ว่างจากพระพุทธเจ้า มีแต่สิ่งชั่วร้ายอะไรต่างๆ เยอะแยะไปหมด นานๆ ถึงจะมีกัปที่มีพระพุทธเจ้าขึ้นมาทีหนึ่ง แต่

ปรากฏว่าช่วงนี้เป็นช่วงที่ฟลุคที่สุด เป็นนักทักกับ ๒ กัปติดกันมีพระพุทธรเจ้าได้ ๑๐ องค์ ใครเกิดช่วงนี้เฮงที่สุด แล้วก็รวยที่สุด เฮงที่สุดก็คือ ทำความดีไม่ต้องงมงายหรือ ขึ้นไปได้แค่สวรรค์นะ พระศรีอารียเมตไตรย์ขึ้นไปตรัส โดยเฉพาะพวกเรายึดในทานศีลภาวนาอยู่ รับรองว่า ตอนนั้นสวรรค์ร้าง ท่านคงกวาดไปเกือบหมด แต่ถ้าพลาดลงนรกนี้ เอาแค่ขุมตื้นๆ เท่านั้นนะ ผ่านไป ๑๐ องค์นี่ยังไม่ทันได้ไหล่หรือ เพราะฉะนั้นเฮงที่สุด แล้วก็รวยที่สุดในเวลาเดียวกัน

ถาม : อย่างนี้มาเกิดในพุทธศาสนานี้ก็วัดดวงที่สุดเลยสิครับ ?

ตอบ : ก็โดยเฉพาะโตไทยพราหมณ์กับสุกมานพตรัสรู้ติดกัน สุกมานพตรัสรู้ก่อน สุกมานพจะเป็นสมเด็จพระพุทธรเทวเทพสัมมาสัมพุทธเจ้า โตไทยพราหมณ์จะเป็นสมเด็จพระพุทธรสิห์สัมมาสัมพุทธเจ้า พอไปที่หลังลูก ลูกได้ก่อน คำพยากรณ์เขาพยากรณ์แน่นอนอยู่แล้ว อาจจะขึ้นไปได้ด้วยว่าช่วงนี้ท่านลง กว่าจะขึ้นมา ก็เลยไปที่หลังลูกก็ได้

ถาม : อย่างนี้ก็ครบ ๑๐ องค์แล้วนี่ครับ พระศรีอารียเมตไตรย์ หลวงปู่ปาน ?

ตอบ : เกิน เขาบอกเอาไว้เกิน แสดงว่าจะต้องมีผู้ที่ลาพุทธภูมิในช่วงนี้อีก ที่รู้แน่ๆ ก็คือพระยามารอิราชลาไช้ใหม่ ในอนาคตวงศ์เขาเริ่มพระศรีอารียเมตไตรย์องค์ที่ ๑ ช้างปาลิไลยกะองค์ที่ ๑๐ แต่ว่าเราต้องการแค่ ๖ เพราะฉะนั้นต้องลาอย่างน้อย ๔ องค์ พระยามารอิราชลาไปแล้ว ก็เหลืออีก ๓ องค์ ก็คิดว่าใครจะสละสิทธิ์ เมตเตยยพราหมณ์จะเกิดเป็นพระศรีอารียเมตไตรย พระรามจะเป็นสมเด็จพระรามสัมมาสัมพุทธเจ้า พระเจ้าปเสนทิโกศลจะเป็นสมเด็จพระพุทธรธรรมราชาสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถาม : องค์นั้นไปแล้วนี่ครับ ?

ตอบ : อันนั้นนะมหาปเสนทิโกศลนะ เป็นหลวงปู่ปาน เป็นองค์พ่อกษัตริย์ผู้ครองแคว้นโกศล เขาเรียกปเสนทิโกศลทุกองค์แหละ ก็พระยามารอิราช ถ้าไม่ลาซะก่อน จะเกิดเป็นสมเด็จพระธรรมสามีสัมมาสัมพุทธเจ้า อสุรินทรากุถ้าหากว่าไม่ลา ก็จะเป็นสมเด็จพระพุทธรนารทสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถาม : ใครนะครับองค์นี้ ?

ตอบ : ราหู ไม่ใช่ราหูอมจันทร์นะ ท่านเคยบอกไว้ว่า ท่านไม่ไปอมขั้ดินหรือ คนมันลือกันไปเอง (หัวเราะ) ก็พระพุทธรูปจะมีอยู่อย่างหนึ่งปางไสยาสน์นะ ไสยาสน์พระบาทเสมอเป็นปรินิพพาน ถ้าหากว่าไสยาสน์พระบาทซ้อนเหลื่อม ก็จะเตรียมตัวลูก แต่มีปางไสยาสน์อยู่อันหนึ่ง เขาเรียกว่าไสยาสน์ลิมเนตร ไม่ได้หลับตา อันนั้นเขาเรียกว่าปางโปรดอสุรินทรากุ ไปโปรดพระราหู เพราะพระราหูนี้ท่านคิดว่าตัวท่านใหญ่มาก ตามในบาลีเขาบอกว่า รอยต่อระหว่างคิ้วนี้โยชน์หนึ่ง ๑๖ กิโลเมตร ของเรามันได้ ๒ นิ้วมือหรือเปล่าก็ไม่รู้ คราวนี้ตัวท่านใหญ่ขนาดนั้น ก็เลยว่าจะไปกราบพระพุทธรเจ้า แต่กลัวว่าจะเป็นการไม่เคารพ เพราะว่าตัวใหญ่ต้องก้มลงดูพระพุทธรเจ้า อยากจะไปแต่ไม่ได้ไป กลัวจะเป็นการปรามาสพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้าท่านเลยเสด็จไปโปรด ปรากฏว่าพระพุทธรเจ้านอน ตัวใหญ่กว่าราหู (หัวเราะ) ปางนั้นแหละเขาเรียกว่าไสยาสน์ลิมเนตร-ปางโปรดอสุรินทรากุ

ถาม : แล้วอย่างนี้คนสร้างเขารู้ประวัติความเป็นมาหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วบรรดาที่เขาเขียนๆ ขึ้นมา ก็มักจะเป็นผู้ที่ได้อภิเษกมาได้อะไร แต่ว่าต่อมาหลังๆ มันมีเฟือเยอะ ถ้าอธิบายพระไตรปิฎกลงมาเป็นอรรถกถาที่โอเคละ เพราะว่าส่วนใหญ่เป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ ไม่ใช่ส่วนใหญ่ละทุกอย่าง แต่อรรถกถามาภิภา กฏิกามาเป็นอนุฎีกา อนุฎีกามาเป็นเกจิอาจารย์ไม่ไหวแล้ว ชักจะเลอะ ก็เลยกลายเป็นว่า เพิ่มอะไรขึ้นมาเยอะเกินไป มันเฟือ ที่นี้ถัดจากอสุรินทราหูก็เป็นโสณพราหมณ์ จะเป็นสมเด็จพระพุทธรังสีมุนีสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็เป็นผู้มานพเป็นสมเด็จพระพุทธเทวเทพสัมมาสัมพุทธเจ้า ไตไทยพราหมณ์เป็นสมเด็จพระนรสีหสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ข้างนาพาศิริ ที่เทวทัตปล่อยไปจะเหยียบพระพุทธเจ้านะ จะเป็นสมเด็จพระพุทธติสสสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วข้างपालิลยคะ ที่อยู่ปากพระพุทธรูปตอนที่อยู่ป่าละเมาะนะ ตอนหนีภิกษุโกสัมพีที่ทะเลาะกันนั้นจะเป็นองค์สุดท้าย จะเป็นสมเด็จพระพุทธสมังคลสัมมาสัมพุทธเจ้า อันนี้ก็เกินโควตา เพราะต้องการ ๖ มาตั้ง ๑๐ จะต้องมีอย่างน้อยๆ อีก ๔ องค์ที่จะลา เรารู้แน่ๆ คือทำมาลัย ทำมาราธิราช ลาแล้ว ที่เหลือท่านไม่ได้พยากรณ์ มีบังอาจบอก ลากคือลา ไปแทรกคิวเขาไม่ได้ เตียวโดนติดเขี้ยวมันยาวจัด (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้คิวกี่มีไปเป็น

ตอบ : โห ไม่ต้องนับเลยละ แต่ที่บารมีเต็มอยู่นี้ เข้าคิวกันยาวก็ใกล้ก็ไม่วู้ ต้องชมบรรดาพระโพธิสัตว์ว่า กำลังใจท่านทรงตัวจริงๆ กำลังใจท่านทรงตัวมาก อย่างพลตรีศรีพันธ์ วิชชุพันธ์ นะ หลวงพ่อท่านถาม “โอ้แดง ของเอ็งนะอีก ๘๑ กับนะ สู้ใหม่” “สู้ครับ” ๘๑ กับนะไม่ใช่ ๘๑ องค์ แต่ละกับอาจจะเกิดหลายองค์ก็ได้ สู้ครับ มันไม่ถอยนะ กำลังใจของพระโพธิสัตว์ส่วนใหญ่แล้วเข้มแข็งมาก เรื่องลำบากไม่กลัว

ถาม : ถ้าเราเป็นนี้ เราจะรู้ใหม่ครับว่าอีกนานไหม ?

ตอบ : ถ้าทำถึงเดี๋ยวมันรู้เองแหละ หรือไม่รู้ก็รอได้รับการพยากรณ์ พยากรณ์ว่าเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น แบบเดียวกับพระพุทธเจ้านามว่า ปทุมมุตระพยากรณ์...ญาติพระเจ้าพิมพิสาร “อีก ๘๑ กับ ญาติของเธอจะเกิดเป็นพระราชานามว่าพิมพิสาร ถึงเวลานั้นแล้วเธอจะได้ส่วนบุญ” ดีใจแทบตาย ๘๑ กับ

ถาม : แล้วหลวงพ่อบอกท่านพยากรณ์ว่าอีก ๘๑ กับ ได้ด้วยหรือครับ ?

ตอบ : พระท่านบอกจะ ท่านก็ว่าต่อ ท่านเองท่านไม่เสียเวลาพยากรณ์หรือหอก สำหรับหลวงพ่อบอกท่านบอกว่า ถ้าไม่ลาซะก่อน ถัดจากพระศรีอารียเมตไตรย์ไปอีก ๒๒ องค์ รอกันอ่วมเลย ท่านบอกรอไม่ไหว ไปดีกว่า พวกที่หมดเรื่องแล้วรอได้ ใจที่มีเรื่องต้องลงเรื่อย

ถาม : อานิสงส์การซ่อมพระละครับ ?

ตอบ : พวกที่ซ่อมแซมพระนี้ได้เปรียบนะ เกิดเป็นนางงามจักรวาลได้ง่ายๆ เลย

ถาม : ผมพยายามมานั่งปีตอยู่เรื่อยๆ ครับ

ตอบ : (หัวเราะ) อยากเกิดเป็นผู้หญิงหรือ ทรงเมตตาบารมีอย่างหนึ่ง ซ่อมแซมของเก่าให้

เป็นของใหม่ โดยเฉพาะของเคารพ อย่างเช่น พระพุทธรูปหรือโบสถ์วิหารอะไรพวกนี้ พวกนี้
เกิดมาใหม่ รูปร่างหน้าตาสวยงามกันทั้งนั้น

ถาม : เพื่อโดนจับไปเป็นตาราก็ช่วยอีก (หัวเราะ)

ตอบ : ก็ตั้งใจว่า เราเล่นเพื่อเป็นอาชีพของเราเท่านั้น ก็เลสมันมีกันทุกคนนั่นแหละ ตราบ
ใดที่เรายังไม่ได้เป็นอรหันต์ คราวนั้นมันสำคัญตรงที่เรารู้ว่าไม่ดี เราก็คงจะรีบๆ ปล่อย แต่เห็น
มันยึดกันทั้งนั้นแหละ

ถาม : ปีหน้าไปจนถึงเมษา ยังนับว่าเป็นปีมะโรงหรือครับ ?

ตอบ : ถึงแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๔ ยังเป็นปีมะโรงอยู่ พอขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ ก็เป็นปีมะเส็ง

ถาม : พระอรหันต์นี้มีฟุ้งชานไหมครับ ?

ตอบ : จะฟุ้งชานอะไรละ มันหมดแล้วนะ

ถาม : แล้วพระอนาคามีล่ะครับ ?

ตอบ : พระอนาคามียังต้องการในส่วนที่เป็นกุศลบางอย่างอยู่ เรียกว่าฟุ้งชานก็ได้

ถาม : แล้วพระโสดาบัน พระสกิทาคามี ถ้าฟุ้งชาน จะฟุ้งชานไปในเรื่องของอะไรครับ ?

ตอบ : จะไม่เกินในเรื่องของพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ เรื่องของความดี โอกาสที่จะ
ฟุ้งชานเรื่องรัก โลภ โกรธ หลง ของท่านน้อยนะ พระโสดาบันยังมีอยู่ แต่ว่ามันน้อย โกรธ
แต่ไม่ผูกโกรธ โกรธแล้วแล้วกัน หันหลังให้ก็ลืม ไม่ไปตามชกหน้าใคร สกิทาคามีนี้อาจจะ
ประเภทที่ยั๊วะๆ ตอนนี่ อีก ๓ วันนี่ก็ขึ้นมาได้โกรธชะหน่อย เตียวเสี่ยธรรมนิยมหมด

ถาม : สุนัขหายค่ะ

ตอบ : อะไรนะ หมาหาย ?

ถาม : ที่เคยอุ้มเอามาด้วยนะคะ

ตอบ : โอ๊ย ตายแล้ว ไปหายที่ไหนละ ไม่เป็นไร เตียวไปเอาที่วัดมาอีกตัวหนึ่ง หมาน่ารัก
อย่างนั้นไม่ต้องไปห่วงเขาหรอก มันหลุดออกไป มีแต่คนเขาช่วยเลี้ยงสบาย เตียวไปเอาที่วัด
เอาพันธุ์แท้ อันนั้นเพ็ดติกรี รับรองว่าหมาไทยแท้ ๒ วันแล้วเหอ หลุดออกไปอีท่าไหนละ

ถาม : ตอนแรกเล่นอยู่ในบ้านค่ะ แล้ววิ่งออกมา

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก ถ้าภายใน ๒ วันไม่ได้ ก็แปลว่าคนเขาช่วยเลี้ยงไปแล้ว เลี้ยงหมาอย่า
ติดหมาสิ เลี้ยงหมาติดหมา เลี้ยงคนติดคน มันไปไม่รอดหรอกนะ เราเองต้องทำใจให้ได้ว่า
ทุกคนมีกรรมเป็นของตน เคยท่องไหม กัมมัธสะโกมหิ กัมมะทายาโท กัมมะโยนิ กัมมะ
พันธู กัมมะปฏิสสรโณ ทุกคนมีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์
มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราเลี้ยงเขาดีแล้ว ถึงเวลาถ้าวาระมันมาถึง เขาจำเป็นต้องไป เราก็คงต้อง
วางอุเบกขาด้วย เราเมตตาเราสงเคราะห์เขาแล้วนี่ ถ้ามีวแต่ไปใจหมองๆ เตียวตอนนี้เป็น
อะไรไป เราเองเอง ไปเลี้ยงหมาติดหมา เลี้ยงคนติดคน เตียวไปไม่รอด ไม่เป็นไรเอาอาหาร
มาเลี้ยงน้องบัวแทน ได้คำขมเมยอะขึ้น หมาที่วัดมีแต่ตัวเมีย มีตัวผู้อยู่ตัวเดียว ใ้อสิบกว่าตัว
นั้นนะ เพราะว่าเวลามีตัวผู้มา จะโดนเขาเอาไปหมด มันไม่เอาตัวเมีย มันทิ้งตัวเมียไว้ให้พระ

เลี้ยง ปรากฏว่าไอ้ที่ฟังได้ก็หมาตัวเมียนั่นแหละ เขาไม่ไปไกลนี้ ไอ้ตัวผู้ถึงเวลาติดสาวไปแน่เลย
ถาม : (เสียงไม่ชัด)

ตอบ : พอเข้าถึงตัวสุนัข มันจะเยือกเย็นอย่างบอกไม่ถูก ถ้าหากว่าถัดจากนั้นอีกนิดเดียว มันจะเป็นการทรงฉนวนไปเลย สังเกตดูตอนนั้นว่าการภาวนาของเรามันทรงตัวอยู่ ลมหายใจจะยาวจะสั้นเรารู้ที่อยู่ ภาวนาไว้อย่างไรอยู่ ตัวฟังชานอารมณ์ข้างนอกมันเหลือน้อยมาก อาการรับรู้ทางด้านนอกอยู่ แต่ไม่รำคาญ มันเข้าถึงตัวสุนัข จะเป็นเอกัตการมณีน ขยับจากนั้นอีกนิดเดียว จะเป็นปฐมฉนวนไปเลย

ถาม : ช่วงนั้นก็เห็นรูปพระองค์ที่จับ เห็นอยู่ค่ะ

ตอบ : เห็นอยู่จะ

ถาม : แต่มันมีความรู้สึกว่ามีความเป็นเกิดขึ้น

ตอบ : อย่าไปติดอยู่ตรงนั้นก็แล้วกัน ถ้าทำใหม่ อยากให้เป็นอย่างนั้นอีก จะไม่เป็น เราต้องทำให้สบายๆ คิดว่า เรามีหน้าที่ภาวนา อารมณ์ใจอย่างนั้นจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ตาม เป็นเรื่องของเขา เราทำได้เท่าไรเป็นเรื่องของเรา ถ้าทำอย่างนั้นก็ก้าวหน้าเร็วจะ แต่ถ้าทำเมื่อไรต้องการให้ถึงอารมณ์ตรงจุดนั้น ไอ้ตัวต้องการตัวอยากมันนำหน้าอยู่มันจะไปไม่ได้ อีกนิดเดียวเท่านั้น อีกนิดเดียวความเป็นพระโสดาบันเหลือไม่ยากแล้ว เพราะกำลังของพระโสดาบันแค่ปฐมฉนวนเท่านั้นเอง สามารถตัดกิเลสระดับนั้นได้สบายเลย ขยับอีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว เออ เดียวนี้เก่งกันเยอะนะ ทำป๊อบแป๊ปปๆ ก็ได้ดีกันเป็นแถว ไอ้ประเภทอยากรวยแล้วซี้เกียจนะ มันน่าจะรวยไหมล่ะ กรรมฐานสำหรับคนซี้เกียจอยาก กรรมฐานต้องขยันทำจริงจังและสม่ำเสมอด้วย ขยันเป็นพักๆ ก็ไม่ได้ ไปโหมเอาเหมือนกับทำงานไซ้ไหม วันนี้จะเอาค่าแรงให้ได้สักพันหนึ่ง ตั้งหน้าตั้งตาทำไป ฟุ้งนี้ก็ไปไหนไม่รอด อย่าลืมนึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำอยู่ อย่างเช่นว่า ความคิดว่าจะไปนิพพานก็เป็นอุปสมานุสติดูไซ้ไหม กรรมฐานกองใหญ่มากด้วย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าถามว่า ไม่ทำกรรมฐานไปนิพพานได้ไหม? ไปไม่ได้ แต่เราอาจทำกรรมฐานอยู่โดยที่เราไม่รู้ตัว ความอยากไปนิพพานนั้นมันเป็นกรรมฐานอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าไอ้ตัวอยากนะ ลดให้มันน้อยๆ ลงหน่อย ให้มันเหลือความรักนิพพาน ที่มันเต็มอยู่ในจิตใจของเราก็อพ จะได้ไม่ต้องไปอยากมันมาก อยากแล้วมันขวางบังหน้าอยู่ ไปไม่รอด

ถาม : กรรมฐานกองไหนเหมาะกับนักปฏิบัติที่หวังจะให้หลุดอย่างจริงจัง ?

ตอบ : จริงๆ แล้วกรรมฐานทุกกองใช้ได้ทั้งหมด สมัยที่ปฏิบัติอยู่นะ พอพูดถึงเรื่องกามราคะขึ้นมา มันจะหนักใจมาก โดยเฉพาะผู้ชายทุกคนจะเป็นเหมือนกันหมด คราวนี้ว่าตัวกรรมฐานคู่ศึกของมันจริงๆ คือกายคตานุสสติกับอสุภกรรมฐาน แต่ปรากฏว่าอสุภกรรมฐานนี้ ถึงขนาดที่สุรินทรนั้นะ ที่สุรินทรตอนนั้นแกอยู่ห้องผ่าตัดของนิติเวช โรงพยาบาลตำรวจ เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกับเหมือนกัน นั้นขนาดเขาเปิดห้องผ่าตัดให้พระเข้าไปดูเลยนะ เข้าไปใหม่ๆ นี่อ๊วกแตก อ๊วกแตก กินข้าวกันไม่ได้ไป ๒-๓ วันเลย แต่พอนานไปๆ ความมระยาของจิตมันก็ปรากฏ มันเลือกดูแต่ที่ดี ไอ้ตรงที่ผ่านนั้นก็ไม่ว่า ยิ่งวันไหนมีศัพสวยาๆ นี้ ที่สุรินทรเขาจะโทรบอกเลย รีบมา

เดี่ยวจะผ่าให้ นั่นเจตนาดีของเขา แต่คราวนี้ไอ้ของเราเนี่ย แรกๆ มันก็ไม่ชิน มันก็ได้ผล แต่ปรากฏว่า ดูไปดูมามันตายด้าน มันชักจะชินกับสภาพของมัน พอชินกับสภาพของมัน มันก็เลือกไปคูตรงที่ตึ๋ง ตรงผ่าเราก็ไม่ดู มันก็แยละว่า กรรมฐานคูคีมันก็ทำไม่ได้ ตัวกายคตานุสสติพยายามแยกทุกอย่างเลยนะ ก็ทำไม่ได้ อสุภกรรมฐานนี่ทำถึงขนาดนอนอยู่กับโครงกระดูก ๓ ปี นะ พิจารณาอยู่ เวลาคุยกับผู้หญิงสวยๆ นี่ เอากระดูกใส่มันครึ่งหนึ่ง ให้มันเป็นกระดูกครึ่งหนึ่ง เป็นเนื้อครึ่งหนึ่ง นั่งดูมันอ้าปากแง็บๆ อยู่ มันรู้สึกตลกก็ตลก แต่อีกครึ่งมันก็ยังสวย เอากะมันสิวะ ถึงเวลาแล้วใจมันสู้ไม่ได้ ปรากฏว่า...พอตีปี๊บนี้เรียนนักธรรมโท ก็จะมีอนุพุทธประวัติ คือ ประวัติของพระอรหันต์อัสติมหาสาวก ๘๐ องค์ ไปถึงประวัติของพระรัฐบาลเถระ พระเจ้าอุเทนก็อย่างว่าพระราชินีใหม่ นางสนมเยอะ ท่านก็สัสสิมาก ถามพระรัฐบาลเถระว่า “ภิกษุในธรรมวินัยนี้เป็นคนหนุ่ม ย่อมมากด้วยกามราคะ เหตุใดจึงทรงอยู่ในพรหมจรรย์ได้” ท่านขบใจมากเลย ตัวท่านเองท่านไปไม่รอดแน่ แล้วทำไมพระทำได้ พระรัฐบาลเถระตรัสว่า “มหाराชะ ดูก่อนมหाराช ภิกษุในธรรมวินัยนี้พิจารณาตั้งใจ มาดูคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งมารดา ก็ตั้งไว้ในที่แห่งมารดา มาดูคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งพี่สาว ก็ตั้งไว้ในที่แห่งพี่สาว มาดูคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งน้องสาว ก็ตั้งไว้ในที่แห่งน้องสาว มาดูคามนี้สมควรตั้งไว้ในที่แห่งลูกสาว ก็ตั้งไว้ในที่แห่งลูกสาว ดูก่อน มหाराช ภิกษุในธรรมวินัยนี้พิจารณาตั้งใจ ตั้งอยู่ในพรหมจรรย์ได้” โอ้โฮ พออ่านมาถึงตรงนี้ ๓ โลกสว่างหมดเลย เห็นชัดเลยว่าเนื้อเป็นตัวเมตตบาบารมี เห็นผู้อื่นเป็นคนครอบครัวเดียวกับเรา ก็เลยรักเขาเสมือนคนครอบครัวเดียวกับเรา ไอ้อารมณ์ใจที่มันจะไปคิดเรื่องระหว่างเพศแบบคนอื่นเขา ก็เลยไม่มี พอเห็นตรงนี้ นี่รู้แจ้งแทงตลอดไปเลยว่ะ อ้อ มิน่าละ ว่ากรรมฐาน ๔๐ กอง ไตกองหนึ่งก็ตาม สามารถไปนิพพานได้ทั้งนั้น เพราะว่าจริตของแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน ไอ้ของเราเนี่ยจะเอาตัวนี้ไปสู่มันสู้ไม่ได้หรอก กรรมฐานคูคีมันสู้ไม่ได้ แต่ปรากฏว่าตัวพรหมวิหาร ๔ กลับสู้ได้ มันกลายเป็นเราไปถนัดอย่างนั้นแทน เพราะฉะนั้นถ้าถามว่า ไอ้ตัวไหนที่มันเด็ดขาด มันก็ต้องดูว่าตัวเราถนัดแบบไหน แล้วก็ใช้กรรมฐานกองนั้น

ถาม : จะรู้ได้ยังไงครับ ?

ตอบ : ค่อยๆ คล่าไป เดี่ยวถึงเวลาเมื่อไหร่ มันก็อ้อเองแหละ อันนั้นก็ล้าอยู่ตั้งนานเหมือนกัน บังเอิญวันนั้นกำลังจะไปกิจนิมนต์ แล้วบ้านโยมก็แหม ลูกสาวสวยชะด้วย ไปกราบลา หลวงพ่อ ขออนุญาตไปกิจนิมนต์ครับ หลวงพ่อท่านว่า “อ้าวไปกิจนิมนต์เธอ นึกว่าจะไปงานแต่ง” ไอ้เราฟังก็สะดุ้งใจใหม่ ครูปาอาจารย์ก็ยกอย่างนี้ มันต้องยิ่งระวังตัวเองให้หนักยิ่งขึ้น ก็พอดีไปท่องตำราเจตตรงนี้เข้าพอดี พอเจตตรงนั้นปั๊บ อารมณ์ใจมันแทงตลอด ไปรุ่งขึ้นไม่หนักใจแล้ว มาเท่าไรก็มาหะ

ถาม : แต่ก็ยังรู้สึกว่ายอยู่หรือเปล่าคะ ?

ตอบ : พอหลังจากที่ทำได้แล้วนะ ไอ้ความรู้สึกมันเห็นก็สักแต่ว่าเห็นไป มันไม่เสียเวลาไปคิดแล้ว

ถาม : กลัวข้าวต้มเขาจะเสียเจ้าคะ ทำข้าวต้มมาถวายท่าน

ตอบ : ไม่ต้องห่วงจะ อยู่ที่โน่นไม่ทันได้เสียหรอก เราใส่แจกตะไปตลอดทางเลย เพราะว่าอยู่ที่โน่นก็เหมือนกับเป็นที่พึ่งของเขา ถึงเวลาเขาก็จะรอแต่ของเรา แถวนั้นเขาลำบากหน่อย เพราะพระเจ้าส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตป่า เขตป่าคนเข้าถึงยาก แล้วเขาเองก็ไม่ได้เข้าเมืองมาหา ศรัทธาญาติโยม เรามืออะไรก็ไปส่งเคราะห์เขา

ถาม : จอคอมพิวเตอร์ของผมเองเนี่ยครับ ผมเอารูปสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวมาแปะไว้ที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ เราทำงานไปก็มองไป พอมาหนึ่งก็จำได้มั่งไม่ได้มั่ง คือรายละเอียดมันเยอะมากเลย ครับ

ตอบ : อย่าเพิ่งเอารายละเอียด ใหม่ๆ เราเองแค่นี้ก็ออกก็พอ ถึงได้ไม่เต็มองค์ ได้เพียงบางส่วน ให้กำลังใจของเรามันใจว่าเป็นพระพุทธเจ้าก็ใช้ได้ แล้วขณะเดียวกันถ้ามีการเปลี่ยนแปลง สีสันท่านจะเปลี่ยนบ้าง อริยาบถท่านจะเปลี่ยนบ้าง จากนั่งเป็นยืน เป็นเดิน เป็นนอน อะไรใช้ได้ทั้งนั้น เป็นพุทธานุสติเหมือนกันแล้ว ร่างกายของเรานั้นมันแยกอยู่อย่าง เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา สมาธิมันตก ที่เคยชัดๆ มันก็เลยมัวไปหมด ของเรามันต้องคอยเป็นคอยไป

ถาม : แล้วบางทีผมรู้สึกว่าการจำพระพุทธรูปเนี่ย จำยากเหลือเกินครับ พอดีที่บ้านที่ห้องพระ มีรูปพระพุทธรูปองค์ปัจจุบันนี้เนี่ยครับ เป็นรูปถ่าย ผมก็เลยนึกถึงหน้าท่านแทน เพราะว่าหน้าคนนี่รู้สึกว่าจะจำได้ง่ายกว่า

ตอบ : อันไหนทำให้เรารู้เห็นได้ชัดเจนกว่า สะดวกกว่า ง่ายกว่า ก็อันนั้น หลวงพ่อท่านบอกเสมอว่า ให้เป็นภาพพระที่เราชอบใจที่สุด มันจะได้ง่ายและก็จะสะดวกใจสำหรับเรา เพราะของที่เรารัก พอนึกถึงมันก็ง่าย

ถาม : ตั้งแต่ตอนเด็กๆ แล้ว ฝันว่าตัวเองมีเขี้ยว ๒ ข้างเลย ก็ไม่ได้มีสาระสำคัญอะไร แต่สงสัยว่าทำไมเพื่อเจอกับงู คือตัวเองเกิดมาชอบเขี้ยวอยู่แล้ว

ตอบ : บางอย่างมันเป็นจิตนิสัยเดิมของตัวเองมันเป็นมาอย่างนั้น ก็ปล่อยเขาแล้วกัน นานๆ มันก็ผุดขึ้นมาที่ ถ้าเราควบคุมมันได้ มันก็ไม่มีปัญหาอะไร

ถาม : เป็นยังไงคะจิตเดิม ?

ตอบ : พวกของอะไรที่เราเคยชอบเคยชินมาตั้งแต่อดีตมา บางอย่างมันตามมา สิ่งก็ตามมาก็คือว่า ลักษณะรูปร่างหน้าตาอาจจะเปลี่ยนนะ เพราะว่ามันไปตามบุญตามกรรมที่เราทำ ทำบุญเอาไว้เยอะ เมตตากรุณา มีมาก ทรงศีลได้ ทรงพรหมวิหารเป็นปกติ หน้าตาก็จะสวยงามมากขึ้น แต่ลักษณะรูปร่างจะคล้ายของเดิมอย่างหนึ่ง นิสัยในการกินอย่างหนึ่ง ในอดีตเคยชอบอาหารแบบไหน มาสมัยนี้มันก็อย่างนั้นนะ พวกนี้เขาตามข้ามชาติกันนะ

ถาม : อันนี้ผมเชื่อเนี่ยครับ เรื่องอะไรที่มันเกิดในปัจจุบันนี้ แม้วิทยาการที่จะเกิดต่อไปในอนาคตที่เจริญเนี่ย มันมีมาหมดแล้ว

ตอบ : จะ ไปเรียนของเดิม

ถาม : ครับ มันเป็นของเดิม แม้แต่วิทยาศาสตร์นี้ มันดี มันใช้มาหมดแล้ว แต่เรา สติ

ไอ้ความรู้ของเรามันย้อนไปไม่ถึง คือ พุดง่าย เรามีตีสเกิดใหญ่มากเลย แต่เครือข่ายเราอ่านไปได้ไม่ถึงจุดนั้น

ตอบ : ตีไม่ตีเครื่องมันยังทำงานไม่ถึงด้วยซ้ำไป อย่างแอดแลนดิสไป แอดแลนดิสนี่เขาใช้พลังงานแสงอาทิตย์สร้างเป็นไฟฟ้า ยานยนต์ทุกอย่างของเขาทันสมัยกว่าสมัยนี้มหาศาลเลย แล้วประมาณเขาก็มี สมัยนี้เพิ่งค้นคว้าไปได้ใกล้เคียงเขาเท่านั้นเอง ยังสู้เขาไม่ได้ชะด้วยซ้ำ

ถาม : อย่างนี้แต่ก่อนชอบเหาะ คือว่าเคยได้อิทธิญาใช้ไหมคะ ?

ตอบ : พวกนี้พื้นฐานอภิญญาเก่าจะมี ฟันว่าเหาะบ่อยอะไรอย่างนี้

ถาม : การที่จะทำให้คนที่ไม่เคยรู้เรื่องอะไรอย่างนี้ เกิดความรู้อะไรที่ไม่ดี จะถือว่าเป็นกรรมมาบังเขาหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ก็ไม่ใช่ เพราะว่าวิสัยของแต่ละคนชอบไม่เหมือนกัน อัศจรรย์ คือ ความปรารถนาส่วนตัวไม่เหมือนกัน ถึงได้ต้องแบ่งเป็น ๔ หมวดใหญ่ๆ หมวดแรก คือ สุขขวิปัสสโก พวกนี้แบบจับปิดตาเดินก็ไปแบบนั้นๆ เลย ไม่ตื่นไม่รอนไม่อะไรทั้งนั้น ใครให้ไปทางไหนก็ไป พวกเทววิโซ อย่างน้อยๆ นี้อะจะดูเหนื่อยเออะ ว่าทางเดินตรงหรือเปล่านั้น แต่ถ้าอภิญญานี้มันกระซอกผ้าปิดตาตั้งแต่แรกแล้ว ส่วนปฏิสัมภิทาญาณนี่เขาต้องรู้ครบ ความสามารถจะคุมทั้งอภิญญา ๖ วิชชา ๓ และ สุขขวิปัสสโกด้วย พวกอภิญญานี้ อาจารย์จันทร์ รายนั้นเจออะไรหรือกระจาย อยากรู้อยากเห็น พาไปเชียงราย พักที่ณัฐพลรีสอร์ท เขามีพวกอ่างน้ำร้อนน้ำเย็นอะไรพวกนั้น ท่านเปิดไม่เป็น ก็ให้เราสอนว่า เปิดยังไง น้ำถึงจะลงอ่าง เปิดยังไงน้ำถึงจะขึ้นฝักบัว แกก๊กด แกก๊กด แกก๊กด แกก๊กดของแกไปเรื่อย อีต่อนถือฝักบัวดั้นหันมาหาเรา แล้วน้ำมันก็ออกพอดี (หัวเราะ) เปียกไปครึ่งตัว ไม่มีอะไรจะทำนะ บ้านเขาไม่มี พมานี้พวกเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ มันน้อยมาก ไรเมื่อมันน้อยมาก แล้วเขาเห็นอะไรที่เขาไม่เคยพบไม่เคยเห็น ก็หรือกระจาย ลูกบิดประตูนะ ลูบๆ คลำๆ เปิดๆ ปิดๆ อยู่ได้เป็นครั้งวันคอนวัน อยากรู้ว่ามันทำงานยังไง จะว่าไปแล้วบ้านเขาลำบากมาก เพราะว่าขนาดफलเอกนี่เงินเดือน ๒,๕๐๐ ของเขาประมาณ ๓๐๐ บาทถ้วนของเรา ครุจบปริญญาโทเงินเดือน ๑,๒๐๐ ไหวไหม ? ไอ้ ๑,๒๐๐ นี้ ร้อยกว่าบาทไทยนะ เขาก็เลยไม่สามารถหาพวกเครื่องสุขภัณฑ์ เครื่องอำนวยความสะดวกอะไรได้แบบเรา

ถาม : ตั้งใจไว้ว่าที่ไหนบูรณะห้องน้ำจะทำบุญ

ตอบ : พวกนี้พวกเดียวกับพระพากลูเถระ พระพากลูเถระนี่ประวัติท่านพิสดารมาก ท่านบวชเป็นพระแล้วเป็นเอตทัคคะ คือ เป็นผู้ที่มีความสามารถยอดเยี่ยมในด้านเป็นผู้ที่มีโรคน้อย ปกติแล้วพระต้องฉันเภสัชรักษาโรคอยู่เสมอ พระพากลูเถระนี่ในชีวิตแม้แต่สมอขึ้นเดียวกับไม่เคยฉัน ตอนที่ท่านเกิด พอเกิดมาบิ๊ปปัดตสายสะดือเสร็จ พี่เลี้ยงอุ้มลงไปล้างตัวที่ท่าหน้า ปลาใหญ่มันซุบตุมเดียวเอาไปเลย ปรากฏว่าปลาใหญ่ตัวนั้นว่ายข้ามเมืองไปอีกเมืองหนึ่งไปติดชายเขา พ่อค้าเขาก็เอามาขายในตลาด คนใช้เศรษฐีของเมืองนั้นเจอเข้า เลยซื้อปลาไปมันอ้วนดี พอเอาไปทำอาหาร ฆ่าท้องปลาออกมา เด็กชายพากลูยังดั้นกระแตอยู่เลย ไม่

เป็นอะไร บุญรักซาอยู่ได้ พอดีเหลือเกินว่า เศรษฐีนั้น เขาพยายามอย่างไรก็ไม่ล้มลุก พอเห็นเด็ก โอ้ย สวรรค์ประทานให้ ดีอกดีใจทั้งผัวทั้งเมีย อุ้มชูเลี้ยงดูมาแบบประเทรกรยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ เรื่องมันก็ลือออกไปสิ ว่าเศรษฐีนี้ได้ลูกจากท้องปลา ทางด้านโน้นได้ยิน ลูกกนูนี้หว่า (หัวเราะ) ก็ตามไปทวง เขาก็ไม่ให้ ก็เขาได้มาเอง เรื่องเลยไปถึงพระราชทานต้องมาตัดสินให้ว่า ให้อยู่ทางบ้านนี้ ๓ เดือน แล้วไปอยู่บ้านนี้ ๓ เดือน ท่านก็เลยได้ชื่อว่า พากุละ คือจากตระกูลสู่ตระกูล กลับกันไปกลับกันมาผลัดกันเลี้ยงคนละ ๓ เดือน เป็นลูก ๒ ครอบครัว พอโตขึ้นมาหน่อยก็ได้บวช บวชเสร็จเป็นพระอรหันต์ผู้เลิศในทางเป็นผู้ที่มีอาพาธน้อย คือ ป่วยน้อย พระพุทธเจ้าตรัสว่า **บุรพกรรมที่ทำให้ป่วยน้อยเพราะว่า ในอดีตเคยสร้างเว็จกุฎี คือ ส้วม ถวายพระ** เพราะฉะนั้นพวกเรานี่ ประเภทขอบสร้างส้วมนี่ พวกเดียวกับพระพากุละ ทำให้คนอื่นหมดทุกข์ ตัวเองก็เลยทุกข์น้อยไปด้วย ก็ขนาดสมอัสกัชั้นหนึ่ง ฉันทเพื่อรักษาโรคยังไม่เคยเลย ความจริงมันน่าจะไม่หิวด้วยนะ

ถาม : เอาเรื่องอัฐิของบรรพบุรุษนะคะ ที่บ้าน (ชื่อฟังไม่ชัด) อมาตยนันทันะคะ พอดีมีช่องว่างที่วัดสระเกศนะคะ ที่นี้ส่วนหนึ่งจะเอาไปไว้ที่วัดสระเกศ อีกส่วนหนึ่งยังไว้ที่เดิมเป็นอะไรไหมคะ

ตอบ : อ้าว แล้วทำไมไม่ไว้รวมกันล่ะ คือ เรื่องของอัฐิ แยกแยะไม่เป็นไร มันอยู่ที่เราสะดวก แต่ถ้าหากไว้ที่เดียวกันอย่างของคุณย่า หรือใครก็อยู่ที่วัดสระเกศอยู่แล้ว ต่อไปเราทำบุญจะได้สะดวก ถ้าไว้หลายที่ มันต้องวิ่งหลายแห่ง

ถาม : ท่านคะ แล้วมีเรื่องปลวกอีกคะ ปลวกขึ้นบ้าน

ตอบ : รังใหญ่ไหม ? หรือว่าเป็นทางเดินเฉยๆ

ถาม : เป็นทางเดินคะ จะให้ช่างมา

ตอบ : ถ้าเป็นทางเดินเฉยๆ แซะมันทิ้งได้เลย

ถาม : ไม่ได้คะ เพราะมันขึ้นตามฝ้าแล้ว ให้ช่างเขามาดูแล้วคะ ที่นี้ก็บอกว่าขอให้เขาออกไปได้ไหมคะ เพราะกำลังจะหาคนมาจัดการ

ตอบ : ถ้าอย่างนั้น หลวงพ่อท่านเคยแนะนำว่า ให้จุดธูป ๕ ดอก บอกกล่าวท้าวจตุมาหาราช ท่าน ว่าขอให้ช่วยสงเคราะห์หน้าเขาออกไปในช่วงนั้น จะได้ไม่ถึงแก่ชีวิต รบกวนท์ท้าวจตุมาหาราช ท่านนิดหนึ่ง ขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์ ด้วยการป้องกันไม่ให้เขาเข้ามาในช่วงนั้น หรือว่านำเขาออกไปเลยก็ได้ ช่วงที่เขาจัดการ จะได้ไม่เป็นอะไร

ถาม : ทำในวันนั้นหรือก่อนวันนั้นคะ ?

ตอบ : ทำก่อนวันนั้นได้หน่อยก็ดี บอกว่าวันนั้นเวลานั้น เราจะให้ช่างมาจัดการ เพราะท้าวมาหาราชท่านเมตตาเป็นปกติอยู่แล้ว พระอนาคามีนี้ ท่านเต็มใจช่วย หลวงพ่อท่านเคยแนะนำเอาไว้

ถาม : ไปสอนหนังสือคะท่าน แต่ว่านักเรียนดื้อมากคะ

ตอบ : เราต้องทำใจไว้เลยว่า ในช่วงวัยรุ่น เด็กดื้อกับชนเป็นเรื่องปกติ ถ้าเราทำใจตรงจุดนี้ได้ไม่มีปัญหา หน้าที่ของเราก็คือ ถ่ายทอดความรู้ให้แก่เขาให้เต็มที่ที่สุดเท่าที่เราจะทำได้

พยายามทุกวิถีทาง เราเป็นครูเป็นอาจารย์นี่ ถ้าเราเก่ง สามารถทำของยากให้เป็นของง่ายได้ เด็กจะสนใจทุกคน สำคัญอยู่ตรงเราด้วย อย่าโทษเด็กอย่างเดียว

ถาม : เขากถามกันมาในรถ บอกว่าหลวงพี่ตอบให้เสร็จแล้ว

ตอบ : บางทีมันก็ฟลุคนะ ส่วนใหญ่มาตรงนี้แล้ว เขาไม่ค่อยมีปัญหากัน มีอยู่ ๒ อย่าง คือว่า มาถึงได้รับคำตอบไปแล้ว หรือไม่ก็มาถึงลืมคำถามหมดเลย ไอ้ที่มาถึงลืมคำถามหมด มันลักษณะตัวเองอยู่ในที่ร้อน มันกระวนกระวาย อยากรจะหาที่เย็น อยากรจะหาทางออก มาถึงที่เย็นแล้ว มันไม่กระวนกระวาย คำถามก็เลยพลอยหมดไปด้วย

ถาม : การปฏิบัตินั้น ทำอย่างไรถึงจะทรงตัวและก้าวหน้าคะ ?

ตอบ : การปฏิบัติเนะ พวกเราลืมจุดที่สำคัญไปจุดหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็คือว่า พอภาวนาจนอารมณ์ใจทรงตัวแล้ว ลูกแล้วก็ลืม รักษาอารมณ์ไม่เป็น ตัวรักษาอารมณ์ไว้สำคัญที่สุด ต้องประคับประคองอารมณ์หนึ่ง อารมณ์สงบอารมณ์เย็นนั้น ให้อยู่กับเราให้นานที่สุด ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม ให้แบ่งกำลังใจส่วนหนึ่ง นึกถึงอารมณ์นั้นไว้เสมอจ แรกกๆ มันอาจจะได้สักครึ่งชั่วโมง แล้วก็สลายหายไป สังเกตดูท่าใหม่จ แหม มันเย็นอยู่นอก ขึ้นอกขึ้นใจ ลองรักษามันดูซิว่า มันจะได้นานสักแคไหน แล้วนานจ ไป ความเคยชินที่เราประคับประคองมันไว้ มันก็จะได้เป็นวัน ๒ วัน ๓ วัน ๕ วัน ๗ วัน ครึ่งเดือน เดือนหนึ่ง หรือถ้าหากว่าใครมีความคล่องตัวมากจ ก็ได้เป็นปีเลย ถ้าเราทำต่อเนื่องติดต่อกันไปอย่างนี้เรื่อยๆ กำลังใจมันทรงตัวอยู่ นิเวศน์ห้าเข้าไม่ได้ รัก โลก โกรธ หลง มันกินใจเราไม่ได้ กำลังของสมาธิที่ทรงตัวอยู่เนะ มันจะกดกิเลสตายไปเอง แต่ถ้าหากว่าใครไม่ชอบอย่างนี้ ต้องขยันพิจารณา การพิจารณาที่มีอยู่ ๓ แบบ

แบบแรกตามอริยสัจ คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ดูทุกข์ตัวเดียวก็พอ แต่ถ้าหากรู้สึกว่ามีนอยากเกินไป ก็ดูเหตุที่มันเกิดทุกข์ แล้วก็อย่าสร้างเหตุเนะ ทุกข์มันก็จะดับ ถ้าทุกข์ดับเขาเรียกว่า นิโรธ ไอ้การที่เราทำเขาเรียกว่า มรรค เพราะฉะนั้น มรรคกับนิโรธนี้ไม่ต้องไปแตะมัน อย่างเก่งก็ดูทุกข์ตัวเดียว ถ้าเก่งน้อยหน้อยก็ดูสมุทัย คือเหตุเกิดทุกข์ด้วย

เส้นทางที่สองก็คือ ดูตามแนวเส้นทางของไตรลักษณ์ ลักษณะความเป็นจริง ๓ อย่าง คือ ทุกอย่างไม่เที่ยง ทุกอย่างเป็นทุกข์ ทุกอย่างไม่มีอะไรที่เป็นตัวเป็นตน ยึดถือมันหมายไม่ได้ ในที่สุดก็ตายก็พังหมด ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในลักษณะนี้หมด

อย่างที่สามดูตามแนววิปัสสนาญาณ ๘ อย่างตามนัยวิสุทธิมรรค ในคู่มือปฏิบัติกรรมฐานจะมี เริ่มตั้งแต่อุท্থพยานุปัสสนาญาณ ดูการเกิดและดับ เห็นให้มันเป็นปกติ เห็นเด็กเมื่อนี้ใช้ใหม่ เออ ไอ้เนะเกิดแล้วนะ เตี้ยวมันก็แก่ เตี้ยวมันก็เจ็บ เตี้ยวมันก็ตาย หรือไม่ก็กังคานุปัสสนาญาณ ดูเฉพาะความดับ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้น ในที่สุดก็พังหมด ไม่มีอะไรเหลือไล้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงตวันพิพทาญาณ คือ เบื่อหน่าย โดยเฉพาะเบื่อในร่างกายนี้ ในที่สุดก็เป็นสังขารุเปกขาญาณ คือ รู้จักปล่อยวาง เห็นธรรมชาติของมัน

คำว่า “ธรรมชาติ” สำคัญที่สุด ถ้าเรากล้าจุดนี้เจอ อาศัยกินได้ตลอดชีวิตเลย แต่ว่าธรรมชาติของมันก็มีระดับของมันอยู่ ธรรมชาติแบบผู้ทรงฌานทำกำลังใจได้ระดับหนึ่ง ธรรมชาติ

ของผู้เป็นพระโสดาบันทำไ้ระดับหนึ่ง พระอนาคามีไ้ระดับหนึ่ง พระอรหันต์ไ้ธรรมดาที่สูงสุด เห็นทุกอย่างเป็นไปตามปกติ ไม่มีอะไรกระทบใจของตัวเอง เพราะว่าปกติของมันเป็นอย่างนั้น ใช่ไหม? ปกติของเด็กมันต้องคือต้องชน ปกติของเราเกิดมามันต้องทุกข์ ปกติของการอยู่ร่วมกับคนอื่น ต้องมีการกระทบกระทั่งเป็นธรรมดา จะเห็นธรรมดาไปหมด ท่านก็เลยเลิกแบกแล้วก็ปล่อย เพราะฉะนั้นตัวรักษารามณ์ของการปฏิบัติเนี่ยสำคัญที่สุด ต้องประดับประดาให้อยู่กับเรา ให้อยาวนานที่สุดเท่าที่จะฟังเป็นไปไ้ เพื่อที่เราจะไ้มีความสุข จิตใจไม่ว้าวุ่น ไม่ขุ่นมัวไปตามกิเลสตัณหาอุปาทานและอกุศลกรรม สติจดจ่ออยู่เฉพาะหน้า ไม่ไปในอดีต และไม่ไปในอนาคต ไม่ว่าจะคิดเรื่องอดีตที่ผ่านมา หรือว่าเรื่องอนาคตที่มาไม่ถึงมันทุกข์ทั้งคู่ คนเราจะไปในิพพานไ้หรือไม่ไ้ ก็อยู่กับปัจจุบันนี้เท่านั้น อดีตไปไม่ไ้แน่ ถ้าไปไ้ไม่มานั่งอยู่อย่างนี้ อนาคตยังมาไม่ถึงจะไปไ้ได้อย่างไร มันก็ดังตอนนี้อยู่กับลมหายใจเฉพาะหน้าเท่านั้น ประดับประดาอรามณ์อยู่อย่างนั้น รักษาความสงบเยือกเย็นอยู่อย่างนั้น คอยสังเกตในแต่ละวันว่า นีรวรณ ๕ อย่างกินใจเราไ้ไหม ไ้เครื่องกั้นความดี ๕ อย่างประกอบไปด้วย กามฉันทะ-ความพอใจในรูปสวย เสียงเพราะ กลิ่นหอม รสอร่อย สัมผัสระหว่างเพศ พยาบาท-โกรธ เกลียด อาฆาตแค้นคนอื่นเขา ตัวโกรธนะมันโกรธเป็นปกติอยู่แล้ว แต่อย่าพยาบาท พยาบาทคือผูกโกรธ ไม่รู้จักลืม คิดอยู่เสมอ ตัวนี้ใช้ไม่ไ้ แต่ไ้ที่โกรธนะ มันโกรธปกติ โกรธไปเถอะ ไม่มีใครเขาว่าห rokok พระโสดาบันก็ยังโกรธ พระสกิทาคามีก็ยังโกรธ หมดโกรธต้องเป็นพระอนาคามีขึ้นไป โกรธแต่อย่าผูกโกรธ ถิ่นมีทระ-ความง่วงเหงาหาวนอนในระหว่างปฏิบัติ และไ้ตัวชวนให้ขี้เกียจตัวเดียวกันเลย อุทธัจจะ-อรามณ์ฟุ้งซ่านไม่ตั้งมั่น แล่นไปสู่อรามณ์อื่น หลุดจากการภาวนา หลุดจากการประคองอรามณ์เฉพาะหน้า วิจิกิจฉา-ลังเลสงสัย ไ้ตัวนี้จริง ๆ แล้วกินเราไ้หน่อย เพราะว่าถ้าสงสัยเราไม่มานั่งทำ วันๆ ดูแค่นี้พอ ถ้าจิตใจของเราไม่มีนัรวรณ ๕ แสดงว่าอรามณ์ใจตอนนั้นอยู่ในระดับที่ตื่นาพอใจ แต่อย่าไปยึดถือมันหมายความว่ามันจะไ้อย่างนั้นตลอด การทำแต่ละวันไม่เท่าเทียมกัน วันนี้อ่าลังใจทรงตัว ถ้าร่างกายดีไม่เจ็บไข้ไ้ป่วย หรือไม่เหน็ดเหนื่อยมาก ไม่ทิวมาก อรามณ์ใจทรงตัว อาจจะภาวนาไ้ แหม สดชื่นสบาย ๓๐ นาทีแล้วยังต่อได้อีก ดีไ้ดีชั่วโมง ๒ ชั่วโมงเลย เข้าไ้เท่านั้นเราทำเท่านั้น พรุ่งนี้แค่ ๓ นาทีก็ประสาจะกินแล้ว เพราะว่าสิ่งที่มารบกวนมีมากเหลือเกิน แต่อย่าลืมนะ ๓ นาทีไปรวมกับชั่วโมงหนึ่งเมื่อวาน เป็นหนึ่งชั่วโมงกับสามนาที เราไ้ไ้ได้น้อยลงนะ แต่มากขึ้น เพียงแต่ผลงานในแต่ละวัน เราอาจจะดูว่าน้อยไปหน่อย แต่ ๒ วันรวมกันมันได้ชั่วโมงกับสามนาที เพราะฉะนั้นเราต้องรู้จักทำกำลังใจของเราให้พอใจอยู่กับสิ่งที่เราไ้ไ้ได้นาทีหนึ่งเอานาทีหนึ่งไ้ ได้ชั่วโมงหนึ่งเอาชั่วโมงหนึ่ง สะสมไปเรื่อยๆ ไ้ไ้ไ้อะไร พุทโธคำเดียวก็เอา วันไหนจิตใจฟุ้งซ่านมากไปไม่รอด นั่งมองพระประธานก็เอา ไ้รู้จะทำยังงั พระพุทธรูปอยู่ตรงหน้า อย่างน้อยๆ ก็เอาแค่นี้แหละ อดีตตั้งสมาธิ-รู้อดีต-ไม่เอา อนาคตตั้งสมาธิ-รู้อนาคต-ไม่เอา ยถากรรมมุตาญาณ-รู้กรรม-ไม่เอา ปุพเพนิวาसानุสสติญาณ-ระลึกชาติ-ไม่เอา จุจูปปาตญาณ-รู้ว่าคนและสัตว์เกิดแล้วไปไหน ตายแล้วไปไหน-ไม่เอา เอาปัจจุบันนี้ตั้งสมาธิ

คือตอนนี้ เดียวนี้ เรานั่งมองพระอยู่พระพุทธรูปเจ้าอยู่ตรงหน้าเรา คือเราเห็นท่านอยู่กับท่านนะ ตีชกลมให้มันเป็นแล้วจะสบายใจ เอามันง่าย ๆ สะดวก ๆ พระพุทธรูปเจ้าท่านไม่เคยสอนอะไรยาก คนสมัยใหม่มันสอนให้ยากเอง รักษาอารมณ์ไว้อย่างนี้ได้มากเอามาก ได้บ่อยเอาน้อย ได้เท่าไรถือว่าเป็นเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะรวมตัวมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ตัวที่ได้มากเรารับไว้มาก ได้บ่อยเรารับไว้น้อยไม่ดีขึ้นไม่อะไรไม่อยากจนเกินพอดี มันเป็นตัวอุเบกขาในการปฏิบัติ การปฏิบัติทุกระดับ ถ้าไม่มีตัวอุเบกขาในอารมณ์ ก้าวหน้ายากมาก แต่ถ้ามีตัวอุเบกขาในอารมณ์ลักษณะนี้ จะก้าวหน้าได้ง่ายและได้เร็ว เรื่องของธรรมชาติมันปฏิบัติผกผันแปลก ๆ ถ้าเราอยากอยู่มันจะไม่ค่อยได้หรอก แต่ถ้าหมอดอยากเมื่อไหร่มันไหลมาเทมา ฟังดูน่าจะง่ายใช่ไหม ? เก็บเอาไว้อำด้วยนะ เคล็ดลับแบบนี้เขาไม่บอกกันง่ายๆ หรือก จำแล้วก็ทำด้วย ถ้าเราฟังเทพหลวงพอจะได้อินอยู่เสมอมว่า ฟังแล้วจำ จำแล้วคิด คิดแล้วนำไปปฏิบัติด้วย แทบทุกม้วนจะย่ำอย่างนี้ พวกเราส่วนใหญ่ฟังแล้วไม่ค่อยจำ ก็เลยไม่ต้องคิด ปฏิบัติก็ไม่ค่อยจะทำ

ถาม : นិเวรณ ๕ มันชอบมากวนใจ

ตอบ : พอมันกวนใจปุ๊บ เราโดดไปอยู่กับลมหายใจเข้าออก ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะรัก โลก โกรธ หลง แบบไหนก็ตาม ถ้าเราเป็นสุขขวิปัสสโก โดดไปอยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าเราอยู่กับลมหายใจเข้าออกสิ่งกวนใจอื่นๆ จะไม่มี ถ้าหากว่าได้มโนเมยิทธิ หรือว่าได้อภิญญา ผ่องไปนิพพานเลย เราไปอยู่เฉพาะพระพักตร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรงนั้นเป็นเขตปลอดภัยเลย นิพพานทั้งหมดเป็นเขตปลอดภัยโดยสิ้นเชิง เราอยู่ตรงนั้น นิเวรณกวนใจเราไม่ได้ รัก โลก โกรธ หลง กวนใจเราไม่ได้ เพราะว่ารัก โลก โกรธ หลง เป็นสมบัติของร่างกายนี้ ถ้ามีเราอยู่ไปคอยปรุงแต่งมัน แหม มันจะรัก จะโลก จะโกรธ จะหลง อย่างมีรสชาติมากเป็นพิเศษ แต่ถ้าเราไม่อยู่ปรุงแต่งมัน มันเหมือนกินกล้วยเดี่ยวไม่ได้ใส่เกลือ ใส่ น้ำปลา ใส่ น้ำส้ม อะไรมันไม่มีรสชาติหรือก มันเบื่อไปเอง เราไปอยู่ข้างบน จิตอยู่ข้างบน ไม่มาปรุงแต่งอยู่กับรัก โลก โกรธ หลง ที่เป็นสมบัติของร่างกาย ไม่มีใครมาเพิ่มเชื่อให้มัน มันไม่สามารถจะลุลกลามต่อไปได้ อย่างเก่งก็ ๓ นาที ๕ นาที มันก็ตายไปเอง แล้วเราก็ลงมาแบบระมัดระวัง คอยจ้องมันไว้ มาเมื่อไหร่หนีมันอีก นี่แหละคือตัวมโนเมยิทธิที่สำคัญที่สุดว่าเรารู้จักนิพพานและหนีกิเลสได้ มันเป็นวิธิตัดกิเลสที่ลัดที่สุด เพราะอยู่ตรงนั้นกิเลสไม่มีอยู่แล้ว ลงมาในร่างกายเมื่อไหร่ ถึงจะโดนมันเล่นงานเอา เราค่อยๆ ทำในลักษณะนี้ ตัวประโยชน์ใหญ่ที่สุดของมโนเมยิทธิก็คือ ไปนิพพานได้ รู้จักนิพพาน ขณะเดียวกันตัดกิเลสอัดโนมัตได้ ถ้าทำอย่างนี้ได้ ตัวมโนเมยิทธิจะมีประโยชน์มหาศาล แต่ถ้าไปทำอย่างที่ว่าๆ มา คือ ไปดูโน่นดูนี่ดูนั่น แทนที่จะละก็ไปติดไปยึด มันก็โทษมหันต์เหมือนกัน

พระพุทธรูปเจ้าท่านบอกว่าระยะหลังๆ ไป สัจญญา ปัญญา ของคนมันเสื่อมลงไปเรื่อยๆ เพราะงั้นก็เลยไม่ค่อยจะได้อะไรยังไม่พอ ทำให้ไม่ค่อยจะรู้เรื่องอีกต่างหาก ผ่านมาแล้วเห็นโทษของมัน ไม่อยากให้คนอื่นเขาเป็น ก็เลยได้แต่นั่งมอง ว่าคนที่ยังอยากอยู่ เราห้ามเขาไม่ได้ แต่ถ้ามีโอกาสดึงจะสะกิดให้ ว่าไอ้ที่เขาทำนั้นนะมันไปคาอยู่ตรงไหน มันไปพลาดอยู่ตรง

ไหน ถ้าไม่ต้อมากก็ไปได้เร็ว ไอ้สมัยของเรานี้ปล้ำเอง แหม...เหนื่อยเหงื่อหยดตั้งเลย หลวงพ่อ ท่านสอนพระได้ดีมากพิเศษเหลือเกิน พระวัดท่าซุงหลวงพ่อสอนให้ช่วยตัวเองทั้งหมด ไป บิณฑบาตนี้แทบจะไม่มีลูกศิษย์ตาม ต้องหิ้วปิ่นโตเองด้วยนะ ถึงขนาดนั้น ท่านบอกว่าหนังสือมี เทปมี พวกท่านไปอ่านเอา ฟังเอา แล้วปฏิบัติตามนั้น ตัดขาดตรงไหนแล้วมาถามผม ผมจะ บอกให้ ไอ้ของเรามันโตมาด้วยวิธีนี้ มันก็เลยเคยชิน ถึงเวลาไอ้เรื่องที่จะมาถึง เข้า กิณชะลูก ไม่มีห rokok โยนขามข้าวให้ ๑ ใบ อาหารพร้อมแล้วนี้ ไม่รู้จักดักกินเอง ปล่อยให้มันหิวซะให้เข็ด ตรงนี้เลยไม่ค่อยเอาใจใครล่ะจะ ไปวัดเหมือนกัน บอกเขาแล้วว่า ถ้าจะมาเที่ยววัดมาได้ แต่ถ้า จะเอากลิ่นเอาผ้าป่ามา ไปถามซะก่อนด้วย ถ้าไม่ถามก่อนว่าต้องการหรือเปล่า ไปถึงโดน โลกกลับห้ามบ่นนะ

ถาม : นึกว่าถึงวัดแล้วก็

ตอบ : ไม่มี ถึงวัดแล้วนั่นแหละ โลกกลับมาแล้ว

ถาม : แบบผีถึงป่าช้าแล้ว ไม่เผาก็ต้องฝังล่ะคะ

ตอบ : ไล่ให้ไปฝังที่อื่น ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น มีคนเขาทอดผ้าป่าทุนการศึกษา เราก็อาไป ทอดที่โรงเรียน ให้ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่รับไปเลย หมดเรื่องไป เรามีนั่นที่เป็นแค่ทาง ผ่านไปเฉยๆ เรื่องเงินเรื่องทองมันเป็นของบาดใจสำหรับคนอื่น แต่มันเป็นเรื่องน่าเบื่อสำหรับ อาตมา เมื่อกกลางวันคณะของป่าตู่บอกว่า มีแต่คนถามว่าทำไมหาเงินง่ายจัง บอกกับเขาว่า ไม่ได้หาเอง ทุกสิ่งทุกอย่างงานที่เราทำเป็นเรื่องของพระท่าน ถ้ามันจำเป็น ท่านจะเป็นผู้หา มาเอง เพราะฉะนั้นเรานั่งอยู่ตรงนี้ได้เงินหรือไม่ได้เงินดีเหมือนกัน ได้เงินก็คือดีได้ทำงาน ไม่ได้เงินก็คือดีได้พักผ่อน ได้ทั้งขึ้นทั้งล่อง ก็หลวงตาโทรมา “เล็กโอ๊ย ช่วยบอกที่ซิงเอ็งทำใจยังไม่วาง ข้าหัวจะหงอกหมดแล้ว” บอก “ก็ทำใจอย่างเงี้ย” หลวงตาบอก “ฟังแล้วมันง่ายดี แต่ทำยากจัง”

ดิ้นรนจนเกินไปไม่มีสำหรับพ่อเรา เราต้องย้อนหลังไป หลวงพ่อก่อสร้างทุกอย่าง ท่านเป็นหนึ่ง อย่างเดียว คือ ร้านค้า เพราะว่าร้านค้าเขาไว้ใจ เขาให้ของมาก่อน ไม่ได้ไปเรียกไปร้องอะไร เขาห rokok เขารู้ว่าให้มาแล้ว หลวงพ่อมีเงินหลวงพ่อให้เขาแน่ เพียงแต่ว่าเมื่อไหร่เท่านั้นเอง ถึงขนาดต้องไปกู้คนอื่นมา ต้องไปอะไรมาดิ้นรนมากจนเกินไป สร้างความทุกข์ให้เกิดแก่ ตัวเองและคนรอบข้าง หลวงพ่อไม่ได้ประพฤติอย่างนั้น เพราะฉะนั้นใครจะดิ้นก็ดิ้นเถอะ แต่ อาตมาไม่เอาด้วยห rokok ทำแค่นี้มี มีแล้วถึงทำ และก็มืออยู่ในลักษณะไม่ได้ขอใคร ที่วัดจะมี ระเบียบวัดชัดเจนเลยนะ ระเบียบวัดข้อที่ ๑๓ ห้ามบอกบุญ ห้ามเรียอะไรใดๆ ทั้งสิ้น ใครจะทำบุญ ที่วัด ต้องมาง้อให้ทั้งหน้าตาถึงจะรับไว้ (หัวเราะ) น่าอิจฉานะ มันดีอยู่อย่างก็คือว่า ไม่ต้องไปเป็น ขี้ปากใคร ใครมาแปลว่าเขาเต็มใจให้จริงๆ ถ้าไปขอเขาแบบคนอื่น จะทำให้ญาติโยมลำบากใจ หลวงพ่อท่านแนะนำตั้งแต่สมัยบวชใหม่ๆ ว่า ภิกษุถึงแปลว่าผู้ขอ ถ้าไม่จำเป็นก็อย่าขอ แต่ ถึงจำเป็นก็ไม่ควรขอ ถ้าเราปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอน แล้วโยมเขาไม่เมตตา สงเคราะห์ เราก็ยอมอดตายไปเลย แต่ปรากฏว่า ปฏิบัติตามไปได้แต่ไม่ถึงส่วนเสี้ยวเดียว มัน ก็กลายเป็นว่าโยมเขาแย่งกันสงเคราะห์ ต้องคอยระวังอยู่ตลอดเวลา เพราะเมื่อทำไป ถึงระดับ

หนึ่ง มันเหมือนกับ...กุศลมันส่ง ต้องการอะไรจะได้เช่นนั้น อย่าเอ่ยปากนะ เอ่ยปากเมื่อไหร่ มาเลย แต่คิดต้องการก็จะมาเลย คราวนี้มันลำบากตรงที่ว่า เราต้องคอยควบคุมกำลังใจของเรา อย่าให้คิดอยากไอ้สิ่งที่มันเกินความเป็นสมณะไป วันก่อนท่านเต๋า ท่านเต๋าเขาอยู่วัดทำซุง นื่องเฟ็งได้ ๖ พรรษา ถึงจะห่างกันระดับพอกับลูกก็เถอะ ท่านไปดูจอบวัดแล้วก็บอกว่าทำไมหหลวงพีไม่มีไอนั้น ทำไมหหลวงพีไม่มีไอนี้บ้าง เพราะว่าที่วัดนี้สั่งห้ามไว้เลย มีระเบียบวัดว่าห้ามมีเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกชนิด ยกเว้นเทปสำหรับฟังธรรมะอย่างเดียว ก็บอกกับท่านว่า เราเป็นพระ เราต้องระวังตัวอยู่เสมอ ถ้าเราเผลอเมื่อไหร่ บางทีจุดมุ่งหมายมันแปรโดยที่เราไม่รู้ตัว แทนที่จะทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อประโยชน์ของสงฆ์ จะกลายเป็นบำรุงความสุขของตัวเอง ใช่ไหม? เตี้ยก็ไปติดแอร์กุฎิ ไปหาที่นอนดีจัง มีเครื่องเสียงดีจัง มีคอมพิวเตอร์ มีวีดีโอ มันจำเป็นตรงไหนล่ะ เป็นพระมีผ้า ๓ ผืน บาตรอีกใบหนึ่งเหลือเพื่อแล้ว ยังไงๆ ก็ไม่อดแน่ ถ้าบาตรใบนั้นไม่หายซะก่อน (หัวเราะ)

ถาม : ตรงนี้หรือเปล่านั้น บางทีพระบางองค์ที่ปฏิบัติ พอมาถึงดีในระดับขั้นหนึ่งแล้วเนี่ย แล้วก็พอหลังจากนั้นเนี่ย ?

ตอบ : พัง เหตุที่พังเพราะขาดสติ ไม่ได้ระมัดระวังตัวเอง โดยเฉพาะพระที่ยังเป็นโลกียฌานอยู่ ยังต้องใช้การข่มกั้นกำลังใจอยู่ ถ้าหากว่าท่านไม่มีเวลาทำให้อดเนื่อง จะพังได้ง่ายๆ นำเสียดายมาก อย่างเช่น ท่านอาจารย์นิกร ท่านอาจารย์ยันตระ หลวงพ่อภาวนาพุทธโธ ท่านทั้งหลายเหล่านี้ จริงๆ แล้วเป็นพระนักปฏิบัติที่ดีนะ แต่เนื่องจากว่า เมื่อถึงเวลาที่ความดีเริ่มแสดงผล มันเหมือนยังกับดอกไม้เริ่มผลิดอกออกผล คนโน้นก็มาทิ้งไป คนนี้ก็มาทิ้งไป รับก็จินมณฑหัวไม่วางทางไม่เว้น จนไม่มีเวลาเป็นของตัวเอง ก็ไม่ได้ปฏิบัติจิตอย่างต่อเนื่อง การไม่ได้ปฏิบัติจิตอย่างต่อเนื่อง ถ้าไม่ใช่พระอรหันต์ ยังเป็นโลกียฌานอยู่ มันทำรีบได้ตลอดเวลา ถ้ากิเลสมันตีกลับนี้สาหัสเลย เพราะว่ามันเหมือนกับเก็บกตไว้นาน ก็เลยพังไปอย่างที่เห็น นำเสียดายมาก ทั้งๆ ที่รู้จักมักคุ้นท่านดีทุกองค์เลย บางองค์อย่างท่านอาจารย์ยันตระนี่ เรารู้ว่าท่านเป็นอย่างไร เคยพาท่านวิ่งมาแล้วนะ พระอาจารย์ยันตระเรียกบร็อยจะตาย ใครจะเชื่อว่าพาท่านวิ่งมาแล้ว บอกลูกศิษย์เขา ดีให้ตายเขาก็ไม่เชื่อ เห็นท่านเครียดมากเพราะลูกศิษย์ท่านไปกำหนดคุณสมบัติพระอรหันต์ ต้องพูดเบาๆ ต้องยิ้มอยู่ทั้งวัน นิ่งนิ่งๆ ประสาทกินนะสิ พระอรหันต์ไม่ใช่อดไม้นี้ เจอหน้าท่าน รู้เลยว่าท่านเครียดขนาดหนัก ก็เลยบอกกับท่านว่า “ไปกับผมทางด้านโน้นได้ไหมครับ” ท่านก็ตกลงไป ลูกศิษย์พรวดลงมาเป็นคันรถเลยจะตาม บอกว่าขึ้นรถไปซะ นี่ไม่เกี่ยวแล้ว เรื่องของพระกับพระ พอพันมมุตึกพาท่านวิ่งเลย (หัวเราะ) พระนี่เรียกบร็อยมากเลยนะ วิ่งจิวรปลิวเหมือนกัน

ถาม : เอาให้หายเครียดเลยหรือคะ ?

ตอบ : เอาให้หายเครียดก่อน เพราะว่าท่านเองพอถึงเวลาก็ต้องประเพทเดินนิ่งๆ ใช่ไหม นั่งยิ้มอย่างเดียว ต้องพูดเบาๆ เสียงดังก็ไม่ได้ เตี้ยคนจะว่าไม่ใช่พระอรหันต์ กลายเป็นไปกำหนดคุณสมบัติพระดีเข้าโดยที่ไม่รู้ว่าจริง พระดีเป็นอย่างไร พระดีหลวงปู่บอกว่า เหลือแต่

กิริยาเท่านั้น มายาไม่มี กิริยาอาจจะโฉบเฉี่ยวยังงี้ก็ปล่อยท่านหะ วิสัยท่าน เดิมเป็นอย่างไร จะเป็นอย่างนั้น แต่มายาคือการหลอกกันไม่มี จิตของท่านมันสะอาดเสียแล้ว ก็ตรงไปตรงมา อย่างเดียว ของท่านต้องโดนปิดโดนกัน อยู่ในลักษณะที่เขากำหนดคุณสมบัติให้ ไม่ใช่กำลังใจ ที่แท้จริง เครียดมาก พาท่านวิ่งเข้า ท่านชอบใจมากเลย ท่านบอกคุณไปอยู่กับผมเถอะ วัดของ ผมอนุญาตให้อยู่ได้เต็มที่ไม่เกิน ๒ เดือน แต่สำหรับคุณจะอยู่นานแค่ไหนก็ได้ แต่บอกท่านไป ว่า หลวงพ่อยังต้องการใช้งานผมอยู่ ถ้าหากว่าหมดงานเมื่อไหร่แล้วจะไป โห งานวัดทำซุงมี หรือจะหมด (หัวเราะ) หลังจากนั้นอีกไม่กี่ปีก็เจ๊ง

ถาม : อย่างนี้ท่านมีสิทธิ์กลับมาได้มานานเหมือนเดิมไหมครับ

ตอบ : ก็ไอ้เรื่องของอาบัติปาราชิกนี้มันปิดมรรคผลเท่านั้นนะ ปิดมรรคผลคือ โอกาสที่จะ ได้เป็นพระอริยเจ้าไม่มี เพราะว่าลวงศีลหนักในขณะที่เป็นพระ แต่ไม่ได้ปิดสวรรค์ ไม่ได้ปิด พรหม สุกตไม่ได้ปิดนี้ ถ้าหากท่านกำลังใจดีดีคืนมาได้เมื่อไหร่ ทรงฉาน ทรงสมาบัติได้ เหมือนเดิมแต่จะให้ เป็นพระอริยเจ้าชาตินี้ไม่ได้แล้ว ต้องรอรับการลงโทษ หรือไม่ก็เกิดใหม่ อีกทีหนึ่ง ชาติใหม่เมื่อไหร่แล้วค่อยว่ากัน เสียตายพระดีๆ พวกเราเนี่ย แหม เห็นต้นไม้ยังเล็กอยู่ ทั้งกินกระจายเลย ตายทีละต้นๆ อย่างรีบระอย่างน้อยๆ เปิดโอกาสให้โตบ้าง

ถาม : ตรงนี้ใช่ไหมคะ ที่ว่าตอนที่ท่านยังทรงความดีอยู่ ที่คนเข้าไปมากๆ... ?

ตอบ : นั่นเรื่องของบารมีเก่าที่ท่านสร้างมาด้วย พอความดีเริ่มกลับมาทุกอย่างก็จะรวมตัว มันเหมือนยังกับว่าชุดบ่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ถึงเวลาฝนตก น้ำก็ไหลมาทุกทิศ แต่อีคราวนี้ว่า บ่อนั้นมันลึกลงไป น้ำไหลมา ก็เลยล้นท่วมชะเตือดร้อนกันไปหมด สำคัญที่สุดตรงตัวนักบวชเองต้องรู้ตัว และระมัดระวังอยู่เสมอ

ถาม : ถ้าอย่างนี้ถ้ารู้ตัวเราอาจต้องหนี หมายถึงว่าหนีกลุ่มนี้ไปเข้าป่า หรือไปไหนที่ห่างจากตรงนั้นก่อน

ตอบ : ต้องอย่างนั้น เพื่อให้มีเวลาของตัวเอง อาตมาพอมีเวลาเมื่อไหร่ ก็พาพระออกป่า คนเห็นแปลกใจมาก เอ๊ะ กลุ่มนี้มันมาทำอะไรกัน ไม่มีกลด ไม่มีบาตร ไม่มีอะไรกับใครทั้งนั้น แหละ เดินคู่ๆ หายเข้าป่าไปเลย แล้วอยู่ได้นานกว่ามันด้วย (หัวเราะ) แปลกดีมี๊ยะ ไปเจอกัน กลางทุ่งใหญ่ เขาถามว่าพวกคุณมาทำอะไร บอกก็เหมือนกับพวกคุณนั่นแหละ เฮ้ย พวกคุณ รุดงค์กันได้อย่างไรไม่มีอะไรเลย บอก อย่างนี้แหละอยู่ได้นานกว่าคุณอีก เขาติดรูปแบบกัน ประเภท ออกรุดงค์ที่ห่มพวกสังฆาฎิ สะพายกลด สะพายบาตรไป อย่างนั้นเดินได้วันละ ๑๐ กิโลเมตรตายซัก ของเรามันไปวันหนึ่ง ๕๐ - ๖๐ กิโลเมตรเป็นเรื่องเล็กๆ

ถาม : เวลาไปมีอะไรบ้างคะ ?

ตอบ : ยามไบหนึ่งใส่ชุดครองพระไป แล้วก็มีการตักน้ำไป มีพวกไฟฉาย ไฟแช็ค ยารักษาโรคนิดหน่อย แล้วก็ไป สนุกดี ไปเสี่ยงดวงเอาข้างหน้าว่าจะอดตายหรือเปล่า ไม่เคยอดหรอก มีแต่กินจนล้น พระวัดทำซุงหลวงพ่อกันท่านบอก พวกคุณถ้าอยากรุดงค์แบบมีเสื่อมีช้าง ให้ไปหาท่านเล็กนะ ก็มีพระรุ่นน้องไป ๒ รุ่น หลังจากนั้นเข็ด ไม่มีใครไปอีกเลย มันเข็ดไอ้รุ่นที่ ๒

นะ เพราะรุ่นที่ ๒ นี้พวกท่านสหชาติท่านเปิดเขาไปกัน ถามเขาว่าคุณจะฉันใหม่ ถ้าคุณจะฉัน ผมจะแบ่งอาหารไปเผื่อ เขาบอกว่าแล้วแต่หลวงพี่ อ้าว แล้วแต่ผมจ้ะ ชี้เกี่ยจแบก มันหนักนี้ ก็ไปกันอย่างนั้นแหละ ปรากฏว่าวันที่ ๓ เขาขอกลับ บอกไม่มีแรงเดินแล้ว (หัวเราะ) กำลังใจ เขาไม่ทรงตัว พอไม่ทรงตัว ไปกั๊งวลอยกับร่างกาย มันแย่ ปรากฏว่าหมดแรงเอากลางทาง เราเดินออกมาข้างนอกเสร็จแล้ว ต้องขอให้ชาวบ้านเขาขี่มอเตอร์ไซด์เข้าไปรับ ทางป้านี้ มอเตอร์ไซด์มันพอจะซอกแซกไปได้ กลับไปถึงวัดท่าซุง เขาลือกันให้หึ่งเลยว่า ท่านเล็กพาน้องไปฝึกกรรมปีติ อดชะแทบตาย

ถาม : เลยไม่มีใครมาเลย ?

ตอบ : ไม่มีใครมาอีกเลย ตอนนี่ท่านเต่าเพิ่งมา ไปใหม่อีกแล้ว รุ่นพี่ซึกจะลี้มๆ เรื่องรุ่นน้อง มันไม่ได้รับการบอกเล่าต่อเนื่องไปกันอีกแล้วเดี๋ยวจิตไปเองแหละ บอกแล้วว่าเห็นภาพนะ อย่างที่ว่ามันน่าสนุก ไปเองแล้วจะรู้ เห็นชัดๆ ว่าความตายอยู่แคลมหายใจเองนะ ไม่ได้ไกลไปกว่านั้นเลย มันจะขาดใจตายลงไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ห้ามแล้วไม่ฟัง เขาไม่รู้ว่าที่เราพูดนะ เป็นเรื่องที่เบามากจริงๆ แล้วมันหนักกว่านั้น แต่เขามักจะคิดว่าเราขู่ ก็เลยไปกัน ตั้งใจกันเป็นแถวเลย

ถาม : ไปแล้วได้อะไรคะ ?

ตอบ : ก็ได้แบบเอไจ มรณานุสติ ตายแน่ๆ คำเดียว คำอื่นไม่มีเหลือเลยจริงๆ หลวงพ่อท่านบอกว่ารูดงค์มี ๒ แบบ แบบหนึ่งคือเดินไปภาวนาไป แบบนี้มันจะได้ระยะทางเยอะมาก อีกแบบหนึ่งก็คือเมื่อพบที่ๆ เราพอใจ ก็หยุดภาวนาที่นั่น เราเดินไปถนัดแบบแรก โห เดินสะใจเลย ทุ่งใหญ่ ๙๓ กิโลเมตร แสงชัยเขาถามว่า หลวงพี่เดินยังไ้วันเดียวถึง บอกมา จะพาเดินให้ดู พาเขาเดินตั้งแต่ตี ๓ บ่าย ๓ ถึงแล้ว ตาแสงชัยหัวโถ่พื้นสลบไปเลย (หัวเราะ) เขาบอกว่า เห็นหลวงพี่เดินเหมือนกับว่าอ้อแรงๆ จะตายๆ เผลอแพล็บเดียวไปไกลลิบจริงๆ แล้วไม่ใช่คนเดินเร็ววะ เพียงแต่ว่ากิโลแรกกับกิโลสุดท้าย เราก้าวยาวเท่ากัน ขณะที่คนอื่นนี่ พอเดินไปแล้ว มันจะก้าวสั้นลงไปเรื่อยๆ บางทีก็ก้าวไม่ออกไปเลย จากที่ว่าไม่ใช่คนเดินเร็ว จนคนต้องวิ่งตาม

ถาม : กำหนดใจอย่างไรคะ ?

ตอบ : อย่าไปสนใจร่างกาย อยู่กับลมหายใจเข้าออกอย่างเดียว มันไม่เหนื่อย

โปรดเวไนยสัตว์

ขณะที่พระพุทธองค์ประทับอยู่ในกรุงสาวัตถี ทรงปรารภเรื่องของ พระปุตติคัตตติสเถระ ว่ากุลบุตรในสาวัตถีผู้หนึ่ง พึงธรรมในสำนักพระศาสดา ศรัทธาถวายชีวิตในพระศาสนาได้ บรรพชาอุปสมบทแล้วได้ชื่อว่า พระติสสเถระ

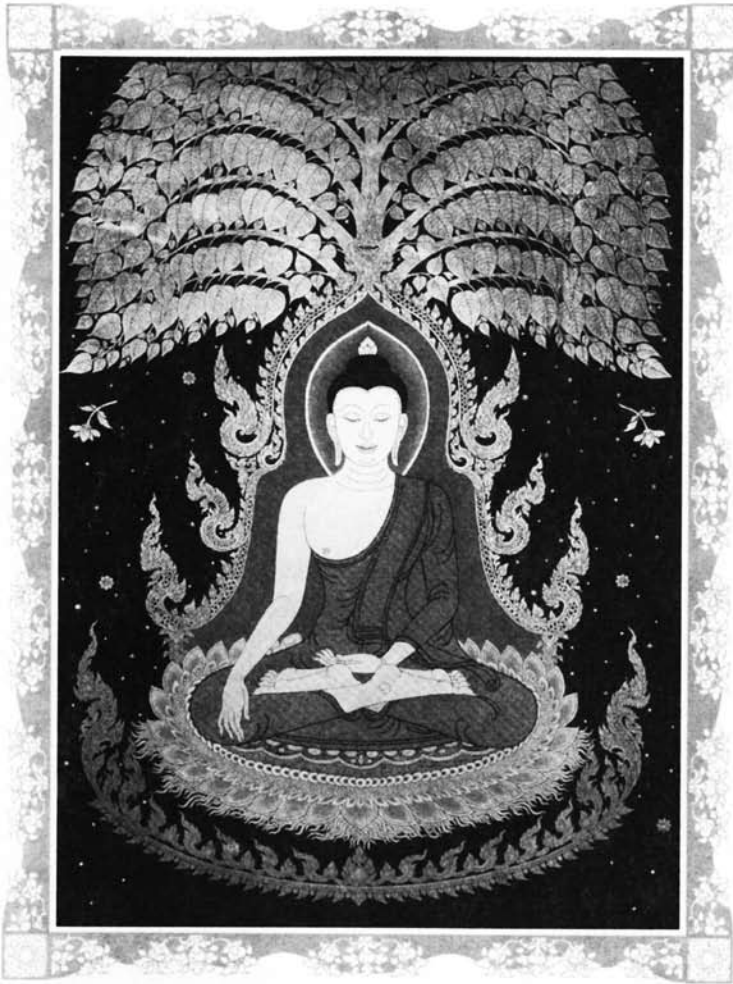
เมื่อกาลล่วงไป ตุ่มทั้งหลายประมาณเท่าเมล็ดผักกาด ผุดขึ้นตามสระริระของท่าน ตุ่มนั้น เม็ดโตขึ้นตามลำดับ ประมาณเท่าเมล็ดถั่วเขียว เมล็ดถั่วดำ มะขามป้อม และผลมะตูม ตุ่มเหล่านั้นแตกแล้ว กายของท่านเนา จึงได้ชื่อว่าพระติสสเถระผู้มีกายเนา ผ่าสบงและจิวรเบือน ด้วยเลือดและหนอง ไม่มีใครดูแล ทอดทิ้งให้นอนอยู่เช่นนั้น

พระพุทธองค์ทรงทราบด้วยพระญาณ ทรงเห็นอุปนิสัยที่จะบรรลุพระอรหัตของพระเถระ จึงเสด็จไปสู่โรงไฟ ทรงล้างหม้อ ใส่น้ำยกตั้งบนเตา รอให้น้ำร้อน แล้วเสด็จไปจับปลายเตียงที่พระเถระนอน ทรงให้ภิกษุที่ติดตามนำร่างมา ทรงเทน้ำร้อนลงให้ไหลไปตามร่าง รับสั่งให้ภิกษุเหล่านั้นเปลื้องจิวรที่ห่มอยู่ ไปขยำด้วยน้ำร้อน พระองค์ทรงรดสระริระนั้นด้วยน้ำอุณฺสูระริระของพระเถระให้อาบน้ำ เมื่อจิวรแห้ง พระศาสดาทรงช่วยเธอให้ห่มจิวร ทรงขยำผ้าสบงที่พระเถระนุ่งแล้วผึ่งแดด เมื่อน้ำที่กายแห้งสบงก็แห้ง เธอห่มผ้ากาสาเวสีนหนึ่ง ห่มผืนหนึ่ง เป็นผู้มัสสระเบา มีจิตที่มีอารมณฺ์เป็นหนึ่งใน พระศาสดาประทับยืนเหนือศีรษะพระเถระ ตรัสว่า

ไม่นานหนอ   กายนี้จักนอนทับแผ่นดิน
ปราศจากวิญญาน   เหมือนท่อนไม้
อันบุคคลทิ้งแล้ว   หาประโยชน์มิได้

จบพระธรรมเทศนา พระติสสเถระบรรลุพระอรหัต พร้อมด้วยปฏิสัมภิทา แม้ชนเหล่าอื่นเป็นอันมากได้เป็นพระอริยบุคคล มีพระโสดาบัน เป็นต้น พระเถระบรรลุพระอรหัตแล้วก็นิพพาน พระศาสดาทรงให้จัดการจาปนกิจสระริระของท่าน ทรงเก็บอัฐิธาตุ แล้วโปรดให้สร้างสถูปบรรจุไว้

ภิกษุทั้งหลาย ทูลถามถึงเหตุแห่งกายเนา และเหตุที่ถึงความบรรลุพระอรหัต พระศาสดาตรัสเล่าถึงบุพกรรมของพระเถระว่า ผลแห่งกายเนาและกระดูกแตก ด้วยผลของการทุบกระดูกนกทั้งหลาย และที่ท่านได้บรรลุพระอรหัต ก็ด้วยผลแห่งการถวายบิณฑบาต อันมีรสเลิศแก่พระชินาสพ แล้วตั้งความปรารถนาว่า ขอข้าพเจ้าพึงถึงที่สุดแห่งธรรมที่ท่านได้เห็น แล้วด้วยเถิด ดังนี้

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๓ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ ที่บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๔

ตอบ : (เล่าเรื่องคุณนายทหารพม่าที่สูบบุหรี่บนรถทัวร์ แล้วเห็นใจตัวเองมัวลง)

ถาม : แต่ว่าเป็นการเหมือนแต่สักแต่ทำ ไม่มีเจตนาหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เราเปลอนะซี ตอนที่ทำมันสักแต่ทำ เราเปลอ ตัวปฏิฆะมาจับตอนไหนไม่รู้ ยังดีว่า
ของเรายังสำรวจใจเองอยู่ทุกระยะ พอคำไปเสรีจกันั้นดูตัวเอง อ้าวใจเรามัว ไล่ต้อนไล่จับมันอยู่
พักหนึ่ง ตัวปฏิฆะแอบมาเกาะตอนไหนไม่รู้ มันไวจริง ๆ

ถาม : ไล่ต้อนไล่จับมันอยู่พักหนึ่งนี้ กี่วินาทีครับ ?

ตอบ : ลืมจับเวลา จำไว้ว่าเปลอไม่ได้ในทุกอารมณ์ เปลอเมื่อไหร่ มันเอาเรา เจตนาของ
เราคือดูให้มันรู้ตัว ทางพม่านี้ทหารเขาใหญ่มาก โดยเฉพาะพวกนายทหารนี้จะกว้างเป็นพิเศษ
พระอื่นเขาไม่ดำ มีแต่เราดำ พอมาดูใจของตัวเอง ขาดทุนใจมัวไปหน่อย ต้องมาจับกำลังใจ
ให้ใสใหม่ เปลอเมื่อไหร่มันก็เอา ประมาทมันไม่ได้หรอก ใครคิดว่าดีแล้วเตรียมตัวตายได้เลย

ถาม : เรื่องยานที่ไปลงดาวอังคาร แล้วอเมริกาจะไมู้หรือครับ ว่าเป็นเยอรมันหรือมนุษย์
ต่างดาว ?

ตอบ : เรื่องยานไปลงดาวอังคาร สืบเนื่องมาจากหนึ่งเรื่องหนึ่ง ที่ชายผู้มาจากดาวอังคาร
ก็เลยกลายเป็นสิ่งที่ติดค้างในใจของพวกเขาอยู่ตลอดว่าดาวอังคารมีคน ในเมื่อดาวอังคารมีคน
ก็ต้องเป็นมนุษย์ต่างดาว เขาไม่ได้คิดว่ามันจะไปจากโลกมนุษย์ของเราเอง เขาเปลอไปหน่อย
เปลอตรงที่ว่า ตัวที่เขียนไปเป็นภาษาอังกฤษชัดๆ มนุษย์ต่างดาวคงไม่ได้ศึกษาภาษาอังกฤษ
ไปหรอก

ถาม : แล้วเขาก็ไม่เชื่อ

ตอบ : ไม่เชื่อเพราะคิดว่าตัวเขาเองสามารถควบคุมได้หมด ทั่วทั้งโลก ไม่ว่าจะยานอวกาศ
จะขึ้น-ลงที่ไหนของเขาจะต้องจับได้ จะต้องรู้ใครจะไปเชื่อว่าพวกเขาจะลักไปไปได้

ถาม : เขาลักไปไปได้ตั้งแต่ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ หรือเปล่า ?

ตอบ : ตั้งแต่ก่อนนั้น

ถาม : ถ้าแบบนั้น โอกาสที่ท่านฮิตเลอร์ท่านจะชนะได้ในตอนนั้น ?

ตอบ : ยัง เพราะวิทยาการความก้าวหน้าพอที่จะไปท่องอวกาศได้ แต่ว่าพวกเร้าตุที่สำคัญ
ต่างๆ ที่เอามาเขายังไม่สามารถจะศึกษาวิจัยและใช้ประโยชน์มันได้

ถาม : คือมาจากดาวอังคารไม่ใช่มีอยู่บนโลกนี้ ?

ตอบ : แร่ธาตุต่างๆ นั้นดวงดาวอื่นมันมีเยอะ บนโลกเรายังไม่มี

ถาม : ที่เอาไปฉาบบนเครื่องบินนะครับ ?

ตอบ : เป็นตัวที่ดูตลกின்றสิ่งทุกอย่างได้ อย่างเช่นว่า เรดาร์โซนาร์ ส่งไปโดนดูดเกลี้ยง เหมือนกับไม่มีเลย เพราะมันไม่สะท้อนกลับ กลายเป็นล่องหนได้ แต่จริงๆ ถ้าเรามองไปก็เห็นๆ

ถาม : โดยทางวิทยาศาสตร์สารตัวนั้นมันค่ามีลล์สูง ค่าเอ็กซิตอนหรือค่า ?

ตอบ : เรียกไม่ถูกเพราะว่าไม่ได้ศึกษาเรื่องนี้มา รู้ได้อย่างเดียวว่ามันมีคุณสมบัติแบบไหนเท่านั้น

ถาม : แต่หาบนโลกไม่ได้ ?

ตอบ : บนโลกไม่มี

ถาม : แสดงว่าเยอรมันมีเจ้าเดียว ?

ตอบ : ไม่รู้ คนอื่นอาจจะก็มี

ถาม : เพื่อเมืองไทยมี จะได้เสาะหาครับ

ตอบ : เมืองไทยมีอยู่ตัวหนึ่ง เป็นภูเขาเป็นลูกๆ เลย ที่อเมริกาต้องการจะเอาไปหุ้มเปลือกกระสวยอวกาศ สารตัวนี้พอป็นเป็นผงแล้วจัดทำเป็นสี่เหลี่ยมลูกบาศก์เผาด้วยความร้อนสูงหลายๆ พันองศา แดงโร่เลยนะ แต่ถ้าจับถูกมุมไม่ร้อน คนหยิบไม่เป็นไร มุมด้านนั้นจะป้องกันความร้อนได้ เขาต้องการเอามาทำเป็นเปลือกกระสวยอวกาศ พอเอามาแล้วมาติดไว้ด้านนอก วิ่งผ่านอวกาศไปด้วยความเร็วสูง จะทำให้ข้างในมันไม่ร้อน อยู่ได้สบาย เมืองไทยมีเยอะ เคยสอบถามราคากับสถานทูตอเมริกาแล้ว เขาให้กิโลกรัมละ ๑ ล้านดอลลาร์ นี่ราคาเมื่อปี ๒๕๓๒

ถาม : นี่คือยังไม่ได้ไปสกัดเอาออกมา ?

ตอบ : ลองดูแล้วเนื้อมันใช้ได้เลย เขาแคไปบดให้เป็นผง แล้วอัดเป็นลูกบาศก์เท่านั้นเอง แต่ว่าลักษณะที่สายตาเราเห็น มันก็คือหินชนิดหนึ่ง เเท่าที่ใช้เลื่อยเลื่อยดู เนื้อข้างในมันเหมือนเนื้อกระเบื้องเรา เป็นผงๆ ไม่ใช่เนื้อผงลักษณะหินนะ แต่เป็นเนื้อผงลักษณะเนื้อกระเบื้อง

ถาม : กระเบื้องหลังคาแบบนั้นเลย ?

ตอบ : ใช่ แต่ว่าประกอบไปด้วยแร่ธาตุอะไรไม่รู้ ถึงเวลาที่อัดเข้ามาเป็นรูปสี่เหลี่ยมลูกบาศก์แล้วจะมีอยู่ตัวหนึ่งที่ทนความร้อนได้ ถ้าจับอีกด้านก็พัง รายการข่าวต่างประเทศเขาหยิบให้ดูเลย หยิบให้ดูแดงๆ นั่นแหละไม่เป็นไร

ถาม : อยู่แถวไหน ?

ตอบ : ในประเทศไทย ถ้ามีคนสนใจก็ชี้ให้ได้ แต่ราคาแพงหน่อย

ถาม : แต่ว่าคนไทยยังไม่รู้ค่า ?

ตอบ : ยังไม่รู้ชะด้วยซ้ำ ที่รู้ว่าจะมีบ้าง แต่ว่าเขาก็คงเห็นว่ามันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน ในเมื่อเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินก็ไม่ควรไปยุ่งกับมัน ที่ไม่รู้ก็คือคนส่วนใหญ่ของประเทศ ไม่รู้ว่าประเทศเราจริงๆ ทรัพยากรมันมหาศาลขนาดไหน ต่างประเทศถึงอยากได้บ้านเรานักหนา

ถาม : วิทยาการตรงนี้ครับอีกก็สิบปีถึงจะใช้สามารถเอาเพชรฟังงาออกมาใช้ได้ ?

ตอบ : สำหรับประเทศเราคงจะลำบากถ้าอย่างสหรัฐหรือว่าญี่ปุ่นเครื่องมือเครื่องใช้ใน

ปัจจุบันของเขา สามารถใช้เทคโนโลยีนิวเคลียร์ได้อย่างสบาย แค่วิจัยค้นคว้าเพิ่มเติมว่าวัตถุที่มีความแข็งขนาดนั้น ต้องใช้พลังงานขนาดไหน ? ยิ่งเข้าไปเพื่อสลายโมเลกุลของนิวเคลียส มันออกมาให้เป็นพลังงาน เขาศึกษาค้นคว้าแล้วทำเพิ่มเติม สำหรับเขาภายใน ๑๐ ปีน่าจะได้ แต่สำหรับของเราในปัจจุบันนี้ ๑๐ ปีนี้ คงประเภทยังไม่ได้ติดฝุ่นเลย ไม่ได้ติดฝุ่นในปัจจุบันของเขานะ เพราะฉะนั้น มันก็เลยกลายเป็นว่าเรามีของติดอยู่ แต่ว่าใช้งานได้ไม่คุ้มราคามันเลย พลังงานมันมหาศาลถึงขนาดหลวงพ่อบอกว่า ถ้าสามารถทำเครื่องยนต์ขึ้นมารองรับพลังงานอันนี้ได้ อยู่ชั่วโลกเหนือแค่สาร์ทเครื่องถึงชั่วโลกได้ ความเร็วมันสูงขนาดนั้น ปัจจุบันนี้เขาใช้แค่เป็นเครื่องประดับเท่านั้น เรารู้จักกันในนามของเพชรพั่งงา หรือเพชรภูเก็ต เขาไม่รู้หรือกว่าเพชรที่ว่า คือสารกัมมันตภาพรังสีที่มีอนุภาพสูงมาก เพียงแต่ว่ามันยังไม่แตกตัวเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วความรุ่งเรืองคือประชาชนทั่วไปจะได้มีโอกาสใช้สิ่งนี้เมื่อไหร่ ?

ตอบ : เมื่อไหร่ ? ก็น่าจะอยู่ในช่วงปลายๆ รัชกาลที่ ๑๐

ถาม : กว่าจะชาวประชาวิไล ?

ตอบ : น่าจะอยู่ตอนปลายๆ รัชกาลที่ ๑๐ คือ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป คนดีจะเริ่มมากขึ้นเรื่อย ความเจริญคนดีเขาดีเป็นปกติอยู่แล้ว แต่คนดีที่มีอำนาจในการปกครองประเทศ มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงระบบต่างๆ ให้มันสมบูรณ์พร้อมหน้ากัน มันเพิ่งจะเริ่มมีมากขึ้นเรื่อย โดยเฉพาะกฎหมายรัฐธรรมนูญใหม่มันบังคับในตัว ถ้าหากไม่ดีจริง กกต. จะแจกใบแดง เลยกลายเป็นว่าคนดีเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ พอคนดีเริ่มมากกว่าอยู่ในระดับที่พอควร เมื่อนั้นทรัพย์สินต่างๆ ของประเทศชาติเราจะปรากฏขึ้นมาก ในปัจจุบันนี้แค่ทองคำอย่างเดียว ประเทศเรา นี่ พุดง่ายๆ ว่าจะซื้อโลกนี้เรื่องเล็กเลย

ถาม : ปล่อยให้มันอันสงส์ ? คำว่าอันสงส์นี้...

ตอบ : ผลที่จะได้รับจากการกระทำ ผลที่เขาหวังว่าจะได้คือการปล่อยชีวิตสัตว์ คือ เห็นแล้วสงสาร มันโดนมัดตออยู่ ปล่อยชีวิตสัตว์ให้ได้รับความสุขความสะดวกสบาย ถ้าเรามีอุปฆาตกรรมอยู่ก็สามารถที่จะตัดอุปฆาตกรรมนั้นได้ แต่บังเอิญว่าการปล่อยปูลั้น หลวงพ่อบอกท่านช่างสังเกต ปล่อยไป ๒ ครั้ง อาการที่เคยปวดเคຍเมื่อร่างกายรู้สึกมันหายไปเฉยๆ ท่านพิจารณาไปพิจารณามากก็คิดว่า น่าจะเป็นจากการปล่อยปูล เพราะว่ามันโดนเขามัดอยู่ทั้งวัน ปล่อยให้ได้รับความสบาย มันไม่ปวดไม่เมื่อยของมัน คนเลยพลอยได้ไปด้วย ดังนั้นจริงๆ แล้วอันสงส์คือสิ่งที่ต้องได้รับแน่ๆ แต่เราคิดไม่ถึง ถึงได้ใช้คำว่ามันเป็นอันสงส์พลอยได้ แต่ความจริงมันเป็นของที่ต้องได้อยู่แล้ว ใช้คำพูดผิดไปนิดเดียว

ถาม : ถ้าในกรณีที่ต้องการที่จะปล่อย เขาก็ได้รับในส่วนนี้ แต่ถ้าผมไปแนะนำเขาว่ามันมีของดีกว่านั้น คือการปล่อยจิตปล่อยใจของเราเอง จะดีกว่าไหมครับ ?

ตอบ : มันดีกว่า แต่มันดีในด้านของปฏิบัติ ในด้านของอามิสคือผลที่จะได้รับของเรามันขาดไป มันเหมือนกับว่าเขาจะให้ทาน แล้วเราไปบอกเขาว่า ทานทานอันสงส์สูงกว่าทานเป็น

หมื่นเท่า เกิดชาติใหม่ฉลาดแต่จนเพราะขาดทานบารมี เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาทำ เราแนะนำให้เขาทำต่อได้เลย แต่เสริมไปด้วย แบบเดียวกับพระพุทธเจ้า ท่านไม่ได้ขัดแย้งใคร ชฎิล ๓ ฟันหนึ่ง พร้อมกับบริวารเป็นพันบุชชาไฟ ท่านก็บอกการบูชาไฟนะดี แต่การบูชาไฟภายในจะดีกว่า ท่านถามว่าไฟภายในคืออะไร ? คือ ราคะ โลกะ โทสะ โมหะ ท่านบอกว่าถ้าหากว่าสามารถบูชาไฟภายในคือ ราคะ โลกะ โทสะ โมหะด้วยการทำ เราทำให้ไฟทั้ง ๔ กองนี้ดับลงได้ ก็จะสามารถพ้นทุกข์ได้อย่างสิ้นเชิง พระพุทธเจ้าท่านไม่ขัดใคร ท่านมีแต่เสริม เพราะถ้าหากว่าขัดของเก่าเขาจะไม่ได้มัน ถ้าหากว่าทิวฐิเขามาในลักษณะนั้น คือว่าเขายึดมั่นถือมั่นในการปฏิบัติของเขา เขาจะเห็นเราเป็นศัตรูไปเลยไม่ใช่พวกเดียวกัน คราวนี้เรื่องที่เขาคะฟังเราก็กายากแล้ว ฉะนั้นการเผยแพร่ศาสนาพระพุทธเจ้าท่านระบุไว้ชัดเลยจะไม่ขัดคอใคร จะไม่ทับถมใคร เผยแพร่ศาสนาด้วยเจตนาต้องการให้เขาพ้นทุกข์ ไม่ใช่เพื่อลลายยศชื่อเสียงเกียรติคุณอะไรของตนทั้งสิ้น

ถาม : แล้วเราก็เสริมเขาไป

ตอบ : ของเขาดีอยู่แล้ว บอกเขาได้เลยว่าทุกอย่างดีอยู่แล้ว เพียงแต่ว่า ที่ดีกว่านั้นยังมีอยู่แบบเดียวกับ พระวงศ์สะเถระท่านมีมนต์ เรียกว่า ฉะสีสะมนต์ คือเคาะศีรษะของคนหรือสัตว์ที่ตาย เคาะกะโหลก จรรู้ว่าคนและสัตว์นั้นตายแล้วไปไหน พระพุทธเจ้าก็ให้หัตถลงดู ตอนนั้นท่านยังเป็นพรหมณ์อยู่ เคาะศีรษะ อันนี้ตายไปแล้วลงนรก พระพุทธเจ้าท่านก็รับรองว่าถูกต้อง เคาะอันนี้ไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน พระพุทธเจ้าท่านก็รับรองว่าถูกต้อง เคาะอันนี้ไปเป็นพรหม เป็นเทวดา ถูกต้องท่านก็รับรอง เคาะพระอรหันต์เจียบ...ไม่รู้ ความรู้ไม่ถึงพระพุทธเจ้าท่านบอกว่าแต่แต่ถาคตรู้ ในเมื่อถาคตรู้ขออนุญาตเรียนมนต์บทนี้ได้ไหม ? พระพุทธเจ้าก็บอกได้ แต่การเรียนต้องเป็นพวกเดียวกันถึงจะสอนให้ เพราะฉะนั้นต้องแต่งตัวเหมือนกันก่อน ก็ขอบวช ท่านวงศ์สะพราหมณ์ท่านคิดว่า มนต์บทหนึ่งมันไม่ยากสำหรับคนฉลาดอย่างท่าน ก็เลยบอกลูกศิษย์ว่ากลับไปก่อนเดี๋ยวขอเรียนมนต์บทนี้จบแล้วจะไป พระพุทธเจ้าท่านบวชให้ เสร็จแล้วให้อาการ ๓๒ ไปท่อง ไล้ขึ้นมาเลยตั้งแต่เส้นผมลงปลายเท้า ปลายเท้าขึ้นไปเส้นผม ประกอบไปด้วยอะไรบ้าง ท่องไปท่องมาเกิดรู้แจ้งขึ้นมาว่า ทั้งหลายทั้งปวงมันก็ไม่เที่ยง มันก็เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรยึดถือได้เลยสักอย่าง กลายเป็นพระอรหันต์ไป ของเขาดีอยู่แล้วแค่เสริมเขา พระพุทธเจ้าท่านเผยแพร่ลักษณะนี้

ถาม : ผมผิดไปนิดหนึ่งที่จิตคิดพลาดไปนิดฟังเลย คือใจเราอยากให้เขาได้ดีมากที่สุด เพียงแต่ว่าลิ้มของเดิมเขาไป

ตอบ : ตัวนี้ต้องระวังให้มากที่สุดเลย สำหรับนักปฏิบัติทุกคน เราทำไปถึงตรงไหน ด้วยจิตที่ไม่ตดانه แต่บังเอิญมันใช้ผิด ด้วยจิตที่เมตตา หัวงจะให้เขาได้เหมือนอย่างเรา ก็แนะนำเขาไป แต่มันกลายเป็นว่า ถือเอาทิวฐิคือความรู้ ความเห็น ของตนเอง ไปปนกับธรรมชาติของพระพุทธเจ้าเข้า ไม่ใช่ธรรมชาติบริสุทธิ์ กลายเป็นกิเลสของเราครึ่งหนึ่ง ระวังให้จงหนักเลย หลวงพ่อท่านบอกว่า ท่านต้องไปตามแก่เทศน์อยู่เป็นประจำ เรื่องนิพพานสูญ ท่านเป็นมหาท่าน

เรียนมา นิพนธ์ ประมิ่งสุญญ์ นิพนธ์สุญญ์ เทศน์ไปหลายจังหวัด เลยต้องมานั่งไต่ถามว่า ไปเทศน์ไว้ที่ไหนบ้าง แล้วย้อนกลับไปแก้เทศน์ให้ ถ้าแก้ไม่หมดเขาเป็นมิจฉาทิฎฐิ ชายหนักเลยนะ ทำคนเป็นมิจฉาทิฎฐิ โทษหนักถึงขนาดลงนรกโลกันต์ได้ ไม่ใช่โอเวจีเฉยๆ ก็แปลกใจทำไมโทษหนักถึงลงนรกโลกันต์ได้ ท่านบอกว่าทำให้คนเป็นมิจฉาทิฎฐิ คนที่เป็นมิจฉาทิฎฐิ โอกาสที่จะลงนรกมีมากเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ เมื่อลงนรกไป กว่าจะกลับขึ้นมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นถึงมนุษย์แล้วได้เข้าถึงธรรมนะ มันนานแค่ไหน ถ้าหากว่าเป็นมนุษย์ บังเอิญว่าเป็นมิจฉาทิฎฐิต่อ ทำความชั่วอีกลงนรกอีก เราทำให้เขาห่างความดีขนาดนั้น โทษมันก็เลยหนักมหาศาล ไม่น่าเชื่อเลย สอนคนผิดหน่อยเดียว ตัวคนสอนลงโลกันต์ไปเลย

ถาม : ผมขอความรู้เรื่องหนึ่งในกรณีที่ท่านเล่าว่าผมนี่เขาต้องการไหว้เจ้าที่ การไหว้เจ้าที่ตรงนั้น เครื่องที่จะไปไหว้กับเจตนาที่เราจะไหว้ให้กับทุกๆ ท่าน มันควรมีอะไรบ้างไหมครับ ? (บ้านอยู่กาญจนบุรี)

ตอบ : ถ้าหากว่าตามโบราณที่เขานิยม โดยเฉพาะแถวนั้นมันมีเหล่าด้วย แต่ไม่ยากให้มี เพราะถ้ามีเมื่อไหร่เดี๋ยวลามาก็กินกันเอง เทวดาหรือว่าเจ้านะ เขาต้องการความเคารพจากเราเท่านั้น เรามีหรือไม่มีอะไรก็ตามท่านไม่ว่า คราวนี้มันมีประเภทที่ว่า เป็นลูกน้องของท่าน พวกเปรต อสุรกาย สัมภเวสี พวกนี้ถ้ามีเหล่าจะชอบใจมาก ก็จัดไป ประเภทไปสักตัวหนึ่ง ถึงเวลาเรากินเองอยู่แล้ว อย่างอื่นคิดว่ามีอะไรเพิ่มเติมก็แล้วแต่เรา ไปตัมสักตัวหนึ่งไปเช่นท่าน แต่แถวๆ เขาชนไก่ เขาไปไหว้พ่อขุนไกร พ่อขุนแผน เขาไปคิดกันนี่ทำหนักไม่รู้ เล่นเอาเลือดสดๆ ไปประเคนกันเลย เราก็กินแล้วว่าพ่อเราปู่เราดูขนาดนั้น ? (หัวเราะ)

ถาม : ที่นี้ ถ้าจะกล่าวถึงก็คือท่านเทพดาแล้วก็ท่านเจ้าของที่ ?

ตอบ : ศาลนั้นจริงๆ เขาสร้างถวายพ่อขุนไกรกับพ่อขุนแผน ศาลที่เขาชนไก่ต้องนับ ๒ องค์นี้ในเมื่อนับ ๒ องค์นี้ พุดง่าย ๆ ก็คือผู้ทรงความดีทั้งคู่ เอาอะไรที่มันไม่ผิดธรรมเนียมวินัยไป ท่านก็ชอบใจมากกว่า พ่อขุนไกรนี้เป็นเทวดาผู้ใหญ่ ส่วนขุนแผนนี่ไปปลิงโลกเลย ไกลกว่าพ่อเยอะ (หัวเราะ)

ถาม : เรื่องถ้ามรดกล่ะครับ ?

ตอบ : เชื่อว่าทุกถ้าแถวนั้นต้องมี เรามันยังไม่ได้สำรวจทั่ว ไปเจาะเข้าถ้าเดียว เป็นถ้าที่มีหินเขียวที่เป็นประภทมรดกเตยอะเยอะไปหมดเลย ก้อนใหญ่ๆ โด่งๆ

ถาม : อย่างถ้าที่เขาแดงเห็นหลวงพี่สมปองได้ไป พี่สุรินทร์แกบอก ว่า หลวงพี่สมปองไปถ้าที่เขาแดง แล้วเข้าใจว่าเขานำมันอาจเขาแล้ว ที่ผมไปศึกษาแล้ว... ?

ตอบ : สายแร่มันอยู่เป็นชั้น แล้วก็แผ่ไป หรือไม่ก็วิ่งเป็นเส้นไป มันต้องไปถึงกันได้

ถาม : อย่างนี้ก็ ถ้าแถวนั้นมีโอกาส ?

ตอบ : พุดง่าย ๆ ว่า มันเป็นไปได้แทบทุกถ้า

ถาม : แต่ผมไม่กล้า พี่สุรินทร์เขาก็ไม่ยอม

ตอบ : ถ้าไปเจอรอยเลี้ยวของงูใหญ่ตัวนั้น ชาวบ้านต่อให้เก่งแค่ไหนก็ฝนกันหมด

ถาม : ยังมีงูใหญ่อยู่อีกหรือคะ ?

ตอบ : รอยเลี้ยวมันกว้างเท่าไหล่ของเรา นอนทาบมาแล้ว ตัวมันเล็กกว่าตัวเรานิดเดียว เพราะตอนเลี้ยวตัวจะเบนออกหน่อยหนึ่ง คิดเอาก็แล้วกัน สำหรับเรานั้นก็ค่าเดียวแหละ

ถาม : ไปเจอมาหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ได้เจอตัวเจอแต่รอยเลี้ยว มันเข้าๆ ออกๆ ภูหินจนเลื่อมเลย เราก็อ๊ะ ! หินก้อนนี้สีแปลกๆ เอาไฟส่องดู ที่แท้มรกต สีเขียวปัดเลย แต่ว่าอยู่กับพื้นถ้ำ แล้วงูมันเลี้ยวจนลื่น เลยคิดว่าเหมือนกับสีดำ พืดตัวเราให้ดีกว่า ตอนทีไปถ้ำเขาแดง ปีนขึ้นปีนลงสบายมาก แต่คนที่ไปด้วยจะไปไม่รอด เพราะว่ากำลังซื้อไม่พอรับน้ำหนักตัว

ถาม : อย่างถ้ำนี้มีโพรงคล้ายๆ กับ งวงช้าง ...ผมเห็น...แล้วข้างในมีโพรงอีก ลักษณะมันมีโพรงต่อกัน

ตอบ : จะเป็นถ้ำซ้อนถ้ำ ถ้าหากว่าเดินข้างในระวังให้ดี เราหักมุมเลี้ยวเมื่อไหร่ กดรอยเท้าหน้าๆ ไว้ จะได้จำได้ว่าเราเลี้ยวตรงไหน ไม่อย่างนั้นต้องหาอะไรไปทำเครื่องหมาย มันตั้ง ๑๐ ปีแล้ว ไปที่ไหนมาเล่าให้ฟังกัน แล้วเขาอยากไป (หัวเราะ)

ถาม : แล้วทีนี้ จะไปศึกษาหรือไป ?

ตอบ : จะไปเอา มาถามราคาข้างนอกแล้ว กะรัตตั้ง ๘๐,๐๐๐ นะ แกล้งโง่ หยิบมาสักก้อนก็รวยแล้ว แต่บังเอิญเอาตมาเป็นพระ หยิบอะไรของเขาไม่ได้ ก็ได้แต่ไปถ่ายรูปมาดูเฉยๆ

ถาม : ถ้าเกิดว่าสามารถเข้าไปได้ คือเขาให้ ?

ตอบ : ถ้าสามารถเอาออกมาได้ ไม่ใช่สามารถเข้าไปได้ (หัวเราะ) ใช้คำพูดให้ถูก

ถาม : ถ้าเข้าไปแล้วเขาไม่ให้ก็เอาออกมาไม่ได้ ?

ตอบ : หมดลสิทธิ์ แต่ว่าเท่าที่ไป ทุกที่สามารถเข้าไปได้ คนอื่นเข้าไปบางที่เข้าไม่ได้ เพราะตั้งใจไว้แล้วว่า อะไรก็ตามถ้าเขาไม่ให้เราด้วยตัวเราเอง แม้แต่ทรายเม็ดเดียวเราก็ไม่หยิบออกมาขอเข้าไปให้ดูเป็นขวัญตาเฉยๆ ไม่น่าเชื่อเลย เมืองไทยรวยจริงๆ นะ ตอนนั้นคนตีเริ่มมากขึ้น แล้วพอคนตีเริ่มมีอำนาจในการปกครองประเทศชาติมากขึ้น ทรัพย์แผ่นดินก็จะปรากฏมากขึ้นไปด้วยดีไม่ตี คุณชาตรี อาจเป็นหนึ่งในผู้ค้นพบก็ได้

ถาม : มีบุญได้เป็นเจ้าของ จะไปได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : น่าจะเป็นประเภทเจ้าของเก่า หรือไม่มีส่วนร่วมบุญกันมา สมัยหลวงปู่ปานวัดบางนมโคท่านยังมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่ามีพระบวชใหม่อยู่องค์หนึ่ง มาวันหนึ่งหลวงปู่ปานท่านบอกว่า “นี่คุณวันนี้เขาชนไอ้เหลืองๆ กันนะ ไปขอแบ่งกับเขาบ้างซิ” พระองค์นั้นก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร พอกลางคืนได้ยินเสียงคนชนอะไรก็อกแก็ก แแบกเดินกันทั้งคืน ท่านก็ไม่ได้ใส่ใจกัน พอรุ่งเช้า หลวงปู่ปานบอกว่า “คืนนี้เขาจะชนไอ้ที่ขาวๆ นะ คุณไปขอแบ่งกับเขาบ้างซิ” ก็ไม่ได้ใส่ใจอีก พอชนจนหมดเพ็งจะนึกสงสัยว่าชนอะไรกัน มาถามหลวงปู่ปาน “คืนแรกชนทอง

กัน พวกลับแลนะ คินที่สองขนเงินกัน คุณเคยเป็นพวกเขามาก่อน ถ้าไปขอแล้วเขาจะให้ แต่ หลวงพ่อ” คือท่านใช้แทนตัวเองว่าหลวงพ่อ “แต่หลวงพ่อก็ไม่ได้ เคยเป็นพวกเขา ขอแล้ว ไม่ได้หรอก ถ้าคุณขอเขามาหลวงพ่อก็สบาย สร้างวัดสร้างวาไม่ต้องหาเงินมากไป” แต่ปรากฏว่า หลวงพ่อสบายไม่ได้ (หัวเราะ) บอกให้ขอ ๒ คิน ไม่ขออะ จนกระทั่งเขาขนไปหมดแล้ว เขามาสักข่งก็พอ แบบเดียวกัน ถ้าหากไม่เคยสืบเนื่องกันมาตั้งแต่จะยากนะที่จะได้ บอกคนมา เยอะแล้ว เพิ่งมีคุณชาตรีนี่ ที่มีฉันทะไปวิ่งหาอยู่ แล้วนี่เอาจริงนะ ไปมาตั้ง ๓ รอบแล้ว ถึงจะ ลงไปถูก แต่ก็ขาดแผนที่มาลักษณะนี้แล้วมาถามใหม่ว่า เส้นทางนี้จริง ๆ มันอยู่ตรงไหน ก้อน ใหญ่ๆ ขนาดโต๊ะขนาดเตียงยังมีอยู่ เข้าไปแล้วก็นอนเล่นเลย ให้เขาถ่ายรูปให้ รูปชุดนั้น น่า เสียตายว่ามันอยู่กับท่านชาติชาย ของเราเราเหลืออยู่รูปเดียวเท่านั้น ถ้าหากว่ามีทั้งชุดจะเห็น เลยว่า ก้อนใหญ่ ก้อนเล็ก ส่องไฟไปทางไหนผนังถ้ามันเขียวไปหมด น่ารวมมัย ? แต่มัน เปลี่ยนแปลงเยอะจริงๆ นะ แค่อะประมาณ ๑๐ ปีเท่านั้นเอง

ถาม : (อธิบายเส้นทาง...) เห็นในถ้ำต้องลงไปอีกหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลย อยู่บนพื้น กลิ้งเกลื่อนหมด

ถาม : อยู่ตามพื้นเลย แล้วถ้ำมันใหญ่มั้ยครับ ?

ตอบ : ความกว้างของมันประมาณ ๑ ใน ๔ ของห้องใหญ่นี้ แต่มันลึกเหมือนกัน มีชอกเล็ก ชอกน้อย ให้ไปได้เหมือนกัน

ถาม : (อธิบายเส้นทาง...)

ตอบ : ดีเหมือนกันไปเจอมาเยอะแล้ว ทรัพย์แผ่นดินอะไรต่างๆ เยอะต่อเยอะด้วยกัน แต่มัน อัครจริยว่า ถ้าไม่มีอะไรเนื่องกันมาเขาไม่เอาจริงๆ แล้วอีกรายหนึ่งหมอนพร จะเอาแต่ว่าไม่ได้ อันนั้นเป็นทองญี่ปุ่นที่เมืองกาญจน์ ที่คุณเขาวรินทร์ พยายามไปเอา นั้นไปถูกที่นะแต่มัน ผิดทิศ อยู่บริเวณนั้นแหละ แต่เขาไปเลี้ยวขวาขึ้นเขา ความจริงมันต้องไปเลี้ยวซ้ายลงน้ำ เขา ได้ยินว่าของอยู่ในถ้ำเลยขึ้นเขา ไม่รู้หรือกว่าก่อนหน้าที่จะเป็นพื้นน้ำ พวกเนินเล็ก มันมีถ้ำ ใหญ่อยู่ พอกักน้ำที่เขื่อนเขาแหลมแล้วน้ำมันท่วมถ้ำไป มันอยู่ตรงทางด้านน้ำแทน เขาลืมนึก ไปว่า ญี่ปุ่นขนทองไปด้วยรถไฟ รถไฟที่ไหนมันจะขึ้นเขาละ ต้องหาที่ๆ มันพอไปได้ ไซ้มี๊ ? นั่นแหละ เขาต่อรางแยกออกจากทางเก่าที่แยกไปพอนั่นแหละ พอเข้าไปถึงถ้ำก็เอาทอง ไปเก็บเสร็จ ระเบิดปิดถ้ำ แล้วถอดรางเก็บกลับไม่ได้เหลือไว้

ถาม : แล้วทองนั้นเป็นของญี่ปุ่นหรือของไทยคะ

ตอบ : ไม่แน่ใจว่าเป็นของประเทศไหน ? เพราะเขาทำได้หลายประเทศตอนช่วงนั้น แต่ขนมา คล้ายๆ กับว่าจะเอามาเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างทำสงคราม เยอะมากนะ ๒-๓ ตู้อลูไฟ ปีนั้น น้ำแห้งมากเลย ปี ๓๗ ต้นปี น้ำแห้งมากเลย เหลือสูงจากปากถ้ำ ๒ เมตรกว่าๆ เท่านั้น คือ ถ้ำนี้ยังจมอยู่ใต้น้ำ ๒ เมตรกว่า บอกหมอนพรว่าเอาซิหมอ พาทหารลูกน้องที่จับพวก RECON คือ คล้ายๆ กับว่าฝึกภาคทะเลมา ให้เขาลงไปขนเอา หมอก็บอกว่า ปากถ้ำมันไม่ได้ ปิดโดยธรรมชาติ แต่มันเปิดเพราะว่าเขาระเบิดมันลงมา เพราะฉะนั้นถ้ำเข้าๆ ออกๆ หลายครั้ง

เพื่อชน ไม่แน่ใจว่าจะทรุดหรือเปล่า ยังไงยังงั้นให้โผล่พ้นพื้นก่อน โผล่พ้นน้ำก่อนดีกว่า
ปรากฏอาทิตย์ต่อมาฝนตกทั้งอาทิตย์เลย น้ำขึ้นมา ๑๗ เมตร มันเหมือนยังกับว่าถ้าไม่ถึง
วาระ มันยังไม่ได้อย่างนั้นนะ

ถาม : แล้วอย่างนั้นใครเฝ้าละ ผีหรือ ?

ตอบ : มีอยู่ ที่เขาฮาราศิริตัวเองตายที่นั่น ๖-๗ ศพ ซ้ำตัวเองตายอยู่นั้นเพื่อเฝ้าเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้...เป็นผีประเภทไหนละ ?

ตอบ : มันจะเป็นพวก กาลกัญจิกอสุรกาย หรือไม่ก็ มหิทธิกาเปรต พวกนี้จิตใจจะยึดเกาะ
อยู่กับงานเดิมเขามาก เราอธิบายยังงั้นว่าผู้มีอุปการคุณแล้ว มันไม่ฟังหรอก เพราะเวลา
ของเขาแคว้นกว่าๆ เป็นไปได้ถึงตีไปตั้งครึ่งโลก วันกว่าๆ แพ้สงครามแล้ว วันหนึ่งเขามัน
เท่ากับ ๕๐ ปีมนุษย์ วันกว่าๆ แค่นั้นเองแพ้ได้ยังงั้น !

ถาม : ต้องสู้กับผีชิตะ ?

ตอบ : ผู้ใหญ่เล็กเจอมานแล้ว เจ้าพ่อทองผาภูมิ ชื่อเล็กเหมือนกัน โดนอ่วม มาให้รดน้ำมนต์
รดเสร็จเช็ดไม่กล้าไป นึกว่าจะเอาใหม่ !

ถาม : แล้วพวกนี้ เขาไม่เอาบุญหรือคะ ?

ตอบ : ไม่เอาอะไรทั้งนั้น เขายึดมันอยู่กับหน้าที่เขา โดยเฉพาะความซื่อสัตย์ของทหารญี่ปุ่น
นี่ ต้องยกให้เป็นยอดเลย ถ้าไม่ใช่คำสั่งของแม่ทัพหรือพระเจ้าจักรพรรดินี้ คนอื่นไปรอกหู
ทำไหนไม่ฟังทั้งนั้น

ถาม : อย่างนี้ต้องไปตามวิมูญานพระเจ้าจักรพรรดิมาบอก...

ตอบ : (หัวเราะ) จะไปตามที่ไหน ทองก้อนประมาณกำปั้น เอาใส่ลังไม้ ลังไม้มันก็ผูกมัดแล้ว
บางแห่งมันเกิดเปิดก็หลุดออกมา มีตุ้รถไฟอยู่ ๒ ตู้ใหญ่ๆ แล้วข้างนอกยังมีอยู่หลายลังนะ
แล้วที่แน่ๆ มีหัวรถจักรกับเครื่องบินอยู่ด้วย เครื่องบินปีก ๒ ชั้น ZERO สมัยสงครามโลกของ
ญี่ปุ่น มีเครื่องบินอยู่ลำหนึ่งด้วย ตอนนั้นคงกะไว้อีกไม่นานจะซุด ปรากฏว่าแพ้สงครามซะก่อน
ซุดไม่ทัน แต่ว่าพวกนี้เขาจะมีของที่ยึดไว้เป็นส่วนตัวบ้างอะไรบ้าง ที่เขาทำแผนที่ตกทอดกันมา
จนถึงปัจจุบัน ช่วงก่อนจะไปอยู่ทองผาภูมิ มีพ่อค้าญี่ปุ่นมาตั้งโรงงานผลิตหน่อไม้ดองอัดบีบ
กว่าจะรู้ชะ ชนทองไปไม่รู้เท่าไรแล้ว เอาทองใส่บีบแล้วเอาหน่อไม้ไว้ข้างบน คือเขาได้แผนที่
จากบรรพบุรุษมา ก็มาซุด ให้คนงานหาหน่อไม้หาอะไรไปตามเรื่อง ตัวเองก็อ้างว่าสำรวจ
ป่าบ้างอะไรบ้าง พอถึงเวลาได้มาก็ใส่บีบไว้ เอาหน่อไม้ดองใส่ไว้ข้างบนแล้วก็ส่ง ทำยังกับว่า
ญี่ปุ่นอยากกินหน่อไม้สัก กว่าคนงานมันจะกล้าพูดก็ตอนที่ปิดโรงงานไปแล้ว แล้วของมันจะ
เหลืออะไร ! แต่ว่าตรงช่วงเขาเรียกว่าแก่งระเบิดอยู่ในแม่น้ำแควน้อย

ถาม : ในหนังสือ หลวงพ่อท่านไปเจอสมบัติ ท่านปู่ก็ขอไว้ไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นส่วนตัวของหลวงพ่อท่านเอง หลวงพ่อท่านเคยเป็นพระเจ้าจักรพรรดิมา
หลายชาติ เป็นสมบัติเก่าที่สมัยของท่านมีชีวิตอยู่ แล้วท่านปู่พระอินทร์ท่านขอเอาไว้ว่า ถ้าหาก
ท่านลงมาเกิดใหม่ในสมัยพระศรีอริยเมตไตรย ท่านต้องทำบุญเยอะ ขอสมบัติอันนี้ไว้เป็นของ

ท่าน แต่ไปไปมามาตอนหลังท่านตัดสินใจว่าไม่เกิดแล้ว ก็ต้องยกให้เป็นทรัพย์แผ่นดินไป
รอพระเจ้าจักรพรรดิองค์ใหม่

ถาม : ลูกหลานจะชู้ก็ไม่ได้ ?

ตอบ : ก็ท่านยกให้ไปอย่างนี้แล้วนี่ แล้วคนอื่นจะเอาอะไรละ ? (หัวเราะ) พระเจ้าจักรพรรดิ
ส่วนใหญ่จะมีในช่วงที่โลกว่างจากพระพุทธศาสนา เพราะว่าท่านจะเป็นผู้ที่ทรงธรรม จะ
สามารถนำชาวบ้านทำความดีได้ในระดับหนึ่ง จะเป็นทาน ศีล ภาวนา ในขั้นต้น ชั้นกลาง
แต่ว่าไม่ถึงขั้นสูงสุด

ถาม : (มีผู้มาทำบังสุกุลเป็น-บังสุกุลตาย)

ตอบ : เาแนะทุกคนตั้งใจนะ คิดว่าขณะนี้เราได้ตายแล้ว เราะห้กรรมทั้งหลายตายลงไป
พร้อมทั้งร่างกายนี้ของเรา ตัวเราที่เคยทำความดีมาไม่ว่าจะเป็นทาน เป็นศีล เป็นภาวนา
ขอให้ตั้งใจว่าผลบุญทั้งหมดนี้ ส่งผลให้เราเข้าสู่พระนิพพานเพียงที่เดียว ใครใช้มนโหมยทธิ
ได้ยกจิตขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน ตั้งใจว่าเราขออยู่ที่นี้ ใครใช้มนโหมยทธิไม่ได้ นึกถึง
พระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่ง ที่เรารักชอบมากที่สุด ตั้งใจว่านั่นคือตัวแทนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่อยู่ที่ไหนนอกจากพระนิพพาน เราเห็นท่านคือเราอยู่บน
พระนิพพานกับท่านด้วย เอาใจเกาะให้ดีนะ “อนิจจา วัตะสังขารา อุปปาทวยธัมมิโน อุปปัช
ชิตะวา นิรุชฌันติ เตสัง วุสโสโมสุโข” ...คราวนี้ตั้งใจใหม่ว่า เนื่องจากความดีที่เราทำ
ไม่เพียงพอที่จะทำให้เราตั้งมั่นอยู่ในพระนิพพานได้ ดังนั้น เราขอมาเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง
การมาเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่งของเราเคราะห์กรรมตามมาไม่ได้ เพราะมันตายลงไปเมื่อครู่ที่แล้ว
เราที่มาเกิดใหม่ด้วยความดีของศีลทาน-ศีล-ภาวนา ความดีของการให้ทาน เกิดมาจะร่ำรวย
มาก ความดีของการรักษาศีล เกิดมาเป็นคนรูปสวย เป็นคนมีจิตใจดีงาม ความดีของการ
ภาวนาเกิดมาเป็นผู้มีปัญญา สามารถแก้ไขอุปสรรคต่างๆ ในชีวิตให้ลุล่วงไปได้โดยง่าย ถ้าผู้ใด
ตั้งใจปฏิบัติเพื่อเข้าถึงพระนิพพาน ก็จะมีปัญญาสามารถตัดกิเลสเป็นสมุทฺเทพประหาร เข้าถึง
พระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ได้ให้ทุกคนตั้งใจ ขอบารมีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหม
เทวดาครูบาอาจารย์ทั้งหมดช่วยอนุเคราะห์ ส่งเคราะห์ให้ การเกิดใหม่ของเราครั้งนี้
สมบูรณ์ บริบูรณ์พร้อมในทุกๆ ด้านด้วย ตั้งใจนะจะ... “อะจิริจ วัตะเตยัง กายो ปะฐะฐะวิ
อะธิเสสสะติ อุกาโท อะเปตะวิญญาโณ นิรัตถังวะ กะลิง กะรัง” เฮ้อ ! สาธุ เกิดใหม่ชะที่ลูก
เอาสังขทานมา แล้วทำบุญ สาธุ (ถวายสังขทานให้พร) ขอให้มีความเป็นอยู่คล่องตัว มีความ
ปรารถนาสมหวังทุกๆ คนเลยจ๊ะ !

ถาม : แล้วถ้าเกิดมีคนเขา .....(ฟังไม่ชัด)..... ?

ตอบ : รู้จักตั้งแต่พรรษาแรก เขาจะว่าเป็นพระองค์ที่ ๑๐ เป็นหลวงปู่หลวงพ่อองค์ไหน
ก็ตามนะ เชื่อได้ แต่อาดมายืนยันว่า “ไม่ใช่” แล้วขณะเดียวกันไปที่นั่นให้ระวังไว้ เพราะว่าท่าน
เก่งไสยศาสตร์มาก ไสยศาสตร์มันมีทั้งคุณทั้งโทษ ใช้ผิดเมื่อไหร่ก็บรลยเมื่อนั้น ก็ไม่ทราบ
เหมือนกัน ต้องดูกำลังใจท่าน ถ้ากำลังของท่านเกาะในด้านดี ท่านสามารถใช้งานได้ดีกว่าคน

อื่นเขาเยอะ ต้องระวังไว้ชนิดหนึ่ง ยืนยันว่า ไม่ใช่พระองค์ที่ ๑๐ เพราะว่าอาตมากับคุณ
ธรรมนุญเป็นลูกศิษย์กันภักดิ์ของพระองค์ที่ ๑๐ นั่งเฝ้ากันเป็นวันเป็นคืน เลี้ยงจำเริญ

ถาม : (ไม่มีเสียง)

ตอบ : เรื่องของพระมหากัสสปนี่ หลวงพ่อเล่าให้ฟังครั้งหนึ่งว่า ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ ภูเขาสองลูก
ที่ปิดหน้าถ้ำที่เก็บศพท่านอยู่ มันเลื่อนออกมาเป็นช่องให้เข้าไปได้ แล้วนายช่างสำรวจทางจะทำ
ทางรถไฟสายเหนือที่เป็นฝรั่งเข้าไปพบเข้า อาจเป็นความต้องการของท่านด้วย เพราะฝรั่งเขามี
กล้องถ่ายรูป

ถาม : ทุกวันนี้พบแล้วหรือยังครับ... ?

ตอบ : พบตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ แล้ว ก็มีคนไปถ่ายรูปชุดนั้นออกมา พอหลวงพ่อก็ได้ขอรูปมา
หลวงพ่อบอกอัศจรรย์มาก ดอกไม้รูปเทียนที่จุดบูชาอยู่ตั้งแต่สมัยที่ท่านมรณภาพ จนปานนี้ก็
ยังสดอยู่ปกติ ก็เอาไปถวายหลวงปู่ปาน หลวงปู่ปานบอกว่า ไม่แปลก เพราะว่าเรื่องของ
อภิญญา อธิษฐานอะไรก็ได้ ท่านบอกพอพ้นจากนั้นมาแล้ว ภูเขาสองลูกก็เลื่อนเข้ามาตามเดิม
ปิดอยู่ตามเดิม แล้วถามว่าเมื่อไหร่ สังขารถึงจะมาปรากฏอีกทีหนึ่ง ท่านบอกว่าอพระศรีอารีย
เมตไตรยอยู่ เพราะท่านมีกรรมเนื่องกันมา ท่านมีกรรมเนื่องกันมาว่า มีอยู่สมัยหนึ่ง พระศรี
อารียเมตไตรย ท่านเป็นความข้าง ส่วนพระมหากัสสป ท่านเป็นข้าง ท่านเป็นข้างที่ได้รับการ
การฝึกดี แล้วก็กลายเป็นพาหนะของพระราชา วันนั้นพระราชาเสด็จประพาสอุทยาน สมัยก่อน
อุทยานก็คือป่าดง นี่เอง แต่มันเป็นป่าเฉพาะที่พระราชาท่านกันเอาไว้ ข้างป่ามันเข้ามา ข้าง
ทรงพอได้กลิ่นตัวเมีย เติลิตตามเลย ความข้างสับทำไหนักไม่ยอมหยุด พระราชาท่านเห็นว่า
เกิดอันตรายขึ้น ท่านฉลาดนี้ ท่านมองซ้าย มองขวา เห็นมันวิ่งจะลอดได้กิ่งไม้ก็โอบกิ่งไม้เอาไว้
ปล่อยให้ข้างวิ่งไปข้างเติลิตหายไปเลย กลับมาก็กริ้วมาก หว่าความข้างฝึกมายังไง จะลอบปลง
พระชนม์กันหรือ? ทำให้ข้างอาละวาดได้ขนาดนั้น ความข้างท่านก็ยืนยันบอกว่า ถ้าหากว่า
ตามปกติทั่วๆ ไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่ทำให้ข้างตัวนี้ตื่นตกใจหรือว่าวิ่งตามไปได้ ยกเว้นอย่าง
เดียวก็คือตัวเมีย ไม่อย่างนั้นแล้วมนต์ของท่านรับประกันว่าบังคับข้างได้ทุกรูปแบบ พระราชา
ท่านก็บอกว่าถ้าบังคับได้ทุกรูปแบบต้องแสดงให้ดู ถ้าทำได้จริงๆ จะเชื่อ แต่ถ้าทำไม่ได้จริงอย่าง
ปากพูดจะประหารชะ แล้วท่านก็เลยไปตามข้างกลับมา พอไปตามข้างกลับมา ก็แสดงหน้า
พระที่นั่ง ก่อกองไฟขึ้น เอาท่อนเหล็กไปเผาจนแดงโชนเลย แล้วก็ร้ายมนต์บังคับให้ข้างเอง
จับท่อนเหล็กนั้นขึ้นมาให้ดู พระราชาท่านก็สลดใจว่า เออหนอ ไฟราคะนี้มีนรรนรขนาดนี้
รุนแรงขนาดทำให้ข้างซึ่งยอมตายถวายชีวิตเพื่อความข้างของตัวเองโดยการเองวงจับเหล็ก
แดงๆ ได้ ถึงกับล้มคำสั่งความข้างเติลิตตามตัวเมียไป คราวนี้ไม่ใช่พระราชาท่านสลดใจเฉยๆ
ข้างตายด้วย บาดเจ็บสาหัสก็ตาย เลยกลายเป็นเวรกรรมผูกพันกันมาว่า ความข้างที่เป็นพระศรี
อารียเมตไตรยต้องมาเอาข้างคือพระมหากัสสป เฝ้าในมือท่านด้วยเตโชธาตุ ถึงจะสิ้นเวร
สิ้นกรรมกันไป ถึงได้ว่าร่างของท่านต้องอยู่กระทั่งสมัยพระศรีอารียเมตไตรย จนได้รับการ
พระราชทานเพลิง มีกรรมเนื่องกันมานิดเดียว ถามหลวงพ่อกว่า แล้วพระศรีอารียเมตไตรยจะ

ร้อนมั๊ยครับ ? ท่านบอกว่า เรื่องของเตโชธาตุบังคับได้อยู่แล้วนี่ จะไปร้อนอะไรเล่า เพียงแต่ ว่ากรรมมันเนื่องกันมาต้องไปใช้หนี้เก่า ต้องเผาด้วยมือตัวเอง คราวนี้เรามานึกดูว่า พระมหากัสสปท่านอยู่ในสมัยที่มนุษย์สูงแค่ ๘ ศอก คือพระพุทธเจ้าสูง ๘ ศอก ไซ้มั๊ยล่ะ? พระพุทธเจ้า พระราชทานสังฆาฏิให้กับพระมหากัสสปได้ แสดงว่ารูปร่างท่านต้องสูงใกล้เคียงกัน ตีว่าพระมหากัสสปสูง ๘ ศอก เหมือนกัน แต่พระศรียริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ที่พระวรกายสูง ๘๘ ศอก เท่ากับว่า เอาอะไรเล็กๆ เผาในมือตัวเอง

ถาม : ๘๘ ศอก ?

ตอบ : ๘๘ ศอก นี่อ่านในอนาคตวงศ์

ถาม : ที่บอกว่าจะมีไฟบรรลัยกัลป์ นี่ก็ พระมหากัสสป ก็ไม่ไหม้ ?

ตอบ : ก็จะไปไหม้อะไรเล่า ไหม้ก็แต่ของที่อยู่นบนผิวโลก นี้อยู่ในถ้ำใต้โลกเลย ภูเขาปิดอยู่ มันก็เหมือนอยู่ใต้โลก ถึงเวลาก็เลื่อนเปิดออกมา

ถาม : แล้วดิน ไม่สุกหมด ?

ตอบ : ก็สุกไปซี

ถาม : เผาอย่างไร ?

ตอบ : อะไรที่มันนอกเหตุเหนือผลเป็นอจินไตย ไม่ควรเสียเวลาไปนั่งคิด มีคนเจอแล้วเป็นคนสำคัญเสียด้วย ยิ่งกับว่าท่านเจตนาให้เจอ เพราะถ้าคนทั่วๆ ไปเจอก็ไม่ได้ถ่ายรูปอยู่แล้ว รูปชุดนั้นหลวงพ่อกันถวายหลวงปู่ปานไป ไม่งั้นจะขอดูว่าเป็นยังไง แต่ท่านบอกว่าดอกไม้รูปเทียนยังสดอยู่เป็นปกติ

ถาม : แต่ที่วัด เห็นมีรูปท่านนั่งสมาธิ พระมหากัสสป ที่เป็นแบบมองๆ แล้วยังห่มอยู่เลย ด้านหลวงพ่อกัฬาร ๑๐๐ เมตร นี่ แถวๆ พระปัจเจกนะ ผมเห็นรูปที่ได้รูปท่านจะเขียนว่า พระมหากัสสปได้รูป

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครเป็นคนถ่ายไว้ ไม่แน่ใจเพราะไม่เห็นด้วยตัวเอง ขณะเดียวกันไม่ทราบที่มาของรูปด้วยก็ไม่กล้ายืนยัน แต่ว่าหลวงพ่อกันบอกว่า พระมหากัสสปเคยเป็นพี่ชายท่านมหาหลายชาติ เวลาว่างๆ ท่านก็แวะมาเยี่ยม ไปถึงก็กราบๆ ท่านก็มาทูปหลังบักเข้าให้ ไปไหว้ผีทำไม ? ข้าอยู่นี่ (หัวเราะ) ท่านไปกราบศพ คราวนี้กายทิพย์ท่านก็มาซี ไปไหว้ผีทำไม ข้าอยู่นี่ มีธุระอะไรก็ว่ามา อย่างนั้นนะ แล้วท่านก็ยังสนุกอยู่เป็นปกติ ทำหน้าที่ของท่านเป็นปกติอยู่ พระที่ไปนิพพานแล้ว จะไปไหนก็ไปได้อยู่แล้ว สังขารมันเป็นอย่างไร ท่านไม่ได้สนใจตั้งแต่ตอนมีชีวิตแล้ว

ถาม : ท่านรู้จักใคร ก็ไปของท่านเป็นปกติ ?

ตอบ : ไปเป็นปกติ

ถาม : ผมแปลกใจ ดิฉันตรงที่หลวงพ่อบอกว่า “ดูอย่างพระมหากัสสปซี พอท่านมรณภาพไปแล้ว เห็นมั๊ย ใครไปสนใจอะไรมากมาย (ฟังไม่ชัด).....”

ตอบ : ก็ไม่ทราบเหมือนกัน วาระสำคัญๆ นี่จะมีการเปิดประตูถ้ำอีกหรือเปล่า คงจะเป็น

เทวดาท่านสงเคราะห์ให้ อย่างว่าตอนนั้นครบ ๒๕๐๐ ปี ไหมมัย ? กิ่งพุทธกาลนี้สำคัญมากด้วย
กิ่งอายุพระพุทธศาสนานะ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเปิดสัก ๑๐๐ ปี ครั้ง หรือเปล่าก็ไม่รู้ ?

ถาม : ตอนนี้ พระโพธิสัตว์ที่บารมีเต็มยังมีชีวิตอยู่มั้ยครับ ?

ตอบ : บารมีเต็ม ?

ถาม : แบบเข้าเขตบารมีเต็มที่รอบรรลุเลย

ตอบ : ถ้าข้างบนนี้นับไม่ถ้วนเลย

ถาม : ไม่ ที่อยู่บนโลกมนุษย์

ตอบ : บนโลกมนุษย์นี้มีไม่เท่าไร ถ้าในระดับปรมาตบารมีละเอียด แต่ว่าบารมีเต็ม ถ้า
หากว่าตายชาตินี้แล้วไปนั่งรอคิวเลยมีแค่ไม่กี่องค์

ถาม : มีไม่กี่องค์ แสดงว่ามีหลายองค์ ?

ตอบ : มีหลายองค์ มีทั้งฆราวาส มีทั้งพระ

ถาม : พบด้วยชิ สาธุ

ตอบ : พบด้วย จริงๆ แล้วไม่อยากจะไปเตาเรื่องมรรค เรื่องผลของใคร เราไม่มีหน้าที่ แต่ดู
จริยาที่ท่านทำแล้วยอดจริงๆ เลย ที่ไปพม่ามา ก็เจออย่างหลวงพ่อดีเขาตามมะเยะเลี้ยงคน
เป็นแสนๆ เลี้ยงได้ทุกวัน ไปถึงกินฟรีอยู่ฟรีหมด จะทำบุญกับท่านหรือไม่ทำท่านไม่ว่า

ถาม : ประารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ?

ตอบ : แหง....แหง....เลย ! ประารถนามาคู่กับหลวงปู่ครูบาวงศ์ นั้นนะคู่หูกันเลย อายุก็เท่า
กันด้วย

ถาม : พระเดชพระคุณหลวงปู่วงศ์ นี้ท่านจะเกิดอีกมั๊ย ?

ตอบ : ท่านบอกว่าอีกพันปี ท่านจะมาเกิดใหม่อีกที่

ถาม : มาตรัสรู้เลยหรือ ?

ตอบ : ไม่ใช่ จะมาเกิดเพื่อบูรณะซ่อมแซมในสิ่งต่างๆ ที่ท่านเคยทำไว้ในชาตินี้แหละ

ถาม : แล้วอย่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเรา นี้ท่าน ?

ตอบ : ถ้าหากว่าของท่านเองไม่ได้เร่งรัดอะไรมากไปกว่านี้ ยังต้องเกิดอีก ๗ ครั้ง แต่ถ้า
หากว่าเร่งทำหนักก็อาจเต็มในชาตินี้เลย เรื่องของบารมีมันเร่งกันได้ ถ้าทำบุญใหญ่ไม่ต้อง
อะไรมากหรอก สังคายนาพระไตรปิฎกซักรอบ เอามั่นจริงๆ อย่างนั้นแหละ

ถาม : แคสังคายนานี้แหละครับ ?

ตอบ : มันไม่ใช่แค่นั้น การรวมพระอรหันต์อย่างต่ำ ๓๐๐ องค์ ไม่ใช่เรื่องง่ายยาน

ถาม : แต่ก็เกิดจุดอุปนิสัยฐานบน ท่านก็มา ?

ตอบ : ถ้าหากคนจุดความดีไม่พอ ความสามารถไม่พอท่านจะมาทำเกลื่ออะไรเล่า ?

ถาม : เราเองอายุ ไม่ได้หรือครับ เราไปเอาสังคายนามันที่หลวงพ่อบอก

ตอบ : นั้นมันไม่ใช่งาน มันเป็นการลอกงาน

ถาม : นั้นแหละ มันเป็นของเรา

ตอบ : มันสำหรับตัวเรา ไม่ใช่กำลังใจของพระโพธิสัตว์ท่าน ของพระโพธิสัตว์ท่านประเภทที่ทำงานใหม่ด้วยตัวเองได้ละเอียดดี เดินตามรอยคนอื่นนี่ไม่ค่อยอยากจะได้เห็น ว่าจะได้เห็น ว่าได้ออกลีลาแปลกๆ ไปเยอะ

ถาม : แล้วไม่มีใครคิดทำเลย

ตอบ : ไม่ใช่ไม่คิด คิดอยู่แล้ว เรื่องนี้หลวงพ่อกเคยปรารภเอาไว้แล้ว แต่พอวาระและเวลา มันผิดไปจากที่ปรารภไว้ เพราะกำลังใจของคนมันเคลื่อน คือว่าแทนที่จะเร่ง หรือแทนที่จะทำเท่าเดิม มันกลายเป็นว่าลดน้อยถอยลง การสังคายนา ก็เลยไม่ปรากฏขึ้น ในช่วงนั้น ท่านถึงขนาดบอกเลยบอกว่า ถ้าเรื่องของพระสูตรนี้พระไทย ถ้าเรื่องของพระวินัยพระมอญ ถ้าเรื่องพระอภิธรรมนี้พระพม่า จะต้องรวมพระที่เป็นปฏิสัมพันธ์กันอย่างน้อย ๓๐๐ องค์ขึ้นไป คือเท่าที่มีมาในอดีตที่สุด ๓๐๐ สูงสุด ๑,๐๐๐ แห่ง ไม่ใช่เรื่องง่ายนะ หลวงพ่อ ๒ องค์ ที่อยู่ในป่านั้น ช่วงนั้นหลวงพ่อกท่านบอกไว้ว่าเฟื่องรวมได้ ๖๐ กว่าองค์ เฉพาะสาย ท่านสายเดียว ๖๐ กว่าองค์ คราวนี้เรามา คิดดูว่า ถ้าหากเป็นพระมอญ พระพม่าที่ท่านมีความสามารถระดับนี้ด้วย คงไม่หนักกันเท่าไร ท่านถึงขนาดออกชื่อว่าพระมอญชื่อหลวงพ่อโต๊ต แต่ว่าไม่ได้ทำ ตอนนั้นมาก็มานั่งคาดกัน ว่าใครที่จะเป็นคนทำอย่างนี้ แล้วหมอนพพรจะเป็นคนอาสาหาตนเอง หมอนพพรมาถามเลยว่า ภูเขาทองของหลวงพ่อกอยู่ที่ไหน? ผมจะไปขนมาให้ เขาสังคายนาพระไตรปิฎก เราก็บอกทาง บอกแผนที่ บอกอะไรหมอนเขาไปเลย

ถาม : หมอนพพรท่านก็ไม่ได้เจอ ?

ตอบ : แกเอาเครื่องบินขึ้นเลย แล้วเครื่องวัดแร่ไป บอกมันเยอะจริงๆ ครับ พอขึ้นไปถึงตรงจุดนั้นเครื่องมือวัดแร่มันตียันแก๊จเลย

ถาม : อู้หู้ ! ...แสดงว่ามากมายมหาศาลซี ?

ตอบ : แล้วยังไม่รู้มีกี่ ? พอร่อนลงมันเหลือศูนย์ เอาซิเทวดาท่านไม่เอาด้วย ยังไม่ถึงเวลา บอกพอขึ้นไปมันก็เท่าเดิม พอร่อนลงเมื่อไรก็เหลือ ศูนย์น่าสนุกมีกี่ละ ?

ถาม : คุณหมอนนี่ไม่ยอมลาใช่มีครับ ?

ตอบ : ไม่ยอมลาหรอก หาทางเร่งชาตินี้ให้เต็มซะด้วยซ้ำไป ขอทำงานใหญ่ๆ หน่อยเหอะ

ถาม : แต่ผมว่ามีสิทธิ์นะ เพราะดูงานวัด

ตอบ : เรื่องของกำลังใจนี่ยืนยันว่าเร่งเต็มได้ แต่มันเหนื่อยมาก

ถาม : แล้วล้มเลิกแล้วหรือ เรื่องพระไตรปิฎก ?

ตอบ : คงไม่ได้ล้มเลิกหรอก ก็รอจังหวะซิ จังหวะนั้นมันไม่สมควร ก็ดูซิไม่ได้ทำจริงๆ หลวงพ่อกก็มรณภาพไปแล้ว ใช่มี ? ต้องรอจังหวะใหม่ ถ้าใครประกาศทำหมอนก็คงไปใหม่ เพราะว่าที่มันอยู่ตรงไหนก็รู้แล้วนี่ ไม่ต้องอาศัยเราแล้ว

ถาม : แล้วทุกอย่างนี้มาจากพุทธพจน์ทำนายหมด

ตอบ : ก็ใช่อยู่

ถาม : (แล้วองค์สมเด็จพระเจ้าไม่ทันจะตั้งเลย...../ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ในจารึกพระเจ้าอโศกมหาราช พระโมคัลลลาคาสสะเถระ ท่านทำนายเอาไว้ว่า หลัง กึ่งพุทธกาลพระมหาเถระโพธิสัตว์ ผู้ยิ่งใหญ่จะมีจะยังพระศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองคล้าย พุทธกาลอีกวาระหนึ่ง คำว่าเจริญนี้คือมากด้วยพระอริยเจ้า เรื่องนี้แหละที่ทางสายธรรมกาย มั่นใจว่าเป็นอาจารย์เขา (หิ...หิ)

ถาม : แต่ผมว่าที่ (ฟังไม่ชัด) เขาทำหนังสือหลวงพ่อก็ก็น่าจะมีสิทธิ์นะครับ

ตอบ : เราต้องดูว่าคำสอนของใครทำให้คนเป็นพระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ กันเท่าไร เรื่องนี้มันพิสูจน์แบบประเภทที่เรียกว่า จับตัววางตายแบบคนเรียนจบปริญญา มันไม่ได้ มันต้องเป็นคนที่เห็นพระอริยเจ้าด้วยกัน หรือพระอริยเจ้าระดับสูงขึ้นไป ท่านถึง จะรู้ หรือว่าบุคคลที่ได้ทิพจักขุญาณ กราบทูลถามต่อพระท่านโดยตรง จะรู้ แล้วมันได้ซักก็ คนละ ทิพจักขุญาณ? เราไปบอกว่าคนนั้นเป็น คนนี้เป็น โดยที่พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ทำนาย มันก็ผิดมารยาทพอแล้ว แล้วไปโดนเขาตากลับมาอีกว่า ไม่เชื่อกี่เจิง เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็เลย พิสูจน์ไม่ได้ว่าใครสอนให้เป็นพระอริยเจ้ามากกว่ากัน แต่ว่าตั้งแต่สมัยเด็กมาจนป่านนี้ ตั้งแต่รู้ เรื่องการปฏิบัติเรื่องธรรมะนี่นะ สรุปได้ว่า หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ครูบาอาจารย์ใหญ่ฝ่ายอีสาน นะ หลวงปู่มั่นสร้างพระเป็นพระ แต่หลวงพ่อกของเราสั่งคนเป็นพระ อันนี้กล้าใช้คำพูดนี้ ใครจะว่ายงี้ก็กล้ายืนยันคำพูดนี้ หลวงปู่มั่นสร้างพระเป็นพระ แต่หลวงพ่อกเราสร้างคนเป็นพระ

ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านไปตรัสรู้ในชมพูทวีปมีสาเหตุ ๒ ประการ ประการแรกก็คือว่า คนที่นั่นรวยที่สุดกับจนที่สุดอยู่ในที่เดียวกัน จะได้เห็นทุกข์ชัดเจน ประการที่สองก็คือว่า บรรดาศาสนาเจ้าลัทธิต่างๆ มีมากคน เป็นนักคิดกันอยู่แล้ว ถ้าหากว่าสอนให้เขารู้จักการ คิดอย่างเป็นระบบตามแบบพระพุทธเจ้า เขาได้ดีเร็วมาก แต่ว่าบรรดาอาจารย์ใหญ่ทั้งหลาย ทั้ง ๖ คนนั้นก็ มี บุรณะกัศสป มักขลิโคสาละ อชิตะเกสะกัมพล สัญชัยเวลัฏฐบุตร นิครณต์ นาฏบุตร ทั้ง ๖ คน ก็มีลัทธิต่างๆ กันมา ตัวของมักขลิโคสาละ เป็นเด็กรับใช้บ้านเศรษฐี พ่อ แม่เลี้ยงวัวให้เศรษฐี ตัวเองเกิดในคอกวัว ก็เลยชื่อนายโคสาล คอกวัวโคสาละ วันหนึ่ง เจ้า นายก็ให้แบกหม้อเบรียง เบรียงต้องเป็นน้ำมัน แสดงว่าต้องเป็นน้ำมันวัว อาจเป็นน้ำมันเนย ก็ได้เพราะมาจากนมวัว แบกหม้อเบรียงไปตลาด เจ้านายจะไปขายเบรียง คราวนี้ทางมันลื่น เจ้านายก็บอกเป็นภาษาบาลีว่า มาขลิ มาขลิ ระวังลื่น นายโคสาล ก็ยังลื่นจนได้ หม้อเบรียงหก เจ้านายก็โมโห คราวตัวไ้ไ้ไ้เอาไม่จะตี แกกั้ดึ้นหลุดมือไป ฝ้านุ่งฝ้ายอยู่ผืนเดียว พวกทาส ส่วนใหญ่มีแค่ฝ้านุ่ง ฝ้าห่มไม่มี ไซ้มี ! ฝ้าหลุดติดมือเจ้านาย ด้วยความตกใจก็วิ่งหนี กลัว นายจะตี หนีไปหลบอยู่ในป่า แก่ฝ้ายอยู่ในป่านั้น คราวนี้หลบเจ้านายก็หลบได้ไม่นาน เวลาผ่านไปผ่านไป วันหนึ่งหิวไส้ก็เลย พอรุ่งขึ้นก็เลยเดินย่องๆ ออกมาจากป่า มองซ้ายมองขวา เจ้านายไม่อยู่ ไปหาคนเพื่อขอข้าวกิน คนเห็นเดินมา สมัยนั้นความคิดเรื่องการเป็นพระอรหันต์ นี้เรียกง่าย ๆ ว่าเป็นเรื่องสุดฮิตเลย เห็นอะไรแปลกหน่อยก็พระอรหันต์ เอ รายนี่รู้สึก ว่า มันน้อย สันโดษกว่าเพื่อน เสื้อฝ้ายยังไม่เอาเลย ต้องเป็นพระอรหันต์แน่ๆ ก็เลยพากันเอาโน่น เอานี้ พากันถวายกันยกใหญ่เลย นายโคสาละ ก็เลยสบาย กินอยู่สบาย แก่ก็เลยบัญญัติทิวา

ขึ้นมาว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ต้องทำ ถึงเวลาก็เป็นเอง แบบตัวแก อยู่ๆ ก็เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา คราวนี้ แกชื่อโคสาละ ก่อนที่เจ้านายจะจับตัวแก ก็เตือนว่าระวังลีนะ ระวังลีนะ มาขลิ มาขลิ เขาเลยเรียกแกว่า **มักขลิ โคสาละ** มาจนทุกวันนี้แหละ ก็ลองคิดว่าอาจารย์ใหญ่ระดับนั้นนะ มันมีความสามารถหรือเปล่า เป็นขึ้นมาได้อย่างไรก็ไม่รู้ แบบเดียวกันเขียนเลขทั้ง ๖ องค์ แต่ละองค์ ก็เหมือนกัน **อชิตะเกสสัมพลนัณ** **เกสสัมพล** ก็คือ ผ้าที่ทอจากผมคน แกเอาผมคนมาทำเป็น ผ่านุ่ง คนเขาเห็นอัศจรรย์นะ ส่วน **บุรณะกัสมป** นั้นเป็นทาสในเรือนเบี้ย คือว่าพ่อแม่เป็นทาส ลูกก็เป็นทาสด้วย เกิดมาคนที่ ๑๐๐ พอดี ก็เลยชื่อ **บุรณะ แปลว่า เต็ม เต็ม** ร้อยพอดี (หัวเราะ) **บุรณะ** ที่เรียกว่าบริบูรณ์ไง **บุรณะ** แปลว่า เต็มพอดี แต่ละคนก็มีประวัติพิลึกพิลั่น แต่ละคน ไม่เหมือนกัน ส่วนเรื่องของ **อรหันต์ตุม** **อรหันต์รากไทร** นั้น มันเกิดจากว่า เขาอยากแสดง ปาฏิหาริย์ให้ลูกศิษย์รู้ ครูบาอาจารย์ก็ไม่รู้ว่าทำไม แอบขุดหลุมขึ้นใต้เตียงแล้วเอาตุ่มฝังเอาไว้ ถึงเวลาลูกศิษย์มาเคาะประตูก็หลบไปนอนอยู่ในตุ่ม ลูกศิษย์เปิดประตูเข้ามา อ้าว ! อาจารย์ ไม่อยู่ที่นี่หว่า ไข่ม้อย? ก็ถอยไป แกก็ขึ้นมาจากตุ่มมานั่งบนเตียง ตะโกนเรียกลูกศิษย์ ลูกศิษย์ ก็แปลกใจ เมื่อกี้ไม่อยู่ที่นี่ อาจารย์เราต้องเป็นพระอรหันต์แน่ๆ เลย หายตัวได้ด้วย ลือกันไป ยกใหญ่ ส่วนอีกรายหนึ่งเขาเรียก **อรหันต์รากไทร** เพราะว่าประเภทจำศีลภาวนาใต้ต้น **ไทร** คราวนี้แกพิจารณาว่าต้นไทรของแกอยู่ริมผา แล้วรากก็มีมันเลื้อยไปถึงถนนหลวงข้างล่าง ตัวแก อยู่บนภูเขาเวลาคนขึ้น ต้องเดินอ้อมเขาขึ้นมาก่อน ไข่ม้อย ! พอมานิมนต์ไปงานก็บอกทำให้ ไปล่วงหน้าก่อน บ้านช่องอยู่ที่ไหนบอกมาก็แล้วกัน แล้วเสร็จแล้วพอคนเดินลง แกก็ลงตาม **รากไทร** มันถึงถนนก่อน ไปอยู่ที่บ้าน คนก็ลือว่าเป็นพระอรหันต์ ย่นระยะทางได้ เรื่องใน ธรรมบทนี้ อ่านแล้วมันมากเลย นั่นแหละเขาเรียกว่า **อรหันต์รากไทร** แล้ว **อรหันต์ตุม** พวก นั้นเป็นอรหันต์เพราะคำรำลือของลูกศิษย์ ไปหลงยึดติดอยู่กับชื่อเสียงเกียรติยศที่ได้ เลยติดอยู่ ตรงนั้น ส่วนรายที่ไม่ยึดติด ก็คือ **พระพาหิยะ** นั้นเรือแตกแล้วลอยไปติดชายฝั่ง ขึ้นมาเลื้อยผา หายหมด ตอนว่ายน้ำน้ำอยู่น้ำพัดไปหมด เพราะว่าผ่านุ่งแกก็นุ่งเหมือนกับผ่าขาวม้า ผ่าสะ โหรง โจงกระเบน แล้วอีกผืนก็พาดเฉยๆ โคนน้ำพัดไปหมด เอาสาหร่ายมานุ่ง คนก็เห็นว่า เป็นพระอรหันต์ พอเห็นว่าเป็นพระอรหันต์ก็แหกกันมาถวายเครื่องสักการะ อยู่สมบุรณ์บริบูรณ์ เอ้อ ! อยู่อย่างนี้ก็สบายดี เขาว่าเราเป็นพระอรหันต์ เราคงเป็นจริง ละมั้ง ? ก็อยู่ไปเรื่อยๆ คราวนี้ไปเตือนร่อนว่า เพื่อนร่วมปฏิบัติมาตั้งแต่ชาติก่อน ท่านไปเป็นพรหมอยู่องค์หนึ่ง มอง ลงมา เฮ้อ ! เพื่อนเราไปไกลซะแล้ว ก็ลงมาเตือนสติ ท่านรู้ตัว เพราะว่าพรหมท่านมา ก็ต้อง แสดงเต็มๆของท่าน ไข่ม้อยว่า สภาพท่านเป็นพรหมว่าขนาดของท่านยังได้แค่นี้เลย แล้วคุณจะเป็นอรหันต์ได้อย่างไร ท่านก็เลยถามว่าจะ เป็นพระอรหันต์เป็นอย่างไร ทำมหาพรหมท่านก็เลย บอกว่า ขณะนี้พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ให้ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เชื่อมั๊ยว่า ท่านเดินคืนเดียว ๑๒๐ โยชน์ ไปเฝ้าพระพุทธเจ้า ด้วยความอยากจะได้ถึงขนาดไปถึงเขตวันมหาวิหาร พระ ท่านบอกว่า พระพุทธเจ้าออกบิณฑบาตตามไปในตัวเมือง ไปถึงก็เข้าไปกราบ กอดพระบาท พระพุทธเจ้าขอพรธรรม พระพุทธเจ้าบอกว่าอย่าเลย ฟังธรรมตอนนี้ไม่มีผลอะไร ท่านก็ขอร้อง

อีกเป็นครั้งที่สอง บอกว่าท่านเดินทางมาไกล และก็ไม่ว่าชีวิตจะยังอยู่ได้นานเท่าไร ขอ
ฟังธรรมเถิด พระพุทธเจ้าก็บอกว่า ตอนนี่ไม่สะดวก ครั้งที่ ๓ ขอรับรองอีก จึงได้เทศน์ให้ เพราะ
กำลังใจของท่านตอนนั้นมันปิดมากไป ฟุ่ไม่เกินไป ถ้าเทศน์ตอนนั้นจะไม่มีผล ก็ห้ามชะงะสอง
ครั้ง กำลังใจลดลงมา พอพระพุทธเจ้าเห็นว่ากำลังใจลดลงมาสู่จุดเหมาะ เทศน์ว่า พาหิยะ
เธอจงอย่าไปสนใจในรูปที่เธอเห็น แค่นั้นแหละ เป็นพระอรหันต์เลย บุญเก่าทำไว้เยอะ เห็น
ชัดเลยว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทบตา หู ลิ้น กาย ใจ มันสักแต่ว่าเป็นรูป เป็นเสียง เป็น
กลิ่น เป็นรส เป็นสัมผัส แค่นั้นเอง ถ้าไม่รับเข้ามาสู่ใจ ไม่เอาใจไปปรุงแต่ง ทุกอย่างก็
หยุดหมด ดับหมด เป็นพระอรหันต์เดี๋ยวนั้นเลย เป็นผู้ที่เลิศกว่าภิกษุใดในทางบรรลุเร็ว
เทศน์สั้นจูนิดเดียวบรรลุเลย แต่ว่าท่านไม่มีโอกาสจะนั่งเหลือง นุ่มเหลือง เหมือนคนอื่น
เพราะว่าในอดีตชาติไม่เคยถวายผ้าไตรจีวรมาก่อน พระพุทธเจ้าไม่สามารถถวายด้วยวิธีเอหิ
ภิกขุ การบวชด้วยวิธีเอหิภิกขุ คือ ตรีสว่า “เธอจงมาเป็นภิกษุเถิด” ก็จะมีชีวิตสำเร็จด้วย
ฤทธิจากบุญเก่าของตัวเอง ลอยมาสวมให้ อันนี้ของท่านไม่มี พระพุทธเจ้าก็เลยบอกให้เธอ
ไปหาจีวรก่อน ระหว่างที่ออกไปหาจีวร ก็โดนยักษ์ฉีกเปลื้องร่างเป็นวัวแม่ลูกอ่อนชีวิตตาย ตามว่า
บุคคลที่ทรงความดีถึงขนาดเป็นพระอรหันต์ ทำไมถึงทรงชีวิตอยู่ถึงตอนบวชไม่ได้ ? เฉลยว่า
บุคคลที่เป็นพระอรหันต์ มีคุณอนันต์ และมีโทษมหันต์ บุคคลทำดีกับท่านแม้เพียงเล็กน้อย
ก็เป็นบุญมหาศาล แต่ขณะเดียวกัน ถ้าเป็นบุคคลที่ไม่ทราบ ทำในสิ่งที่ล่วงเกินแม้เพียง
เล็กน้อยก็จะเป็นโทษมหันต์เหมือนกัน แบบเดียวกับนางชุชชุตตราอริยสาวิกา อันนั้นแค่
บอกเพื่อนที่เป็นภิกษุณีหรือหันต์ว่า พระแม่เจ้าโปรดช่วยส่งกระเช้าแต่งตัวให้หม่อมฉันด้วย ภิกษุ
ณีท่านเป็นพระอรหันต์ได้อภิญญา เห็นทะลุตลอดไปเลย ว่า ถ้าเราไม่ส่งกระเช้าเครื่องแต่งตัวให้
เธอจะโกรธ เธอโกรธพระอรหันต์ เธอจะต้องลงอเวจีมหานรก แต่ถ้าเราส่งกระเช้าให้เธอต้องไป
เกิดเป็นคนไข้เขา ๕๐๐ ชาติ เป็นคนไข้เขาดีกว่าตกรนกละเลยหยิบกระเช้าให้ นั่นนะแค่นี้เดียว
คุณอนันต์โทษมหันต์ ดังนั้นบุคคลที่เป็นพระอรหันต์ในลักษณะขรรวาส หลวงพ่อบอกว่าเท่า
ที่ท่านมีประสบการณ์มาตำราเขียนไว้ว่าไม่เกิน ๗ วัน แต่ประสบการณ์ของท่านแล้ว ผู้ที่
เป็นตอนกลางวันไม่เคยเห็นพระอาทิตย์ตก ผู้ที่เป็นตอนกลางคืนไม่ได้เห็นพระอาทิตย์ขึ้น
เหมือนกัน เพราะว่าถ้าอยู่ต่อจะเป็นโทษกับบุคคลอื่นมาก ก็ตัดตายชะ พังๆ ดูเหมือนไม่
ยุติธรรม แต่ความจริงแล้วอันตรายมากเลย ไม่ต้องอะไรมาก เกิดคนรู้จักกันเดินผ่านมา บ้อง
หัวเล่นซกที่ เฮ้ย ! เพื่อนเป็นไงบ้าง...ช่วยมัยละ ? ตอนนั้นไม่ใช่เพื่อนแล้วนะ นั่นนะ พระ
อริยะเจ้าชั้นสูงสุดแล้ว ชีนาสวะ ผู้สิ้นแล้วด้วยอาสวะ คราวนี้ของคนไทยเราเนี่ย บาลีสันสกฤต
ว.แหวน กับ พ.พาน มันตัวเดียวกันไง ก็เลยเขียนเป็น สพ. อ่านเป็น ชีนาสพ ฟังดูแล้วเป็น
ไง อันตราย ถึงได้ว่า จำพัว แม่อ้อย คุณหญิงเยาวมาลย์ ไปก็ไปเองายๆ อีกรายคุณ
สมบูรณ์ เวสารัชชานนท์ ที่จันทบุรีนั่นนะ ยังอยู่ในท่าให้พระเลยพุกกับเตียง

ถาม : ท่านไปยังไง...?

ตอบ : ไปยังจันท์แหละ คุณสมบูรณ์ หลังจากหลวงพ่อมรณภาพไม่นานท่านก็ไปด้วย ตอนที่

คนไปพบ ท่านพอบุญกับเตียงในท่าไหว้พระ ส่วนโยมจันทนา ท่านพิจารณาธรรมไปจุดๆ หนึ่ง กำลังจิตบอกว่า ถ้าเธอหยุดอยู่แค่นี้จะอยู่ที่ได้อีก ๑๒ ปี แต่ถ้าพิจารณาตอจากนี้อีกสักหน่อย เดียว เธอจะเป็นพระอรหันต์แล้วตายเลยนะ ตามที่หลวงพ่อสัมภาษณ์มา ท่านพิจารณาดูแล้วว่า ๑๒ ปี กับตายเดี๋ยวนี้ อะไรมันจะดีไปกว่ากัน พิจารณาเสร็จเรียบร้อยไม่ต้องตอบก็ได้ ใช่ มัย ? ท่านว่าต่อเลย ถ้าขึ้นอยู่ก็ลำบากอีก ๑๒ ปี คนที่มีบุญมาถึงระดับนั้นแล้ว ทุกข์แม้แต่ ละเอียดยิบนิคหนึ่ง ท่านก็เห็นชัดเจน ๑๒ ปี...ชั่วโงงเดี่ยวยังสุดจะทนเลย ท่านก็เลยไปมันซะ แล้วลูกๆ หลวงพ่อที่ไปก่อนหน้าแล้ว พี่ ป้า น้า อา ของเราเยอะเยอะแล้วตัวเราเองนี่ ก็นั่งรอ ไปเถอะว่า เมื่อไหร่จะได้ไปมั่ง

ถาม : แสดงว่าเราก็มีบุญอยู่บ้าง...ที่ได้เกิดมาใช้มัยคะ ?

ตอบ : มี แล้วอย่าลืมนึกว่าคนเราเกิดมา ต้นทุนเก่า คือ ศีล ๕ มีอยู่แล้ว คนมีศีล ๕ ครบ จะเรียกว่าไม่มีบุญได้อย่างไร บุญมหาศาลเสียด้วยซ้ำไป คราวนี้สำคัญตรงที่ว่าเกิดมาแล้วใช้บุญให้เป็น

ถาม : แล้วหนูใช้เป็นมัยคะ ?

ตอบ : ยังเป็นอยู่ คือ ถ้าหากว่ายังอยู่ในศีลในธรรม ยังอยู่ภายใต้กฎหมายบ้านเมืองนี้ เรียกว่าใช้บุญเป็นอยู่ เราก็พยายามรักษากาลังใจของเราเอาไว้ ประคับประคองเอาไว้ เดียว ผู้ใหญ่เขาเห็นใจเองอย่ารีบไปตอบโต้ เก็บเขี้ยว เก็บเล็บใส่กระเป่าไว้ก่อน ถ้ามันเหลือทนจริงๆ แล้วค่อยอาละวาดให้มันกระเจิงทั้งแผนกไปเลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างนั้นจะมีประโยชน์หรือ ?

ตอบ : มี เขาจะได้รู้ชะง่าง ว่า เขี้ยวเล็บเราก็มี ไม่งั้นให้มันทำเราฝ่ายเดียว นี่แนะนำภูมิเหนียว ? (หัวเราะ) จำไว้ว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้น เราได้ทั้งนั้น ทำถูกได้กำไร ทำผิดได้บทเรียน

ถาม : ต้องขอบคุณเขาด้วยที่เขาสอนเรา

ตอบ : ใช่ ทำผิดเราก็ได้บทเรียน ได้ทั้งคู่ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นแก่เรา จำว่าไม่มีไม่ดี ดี ทั้งนั้น แต่เราจะหาแง่ดีจากมันได้อย่างไรเท่านั้นเองสำคัญตรงที่เราหาให้ได้

ถาม : แล้วยั้งนี้คนอื่นจะเข้าใจ ?

ตอบ : จำไว้ว่า ถ้าสิ่งที่เราทำแล้วมันใจว่าถูกต้อง ไม่จำเป็นต้องไปแคร์กับกระแสสังคม เขาจะมองในแง่ไหน เขาจะพูดว่าอย่างไรเรื่องของเขา เราตั้งหน้าทำในสิ่งถูกต้องต่อไป แล้วหลังจากที่เราตั้งหน้าทำไปเรื่อยๆ จนกระทั่ง คนอื่นเห็นว่าสิ่งที่เราทำนั้นถูกจริง เดียวเขาคล้อยตามมาเอง แต่อย่าไปหวังคำขอโทษจากคนอื่น ๆ ไม่มีหรอก พวกนี้ พอถึงเวลามันรู้ว่า เราทำถูก ตัวมันเองผิด มันก็ แหะ แหะ เจ็บจี๋ อย่างเงอหน้าก็ยิ้มแหยๆ หนอย

ถาม : แล้วคนที่แบบไม่เคยเจอหน้ากันอยู่ๆ ก็โกรธเราไม่มีเหตุผลอย่างนี้จะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันมีนะ มันอาจเจอเหมือนกันแต่ชาติโน้นๆ ไม่ใช่ชาตินี้ สังเกตมัย ! ว่า บางคนเราเจอหน้าก็ชอบเลย แต่ว่าบางคนแค่เจอหน้านี้ แหม ! เกลียดขึ้นมาทันที ไม่มีเหตุ ไม่มีผลเลยใช่ มัย ?

ถาม : ทั้งที่เขา ก็ไม่เป็นแบบนึ่ง่ายๆ กับคนอื่น

ตอบ : นั่นแหละ คือว่า คนที่เราเจอแล้วรักเลยในอดีต ก็คือคนที่เราเคยรักมาก่อน อาจเป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นคนที่เรารัก เป็นครูบาอาจารย์ของเรา แต่ว่าคนที่เราเกลียดเลยนั้น สบายมาก ศัตรูเก่าแห่งแห่ง

ถาม : แสดงว่าปนๆ กันอยู่ ?

ตอบ : ใช่ แต่เราอย่าไปเอาของเก่ามาปนกับของใหม่ อดีตมันผ่านมาแล้ว เราทำปัจจุบันให้ดี เตี่ยวอนาคตมันดีเอง ถ้าจะเกิดใหม่ รับรองได้ว่าดีแน่ (หัวเราะ)

ถาม : หนูควรจะอยู่ในอาชีพเดิมต่อไปดีมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้ายังไม่มื่ออะไรที่ดีกว่าตอนนี้ก็ทำของเดิมไปก่อน อย่าเป็นคนหลักลอย ยกเว้นว่าเราหาได้แน่ๆ แล้วค่อยออกจากงานเก่า ไม่ใช่เข้าไปหวังน้ำบ่อหน้า ทั้งอันนี้เลย เตี่ยวอดน้ำตาย

ถาม : แล้วที่ทำอยู่นี้ท่านว่าดีมั๊ยคะ ?

ตอบ : ท่านว่าดีมั๊ย ? สำหรับพระถ้ามีงานทำก็ดีทั้งนั้นแหละ จะได้ไม่เป็นภาระแก่สังคม (หัวเราะ)

ถาม : แล้วจะดีกับชีวิตหนูมั๊ยคะ ? หรือว่าไ้

ตอบ : เรื่องนี้มันอยู่ที่เรา ทุกสิ่งทุกอย่างเราสามารถทำให้มันดีได้ เพราะฉะนั้น ถามว่างานอันนี้ดีมั๊ย ? งานอันไหนดีมั๊ย ? ถ้าเราทำเป็น ปรับปรุงเป็น ทุกอย่างดีกับเราทั้งนั้น

ถาม : แต่มันปรับปรุงยาก บางคนก็ไม่อยากปรับปรุง

ตอบ : ช่างมัน เราเอาเฉพาะในสิ่งที่เรารับผิดชอบนะ สูงกว่านั้นต่ำกว่านั้น ไม่ต้องใส่ใจ ถ้าอยู่ได้บังคับบัญชาของเรา เราก็กำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด แล้วก็ดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาให้ดีที่สุด ส่วนสูงขึ้นไปไม่ต้องไปสนใจจะอยู่ดีหรือกรรมกับเราขนาดไหนก็ตาม ช่างมัน ! ทำมันให้ตัวเองดี ไม่ต้องไปถามคนอื่นหรือกว่ามันดีมั๊ย ?

ถาม : เพราะว่าเขาไม่ชอบหนู บอกว่าไปอยู่ที่อื่นดีกว่า

ตอบ : นั่นเขาว่า บางทีเขาอาจรอตำแหน่งของเราอยู่ก็ได้ โละๆ มันออกไปซะ จะได้เป็นแทนเชื่อมั่นได้ยังไง (หัวเราะ) สิ่งที่เราว่าไม่ดี เพราะว่าเราคุ่นอยู่กับมัน ไข่ม้อย ? แต่คนอื่นเขาเห็นว่าดี จ้องแก้อ้อของเราตาเป็นมันอยู่ก็ได้ อย่าลืมหิวว่า ถ้าหากว่ายังมีคนอีกจก มีคนรังเกียจอยู่ แสดงว่าเราต้องมีอะไรดีกว่าเขา (หัวเราะ) นี่สอนให้ติดสั๊กกายทิฏฐิ

ถาม : พระองค์ที่ ๑๑ พอได้ไปแล้ว มีลาภอยู่เรื่อยๆ

ตอบ : เรื่องสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จไปปฏิบัติหน้าที่ราชการที่ต่างประเทศ ทำอย่างไรไม่รู้ ? กลายเป็นลามกมหาศาลเลย เมื่อก่อนนั่งอยู่รับไปล้านสองกว่า ไม่เคยได้เยอะขนาดนี้เลย ปกติแล้วรายรับเดือนๆ ยังไง ก็ไม่ถึงล้าน เมื่อก่อนนี้หนึ่ง สิบล้อมเช้าถึงบ่ายสอง บอกไม่ต้องทำงานไปครึ่งปีก็ได้ (หัวเราะ) มันประดังขึ้นมาจริงๆ เมื่อก่อนนี้มันอาจเป็นเพราะว่าของเรารออันไว้ ทำเสร็จแล้วยังไม่แจก... กลาย

เป็นอยากได้กัน เรื่องของสมเด็จพระเจ้าข้า-สมเด็จพระเจ้าหมาก เป็นเรื่องของลาภโดยตรง แต่ท่านมาลักษณะลาภไม่ขาดสาย แต่ว่าเรื่องของสมเด็จพระจอมเกล้ากลายเป็นลาภฉับพลัน คนที่เอาไว้ส่วนใหญ่ ได้เงินกันทุกคนเลย บางคนมาเล่าให้ฟังว่า ถูกหวยเท่านั้นเท่านั้น อาตมาไม่รับรู้ (หัวเราะ) ปกติของเราถ้าพสกมเด็จพระจอมเกล้าติดตัวไปไหนก็ไม่กลัวใครแล้ว งานนี้กลายเป็นเรื่องลาภไปได้ กลายเป็นลาภประเภทฉับพลันทันทีเสียด้วย แปลกใจมากเลย ก็แล้วแต่ท่าน จะเมตตาแล้วกัน

คุณสุดเฉลี่ย มาขอขมาพระ คือเขาเอง...อยู่ มีพระมาบิณฑบาตที่หน้าบ้าน แล้วตัวเองก็กินข้าวไปแล้ว กับข้าวก็ไม่มี เหลือปลาหูที่กินไปครึ่งหนึ่ง เลยไม่กล้าใส่บาตร เพราะว่าของตัวเองกินแล้ว ก็ไปบอกพระว่าหนูเป็นคริสต์คะ (หัวเราะ) พระท่านก็ไม่ว่าอะไร ท่านก็หันกลับ ปรากฏว่าพอหันกลับ **คุณสุดเฉลี่ย**นี่ก็ขึ้นมาได้ว่าอาหารถึงมันจะกินแล้วก็ยังถวยได้ ออกไปดูก็ไม่มี ถามใครๆ ก็ไม่มีใครเห็น ท่านสูงมากสูงชนิดหัวชนเพดานนะ ! ไม่ได้สังเกต คือตอนนั้นไม่ได้เฉลียวใจ ออกไปไม่มีใครรู้ แล้วตัวเองอยู่ห้องแถวห้องที่สาม หัวแถว-ท้ายแถว อีกแปดห้องไม่มีใครเห็นสักคนหนึ่ง แต่ว่าตอนที่คนมาเรียกตรงหน้าบ้าน คนอื่นเห็นคนนั้นคนเดียว ไม่เห็นพระ กว่าเฉลียวใจก็ไม่ทันซะแล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทำอะไรมันก็ติดมันก็ขัดไปหมด นี่ก็เลยตั้งใจมาขอขมา ท่านขาดเฉลียวใจไปนิดหนึ่ง อันดับแรกพระมาบิณฑบาต ตั้งเกือบเที่ยง ก็นำสงฆ์อยู่แล้ว แล้วบิณฑบาตลักษณะนั้นส่วนใหญ่เขาจะเอาสวดคัมภีร์ แต่รายนี้ขออาหารจริงๆ นะ ประการที่สองความสูงระดับนั้น หาไม่ได้ง่าย ๆ นะ ต้องคนโบราณจริงๆ ไช้มี๊ ? ประเภทหัวสูงเกือบจะคำฟ้า บุญมี แต่บังเอิญบุญใหญ่กว่านั้นบังเอิญไว้ ก็ไม่รู้จะว่ายังไง เขาก็เลยบอกว่ายิ่งคิดยิ่งฟังชาน ขอขมาพระดีกว่า ว่าฉัน คนประเภทนี้เราต้องเต็มใจสวดเคราะห์ช่วยเหลือ เพราะว่าเขาเองไม่มีที่พึ่งจริงๆ บางคนจะไปด่าว่า นำเบื้อ นำรำคาญ คิดอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด

ถาม : อย่างกรณีที่มีคนเห็นพวกนักรบนี้ครับ นักรบพม่า นักรบไทย มาบอกไม่บอกมือตอนที่เรากลับกัน ที่กาญจนบุรี เราเห็นได้ยังไงครับ ?

ตอบ : พวกบรรดาสิ่งที่ผ่านมาแล้วนะ ถ้าหากว่าเรามีความเป็นทิพย์ที่เรียกว่าทิพจักขุญาณ ใช้ย้อนอดีตไปดู ก็สามารู้ได้ ที่เขาเรียกว่าอดีตสัญญาอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งคือว่า เขาเหล่านั้นเคยมีกรรมบางอย่างเนื่องกับเรามา เราอาจเป็นพวกเป็นพ้อง หรือเคยร่วมสมรมภูมิ นั้นมา เขาจะไม่รอให้เราใช้ทิพจักขุญาณ แต่จะเป็นฝ่ายปรับมาหาเราเอง เรากับเขาอยู่กัน คนละมิติกัน เรียกอย่างนั้นดีกว่า มันฟังง่ายดี เขาต้องปรับคลื่นเพื่อให้ตรงกับคลื่นของเรา ถ้าเราใช้เอเอ็มอยู่ เขาก็ต้องปรับมาเอเอ็มกับเรานะ

ถาม : ทหารพวกนั้นยังไม่เกิดไช้มี๊ ?

ตอบ : เวลาของเขามันแค่คนเดียว ๕๐ ปีของเราเท่ากับของเขาแค่คนเดียว

ถาม : ๕๐ ปี ของเรา เท่ากับเขาวันเดียว ?

ตอบ : อ้อ ก็คิดว่าก็วัน ไปเจอที่ไหนล่ะ ?

ถาม : เห็นกันทั้งคันเลยครับ จะมีตอยู่แล้ว

ตอบ : ที่ไหน ?

ถาม : กาญจนบุรี

ตอบ : กาญจนบุรีตอนอาตมาอยู่ที่นั่นก็เจอ วันดีคืนดีก็จะมีประเภทกองทัพประจัญบาน เสียงโห่ เสียงแห่ เสียงข้างม้า อาวุธกระทบกัน สนั่นหวั่นไหวไปหมด ได้ยินแต่เสียง ไม่เห็นตัว แล้วบางทีทหารที่เข้าเวรก็วิ่งตาเหลือกตาปลิ้นเข้ามา บอกว่ามีคนแต่งตัวนครบรมราชนิเวศน์เขาเองนะหลับบายม พวกกระโดดจากหลังคา พาอาวุธมาพินชะจมเลย ประเภทหวดที่เดี๋ยวดาบจมทั้งอันเลย เขาเองก็คิดว่าถูกตายแน่ ตกใจก็วิ่งเลย ความจริงเขามาปลุกไม่ให้หลับเวร ยังมีสภาพนั้นอยู่บ่อยๆ เพราะว่าพื้นที่ของกองพลที่ ๙ ค่ายสุรสีห์ ตอนนั้นเขาใช้ชื่อค่ายกาญจนบุรีมันเป็นพื้นที่รบเก่าอยู่ สมัยสงครามเก้าทัพลงตรงนั้นห้าทัพ

ถาม : พระนเรศวรนี้เสียชีวิตแล้ว ตอนนั้นมาเกิดแล้วใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ก็ต้องเรียกว่า เกิดจนจะตายอยู่แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : ประชาชนที่มาสักการะพระรูปพระนเรศวรนี้ ?

ตอบ : ยังมีผลอยู่ บุคคลสำคัญเป็นที่เคารพนับถือของคน ถ้าหากว่าท่านไปเกิดในภพภูมิใหม่แล้ว จะมีเทวดาหรือว่าพรหมที่มีอำนาจภาพใกล้เคียงกันรับหน้าที่นั้นแทน ท่านจะรับหน้าที่แทน ถ้าท่านบอกว่าท่านคือพระนเรศวรนี้ เชื่อท่านได้นะ เพราะว่าท่านรับหน้าที่แทนแต่ว่าจริงๆ แล้วท่านเป็นองค์แทนไม่ใช่องค์จริง ถ้าหากว่าองค์จริงกลับไปสู่อีกภพนั้นก็มารับงานตัวเองคืนไป

ถาม : หมายความว่า อย่างสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีรูปทั้งหมดหลายแห่ง ก็แสดงว่าต้องมีเทวดา ?

ตอบ : ไม่ใช่องค์เดียว ถ้าหากว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ท่านก็รับภาระหน้าที่ของท่าน แต่ว่าเสด็จพ่อ ร.๕ ก่อนหน้านั้นก็ ท่านทำวสัจจพรหมรับ เทวดาหรือพรหมท่านมีความเป็นทิพย์ ท่านสามารถแยกเป็นพันๆ แห่งได้ในพริบตาเดียว

ถาม : อ้อ ! แบ่งร่าง

ตอบ : สามารถแบ่งร่างไปได้ แบ่งความเป็นทิพย์ไปได้ สามารถที่จะสงเคราะห์ได้ทุกที่พร้อมๆ กัน

ถาม : เคยนั่งสมาธิแล้วมีความรู้สึกว่ามีเงาดำผ่านไปด้านซ้าย แล้วมาจุดที่จมูกแล้วเราก็ตกใจสะดุ้งนิดหนึ่ง มันคืออะไรครับ ?

ตอบ : กลัวดี

ถาม : อะไรนะครับ ?

ตอบ : กลัวดี (หัวเราะ) ตอนที่กำลังใจของเราเริ่มเข้าสู่อุปจารสมาธิ มันสามารถรู้เห็นสิ่งต่างๆ ได้ คราวนี้ของเราไปตกใจ ต่อไปถ้าหากว่าเกิดอาการอย่างนั้นอีก สักแต่ทำให้รับรู้ไว้เฉยๆ อย่าไปให้ความสนใจ หรืออย่าไปกลัว แล้วถึงเวลาถ้าหากว่ายังไม่หายไปไหน ยังอยู่จริงๆ กำหนดใจถามไปเลยว่า เป็นใคร ต้องการอะไร แล้วจะได้รับคำตอบ

ถาม : ผมเคยถามพระอีกองค์หนึ่ง บอกว่าเป็นตัวผมเอง

ตอบ : ตอบดีมากมาย ในระหว่างที่ใจเป็นทิพย์ มันสามารถรู้เห็นสิ่งต่างๆ ได้ ถ้าตัวเรา
มันต้องอยู่ข้างใน ยกเว้นเรากำหนดให้ออกไปข้างนอก

ถาม : แต่มีความรู้สึกว่า ตัวผมหนึ่งดูเจาดำนั้น ไม่ใช่เจาดำนั้นดูตัวผม ไม่ใช่

ตอบ : มันใช่ของท่าน ไม่ใช่ของอาดมา คือถ้าท่านนั้นบอกว่า ตัวของเรา ก็ใช่ของท่าน แต่
ไม่ใช่ของเรา (หัวเราะ) พังยากมั้ย ? คือท่านว่าใช่ก็เรื่องของท่านเถอะ แต่เรารู้ว่าไม่ใช่ก็แล้ว
กันไป ต่อไปกำหนดใจให้รับรู้ไว้เฉยๆ ว่าเขามา ถ้าหากว่ายังไม่หายไป ก็กำหนดใจถามว่า
ต้องการอะไร หรือเป็นใคร มาจากไหน จะได้รับคำตอบเอง

ถาม : ตอนนี้ไม่มาแล้ว

ตอบ : เขามาเฉพาะตอนหนึ่งนี่ บางทีเราอาจอยู่ในบริเวณเขตของเขา พอถึงเวลาอาจติดต่อกัน
ได้ ก็เลยไหลมา ถ้าเราพ้นเขตเขาไป ก็ไม่ยุ่งด้วยแล้ว

ถาม : คำว่าพ้นเขตนี้ไม่ได้หมายความว่า

ตอบ : คือไม่ได้อยู่ในบริเวณที่เป็นพื้นที่ของเขาอะ

ถาม : ปกติก็นั่งอยู่ที่บ้านอยู่แล้ว

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ลองดูใหม่ ถ้ากำลังใจมั่นคงตรงจุดนั้นมันก็ได้อีก ให้ระวังไว้อย่างหนึ่ง
ว่า ถ้าเราต้องการจะรู้จะเห็น จะทำให้รู้เห็นลำบากมาก เพราะว่าตัวอยากมันบังหน้า ให้เรา
กำหนดใจว่าต้องการรู้เห็นเรื่องอะไร แล้วลืมนความต้องการนั้นไปเลย มีหน้าที่ภาวนาอย่าง
เดียว ตั้งหน้าตั้งตาภาวนาอย่างเดียว จะเห็นหรือไม่เห็น เรื่องของมัน อย่างนี้จะเห็นได้เร็ว
แต่ถ้าหากว่าเราไปตั้งใจว่า จะเห็น จะเห็นมันไม่ค่อยได้เห็นหรอก

ถาม : คือตั้งใจว่าอยากจะเห็นอะไร ก่อนที่นิ่ง ไซ้มัยครับ ?

ตอบ : ไซ้ เสร็จแล้วลืมนความต้องการนั้นซะ แล้วก็นิ่งภาวนาของเราไป

ถาม : ภาวนาพุทโธอะไรก็ได้ไซ้มัยครับ ?

ตอบ : แล้วแต่ที่คุณถนัด คราวที่แล้วทำยังไงแล้วเห็น คราวนี้ก็ว่ายังงั้น

ถาม : ที่ทำอยู่ก็คือ หายใจเข้า หายใจออก ในกรณีที่เรานิ่งแล้ว รู้สึกว่าเราวิ่งฝ่าพายุ ตรง
นี้มีอะไร ?

ตอบ : เป็นอาการปกติ เพราะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ มันเกิดขึ้นมาเสมอๆ สำหรับนักปฏิบัติ
เรารู้ไว้เฉยๆ อย่าไปสนใจ โดยเฉพาะอย่าไปกลัวมัน จำไว้เลยว่า ความกลัวทุกอย่างที่
เกิดขึ้น มันเกิดจากเรากลัวตาย อาตมาเคยถามใจตัวเองมาเยอะต่อเยอะแล้ว กลัวงูมันกัด กัด
แล้วเป็นยังไง ? ตาย ! กลัวเสือมันกัด กัดแล้วเป็นไง ? ตาย ! กลัวผีหลอก ผีมันหักคอก หักคอก
แล้วเป็นไง ? ตาย ! สรุปแล้วมันกลัวตายทั้งหมด นักปฏิบัติที่ดี ถ้ายังกลัวตาย คือว่ายังยึด
ร่างกายอยู่เอาดีได้ยาก เพราะฉะนั้นเราเลิกแต่ว่ารับรู้ไว้เฉยๆ ว่า อาการอย่างนั้นมันเกิดขึ้น

ถาม : เวลาที่ไปไหว้พระขอขมาหรือก็อย่าได้เกี่ยวข้องไปขอเธอครับ ?

ตอบ : เรื่องที่ท่านจะช่วยเราได้มันต้องไม่มากเกินไป เราขาดแค่นี้ท่านช่วยได้ แต่ถ้าเรา
ขาดแค่นี้ (ทำท่าให้ดู) ท่านก็ช่วยไม่ได้ ต้องวางเฉยเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเรา

ไม่มีเหตุเพียงพอ ผลนั้นก็ไม่ได้เกิดแก่เรา เราต้องสร้างต้นเหตุของเราให้ดีพอด้วย ขาดนิดหน่อยพอช่วยได้ ขาดมากเกินไปใครจะช่วยไหวเล่า ? เป็นคุณจะช่วยช่วยเขาสัก ๕๐ ล้านไหมล่ะ ?

สมัยนั้น หลวงพ่อท่านบอกว่า แก่เป็นทหารมาทุกชาติ ฆ่าเขาเอาไว้เยอะ เศษกรรมของปาณาติบาตจะทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย ให้ไปปล่อยปลาที่เขาขายเพื่อเอาไปฆ่า อย่างน้อยเดือนละตัว จะได้บรรเทาไปได้ ก็กราบเรียนท่านว่า การปล่อยปลามันเป็นการต่ออายุไม่ใช่หรือครับ? ผมไม่อยากอายุยืน แล้วจะไปปล่อยทำไม ? ท่านบอกว่า แก่เข้าใจผิดแล้ว การปล่อยปลาจะอายุยืนหรือต่ออายุได้ ก็ตอนที่มืออุปฆาตกรรมเข้ามาถึง ถ้าอุปฆาตกรรมเข้ามาถึงตอนนั้นล่ะ ปล่อยปลาจะเป็นการต่ออายุ แต่ถ้าไม่ใช่อุปฆาตกรรมมา เราปล่อยให้เขามิชีวิตรอด ให้ไปเป็นอยู่อย่างสะดวกอย่างสบายต่อไปเราทำอะไรสะดวกคล่องตัวไปหมด แล้วมันจะตัดกรรมปาณาติบาตเก่าที่ตามมาทำให้เจ็บไข้ได้ป่วยน้อยลงได้ด้วย นี่ขนาดลดแล้วนะ ถ้าเต็มๆ ของมันยังไม่รู้เลยว่าเท่าไร

ถาม : หนูเห็นท่านแม่เป็นนักรบด้วยค่ะ

ตอบ : เห็นท่านแม่เป็นนักรบนะมันอาชีพของแม่เลย ยังไม่รู้วาท่านแม่มีฝีมือระดับไหน ท่านยิงธนูทีเดียว ๓ ดอก แล้วแต่ละดอกแยกเป้าได้ด้วย (โอ้โฮ) ๓ ดอก ๓ เป้าหมาย ยิงได้นะ แต่บังคับด้วยนิ้วแค่นั้นเอง บังคับด้วยนิ้ว มันจะแยกไปคนละเป้าที่ต้องการได้เลยแล้ว อีกอย่างหนึ่งที่ชำนาญมากที่สุดก็คือชัตหอกด้วยเท้า ช้าศึกจะวิ่งไม่ทันหอก ฟันกันอยู่ดี หอกโผล่มาจากที่ไหนไม่รู้ล่ะ หอกชัตนี้เขาจะเสียบไว้ที่ข้างๆ แฝงมาใช้เท้าชัตชัตขึ้นไปกำลังข้อขนาดไหนเง็กเขาก็แล้วกัน ตอนก่อนนี้ หลวงพ่อท่านปรารภว่าจะสร้างรูปท่านแม่ ๓ องค์ ขณะที่ออกศึกให้อาจารย์ที่กรมศิลปากรไปออกแบบ ไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาหมดปัญญาหรือไง มันเงียบไปเฉยๆ จะสร้างในลักษณะขี้ออกศึก แต่ละองค์ให้ใช้อาวุธที่ท่านถนัด

ถาม : นี่ขนาดว่าเราควบคุมสติได้นะเจ้าคะ แต่ว่าเมื่อมันไปเอง

ตอบ : ครั้งแรกที่ฉลองพระเจ้าพรหมมหาราชฯ โพอหลวงพ่อบวงสรวงเสร็จก็บอกผู้การศรัทธาฯ ตอนนั้นท่านยังไม่ได้อัดใจพละ ก็ยังเป็นพันเอกอยู่ บอก แดง...เอาธงไทยวิ่งรอบอนุสาวรีย์สัก ๓ รอบวะ โห้ไปด้วย ปรากฏว่าพอที่แดงเขาคว่าธงออกวิ่งบ๊ีบ ของเราเหมือนกับมีใครจุดไปเลย มันตามเขาไปเลย เราอยู่ในพิธีเราก็ถือครองเท้า แต่ที่แดงแกทหารแกล่นไฮ้อ๊อบ แก่เหยียบตีนเรา (หัวเราะ) มันวิ่งตุ๋ง กั้นไปนี่ พวกก็ตามหลังกันเป็นพรวน เราก็เอ๊ะ...นี่ไม่ใช่ความต้องการของเราเนี่ยว่า เราก็ปล่อยมือซึ่งตัวออกมา ขนาดซึ่งตัวออกมาไม่รู้สึกเลยนะว่ามีกำลังดึงเรากลับ แต่ของเรากำลังเราแข็งพอ เราแยกออกมาได้ ที่แดงนะถ้าแยกแกแยกออกมาได้ แต่ว่าเป็นคำสั่งของหลวงพ่อก็เลยต้องทำหน้าที่วิ่งต่อ คนอื่นที่กำลังอ่อนๆ ไม่มีใครแยกออกสักคนไปกันทั้งพรวนเลย

ถาม : หนูก็พยายามบอกตัวเองให้แยกให้ออก อายเขาๆ

ตอบ : ไม่ได้หรอก ถึงเวลามันไปเอง แล้วงานนั้นนะได้เลือดไม่น่าเชื่อ เสาข้างรั้วข้างพระจุฬามณีนะ จะเห็นว่ามันเป็นเหล็กสี่เหลี่ยมนะมันบาดได้ บาดสันเท้านี้โว่เลย แล้วพอ

รุ่งขึ้นหลวงพ่อสั่งช่างปิดทอง ถามว่าทำไม ท่านบอกว่าสีดำเป็นสีขนะออกศึกต้องมีเลือดเช่น
ไฉ่...เล่นเอาตูไปเช่น (หัวเราะ) ท่านบอกว่าให้ปิดทองซะ ถ้าปิดทองนี้เป็นตอนบวชจะได้เบาลง
ของเรานี่โดนเช่นชะสนเท้าเวอเลย ถ้าบาดที่อื่นยังพอไหวยังงัย ก็ไม่ได้กินเราแน่ละ ท่านเล่น
นอกข้อนี้ หลวงพ่อบอกว่า นอกข้อออกไปกันไม่ได้

ถาม : จริงๆ แล้วลักษณะอย่างนี้พวกเทวดามีกฎวิญญู สามารถมาทรงเราได้ไหมคะ ?

ตอบ : สามารถจะทำได้ แต่ทว่าขนะเดียวกันว่าเรื่องอย่างนี้ มันจะต้องมีกรรมเนื่องกัน
มาจริงๆ ถ้าไม่มีกรรมที่เนื่องกันมา ถ้าเราบอกว่า “ไม่” ท่านทำอะไรไม่ได้ เพราะว่า
กฎเกณฑ์กติกามารยาของท่านมีอยู่ ขนาดว่าเป็นร่างทรงประจำของเทวดาองค์นี้ แต่ถ้ามี
มันมาแทรกก่อน เทวดาท่านก็ไม่ลง ท่านถือว่าคนมาก่อนเป็นสิทธิ์ของเขา เขามีมารยาท
ขนาดนั้น

ถาม : ถ้าอย่างนี้เราก็จับสมเด็จจอมปลุมตลอดเวลา แล้วทำไมออกมาไม่ได้ยังงัยคะ ?

ตอบ : นั้นมันสันดานเดิม มันไปเอง ความเคยชิน ภาววิญญู เขาเรียกว่านิสัยถาวร ไม่มี
ใครละนิสัยถาวรของตัวเองได้ นอกจากพระพุทธเจ้า ตัวอย่างก็คือ พระสารีบุตรนะ นั้น
พระอัศรวกเบื่องขวา ในพระสงฆ์ทั้งหมดถือว่าใหญ่ที่สุดแล้ว แต่ถึงเวลาที่ คนอื่นเดินข้าม
ท่านกระโดดเฉยเลย พระพุทธเจ้าบอกว่า ท่านเกิดเป็นลิงมาหลายชาติ นิสัยเก่ามันติดมา

ถาม : ผมเคยไปวัดเขาสมโภชนันะครับ พอดีผมไปหลวงพ่อกับผมฝึกนะครับ

ตอบ : เป็นไง ออกอาการเหมือนเขาไหม ?

ถาม : ก็ออกนะครับ สัญชาตญาณก็คือทหาร คือเป็นทหารมาหลายชาติ

ตอบ : ท่านบอกแล้วว่าทำตามวิธีของท่านนี้ กฎของกรรมเก่าเป็นยังงัย มันออกมาหมดแหละ
เคยทำอะไรไว้มันก็ทำอย่างนั้น

ถาม : พุติไม่ออกเลยครับ

ตอบ : มันต้องขึ้นมา คอหอยมันตันหมด ดีไม่ดีน้ำตามันไหลเอาเฉยๆ (นี่ก็ไหลครับ)

ถาม : ท่านสงเคราะห์ให้เรารู้ว่าเราเคยทำอะไรคะ ?

ตอบ : ท่านสงเคราะห์ให้เรารู้ว่า เอ็งทุกข์มาเยอะแล้ว ต่อไปอย่าเกิดอีกเลย (หัวเราะ) เอ๊ะ
ตีความคนละอย่างแะจะ จะได้รู้เอาไว้ว่าแต่ละชาติที่เราเกิดมามีบุญชียากขนาดไหน ต้องเอา
เลือดทาแผ่นดินต้องรักษาผืนแผ่นดินนี้เอาไว้ เจ็บตายมาตั้งหลายต่อหลายชาติจนปานนี้
ก็ยังมีทุกข์อยู่ ควรจะดิ้นรนหนีมันได้หรือยัง ? เป็นนักรบมาทุกชาติ ชาตินี้ก็รบให้หนัก รบกับ
กิเลส ไซ้ใหม่ ? เป็นนักรบของอาณาจักรมาเยอะแล้ว ตอนนี่ก็เป็นนักรบของพุทธจักรบ้าง
พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า “ธรรมเสนา” คือ เป็นทหารของกองทัพธรรม เป็นมาทุกชาติ
ก็เป็นมันชะอีกชาติหนึ่ง แต่เปลี่ยนมาเป็นทหารของกองทัพธรรมแทน รบกับกิเลส คราวนี้
ของใครของมัน รบไม่เยอะหรอก ไม่ต้องรบเพื่อคนอื่น รบเพื่อตัวเองก็พอ

ถาม : เวลาเรารบกับกิเลส เราต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันหรือคะ ?

ตอบ : ก็อย่างนั้นแหละ ตายเป็นตาย ถ้าหากมันไม่ตายเราก็ตาย ต้องอย่างนั้นเลย ถ้าไม่

เด็ดขาดขนาดนั้นกินมันยาก พวกนี้ลูกอ่อนมันเยอะ ก็เลสมันอ่อนเสเด็ดขาดเลย ประเภทอย่าเพิ่งเลยนะ...อยู่กันก่อนอีกนิดเถอะ

ถาม : การที่เราจะปฏิบัติให้มันคงหรือเฉียบ ขาดแสดงว่าต้องมีสัจจะเด็ดเดี่ยวมันคงใช่ใหมคะ ?

ตอบ : คือบารมีทั้ง ๑๐ ตัวต้องมีครบถ้วน ตัวใดตัวหนึ่งถ้าให้นำหน้าอีก ๙ ตัวตามมามาหมด เพราะเรื่องของสัจจะบารมีก็ดูได้เลย พวกนี้พูดคำไหนเป็นคำนั้น นัดใครตรงเวลาเป๊ะไม่เคยพลาดหรอก มีแต่ก่อนไม่มีหลัง คนนัดแล้วผิดเวลานี้สัจจะบารมีพร่องแน่ๆ เลย

ถาม : แล้วคนบำเพ็ญสัจจะบารมีนี้ สามารถที่จะว่าใครก็เป็นวาจาสัตย์ใช่ใหมครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าทรงตัวจริง นี่มันเหมือนกับพระร่วง มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ พูดอะไรเป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วคนที่ทำถึงระดับนั้นแล้ว ต้องถนอมปากถนอมคำ ไม่อย่างนั้นยุ่ง

ถาม : ประวัติพระร่วงเป็นยังไงครับ ?

ตอบ : ประวัติพระร่วงเป็นยังไง ? เกิด แก่ เจ็บ ตาย จบ (หัวเราะ) อ้าว กินความครบเลยใช่ใหม?

ถาม : ว่า อย่างนี้ถ้าเกิดถามประวัติท่านแม่ศรีก็ตอบอย่างนี้สิคะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) เรื่องที่เลยมาแล้วตามคิดถึงไม่มีประโยชน์ ยกเว้นอย่างเดียวคือดูไว้เป็นบทเรียนของเรา แต่ละชาติแต่ละภพเกิดมา รวยที่สุดก็รวยแล้ว จนที่สุดก็จนแล้ว มีอำนาจมากที่สุดก็มีแล้ว ต่อยาวสนาที่สุดถึงขนาดที่เป็นขอลานอดตายข้างทางก็มีแล้ว แล้วแต่ละชาติมีชาติไหนที่เราไม่ทุกข์บ้าง ปัจจุบันของเราชาตินี้ เราเกิดอยู่เราก็ทุกข์อีก อนาคตข้างหน้าเกิดใหม่ที่ทุกข์ต่อไป ควรจะตัดสาเหตุของมันได้สักทีหรือยังละ?

ถาม : เวลาที่เราไปปล่อยปลา แล้วคนเขาไปเก็บของเรามาขายต่อ อย่างนี้ละครับ ?

ตอบ : เราปล่อยบุญเป็นของเราแล้ว อาณิสสเป็นของเราแล้ว คนตามเก็บมันกำลังก่อเวรใหม่ ปล่อยมันเถอะ ถ้าเกิดว่าห้ามปรามได้ก็เมตตาห้ามปราม แต่ถ้าห้ามไม่อยู่จริงๆ ก็ปล่อยวาง มันอยากลงขุมไหนปล่อยมันไป

ถาม : ลูกสวดมนต์ทุกวัน ทำไมใจมันไม่เห็นจะสบายเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : เราเองสวดจริงๆ หรือเปล่าละ ปากมันสวดแล้ว ใจนึกอะไรอยู่ ?

ถาม : คือ หนูมักจะเศร้าหมองอยู่นะเจ้าคะ

ตอบ : นั่นแหละ มันตั้งอารมณ์ผิด อารมณ์ใจขณะที่สวดมนต์ อารมณ์ใจต้องอยู่กับพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์จริงๆ เราว่านะโมตัสสะ ะคะวะโต ะระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ คำแปลก็คือ ข้าพเจ้าขอนอบน้อมต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น กายเราน้อมตามวาจา จิตของเราน้อมตามวาจาไปหรือเปล่า ? พุทฺธัง สรณังคัจฉามิ ข้าพเจ้ายึดพระพุทธรูปเจ้าเป็นที่พึ่ง มันยึดจริงๆ หรือเปล่า ? หรือว่ายึดแต่ปาก ?

ถาม : แต่พอทำถึงตอนหนึ่งมันชอบร้องไห้

ตอบ : อย่างนั้นก็จรรจงต่อไป ถ้ามันอยากร้องปล่อยมันร้องให้เต็มที่ไปที่เดียว บางทีมัน

เป็นตัวปิดของชุกาปีติ ถ้าหากเราไปห้ามเอาไว้ ทำถึงตรงนั้นเมื่อไหร่มันก็ร้องเมื่อนั้น อาจจะไม่ใช่ตัวเศร้าหมองอะไรหรอก มันอาจจะเป็นตัวปิด ลองขัดให้มันเต็มทีสักทีสิ ปิดห้องให้ตึกก่อน เตียวคนเขาตกใจ เตรียมทีชชู่ไว้สักกล่องหนึ่ง ปลอ่ยให้มันเต็มทีสักที เตียวมันเลิกไปเลย อย่าให้ชายหน้าแบบอาตมาแล้วกัน ดันไปร้องกลางบ้านสายลม คนเป็นพัน อารมณ์ใจมันขึ้นต่อนั้นพอดี ตั้งใจจะกลั่นเอาไว้ คิดว่ากลั่นได้แน่ ปรากฏว่าพอตั้งทำอะไรกลั่น หลวงพ่อท่านบอกว่า ปลอ่ยมันเต็มทีไปเลยลูก ถ้าไปกลั่นเอาไว้ถึงตรงนั้นมันก็เป็นอีก ตั้งแต่นั้นมาก็ขัดมันตั้งแต่เข้ายันบ่ายสี่โมง เช็ดหน้าจนแทบไปหมดนะ วันนั้นหน้าคงบางไปเยอะเลย ปกติเป็นคนหน้าหนา มาก (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอาการอย่างนี้จะเกิดขึ้นนานหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : แล้วแต่บางคน อย่างอุเพ็งคาปีติของอาตมาโดนเกือบ ๓ เดือน มันหกดคะเมนตีลังกา โลดโผนของมันไปเรื่อย มันจะมากจะน้อยขึ้นอยู่กับคน ตัวที่เกิดนาก็มีอุเพ็งคาปีติกับ โอภัณฑ์กาปีติ หกดคะเมนตีลังกาไปล่อยไป มันว่าของมันไปเป็นเดือนๆ กว่ามันจะเลิก แต่ตัวอื่นๆ มันบ๊อบเบ๊บๆ มันก็ผ่านได้แล้ว ตัวภรรยานี้ติดตัวสุดท้าย มันเกิดขึ้นพร้อมกับอุเพ็งคาปีติ ตอนนั้นโดนหลวงพี่โอท่านแกล้ง นอนเฝ้าหน้าห้องหลวงพ่อกันอยู่ เป็นพระองค์เดียวที่เฝ้าหน้าห้องหลวงพ่อกับด้วยวิธีนอน นอนภาวนาตีโปงอยู่ หลวงพี่โอมาถึงท่านก็เอานิ้วจิ้มหัว แหมท่านนี้เอาแต่ภาวนาจังเลยนี่ พอกันจิ้มบ๊ีบ ตัวมันล่อยพับขึ้นมา ของเราใจมันก็ยังบ๊ีบเลยว้า เฮ้ย ไม่ได้ เตียวคนเขาแตกตื่นกันทั้งวัดหรอก มันล่อยพับพื้นขนาดมือสอดได้ แต่เราเอาจิรวตีโปงอยู่ พี่โอเขาเลยไม่ได้สังเกต ไซ้ไหม ? ที่นี้มันเกิดอาการว่า เหมือนกับตรงที่ท่านจิ้มหัวเราเป็นรู แล้วมันมีของไหลจากข้างในออกมาชู้ เหมือนยังกับลมมันออก พอมันไหลๆ ออก มันเหมือนกับว่ามันออกไม่ทันใจ มันก็ออกซ้าย ออกขวา ออกหน้า ออกหลัง ทั้งตัวพรุนเป็นฝักบัวไปเลย มันไหลชู้ชู้ๆ ของมันอยู่ตลอด ไอ้เราก็ดู เออ...ตัวนี้มันตัวปิด หลวงพ่อเคยบอกไว้แล้วอาการแบบนี้ ไม่กลัวมันหรอก ก็กำหนดใจรู้ไว้เฉยๆ มันเป็นของมันอยู่พักใหญ่ เกือบชั่วโมง มันก็แปะลงกับพื้นของมันตามเดิม หมดลม...แฟบ... (หัวเราะ) นั่นละ เต็มที่ที่เดียวจบ

ถาม : ต้องเกิดทุกคนเลยหรือครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าวิสัยพุทธภูมิมาก่อนนี้จะพบทุกตัว ถ้าไม่ใช่วิสัย บางทีก็เป็นแค่อย่างสองอย่าง ๓ อย่าง ๔ อย่าง คนที่ปรารถนาพุทธภูมิคือ จะเกิดเป็นพระพุทธเจ้าไปสอนเขา ถ้ารู้ไม่ครบมันสอนลูกศิษย์ไม่ได้ต้องเจอให้ครบ ตัวที่อยากเตือนก็คือว่า เราได้ฌานได้สมาบัติแล้วจะพันปีตินะไม่ใช่หรอก ถ้ามันจะเจอตัวใหม่ กำลังมันจะลดลงไปเจอเอง อยู่ๆ มันลดพรวดลงไปเหลือแค่ปีติ แล้วมันก็เป็นปีติตัวใหม่ขึ้นมาเลย สังเกตมาตั้งแต่ครั้งแรกๆ เป็นอย่างนี้ทุกที พอข้ามปีติเป็นสุข มันก็เป็นฌานไปเลยไซ้ไหม ? แต่คราวนี้อยู่ๆ กำลังมันถอยลงมาเจอตัวใหม่เอง ไม่ได้อยากจะเป็นเลย พอเราเข้าฌานคล่องถึงเวลา ก็โดดบ๊ีบไปเลย มันข้ามขึ้นไปเลย นี่มันถอยของมันมาเอง บังคับมันก็ได้ มันอยากจะเป็น

ถาม : แล้วที่บอกว่าคนที่ปรารถนาพุทธภูมิ ต้องมีใจรักพระนิพพาน นี่หมายถึงว่าเขาจะต้องทำอย่างไรหรือไม่ ?

ตอบ : รู้มากกว่าเราหลายเท่า

ถาม : จำเป็นจะต้องไปเจอหรือ ?

ตอบ : พระโพธิสัตว์ตั้งแต่อุปบารมีตอนปลายนี้ท่านไปนิพพานเป็นปกติ ไปสำรวจมันซะทุกซอกทุกมุม ไม่งั้นบอกลูกศิษย์ไม่ถูก

ถาม : แล้วคนที่บอกว่าไม่เคยไปพระนิพพานแต่บอกว่าปรารถนาพุทธภูมินี้ ?

ตอบ : ยังห่างลิบเลยจะ (หัวเราะ) ปรารถนาพระโพธิญาณแล้วยังไม่เคยไปพระนิพพานนี้ยังห่างลิบเลย อย่าเพิ่งท้อ สมัยนี้เครื่องทุ่นแรงเยอะ (หัวเราะ)

ถาม : เด็กที่บ้านหนูนะค่ะ เขาชอบทำความสะอาดพระพุทธรูป

ตอบ : ทำไปเถอะจะ ท่านไม่รำคาญหรอก (หัวเราะ) ถ้าวันไหนท่านบอกพอซะทีสิโว้ย แล้วค่อยหยุด ทำไปเถอะ สมัยก่อนก็ทำอย่างนี้เหมือนกัน เพราะว่าโรงครัวมันอยู่ติดกับห้องพระ แล้วเสร็จแล้วदानบนที่ติดกับเพดานเราไม่ได้ตีฝ้า พอทำครัวไอน้ำมันก็วิ่งเข้ามา เรารำคาญแทนพระ จับพระอาบน้ำเป็นปกติเลย ประเภทละลายน้ำยาล้างจานเป็นกालะมัง แล้วอุ้มพระลงไป เอาฟองน้ำขัดเลย ทีละองค์ๆ แล้วก็เอาขึ้นมาเช็ดให้แห้ง พอแห้งดีแล้วค่อยจับเข้าที่ ทำอย่างนั้นประจำเพื่อความสบายใจ

ถาม : ทำได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ทำได้ ทำไปเถอะ ทำความสะอาดพระนี้ทำเท่าไรก็ดีเท่านั้น

จะมีอยู่ ๓ ฤทธิ์ นรฤทธิ์ เทพฤทธิ์ พลฤทธิ์ ๓ ฤทธิ์นี้สร้างความปວดกะโหลกให้ อาตมาตลอด เทพฤทธิ์ยังน้อย พลฤทธิ์สิ โอ้โฮ เล่นกรรมฐาน ๔๐ บวกสติปัฏฐานสูตรทุกชั้นตอนเลย แล้วเขาถามเอาความรู้อันจริง จิตเขาละเอียดถึงขนาดเขาตั้งคำถามว่า วาโยกสิดิน อากาศสิดิน กับ อากาसानัญจายตนฌาน มันต่างกันตรงไหน เป็นเราๆ คิดคำถามนี้ได้ไหม ? คุณพลฤทธิ์ รอดรักษา นั้นแหละ พอเขาได้รายละเอียดทั้งหมดแล้ว เขาก็ขึ้นเขาไปเลย ออกมาอีกทีนี้หาะไม่ได้ไม่มาหรอก เขาเอาอาตมาเป็นเครื่องประกันความเสี่ยง ของเราเองบางอย่างเราคงล้าอยู่ตั้งหลายๆ ปีกว่า จะผ่าน มันถามแบบเดียว แล้วดันเชื่อซะด้วยว่าเราทำได้จริง จดๆ รายละเอียดไปจนเกลี้ยงเลย แล้วเสร็จแล้วก็ไปทำ เขามั่นใจว่าไม่ผิดแน่ ตอบได้ไหม ถามว่า วาโยกสิดิน อากาศสิดิน กับอากาसानัญจายตนฌานต่างกันตรงไหน? (หัวเราะ) มันต่างกันตรงอาการของมัน วาโยกสิดินเราจับอาการเคลื่อนไหว อากาศสิดินเราจับความว่าง อากาसानัญจายตนฌานเราจับความไม่มีขอบเขตของอากาศ ของเรานี้ถ้าไม่เคยเดินเดี่ยวๆ ตำรามานี้วันนั้นตายเลย โอ้โฮ คำถามแต่ละคำถามเขาเอาตายเลย จิตเขาละเอียดมากละเอียดจนเชื่อว่าเขาทำได้มาก มากจนสามารถจะตั้งคำถามประเภทนี้ขึ้นมาได้ แล้วเขาเป็นคนที่เอาจริงเอาจังกับการปฏิบัติ

ถาม : ที่ที่เบตเขาบอกอากาศไม่ค่อยดีนะครับ

ตอบ : ที่ทีเบตอากาศมันบางเพราะพื้นที่สูงกว่าระดับน้ำทะเล ประมาณ ๗ กิโลเมตร แล้วจะเอาอะไรหายใจ ไปที่โน่นจะป่วยเป็นโรคขาดอากาศ เดินเร็วไม่ได้ ทำอะไรรุนแรงไม่ได้ ต้องเป็นคนเรียบบ่อยค่อยๆ ทำ ตอนนี้อากาศหนาวมาก ออกจากรถหรือเครื่องบินก็ตัวแข็ง

ถาม : เวลาเราคิดถึงใคร คนนั้นเขาจะรู้ได้หรือเปล่าคะ ?

ตอบ : การที่เราตั้งใจคิดถึงใคร ถ้าบุคคลนั้นได้เจโตปริยญาณ เขารู้แน่นอน เพียงแต่จะทำให้ความสนใจในสิ่งนั้นไหม จำไว้ให้ขึ้นใจว่า เรื่องของอภิญญา เรื่องของสมาบัติ ไม่ใช่เรื่องที่เราจะมาแสดงเพื่อเรียกร้องความสนใจของใคร การทำงาน วาระและเวลาต่างๆ ของท่าน จะใช้ไปเฉพาะหน้าตลอดเวลา อาจจะต้องสังเคราะห์ที่ใครบางคนอยู่ขณะที่เราคิดถึงท่าน แล้วท่านจะไม่มีเวลามาสนใจกับเราหรอก เอาเวลาไปสังเคราะห์คนที่เข้าถึงธรรมดีกว่าที่จะมาอวดว่า เฮ้ย...ข้ารู้นะเว้ยว่าเอ็งคิดอะไร มันเสียเวลาเปล่า

ระดับพระองค์มันเอาไว้ โดยเฉพาะการอยู่กับลมหายใจเข้าออก ถ้าตรายได้ที่สติมันยังอยู่กับลมหายใจเข้าออก สมาธิมันทรงตัวอารมณ์นั้นก็จะทรงตัวอยู่ เมื่อใดที่เราเพลิน สติหลุดจากลมหายใจเข้าออกเมื่อไหร่ มันก็สลายไป ยกเว้นว่าเรามีความคล่องตัวในการทรงฌาน ถึงขนาดที่เรียกว่า จะเข้าฌานระดับใดก็ได้ เมื่อใดก็ได้ ถ้าอย่างนั้นก็พอที่จะอาศัยได้ แต่ก็ยังประมาทไม่ได้อยู่ดี เพราะเราประมาทเมื่อไหร่ บางทีอารมณ์ฝ่ายไม่ดีมันแทรกเข้ามา เราอาจจะดีคืนไม่ได้ก็ได้ ปกติถ้ามันทรงตัว ไม่ภาวนามันก็รู้ของมัน แต่ว่า...เอากำไรหน่อยสิ

ถาม : ต้องเริ่มใหม่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำใหม่หรอก ย้อนเก่าก็ได้ การพิสูจน์นะ พระพุทธเจ้าท่านสอนวิธีการให้แล้ว เพียงแต่ความสามารถของเราไม่พอ หรือว่าขาดความมั่นใจเท่านั้นเอง ไข่ม้อยล่ะ ? ฝึกทิพจักขุญาณไม่เห็นจะยากตรงไหน ? ฮี หรือไม่ก็ไปดูลักษณะการหมุนเวียนโคจรของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ลักษณะเดียวกัน มีขึ้นมีตก แต่ว่าอันนั้นมันไม่ใช่ของแปลกสำหรับเรา แต่ว่าการเวียนตายเวียนเกิดนี่ จะต้องใช้ความเป็นทิพย์ในการพิสูจน์ ขนาดปุ่ยาตาวาดของเรา ลงมาถึงเรายังมีอยู่แล้ว ก็ลูกหลานเหลนโหลนของเราก็มีอยู่ ถ้าหากว่าไม่ใช่คนชั่วสงสัยจริงๆ ไม่จำเป็นต้องใช้ปัญญามากมายอะไร ก็เห็นอยู่เป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าชี้สงสัยจริงๆ ต้องเอาให้ได้อย่างน้อยวิชาสองนะ ถ้าหากอย่างกลางก็อภิญญาห้า หนักๆ หน่อยก็เล่นปฏิสัมภิทาญาณไปเลย ปฏิสัมภิทาญาณทำง่ายกว่าอภิญญา เพราะที่ใช้พื้นฐานของกสิณ ๘ กอง แต่ปฏิสัมภิทาญาณได้ยากกว่าอภิญญามากหลาย เพราะว่าปฏิสัมภิทาญาณกำลังคลุมได้ทั้งอภิญญาหก ทั้งวิชาสาม ทั้งสุขขวิปัสสะโก เมื่อความสามารถสูงขนาดนั้นต้องระมัดระวังในการใช้เป็นพิเศษ ดังนั้น ผู้ที่ได้ปฏิสัมภิทาญาณ จะใช้ได้ก็ต่อเมื่อกำลังใจเข้าถึงพระอนาคามีแล้วเท่านั้น เพราะว่าเข้าถึงพระอนาคามีนี้ตัวโลก ตัวโกรธ ตัวรักหมดแน่ๆ หลงนะยังหลงอยู่นิดเดียว คือคิดว่าความเป็นพระอนาคามีแค่นี้ก็พอแล้ว นอนพักมั่งก็ได้ อะไรอย่างนั้นไข่ม้อย ? แต่ความจริงถ้าท่านทำต่ออีกก็เหนื่อยเดียวเท่านั้นเอง ดังนั้น ปฏิสัมภิทาญาณจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อกำลังใจเข้าถึงความเป็นพระอนาคามี ไม่อย่างนั้นแล้วจะฝึกฆฏของกรรม โดย

เฉพาะนิสัยอย่างพวกเราเห็นคนลำบาก เต็มใจไปช่วยเขา เห็นมันเดินมาประเภทขาลีบ มือ หัก แคเราคิดให้หาย มันหายเลยนะ เพราะความคล่องตัวในตัวกลืน ตัวอภิญญา แคตั้งใจให้ ธาตุสี่ประสานเสมอกัน อาการเจ็บป่วยของเขาจะหายหมด แต่เราไม่ได้ดูไปว่า เขาเจ็บไข้ได้ ป่วยเพราะในอดีตทำกรรมอะไรมา เราเป็นผู้ฝึกฝนกฎของกรรม ทำให้ระเบียบของโลกของ จักรวาลบรรลีย์หมด ภพภูมิไหนๆ เราก็ไม่สนใจ ความสามารถมันถึงขั้นมั๊ย ? ก็เลยจำกัดเอาไว้ ว่า ถ้าหากว่าจะทำ จะใช้ความสามารถปฏิสัมพันธ์ภาณูญได้ ต่อเมื่อเป็นพระอนาคามีขึ้น แล้ว อีกข้อหนึ่ง อย่างอภิญญาหก ก็ไม่ใช่จะใช้ได้ทั่วไป ถ้าเป็นอภิญญาหกจริงๆ ท่านรู้ว่า สมควรจะใช้อย่างไร ? เพราะว่าจะใช้อภิญญาหกได้ ต่อเมื่อเป็นพระโสดาบันขึ้นไป คือ ตัวสุดท้ายอาสาวิชัยญาณ ทำกิเลสให้สิ้นไปได้ ถ้าไม่ใช่พระโสดาบันขึ้นไปนี้ไม่สามารถทำ กิเลสให้สิ้นไปได้ ถ้าเป็นพระโสดาบันขึ้นไปก็สิ้นได้ส่วนหนึ่ง สกิทาคามีได้อีกส่วนหนึ่ง อนาคามี ได้อีกส่วนหนึ่ง อรหันต์นี้สิ้นกิเลสได้ทั้งหมด คราวนี้ก็ได้แค่อภิญญาห้า กำลังอภิญญาห้า ถ้า หากว่าท่านฝึกฝนกฎของกรรม หรือว่าทำผิดศีล ผิดธรรมอภิญญาจะเสื่อมเลย ต้องไปตั้งหน้า ตั้งตารวบรวมกำลังใจกันอีกขนานใหญ่กว่าจะฟื้น กลับมาใหม่ได้ ถ้าผิดอีกก็เสื่อมอีก ดังนั้น ไม่ใช่เรื่องที่จะใช้กันได้ง่ายๆ สำคัญตรงที่ว่าถ้าหากเราอยากรู้ เราอยากพิสูจน์ เราต้องทุ่มเท ฝึกไปเลย

ถาม : แล้วอย่างเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์ อย่างไร ?

ตอบ : อันนั้นอภิญญาไม่ใช่มายากล อันนั้นอภิญญาจริงๆ เขาเองเขาก็บอก ตามประวัติ เขาไปฝึกกับพระ แต่เป็นพระจีน ทางนิยายมหายาน คราวนี้พื้นฐานเก่าเขามีเยอะ พอฝึก สมาธิใจสงบ อภิญญามันคืนมา แรกๆ แก้กก็แปลกใจ แต่พอใช้ไปใช้มา ความเคยชินอดีตเคย ใช้ได้ ปัจจุบันนี้ทุกอย่างเป็นอย่างนั้น เบ็บเดียวมันก็คล่องแล้ว เปิดหลังทีวีหัวตัวละครออกมาดู เล่นข้างนอกได้ คนทั่วๆ ไปทำได้มั๊ยแล้ว มายากลประเทศไหนมันทำได้ ? ประเภทตำรวจไล่ยิง ผู้ร้ายอยู่ในจอ มันเปิดหลังทีวีหัวผู้ร้ายออกมา ตำรวจยิงง ในจอมันหายไปแล้วนี่ (หัวเราะ) สนุกดี เครื่องบินโบeingทั้งคัน เขาสามารถทำให้หายไปไหน เออผ้าคลุมอยู่สองฝั่งของกำแพง เมืองจีน เดินมุดผ้าคลุมไปหายไปทะลุอีกฝั่งหนึ่ง นั่นจริงๆ ก็คือ กำลังของกลืน อธิษฐานให้ มันมีช่องว่าง แล้วก็เดินผ่านไปแค่นั้น อาตมาเองไม่ได้ของเขา ยังเดินทะลุประตูฝั่งพม่า มาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไรนี่นา มันเปิดตีสี่ครึ่ง แต่เราไปตั้งแตตีสี่ เรื่องอะไรจะยืนให้ยุ่งกิน ก็ เข้าไปสวดมนต์ข้างใน ที่หลวงพ่อบรมหา牟尼 ที่เขาทำพิธีสงฆ์พระพักตร์ล้างหน้ากันนั้นแหละ เราก้เข้าไปสวดมนต์ข้างในก่อน เล่นอิติบิโส ๓ ห้อง ล่อไป ๗ จบ พอตีสี่ครึ่งเขาก็เปิดประตู ทั้งพระทั้งโยมก็กรูกันเข้ามา ครุพาน้อยเขาตามหลังมา เขาถามหลวงพี่เข้ามาอย่างไรครับ ? บอกวิธีเต็ม รายนั้นเขาเห็นบ่อยเขาไม่แปลกใจหรอก คนอื่นไปแล้วมันติดกุญแจ เราไปนี่ กุญแจมันไม่ติด เราก้เข้าไปเรื่องนะ

ถาม : เคยไปวัดอนาลโย ที่แท้งยัง ?

ตอบ : (หัวเราะ) วัดอนาลโยนั้นไม่เจตนา ท่านเจ้าคุณ ท่านอนุญาตแล้ว ไปถึงตีห้าพอดี

ท่านเจ้าคุณกำลังสะพายบาตร นั่งรอรถเบนซ์อยู่ ไปถึงก็กราบๆ อ้าว คุณมาตอนนี้หรือ ? ขอภัยนะผมกำลังจะไปฉันเช้าที่เชียงใหม่ (วัดอนาลโยอยู่พะเยา) ผมยกวัดให้คุณเลย ไปจัดการเอาเองก็แล้วกัน อยากรจะดูตรงไหน จุดที่เรายากที่สุดก็คือ เข้าไปกราบพระแก้ว ในหอพระแก้ว เขาจะมีพระแก้วที่แกะสลักมาจากมรกต องค์ประมาณหัวแม่มือ แล้วก็จะมีพระแกะสลักจากบุษราคัมองค์เล็กๆ แต่ราคาแพงมาก น่ารักมาก เราก็อห่ม...ไปถึงก็ต้องกราบตรงนั้น เขาเปิดต้องแปดโมงครึ่ง ไปถึงตีห้า ไปนั่งรอ สามชั่วโมงครึ่งซะมัย เราไปถึงเขาก็ให้เป็นบ้านเราแล้ว นี่ ก็เปิดมันหัวเลย เปิดประตู เปิดหน้าต่าง เปิดไฟ พวกทหารที่มันไปตั้งกองรักษาการณ์อยู่ มันคว่ำเอ็มสลิปหก วิ่งกันตบตบๆ มาเต็มไปหมดเลย มาถึงมันเย็นงๆ พระเปิดได้อย่างไร ยังไม่ถึงเวลา เราก็เลยบอกหลวงพ่อบ้านอนุญาตแล้ว เขาคิดว่าหลวงพ่อบ้านให้กุญแจเรามาซะมัย ? (หัวเราะ) ตัวใครตัวมัน

ถาม : คนละเรื่องเดียวกันเลยครับ

ตอบ : (หัวเราะ) คนละเรื่องกัน คือเขาเข้าใจอย่างนั้น เราต้องปล่อยให้เขาเข้าใจอย่างนั้นว่าไม่ได้ซะมัย ก็เราบอกเมื่อกี้เจอหลวงพ่อดตรงนั้นนะ หลวงพ่อบ้านอนุญาตแล้ว เขาก็คิดว่าหลวงพ่อบ้านให้กุญแจมา ขนาดตุ๊กระเจกที่บรรจุพระนั้นเขาใช้กระเจกกันกระสุนนะ ของเขาราคามหาศาล พระแกะจากมรกต พระแกะจากบุษราคัม มีพระทองคำฝังเพชร มีข้างม้าทองคำ ต้นไม้ทองคำที่ฝังอัญมณี ราคาเท่าไร? ขนาดทหารต้องไปตั้งกองรักษาการณ์อยู่ใกล้ๆ สามคน สี่คนวิ่งมาเหนื่อยเปลา่ พระเปิดซะเกลี้ยง ทุกซอกทุกมุมเลย แล้วไปอีกที่หนึ่งก็วัดหลวงปู่ครูบาวาส์ ไปถึงเขาคันเพลกันพอดี ไม่มีพระเจ้าหน้าที่อยู่เลยสักองค์ หลวงปู่ก็ไม่อยู่ แล้วต้องการวัดกุมสลหลวงปู่ จะทำยังไง เปิดตู้ขายเองเลย ราคาติดไว้แล้วนี่ ก็ขายให้ตัวเองนี่แหละ รับเงินแล้ว ก็กองๆ ไว้นิดๆ ปิดตู้ให้เขาเสร็จก็กลับ (หัวเราะ) เจ้าหน้าที่เขามาคงงๆ ว่าเงินมันไหลมาจากไหน กองๆ อยู่ นั่นนะ น่าสนุกมัย (หัวเราะ) ลองทำดู เป็นลูกขุนแผนวิชาขโมยมันต้องทำได้

ถาม : คาถาอะไรอะ ?

ตอบ : คาถา นะ มะ พะ ทะ ถอยหลังเป็น ทะ พะ มะ นะ ตัวคาถานะ ไม่สำคัญ สำคัญตรงทำใจ ตัวตรงทำใจก็คือ ความรู้สึกของเรา ต้องคิดว่ามันไม่ติดกุญแจอยู่ โยมลองจับประตูที่ไม่ได้ล็อก แล้วบิดประตูลูกบิด ใจเราสบายอย่างไร บิดไปเฉยๆ อย่างไร ต้องทำอย่างงั้นนะ คือ ให้ใจมันอยู่ลักษณะเดียวกัน ถ้าทำอย่างงั้นนะ หลุดซะทุกดอกเลย

คราวนี้ ปีนั้นก็คิดว่า เคี้ยวเข็ญพระเขาหนอย ทั้งกาแพ ทั้งโอวัลติน ทั้งคอฟฟี่เมต ยัดเข้าห้องหมด ล็อกกุญแจ อยากรกินไปเปิดเอาเอง ห้ามใช้กุญแจ และห้ามจัดแงะด้วย อดหัวโตเลย (หัวเราะ) ถ้าหากว่าไม่เคี้ยวเข็ญขนาดนั้น ก็ไม่ค่อยเอาดีกัน น่าสนุกมัย ? ไปฝึกที่โน้นนะ จริงๆ แล้วมันเหมือนกับไม่ทำอะไร เพราะว่าปล่อยให้รับผิดชอบกันเอง ไปภาวนาเอา ไปทำเอา มีเทพมีหนังสืออ่านเอา ฟังเอา ถ้าตรงไหนตีความไม่ถูกหรือทำต่อไม่ได้ มาถามจะบอกให้ เพราะหลวงพ่อบ้านสอนเรามาแบบนี้ สอนแบบสอนผู้ใหญ่ ในเมื่อท่านสอน

แบบสอนผู้ใหญ่ ให้รับผิดชอบเอาเอง เรามั่นถนัดแบบนี้ ถึงเวลา ลูกศิษย์ก็ต้องอย่างนั้น ถึงเวลา คุณก็ต้องไปอ่านตำราเอา ไปฟังเทปเอา ทำตรงไหนได้ก็ทำไป เอาหนอยมัย ? **ทะ** **พะ มะ นะ** ถอยหลัง แต่ว่าจริงๆ แล้ว ตัวคาถามันทำให้ใจเป็นสมาธิเท่านั้น กำลังใจของเรา ต้องใช้ความรู้สีกว่ามันไม่ได้ล็อกอยู่ เปิดประตูแบบเดียวกับเรามั่นใจว่า ประตูนี้ไม่ได้ล็อกแน่ แล้ว เราเปิดประตูเข้าไป ใจมันสบายมันปล่อย่างอย่างไง ก็ปล่อย่างอย่างนั้นแหละ แบบเดียวกันเลย ถ้าเราทำอย่างนั้นได้ แค่อ้อมมือแตะะ มันก็หลุดเลย ยังคืนะวันนั้นไปกันเป็นสิบชั่วโมง สิบสาม คนชั่วโมง ? **หมอเพชร**ด้วย จัดแจงเปิดเลย ก็ท่านบอกแล้วว่า ท่านยกวัดให้เราเลยนะ เราเป็นเจ้าของ เราเปิดได้ ฮีๆ เล่นเอาทหารวังดับแลบ เพราะมันเปิดได้ยังไง คราวนี้พอเราบอกว่า เมื่อกี้เจอหลวงพ่อ หลวงพ่อบุญญาตแล้ว เขาก็เลยพลอยคิดว่า หลวงพ่อให้บุญแจมา **สบาย** **ถาม** : วัดอะไรชะ (คนมาใหม่)

ตอบ : **วัดนาลโย** วัดใหญ่ที่สุดของพะเยา อยู่ริมกว๊านพะเยา **หลวงพ่อไพบุลย์** ท่านเป็น **พระธรรมยุต** แต่ว่าท่านคบหาพระมหานิกายเยอะมาก เพราะว่าของท่านเอง ท่านก็ติดมาทาง ฤทธิ์ ทางอภิญญาเหมือนกัน พวกออกมาทางฤทธิ์ทางอภิญญา ถ้าหากว่าพูดภาษาชาวบ้าน นิสัยนักเลงหน่อย คบหากันง่ายดี ก็คิดดูฟังไปถึง ท่านบอกยกวัดให้คุณเลย ไปจัดการเอาเองก็แล้วกัน (หัวเราะ) ตอนนี้เป็นอะไร **เจ้าคุณรัตนากรวิสุทธิมิ่ง** ท่านไปสร้างตรงนั้นเพราะว่าโดน ลงคดี เจ้าที่ท่านมาในร่างของมังกร อลระวาดจะไม่ให้ท่านอยู่ ท่านบอกว่า ก็ให้มันรู้ไปว่า จะมีอะไรเกินกว่าคุณพระได้ **คุณพระรัตนตรัยถือว่าใหญ่ที่สุด** ในเมื่อคุณพระรัตนตรัยใหญ่ที่สุด จะยอมแค่ให้เจ้าที่อลระวาดแล้วเราหนีมัน อายเขา ก็ไปพัดกันที่นั่นจนกระทั่งเขายอม แต่ว่าถึง ยอมก็ต้องตั้งศาลให้นะ ไม่งั้นเขาแกล้งคนอื่น ไม่งั้นลูกศิษย์ลูกหาไปนี้ พ่อกแกล้งกระจายเลย ต้องตั้งศาลให้เขา ทุกวันนี้ถ้าขึ้นไปจะเจอศาลเจ้าพ่อมังกรเขียว บางคนก็แปลกใจ หลวงพ่อบุญญาเป็น พระไทยแท้ๆ ทำไมมีศาลจีน ศาลเจ้าอยู่ในวัดด้วย ไม่ตั้งให้ก็ได้เขายังบังคับ

โปรดเวไนยสัตว์ (๑)

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่พระพุทธรองค์ประทับอยู่ ณ เวฬุวันวิหาร ทรงตรวจดูโลกด้วยพุทธ จักษุ ทอดพระเนตรเห็น **สิงคาลกบุตร** กำลังนอนน้อมนิตทั้งหลายอยู่ พระพุทธรองค์ทรงดำริว่า วันนี้เราจักกล่าวธรรมอันเป็นวินัยของคฤหัสถ์แก่สิงคาลกบุตร ถ้อยคำนั้นจักมีผลแก่มหาชน จึงเสด็จเข้าไปปิตนพชาติในกรุงราชคฤห์ ทอดพระเนตรเห็นสิงคาลกบุตรตรัสถามว่า เธอทำอะไรหนอ ?

ในอรรถกถา กล่าวว่าบิดาและมารดาของสิงคาลกบุตรเป็นอุบาสก และอุบาสิกาผู้ โสติดำบัน มีความเชื่อมั่นในพระผู้มีพระภาคเจ้ามาก พยายามให้บุตรผู้ไม่มีศรัทธา ไม่มี ความเลื่อมใสได้เข้าไปเฝ้าและฟังธรรมเทศนาจากพระศาสดา แต่ก็ไม่สำเร็จ

สิงคาลกบุตรกล่าวว่า การเข้าไปหาสมณะทั้งหลายย่อมไม่มีแก่นัน เพราะการเข้าไปหาสมณะก็ต้องไหว้ เมื่อก้มลงไหว้หลังก็เจ็บ เขาก็ด่ามัน จำเป็นต้องนั่งบนพื้นดิน เมื่อนั่งบนพื้น

ดินฟ้าก็จะเบื่อน จำเดิม แต่เวลานั่งใกล้ย่อมมีการสนทนา เมื่อมีการสนทนาย่อมบังเกิดความ
คุ้นเคย จากนั้นย่อมต้องนิมนต์ แล้วถวายจีวร และบิณฑบาต เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนั้น
ประโยชน์ย่อมเสื่อม

บิดามารดาแม้จะสอนจนตลอดชีวิต ก็ไม่สามารถจะทำให้บุตร เข้าใกล้พระศาสนาได้
ก่อนจะสิ้นชีวิต บิดาให้โอวาทบุตรว่าลูกควรจะลุกแต่เช้าตรู่ แล้วจงนอบน้อมทิตทั้งหลาย ทั้งนี้
บิดาประสงค์ว่า หากพระพุทธองค์ หรือพระสาวกทั้งหลายเข้าไปบิณฑบาต ได้เห็นการกระทำ
เช่นนั้นแล้ว จักได้ชี้แจงให้บุตรเกิดความเข้าใจ ความหมายของการไหว้ทิตในทางที่ถูกที่ควร
สิ่งกาลกบุตรจักได้บังเกิดความศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา

สิ่งกาลกบุตรไม่เข้าใจ และไม่ทราบจุดมุ่งหมายของบิดา หลังจากบิดาสิ้นชีวิตแล้ว
เขาออกไปประคองอัญชลี มีผ้าเปียก มีผมเปียก นอบน้อมทิตทั้งหลายอยู่ทุกเช้า ตามคำสั่ง
ของบิดามาตลอด

พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จออกมาบิณฑบาต ตรัสถามความเป็นมาของการกระทำเช่น
นั้น สิ่งกาลกบุตรจึงทูลถึงคำสั่งของบิดาให้ทรงทราบ พระพุทธองค์ทรงแนะนำ สิ่งกาลกบุตรจึง
กราบทูลขอประทานโอกาส ให้พระองค์ทรงแสดงการนอบน้อมทิตทั้งหลายในวินัยของพระอริยะ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงการละกรรมกิเลส ๔ ประการ คือ ปาณาติบาต
อทินนาทาน กาเมสุมิฉฉาจาร และมุสาวาท

ไม่เสพความเสื่อมแห่งโกศ ๖ คือ อบายมุขทั้ง ๖ ได้แก่ เป็นนักร้องสุรา ขอบเที่ยว
กลางคืน ขอบเที่ยวดูการละเล่น เล่นการพนัน คบคนชั่วเป็นมิตรและเกียจคร้านในการงาน
แล้วทรงตรัสการนอบน้อมทิตทั้งหลายว่า

มารดาบิดาเป็นทิตเบื้องหน้า	คือทิตตะวันออก
อาจารย์เป็นทิตเบื้องขวา	คือทิตใต้
บุตรภรรยาเป็นทิตเบื้องหลัง	คือทิตตะวันตก
มิตรอำมาตย์เป็นทิตเบื้องซ้าย	คือทิตเหนือ
ทาสกรรมกร	เป็นทิตเบื้องต่ำ
สมณพราหมณ์	เป็นทิตเบื้องบน

นี่คือทิตทั้งหลายในวินัยของพระอริยะเจ้าที่ควรนอบน้อม ฤกษ์สถิในตระกูลผู้ไม่
ประมาท ควรนอบน้อมทิตเหล่านี้ จักมีแต่ความเจริญ ไม่มีความเสื่อม

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดังนี้แล้ว สิ่งกาลกบุตรขอแสดงตนเป็นอุบาสก ผู้ถึงพระ
รัตนตรัยเป็นสรณะตลอดชีวิต จากนั้น พระพุทธองค์จึงเสด็จเข้าไปในกรุงราชคฤห์ เพื่อ
บิณฑบาต

โปรดเวไนยสัตว์ (๒)

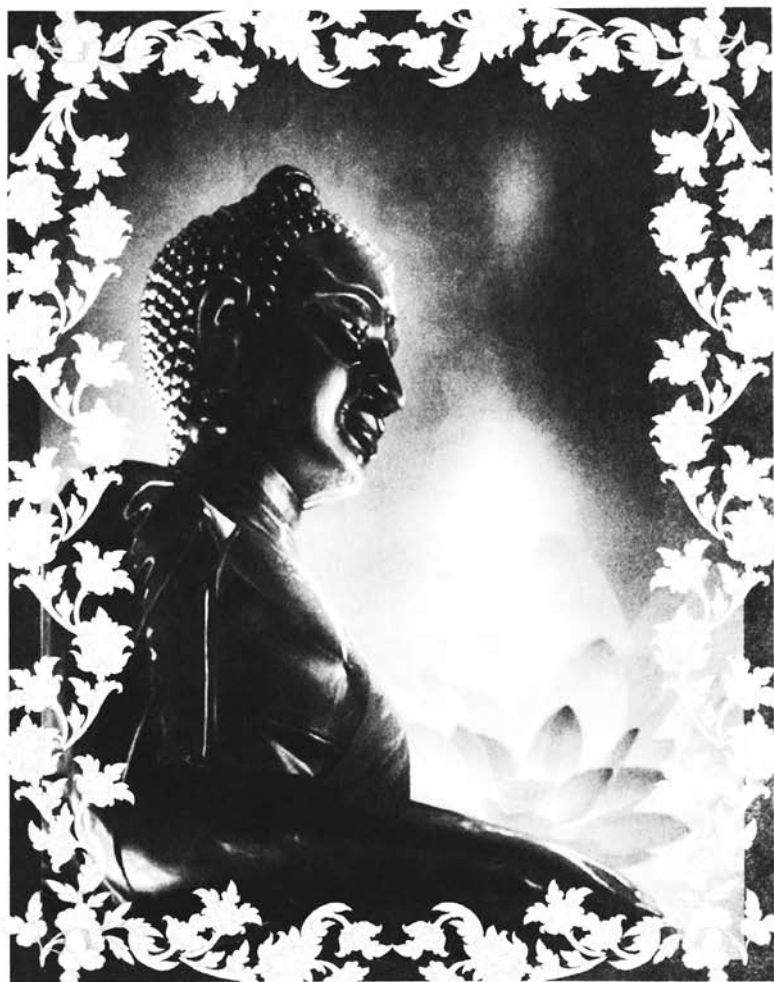
ครั้งหนึ่ง พระเจ้าพิมพิสาร มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ให้ส่งทูตไปยังเมืองจำปา แคว้นอังคะ มีรับสั่งให้ โสณโกพิริสเส บุตรเศรษฐีมาเฝ้า ดุจมีพระราชกรณียกิจบางประการ โสณะออกเดินทางพร้อมกับชนชาวอังคะจำนวนหนึ่ง มาเฝ้าตามพระราชดำรัส ครั้นมาถึงและถวายบังคมแล้ว พระเจ้าพิมพิสารทรงแนะนำชนชาวอังคะเหล่านั้นในประโยชน์ปัจจุบัน และรับสั่งให้ชนเหล่านั้นไปเฝ้าพระศาสดา เพื่อพระพุทธรองค์จักทรงสั่งสอนประโยชน์ภายภาคหน้า พวกเขาจึงพากันไปเฝ้าพระศาสดาที่เขาคิชฌกูฏ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงอนุบุพพิกขา และอริยสัจ ๔ คนทั้งหมดได้บรรลุธรรม ณ ที่นั้น ได้ขอแสดงตนเป็นอุบาสกผู้ถึงพระรัตนตรัย

โสณเศรษฐีบุตร มีความคิดว่าบุคคลที่ยังครองเรือนอยู่ จะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริสุทธิ์ดุจดั่งสังข์ที่ขัดแล้ว ทำให้ได้ง่าย เราพึงปลงผมและหนวดครองผ้ากาสาวะ ออกจากเรือนบวชเป็นบรรพชิต หลังจากชาวเมืองหลีกไปไม่นานนัก โสณโกพิริสเสได้เข้าไปกราบทูลพระพุทธรองค์ ของบรรพชานุโปสมบถ ครั้นได้รับบรรพชานุโปสมบถในพุทธสำนักแล้ว ไปพำนักอยู่ที่ป่าสีตวัน ท่านปรารถนาความเพียร เติบงกรรมจนเท่าทั้ง ๒ แดก สถานที่เดินจงกรมเป็อนโลहितดุจดถานที่ขมาโค

พระโสณโกพิริสเสคิดว่า บรรดาสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ปรารถนาความเพียร เราก็เป็นรูปหนึ่ง แต่ในจิตใจเรายังไม่หลุดพ้นจากอาสวะ สมบัติในตระกูลของเรามีอยู่ เราอาจบริโภคสมบัติและบำเพ็ญกุศลได้ เราจะลาสิกขาไปเป็นคฤหัสถ์ ใช้สอยโภคทรัพย์และทำบุญดีกว่า

พระศาสดาทรงทราบความกังวลใจของพระโสณะ จึงเสด็จจากเขาคิชฌกูฏ ไปปรากฏตรงหน้าท่านพระโสณะที่ป่าสีตวัน ตรัสว่า โสณะเมื่อเธออยู่ครองเรือน เธอเป็นผู้ฉลาดในการตัดพิน ก็สมัยใด สายพินของเธอตึงไป หย่อนไป หรือไม่ตึงไม่หย่อน เธอยอมสู้ในเสียงนั้น ฉันทใด ความเพียรที่เธอปรารถนามากเกินไป ย่อมเป็นไปเพื่อความฟุ้งซ่าน ความเพียรที่หย่อนเกินไป ย่อมเป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ดูก่อน โสณะ เธอจงตั้งความเพียรให้สม่ำเสมอ จงตั้งอินทรีย์ให้สม่ำเสมอ และจงถือนิมิตในความสม่ำเสมอ นั้น พระโสณะกระทำตามโอวาทนั้น หลีกออกจากหมู่ของผู้เดียว มีความเพียร ตั้งใจแน่วแน่อยู่ในพระโอวาทไม่นานนัก พระโสณโกพิริสเส ก็ได้เป็นพระอรหันต์รูปหนึ่ง ในจำนวนพระอรหันต์ทั้งหลาย

เมื่อบรรลุอรหันต์แล้ว ท่านพระโสณะได้เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าที่พระคันธกุฎี เขาคิชฌกูฏ กราบทูลว่า ข้าพระองค์ได้ทำกิจที่ควรทำเสร็จแล้ว บรรลุประโยชน์ของตนแล้ว หมตสันนิเลศเครื่องประกอบในภพ หลุดพ้นเพราะรู้โดยชอบ ภิกษุผู้น้อยย่อมเป็นผู้ยอมไปในเนกขัมมะ ๑ ความสังัด ๑ ความไม่เบียดเบียน ๑ ความสิ้นตัณหา ๑ ความสิ้นอุปาทาน ๑ ความไม่หลงไหล ๑

กระโถนข้างธรรมาสถ์

ฉบับที่ ๔ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือน มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ถาม : อยากทราบเกี่ยวกับเรื่องวิมุตตนิพพานพระเจ้าคะ ว่าเขาจะ สามารถถึงตามที่ตั้งใจ ได้ไหม ?

ตอบ : พวกวิมุตตนิพพานในความหมายของเรา ภาษาพระเรียกว่า “สัมภเวสี” สัมภเวสี คือ พวกที่เร่ร่อนไปตามที่ต่างๆ เพราะว่ายังไปตามบุญตามบาปของตนไม่ได้เนื่องจากตาย ก่อนหมดอายุขัย มันก็เหมือนกับว่า ถ้าหากว่าเขาหิวๆ ขึ้นมา ก็อาจหาทางแทรกใครสักคนหนึ่ง เพื่อที่จะบอกกล่าวอะไรบางอย่างหรือว่าขอให้เขาทำบุญให้หรือว่าขออาหารกินเลยนะ แต่ว่าไม่ได้ทำได้เนิ่นนานอะไรหรอก สักแป๊บเดียวก็ต้องออกแล้ว สิ่งได้เหมือนกัน ส่วนใหญ่แล้ว กำลังเขาน้อย ถ้าไม่ใช่คนๆ นั้นช่วงวาระบุญขาดลงจริงๆ โอกาสที่เขาได้รับประทาน...ยาก เพราะงั้นก็ต้องรอญาติโยมตัวเองทำบุญให้ไป สิ่งได้แทรกได้เหมือนกัน แต่ว่า...โอกาสน้อย เหลือเกิน

ถาม : ถ้าหากมาแทรกในคนที่มีความระมัดระวัง เขาเอาจิตมาแทรกได้ไง ?

ตอบ : แค่อดทับลงมา บังคับให้เราทำอาการตามที่เขาต้องการ จิตของเราก็ยังอยู่นะ จิตของเราอยู่แต่กำลังจิตที่เหนือกว่าของเขา เขาใช้กำลังที่เหนือกว่ากดลงมาให้เราทำอาการตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วสภาวะอย่างเทพที่มา

ตอบ : แบบเดียวกัน ไม่ได้มาเข้าตัวเราหรอก ยืนอยู่ข้างนอกนั่นแหละ แต่ใช้อำนาจจิตที่เหนือกว่ากด และก็บังคับให้ร่างกายของเราทำตามที่เขาต้องการให้พูด ให้แสดงท่าทางต่างๆ ตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วทำไมบางคนรับได้ บางคนรับไม่ได้ ?

ตอบ : ต้องมีกรรมเนื่องกันมาด้วย ถ้าไม่มีกรรมเนื่องกันมา ต่อให้เขาต้องการเราเท่าไร ก็ไม่สามารถจัดการอะไรเราได้หรอก ถ้าเจ้าของร่างไม่ยอมจริงๆ...ไม่มีสิทธิ์ ส่วนใหญ่แล้ว บรรดาช่างทรงต่างๆ ก็ต้องมีกรรมเนื่องกันมา ถึงสามารถคุมได้ ควบคุมได้ แทรกได้ สิ่งได้ในช่วงนั้นนะ

ถาม : แล้วอย่างพวกต้นไม้ที่มีแก่นนี้ เขาสามารถเข้าไปแทรกที่ตรงนั้นได้ อยู่ได้ยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นเทพ เทวดานี้สามารถขยายร่างให้ใหญ่ได้ เล็กได้ ตามต้องการ อัดภาพปกติของเขา คือ สามคาวุต...ถ้าเทียบเป็นมาตราปัจจุบัน คือ ๑๒ กิโลเมตร เกือบโยชน์หนึ่ง โยชน์หนึ่งมัน ๑๖ กิโลเมตร เขาสามารถที่จะทำรังให้เล็กลงได้ ขนาดที่อรรถกถาท่านเปรียบเปรยเอาไว้ว่า ๑ ปลายเข็มหมุด เทวดาท่านอยู่ได้ ๘ องค์ ต้นไม้มันใหญ่เบ้อเร่อเนะ แต่จริงๆ แค่อาศัยเอาวิมานไปปะเท่านั้น ไม่อย่างนั้นก็ต้องร่อนไปเร่มาหาคนจัดจรรยาไม่ได้

เดียวกันบรรลัยหมด อันนี้พูดเล่นนะจะ ไม่ชนกันหรอกนะ แต่ท่านก็ดูเหมือนกัน ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในสถานที่ที่ผิดปกติ อย่างเช่นว่า ขึ้นตามกำแพง ขึ้นตามหลังเขา อย่างพวกโพธิ์ พวกไทร ถ้าหากว่าเหล่านั้นโดนคนทิ้ง โดนคนถอนทิ้งในระยะเวลาอันใกล้เขาก็ไม่อยู่ให้เสียเวลาหรอก ชี้เกี่ยหาที่ใหม่

ถาม : แล้วอย่างพวกบอนไซเขาก็อยู่ได้ ?

ตอบ : ถ้าเป็นไม้มีแก่น ก็อยู่ได้ สบายเสียอีก เจ้าของดูแลดี

ถาม : แล้วอย่างพวกที่เป็นเครื่องรางของขลัง พวกไม้มีแก่น เช่น รัก-ยม อย่างนี้ละเจ้าคะ ?

ตอบ : พวกอย่างนี้พิธีเขามีอยู่ พิธีกรรม ถ้าหากคนทำถูกต้อง ใช้คำว่า พุทธาภิเษกก็ได้ของทั้งหลายเหล่านั้นเทวดาจะรักษา แต่ถ้าทำพิธีกรรมแบบไสยศาสตร์ ก็อาจได้ปรตอสุรกายไปแทน ต้องดูว่าการกระทำเขาแบบไหน ทำแบบหมอไสยศาสตร์หรือทำแบบถูกต้อง

ถาม : แล้วเข็คดียังไงคะ ?

ตอบ : อันนี้ต้องอาศัยทิพจักขุญาณหน่อย เชื้อยากนะ หัดเองให้เป็นง่ายดี

ถาม : ยังกะหัดกันง่ายๆ เลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ง่ายจะ...ง่าย ไม่ยากเลย กล้ายืนยัน

ถาม : ที่นี้พวกที่เล่นไสยศาสตร์ พวกอาคมอะไรอย่างนี้จะมีการปล่อยของตามวันพระ ช่วงวันพระเราจะทำยังไงที่จะไม่ให้โดนที่เขาปล่อย หรือว่าช่วยคนที่ถูกของที่ปล่อยออกมาแล้ว ให้เขาทุเลาลง ?

ตอบ : แยกเป็น ๒ ประเด็น อันดับแรกก็คือว่า บรรดาหมอไสยศาสตร์ วิชาการเขาเรียกว่าง่ายกว่า **มันร้อน** เมื่อมันร้อนถึงเวลาถึงวาระ อย่างเช่น ทุกวันอังคารหรือวันเสาร์ เขาจะต้องทำการปล่อยของนั้นออกไป ถ้าเขาไม่ปล่อยของนั้นออกไป ของนั้นจะเข้าตัวเขาเอง เขาก็ต้องทำพิธีของเขาไป สิ่งทั้งหลายที่เขาปล่อยไปนี้เรียกว่า “**ลมเพ-ลมพัด**” ถ้าหากว่าใครมีเคราะห์กรรม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เมื่อไปถึงมันจะกระทบ ทำให้เกิดเสียงดัง อย่างเช่น เหมือนยังกับใครสาธทรายใส่หลังคากราวไปเลย...หรือไม่มีเสียงใครเคาะข้างฝาปึกปึก ตับตึบ โบราณถึงได้แนะนำว่า **ถ้าได้ยินเสียงอะไรผิดปกติอย่าไปเอ่ยปากทัก** ถ้าหากว่าเอ่ยปากทักของดีแค่นั้นก็คุ้มไม่ได้ เหมือนกับเราเป็นเจ้าของบ้านแล้วเราเปิดประตูบ้านให้โจรมันเข้ามา ตำรวจเขาเห็นเจ้าของบ้านเต็มใจต้อนรับ คิดว่าคนรู้จักกันก็ไม่มายุ่งด้วย ประเด็นที่สอง ถ้าหากว่าถ้าเรากลัวจะโดนของนั้น อันดับแรกอย่าไปเอ่ยปากทักอะไรง่าย ๆ อันดับที่สอง พยายามภาวนาให้กำลังใจของเราตรงตัว จะได้มีสติอยู่กับตัวเราเสมอ ไม่ตกใจอะไร ถ้าตกใจง่าย ๆ เอ่ยปากทักอะไรขึ้นมา เขาจะเข้าแทรก เข้าสิง เข้าทับได้ หรือว่าจะมีผลให้ร้ายได้ในตอนนั้น ส่วนอีกเรื่องหนึ่งที่เรารู้ว่าจะช่วยคนเหล่านี้ได้อย่างไร ถ้าเขาโดนแล้ว ตัวเราเองถ้ามันใจตัวเองว่าเราทรงความดีระดับหนึ่ง เอาแต่ว่าทรงปฐมิดมานได้ก็พอ ทรงปฐมิดมานตั้งใจทำน้ามนต์ด้วยความเคารพในคุณพระรัตนตรัย ใช้อธิปัสสั ทังหมตก็ได้ เอาน้ามนต์นั้นรดรดหรือให้เขารับประทานก็จะแก้ได้ หรือไม่ก็ไปหาพระที่ คุณธรรมพอทรงความดีพอให้ทำน้ามนต์รดให้

รวดให้ ก็สามารรถแก้ได้ถอนได้ ไสยศาสตร์จริงๆ แล้วไม่น่ากลัว เพราะว่ากำลังใจของเขาเข้าถึงจุดสูงสุดของการภาวนาไม่ได้ เนื่องจากจิตที่มุ่งร้ายต่อผู้อื่น คิดร้ายต่อผู้อื่นทำให้ขาดตัวอุเบกขาในอารมณ์ผาน ถ้าไม่มีผานจะเข้าถึงกำลังสูงสุดไม่ได้ เราภาวนาให้กำลังใจทรงตัวแค่เกินอุปจารสมาธิหนึ่งไม่ต้องถึงปฐมผาน ของเขาก็ทำอะไรเราไม่ได้แล้วแต่อย่าเพลอสติ ถ้าเพลอสติ จะโดนได้ หลวงพ่อวัดท่าซุงท่านเคยแนะนำว่า ให้เราภาวนาในถอนเข้าให้กำลังใจทรงตัว แล้วอาราธนาบารมีพระ คือว่ามีพระเครื่องติดตัว ตั้งใจขอบารมีพระให้คุ้มครองเรา ภาวนาให้กำลังทรงตัว แล้วกลืนน้ำลาย ๓ ครั้ง จะสามารถป้องกันอันตรายพวกเหล่านี้ได้ทั้งวัน สำคัญอยู่ว่ากำลังใจของเราทรงตัวมั๊ย ? แก้ได้ถ้าสมาธิเราดีพอ ตั้งใจขอบารมีพระทำน้ามนต์ด้วยตัวเองก็ได้ อิติปิโสฯ ทั้งจบนะง่ายที่สุด

ถาม : ถ้าเราไปช่วยเขาแล้ว กลัวว่าของนั้นจะเข้ามาที่ตัวเรา

ตอบ : ตอนที่เราช่วยเขาไม่เข้าหรือกเพราะว่าบารมีพระ ถ้าเรายึดมันจริงๆ ของนั้นจะสลายตัวไปเลย แต่พวกท่านทั้งหลายที่เล่นไสยศาสตร์ มักจะรู้ว่าใครเป็นคนช่วย บางทีเขาเลี้ยงผีไว้ด้วยผีฟ้องเขาก็หันมาเล่นงานเราแทน เราเองนะโอกาสผลอมันมีเหมือนคนจ้องขโมยกับคนระวังไม่ให้โดนขโมยของ ให้คนระวังระวังยังงี้เดี๋ยวกก็พลาดจนได้ เพราะฉะนั้นถ้าไม่ใช่กรรมอันเนื่องกันมาจริงๆ ประเภทมาลัมพราตๆ มาดึ้นอยู่ตรงหน้า อย่าไปยุ่งกับเขาเลย อันตรายเปล่าๆ

ถาม : ถ้าเราจำเป็นจริงๆ ที่จะต้องช่วย มีวิธีที่จะป้องกันตัวเราในระยะยาวอย่างไร ?

ตอบ : ทำตะกรุดหรือฝ้ายันต์ด้วยพุทธมนต์ ถ้าอาราธนาพระสงเคราะห์ได้ก็วิเศษเลย ติดตัวไว้บอกให้อาราธนาทุกวันและอย่าเอาออกจากตัวจะป้องกันได้ ถ้าหมดทำจริงๆ ก็พระเครื่องจากสำนักที่เรามั่นใจว่าท่านทำขึ้นมาจากคุณพระรัตนตรัยแน่ๆ บอกให้ติดตัวไว้และอาราธนาทุกวัน ป้องกันได้

ถาม : ถ้าอาราธนายันต์เกราะเพชร...วัดท่าซุง...

ตอบ : ได้...เพราะว่ายันต์เกราะเพชรของวัดท่าซุงนี้ ต่อต้านพวกไสยศาสตร์โดยตรงเลย ได้รุ่นเก่าไปแล้วยิ่งดี รุ่นที่ราคา ๓๒๐ นั้นนะ อันนั้นชั่วคราว เพราะว่าพ่อทำ อย่างลูกเก่งแคไหนก็คงสู้พ่อไม่ได้หรอกนะ เอารุ่นเก่าดีกว่า เรื่องของยันต์เกราะเพชรหรือว่าธงแดงนะ ต่อต้านพวกไสยศาสตร์โดยตรงเลย เพราะว่ายันต์เกราะเพชรก็แตกลูกมาจากธงแดงนั้นแหละ ธงมหาพิชัยสงคราม ...ยันต์เกราะเพชรเป็นลูก...ธงมหาพิชัยสงครามเป็นพ่อ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วจริงหรือเปล่านั้นที่ว่ามันยันต์เกราะเพชรแล้ว ไสยศาสตร์จะเข้าได้แค่ข้อมือ ?

ตอบ : มันต้องดูด้วย ถ้าเรามีติดตัวไว้เฉยๆ ไม่เคยนึกถึงไม่เคยอาราธนา ก็เจ็บเหมือนกัน มันไม่เข้าแค่ข้อมือหรอก

ถาม : ถ้าให้เขาพกติดตัวด้วยยันต์เกราะเพชรแล้ว ...ต้องให้รักษาศีลด้วยไหมคะ ?

ตอบ : จำเป็นต้องมี ถ้าสามารถรักษาศีล เจริญภาวนาได้ ปลอดภัยแน่นอน เหมือนกับใส่เกราะไว้แต่หากว่า ไม่มีการรักษาศีล ไม่มีการเจริญภาวนา สักแต่ว่าติดตัวอยู่บางทีก็ช่วยอะไรไม่ได้ ที่บอกว่า "เข้าได้แค่ข้อมือ" ถ้ากำลังใจเราทรงตัวจริงเข้าใกล้ไม่ได้ชะด้วยเข้าไป แต่ถ้า

หากว่ามีเคราะห์กรรมอะไรบางอย่าง ก็เข้ามาได้แค่ข้อมือแค่ข้อศอก ถ้าเราอรารถนากำลังใจ
มั่นคงจริงๆ ไม่เกินข้อศอก

ถาม : ในกรณีที่เราได้ฉานหรืออะโรพิเศษขึ้นมา แล้วเรากลัวว่ามันจะสูญไป หายไป จะทำ
อย่างไรให้คงอยู่กับเรา ?

ตอบ : ซ้อม...ต้องใช้ให้บ่อยๆ นะ ต่อให้เป็นฉานสมบัติ หรือทิพจักขุญาณ หรือวิชา ๓
อภิญา ๕ อภิญา ๖ สมบัติ ๘ อะไรก็ตาม ก็ต้องซ้อมบ่อยๆ กำลังใจเหล่านี้เป็นกำลังของ
ฉานสมบัติเสียส่วนใหญ่ กำลังฉานสมบัติ ถ้าร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วย เหนื่อยมากๆ หิว
มากๆ ส่วนใหญ่มักจะเสื่อมของมันเอง ต้องทำให้ทรงตัวชนิดที่ต้องการเมื่อไหร่เข้าได้ทันที
หรือว่าพิจารณาจนเข้าใจจริงๆ ว่ากรรมกองนี้เรารู้ตลอดแน่แล้ว อย่างนั้นถึงจะอาศัยได้ ถ้า
หากทำๆ ทิ้งๆ ไม่ต่อเนื่องกัน โอกาสที่จะเสื่อมมีสูงมาก เพราะฉะนั้นต้องทำให้ต่อเนื่อง แล้วก็ทำ
ซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งขึ้นใจจริงๆ

ถาม : ต้องภาวนาอะไรก่อนไหมคะ ?

ตอบ : ภาวนาอะไร ? กรรมฐานกองไหนใช้คำภาวนาตามนั้น ถ้ามีเวลามาก ก่อนทำกรรมฐาน
สวดมนต์ให้พระอะไรของเราก่อนก็ได้ แต่ถ้าหากว่าไม่มีเวลาของเราเอง ก็เริ่มต้นด้วยบท
ภาวนาไปเลยก็ได้

ถาม : ถามเรื่องการสิงของวิญญาณเมื่อกี้นี่เจ้าคะ พอตีไปที่บ้านหลังหนึ่งคะ มีกอไผ่อยู่หน้า
บ้าน เป็นกอใหญ่พอสมควร พอไปเราก็เห็นวิญญาณสิงอยู่ในกอไผ่...เราก็บอกว่า เตี่ยทำบุญ
ส่งไปให้นะ พอทำเสร็จวิญญาณตัวนั้นไป อีกไม่นานวิญญาณตัวใหม่ก็มาอยู่ตรงนั้นอีก อันนี้
เพราะอะไรเจ้าคะ ?

ตอบ : บางทีมันเป็นที่อาศัยของเขาละ วิญญาณบางประเภทอาศัยจอมปลวก วิญญาณบาง
ประเภทอาศัยอยู่ในกอไผ่ หรือร่มเงาไม้ใหญ่อยู่อาศัยก็มี คนนั้นได้บุญของเราแล้วไปจากสถาน
ที่นั้น...มันเท่ากับบ้านว่าง พอบ้านว่างคนใหม่มาเจอ เขาอยู่ต่อ ให้เขาอีก เตี่ยก็ไปอีกแหละ

ถาม : อย่างนี้ก็แสดงว่าเป็นที่พักอาศัยชั่วคราวของบรรดาผีสิงทั้งหลายสิเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาไม่ได้บุญอาจพักถาวรก็ได้ (หัวเราะ) ถ้าหากว่าเราให้บุญเขา ก็พัก
ชั่วคราว ถึงเวลาเขาก็ไป

ถาม : เพราะว่าเจ้าของบ้านได้ยินเสียงกระซิกกระซี้ แบบร้องไห้ ได้ยินชัดมาก แล้วก็เกิด
อาการกลัวเราจะเอากอไผ่นั้นออกไหม ? หรือว่าเราจะทำอย่างไร ?

ตอบ : ถ้าสงสารเขา ก็อย่าไปยุ่งกับกอไผ่ ถ้าสงสารตัวเองมากกว่า ก็เอาให้ราบไปเลย
(หัวเราะ) จริงๆ แล้วเขาแค่อาศัยร่มเงาไม้เท่านั้น

ถาม : เขาจะไม่มาทำร้ายใช้ไหมคะ หรือแค่มาดู ?

ตอบ : ถ้าหากว่าช่วงอกุศลกรรมเข้า แบบที่ภาษาชาวบ้านเรียกว่า “ดวงตก” บางทีเขาอาจ
ฉวยโอกาสได้ แต่ถ้าในเขตบ้านของเรามีพระภูมิเจ้าที่ที่ได้รับการบูชาถูกต้อง ให้ความเคารพท่าน
สิ่งเหล่านี้เข้ามาข้างในไม่ได้

ถาม : แล้วมีไหมคะ แบบไม่ดูแลเจ้าที่ เจ้าที่ปล่อยให้เข้าเลย ?

ตอบ : ไม่มีจะ ยกเว้นว่าเราไม่สนใจเจ้าที่เลย ไม่เคยขอให้ท่านช่วยเลย ไม่เคยให้ความเคารพท่านเลย ไม่รู้จะช่วยทำไม ?

ถาม : อ้อ...ก็มีเจ้าที่แบบมองเฉยๆ

ถาม : เทวดาท่านถืออุเบกขามากกว่าเราเยอะ ถ้าหากว่าไม่ให้ความเคารพท่าน ไม่เรียกให้ท่านช่วย ท่านก็นั่งมอง มันแกงเองนี่หว่า ไม่เรียกให้ท่านช่วย ดูซิว่ามันจะทำยังไง ระวังเอาไว้นะ เจอมาเองแล้ว พวกพระอยู่กับตัวเต็มที ผีมันบีบคอเสียแทบตาย ก็สงสัยว่าพระทำไมไม่ช่วย หลวงพ่อถามว่า “แกอาราธนาบ้างหรือเปล่า บอกเปล่าครับ เออ...สมน้ำหน้ามัน ถ้าเอ็งไม่เรียกให้ท่านช่วย ท่านก็นั่งมอง ดูซิว่ามันจะแกงแคไหน” (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้ท่านมีการมองด้วยหรือคะ นี่กว่าท่านมีการทำงานแบบอัตโนมัติ ?

ตอบ : เราเองยอมทำโอทีใหม่ล่ะ โดยไม่ได้สตางค์นะ

ถาม : อาราธนาสงฆ์ที่ว่านี้ ต้องทำยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : ตั้งใจนึกด้วยความเคารพ คาถาอาราธนา ก็มี ของหลวงพ่อบ้านใช้ “อิทธิฤทธิ์ พุทธนิมิตตั้ง ขอเดชเดชะขง ขอเดชเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่มะอะอุนี้เถิด” นั่นแหละคำอาราธนาคำอัญเชิญคุณพระเขามีอยู่

ถาม : มีคนเขาบอกว่า เวลาจะต่ออายุหรือต่อชีวิตให้ยืนยาวให้ไปทำบุญโลงศพ ช่วยได้จริงหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ช่วยได้ มันช่วยได้ตรงที่เป็นมรณานุสติ อย่าลืมนะว่ามรณานุสติเป็นกรรมฐานใหญ่ หนึ่งในอนุสติ ๑๐ กอง ถ้าทำเป็นเข้าถึงนิพพานได้เลยเสียด้วยซ้ำไป เราไปซื้อโลงศพก็รู้อยู่แล้ว ซื้อไปใส่คนตาย ถ้าเฉลี่ยวไลจกัณดินึง เราเองก็จะตายอยู่แล้ว ถึงต้องมาซื้อโลงศพต่ออายุ การต่ออายุก็เชื่อว่าได้อยู่ได้ตลอดไป ดังนั้น เราเร่งทำความดีในวันนี้ดีกว่า ลักษณะอย่างนี้แหละ เรียกว่ามรณานุสติ การนึกความตายเพื่อให้เกิดความไม่ประมาท มันเป็นบุญใหญ่มาก บุญใหญ่ตัวนี้จะทำให้เราห่างกรรมอันนั้นออกมา ทำให้เหมือนกับการต่ออายุได้ แล้วลักษณะของการสะเดาะเคราะห์ต่ออายุ อย่างบั้งสุกุลตายบั้งสุกุลเป็น อันนั้นก็นึกถึงความตาย ไปวัดก็นึกถึงพระพุทธรูป ได้กราบพระ ได้ไหว้พระ ได้ทำบุญ ได้นึกถึงความตาย ใจเกาะนิพพาน เหล่านี้จะเป็นกรรมฐานใหญ่ บุญใหญ่ ทำให้เราห่างจากเคราะห์กรรมอันนั้นออกมาแต่เขายังตามอยู่ มีโอกาสเขายังที่จะสนองได้อยู่ ดังนั้นเราต้องทำความดีให้ต่อเนื่อง เพื่อที่จะได้ไม่พลาดให้แก่เขาอีก ทำอย่างอื่นได้ไม่จำเป็นต้องซื้อโลงศพอย่างเดียว ปล่อยสัตว์ใหญ่อย่างวัว ควาย อะไรก็ได้ แต่ทำให้เป็นสัตว์ที่เขาจะฆ่า จะได้มีผลในการต่ออายุ ถ้าไม่ใช่สัตว์ที่เขาจะฆ่าก็ได้แต่เมตตาเฉยๆ

ถาม : ต้องไปที่โรงฆ่าสัตว์ แล้วตัวที่จะถูกฆ่าในนั้นเลยหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : จ้า...

ถาม : ได้เจอคนๆ นึง ขอต่ออายุพ่อเขาด้วยการตั้งจิตอธิษฐานรวบรวมกุศลผลบุญตั้งแต่อดีตชาติเพื่อต่ออายุพ่อ คุณหมอก็บอกทำไม่อยู่ดีๆ อาการดีขึ้น ตอนแรกจะเสียชีวิตอยู่แล้ว

ตอบ : ตัวนั้นเป็นอธิษฐานบารมี บุคคลที่ใช้อธิษฐานบารมีเป็น ต้องสร้างบุญสร้างกุศลมาจนถึงระดับปรมาตมบารมีแล้วเท่านั้น บุคคลที่สร้างความคิดมาจนถึงปรมาตมบารมีจะประกอบด้วยฤทธิ์ คือสิ่งที่อัศจรรย์เกินกว่าคนอื่นจะทำได้ ฤทธิ์ตัวนี้ เรียกว่า ฤทธิ์ที่เกิดจากการอธิษฐาน ตั้งใจให้เป็นอย่างไรก็จะเป็นอย่างนั้น แต่ไม่สามารถฝึกฝนของกรรมได้นาน ถึงจะต่ออายุได้อะไรก็ได้ แต่ถ้าหากว่าบุคคลนั้นไม่ได้ทำความดีต่อ จะไปในเวลาอันไกลเหมือนกัน แต่ว่าตอนนั้นสามารถช่วยเขาได้ ถ้ากำลังสูงเท่าไรก็สามารถช่วยได้มากเท่านั้น ตัวอย่างคือ หลวงปู่ครูบาชัยวงศ์ ท่านใช้คาถาต่ออายุ ท่านต่อได้ ๒ ปี อตมาใช้วิธีเดียวกันหมดเลยต่อได้ ๒ วัน ต่างกันสิบโลกเลย เพราะฉะนั้นมันอยู่ที่กำลังบารมีของคนที่ตั้งใจอธิษฐานด้วย อธิษฐานนี้เป็นฤทธิ์ ๑ ใน ๑๐ อย่างนะ ฤทธิ์ที่เราหมายถึงส่วนใหญ่เราคิดว่า เป็น “วิภวฤทธิ์” คือสามารถผดแผดแสงสำแดงฤทธิ์ได้พิลึกพิลั่นต่างๆ นานา แต่ความจริงมันมีตั้ง ๑๐ อย่าง มันมีทั้งฉานฤทธิ์...ฤทธิ์ที่เกิดจากฉานสมาบัติ อธิษฐานฤทธิ์...ฤทธิ์ที่เกิดจากความตั้งใจมั่นของเรา ฐานฐานะฤทธิ์...ฤทธิ์ที่เกิดจากฐานะอันสูง อย่างพระเจ้าแผ่นดิน เจ้าพระยามหากษัตริย์ สั่งให้เป็นก็เป็น สั่งให้ตายก็ตาย วิชชาภัยฤทธิ์...ฤทธิ์ที่เกิดจากวิชาภากร อย่างเช่นว่ารถไฟทั้งคัน ทำไมเอาไปลอยอยู่ข้างบนได้ เหล็กน้ำหนักหลายร้อยตัน ทำไมลอยน้ำได้ ลอยอยู่บนฟ้าได้ อย่างนี้เป็นต้น มีทั้งหมด ๑๐ อย่างด้วยกัน พระพุทธเจ้าบอกไว้ละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์ ถือว่าเป็นฤทธิ์โดยอธิษฐานอย่างหนึ่ง แสดงว่าคนๆ นั้น กำลังเขาสูงมาก สร้างบารมีมาเยอะมากและอธิษฐานด้วยความตั้งใจจริงก็สำเร็จสมกับที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วคนที่จะมีฤทธิ์ได้ ทำยังไงถึงจะมีฤทธิ์ได้เจ้าคะ ?

ตอบ : ต้องดูว่าฤทธิ์แบบไหน มันมีอยู่ตัว เรียกว่า “กัมมวิปากชาฤทธิ์” ฤทธิ์ที่เกิดโดยวิปากกรรม เราลองไปเดินตามพวกชาวเขาตูดขี้ มันไป ๓ ลูกเขาแล้ว ลูกแรกเรายังตะกายข้ามไปไม่ได้เลย (หัวเราะ) นั่นเป็นฤทธิ์โดยวิปากกรรมอย่างหนึ่งนะ อย่างเช่นว่า นกเกิดมาบินได้ เราฝึกควาโยกสธินแทบตายกว่าจะเหาะได้แบบมัน ปลาทำไมอยู่ในน้ำได้ ทำไมไม่ใส่เตี๊ยมุดดินดำดินได้ เป็นฤทธิ์ที่เกิดโดยวิปากกรรมของเขา เรียกว่า “กัมมวิปากชาฤทธิ์” ถ้าอยากจะมีต้องฝึกกสธิน ๑๐ อย่าง เอาให้คล่องตัว แล้วคราวนี้เราก็จะเริ่มตั้งแต่ วิภวฤทธิ์ คือจะแสดงอะไรก็ได้ตามใจชอบ

ถาม : แต่ถ้าเล่นจะติดฤทธิ์หรือเปล่า ?

ตอบ : อยู่ที่เรา ถ้าเรามีสติรู้อยู่เสมอก็ไม่ติด แต่ถ้าเพลิน หลงไปตามลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ที่ได้มาจากการที่เรามีฤทธิ์ ก็เปรียบร้อยในเวลาอันสั้น

ถาม : แล้วพวกที่เล่นกสธิน ฟังกสธินนี้เจ้าคะ จะทำให้มีฤทธิ์หรือเปล่า ?

ตอบ : บอกแล้วไง ว่าให้ฝึกกสธิน ๑๐ พวกเล่นกสธิน ฟังกสธินนั่นแหละ มันอยากมีฤทธิ์กันล่ะ (หัวเราะ)

ถาม : เวลาที่เราทำบุญแล้วอธิษฐานจิตว่า ขออย่างนั้นขออย่างนี้กับการไม่อธิษฐานเลย การทำบุญแบบไหนดีกว่ากันคะ ?

ตอบ : แบบอธิษฐานดีและถูกต้อง แบบไม่อธิษฐานเลยอาจพลาดจากประโยชน์ใหญ่ไปได้ การทำบุญโดยอธิษฐานขอให้เป็นนั่นเป็นนี่ เราจะขอหรือไม่ขอก็ตาม สิ่งที่เราทำทั้งดีและชั่ว จะส่งผลกลับคืนมาอยู่แล้ว ถึงคุณต้องการหรือไม่ต้องการผลที่คุณกระทำคุณได้แน่ มันก็จำเป็นต้องกำหนดเจาะจงไปเลยว่าผลที่เราทำนั้นเราต้องการให้เป็นแบบไหน เป็นเมื่อไหร่ ถ้าเราตั้งใจแบบนี้เหมือนกับยิงปืนเล็งเป้า มันก็ถูกต้องสามารถยิงได้แม่นยำ แต่ถ้าหากไม่มีการเล็งเลยไม่ได้กำหนดเลย เราทิวข้าวตอนนี้ แต่อีก ๓ วันข้าวค่อยจะมาถึง เป็นไง...ใส่กิวเลย ดีไม่ต้องตาย แบบอานันทเศรษฐี อานันทเศรษฐีตอนเป็นเศรษฐี ถ้าฟังพระพุทธเจ้าเทศน์จะได้เป็นพระอนาคามี แต่ถ้าหากทรัพย์สินลดน้อยลงมาเป็นคหบดี ฟังพระพุทธเจ้าเทศน์จะได้เป็นพระโสดาบัน บังเอิญถ้าเขารักษาทรัพย์สินไม่ได้ ทำให้ยากจนกลายเป็นขอทาน พระพุทธเจ้าบอกว่าเทศน์แล้วจะไม่มีผล เพราะจิตของเขากังวลอยู่ด้วยการทำมาหากิน ก็เลยเสื่อมจากมรรคผลไปอย่างน่าเสียดาย พระอานนท์ถามว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่าผู้ใดมีวิสัยจะได้มรรคผลจะไม่เสื่อมจากวิสัยอันนั้น แล้วทำไมอานันทเศรษฐีถึงได้เสื่อม พระพุทธเจ้าตรัสว่า อานันทเศรษฐีขาดอธิษฐานบารมี เพราะฉะนั้นที่บอกว่าทำบุญแล้วอธิษฐานเป็นการโลกะอย่าไปฟัง เราต้องการหรือไม่ต้องการ ผลนั้นเกิดกับเราแน่ จะโลกหรือไม่โลกเกิดแน่ แต่เราอธิษฐานนั้นเป็นการเจาะจงว่าให้เกิดอย่างไร เกิดเมื่อไหร่ ตัวนั้นเป็นตัวกันเอาไว้ก่อน เพื่อว่าในเวลาที่เราต้องการแล้วได้จริงๆ ไม่ใช่ว่าตอนเราต้องการไม่ได้ มาตอนเราไม่ต้องการ บางทีถ้าเป็นอย่างอานันทเศรษฐีก็พลาดประโยชน์ใหญ่ในชีวิตไปเลย เป็นพระอนาคามีอย่างไร ก็ไม่ต้องไปเกิดใหม่มาทุกข์แล้ว นี่กลายเป็นขอทานไม่ทราบว่าจะเวียนตายเวียนเกิดอีกก็เหมือนที่แสนกัปป์ ต่อไปอธิษฐานให้เยอะๆ (หัวเราะ) จริงๆ แล้ว แค่อธิษฐานขอไปนิพพานอย่างเดียว กว่าจะไปถึงยอดเขาตลอดทางมีอะไรมันกวาดไปหมดอยู่แล้ว

ถาม : ถ้าเราอธิษฐานไปแล้ว สมมติว่าเราเคยอธิษฐานในอดีตชาติ แล้วพอมานในชาติปัจจุบัน เรายังไม่รู้ ว่า ณ ผลกรรมที่เราได้รับในปัจจุบันนี้ อาจเป็นเพราะว่าเราอธิษฐานไว้แล้วก็ตาม ถ้าเราขอยกเลิกการอธิษฐานของเรา

ตอบ : ได้...อธิษฐาน ก็คือ การตั้งใจมั่น เราสามารถเปลี่ยนใจได้ มีสิทธิเปลี่ยนใจได้ตลอดเวลา

ถาม : แล้วอย่างที่เราทำบุญแล้วนี่นะคะ เราจะอุทิศส่วนกุศล ลำดับที่เราอุทิศส่วนกุศลมีผลไหมคะ ว่าเราจะต้องอุทิศให้ผู้ใดก่อน ?

ตอบ : เรียกว่ามีก็ได้ มันขึ้นอยู่กับผู้รับ ถ้าผู้รับกำลังบารมีเขาสูงกว่า อยู่ในสถานที่สมบูรณ์พร้อม จะให้ก่อนให้หลังทำไม่ได้แน่นอน แต่ขณะเดียวกัน ถ้าหากว่าเป็นพวกเปรต อสุรกาย สัมภเวสี เหล่านี้ ถ้าให้ท่านก่อน ท่านก็จะได้ดีเต็มๆ ถ้าไม่ได้ให้ท่านก่อนแต่บอกให้เป็นการทั่วไป บางทีพวกที่กำลังใจสูงกว่ามันแทรกเข้ามา มันเอาไปหมด คนที่กำลังน้อยกว่าก็อาจเข้าไม่ถึง เคยเวลาไปรยอาหารแล้วสัตว์มันแย่งกันไหมล่ะ ? ตัวที่แข็งแรงกว่าเท่านั้นที่จะได้ ลักษณะเดียวกันเขาต้องการก็ต้องกันไม่ให้คนนี้เข้ามา

ถาม : ถ้าอย่างนี้ เวลาเราจะทำบุญให้ใคร เรายะบุ...

ตอบ : เจาะจง...ระบุชื่อให้เขาไปก่อนเลย แล้วค่อยอธิษฐานอย่างอื่น

ถาม : แล้วต้องจัดใหม่คะ ว่าต้องให้ใครต่อ ?

ตอบ : ก็แล้วแต่เราชอบใจ เอาตามแบบหลวงพ่อก่อน ท่านก็ให้เจ้ากรรมนายเวรก่อน ถัดจากเจ้ากรรมนายเวร ก็เป็นเทวดาที่รักษาตัวเอง เทวดาทั้งหมดทั่วสากลพิภพ จนถึงพระยายม แล้วค่อยให้ญาติโยมที่ตายไปแล้ว จะใช้ญาติหรือไม่ใช้ญาติให้ทั้งนั้น

ถาม : แล้วอุทิศให้ตัวเองได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จะ แต่อุทิศให้ตัวเอง อุทิศหรือไม่อุทิศตัวเองได้อยู่แล้ว ได้ตั้งแต่ตอนทำแล้ว

ถาม : แล้วการกรวดน้ำ กรวดน้ำยังไงเขาจะได้ ?

ตอบ : **แค่เรารู้ใจ** ว่าผลบุญทั้งหมดที่เราทำในครั้งนี้ ขอให้เขาโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าไร ขอให้เขาได้รับด้วย แค่นี้เขาก็ได้รับแล้ว **ไม่ต้องไปเสียเวลาเอาน้ำรดมือหน้า** ใช้น้ำรดมือหน้าแบบของพราหมณ์รดมือตัวท่านเอง เลยเป็นแบบยึดต่อๆ มา

ถาม : วันก่อนได้อ่านหนังสือหลวงพ่อก่อน-ตอบ ที่บอกว่าเมื่อเสียชีวิตปรากฏว่าได้เข้าไปในนรก ผ่านมาตลอดทางก็เจอมีอาหารมีอะไรคล้ายกับตัวเองใส่บาตร อะไรทุกอย่างของเขาเอง แล้วน้ำมีแค่ครึ่งขวด แล้วคนที่พาไปบอกกว่าเวลาทำบุญตกบาตร เขาต้องใส่น้ำให้ด้วยเป็นลักษณะกรวดน้ำก็ต้องใช้น้ำ

ตอบ : จริงๆ แล้วให้เป็นอาหารก็สมบุญแล้ว บรรดาผู้ที่ตายใหม่ๆ อันนี้ฟังให้ดีนะ ถ้าไม่เคยฟังจากที่อื่น ๆ อาจกลายเป็นสิ่งไม่ตรงกับเค้า บรรดาผู้ที่ตายใหม่ๆ **อุปาทานทำให้เขารู้สึกว่าเขาต้องกิน ต้องใช้อะไรต่างๆ เหมือนกับคนอยู่** สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นก็จะมาปรากฏรอให้เขา แต่ถ้ามหากว่าบุคคลที่ทำความดีสูงๆ ผลบุญจะส่งให้เขามีกายทิพย์อัมทิพย์ไปเลย ไม่ต้องเสียเวลาไปกิน ถ้าใหม่ๆ อาจต้องไปนั่งเคี้ยวอยู่หลายมื้อ ลำบากจะแย่ พอรู้ตัว เฮ้ย ! กูเป็นเทวดานี้หว่า จะเสียเวลากินทำไมก็หายไปหน่อย ถ้าใหม่ๆ เป็นเหมือนกันนะพวกยังติดอุปาทานอยู่ มันมีอยู่สถานที่หนึ่งใครเคยไปหรือยังไมรู้อ มันมีพวกบรรดาตลาดให้จับจ่ายใช้สอยกัน มีเดินเข้าเดินออกกัน ซื้บกันให้มั่วเลย ! มีเหมือนกัน พวกที่ไปใหม่ๆ ละนิสัยมนุษย์ไม่ได้ก็ไปอยู่แถวนั้นแหละ พอรู้ตัวว่าเป็นเทวดาสบายกว่ากันตั้งเยอะ มาเดินกันให้เมื่อยทำไม เขาก็เลิก...

ถาม : แล้วที่เวลาเขาเผากระดาษเงินกระดาษทองไป เขาก็ได้สิคะ ?

ตอบ : ได้ซี้เค้าจะ...(หัวเราะ)

ถาม : ยังไม่ถามเลย ทำไมชนลูกชู้เลยเจ้าคะ ?

ตอบ : มันอยากลูก **ชนลูกมันมีหลายอาการนะ** อาการที่ร่างกายกระทบหนาวก็ชนลูก อาการกลัวก็ชนลูก อาการปิติก็ชนลูก ตัวปิติมันจะเป็นปิติเพราะตัวเองได้ทำความดี มันมีอยู่ตัวหนึ่งเขาเรียกว่า **ชนกูปิติ** ชนมันลูกเหมือนกัน แล้วอีกอย่างหนึ่งก็คือ **ผีจะมา** อันนี้ไม่ได้พูดเล่น ถ้าเขาอยู่ในบริเวณนั้นแล้วเรารับสัมผัสได้ ช่วงนั้นชนจะลูกเกี้ยวๆ เป็นระยะๆ นำดินแดนใหม่

ถาม : ตื่นตื่นเจ้าค่ะ เคยมีผีตามมาเจ้าค่ะ คือไปบ้านคนนึงแล้วเขาเสียชีวิต เราก็มารู้ว่าไอ้ที่ตรงที่เรายืนอยู่ เขาตายอยู่ พอเย็นสักพัก กลิ่นมาแล้วเจ้าค่ะ พอกลิ่นมาไม่นาน ก็เริ่มมีอาการจะเข้ามาที่ตัวเรา เราก็ง่วงหนีออกจากจุดนั้น เหมือนแบบมีลมเหม็นๆ วิ่งตามเข้ามา จะเข้าปากนะเจ้าค่ะ

ตอบ : รอดมาได้...ไม่น่าเลย อยากจะดูสื่อตอนโดนสิง ออกอาการยังไง (หัวเราะ)

ถาม : ตอนนั้นคิดว่าถ้าไม่ได้นึกถึงคุณพระคงแย่เหมือนกัน...

ตอบ : แย่เหมือนกัน แต่จำเอาไว้ว่า ถ้าไม่เคยมีกรรมเนื่องกันมาแล้วเราผู้เป็นเจ้าของร่างไม่อนุญาต เขาทำยังไงก็สิงไม่ได้

ถาม : แต่คุณแม่รีบเอาน้ำมนต์เจ้าแม่กวณโณมิใส่ แล้วอาเจียนออกมาเจ้าค่ะ เขาจะเข้าทางปากได้หรือเปล่าเจ้าค่ะ ?

ตอบ : รอบตัว ทุกชุมชนก็ได้ ไม่เป็นไร...แก้ได้แล้ว

ถาม : มีพลังแรง ได้กลิ่นออกมาด้วย

ตอบ : มันก็ไม่ได้แรงอะไรนักหนาหรอก ถ้าหากว่าพลังของเขาสัมบูรณ์จริงๆ เขาสามารถปรากฏกายตอนกลางวันแสกๆ ให้คนหมู่มากเห็นได้พร้อมกันด้วย ของเขามาได้แค่นั้น เท่านั้น ยังถือว่าโนนอยู่สุดปลายตะโกนเลย ราชที่กำลังเขาสองสามารถปรากฏกายออกมาพูดคุยแจ้งความประสงค์ของเขากับเราได้ ราชที่กำลังต่ำหน้อยเห็นได้แต่รูปไม่ได้ยินเสียง ราชที่กำลังต่ำลงไป รูปไม่เห็นแต่ได้ยินแต่เสียงเท่านั้น ที่ต่ำที่สุดก็คือรูปก็ไม่ได้ยิน ได้กลิ่นอย่างเดียวเท่านั้น นับว่าแย่มากๆ เพราะฉะนั้น ไอ้ที่เราเห็นหน้าตาและทะลุไม่ได้ ไอ้นั้นของมันเต็มที่แล้วนะ ได้สวยแค่นั้นนะ นั่นสวยที่สุดของเขาแล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปเจอผีอย่าไปกลัว เขาน่าสงสารมาก เป็นผู้ที่ขาดแคลนหาความสวยงามก็ไม่ได้ เปลี่ยนโลกทัศน์เสียใหม่ ผีไม่ได้น่ากลัวน่าเกลียด แต่น่าเวทนาที่สุด พยายามเร่งตัวเองจนเต็มที่แล้วบนหน้าได้สวยแค่นั้น เพื่อมาพบกับเรา แทนที่เราจะอุทิศสวนกุศลให้เขา วิ่งหนีไม่พอ ด่ามันอีก นั่งร้องไห้ไปหลายตลบแล้วละ

ถาม : อย่างนั้นคนที่ตายไปแล้วยังอยู่ในสภาพนั้น คือไม่มีบุญที่เปลี่ยนสภาพเขาได้เลยหรือเจ้าค่ะ ?

ตอบ : ก็บางที่เขาพบที่มีบุญกุศลมากก็ต้องการบุญกุศลอันนั้น อย่างเช่นที่เราอาจได้ทำบุญใหญ่โดยการถวายสังฆทานหรือวิหารทานมา เขาไปในบริเวณนั้นเขาอยากได้ส่วนกุศลนั้น พยายามติดต่อกับเรา แต่ไอ้เราก็ดูหุนหันก ตามอดขาดทิพจักขุญาณขึ้นมา พยายามเต็มที่แล้วก็ได้แค่นั้น ไม่รู้ทำไงเข้าสิงมันซะเลย ให้มันร้องบอกคนอื่นเป็นภาษามนุษย์ดีกว่า ถ้าหากว่าเขาสามารถที่จะใช้กำลังข่มเราลงได้ เราก็จะพูดตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วก็มีอยู่ครั้งหนึ่งเจ้าค่ะ เพิ่งจะถวายสังฆทานพระประธานมา อยู่ดีๆ คนขับรถเนี่ยะ...ก็ขับรถเข้าไปในป่าช้า ไม่ทราบว่าเขาทำยังไง ถึงได้ดึงสภาวะของคนขับรถเข้าไปในป่าช้า ?

ตอบ : แสดงอยู่ ๒ อย่าง อย่างแรกก็คือ กำลังเขาสองมาก อย่างที่สอง คนขับของเราเนี่ยะที่สุดเลย จิตอ่อนมากจนเขาสามารถครอบงำได้ง่าย แต่ทั้งนี้ ทั้งนั้นด้วยกรรมเนื่องกันมา

ทำให้เขาเห็นเราว่า เฮ้ย ! เพื่อนเราหรือเปล่าหว่า ทำบุญมาขอแบ่งหน่อย จะต้องมီးอะไรบางอย่างที่เนื่องกันมาด้วย

ถาม : ถ้าอย่างนั้น ระหว่างศพที่เผากับศพที่ฝัง พลังความรุนแรงของวิญญาณ....?

ตอบ : ใอนั้นมันศพ มันอยู่ที่ตัวเขาเลยที่จิตเขาเลย ถ้าหากว่าจิตของเขาประกอบด้วยกำลังบุญที่ทำมามาก หรือว่าความโกรธ เกลียด อาฆาตแค้น อย่างฝังใจรุนแรงมาก อันนั้นกำลังเขาจะสูง อีกฝ่ายหนึ่งสูงด้วยความดี ฝ่ายหนึ่งสูงด้วยความชั่ว ไอ้ศพก็คือศพ ทำยังไงก็เรื่องของมัน เผาก็กลายเป็นขี้เถ้า ผึ่งก็เปื่อยจมดินไป แต่ดวงจิตที่ประกอบด้วยบุญด้วยบาปต่างหากล่ะว่าทำมากน้อยแค่ไหน ถ้าทำมามากกำลังสูงก็แรงมากอย่างที่ว่า

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเขาเผาศพแล้วอัฐยังเก็บไว้ในบ้านจะมีสี่อะไรกับผีเสียชีวิตไปแล้ว ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขายังไม่ไปเกิดนะ ยังประเภทติดติดตามอยู่ สามารถที่จะเข้าไปในบ้านกับเราได้ด้วย เท่ากับว่าเราเชิญเข้ามาเอง แหม ! อัฐเข้ามาเลยใช่ไหม ไม่ต้องพูดถึงเจ้าที่แล้ว อัฐเข้ามาเองเขาก็ตามด้อยๆ

ถาม : เห็นบางบ้านเขาเอากระดูกไปไว้กับโต๊ะหมู่บูชา

ตอบ : ถ้าไว้ต่ำกว่าพระไม่เป็นไร ถ้าไว้สูงกว่าพระก็เตือนเขาด้วยแล้วกัน บอกว่ากระดูกผีไว้ต่ำกว่าพระหน่อยก็ดีจ้า แยกออกต่างหากจะดีกว่า

ถาม : ที่นี้...แบบมีความอิจฉาเล็กๆ นะเจ้าคะ บางคนถูกรางวัลที่ ๑ ได้ลาภลอยกันใหญ่ ทำบุญยังไม่มาคะถึงได้ตรงนี้

ตอบ : บุคคลที่มีลาภทางการพนัน ทำบุญโดยไม่ได้ตั้งใจมานานมาก่อน อย่างเช่นว่าเดิมๆ เจอเขากำลังทำบุญก็ควักกระเป๋าพร้อมกับเขาไปเลย อย่างนี้จะได้ลาภการพนันเล็กใหญ่ตามผลบุญที่ตัวเองทำ บางรายถูกรางวัลที่ ๑ อาจได้สร้างพระพุทธรูปหรือถวายสังฆทาน โดยที่ตัวเองไม่ได้ตั้งใจมาก่อน ไปเจอปุ๊บปั๊บก็ทำเลย แต่บุคคลที่ตั้งใจที่จะเกิดเป็นเศรษฐีเลย ไม่ต้องเสียเวลารอลาภลอย อันนั้นก็เลือกเอาว่าเราจะเอาแบบไหน แล้วก็ไปตั้งใจเกิดใหม่เดี่ยวได้แน่ (หัวเราะ) อยากเกิดใหม่ ถ้ายังอยากก็เอา

ถาม : แล้วการทำบุญแบบไหนบ้างที่จะส่งเสริมในแต่ละด้านๆ เช่น บางคนมีสติปัญญา บางคนมีรูปทรัพย์ดี แล้วมีคนรัก อย่างนี้เขาต้องทำยังไงบ้าง ?

ตอบ : สติปัญญา ต้องให้ด้านธรรมทาน สั่งสอนเขาในธรรม หรือว่าถวายพระไตรปิฎก เป็นต้น ทางด้านรูปสวยจะต้องเป็นผู้ที่ประกอบไปด้วยศีล ศีล ๕ ต้องบริสุทธิ์ มีพรหมวิหาร ๔ ประจําใจ รูปสวยหรือถ้าหากต้องการสวยเป็นพิเศษ ให้ซ่อมพระพุทธรูปเก่าที่ปรักหักพังให้มีสภาพตามเดิมอันนี้จะสวยเป็นพิเศษ แต่ถ้าอยากรวยก็ต้องให้ทานโดยเฉพาะสังฆทาน นี่เป็นมหาเศรษฐีแน่นอน ผลพิเศษเหล่านี้เลือกเอาแล้วกันว่าจะเอาอันไหน แต่ถ้าหากว่าเราให้ทานโช่ใหม่ รวยแต่รูปไม่สวย ปัญญาไม่มี ก็ลำบากนะ แต่ถ้าหากว่าเราเป็นผู้มีศีล เราเกิดมารูปสวยแต่ปัญญาไม่มีก็แย่ หรือไม่ก็เราก็คือมาฉลาดแต่หน้าตาห่วยแตก ก็ไม่เอาไหนอีกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นทำให้ครบทุกอย่างดีกว่า

ถาม : แล้วทำอย่างไรไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ?

ตอบ : **อย่าฆ่าสัตว์** แม้แต่แมดแดงแมงน้อยตัวเดียวก็ห้าม ถ้าเกิดชาติใหม่จะเป็นผู้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงมาก นอกจากอาการเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน เล็กๆ น้อยๆ หรือว่าอาการปวดเมื่อยตามสภาพร่างกายที่ใช้งานแล้ว การเจ็บป่วยด้วยโรคภัยอื่นๆ ไม่มี อีกอย่างก็ทำอย่างท่าน**พระพากุลละเอระ** พระพากุลละเอระท่าน**สร้างส้วมถวายเป็นวัด** ช่วยปลดทุกข์ใหญ่ให้กับผู้คน โดยเฉพาะพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เกิดมาในชาติปัจจุบันที่ท่านเป็นพระพากุลละเอระ ท่านไม่เคยเจ็บป่วยกับใครเลย ท่านเป็นพระที่พระพุทธเจ้ายกให้เป็น**เอตทัคคะทางเป็นผู้มีโรคน้อย** คือ นอกจากอาการปกติอย่าง หิว เจ็บ หนาว ร้อน หิวกระหาย เหล่านี้ เรื่องอื่นเช่นเจ็บหนักๆ ท่านไม่เคยเป็นกับใคร สร้างส้วมอย่างหนึ่ง แล้วก็อย่าฆ่าสัตว์อย่างหนึ่ง ทำมันสองอย่างเลยก็ได้

ถาม : อย่างนี้พวกที่เข้าผ้าตัดตลอดต้องไปทำเขามาแน่เลย ?

ตอบ : อย่างนั้นเศษกรรมจากปาณาติบาตแน่นอนจะ

ถาม : ต้องทำอย่างไร ถึงจะได้กัลยาณมิตรที่ดี ?

ตอบ : เราชักชวนเขาทำในสิ่งที่ดีๆ ด้วย อย่างเช่น ชวนคนให้ทำในทาน ในศีล ในภาวนา ผลที่เกิดขึ้นกับเขาส่งผลให้ชาติใหม่ถ้าเขาเกิดมาก็เป็นเพื่อนที่ดีของเราต่อไป การ**ทำบุญชักชวนเขามีผลพิเศษ** ก็คือว่า เกิดใหม่จะมีบริวารมาก มีคนมาพึ่งพาอาศัยเยอะ ได้เพื่อนก็ได้เพื่อนที่ดี

ถาม : ที่เป็นคู่กัน ทำยังงถึงเป็นคู่กันได้ ?

ตอบ : ประกอบด้วย ๒ อย่าง อย่างหนึ่งเรียกว่า **ปุพเพสันนิวาส** คือ เคยเกี่ยวคู่กันมาในชาติปางก่อน ปุพพะ...ปุพเพ แปลว่า แต่ปางก่อน สันนิวาส คือการอยู่ร่วมกันมา พวกนี้ถ้าเห็นหน้ารักเลย ประเภทเห็นตามกันง่างง เลย ไม่ต้องเสียเวลาจีบนาน อีกประเภทหนึ่ง**เกี่ยวคู่ในชาติปัจจุบัน** เห็นอกเห็นใจกัน สองประการที่จะเป็นเนื้อคู่กันได้

ถาม : แล้วประเภทอยู่กันไป แล้วทะเลาะกัน...เขาทำกรรมอะไรกันมา ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าบอกว่า ครอบครัวยุคนี้จะอยู่กันอย่างมีความสุข สามภรรยา ต้องมี**ทานเสมอกัน มีศีลเสมอกัน มีปัญญาเสมอกัน** ถ้าหากว่านอกเหนือจากนี้ อันไหนขาด อันไหนพร่อง เดียวก็ทะเลาะเบาะแว้งกันไป ถ้าซึ่งง่ายๆ ก็คือ **บารมีเสมอกัน** บางคู่เราเห็นว่าไม่น่าจะอยู่ด้วยกันได้ ปรากฏว่าบารมีเขาเสมอกัน ที่เขาเปรียบคู่ว่า ยักษ์อยู่กับยักษ์ เทวดาอยู่กับเทวดา มนุษย์อยู่กับมนุษย์ ถ้าอย่างนี้จะอยู่อย่างมีความสุขใช้ไหม ถ้าเกิดว่าเทวดาไปอยู่กับยักษ์หรือมนุษย์ไปอยู่กับยักษ์ อย่างนี้ก็อาจโดนขยำซักฝ่ายหนึ่ง โบราณท่านเปรียบไว้เยอะ

ถาม : ถ้าในชาติปัจจุบันเราเป็นผู้หญิง แล้วชาติหน้าเราอยากเกิดเป็นผู้ชายต้องทำยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : ๒ อย่าง ประการแรก ถ้าแต่งงานก็ต้อง**เคารพสามีเหมือนพ่อ** ชาติต่อไปจะเกิดเป็นผู้ชายใหม่ ประการที่สอง**สร้างบุญใหญ่** อย่างเช่นว่าสร้างโบสถ์คนเดียวหลังหนึ่งเลย หรือเป็น

เจ้าภาพพระประธานหน้าตัก ๔ ศอก ๘ ศอก แล้วตั้งความปรารถนาว่าผลบุญที่เราทำในชาตินี้ ชาติใหม่ขอให้เกิดเป็นผู้ชาย แล้วจะไปเกิดให้มันทุกข์ทำไม ? (หัวเราะ)

ถาม : เพราะคิดว่าชาตินี้คงไม่ทัน ขอชาติหน้าอีกชาติหนึ่ง แล้วนิสัยผู้หญิงจะติดไปอีกชาติใหม่เจ้าคะ ?

ตอบ : การที่เราเกิดเป็นผู้หญิง เพราะเราสร้างบารมีมาน้อย หรือไม่ก็ตั้งใจจะเกิดไปเป็น **เนื้อคู่**ของบุคคลอื่นที่อธิษฐานเอาไว้ จะเกิดเป็นผู้หญิงแต่ถ้าสร้างบารมีมาถึงอุปบารมีชั้นปลาย จะเกิดเป็นผู้ชายไปเรื่อย ยกเว้นว่าผู้ชายคนนั้นเจ้าชู้มากเมีย ก็จะถูกบังคับไปเกิดเป็นผู้หญิงเพื่อชดใช้กรรมเหมือนกัน เพราะฉะนั้น อยามาเรียกร้องสิทธิ์สตรี ผู้หญิงยังสร้างบารมีมาน้อยกว่า แต่ผู้หญิงบางคนก็สร้างบารมีมหาศาลแล้วยังเป็นผู้หญิงอยู่ เพราะว่าตั้งใจมาเป็นเนื้อคู่เขา อย่างเช่นตั้งใจเกิดเป็นเนื้อคู่ของพระโพธิสัตว์องค์นั้น...องค์นี้ ก็จะเกิดเป็นผู้หญิงต่อไป แต่อันนั้นบารมีท่วมหัว เขามากกว่าเราหลายเท่าเลย

ถาม : แล้วอย่างพวกกะเทย ?

ตอบ : อันนั้นว่าเขาไม่ได้ เพราะเขาอยู่ในจุดระหว่างกึ่งกลางพอดี อย่างเช่นว่า บุคคลที่เริ่มจากหญิงจะเป็นชาย...นิสัยความเป็นชายจะมาก่อน เราไปว่าเขาเป็นทอม ที่เพิ่งเริ่มเป็นชายแต่ว่ามาจากผู้หญิงใหม่ๆ นิสัยผู้หญิงกระตือกระติ้งจะติดมาเราก็ก็นึกว่าพวกตุ๊ด แต่ความจริงแล้วมันเป็นเรื่องกฎของกรรมที่ปกติ ถ้าเรามองเห็นตรงจุดนี้ได้ไม่ต้องไปตำหนิใคร เพียงแต่ว่าพวกอุปบารมี ช่วงนี้มันเกิดเยอะไปหน่อย ใช่ไหม ?...มันก็อาจมีผู้ชายใส่เกาะอกอะไรอย่างนี้ (หัวเราะ) เห็นมารี๊ยง มีจริง ะ บังเอิญอาตมาตาไวเห็นเข้า แหม ! แล้วเขาเองก็อยากให้เรามอง พอเรามองเนี่ยะ เชิดเชียว (หัวเราะ) น่ารักนะ

ถาม : แสดงว่าเราก็กเคยเป็นเหมือนเขามาก่อน ?

ตอบ : เคยเป็นเหมือนเขามาก่อน ใช่...กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เหล่านั้นเราเคยทำมาก่อน เขาเองนะ ลูกหลานเราทั้งนั้น แล้วเราจะต้องไปเกลียดลูกเกลียดหลานทำไมเล่า ก็รักเขาเสมอตัวเรา ต่างคนต่างก็เกิดมาร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน

ถาม : แต่ละสัตว์ที่เกิดมา วิญญาณที่มีชีวิตอย่างมดปลวก พวกแมลง ต้นไม้ ก็ถือว่าเป็นสิ่งมีชีวิต ?

ตอบ : ต้นไม้มีชีวิต แต่ไม่มีจิตวิญญาณ คือ ประสาทบังคับได้ แต่ไม่มีจิต เพราะฉะนั้น ต้นไม้เป็นชีวิตอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่ได้เกี่ยวกับชีวิตที่เราได้ฆ่าเขาแล้วจะเป็นบาปเป็นกรรม **ชีวิตที่ฆ่าแล้วเป็นบาปเป็นกรรม ต้องเป็นชีวิตที่มีจิตประกอบอยู่**

ถาม : ชีวิตที่มีจิตประกอบ...อย่างพวก มด ปลวก ?

ตอบ : อันนี้รับรองได้เลย จิตภายในของเขาก็คือคนตึ๋ง นี้เอง เพียงแต่สภาพกรรมบังคับสภาพกรรมบังคับเขาทำให้เขาอยู่ในสภาพที่มีติดบอด ไม่สามารถที่จะแสดงความต้องการอะไรมากกว่าการกินการสืบพันธุ์ การต่อสู้กัน การหนีภัย แต่เขาก็เป็นชีวิตหนึ่ง ถ้าฆ่าเขาเมื่อไหร่ก็

ระวังไว้ ถ้าผลออกไปรับโทษด้านอบายภูมิเมื่อไหร่ เกิดเป็นเขาเท่ากับจำนวนที่เราฆ่า (หัวเราะ)
ใครเคยผิดตตทั้งรังบ้าง ? อย่าผลอเกิดใหม่

ถาม : พวกแบคทีเรีย ?

ตอบ : ทำไม ? พวกเหล่านั้นกรณีเดียวกับต้นไม้ คือเป็นแค่ประสาทรับความรู้สึกของมันได้เท่านั้นเอง มันไม่ใช่จิต

ถาม : ที่บอกว่าเราฆ่ามันแล้วจะทำยังไงคะ ที่บ้านมดเยอะมาก ทำไงไม่ให้ยู่ในบ้านเรา ?

ตอบ : สารพัดวิธีที่จะกัน ซอลึกกันแมลงนั้นก็มิ ชีตเส้นไว้เสีย

ถาม : เคยทำแล้ว เห็นจะจะเลยคะ ว่ามันผ่านระหว่างรอยต่อ ระหว่างซอลึกนั้นแหละคะ

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเสียตัวเองเข้าไปด้วย คือผิดยา แต่การผิดยานี้อะไรไปผิดให้ใส่เขาอย่างเช่นผิดใส่ผหนังห้องให้กลิ่นมันออก เดียวเขาก็ไป เราผิดให้ทั่ว แล้วก็ผิดบ่อยๆ คราวนี้เราเองเราจะตายก่อนมดหรือเปล่า ? เพราะสมัยนี้มันแรงจังเลย

ถาม : แต่ถ้าเราผิดแล้วบังเอิญโดนมันตายล่ะคะ ?

ตอบ : ไอนั้นถ้าไม่มีเจตนากรรมมันน้อยลง โทษมีเหมือนกัน แต่น้อย การฆ่าสัตว์โทษ ๑๐๐% ก็ต่อเมื่อ

- ๑) สัตว์นั้นมีชีวิตอยู่
- ๒) เรารู้ว่าสัตว์นั้นมีชีวิตอยู่
- ๓) เราตั้งใจฆ่า
- ๔) เราลงมือฆ่า
- ๕) เราฆ่าสำเร็จ

ถ้าประกอบด้วย ๕ ส่วนนี้ โทษ ๑๐๐% ส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่องโทษลดไปตามส่วน เจตนาไม่มี นี้ปกติแล้วถ้าหากว่าเป็นคนทั่วไปเขาไม่ปรับชะด้วยซ้ำ ยกเว้นบรรดาผู้มีจิตละเอียดมากๆ นั้น ไม่มีเจตนาที่เอาซะหน่อย

ถาม : ถ้าเราเจตนาฆ่าสัตว์ แต่ว่าในระหว่างทำร้ายนี้มีการทรมานสัตว์อย่างไหนจะ...?

ตอบ : ก็เหี้ยมกว่าเดิม โทษหนักขึ้น หนักกว่าเดิมจะ

ถาม : แล้วเวลาเราไปทานอาหาร เราไม่รู้ว่าเขาไปทำอะไรกับเจ้าตัวที่เรามองไม่เห็น เหมือนที่เราจะสั่งจะกินปลาตัวนี้อย่างนี้ เราไม่รู้ว่าเขาไปจัดการมันมา แล้วเรารู้ทีหลังว่าทำยังไง ?

ตอบ : อันนั้นไม่ต้องจะ สำหรับคนทั่วไป ไป เขาไม่ปรับ สำหรับพระ ถ้าไม่รู้ว่าเขาฆ่าเพื่อเรา ถ้าไม่เห็นว่าเขาฆ่าเพื่อเรา ถ้าไม่รังเกียจว่าเขาฆ่าเพื่อเรา ฉันทได้ แต่ถ้ารู้ว่าเขาฆ่าเพื่อเรา ประเภทที่เรียกว่า เดินเข้าไปหลังครัว เสียงทุบโป้งๆ ดิ้น บีบๆ เลยละลายแล้ว เขาทำให้เราแน่นเลยไซ้ใหม่ ! เห็นว่าเขาฆ่าเพื่อเรา เลือดสาดกระจายอยู่ตรงหน้าหรือรังเกียจว่าเขาฆ่าเพื่อเรา คือ เขาเอามา เอ...นี่เขาทำให้เรากินนี้หว่า มันทำให้สัตว์ตายลง ถ้ากินเข้าไปทานปรับอบัติทุกคำกลืนนะ นี้ของพระ แต่ถ้าของฆราวาสนี่ ถ้าไม่ได้สั่งเขาฆ่า ไม่ได้ลงมือฆ่าเอง กินไปหะะ ไม่เป็นไรหรอก ยังไงมันก็ตายอยู่แล้ว

ถาม : แล้วมันไม่ติดตามเรา ทวงหนี้กรรมหรือคะ ?

ตอบ : เรื่องของกรรมะ ตรงไปตรงมา ใครทำคนนั้นรับไป คนฆ่ารับไป คนลี้ยงรับไป ถ้าเราไม่ได้สั่งให้เขาฆ่า เขาทำให้เรียบร้อยแล้วก็กินไปเหอะ

ถาม : ก็มีอยู่ ตอนนั้นไปเจอคะเจ้าของเนื้อ เวลาที่ตายเขามาทวงเนื้อเขาอยู่นะคะ อย่างนี้เขาตามมาได้ไงเจ้าคะ ?

ตอบ : เขาทวงเราหรือทวงคนฆ่า ?

ถาม : ตามทวงหมดเลยเจ้าคะ ทำได้ไง ?

ตอบ : อันนั้นเขายังยึดอยู่กับอุปาทานมาก ไอ้อันนั้นเป็นตัวเขาของเขา ดวงจิตที่มุ้งมันมาก ก็ไปตามตัวเขาคืน คือ ส่วนที่แยกเป็นชิ้นส่วนไปแล้ว มันมีอยู่รายหนึ่งในประวัติหลวงปู่มั่น มันมี...หมูนินโดนฆ่าตาย เสร็จแล้วเขาวิ่งมาบอกแม่ชีล่องหน้าเลย บอกว่าพรุ่งนี้จะมีคนเอาเนื้อผมมาถวายช่วยกินหน่อยนะครับ ผมอยากจะได้บุญ แล้วอันนั้นเขารู้ว่ามาถวายผู้มีศีลแน่ ก็เลยขอให้ช่วยชะหน่อย คือ อยู่น้อยๆ ไม่รู้ว่าเป็นยังไง ตายแล้วก็ขอให้ได้บุญด้วยเนื้อตัวเองครั้งสุดท้ายก็ยังมี แบบนั้นก็ยังมี แต่ไอ้ที่มันตามทวงอย่างนั้น มันยึดติดตัวเองมากไปนะ ต้องเกิดแบบนี้ไปอีกเยอะเลย คือว่ายึดในความสมมุติว่าเป็นวัว ยึดในความเป็นวัว ก็ต้องเกิดเป็นวัวต่อไป

ถาม : แล้วอย่างนี้สภาพดวงจิต ถ้าเราตายไปแล้วจากสภาวะที่เราเป็นมนุษย์ เป็นดวงจิตที่ต้องการไปเกิดในภพชาติใหม่

ตอบ : ต้องเป็นไปตามบุญตามบาปที่ตัวเองทำ ดวงจิตอันนั้น ถ้าหากว่าตัวเองสร้างบุญบารมีไว้พอดี ปรากฏออกไปก็เป็นกายของเทวดา ของพรหม หรือว่าของพระนิพพานในนิพพานไปเลย จะเปลี่ยนสภาพไปเลย แต่ถ้าหากว่าทำชั่วไว้มากลงนรกตรงเลย ก็เป็นกายของสัตว์นรก ก็เป็นกายของเปรต เป็นกายของอสุรกาย เป็นกายของสัมภเวสี หรือไม่ก็เป็นกายของสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเห็นเป็นกายของสัตว์เดรัจฉาน ก็เกิดเป็นสัตว์เหล่านั้น เห็นเป็นกายอะไรก็เป็นนั้นแน่นอน

ถาม : ช่วงเวลา อย่างสมมุติว่าคนเริ่มที่จะเกิดเนี่ยะ สภาวะจิตเริ่มที่จะมาจับเป็นร่าง...?

ตอบ : อย่างนั้น มันแล้วแต่บุญแต่กรรมของเขา บางอย่างทันทีที่เชื้อของพ่อกับไซของแม่ผสมกันปุ๊บ จิตจับเลยก็มี แต่ขณะเดียวกันไปจับช่วง ๓ เดือน ๖ เดือนก็มี ไปจับตอนกำลังคลอดก็มี คลอดออกไปแล้วตาย แล้วค่อยไปจับเอาจิตนั้นเข้าแทนก็มี อย่างนี้มันมีตัวอย่างคือท่านเจ้าคุณเล็ง ท่านตายแล้วคิดถึงน้องสาว ไปเยี่ยมน้องสาว อีคราวนี้น้องสาวคลอดลูกอยู่ น้องสาวตาดีเห็นพี่มา ก็บอกพี่ว่าอย่ามารบกวนหนูเลย อย่ามารบกวนหลานเลย พี่ตายแล้วไปตามทางของพี่เกิด ก็อยากน้องสาวขึ้นมา ตั้งใจจะถอยออกไป สะดุดล้มขึ้นมา รู้สึกว่าหัวหมุนวูบ รู้ตัวอีกทีมาอยู่ในตัวหลานแล้ว...

ถาม : แล้วจิตในหลานไม่มีอยู่ก่อน ?

ตอบ : มีอยู่ก่อน แต่มันถึงวาระพอดี เขาทำกรรมหนักมา ถึงเวลาตอนนั้นเขาตายพอดี อันนั้นออกปั๊บอันนี้เข้าเลย ในอภิรรมบอกไว้ชัดเลย ปุเรารตะ ปัจจะโย ปัจจารตะ ปัจจะโย ปัจจัย

ของการเกิดก่อนเกิดหลัง อันเกิดก่อนบิฐ อันเกิดหลังนี้แทรกเข้าไปเลย ก็เลยกลายเป็นลูกของน้องสาวตัวเอง แต่ไม่ยอมเรียกแม่ เรียกน้องอยู่ตลอด เด็กตัวกะเบียดเรียกแม่ว่าน้อง (หัวเราะ)

ถาม : แล้วตอนนี้ยังมีชีวิตอยู่ไหมคะ ?

ตอบ : มรณภาพไปแล้ว ท่านบวชพระจนกระทั่งเป็นเจ้าคุณ ใครเคยได้ยินมั่ง เขาเรียกเจ้าคุณเลี้ยง

ถาม : จะอธิบายอย่างไรว่า การแสวงหาความเป็นตัวของตัวเองในเยาวชนธิปไตย และแสวงหาประสิทธิภาพบนความทุกข์ตรงนี้ หลวงที่เป็นพระจะอธิบายหน่อยได้ไหมคะ ?

ตอบ : พยายามบอกกับเขาว่าให้อยู่อย่างมีสติ เราจำเป็นต้องรู้เท่าทันโลก

ถาม : เห็นด้วยกับการสอนในลักษณะที่บอกกับคนอื่นว่า “การแสวงหาอย่างนี้มันเป็นทุกข์” หลวงที่เห็นด้วยกับประโยคนี้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : เห็นด้วย แต่ว่าเราบอกเขาทีเดียวยังไม่ได้ การรับได้ของเขาหรือว่ารับไม่ได้มันทำให้สิ่งที่เราสามารถบอกตรง หรือว่าต้องอ้อมเป็นระยะอีกยาวไกล สำคัญอยู่ตรงที่ว่าเราจะต้องรู้ว่าแต่ละคนอยู่ในจุดไหน ที่เราจะสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ทางด้านนี้ให้กับเขาได้มากน้อยสักเท่าไร เท่าที่พบๆ มา แล้วก็ได้บรรยายให้พวกนักเรียนนักศึกษาฟัง ส่วนใหญ่ก็จะย้ำเรื่องนี้ว่า เราจะต้องอยู่กับโลกอย่างมีสติ เราปฏิเสธความเจริญหรือเทคโนโลยีไม่ได้ แต่เราต้องใช้สติสัมปชัญญะกับมันให้มาก ๆ ไว้ ไม่อย่างนั้นแล้ว ถ้าเราไหลลลี่ยตามกระแสของมันไป จะดึงตัวเองออกมาได้ยากมาก

ถาม : ที่นี้พูดถึงสติ พูดถึงสัมปชัญญะกับคำว่าคนรุ่นใหม่ แม้แต่บทบาทหน้าที่ ก็ไม่ได้เถียงพวกคนรุ่นใหม่ อีกด้านหนึ่งยังตีตัวเองด้วยว่า บางทีแม้แต่บทบาท แม้แต่หน้าที่ของตัวเองเรายังรักเลย จะไปถ่ายทอดหรือว่าสติหรือว่าสัมปชัญญะนี้ได้หรือ เขาก็อาจจะเข้าใจในลักษณะของคำพูด แต่ใจทางปฏิบัติจริงๆ แล้วเขาจะเข้าใจหรือคะ ?

ตอบ : ตัวเราเองต้องทำตัวเป็นตัวอย่าง ถ้าตัวเราเป็นตัวอย่างที่ดีแล้วเขาเห็น โดยเฉพาะเขาเห็นแล้วเห็นด้วย เขาก็จะคล้อยตามมาครึ่งหนึ่งแล้ว แล้วหลังจากนั้นเราให้อะไรเขาก็จะรับได้ง่าย เพราะว่าตัวเราน่าเชื่อถือ เพราะฉะนั้นตรงนี้นั้นจะสำคัญตรงที่ว่า ตัวเราเองมีความน่าเชื่อถือสำหรับเขาเท่าไร

ถาม : ถ้าเป็นการพูด แน่หนอว่าความน่าเชื่อถือจะมีนะคะ

ตอบ : ไม่แน่ ชาวคราวต่างๆ ในปัจจุบันนี้นั้นอาจทำให้ความน่าเชื่อถือหมดไปเลยก็ได้

ถาม : แต่ถ้อยอย่างพระนี่ ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในระดับหนึ่ง ความน่าเชื่อถือจะมี แต่ถ้าในลักษณะของครูบาอาจารย์ธรรมดา เป็นปุถุชนคนธรรมดา วิธีการเหล่านี้มันได้ผลไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากตัวเราสามารถเป็นตัวอย่างได้ เราพูดอย่างไร เราทำอย่างนั้น ความน่าเชื่อถือมันจะมีเอง คราวนี้นั้นสำคัญอยู่ตรงเราเห็นว่าเราเองนี่แหละ เราจะบอกให้เขาทำ โดยที่เราเองไม่ทำให้เห็นผลก่อนนี่ ตัวอย่างมันไม่มี ในเมื่อตัวอย่างมันไม่มี ถ้าปัญหาเกิดขึ้นหรือว่าเกิดการซักถามขึ้นมาเราจะไปตอบเขาอย่างไร มันก็เลยต้องเริ่มต้นที่ตัวเองก่อน

ถาม : คือ ไม่ได้เห็นด้วยโดยเฉพาะมาพูดถึงว่า คนรุ่นใหม่กับสภาพแวดล้อม แต่ไม่ได้ปฏิเสธว่าสิ่งที่เขาบอกคือมันถูก แต่วิธีการที่จะมานำเสนอ มันเป็นของ...ตรงนี้แหละ รู้สึกว่าถ้าเป็นคนรุ่นใหม่แล้ว การใช้วิธีการที่เหมือนแบบเดิม

ตอบ : มันไม่ได้ มันจะต้องปรับให้เข้ากับยุคสมัย อย่างที่ไปบรรยายๆ ให้พวกนักเรียน นักศึกษาฟัง เราเองต้องทำตัวเป็นคนรุ่นใหม่ ต้องพูดภาษาเดียวกับเขาเลย คนรุ่นใหม่เขามีภาษาเฉพาะของเขาอยู่ เราเองเราก็ต้องเข้าไปกับเขาให้ได้ เท่าที่บรรยายมา ส่วนใหญ่เขาถามว่า “เมื่อไหร่หลวงตาจะมาอีก”...จิตใจ เพราะเราพูดภาษาเดียวกับเขา พอเขาเห็นว่าเราเป็นพวกเดียวกัน สิ่งที่เราออกไปเขาก็จะสนใจมากกว่าปกติ คราวของเราเราทำใจได้มั๊ย มันจะกลายเป็นว่าแก่แล้วยังต้องทำตัวเป็นเด็กอีก (หัวเราะ)

ถาม : ตอนนี่คือ ฟังไต่ตัวคำถามนี้ ก็ไม่เห็นด้วย ...โดยเฉพาะที่เห็นอาจารย์ทางด้านปรัชญา ด้านพระพุทธศาสนา มีความรู้สึกว่า ทำไมรูปแบบของอาจารย์ทางด้านปรัชญาด้านพระพุทธศาสนาต้องคร่ำครึ ?

ตอบ : มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ของเราเองจำเป็นต้องปรับตัวตามโลก แต่ว่าเราไปแค่กรอบของตนเท่านั้น สิ่งใดก็ตามที่ไม่ผิดศีลผิดธรรมไม่เป็นโลกวัชชะคือทำให้โลกดีขึ้นเรา เราก็ทำสิ่งนั้นได้ โดยเฉพาะที่เราถ่ายทอดประสบการณ์ทางด้านธรรมะ สำหรับลูกศิษย์แล้ว จำเป็นมากที่จะต้องเอาสถานการณ์ปัจจุบันแทรกเข้าไปให้มากที่สุด เพื่อให้เค้าเรียนรู้จากปัจจุบันให้มากที่สุด ถ้าเราไปยกอดีต อดีตพรหมทัตโต สมัยพระเจ้าพรหมทัตครองเมืองพาราณสีเด็ก หลับหมด (หัวเราะ) มันต้องสมัยนี้ สมัยทักษิณเป็นนายก ถ้าเราสามารถเอาตัวอย่างปัจจุบันได้ เขารับรู้ข่าวสารในปัจจุบันนี้อยู่ เขาจะรู้สึก ว่า เออ...มันไม่เก่าจนเกินไป มันพอรับไหว แล้วเราก็ค่อยๆ สอดแทรกเนื้อหาเข้าไป แต่คราวนี้ไปเจออาจารย์เขาเล่นมาอีที่นั่น ไซ้ไหม?

ถาม : คือ...เขาก็มีคำถามในลักษณะแบบนี้ต่างกัน แต่เป็นตั้งผิด คือ ตอบคำถามแบบนี้ ประมาณ ๕ หน้ากระดาษ เราก็ปฏิเสธคำถามนี้ทันที คือลักษณะของคำถามมีคำตอบให้แล้ว ก็คือบอกว่าการแสวงหาตัวตนหรือการแสวงหาความเป็นตัวของตัวเอง การแสวงหาเสรีภาพเป็นเรื่องของความสงบ เพราะท่านเป็นอาจารย์ปรัชญาด้านพระพุทธศาสนา ท่านจะนำเสนออย่างไร คือเรามองว่ามีคำตอบอยู่แล้ว เพียงแต่หาเหตุผลเพื่อไปสนับสนุน คือคำตอบปฏิเสธเขาว่า การใช้ลักษณะคำถามแบบนี้ ในความเป็นจริงมันไม่ได้ถูก

ตอบ : ไม่ได้หรอก ประเภทคำถามมันเอาคำตอบอยู่ในตัวแล้ว แล้วทำไมจะต้องให้นักเรียน หาคำตอบอีกล่ะ ความจริงแล้ว ถ้าหากอาจารย์ไม่ใช่ผู้ที่หยุดอยู่กับที่ มีการศึกษาอยู่เสมอ ไอ้เคสแปลกๆ แบบของเรามันจำเป็นมาก จำเป็นต้องมีเลยล่ะ ถ้าหากว่าไม่มีจะขาดการกระตุ้น ทำให้อาจารย์ไม่กระตือรือร้นขาดความสนใจ แล้วมันจะเกิดการตายนิ่งทางวิชาการ แล้วก็ให้นำ

ถาม : โดยส่วนตัวแล้วเข้าใจว่า ลักษณะของนิพพานเมื่อชัดเจนเหมือนกับภาพมันนวบๆ หรือตัวที่มันนวบๆ เหมือนกับว่า...เราคิดไปเอง

ตอบ : (หัวเราะ) เอ้า...เดี๋ยวสรุปให้ฟังดีกว่านะ นิพพานมีอยู่จริง...มีทั้งลักษณะเป็นสถานที่

แล้วก็มีทั้งลักษณะเป็นอารมณ์จิตที่เข้าถึง แต่ว่าทั้งสองอย่างรวมแล้วเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คือถ้าเราเข้าถึงจุดนั้น เราก็จะรู้ได้ว่าสภาพนิพพานที่แท้จริงเป็นอย่างไร มันไม่ใช่เรื่องของปุถุชนที่จะมาคิดว่า คาดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็นไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ผลของการกระทำจะเกิดขึ้น ผลของการกระทำอันนี้แหละ ทำให้สถานที่ต่างๆ เกิดขึ้นเพื่อรองรับเขา ถ้าชั่วก็จะมีสัตว์นรก คือแดนนรก แดนเปรต แดนอสุรกาย แดนสัตว์เดรัจฉาน ขึ้นมารองรับเขา ถ้าดีก็มีแดนเทวดา แดนพรหม แดนนิพพาน ขึ้นมารองรับเขา จะต้องการหรือไม่ต้องการก็ตาม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นแน่ แต่ว่าสภาพของนิพพานนั้นเรียกว่าอิตตาไม่ได้ เพราะว่าถ้าเป็นอิตตา ก็ต้องมีหน้าตาคือเสื่อมสลายไปเป็นปกติ แต่เรียกว่าเกิดขึ้นก็ได้ เพราะว่าถ้าเกิดขึ้น มันก็ต้องมีตาย พระพุทธเจ้าท่านบอกว่ามันเป็นทิพย์พิเศษต่างหากออกไปอย่างหนึ่ง ใช้คำว่า อิตตา อนัตตา มันก็มันแต่ไปง้างกันอยู่ค้ำกันอยู่ คราวนี้อีกสองอย่างนี้ ถ้าเราเอาขึ้นมาติดกันเมื่อไหร่ ก็คือเราเอากิเลสมาชนกัน เท่าที่ดูมาแล้วในพระไตรปิฎกมีคำเดียวที่อธิบายคำว่า นิพพานได้ชัดเจนที่สุดก็คือคำว่า ตถตา...ธรรมชาติเขาเป็นเช่นนั้นเอง

ถาม : เมื่อคำถามมันมีมาที่จะพูดจะเล่นโต้กันในระดับของตัวบัญญัติ เพราะฉะนั้นการที่เขาพูดมาถึงสิ่งที่เป็นอนัตตา โดยความขงใจที่เขาพยายามอธิบาย คือ กำลังจิตในลักษณะที่เป็นดินแดน แต่โดยความเข้าใจของตัวเองคือไม่เคยไป ไม่เคยเห็น ไม่เคยอะไรทั้งสิ้น แต่ถ้าเกิดว่า...มันน่าจะมัจจุสนั้นที่รองรับบุคคลที่มีธาตุ ฐัวตัวเนี่ย...เขาขึ้นแก้ตัวเอง แต่ไม่รู้ว่าจะสถานที่จะเรียกว่าอะไร แต่ก็ข้อสอบไปอีกเหมือนกันว่า สิ่งเหล่านั้นมันไม่ถูกพูดโดยบัญญัติ ครอบใดที่บัญญัติพูดได้ นั่นก็หมายความว่า เป็นเรื่องของสมมติสังขจะ เพื่อให้เหตุผลเขาไปอีกแบบนั้น ไม่มียกใจๆ ทั้งสิ้น เพราะว่าไม่รู้ว่ในคัมภีร์เนี่ย บาลีท่านว่ายังไป

ตอบ : (หัวเราะ) พระพุทธเจ้ากล่าวว่า อตถิ ภิกขเว ตทายตณัง ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย อายตนะนั้นย่อมมีอยู่ อายตนะ แปลตรงๆ ว่า สถานที่เลยก็ได้ แปลว่าเครื่องรับรู้ก็ได้ เพราะว่าถ้าไม่มีอายตนะตัวรับรู้ได้ แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า นิพพานัง ปรมังสุขัง นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ใช่ไหมละ แต่เพียงแต่ว่าเราจะเสียเวลาไปยกคัมภีร์ไปทะเลาะกันอะไร ลักษณะที่ว่า ต่อให้เป็นการโต้คารมเพื่อความรู้อีกตาม ถ้าเราไม่รู้จริงไม่สามารถสัมผัสได้จริงพูดเมื่อไหร่ก็ผิดเมื่อนั้น

ถาม : บัญญัติก็คือว่าเอาสิ่งทั้งหลายๆ คนไม่รู้มา...

ตอบ : คือ ตัวอาจารย์เองก็ไม่รู้จริง แล้วก็มานั่งเพื่อเปิดเวทีได้วาทะกับลูกศิษย์ว่ามันเป็นอย่างไร

ถาม : คือ...เหมือนกับคนที่ไม่รู้สองคนกำลังทำอะไรก็ไม่รู้และสิ่งที่พูดกันออกมาก็ไม่รู้ แต่บางทีผลตรงที่ว่ามันถูกจารึกไว้เป็นตัวอักษรลงไป ทั้งๆ ที่เห็นว่ามันมีความจำเป็นหรือเปล่าที่จะต้องมานั่งบอกว่า เรียนเรื่องศาสนาเรื่องของปรัชญา ก็เลยเอาสิ่งที่ทุกคนได้ยอมรับว่ามันเห็นอสมมุติ มันเป็นปรบักษ์อะไรสักอย่างหนึ่ง ทำข้อสอบก็ปฏิบัติไป แต่ว่าจากความรู้สึกซึ่งมันก็ต้องว่าไม่ใช่ ตอนนั้นสถานการณ์ผู้ที่เรียนปรัชญาและศาสนาก็ผิดแต่อยู่ในความเป็นบุญ

ตอบ : คือมันผิติดตั้งแต่แรกแล้ว โดยเฉพาะศาสนาพุทธไม่ใช่ปรัชญา ปรัชญามันเป็นแค่การเทียบเคียงเท่านั้น แต่ศาสนาพุทธเป็นอริยสังคคือความเป็นจริง เป็นความเป็นจริงที่ทุกคนสามารถค้นพบได้ ไม่ใช่ลักษณะพรรณนาโวหารกัน อย่าลืมนะว่าอริยสังคคือความเป็นจริงของเรามันอะไรละ ทุกข์ไข่ม้อย เหตุของการเกิดทุกข์ แล้วพระพุทธเจ้าสอนอะไร สอนปฏิบัติทาของความดับทุกข์ เมื่อเข้าถึงทุกข์ดับแล้วก็คือนิโรธ ไข่ม้อย สิ่งที่ทำนค้นพบเรียกว่า อริยสังค คือความเป็นจริง เป็นจริงอย่างประเสริฐ คือเถียงไม่ได้ด้วย สภาพที่แท้จริงของทุกสิ่งทุกอย่างจัดอยู่ในไตรลักษณ์ คือถือว่าไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นตัวตนให้ยึดถือมั่น หมายถึงเวลาตายก็พังไปหมด เพราะฉะนั้นไอ้หลักวิชานี้ มันเริ่มต้นขึ้นชื่อวิชามันก็ผิติดแล้ว มันผิติดตรงที่ว่ามันเป็นปรัชญาแล้ว มันไม่ใช่ปรัชญาแต่เป็นความจริงเลย

ถาม : อยากจะถามอาจารย์ว่าทำไมต้องนั่งเถียง แต่ว่าในฐานะของผู้สอนต้องทำไปตามนั้นแล้วก็ไขว้สิ่งที่ไม่รู้ได้เติมที่เลย

ตอบ : จริงๆ แล้วเราทาถูกนะ เราไม่รู้ก็บอกไม่รู้ แต่ว่าผู้ที่สอนนะ ในเมื่อมาถึงระดับนี้แล้วน่าจะมีความรู้ที่แท้จริงของตัวเอง ไม่ใช่ศึกษาจากตำราแล้วเชื่อตาม การศึกษาจากตำราแล้วเชื่อตาม พระพุทธเจ้าทำนว่าในกาลามสูตรแล้วไข่ม้อยว่าอย่าเชื่อ มันต้องทำให้ได้เห็นผลจริงๆ แล้วค่อยเชื่อ เราจะเชื่อโดยสมณะนี้เป็นครูของเราก็ได้ โดยมีอ้างไว้ในตำราก็ไม่ได้ โดยเชื่อเพราะตรงแล้วว่าเข้ากับทฤษฎี คือความเห็นของเราก็ไม่ได้ ทำนให้เชื่อก็ต่อเมื่อพิสูจน์แล้วด้วยตนเอง

ถาม : ถ้าพูดถึงเรื่องของการเกิด เวลาที่ผู้หญิงได้ตั้งครภักโดยสภาพการณ์หรือว่าคำว่าชีวิตนี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่คะ ?

ตอบ : เมื่อจิตคือตัวรู้เข้าจับในสังขารที่เริ่มก่อเกิดนั้นซึ่งไม่เท่ากัน บางคนทันทีที่เชื่อของพ่อผสมกับไขของแม่ปั๊บ ตัวจิตนั้นก็เข้าไปจับเลย แต่บางคนอาจจะรอถึง ๓ เดือน ๖ เดือน ถึงเข้าไปจับ บางคนอาจจะรอจนกระทั่งใกล้คลอดแล้วค่อยไปจับ บางคนก็คลอดออกมาแล้วค่อยเข้าไปจับก็มี

ถาม : ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้นคะ ?

ตอบ : ก็มันแล้วแต่ตัวกรรมที่ชักนำให้จิตนั้นเข้ามา ถ้าหากว่าของเขาเองจำเป็นต้องทรมาณมากหน่อยก็เริ่มมันตั้งแต่วันแรกเลย ถ้าหากว่าน้อยหน่อยก็รอจนวาระสุดท้ายก็ได้ แต่ขณะเดียวกันว่าตัวบุญของเขาที่มีอยู่ อย่างเช่นพระโพธิสัตว์เนี่ย ถ้าหากว่าตั้งแต่วันแรกเลยตัวจิตเข้าไปจับปั๊บ ด้วยตัวบุญของเขาไม่ทำให้เขารู้สึกเลยว่าทุกข์ แล้วขณะเดียวกัน จิตรู้ก็สามารถรับรู้อาการ ทั้งภายในและภายนอกพร้อมกันด้วย แต่ขณะเดียวกันก็มีบางรายที่ออกมาข้างนอกแล้ว อาจจะ ๓ เดือน ๖ เดือนแล้วตายแล้วจิตถึงเข้าไปจับก็ได้ จิตเดิมพออกไปจิตใหม่มาแทรกปั๊บเลย ก็ทำให้ชีวิตนั้นอยู่ต่อไปแต่จิตเป็นคนละดวง

ถาม : เหมือนกับว่ามันคงจะจ้องเข้าบ้าน เดินเข้ามาจึงหวะของเขาจะเข้าบ้านนี้ ตัวรู้เนี่ย ฟังดูเหมือนไม่ได้ทั้งไม่ได้ขาดเนื่องเลย คืออยู่นอกบ้านปั๊บก็เข้ามาถึงบ้านแล้ว แล้วทำไมเราถึงลืมนะที่มันเคยเป็นมา ?

ตอบ : มันผ่านประสบการณ์อื่นที่เข้ามาขัดจังหวะอยู่ช่วงหนึ่ง ต้องใช้คำว่า กฎของกรรม ก็ได้ อย่างเช่น ถ้าว่าเราตายปั๊บ เราลงนรกใช่ไหม...เราอาจจะต้องพ้นจากนรกมาเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานแล้ว ค่อยมาเกิดเป็นมนุษย์เนี่ย...มันจะทำให้ลืมชาติเก่าที่เป็นมนุษย์ เนื่องจากผ่านระยะเวลาที่นานมาก แต่ถ้าเราตายจากมนุษย์คือตายตอนนี้ปั๊บ แล้วเกิดใหม่เป็นมนุษย์เลย เราจะจำได้เหมือนกับหลับแล้วตื่น เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าสังเกตดู แต่ละคนที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับการระลึกชาติได้ ส่วนใหญ่ตายจากคนแล้วเกิดเป็นคนทันที ลองไปอ่านๆ ดู พวกที่วาระระลึกชาติได้ ตายจากคนแล้วเกิดเป็นคนเลย ทำให้เขาสามารถระลึกได้ เพราะมันเหมือนกับว่าหลับแล้วตื่น แต่ถ้ามีประสบการณ์อื่น อย่างเช่นว่า เป็นเทวดาค้นอยู่ หรือว่าตกนรกคั่นอยู่อะไรนี่ วาระของบุญของกรรม ที่มันเป็นตัวควบคุมนี้ก็จะตัดความรู้อันนั้น ชาติเนื่องลงไป

ถาม : ก็คือไม่ว่าจะไปโดยสภาวะหรือสภาพใดก็ตาม มันก็ยังน่า...ตัวสัญญา...

ตอบ : ตัวสัญญามันยังบันทึกความจำอันนั้นอยู่ จนกว่าเราจะไปพ้นมันขึ้นมาใหม่ วิธีการนั้นก็คือ ผูกพวกทิพจักขุญาณ แล้วก็ไประลึกชาติย้อนหลังได้

ถาม : อย่างว่า...เราหมดจากชาตินี้แล้ว พอเราตายไปตัวสัญญามันก็ยังคงอยู่

ตอบ : มันคงอยู่ มันไม่ไปไหน

ถาม : ถ้ามันคงอยู่ แล้วทำไมมันเกิดลืม ในเมื่อตัวสัญญาทำงานของมันไป

ตอบ : สมมติว่าเราตายปั๊บจากชาตินี้แหละ เราขึ้นไปเป็นเทวดาจริงๆ แล้วมันยังจำได้ ใครเป็นญาติเป็นโยม เป็นพี่เป็นน้องของเรา แต่ว่าความสุขเฉพาะหน้าที่มันปรารถนียิ่งกว่า ทำให้เขาเพลินอยู่กับตรงจุดนั้น แล้วก็หลงลืมอันนี้ไป ขณะเดียวกันถ้าเขาลงนรก ทุกข์ทรมานที่เขาได้รับ มันก็สาหัสสากรรจ์ จนกระทั่งความคิดที่จะมาจดจำไอ้เรื่องเก่ามันไม่มี นอกจากภาวะเฉพาะหน้าของตน ก็เลยทำให้สิ่งนั้นเลื่อนไป เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่ามันมีการที่ค้นด้วยสุขหรือทุกข์ของชาติที่ต้องรับแล้ว โดยไม่ได้เกิดมาเป็นคนที่เสียส่วนใหญ่จะจำไม่ได้ แต่ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันจะไปบันทึกอยู่ในสภาพของจิตเป็นปกติอยู่แล้ว ถ้าเราสามารถจะทำทิพจักขุญาณให้เกิดได้ เราย้อนกลับไปดู เราสามารถที่จะย้อนกลับไปดูทุกชาติที่เราต้องการ

ถาม : หมายความว่า ความจำในที่นี้ คือสิ่งที่เราจำไม่ได้ ไม่ได้หมายความว่ามันถูกเลื่อนไป ?

ตอบ : มันไม่ได้ถูกเลื่อนไป เพียงแต่เราจำมันไม่ได้ เพราะมันอาจจะนานเกินไป ถาม ตอนเด็กๆ เราทำอะไรมาบ้าง เราจำไม่ได้ ใช่ไหม...แต่ถ้าหากว่าเราฝึกทิพจักขุญาณได้ เราย้อนไปดู ความจำนั้นก็คืนกลับมา มันก็มีเครื่องมือ ที่จะย้อนกลับไปค้นคว้าข้อมูลอันนั้นขึ้นมาใหม่ เพียงแต่ว่าอันนี้พอพระพุทธเจ้าท่านสอนแล้ว คนส่วนใหญ่เห็นว่ายาก พอยากแล้วก็ปฏิเสธหรือไม่ก็ไม่มีความสามารถที่จะทำให้ถึงได้ ก็จะไม่เข้าใจว่าสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านสอนทุกอย่าง ท่านทำพิสูจน์เอาไว้เลย ในเมื่อท่านต้องการให้เราพิสูจน์แต่เราเองไม่พิสูจน์ แล้วเราก็มปฏิเสธหรือว่าเชื่อโดยตรงเลย มันก็จะทำให้เราหายไป ๒ สถานก็คือว่าถ้าเชื่อถูกต้องก็เป็นอันว่ากำไร แต่ถ้าเชื่อโดยมกมาย โดยที่ผิดพลาดไป เราก็ตอนทุน เมื่อก็กเข้าใจถูกแล้ว

ความจำนั้นยังจำอยู่ มันไม่ได้หายไปไหน แต่ว่าระยะเวลาที่ยาวนานทำให้ความจำนั้นมันเลื่อนไป เราก็ต้องฟื้นฟูสภาพจิตเราให้แจ่มใสเหมือนเดิม แล้วเสร็จแล้วก็ย้อนกลับไปดูใหม่ ใหม่ออย่างนั้นแล้ว แต่ละชาติแต่ละภพที่ผ่านมา จิตมันโดนพอกด้วยกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรม ทำให้ความแจ่มใสของมันมัวหมองลงไป ใ้ตัวจำมันก็พลอยเลื่อนไปด้วย

ถาม : การรับรู้ของแต่ละบุคคลในการที่อยู่ในครุภพของมารดาจะต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าจิตของใครจะเข้าไปในช่วงนั้น ถ้ากรณีนี้ไปอยู่ประมาณ ๕ - ๖ เดือนแล้ว จิตก็ยังไม่เข้า แล้วสภาพสภาวะ ของชีวิตตรงนั้นมันไม่มีตัวจิตเข้าไปอยู่

ตอบ : เขามีชีวิตเป็นปกติ เพราะว่าตัววิญญาณคือตัวประสาทความรู้สึกอะไรต่างๆ ของมัน หมุนทำหน้าที่ปกติหมด ขาดตัวจิตตัวเดียว อย่่าลืมน่า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เขาครบ เพียงแต่ว่ามันครบในลักษณะแบบเดียวกับพีชณะ ใช้ไหม...กินอาหารได้ เจริญเติบโตได้ทุกอย่าง แต่ตัวรู้ไม่มี

ถาม : บางที เวลาที่หมอมหรือแม่...จิ้มๆ ไปถูกตัวเด็ก เขาจะมีการหนี มีการหลบ

ตอบ : นั่นแหละ คืออาการของประสาทร่างกายมันรับรู้ แบบเดียวกับพีชกินแมลง หรือไม้ก็ไมยราพนะ เราไปจิ้มมันจับทำไมมันหุบได้หลบได้ละ นั่นเป็นประสาทรับรู้ของมันเฉยๆ ภาษาพระ ตัวประสาทรับรู้นั้นเรียกว่า วิญญาณ ใ้วิญญาณในความหมายของคนทั่วๆ ไปส่วนใหญ่ เข้าใจว่าเป็นจิต คือตัวรู้ แต่ไม่ใช่...วิญญาณคือประสาทร่างกายเท่านั้น

ถาม : ก็อยู่อย่างนี้ไปเรื่อย แล้วออกมาไม่มีจิตเข้าไปก็คือตาย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่มีตัวจิตที่จะเข้าไปอยู่ การที่จะกระทำที่เรียกว่า กรรม มันก็ยังไม่มีส่วนสามารถเลี้ยงดูไปเรื่อยนะ แต่ว่าตัวรับรู้อื่นๆ ไม่มี บางทีเขาก็โตมาลักษณะเหมือนตุ๊กตาไซลาน ถ้ามันเป็นไปได้ แต่เนื่องจากว่า มันเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าตัวจิตวิญญาณคือตัวรู้ที่พร้อมปฏิบัติสันทิ มันมีมากมหาศาลเหลือเกิน แต่ว่าจุดที่จะเข้าได้มันมีอยู่แค่หนึ่งเดียว เพราะฉะนั้นมันแย่งกันหัวทิ่มหัวตำ แล้วแต่ว่าบุญบาปของใครจะได้เกิดก่อน ยิ่งโบราณบางทีเขาว่าแสนๆ ว่าชิงหมาเกิด บางทีก็จริงเหมือนกัน (หัวเราะ) เขาแย่งกันอยู่ เพราะฉะนั้นตัวอย่างที่มันจะโตโดยปราศจากจิตคือตัวรู้มันก็เลยยังไม่มี

ถาม : แต่มันมีหรือคะ ถ้าพูดถึงว่าถ้ามันยังไม่มี แสดงว่ามันยังมีหรือคะ ?

ตอบ : มันสามารถมีได้

ถาม : มันไม่น่าเชื่ออะคะว่ามันจะมีได้ ?

ตอบ : ทำไม่ละ ก็ต้นไม้มันไม่มีจิตทำไมมันโตได้ละ

ถาม : เป็นการอยู่โดยไม่มีจิตเนี่ยนะคะ ?

ตอบ : เออ...แล้วเขามีอะไรนั้นนะ มันไม่รู้รู้อะไรหรอก นอกจากสัญชาติญาณในการหากินของมัน รู้ว่าแสงแดดอยู่ด้านไหน ถ้าเอนเข้าไปหาเพราะประสาทสัมผัสของมันมี

ถาม : ถ้าอย่างนั้นกรรมของคนไม่มีบุญ ไม่มีบาป ไม่มีการกระทำใดๆ ก็ไม่มีผล ?

ตอบ : ก็ใ้ตัวนั้นของเขาจริงๆ มันยังไม่เรียกว่า คน มันยังไม่มีความเป็นตัวควบคุม เพราะ

ฉะนั้นสิ่งต่างๆ ที่เขาทำมันก็เลยไม่จัดเป็นกรรม ในเมื่อไม่จัดเป็นกรรม มันจะเป็นบุญก็ไม่ใช่ เป็นบาปก็ไม่ใช่

ถาม : ถ้าเกิดสมมุติว่าเขาฆ่าคนละคะ ?

ตอบ : มันจะไปฆ่าอ้อทำไหนละ คือเขายังไม่รับรู้อะไรไอ้ตัวอารมณ์ที่คิดจะไปทำอย่างอื่นมันไม่มี

ถาม : อย่างถ้าเขาไม่ได้ตั้งใจละคะ ?

ตอบ : เอ้า...สมมุติว่าเหมือนอย่างกับต้นไม้แล้วกันนะ ถ้าหากว่าคนไปอยู่ใต้ต้นไม้ เผลออิงมันหักลงมาทับคนตาย เอาในลักษณะนี้ใช่ไหม...โทษไม่มีแต่ว่าคนๆ นั้นเขามีกรรมอยู่ ทำให้ถึงวาระนั้นถึงเวลานั้น คนๆ นั้นจำเป็นที่จะต้องสิ้นชีวิตลงไปด้วยสภาพใดสภาพหนึ่ง ก็ทำให้ต้องสิ้นชีวิตในลักษณะนั้น คือต้นไม้ทับตาย คนๆ นั้นนะ เขาสร้างกรรมเอาไว้ แต่ต้นไม้ที่ไม่มีกรรมที่ต่อเนื่องไป เพราะว่าตัวจิตเจตนาที่จะฆ่าของเขานั้นไม่มี ตัวจิตที่มุ่งร้ายต่อผู้อื่นนั้นเขาไม่มี

ถาม : แต่ว่ามันไม่น่าเชื่อที่ว่า เจอ...

ตอบ : คือว่ามันมีโอกาสที่จะเป็นไปได้ แต่โอกาสนั้นมันยังไม่เกิดขึ้น ก็เลยไม่มีตัวอย่างให้เห็นชัดๆ เพราะฉะนั้น ที่เรากลัวๆ กันว่าเออ...ถ้าหากว่าโคลนนิ่งคนขึ้นมาใช่ไหม...สมมุติว่าโคลนนิ่งคนขึ้นมาแล้วเสร็จแล้วมันจะเหมือนอย่างกับต้นแบบทุกอย่างนะ มันเหมือนได้แค่หน้าตาเท่านั้น แต่จิตมันไปคนละดวงกัน ต่อให้โคลนนิ่งขึ้นมาสัก ๑๐๐ คน มันก็กลายเป็น ๑๐๐ ดวงจิต คือ ๑๐๐ ตัวรับรู้ที่เข้าไปอาศัยอยู่ มันสักแต่หน้าตาเหมือนกัน แต่การกระทำทุกอย่างทุกอย่างมันจะไม่เหมือนกัน มันอาจจะมีโอกาสเคียงกันบ้าง เพราะว่าทำบุญทำบาปมาเสมอกัน ถึงต้องมาเกิดในวาระนั้น ในเวลานั้นที่ใกล้เคียงกัน มันอาจจะมีการกระทำอะไรบางอย่างที่คล้ายคลึงกันได้ แต่ว่าสภาพจิตตัวรับรู้ ไอ้ตัวชอบ ตัวชัง มันคนละเรื่องกันเลย มันเป็นคนบันทึกรูปคนละม้วนกัน

ถาม : แล้วอย่างในกรณีของเด็กที่ปัญญาอ่อน ถ้าเขาไม่ได้เจตนาจะมีโทษไหมคะ ?

ตอบ : โทษมีแต่น้อย เจตนาอย่างเช่นว่าการฆ่าคนตาย มันต้องประกอบไปด้วย

๑. คนนั้นมีชีวิตอยู่ คือถ้าไม่มีชีวิตอยู่เขาเรียกว่าผีจะ (หัวเราะ)
๒. เรารู้ว่าคนนั้นมีชีวิตอยู่
๓. เราตั้งใจฆ่า
๔. เราลงมือฆ่า
๕. เราฆ่าสำเร็จ

ถ้าประกอบไปด้วย ๕ อย่างนี้โทษปาณาติบาตเต็ม ๑๐๐% ถ้าขาดตัวใดตัวหนึ่งก็ลดไปตามส่วน คราวนี้ของเขาไม่มีเจตนาอะไรเลย อย่างเก่งก็โดนข้อสุดท้ายคือ ฆ่าสำเร็จ มันก็กลายเป็นว่ามีโทษแค่ประมาณ ๑ ใน ๕ เท่านั้น

ถาม : ไม่ทราบว่าคุณปัญญาอ่อนทำเหตุอะไรมา ?

ตอบ : ก็เยอะต่อเยอะด้วยกัน สมมุติว่า เราคุยกันเรื่องธรรมะ รู้ก็ทำเป็นไม่รู้ ไขหูไขฟังมัน ะไรอย่างนี้ แกล้งโง่บ้าง ะไรบ้าง มันมีสารพัด แบบเดียวกับฟังพระทำเป็นไม่ได้ยิน เกิดชาติ ใหม่ก็เลยหูหนวก เห็นเขาทำบุญกลัวจะเสียสตางค์ทำเป็นไม่เห็น เกิดมาชาติใหม่ก็เลยกลายเป็นคนตาบอด พวกกรรมมันปรุงแต่งได้วิจิตรพิสดารกว่าที่เราคิด เมื่อ ๒ - ๓ วันที่ผ่านมา มันมีเด็กตัวติดกัน พวกนี้อธิษฐานว่าจะไม่พรากรากกันนะ เกิดมาตัวติดกันเพลินไปเลย เหลือ เชื้อเลย... เรื่องการปรุงแต่งของกรรมบางทีมันเป็นไปตามเจตนาของเราเหมือนกัน เจตนา ของเขาก็คือรักกันมาก ไม่อยากจะจากกันนะ ในเมื่อรักกันมากไม่อยากจะจากกันก็เลย อธิษฐานอย่างนั้น เลยกลายเป็นว่าไม่พรากรากกันจริงๆ ตัวติดกัน (หัวเราะ)

ถาม : เวลาเกิดเนี่ย สิ่งที่ชอบกับสิ่งที่ทุกขมันไม่มีสัญญาจิตมาบังคับหรือคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันมีติดมา แต่เราเองสามารถจะพินกลับไปได้มัย ถ้าหากว่าเราทำความดี ไม่เพียงพอในระดับหนึ่ง เราก็ไม่สามารถจะพินมันกลับคืนมาได้ เพราะถ้าหากว่าพินมัน กลับคืนมาได้ เราก็กลายเป็นคนดีหมดละสิ มันจะกลายเป็นดีเพราะถูกบังคับ ไม่ใช่ดีโดย ธรรมชาติที่จิตต้องการ

ถาม : แล้วตัววาสนาที่ติดอยู่ติดตัวมาตั้งแต่ชาติที่แล้วละคะ ?

ตอบ : นั่นมันเป็นอาการหนึ่ง มันฝังรากลึกอยู่ในใจถึงเวลาถึงวาระมันแสดงออกโดยที่บางที ตัวเองก็ไม่รู้ตัว

ถาม : มันจะไปถูกนิสัยใจคอด้วยไหมคะ ?

ตอบ : นั่นแหละ ตัวนั้นแหละ

ถาม : ลักษณะบุคลิก ดูกดีก็

ตอบ : พุดซัดๆ เลยว่า สันดาน (หัวเราะ) สันตติ แปลว่า สืบเนื่อง ภาษาไทยเขาเรียกง่าย ๆ ว่า สันดาน ในเมื่อมันต่อเนื่องกันมาเรื่อยๆ มันก็ฝังรากลึกอยู่นกลายเป็นบุคลิกเฉพาะตัว ของเรา อย่างเช่นว่า ทั้งๆ ที่เรามีความรู้ แต่เราไม่มันใจในความรู้ของเราอย่างนี้ ทั้งๆ ที่ความรู้ ของเรามี แต่ก็ไม่ค่อยที่จะกล้าเอ่ยปากกับใคร รู้มากกว่าเขา บางทีเขาสอนมาผิดก็ไม่กล้า บอกเขา ไม่กล้าเถียงเขา ก็ยุ่งกันใหญ่ มันปล่อยให้ร้ายการของไตรภพเลยไปได้ยังงี้ว่า ศิล ของภิกษุณีมี ๓๑๓ ข้อ มันมีแค่ ๓๑๑ ข้อ เถียงมันเข้าไปสิ บอกเขาว่าเปิดตำราแล้ว ๓๑๑ ข้อเนี่ย แจ็คพอตแตกเลยมัย (หัวเราะ) ถ้าหากว่าแตกเลยก็ทิ้งเถียงไป (หัวเราะ)

ถาม : แล้วทำไม ทำไมพระพุทธเจ้าท่านถึงละวาสนาได้ ?

ตอบ : ก็ของท่านเอง ทำไว้เยอะกว่าคนอื่นเขา กำลังสูงกว่าอย่างน้อย ๔ อสงไขยกับแสน มหาภังยี สาวกปกติแค่หนึ่งเดียว ท่านทำมากกว่า ๔ เท่า ในเมื่อทำมากกว่าตั้ง ๔ เท่า กำลัง ของท่านมากกว่านี้ สติสมบุรณ์พร้อมในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะตัว สัพพัญญุตญาณ ในเมื่อรู้ รอบขนาดนั้นก็เลยระวังทัน ระวังทันก็เลยเท่ากันว่าละได้ เพราะว่ายังไง มันก็ไม่มีโอกาสเกิด ระวังอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว ของเราเองเอาอย่างนั้นมัยละ พระปัจเจกพุทธเจ้ายังไม่มีสัพพัญญุต ญาณเลย (หัวเราะ) สัพพัญญู แปลว่า รู้รอบ รู้ทั่ว รู้ทุกเรื่อง

ถาม : ถ้าอย่างนั้นเกิดมาแล้วได้รับการอบรมสั่งสอนเลี้ยงดูในสิ่งแวดล้อมไหนก็ไม่เกี่ยวกับตัววาสนาสีคะ ?

ตอบ : ไม่ได้เกี่ยวกันจะ

ถาม : เพียงแต่ว่านักวิชาการเขาตีมาปรุงๆ กันให้เป็นทฤษฎี

ตอบ : ก็ดูซินจังสิ แม่ของเจ้าเนเน้งนะ โดนซินจังย้วยหนอย ทั้งที่ผู้ดีผู้ดี ตบะแตกคว่ำตุ๊กตามาอืดใหญ่ นั้นนะสันดานเดิม

ถาม : คือบางทีว่าใช้ ไม่ได้ปฏิเสธรว่า เราทุกคนมีสิ่งที่อยู่ในใจพร้อมที่จะแสดงออกมา แต่ว่าในลักษณะของสภาพแวดล้อมของแต่ละคน ที่เป็นอยู่มันก็มีส่วนที่จะขัดเกลา

ตอบ : มันขัดเกลาและเปลี่ยนไปได้ แต่ว่ามันไม่ใช่จริตนิสัยที่แท้จริงของเรา ให้นั่งนิ่งอย่างนี้ทั้งวันเลยได้ไหมละ ประสาทกลับ

ถาม : คือมันต่างกันไงคะ คือการนั่งอย่างนี้ โอเค มันเป็นเรื่องของกริยา เรื่องของความเป็นภูมิ

ตอบ : ก็เนี่ยแหละ ตัวอย่างนี้ สมมุติว่าเราได้รับการอบรม เพราะว่าต้องนั่งเรียบร้อย ท่านี้อแล้วก็ให้เรานั่งอย่างนี้ทั้งวันนะ ประสาทกลับ มันไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริงของเรา เราเองถ้าเราหคคะเมนดีลังกาได้จะมีสุขมาก เราก็ทำอย่างนั้น แต่เราสู้ว่ากริยานี้ สังคมไม่ยอมรับเราเองเราก็ต้องพยายามปรับปรุงดัดแปลงของเราไปตามที่รับอบรมมา ตามที่สังคมภายนอกเขาต้องการกันอย่างนั้น แต่ใจจริงๆ ของเรา ต้องการใหม่

ถาม : แต่ว่าการที่เราถูกฝึกมาในลักษณะอย่างนี้ ในวันหนึ่งไม่ได้ แต่วันหน้าก็ต้องนั่งได้

ตอบ : ใช้...แต่มันจะค่อยๆ ไปไง ค่อยๆ ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมันกลายเป็นตัวของตนเองไป

ถาม : แต่...เพราะฉะนั้นตรงนี้เนี่ย มันก็อาจจะเป็นอย่างอื่นอีกเหตุผลหนึ่ง ที่ฝึกที่ขัดสิ่งเดิมๆ สันดานเดิมๆ

ตอบ : สามารถทำได้กับบอกแล้วว่ามันไม่หมด อันนี้ก็ถ้ายืนยันว่ามันไม่หมด เพราะกระทั่งพระอรหันต์ก็ไม่หมด ยังเหลืออะไรบางอย่างอยู่ความเคยชินเก่าๆ อยู่ แต่เพียงความเคยชินเก่าของท่านนั้นมันจะไม่ใช่โทษของคนอื่นเขา อย่างเช่นว่า พระสารีบุตรชอบเล่นกับเด็ก ก็เล่นกับเด็กเหมือนเดิมละ (หัวเราะ) ใช้ไหมละ คือมันไม่ใช่โทษต่อคนอื่นเขา เรียกว่ามันไม่ลวงศีลของความเป็นพระของท่าน มันช่วยได้ แต่มันช่วยยังไงก็ไม่หมด เพราะที่ผ่านมานับชาติไม่ถ้วน แต่ขณะเดียวกันว่าชาติที่เราทำความดีนี้เต็มๆ ก็คงประมาณ ๑ อสงไขยกับแสนมหากัปป์ หรืออาจจะมากน้อยกว่านั้นตามแต่ความขยันเกิดมากกว่ากัน ความจริงมันไม่ใช่ขยันเกิด ถ้าสร้างกันมากมันก็เกิดนานหนอย

ถาม : คิดว่าเรื่องของสิ่งแวดล้อมปัจจัยภายนอกนี้ ยังมีผลที่จะช่วยได้ โดยเฉพาะถ้ายังเป็นเด็กเล็ก คือเข้าใจว่าเขาเป็นมายังไง ตอนนั้นเราเปลี่ยนไม่ได้ แต่การอบรมการค่อยๆ พูดยเหมือนกับว่าเอาเม็ดผ้าภายนอกมันบ้าง

ตอบ : แต่แก่นแท้มันยังอยู่ เราก็บอกแล้วว่าภายนอกใจ (หัวเราะ)

ถาม : ไม่ได้เถียงนี่คะ แต่มันมีส่วนที่ช่วย

ตอบ : มีส่วนจะ ช่วยได้เยอะมาก ก็ตัวอย่างในธรรมบท ก็มีนกแขกเต้า ๒ ตัว โดนพายุพัด ตกจากรังไป ตัวหนึ่งก็ตกไปในซุ่มโจรพоди อีกตัวหนึ่งก็ตกไปอยู่อาศรมฤๅษีเข้า แล้วเสร็จแล้ว พระราชาบังเอิญได้ไปทั้ง ๒ ตัว ตัวหนึ่งก็สวดมนต์ไหว้พระว่าตามพระฤๅษีไปเรื่อย อีกตัวหนึ่งก็ กูจะฆ่า กูจะปล้นทำเดี๋ยวดตามแบบโจรที่เขาว่านั่นนะ ทั้งๆ ที่เป็นแค่นกเท่านั้นแต่ว่าชิมชั๊บ ภายนอกเข้าไป ยังทำให้กริยาวาจาของมันต่างกันขนาดนั้น แต่ว่าพระราชาท่านฉลาด ในเมื่อ ต้องการรู้ก็ถามผู้รู้ วิธีถามง่ายที่สุดก็คือถามพระพุทเจ้า (หัวเราะ) พระพุทเจ้าก็เลยบอกให้ ฟังว่า ตัวหนึ่งมันไปตกอยู่ในซุ่มโจร อีกตัวหนึ่งไปตกอยู่ในอาศรมฤๅษีพоди เลยกลายเป็นเข้า วัดเข้าวาไปตัวหนึ่ง อีกตัวหนึ่งเป็นโจรไปเลย (หัวเราะ) มันมีส่วนเยอะแล้วก็จำเป็น

ทุกชาติที่เราเกิดมาจริงๆ แล้วเราไม่ได้ใช้กรรมเฉยๆ แต่เราพยายามขัดกลา สภาพจิตของเราให้มันดีขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดก็หลุดพ้นได้ แต่ว่ากระทั่งว่าหลุด พ้นแล้ว ถ้าหากว่ายังดำรงขั้นนี้คือยังมีชีวิตอยู่ ถึงสภาพจิตสะอาดถึงที่สุดแล้วก็ตาม จริตนิสัย ที่แท้จริงแต่ดั้งเดิมของตนเองมันก็ยังไม่ได้ที่จะขัดกลาให้มัน ๑๐๐% เต็มในลักษณะนั้น มีแต่ พระพุทเจ้าเท่านั้นที่จะละตัว...ท่านใช้คำว่า วาสนา ก็คือสิ่งที่มันสืบเนื่องกันมายาวนานจน ประมาณไม่ได้นี้ มีพระพุทเจ้าท่านละได้องค์เดียว องค์อื่นยังความสามารถไม่ถึงขนาดนั้น แต่ ว่าสิ่งที่เป็นวาสนาสืบเนื่องของท่านเมื่อถึงวาระนั้นแล้วมันไม่เป็นโทษกับคนอื่น ท่านก็เออ...ช่าง มันหะไม่ต้องเสียเวลาไปทำมันหรอก

ถาม : ความเข้าใจของคนจะเข้าใจว่าวาสนาลักษณะดี

ตอบ : บุญเก่าส่ง ไซ้ใหม่...แต่จริงๆ แล้วตัวนี้ก็คือว่าสิ่งต่างๆ ที่มันสืบเนื่องฝังใจมาตั้งแต่ อดีตจนถึงปัจจุบันมันส่งผลมาให้หะ ทั้งส่วนบุญส่วนบาปเลยไม่ใช่เฉพาะบุญอย่างเดียว เพราะ ฉะนั้นเขาถึงใช้คำว่า วาสนาดีวาสนาไม่ดี มันเหมือนกับตัวกรรมแต่ถ้าเป็นอกุศลกรรมก็คือชั่ว กุศลกรรมก็คือดี ตัววาสนาก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นมันเป็นทั้ง ๒ สิ่งรวมกันส่งผลให้มาอยู่ ปัจจุบันในนี้

ถาม : อាកารดีใจแล้วมันขาดสติ แล้วกระโดดคอดท่านอย่างนี้ถือว่าผิดไหมคะ ?

ตอบ : ช่างบนหะไม่ผิดหรอก จะกอดท่านก็ครั้งก็เซ็ญเออะจ๊ะ แล้วเป็นโงกอดไปก็ครั้งแล้วละ (หัวเราะ) มันเป็นความคุ่นเคยเก่าๆ เป็นวาสนาเก่าๆ ที่ติดไม่ขาด ไม่มีอะไรหะ มันอยู่ใน สภาพของความเป็นทิพยณะ ยังโง่ๆ พระท่านก็สติไม่ขาดหรอก แต่ถ้าในสภาพความเป็นมนุษย์ อย่าผลอกก็แล้วกัน ดีใจกระโดดคอดคอปพระเลย (หัวเราะ)

ถาม : เกี่ยวกับความฝัน

ตอบ : จำไว้หะ ไม่ต้องไปกังวลมัน เขาบอกจะไม่ให้ตื่นเลย แต่มันก็ตื่นมาจนปานนี้ ตื่นชะ จนแก่ปานนี้แล้วไม่ต้องไปกลัวเขาหรอก ฝันมันต่อไปฝันอย่างมีความสุขเลยละ พอดตื่นขึ้นมา ไซโยเราชนะอีกวันหนึ่งแล้ว เดียวคะแนนต้อไปดูซิเราจะได้อีกรีเปลา นี่ตกลงเราชนะมันมาทุก วันเลย ไม่เคยแพ้มันเลย มันยังไม่เก่งจริงหรอก ถ้าหากว่าเราทำให้เราไม่ตื่นได้ก็ดีสิจะได้นอน พักยาวๆ อะไรที่มันฝันมันก็คือฝัน อาจจะเป็นจิตใต้สำนึกอะไรบางอย่าง เพราะว่าฝันไม่ได้มี

แบบเดียว มีตั้งแต่ธาตุวิปริต ท้องไส้ไม่ดีแล้วก็ไปผ่นละเทะ กรรมนิमित กรรมแสดงเหตุให้รู้ จิตนิวรรณ์ เอาความฟุ้งซ่านตอนกลางวันไปผ่นตอนกลางคืน เทพสังฆรณ์ เทวดาท่านช่วย สงเคราะห์ให้แบบนี้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปนั่งกลุ้มอกกลุ้มใจอะไรกับมันหรอก อาตมาเคยผ่น ลักษณะนี้เหมือนกันติดต่อกันเป็นสิบๆ ปีเลยนะ ผ่นเห็นสถานที่หนึ่ง ถ้าหากว่าสู้ใครไม่ได้จะหนีไปตรงนั้นแล้วไม่มีใครไล่ตามได้ เพราะเราขำอายุพื้นที่มาก ผ่นถึง ๓๐-๔๐ ปี กว่าจะไปเจอเข้าตอนแรกไปก็ไม่รู้ว่ามันเป็นพื้นที่นั่น คือตอนที่เราเห็นนะเป็นน้ำตก เราต้องปีนสวน น้ำตกขึ้นไปแล้วก็ลงไปข้างหลัง ในสภาพความเป็นจริง ป่ามันหมด น้ำตกมันแห้ง พอจะกลับปวดบัสสาวะ ก็เลยหลบไปข้างหลัง พอจะฉี่ เอ๊ะ ! ที่มันคู้ๆ ตาอะ มองไปมองมา อ้าว...ใช่เลย ก็มันอยู่แทบทุกวันนะ ผ่นอยู่เป็นสิบๆ ปีทีเดียว ก็เลยจำได้ ออกมาถามเขาว่า นี่เคยมีน้ำตกมั๊ย เขาบอกว่ามีพอน้ำฝนมันเป็นน้ำตก หน้าแล้งน้ำหมดก็เลยกลายเป็นหน้าผาเฉยๆ บางอย่างเป็นสิ่งที่อยู่ในใจของเรา อาจจะเนื่องกันมาตั้งแต่อดีตตั้งแต่อะไรก็ตาม ของเราเองหนีมันมาไกลขนาดนี้ไม่ต้องไปกลัว จะบอกว่าถ้ามีบุญญาภิบาลมาเลย เราก็ควบของเราต่อไป ทำบุญให้สม่าเสมอไว้ กรรมจะห่างอยู่ตามไม่ทัน ถ้ากระแสบุญขาดลงมันอาจจะตามทันได้ เพราะฉะนั้น อย่าประมาทอย่าสร้างกรรมใหม่ ขณะเดียวกันก็อย่าทิ้งบุญใหม่

ถาม : แล้วจะแยกได้อย่างไรคะ ว่าเป็นผ่นใดใน ๔ ตัว ?

ตอบ : นอกจากขยันผ่นแล้วต้องช่างสังเกตด้วย คือถ้าหากว่าธาตุวิปริต กับจิตนิวรรณ์นะ ไม่ต้องไปสนใจนะ แต่ถ้าหากว่าเป็นกรรมนิमित เขาแสดงเหตุนี้พอถึงเวลาวาระนั้น เรารู้ว่าสิ่งนี้เราเคยรู้มาแล้ว แต่ว่าคิดไปคิดมา อ้อ...เกิดจากผ่นเราอาจจะรู้เห็นอย่างชัดเจนเลยอยู่ในเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง แต่เหตุการณ์นั้นมันยังไม่เกิดขึ้น เราก็ยังไม่รู้จนกว่ามันจะเกิดขึ้น คราวนี้ถ้าหากว่าเราเป็นนักผ่นจริงๆ ขยันผ่นบ่อยๆ เตียวเราจับจุดได้เองว่า เป็นตัวไหน ถ้ายังเป็นเทพสังฆรณ์ บอกหวยก็ครบเลยละ

ถาม : บางคนนี่ผ่นแล้วพอตื่นมาบางทีเนี่ย...จิตมันสับสน จะรู้สึกว่่ากังวลกับความผ่น เพราะฉะนั้นตรงนี้แนวทางที่ดี คือเราไม่รู้แหละว่ามันจะจริงหรือไม่จริง

ตอบ : ตัดอารมณ์ให้เป็นนะ ปัจจุบันนี้ที่ใช้ความผ่นให้เป็นประโยชน์ จะใช้อยู่ ๒ ทาง ทางแรกก็คือ ถ้าผ่นตีเก็บไว้เป็นกำลังใจตัวเอง ถ้าผ่นไม่ดีก็ลืมมันซะเตียวนั้นเลย ซี้ก็เก็บไว้จะทำให้ใจเศร้าหมองจะตัดขาดไปเลย อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า การผ่นจะใช้วัดกำลังใจ วัดกำลังใจตรงที่ว่า ในผ่นของเราถ้ามีโอกาสละเมิดศีลได้ แล้วเรารู้ตัวว่าเราเป็นผู้มีศีล เราไม่ยอมละเมิด ถือว่ากำลังใจของเราดี หรือว่าในผ่นเกิดอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมา เรายึดเกาะในคุณพระรัตนตรัย หรือว่ายึดเกาะความดีได้ อันนี้ก็ถือว่ากำลังใจของเราอยู่ในด้านดี แต่ถ้าเรายึดเกาะไม่ได้ หรือว่าเราล่องละเมิดในศีลของเรา แปลว่ากำลังใจของเราแย่งแยกมากอยู่ เพราะฉะนั้นก็เก็บหลักๆ อันนี้ไว้ซี้ก็แล้วกันนะ อันดับแรกถ้าผ่นตี เก็บไว้เป็นกำลังใจตัวเอง ผ่นไม่ตีลืมมันซะ อันดับที่สองใช้ความผ่นเป็นตัววัดกำลังใจของเรา

ถาม : นี้อยู่ในข้อหนึ่ง ผ่นว่าเหตุของกรรม ที่ผ่นเพราะเหตุของแรงกรรม

ตอบ : กรรมนิมิต จะดีหรือชั่วก็ตาม

ถาม : กรรมในที่นี้ก็คือ...

ตอบ : ก็ทั้งดีทั้งชั่วนั่นแหละ แต่ว่าเรามีพื้นฐานทิพจักขุญาณเก่ามา เจ้าตัวทิพจักขุญาณนี้ ถ้าจิตมันสงบถึงระดับของมันก็จะเกิดขึ้นใหม่ ลักษณะนี้เราไม่สามารถไปบังคับมันได้ เพราะไม่ได้ผ่านการฝึกเข้มมาอย่างจริงจัง แต่ว่าเป็นตัวของเก่าที่ต้องรอให้ถึงวาระ รอเวลาที่กำลังใจ จะถึงระดับนั้นพอดี ก็เลยทำให้ไม่คงที่พอเราจะรู้ได้ตลอด ยกเว้นว่าที่มันจะรู้ขึ้นมาเป็นพักๆ โภราณเรียกว่า ลางสังหรณ์

ถาม : คือ...วัดตรงข้ามค่ะ เขาจะเล่นไสยศาสตร์

ตอบ : ก็ให้เขาเล่นไปสิ

ถาม : ส่งของมาหาเรา พอเรานั่งกรรมฐาน แล้วเขาก็เห็นแล้วเขาก็จะ...เราจะไปหยิบมันก็ไม่ลงมา ผ้ายันต์ รูปภาพ แล้วเขาก็ไม่สบาย

ตอบ : เราเองไม่เป็นอะไร แล้วเราจะไปเดือดร้อนทำไมละ ก็เรื่องของเขาสี จำไว้ว่าบุคคล ถ้ามันคงอยู่ในทาน ศีล ภาวนา โดยเฉพาะตัวภาวนานะ เรื่องอันตรายจากไสยศาสตร์มัน จะทำได้น้อยเต็มที โอกาสจะโดนแทบไม่มีเลย ที่เราเล่ามาก็คือว่า มันมีแต่เขาทำแล้วเขาก็เดือดร้อนคนเดียว เราไม่เป็นอะไรเลย แล้วจะไปกลัวเขาทำไม

ถาม : เราทำแบบไม่ให้กลัวเขา แต่เราก็กัวเขา

ตอบ : กลัวไปทำไมละ เขาเรียกว่าเหลวไหลอีกคนแล้วจะ

ถาม : ไม่ชอบให้เขามาทำอะไรเสียงดังๆ เราจะพลอยสะดุ้งค่ะ

ตอบ : อ้อ...นั่นแสดงว่ากำลังใจของเรามันไม่มั่นคง

ถาม : แม่เขาสอนให้มีสติ ให้เดินจงกรม

ตอบ : แล้วทำได้ไหม

ถาม : ทำได้

ตอบ : ถ้าทำได้มันไม่สะดุ้งหรือก อาตมานั่งนี้ ถึงโยนระเบิดมาตรงหน้า ก็ยังไม่สะดุ้งเลย จำไว้ว่าถ้าหากว่าเราสะดุ้ง แสดงว่าเราส่งจิตไปเรื่องอื่น คุณก็นอยุ่ตรงนี้แต่ทะเล่สิ่งไปคิดเรื่องอื่น พอคนเขาทำอะไรอยู่ข้างตัวปุ๊บ เราก็ดึงจิตเข้าไปรับรู้ นี่ จิตมันเข้ามาเร็วไป มันก็เกิดอาการสะดุ้ง

ถาม : ผิดไหมคะ ?

ตอบ : มันจะผิดตรงไหนละ มันเป็นเรื่องปกติจะตายไป

ถาม : เขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกุณอะไรอย่างนี้คะ

ตอบ : ก็เรื่องของเขา

ถาม : แต่เรามองได้ไม่เป็นไร ?

ตอบ : ก็มองไปสิ อย่าไปแอบดูตอนเขาแก้ผ้าอาบน้ำก็แล้วกัน เรื่องอื่นจะรู้ไปก็รู้ไป จำไว้ให้แม่นๆ ว่า เรื่องที่เราดูเราเห็นจริงๆ แต่สิ่งที่เราเห็นไม่แน่แท้จะจริง ตอนนั้นอย่าเพิ่งไปเชื่อ กำหนดใจสักแต่รู้ว่าไว้เฉยๆ พอ อะไรที่จะเกิดขึ้นแล้วเป็นไปตามนั้นก็ขอบคุณมากที่อุตสาห

มาบอกให้รู้ ถ้าไม่เกิดขึ้นแล้วไม่เป็นไปตามนั้นก็เรื่องของมัน เพราะเราไม่สนใจอยู่แล้ว ทำให้ได้อย่างนี้ก็จะ สิ่งที่เราฝึกได้แล้วอย่าทิ้งนะ พยายามทำให้กำลังใจมันมั่นคงขึ้นไปเรื่อยๆ การรู้เห็นไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก เพียงแต่ว่ารู้เห็นแล้วอย่าไปบ้าตามเท่านั้นพอ **รู้เห็นต้องมีสติสัมปชัญญะประกอบด้วย** ถ้าไม่มีสติสัมปชัญญะประกอบจะลำบากมาก

ถาม : ถ้าฝันว่าเราเจอคู่แข่ง อุปสรรค แล้วเราพลาดพลั้งไว้ แต่ว่าเราเจอมันมาก่อน แล้วผ่องใสดี

ตอบ : แสดงว่าจิตใจของเรามันไม่ผ่องใสจริงๆ ก็เร่งการภาวนาให้มันมากกว่าเดิมหน่อยอย่าไปอ้างว่าไม่มีเวลา

ถาม : ถ้าเร่งในฝัน มันจะได้มั๊ย ?

ตอบ : มันก็ได้แต่ไม่ผ่องใส (หัวเราะ) เพราะอันนั้นมันเป็นผลแล้ว เราไปใช้ผลของมัน เราต้องสร้างเหตุ แล้วสร้างเหตุเราสร้างในฝัน มันไม่มีเวลาสร้างหรือก ต้องสร้างในความเป็นจริง บอกแล้วว่า ฝันมันเป็นตัวกำลังใจของเรา ถ้ากำลังใจของเรามันไม่ผ่องใสจริงๆ ก็คือว่าในสภาพความเป็นจริงของเราเป็นอย่างนั้น ต้องเร่งสร้างในสภาพความเป็นจริงของเราให้กำลังใจมันทรงตัวมากกว่านั้น มันจะได้ใส่มั่ง

ถาม : โดยปกติแล้วคนทั่วไปมีศีลบ้าง ไม่มีศีลบ้าง มีโอกาสมั๊ยที่จะได้ยินเสียง เสียงที่ดีของ...(ฟังไม่ชัด) ที่จะบอกเราว่าเราอินดีหรือเราพร้อมจะช่วย

ตอบ : มีโอกาสเป็นเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะว่าถึงจะมีศีลบ้าง ไม่มีศีลบ้างก็ตาม แต่วาระและเวลาที่กำลังใจของเราเปิด ต้องใช้คำว่าสมาธิ บังเอิญมันตรงร่องนั้นพอดี ซึ่งมันไม่ใช่กำลังใจสูงอะไรเลยเป็นแค่**อุปจารสมาธิ**ก็สามารถรับได้แล้ว ถ้าพูดภาษาชาวบ้าน คือว่าบังเอิญว่าคลื่นมันตรงช่องพอดี เปิดช่องสามนิ้ว ก็พอดีคลื่นตรง ก็รับภาพรับเสียงได้ เพราะฉะนั้นโอกาสมีเกินร้อยเปอร์เซ็นต์ที่จะรู้ได้ ที่จะรับได้ แต่ท่านพร้อมที่จะช่วยนะซี แล้วเราจะทำยังไงท่านถึงจะเต็มใจช่วย

ถาม : ไม่ได้ชอบใครลองถามดู...(หัวเราะ)

ตอบ : จริงๆ แล้วก็คือว่าเรื่องของพระพุทธศาสนาเป็นเรื่องของเหตุกับผลที่สมดุลกัน ถ้าเราสร้างเหตุสมควรแล้ว ผลก็จะเกิด พระหรือว่าเทวดาที่ท่านจะช่วยท่านจะช่วยต่อเมื่อว่า เหตุนั้นมันพร้อมอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ท่านก็อาจบอกวิธีว่า**ทำอย่างไรมันจะเต็มเร็วอย่างหนึ่ง** หรือถ้าหากว่าเราสัญญาลักษณะนี้ต้องเรียกว่าบน ไซ้มั๊ย ? **สัญญาว่าจะทำความดีอันนั้น** อันนี้ซึ่งท่านเห็นถ้าทำความดีอันนั้นแล้ว เหตุมันจะพอดีว่าทำให้ผลนั้นเกิดได้ **ท่านก็จะเพิ่มตรงส่วนที่มันขาดให้ก่อน** แล้วหลังจากนั้นพอเราทำความดีส่วนนั้นลงไป เหตุมันเต็มผลมันก็เกิดได้เอง เพราะงั้นเรื่องนี้เป็นเรื่องของเหตุกับผล ถ้าเราทำไม่พอผลก็ไม่เกิด คราวนี้ท่านจะช่วยก็อยู่ที่เราว่าเราจะสร้างเหตุที่ดีพร้อมพอที่ท่านจะช่วยเราได้มั๊ย

ถาม : นอกจากเหตุปัจจุบัน ๔ อย่างแล้ว จะไม่พูดถึงอาการหรือว่าฟุ้งซ่านสภาวะของผู้ที่จะฝัน สภาพจิตนั้นจะต้องเป็นยังไงคะ ถึงฝันได้ ?

ตอบ : ตัดพวกธาตุวิปริต ความฟุ้งซ่านออกไปมัย กำลังใจอย่างน้อยจะต้องเป็นปฐมฌานขึ้น
หายาบ สภาพจิตจะเกิดอาการนิ่ง พอนิ่งแล้วจะค่อยๆ คลายตัวของมันออกมาถึงจุดที่เรียกว่า
อุปัชฌารสมาธิเมื่อไหร่ก็สามารถรับรู้ได้เมื่อนั้น จะเป็นของมันเองโดยอัตโนมัติ

ถาม : เวลาคนที่นอนหลับแล้วถอดยานได้เพราะว่าหลับ เหมือนที่เรา จิต...

ตอบ : ปฐมฌานมันมีสามระดับ...หายาบ กลาง ละเอียด ของคนหลับ มันหายาบมาก แต่ว่า
เป็นฤทธิ์ที่เป็นไปโดยวิบากกรรมอย่างหนึ่ง คือว่า ร่างกายของเราจำเป็นต้องพักเลยทำให้ทุก
คนเข้าถึงตรงจุดนั้นได้ แม้จะไม่ได้รับการฝึกมา ให้สังเกตว่าถ้าวันไหนเราคิด จิตเราฟุ้งซ่านอยู่
จะไม่สามารถหลับได้ ที่หลับไม่ได้ เพราะว่าใจมันไม่สงบพอ ไม่ถึงตรงจุดปฐมฌานหายาบก็ไม่
สามารถจะตัดหลับไปได้ แต่ว่าคนทั่วไป ไป ถึงจะมีตรงจุดนี้ก็ตาม มันเป็นตัววิบากกรรมที่ทำให้
เป็นไป เพราะว่าเขาต้องการพักผ่อน ไม่ใช่เกิดจากการสร้างสมขึ้นมา เพราะฉะนั้น ผลอันนี้จะ
ไม่ส่งผลว่าคุณได้ปฐมฌานหายาบ คุณจะเกิดตรงพรหมชั้นที่หนึ่งได้ ผลตัวนี้จะไม่เกิด
เพราะไม่ใช่สิ่งที่สร้างสมมาด้วยความสามารถตัวเอง แต่เป็นวิบากกรรมชักนำให้เป็น เมื่อขึ้น
ถึงตรงจุดนั้นนับ จิต...เมื่อพักผ่อนของมันเต็มทีแล้วจะค่อยๆ คลายออกมา ลักษณะที่พร้อมที่
จะตื่น แต่คราวนี้พอยังไม่ถึงจุดนั้น มันอยู่ตรงจุดที่เท่ากับอุปัชฌารสมาธิพอดี มันจะเป็นตัวรับรู้
พอตัวนี้เกิดปั๊บ ก็เป็นอันว่าเริ่มฝันแล้ว

ถาม : ขอบสัปหงกแล้วลักษณะจิตจะรู้ตัวเวลาที่สัปหงก เหมือนกับมันรู้หมดเลย

ตอบ : ร่างกายมันหลับ แต่จิตมันไม่ได้หลับหรอก ร่างกายเพื่อยมาก ๆ มันหลับของมัน นัก
ปฏิบัติต้องทำให้ถึงตรงนั้นนะ ถ้าทำถึงตรงนั้นแล้วหลับกับตื่นสภาพจิตจะรับรู้ได้เท่ากัน ถ้า
ไม่ทำถึงตรงนั้น ยังอาศัยตัวเองได้ยาก

ถาม : มันควบคุมไม่ได้ บังคับไม่ได้ ก็ต้องคว่ำ ?

ตอบ : ประจำแหละ พยายามอีกนิดหนึ่งคือตัวนั้นแหละ ดีแล้ว

ถาม : ยังไม่ทำอะไรเลย ก็หลับแล้วก็เป็น...

ตอบ : มันเป็น เรายืนยันได้ว่าไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ว่าก่อนหน้านี้อันนี้กับชาติก่อนนี้เคยทำมัย ?
...ไม่กล้ายืนยันไซ่มัย มันก็แค่นั้นแหละ เพราะฉะนั้นที่ไม่ทำแล้วจะเป็น มันเป็นไปได้...เพราะ
เหตุไม่มีแล้วผลมันจะเกิดได้อย่างไร คราวนี้ของเราประเภทสร้างสมให้มันเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิม
ต่อไปมันก็จะบังคับได้เอง ตัวนี้จะเป็นตัวที่อัจฉริยะที่สุด เพราะว่าในชีวิตนี้ก็เพิ่งได้ยินอยู่ ก็คือ
หลวงปู่ชุ่ม วัดวังมุย ที่จังหวัดลำพูน ท่านเข้านิโรธสมาบัติ นิโรธสมาบัตินี้จะเป็นตัวดับ
เวทนา คือ ความสุข ความทุกข์ แล้วก็ตัวสัญญาก็คือประสาทร่างกายโดยสิ้นเชิงเลย ปกติแล้ว
ที่เข้านิโรธสมาบัติไม่อิริยาบถนอน ก็เป็นนั่ง แต่หลวงปู่ชุ่มท่านเข้านิโรธสมาบัติสี่อิริยาบถ มัน
เป็นเรื่องที่เกินความสามารถที่จะอธิบายว่าท่านทำได้อย่างไร เพราะว่า การดับตัวสัญญาและ
เวทนาไปแล้ว ท่านจะเอาอะไรไปคุมร่างกายให้มันเดิน อันนี้บอกไม่ได้ มันอาจเป็นตัวอธิฐาน
ฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากการอธิฐานหรือการใช้อภิญาสมาบัติ บังคับให้ร่างกายมันเดิน ทั้งๆ ที่
จิตไม่อยู่กับร่างกายแล้ว อันนี้บอกไม่ได้แต่ว่าท่านทำของท่านได้ คราวนี้ของท่าน ท่านทำได้

ขนาดนั้นแล้ว ของเรามันไม่ยากหรือง่ายกว่านั้นเยอะ ของเราสภาพจิตมันยังอยู่กับร่างกาย
แท้ง เลย ถ้ามันเดี๋ยวก็เลิกโขกเองแหละ ตอนนั้นก็หัวปูดไปก่อน (หัวเราะ)

ถาม : .....(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ก็บอกแล้วว่า บางทีก็ไม่จริง เขาให้เรารู้ไว้ เพื่อทดสอบอารมณ์ของเราว่ากลัวมั๊ย ?
...หรือว่าจะไปกังวลกับมันจนเสียการปฏิบัติมั๊ย ? อะไรเหล่านั้นเป็นต้น เพราะฉะนั้นต้องมีสติ
สัมปชัญญะมากๆ อะไรที่เกิการปฏิบัติของเราก็อยาไปสนใจมัน รับรู้ไว้เฉยๆ จะเป็นอย่างไร
เรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรา

ถาม : พระต้องคุ้มครองเราเองใช่ไหมคะ...?

ตอบ : จำ...ถ้าเราอยู่ในการปฏิบัติ ต่อให้พระไม่คุ้มครอง กำลังใจเราทรงตัว เขาก็ทำอะไรไม่
ได้อยู่แล้ว แต่ว่าให้อารธนาพระคุ้มครองไว้เสมอๆ เพื่อความไม่ประมาท

ถาม : หลวงพี่สมชายบอกว่าให้อาพระมาครอบเรา แล้วก็เราไปไหน ก็เอาท่านมาครอบ
แล้วท่านร้าวละคะ ก็เป็นจริงๆ

ตอบ : ก็เอาองค์ใหม่ซี

ถาม : หลวงพี่สมชายบอกว่า ให้อาพระมาครอบตัวเรา หรือว่าที่ร้านเรา แล้วให้เราทำจิตไป
ดูว่า มีอะไรที่เป็นสิ่งไม่ได้อยู่ในตัวเราหรือว่าในร้านเราที่เรามองเห็น

ตอบ : จำ...

ถาม : ตอนนั้นอยู่ที่น้ำหนาว แต่พอกลับมาที่บ้านเรา พระที่เราเอามาครอบเป็นพระ
สังกัจจายน์ (ฟังไม่ชัด) ท่านร้าวเลยคะ

ตอบ : หองคี่ใหม่

ถาม : แล้วองค์ที่ร้าว ต้องเอาไปไว้....

ตอบ : ไม่ต้องหрок เก็บไว้บูชาตามเดิม ทำงานมาเยอะแล้ว

ถาม : ฟันเห็นเสด็จพ่อ ร.๕ ดำเป็นตอตะโกเลยคะ ก็ถอดจิตถามว่า อะไร ทำอะไรมั๊ย ก็คน
ตะโกนว่า...(ฟังไม่ชัด)...

ตอบ : จำ...ก็บอกแล้วว่ารับรู้ไว้เฉยๆ เขาอาจหลงรักโดยไม่ปิดทองก็เลยดำ ไปกังวลมากเรา
เองนะจะเสียเอง ของทุกอย่างมันเชื่อทีเดียวไม่ได้ ค่อยเป็นค่อยไป นักปฏิบัติที่มันเพี้ยน
เพราะอย่างงี้แหละ ไปเชื่อ ๒๐ ครั้งแรก พอครั้งที่ ๒๑ ผิด ก็เลยพลอยเชื่อไปด้วย มันยังมี
เวลาถูกได้ถึงครั้งที่ ๙๙ แล้วครั้งที่ ๑๐๐ อาจผิด ลีลาของเขาก็คือหลอกเราเนี่ย ไม่ต้องห่วงหрок
เด็ดขาดมากเลย เพราะฉะนั้นถ้าเชื่อเลยว้าใช้ ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องใช้อย่างนั้น โอกาสจะโดน
เขาหลอกมีเยอะมาก

ถาม : เราเห็นเอง

ตอบ : ใช่...เพราะว่าเราเห็นเองนี่แหละ ทำให้เราเชื่อหัวปักหัวปำไปเลยใครว่าก็จะไม่ฟังเขา
แล้ว ก็เห็นเอง อยู่ๆ เห็นเขาโล่ยิงกันมา ใช่มั๊ย...เราก็เรียกตำรวจหรือไม่กี่วิ่งเข้าไปขวางเขาไว้
โดนเขาตำเช็ดคี่ เขากำลังเล่นหนังกันอยู่แล้วเราเห็นคล้ายกันจริงมั๊ยละ แล้วเรื่องที่เราเห็นมัน

จริงมั้ย มันเป็นหนึ่งในหม้อ เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างต้องใช้สติสัมปชัญญะให้มาก โดยเฉพาะการปฏิบัติ ยิ่งเป็นตัวที่ได้ทิพจักขุญาณหรือได้อภิญญาสมาบัติ ยิ่งชัดเจนแจ่มใสเท่าไรโอกาสโดนหลอกมากเท่านั้น ใครเคยอ่านสามก๊กบ้าง ? เขาบอกว่าขงเบ้งหลอกได้แต่คนฉลาด ถ้าคนโง่งงขงเบ้งหลอกไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นตัวทิพจักขุญาณก็เหมือนกัน ทิพจักขุญาณยิ่งชัดเจนเท่าไร โอกาสเขาหลอกเรายิ่งสูงเท่านั้นก็มันรู้เห็นนะ ถ้าไม่รู้ซื่ออย่าง อย่างเก่งก็แหย่เราได้ รัก โลภ โกรธ หลง ธรรมดาๆ อย่างอื่นไม่สามารถมาทำอะไรเราได้ เพราะฉะนั้นอย่าไปทีกัก อย่าไปเชื่อมั่น เราตั้งใจว่าเราทำเพื่อพระนิพพาน อะไรก็ตามที่นอกเหนือจากพระนิพพานไม่ต้องไปสนใจ เรามีหน้าที่ละสังโยชน์สามข้อ เราก็ละของเราไป มีหน้าที่รักษาศีลของเราให้บริสุทธิ์ก็รักษาไป ตั้งใจว่าตายเมื่อไหร่เราจะไปนิพพาน อันอื่นเป็นแค่ส่วนประกอบเท่านั้น รู้สึกแต่ว่ารู้ไว้เฉยๆ จะเป็นอย่างไรก็ช่าง ทุกอย่างกรรมดีกรรมชั่วเป็นเครื่องตัดสินอยู่แล้ว เราอย่าไปมีส่วนร่วมในกรรมนั้นก็แล้วกัน ฟังดูแล้วเหนื่อยใจมั๊ย

ถาม : .....(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ตอนอยู่วัดท่าซุง หลวงพ่อสั่งให้ไปสร้างบ้านให้หมาอยู่ เพราะสงสารหมาตากแดดตากฝน ก็ไปทำกัน มีเสาเกาที่สูง ๕ เมตรอยู่ เสาจะเป็นเสาหล่อสำเร็จ เสาหล่อคอนกรีตสูง ๕ เมตร พวกเราก็ไม่มีใครสักคนที่คิดว่าตัดมันได้ เพราะคิดอยู่อย่างเดียวว่าซุดหลุมฝังมันลงไปให้เหลือ ๒ เมตรครึ่ง ก็คือต้องซุดหลุม ๒ เมตรครึ่ง ก็ตั้งหน้าตั้งตาซุด ซุดลงไปได้เมตรกว่านี้เป็นทรายเลยทองอร่ามเลย เห็นแล้วก็นั่งเซ่อ...อึ้งไปหมด พักหนึ่งแล้วก็พร้อมใจกันกลบควรวุ่นตัดเสาได้หายไถแล้ว (หัวเราะ) มันเหมือนกับเขาเจตนาจะให้เราได้เห็น จะได้ยืนยันได้ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีจริงๆ แต่อันนั้นเป็นทองธรรมชาติ เป็นแบบเม็ดทรายตักขึ้นมาเป็นจอบๆ ได้เลย เหมือนยังกับเขาต้องการยืนยันคำหลวงพ่อบอกว่า เทวดาเขาย้ายทองมาที่วัดท่าซุงเป็นจำนวนมาก ในที่ ๑๐๐ ไร่ไม่มีที่ว่างแม้แต่ตารางนิ้วเดียว เขาเอามาไว้เต็มเลย ท่านถึงต้องได้รับสร้างกำแพง ท่านพูดอย่างนั้น คนที่ได้มโนฯ ถึงจะรู้เห็นได้ แต่บางทีก็ไม่มั่นใจว่าสิ่งที่รู้เห็นนั้นถูกมั๊ย เขาเลยให้พิสูจน์ชัดๆ ด้วยลูกกะตาดำเนื้อๆ เลย ไปจับไปคลำกันเอาเอง ปรากฏว่าเราก็ปากเสีย มองๆ เสร็จแล้วบอกว่า นี่ถ้าเป็นฆราวาส ผมเอานะ...เพื่อนพระด้วยกัน ท่านก็แหะๆ ไม่มีใครกล้าพูด...ขึ้นเสามันก็ต้องมีไม้ค้ำ เราก็ขึ้นไปวางคานหัวเสา ไม่น่าเชื่อว่าเหยียบๆ อยู่เฉยๆ ไม้ค้ำสามตัวมันหลุดพร้อมกัน หัวที่มลงไปเลย เจ็บตัวอยู่คนเดียว คนอื่นเขาไม่เป็นอะไร ช่างได้ฝ่าเท้าของเราหนึ่งมันหลุดไปแผ่นดินใหญ่เบ้อเร่อเลย ต้องตะแคงเท้าเดินอยู่เป็นอาทิตย์ๆ แล้วตะแคงเท้าตอนบิดนขาตบนี้ตะคริวมันจะกินนะ ลงโทษซะ โทษฐานปากเสีย....

โปรดเวไนยสัตว์ (๑)

สมัยหนึ่ง พระพุทธองค์ประทับอยู่ที่เวฬุวันวิหาร ท่านพระทัฬหฬลบุตรเข้ามาเฝ้าทูลลาว่า บัดนี้เป็นกาลนิพพานแห่งข้าพระองค์พระเจ้าข้า พระพุทธองค์ตรัสว่า ทัฬหะ เธอจงสำคัญเวลาอันควร ณ บัดนี้เถิด ท่านพระทัฬหฬลบุตร ถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้า ทำประทักษิณแล้วเข้าสมาบัติ มีไตรธาตุเป็นอารมณ์อยู่กลางอากาศ ออกจากสมาบัติแล้วนิพพาน สรีระถูกไฟเผาไหม้อยู่ เถ้าไม่ปรากฏเลย เขม่าไม่ปรากฏ เหมือนน้ำมันที่ถูกไฟเผาไหม้อยู่ พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเปล่งอุทานว่า

รูปกายได้สลายแล้ว

เวทนาทั้งปวงสงบแล้ว

สัญญาดับแล้ว

สังขารทั้งหลายสงบแล้ว

วิญญานถึงความตั้งอยู่ไม่ได้แล้ว

(พระศาสดาทรงเปล่งอุทาน เพราะความที่ชั้น ๕ ของท่านพระทัฬหฬลบุตรเถระดับสนิท หยาบฏิสันธิมิได้ เหมือนประทีปที่ที่หมดเชื้อ ฉะนั้น)

โปรดเวไนยสัตว์ (๒)

ขณะที่พระพุทธองค์ประทับอยู่ ณ พระเชตวันวิหาร ในเวลาใกล้รุ่ง ทรงเห็นอนุปนิสัยพระอรหันต์ของ มาคันธนิยพราหมณ์ สองสามมีภรรยาชาก็มาสัทมมณีคม แคว้นกुरु จึงเสด็จไปประทับนั่งยังไพโรสถ์แห่งหนึ่ง ณ นิคมนั้น

มาคันธนิยพราหมณ์ ไปยังไพโรสถ์นั้น ได้เห็นพระรัศมีสีทองของพระศาสดาก็นิยด้วยประสงค์จะยกพระธิดาให้ จึงรีบกลับไปเรือน เพื่อบอกนางพราหมณีแล้วพาธิดามา

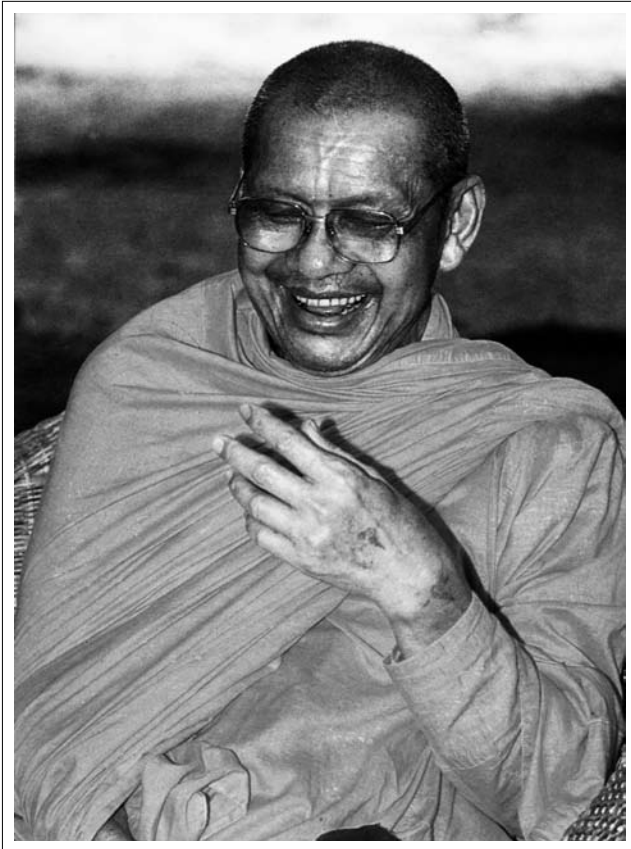
ขณะนั้น พระพุทธองค์เข้าไปบิณฑบาตยังกัมมาสัทมมะ นางพราหมณีเห็นรอยพระบาทแล้ว ทราบดีด้วยความรู้ของตนว่า รอยเท้าเช่นนี้ เป็นรอยเท้าของผู้หมดกิเลสแล้ว กล่าวว่า สมณะนี้จักไม่บริโภคนามเป็นแน่ พราหมณ์ผู้บิดาจึงมีธิดาเข้าไปแล้วกล่าวว่า บรรพชิตผู้เจริญ ท่านมีผิวคล้ายทอง ทาริกานี้ก็มีผิวคล้ายทอง ทาริกานี้จึงสมควรแก่ท่าน

พระพุทธองค์ตรัสว่า เรามิได้มีความพอใจในเมถุน หรือแม้เพราะเห็นธิดาของมารที่โคณฑนอชปาโรครธ โฉนจักมีความพอใจ เพราะเห็นธิดาของท่าน ซึ่งเต็มไปด้วยมูตรและกีสเช่นนี้

ในที่สุดแห่งคาถา พราหมณ์แลพราหมณีตั้งอยู่ในอนาคามีผล ส่วนธิดาของมาคันธนิยพราหมณ์โกรธ ผูกอาฆาตในพระพุทธองค์ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

มาคันธนิยพราหมณ์ทูลถามว่า ธรรมดาบรรพชิต ละกามอันเป็นของมนุษย์แล้วบวชเพื่อกามอันเป็นของทิพย์ แต่สมณะนี้ไม่ปรารถนากามแม้เป็นของทิพย์อะไรหนอเป็นทิวลิปของสมณะนี้

พระพุทธองค์ตรัสว่า บุคคลสละกรรมอันเป็นฝ่ายดำ ด้วยการถอนออก ไม่ถือมั่น ชื่อว่าเป็นผู้สงบ เพราะสงบจากกิเลสภายใน สงบจากตัณหา สงัดจากทิวฏฐิ ไม่พึงปรารถนาภพใดๆ นี่เป็นความสงบ ณ ภายในของบุคคลผู้ละตัณหา มาณะ ทิวฏฐิได้ ชื่อว่าหลุดพ้นแล้วจากกิเลสทั้งปวง ไม่ยังอึดภาพให้เกิดอีก เมื่อจบเทศนา มาคันทิยพราหมณ์ทั้งสองขอบวช เมื่อบวชแล้วได้บรรลุอรหัตผล นำธิดาไปฝากไว้กับจุฬามาคันธิยาผู้เป็นอา แล้วไปสู่สำนักพระศาสดา

กระโถนข้างธรรมาสัน

ฉบับที่ ๕ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุปญโญ ณ. บ้านอนุสาวรีย์ เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ (ต่อ)

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ตัวนั้นสำคัญที่สุด การพิจารณาตัวเอง คือ กำหนดไว้เลยว่า ยี่สิบสี่ชั่วโมงเราทำดีกับ
ทำไม่ดี อันไหนมันมากน้อยกว่ากัน พยายามให้ส่วนของความดีมีให้มากกว่า จนกระทั่ง
สามารถที่จะดำรงอยู่ในความดีได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่อย่างนั้นเราจะขาดทุน

ถาม : มีคนบอกว่าถ้าเราจะรักษาศีลไมทานเนื้อสัตว์....(ฟังไม่ชัด)....

ตอบ : ไม่จำเป็น รักษาศีล กินเนื้อสัตว์ได้เป็นปกติ เพียงแต่ว่าเราอย่าไปสั่งให้เขาฆ่า
อย่าลงมือฆ่าเอง ที่เขาขายกันทั่วๆ ไป ตามท้องตลาดเราซื้อหรือไม่ซื้อ เขาก็ขายอยู่แล้ว ถ้า
พวกนั้นไปถึง ก็ซื้อมาเถอะอย่าไปทูปเอง ฆ่าเองก็แล้วกัน สำหรับพระละเอียดหน่อย พระพุทธเจ้า
ท่านบอกว่า ถ้าไม่รู้ว่าเขาฆ่าเพื่อเรา ถ้าไม่เห็นเขาฆ่าเพื่อเรา ถ้าไม่รังเกียจว่าเขาฆ่าเพื่อ
เรา อย่างนี้ถึงจะฉันได้ ถ้ารู้ว่าเขาฆ่าเพื่อเรา เดินเข้าหลังบ้านไปลักผักหนึ่ง ยกแกลงออกมา
แล้ว อ้าว ! เมื่อกี้ฉันมีเสียงไก่โดนเชือดนี่หว่า นี่รู้ว่าฆ่าเพื่อเราใช่ไหม ? หรือเห็นว่าเขาฆ่า
เพื่อเราต่อหน้าต่อตาเลย แล้วรังเกียจว่าเขาฆ่าเพื่อ เรายกอาหารมีเนื้อสัตว์มา นี่เขาฆ่าเพื่อให้
เรากินโดยเฉพาะหรือเปล่า ? ถ้าอย่างนี้ฉันไม่ได้ สำหรับฆราวาสแล้ว ถ้าหากว่าไม่ได้สั่งให้เขา
ฆ่า ไม่ได้ลงมือฆ่าเอง ไปซื้อตามท้องตลาดที่เขาทำไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ได้เลย พระยังฉันได้
ฆราวาสจะไม่ได้ได้ยังไง

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....เขาบอกว่าศีลยังรักษาได้ไม่ครบ อย่างศีลข้อหนึ่ง ก็คือเราไป
เบียดเบียนสัตว์

ตอบ : บอกเขาไปว่าศีลข้อหนึ่ง ห้ามฆ่าสัตว์นะ เรื่องของศีลนั้นตรงไปตรงมา คำว่า
เบียดเบียนสัตว์เพิ่มขึ้นกลายเป็นกรรมบทสิบ กรรมบทสิบนี้เขาถือการเบียดเบียนด้วย มันจะ
ละเอียดขึ้น แต่ว่าขณะเดียวกันนั้น การกินมังสะวิรัต ถือว่าดีมาก เพราะว่าเป็นการงดเว้นโดย
สิ้นเชิง มีจิตประกอบไปด้วยเมตตาต่อสัตว์โลกเป็นปกติ แต่นั้นหมายความว่า ต้องทำเพื่อ
จริงจัง ถ้าทำแล้วไปรอดหรือไปคิดว่าตัวเองดีกว่าเขา ตัวเองปฏิบัติเคร่งครัดกว่าคนอื่นเขา
อย่างนั้นนี่...รู้สึกว่าการกินเนื้อสัตว์ก็เลสจะน้อยกว่าเยอะ สำคัญตรงที่ว่าเราไปยึดถือการปฏิบัติ
ของเราดีกว่าหรือเปล่า เคร่งกว่าหรือเปล่า ถ้าทำอย่างนั้นถึงดกกินเนื้อสัตว์ไปก็เท่านั้นแหละ

ถาม : เป็นการรอดกิเลส ?

ตอบ : เป็นการรอดความดีของตัวเอง

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....เราก็ไม่อยากให้ใครมองไม่อยากจะให้ใครมารู้ว่า คือ อยากให้เรารู้
เองของเรา

ตอบ : อยู่กับโลกตามปกติ..แต่ที่เราไปแคกรอบของศีล คลุกคลีตีโมงกับเขาได้ จะไปเที่ยวไปเตรไปเฮไปฮาเราไปได้ แต่ถ้าหากว่าเขาพาเราไปฆ่าสัตว์ เราไม่เอา พาเราไปกินเหล้า เราไม่เอา เราจะมีการรอบของเรายู่ ไปมันแค่นั้น มันไม่ได้ปฏิเสธโลก เราอยู่กับโลกอย่างมีสติเสียด้วยซ้ำไป เพราะเราระวังอยู่เสมอว่าศีลจะขาดหรือเปล่า

ถาม : ไม่ได้ห้ามฟังเพลง ?

ตอบ : ไม่ได้ห้ามเลยจะ ศีลห้าข้อไม่ได้ห้าม ว่าได้เต็มที่

ถาม : มันอยู่ที่จิตใจของเราใช่ไหม ถ้าเรารู้อยู่ ว่าเราทำอะไรอยู่ เรายู่ตรงไหน ?

ตอบ : รู้อยู่ พอขยับ ก็รู้แล้วว่าศีลจะขาดมั๊ย !

ถาม : เราทำตัวปกติธรรมดา เหมือนคนธรรมดา แต่ใครจะไปรู้ว่าเราทำอะไรอยู่ ?

ตอบ : ใช่ ตัวนั้นแหละ เพราะว่าการทำงาน มีหลายคนที่ทำลักษณะอวดคนอื่นเขาลักษณะอย่างนั้นมันจะกลายเป็นอุปกิเลส อุปกิเลสก็คือว่า แทนที่จะทำโดยเจตนาบริสุทธิ์ในการลด ละ เลิก ซึ่งความไม่ดีในใจของเรา ก็กลายเป็นทำเพื่อให้คนอื่นเขาเห็นว่าเราดี

ถาม : ขอบเพราะเขาสรรเสริญว่าเราดี

ตอบ : ก็ยิ่งกลายเป็นอะไร...เขาเรียก สัมผัสพัตตูปาทาน คือ การยึดมั่นในศีลพรต คือแนวปฏิบัติของตนเองว่าดี แทนที่จะลด ละ ละ เลิก ก็กลายเป็นเกาะเพิ่มขึ้นอีก

ถาม : แล้วคนที่ละวางได้.....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ไม่ใช่ คนที่ละวางมากเท่าไรยังขยันมากกว่าปกติ เพราะรู้ตัวอยู่เสมอว่าเวลามีแค่ตอนนั้นเท่านั้น หรือว่ามีแค่วันนี้เท่านั้น คนที่มีเวลาแค่วันนี้เท่านั้น ต้องทำวันนี้ให้ดีที่สุด ขยันกว่าคนอื่นเยอะเลย หน้าที่การงานอะไรในปกติธรรมดาของตน ทำหน้าที่นั้นจนเต็มที่ เพื่อว่าถึงเวลาแล้วจากไปอย่างสง่างามที่สุด ไม่มีใครนิทนาบว่าร้ายตามหลังไปได้ ขยันกว่าปกติ ไม่ได้ขี้เกียจ ถ้าปล่อยวางแล้วขี้เกียจ นั้นไม่ใช่แน่เลยจะ

ถาม : อย่างเวลาเขาแข่งกัน เราก็มามองว่า ทำไมเราต้องแข่งกัน ?

ตอบ : อย่างนั้นมันเป็นเรื่องปกติของเขา เราเองมันไม่อยากในตรงนั้นใช่ไหม ? แต่ว่าหน้าที่รับผิดชอบของเรา เราต้องทำให้ดี ทำเต็มความรับผิดชอบของเรา ทำเหมือนกับมีวันนี้วันเดียว ผลงานทุกอย่างต้องให้มันลงตัว คนอื่นเขามาสานต่อจะได้ไม่ต้องลำบาก

ถาม : มานั่งคิดดู .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ไม่ใช่ จริงๆ แล้วก็ถือว่า หน้าที่ของเราเมื่ออย่างไรทำอย่างนั้นและทำให้ดีที่สุด มันยิ่งกว่าแข่งนะ เพราะถ้าเราทำเต็มกำลังของเราถึงไม่ต้องแข่ง ประเภทที่เรียกว่าเราทำดีอยู่แล้ว คราวนี้คนที่ทำดีสม่ำเสมอกับคนที่ดีในบางเวลานี้ เขาสู้เราไม่ได้ จะดีไปกว่าเขาเสียด้วยซ้ำไป ถ้าหากว่าเป็นเจ้านายพิจารณาผลงาน เออ ! คนนี้เขาเสมอดันเสมอปลายดี ผลงานต่างๆ จะเป็นของเรา ดีไม่ดีกว่าจะเจริญกว่าคนอื่นเขาเยอะ

ถาม : .....(ถามเกี่ยวกับเรื่อง “ช่างเขาเถอะ”).....

ตอบ : ช่างเขาเถอะ นั่นเป็นเรื่องของอารมณ์ใจ เราจะไม่เก็บมาคิดให้มันเสียเวลา เพราะ

ถ้าเราเก็บเข้ามาเมื่อไร ก็คือการเอาสิ่งที่ไม่ดีเข้ามาในใจ เราก็บ่อย ช่างเขาเถอะ เขาเอง เขาคิดว่าดี เขาถึงทำ ส่วนเราของเรา เรารู้ว่าตรงนี้ดีเราก็กทำให้เต็มที่ของเราไป

ถาม : แต่เราอยากรู้ เราไม่รู้ว่าการที่เขาทำ เขาจะคิด.....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ตัวนั้นไม่เกี่ยวกับเลย ไม่คิดนั้นมันยาก เพราะส่วนใหญ่เขาจะคิดกันทั้งนั้น ส่วนใหญ่ก็ไม่ทราบว่าตัวเองทุกข์เพราะความคิดตัวเอง จะรู้สึกมันมากกับการคิด เหมือนกับคนกินของเผ็ด รู้ว่ามันเผ็ดแต่มันอร่อย หารู้ไม่ว่ามันทำให้ลำบาก ปวดท้องปวดไส้ทีหลัง ตั้งหน้าตั้งตากินแล้วมาบ่นทีหลังว่าเผ็ดจังเลย

ถาม : เคยมานั่งคิดเหมือนกันนะ อย่างที่บอกเรื่องการเบียดเบียนเมื่อก็ แต่มาพิจารณาแล้วว่า ในขณะที่เราทำตรงนั้น ถ้าเราไม่เต็มร้อยคือจิตใจเรานั้นมันยังอยากกินอยู่เป็นปกติอยู่ มันก็เป็นการเพิ่มทุกข์ให้กับตัวเอง

ตอบ : มันกลายเป็นทุกข์มากกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ

ถาม : มากกว่าเดิม ต้องลำบากอีกแล้วทำให้คนอื่นต้องเดือดร้อนอีก

ตอบ : แล้วที่แน่ๆ ก็คือว่า มีอยู่จำพวกหนึ่ง ที่เอาอาหารปรุงแต่งด้วยโปรตีนเกษตรนะ ทำขึ้นมาเป็นขามหมู เป็นไส้หมู เป็นพะโล้ เป็นอะไรทุกอย่าง ตัวนั้นนี่มันปรุงแต่งมากกว่าเราเยอะเลย เพราะฉะนั้นดูให้ดี ถ้าขึ้นทำลักษณะนั้น แทนที่จะลดกิเลส กลายเป็นเพิ่มเสียด้วยซ้ำไป หลอกตัวเองสองชั้น เขาเรียกว่าโง่สองชั้น หลอกตัวเองไม่พอหลอกชาวบ้านด้วย

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : พระพุทธเจ้าท่านสอนที่เรียกว่า สายกลาง คือไม่เบียดเบียนทั้งตัวเอง ไม่เบียดเบียนทั้งผู้อื่น ท่านบอกว่าได้ก็คือได้ คราวนี้ได้ในสภาพของท่าน ก็คือ อย่างๆเอง...อย่างสั่งเขาๆอย่างนี้ เราก็กทำตามนั้น

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ต้องหลวงปู่แหวน คนไปคุยหลวงปู่แหวนบอกว่า เขาเป็นมังสวิรัต เขาคุยลักษณะที่ว่าดีกว่าคนอื่นเขา หลวงปู่แหวนท่านก็เปรยๆ ขึ้นมา ท่านบอกว่าเห็นวัวเห็นควายมันกินหญ้าทั้งชีวิต ไม่เห็นว่าเป็นพระอรหันต์ชะที่ (หัวเราะ) นั่นท่านพูดเปรยๆ นะ ท่านไม่ได้ว่าใคร คือเวลาคนคุยใส่ท่านมากๆ ท่านก็คงแข็งในอารมณ์ โดยเฉพาะที่ พระเทวทัต ขอพระพุทธเจ้าว่า ขอให้พระภิกษุในธรรมวินัยนี้ฉันมังสวิรัตทุกองค์ พระพุทธเจ้าบอกว่า ผู้ใดต้องการเป็นมังสวิรัตก็ให้ฉันมังสวิรัต ผู้ใดต้องการฉันอาหารปกติ ก็ให้ฉันปกติ เพื่อจะได้ไม่ลำบากแก่ญาติโยมที่เขาให้อาหาร ไม่อย่างนั้นสมมุติว่าพระสององค์ไปบ้านเดียวกัน ก็แย่งละสิ ต้องอาหารปกติชุดหนึ่ง อาหารมังสวิรัตชุดหนึ่ง ลำบากเขาเยอะ เวลาอาตมาไปวัดหนองบัวก็จะมังสวิรัตตามเขา ไม่อย่างนั้นเขาจะต้องทำอาหารสองชุดถึงเวลาเขามาเมืองไทยเราเองก็สั่งมังสวิรัตไปเลย คือไม่ต้องแยกต่างหาก ฉะนั้นเป็นเพื่อนเขาไป พอเรากลับมาอยู่ตามสภาพปกติของเราเราก็กว่าของเราต่อไป

ถาม : แล้วถ้าเราต้องการรักษาโรค หรือว่าเรามีจุดประสงค์ของเรา

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ทำได้ไม่มีปัญหาอะไร แต่ก็รู้เลยว่ามันลำบากกว่าเดิม บางทีเรื่องของการปรุงแต่ง ถ้าหากว่าจิตมันสั่งให้ทำอย่างนั้นมันก็กลายเป็นหลอกตัวเองด้วย หลอกคนอื่นด้วย เพิ่มกิเลสให้กับตัวเองซะเปล่าๆ ทำได้ระดับดี ไม่ใช่ไม่ดี ขนาดหมอเขายังบอกเลยว่า ถ้าหากว่าอายุยังไม่ถึงยี่สิบอย่าเพิ่งกินมังสะวิรัต เพราะว่ากระดูกกล้ำเนื้อมันยังไม่โตเต็มที่ เต็มกระดูกกล้ำเนื้ออ่อนแรง

ถาม : หลวงพี่ทำงานองค์เดียว ไม่มีกรรมการวัด ?

ตอบ : คือกรรมการวัดนั้นมันมากเรื่อง บางทีเขาเข้ามาโดยตำแหน่งแล้วเขาให้มีตำแหน่งเดียว คือ ไวยาวัจกร ไวยาวัจกรนี่จริงๆ มีอยู่ลักษณะของโยมวัด มีหน้าที่ช่วยเหลือพระ แต่พอตั้งขึ้นเป็นตำแหน่งขึ้นมาแล้วส่วนใหญ่ก็นั้นเข้ามาควบคุมพระ โดยเฉพาะควบคุมการเงินทั้งหมด แล้วถ้าหากว่าเงินถึงมือพวกเขาจะจัดการยากมาก บางทีก็หายไปเฉยๆ โดยหาสาเหตุมิได้ ถ้าหากมีกรรมการวัดมักจะมีแต่พระด้วยกัน

ถาม : เขาบอกว่า พี่จะทำก็หนูจะฝากเงินไปด้วย เราก็กลัวว่าเขาจะเต็มใจหรือเปล่า แล้วพอมีคนแนะนำเขามาแนะนำให้ทำชุดใหญ่ ๑,๐๐๐ หนึ่งนะ (ทำให้ผู้ตาย)

ตอบ : ไม่จำเป็นต้องขนาดนั้นหรอกจะ สังฆทานอย่างไรก็ได้ กับข้าวสักถุง ตั้งใจใส่บาตร พระหน้าวัด อยู่หน้าบ้านก็ได้ คือถ้าไม่เกิน ๓ เดือนทำไปยังทัน เวลาของข้างล่างเขาต่างจากเราเยอะ วันหนึ่งอยู่ประมาณ ๕๐ ปีมมนุษย์ เพราะฉะนั้นภายใน ๓ เดือนของเราเนี่ย มันแป๊บเดียวของเขา ยังกินอยู่

ถาม : ที่ว่า ๑๐๐ วันใช้มียะคะ ? แต่เนี่ยเขาถือว่าเขาก็ทำแล้ว

ตอบ : เขาก็ทำแล้ว แต่บางทีบุญที่เขาทำ กำลังมันไม่สูงพอโดยเฉพาะการทำบุญ ถ้าเริ่มต้นด้วยบาปที่เขาไม่เอา เช่นว่าต้องไปฆ่าสัตว์ ฆ่าปลา ฆ่าไก่ ของพวกนี้เขาจะไม่เอา เพราะเขาจะได้ส่วนของบาปนั้นด้วย เขาต้องการบุญบริสุทธิ์ที่ทำโดยที่ไม่เบียดเบียนใคร ไม่เริ่มต้นด้วยบาปเหล่านั้น

ถาม : แล้วเขาตายนี้ เขาตามมาจริงใช้มียะคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วคนตาย ถ้าหากว่าหาที่ไปไม่ได้ เขาเป็นผู้ที่ตายก่อนหมดอายุขัย ความเคยชินก็จะกลับบ้าน ถ้าหากกลับบ้านแล้วไม่มีใครให้ความสนใจ บางทีก็ตามคนที่เขารู้อัจฉ (หัวเราะ)

ถาม : แหงเลยหละ !

ตอบ : อันนี้ไม่กล้ายืนยัน (หัวเราะ) ความจริงเขาตามเราก็ดี ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว

ถาม : ก็ตกใจ ชักกลัวมีอยู่แล้วด้วย

ตอบ : จำเอาไว้แล้วกัน ถ้ากลางค้ำกลางคืนเสียงอะไรดังๆ อย่าหวั่นเพราะบางทีผีเขาเข้าบ้านไม่ได้ เขาจะทำให้เราตกใจแล้วส่งเสียงทักขึ้นมา เขาสามารถที่จะเกาะเราเข้ามาตอนนั้นได้ ให้เราระวังไว้ว่า ถ้ามีเหตุการณ์อะไรพวกนี้ก็อย่าไปตกใจ อย่าไปตกอะไรง่าย ๆ เพราะถ้าเราตกเหมือนกับเราเปิดประตูบ้านให้เขาเข้า พระภูมิเจ้าที่ที่เขาไม่สามารถจะกันได้ เพราะถือว่า

เจ้าของบ้านอนุญาตแล้ว ระวังๆ ไว้ ครึ่งหน้ามีสัมมมีเสียงอะไรขึ้นมา ออกไปดูให้มันชัดเจน ไปเลย อย่าไปตกไปถามว่าใคร มาจากไหน อะไรอย่างนี้ เดี่ยวแยม

ถาม : ทำไมมันมีอะไรแปลกๆ

ตอบ : ความจริงมันไม่แปลก เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ มีเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ว่าเราจะสัมผัส หรือว่ารู้เห็นไม่ได้ เป็นเพราะว่าสภาพจิตของเรามาถึงที่มันก็มันไปเลยอะ ถ้าหากว่าคนที่สามารถ ขัดเกลาคติของเขาให้ใสให้สะอาดได้ ก็สามารถรู้เห็นได้เป็นปกติ

ถาม : อย่างนั้นก็แล้วไป เขาก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไรใช่ไหมคะ ?

ตอบ : อันนี้ของเราระเภทรู้ว่าบ้าง ไม่รู้บ้าง ก็ลำบากนิดหนึ่ง เดี่ยวเพื่อความแน่ใจคตินี้ ลองใหม่อีกครั้ง (หัวเราะ)

ถาม : ไม่เอาอาว.....

ตอบ : เขาก็คงจะหวังจากลูกหลานยาก ก็เลยมาพึ่งเรา คือ ถ้าหากว่าเป็นสังฆทานนี้ถวาย ที่ไหนก็ได้ พระจะปฏิบัติดี หรือปฏิบัติไม่ดีก็ตาม ถ้าเป็นสังฆทาน อาณิสสรจะเท่ากันหมด ตัวบุญจะเท่ากันหมด แต่มันสำคัญตรงที่พระที่รับไป ถ้าทำไม่ดีนี้ขาดทุนเยอะเลย คนรับนะ ขาดทุน ของเราทำนี่เราไม่เป็นไร สังฆทานจะเป็นทานของหมู่สงฆ์ทั่วไป ไม่จำเพาะเจาะจง ว่าคนใดคนหนึ่ง ถ้าเอาไปกินไปใช้คนเดียวนี้ พระองค์นั้นโทษเยอะเลย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นภายใน ๗ วัน เขาก็ได้แล้ว แล้วเขามาหาเราทำไม ?

ตอบ : บอกแล้วว่า บุญบางอย่างถ้าเริ่มต้นด้วยบาปเขาไม่เอา เราก็ไม่มั่นใจว่าในงานนั้น เขาได้ฆ่าปลา ฆ่าไก่อะไรหรือเปล่า ถ้ามีโอกาสก็ทำให้เขา หรือก็ไม่ก็บอกเขาไปหาลูกหลานหะ

ถาม : .....(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ไม่มีอะไรหรอก ทำใจสบายๆ สวดมนต์ไหว้พระ แขนงพระเอาไว้ ขอบารมีท่านสงเคราะห์

ถาม : ต้องอาราธนาบ่อยเลย ทุกวัน

ตอบ : ดีแล้ว ถ้าเราเกาะพระเป็นปกติ อันตรายอื่นจะทำได้ยากมาก อาราธนาพระไว้ทุกวัน แขนงติดตัวไปทุกวัน นึกถึงท่านให้ช่วยด้วยถ้าหากเราไม่นึกถึงไม่ขอ บางที่ท่านก็ไม่ว่าจะช่วย ยังไง อธิษฐานขอท่านช่วยคุ้มครอง ช่วยรักษาเราด้วย

ถาม : แล้วที่ฝันว่าสิงโตมาจับนี่ก็ไม่ใช่เป็นไร ?

ตอบ : ในฝันนี้ไม่ใช่เป็นไรหรอกจะ ถ้าหากว่าฝันว่าโดนสัตว์ร้ายขบกัด เขามองว่าให้ระวังจะมี ศัตรู ศัตรูที่น่าจะเป็นคนด้วยกัน ผีเขาคงไม่มาทำตัวเป็นศัตรูของเราหรอก

ถาม : .....(เสียงไม่ชัด ถามเรื่องการสอบ).....

ตอบ : การสอบ ถ้าหากว่าเราใช้คาถาสหัสเนตโตเป็น มันเหมือนกับการลอกข้อสอบติดๆ นี้เอง แล้วมันเป็นการลอกโดยถูกกฎหมายซะด้วย เพราะเขาจับไม่ได้ ไปดูเอาอยู่ในหนังสือ สมบัติพอให้ แล้วใช้ตามนั้น อันนี้อาตมายืนยัน นิ่งยืนยันอนันัน เพราะใช้มาด้วยตัวเอง วิชา ของพระที่เรียนมันไม่มีให้เลือก มันมีแต่จงอธิบายๆ สามหน้ากระดาษ หน้ากระดาษปรากฏ ว่าเราเรียนไม่ทัน เพราะเจ็บไข้ได้ป่วย แล้วมันออกตรงนั้นพอดี พอมันเกิดความรู้สึกขึ้นตามที่

ท่านว่า ก็ว่าของเราไปเรื่อย พอจบแล้วจำคำตอบไปคู่มือตรงทุกตัวอักษรเลย ถ้าเขาจับว่าลอกข้อสอบ มันเถียงเขาไม่ได้มันเหมือนทุกคำ ถ้าคุณไม่ได้ลอก คุณเขียนยังไงให้มันเหมือนได้ เขาคงไม่เชื่อแน่ใช่ไหม ? เพราะฉะนั้นไปใช้วิธีนั้น ไม่ยากเลย เรียนอะไรก็ได้ มีคนถามหลวงพ่อบอกว่า ในเมื่อมันไม่ใช่ความรู้ของเขาจริงๆ แล้วเด็กจะไม่โกงหรือ ? หลวงพ่อบอกข้อสอบออกอะไร เด็กมันก็ตอบได้มันโกงี่ละ ? ทำตามแบบนั้น อยู่ว่าจะเรียนเอกเลย สองเอกก็ได้ แต่ลำบากหน่อย ปริญญาตรีนี้รู้เท่าอาจารย์บอกก็ใช้ได้ใช่ไหม ? ปริญญาโทนี้ต้องเกลี้ยกล่อมให้อาจารย์คล้อยตามให้ได้ว่าเรามีความรู้ ส่วนปริญญาเอกนี้ต้องหลอกอาจารย์ให้ได้ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วลำโพงกาสลัก นี่เป็นยังไงคะ ?

ตอบ : ส่วนผสมของยาพระประธาน ก็คือลำโพงกาสลัก คราวนี้พระครูปลัดนิภัทร ท่านเจตนาดี ตั้งใจจะช่วยหลวงพ่อก็ไปหามาให้ กลายเป็นลำโพงธรรมดา ลำโพงธรรมดาชาวบ้านเขาเรียกว่า มะเขือบ้า ต้นมันคล้ายๆ มะเขือ แล้วก็ลูกเป็นหนามๆ หน่อ ดอกมันสีขาวๆ ถ้าสีม่วงมันจะเป็นลำโพงกาสลัก

ถาม : แล้วกินได้หรือครับ ?

ตอบ : ทำยาได้ กินมันก็บ้าพอกันนั้นแหละ เพราะฉะนั้น ยาสมุนไพรนี้ถ้าตัวไหนอันตรายระมัดระวังไว้หน่อย ไม่งั้นจะแยเอา

ถาม : .....(เสียงไม่ชัดถามเรื่องสร้างวัดหนองบัวที่พม่า).....

ตอบ : สมัยก่อนเขาไปตีบ้านตีเมืองกัน สมัยนี้อาตมาไม่ไปตีหรอก ไปซื้อคืน คราวที่แล้วซื้อที่ดินไปผืนหนึ่ง คราวนี้จะเอาอีกผืนหนึ่ง จะขยายวัดให้มันกว้างไปเรื่อยๆ ให้มันรู้ชะบังว่าคนไทย เป็นยังไง ญาติโยมแถวนั้นเขาก็ดีนะ ขอซื้อที่ขอซื้ออะไรก็กระตือรือล้น เขาบอกครุบาให้เงินให้ค่า (ค่า = ทอง) อย่างเดียวช้าน้อยไม่เอานะ ช้าน้อยจะเอาบุญด้วย แล้วให้ตั้งคเขาอย่างเดียวเขาไม่เอาหรอก ถ้าเขาไม่ได้บุญเลยให้ทองเขาไป เสร็จแล้วค่อยบอกกับเขาว่า ถ้าอยากได้บุญมากๆ ก็คืนทองมาบาทหนึ่ง (หัวเราะ)

ถาม : เข้าพม่าทางไหน ?

ตอบ : ด้านเจดีย์สามองค์ ไม่มีปัญหาเพราะว่า ช่วงเขารบๆ กันปิดด่าน เข้าไปสองครั้งแล้ว วัดหนองบัวอยู่ที่เมืองจะฮิน รัฐกะเหรี่ยงอยู่ห่างจากด่านเจดีย์สามองค์ ถ้ารถออกวิ่งได้แต่เข้าๆ ค่ำๆ ก็ถึง แต่ถ้าหากว่ารถออกสายหน้อยก็ค้างคืนหนึ่ง ถ้าไปเรื่องนี้ เรือธรรมดา เรือหางยาว ทั่วไปก็ค้างสองคืน ถ้าเป็นเรือด่วน งวดที่แล้วไปเช่าเรือด่วนมันเป็นเรือใหญ่สี่สูบ ออกตั้งแต่ตีห้าไปถึงหนองบัวสองทุ่ม นึกเอาแล้วก็นั่งน้ำยานไปทั้งวัน ถ้าวิ่งแบบเมืองไทยสบายมากไม่เก็นสี่ชั่วโมง ตรงนั้นตอนนี้เสียชุกกำลังทำอยู่ เส้นทางตั้งแต่ด่านเจดีย์สามองค์ไปถึงเมืองต้นบวยเซียด แต่ว่าพวกทหารในป่าเขาไม่ยอมให้ทำดี เขาให้เกรดเฉยๆ เขาบอกว่าถ้าทำดีเกินไปแล้วรถมันวิ่งเร็ว มันเก็บค่าคุ้มครองไม่ทันมันกลัวชาวบ้านวิ่งหนีมัน แล้วเสียชุกเขาก็ไปเคลียร์ แต่พวกบรรดานายพลในเมือง พวกที่คุมในพื้นที่อย่างพวกผู้พันผู้กองไม่เคลียร์ด้วย เขาเลยแกล้งเอา คราวที่แล้วไปเกรดทางไปเจอเอาระเบิดดักกรถถึงสามลูก ถ้าหากกรถรอดไม่ทันก่อน

ให้รถวิ่งมีสิทธิ์และ ระเบิดตกรถถังถ้าน้ำหนักหนึ่งร้อยแปดสิบกิโลกรัมกดทับมันจะระเบิด สมัยอยู่ชายแดนพอกู้ขึ้นมาไอ้เพื่อนบ้าง มันกระโดดกระที่บ ไอ้โห !...เราอยากจะถีบมัน คือมันกะว่าน้ำหนักมันหกสิบกิโล มันโดดกระที่บลงไปก็ไม่เกินร้อย ลองดูว่าจะระเบิดมั๊ย ? มันไม่ยักกะลองตอนเราอยู่ห่างๆ มันลองตอนเราอยู่ด้วย บ้าดี...กระโดดกระที่บว่าจะระเบิดมั๊ย ! เพราะตามตำราเขาว່ว่าน้ำหนักกดทับร้อยแปดสิบกิโลมันถึงจะระเบิด สามเท่าของตัวคน มันกระโดดกระที่บยังงี้ก็ไม่ถึง พม่ายังห่างไกลความเจริญอีกมากเหลือเกิน แต่ว่าตอนนี้พอสิ้น นายพลตีนอุกับนายพลชิตหม่อง แล้วก็คงจะกลับเป็นประชาธิปไตยเร็วขึ้นเพราะนายพลตีนอุกับนายพลชิตหม่องนี่ เป็นฝ่ายที่คัดค้านการเป็นประชาธิปไตย เป็นลูกน้องของนายพลหม่องเอ ผบ.ทบ. ทางด้านของนายพลชอหม่อง กับ นายพลชินฮุนท์ ค่อยๆ ปรับให้เป็นประชาธิปไตยไปงัดกับเขาไม่ไหว เพราะเขาคูมกำลังเยอะกว่า ตัวนายพลชิตหม่องที่เครื่องบินตกตายไปนั้น เป็นแม่ทัพควบคุมภาคตะวันออกเฉียงใต้ที่เมืองมะละแหม่งลงมา (หัวเราะ) คราวก่อนที่ไปแล้วไปถ่ายรูปคนขับรถไปมันหนีเลย ไม่ยอมวิ่งให้เราอีก กลัวโดนยิงเป้า เขากลัวว่าเราจะไปหาข่าวแล้วเขาเป็นคนพาเราไปจะมีโทษด้วย ทางด้านโน้นอย่างสถานเขาก็ห้ามวิ่งรถ สถานหนักหน่อยก็ยิงเป้าเลย เราก็บอกเขาเบารถหน่อยจะถ่ายรูป กองบัญชาการกองทัพภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเขา คนขับรถได้ยื่นมันตกใจเบรคหยุด ก็เสร็จเราเนสิ (หัวเราะ) พอเบรคหยุดเราก็กายเลย กตลึ๊กเดียวแค่นั้น พอตอนเย็นมันบอกว่ารถไม่ติดจะไปซ่อมรถ ไม่ยอมวิ่งให้เราอีกกลัวมาก อยู่ที่เมืองพม่าที่เราอาศัยลูกตื้อ ทำเป็นอ่านหนังสือไม่ออกมั่ง อ่านออกมั่งไม่ออกมั่งอะไรทำนองนั้น ตรงไหนที่ห้ามไม่ให้ถ่ายรูปก็ถ่ายมันตรงนั้น พอไปกับทิดจิตร ตอนนั้นไปที่กะบาเอ เขามีสอบพระผู้ทรงพระไตรปิฎก ปิดป้ายหว่าห้ามถ่ายรูป ก็ถ่ายซะ ตรงไหนห้ามก็ถ่าย ที่เห็นนี้พวกสะพานพวกอะไรนี่เขาห้ามหมดนะ มันห้ามอันไหนเราก็กายอันนั้นแหละ เขาจะกลัวมากเลย อันไหนเกี่ยวกับสถานที่สำคัญอย่างสะพานใหญ่ๆ สะพานแขวน เขากลัวว่าจะรู้ตำแหน่งแห่งที่ แล้วไปก่อวินาศกรรม อันไหนมันห้ามเราก็กายอันนั้น ตรงสะพานข้าม สะพานใหญ่ข้ามเมืองพะอาน พอรถวิ่งผ่าน เด็กรถก็จะบอกว่า ห้ามขับวนน้ำหมาก ห้ามทิ้งขยะ สารพัดจะห้ามจนกระทั่งโดนเด็กวัยรุ่นมันแซว ว่ามองได้มั๊ย ? (หัวเราะ) จะมีทหารบล็อกหัว กลางท้าย แล้วก็ข้างล่างตลอดเลย คนจะกล้าถ่ายรูปมันได้ต้องบวมๆ หน่อย ของเราเราไม่ทำอะไรหรอก เราก็กินถึงพระ เสร็จแล้วยืนขึ้นถ่ายหน้าตาเฉย มันบังเอิญถ่ายได้ทุกทีเลย ทำเป็นเล่นไปพม่าเรามีสะพานแขวนเหมือนกับเราเหมือนกันนะ ตอนนี้สบายเลย พวกที่จะไปเมืองพะอานวิ่งตรงได้เลย ไม่งั้นต้องข้ามอ่าวเมาะตะมะ ไปถึงเมืองตะโงงแล้วก็อ้อมขวาเข้าไป เข้าเป็นวันเลยเดี๋ยวนี้จากมะละแหม่งไปถึงพะอานนี่ประมาณสามสี่ชั่วโมงเท่านั้นเอง ไปเข้าเย็นกลับได้

ถาม : ตอนอาจารย์ไม่ไปโดนจับทั้งหมด ?

ตอบ : มันตกลงของเราไปกัน ๕ คน ๑๐ คน ไปกันเมื่อไหร่ก็ได้ พอไม่อยู่ขณะคนเดียวไปกันก็คณะโดนจับหมด พวกนี้ศาลาใช้ไม่ได้ (หัวเราะ) หลุดจากมืออาจารย์เมื่อไหร่ก็โดนจับเมื่อนั้น แต่ถ้าไปกับเราไปทั้งโขงก็ไปได้ ของเราหน้ามันหด ไปถึงก็ยื่นจ้องซูทหามันหด

หมดเลย เพราะทหารเขาแปลก ถ้าหากว่าใครทำลัวๆ นี่มันคันจิ้งเลย ของเราไปยื่นจ้องหน้า มันหันหนีหมดไม่มีใครกล้าคั้น คนไหนหนึ่งบนโต๊ะลากมันลงมาแล้วเรานั่งแทน มันเป็นฆราวาส จะมานั่งโต๊ะจู้ต่อหน้าพระ แล้วให้พระยื่นใต้ใจไปจนเขาเบือชี้หน้าแล้ว ตอนนี่เจ้าหน้าที่สืบราชการลับของเขา เราเอาเป็นเด็กสะพายย่ามเลย

ถาม : พม่านี่เขาสั่งสร้างวัดเยอะนะคะ

ตอบ : เยอะมาก แล้วเขาใช้วัดคุ้มด้วย เขาสั่งสร้างวัดที่ไหนแปลว่าคนในเขตนั้นทั้งหมดก็ลุยกันเข้าวัดไปเลย ไปดูๆ แล้วบางที่เราก็อายเขาปีแรกที่ไปก็แบบยัดสุดขีดเลย เราเป็นเมืองพุทธศาสนาใช่ไหม? เดียวมีอะไรเราก็ไปช่วยเขา ที่ไหนได้ ไปถึงมันต้องไปเลียนแบบเขา ของเขาเอง คนไปวัดไปวามันเหมือนบ้านเราคนไปเดินห้างกัน เหมือนยังกับวัยรุ่นไปเดินเซ็นเตอร์พ้อยด์นะ มันไปกับขนาดนั้น เขาก็ ก่อนออกทำงานเขาสวมมนต์ทำวัตร เข้าวัดเขาวาปฏิบัติเสร็จ

ถาม : เมื่อเดือนที่แล้ว ถามว่า เวลาที่คนเรามีเคราะห์ ควรที่จะทำบุญสะเดาะเคราะห์กรรมนั้นมัย ก็ตอบว่า ควรที่จะทำบุญ ถ้าหลบๆ ได้ก็หลบๆ ไปซะ ที่นี้ก็เกิดความสงสัยต่อเนื่องนะ เจ้าคะ ว่า เอ๊ะ! ถ้าเราหลบไปเรื่อยๆ มันไม่เป็นแบบดอกเบี๋ยทบตันหรือเจ้าคะ?

ตอบ : ไม่ทบตันจะ บรรดาพระอรหันต์ที่เขานิพพานไปนี่ เขาตามเก็บไม่ได้แต่ดอกเบี๋ยอย่างเดียวนะ เงินต้นก็เก็บไม่ได้เหมือนกัน ไม่มีใครใช้หนี้หมดทุกคน ไปนิพพานก่อน การหลบมันเหมือนกับการหลบเลี่ยงปัญหาจริงๆ ไม่ใช่ คนเราควรจะมีปัญญา รู้ยู่ว่าเวลาไหนวาระไหน ควรจะหลบจะเลี่ยงอะไร เราดำรงชีวิตอยู่ในลักษณะของความเป็นมนุษย์ ถ้าปล่อยให้การหมกเฝ้าตามทัน มันจะเกิดความทุกข์ยากลำบากมาก แล้วเรื่องของอกุศลกรรมนั้นแปลก ถ้ามันมีโอกาเข้ามาแทรกได้ครั้งหนึ่งพรรคพวกของมันมีเท่าไรมันก็จะดมกันมา จะสังเกตว่า บางทีพอเราอยู่ในลักษณะที่ช่วงอกุศลกรรมเข้า ที่ชาวบ้านเขาใช้คำว่า “ดวงตก” เรารู้ว่าผีเข้าตัวพลอย อะไรต่อมีอะไรมันก็จะมูมมุดมามาในเวลาเดียวกัน เพราะฉะนั้นอย่าเปิดโอกาสให้เขาเป็นอันขาด หนีได้หนีไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเขานิพพานได้ ไม่ต้องใช้มันเลยยิ่งดี

ถาม : ไม่เป็นดอกเบี๋ยทบตันนะเจ้าคะ?

ตอบ : ไม่เป็นจะ ไม่เป็น เขาตามทวงไม่ได้ พวกนี้เขาไม่คิดดอกเบี๋ยหรือจะ เขาไม่ใช่คน (หัวเราะ) เรื่องของกรรม เขาตรงไปตรงมา

ถาม : ทีนี้ เอ้อ! ช่วงนี้ ดวงตนเองก็ตกนะเจ้าคะ

ตอบ : จะ ตกสูงมัย! (หัวเราะ)

ถาม : อุบัติเหตุเจ้าคะ พอดีไปทำบุญถวายโลงศพก่อน ก็แทนที่รถคันใหญ่จะวิ่งมาชนตรงคนขับ ก็กลายเป็นรถมอเตอรไซค์วิ่งเข้ามาแล้วหลังจากนั้นก็ป่วยหนักจนกระทั่งลุกไม่ขึ้น มันต่อเนื่อง แล้วพอดีก็เกิดเหตุกับที่ทำงานอีก สงสัยว่า อันนี้หรือเปล่าที่เราทำบุญแล้วมันลดความรุนแรงลง

ตอบ : ลดลงเยอะเลย เพราะว่ามันอย่างนั้นแล้วอาจเจอคนใหญ่แทนซึ่งถ้าสวัสดิมีชัยจริงๆ โลงที่เราบริจาคก็ได้นอนเอง แต่บังเอิญว่าสิ่งที่เราทำเป็นบุญใหญ่โดยเฉพาะการบริจาคโลงศพ

การบริจาคโลงศพนี้เป็นตัวมรณานุสติ เรารู้อยู่แล้วว่าเราบริจาคไปเพื่อให้คนตาย ถ้าหากว่าเรามีปัญหาคิดต่อหนีตหนึ่ง ตัวเราก็ตายเหมือนกัน คนรอบข้างก็ตายเหมือนกัน ถ้าขึ้นชื่อว่าเราเกิดมาแล้วไม่อาจเลี่ยงจากความตายนี้พ้น เกิดมาก็ชาติก็เป็นอย่างนี้เราอยากเกิดอีกมั๊ย ? เป็นมรณานุสติ เป็นกรรมฐานที่ใหญ่มาก ในเมื่อเป็นกรรมฐานที่ใหญ่มาก บุญก็สูง ถึงอุกศลกรรมจะแรงมาก แต่กำลังบุญก็เหนือกว่า ทำให้สามารถหลบเลี่ยงจากหนักเป็นเบา จากเบาเป็นหายไปได้ เพราะฉะนั้น แทนที่จะเป็นราชรถสลีบล้อก็แค่มอเตอริไซด์จะ

ถาม : ถ้าอย่างนี้ เรารู้ว่าเราจะมิเคราะห์ เราไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นเลย คือ เท้าที่ทำมามันก็มีบ้าง

ตอบ : จำ แล้วคำถามอยู่ตรงไหนจะ ?

ถาม : อ้อ! ทำอย่างไร จะไม่ให้มันเกิดขึ้น ?

ตอบ : ไม่ให้เกิดขึ้นเลย อย่าเกิดจะ ถ้าเกิดเมื่อไหร่โดนแน่ๆ เมื่อครู่ตอบไปแล้ว พวกเราไม่ได้เจตนาฟังหรือไม่มีความสนใจระโดดข้ามไป ก็คือว่า เราทำบุญให้ต่อเนื่องไว้ ในเมื่อเราทำบุญต่อเนื่องอยู่ ตัวกรรมก็ไม่สามารถเข้ามาแทรกได้ แต่ของเราส่วนใหญ่บุญของเราไม่ได้ทำต่อเนื่อง เราทำในลักษณะที่ ทำๆ เว้นๆ บุญตัวที่ใหญ่ที่สุดก็คือบุญจากการภาวนา ถ้ากำลังใจของเรามันคง ตัวเคราะห์กรรมกินเราได้น้อยมาก แต่ส่วนใหญ่เราภาวนามั่งตาชาวบ้านเขามั่ง มันไม่ต่อเนื่องกัน ก็เลยเปิดโอกาสให้เขาแทรกได้อยู่ เพราะฉะนั้นเรื่องของทาน - ศีล - ภาวนาจำเป็นต้องทำอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องกัน ไม่อย่างนั้นจะเกิดปัญหาอย่างพระวัดเกาะฤๅษีจะ บางวาระก็ต้องกินกันแทบตายเลยอาหารมันล้นเหลือ ขณะเดียวกันอาทิตย์ต่อมาที่ว่ามาฆ่าชะเจ็ดวันซ้อนทำบุญไม่สม่ำเสมอจะ ไม่ต้องโทษใครหรอก

ถาม : ขอถามเรื่องการฝึกสมาธิ ไปฝึกสมาธิเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง จักระ นะคะ ?

ตอบ : พอมีความรู้อยู่นิดหนึ่งจะ เอา ! ว่าไปเลยจะ

ถาม : เขาใช้การฝึกจักระโดยการดูพลังจากธรรมชาติ ที่เวลานั่งสมาธิ เขาก็จะนั่งติดกับพื้นดิน แล้วก็นั่งตอนเช้าเพื่อรับแสงอาทิตย์ แล้วก็นั่งริมแม่น้ำเพื่อรับความเย็นจากแม่น้ำ

ตอบ : แล้วนั่งกลางคืนแล้วยัง โดยเฉพาะคืนวันเพ็ญ

ถาม : ยังไม่เคยนั่งเจ้าคะ

ตอบ : ระวังไว้ มันจะหอนได้จะ (หัวเราะ) เรื่องนั่งกลางคืนมันทำได้ แต่เรื่องหอนนะพูดเล่น แล้วก็รับพลังจากดวงจันทร์ด้วยแล้วต่อไปว่ายังไง

ถาม : พลังพวกนี้เราสามารถเอามาใช้ได้จริงมั๊ยคะ ?

ตอบ : สามารถใช้ได้จะ แต่ว่าจริงๆ แล้ว พลังงานทั้งหมดที่มาจากภายนอก ไม่มีอะไรสู้พลังจิตที่เกิดจากการฝึกฝนที่ดีแล้วได้ วิชาการเหล่านี้ไม่ใช่พระพุทธเจ้าท่านไม่ทราบ ท่านทราบดีชะยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด แต่ว่าตรองดูแล้วเห็นว่ามันเป็นวิชาที่ขวางกับมรรค ผล ท่านก็เลยตัดมันออกไป ดังเช่นในพระธรรมบทที่ท่านเขียนเอาไว้ชัดเจน ว่าวันหนึ่งพระพุทธองค์เสด็จออกไปยังป่าประดู่ลาย พร้อมกับทรงถือใบประดู่มาหนึ่งกำมือ ยกให้ภิกษุทั้งหลายดู แล้ว

ตรัสว่า ภิกขเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไบประดูในกำมือตถาคตนี้กับไบประดูในป่า อันไหนมากกว่ากัน...พระภิกษุทูลตอบว่า ไบประดูในป่ามากกว่าจนประมาณไม่ได้พระพุทธเจ้าข้า พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่านั่นแหละ สิ่งที่เกิดถาคตรู้ คือไบประดูในป่า แต่สิ่งที่ตถาคตสอนพวกเขาเธอคือไบประดูกำมือเดียว ท่านเลือกเอาไบประดูกำมือเดียวที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สุขในปัจจุบันและประโยชน์สุขในอนาคต โดยเฉพาะการหลุดพ้นเข้าสู่พระนิพพานมาสอนเราท่านนั้น กำมือเดียวนี้แปลเหมือนสี่พันพระธรรมขันธ์ ก็ยังไม่ทราบเหมือนกันว่าทั้งป้านี้มันเท่าไร ดังนั้นวิชาการเหล่านี้ พระพุทธเจ้าท่านทราบอยู่แล้ว แต่ท่านเห็นแล้วว่า มันไม่ใช่ เพราะว่าลำบากมาก จนกระทั่งบรรลุได้ยากเต็มที มันกลายเป็นวิชาที่ขวางกั้นการปฏิบัติสายตรง ท่านก็เลยไม่สอน แต่ว่าคนปัจจุบันนี้เขาเก่ง พยายามที่จะสอนกัน เราเองเก่งได้อย่างเขาย่างก็ดีเหมือนกันนะ มันเป็นความรู้พิเศษเพิ่มขึ้นมา แต่ว่าจำไว้ว่า ถ้าเรามุ่งมรรคผลโดยตรง มันก็ทำให้เราเสียเวลา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าภิกษุในธรรมวินัยนี้เป็นผู้ปรารถนาธรรมที่ไม่เนิ่นช้า ถ้าทำให้ช้า ท่านไม่เอาด้วย

ถาม : ผู้ที่เล่นกลืน หรือเล่นทางอิทธิฤทธิ์ ก็ลักษณะเดียวกัน ?

ตอบ : อันนั้นลักษณะเดียวกัน แต่อย่าลืมว่าพระพุทธเจ้าท่านต่อท้ายไว้ ท่านมีวิปัสสนาญาณต่อท้ายอยู่ แต่ว่าพวกที่เล่นในสมัยก่อนอย่างพวกพราหมณ์นี้ เขาเอาฤทธิ์เดชโดยตรงอย่างเดียว ไม่มีการเลี้ยวเข้าหามรรคผลเลย ดังนั้นสิ่งไหนที่สามารถเลี้ยวเข้าหามรรค - ผล ง่ายๆ กำลังสูงพอที่จะกดกลืนหรือตัดกิเลสได้ พระพุทธเจ้าท่านถึงสอน ถ้าไม่สามารถที่ทำได้ท่านก็ปล่อยให้มันเป็นไบประดูในป่าต่อไป

ถาม : แล้วอย่างนี้พวกฤทธิ์ หรืออะไรต่างๆ นี่มันเกิดขึ้นมาได้ยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : เกิดขึ้นจากการฝึก เกิดขึ้นจากกรรมเก่า เกิดขึ้นจากบุญเก่าเหล่านี้ เป็นต้น ฤทธิ์ไม่ได้มีอย่างเดียว ฤทธิ์ที่เกิดจากการฝึก เรียกว่า วิภวฤทธิ์ เรียกว่าฉานฤทธิ์ วิภวฤทธิ์คือพวกที่ฝึกกลืนลิบสามารถสาดแสงฤทธิ์ด้วยวิธีประหลาด...พิลึกพิลั่นเกินกว่าชาวบ้านเขาทำได้อย่างพวกเดินน้ำ - ดำดิน - เหาะเหิน อะไรพวกนี้เป็นต้น ฉานฤทธิ์คือฤทธิ์ที่เกิดจากผู้ที่ทรงฌาน ทรงสมาบัติ กำลังจิตสูงมาก ต้องการให้เป็นอย่างไร ก็เป็นไปได้ บุญฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากการสั่งสมบุญมาระยะเวลายาวนานถึงเวลาปรารถนาอะไรก็จะเป็นไปตามที่ตนต้องการ อธิษฐานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากการตั้งใจมั่น ในเมื่อตั้งใจมั่นแล้ว กำลังใจส่งผลให้สิ่งนั้นๆ เกิดขึ้นได้ กรรมวิปากษาฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากวิปากกรรม อย่างเช่นว่า นกทำไม่ถึงบินได้โดยไม่ต้องฝึกกลืน ปลาทำไม่อยู่ในน้ำได้ตลอดชีวิตโดยไม่ต้องฝึกกลืน...ทำไม่ได้เดือนมันมุดดินได้โดยไม่ต้องเสียเวลาไปฝึกกลืนเลย อย่างนี้เป็นต้น แล้วก็มี ฐานฐานะฤทธิ์ ฤทธิ์อันเกิดจากฐานะอันสูงอย่างเช่นพระเจ้าแผ่นดิน เจ้าพระยามหากษัตริย์ เจ้าคนนายคน บัญชาการได้สั่งให้เป็นก็ต้องเป็น สั่งให้ตายก็ต้องตาย เป็นต้น ไล่ไปเรื่อยๆ จนถึงประเภท วิชามัยฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากวิชาการสร้างเสริมมา ทำไม่เหลือหนักเป็นต้นๆ ถึงเอาไปบินบนฟ้าได้ ทำไม่เอาไปลอยในน้ำได้อย่างนี้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ครบทุกอย่างแล้ว ฉะนั้นถึงได้ถามว่าเกิดขึ้นได้

อย่างไร มันก็หลายวิธีด้วยกัน สร้างขึ้นมาก็มี บุญเก่าเสริมก็มี กรรมเก่าเสริมก็มี ผีคนขึ้นมาก็มี

ถาม : แล้วพวกที่ได้ตาทิพย์ หูทิพย์ พวกที่เห็นอดีตชาติ อนาคตอย่างนี้ถือเป็นฤทธิ์มั๊ยคะ ?

ตอบ : เป็น ก็ภิญโญมันยิ่งกว่าฤทธิ์อยู่แล้ว เพียงแต่ว่าฤทธิ์เหล่านี้ ถ้าหากว่าเรารู้ แล้วก็ละมันเสีย รู้ เพื่อให้รู้ว่าในแต่ละชาติของเราเกิดมาแล้วมีสภาพแท้จริงเป็นอย่างไร แต่ถ้ารู้แล้วไปยึด ไปติด ไปเกาะมัน มันก็ทำให้เราติดอยู่แค่นั้น ไม่สามารถจะก้าวหน้ามากขึ้น กลายเป็นมรรคขวางผลไปอีกเขาเรียกอกิสังขารมาร อกิสังขาร คือ เห็นอาการปรุงแต่ง ก็ไม่น่าเชื่อเหมือนกันว่าความดีระดับนี้ สามารถทำให้คนติดอยู่ได้ กลายเป็นมารขวางความดีไปได้ สามารถสร้างสมาบัตติขึ้นมาได้แต่บังเอิญผลออกไปหน่อยลืมหูลืมตาด้วยวิปัสสนาญาณ ติดแหง็กอยู่ที่รูปพรหมแปดหมื่นมหาภักดิ์ นิดเดียว พระพุทธเจ้าเกิดก็ همینพระองค์ ก็ไม่รู้...หือ กลายเป็นว่าความดีก็สามารถขวางเราได้

ถาม : แล้วอย่างนี้การนั่งสมาธิแล้วเกิดปีติ ก็ถือว่าเป็นมารอย่างหนึ่ง ?

ตอบ : ต้องระวังเอาไว้ ในช่วงปีติมารแทรกง่ายที่สุด กำลังใจมันกำลังฟูเต็มที่ เลยยุ เข้าทำต่อไปเลยลูกเอ้า ห้าชั่วโมง พักเดียวก็สติแตกแล้ว เพราะร่างกายมันทนไม่ไหว เพราะฉะนั้นต้องระวังให้สุดขีดเลย

ถาม : แล้วนั่งแล้วขยับตัวไม่ได้ ไม่ใช่เพราะ....

ตอบ : นั่งแล้วขยับตัวไม่ได้ มันเป็นอย่างไง ?

ถาม : พอจะไปปุ๊ปจะมีความรู้สึกเกิดปีติ พอเกิดปีติปุ๊ปจะรู้สึกอยากจะคงสภาพอันนั้น แล้วมันก็ไม่ยอมขยับตัว อยู่นิ่งไปเลย

ตอบ : อาการนั้นเป็นอาการของการทรงฌานนะ เราก็ใช้กำลังอันนั้นเกาะพระนิพพานไว้แล้วยิ่งได้มโนมยิทธิยิ่งดี กำลังของฌานทรงตัว ใช้กำลังอันนั้นเกาะพระพุทธเจ้าบนพระนิพพานเอาไว้ ถ้าอย่างนี้จะไม่เป็นตัวสังโยชน์ในรูปราคะ อรูปราคะ เพราะว่าเราใช้กำลังของรูปฌานและอรูปฌานโดยตรงในการเกาะพระนิพพานอยู่แล้ว แต่ถ้าหากว่าเราไปติดอยู่กับความสุขตรงนั้น โดยไม่รู้จักรู้ใช้กำลังเกาะพระนิพพาน อันนั้นมันเป็นตัวขวางที่เรียกว่าสังโยชน์ จะเป็นตัวร้อยรัดให้เราติดอยู่ในวิภวภูฏะตัวใหญ่ตัวหนึ่ง

ถาม : ไม่ทราบว่าคุณอื่นเขาเป็นแบบตัวเองหรือเปล่า เวลาจะเกิดเหตุ หรือเกิดเหตุการณืมันจะมีเสียงเตือน

ตอบ : ก็มี เยอะต่อเยอะด้วยกัน แต่ขณะเดียวกันบางคนสภาพจิตที่ปราศจากการฝึกฝน ทำให้มีติดบอด หรือไม่ก็หนามากจนกระทั่งเขาไม่สามารถจะแทรกเข้ามาเตือนได้ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องปล่อยวางเหมือนกันว่าปล่อยมันเหอะ ของเราถ้าหากว่าเตือน เตือนบ่อยๆ แล้วเหตุการณ์มันเกิดขึ้นจริง ต่อไปเมื่อได้รับการเตือนก็ให้ระมัดระวังไว้ ถ้าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไม่เกิดขึ้นก็แล้วไป แต่ถ้าเกิดขึ้น จากหนักก็จะกลายเป็นเบา เพราะเราระวังอยู่แล้ว

ถาม : เสียงสัญญาณเตือนที่ได้ยินนั้นมาจากไหน ?

ตอบ : หลายอย่างด้วยกัน ส่วนใหญ่ก็จะเป็นประเภทที่เขาเรียกว่าเทวดาประจำตัว ญาติพี่น้อง พ่อแม่ หรือครูบาอาจารย์ เพื่อนฝูงที่สนิทกัน เมื่อเขาถึงแก่ชีวิตไปแล้ว ไปอยู่ข้างบน เขายังจดจำเราได้อยู่ ในเมื่อจดจำเราได้ ความรักความห่วงยังมีอยู่ เขาก็พยายามจะส่งเคราะห์ช่วยเหลือเราโดยเฉพาะทางด้านดี การส่งเคราะห์การช่วยเหลือของเขาทั้งหลายเหล่านี้ ถ้าไม่เกินไปวิสัย เขาพยายามจะช่วย

ถาม : สงสัยเกี่ยวกับเรื่องพวกสัตว์เดียรัจฉานว่าสามารถที่จะทำบุญได้กุศล ผลบุญจากการกระทำ ?

ตอบ : ได้จะได้ เต็มที่เลยยิ่งกว่าเราอีก อย่างเช่นว่า เอราวัณเทพบุตร ก็เป็นช้าง เขาใช้ในการชักลากไม้ เพื่อช่วยในการก่อสร้างสาธารณประโยชน์ พอตายแล้วท่านไปเป็นเทวดา อยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ โขมกเทพบุตร ช่วยนำทางให้กับพระปัจเจกพุทธเจ้า ช่วยเห่าระวังป้องกันสัตว์ร้ายให้ เมื่อถึงเวลาตาย ก็ไปเกิดเป็นเทวดา อยู่ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เหมือนกัน สัตว์เดียรัจฉานสามารถทำบุญได้ ขณะเดียวกัน สิ่งที่เขาทำบาปนั้นโอกาสแทบจะไม่มี โดยเฉพาะสัตว์เดียรัจฉานที่เกิดใกล้คน ใกล้พระก็ตีพวกเหล่านี้ถ้ามีโอกาสอยู่ใกล้มนุษย์ กรรมของการเป็นเดียรัจฉานของเขาจนหมดแล้ว ถ้าจิตเกาะคนก็เกิดเป็นคน ถ้าจิตเกาะพระหรือเกาะความดีก็เกิดเป็นเทวดาไปเลย โอกาสทำชั่วของเขาน้อยมาก นานๆ จะมีเดียรัจฉานลงสู่อบายภูมิที่ต่ำกว่าการเป็นเดียรัจฉาน ส่วนใหญ่ไม่เสมอตัวก็มีแต่ก้าวหน้าขึ้นไป

ถาม : ทำไมเป็นอย่างนั้นเจ้าคะ ?

ตอบ : มันคล้ายๆ กับโอกาสที่เขาทำผิดมันน้อยแล้ว มันไม่เหมือนของเรา

ถาม : เวลาที่เขาบอกว่าบำเพ็ญบารมีมาเท่านั้นเท่านั้นสองไชยนะค่ะ นับแต่เฉพาะที่เกิดเป็นมนุษย์ แต่ก็ยังมีบางชาติที่เกิดเป็นพรหมหรือว่าอยู่ในธรรมชาตಿಯ่างเกิดเป็นกระต่ายหรือว่า....?

ตอบ : เป็นทุกอย่าง นับรวมกัน แต่ว่าการบำเพ็ญบารมีในขณะนั้นจัดอยู่ในระดับไหน ที่เขานับนะ เขาไม่ได้นับอยู่แต่มนุษย์หรือคน ถ้านับแต่มนุษย์นี่ตายเลย ไปแทรกอยู่ในนรกบ้างเปรตบ้าง อสุรกายบ้าง สัตว์เดียรัจฉานบ้าง พรหมบ้าง ถ้านับแต่มนุษย์นี่พอดีแหละ แค่นี้สองไชยกับแสนมหากัปก็ตายแหงแล้ว มันเกิดน้อยเหลือเกิน มันเกิดเป็นอย่างอื่นซะมากกว่า

ถาม : จากสัตว์เดียรัจฉานไปถึงพวกแมลง พวกสัตว์ที่มีระดับต่ำกว่าแมลงนี้เขาทำกรรมอะไรหนักหนา...ดวงวิญญานเขาถึงได้ลงไปถึงขนาดนั้น ?

ตอบ : แหม แค่สัตว์เดียรัจฉาน เขาบอกขนาดนั้น แล้วสัตว์นรกเอ๋ย เปรตเอ๋ย อสุรกายเอ๋ย มันหนักหนากว่าสัตว์เดียรัจฉานหลายเท่าเลย สัตว์เดียรัจฉานนี่มันเป็นตอนท้ายๆ ของกรรมแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าดูในอเวจีแล้ว ทำไมมันถึงขนาดนั้น ปรากฏว่าโลกันต์หนักกว่าอีกสี่เท่าของอเวจี สัตว์เดียรัจฉานนี่ถือว่ากรรมเบามากแล้วจ้ะ

ถาม : มันจะมีอาชีพบางอาชีพนะค่ะ อย่างพวกเพชรฆาตพวกแม่ค้าปลาที่ต้องฆ่าสัตว์พวกนี้เขามีกรรมมั๊ยคะ ?

ตอบ : มีร้อยเปอร์เซ็นต์เลย (หัวเราะ) แล้วทำไมละ ?

ถาม : ก็เลยสงสัยว่า อาชีพเหล่านี้เขาทำเพื่อยังชีพ เขาจะมีกรรมติดตัวไป

ตอบ : มีเต็มทีเลย จะฆ่าก็ตัวก็โทษเท่านั้นแหละ ส่วนใหญ่แล้วพวกนี้จะลงเวจิมหานรก เพราะว่าเป็นประจำ การที่เราทำเป็นประจำเรียกว่าอาชิตกรรม ส่วนใหญ่จะลงเวจิมหานรก โทษหนักมากจะอ้างว่าเลี้ยงชีพไม่ได้ เพราะว่าการเลี้ยงชีพ อาชีพอื่นมีมากมายทำไมคุณถึงไม่ทำ จริงไหมเอ่ย ?

ถาม : แล้วอยากจะถามว่า สัมมาอาชีพ การประกอบอาชีพเป็นส่วนใหญ่ที่ทำให้เป็นมงคลต่อชีวิตนี้

ตอบ : ก็เป็นอาชีพที่ไม่ผิดศีล และไม่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ถึงได้เรียกว่าสัมมาอาชีพอะไรก็ได้ แต่ว่าต้องไม่ผิดศีล คือไม่ล่วงในศีลห้า กรรมบถสิบอย่างหนึ่ง แล้วก็ไม่ล่วงกฎหมายบ้านเมืองอย่างหนึ่ง

ถาม : อย่างนี้ผู้พิพากษา เขาตัดสินประหารชีวิตจะบาปมั๊ยครับ ?

ตอบ : จะเรียกว่าบาปก็ได้ เพราะว่ายิงถ้าหากเขาคิดเป็น ตัดตอนเป็นนี้ โทษไม่มีเสียด้วยซ้ำไป ทำตามหน้าที่เพื่อรักษาความสุขความสงบให้กับส่วนรวม เขาเป็นแค่ผู้ตัดสิน แต่เขาไม่ได้บอกว่าเขาไปลงมือฆ่าและโดยเฉพาะว่า เจตนาการโกรธเคืองกันไม่มี เป็นการลงโทษเพื่อสุขสงบของสังคม จะเรียกว่าไม่มีโทษเลยก็ได้ แต่ว่าโทษมันน้อยมาก ขณะเดียวกันถ้าเขาตัดสินของอารมณ์ใจของเขาได้ด้วยยิ่งสบายเลย ไม่มีโทษเสียด้วยซ้ำไป การตัดตอนก็คือว่า เราทำหน้าที่ของเรา เราทำแค่นี้ ส่วนอื่นเขาจะไปตายเพราะมือใครไม่เกี่ยวกับเราเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้เจ้าของโรงฆ่าสัตว์ ถ้าเกิดเขาคิด เขาก็ไม่บาป ?

ตอบ : จะไม่บาปได้ไง สั่งให้ฆ่า เจตนาแรกของมันก็เต็มที่แล้ว ตั้งใจสร้างขึ้นมาเพื่อให้เขาฆ่ามั๊ย?...หนักเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้หมอ คนป่วย ป่วยหนักเลยไม่อยากจะอยู่แล้ว ขอให้ฆ่าตัวเองอย่างนี้เป็นกรรมมั๊ย ?

ตอบ : เป็นจะเป็น เราไม่มีสิทธิ์ที่จะไปตัดสินชีวิตใคร นอกจากกฎของกรรมให้เป็นไปเท่านั้น เป็นเหมือนกัน แต่ว่าเขาไม่ได้ทำโดยมุ่งร้ายจิตใจไม่ได้ประกอบไปด้วยโทษะ จะเป็นเมตตาชะด้วยซ้ำไป โทษมันก็เลยไม่โดนเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะว่าการที่เราฆ่าคนอื่น ส่วนใหญ่มันเกิดจากโทษะ เรารู้ว่าสัตว์นั้นมีชีวิตอยู่หนึ่ง สัตว์นั้นมีชีวิตอยู่หนึ่ง เราตั้งใจฆ่าหนึ่ง เราลงมือฆ่าหนึ่ง เราฆ่าสำเร็จหนึ่ง ถ้าประกอบด้วยห้าส่วนนี้โทษเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ อันไหนของเขาหลุดไปหลายส่วนโดยเฉพาะเจตนาฆ่าให้ตายไม่มี

ถาม : ถ้าเอาเครื่องช่วยหายใจออก ?

ตอบ : ตั้งใจให้เขาตายหรือเปล่า ? (หัวเราะ) เตี้ยวกลายเป็นยายชลดตาโทรมาจะให้ช่วยให้แม่ตายเร็วๆ อาตมาละกลุ่มใจ จะให้พระไปฆ่าคน

ถาม : ถ้าเกิดว่าไม่ได้ใช้เครื่องช่วยหายใจ ก็ตาย

ตอบ : ตอนที่ใช้ช่วย...ก็ช่วยมันไปก่อนเหอะ แต่มันมีอยู่อย่างหนึ่งบางที่ที่อยู่ในห้องไอซียูนี้

จิตมันนอกจากร่างไปนานแล้ว ถ้าอย่างนั้นเอาออกมันก็ไม่ได้ฆ่าใครหรอก รถมันอยู่ได้ เพราะว่าเติมน้ำมันไปเรื่อย เขาแค่หยุดเติมน้ำมันเท่านั้นเอง คนขับเปิดไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้ แต่อันนั้นมันต้องรู้อจริง ถ้าไม่รู้จริงนี่อย่าไปเสี่ยงเลย กลายเป็นตกรนกรก ตั้งใจฆ่าคนเสียเปล่าๆ

ถาม : แล้วอย่างคนที่เข้าไอซียู เพราะเกิดอุบัติเหตุ เพื่อนฝูงรอบข้างเห็นเขาไปหาทุกคนเลย

ตอบ : ประเภทนั้นแหละคือว่าเขาไปแล้วละจ๊ะ เพียงแต่ว่าที่อยู่นั้น สภาพร่างกายมันยังมีเชื้อเพลิง มันก็ทำงานไปตามวาระ เหมือนยังกับว่าขับรถมา แล้วเราดับเครื่องแล้ว แต่ว่ารถมันยังมีแรงเฉื่อย มันยังไหลไปไต่ระยะหนึ่งอย่างนั้นแหละ ถ้าไม่เบรคอาจชนเขา ของเขาก็เหมือนกันจิตมันออกไปแล้ว แต่ว่าสภาพร่างกายยังทำงานอยู่ด้วยเครื่องมือหมอบ้าง หรือว่ามันยังเป็นสภาพที่ยังไม่แตกดับอย่างแท้จริงบ้าง มันก็เลยว่า ตัวเขาเองโน่นตะลอนตะลอนไปหาเพื่อนฝูงซะทั่วประเทศแล้ว

ถาม : แล้วอย่างนี้ ถ้าเกิดว่าลูกช่วยแม่ เป็นอนันตริยกรรมมั๊ยครับ ?

ตอบ : ก็มีสิทธิ์เลยละจ๊ะ

ถาม : ถ้าตั้งค้หมดจะทำยังไง ?

ตอบ : ก็แล้วแต่หมอ อย่าไปสั่งหมอให้เอาออกแล้วกัน

ถาม : มีคนที่ม่ประสพภรณ์ เขาเคยมานั่งสมาธิแล้วพอเขานั่งปุ๊ปจะเกิดอาการว่าฟุ้งซ่าน มีเจ้ากรรมนายเวรเข้ามาหา คราวนี้เราจะช่วยเขาอย่างไรคะ ?

ตอบ : มันต้องให้เขาช่วยตัวเอง เราช่วยเขาไม่ได้ ตั้งใจแผ่เมตตาให้กับเขาไป ถ้าหากว่าเขาไม่ยอมไปจริงๆ ก็ตั้งใจถามว่ามาต้องการอะไร จะให้เราแก้ไขในลักษณะไหนถึงจะยอมอโหสิกรรมให้ อย่างนั้นเป็นต้น ในเมื่อรู้เห็นสามารถติดต่อได้ ถามตรงเขาได้เลย ตัวเราเองไม่ต้องไปช่วยเขาหรอก มันต้องเขาช่วยตัวเขาเอง

ถาม : แล้วบางคน ทำไมเวลานั่งแล้วหลับละเจ้าคะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) สองอย่างจ๊ะ ถ้าไม่ใช่เพื่อยจนเกินไป ก็ตัวถีนมิทธะนิวรรณ์ มันกินเข้าไปเต็มทีเลย

ถาม : ความฝัน ทำไมบางทีมันเกิดการฝันที่ตรงกัน พร้อมๆ กันหลายคน ความฝันอย่างนี้เกิดขึ้นได้ยังไงเธอเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนี้น่าจะเป็นเทพสังหรณ์ คือเทวดาเขาส่งเคราะห์อันดับแรกคนทั้งหลายเหล่านั้นมีกรรมที่เนื่องกันมา อันดับที่สองเทวดาเขาก็กลัวเราจะไม่เชื่อ เลยหาพยานเพื่อให้เป็นข้อยืนยันแก่เราด้วย แต่อันนั้นต้องหมายความว่าวาระนั้น เวลานั้น บุญของเราต้องเสริมด้วย ไม่มีกรรมหนักมาขวาง เขาถึงส่งเคราะห์ได้ขนาดนั้น ไม่อย่างนั้นแล้วไปแทบตายเราเองยังไม่เข้าใจเลย

ถาม : ขอถามเรื่องที่เกิดกับตัวเองแล้วไม่รู้จะแก้กรรมยังไงนะเจ้าคะ คือว่าตัวเองขับรถแล้วชอบหลงทิศนะเจ้าคะ ขับรถแล้วหลงตลอดเลย

ตอบ : อ้อ! ไม่ต้องแก้ เพียงแต่ตั้งใจจำก็พอ

ถาม : ตั้งใจมันก็หลงได้นะเจ้าคะ ไม่รู้ทำไมหลงประจำเลย

ตอบ : ต่อไปพยายามใช้คำภาวณาใหม่จะ ภาวณาว่า วิวี พุทธโร อิติ จะได้แก้หลงทางได้ วิวี พุทธโร อิติ ถ้าอยู่ในป่าเวลาหลงทาง ให้หาต้นไม้ใหญ่ที่มีแก่น หันหลังพิงต้นไม้ ตั้งใจขอให้เทวดาท่านสงเคราะห์ชี้ทางให้ แล้วภาวณาคาถานี้ ถ้าได้ทิพจักขุญาณเห็นเทวดาชี้บอกทางให้หรือบอกทางไปไหนให้ไปทางนั้น ถ้าไม่ได้ทิพจักขุญาณ รู้สึกอยากไปทางไหนให้ไปทางนั้น จะไม่หลงทาง ของเรามันชี้หลง ขับรถไปภาวณาไป วิวี พุทธโร อิติ นะ สั้นๆ

ถาม : ท่องได้เรื่อยๆ เลยใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ได้เรื่อยๆ เลย กลัวหลงก็ท่องให้มากไว้

ถาม : รวมทั้งชินรตด้วยเปล่าคะ ?

ตอบ : ชินรตก็หลงหรือ ? ใช้ได้เลย อาตมานี้เป็นที่ ต้องใช้ภาษาอังกฤษปนไทยว่าเป็นที่วันก่อนไปหาเจ้าเกิด มันบอกว่าอยู่ตรงนั้นๆ เราไปถึงก็นั่งมอเตอร์ไซค์บอกทางมันเสร็จสรรพหัดทำให้มันได้ สัญชาติญาณในการหาทาง ขนาดนั่งรถเมล์ยังหลงได้ (หัวเราะ) ไม่เชื่อความรู้สึกตัวเอง ถ้าจำแม่นไม่หลงลืมจริงๆ ก็ใช้คาถาท่านปู่พระอินทร์ สหัสเสนโต เทวินโท ทิพจักขุ วิไสทายี สหัสเสนโต ตาโตๆ พันดวง เทวินโท คือ เทวดาผู้เป็นใหญ่ ทิพจักขุ ก็คือ ตาทิพย์ ความรู้สึกเหมือนมีตาทิพย์ วิไสทายี แค่นั้น ไขบ่อๆ ความจำจะดี ขณะเดียวกันถ้าหากว่าใครจะสอบอะไรก็ใช้ได้ด้วย มันจะคล่องตัวเหมือนยังกับลอกข้อสอบเลย

ถาม : ต้องตั้ง นะโม สามจบก่อนหรือเปล่า ?

ตอบ : ตั้งชะก่อนนะดี ตั้งใจขอขมา มี พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหมเทวดาทั้งหมด มี ท่านปู่พระอินทร์เป็นที่สุด ขอให้เขาช่วยสงเคราะห์

ถาม : (ถามเรื่องอานิสงส์การบริจาตโลहित)

ตอบ : การสละเลือดของตัวเอง สละอวัยวะภายนอกภายในของตัวเองให้แก่คนอื่นเพื่อต่อชีวิต เขาเรียกว่าทานตัดชีวิต ทานตัดชีวิตนี้ อานิสงส์ต่ำสุด คือ ดาวดิ่งส์ขึ้นไป ต่ำสุดดาวดิ่งส์นะ มีแต่จะสูงกว่านั้น

ถาม : ทำไมเวลาเรานั่งสมาธิกับคนที่...(ฟังไม่ชัด)...เวลานั่งแล้วนี่ ทำไมสมาธิเราถึงดีกว่า ?

ตอบ : มันเหมือนกับเด็กๆ ผู้ใหญ่จูงมันก็มันคงกว่าไข่ม้อย ถ้าเดินเองก็หกล้มหลุก กำลังเขาสูงกว่า เราอยู่ในเขตนั่น กระแสของเขาชักนำได้ แล้วขณะเดียวกันไม่ใช่แต่ความดีของเขาที่ชักนำ ความชั่วมันชักนำเหมือนกัน โดยเฉพาะในเมืองใหญ่ กระแสของความชั่ว รัก - โลภ - โกรธ - หลง มันแรงมาก ถ้าเราตั้งกำลังใจดีๆ อย่างลุ่มสายน้อยอยู่ต่างจังหวัด ภาวณาอารมณ์ใจทรงเป๊ะมาเลย แล้วตั้งใจพิจารณา เข้ามาเพียงพักเดียวมันเบียดเบียนเออนกระเท่ไรไม่เป็นท่าหรือไม่กี่ฟังไปเลย ไม่ใช่แต่กระแสบุญชักนำกันก็ได้ กระแสกรรม คือ ความชั่วก็ชักนำกันได้ แล้วส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้มันก็โดนกระแสกรรมชักนำกันอยู่ เลยดิ้นรน เว่าร้อนกันไปหมด

ถาม : ถ้าอย่างนี้ เราก็ก็นั่งอยู่กับกลุ่มที่เขาไปวัด เราก็จะได้เต็ม ?

ตอบ : กำลังจะทรงตัวได้ง่าย ก็สังเกตมัยว่าที่นี้มันสบายกว่าตั้งเยอะก็แค่นั้นเอง

ถาม : การบูชาพระ ระหว่างดอกไม้สดกับดอกไม้สำเร็จรูป มีความแตกต่างกันในบูชามัยคะ ?

ตอบ : อานิสงส์ต่างกันหน่อย อานิสงส์บูชาด้วยดอกไม้พลาสติกหรือดอกไม้สำเร็จรูป ยังไม่มีตัวอย่างแต่ อานิสงส์ของการบูชาด้วยดอกไม้สด อย่างชนิดเรียกตูมเมื่อแรกแย้มกับดอกไม้ที่เหี่ยวที่เห็นชัดเลยในธรรมบท เพราะว่าในพระเวสสันดรชาดก ตาเต่าชุกชุก อายุแก่ครวปู้ได้แล้วได้นางอมิตตา ที่เป็นเด็กสาวครวหลานเป็นภรรยา ในพระอรรถกถาเขากล่าวไว้ว่านางอมิตตา บูชาพระด้วยดอกไม้เหี่ยว สงสัยตาชุกชุกเล่นดอกไม้ที่ยังไม่บาน เพราะฉะนั้นถ้าใครบูชาพระด้วยดอกไม้พลาสติกก็อาจได้หนุ่มสาวพลาสติกไป (หัวเราะ)

ถาม : อันนี้ถ้าเราบูชาด้วยจิตเป็นบุญ แต่ว่าเราไม่รู้ เห็นว่าเราไม่รู้ เห็นว่า...

ตอบ : อานิสงส์เขามีนี้ เขาก็ให้แล้ว อย่าลืมนะว่า ของเขามันประเภทที่ว่าแย่งจริงๆ ไซ้มัย ถ้าของเรามันประเภทจิตเป็นไปถึงบูชาไปถึงมันจะเหี่ยวแล้วอาจประเภทเจตคนแก่ใจดีรวยอีกต่างหาก

ถาม : หนูดกถึงข้าวสาร

ตอบ : ระวังนะ เดี่ยวหนูจะตกถึงน้ำกรด

ถาม : เวลาไหว้พระที่หน้าหิ้งบูชา กับการไหว้ที่ไม่ได้จุดธูปจุดเทียน จะมีความแตกต่างกันมัยคะ ?

ตอบ : ต่างกันอยู่ตรงอานิสงส์ที่ได้รับ การจุดธูปเทียนเป็นการบูชาด้วยของหอมและแสงสว่าง มีอานิสงส์เพิ่มขึ้น นอกจากการบูชาด้วยดอกไม้แล้ว ได้อานิสงส์การบูชาด้วยของหอมและแสงสว่างด้วย แต่ถ้าว่าเราคิดว่าการจุดธูปเทียนจะทำให้การรักษาลำบากอาจจะทำให้เกิดไฟไหม้ได้ ของเราเอง เราใช้วิธีปฏิบัติบูชา คือการปฏิบัติบูชาถวายเป็นพุทธรูปบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา แทน อานิสงส์จะสูงกว่ามากมหาศาล อานิสงส์ของอามิสบูชา คือการบูชาด้วยสิ่งของ ส่วนใหญ่ก็จะกลายเป็นเรื่องลาภยศเงินทอง แต่การปฏิบัติบูชาจะเป็นเรื่องของปัญญาความฉลาดในการตัดกิเลสหรือการทำมาหากิน ถ้าเรายังไม่เข้าปรมัตถบารมี ที่จะตัดกิเลสกันจริงๆ เพราะฉะนั้นอานิสงส์ของปฏิบัติบูชาจะได้มากกว่า หรือว่าถ้าหากว่ากลัวว่าไฟมันจะไหม้มัน ก็โน่นนั่น รูปเทียนที่ทำด้วยไฟฟ้า อย่างเก่งก็ช็อตดับเฉยๆ พอหลอดขาดมันก็ดับแล้วมันก็ไม่ไหม้หรอก จะมีอานิสงส์ตรงบูชาด้วยแสงสว่างอยู่ แต่กลิ่นไม่มี

ถาม : แล้วอย่างนี้ก็ไปซื้อเทียนที่เขาทำหลอดก็ใช้ได้เหมือนกันมัยคะ ?

ตอบ : ใช้ได้เหมือนกัน ปลอดภัยกว่า เผลอแล้วไฟไม่ไหม้ด้วยอย่างเก่งหลอดขาดแล้วก็ดับ

ถาม : สงสัยนะคะ เจ้าพวกไขไก่ ไขเป็ด เวลาเกิดขึ้นมาแล้วดวงวิญญาณที่จะเข้าจับ เพื่อจะเกาะอยู่กับสัตว์มันจะเกาะช่วงเวลาไหน ?

ตอบ : แล้วแต่วาระบุญวาระกรรมของเขา บางตัวพอเชื้อของตัวผู้ผสมตัวเมียปีมันก็จับเลย บางตัวโน่นแน่ะพักไปแล้วตั้งสามเดือน โอ้ย ! ไม่ใช่ พักไปแล้วตั้งสามวันแล้วค่อยจับ บางตัวออกมาเป็นตัวแล้วค่อยจับก็มี มีเหมือนกันที่ตายแล้วค่อยลงไปจับจนกระทั่งจิตเต็ม

มันออกไปจิตใหม่มันเข้าไปแทนใช้ซากเดิมกลายเป็นตัวใหม่ กลายเป็นชีวิตดวงใหม่ กลายเป็นจิตดวงใหม่ก็มีวาระบุญวาระกรรมมันไม่เท่ากัน

ถาม : มันเหมือนกันทุกชนิดมั้ยเจ้าคะ ?

ตอบ : ทุกชนิดนั้นจะ ถ้าต้องปฏิสนธิ ที่เรียกว่า อัณฑชะ หรือ ชลาพุชะ อัณฑชะ นี้คือเกิดในไข่ ชลาพุชะ เขาเรียกว่าชำแรกใส่ความจริงคือเกิดในมดลูก

ถาม : อ้อ ! อย่างนี้ ที่เขาห้ามคนท้องไปงานศพ ก็เพราะอย่างนี้ด้วยหรือเปล่า ?

ตอบ : ดีไม่ดี คนตายมันมาแทน (หัวเราะ)

ถาม : เขาถึงห้ามไปงานศพใช้มั้ยคะ ?

ตอบ : จะ จริงๆ ก็ไปได้ ก็ตั้งใจภาวนาเอาพระคุณไปชด ฝึที่ไหนมันจะเข้าได้เล่า อย่างเมื่อที่ เขาเอารัก - ยม มา มันผ่าส่งให้ก็บรรลัยไปเลย ของเราอธิษฐานพระคุณอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่ไม่ดีเข้ามามันก็พังเอง ยิ่งเขาเห็นสว่างโรมาแต่ไกล ไม่มีใครเขาเข้าใกล้กันหรือกั้นกันหมด เพราะเวลาพระมาไม่ใช่ท่านมาอย่างเดียว พรหม เทวดา ท่านตามรักษาด้วยกลายเป็นนายใหญ่มาอีก ตัวเองเล็กมากก็ต้องหนีให้ห่างไป

ถาม : เคยเจอคนๆ หนึ่ง เป็นประเภทมีเทวดารักษามากเลยเวลาไปไหนรถเสียประจำเลย เจ้าคะ ?

ตอบ : มันเสียเพราะอะไรละ ?

ถาม : ไม่ทราบเจ้าคะ พอเขาขึ้นนั่งปุ๊ปเขาก็หักแล้วว่า เดี่ยวต้องดูเครื่องก่อนนะว่าเป็นอะไร หรือเปล่า พอเขาตรวจดูเรียบร้อยรถก็เสียพอเปลี่ยนคันรถก็เสียอีก

ตอบ : อันนั้นไม่ใช่เทวดารักษาแล้ว มันกลายเป็นหนักแผ่นดินแล้ว (หัวเราะ) บางคนอาจมีวาระกรรมของเขาอยู่ ที่ตามมาไม่แน่ใจว่าจะเป็นเทวดา เพราะถ้าเป็นเทวดาใครเขาจะทำให้เสียมีแต่ทำให้ถึงเร็วขึ้น

ถาม : ก็เลยว่าคนๆ นี้ไปไหนต้องมีคนไปด้วย เพราะเธอไปแล้วเธอจะทำให้รถเสียทุกครั้งเลย

ตอบ : มีอยู่รายเดียวที่รู้จักนะ แล้วก็เรียกว่าเทวดารักษามากจนเกินไปทำให้มีผลไม่ดี คือเด็กผู้ชายคนหนึ่งพอเกิดมานั้นมันจะมีต่อหัวเสื่อรังหนึ่งมาทำที่ชายคาบ้าน แล้วเด็กคนนั้นไปไหนต่อฝูงนั้นบินตามไปด้วย ถ้าเด็กไปหยุดพักหรือเล่นที่ไหนต่อจะไปจับที่ข้างฝาหรือใกล้ๆ อยู่เป็นกลุ่มมอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วใครจะกล้าเข้าใกล้พ่อคุณละ ยกเว้นคนในบ้านที่เขารู้ว่าไม่เป็นอันตราย คนอื่นขึ้นเข้าใกล้มันคิดว่าเป็นอันตรายก็ซวยละสิ

ถาม : ภูยานาคนี้มีจริงมั๊ยคะ ?

ตอบ : มีจะ มีทั้งนาคจริงแล้วนาคปลอมด้วย รู้จักนาคปลอมมั๊ย ?

ถาม : เป็นยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่เคยเห็นตามบันไดโบสถ์บ้างหรือ (หัวเราะ) อันนั้นพูดเล่นจะ นาคปลอมคือเทวดาที่ท่านเป็นบริวารของท้าววิรูปักษ์ พวกนี้เรียกว่านาคปลอม เพราะว่าเวลาออกปฏิบัติงาน ส่วนใหญ่จะไปในลักษณะของงูใหญ่ ความจริงท่านเป็นเทวดา แต่เวลาออกปฏิบัติงานไปในลักษณะ

งูใหญ่ ถ้าเป็นบริวารของท้าววิรุฬหก ก็ไปในลักษณะของกุมภภัณฑ์ บริวารท้าวเวสสุวรรณ ไป
ในลักษณะของยักษ์ บริวารของท้าวธตรฐ ไปในลักษณะของคนธรรพ์ ความจริงท่านเป็นเทวดา
สวยๆ ทั้งนั้น นั่นเป็นเครื่องแบบของท่านเวลาทำงาน เพราะฉะนั้นบริวารของท้าววิรุฬหกก็เลย
เป็นนาคปลอม เพราะว่าเป็นเทวดาจำแลงขึ้นมา ส่วนนาคจริงๆ เป็นเตี้ยรัจฉานกึ่งทิพย์ที่มี
ฤทธิ์ พวกนี้ท่านได้ทำบุญใหญ่ แต่ว่ากรรมเก่าก็มากหรือว่าอาจสร้างกรรมดีมา แล้วมีความผิด
เสริมไปด้วย ก็เลยกลายเป็นสัตว์เตี้ยรัจฉานกึ่งทิพย์ไป ที่จิตใจใฝ่บุญกุศลก็มี ที่ประเภทไม่
เอาไหนเลยก็มี พวกที่ใฝ่บุญใฝ่กุศลส่วนใหญ่ก็จะหนุนเสริมพระภิกษุในพระพุทธศาสนา หรือ
ไม่ก็ช่วยเหลืองานต่างๆ เพราะว่าเขาสามารถจำแลงเป็นคนได้มีทั้งจริงทั้งปลอม

ถาม : ที่อัฟกานิสถาน ที่ทำลายพระพุทธรูปอยู่นี้ ช่วยมั๊ยครับ ?

ตอบ : ก็ปล่อยเขาสี โทษทำลายพระพุทธรูปนี่อะไรก็แล้วแต่ อย่าย่ไปกังวลแทนเขา

ถาม : ใครไปสร้างไว้ที่นั่น ?

ตอบ : สมัยนั้นพระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองมาก ราวๆ พ.ศ.๓๐๐ กว่าๆ สมัยพระเจ้าอโศก
มหาราช พระเจ้าอโศกมหาราชที่ท่านเล่นครองชมพูทวีปเลย พระเจ้าอโศกมหาราชเป็นกษัตริย์
ที่มีบุญญาธิการมากเกือบจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิอยู่แล้ว แต่ของท่านไม่มีจักรแก้ว นางแก้ว
ท่านก็มี พระขรรค์แก้วท่านก็มี ช้างแก้ว ม้าแก้วอะไรที่ท่านก็มี เพียงแต่ว่าชาติจักรแก้วในการ
ประกาศตนเป็นจักรพรรดิเท่านั้น ท่านอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาถึงขนาดว่า มีพระบรมสารีริกธาตุ
อยู่ที่ไหนไปซุดอัญเชิญมาหมด แล้วตั้งใจสร้างเจดีย์ถึงแปดหมื่นสี่พันองค์ เพื่อบรรจุพระบรม
สารีริกธาตุเป็นพุทธรูขา เท่านั้นยังไม่พอ ท่านจัดงานฉลองเจดีย์ เจ็ดเดือน เจ็ดวัน เลี้ยงพระ
ทุกวันเลย ไม่รวยจริงทำไม่ได้ แล้วก็ยังไม่พอใจท่านอีก ท่านเอาสาลีพันตัว แขน่มันแล้วก็จุด
เป็นพุทธรูขา ยืนพนมมืออยู่ แล้วดาจ้องอยู่ที่เจดีย์ที่ท่านสร้าง ถวายเป็นพุทธรูขา ตั้งใจว่าถึง
ไฟมันไหม้ให้เราตายไปก็ขอถวายชีวิตเป็นพุทธรูขา แต่กำลังใจท่านมันคงมาก ไฟก็เลยทำ
อันตรายไม่ได้

ถาม : อย่างนี้ก็ไม่สมความตั้งใจสิครับ ?

ตอบ : ท่านตั้งใจอยู่ว่าท่านจะถวายชีวิตเป็นพุทธรูขา ในเมื่อจุดไฟจนกระทั่งมันมอดไป
เป็นอันว่าจบแล้ว มันจะไม่สมความตั้งใจได้อย่างไร เพียงแต่ท่านตั้งใจว่าถ้าตัวท่านตายก็ช่าง
พระเจ้าอโศกมหาราชเมื่อปกครองในชมพูทวีป ในช่วงนั้นเขตของอัฟกานิสถานเฉพาะ
เมืองที่สร้างพระพุทธรูป เป็นเขตของพระพุทธศาสนา มีวัดวาอารามมากในเมื่อมีความเลื่อมใส
มากก็สามารถสร้างขึ้นมาได้ โดยเฉพาะพระพุทธรูปยืน องค์ที่เขาถือว่าสูงที่สุดในโลก แกะสลัก
หน้าผาเป็นรูปพระพุทธรูปแกะภูเขาเป็นพระเลยนะ

ถาม : แล้วที่เมืองจีน ?

ตอบ : ที่เมืองจีนพระนั่ง นั่งห้อยพระบาทที่มุมของแม่น้ำแยงซีเกียงที่มันท่วมประจำทุกปี
แล้วก็เกิดอุบัติเหตุล้มตายเป็นประจำที่อะไร ? เล่อซาน

ถาม : ซี่พายุลูกฟ้า ?

ตอบ : (หัวเราะ) ชี้พายุกะลุฟ้า เออใช่! ที่มันไปตกลงกันหน้าตักพระ ไอ้พวกไม่รู้ที่ต่ำที่สูง (หัวเราะ) น้ำท่วมถึงพระชานู อัครศิคุ คึงถ้าเทียมเมฆ สำนวนจีนเขา มันเป็นปริศนาโบราณไม่มีใครรู้...น้ำท่วมถึงเข้าพระ พระพุทธรูปองค์นั้น สูง ๙๑ เมตร เข้าพระสูงแคไหน ? ถ้าน้ำท่วมถึงเข้าพระก็แย่คราวนี้เข้าพระมีถ้ำใหญ่ มีกิเลนไฟอยู่ ถ้าน้ำท่วมมันอยู่ไม่ได้ มันออกมาที่อละวาด นั่นนะปริศนา ออกนอกเรื่องไปเยอะ...เลี้ยวกลับมาใหม่ เดี่ยวไปไกล...จากอัฟกานิสถานโดดทีเดียวไปจีนเลย

ถาม : พระเจ้าอโศกนี่เป็นฝรั่งหรือครับ ? รูปปั้นเหมือนฝรั่งเลย

ตอบ : ท่านมีเชื้อสายกรีกอยู่ย่ำลึ่มว่ากรีกนี่ครองอินเดียเป็นระยะเวลายาวนาน ตั้งแต่อเล็กซานเดอร์มหาราช แล้วมา เมนันเดอร์...เมนันเดอร์ นี้ บาลีเรียกว่ามิลินท์ มิลินทะ พระยามิลินท์ ที่ได้ปัญหากับพระนาคเสน คราวนี้มีจารึกพระเจ้าอโศกมหาราชที่เป็นคำทำนายของพระโมคคัลลาน์ตีสระเถระเจ้า ท่านทำนายว่าหลังกึ่งพุทธกาลไปแล้ว พระมหาเถระโพธิสัตว์ผู้ยิ่งใหญ่จะมี จะนำพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองคล้ายกับสมัยพุทธกาลอีกวาระหนึ่ง นั่นแหละธรรมกายเขาถึงได้คิดว่าเป็นอาจารย์ของเขา ความจริงการเจริญรุ่งเรืองไม่ใช่เจริญด้วยวัตถุ แต่เป็นเพราะว่ามีพระอริยเจ้ามาก ต้องเน้นผล ไม่ใช่เน้นวัตถุ ภายหลังอิสลามสามารถที่จะครองพื้นที่ตรงนั้น ท่วง ไปเขาก็ไม่ยุ่งด้วย เพราะอิสลามถือว่าการเข้าไปยังศาสนสถานของศาสนาอื่นนี้ จะทำให้ตนกรก เขาก็ปล่อยมายาวนานตั้งเป็นพันปี ก็ตั้งแต่ พ.ศ.๓๐๐ กว่าๆ มาสองพันกว่าปีแล้วชะด้วยเข้าไป เขาก็ปล่อยยาวมาเรื่อย มาถึงจุดนี้คงกะกะลูกกะตาเต็มทีก็เลยถล่มทิ้งซะ รู้สึกอยู่ข้างบนมันเย็นไป อยู่อุเวจีมันท่าจะอุ่นหน่อย โทษการทำลายพระพุทธรูปไม่ว่าองค์ใหญ่องค์เล็กก็ตาม โทษลงอุเวจีมหานรกไว้ก่อน ยิ่งองค์ใหญ่ต้องใส่กำลังใจในการทำลายสูงมาก โทษยิ่งหนัก

ถาม : แล้วอย่างนี้ พระเครื่ององค์เล็กๆ ก็โดน ?

ตอบ : โดนแน่

ถาม : แล้วมีวิธีแก้ภัยครับ ?

ตอบ : บรรจุไว้ในพระองค์ใหญ่ ตั้งใจขอมาพระรัตนตรัย บูชาท่านต่อไป ไม่ใช่เอาไปดำแล้วทำเป็นผง

ถาม : ถ้าทิ้งไปแล้วละครับ ?

ตอบ : ก็โน่นเลย ตั้งใจขอมาเข้า กลางวัน เย็นเลย (หัวเราะ)

ถาม : ของพ่อตาผมครับ พอดีเขาไปหาคนทรง แล้วคนทรงหยาบยังงไม่รู้จักปากมาเป็นพระให้ เขาก็สงสัย กลับบ้านก็เอาซ่อนตาเลย

ตอบ : แหม...น่ารักมาก ความจริงมันน่าจะอมไว้ในปากแล้วเอาซ่อนตีหัวตัวเอง มันจะได้เป็นการพิสูจน์อย่างแท้จริง น่าเสียดายของที่ได้มาแบบนั้นไม่ใช่หาได้ง่ายๆ นะ มีอยู่ครั้งหนึ่งที่วัดท่าซุง มีร่างทรงทรงสมเด็จพระเจ้าตากสิน ท่านเคี้ยวหมากไปเรื่อย คายออกมาที่พระองค์หนึ่ง คายออกมาที่พระองค์หนึ่ง ใครอยู่ตรงนั้นก็ได้กันไปคนละองค์ คนละองค์ส่วนใหญ่เป็นพระยอดธง เคี้ยวหมากแท้ๆ ไม่เห็นท่านอมเอาไว้เลย

ถาม : เมื่อไหร่ จะเคี้ยวหมากครับ ?

ตอบ : ปฏิเสธหลวงพ่อก่อนแล้ว มีอยู่วันหนึ่งตั้งใจภาวนาอยู่ เพราะว่าอยู่บนรถทัวร์เมื่อขึ้นรถเมื่อไหร่ จะตั้งใจภาวนาทันที เพราะไม่ทราบว่าจะเกิดอุบัติเหตุหรือเปล่าเราอาจถึงชีวิตก็ได้ ภาวนาไป ภาวนาไป ได้ยินเสียงเป่ายานต์ลูบี่ปิด กลิ่นหอมตลบไปเลย พอได้กลิ่นมันอยากจน น้ำลายยืด

ถาม : ยานต์ลูบี่ หรือว่าหมาก ?

ตอบ : กลิ่นยานต์ลูบี่ เลยกบอกหลวงพ่อกับยานต์ลูบี่ก็ไม่เอา หมากก็ไม่เอา แวนตาก็ไม่เอานะครับ เสียงท่านถามบอกว่าแล้วไม้เท้าจะเอามั้ย ? อีตอนนั้นขึ้นตอบนี่งมมาก เอาหรือไม่เอาที่โดนแน่เจียบไว้ก่อน เพราะฉะนั้นจะมารอเรื่องนี้เดี๋ยวจกให้ ไม่ต้องเสียเวลาเคี้ยว แจกทุกเดือน

ถาม : แล้วการช่อมแซมพระนี่...(ฟังไม่ชัด)...

ตอบ : อานิสงส์ของการช่อมแซมพระ ถ้าหากว่าเกิดใหม่จะมีหน้าตาที่สวยงามมากกว่าผู้อื่นเขา โดยเฉพาะเรื่องของบุญจกัลยาณิ ถ้าเป็นผู้ชายมันน่าจะเป็นอาโนลด์ นะ...ชายงามจักรวาล ๓ ปีซ้อน (หัวเราะ) อีตาอาโนลด์นี่ ถ้าไม่สละสิทธิ์ไม่มีใครแย่งได้จริงๆ ลักษณะของเขามันสมบูรณ์สมส่วนไปทุกส่วน ถ้าดูมันยืนคนเดียวมันตัวมันใหญ่กว่าควายอีก แต่ถ้าไปยืนกับฝรั่งด้วยกัน เออ มันก็ไม่ใหญ่เท่าไรหรอก อานิสงส์ทำให้เกิดใหม่สวยเป็นพิเศษ

ถาม : ถามเกี่ยวกับเรื่องทำลายพระครับ ถ้าเกิดว่าอย่างบางครั้ง เราไม่ตั้งใจแล้วบังเอิญมือปิดไปโดน ?

ตอบ : อย่างนั้นเจตนาไม่มี เราก็ช่อมสิขชามาแล้วก็ช่อมชะ ติดกาาได้ก็ติดช่อมใหม่ถ้าปิดทองได้ ให้งามไปเลยเดี๋ยงดี วันนี้สั่งให้คุณอรพินทรีไป ๓ องค์ องค์หนึ่งเคียวหัก คอพอดีเลย องค์หนึ่งพระหัตถ์ท่านพาดอยู่บนเขาลักษณะนี้ นิ้วพระหัตถ์หายไปสั้นๆ ส่วนอีกองค์หนึ่งฐานแตก (หัวเราะ) ส่งไปให้เขาช่อมแล้วปิดทองอีก

ถาม : แล้วภาพที่เป็นกระดาษ ?

ตอบ : ภาพพระ ก่อนหน้าก็เคยเก็บ เก็บไปเก็บมามันเยอะ เลยขอขมาท่าน ขออนุญาตประชุมเพลิงถวายจะ ต้องขอขมาก่อนนะ อย่าไปเผาสังเษ

ถาม : การกราบขอขมานี้ ต้องเตรียมดอกไม้ ?

ตอบ : ถ้ามีดอกไม้รูปเทียน ก็ว้ให้ครบชุดไป ถ้าหากว่าไม่มีก็สิบนิ้ววันทาจะ

ถาม : แล้วถ้าเกิดตั้งใจเอาพระผงรูปเดิมมาดเป็นผง แล้วผสมใหม่ ?

ตอบ : นั่นแหละ ชัดเลย ทำลายพระพุทธรูป

ถาม : ถ้าของที่เข้าพิธีปลุกพระเสกแล้วก็ทิ้งไป

ตอบ : อันนั้นถ้าไม่ใช่รูปพระก็ไม่ว่ากัน แต่ที่ทิ้งน่าเสียดาย เพราะของที่พุทธาภิเสกถูกต้องตามพิธีกรรมแล้ว อานุภาพไม่ได้สูญไปไหนถึงแตกทำลายแล้วก็ยังมีอานุภาพอยู่

ถาม : ก็เก็บที่แตกๆ ไว้

ตอบ : จะ ยกเว้นอธิษฐานว่าถ้าแตกแล้วให้หมดอานุภาพ

เล่าเรื่องเมืองพม่า

จะเข้ตัวนี้ก็เลยได้ชื่อเป็นแม่น้ำสายใหญ่ที่เมืองย่างกุ้งเหมือนกันจะแยกออกจากตรงปากน้ำย่างกุ้ง เรียกว่าปากน้ำ “งาโมยา” พระยาจะเข้ตัวนี้สามารถแปลงเป็นคนได้ แล้วก็มาแต่งงานกับนางละมู นางละมูนี่ถ้าภาษาไทยเรียกว่า นางลำพู ไม่ทราบว่าเขาทำผิดศีลข้อไหนก็เลยกลายเป็นจะเข้ใหม่ ไม่สามารถจะคืนเป็นคนได้ แก่ก็เลยหนีลงน้ำไป ปรากฏว่าประเมินน้ำใจของภรรยาผิดไป คุณลำพูก็เลยพายเรือตามหาสามีไม่ใช่ว่าลอยนะ พวกเราเคยได้ยินมั๊ย สุดคลองบางกอกน้อยพายเรือตามหาบัวลอย (หัวเราะ) เพลงนี้มันเก่ามากแล้ว พวกเราไม่เคยได้ยินกันหรือเคยได้ยินก็จำไม่ได้ พายเรือไป ตรงนั้นมันอยู่ใกล้ปากน้ำย่างกุ้ง คลื่นลมมันก็แรง เรือล่มตาย จะเข้มาเห็นศพเมียก็เสียอกเสียใจคาบศพเมียขึ้นมาไว้บนชายฝั่ง แล้วตีกอกหัวตัวเองหัวใจสลายตายไปด้วย ชาวบ้านเขาเห็นอกเห็นใจในความรักระหว่างมนุษย์กับสัตว์เดียวิจนาจาน เลยสร้างเจดีย์ให้หลังหนึ่ง เรียกว่าเจดีย์แม่ละมู หรือนางลำพู แม่ก็คือผู้หญิง ที่แม่ละมู คือนางลำพู เป็นเจดีย์ที่มีพระพุทธรูปทรงประหลาดมาก เป็นพระพุทธรูปปางพิศดารครึ่งนั่งครึ่งนอน ลักษณะเหมือนกับปางไสยาสน์แต่ว่าท่านนั่งตัวตรงแล้วเท้าก็พาดยาวไปเหมือนกับนอน ไม่เคยเห็นพระพุทธรูปปางนี้มาก่อนเลย แล้วก็ไม่เคยเห็นมนุษย์คนไหนสามารถนั่งท่านั้นได้หรอก ลองดูเอวมันต้องหักเป็นมูมมาก (หัวเราะ) เป็นเจดีย์ที่มีชื่อเสียงมาก หากว่าไปที่นั่นก็จะมีคนเอาลูกลำพู ลูกละมูนะ มาขายให้ ใครเคยเห็นบ้างสมัยก่อนต้นลำพูเป็นต้นไม้ริมน้ำ แล้วก็ทิ้งห้อยมันขอบเกาะมาก ตอนกลางคืนนี้ยังกะดาวเป็นล้านๆ ดวงเต็มไปหมด แล้วมันก็จะกระพริบๆ ตามจังหวะของมัน บางทีต้นโน้นต้นนี้ จังหวะมันไม่พร้อมกัน โน่นสว่าง นี่มืด อะไรอย่างนั้น สมัยนี้ต้นลำพูบ้านเรามันน้อย มีก็ต่างจังหวัดไกลๆ ถ้าในกรุงเทพฯ รุ้สึกจะอยู่แถวๆ ท่าพระจันทร์ รุ้สึกจะมีอยู่สักต้นหนึ่ง เห็นว่าเขาจะล้อมรั้วเอาไว้ ไม่รู้ว่าจะรอดหรือเปล่านะ คราวนี้มันแปลกอยู่ว่า บ้านเขามันมีตำนานจะเข้ได้เมียเป็นมนุษย์ บ้านเราก็ดันมีเหมือนกัน ชาละวัน ตะเภาแก้ว ตะเภาทอง ไซ้มัย ? ของเรามีใครทองด้วย จะเข้เลยช่วย บ้านของเขาไม่มี แต่ว่าเขารักกันจริงๆ นะ

ถาม : อย่างชาละวัน ถ้าเปรียบเขาบำเพ็ญนี้

ตอบ : เท่าที่พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้อย่างเดียว คือ อชคราภิเปรต เป็นเปรตหนึ่งในสิบสองจำพวก อชคราภิเปรตจะอยู่ในร่างของสัตว์เดียวิจนาจาน อย่างเช่นว่ามีบางคนว่า พ่อตัวเองตายกลายเป็นงูเหลือมใหญ่ เลื้อยมาบอกที่ซ่อนสมบัติ มันเป็นไปไม่ได้หรอก งูเหลือมใหญ่ขนาดนั้นจะต้องอายุหลายสิบปีเป็นอย่างน้อย ทำไมอยู่ตึ๋ง ตายปั๊บแล้วได้เป็นเลย คือว่าเขาอยู่ในร่างของเปรต จะเป็นเปรตในร่างของสัตว์เดียวิจนาจาน พวกนี้ถ้าหากว่ามีบุญเก่าหนุนเสริม บางทีเขาก็ทรงฌาน ทรงสมาบัติจนกระทั่งสามารถแปลงร่างเป็นคนได้ ของจีนเขาก็มีตำนานพวกนี้ อย่างชะมดแปลงร่างเป็นคน หมาจิ้งจอกแปลงร่างเป็นคน ของเราก็มียกเสือสมิง พวกนี้ส่วนใหญ่มักจะเป็น อชคราภิเปรตหนึ่งในสิบสองจำพวก แต่ว่าถ้าจะเปรียบกับอย่างอื่น

ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะเปรียบกับอะไรดี...มันก็เข้าได้ตรงข้อนี้ แสดงว่ามันต้องมีจริงๆ ไม่ใช่
ว่าเป็นเรื่องที่คุณว่าทั่วไป แต่จะเข้ันมันมีอะไรจะเข้วิชา คือ คนแปลงเป็นจระเข้ ได้ด้วย อย่าง
หลวงปู่ศุขวัดปากคลองมะขามเฒ่า เสกให้มหาดเล็กของเสด็จในกรมหลวงชุมพรเป็นจระเข้
เอาเชือกผูกเอาไว้ ผลักลงไปใต้น้ำ กลายเป็นจระเข้ว่ายน้ำตูมๆ คราวนี้มันติดเชือกมันไปไหน
ไม่ได้ ลากขึ้นมาเอาน้ำมนต์รดก็กลายเป็นคนตามเดิม แต่ว่าตำราหรือว่าคำบอกเล่าอะไรต่างๆ
จะมีอยู่หลายๆ ครั้งเหมือนกันว่า อาจารย์จะแปลงเป็นจระเข้เสร็จแล้วให้ลูกศิษย์ถือขันน้ำมนต์
ไว้ ว่าถ้าเป็นจระเข้ให้เอาน้ำมนต์รดจะได้กลายเป็นคนได้ ลูกศิษย์มันตกใจ ทำน้ำมนต์หก
หลวงปู่ศุขท่านบอกว่า ถ้าเป็นสมัยก่อนก็ต้องไปดักตรงเขื่อนชัยนาท เขื่อนชัยนาทเป็นเขื่อน
กั้นเจ้าพระยา เป็นเขื่อนแรกของไทยเรา ไปดักตรงนั้นมันก็จะไปติดอยู่ตรงแถวๆ นั้น คราวนี้
ท่านให้สังเกตว่า ถ้าหากว่าเป็นคนแปลงร่างเป็นจระเข้ หางมันจะสั้นๆ กุดๆ ไม่เหมือน
จระเข้จริง เขาบอกว่าหางมันทรงเหมือนกับหัวปลีที่สั้นๆ แต่ถ้าเป็นจระเข้จริงหางเขาจะ
ยาว ลักษณะของคนแปลงเป็นเสือสมิงก็เหมือนกัน แบบเดียวกันเป็นอันว่าจบ ในขุนช้าง
ขุนแผน เห็นเถรวาทแปลงเป็นจระเข้ มันเรียนกันถึงหรือเปลว่ะ ? คือว่าขุนแผนไปตีเมือง
เชียงใหม่ ได้นางสร้อยฟ้ากับนางลาวทองมา เถรวาทก็มาดูแลรักษาลูกสาวพระเจ้า
เชียงใหม่คือนางสร้อยฟ้า แต่เป็นคนที่ยิ่งคะนองมาก มาเสียทำให้กับลูกๆ ของขุนแผน
โดยเฉพาะพลายชุมพล ทำอาชกรรมไป โดนจับได้ ตอนที่สร้อยฟ้าทำเสน่ห์นะ พอโดนจับได้ก็
เลยชู้อาชมา ก็แปลงเป็นจระเข้ลงมาไล่กัดคน กินทั้งสัตว์เลี้ยงกินทั้งคน พลายชุมพลก็ต้องลง
ไปสู้กับจระเข้ที่นั่นแหละจระเข้แปลง พวกทางเขมรยังมีพวกที่แปลงเป็นเสือสมิงอยู่ เสือสมิง
มันมีอยู่ ๒ อย่าง อย่างหนึ่งก็คือคนที่ศึกษาวิชาการเหล่านี้ ใช้น้ำมนต์หรือว่าสักหัวใจเสือ
สมิง พอถึงเวลาแล้วสามารถแปลงเป็นเสือได้ เขามีข้อห้ามว่าอย่าฆ่าคน ถ้าฆ่าคนไม่สามารถ
คืนเป็นคนได้เลย แล้วอีกอย่างหนึ่ง เสือที่มันกินคนมาหลายๆ วิทยุณผีตายโหงมันสิงอยู่
มันสามารถที่จะบังตาให้เห็นเป็นคนมาหลอกคนอื่นไปกินได้ อย่างแรกนี้พวกทางเขมรยังเล่น
กันเยอะเรียกว่าน้ำมนต์เสือสมิง สมัยรัชกาลที่ห้า เสด็จไปทางจันทบุรี แถวน้ำตกพลี้ว ท่านก็มี
พระราชหัตถเลขาบันทึกไว้ว่า ไปเจออาจารย์เขมรมาตามลูกศิษย์ ลูกศิษย์สองคนกลายเป็น
เสือสมิง คือตอนแรกลูกศิษย์ผู้ชายไปเรียนวิชา เสร็จแล้วได้น้ำมนต์เสือสมิงมากก็เก็บไว้บนหัว
กำขับเมียตัวเองว่าอย่าไปแตะต้องเป็นอันขาด คราวนี้ผัวออกป่าล่าสัตว์เมียก็อดรอนทนไม่ไหว
ห้ามอะไรหนักหนาที่เปิดดู ตมกลิ่นดูเขาทำ ลองเอามาทำดูว่าหวงนัก กลายเป็นเสือ ก็เข้าไป
ผัวกลับมาพอเห็นขวิดน้ำมนต์ตกอยู่ก็รู้เลยว่าเมียตัวเองแน่ๆ แล้ว ไม่รู้จะตามยังไง มีวิธีเดียวก็
กลายเป็นเสือไปตามที่นี้ทั้งสองคนไป อาจารย์ของตัวเองนี่พิพากษ์ขูณานใช้ได้เหมือนกัน รู้ว่า
เกิดเรื่องไม่เหมาะสมไม่ดีไม่งามกับลูกศิษย์ ก็เลยออกมาตามตัว เขาบอกว่าถ้าหากว่าเจอเสือ
สมิงที่เกิดจากวิชาการ ตีด้วยไม้คานแล้วจะกลับเป็นคน อายากรู้จริงๆ ว่าใครมันกล้าถือไม้คาน
มาประจันหน้ากับเสือตัวขนาดนั้นบ้างละ ? รัชกาลที่ห้าก็ยังทรงมีพระอารมณ์ขันอยู่ บอกว่า
หลังจากนั้นแล้วก็ไม่ได้ข่าวคราว ไม่ทราบว่าเป็นอาจารย์ได้ตัวลูกศิษย์กลับไป หรือว่าโดนลูกศิษย์

กินไปแล้ว (หัวเราะ) ท่านก็บันทึกเอาไว้ดีเหมือนกัน ไม่น่าใจเหมือนกันว่าเป็นตัวอาจารย์ได้ลูกศิษย์กลับไปหรือว่าโดนลูกศิษย์กินไปแล้ว ท่านก็เล่าเรื่องการล่าสัตว์ในเกาะ แล้วก็ไปล่าเสือ ท่านแปลกใจว่าเกาะเล็กๆ อยู่ห่างจากแผ่นดินปกติตั้งสองสามกิโล มันมีเสือมีกวางได้ยังไง สัตว์มันพอเห็นอาหารแล้วมันอยากกินก็อุตสาห์วิ่งไปแล้วก็ไปอยู่ในเกาะ

เรื่องของ**พระบรมธาตุอินทนนท์** ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์จริงๆ แล้วหินก้อนนั้นนะ ไม่ได้ติดกับอะไรเลย จับโยกได้แต่อย่าโยกแรงนะ หล่นลงไปนี่เขาจับหักคอเราแน่เลย (หัวเราะ) ครั้งแรกที่ไปถึงที่นั่นก็ตั้งใจกราบถวายบูชา พอนึกถึงพระท่านเห็นมาเขียวปี่เลย เอ๊ะ ! ทำไมพระมาสีนั้นก็กลายเป็น**ท่านปู่พระอินทร์** เลยกราบถามท่านว่า ท่านปู่เอาก่อนหินก้อนนั้นแขวนไว้จริงๆ หรือครับ ท่านบอกว่าปล่อยให้เขาเชื่อไปอย่างนั้นเถอะลูก แต่ตอนนี้เขาสร้างเจดีย์มีพระธาตุบรรจุอยู่ เทวดาต้องรักษาอยู่แล้ว ไข่ม้อย ? ตอนแรกๆ ไปแหงนมองดู เอ้ ! ทำไมผีมีม้วนหยาบๆ พอไปจับก้อนหินมันโยกได้ ถ้าเราทำก็หยาบกว่านั้นอีก...กลัวตกยิ่งกว่ามันอีกว่าฉันไปดิเขาอยู่หลายปี ปีนี้เล่นปิดซ่อมทำใหม่ ถอดแผ่นทองที่หุ้มออกมาหมดเลย ที่หุ้มเจดีย์เขาดี เป็นแผ่นทองโตประมาณแค่นี้...(สองฝ่ามือ) แล้วก็เล่นเย็บสี่มุมนะ ใช้น็อตไขเข้าไป คราวนี้เขาถอดออกมาทั้งหมด บั๊นองค์เจดีย์ใหม่ ติดลวดลายปูนปั้น เซ้งวับลอยคราวนี้ ที่ไปเล็งๆ ดู ชอบอยู่อย่างเดียวแหละ เขาถอดเจดีย์ลงมา ถอดฉัตรยอดเจดีย์ลงมา บนยอดฉัตรมันมีนกหมุนอยู่ตัวหนึ่ง ไอนกหมุนตัวนั้นมันคาบทับทิมเม็ดแค่นี้ละ (หัวแม่มือ) เขาเจียรไนเป็นรูปหยดน้ำ สีมันเห็นแล้ว เจ้าพระคุณเถอะ ถ้าไม่ได้ใส่ไว้ในตู้นี้รักษาย่างนั้นแล้วก็คงไม่เหลือหรอก รู้สึกว่า**พลโทชินยุ่น**ที่จะไปเป็นประธานยกฉัตร เทียววันอังคารก็เที่ยวไปยกฉัตร ประมาณพฤหัสบดี วันพระ วันพระพม่าเขาก่อนของเราวันหนึ่ง ยกฉัตรเสร็จก็จะไปตรวจงานที่หนองบัวต่อ คงกลับประมาณวันที่สี่สิบมีนา ระยะนี้ไปพม่าเป็นว่าเล่นเลย เดือนที่แล้วไปสองครั้ง เดือนนี้ไปครั้งหนึ่ง แต่นานหน่อย งานก่อสร้างยิ่งเร่งรัดเท่าไหรก็ยิ่งไปบ่อยเท่านั้น บาตรสองใบที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุก็จะไปบรรจุไว้ที่นั่น เพราะว่าวันที่สี่สิบเก้ามีภูหนานี้จะวางศิลาฤกษ์โบสถ์และกัวิหารพร้อมกัน โบสถ์กับวิหารจริงๆ แล้วคืออันเดียวกันแต่**ทางพม่าจะไม่ให้ผู้หญิงเข้าไปโบสถ์ ผู้หญิงไม่มีโอกาสเข้าไปในเขตเสมา** เราก็เลยสร้างขึ้นมามากอีกหลังหนึ่ง เหมือนกันทุกอย่างเลยเพียงแต่ไม่ผูกพัทธสีมาเท่านั้น ให้ผู้หญิงเข้าไปไหว้ได้ จะได้ไม่มาน้อยใจ เดียวเขาเข้าไม่ได้น้อยใจขึ้นมาเขาไม่หุงข้าวให้กิน ก็เลยทำให้เหมือนกันทุกอย่างตั้งใจจะรื้อพร้อมกัน ถ้าโบสถ์กับวิหารเสร็จก็เหลือแต่ศาลาหอพระหลังใหญ่ ศาลาหอพระหลังใหญ่นี้ ด้านบนแบ่งออกได้ยี่สิบสี่ห้อง ด้านล่างแบ่งได้ยี่สิบหกห้อง ด้านล่างมันมีที่ตั้งห้อยออกมาหน่อย รวมแล้วห้าสิบห้อง ถ้าใครจะเป็นเจ้าภาพติดป้ายชื่อให้คิดห้องละหมื่น แล้วขณะเดียวกันมีห้องน้ำใหม่ อีกห้าห้อง ตอนนี้อาจจะไปสามแล้วจะ เหลืออีกสองคิดห้องละหมื่นเหมือนกัน น่าเกลียดมาก...ก..(หัวเราะ) ห้องน้ำห้องละหมื่น ห้องบนศาลาห้องละหมื่น ตอนแรกครูบาน้อยเจ้าอาวาสพอได้ยินเขาก็โวยว่าทำไมทางวัดทำซุงคิดห้าหมื่น ของอาจารย์คิดสามหมื่น แล้วของผมนิดหมื่นเดียว อยากเศรษฐกิจไม่ตี ถ้าคิดมากโยมเขาไม่มีกำลังทำกับเราหรอก

จุดจบของอ้ายกัษ

จงอางในป่าใหญ่จริงๆ โยม ตอนที่หน้าวัดมีลิงมาตัวหนึ่ง กัดควายตายไปตัวหนึ่ง วั
ตายไปตัวหนึ่งรอบเขี้ยวมันห่างกันแค่นี้ (ประมาณ ๓ - ๔ นิ้วฟุต) ไมใหญ่เท่าไรรหรือก ปี ๓๗
ชาวบ้านเขาจึงตายไป เส้นผ่าศูนย์กลางลำตัวมันแปดนิ้ว งูเหลือมใหญ่ๆ ยังหายากเลย แต่ตัว
นั้นเป็นจงอาง คราวนี้เด็กคนงานที่หน่วยต้นน้ำ เอาหางมันมาท่อนหนึ่ง ใหญ่ประมาณฝ่ามือ
บอกว่าจะมาทำเข็มขัด บอกว่าเอ็งรีบเอาไปทิ้งโดยด่วนให้ไกลๆ เลย งูใหญ่ๆ ส่วนใหญ่จะมีคู่
เดียวถ้าคู่ตามมาได้ตายกันยกหน่วยแค่นั้นเอง ปรากฏว่ามันตามมาช้าไปหน่อย มันมาปี
ที่แล้วนี่ ตอนที่กำลังซุ่มๆ อยู่แถวนั้นแหละ ชาวบ้านเขาไปเลี้ยงวัวเลี้ยงควาย เดียวก็เสริ้งมัน
อีก มันกัดตายไปสองตัวแล้ว รอบเขี้ยวมันห่างกันแค่นี้ แล้วลองนึกดู หัวมันยังงี้แล้วตัวมันจะ
ยังง้อเอย ? ก็คงไม่หนีไ้อตัวที่แล้ว มีแต่จะใหญ่กว่าด้วยซ้ำไป ไม่ใช่อนาคตอันด้าณะ บ้านเราไม่มี
อันนี้จงอางจริงๆ เลย จงอางในป่ามีใหญ่มาก ที่แน่ๆ ก็คือว่า เรื่องวาระบุญวาระกรรมมันมีอยู่
เขาโตมาได้ถึงขนาดนั้นแล้วอยู่ มาตายเอาดี้อๆ วันนั้นเขาออกหากินแล้วก็เลี้ยวกลับโพรง
หัวหน้าคณงาน**คุณมานิตย์ วรรณโพธิ์** เจอเขาพอดี มันเป็นจงอางบนหลังมีลายที่เป็นบังๆ
ใครเคยเห็นบ้างมั๊ย ? แล้วมันก็ไปเลี้ยวตอนที่ฝนตกใหม่ๆ แล้วเขาเพิ่งเผาป่า ก็ติดเอาขึ้นได้
กระมอมกระแมมมาด้วย แล้วเขาเห็นใหญ่ขนาดนั้นเขาก็บอกลูกน้องว่า เฮ้ย ! กูเจองูเหลือม
มันเลี้ยวเข้าไปในโพรง มึงไปยิงมากินที ไ้อ่ลูกน้องก็นำปืนแก๊ปอัดปืนไป คราวนี้งูใหญ่และมี
พิษจะไม่กลัวอะไร่างๆ พอได้ยินเสียงคนเดินก็โผล่หน้าจากโพรงมาดู ไ้อ่ลูกน้องก็เอาปากลำ
กล้องที่มใส่จมูกแล้วก็ยิงเลย โชคดีมากที่ตาย ไม่อย่างนั้นสงสัยได้ตายกันยกหมู่บ้าน ปรากฏ
ว่าพอมันเดินป่าแตกหลุดออกมาได้ คนยิงก็กองอยู่ตรงนั้นแหละ เขาอ่อนไปไหนไม่เป็น ถ้ามัน
รู้ว่าเป็นจงอางและใหญ่ขนาดนั้น คิดว่าเอารางวัลทีหนึ่งให้มันซึกคู่หนึ่งเข้าไปมันก็ไม่กลัวหรอก
อีคราวนี้ลูกพี่ แหม ! บอกชะอย่างดีเลยว่าเป็นงูเหลือม มันก็เชื่อลูกพี่มัน ลากออกมา
ตัวยาวสิบฟุตกว่า สิบฟุตกว่าๆ ก็สามเมตรเศษๆ อย่างกับงูเหลือม ดิจ นี่เอง ตัวยัษเลย
ขนาดเขาลากมา คนเห็นยังใจคอไม่ดี ตอนเป็นๆ นากลับขนาดไหนไม่รู้ อีกทีหนึ่งไปอยู่ป่า
ตอนกลางคืนได้ยินเสียงมันเลี้ยวมา ตัวประมาณขวดน้ำไปโน้นนะ สองไฟไป แหม ! ตามัน
เป็นประกายสะท้อนแสงสว่างขึ้นมา ก็เลยแกลงไฟฉายให้มันรู้ว่าทางนี้มีคน มันจะได้ไม่เลี้ยว
เข้ามา ก็ไม่รู้จะหนีไปไหน อยู่ริมบึงหนีไปก็ตกน้ำ งูเขาก็ว่ายน้ำเก่งกว่าเรา แกลงๆ ไฟฉายให้
เขารู้ว่าด้านนี้มีคน เขาก็เบนหัวไปทางอื่น ส่วนอีกทีหนึ่งนั้นอยู่ที่บ้านกะเหรี่ยง ตัวนั้นใหญ่
หน่อยน่าจะประมาณนี้ได้ (ท่ามือเท่ากระตักน้ำ) ตอนกลางคืนประมาณห้าทุ่มตื่นขึ้นมาไป
บัสสวานนอกถ้า กลับเข้ามานอน ทำกุฎิเล็กๆ ไว้ในถ้าเลยเป็นไม้ไผ่ ความรู้สึกบอกว่าให้ปิด
ประตูชะเตี้ยงูใหญ่จะมา เราเองก็ หือ...? ่วงกึ่ง่วง จะไปเสียเวลาเปิดเปิดอะไร นอนมันดีกว่า
มุดเข้ากลดได้ก็นอนสักพักเดียวเท่านั้นแหละ มุงกลดไหววบายๆ แล้วมันก็มุดตามเข้ามาตัวเย็น
เฉียบเลย มาถึงมันก็วัน หนึ่งรอบ สองรอบ สามรอบ ตัวเรากนอนอยู่นะความสูงตั้ง ๑๗๐

กว่าเซนต์ มันวนสามรอบแล้วหางมันยังอยู่นอกกุฏิเลย แล้วมันก็แลบลิ้นมาเลียหน้า เหมือนกับลองชิมดูหน่อยว่าอร่อยหรือเปล่า ? ตอนแรกว่าเป็นคนไม่กลัวอะไรนะ แต่มาเจอสภาพแบบนี้ นี่ แหม ! มันนอนแข็งทื่อไม่กล้ากระดิกเลย ได้แต่บอกมันว่าไม่อร่อยหรืออย่าลองกินเลย เขาลองชิมๆ ดู ทำทางจะไม่อร่อยจริงละมั้ง เลยคลายออกแล้วก็เลยไปตรงหน้าถ้า ไปส่งเสียงร้องพักหนึ่ง เสียงมันร้องวืด วืด ยังไงบอกไม่ถูก เสียงสะท้อนแก้วหูกมาก แสบแก้วหูเลย ร้องอยู่ประมาณสิบกว่านาทีก็เลยออกไปหากิน ตอนหลังพระรุ่นน้ององค์หนึ่ง คือท่านชาติชาย ตามทางขึ้นไปตรงนั้น ก็บอกกับเขาว่า ถ้าขึ้นไปถ้ำนั้นระวังให้ตีมันมีงูใหญ่อยู่ คุณชาติชายก็ย้ายไปนอนอีกถ้ำหนึ่งอยู่ใกล้ๆ กัน มันจะมีช่องแตกเดินทะลุกันได้ เขาเสียงถ้ำนี้ซะ เขาบอกว่านอนอยู่ประมาณห้าทุ่มเหมือนกัน อยู่ๆ แผ่นดินมันก็ไหววบยวบ ยวบยวบ แล้วก็หล่นพลัดลงมา อุตส่าห์ย้ายหนีแล้วไปนอนบนตัวมันเลย (หัวเราะ) เราตามไปดู มันเป็นแอ่งหินเกือบบๆ จะกลมเลย เจ้านั้นก็ขีดเติมแอ่งพอดี ทรายนี้ไปถึงคล้ำๆ เออมันเรียบพอแล้วก็นอนเลย ไม่ได้ส่องไฟดู ไม่ได้ดูตาม้าตาเรือเลย เขาบอกว่าผมอุตส่าห์หนีมันแล้วนะ ไปนอนบนตัวมันไม่รู้เรื่องเลย ต่างคนต่างงัวพอดีกัน (หัวเราะ) คือ งูมันก็คงคิดว่าอะไรจะมาถึงก็มานอนเลย ส่วนคนก็ไม่เห็นว่าป็นงูก็เลยไม่กลัวพอกัน

โปรดเวไนยสัตว์ (๑)

ครั้งหนึ่ง ณ พระเชตะวันวิหาร พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราฉันอาหารเพียงวันละมื้อเดียวย่อมรู้สึกคุณคือความเป็นผู้มีอาพาธน้อย ภายเบามีกำลัง และอยู่สำราญแม้เธอทั้งหลายก็จงฉันอาหารวันละมื้อเดียว จักอยู่สำราญ

พระภัททาลี ได้กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ไม่สามารถจะฉันอาหารเพียงมื้อเดียวได้ เพราะจะเกิดความรำคาญความเดือดร้อนแก่ร่างกายข้าพระองค์

พระพุทธองค์ตรัสว่า ภัททาลี ถ้าอย่างนั้นเธอรับนิมนต์ ณ ที่ใดแล้วพึงฉัน ณ ที่นั้นเสียส่วนหนึ่ง แล้วนำอีกส่วนมาฉันอีกได้ เมื่อเธอนั้นได้อย่างนี้ ก็จักยังชีวิตให้เป็นปกติสุขได้

แม้พระศาสดาจะตรัสอย่างนี้แล้ว พระภัททาลียังประกาศความทนไม่ได้ที่จะปฏิบัติตาม ในเมื่อพระพุทธองค์กำลังจะทรงบัญญัติสิกขาบทและเมื่อห่มสังฆสมาทานอยู่ซึ่งสิกขาบทนี้ พระภัททาลีสึกออกไป ไม่ให้ตนได้ประสบพระพักตร์พระผู้มีพระภาคเจ้าตลอดไตรมาสนั้น

สมัยนั้น ภิกษุทั้งหลายช่วยกันทำจิรกรรมสำหรับพระพุทธองค์เพื่อเสด็จจาริกไปในกาลออกพรรษา พระภัททาลีเข้าไปหา ภิกษุเหล่านั้นแต่เดี๋ยวนั้นว่าท่านจงมนสิการความผิดนั้นเกิดอย่าให้ความเดือดร้อนเกิดขึ้นในภายหลัง พระภัททาลีจึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญโทษได้ครอบงำข้าพระองค์คือผู้เป็นคนพาล เป็นคนหลง ไม่ฉลาด ไม่สมาทานสิกขาบทที่พระองค์ทรงบัญญัติ ขอพระผู้มีพระภาคเจ้าโปรดรับโทษของข้าพระองค์โดยความเป็นโทษ เพื่อความสำรวมต่อไป

พระศาสดาตรัสว่า เพราะเธอเห็นโทษโดยความเป็นโทษ แล้วทำคืนตามธรรม เราจึงรับโทษของเธอนั้น ข้อที่บุคคลเห็นโทษโดยความเป็นโทษ แล้วทำคืนตามธรรม ถึงความสำรวมต่อไป นี่เป็นความเจริญในวินัยของอริยะ

จากนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสสอนอีกว่า ผู้ที่ทำให้บริบูรณ์ในสิกขาบทที่ทรงบัญญัติแล้ว ย่อมมีความดำริว่า เราจักเสพเสนาสนะอันสงัด กระทำความเพียร พึงทำให้แจ้งซึ่งคุณวิเศษของพระอริยะผู้สามารถ เมื่อเธอหลีกออกอยู่ด้วยประการนั้น พระศาสดาก็จะไม่ทรงติเตียน เพื่อนพรหมจรรย์ก็ไม่ติเตียน เทวดาก็ไม่ติเตียน แม้นกก็ดีเตียนตนเองไม่ได้ เธอยอมทำให้แจ้งซึ่งคุณวิเศษ

ดูก่อน ภัททาลิ ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้ประกอบด้วยธรรม 10 ประการ คือ สัมมาทิฎ्ฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ สัมมาสมาธิ สัมมาญาณะ และสัมมาวิมุตติอันเป็นของพระเสขะ ย่อมเป็นผู้ควรแก่ทักษิณาทาน เป็นผู้ควรแก่อัญชลีกรรม เป็นเนืองนิตย์ของโลกละไม่มีนบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

โปรดเวไนยสัตว์ (๒)

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตั้งนั้นแล้ว ได้ตรัส ปารสูตร ว่าด้วยธรรมเป็นเครื่องให้ถึงฝั่ง คือ พระนิพพาน แก่ภิกษุทั้งหลายอีกว่า มนุษย์น้อยคนนัก ที่จะไปให้ถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน

ส่วนใหญ่อำลัดดินรน เพื่อจะแหวกว่ายไปให้ถึงฝั่งชนเหล่าใดประพฤติดตาม ในธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว ชนเหล่านั้น จักข้ามบ่วงมฤตยูซึ่งแสนยาว ไปถึงฝั่งได้ บันทิต พึงละธรรมฝ่ายดำเสีย พึงเจริญธรรมฝ่ายขาว พึงละจากกิเลสอันเป็นเครื่องกังวล พึงพากเพียรที่จะออกจากวิญญูะ พึงปรารถนาความยินดีในวิเวกที่สัตว์ยินดีได้ยาก บันทิตพึงยังตนให้ผ่องแผ้ว จากเครื่องเศร้าหมองจิต

ชนเหล่าใดอบรมจิตดีแล้วโดยชอบ ในธรรมอันเป็นเครื่องตรัสรู้ไม่ถ้อยมั่น ยินดีในความสละอื่น ความถ้อยมั่น จักเป็นผู้สิ้นอาสวะบริณีพพานในโลกนี้ ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย ธรรมฝ่ายขาวอันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อถึงฝั่งแห่งพระนิพพาน ดังนี้

โปรดเวไนยสัตว์ (๓)

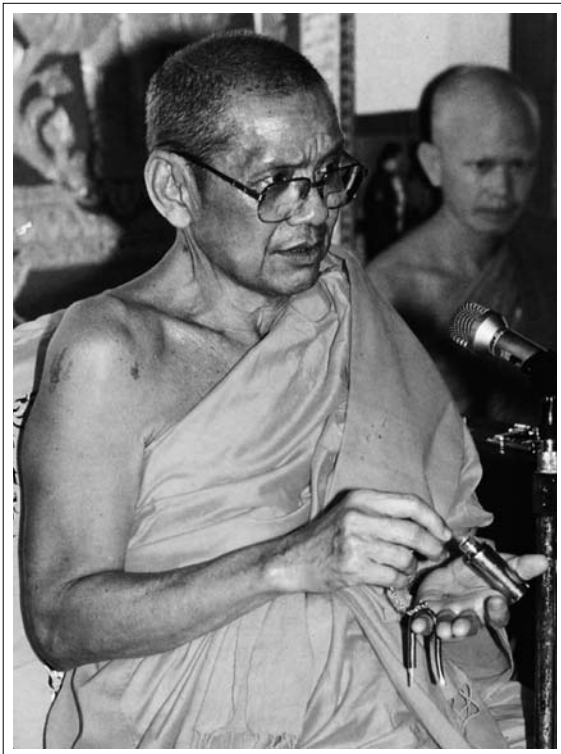
พระราชโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร พระนามว่า อภัยราชกุมาร ผู้เป็นศิษย์ของนิครนถนาฎบุตร เข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้ากราบทูลนิมนต์ให้เสวยภัตตาหารในนิเวศน์ของตน เพื่อทูลถามปัญหาตามที่นิครนถนาฎบุตรเลี่ยมสอน ด้วยหวังว่าพระสมณโคดมจะไม่สามารถตอบปัญหานั้นได้

อภัยราชกุมารทูลถามว่า ข้าพระองค์ใคร่ขอทราบ ว่า พระองค์เคยตรัสวาจาอันไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่พอใจของผู้อื่นบ้างหรือไม่

พระพุทธรองค์ตรัสว่า ปัญหาข้อนี้จะวิสัยกันว่าเคย หรือไม่เคยโดยส่วนเดียวมิได้
เพราะ

๑. วาจาใดไม่จริง ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ไม่เป็นที่พอใจของบุคคลอื่น
ตถาคตไม่กล่าววาจานั้น
๒. วาจาใดไม่จริง ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ แต่เป็นที่พอใจของบุคคลอื่น
ตถาคตไม่กล่าววาจานั้น
๓. วาจาใดจริง ประกอบด้วยประโยชน์ แต่ไม่เป็นที่พอใจของบุคคลอื่น
ตถาคตรู้เวลาที่จะกล่าววาจานั้น
๔. วาจาใดจริง ประกอบด้วยประโยชน์ และเป็นที่พอใจของบุคคลอื่น
ตถาคตจึงจะกล่าววาจานั้น

เมื่อพระพุทธรองค์ตรัสดังนั้นแล้ว อภัยราชกุมารได้ปฏิญาณตนขอถึงพระพุทธรองค์
พระธรรม และพระสงฆ์ว่าเป็นที่พึ่ง ขอเป็นอุบาสกผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

กระโถนข้างธรรมาสัน

ฉบับที่ ๖ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ เดือนเมษายน ๒๕๔๔

ถาม : ถามเรื่องฤกษ์พรหมประสิทธิ์ที่หลวงปู่ปานท่านให้ นะครับ วันพุธฤกษ์ห้ามคือสามคำ หรือห้าคำครับ เพราะเท่าที่ผมดูในตารางแล้ว.....

ตอบ : จริงๆ แล้วมัน ๓ แต่ว่าอีกอันหนึ่งวัดท่าซุงเขาพิมพ์มา มันจะเป็น ๕ คำ

ถาม : ตกลง ๓ นะครับ แล้ววันจันทร์ละครับ หลวงปู่ อมฤตโชคนี้

ตอบ : ๓ คำ อันนั้นมันผิด เพราะว่า มันจะมีที่เขาพิมพ์มา มันตกไป ๒ อัน แล้วก็จะมีเกินอันหนึ่ง ฤกษ์สิทธิโชคมันจะเป็นอมฤตโชคไปเลย (หัวเราะ) ของเรานั้นไม่ผิดหรอกเพราะเราไปเปิดไล่ จากปฏิทิน ๑๐๐ ปี มันลำบาก ถ้าหากว่ามีประเภทปฏิทินปกติมาเลยมันก็เร็ว แต่ถ้าเราไปรอ ปฏิทินปกติมันร่วมปีใหม่มันทำไม่ทัน เปิดไล่จากปฏิทิน ๑๐๐ ปี มันก็ผิดพลาดดูลดดาไปบ้าง

ถาม : คราวนี้ขอลถามที่เป็นปีเกิด นะครับ ที่หลวงปู่ท่านเขียนไว้ว่าวันนี้เป็นวันลาภ ชัย เสมอ ตัว กาลกิณีโจร มรณะ ตกต่ำ แต่ละอย่างหมายความว่ายังไงครับ ?

ตอบ : ความหมายมันก็ตรงตัวอยู่แล้ว วันลาภ ถ้าหากว่าเราทำงานอะไร จะทำอะไรที่เกี่ยวกับลาภผลเงินทองวันนั้นมันก็ได้ดี วันชัยก็คือเกี่ยวกับการต่อสู้ อย่างเช่นว่าอาจจะขึ้น ชกมวยหรือก็ไปว่าคดีความ ตกต่ำก็คือวันนั้นไม่ดีไม่ควรทำ เสมอตัวก็บอกตรงอยู่แล้ว กาลกิณีก็คือไม่ดีแน่ วันโจรก็คือให้ระวังไว้ วันลักษณะนั้นของจะหายง่าย

ถาม : แบบนี้ต้องระวังทุกอาทิตย์เลยสิครับ ?

ตอบ : ก็ อาทิตย์ละครั้ง แต่จริงๆ ระวังไว้ทุกวันนะ ไม่ใช่วันอื่นที่ไม่ใช่วันโจรก็เปิดประตูหน้าต่างหลังเลย ต่อให้ไม่ใช่วันโจรมันก็หาย

ถาม : แล้วมรณะนี่ล่ะครับ ?

ตอบ : มรณะนี่มันจะเป็นวันคล้ายๆ กับว่าวันที่เจ้าของดวงชะตาจะตกต่ำที่สุด โอกาสที่มัน ผิดพลาดจะเจ็บหรือตายมีมากกว่าวันอื่น

ถาม : แยกว่ากาลกิณีอีกหรือครับ ?

ตอบ : แยกว่าเยอะ มรณะนี่อันตรายที่สุดของเจ้าของปีเกิดนั้นแหละ อาตมาเองโดนไป เต็มๆ ๔ เขียวนี้ก็วันมรณะ ปกติแล้วมันกัดไม่เข้า (ถูกงูกะกัด)

ถาม : วันมรณะนี่ของคืออะไรก็ช่วยไม่ได้หรือคะ ?

ตอบ : ก็ต้องดูด้วยว่าเราทำบุญมาพอไหม ? กำลังใจของเราสูงพอไหม ? ถ้าหากว่ากำลัง บุญกำลังใจมันสูงพอจากหนักก็เป็นเบา จากเบาก็เป็นหาย แต่ถ้ากำลังใจแย่ง ไม่เจ็บหนักก็ตาย

ถาม : แล้วอย่างสมมุติว่าคนที่เกิดช่วงปลายปีจะต้องนับเป็นปีไทยนี้ก็ต้องนับไปอีกปีหนึ่ง ใช่มั้ยครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ ปลายปีสากลใช่ไหม ? อย่างธันวาคม อย่างเช่นว่าเป็นปีนี้เกิดธันวาคมก็เป็นปีมะเส็ง

ถาม : มันจะกลายเป็นเดือนหนึ่งหรือเดือนสอง

ตอบ : จะเป็นเดือนอ้าย ปีมะเส็งเดือนอ้าย สมัยก่อนเขานับขึ้นปีใหม่เขานับเดือนห้า เริ่มเดือนห้า แรม ๑๕ ค่ำเดือน ๔ เป็นสิ้นปี ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ เป็นปีใหม่ อย่างเช่นเด็ก ปีกุน ถ้าหากว่าเกิดก่อนขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ ยังเป็นปีมะเส็งอยู่ แต่ถ้าหากว่าขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๕ ปี ๒๕๔๕ ไปแล้วเป็นปีมะเมีย เขาจะเริ่มนับกันอย่างนั้น พอเริ่มขึ้น ๑ ค่ำเดือน ๕ ก็เริ่มเปลี่ยนศักราช

ถาม : ถ้านับตามเดือนสากลก็จะเป็นอะไรคะ ?

ตอบ : นับตามสากลก็จะเป็นปลายๆ เดือนมีนาคมไม่กี่ต้นเดือนเมษายน

ถาม : อย่างที่เขาเรียกว่าปีใหม่ไทยหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ปีใหม่ไทยเขานับสงกรานต์เลย ก่อนหน้านั้นเขาก็จะนับกลางเดือนห้า ๑๕ ค่ำเดือน ๕ ไปๆ มาๆ มันลำบากเลื่อนขึ้นเลื่อนลง เขาก็กำหนดให้มันถาวรไปเลยว่า ๑๓ เมษายน เป็นวันสงกรานต์ ๑๔ เมษายนเป็นวันเนา ๑๕ เมษายนเป็นวันสังขารล่อง

ถาม : แล้วเท่าที่ลองดูสถิติตามหลวงปู่ะครับ โอกาสเกิดแบบนี้เท่าไรครับ ?

ตอบ : จำ ๒ วันเท่านั้น คือ วันลากกับวันชั้ย วันอื่นไม่ต้องจำเพราะมันไม่ได้อยู่แล้ว (หัวเราะ) ง่ายดีไหม จะทำอะไรเกี่ยวกับลากผลเงินทองเราก็ไปวันลาก จะทำอะไรอย่างชนิดที่เรียกว่าเราต้องเหนือกว่าเขา ต้องการชนะเขาเราไปวันชั้ย จำมัน ๒ วันแค่นั้นแหละอันอื่นเลิกจำเถอะ

ถาม : ผมคิดว่าแทนที่เราจะต้องไปจำวันมรณะ วันกาลกณี จะได้ระวังตัวเอาไว้ ?

ตอบ : เสียเวลา เอาวันดีไว้ ๒ วันพอ นอกจากนั้นมันหาดียาก เสมอตน มันก็เสมอตัวไง หินะก็ตกต่ำ กาลกณีก็เลวร้ายมรณะนี้ตายเลย โจระก็คือโดนขโมยแน่ รู้ครบมันก็ดีแต่บางที่รู้ครบมันยุ่งนะ ก็เลยตัดเหลือแค่นั้น

ถาม : .....(ไม่ได้ยิน).....

ตอบ : ถ้าหากว่าบารมีเราสูงกำลังใจเราดีไม่จำเป็น แต่เรียกว่าไม่ประมาทก็ได้ พวกฤษัษยามต่างๆ มันเหมือนกับการข้ามถนน ถ้าเราดูดีแล้วว่าปลอดภัยไม่มีรถมาแล้วเราข้ามมันก็โอเค ๑๐๐% ชัวร์ว่าไม่มีอันตรายแน่ แต่ถ้าหากว่าคนที่เขาล่องตัวแล้วเขาอาจจะข้ามตอนที่รถกำลังวิ่งๆ อยู่เยอะแยะเขาก็ข้ามได้ คราวนี้จะเอาแบบไหนดีละ ประกันความปลอดภัยดีหรือจะเสียดี คือ ถ้ามันไม่ลำบากมากนักเราก็ประกันความปลอดภัยใช่ไหม ? ก็ฤษัษตัถิยามมันสักนิดหนึ่งแต่ถ้ามันลำบากมากเรามั่นใจว่ากำลังใจระดับของเราสร้างมาจนถึงขนาดนี้แล้วอันตรายไม่มีแน่ก็ลุยมันเลย แต่จริงๆ แล้วพระพุทธเจ้าท่านสอนว่าอย่าประมาท อย่างนั้นก็ระวังไว้หน่อยดีกว่า มองซ้ายมองขวา...มองขวามองซ้ายสิ มองซ้ายมองขวารถชนแน่ (หัวเราะ) มองขวามองซ้ายมองขวาอีกที่ปลอดภัยแล้วค่อยข้าม การถือฤษัษยามก็เป็นอย่างนั้น

หลวงพ่อดำทำซุงปกติแล้วท่านถือฤกษ์ สะดวก คือ พร้อมเมื่อไหร่ทำเมื่อนั้น แต่ว่า...อันไหนก็ตามที่ท่านบอกกับลูกๆ แสดงว่าท่านลองชะงนข้าแล้ว ว่า ถ้าฝืนเมื่อไหร่เป็นเจ็บตัวแน่ ท่านก็ถึงได้บอก ของเราถ้าเราไม่มั่นใจคิดว่าเราอาจจะรอดเราก็ลองดูได้นี่ ถ้าเจ็บตัวกลับมาค่อยมาถือตามท่าน (หัวเราะ) เพียงแต่ว่ามันจะรอดกลับมาหรือเปล่า ?

ถาม : แล้วอย่างฤกษ์ห้ามละครับ อย่างวันอาทิตย์ห้ามขึ้นบ้านใหม่หมายความว่ายังงั้นครับ ?

ตอบ : โบราณเขาถือว่าอาทิตย์เป็นวันร้อน การขึ้นบ้านใหม่มันควรจะอยู่ด้วยความร่มเย็นเป็นสุข ส่วนใหญ่เขาถือฤกษ์วันศุกร์กัน วันอาทิตย์เขาก็ไม่ขึ้นบ้านใหม่

ถาม : แล้วอย่างฤกษ์แต่งงานละครับ เขาถือเอาวันที่ทำพิธีหมั้น หรือทำพิธีสงฆ์ หรือว่าสังข์ตัวครับ ?

ตอบ : วันสังข์ตัว

ถาม : หมายถึงวันสังข์ตัวนะครับ

ตอบ : ฤกษ์แต่งงานคือสังข์ตัว ไ้วันเช้าหอนั้นละ

ถาม : .....

ตอบ : ที่เราทำแบบนี้มันถูกต้องเพราะว่ามีเขาต้องการสังฆทาน แต่ว่าการที่เราไปไหว้เชิงเม้งที่ไปสุสาน ไปมันได้ตัวกตัญญู สมัยก่อนคนจีนเขาถือมากเลยเรื่องกตัญญู ไม่ไหว้สุสาน ไม่แต่งงาน คือ ไม่มีลูกเขาจะถือ ของเราเองเราทำทางนี้แล้วถ้าหากจะไปไหว้ถ้ามีเวลาก็ไปกับเขา นิมนต์ตั้ง สารฐานันท์ กตัญญูกตเวทิตา ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี พระพุทธเจ้าท่านยังสรรเสริญไว้ชัดเลย ตรงจุดนี้แหละที่หลวงพ่อดำเคยบอกไว้ว่า สังเกตดูมัยคนจีนอยู่ที่ไหนก็ลำบากไม่นานเดี๋ยวก็ตั้งหลักฐานได้ ท่านบอกว่าคนกตัญญูอยู่ที่ไหนก็มีแต่ความเจริญ

ถาม : อย่างนี้สมมุติว่าโจรฆ่าพ่อแม่ตายแล้วเอาลูกไปเลี้ยง ลูกรู้เข้า ก็ต้องการแก้แค้นให้พ่อแม่ตัวเองก็ต้องฆ่าผู้ที่มีคุณที่เลี้ยงตัวเองมา คิดว่าทางออกของคนที่อยู่ในสภาวะอย่างนี้จะทำอย่างไรครับ ?

ตอบ : สำหรับตัวเราที่เป็นนักปฏิบัติอยู่แล้วก็ต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไป เพราะว่าถ้าเขาไม่เลี้ยงเรามากก็ไม่แน่ใจว่าจะรอดมาจากปานนี้ บุญคุณกับความแค้นมันทดแทนกันได้ พ่อแม่เป็นผู้ให้กำเนิดแต่ว่าเขาเป็นผู้ให้ชีวิตรักษาชีวิตเรารอด แต่ถ้าหากว่าไม่ใช่ผู้ปฏิบัติธรรมนี้ เออ มันฆ่าพ่อแม่เราดีไม่ดีก็ลงมือเอาเหมือนกัน (หัวเราะ) ต้องตัวอย่างที่ชาวภูมูมา ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกว่าจะเป็นพระเจ้าปเสนทิโกศล สมัยก่อนการตีบ้านตีเมืองคนอื่นเป็นการแสดงออกซึ่งพระราชอำนาจ มันเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งของทหารของพระมหากษัตริย์ คราวนี้การที่ไปตีบ้านตีเมืองของพระเจ้ากนิษฐาธิราช ทำให้เขาตายแล้วลูกหนีรอดไปได้ ไปเรียนศิลปศาสตร์กับอาจารย์ทศปาโมกข์เสร็จก็กลับมาล้างแค้นให้พ่อแม่ ทำอย่างไรจะเข้าไปใกล้ตัวได้ ก็ไปสมัครเป็นคนเลี้ยงช้างเลี้ยงม้า พอกลางคืนก็ตีตีพินกล่อม ระบายอารมณ์หรือว่ากล่อมช้างกล่อมม้าไปด้วยในตัว ปรากฏว่าเสียงพินไต่ดินเข้าไปถึงในปราสาท พระเจ้าแผ่นดินท่านก็ว่า เออ คนนี้

เขาเก่ง เลยเรียกเข้ามาให้เป็นนักดนตรีประจำพระองค์มีหน้าที่ตีตบผับกล่อมแล้ว ศรีชาวกุมารเป็นคนที่ย่อนน้อมถ่อมตนตั้งใจปฏิบัติงานดี พระเจ้าแผ่นดินท่านก็ไว้ใจจนกระทั่งกลายเป็นมหาดเล็กส่วนพระองค์ไป คราวนี้วันหนึ่งออกล่าสัตว์ก็ไปด้วยกัน ศรีชาวกุมารขับรถม้าให้ก็แกล้งขับชะเร็วจนพวกทหารตามไม่ทันลุดเลี้ยวไปตามป่าจนกระทั่งแกล้งบอกว่าหลงทางพระเจ้าปเสนทิโกศลท่านเหนื่อยมากขอพักนอนหนุนตักศรีชาวกุมารนั้นแหละแล้วก็หลับ ศรีชาวกุมารเห็นว่าได้ออกาสล้งมีดอกออกมาว่าจะเสียบเสียบซะ มานึกถึงว่าตอนที่พระเจ้าที่ซิติโกศลผู้เป็นพ่อจะโดนประหารชีวิต ศรีชาวกุมารหนีรอดไปแล้วแต่แอบมาดูการประหาร พระเจ้าที่ซิติโกศลรู้ที่อยู่ว่าลูกตัวเองมา ก็ตะโกนขึ้นมალอยๆ ว่า “รักยาวให้บัน รักสั้นให้ต่อ” คนอื่นฟังไม่รู้เรื่อง แต่ว่าศรีชาวกุมารฟังรู้ว่าพ่อบอกว่า “อย่าจองเวรกัน” ถ้าหากว่าจองเวรกันต่อไปแล้วมันก็จะต่อเนืองยาวนานกันไปไม่มีที่สิ้นสุดใช่ไหม ? เพราะฉะนั้นก็ควรจะตัดมันให้สั้นลง แต่ถ้าหากว่าคิดสั้นเฉพาะหน้าจะต่อความยาวสาวความยืด ให้มันเป็นเวรเป็นกรรมกันนั้นชาติไม่ถ้วนก็ทำอะ เท่ากับว่าพ่อสั่งห้ามไว้ นึกขึ้นมาได้ถึงคำสั่งพ่อก็เก็บอาวุธ มองไปมองมาความแค้นเกิดขึ้น ก็ชักอาวุธขึ้นมาใหม่ เรื่องอายุถึง ๓ ครั้ง ๓ ครา จนในที่สุดเก็บอาวุธแล้วปลุกพระเจ้าปเสนทิโกศลขึ้นมาสารภาพว่าตัวเองเป็นเชื้อสายพระเจ้าที่ซิติโกศล พระเจ้าปเสนทิโกศลนั้นฆ่าพ่อแย่งราชสมบัติไป จะล้างแค้น แต่ตอนนี้ทำไม่ได้แล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้จะไม่อยู่ด้วยจะกลับบ้านกลับเมืองของตนเองเวรกรรมทั้งหมดขอให้อิสต์สุดลงแค่นี้ พระเจ้าปเสนทิโกศลพอได้ยินก็เลยซาบซึ้งว่า ลูกศัตรูมีโอกาสก็ยังไม่แก้แค้นเลยมอบสมบัติคืนให้ครึ่งหนึ่งเท่ากับว่ามีศักดิ์เสมอกันต่างคนต่างช่วยกันปกครองแผ่นดิน คราวนี้ของเรา ก็ดูสิ ถ้าเราสมบัติเยอะๆ ก็ซอกสักครึ่งหนึ่ง (หัวเราะ) ธิบล้างแค้นไม่ได้อะไร อันนี้ไม่แน่ใจเพราะว่าอ่านมาตั้งแต่เด็กๆ รู้สึกว่าสมัยก่อนเรียนตอน ป. ๒ หรือ ป. ๓ เองละมั้งเรื่องนี้ แต่ว่าในธรรมบทเขามีจริงๆ รุ่นหลังๆ เรียนทันไหมศรีชาวกุมารนะ ? อะหะ? ลืมหมดแล้ว ไม่ได้เรียนเลยใช่ไหม ? เรื่องตีๆ สมัยก่อนเขาเยอะเลยสมัยนั้นมันตดเกลี้ยง หน้าที่พลเมืองกับศีลธรรมเขายกเลิกไปเลยใช่ไหม ? มารยะหลังเห็นทำไม่ได้เปลี่ยนเป็นจริยศึกษา เอ้อ...มันจะศึกษาแบบอย่างไหน ไอ้คนเขียนแบบมันยังหาไม่ได้เลย จริยะแปลว่า แบบอย่าง จริยศึกษา ก็เลียนแบบที่ดี ที่นี้แบบที่ดีมันไม่ค่อยมีให้เลียน แบบที่ดีๆ เขาต้องวางยาให้ตาย หลวงตาบัวโดน (หัวเราะ) เออมันไม่ใช่แต่หลวงตาบัวนะ สมัยก่อนหลวงพ่อเราก็โดนประจำ หลวงพ่อวัดท่าซุงนี่เขามีทั้งซุ่มยิง มีทั้งวางยา มีทั้งเลนไสยศาสตร์ ทำกันจนทุกวิถีทางทำไม่ได้ต่างคนต่างตายไปเอง

ถาม : พวกนี้เขาทำไปเพื่ออะไร เขาได้อะไรคะ ?

ตอบ : เขาจ้างมา ของหลวงพ่อนี่บางจุดน่าเกลียดมากเลยเหตุผล ถ้าหลวงพ่อตายคนจะได้ไปวัดเขาบ้าง แหม เหตุผลพุทธที่สุด แต่ไอ้คนรับจ้างนะว่าไม่ได้หรอกมันมีเงินมันก็เอาเงินใช่ไหม ? ไอ้ตัวเองอยากได้เงินทองมันก็ไม่ไป หลวงพ่อก่อนได้มาทำไ้ไหร่ท่านก็ต้องเหนื่อยไปก่อสร้างมันก็ไหลมาเอาๆ (หัวเราะ) คนไม่ยอมได้ ได้เยอะ

ถาม : ...จำชื่อไม่ได้แล้ว อายุประมาณ ๕๘ ปี เป็นข้าราชการบำนาญหลวงพี่รู้จักหรือ

เปล่าครับ ?

ตอบ : พอได้ยินอยู่ ทำไมละ ตายแล้วไม่เน่าเน่ามันนี่ผิดธรรมชาติเพราะฉะนั้นพวกหมอลงเขาไม่ยอมรับ เขาก็บอกว่าอาจจะโรครประจำตัวบางอย่างที่ทำให้ตายแล้วไม่เน่า ไอ้โรคแบบนี้ น่าเป็น (หัวเราะ) คือเรื่องที่เป็นธรรมชาติฐาน นี่เขาไม่เชื่อ เขาเชื่อเป็นบุคคลาธิฐาน เรื่องของบุญบารมีเขาไม่ค่อยเชื่อกันมันต้องประเภทคนทั่วไป มันจะเอาคนสร้างบารมีมาจนเป็นพระอรหันต์ไปเท่ากับมันๆ ก็ยากเหมือนกันนะ

ถาม : ต้องเป็นพระอรหันต์หรือครับถึงจะไม่เน่า ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก เอาแค่พระอนาคามีปฏิสัมภิทาญาณก็ได้แล้ว ปฏิสัมภิทาญาณนี้จะแสดงผลตั้งแต่พระอนาคามีขึ้นไป เพราะว่าปฏิสัมภิทาญาณอนุภาพเขาสูงมาก ถ้าหากว่าไม่ยอมรับกฎของกรรม ไม่ละทางโลกได้ขนาดพระอนาคามีเดียวไปฝึกกฎของกรรมหรือไม่ก็ทำเพื่อตัวเอง เลยกลายเป็นบังคับไว้เลยว่าต้องระดับนั้นขึ้นไปผลถึงจะปรากฏ เพราะฉะนั้นบางคนฝึกแทบเป็นแทบตาย ใช้อิทธิญาใหญ่ไม่ได้เต็มทีสักทีรอถึงอนาคามีเมื่อไหร่มันก็เต็มทีเมื่อนั้นนะ

ถาม : ในขณะที่มีผลแบบนี้หมายถึงบอกว่าเหตุเป็นแบบนี้ ? ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : มันบอกได้ แต่ขณะเดียวกันทางวิทยาศาสตร์เขาไม่เชื่อใจ งั้นรอไปก่อน รอให้มันทำถึงมันก็เชื่อเองแหละ ตอนนี่ปฏิเสธไว้ก่อน ถ้าไม่ปฏิเสธเดียวเขาหัวงมงาย ทำถึงระดับนั้นแล้วคิดว่าให้เป็นอะไรมันก็เป็นไปตามที่ต้องการหนังสือพิมพ์ลงซะน่าสนุก บอกว่าชาวบ้านรำลึกกันมากกว่า หลวงพ่อฤๅษีลิงดำมรณภาพแล้วไม่เน่า บุคคลผู้ไหนเมื่อตายแล้วไม่เน่าคงสร้างบารมีมาใกล้เคียงกัน (หัวเราะ) อันนั้นมันเป็นสมบัติเศรษฐกิจไม่ใช่สมบัติของเรา หลวงพ่อมรณภาพไปแล้วไม่เน่ามันโคตรมหาเศรษฐี ลูกศิษย์หลวงพ่อตายแล้วไม่เน่ามันก็เศรษฐี ของเราเองไปชมสมบัติเศรษฐกิจอยู่นะสมบัติของตัวเองมีบ้างไหม ? มันสำคัญอยู่ตรงที่ว่าสร้างสมบัติเหล่านี้ให้เกิดขึ้นกับตัวเรา ไม่ใช่เที่ยวไปดูแล้วก็ชื่นชมว่าของเขาดีอย่างไรของเขา สวยอย่างนี้ของเขารวยอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นตัวเองก็จนแยะอยู่ทุกวัน เพราะฉะนั้นสำคัญอยู่ตรงที่ตัวเองให้ได้เพราะทำเองให้ได้นอกจากจะหมดสงสัยแล้วผลยังทำให้เกิดสุขทั้งปัจจุบันและอนาคตด้วย

ถาม : แล้วอย่างเรื่องที่เขายกมาว่าพิสูจน์ไม่ได้ คนธรรมดาที่ไม่ได้นั่งสมาธิอะไรก็ไม่มีโอกาสได้เห็น ?

ตอบ : มีเยอะ พวกล้างป่าช้าที่เขาเจอหลายศพที่ไม่เน่า พวกนั้นตรงจุดที่เขาฝังจะมีแร่อะไรบางอย่างที่มันรักษาสภาพเอาไว้ได้มีเหมือนกัน อย่างของต่างประเทศที่เขาไปเจอหลุมโคลนแห่งหนึ่งที่มีมันเป็นมีมมีหมดเลย คนตกลงไปตายก็คนๆ ไม่เน่าเลย ลักษณะอย่างนั้นก็เหมือนกันนะโคลนมันอาจจะเกิดจากการหมักหมมของใบไม้ใบหญ้าอะไรที่เป็นสมุนไพรวงอย่างที่มีมันสามารถรักษาสภาพเอาไว้ไม่ให้เน่าได้ มันมีเหมือนกัน แต่ว่านี่เขาไม่ได้ไปไหนเขานั่งอยู่กับบ้านจนกระทั่งตายแล้วก็แห้งตายไปทั้งนั่งนั่งนั่นแหละ (หัวเราะ) มันจะเอาอะไรมา

รักษาละโนเมื่อเขาสามารถจะอธิบายได้เขาก็เลยคิดว่าอาจจะมโรคประจำตัวบางอย่างทำให้ตายแล้วไม่เนา ไอ้โรคนี้มันมีแต่ตายแล้วเนาเร็วขึ้น (หัวเราะ) ไอ้โรคที่ตายแล้วไม่เนาเนาน่าเป็น

ถาม : .....(ไม่ได้ยิน).....

ตอบ : ถ้ารู้แล้วจะไปฉันทำไม่ละ คือว่าเรื่องของการรักษากำลังใจญาติโยมนั้นหมายถึงในด้านดีเท่านั้น อย่างของหลวงตาบวนี้เกิดเขาใส่ยามาแล้วถวายแล้วทั้งๆ ที่รู้แล้วจะฉันลงไปเพื่อรักษากำลังใจเขาอะ...เป็นคุณละจะทำไหมละ ?

ถาม : เคยดูหนังสืออาจารย์ตักม้อท่านก็รู้ว่ามียาพิษแต่ท่านก็กินไปคำ ๒ คำ

ตอบ : นั่นอาจารย์ตักม้อ ถ้าเป็นอาตมานี้ก็เอาเหมือนกันเพราะว่าเคยไปเที่ยวแควะเหียงบางที่เขาลองของเขาทำมา ตอนแรกก็ตั้งใจจะกินพอเป็นพิธี พอรู้ว่าเขาทำมาเลยพาดมันซะเหยียนเลย ออวยตีไปนั่งปวดท้องอยู่ กินให้มันรู้ว่าเราไม่กลัวมัน อันนี้ไม่ได้กินเพื่อรักษากำลังใจมันหรอก กินให้มันรู้ว่าเราไม่กลัวมัน กินเสร็จก็ไปทนนั่งปวดท้องอยู่แป็บหนึ่ง

ถาม : .....(ไม่ได้ยิน).....

ตอบ : ประเทศจีนโดยเฉพาะสมาคมแกะสลักของเขาถวายเจ้าแม่กวนอิม ๑,๐๐๐ พระหัตถ์แกะจากไม้จันทร์เหลือง สูง ๖ เมตร น้ำหนัก ๕ ตัน ถวายในหลวงในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ เขาใช้ช่าง ๑๒,๐๐๐ คนนะ แกะสลักเป็นเวลา ๒ ปี ตอนที่อยู่ที่ศูนย์ศิลป์พิทบางไทร กำลังจะสร้างพระตำหนักถวายอยู่ ตอนที่เขาลองอยู่ก็เลยแะเข้าไปร่วมสร้างพระตำหนักด้วยแล้วเขามอบศิลปวัตถุแกะสลักไม้ต่างๆ จากหินสบู่พวกหยกมาให้หารายได้โดยเสด็จพระราชกุศลคือได้เท่าไรถวายในหลวงแล้วแต่ในหลวงจะใช้ แต่ของเขาแพงชิ้นหนึ่งเล็กก็ตั้งพันกว่า ๒ พัน ๓ พัน ชิ้นใหญ่ๆ หน่อยหนึ่งต่ำสุดรู้สิกว่า ๘๐,๐๐๐ มั่ง ส่วนใหญ่ก็เป็นแสนๆ แต่ว่าฝีมือเขาแล้วมันก็น่าชื่นชมอยู่ ชื่อเจ้าแม่กวนอิมมาเป็นตลับเล็กๆ คล้ายๆ ตลับแปงพิพนะ เปิดออกมาข้างในเห็นแะเป็นเจ้าแม่กวนอิมพันมือ ปรากฏว่าอาวุธที่ท่านถืออยู่ถอดออกได้ ก้านเล็กยังกับเส้นผมนะถอดออกได้ ฝีมือเขาร้ายจริงๆ เป็นการแกะด้วยมือจริงๆ เพราะว่าแต่ละองค์หน้าตาไม่เหมือนกัน ถ้าแกะด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์หน้าตาจะเหมือนกันทุกองค์ ใครมีโอกาสก็แวะๆ ไป ตั้งที่ศาลาโรงช่างเขาจะสร้างพระตำหนักใหม่ถวายอยู่มีตู้บริจาคมีอะไร ส่วนถ้าเราไปซื้อของ เงินส่วนนั้นก็ถวายโดยเสด็จพระราชกุศล

ถาม : ของเงินเขานับเป็นหน่วยอะไรครับ ?

ตอบ : ไม่รู้ละเห็นเขานับ ๑๒ พัน มันเขียนมาอย่างนั้นหรือภาษาอังกฤษมันเขียนอย่างนั้นไม่รู้ ภาษาอังกฤษมันเขียน ๑๒ พัน

เขาบอกว่าสมเด็จพระเทพฯ เท่ากับเป็นจุดสันติภาพ สร้างความเข้าใจอันดีงามระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนได้มาก เสด็จประเทศจีนอย่างเป็นทางการ ๑๓ ครั้งแล้วคราวที่แล้วนั้นพระราชินีเสด็จ ปกติพระราชินีเสด็จจะเอาเจ้าฟ้าชายไปด้วย งานนี้เสด็จเมืองจีนต้องเอาสมเด็จพระเทพฯ ไป (หัวเราะ) สมเด็จพระเทพฯ เป็นล่ำมให้ ส่วนใหญ่ท่านก็ไปซะจนทั่วแล้ว งดวันนี้ท่านเรียนภาษาจีนที่เมืองไทยเรียนมา ๘ ปีแล้ว ทางสถานทูตจีนจัดอาจารย์

เก่งๆ มาสอนให้แล้วก็ไปตีวเข้มเดือนหนึ่งถึงได้ดูขุฎีบัณฑิตกลับมา ไปถึงขนาดนั้นต้องไปเขียนลายมือจีน วาดภาพลายพู่กันจีน ไปรำมวยจีน แล้วก็ยังต้องไปบรรยายให้นักศึกษาจีนฟัง เป็นภาษาจีนเกี่ยวกับไทยศึกษา โอ้โฮ...มันคงเซ็งละเอียดยิบเลยว่เก่งจริงหรือเปล่า ? ศึกษาเกี่ยวกับเมืองไทยต้องไปบรรยายให้เขาฟังว่าเมืองไทยมีอะไรดีบ้าง มีสิ่งไหนที่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของไทย แล้วก็ต้องไปเล่นดนตรีไทยให้ฟังด้วย (หัวเราะ) รู้สึกว่าเขาจะตั้งใจมาก ถ้าเขาขอให้เขามั้ย ? ขอสมเด็จพระเทพฯ ไปครองเมืองจีน เพื่อมันจะกลับใจมั่ง ลาวก็เอาแต่แม่ นางเทพฯ นั้นแหละคนอื่นไม่เอาหรอก (หัวเราะ) เสด็จประเทศลาวเมื่อไหร่ก็แม่ นางเทพฯ แหละ

ถาม : ถ้ายกแผ่นดินให้ด้วยก็เอาละ เอามารวมกัน

ตอบ : มันก็ไม่แน่เหมือนกัน ตอนนี้นั้นอะไรละ ถิ่นกาขาวไช้ใหม่ ? ชาววิไล ไทยมหารัฐ จักรพรรดิราช อีก ๒ รัชกาลเท่านั้น

ถาม : ๒ รัชกาลหรือคะ ?

ตอบ : อือม.. มหากาลผ่านมหายักษ์ ฐัจฉธรรม จำต้องคิด สนิทธรรม จำแขนขาต ราษฎร ราชาน นิ่งทนทุกข์ ยุคทมิฬ ถิ่นกาขาว พอรัชกาลที่ ๑๐ นี้ชาววิไล ๑๑ ก็ไทยมหารัฐ ๑๒ ก็ จักรพรรดิราช เป็นจักรพรรดินี้ต้องปกครองทั้งโลกเลยนะ

ถาม : อ้อ...หมายถึงรัชกาลหน้าจะดี ?

ตอบ : รัชกาลที่ ๑๐, ๑๑, ๑๒ ถึง ๑๒ นี้ก็ดีขึ้นเต็มที่แล้วเพราะว่าบรรดาบ้านเมืองต่างๆ ที่มีกษัตริย์อยู่ก็ต้องเอารูปแบบการปกครองที่รัชกาลที่ ๙ ของเราทำอยู่ในปัจจุบันไปใช้ กับคนของเขา เพราะว่าใช้แล้วมันดีชาวบ้านจะอยู่เย็นเป็นสุขกัน แล้วที่ไม่ม่ระบบพระมหากษัตริย์อยู่แล้วแต่เคยมีก็พยายามฟื้นฟูระบบขึ้นมา ฟื้นฟูระบบขึ้นมาจะต้องทำยังไงละ...มันก็ต้องมาศึกษาระบบตัวอย่างจากระบบที่ดีที่สุดปัจจุบันก็คือเหลืออยู่ที่เราเท่านั้น ของราชวงศ์อื่นๆ นี้เขาให้ความเคารพระบบพระมหากษัตริย์น้อยมากแล้ว อย่างของอังกฤษ ขนาดที่ควีนยังครองราชย์อยู่แท้ๆ นะ ตอนนีไ้โดนบีบสารพัดเลย

ถาม : ต้องเสียภาษีนี่คะ

ตอบ : เขาบังคับให้เสียภาษี ของท่านเองก็ไม่ได้ทำอะไรให้เห็นเด่นชัดเกี่ยวกับการบำบัดทุกข์บำรุงสุขของชาวบ้านไช้ใหม่ ? ของเรานี้ในหลวงท่านทุ่มเทตลอด ๕๐ กว่าปี ตอนที่ครบกาญจนาภิเษก ๕๐ ปีนั้น คุณบรรหาร เป็นนายกอยู่ ทุลเกล้าถวายเงิน ๙๙๙ ล้าน ถวายในหลวง เรามานั่งถามตัวเองท่านเหนื่อยแทบตาย ๕๐ ปี ให้ ๙๐๐ กว่าล้านคุ้มหรือเปล่า ? ตอบตัวเองว่าไม่คุ้ม ปรากฏว่ารุ่งขึ้นในหลวงมอบคืนให้ไปแก้ปัญหาหน้าท่ามกรุงเทพฯ ไม่เอาชั๊กบาทเดียว ขนาดให้ ๙๐๐ กว่าล้านเราว่าไม่คุ้มท่านยังไม่เอาเลย

ถาม : (คุยเรื่องปลุกต้นไม้ใน กทม.)

ตอบ : (เสียงพูดขึ้นมากับเสียงหลวงพี่...) ไ้อนั้นมันแพงอยู่แล้ว ของไม่ไช้แล้วแท้ๆ ดันไปซื้อมาซะแพงเลย (อะไรคะ) ปาล์มน้ำมันงาไอ้ที่เอามาประดับถนนนะ ไอ้พวกนั้นนะมันจะหมด

อายุอยู่แล้ว เขาโล้สวนทิ้งนะ กลายเป็นว่าซื้อมาแพงๆ ทั้งนั้นตันหนึ่ง ๕ พัน ๖ พัน ความจริงเขาจะโล้สวนขอเขาฟรีๆ ก็ได้ คนมันก็คงเต็มใจให้เพียงแต่ขออนุญาตปักป้ายหน่อยว่าใครบริจาคเท่านั้นละ

ถาม : มันไม่สวยแล้ว กาบเก็บพอมันร่วงออกมาก็ ต้นอะไรก็ไม่รู้

ตอบ : นั่นมันไม้ทะเลทรายแท้ๆ เลย เอามาปลูกกรุงเทพฯ มันก็เหมาะสมดีนะอย่างอื่นนะ มันสวย ที่น่าปลูกเยอะๆ ก็คือประตู ประตูนี้ต้องไปดูที่ยะลา ยะลานั้นนอกจากผังเมืองจะงามแล้วต้นไม้ยังงามด้วย ยะลาที่ต้นประตู ๒ ข้างมันสานกิ่งติดกันหมดเลย แต่ระยะหลังๆ นี่เห็นพวกการไฟฟ้าไปฟันมันออก โดยเฉพาะเทศบาล ชี้เกียจกวาดดอกประตูตอนที่มันบาน เพราะว่าประตูมันบานพร้อมกันทั้งดอกพร้อมกัน มันชี้เกียจกวาดมันเลยฟันกิ่งทิ้งซะเยอะเลย น่าเสียดาย ประตูกิ่งอ่อนนั้นล่ะให้ความร่มเย็นดีมากเลย

ถาม : ถ้าเราปลูกแต่มะม่วงก็ไม่มีใครฟันหรือ ?

ตอบ : ไม่น่า ก็อย่างในพระมหาชนกใจ ไ้ต้นมีลูกก็โดนเล่นซะจนกระทั่งล้ม กิ่ง ก้าน ใบ นึก บรรลี่ยาววอดหมด ไ้ต้นไม่มีลูกก็ยืนต้นเขียวเขียว

ถาม : แต่ว่าคนไปเก็บผลไม้ในเรื่องพระมหาชนกเป็นคนมอญนี่คะ ?

ตอบ : (หัวเราะ) เขาบอกว่าลาวอยู่ไหนสัตว์สูญพันธุ์ มอญอยู่ที่ไหนต้นไม้สูญพันธุ์ มันอยากจะกินมันเล่นฟันลงมากินนะมันชี้เกียจป็นโค่นต้นมันเลย กินทีเดียวเลิก

ถาม : เห็นว่าบางประเทศห้ามคนลาวเข้า

ตอบ : อิสราเอลมั้ง

ถาม : เหวอคะ กลัวสูญพันธุ์ ?

ตอบ : มันไม่ใช่กลัวสูญ มันสูญไปแล้ว ขนาดตีข่าว เอ.พี. ทั่วโลกเลยบอกว่า คนไทยพวกนี้ เขาใช้คำว่าคนไทยนะ ว่าไปจากอิสาน คนไทยพวกนี้มีความสามารถสูงมาก แค่มั้เชือกเส้นหนึ่งเท่านั้นเขาสามารถประกอบเครื่องมือตัดสัตว์ได้แล้ว เสร็จแล้วไม่ใช่เพราะว่าดอยาก แต่ว่าทำเพราะว่าสัญชาติญาณในการล่าของเขา เขาจะมีความสุขมากถ้าได้กินสัตว์ที่เขาล่ามาเอง ไ้พวกนั้นของเขาก็ไม่เคยไปแตะไปต้องเลย เขาปล่อยมันเอาไว้อย่างนั้นแหละ พอถึงเวลาคนไทยไปทำงานอยู่ในกัมพูชา ไ้กัมพูชานั้นมันคล้ายๆ คอมมูนนะ พวกคอมมูนนี่แต่ละหมู่บ้านๆ จะอยู่รวมกันเป็นรูปแบบในลักษณะของสหกรณ์ แล้วพอผลิตได้ผลผลิตก็มารวมกันแล้วก็ส่งตลาด เขาสามารถต่อรองพ่อค้าได้เพราะว่าผลผลิตมันเยอะ นั่นแหละก็เข้าไปรับจ้างในกัมพูชาของเขา แล้วก็ไปกินชะสัตว์ของเขาสูญพันธุ์เป็นอย่างๆ ไปเลย (หัวเราะ) มันไม่เคยโดนล่ามันก็เชื่อ... เสร็จ ! วีรกรรมคนไทยเชื้อสายอิสานแท้ๆ ก็แสงชัยใจ ลูกน้องแสงชัยเขา ๗ - ๘ คน บอกปวดหัวเป็นน้ำ พักเดียวเท่านั้นแหละ แมงกินหนูมาเป็นถุงเลย (หัวเราะ) แสงชัยบอก เฮ้ย ! เอามันไปปล่อย (หัวเราะ) ไ้ลูกน้องก็ ครับ...ครับ ปล่อยเสร็จก็กลับมา แหม หัวหน่าร้อยนะ ครับ (หัวเราะ) แสงชัยถามว่า มึงอดหรือเปล่า ไม่อดหรอกครับแต่อยากกิน เขาให้ค่าอาหารวันหนึ่ง ๒๐๐ นะไ้ลูกน้องแทนที่จะไปซื้อหมูซื้อไก่ เปลา่หรือก มันไปจับโน่นจับนี่มากิน ก็

แบบเดียวกับที่สมัยอยู่ชายแดนเหมือนกัน เรากำลังหลับๆ อยู่ในบังเกอร์ะกลางคืนทำไม
อย่างมันร้องกันซิบหายเลยวะวันนี้ หนไม่ได้ลุกขึ้นมาส่องไฟดู โน่น...มันยัดเอาไว้ทั้งถังเลย
ใต้เตียงเรานะ (หัวเราะ) เจ้านายมาตรวจมันกลัวเขารู้ แล้วมันรู้ว่าเราไม่ว่าอะไรมันงั้น มาซุกเอา
ไว้ใต้เตียงเรา เราก็มาถึง ของใครวะ ? บอกว่าผมครับๆ ว่าถึงได้ก็วิ่งหายไ้ รุ่งเช้าก็เอาเคล้า
เกลือแล้วก็เอาลวดนะ แทงใต้คางมัน ร้อยอยู่บนราวเป็นร้อยๆ ตัวเลย เราก็บอก เฮ้ย ! บาบ
มันบอกบาบนะอร้อยบุญไม่ร้อยหรือ (หัวเราะ) จะทำยังไงกับมันได้ ?

ถาม : ไม่สั่งถอดข้าวเลยละคะ ใครกินถอดข้าวเลย

ตอบ : อยู่ชายแดนนี่มันต้องผ่อนผันเขา เพราะเรื่องขวัญและกำลังใจของทหารเป็นเรื่อง
สำคัญ แต่ว่าสงสาร เพราะว่า...ถึงเวลาเขาเทเกลือลงไป ไอ้พวกอึ้งนี่ ไอ้โห...ฟองมันฟอดไป
หมดละ มันแสบตามันงั้น ก็เอาตีนป้าย มันยิ่งป้ายมันก็ยิ่งแสบ บอกไม่ถูก...กรรมใครกรรมมัน
เราเพียงแต่แปลกใจว่าทำไมคืนนี้อย่างมันร้องดังเป็นพิเศษ ใครจะไปรู้ว่ามันยัดไว้ใต้เตียงเรา
เป็นถังเลย มันกลัวเจ้านายคนอื่นเตะมัน มันรู้ว่าเราไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว (หัวเราะ) สมัยเด็กๆ
ของเรามันก็กระหายเลือดแบบนั้นแหละ แต่ของเรามันตีตรงที่ว่าล่าแล้วเอามากินใจ มันไม่ได้
ประเภทฆ่าทิ้งฆ่าเล่นอะไรแบบของคนอื่นเขา

ถาม : การที่เราเป็นผู้บังคับบัญชาแล้วไม่เหมือนกับการให้ท้ายเขาหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ได้ให้ท้าย แต่ก็ไม่ห้าม คือ เรื่องใครเรื่องมัน นั้นมันเรื่องส่วนตัวเราไม่ยุ่งกับเขา
ของเราจะยุ่งกับเขาก็ต่อเมื่อส่วนรวมเสียหาย เรื่องของระเบียบวินัยเสียหาย ถ้าหากว่า
ระเบียบวินัยยังไม่เสีย ส่วนรวมยังไม่เสีย เราก็ผ่อนผันให้เขาได้ ตอนอยู่กองร้อยปกติพอถึง
เวลาเราเข้าเวร เขาก็มาเบิกพลั่ว พลั่วสนาม เบิกคนละอัน ๒ อัน เดินหาย ไปโน่นนะป่าหลัง
กองร้อยโน่น ตอนเย็นๆ ก็กลับมาแล้ว ก่อนที่จะเคารพธง เพราะต้องรวมพลเคารพธงตอนเย็น
มันก็กลับกันมาแล้วหัวมาเป็นพวงเลย แอ้ ไปซุดแยกกัน หัวมาถึงก็จัดแจง ผ่าท้อง ถลกหนัง
เสร็จเรียบร้อยก็ไปจ้างโรงครัวเขาผัด ๑๐ บาท ผัดกระเพราให้มันสับไปอย่างดีเลย ของเราก็
แค่เปลี่ยนพริกกระเทียม ไบกระเพราหน่อยหนึ่ง คิดค่าผัด ๑๐ บาท เสร็จแล้วก็รวมกัน เขาจะ
มีตั้งเป็นวงๆ วงหนึ่งก็จะมีกับข้าวทางโรงครัว ๒ อย่าง ของมันก็จะพิเศษของมันมา คราวนี้
มันมีอยู่วันหนึ่ง เราก็แปลกใจมากเลย เฮ้ย ! ปลานิลทอด มาจากไหนวะ ? คือของทหารนี่ไม่
ต้องไปคิดหรือประเภทจะกินเป็นตัวๆ อย่างนั้นนะ ทหาร ๑ กองร้อย ไก่ ๖ ตัว ลองเฉลี่ยดูสิ
ว่า ๑๔๐ กว่าคน ต่อไก่ ๖ ตัวมันจะได้เห็นสักชิ้นไหม ? แล้วไอ้ ๖ ตัวนี้ไม่ใช่ของเราทั้งหมดนะ
จำสูตรกรมพาไป ๑ ตัวแล้ว มันถือว่ามันทำของมันอยู่ มันก็กินของมันนะ ไอ้เราก็งงว่า เอ๊ะ
มันมาได้ยังไงปลานิลทอดตัวเป้งๆ ทั้งนั้นเลย ซึ้งใจมาก มันจะต้องไม่ชอบมาพากลยังไงแน่
ก็เลยลากคอกมันคนหนึ่งมาถาม เฮ้ย เอามาจากไหนวะ มันก็บอกว่า อย่าบอกคนอื่นนะครับ ที่
สระหน้ากองร้อยนะ บอก มึงจับยังไ้วะมันบอกว่าตอนเขาหลับกันหมดแล้วผมเอามุ้งซ้อน
(หัวเราะ) มันเอามุ้งซ้อนเข้า มันจับมุ้ง ๔ มุม แล้วไล่ซ้อนเอามากินจนได้ ส่วนอีกที่หนึ่งก็รุ่นพี่
อดีตศักดิ์ นรา นั้นให้ท้ายเขาเลย จับนกพิราบ กองร้อยนี้หลังคามันมีช่องลมเยอะใช้ใหม่

นกพิราบมันเข้าได้ก็เข้าไปอาศัยอยู่มันก็ได้มีไปหมดเสียงมันวู่วว อยู่บนหลังคากิ่งคั้นนั้นแหละ ใต้นี้ก็ปีนขึ้นไปจับนกพิราบมาได้ก็มีดซาๆ เอาใส่ตู้เอาไว้ ปรากฏว่าวันนั้นเจ้านายเขาตรวจความสะอาดพอดีเลย (หัวเราะ) ก็ตรวจไล่ไปๆ พอเปิดตู้เจอนกพิราบตาปริบๆ อยู่เป็นสิบเลย (หัวเราะ) เวลาตรวจความสะอาดนี้เขาจะตรวจเตียง ตรวจตู้ ตรวจหมดทุกอย่างเลย เปิดตู้เจอนกพิราบตาปริบๆ อยู่เป็นสิบเลยถามว่า ใคร ? วันนั้นโดนซ่อมกันนอน วิธิลิงโทษของทหาร เขาเรียกว่า ซ่อม สิ่งมันวิตพื้นนั่งกระโดดกันชะหูดาลายเลย มันชอบไปกินตอนดึกๆ ใต้อันเขาหลับกันหมดแล้วนะ นายทหารเวรหลับแล้วอะไรแล้ว

ถาม : ผิดกฎหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : มันไม่ผิดกฎไม่ได้อะไรหรอก แต่เขาก็เลี้ยงมันอ้อมอยู่ทุกวันนี้แหละ แล้วมันทะเล่สิ่งใหม่ ของที่เขาเก็บไว้ประดับสวยๆ งามๆ มันดันจับมากินกันหมด มันกินกระทั่งแมวนะ (ฮือฮา) ไธแมว...มันยังเอาไปกินหมดเลย

ถาม : แสดงว่าไม่อ้อมจริงมั้งคะ ?

ตอบ : ไม่หรอก มันอยากกิน เรากลับมาถามว่าหมาหายไปไหน ? เขาบอกใ้อันที่จัดการไปแล้ว แมวหายไปไหน ? มันจัดการไปแล้ว

ถาม : ทำทางนำส่งไปอยู่ทะเลทรายนะคะ

ตอบ : พวกนี้มันเก่ง ตอนสมัยออกฝึกภาคกองร้อย ภาคกองพัน ภาคหมู่ตอนหมวด อาศัยพวกนี้แหละ โห พวกนี้มันแย้มจริง ๆ กรรมการตรวจสอบหา มันไม่เจอหรอก เขาห้ามเอาเสบียงอาหารไปนอกจากจะเดินไปตามแผนที่เข้มทิศตามจุดที่กำหนด บางจุดเขาจะมาส่งเสบียง บางจุดต้องไปแย่งชิงจากข้าศึกสมมติเขา นั้นแหละถึงจะกินได้แต่พวกนี้มันพากันไปเหยียบเลย กะปิ น้ำปลา หอม กระเทียม อะไรของมันนะ แล้วครูฝึกตรวจไปหะอะไรไม่เจอหรอก ถึงเวลาเขาจะตรวจมันเอาไปซุกไว้ที่ไหนก็ไม่รู้ แต่พอถึงเวลามันเลยจุดตรวจไปมันสะพายกันเท็งๆ ต่อไป อาศัยมันกินได้อยู่เรื่อยแหละ ไปกินต้มยำไปเก่าที่หนึ่ง โอโห มันเผ็ดกระโดดเลย อย่างที่แสงชัยเขาว่าใ้อันกระเด็นนะ มันกินแล้วมันจะเลื้อยได้ (หัวเราะ) ขนาดว่าพอกินเข้าไปเสร็จแล้วลงอาบน้ำห่วย น้ำมันเย็นขนาดไหนล่ะ ขึ้นจากห่วยมานี้เหงื่อแตกพลั่กๆ เลย มันร้อนขนาดนั้นนะมันใส่อะไรบ้างก็ไม่รู้ สารพัดสารเพเท่าที่เห็นนี่ใ้อันพวกกระเพราป่า พวกพริกขี้หนูป่า มันตะบันลงไปเป็นกำมือ แต่ว่าสารสิงตัวหนึ่งมือมันเหนียว มันโดนยิงชะพรุนไปหมดแล้วมันไม่ยอมตกลงมา มันก็นั่งประบาทเอามือซ้ายอุดเลือดก็ออกทางโน้น เอามือขวาอุดเลือดก็ออกทางนี้ เออ...ไม่รู้จะทำยังไง มีอยู่คราวหนึ่ง เกือบตาย ไม่รู้...เอาเอ็ม ๑๖ ไปยิงหมูป่ายังถูก ๗ นัด หมูป่าไม่รู้สึกละอะไรเลยนะไล่ชีวิตอูดลุด หมูป่ามันประบาททรหดมาก ใจละ ถ้าหากว่าไม่ใช้กระสุนที่มันหนักจริงๆ โดนจังๆ นี้เอามันไม่อยู่ กระสุนเอ็ม ๑๖ มันแหลมๆ นิดเดียวมันพุ่งปืดก็ผ่านไปแล้ว มันมีแต่ยิงคนนะมันมีผล โดนไป ๗ นัด หมูป่าไล่ชีวิตชะเกือบตาย คือ กว่ำที่มันจะรู้สึกว่ำตายนะใ้อันก็ปังตายด้วย กระสุนมันคมมันทะลวงผ่านพรีดไปเลย ใจ แรกๆ มันก็ซาๆ ก่อน จนกว่ามันจะรู้สึกว่ำมันโดนหนัก กว่ำมันจะรู้ว่ำกูสมควรถายได้แล้ว

ไอ้คนยิงก็เกือบตาย ออกพื้นที่กันแต่ละที นำเบื้อ กำลังด้อมๆ กันระวังกันตัวสปีลเลยนะ จะเหยียบกับระเบิดกันเมื่อไหร่วะ ? เสียงปืนบั้ง ! มันก็ต้องพุ่งหมอบกันหมดนะ ไอ้ระยาเสือกยิงนก (หัวเราะ) เห็นแล้วอยากรักกิน มีอยู่ที่หนึ่ง ชายแดนตาพระยา ระหว่างบ้านทับเซียมบ้านนางาม ไอ้ช่วงนั้นแหละที่เห็นพวกมันไม่กินตะกวดกัน ตะกวดตัวใหญ่เป็นไอ้เข้มันก็ไม่กิน (ทำไม่ละคะ) ก็...ไอ้พวกนั้นมันกินศพ คือ ช่วงนั้นมันตายกันเยอะแยะจริงๆ ช่วงเหตุการณ์โน้นหมากมุ่นปี ๒๕๒๓ นะ ๒๕๒๓ ทหารฉนวนของเฮงสัมรินชาติเข้ามาทะเลาะเข้ามาในเขตไทยตั้งหลายกิโล แล้วพวกเรากว่าจะขับไล่มันออกไปได้ตายเยอะเลยวอดนั้น ถ้าไม่ได้เครื่องบินติดปืนพวกเฮลิคอปเตอร์ติดกันชิปตีไม่ได้ผลก็มันไม่ออก ๓๐๐ กว่าศพ เกลื่อนพุ่งเลย แล้วปะทะกันทุกวัน อยู่หน้าแนว ๕ เดือน เจาะกองร้อยเดียวนี้ตายไป ๒๖ ศพ ๒๖ ศพ นี่นับว่าเจาะฝ่ายเราละ ฝ่ายเขาตายเยอะกว่าตายกันที่ ๓ ศพ ๕ ศพ เขาถือว่าชอกกันกินพอตายก็เอาศพไปฝังลวกๆ พวกสัตว์มันก็ไปรื้อกันขึ้นมากิน แหม...ไอ้พวกเหี้ย พวกตะกวดนี้ ตัวยาว ๕ ฟุต ๖ ฟุต ยังกะตะเข้ันแหละ เห็นมันไม่กินกันก็อีตรงนั้นแหละ (หัวเราะ) เพราะมันเห็นคาจ ตา มันไปคุ้ยศพกินกันอยู่แถวนั้นก็ไปดูวิธีล่าสัตว์ของชาวบ้านแล้วก็เวหนามัน มันไล่ต้อนลิง เอาอาหารล่อ พอลิงมันออกมาพันชายป่าเสร็จก็ดักทางด้านป่าไว้ไม่ให้มันกลับ ไล่ต้อนไปต้อนมา มันก็วิ่งหนีขึ้นต้นไม้กลางทุ่ง ต้นไม้แถวทุ่งมันก็จะโคกขึ้นไปหน่อยหนึ่ง แล้วก็ตีต้นไม้ไม้ที่ต้น คราวนี้ก็เสร็จละสิ สอยเอาทีละตัว แล้วเห็นมันตองเกลือมด้วยเบ็ดก็ตีมันนั้นแหละ เขาจะให้ไอ้พวกไก่เป็นๆ นะ เกี้ยวเบ็ด แล้วก็โยนลงไปบนกอสะวะ ตรงนั้นมันมีบึงใหญ่อยู่เขาเรียกว่า บึงสระลือกกอก บึงสระลือกกอกบางที่มันออกเสียง เป็นบึงสะตีกก็ก มันจะมีพวกงูเหลือมอยู่พอไก่มันเดินพ่ดๆ มันก็เลื้อยปรีดมาถึงก็คว้ามับเลย พอมันขยอกเข้าปากก็ตวัดเบ็ด ฉิบ ! อีคราวนี้ก็เย่กันเข้าไปหะคนกับงูนะ ดึงกันไปรั้งกันมา พอคนชนะก็แปลว่าต้องเอาสะวะมาครึ่งบึงนะ งูมันเอาหางพันกอสะวะไว้ เย่ๆ กันมาลากเข้ามาหน้าบานเลยไปเอาขึ้นมา เขาต้องใช้ตะขอโตๆ เลย ตะขอที่เขาใช้เกี่ยวกระสอบข้าวพวกนั้นแหละ ไม่งั้นเกี่ยวมันไม่อยู่

ถาม : แล้วเชือกใช้เชือกอะไรคะ ?

ตอบ : เชือกไนลอนใหญ่ๆ ไอ้เราเองไม่อยากจะบอกมัน ปล่อยให้มันเหนียว ถ้าหากว่าบอกมันๆ หากินง่ายไป ถ้าเป็นเรานะพอมันเกี่ยวติดปากมันแล้ว ไม่ต้องไปออกแรงดึงมันหรอก แต่ดึงเชือกให้ตึงหน่อยแล้วก็เคาะเชือกไปเรื่อยๆ หาไม้เข้าอันหนึ่งตีไปเรื่อย พอมันกระเทือนแล้วมันเจ็บปากเดี๋ยวมันเลื้อยตาม ถ้าบอกมันแล้วมันหากินง่ายเกินไปก็เลยนั่งเชียร์มัน ให้มันเย่อไปหะ กว่าจะได้กวาดสะวะไปครึ่งบึงงูมันเอาหางพันเอาไว้ (หัวเราะ) ก็แบบเดียวกับตกปลาไหลเหมือนกัน ตกปลาไหลนี้ปลาไหลมันคุดยอยู่ในดิน นี่ไม่ต้องไปดึงหรือเสียเวลาเปล่า เบ็ดยึดหมดแหละ มันไม่ยอมออก ใช้วิธีตี ตีตสายเบ็ด มันเจ็บปากเดี๋ยวมันก็ค่อยๆ ปล่อยตัวตาม

ถาม : แล้วตอนดึงมันก็เจ็บเหมือนกันนี่คะ ?

ตอบ : มันดึงมันต่างคนต่างออกแรงไง มันก็ยังมีสิทธิ์ที่จะชนะได้ นี่ของเรามันเจ็บอยู่ตลอด เคาะไปเลย พอมันรู้ว่าอ่อนแล้วมันไม่เจ็บมันก็คลายตามมา ใครดูอนาคอนด้าบ้าง ?

อนาคตน้ำมันใช้อะไร ? มันไม่ได้ใช้เบ็ดมั่ง มันใช้ปืนฉนวนนะ

ถาม : ถ้าทั้งตัวเขาไปเลี้ยงใต้ทั้งกองร้อยนะคะ

ตอบ : นั่นชาวบ้านเขาล่ากัน ไม่ใช่พวกทหารไปล่าหรือ ทหารมันไม่เสียเวลาไปล่าหรือ ออกไปเหยียบกับระเบิดมันไม่คุ้มกัน

ถาม : ถ้าเอาลูกสูทอนาคตด้ากับลูกสูทเปลือมมาเลี้ยงพร้อมๆ กันมันจะโตเท่าๆ กันมั๊ยคะ ?

ตอบ : มันต้องดูที่อาหารมันด้วย ถ้าหากมีให้มันกินอุดมสมบูรณ์ มันก็โตได้เยอะไม่ต้องห่วงหรือ แต่อนาคตน้ำมันอยู่น้ำมากกว่าอยู่บนบก นานๆ มันไผ่ขึ้นบกขึ้นมาซะที มันเท่ากับเป็นงูน้ำนะ แต่งูเปลือมของเรามันงูบก ถ้ามันหาอาหารมันก็ลงน้ำหรือถ้ามันร้อนมันก็เลี้ยงลงน้ำไปแช่

ถาม : ไปอ่านเจอที่เขาเขียนนักที่กไม่ลับของครูบา เขาพูดถึงอภิญญา เขาบอกว่าไปสงเคราะห์คนใกล้จะตาย แล้วเขาก็บอกว่าคนนั้นจะตอนใกล้จะตายเห็นตัวอะไรก็ไม่รู้ นึกถึงมดดำเดินมาเป็นแถวชอบเอามือไปขยี้ ไปรูตยเอะๆ ที่เดียวตายเป็นแถวเลยล่ะ แล้วเขาก็ส่งจิตไปสงเคราะห์พ่อเขาก็ผ่านตรงนี้ไป สักพักหนึ่งตัวคนที่ใกล้จะตายเขาก็นึกถึง เขาส่งจิตไปสงเคราะห์อีก เขาก็บอกว่าจิตมันตกวงค์ อีกสักพักหนึ่งเขาก็ไปเกิดเป็นอสุรกาย แล้วเขาก็เขียนบอกว่าไปเกิดเป็นอสุรกายนี้โชคดีกว่าไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานผมก็เลยงง ?

ตอบ : เขาน่าจะเขียนว่าเป็นอสุรกายโชคดีกว่าเป็นสัตว์นรก มันอาจจะผิดมันสลับกัน พันจากอสุรกายแล้วเศษกรรมทำให้มาเป็นเดียรัจฉานต่อ ฆ่าไปก็ตัวก็เป็นเท่านั้นแหละ

ถาม : อสุรกายนี้มันโมทนาบุญได้หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ได้อยู่ เพียงแต่มันจะมีโอกาสโมทนามั๊ยล่ะ ?

ถาม : ถ้าเป็นสัตว์เดียรัจฉานนี้จะโมทนาได้หรือครับ ?

ตอบ : ทำได้ด้วยซ้ำไป

ถาม : ทำได้ ?

ตอบ : อย่างเอราวัณเทพบุตรโฆษกเทพบุตรทำบุญเองซะด้วยซ้ำไป เอราวัณเทพบุตรก็ช่วยเขาก่อสร้างเป็นช้างให้เขาชักลากไม้ไปสร้างศาลา อย่างของโฆษกเทพบุตรนี้สงเคราะห์พระเจ้าเจกพุทธเจ้า ช่วยระมัดระวังอันตรายสัตว์ร้ายให้ แล้วมัททุกเทพบุตรนี้เป็นกบได้ฟังธรรม แล้วก็ค้างคาว ๕๐๐ งูเปลือมอีกนั้นก็ฟังธรรมไข่ม้อย สร้างบุญเองซะด้วยซ้ำ มั๊กกะโณเทพบุตรนั้นตกจากต้นไม้ตาย เป็นลิงตกต้นไม้ตายเสียชื่อหมด เอารวงผึ้งไปถวายพระพุทธเจ้า ตอนอยู่ป่าเลไลย์นะ เสร็จแล้วพอพระพุทธเจ้ารับก็ตืออกดีใจกระโดดโลดเต้นแล้วดันไปคว่ากึ่งแห้งเข้า (หัวเราะ) ตกต้นไม้ตาย เสียชื่อจริงๆ พวกสัตว์เดียรัจฉานนี้โอกาสทำบุญมีเยอะ ไอ้ของคนนี้สิน่าเสียตาย โอกาสทำบุญมีมากกว่าสัตว์เดียรัจฉานนับไม่ถ้วนแต่ไม่ค่อยจะทำการหรือ ฟังเพลงหลงพอม่วนทำๆ ไหมล่ะ ? พวกเวทดาใหม่ล่ะ ขอให้ทำบุญนั้นทำบุญนี้ให้หลงพอบอกไม่ทำให้หรือ อีตอนเป็นคนมันเลือกไม่ทำเองนี่ว่า (หัวเราะ) ใครๆ ฟังถึงตรงนี้คงว่าหลงพ้อใจดำเป็นบ้าเลยนะ ความจริงหลงพ้อท่านประเภทไม่ทำให้หรือ นิมนต์

พระพุทธรูปเจ้ามาเทศน์น่ายกว่า (หัวเราะ) ถึงเวลาสงเคราะห์กำลังใจเขาได้เลย

ถาม : อย่างเทวดาหรือพรหมนี่เขามีโอกาสทำบุญอะไรไหมคะ ?

ตอบ : เยอะ จะสร้างเองก็ได้ อยู่ข้างบนก็ถือศีลภาวนาต่อ ศีลทรงตัวเป็นปกติอยู่แล้วก็สิกขาบทก็ได้มันไม่ต้องไปละเมิดนี่ ภาวนาก็ทำใจตัวเองตัดกิเลสต่อไป แล้วขณะเดียวกันมีพระต้อยอยู่ที่ไหนก็ไปฟังเทศน์ฟังธรรมไปใส่บาตรไปอะไรก็ได้

ถาม : ต้องไปแอบใส่หรือคะ ?

ตอบ : อาตมาก็เคยโดนเขาแอบใส่แต่อด ตอนเช้าๆ ก่อนบิณฑบาตก็ใช้กำลังใจดูว่าวันนี้คนที่ใส่บาตรคนแรกจะเป็นใคร มันพิสูจน์ได้ใช่ไหม ?

ถาม : .....

ตอบ : ที่ฝึกอยู่หลวงพ่อบอกท่านให้ฝึกในวัดก่อน ท่านบอกว่าถ้าเกิดไม่ได้กินก็ไปกินที่โรงครัวจะได้ไม่อด นั่นละ ครูบาอาจารย์ท่านรอบคอบ ในเมื่อท่านรอบคอบเราก็ฝึกตามวิธีนั้น แต่หลวงพี่สัพพัญญู ท่านออกป่าเลย ไปอยู่ที่บึงลับแลเลย สอนวิธีสอนอะไรท่านเสร็จท่านก็ไปตั้งอธิษฐานด้วยว่า ถ้าไม่ใช่อาหารที่ใส่ลงไปบาตรนี้จะไม่ฉันอะไรเลย นี่ตั้งกำลังใจผิด เทวดาเขาชอบ เขาอยากลองดูว่ากำลังใจมันแค่ไหน ท่านใช้ได้จริงๆ เลยกำลังใจเข้มมาก เพราะว่าทั้งหมดทั้งโวลิตินตั้งอยู่ใกล้ๆ ประเคนแล้วด้วย...ไม่แตะเลย นอนหลับแต่หนึ่งห่มกระดุก หายใจพะงาบๆ เรากี่ ๑๐ วันเข้าไป คนไม่กินอะไรเลย ๑๐ วันมันแน่นะถ้าหากสมาธิไม่ทรงตัว แต่ว่าท่านกำลังใจเหลือเกินจริงๆ ไปถึงหน้าเหี่ยวเลย เอายาโต๊ปให้เม็ดสองเม็ดมีกำลังขึ้นมาหน่อยเสร็จแล้วก็ให้พวกญาติโยมที่ไปด้วยเขาใส่บาตร ก็ต้องหุงข้าวต้มให้มันละๆ ไม่ฉันนั้นไม่ได้นะ อดมาเป็นสิบๆ วัน ของทหารสมัยที่ฝึกได้เตทไลน์ เขาทิ้งไว้กลางเกาะร้าง อาหาร ๓ วันหากินเอง มีเม็ดให้เล่มเดียวกับกระตักน้ำหนึ่ง อยู่ ๓ วันหากินเอง อันนั้นมันเป็นขั้นตอนสุดท้ายของการฝึกจุใจ จบจากตรงโน้นขึ้นฝั่งปุ๊บให้เราตั้งโต๊ะเลี้ยงเลย มันเล่นให้ไถ่อย่างคนละตัว กินกันไม่ได้เลย เสียของเปลว อ้วกเลย...เพราะร่างกายไม่ได้รับอาหารมาหลายวันเขาเรียกว่าเป็นความคิดของคนบนฝั่งนั่นแหละ คือ ยิ่งๆ มันก็ได้กินแน่ เรากินกันไม่ได้หรอก มันจัดเลี้ยงเราคือเลี้ยงตัวมันเองด้วย พอขึ้นฝั่งปุ๊บเขาก็จะติดประดับหัวเสื่อให้ก่อน ไล่เสื่อคาบมีลักษณะเดียวกัน ถ้าอดนานๆ แล้วไปกินอาหารแข็งทีเดียวไม่ได้หรอก ถ้าไม่ใช่ปวดท้องปวดไส้ ชักไปเลยก็ลมใส่ ดีไม่ต้อยยไม่ได้ตายเองง่ายๆ ไม่ใช่แค่อาเจียนรับไม่ได้

ถาม : แล้วหลังจากนั้น...?

ตอบ : ก็ต้องให้เขาต้มพวกข้าวต้มละๆ เป็นโจ๊กเลย ใส่บาตรให้เพราะท่านอธิษฐานไว้ว่า ถ้าไม่ได้ใส่บาตรท่านไม่ฉัน ก็ต้องใส่บาตรให้ท่าน แหม...ให้คนอดมานานๆ นี่มันน่ากลัว กินน้ำตาย บาตรเบอร์ ๘ ครั้ง ใส่เสียก่อนบาตร ฉันหมดนะ แล้วก็ไปอดต่ออีกอย่างน้อย ๗ วัน ถ้าไม่ใช่ ๗ วัน ๑๐ วันเข้าไปดูเสียที่หนึ่งเห็นแย่มากๆ ก็โผล่ไปดูที่ เป็นอาจารย์ที่โหดใช้ได้ (หัวเราะ)

ถาม : ตกลงได้กินบ้างหรือยัง ?

ตอบ : ไม่ได้กิน ตั้งกำลังใจผิด

ถาม : เป็นยังไง...?

ตอบ : อยู่ครบ ๓ เดือนไม่ได้กินเลยมีแต่อาหารที่เราให้คนเข้าไปถวายถึงจะได้อิน ดักใส่บาตร ถึงเวลาเดินกลับมา การขอข้าวเทวดากินมี ๒ แบบ แบบหนึ่งที่เราเลือกต้นไถต้นหนึ่งเป็นการเจาะจงเลย เอาบาตรไปแขวนไว้ แล้วตั้งใจแผ่เมตตาให้เขา ถ้าได้ยินเสียงดังกุกเหมือนกับใครเออะอะไรเคาะฝาบาตรละก็...เก็บบาตรกลับได้ จะมีอาหารมาพร้อมกับดอกไม้มาด้วย อีกแบบหนึ่งก็คือกำหนดระยะเวลาว่าจะเดินจากต้นไหนถึงต้นไหน ส่วนใหญ่ประมาณครึ่งๆ ทางเขาก็โผล่มาใส่แล้ว มากี่มาลักษณะชาวบ้านทั่วไป กระมอมกระแมมมาโน่นละ แต่ว่าอยู่อย่างนั้นมันมีอยู่อย่างคือว่า ตัวเมตตาบารมีมันต้องทรงตัว ถึงเวลาแผ่เมตตาและภาวนาต่อจนอารมณ์ทรงตัวแล้วรักษาอารมณ์นั้นไว้ต่อเนื่องให้ได้ ๓ วันห้ามพร่อง ถ้าพร่องไม่ได้รับประทาน ถ้าไม่พร่องเลยก็ได้เลย ถ้าได้แล้วอย่าประมาทนะ พร่องมือต่อไปอด

ถาม : ผีกเมตตาตัวเดียวหรือคะ ?

ตอบ : ผีกเมตตาตัวเดียว แรกๆ ใหม่ๆ ผีถึงข้าจะตาย แหม...วันแรกมันชุ่มมันเย็นเหมือนกับชูกน้ำแข็งไว้ในอก มองฟ้า มองดิน มองจิ้งจกตุ๊กแกยิ้มให้มันได้หมด ไม้รู้จะยิ้มให้ใครเดินไปยิ้มกับถนนก็เอา พอวันที่สองหนักขึ้นๆ เหมือนยังกับแบกช้างไว้ทั้งตัว วันที่สามนี้ไม่เกินครึ่งวันระร้อทะแเป็นนกปีกหักร่วงแอ้ง ไม่เป็นท่า เอาไปรายงานหลวงพ่อก่อนก็หัวเราะ ท่านข้า ท่านบอกอย่าลืมนะว่าถ้าผานสีไม่คล่องตัว ตัวเมตตาบารมีมันทรงยาก เมตตาบารมีใช้กำลังสูงมาก ท่านถึงบอกว่าให้ทำในบ้าน ให้ทำในวัดก่อนเราอยู่ตึกกองทุนมันไม่ต้องไปไกล ต้นมะม่วงขึ้นอยู่หน้าตึก หน้าตึกก็มีต้น หลังตึกก็มีต้น เลือกเอาสีว่าจะเอาต้นไหน แล้วโรงครัวก็อยู่ห่างไม่เกิน ๕๐ เมตร อดก็เดินไปโรงครัวก็ได้ แหม...หลวงพ่อก่อนพอรู้วิธีก็ออกไป...เกือบตาย ๓ เดือนกลับมามีแต่หนังหุ้มกระดูก ท่านถึงได้บอกของท่านเป็นหนี้ชีวิตอยู่ไป ปรังชีวิตให้คืน ๗ รอบ ๘ รอบ กว่าจะครบ ๓ เดือน ท่านตั้งใจว่าจะอยู่ให้ครบ ๓ เดือน แล้วก็กินแต่อาหารที่เขาใส่มาในบาตรเท่านั้นเอง ในป่าอย่างนั้นถ้าไม่ใช่พวกเราเข้าไปมันจะมีใครไปใส่บาตร นอกจากรอเทวดาเขา เทวดาตรงนั้นจริงๆ แล้วเขาให้หวยแมนนะ สมัยที่อยู่คนเดียว ๒ เดือนกว่าเท่านั้น แรกๆ ลุงปาน เขาได้รับคำสั่ง เขาไปส่งเสบียง ส่งไปส่งมากี่ซี่เกียด บางทีก็ ๑๐ วัน ๑๕ วัน ไม่ได้เจอหน้า พอเทวดาเขาบอกหวยเรากี่เขียนไว้ เขียนเอาไว้ข้างกองไฟที่นี้ ลุงปานมาได้ไปงวดเดียวเท่านั้นแหละ...ครกกระบอกสากกระเบือมันแบกไปให้หมด กระทั่งที่นอนยังแบกไปให้เลย ขยันมากเลยไอ้ตอนไม่ได้หวยนี้ซี่เกียด (หัวเราะ) งวดสุดท้ายที่ทะเลาะกับแสงชัย แทบเป็นแทบตาย ถ้าจำไม่ผิดรู้สีก็จะ...เขานัดวันที่ ๒๙ ธันวาคม แล้วแสงชัยเข้าไปวันที่ ๓ มกราคม ลุงปานเข้าไปถึงเห็น ๓ ตัวแจ้ๆ เลยเพิ่งออกไป โกรธหัวพัดหัวเหวี่ยง บ่นชะประเภทตั้งแต่เดินไปยันเดินกลับเลย คือ ของแกลล้วยกับว่าบุญแกน้อย ถึงได้สอนไปว่าเรื่องหวยนะ มันเป็นผลของการทำบุญที่ไม่ได้ตั้งใจเอาไว้อ่อนในอดีตส่งผลให้ ถ้าเราทำ

มากก็ได้มากทำน้อยก็ได้น้อย ให้สังเกตว่าเราเคยเล่นเท่าไรแล้วได้ก็อย่าเล่นเกินนั้นมันเกินบุญตัวเอง มันจะไม่ได้ ลุงปานแกล่เล่นแกลจะเล่นล้มเจ้ามือ แยกบอกจะเอาให้มันดังสักที ปรากฏว่าตัวไหนแทงไม่เกิน ๕๐ บาทจะถูก คือ แกลกลับไปกลับมา ถ้าตัวไหนแทงทีหนึ่งหลายๆ ร้อย ยี่ ๓ ตัวแทงมัน ๑,๐๐๐ - ๒,๐๐๐ เลย ไม่ได้กินหรือกินหมดแกลก็จะไปได้ตัวที่น้อยที่สุด เข้าไปวันนั้นเจอ ๓ ตัวไม่ต้องกลับ โกรธแสงชัยจนทุกวันนี้คุยกันหรือยังไม่รู้ บ่นซะไม่มี...ว่านดักวันที่ ๒๙ แล้วทำไมไม่มา แต่ความจริงแสงชัยไม่มาแก่นำจะเข้าไปเอง แกลไม่เข้าเองแล้วจะโทษใครละ ? เทวดาเขาก็เหลือร้ายนะเขารู้อยู่แล้วว่าไม่มาเขาก็ให้ ๓ ตัวตรงๆ ไปแถวนั้นไปไม่ค่อยได้หรอก ขึ้นไปเจอหน้ากันมันแทบจะอ้อมไปเลย เพราะเจ้าที่แถวนั้นเขาเก่งเขาให้ห่วยบ่อย ไปที่ไรมันได้กันทุกที หลวงพ่อท่านห้ามเอาตมาให้ห่วย แต่ถ้าเขาบอกมาแล้ว เราบอกต่อไม่เป็นไร เราไม่ได้ให้ แต่เราแค่เอาจากเขามาแล้วเราก็บอกต่อ ไอ้ที่ไปได้ก็เหมือนกัน ให้ไม่ได้หรอก แต่ถ้าเจ้าแม่เขาให้เมื่อไหร่ก็ได้ เจ้าแม่โต๊ะโมะ ให้ห่วยเก่งแต่ไม่ค่อยให้ใคร เจ้าแม่ท่านไม่ชี้ชี้ ท่านต้องรู้วาระเขาด้วยว่ามีบุญหรือเปล่า ? ถ้าวาระของท่านบารมีมาสนองยังงั้นมันก็ต้องได้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง นี่แกลก็เล่นให้ห่วย งวดแรกก็ถูกกันไปพวกที่ไม่มั่นใจไม่ได้เล่นก็ เหม...อยากจะได้งวดต่อไป พอทุ่มลงไปไม่ถูกเลยสมน้ำหน้า ! คุยกันเรื่องอะไร ? เรื่องกินข้าวเทวดาออกไปยื่นห่วยซักจะไปไกล หลวงพ่อท่านห้ามให้ห่วย ไอ้ตอนที่ให้จริงๆ มันเกิดจากโยมเยี่ยมแม่ครัวที่วัดที่ให้โยมเยี่ยมเพราะแกลมีสัจจะ แกลบอกว่าแกลอยากได้เงินทำบุญเท่าไร ก็ให้แกลไปแกลจะมาขอก็ให้แกลไปตัวเดียวแกลก็ไปเล่นถูกทีหนึ่ง ๒๐๐ - ๓๐๐ มันไม่เยอะหรอก แต่แกลได้ถวายสังฆทานแกลก็พอใจ เตียวนี้พลัส ๒ งวดขึ้นไป คนเริ่มสังเกตไอ้ยายนี้ถูกติดกันนี้หว่า งวดต่อไปมันก็ตาม อาตมาก็บรลัย (หัวเราะ) หลวงพ่อท่านบอกว่า รู้ๆ อยู่ไปบอกเขามันก็เท่ากับไปปล้นเขา ท่านสั่งห้ามเลย ห้ามให้ห่วยแล้วห้ามบอกว่าคนตายแล้วไปไหน ถ้าคนตายมันมาบอกเองนี่ อาตมาจะบอกต่อได้ แต่ถ้าคนตายแล้วมันไม่มานี่บอกไม่ได้หรอก ถ้าคนถามบอกไปเลยว่าไม่รู้ บางทีถ้าถวายสังฆทานอยู่เขามายื่นบอกเองเลยว่าเขาตายแล้วเขาไปไหน มีอยู่เที่ยวหนึ่งพวกออมสินเขามา คนหนึ่งถวายสังฆทานให้ผัว คนหนึ่งถวายสังฆทานให้พ่อ ตายแล้วทั้งคู่ ไอ้ผีก็มาในลักษณะมนุษย์ แก๊งๆมาเลย เอ...เราก็มารู้ว่าต้องเป็นพ่อยายคนนี้แน่ๆ เลยถามเขาบอกว่าพ่อหน้าตาอย่างนี้ใช่ไหม ? อีกคนบอกไม่ใช่หน้าผัวหนู (หัวเราะ) ใครจะไปรู้ว่าผัวมันแก่ขนาดนั้น แสดงว่าชาติที่แล้วเขาทำบุญด้วยดอกไม้หิ้ว ไม่ใช่ชนะคนนั้นผัวหนู...ว่าจ้ ผัวเขาแก๊งๆเลยนะ เราก็มองคิดว่าเป็นพ่อของอีกฝ่ายหนึ่งอยู่แล้ว มันมาแก่ขนาดนั้น ไอ้อย่างนั้นนี่บอกได้เพราะเขามาเอง แต่ที่เดินมาถามค่อยๆ เลย แล้วผีมันไม่โผล่มาขึ้นยันเลยอันนี้บอกไม่ได้หรอก เพราะหลวงพ่อบอกห้ามไว้ ท่านบอกว่าการบอกว่าคนตายแล้วไปไหนมีแต่เสมอตัวกับขาดทุน ไม่มีกำไรเลย เพราะบางคนทำดีมาตลอดชีวิต แต่ลงนรกเพราะจิตสุดท้ายไปเกาะความเลวเข้า คนทำชั่วมาตลอดชีวิตจิตสุดท้ายเกาะความดีได้ไปสวรรค์ ถ้าไอ้คนทำความดีมาตลอดชีวิตแล้วลงนรก นี่ลูกหลานมันจะมีอารมณ์ทำความดีไหมละ ? ขาดทุนย่อยยับใช่ไหมถ้าบอกเขา ท่านก็เลยสั่งห้าม

ท่านบอกถ้าใครถามบอกให้ไปฝึกเอง ออมสินสำนักงานใหญ่ **คุณอัจฉรา ยะธิกุล** สามี่
แหม...แก่เขียว ส่วนจริยา ทำบุญให้พ่อแม่แต่งสีก็มาสีชิตด้วยนะ เอ๊ะ ! เราก็เอ๊ะมันชุด
อะไรหน้าตาแปลกๆ ไม่เคยรู้จักหรือว่ามันชุดอะไร ก็ถามเขาพ่อเป็นข้าราชการด้วยหรือ
แต่งชุดแบบนี้มาเขาบอก...พ่อเขาเป็นสารวัตรกำนัน เออ...สารวัตรกำนันติดชิตด้วยเหมือนกัน
นะ ไม่เคยเห็นจริงๆ นะ ของเรามันชินตากับชุดข้าราชการอำเภอหรือพวกครูอะไรอย่างนั้นใช่
ไหม อยู่ๆ ไปเจอในลักษณะนั้นมันแปลกๆ ไม่เคยเห็นสารวัตรกำนันมันไม่น่าเชื่อว่าเขาจะให้
แต่งเครื่องแบบด้วย เราก็นึกว่ากำนันอย่างเดียวให้แต่งเครื่องแบบ

ถาม : ทางการเมืองที่เราจะอุทิศบุญกุศลให้เขาต้องเกี่ยวข้องกับเราหรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าท่านมามันต้องเกี่ยวเนื่องกันอยู่แล้ว แล้วถ้าหากว่าถามใคร เรื่องอะไร หรือ
ว่าขอการสงเคราะห์จากใคร ยึดต้องคนนั้นไว้เลย อย่าประเภทเปะปะมั่วไป ถ้ามั่วไปเมื่อไหร่โดย
เฉพาะเรื่องการถามนี้เดี่ยวโดน เพราะว่าโลกอื่นเขาไม่โกหกกัน เขาว่ากันตรงไปตรงมา ถ้าเรา
ไปถามเปะปะ โดยเฉพาะปัญหาซ้ำซ้อนมันเท่ากับไม่เชื่อถือเขา เดี่ยวเขาก็หลอกเอา ถามใคร
ต้องถามมองคนนั้นตลอด

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าสมาธิละเอียดๆ นี้ ได้ยินเสียงตัวเองกรนนะ โดยเฉพาะตั้งแต่ปฐมฌานละเอียดขึ้น
ไปสติมันรู้อยู่ กรนก็ได้ยินเสียงตัวเองกรน

ถาม : หลวงพ่อหนูทำได้แล้ว

ตอบ : อือม ได้แล้วอย่าเพิ่งไปเชื่อมันนะ

ถาม : .....

ตอบ : เพราะว่าการกำลังใจของเรามันมีขึ้นมีลงเป็นปกติ ถ้าได้แล้วไปเชื่อว่ามันดีแล้วเดี๋ยวมัน
พังก็ทิ้งร่องให้อีก ต้องระมัดระวังอยู่เสมอห้ามประมาท

ถาม : ปกติกำลังใจจะมีขึ้นมีลง ?

ตอบ : ถ้าขาดการทบทวนซ้อมไว้เสมอๆ ถ้ามันไม่ใช่อารมณ์ทรงตัวจริงๆ มันจะเสื่อม

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่าทำสมาธิสม่ำเสมอมันก็จะทรงตัวไป มันก็จะก้าวหน้าไป มันก็ไม่แนถ้า
หากว่ากำลังใจยังเป็นโลกียอยู่ บางทีตัวอภุศลกรรมจะตัดมันก็พังเอาดี้อๆ ที่เขาเรียก
สมาธิตก กำลังใจตก มันก็ฟุ้งซ่านไม่อยากจะทำความดี บางทีก็อยากจะทำชั่วให้มันสะใจ
ทำนองนั้น ฟังว่าเขาทำได้แล้วเราก็อมทนานะ ถ้าเขาฟังเมื่อไหร่เราก็คอยประคองไว้แล้วกัน

ถาม : .....(ไม่ได้ยิน).....ถ้าเกิดปัญญาอมรับกันมันก็จะไม่เสื่อม ?

ตอบ : ถ้าวิปัสสนาญาณนี้จะไม่เสื่อม สภาพจิตยอมรับแล้วมันรับเลย

ถาม : ถึงแม้บางครั้งยอมรับแล้วคือหมายถึงว่าเจอยังไง ?

ตอบ : มันจะไม่ตัดค่าน มันจะไม่ตัดค่านอีก บอกมันว่าไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราที่มันเชื่อเลย
...(ไม่ได้ยิน)...เป็นไงทิพย์มีอะไรไหม ? รอดจนกว่าเขาจะมาใช่ไหม ? เอาเหอะ...รักษาวินัย

รักสั้นให้ต่อ ของพรรคนี้ถ้าต่อเมื่อไหร่ อนาคตมันจุ่มันก็เลยสั้น ก็อย่างทีฉันดิฉันใจ เขาก็คิดว่า เออ...มันน่าจะทำได้แล้วใจ...ท่านนั่งกลุ่มอยู่เรื่องเล็กเรื่องน้อยอะไรบางอย่างมันก็กระทบ กระทั่งกันได้ จริงๆ แล้วมันน่ากลัว คนมีครอบครัวแล้วโอกาสที่จะดีมันยิ่งกว่าแห่งหวยหวัง รางวัลที่หนึ่ง คู่ที่เรามันเหมาะสมกันแท้ๆ เลยบางทีตัววาระกรรมมันเข้ามาทำให้เข้าใจผิดกัน ทะเลาะเบาะแว้งกัน เพราะฉะนั้นการมีครอบครัวนี้สำหรับใครไม่ทราบ แต่สำหรับอาตมานี้รู้สึก ว่ามันน่ากลัวมากเลย

ถาม : แล้วมันเป็นทุกคู่ ?

ตอบ : มันก็มี ใช่ไหม ? แต่ว่าโอกาสที่วาระกรรมมันเข้ามาสนอง เมื่อโอกาสที่จะทะเลาะกัน บ้านแตกก็มีเยอะ เนื้อคู่ที่ศีลเสมอกัน ท่านเสมอกัน ปัญญาเสมอกัน มันหายาก พระพุทธเจ้า ท่านบอกว่าคุณคนที่จะครองสุขกันอยู่ต้อง ท่านเสมอกัน ศีลเสมอกัน ปัญญาเสมอกัน แบบนี้ วันนั้นคุณทรงยศ เขามาปรารภว่า สมัยหลวงพ่อยุพาภรรยาไปนะ ภรรยาเขาประเภทที่ เรียกว่าไม่ชอบเอาเลย ถึงขนาดคัดค้านกันเลย ก็ตัวเองเคารถหลวงพ่อยุภรรยาคัดค้านก็เลย ทะเลาะกัน จนกระทั่งทุกวันนี้พอรู้ว่าไปวัดก็บ่นๆ ต่างๆ ไปเลย แบบนี้ศีลไม่เสมอกัน ปัญญาไม่ เสมอกัน ลำบาก

ถาม : หลวงพ่อคะ ปัญญามีอยู่ทางเดียวหรือคะ ?

ตอบ : ทางโลก ทางธรรม ก็ได้ ให้มันเสมอกันก็แล้วกัน ปัญญาทรงโลกมันก็น่าจะมีนะ รู้ว่า สามีเราชอบอย่างนั้นเราก็อย่าไปคัดค้านสิ เพื่อความร่มเย็นเป็นสุขของครอบครัวก็ค่อยๆ ตามไปบ้าง พอถึงเวลาเรื่องที่เราชอบเขาก็ค่อยตามมาได้ มันไม่จำเป็นต้องปัญญาทาง ธรรมก็น่าจะมองเห็น

ถาม : แล้วอย่างนี้คนที่เขาแต่งงาน แล้วถ้าเขาต้องทำบุญกันเยอะๆ

ตอบ : ก็โอกาสดีขึ้นก็มี แต่อย่าเพลินนะ มันไม่ได้ทำบุญมาตลอดช่วงบาปมันมี ถ้าวาระบุญ มันสะดุดลงด้วยเหตุใดก็ตาม โอกาสที่บาปมันแทรกมันมี ต้องทำสมาธิเสมอต่อเนื่องไป เรื่อยอย่าเพลินเปิดช่องให้เขา เปิดช่องเมื่อไหร่เจ้าหนี้มาเพียบ มันรายเดียวยังพอจ่ายให้ มัน มันมาเยอะเลย แต่สังเกตว่าบางคนพอถึงช่วงตกอะไรๆ ที่มันไม่ดีมันมະรุมมะตุ้มกันมา เต็มไปหมด ก็คือเขารุมทวงกันทีเดียว มันหนีมานานแล้วไม่ได้เงินต้นเอาดอกก็ยังมี

ถาม : แล้วพวกที่เข้าวัดบ่อยๆ ก็ยังมีอยู่ ?

ตอบ : มันไปทะเลาะกันหน้าหลวงพ่อก็มี อย่างคู่ที่ชืดที่สุดที่สาวกับพี่เขย (ของคนถาม) นั้น นะเข้าวัดด้วยกันทั้งคู่ แล้วเสร็จแล้วดูสิว่าเขามีความสุขไหมตอนนั้น

ถาม : .....

ตอบ : มันไม่ติดกันต่อหน้าหลวงพ่อก็มี แต่ว่ายังไงเขาก็ประเภทชืดคอกันอยู่เรื่อยๆ เสร็จแล้ว ปรากฏว่าตัวพี่เขยของเจ้าหลิน เขาคนที่ทุ่มเทที่สุดตอนนี้ยังไม่ได้อะไร แต่คนที่พี่สาวที่เจ็บช้ำ น้ำใจอยู่ตลอดเวลาจากการกระทำของพี่เขยไปนิพพานแล้วจะ เห็นทุกข์มากกว่า (หัวเราะ)

ถาม : หลวงพ่อท่าน.....

ตอบ : จริงๆ ก็คือพี่เขยเขามาก่อน เขาไม่อยากจะแต่งงาน แต่ที่นี้ลูกผู้ชาย...คนจีนด้วยใจเสียพ่อแม่บังคับไม่ได้ แต่งแล้วก็ว่าเจ้เขาว่าเป็นมารมาขวางความดีเขา ไปๆ มาๆ มารกลับอยู่นิพพาน แต่พระยังไม่ได้ไปไหน (หัวเราะ) ตอนเป็นฆราวาสหัวเราะซะไม่มี มันก็ไม่มีเรื่องอะไรนอกจากเรื่องของพี่เขยเขาอย่างเดียว

ถาม : แล้วเมื่อวานตัดสินใจกันไม่ถูกหรือคะ ?

ตอบ : เขาวางกันไม่ถูก ของเขานั่นมันเกินแต่ของเจ้ประภา เขาพอดี ระยะเวลาหลังๆ นี้ถ้าคุยกันถึงเรื่องนี้ก็ถึงแกเมื่อไหร่แกนั่งหัวเราะอยู่ข้างบน อ้วสบายแล้ว...ปล่อยมัน (หัวเราะ)

ถาม : (ไม่มีเสียง)

ตอบ : คุณสุวิทย์เขาค่อนข้างจะขวางโลก เขาเห็นว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นดีแล้วถูกแล้ว การกระทำที่มันดีจริงๆ ที่พระพุทธรูปเจ้าท่านสรรเสริญ มันต้องสายกลางโลกไม่เข้าธรรมไม่เสียไอ้นี้ประเภทโลกเข้าไปทั้งแถบเลย แต่งงานไปแล้วแยกห้องนอนเลย ต่างคนต่างอยู่แต่งเอาใจพ่อแม่ คนจีนอยากได้ทายาทสืบสกุล ในเมื่อมันไม่ท้องสักที มันไม่ไปปลากัดนี่มองหน้ากันมันจะไปท้อง ก็ดำใจครมนักดาลูกสะไภ้ล่ะสิ เจ้แกเจ็บช้ำน้ำใจอยู่ทุกวัน ไปหาหลวงพ่อกูก็ได้วะ ก็ไป ปรากฏว่าได้ตัวคนที่ทุกซ์มานี้มันเห็นธรรมง่ายกว่า สบาย

เรื่องของธรรมะมันเป็นสากล ใครก็ตามที่เห็นตัวทุกซ์ก็เห็นธรรมเป็นปกติอยู่แล้ว ถ้ารับไปปฏิบัติต่อเนื่องไปอารมณ์ตรงตัวมันก็ได้เลย ส่วนใหญ่พวกเรานั้นจะเห็นเป็นพักๆ ถ้าทุกซ์มากๆ ขึ้นมากำลังใจดีหน่อย พอความทุกซ์เลยไปก็เริ่มละใหม่ มันทำไม่ต่อเนื่อง การปฏิบัติทุกอย่างทั้งทางโลก ทางธรรมถ้าขาดการต่อเนื่องผลงานจะไม่ดีโดยเฉพาะเรื่องของการทางธรรม ถ้าขาดการต่อเนื่องกำลังของอกุศลกรรมมันแทรกได้เมื่อไหร่ดีคืนยากแล้ว เหนื่อยสาหัสเลย ลองดูเถอะหลายต่อหลายคนที่ยังกำลังใจมันขาดช่วงจากความดีไปกว่าจะตะกายให้มันกลับมาดีเท่าเดิมได้นั้น ก็สาหัสแล้วไม่ต้องไปหวังดีกว่าเดิมหรอก มันปล่อยให้ลอยตามน้ำมาเยอะแล้ว มันต้องว่ายน้ำขึ้นมา มันเหนื่อยแค่ไหนล่ะ ? เพราะฉะนั้นต้องทำให้ต่อเนื่อง คุยกับคุณทรงยศ เมื่อเช้าถึงได้บอกว่าของเรานี้มันโชคดี บังเอิญว่ามันมีไปอยู่สม่าเสมอ ต่อให้คนมันด่าแค่ไหน ถ้าเราจะทำก็ทำของเราไปเรื่อย โดยเฉพาะตอนเป็นนักเรียนทหาร เวลามันน้อยมากเลยตื่นตีห้านอนสามทุ่ม สี่ทุ่มปลุกไปฝึกนอนตีสองตีสามเราต้องลุกมาภาวนา เรารู้ว่าสิ่งที่หลวงพ่อสอนนะดี เราต้องทำให้ต่อเนื่องเข้าไว้ อารมณ์ใจมันถึงได้ตรงตัว คุณทรงยศ เขาปรารภว่าระยะนี้กำลังเขาแย่มาก ก่อนหน้านี้เมียบ่นไม่โกรธ ตอนนี้งโรธตั้งแต่ไม่ทันจะบ่นแล้วละ

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอกกินเยอะมันก็กลับเป็นธรรมดา เลือดมันไปเลี้ยงกระเพาะนี้ เลือดมันลงไปก็กระเพาะเพื่อไปย่อยอาหารมันทำให้เลือดที่เลี้ยงสมองน้อย มันจะทำให้ซึมหลับ เตียวพอมันย่อยหมดเตียวก็ตาใส กินใหม่

ถาม : ฝึกกรรมฐานในทางพุทธ มันมีอะไรเกี่ยวข้องกับสัตว์เดียรัจฉานมัย ? เขาบอกเขามี

คนหนึ่งเขาเปิด...(ฟังไม่ชัด)...อีท่าไหนเขาบอกเขาถอดจิตมาเป็นเสือดำ เอ๊ย ! เป็นเสือดำอะไรสักอย่างที่เขาบอกแปลกๆ อยู่นะ

ตอบ : พวกนั้นไม่แน่เหมือนกัน เพราะว่าทางด้านเขมรเขาก็มี ปัจจุบันนี้ยังมีอยู่นะ แต่ไม่แน่ว่าท่านไปไหนแล้ว ทางด้านเหนือมีครูบาอยู่องค์หนึ่ง เรียนวิชาจากเขมร หัวใจเสือสมิงเหมือนกัน ขึ้น ๑๔ คำ ขึ้น ๑๕ คำกับแรม ๑ คำ ๓ วัน เขากลายเป็นเสือ เพราะฉะนั้นครูบาองค์นี้ท่านต้องหนีไปอยู่ไกลๆ ตามถ้ำตามอะไร ห่างๆ หมู่บ้านหน่อย คือพอชาวบ้านเขารู้ว่าอยู่ตรงนั้นๆ เขาก็ไม่ว่าอะไรหรอก แต่ถ้าหากว่าจะถึง ๑๔ คำ ๑๕ คำ ๑ คำ นี้ต้องหนีก่อนกลัวว่าบีบบังเป็นขึ้นมาตีเอาไปทำร้ายชาวบ้านเขา

ถาม : แล้วเขาบังคับตัวไม่ได้ ?

ตอบ : บังคับไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นนี่ จิตใจมันก็เป็นสัตว์ไปเลยละมันต้องหากินตามแบบของเขาไปเลย

ถาม : ก็เขาเป็นสัตว์แล้ว เขารู้มั๊ยว่าเขาเป็นคนมาก่อน ?

ตอบ : ไม่ เขาบอกว่าความรู้สึกมันไม่มีเลย มันเป็นความรู้สึกของสัตว์เดียรัจฉาน หัวขึ้นมาใกล้ๆ อย่างนั้น เขาบอกว่าเขาเองเขาคิดผิดที่ไปเรียนวิชาพวกนี้ไว้ มันกลายเป็นเดียรัจฉานวิชาอันตรายมาก

ถาม : เลิกไม่ได้ ไช้มั๊ย ?

ตอบ : เลิกไม่ได้มันติดตัวไปเลย อันนั้นน่าจะอาจจะเป็น ก็มันมี ๒ อย่าง คือ พวกที่ฝึกวิชานี้มาเกี่ยวกับน้ำมันเสือสมิง หัวใจเสือสมิงอะไรพวกนั้น มันสามารถแปลงเป็นเสือได้

ถาม : เพราะว่าเห็นเขาบอกว่า ตั้งแต่เจอมานะ คิดว่าไม่...(ฟังไม่ชัด)...ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสัตว์เดรัจฉานตั้งแต่เห็นมา

ตอบ : ก็ ที่มีก็อยู่เหมือนกัน หลวงปู่ปาน หลวงปู่จุง หลวงปู่จาด แปลงร่างเป็นเสือไปทดสอบกำลังใจหลวงพ่อย่างนี้ทำได้

ถาม : แต่ที่ฝึกปฏิบัติมัน.....

ตอบ : ให้อฝึกปฏิบัติให้เป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่แน่

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....ว่ามันไม่ใช่ก็เลยบอกเขาบอกว่าเคยเห็นนะ เขาบอกเฝ้าเขาเปิดหนังสือให้ดู เขาบอกเธอแต่เราไม่เคยเห็น

ตอบ : บอกเขาวะระวังไว้ อันนั้นถ้าหากว่าฆ่าคน ไม่สามารถกลับคืนเป็นคนได้อีกเลย กลายเป็นสัตว์ตลอด

ถาม : เขาบอกว่าอะไรนะ ปู่หรืออะไรคนเฝ้า เขาบอกเขาถอดจิตเป็นเสือได้ เขาบังคับวิ่งไปวิ่งมาได้ แต่...(ฟังไม่ชัด)...เขาไม่เห็น

ตอบ : ทางใต้เฝ้า...(ฟังไม่ชัด)...เคยได้ยินไหมเรื่องของตาหลวงรอด ตาหลวงเดช ปัจจุบันนี้จะเป็นเจ้าที่ที่มีชื่อเสียงมาก จำไม่ได้อยู่นี่แถมนครหรืออะไร นั่นก็ฝึกวิชานี้แหละ แล้วก็กลายเป็นเสือไป คราวนี้ตาหลวงรอดนี่พอรู้ตัวว่าตัวเองจะเป็นเสือ ก็ออกไปปลุกกระต๊อบอยู่ในป่าให้

ลูกสาวไปส่งอาหาร พอถึงเวลาลูกสาวเรียกก็ เออๆ วางไว้นั้นแหละ จนกระทั่งวันหนึ่งลูกสาว
ทนคิดถึงพ่อไม่ไหว เป็นเดือนเป็นปีไม่เห็นหน้าเลย พ่อเอื้อมมือมารับของสักหน่อยก็ยังดี
เอื้อมมือออกมาเป็นเล็บเสือ

ถาม : แต่พูดภาษาคน ?

ตอบ : ยังประเภทที่เรียกว่า แกยังรักษาสติสัมปชัญญะของคนอยู่ได้ ก็คงจะเป็นลักษณะว่า
มันยังมีส่วนของร่างกายที่เป็นคนอยู่

ถาม : แล้วของแกนี่แปลงร่างเฉพาะวัน หรือ...(ฟังไม่ชัด)...?

ตอบ : ก็คงจะเป็นตลอด ก็ฝรั่งเขาที่ก่อนหน้านี้ทาง...(เสียงหาย)...พรานฝรั่งเขียนเอาไว้
เกี่ยวกับเรื่องคนกลายเป็นเสือสมิงนี่แหละ พวกข้าหลวงอังกฤษที่สมัยก่อนปกครองมลายูอยู่
เขабันทีก็เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่ามีคนที่สามารถกลายเป็นเสือได้ พวกอิสลามเขาก็วิชาพวกนี้
อยู่ เขาบอกว่ามีเสือเข้ามากินวัวชาวบ้านอยู่เรื่อยแล้วมันฉลาดเหมือนคน ไม่ว่าจะติดกับดักล่า
อิท่าไหนก็ตามมันหลบหลีกได้หมด แล้วเอาวัวไปกินประจำเลยข้าหลวงอังกฤษนี่แกก็เลยรับ
อาสาไป อารูแอกตีด้วย แกก็ไปข่มอยู่ในกระท้อบ ตรงกระท่อมมันมีหน้าต่างมองออกไปมันจะ
เห็นวัวที่ผูกเอาไว้ ปรากฏว่าพอได้ยินเสียงวัวดิ้นแกก็ส่องไฟไป แกบอกว่าจะเห็นชาวอิสลาม
คนหนึ่งนะ เล็บเป็นเสือตัวมีลายเสือแต่ว่าร่างยังเป็นของคนอยู่ แล้วก็เขี่ยยาวมากเลย กำลัง
ตะปบกัดวัวอยู่ พอแกลส่องไฟไปก็หันมาประประประประประประประประประประประประประประประ
หน้าเป็นคนอยู่แต่ว่าส่วนอื่นๆ เป็นเสือแล้ว แล้วเขาก็กระโดดเข้าป่าหายไปไม่ทันยิง มัวแต่
ตะลึงอยู่ แล้วมาตอนหลังพอเอาวัวไปดักในป่ายังได้นั้นเป็นเสือทั้งตัวอยู่แล้วเลยไม่มั่นใจว่าเป็น
คนคนนั้นหรือเปล่า แต่ว่าเขาบอกว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เสือที่อาละวาดกินวัวตัวนั้นก็หายไป
มันอาจจะรู้ตัวแล้วมันหลบไปอยู่ที่อื่น หรือว่ามันโดนยิงตายไปจริงๆ ก็ไม่รู้

ถาม : ถ้าเกิดว่าเขายิงได้ตอนกำลังครึ่งคนครึ่งเสือเนี่ย พอเขาตายไปแล้ว เขาจะเป็นของ
สภาพไหน ?

ตอบ : ก็อย่างคุณสังคีตเขาเล่าให้ฟัง นั้นทางเหนือ แม้ว ครอบครวัหนึ่งพ่อตัวตายนี้รับเอา
ไปฝังเลย ไม่มีการจัดงานศพ ไม่มีการอะไรเลย ปกติพวกแม้วเขาจัดงานศพหลายวัน ลักษณะ
คนจีน ไปฝัง เสร็จแล้ว แม้ว ๒ แม้วลูกก็อพยพไปอยู่ที่อื่น หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีเสืออาละวาด
ไปกินสัตว์เลี้ยงชาวบ้านเขา เขาตามรอยไป ก็ไปถึงหลุมศพแม้วนั้นนะ แล้วมันมีรอยกว้างชนิด
ที่ว่าคนมุดเข้าไปได้อยู่ เขาเลยเอาหน้าไม้ผูกเชือกยิงเข้าไป พอชักเข้ามามันมีเลือดติด แต่
ว่ามันไม่มีเสียงเสือไม่มีอะไร เลยพร้อมใจกันขุดขึ้นมา ปรากฏว่าไอนั้นมันเป็นคน แม้วคนนั้น
แหละแต่ว่ามีเอ้าเป็นเสืออยู่ แล้วยังมีหางอยู่หน่อยหนึ่ง เขาก็เลยช่วยกันเผาทิ้งไปเลย

ถาม : อ้าว แล้วตายมันตายยังไม่รู้เลยตายจริงหรือตายปลอม ?

ตอบ : ก็ แสดงว่าตัวเมียเขาต้องรู้อยู่แล้วว่าตัวมีสภาพอย่างนี้ พอตายปุ๊บเขารีบฝังไปเลย

ถาม : แต่ตอนนั้นที่ตายจริงนะสิ

ตอบ : ตายแล้วร่างคนนะตายแต่พวกได้มหิทธิกาเปรต หรือไม่ก็กาลกัญจิกอสุรกาย มัน

แผ่ร่างหากินต่อ อันตรายเหมือนกัน เรื่องโลกจิตไทย ถ้าหากว่าพุดๆ ไปนี่ก็ประสาทกิน เหมือนกัน มันไม่น่าจะเป็นไปได้แต่มันก็เป็นไปได้ “อจิตไทย” พระพุทธเจ้าบอกว่าไม่ควรคิด ไม่ควรไปหาเหตุผล ผู้ใดคิดฟุ้งมีส่วนของความเป็นบ้า มันเสียเวลากับการปฏิบัติ

ถาม : เรื่องของอะไรที่มันแปลกๆ ไม่สามารถเจอได้ในโลกนี้

ตอบ : เยอะ

ถาม : มันมีเยอะมากเลย ?

ตอบ : กรรมวิบาก โลกจิตไทย มันสารพัดสารเพเลย วิบากกรรม ถ้าทำเอาไว้มันปรุงแต่ง ออกไปพิลึกพิลั่น พิสดารกว่าที่เราคิดเยอะ ได้ดูไอนั้นไหมละ ? หมาตัวหนึ่ง หูมันเหมือนหมี่ หูมันกลมๆ แล้วก็หางเป็นกระรอก อย่างกับหมาตุ๊กตาเลย

ถาม : มีจริงๆ ?

ตอบ : มีจริงๆ เขาเจอมัน เจ้าของนะเจอ เป็นหมาที่เรียกว่า จรจัด เห็นมันโตรมมาก ขับรถ ไปเจอก็เลยอุ้มขึ้นรถมารักษา จนกระทั่งหาย ขนสวยขึ้นมา ถึงไปเห็นว่ามันน่ารักขนาดนั้น หู มันกลมๆ กลมบึ้งเลย แล้วก็หางเหมือนกระรอกแต่มันเป็นหมา เขาบอกว่ามันน่าจะจะมีเชื้อสายของพันธุ์อะไรก็ไม่รู้ ที่เป็นหมาเล็กๆ

ถาม : เชื้อแม่มันเป็นชู้กับกระรอก (หัวเราะ)

ตอบ : เสร็จแล้วเขาเอาไปไว้ในกอกตุ๊กตาแล้วถ่ายรูปมา คนบอกไม่ได้ว่าตัวไหนเป็นตัวหมา ตัวไหนเป็นตุ๊กตา เอาลักษณะส่วนหัวมันเหมือนตุ๊กตาหมี แต่หางมันเป็นกระรอก

ถาม : แปลว่ากรรมพันธุ์หรือ ?

ตอบ : ใจมันจะต้องไปฝังอยู่ ไ้แม่หมาตัวนั้นมันต้องฟุ้งชานถึงหมีหรือกระรอกตอนคลอด ลูก (หัวเราะ)

ถาม : ดินะเขาไม่จับมันไปดอง

ตอบ : ก็มันยังเป็นๆ อยู่นี่ถ้าตายมันคงโดนผ่าพิสูจน์แน่เลย แต่ความจริงมันพิสูจน์ พวก ยีนส์ พวก DNA อะไรมันน่าจะรู้ว่ามันเป็นอะไรแน่

ถาม : นักวิทยาศาสตร์ก็คงตามอะไรไม่ทันหรอกละ

ตอบ : จะไปตามทันอะไร มนุษย์หิเมมันยังหาไม่เจอเลย ทั้งๆ ที่ว่ามีเป็นฝูง

ถาม : เขาหาไม่เจอเพราะว่าพวกนี้เขาหนี หรือว่าไปไม่ถูกกัน ?

ตอบ : เขาไปไม่ถึง พวกนี้เขาจะอยู่อย่างของทิเบต เขาจะอยู่แถวปากปล่องภูเขาไฟเก่า มัน จะมีความร้อนเหลืออยู่ ทั้งๆ ที่รอบข้างเป็นทุ่งหิเมไกลสุดลูกหูลูกตา แต่บริเวณนั้นจะเป็น บริเวณอบอุ่น แล้วพวกผลไม้พวกต้นไม้ขึ้นงามมากเลย พวกพระทิเบตที่เขาศึกษาเกี่ยวกับ สมุนไพรเขาจะรู้เพราะว่าเขาไปเก็บสมุนไพรบ่อย แล้วพวกนี้ เขาก็คบกับคนอย่างลักษณะว่า ผูกมิตรดี อาจจะเป็นพวกพระมีความเมตตาอยู่เป็นปกติหรือยังงไม่รู้อีก ถึงเวลาไป บางที สมุนไพรมันเก็บยาก มันอยู่ทางปากเหว หมื่นแหม่ม พวกนี้เขาเป็นคนล่องกว่าเขาก็เก็บให้ เขารู้ว่าเขาเอาประเภทไปจิ้มๆ ซึ่ๆ ไปไปไ้มาเดี๋ยวเขาก็เก็บมาให้

ถาม : เขาคงแปลกใจที่มีพระไปเก็บ ไม่มีพระไปเก็บนานแล้วนะ

ตอบ : พระเขาก็ไปกันเป็นปกติอยู่แล้ว แต่ว่าเขาเองเขาก็คล้ายๆ กับว่ามันไม่มีหน้าที่ไปเล่าให้ใครฟัง ยกเว้นว่าเออ ไปถามตรงตัวก็แล้วไปถ้าไม่ตรงตัวเขาก็ไม่ไปนั่งโพนทะนาหรรอก

ถาม : มีสักที่องค์ที่จะกล้าเขียนแบบ ลืมชื่อไปแล้ว ท่านอะไร ?

ตอบ : ลีอบซัง ลัมปา หนังสือเล่มนั้นอ่านตั้งแต่ ป.๒ นะ แล้วแปลใหม่ๆ นี้ เป็นอะไร The third eyes ตาที่ ๓ มาไอ้ชุดใหม่มันแปลเป็นอะไร โอมมณีปัทเมหุม ไซ้ใหม่ ? เล่มเดียวกันเลย นั้นอ่านตั้งแต่ ป.๒ ในสมัยที่ตระกูลอ่านหนังสือให้หมดทั้งห้องสมุดนะไปเจอเข้า

ถาม : วัฒนธรรมพวกนี้ ยังมีเหลืออยู่มัยที่ทิเบต เขาเขียนว่าตำรายาเขาดีพวกนี้

ตอบ : วิทยาการพวกนี้นั้นก็สืบทอดมาเรื่อย แต่ว่ามันเสื่อมไปตามยุคตามสมัยเพราะคนที่จะศึกษาจริงมันน้อยไป

ถาม : เพราะว่าคนทำตาที่ ๓ ได้ มันมีแค่บางคนเองมั้ง อยากเห็นของจริงจะเป็นยังไง คงเป็นเหมือนแผลเป็นแน่เลย

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ฟังดูวิธีการแล้วมันหวาดเสียว เขาสร้างดวงตาที่ ๓ ด้วยการเอาส่วนไขตรงหน้าผากเข้าไปถึงไอ้โพรงอากาศอะไร โพรงไซ้มันนะ เสร็จแล้วก็ฝังสมุนไพร

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ก็ไทยมหารัฐประเทศของเราก็จะเริ่มกว้างขึ้น

ถาม : เป็นระบบสาธารณรัฐ...(ฟังไม่ชัด)...

ตอบ : ก็แล้วแต่เราจะปกครองระบบไหนละ เกิดมีใครเขามาฟังฟังขอร่วมไปบุญด้วยก็รับเขาเอาไว้ก็แล้วกัน ประเทศจะใหญ่ขึ้นเรื่อยไหม ? โทหกมั้ง ? กัดฟันอยู่อีกสัก ๒ รัชกาลเดี๋ยวก็ได้เห็นเอง คนอื่นๆ เขายังอยู่ได้ตั้ง ๔ แผ่นดินนะ แต่ถ้ามันอยู่แผ่นดินรัชกาลที่ ๕ นี้ แผ่นดินเดียวก็ปางตายแล้ว ๕๐ กว่าปี (หัวเราะ) ที่พูดถึงรัชกาลที่ ๕ เผลอไป รัชกาลที่ ๕ นั้นเท่าไร ๔๒ ปี

ถาม : รัชกาลที่ ๕ นี้ น่าจะ ๖๐

ตอบ : ก็กำลังลุ่นอยู่ให้ท่านอายุถึง ๘๓ ปี ก็เท่ากับว่าท่านต้องครองราชย์เท่าไรล่ะ ? ๖๔ ปี เพราะท่านครองตั้งแต่อายุ ๑๙ นี้

ถาม : ไม่มีใครลบสถิติได้

ตอบ : ก็ไม่แน่เหมือนกัน สมัยพระบรมไตรโลกนาถเท่าไร ? ๓๐ ปี ไซ้ไหม ? รัชกาลที่ ๕ ท่านก็ลบสถิติไป พอรัชกาลที่ ๕ ท่านครอง ๔๒ ปี ใครๆ ก็ไม่มีคนลบสถิติได้ รัชกาลที่ ๕ ท่านก็ลบได้ อย่างลึมนะบางช่วงนี่คนจะอายุยืนมากนะ บางช่วงก็อายุเป็นหมื่นปีอย่างนี้ น่าจะทำลายได้

ถาม : ก็คงไม่ใช่ในอีก ๒ รัชกาล

ตอบ : ก็ไม่รู้เหมือนกันแต่ว่าราชวงศ์จักรีของเรามีเป็นร้อยรัชกาลไม่ต้องห่วง

ถาม : อ้อ จะมีเป็นร้อยหรือคะ ?

ตอบ : มีเป็นร้อยรัชกาลเลย

ถาม : แล้วอีก ๒ รัชกาลนี้สักกี่ปี ?

ตอบ : อันนี้เป็นนิทานโกหก ถ้าใครอยากรู้ว่าจริงไหม ต้องอยู่ดูสิว่าจะมีเป็นร้อยรัชกาลจริงหรือเปล่า

ถาม : แล้วจะสืบต่ออย่างไร ?

ตอบ : ถึงเวลาก็รู้เองแหละ ก็อย่าไปกังวลสิ

ถาม : อยู่รยานี่มีกี่รัชกาลคะ

ตอบ : อยู่รยามี ๓๓ มั่ง ๔๐๐ กว่าปีโซ่มัย ๔๑๗ ปี

ถาม : จะมีตั้งหลายราชวงศ์อยู่รยานี่

ตอบ : ราชวงศ์ปราสาททอง ราชวงศ์สุวรรณภูมิ ราชวงศ์บ้านพลูหลวง ก็อย่างพระเจ้าทองลัน ๗ วันเอง พระยอดฟ้าก็ปีเอง ไม่ถึงปีมั่ง ที่โดนขุนบรมวงศาธิราช จับปลงพระชนม์แล้วแม่อยู่หัวศรีสุดาจันทร์ มาว่าราชการแทน ไอ้คำว่าแม่ยั่วเมืองนะ สมัยก่อนมันมาจากคำว่า “แม่อยู่หัวเมือง” แล้วเสร็จแล้วมันก็เลยกร่อนลงมาเหลือแค่แม่ยั่วเมือง ไอ้สมัยใหม่มันอ่านเป็นแม่ยั่วเมือง กลายเป็นไมตี้ สมัยก่อนเขาหมายถึงผู้หญิงที่ครองเมือง

ถาม : ประวัติศาสตร์จีนอย่าง บูเช็กเทียนนี่ เขาครองราชย์ความสามารถในการปกครองประเทศเป็นอย่างไรบ้าง ?

ตอบ : มหาเสนาบดีเก่ง

ถาม : เป็นเพราะว่ามีคนดีหรือว่าไม่ใช่ความสามารถส่วนตัว

ตอบ : ก็ต้องใช้คำว่านายกรัฐมนตรี ก็คือว่า **เติ๋นยี๋นเกียต**นี่ เขาจะเป็นคนที่ซื่อสัตย์มาก ซื่อสัตย์แล้วตรงไปตรงมา ขนาดจักรพรรดินีท่านเกรงใจ จนกระทั่งมีอยู่ช่วงหนึ่ง อยางของเด็กยี๋นเกียตนี่มันจะเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุด เรื่องเกี่ยวกับ**อิษฐานบารมี** เติ๋นยี๋นเกียต เขาจะโดนประหารชีวิต ก็อิษฐานว่าถ้าเขาไม่ผิด ขอให้พระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก มันจะด้วยเหตุผลใดก็ได้แล้วแต่ มันจะเกิดเป็น มิราจภาพลวงตา หรือบังเอิญมันจะมีฝนอะไรตกทางด้านนั้นแล้วมันจะสะท้อนเงาพระอาทิตย์ อะไรก็ตามก็ไม่รู้แต่พระอาทิตย์ขึ้นทางตะวันตก เขาก็เลยต้องปล่อยขนาดธรรมชาติช่วยขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นไอ้เรื่อง**อิษฐานบารมี**นี่ล้อเล่นไม่ได้ นะ บุคคลที่กำลังบารมีเขาถึงนี่ เขาทำได้จริง

ถาม : ขออะไรก็ได้ ?

ตอบ : ขออะไรก็เป็นไปตามนั้น แต่ว่ามันจะต้องไม่ใช่เรื่องของมิตติลิตติธรรม เขาซื่อสัตย์มาตลอด ไม่เคยทำผิดเลย จนกระทั่งตอนหลังได้แต่งตั้งเป็นมหาเสนาบดี **บูเช็กเทียน**นี่เขาเป็นคนที่ใช้คนเป็น นอกจากท่านจะมีความสามารถในการปกครองแล้วยังใช้คนเป็น คนไปดำหนิท่านว่าผิวเยอะ แต่ทำไมเข้าใจความคิดของท่าน ท่านเห็นว่าฮองเต้ยังมีนางสนมตั้ง ๓,๐๐๐ นะ ท่านเอง ก็เท่ากับว่าเป็นฮองเต้ผู้หญิง มันก็ต้องมีบ้าง ท่านก็เลยคัดผู้ชายไปเป็น

สนมเหมือนกัน คนสมัยใหม่มีมันเล่นเอาศีลธรรมจรรยาของสมัยนี้ไปวัดเขา มันจะไปอะไรได้
ละ ของเขา เขาก็แสดงออกถึงพระราชอำนาจ ซึ่งความยิ่งใหญ่ของท่านไช้ใหม่ ? ท่านก็ทำ
เป็นปกติ อย่าลืมนะว่าแผ่นดินสมัยบูเช็กเทียนนี่ จีนนี่เจริญรุ่งเรืองมากเลยนะ ขนาดต่างประเทศ
ยอมรับ เขาไม่เก่งจริงเขาคงทำไม่ได้หรอก แล้วอีกอย่างนี่มหาเสนาบดีดีด้วย ชื่อสัตย์มาก
ตรงไปตรงมาทุกอย่าง เชื้อพระวงศ์ทำผิดยังโดนลงโทษเท่ากับคนสามัญนะ แล้วโดยเฉพาะมัน
มีอยู่รายหนึ่ง เป็นนักบวชแล้วก็เป็นผู้ลึบๆ กับบรรดาผู้มีอำนาจ แล้วไม่สามารถที่จะไปปิดบัง
ความชั่วของตัวเองได้ก็แอบจับผู้หญิงที่ไปทำบุญไหว้พระที่วัดของตัวเองไปขังห้องใต้ดินไป
ข่มขืน พอท่านสอบสวนไปถึง สังฆประหารเลยไม่เกรงใจ เป็นเรสสมัยนี้กล้าตะมัยละ ? พอ
บอกสมบัติบิกจ๊อดนี่ไม่มีใครกล้าหือ...(หัวเราะ) ของเขาตรงไปตรงมาเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน
มาก ถ้าใครอยากรู้รายละเอียดต้องอ่านในเรื่องบูเช็กเทียน หรือไม่กี่อ่านประวัติศาสตร์จีนทีละ
ช่วงก็ได้ อย่าง **น้ำซ้อง บักซ้อง ตังฮั่น ไชฮั่น** หรือว่า **ซ้องกั๋ง** อะไรพวกนั้น ซ้องกั๋งนี่มัน
เกี่ยวกับ ๑๐๘ ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาเหลียงซาน ต้นราชวงศ์ซ้อง ก็ยังแบ่งออกเป็นราชวงศ์ซ้อง
ฝ่ายเหนือ ราชวงศ์ซ้องฝ่ายใต้มีการย้ายราชธานี ตังฮั่น ไชฮั่น ก็ประเภทตะวันออกตะวันตก
ของคนจีนเขาสืบทอดมาหลายๆ พันปี

ถาม : แล้วจะกลับไปสู่ระบบจักรพรรดิอีกทีรีเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ต้องลองดู ถ้าอยู่ถึง อย่างสมัยของเหมาเจ๋อตุง หรือว่าเติ้งเสี่ยวผิง เขาลักษณะเป็น
จักรพรรดิกลายๆ อยู่ดี บัญชาการได้หมด

ถาม : มีนำพระมหากษัตริย์จีน เขาถึงเรียกว่าจักรพรรดิ เพราะมันใหญ่ดี

ตอบ : น่าจะ给他 จักรพรรดิจีนนี่ถือว่ามีความสามารถมากที่สุด

ถาม : แล้วอย่างไช้ชี่กับหยางก๊วยเฟยล่ะครับ ?

ตอบ : ทำไม ? **หยางก๊วยเฟย ไช้ชี่**อันนี้มีตัวจริง จริงๆ แล้วสมัยนั้นผู้หญิงไม่สามารถที่จะ
ต่อรองอะไรได้เลย ต้องพึ่งพิงผู้ชายโดยตลอด ก็เลยเหมือนกับสมบัติชิ้นหนึ่งจะยกให้ใครก็ได้
โดยเฉพาะผู้ชายที่เป็นเจ้าของจะยกให้ใครก็ต้องตามเขาไป ดูๆ แล้วนำสงสารหยางก๊วยเฟยนี้อยู่
ในลักษณะที่เรียกว่า เป็นพระสนมท่านไช้เสน่ห์ความงามของตัวเองให้เป็นประโยชน์ ก็เลย
สามารถผูกมัดใจฮ่องเต้ได้ แต่ว่าฮ่องเต้เองก็ขาดสติไปลุ่มหลงมัวเมาอยู่นคระทั้งไม่ได้ว่า
ราชการ เรื่องมันก็เลยปั่นป่วนวุ่นวายกันไปหมด ก็เขาบรรยายความงามของไช้ชี่ว่า นกบินอยู่
ถ้าเห็นก็ตกเลย ปล่อยให้มันน้ำอยู่ก็จมไปเลย

ถาม : แล้วมาสิ้นสุดที่ราชวงศ์ถัง ?

ตอบ : **ราชวงศ์ถัง พระเจ้าถังไทจงฮ่องเต้** สมัยนั้นทั้งทางโลก ทางธรรมเจริญมาก แผ่น
ดินจีนกว้างใหญ่ที่สุด กว้างกว่าปัจจุบันนี้เยอะ

ถาม : สมัยของมองโกล ที่เจงกิสข่านตีไปถึงยุโรป แล้วไม่ใหญ่กว่าหรือครับ ?

ตอบ : อันนั้นมันการศึกษาการสงคราม ไม่ได้หมายความว่าศาสนาจะรุ่งเรือง สมัยพระเจ้าถัง
ไทจงฮ่องเต้มีสมัยที่**พระถังซำจั๋ง**ไปอาราธนาพระไตรปิฎกจากอินเดียไป ศาสนารุ่งเรืองมาก

สร้างวัดชะจนเป็นพันๆ วัดเลยละ โดยเฉพาะวัดม้าขาว ที่สร้างถวายบูชาโดยเฉพาะ สร้างถวายพระถังซำจั๋ง เป็นวัดใหญ่ที่สุดในนครลกเอียงนะ สมัยนั้นลกเอียงนี้ภาษาจีนกลางเขาเรียกว่า “ลั่วหยาง”

ถาม : พระถังซำจั๋งนี้มีตัวจริงหรือคะ ?

ตอบ : มีจริงๆ พระถังซำจั๋งนี้แหละมังที่เขียนถึง ไซรีเปล่า ที่เขียนถึงเกี่ยวกับเรื่องไซยา อาณาจักรศรีวิชัยของไทยเรามีอยู่ในบันทึกการเดินทางของท่านด้วย

ถาม : แต่ว่าไซอิวจริงๆ แล้วเนียเขาเอาประมาณการไม้ต่อ

ตอบ : มันก็ลักษณะเดียวกับสามก๊กไง สามก๊ก มันก็มีแต่แต่งเติมไปอะไรเข้าไป

ถาม : แสดงว่าไม่มีขิงเบ้ง ?

ตอบ : มีแต่ขณะเดียวกันก็เป็นพวกเรา ก็ประเภทที่ว่าขิงเบ้งเป็นพระเอกไง ลองนึกดูว่า ถ้าเราเป็นโจโล่ละ ยกพวกไป ๗๕ หมื่นเหลือกลับมา ๓๐ เนี่ย ๗๕ หมื่น ๗๕๐,๐๐๐ คน มันตายไป ๗๕๐,๐๐๐ กว่าเหลือมา ๓๐ เป็นเราไหวมั้ละ ตายกันที่ขนาดนั้น เราก็คต้องว่าขิงเบ้งนี้โหดสุดๆ เลยใช่ไหม ?

ถาม : ข้าศึกจำนวนเท่าไรคะ เหลือกลับไปแค่นั้น

ตอบ : ข้าศึกจำนวนเท่าไร ประมาณ ๓๐,๐๐๐ ขิงเบ้งเขาใช้ภูมิประเทศ ใช้ดิน ใช้น้ำ ใช้ลม ใช้ไฟช่วย โดยเฉพาะไฟเผาสังหารข้าศึก

ถาม : ผมสังเกตว่าหลวงพี่ก็อ่าน...(ฟังไม่ชัด)...หลวงปู่มัน ท่านทำ...(ฟังไม่ชัด)...จริงๆ มั้ยครับ ?

ตอบ : ทางสายอีสานที่ต้องปฏิบัติลำบากเราต้องดูด้วยนะลักษณะภูมิอากาศ ลักษณะการทำมาหากินของทางสายอีสานนี้จะลำบากมาก ยิ่งสมัยก่อนที่การชลประทานยังไม่เหมือนสมัยนี้ มันแห้งแล้งจริงๆ การต่อสู้ดิ้นรนเขาต้องมากกว่าปกติ กำลังใจเขาจะเข้มแข็งมาก ถ้าไม่ได้เจอทรมาณมากๆ นี้จะเอาไม่ลง ดังนั้นสายหลวงปู่มันถึงได้ถนัดเกี่ยวกับธุดงค์วัตร บางคนบอกว่าธุดงค์วัตร ๑๓ ข้อของพระพุทธเจ้าเป็นอติกิลมถานุโยค คือ ทรมาณตัวจนเกินไป อันนี้ไม่ใช่ ธุดงค์ แปลว่าการแผดเผา เผากิเลส จะเหมาะสำหรับท่านที่กำลังใจเข้มแข็ง กลายเป็นพอดีของท่านไม่ใช่การทรมาณตน

โปรดเวไนยสัตว์

สมัยนั้น อุปติสสะ และ โกลิตะ ประพฤติพรหมจรรย์อยู่ในสำนักของ สมุชชัยปริพาชก ในกรุงราชคฤห์ ทั้งสองได้ทักทิกันไว้ว่า ผู้ใดบรรลุอมตธรรมก่อน ผู้นั้นจักบอกแก่อีกผู้หนึ่ง

เข้าวันหนึ่ง อุปติสสะ ได้เห็น ท่านพระอัสสชิ กำลังเที่ยวบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ มีอริยาบทที่น่าเลื่อมใส เมื่อท่านพระอัสสชีกลับจากบิณฑบาต อุปติสสะจึงเข้าไปหา กล่าวว่า อันทริยของท่านผ่องใส ผิวพรรณของท่านบริสุทธิ์ผุดผ่อง ท่านบวชเพราะใคร ใครเป็นศาสดาของท่าน และท่านชอบใจในธรรมของใคร

ท่านพระอัสสชิตอบว่า พระมหาสมณะศากยบุตร ทรงออกผนวชจากศากยตระกูล เราบวชเฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้นเป็นศาสดาของเรา เราชอบใจธรรมของพระผู้มีพระภาคเจ้าองค์นั้น

อุปติสสะถามว่า พระศาสดาของท่านสอนอย่างไร แนะนำอย่างไร ท่านพระอัสสชிகล่าวว่า เราเป็นผู้บวชใหม่ เพิ่งมาสู่พระธรรมวินัยนี้ไม่นาน ไม่อาจแสดงธรรมให้กว้างขวางได้ แต่จกกล่าวเนื้อความโดยย่อแก่ท่าน พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า

ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ

พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น

และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น

พระมหาสมณะมีปกติตรัสอย่างนี้

อุปติสสะได้ฟังธรรมปริยายนี้ ดวงตาเห็นธรรมปราศจากธุลี ปราศจากมลทินว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดขึ้นเป็นธรรมดา

สิ่งเหล่านั้นทั้งมวลมีความดับไปเป็นธรรมดาได้เกิดขึ้นแก่อุปติสสปริพาชกในขณะนั้น

เวลาต่อมา อุปติสสะเข้าหาโกลิตะ เล่าเหตุการณ์ทุกอย่างให้สหายฟัง โกลิตะฟังธรรมปริยายนั้น ก็ได้ดวงตาเห็นธรรมเช่นเดียวกัน สองสหายจึงเข้าไปอำลาสุมัชชยผู้เป็นอาจารย์ แล้วเดินทางไปยังพระวิหารเวฬุวัน เพื่อเฝ้าพระพุทธองค์ พร้อมด้วยบริวารอีก ๒๕๐ คน

พระผู้มีพระภาคเจ้า ทอดพระเนตรเห็นสองสหายเดินมาแต่ไกล รับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า ตูก่อนภิกษุทั้งหลาย สหายสองคนนั้นคือ อุปติสสะ และ โกลิตะ กำลังมา ทั้งสองนี้แหละจักเป็น คู่อัครสาวกชั้นเยี่ยมของเรา

ครั้นถึงที่ประทับแล้ว สองสหายได้ชบสรีระลงที่พระบาทของพระผู้มีพระภาคเจ้า กราบทูลว่า ขอพวกข้าพระพุทธเจ้า ฟังได้บรรพชา ฟังได้อุปสมบทในสำนักพระผู้มีพระภาคเจ้า พระพุทธเจ้าข้า

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า พวกเธอจงเป็นภิกษุมารเกิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้ว พวกเธอจงประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบเถิด

เพราะเหตุที่พระอุปติสสะ เป็นบุตรของนางสารีพราหฺมณี และพระโกลิตะ เป็นบุตรของนางโมคคัลลีพราหฺมณี พระพุทธองค์จึงเรียกท่านตามนามของมารดาว่า สารีบุตร และ โมคคัลลานะ

เมื่อสหายทั้งสองบวชแล้ว เมื่อใดที่พระสารีบุตร ได้อยู่ในวิหารเดียวกันกับท่านพระอัสสชิเถระ เมื่อนั้นท่านจะเข้าไปอุปัฏฐากพระเถระด้วยความเคารพ ด้วยคิดว่าพระเถระผู้มีอายุนี้เป็นบูรพาจารย์ของเรา เราได้อาศัยท่านผู้มีอายุนี้ จึงได้รู้คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า แต่หาเมื่อใดมิได้อยู่ในวิหารเดียวกันกับท่านพระอัสสชิเถระ หากได้ทราบข่าวพระเถระอยู่ ณ ที่ใด ท่านก็จะหันหน้าไปทางทิศนั้น ให้อภัยด้วยเบญจางคประดิษฐ์และประคองอัญชลินมัสการ

ภิกษุทั้งหลายเห็นการกระทำนั้นแล้ว สนทนากันว่า ท่านพระสารีบุตรเป็นถึงอัครสาวกแต่ยังให้ทิศอยู่แม้ทุกวันนี้ ท่านคงจะยังละทิฐิของพวกพราหฺมณีไม่ได้กระมัง

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบด้วยโสตธาตุอันเป็นทิพย์ จึงรับสั่งให้หาภิกษุเหล่านั้นตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย สารีบุตรหาได้นอบน้อมทิศไม่ สารีบุตรเป็นผู้บูชาอาจารย์ เธอได้รู้พระธรรมเพราะอาศัยผู้ใด เธอจึงได้นมัสการนอบน้อมผู้นั้น ซึ่งเป็นอาจารย์ของตน

พระโมคคัลลานะ อุปสมบทแล้ว หลีกไปบำเพ็ญเพียรอยู่ ณ กัลลวาลมุตตคาม ในวันที่ ๗ ขณะที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่เกสกลาวิน โกลีเมืองสูงสมุทรคีรี ซึ่งอยู่ระหว่างกรุงเวสาลี กับกรุงสาวัตถี พระองค์ทราบด้วยพระญาณว่า พระโมคคัลลานะถูกความเพียรในการจงกรมบีบคั้นตลอด ๗ วัน นั่งเืองง่วงอยู่ในท่ายจงกรม จึงเสด็จไปปรากฏพระองค์ที่กัลลวาลมุตตคาม ประทานโอวาทว่า โมคคัลลานะเมื่อเธอมีสัญญาอย่างไร เธอพึงทำใจซึ่งสัญญานั้นให้มาก จักละความง่วงได้ หากยังละไม่ได้ เธอพึงปฏิบัติดังนี้

๑. พิจารณาถึงธรรมตามที่ได้สดับแล้ว ได้เรียนมาแล้ว
๒. สาธยายธรรมที่ได้สดับแล้ว ได้เรียนมาแล้วโดยพิสดาร
๓. ยอนช่องหูทั้งสองข้าง เอามือลูบตัว
๔. ลุกขึ้นยืน เอาน้ำล้างตา เหลียวดูทิศทั้งหลาย แหงนดูดาว
๕. ทำใจถึงอาโลกสัญญา ตั้งความสำคัญว่า กลางวัน หรือ กลางคืน ย่อมมีแสงสว่างเหมือนกัน
๖. อธิฐานการเดินจงกรม สำรวมอินทรีย์ ไม่คิดไปภายนอก
๗. สำเร็จสีหไสยา ช้อนเท้าเหลื่อมเท้า มีสติสัมปชัญญะในการนอน การหลับ และการตื่น

ดูก่อนโมคคัลลานะ เธอพึงศึกษาอย่างนี้แล จักละความเืองง่วงได้และเธอพึงศึกษาอย่างนี้อีกว่า เราจักไม่ถือตัวเข้าไปสู่ตระกูล เราจักไม่พูดถ้อยคำซึ่งจะเป็นเหตุให้หมัดเถียงกัน เราจักไม่สรรเสริญความคลุกคลีด้วยหมู่ชน ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิต แล้วตรัส ธาตุก็มีปฏิฐานว่าด้วยการพิจารณากาย ด้วยอำนาจธาตุ ๖ คือ ปลวรีธาตุ อาโปธาตุ เตโชธาตุ วาโยธาตุ

อากาศธาตุ และวิญญานธาตุ ว่าธาตุเหล่านั้นไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา ไม่ควรยึดมั่นด้วยตัณหาและทิฏฐิ

พระโมคคัลลานะ ปฏิบัติตามพระโอวาทของพระบรมศาสดาได้บรรลุอรหัตตผลแห่งตลอดที่สุดแห่งสาวกบารมีญาณ พระสูตรนี้จึงเป็นทั้งพระโอวาท เป็นทั้งวิปัสสนา สำหรับท่านพระโมคคัลลานะเถระ

พระสารีบุตร หลังจากอุปสมบทแล้ว ในวันที่ ๑๕ ขณะที่กำลังถวายงานพัดอยู่ที่เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระศาสดา ณ ถ้ำสุกรขาตา บนภูเขาชิลมณภูฏ ได้ฟัง ที่ฆนชสูตร ที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงแก่ที่ฆนชปริพาชก ผู้หลานชาย ว่าด้วยเรื่องทิฏฐิเป็นเหตุให้เกิดการวิวาท ทรงให้พิจารณาโดยความเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นความเจ็บไข้ เป็นความทรุดโทรม เป็นของว่างเปล่า เป็นของมีตัวตน ให้ละความพอใจในกาย ความเยื่อใยในกาย และทรงแสดงเวทนา ๓ อันอาศัยปัจจัยปรุงแต่งเกิดขึ้น มีความสิ้นไป สื่อมไป ดับไปเป็นธรรมดา ไม่ควรยึดมั่นด้วยทิฏฐิ พระสารีบุตรได้ยินพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส การให้ละธรรมเหล่านั้น การสละคืนธรรมเหล่านั้นด้วยปัญญาอันยิ่ง พิจารณาตามได้รู้ชัดแจ้งธรรมนั้น จิตของท่านหลุดพ้นจากอาสวะบรรลุอรหัตตผล แห่งตลอดที่สุดแห่งสาวกบารมีญาณ และปัญญา ๑๖ ณ ที่นั้น

ดวงตาเห็นธรรมปราศจากธุลี ปราศจากมลทิน เกิดขึ้นแล้วแก่ ที่ฆนชปริพาชกว่า สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีความเกิดเป็นธรรมดา สิ่งนั้นทั้งมวลมีความดับไปเป็นธรรมดา บรรลุเป็นพระโสดาบัน

ลำดับนั้น ที่ฆนชปริพาชก กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ข้าแต่ท่านพระโคตม ภาษิตของพระองค์แจ่มแจ้งนัก เปรียบเหมือนบุคคัลหงายของที่คว่ำ เปิดของที่ปิด บอกทางแก่คนหลงทาง หรือตามประทีปในที่มืด ด้วยคิดว่าผู้มีจักขุจักเห็นรูป ข้าพระองค์ขอถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าพระธรรมและพระภิกษุสงฆ์ ว่าเป็นสรณะ ขอท่านพระโคตมทรงจำข้าพระองค์ว่าเป็นอุपाสกผู้ถึงสรณะตลอดชีวิต จำเดิมแต่บัดนี้เป็นต้นไป

อรรถกถากล่าวว่า ท่านพระสารีบุตรเสมือนบุคคัลที่เห็นผู้อื่นกำลังบริโภคอาหาร แต่ตนเองบรรเทาความหิวลงได้ ทั้งที่มิได้บริโภคอาหารนั้นเลย

วันที่ท่านพระสารีบุตรบรรลุอรหัตตผล ในเวลาบ่ายมีการประชุมสงฆ์ ณ พระเวฬุวันวิหาร ที่เรียกว่า จาตุรงคสันนิบาต อันประกอบด้วยองค์ ๔ คือ

เป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ อยู่ในมาฆฤกษ์
ภิกษุ ๑,๒๕๐ องค์ มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย
ภิกษุทุกรูปล้วนเป็นพระอรหันตขีณาสพ ผู้ได้อภิญญา ๖
ภิกษุทั้งหมดล้วนเป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทา

ในที่ประชุมสงฆ์ครั้งนั้น พระพุทธองค์ทรงสถาปนาพระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะ ให้เป็น คู่อัครสาวก ตรัสว่า สาวกบารมีญาณของทั้งสองท่านนี้ ได้บำเพ็ญมาเต็มเปี่ยมแล้ว นับด้วยสองไขวกับอีกแสนกัป

จากนั้น ทรงแสดง โอวาทปาฏิโมกข์ ในท่ามกลางที่ประชุมสงฆ์ ณ เวฬุวันวิหาร อันมี
ภิกษุปรุมาณขฤลิ ๑,๐๐๐ รูป ภิกษุบริวารของท่านพระสารีบุตร และพระโมคคัลลานะอีก ๒๕๐
รูป ความว่า

ขันติเป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง
พระพุทเจ้าทั้งหลายตรัสว่า

นิพพานเป็นธรรมอันสูงสุด
ผู้ทำร้ายผู้อื่น ไม่ชื่อว่าเป็นบรรพชิต
ผู้เบียดเบียนผู้อื่น ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะ
การไม่ทำบาปทั้งปวง ๑
การยังกุศลให้ถึงพร้อม ๑
ทำจิตใจให้ผ่องใส ๑

นี่เป็นคำสอนของพระพุทเจ้าทั้งหลาย

การไม่กล่าวร้าย ๑
การไม่ทำร้าย ๑
ความสำรวมในพระปาฏิโมกข์ ๑
ความเป็นผู้รู้ประมาณในโภชนะ ๑
ที่นั่งที่นอนอันสงัด ๑
การประกอบความเพียรในอธิจิต ๑

นี่เป็นคำสอนของพระพุทเจ้าทั้งหลาย

ในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราพระองค์นี้ การชุมนุมสงฆ์เช่นนี้มีครั้งเดียว คือ
ในปีแรกหลังจากตรัสรู้แล้ว ๙ เดือน

กระถินข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๗ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนเมษายน ๒๕๔๔ (จบ)

ถาม : .....(ไม่มีเสียง).....

ตอบ : คนอื่นเขาไม่เก่งเลยไปนิพพานกันหมด พวกเรามันเก่งก็เลยอยู่กับอีกนาน ไม่ค่อยจะกลัวรอกัน มัชฌิมาปฏิปทาของแต่ละคนไม่เท่ากันมันเป็นไปตามกำลังใจ เป็นไปตามสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมมา เป็นไปตามบารมีที่สะสมมา อย่างหลวงพ่อบอกว่าวงกำลังใจของท่าน ก็คือ ทรงอารมณ์เกาะพระนิพพานไว้ตลอดเวลาไม่ยอมพร่องแม้แต่นาทีเดียว นั่นตอนที่ก่อนท่านจะบรรลุมรรคผล เราทำได้มั๊ยละ ? เป็นเราทำก็เครียดตายเลยใช่มั๊ยละ ? เพราะฉะนั้นตัวมัชฌิมาปฏิปทาของเรามันก็เลยไม่เหมือนกัน ทางสายหลวงปู่มั่นของท่านท่านจะต้องเข้มงวดขนาดนั้นเพราะสิ่งแวดล้อมที่หล่อหลอมมา การดำรงชีวิตเต็มไปด้วยความยากลำบากของชาวอีสานทำให้จะต้องปฏิบัติอย่างเข้มข้น กำลังจิตถึงจะยอมลงให้ อย่างที่หลวงตาบัวท่านบอกว่า นั่งสมาธิกันข้ามวันข้ามคืน นั่งกันกันแตก ลูกขึ้นมาี่ประเภทน้ำเหลืองนองเลย คือมันร้อนจนพองแล้วแตก นั่นนะ ท่านบอกว่าจิตถึงจะยอมลง ไม่อย่างนั้นมันก็ตื่นรอกะโดดโลดเต้นของมันไปเรื่อย คราวนี้แนวการปฏิบัติมันมีอยู่สี่แบบ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า สุขาปฏิปทา ขิปปากิณญา ปฏิบัติง่ายๆ บรรลุก็เร็ว ทุกขาปฏิปทา ขิปปากิณญา ปฏิบัติยากลำบากแต่บรรลุเร็ว ทุกขาปฏิปทา ทนธากิณญา ปฏิบัติลำบากบรรลุก็ยาก สุขาปฏิปทา ทนธากิณญา ปฏิบัติง่ายแต่บรรลุยากนะ ปฏิบัติง่ายบรรลุเร็ว ปฏิบัติง่ายบรรลุช้า ปฏิบัติยากบรรลุเร็ว ปฏิบัติยากบรรลุช้าก็ขึ้นอยู่กับว่าแบบไหนที่จะเหมาะสมกับแต่ละคนแต่ละสถานที่ ถ้าเอามัชฌิมาปฏิปทาของพระพุทธเจ้า ท่านอธิบายว่า เมื่อท่านนั่งลงไปแล้วแม่เลือดและเนื้อจะเหือดแห้งไปก็ตามที่ ชีวิตอนิทรีย์นี้จะเสื่อมสลายไปก็ตาม ถ้ายังไม่บรรลุมรรคผลเมื่อไหร่ท่านจะไม่ลุกขึ้น ถ้าเราไปตั้งใจอย่างนั้นก็ตาย เพราะว่าปัญญาไม่ได้ที่ท่านนี่

ถาม : หมายความว่า เจ้าตัวเองเป็นคนกำหนดใช่มั๊ย ?

ตอบ : ตัวเองควรจะรู้อะไรจะเหมาะสม เราดูเลยว่่าอันนี้เราขี้เกียจแล้วเรารู้ว่่าอันนี้เรายังขยันไม่พอ

ถาม : แสดงว่าเราก็ทำไปตามที่มโนสำนึกเราบอกว่า อันนี้ดี ใช่มั๊ย ?

ตอบ : ถ้ามันรู้สึกว่่าไม่ไหว ให้ฝืนต่ออีกหน่อยถ้าฝืนได้แสดงว่่าตัวนั้นเป็นตัวถีนมิทธะชวนให้ขี้เกียจ ถ้างองฝืนแล้วมันไม่ไหวจริงๆ ไปไม่รอดก็เลิกแล้วรักษาอารมณ์เอาไว้

ถาม : พระคำข้าว ป้องกันรังสีที่โทรศัพท์ได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ตั้งใจแล้วกัน ขนาดนิวเคลียร์ยังกัน โทรศัพท์ไม่น่าจะยาก

ถาม : นอกจากมีพระของหลวงพ่อกแล้ว มีพระของวัดอื่นมีชัยคะ ที่กันรังสีได้ ?

ตอบ : ที่ประกาศชัดๆ เลย ก็ของท่านเจ้าคุณนรฯ วัดเทพศิรินทราวาส ก่อนมรณภาพให้เขาเก็บก้อนกรวดที่บางบ่อ ท่านถือว่าเป็นบ่อเงินบ่อทอง เอามาอธิษฐานจิตให้ ท่านบอกชัดเลยว่กันนิวเคลียร์ได้

ถาม : กันรังสีได้ทุกชนิดเลย ?

ตอบ : คือสำนักอื่นๆ อาจมี ถ้าพระสงเคราะห์ให้ ก็กันได้แต่ท่านไม่ได้ประกาศชัดๆ อย่างนั้น ที่ประกาศชัดๆ อย่างนั้น ที่ประกาศชัดๆ ก็มีของหลวงพ่อก แล้วก็ของท่านเจ้าคุณนรฯ ท่านเจ้าคุณนรฯ ประกาศก่อนด้วย เพราะว่าเท่าที่จำได้ท่านเจ้าคุณนรฯ มรณภาพปี ๒๕๑๔ แต่ว่าหลวงพ่อกประกาศครั้งแรกว่า ของท่านกันนิวเคลียร์ได้ประมาณปี ๒๕๒๑

ถาม : เจ้าคุณนรฯ คือก้อนกรวด ลักษณะก้อนกรวดธรรมดา ?

ตอบ : ก้อนกรวด ปรุวิชาตุ สำนักอื่นๆ กันได้หรือเปล่าไม่รู้แต่สมัยนี้ฮิตกันจังเลย พรุ้งนี้ชัยมัย พระกริ่งจอมไทย เหยียบกันตายแน่ วัดสุทัศน์สร้าง คราวที่แล้วคนไป ๕,๐๐๐ กว่า มีพระ ๗๙๙ องค์ ไม่ดังก็ไม่ได้ ได้เหยียบกันตายจริงๆ แล้วพรุ้งนี้เขาประกาศเข้าตีห้า รับรองว่าพระไม่ต้องฉันทรอก ขนาดของหลวงพ่อกสร้างสมเด็จพระเจด็จองค์ปฐมชุดแรกมีแค่ ๓,๐๐๐ องค์ คนไปเป็นแสนเลย พอเสร็จพิธีไม่ฟังเสียงเคาน์เตอร์ มันโดดข้ามหมดเลย ทหารสามสี่คนเป่านกหวีดเท่าไหนไม่ฟังหรอก ทั้งเสียหลวงพ่อกวีรชวีรกระรูงกระริงเลย ของเราเราองไว้หนึ่งร้อยองค์ พอถึงเวลาออกมาก็จ่ายไปหมื่นแล้วเอาหนึ่งร้อยองค์ใส่ย่ามไป ปรากฏว่าร้อยองค์นั้นไม่เหลือ มันเห็น...เรื่องอะไรจะปล่อยให้ผ่านมือไปสมเด็จพระเจด็จองค์ปฐมรุ่นแรก รุ่นมีกริ่งนะ หลวงพ่อกสั่ง ๓๐,๐๐๐ องค์ พอช่างเขาถอดแบบแล้วซุ้มส่วนใหญ่จะหัก เพราะซุ้มนี้เล็กก็ จะบางพอดถอดแบบแล้วซุ้มหักก็ใช้ไม่ได้ก็กลายเป็นพระชำรุด ได้องค์ที่สมบูรณ์มา ๓,๐๐๐ องค์ พอออกจากงานนั้นเอาตมาเดินไม่ถึงกุฏิ มันเป็นลมตั้งแต่กลางทางก็เดินไปเรื่อย เดินไปกระทั่งถึงกุฏิแล้วก็นั่งลง คนก็ยังตามมาเป็นร้อยนะ ตามมาจะเอาพระ เราเองทั้งๆ ที่เป็นลมก็ว่ามันไปเรื่อย หูมันอื้อไปหมดแล้ว ไม่รู้ใครพูดอะไรบ้าง ลมมันออกหู คนมันก็ไม่สั่งเกตเลยว่พระหน้าซีดยังกะศพ คนมันรุมเข้ามาเป็นแสน ก็หายใจไม่ทันใจ...เป็นลม ขนาดทหารเป่านกหวีดมันยังไม่ฟังเลย ไอ้ที่มันแหวกวงล้อมได้ กระโดดข้ามเคาน์เตอร์ไปเลย

ถาม : แต่หลังจากนั้นก็ยังมี รุ่นสอง รุ่นสาม

ตอบ : รุ่นสองได้น้อย รุ่นสามไม่มี รุ่นสามจะเป็นล็อกเกิด

ถาม : มีแค่สองรุ่น

ตอบ : มีสองรุ่นสมเด็จพระเจด็จองค์ปฐม ถ้ารุ่นถัดมาก็เป็นหลวงพ่อกนี่นั่น รุ่นหลวงพ่อกยังมีแค่สองรุ่น ของหลวงพ่อกนี่ มีอยู่รุ่นหนึ่งที่เป็นรุ่นสี่เหลี่ยมที่วิมาลีทำ แล้วหลวงพ่อกท่านพุทธาภิเษกพระพุทธรูปแก้ว วิมาลีแอบเอาซุกเข้าไปในพิธี หลวงพ่อกท่านบอกว่คลานออกมาเลย ท้าวมหาซุมภুবอกว่ สั่งไว้แล้วถ้าพุทธาภิเษกพระพุทธรูป เขาตั้งไว้บูชาที่บ้าน มีแค่พานบายศรีก็พอ แต่การพุทธาภิเษกพระเครื่องที่เขาติดตัวอยู่ มันจะช่วยสะเดาะห้ด้วย เครื่อง

บวงสรวงต้องเป็นชุดใหญ่ สั่งแล้วไม่จำ ถ้าไม่ใช่น้องจะล่อให้สลบเลย แต่กลานนี้เมตตาแล้ว หลวงพ่อท่านจำได้ แต่วิมาลีไม่เข้าใจ ก็ซุกเข้าไปใน สีเหลืองที่แบบทรงหลวงพ่อดัดปากหน้า จะมีทอง มีเงิน มีทองแดง

ถาม : แล้วหลวงพ่อรู้ตอนไหนที่เขาแอบซุก ?

ตอบ : หลวงพ่อรู้ อีต่อนกลานแล้วนะ แล้วเขามาถึงก็แจกพระคนละชุดๆ หลวงพ่อบอก หลวงพี่ประทับใจ ว่าไปบอกพวกมันด้วยว่าเข้าพิธีใหม่ซะ หลวงพี่ประทับใจก็มีความหวัง บอก หลวงพ่อครับ มันไม่ติดสักนิดเลยหรือครับ (หัวเราะ) หลวงพ่อบอกเดี๋ยวถีบเลย พระท่านพูด คำไหนเทวดาท่านพูดคำไหนก็คำนั้น แล้วยังจะเอาชนิดหนึ่งอีก (หัวเราะ) ไม่ทัน...ท่านมรณภาพ ก่อนไม่ได้เข้าพิธีซ้ำ

ถาม : สรุปว่ารุ่นนั้นใครแขวน ก็ต้องไปเข้าพิธีใหม่ ?

ตอบ : รุ่นนั้นใครแขวนก็ต้องเข้าพิธีใหม่แล้วกัน น่าเสียดายว่ามีเหรียญทองคำด้วย ไม่ทัน... ท่านมรณภาพเสียก่อน เพราะว่าช่วงนั้นวันที่เป็นวันพฤหัสบดีหรือเป็นพรหมประสิทธิ์ หลวงพ่อ ส่วนใหญ่จะพุทธรักษาพระพุทธรูปแก้ว คล้ายๆ กับทำตุ่นไว้เพราะท่านรู้เวลาที่ท่านหมดแล้ว คราวนี้พวกเขาเวลาเขามืออะไรก็ยัดเข้าไปเรื่อย ไม่ได้ดูตาม้าตาเรือ

ถาม : หลวงพี่ สมเด็จองค์ปฐมรุ่นที่มีกริ่ง รุ่นที่สอง

ตอบ : รุ่นแรกมีรุ่นสองไม่มี รุ่นแรกมีกริ่งพอได้เข้ากันใหญ่ หลวงพ่อบอกว่าเป็นการ ปราสาทพระรัตนตรัย เลยเลิกใส่กริ่งไปเลย กริ่งนั้นคือโลหะขนวนที่หล่อสมเด็จพระองค์ปฐมองค์ ใหญ่

ถาม : คิดว่าเอาพระธาตุใส่ลงไป

ตอบ : ไม่ใช่ แต่รุ่นสองไม่มี เจาะไว้เฉยๆ

ถาม : พระคำข้าวที่หลวงพ่อบอกครับ ท่านฉันก่อนแล้วค่อยเสก ?

ตอบ : ของหลวงพ่อกันไม่ได้ฉันหรอก พระท่านมาถึงท่านก็ชี้เลย ว่าเอากับข้าวตรงนี้ เอา ข้าวค้ำนี้ ท่านก็ตักเลย หลวงพ่อกันถ่ายทอดวิชาให้ทุกอย่างแบบไม่มีการปิดบัง แต่พอถึง พระคำข้าวท่านบอกว่า ถ้าพวกคุณต้องการจะเรียน ผมไม่รู้จะสอนพวกคุณอย่างไร เพราะว่า พระท่านมาถึงท่านก็บอกว่า เอาข้าวตรงนั้น เอากับตรงนี้ เสกด้วยคาถาบทนี้ พอรุ่งขึ้นเปลี่ยน อีกแล้ว เอาข้าวอย่างนั้น เอากับอย่างนั้น คาถาอีกบทหนึ่ง บางทีคาถาซ้ำกันเจ็ดวัน บางทีไม่ กี่วันก็เปลี่ยนอีกแล้ว ท่านไม่สามารถจะบอกได้ เลยกราบเรียนหลวงพ่อบอกไม่เป็นไรครับ หลวงพ่อกันทำไว้เยอะๆ แล้วยัง เดี่ยวพวกผมตุนเอาไว้แจกเอง

ถาม : หางหมาก ก็เหมือนกันหรือคะ เคี้ยวไปเสกไป ?

ตอบ : หางหมากนั้นเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพราะว่าเรื่องของหางหมากนี่ เป็นการจับ อิริยาบถและสัมปชัญญะไปในตัวด้วย ส่วนอีกอย่างก็คือ ของหลวงพ่อกันที่เคี้ยวหมากนี่เป็น สัญลักษณ์ว่าพระท่านมาสงเคราะห์แล้ว ถ้าหากว่าพระท่านมาสงเคราะห์ หลวงพ่อกันจะ จินหมาก

ถาม : อ้อเธอ เมื่อไหร่เคี้ยวหมากแสดงว่า...โอ้ย...ไม่เห็นรู้เลย ไม่เห็นมีใครบอกเลย

ตอบ : ฉลาด ! เขารู้กันไปเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ ไอ้เปอร์เซ็นต์เดี่ยวนั่งอยู่นี่ (หัวเราะ) ที่ท่านเคี้ยวหมากเป็นสัญลักษณ์ว่าพระท่านมา มีอยู่วันหนึ่ง นั่งอยู่บนรถทัวร์ ได้ยินเสียงเป่ายานต์อยู่ข้างหูแล้วกลิ่นมันหอมมา โห ! มันอยากน้ำลายยืดเลย ตกใจ บอกหลวงพ่อกับหมากก็ไม่เอา ยานต์ก็ก็ไม่เอา แวนตาก็ไม่เอานะครับ ท่านถามว่าไม่ทำเอามั้ย เอาหรือไม่เอา โดนแน่ เจ็บเสียดิกว่า ไม่น่าเชื่อ มันจะอยากได้ขนาดนั้น มันอยากน้ำลายยืดเลย แต่ได้กลิ่นนะ เราก็ตกใจตายละหว่า ถ้าต้องไปเป่ายานต์ มันคงทุเรศมากเลย ก็เลยบอกท่านว่าไม่เอาสักอย่าง สังเกตได้ ที่ออกนอกวัดไป ไม่เป่ายานต์ก็หมากนะเจอกันเป็นแถวเลย ไอ้ของเรานี้ก็ยั้งดินรอตมาได้อยู่ทุกวันนี้

ถาม : หลวงตาวัชรชัยก็หมาก ?

ตอบ : ดูเอาเถอะ หลวงพี่อาจินต์อยู่ในวัดก็หมาก หรือยานต์ก็ แต่ส่วนใหญ่หลวงพี่อาจินต์จะเป่ายานต์แล้วพี่แกถ้าเป่าแล้วกลัวคนจะรู้แกล้งเปิดขวดดมเสร็จแล้วปิดใส่ยาม (หัวเราะ)

ถาม : แล้วหลวงพี่วัชรชัยล่ะคะ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน ต้องโดนจนได้แหละ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง

ถาม : หลวงพี่ด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็บอกท่านแล้วว่าไม่เอา ถ้าอยากจะใช้งานอย่าให้ทำอย่างนี้ คือมันจะทำให้คนลงนรกอีกเยอะ พวกที่ไม่เข้าใจนะ มันไม่พูดก็ไม่ว่า พอพูดแล้วมันเป็นโทษกับตนเอง จะกลายเป็นว่าเอาไปวัดรอยเท้าหลวงพ่อดูเลียนแบบหลวงพ่อ ซึ่งทั้งๆ ที่หลวงพ่อบรมพระในโบสถ์ ท่านบอกให้วัดรอยเท้าท่าน ท่านบอกว่าพระอรหันต์ทุกองค์ต้องปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าถึงเป็นพระอรหันต์ได้นะ ท่านเองก่อนที่จะเป็นพระนักเทศน์ที่ดีได้ ท่านก็ต้องวัดรอยเท้าครูบาอาจารย์ลอกแบบนักเทศน์ที่ดีเขา โดยการไปจำลีลา จำการเทศน์ของเขา ท่านบอกว่าถ้าใครเทศน์ดีบางที่ท่านจำทั้งกัณฑ์เลย จำแบบเราท่องจำนะ ถึงเวลาก็เทศน์เลียนแบบ ออกลีลาดูว่าเหมือนเขามั๊ย ท่านบอกว่านักเทศน์ถ้าหากประเภทที่เรียกว่า เทศน์ได้ไม่ถึงร้อยกัณฑ์นี่ยังเอาดีไม่ได้ ท่านบอกว่าให้ทุกคนวัดรอยเท้าซะ แต่ปรากฏว่าไม่มีใครกล้าวัด ไอ้เรากระดิกทำอะไรไม่ได้หรอก เขากล่าวโทษว่าวัดรอยเท้าครูบาอาจารย์ ทั้งๆ ที่ครูบาอาจารย์สั่งให้วัดแล้ว

ถาม : ถ้าเขาไม่สั่งนี่ ต้องทำแบบนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : ต่อให้ไม่สั่งก็ต้องทำ เพราะว่าถ้าไม่เลียนแบบครูบาอาจารย์จะไปเลียนแบบใคร ท่านบอกว่าท่านเอง ท่านก็ลอกแบบหลวงปู่ปานมา ไม่ลอกแบบครูบาอาจารย์จะไปลอกแบบแมวที่ไหน หลวงตาใจ พอโดนสอบสวนมากๆ แกดตะแตก ก็ถูกขังก็ต้องขี่แบบข้าง จะให้ขี่แบบหมาได้ยังไป (หัวเราะ) หลวงตาตะแตก พอหลวงตาขึ้นเสียง กรรมการสงฆ์ก็เจียบเจียงหลวงตาได้มั๊ยละ ลูกข้างก็ต้องขี่ตามข้าง (หัวเราะ)

ถาม : แต่มองแบบนี้แล้ว ไม่ได้มองว่าวัดรอยเท้า จะมองว่ามันเหมือนติดวัตถุ เราไม่เคยติดอะไรเราก็เลยไม่รู้

ตอบ : ก็ลองดูซิ

ถาม : ไม่เอา (หัวเราะ)

ตอบ : พอถึงเวลาจะรู้ สมัยหลวงปู่ปาน หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟัง ไปถึงก็กราบ กราบ กราบ หลวงพ่อครับทำไมหลวงพ่อเป่ายานัตถ์ครับ เอ้อ ! แล้วเดี๋ยวข้าจะให้เอ็ง หลวงพ่อครับ ทำไมหลวงพ่อนั้นหมากครับ เอ้อ ! แล้วเดี๋ยวข้าจะให้เอ็ง ท่านบอกว่าหลวงปู่ปานมรณภาพไม่ถึงเจ็ดวันหรือกมันไปควานหาเอง (หัวเราะ) ออกายขึ้นมาใจจะขาดต้องเอา แล้วเสร็จแล้วท่านก็เข้าใจว่าเวลาพระท่านสงเคราะห์จะแสดงสัญลักษณ์ให้ใจ ไอ้ของเราไม่เอาอะไรสักอย่างเดี๋ยว ก็เลยได้อย่างงี้มา แปลเป็นชัดๆ เลย

ถาม : ตาที่สามเหวอะคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ ตรงนี้ละ เห็นมั๊ยละ ต้ององคี่ใหญ่ถึงจะชัด ไอ้ของเราอยากดื่อดีนัก ท่านก็เลยเฉาะหน้า

ถาม : แล้วมีตลอด หรือเฉพาะเวลาที่ท่านสงเคราะห์ ?

ตอบ : สงสัยมันจะตลอดไปเลย มันอยากไม่เอาดีนัก

ถาม : ก็ยังดีนะ ยังดูดี

ตอบ : (หัวเราะ) ไอ้ไหนก็เบี้ยวได้ ไอ้นี้ก็เบี้ยวได้ ไม่รู้ทำไง ขึ้นบอกว่าให้มันไม่เอาแน่ เฉาะกบาลมันซะเลย

ถาม : ถ้าพระติดหูหรือนี้คงไม่เกี่ยวใช่มั๊ย ?

ตอบ : ไม่แน่ อาจจะเกี่ยวก็ได้ ก็ต้องดูว่าไม่มีอะไรเลย อยู่ๆ ก็อยากบูหรื่นขึ้นมางี้

ถาม : ปกติท่านก็ไม่สูบใช่มั๊ย ?

ตอบ : เรื่องของบูหรื่น ถ้าวินัยไม่ห้ามก็ไม่ต้องไปตำหนิใคร หานรกใส่ตัว มีรายหนึ่งคลานๆ ไปหาหลวงพ่อกี่สายลม ไอ้เราก็นั่งอยู่ด้านข้างไปถึงก็หลวงพ่อบอกผมว่าหลวงปู่แหวนนี่กระทั่งพระโสธำบันก็ยังไม่ได้เป็นเลยครับ หลวงพ่อบอกว่าแกเป็นหรือยัง ? ยังครับแล้วเสือกไปรู้เรื่องเขาได้ยังไง ? บอกหลวงปู่แหวนสูบบุหรี่ บอกพ่อกๆ ไอ้เรื่องควรหรือไม่ควร พระเขารู้ เรื่องของบูหรื่น เรื่องของยานัตถ์ มันเป็นเรื่องของประสาทร่างกายต้องการ จิตท่านไม่ได้ต้องการหรือก แล้วอีกคนหนึ่งไปถามอะไร หลวงปู่ชอบวัดถ้ำผาบึง วัดป่าสัมมานุสรณ์ หลวงปู่ชอบระยะหลังนี้ ท่านไปไหนต้องเข็นรถเข็นไป แต่ว่าท่านก็ยังสูบบุหรี่อยู่ คนก็ไปถามว่าหลวงปู่ทำไมไม่เลิก ? ท่านก็บอกว่าสูบมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ก็สูบจนตายนั่นแหละ (หัวเราะ) พระวินัยไม่ห้าม ไม่ต้องไปยุ่งกับพระเลย เพราะพระวินัยคือศีลพระ ห้ามแล้วท่านก็เลิกเอง

ถาม : แต่เฮโรอิน กัญชา ห้ามใช่มั๊ย ?

ตอบ : อันนั้นไม่ได้ห้ามเหมือนกัน แต่พระพุทธเจ้าท่านมีมหาปเทศ คือข้ออ้างใหญ่อยู่สี่ข้อ สิ่งใดไม่สมควร สงเคราะห์เข้ากับสิ่งที่ไม่สมควร ถือว่าไม่สมควร พระเขามีสติสัมปชัญญะจะนั้นไม่ใช่เพียงแต่ว่ามันผิดธรรมผิดวินัยหรือก มันผิดกฎหมายบ้านเมืองด้วย ใครเขาจะทำยกเว้นสมัยนี้เขาว่าสามหมื่นกว่าองค์ติดยาบ้าใช่มั๊ย ? นิมนต์ท่านเหอะ

ถาม : อยากถามครับ เรื่องเดินจงกรม

ตอบ : ทำไมละ ?

ถาม : หลวงพี่มีปฏิบัติทางด้านนี้ยังไง ?

ตอบ : นึกได้ก็เดิน

ถาม : แล้วเวลาเรากำหนดรู้นี่...?

ตอบ : กำหนดรู้ก็จับอริยาบท เทำไปทางไหน มือไปทางไหน ถ้าหากว่าจิตมันละเอียด ขนาคเส้นขนเส้นไหนมันโดนลมทางไหนมันยังรู้เลย สำคัญที่สุดก็คือว่าจับอารมณ์ภาวนาให้ ได้ แรกๆ ใครเดินจงกรมแล้วจับลมสามฐานได้นี้ยอมไหวเลย เคยให้รุ่นน้องไปลองดูหลายองค์ แล้ว พอจับลมสามฐานแล้วก้าวไม่ออก มันติดจึก เพราะว่าลมสามฐานมันเป็นกำลังของ ปฐมฌานเขาอย่างน้อย ปฐมฌานนี้ติดกับประสาทมันเริ่มแยกออกจากกันแล้ว ถ้าไม่คล้องตัว จริงๆ เดินไม่ได้หรอก

ถาม : จะสลับกันละครับ จับลมบีบ แล้วก็หยุดค่อยก้าวไป

ตอบ : ถ้าคล้องตัว จับลมมันก็เดินได้ ค่อยๆ ทำ

ถาม : เวลาที่ตรวจให้กับครูบาอาจารย์ อย่างเช่นว่าตอนนั้นตรวจให้หลวงพี่ไชย์คะ แล้วไม่พบอะไร ครั้งนี้ลักษณะเดียวกัน ก็แทบจะไม่พบอะไรที่เป็นตัวการที่จะให้เกิดเหมือนกัน

ตอบ : ถามท่านว่า ท่านคิดว่ามันเป็นโรคอะไร แล้วก็บอกมา แล้วจ่ายยาไปตามที่ท่านบอก

ถาม : ท่านบอกว่า ร้อนๆ หนาวๆ เหมือนเป็นไข้

ตอบ : ถามท่านว่าคิดว่าเป็นโรคอะไร ถ้าท่านบอกว่าเป็นโรคอะไรก็จ่ายไปตามนั้น

ถาม : คะ แล้วก็ถ้าเป็นประเภทโรคเวร โรคกรรม ทำยังไงคะ ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ต้องปล่อยท่าน

ถาม : เวลาคิด เวลากำหนดระยะเวลาานานๆ ถ้า ตา หู ลิ้น ใจ มันจะมีประสาทสัมผัส แล้วเวลาใจมันออกมา มันออกมาทางไหนคะ จับไม่ทันเลย

ตอบ : จับไม่ทัน เขาระวังตรงใจ อย่าไประวังตรงตา หู จมูก ลิ้น

ถาม : มันขึ้นมาจากอะไร ไม่ต้องระวัง มันขึ้นมาจาก

ตอบ : กำหนดใจเหมือนกับตัวเรานั่งอยู่ในห้องว่างๆ เรานั่งในห้องว่างๆ ประตूमันอยู่ตรง หน้า อะไรเข้ามามันจะรู้ นึกออกมั๊ย ? เหมือนอากาศมันมาเยี่ยม โผล่หน้ามาก็รู้แล้ว ไอ้ที่มาจาก ตาละนะ ต้องระวังไว้ เดียวมันจะเข้าใจเราได้ ไอ้ที่มาจากหู ต้องระวังไว้ เดียวมันจะเข้าใจ เราได้ หูกับตามันมาเร็วที่สุด

ถาม : ยิ่งพอหัน หูกับตา แต่ใจมันไม่ชัด

ตอบ : นั่นแหละ คือระวังใจตัวเอง หกตัวระวังใจตัวเอง แล้วอย่าให้มันเข้ามาในใจ แล้ว จะไปเสียเวลากำหนดมันทำไม ภาวนาให้จิตทรงเป็นฌาน มันก็รู้รอบแล้ว ถ้าเราจับลม หายใจ เข้าออกได้ สังเกตมั๊ยมันจะกินเราไม่ได้เลย มันปิดหมด

ถาม : ช่วงจับบางที่มันแน่น มันแน่นหน้าอก มันจุก

ตอบ : อាកารอย่างนั้น บางที่เป็นขั้นตอนของการไปให้รู้ว่าตอนนี้อารมณ์ใจตรงตัวแล้ว เราเองเราก็จับอาการนั้นเอาไว้ ถึงเวลาถ้าอาการนั้นมันแน่นขึ้นมา เราก็รู้ว่าตอนนี้อารมณ์อยู่ในระดับที่จะฟังตัวเองได้ แล้วเราก็ระวังได้ บางที่บางอย่างอาการในร่างกายไม่เหมือนเขา มันเกิดขึ้นเราก็ต้องรู้ไว้ จริงๆ แล้วอาการมันแน่นเข้ามา บางทีเย็นเหมือนกับชูก้นน้ำแข็งในอก ก็มี คอยสังเกตตัวเองว่าของเราต่างกับของเขานิดหน่อย พออารมณ์ใจถึงตรงนั้น แล้วดูซิว่าสติพร้อมมั๊ย ถ้าสติพร้อมก็คือ อាកารของการทรงฌาน อย่างน้อยๆ เป็นอาการของอุปจารฌาน

ถาม : ช่วงนี้บางที่มันเฉยๆ มันไม่ค่อยรับอารมณ์ใครมันไม่ค่อยคลาย

ตอบ : ก็ดีแล้ว ของเรา เราต้องคลายอารมณ์ให้เป็น ต้องใช้ตัวปัญญาเป็น เราต้องรู้ว่าทุกคนต้องคิดว่าสิ่งที่เขาทำนั้นดีแล้ว เขาถึงทำ ในเมื่อสิ่งที่เขาทำนั้นมันดีแค่นั้นมันถูกแค่นั้น มันยังไม่ดีจริง มันยังไม่ถูกจริง เราก็ให้อภัยเขาเถิด เพราะว่าเรื่องทั้งหลายเหล่านั้นเราเคยทำมาแล้ว ในเมื่อเราเป็นผู้ที่ผ่านมาก่อน เราก็คือบรรพบุรุษของเขา ต้นตระกูลของเขา เราก็คือตัวพ่อ ตัวแม่ของเขา ลูกหลานมันทำตาม มันเดินตามรอยมา เราจะไปโกรธลูกโกรธหลานได้ยังไง เราก็ควรที่จะรักจะเมตตาเขาว่า เขาไม่สามารถก้าวข้ามมาตรงนี้ ไม่เห็นว่ามันสิ่งที่เขาทำมันเป็นทุกข์เป็นโทษต่อเขายังไง เขาก็ยังทำอยู่ เราก็อย่าโกรธเขาเลย ควรให้อภัยเขา ถ้าเราคิดเป็น เราคลายอารมณ์ของเราเป็น มันจะไม่สะสม ถ้ามันไม่สะสมโอกาสระเบิดมันไม่มี แต่ส่วนใหญ่แล้วคิดไม่เป็น ทำไม่เป็น คลายอารมณ์ไม่เป็น สะสมอยู่ที่ระเบิดกัมมะโยนิ กัมมะพันธู์ กัมมะปฏิสสรโณ คือ มีกรรมเป็นทนายท มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย นั่นเป็นเผ่าพันธุ์ทางกรรมของเรา เราข้ามมาแล้ว เราข้ามตาม นั่นมันเป็นทนายทของเรา เราจะไปโกรธไปเคืองทนายทตัวเองได้ยังไง เราทำเอาไว้แต่ๆ ก่อนหน้านี้เราก็เป็นอย่างนั้น ตอนนี้เราก้าวข้ามมาแล้ว เราโชคดี เขายังไม่สามารถก้าวข้ามมาได้ ไม่น่าโกรธหรอก น่าสงสารมากกว่า

ถาม : ให้เฉยๆ หรือเตือนคะ ?

ตอบ : คิด คิดให้เป็น ใช้ปัญญาให้เป็น มันจะปล่อยวางได้ แล้วมันจะไม่สะสมอารมณ์ไว้

ถาม : ไม่ต้องไปเตือน ?

ตอบ : ไม่ต้องไปยุ่งอะไรกับเขาเลย ดูที่ตัวแก้ที่ตัว เรื่องของคนอื่นทุกข์คนอื่นเขา

ถาม : คือขออะไรบางอย่าง ซึ่งคิดพอจะแก้ไขและช่วยเหลือได้แต่มันทำไม่ได้ เช่นง่ายๆ เลย กับครูบาอาจารย์ที่รักและเคารพนับถือ (ฟังไม่ชัด...ถามเรื่องการช่วยสงเคราะห์บุคคล)

ตอบ : เราต้องยอมรับว่ากฎของกรรมมันมี อันนั้นนะเราทำบุญ เราตั้งใจของเราดีแล้ว ผลบุญมันมีด้วย แต่ว่าวาระกรรมของเขามันยังสูงอยู่ มันก็บึงอยู่ มันก็กอดอยู่ เราเองเราไม่สามารถฝืนกฎของกรรมได้ ตัวครูบาอาจารย์ท่านยิ่งต้องยอมรับกฎของกรรมยิ่งกว่าเราอีก ใครเขาจะมาเสียเวลาโกรธเสียเวลาเคืองกัน มาชี้โทษอะไรเรานะ มันไม่มีหรอก เราทำโดยเจตนาดี เพียงแต่ว่าเราทำของเราเต็มความสามารถแล้ว อย่าเก็บมากังวล ตัวเก็บมากังวล

นี่แหละเป็นอารมณ์ของปุถุชนทั่วๆ ไป มันจะพาเราลงนรก เพราะจิตมันหมอง ดูอย่างที พระท่านทำสมาธิ ท่านทำก็คือทำเฉพาะหน้า ทำดีที่สุดแล้ว ถ้ามันได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น นั่นคือการยอมรับกฎของกรรม ทำดีที่สุดเท่าที่เราทำได้ ถ้าหากว่ามันดีที่สุดแล้วผลมันไม่ได้ อย่างใจของเรา เราก็ต้องยอมรับว่ากฎของกรรมมันมีอยู่ แก่ไขด้้นรนทุกวิธีทางแล้วไม่สามารถที่จะทำได้แล้ว ต้องยอมรับมันบ้าง เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ดูที่ตัวแก่ที่ตัว เรื่องของคนอื่นเป็นเรื่องของโลกทั้งสิ้น เราแก้ไขโลกไม่ได้ เราต้องแก้ไขที่ตัวเราเอง

ถาม : แต่บางครั้งอย่างงานทางโลกนี้ มันจำเป็นต้องทำให้เสร็จ บางทีมันก็ต้องอะไรกับคนอื่นหลายๆ อย่าง เพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ของตรงนี้

ตอบ : เราก็ทำแค่หน้าที่ของเรา แล้วหน้าที่นั้นก็อย่าให้ละเมิดกรอบของศีลห้าแล้วกัน เชื่อว่าหน้าที่เราทุกอย่างคงไม่ต้องฆ่าใคร คงไม่ต้องประเภทลักขโมยใคร ไม่ต้องแย่งคนรักของใคร ไม่ต้องไปโกหกใคร แล้วก็ไม่ต้องไปกินเหล้าแน่นอน เพราะฉะนั้นทำไป ทำเฉพาะในกรอบของเรา ถ้ามันจำเป็นต้องโกหก เราใช้คำว่าต้องจำเป็น ถ้ามันจำเป็นต้องโกหกเราก็ไม่ต้องโกหกทั้งวัน พ้นจากตรงจุดนั้นเมื่อไหร่ก็ตั้งใจรักษาศีลของเราให้บริสุทธิ์เหมือนเดิม เพราะฉะนั้นยี่สิบสี่ชั่วโมงเราไม่ได้ขาดทุนตลอดแน่นอน

ถาม : เห็นว่าเจอกันทางจิตได้ แล้วจะเจอกันทางกายอีกทำไมล่ะครับ ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าไม่เกินกฎของกรรมก็จะตะเกียกตะกายไปด้วยกำลังร่างกายของตัวเอง พระนะเขายอมรับกฎของกรรมมากกว่าเรา อะไรที่ร่างกายมันยังทำได้ ก็ต้องใช้ร่างกายทำไปก่อน ไม่ใช่อะอะไรก็ใช้ความเป็นทิพย์ ใช้โน่นใช้นี่ ไอนั้นต้องใจ อีตอนบ้อท่าจริง ๆ

ถาม : แต่ถ้าไม่ฝึกใช้ ก็ไม่ชำนาญ ?

ตอบ : ก็มันฝึกเสียจนชำนาญแล้ว ไม่จำเป็นต้องไปใช้ด้วยการฝึกใหม่ (หัวเราะ) ก็ใช้อยู่ ก็ใช้วิธีโน่นไปข้างบน

ถาม : เคยเรียนบอกหลวงตาว่าหลวงที่เป็นมะเร็ง หลวงตาว่า หลวงที่จะตัดขงน้อยไปแต่พอตัว

ตอบ : อย่างพวกเราคงไม่ได้ตายง่าย ๆ รอก มันรอดมากี่ตาบต่อที่ตาบแล้วก็ไม่รู้ ตอนนั้นไม่มีซั๊กตาบตันจะตายก็ตกลงละ

ถาม : มันเป็นได้จากไหน ?

ตอบ : ตอนแรกมันเป็นที่ข้อเท้า หมอเขาเจาะแล้ว เขาก็ทำหน้าที่ฝึก เราก็ปล่อยมันมาตั้งหลายปี ไม่ได้สังเกตอะไร เพียงแต่ว่าตอนนั้นไปเดินธุดงค์ เจ็บเสียจนจะเดินไม่ได้ แปลกใจ... พอหมอเขาเจาะ เขายอมรับว่ามันกินจนถึงประสาทชาแล้วเขาก็ไม่กล้าพูด เราเลยเดินคอกถามว่า มันไม่มะเร็งหรือเปล่า ? หมอเขาบอกว่าใช่ บอกว่าพวกหนู พวกไฟ พวกปาน โอกาสมันจะกลายเป็นมะเร็งมันมี เพราะฉะนั้นต้องระวังให้ดี มันทำจะจริงตรงที่ตำราหมอแผนโบราณบอก เขาบอกว่ามะเร็งนี้มันเหมือนกับรังผึ้ง รังมด ถ้าไปตีรังมันเมื่อไหร่มันก็กระจายพรวดเลย มันถึงได้ไปขึ้นตรงโน้น ตรงนี้ให้ทั่วไปหมด เท่าที่สังเกตก็คือตรงข้อพอดีหมด ที่

เท่าก็ตรงข้อเท่า ด้านนี้ก็ข้อ ตลกนะ มันเหมือนกับต้องกินที่ข้อยังงั้น

ถาม : เป็นเพราะกรรมหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เปล่า แค่ไปวางขวากข้างเท่านั้น (หัวเราะ) หนักกว่าม้าอีก กองทัพสมัยก่อนนี้เขากลับข้าง ถ้าข้างมาที่ค่ายพักแรม ก็วางขวากดักมันไว้ ขวากก็คือโคนไม้ไผ่ หลาวให้แหลมเบียดเลนไฟแข็งไปก็เลย แล้วฝังดินไว้ครึ่งหนึ่งเหยียบไปเต็มๆ ดิน เมื่อไหร่ก็ไม่ต้องไปไหนเลย นี่มันเศษๆ แล้ว ไม่ใช่เงินต้น ไม่ใช่ดอกเบีย

ถาม : ทำคนเดียวหรือคะ ?

ตอบ : คนอื่นเขาก็ทำ ก็เจออย่างอื่นไปมั่ง อาตมาไม่โดนรถปุนกระที่บก็บุญโขแล้ว (หัวเราะ) หลวงตาโดนรถปุนกระที่บ มีเยี่ยงอย่างที่ไหนปีกอัพนรถขนปุน ถึงปุนดินถล่มไปทับเข้า โทรไปหาหลวงตายังช้า แกบอก...ตัดปอดไปกลีบหนึ่ง ตับส่วนหนึ่ง ม้าม ถูงน้ำดี แล้วก็ล่าไส้แฮม ! หลวงตา ถ้าเป็นผม ผมจะพกตะไคร้ ใบมะกรูด พริก เข้าไปในนั้น หลวงตาบอก เออ ! ฟืนขึ้นมากูจะแตกด้วย (หัวเราะ) รู้กัน ไ้อ้เราะจะใส่หม้อต้มยาเลย หลวงตาบอก เออ ! ฟืนขึ้นมากูจะแตกด้วย (หัวเราะ)

ถาม : ก็ต้องมีถังออกซิเจน ?

ตอบ : ของหลวงตา ท่านก็รู้จักเตรียมท่านเอง

ถาม : ของท่าน ท่านบอกว่าต้องเอาไปสองถัง ถังเล็กกับถังใหญ่

ตอบ : เผื่อไว้ เผื่อหมด เวลาวาระกรรมมันเข้ามานี่ ประเภทเหลือถึงละชนิดละก็ช่วยเลย เพราะฉะนั้นต้องสลบถึงให้ดีเผื่อไปเอาประเภทจวนหมดกับจวนหมดละก็แย่นั่น หลวงปู่มหาอำพันใจ หลวงปู่มหาอำพันมันเอาช่วงเข้าห้องน้ำ ของหลวงปู่มหาอำพันปกติให้ออกซิเจนอยู่บนเตียง พอตอนท่านเข้าห้องน้ำ หลวงพี่มนตรีท่านก็ไปทำความสะอาดเตียง ไม่ได้ยินเสียงหลวงปู่เรียก กว่าจะพุงหลวงปู่มาถึงเตียงหมดลม ปอดท่านเป็นถุงลมโป่งพอง มันรับออกซิเจนได้น้อยอยู่แล้ว เตือนท่านแล้ว บอกว่าประมาณสองสามนาที่แล้วก็เอาอกให้ปอดมันทำงานเองบ้าง ปอดเราพอมันได้ออกซิเจนบริสุทธิ์ไปเรื่อยมันก็ซีเกียจ มันก็ไม่ทำงาน เพราะฉะนั้นสังเกตดูว่า ถ้าหากญาติโยมของเรา ถ้ายังต้องการให้เขาอยู่ ถ้าให้ออกซิเจนพอเห็นอาการดีขึ้นเอาออกเลยถ้าไปให้อยู่ตลอดๆ ปอดมันจะพังเร็ว ลองสังเกตดูพวกให้ออกซิเจนยาวๆ ไม่รอดสักราย ออกซิเจนหมดเมื่อไหร่ก็เสร็จ อาตมาเฝ้าไข้มาสิบกกว่าปีซาบซึ่งดี เฝ้าพ่อมาหกปี เฝ้าแม่สามปี หลวงปู่สี่ปี จนกระทั่งหลวงพี่มนตรีโดนโยมด่า ต่าจมดินเลยล่ะ เขาบอกว่าหลวงพี่เล็กเฝ้าเท่าให้หลวงปู่ไม่เป็นอะไร แกเฝ้าแป็บเดียวตาย วาระมันมาถึงนี่คนอยู่นี่ช่วยทุกรายเลย จริงๆ มันโทษกันส่งไป ถึงเวลาหน้ามีตขึ้นมากความรักครูรักอาจารย์ใครอยู่ใกล้ก็ช่วยไป หลวงพี่มนตรีแกมานั่งบ่นให้ฟัง บอกผมนี่หมาเลย

ถาม : แกพลาดจริงๆ ไม่ใช่หรือคะ ?

ตอบ : พลาดนั้นก็พลาดอยู่ แต่เราก็ต้องเข้าใจว่าโอกาสมันพลาดมันมี พอส่งหลวงปู่เข้าห้องน้ำเสร็จแกก็มาทำความสะอาดเตียง ไม่ได้ยินเสียงหลวงปู่เรียก หลวงปู่ท่านหายใจไม่ทัน

เสียงท่านก็คงจะเบา กว่าจะคิดกว่าจะแก้ไขมันก็สายเสียแล้ว ในห้องน้ำก็มีครบทุกอย่างขาดออกซิเจน (หัวเราะ)

ถาม : หลวงพี่ดำนั้นช่วงนั้นไปอยู่ด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ไป ทุกคนไปด้วยความปรารถนาดี จำไว้ เพราะฉะนั้น อะไรหนักนิดเบาหน่อยก็ต้องอภัยให้กัน การให้อภัยและความสามัคคีสำคัญที่สุด บรรดาครูบาอาจารย์ต่างๆ ไม่มีปัญหาหรอก มันไม่มีปัญหาตัวลูกศิษย์เสียเยอะ ต่างคนต่างเป็นนักปฏิบัติเพื่อลด ละ เลิก ในกิเลสต่างๆ มันต้องยิ่งทำยิ่งก้าวหน้า ไม่ใช่ยิ่งทำยิ่งถอยหลัง แต่เท่าที่พบก็คือว่าส่วนใหญ่ไปทะเลาะกัน เอากิเลสไปชนกัน เพราะฉะนั้นเราอยู่ในลักษณะนั้นมันต้องให้อภัยและรักษาความสามัคคีของหมู่คณะ อะไรพ้ออภัย พ้ออดทนกันได้ ก็ต้องอดทน ต้องอภัยกัน เขาทำเพราะคิดว่าสิ่งนั้นดีแล้ว เขาถึงทำ ในเมื่อเขาเห็นว่าดีแม้สิ่งนั้นๆ ไม่ได้จริงปัญญาของเขายังไม่ถึงเราไม่ควรจะโกรธเขา มันน่าสงสารนะให้อภัยเขาเถิด ลูกศิษย์เขาไม่รู้ ยัดให้เขาไม่รับก็ปล่อยมันเถอะ (หัวเราะ) สอนกระดานดำก็ได้วะ

ถาม : ถ้าเราไม่สนใจเขาเลย มันถูกมั๊ยคะ ?

ตอบ : มันเป็นปัญญาอย่างหนึ่งนะ ถ้าเรารู้ว่ากำลังของเราไม่ถึงไปปะทะกันซึ่งๆ หน้า ไม่ว่าจะแค่ตาเห็น หูได้ยิน หรือว่าต้องพูดต้องคุยกันอะไรก็ตาม รู้ว่าจะทำให้เราอารมณ์เสียก็อย่าไปยุ่งกับเขาเลย มันเป็นตัวปัญญาเหมือนกัน หลวงปู่หล้าท่านบอกว่า หัดเป็นนักหลบชะบังอย่าเป็นนักรบอย่างเดียว รู้ยู่ว่ารบไม่ชนะแล้วไปรบ ท่านถือว่าไม่ฉลาด

ถาม : ถ้าจำเป็นต้องชน ?

ตอบ : ถ้าจำเป็นต้องชน ก็พยายามอย่าชนจังๆ แล้วกัน ยังไงๆ รักษาชีวิตเขาไว้บ้าง

ถาม : เวลาเราโกรธใคร รู้สึกมันสะเทือน เราจะกลับตัวยังไงให้เร็วที่สุด ?

ตอบ : เร็วที่สุด กลับไปภาวนา ถ้าได้মনโหมยทริสังอารมณ์ใจขึ้นพระนิพพานไปเลย การที่เราเกาะพระนิพพานเป็นการตัดกิเลสที่อัถโนมัตที่ที่สุด รัก โลก โกรธ หลง มันกินใจแต่ร่างกายเท่านั้น กินใจไม่ได้ ถ้าใจไม่อยู่ไปปรุงไปแต่งกับมัน มันไม่สามารถทำอันตรายเราได้ ผ่นไปนิพพานดีกว่า เคยชนกับแสงชัย สมัยคราวาสยีนคุยกันอยู่เราก็เลยพึงเจียบไปเลยเจียบไปหลายนาที พอล้มตาศื้นขึ้นมา แสงชัยถามว่าอะไร บอกว่ายาบอกว่าอย่าไปคุยกับอัครพาลโธ้ย ! มันโกรธฉิบหาย (หัวเราะ) แล้วคืนนั้นมันก็ได้ดี ไฉนต้องให้โกรธมากๆ พอโกรธมากๆ แล้วอารมณ์ใจมันจะอยากทำ เขายังทำได้ ทำไมถูกทำไม่ได้ยังงี้

ถาม : อ้อ ! มีหน้า เห็นโกรธบ่อย

ตอบ : ความจริงท่าน่ารู้ว่าถ้าแหยมารูปนี้แล้ว เราพูดต่อเมื่อไหร่จะโกรธ แล้วเดี๋ยวมันจะตะกายขึ้นมาจากเอง คือยังงี้ก็ต้องตะกายไปต่อว่าอย่าให้ได้มันไปด้วยอำนาจกิเลส (หัวเราะ)

ถาม : เหลือเชื้อ

ตอบ : ที่บางคนเขาพูดเล่นว่า ตัณหาพาสู่พระนิพพาน รู้สึกว่ารายนี้จะทำได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ? ความจริงตัวยากนี้ธรรมเขาเรียกว่า ธรรมฉันทะ คนมันดันว่าอยากแบบตัณหา ก็เลยว่า

ค้นหาพาสู่พระนิพพาน

ถาม : แล้วเวลาเราเจอคน...(ฟังไม่ชัด)...ตัวเรามีจุดร่วมกับเขา

ตอบ : ใส่เกราะไว้ เรามีศีลกับสมาธิเป็นเกราะของเรา ใช้สมาธิเป็นเกราะของเรา ใช้สมาธิควบคุมอารมณ์ของเราให้อยู่ในกรอบ มีศีลเป็นที่ไป ถ้าหากว่าเกินกรอบของศีลก็ไม่ยุ่งด้วย เอาแค่ศีลของเรา ใส่เกราะไว้ ไม่ว่ามันจะมาระดับไหนก็ตามไม่ไปพันเขตนั่น เติมที่แค่ศีลทำเกินศีลห้าไม่คบด้วย

ถาม : บางที่เขามาวุ่นวายกับเรา ?

ตอบ : วุ่นวายนะสนุก ถ้ารักษากำลังใจเรานิ่งๆ เฉยๆ ได้ แล้วดู จะสนุก มันเหมือนยังกับดูใครมันทำอะไรบ้าง บอจ อยู่ตรงหน้า บางที่มันก็เหมือนทหารก็ไร้เดียงสาไปเลย เรื่องแค่นั้นไม่น่าทำ มันก็ทำ ไม่น่าจะโกรธมันก็โกรธ เลยกกลายเป็นนั่งสนุกอยู่คนเดียว กลายเป็นนั่งยิ้มมองไปเรื่อย

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : เขารู้ว่ามันเป็นข้อสอบ แต่ก็สอบตกอยู่เรื่อยตอนทดสอบของนักปฏิบัติมันมาทุกวินาที แล้วทุกแง่มุม ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเรา มันอยู่ในสี่หัวข้อใหญ่ๆ ก็คือ ราคะ โทสะ โหระ แต่ข้อสอบมันออกมาได้เป็นหมื่นเป็นแสน ถ้าหากว่าเราไม่ระมัดระวังเมื่อไหร่ผลเมื่อไหร่มันเข้ามาสู่ในใจทันที โดยเฉพาะตัวกระทบกระทบกัน พื้นฐานมาจากโทสะ เขาเรียกปฏิฆะ คืออารมณ์กระทบ เหมือนกับสะเก็ดไฟกระเด็นไปถูกเชื้อควันมันขึ้น ถ้าเราไม่ระวัง มันเป็นโทสะ มันจะไหม้ขึ้นเป็นเปลวเลย เพราะฉะนั้นต้องคอยระวังอยู่ตลอดเวลาว่าจะเจอข้อสอบ จะเจอการทดสอบอยู่เสมอ ผลเมื่อไหร่ก็โดนๆ แต่ว่าข้อสอบนี่มันคืออยู่อย่างถ้าเราทำได้ ต่อไปก็จะเป็นอีก ต้องมามากกว่านั้น ถ้าแค่นั้นไม่ได้กินเราแล้ว แต่ปรากฏว่าของเขาเอง เขาบอกว่าเขามี สมานิตตา ดำรงโทสะไว้อย่างสม่ำเสมอ (หัวเราะ) พวกตีความพระธรรมวินัยผิด

ถาม : เวลาเจอ แต่มันไม่รู้ ไม่รู้โลก โทสะ หรือโมหะ ?

ตอบ : ไม่ต้องรู้ รักษาใจอย่างเดียว ถ้าหากว่าเราใส่เกราะไว้ได้ยิ่งดี โดยเฉพาะตัวภavana ถ้าอารมณ์ใจทรงเป็นฉาน มันรู้ลมอัตโนมัติก็รักษาเอาไว้เลย รับรองว่ามาเท่าไรก็รับได้ แต่ถ้าเกราะฟังเมื่อไหร่ก็เตรียมตัวหัวแตกได้ ถ้าสติมันรู้อยู่ ต้องการรับรู้อาการภายนอก จะลดกำลังใจมานิดหนึ่ง คลายออกมาหน่อยหนึ่ง รับรู้กับเขาด้วยความระมัดระวัง พร้อมจะหดหัวกลับเข้าไปกลัวหัวแตก พอถึงเวลาหดหัวเข้าไปก็ปิดฉิบ

ถาม : .....(ไม่มีเสียง).....

ตอบ : จริงๆ แล้วมันลำบากนะ เพราะว่าเวลาเหนื่อย เวลาหิว เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าไม่มีความคล่องตัวในการทรงฉานจริงๆ สมาธิมันพังเลย มันไม่เอากับเราด้วย เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องสร้างความคล่องตัวกับมันอย่างชนิดที่เรียกว่าคิดเมื่อไหร่ก็ทรงได้เมื่อนั้น ถ้าไม่อย่างนั้นแล้ว ก็เล่นกับมันยาก

ถาม : มีทรงแบบง่าย ๆ ?

ตอบ : อันนี้มันไม่ง่ายหรอก ทำมาหลายสิบปี รวมๆ แล้วปีนี้ก็ ๒๕ ปีแล้ว

ถาม : แล้วจะทำยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : ค่อยๆ ทำไป พอมันคล่องตัวแล้ว อย่างที่หลวงพ่อบอกท่านสอน หัดเข้ามานสลับมาน นึกทรงมานเมื่อไหร่ต้องทรงได้ สมัยที่หัดอยู่ใช้วิธีลูๆ นั่งๆ เป็นไต่บ้ายู่คนเดียว เข้าเวรอยู่ หน้าห้องหลวงพ่อก็ซ้อมไปเรื่อย ถึงเวลาลูกปรี๊ดขึ้นมาแล้วค่อยคลายอารมณ์ออกมาจนถึง อุปจารสมาธิ ถ้าลงละก็ตั้งปีดเสียบไปเลยยังงั้นนะ ลูๆ นั่งๆ อยู่คนเดียวและให้มันเข้ามัน ออกอยู่จนคล่องตัวแล้วเอาให้ได้ทุกเวลาที่ต้องการ ไม่ยั้งงั้นเวลาป่วยๆ นี่ มันไม่เอากับเราแน่ ขนาดนั้นตอนมาเลเรียนมันกินหนักๆ ยังรู้สึกเลย ตอนนั้นอากาศมัน ๑๑ องศา ใส่อังสะตัวเดียว นะ เอาผ้าชุบน้ำเย็นโปะหัวนี่ควั่นขึ้นยังกับเตาเลย ตัวมันร้อนอยู่ขนาดนั้น รู้้อย่างนั้นว่า ความร้อนขึ้นมากกว่านี้คิดเดียวเราเบลอแน่ก็พยายามตั้งสติกำหนดใจเอาไว้ ใสสติมันคงอยู่ เฉพาะหน้า ผ่านไปได้อย่างหวุดหวิด รู้้อย่างเดียวถ้ามากกว่านั้นเราเบลอแน่แก่ผ้าวิ่งหรือ เปลา่ก็ไม่รู้ ? ก็ขนาดเดินไปหาหมอที่เวชศาสตร์เขตร้อน หมอเขาไปถามเจ้าแดงว่าเป็นอะไร เจ้าแดงเขาบอกว่าหลวงพี่เป็นครับ หมอเขาก็นั่งคุยกับพยาบาล เขาก็ส่งปรอทเอามาให้เราอม บอกให้อมไว้ เขาก็คุยอะไรของเขาไปพักนึง ชักปรอทไปดูมอง ๔๒ องศา (หัวเราะ) เขาก็บอกว่าเดินไปยั้งไป ปกติมันน่าจะซ็อกไปแล้ว ก็บอกว่ามาอย่างทีหมอบเห็นนั้นแหละ ก็สติมันยังอยู่ก็ ลากสังฆารไป ตอนที่หนักที่สุดนั้นไปได้ ลงจากเครื่องบิน โยมเขาเข้ามากราบมาออกกันเข้ามา บอกกับสุขุม สุขุมเป็นลูกของลุงสมนึก เขาเป็นเจ้าของบ้านที่ไปพักประจำ บอกสุขุมว่า ระวัง ด้วยนะ หลวงพี่จะล้มเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ช่วยประคองไว้ด้วย เขาเองเขาก็เห็นเราเดินดีจัง แต่พอได้ยิน เขาก็จับแขนถามว่า เป็นมากเลยหรือ มาเลเรียนขึ้นนี้ตัวมันร้อนฉ่ำเลย ก็บอกว่าก็อย่างที เห็นนี่แหละ นั่งคุยกับแขกไปทุ่มกว่า บอกว่าไม่ไหวแล้ว ขอตัวไปนอน ตั้งแต่เช้า เพราะว่าไป เทียบราวๆ หกโมงครึ่งไปถึงที่โน่นราวๆ เกือบสองโมง ก็รับแขกไปเรื่อยจนถึงทุ่มกว่า ปกติจะ รับถึงสามทุ่มบอกขอตัวไปพัก สุขุมเขาก็บอกว่า หลวงพี่ไปโรงพยาบาลหน่อยดีมั๊ย ? แต่ว่า บอกอย่างเดียวกันนะมันหาโรคไม่เจอหรอก เขาก็พาไปที่ มอ. ไปถึงก็บอกว่าเป็นอย่างนั้นๆ เชื้อมั๊ยว่าอาการทุกอย่างมันปกติเดี๋ยวนั้นเลย หมอวัดความดัน วัดปรอทวัดอะไรเป็นปกติหมด หาโรคไม่เจอ เขาก็บอกหลวงพี่เป็นโรคอุปาทานหรือเปลา่ เราก็ไม่รู้จะทำไงก็คลายกำลังใจออก ให้มันรู้ว่าเราเป็นยังไง พอคลายกำลังใจออกปั๊บ ความดันเขาวัดปกติก็คือ ๑๓๐/๘๐ มันลด ชวบเหลือตัวบนแค่ ๖๐ จาก ๑๓๐ เหลือ ๖๐ พยาบาลวัดสายคาแชนอยู่ ร้องกรี๊ดจนเราขี้หูสั้น เลย ทั้งๆ ที่อยู่ในอาการกึ่งๆ ซ็อก หมอบเผลอสีคิ้วมาดูหมดเกลี้ยงเลย เลยกบอกหมอบว่าไฉนนะ คนบางประเภทกำลังใจมันเกินร่างกาย มันสามารถบงการให้ร่างกายทำอะไรก็ได้ ถ้าเขาบอกว่าป่วยเป็นอะไรนะ หมอบเชื่อเขาเถอะ ไม่งั้นเขาจะตายเปลา่ หมอบเขาบอกว่าโดยมารยาทแล้ว ถ้าเขาตรวจอาการไม่เจอ เขาจะจัดจ่ายยาไม่ได้ ถ้าคนไข้เป็นอะไรไปเขาต้องรับผิดชอบ บอก ถ้าอย่างนั้นฉันขอกลับ เขาบอกหลวงพี่จะกลับยังงั้นละครับ ? บอกเดี๋ยวจะเดินให้ดูขอเวลาสิบ

นาที่ เราก็รวบรวมกำลังใจใหม่ ตอนนั้นนะผลอลิมไปว่าบ้านมันพัง เราเอาไม้ค้ำ แล้วเสือกไป ถอนไม้ค้ำออก มันก็พังโครมเลย รวบรวมกำลังใจได้สัก ๑๐ นาที ก็เดินฉับๆ ขึ้นรถไป นั่นแหละคนซ็อกไปแล้วนะ ต้องใช้เวลาอยู่นานเหมือนกัน เพราะว่ามันพังหมด มันไม่เหลือต้องไปรวบรวมมาใหม่ ตัวอย่างชัดๆ หมอนพพรนั้นจะรู้มากกว่าเพื่อน ใช้ชั้นหูแดงหมดเลยความดันมันขึ้น วัดดูความดัน ๑๑๐/๗๐ แหม ! ต่ำกว่าปกติอีก วัดอุณหภูมิร่างกาย ๓๕.๖ คนตีๆ ยังมากกว่านี้เลยใช้มั้ย ? หมอเขาบอกว่าหลวงที่เป็นอะไรบอกมาเลยครับ ขึ้นรถผลแล็บผมว่าตายแน่ ก็บอกเขาว่าเป็นยังไง เขาก็จ่ายยามา แต่หมอนที่เข้าไม่คิดแบบหมอนพพรมันเยอะ ความจริงยามันอร่อยนะกินไปลิ้นด้านหมด คนอื่นเห็นสีก็สยงแล้ว หม้อเบ้อเริ่มต้มกินแทนน้ำไปเรื่อยๆ ไปโรงพยาบาลหลายที่มันน่าจะตายแต่ว่าไม่ตาย ที่โรงพยาบาลวัดท่าซุงหมอเขาแทงน้ำเกลือ อาเจียนออกมาเป็นถัง น้ำหมดนะ รู้สึกเลยว่าตัวมันเหี่ยวไปหมด หมอเขาแทงน้ำเกลือเข้าไปเส้นมันตีบ น้ำเกลือไม่เดิน ทางอยู่ต่งหลายชั่วโมงเข้าไปประมาณ ๕๐ ซีซี เลยบอกหมอดูดออกหะ ขอลกลับไปตายที่กุฎิดีกว่า หมอเขาบอกไม่ได้หรอกครับ อาหารหนักขนาดนี้บอกหมอไม่ถอดฉันก็ถอดเอง (หัวเราะ) หมอเขาเจอพระดีอ เลยต้องถอดให้

ถาม : หลวงที่โดนเข็มแล้วหลวงที่อ้วก คงเพราะเป็นทหาร แล้วเคยถูกฉีดยา (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ไม่ใช่ ที่อ้วก ไม่รู้ว่าตัวเองจะคอหัก มันไปเบียดประสาทร่างกาย ประสาททรงตัวอยู่ จะเหมือนกับคนที่อยู่บนพื้นดินแล้วโคลงไปโคลงมาอยู่ เราเองก็พยายามกลั้นเอาไว้ มันไปอ้วกเอาตอนหมอฉีดยาพอดี (หัวเราะ)

ถาม : นึกว่าหลวงที่กลัวเข็ม ?

ตอบ : คนกลัวเข็มคงไม่ไปหาหมอเป็นว่าเล่นหรอก หมอเขาก็พยายามเราเองก็นึกว่าหัวเราไปชนมา ก็ให้หมอเขาหาสาเหตุ เอ็กซเรย์ก็ไม่เจอ ไปหายเพราะหมอนวด ถ้าไม่มีหมอนวดก็คงอีกนาน เพราะว่าอยู่โรงพยาบาล ๖ วัน ฉันท้าขัวไม่ได้แม้แต่เม็ดเดียวลงถึงท้องก็อาเจียนหมด ก็นอนหายใจพะงายๆ คราวนี้ไม่รอดแน่ดู ขอหมอเขากลับไปตายที่กุฎิ หลวงที่สมานกับพรรคพวกก็ช่วยหอบหิ้วไป ตอนนั้นแกสีกะแล้วถ้าเราเป็นก็ไม่มีคนหิ้วแล้ว หลวงที่สมานช่วยหอบช่วยหิ้วกลับไปถึงกุฎิ คั้นนั้น มันเกิดหิวขึ้นมาไส้จะขาด คนไม่ได้กินมา ๖ วันมันหิวขนาดไหนน่าจะรู้ อยู่ๆ อาการมันเกิดขึ้นเฉยๆ ก็เลยรอดตอนซ้ารอให้สว่างรอแทบไม่ไหว มันอยากกินน้ำลายเหนียวไปหมด (หัวเราะ) อยากกินอะไรก็ได้ที่มันเผ็ดมากๆ พอได้อรุณปุ๊บก็ถือไม้เท้าเข้าไปที่ร้านของป่ากิมก็ เพราะว่าถ้าไม่ถือไม้เท้ามันหมุนไปเรื่อย มันหมุนเหมือนกันกับคนทรงตัวไม่ได้ จนกว่าจะติดอะไรมันถึงจะหยุด เพราะประสาททรงตัวมันเสีย พอไปถึงก็บอกยายแจ้วบอกว่า ผัดกระเพรามาไข่ดาวด้วยเอาเผ็ดๆ ยายแจ้วเขาก็ทำมาให้จานเบ้อเริ่มเลยเข้าไปนั่งรอฉันอยู่ใต้หอรระฆัง พอเอามาลองดมๆ ดู เออ! มันไม่อ้วกแน่ ก็ฟาดโลด พอฉันหมดมันเหมือนยังกับวงกระตั้นหัน อยกจะหลับเดี๋ยวนั้นเลย อาการอย่างนี้หลวงพ่อก่อนเคยบอกไว้ เคยถามท่านเพราะมันเป็นหลายที่ ท่านบอกว่าถ้าพระหรือพรหมหรือเทวดา ท่านต้องการจะติดต่อด้วย แล้วเราไม่ได้ทรงอารมณ์เพื่อรับการติดต่อจากท่าน ท่านจะกดเราเพื่อให้

ติดต่อก็ได้ คือท่านจะเป็นฝ่ายปรับคลื่นมาเอง มันเหมือนยังกับวงจะหลับให้ได้เดี๋ยวนั้น พิวัส
ขาดเลย เราก็ถ่วงงานไม่ต้องเก็บล่ะวะ เอนลงได้ก็นอน พอเอนลงปั๊บมันรู้สึกว่ายิ่งมันยุบ
ฮวบลงไปเลย ลืมตาขึ้นมาอยู่ตรงหน้าท่านปู่พอดี ไม่ใช่ปู่ ท่านลุง อยู่ตรงหน้าท่านลุงพอดีเรา
ก็ตายล่ะวะ นี่ดูตายแล้วตกกรกด้วย (หัวเราะ) **ท่านปู่ นายบัญญัติ** ท่านเปิดบัญชี บัญชีเล่มหนาปีก
เลขนะ เปิดแม่่นะจริงๆ เปิดปีกถึงหน้าของเราเลยดูว่าอีก ๖ วันหาย แล้วท่านก็ปิดตึง เรากราบ
ลาได้ก็เผ่นเลย เดี่ยวท่านเปลี่ยนใจ (หัวเราะ) หนีเค้ายังไม่ได้ซะเยอะ เดี่ยวท่านเปลี่ยนใจทวง
ขึ้นมาละยุ่งเลย เผ่นกลับมามันก็สบายใจโยมเขาก็พาไปรักษา ไปเอ็กซเรย์คอมพิวเตอร์ครึ่งละ
ห้าพัน ก็ไปกับเขา ไปเรื่อยแหละ จนกระทั่งถึงวันที่หักกลางคืน นิมิตเห็นหลวงปู่มหาอำนาจ
ท่านให้ไม้เท้าอันหนึ่ง ไม้เท้าหวายสีขาว บอกกับโยมช่วยพาไปกุฏิหลวงปู่ที่เกิด จะเอาไม้เท้า
ไปถึงหลวงปู่ท่านเห็น ท่านก็บอกว่าคุณคุณมาเยอะแล้ว ตอนนี้อยู่คนเดียวคุณบั้งนะ แล้ว
ท่านก็ถวายเป็นไม้เท้าอันที่เราเห็น ท่านบอกว่าพอหายแล้วไม่ต้องคืนผมเก็บไว้เป็นที่ระลึกว่าคุณ
เคยป่วยหนักขนาดนี้ พอตอนบ่ายๆ มีลูกศิษย์หลวงปู่มาคนหนึ่ง เขามีพอบุญธรรมเป็นหมอน
หวด พอเขาเห็นอาการเขาบอกว่าในเมื่อรักษาทางปกติแล้วมันไม่ได้ผล ลองให้หมอนหวดดูบ้าง
มั๊ย ? ก็บอกว่าอยู่ไกลมั๊ย ? ไม่ไกลหรอก แล้วถ้าแขกเขาไม่มาลัดคิวได้ด้วย ก็เลยไป ไปถึงถ้ำ
ไม้เท้าไปนะ หมอเอามือแตะคอปั๊บบอกกระดูกคอเคลื่อน ๒ ข้อ แล้วถามว่ารักษาได้มั๊ย ? เขา
บอกว่าสบายมาก เอาแขนกดต้นคอไว้ จับคอบิดรับเดียวหายเลย ๖ วันพอดีปะ ! ไม่มีพลาด
เลย ท่านบอกว่า ๖ วันหาย ก็รวมแล้ว ๑๒ วันเต็มๆ ตอนนั้นไม่ได้เจตนาหรอกเพราะว่าไปกับ
หลวงพ่อบอกท่าน ไปฉลองโบสถ์กับหลวงพ่อลักษณ์ วัดศรีรัตนาราม ท่านสร้างโบสถ์อยู่สร้าง
เท่าไรก็ไม่เสร็จซะที ก่อนหน้านี้อันนี้สมัยหลวงพ่อยู่วัดโพธิ์ชัยนาท หรือวัดสะพาน จนกระทั่ง
ไปอยู่วัดปากคลองมะขามเฒ่า ท่านก็เจอกันตลอดออกกิจนิมนต์ออกอะไร หลวงพ่อลักษณ์
ทิพยจักขุญาณท่านดีไซ้มั๊ย ? แต่ว่าตีขนาดไหนก็ไม่คล่องตัวอย่างหลวงพ่อบอก หลวงพ่อลักษณ์
สร้างโบสถ์เท่าไรก็ไม่เสร็จ มาถามหลวงพ่อบอก หลวงพ่อบอกว่าไปทูปส้วมทิ้งซะ แกสร้างส้วมไว้
ใต้โบสถ์ ท่านบอกว่าโบสถ์เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อย่าเอาสิ่งสกปรกไปไว้ในเขตนั้น หลวงพ่อบอก
ลักษณ์กลับไปทูปส้วมเสร็จ อุปสรรคต่างๆ หมดคลี่ง สร้างโบสถ์เสร็จฉลองได้ ก็คิดดูซึ้งอยู่
นิดเดียวเท่านั้น ทั้งๆ ที่ท่านคล่องตัวในทิพยจักขุญาณมากนะ แต่ท่านก็ไม่รู้ พอถามหลวงพ่อบอก
เสร็จก็นิมนต์หลวงพ่อบอกไปฉลอง เพราะข้างล่างท่านทำเป็นที่พักใต้โบสถ์ ได้ถุ่นทำเป็นที่พัก พระ
วัดท่าซุงไปที่ฉันเพลเสร็จก็พักนอนอยู่ที่นั่น หลวงพ่อบอก รับแขกอยู่ข้างบน พอบ่าย ๒ หลวงพ่อบอก
บอก เฮ้ย ! รวมพลขึ้นรถเว้ยจะกลับแล้ว พวกเราวิ่งกันเข้าไม่ได้ไซ้มั๊ย ได้ถุ่นโบสถ์นั้นมันครือๆ
กับหัวหัวแค้น แต่ปรากฏว่าทางประตู คานแบบลดลงมาคียบหนึ่ง แล้วลองคิดดูมันก็หน้าผาก
พอดีๆ วิ่งเข้าไปหาชนิดไม่ต้องยุ่งเลย เสียงดังเป๊ยะ ไครตีกูวะ ? ดาวขึ้นอ่อนเลย เอามือคลำดู
แตกยาวเป็นนิ้วเลยนั่นแหละ ไปวันที่ ๙ เมษา ปรากฏว่าวันที่ ๑๔ เมษาตอนเพล มันถึงแสดง
อาการ วันที่ ๑๔ เมษาเป็นเวรครวียุ่กับเณรตวง พองานครวียุ่อาหารอยู่ก่อนเพล หัวแข่งที่
ใส่จานที่เขาใส่กับข้าวตอนวันพระ พอถึงเวลาเราถ่ายรวมๆ ลงปิ่นโตอาหารอย่างเดียวกัน

เทรวมกันๆ แล้วแบ่งวง แบ่งเสร็จจะเหลือถ้วยเยอะ สองคนกับเนตรงหัวไปจะไปล้าง พอหัวขึ้นมันรู้สึกแผ่นดินมันหมุนไปหมด บอกเนตรงหัวว่า เนร...ถ้าอยู่ หลวงพี่ล้มนี้เอ็งเอาแข่งให้อยู่นะ อย่าให้ของแตกหลวงพี่ล้มฟาดลงไปก็ไม่ใช่ไร กลัวของสงฆ์เสียหาย เนตรงหัวก็ครึบๆ เลยกัดฟันหัวจนกระทั่งถึงบอกว่าเนรล้างไม่วางอยู่ มันเป็น ช่วยบอกพระเวรด้วยกันอีกสององค์ บอกว่าให้ช่วยจัดเรื่องเพลที่ เราเองตะเกียกตะกายขึ้นไปจนกระทั่งถึงกุฏิ มันเริ่มอาเจียน ว่าเป็นถึงเลย มีเท่าไรอยู่ในท้องมันออกหมด กระตุกคอ ๒ ข้อ พอมันชนตรงนี้แรงสะบัดมันทำให้กระตุก ๒ ข้อนั้นหลุด แล้วมันไปค้ำอยู่เราเงยหน้าไม่ได้ แล้วไม่ได้สังเกตตัวเอง มันอยู่ในลักษณะนี้แล้วไปเบียดประสาททรงตัว ทำให้เหมือนยังกับว่าเราอยู่บนที่โคลงไปโคลงมา แบบอาการเมาเรือก็อาเจียนไปถึงเข่าหามไปหามหอยังมีสติบอกหมอช่วยเช็คดูด้วยมันเป็นเชื้อไทฟอยด์หรือเปล่า อยู่ๆ มันจะอาเจียนกะทันหัน หมอเขาก็ครึบๆ คือรู้ทุกอย่าง สั่งหมอได้แต่บังคับตัวเองไม่ได้ ขยับตัวนิดมันจะพลิกเป็นตุ๊กตาล้มลุกไปเลย ขยับนิดเดียวมันหุบไปเลย พอแตะติดมันก็หยุด ถ้าหากว่ายขึ้นก็หมุนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะติดข้างฝาหรือแตะอะไรได้มันถึงจะหยุด เขาก็ให้แต่ยาปรับความดันมากิน ล่อชะ ๖ วันเต็มๆ ให้น้ำเกลือไม่เข้าสักอย่าง อาการก็เป็นอย่างที่ว่ามาแล (หัวเราะ)

ถาม : ตอนนี่ไม่มีกำเริบแล้วหรือ กระตุก ?

ตอบ : เห็นเขาบอกว่าอย่าโดนซ้ำ ถ้าโดนซ้ำคราวนี้อาจตายได้ เพราะว่าคอมันหักชะที่หนึ่งแล้วนี่ ยังดีที่มันยังไม่เบียดประสาทขาด ถ้าเบียดประสาทขาดก็เรียบร้อย เขาบอกว่าถ้าเบียดประสาทหายใจก็เ่งทิ้งเสียตั้งแต่แรกแล้ว มันไปเบียดประสาททรงตัว

ถาม : ทำไมตั้งหลายวันกว่ามันจะออกอาการ ?

ตอบ : ไม่รู้ เรามันอัดผิดมนุษย์มะนาหรือเปล่าก็ไม่รู้ หรือมันทำงานไป กัมๆ เงยๆ จนกระทั่งมันเบียดเข้าพอดี วันที่ ๙ เมษายน ไปออกอาการวันที่ ๑๔ ถ้านับหัวนับท้ายชนกันก็ ๖ วัน โดน ๖ วันอยู่โรงพยาบาล ๖ วัน ไปรักษาตัว ๖ วัน ลงด้วย ๖ หมดเลย ก็ขนาดเจอบ้านปู นายบัญญัติ ท่านก็บอกว่าอีก ๖ วันหาย จริงๆ ด้วย วันที่ ๖ พอดีเปะเลย เราก็สบายใจ อยากรู้เป็นอะไรก็เป็น ตอนนั้นอาการแย่มากมองดูแค่นั้นมองไม่ออกหรือกว่าใครเป็นใคร ใช้จำเสียงเอากินยาปรับความดันเสียหุ้อ้อตาลาย ทุกคนเขาบอกว่าน้ำในช่องหูมันเสียระดับของมัน ความจริงคนละเรื่องเลย แล้วเห็นเราแตกมันอีกซเรย์แต่หัว ถ้างลงมาชนิดเดียวก็เห็นแล้ว กรรมมันบังล่อเสียจนกระทั่ง ๑๘ วันเต็มๆ

ถาม : .....(ไม่มีเสียง).....

ตอบ : การถวายอดิเรกต่อในหลวงฟังดูเหมือนกับ.....ยังไง ? ติดอ่างท่านจะใช้ อดิเรก วัสสะสะตัง ชิวะตุ อดิเรก วัสสะสะตัง ชิวะตุ ที่ชายุโกโหด อโรโคโหด ที่ชายุโกโหด อโรโคโหด เพราะว่าตอนสมัยรัชกาลที่ ๔ รัชกาลที่ ๔ ท่านเก่งบาลี ท่านชอบลงพระ พอถึงเวลาเลิกงาน ท่านขอพรเล่นเอาพระอึ้งเลย ก็เริ่มเลย อดิเรก วัสสะสะตัง ชิวะตุ ขอให้อายุยืนเป็นร้อยปี ความนี้มันต่อไม่ได้ มันก็ต้องซ้ำ เทศน์ของเก่า อดิเรก วัสสะสะตัง ชิวะตุ

ที่ชายุกโหด อโรโคโหด ขอให้เป็นผู้มีอายุยืนปราศจากโรคภัย มันต้องซ้ำเพราะว่าไปต่อไม่ได้ ฟังเหมือนยังกับบิดต้อ่าง เขาลองกันขนาดนั้น เรื่องสนุกๆ สมัยนั้นเยอะ อ่าๆ ดู รัชกาลที่ ๔ กับเจ้าคุณธรรมกิตติ ก็ขัดข้องกันประจำ เพราะต่างคนต่างเก่ง สมัยก่อนเขาสอบบาลี เขาสอบปากเปล่าหน้าพระที่นั่ง พระเข้าไป ก็ **อาสนะ นิสินโน** อันว่านั่งเหนืออาสนะ เจ้าคุณธรรมกิตติเขาบอกผ่านไม่ได้ นั่งเหนืออาสนะ ตูดต้องลอยเหนือพื้น (หัวเราะ) พระเขาก็แปลกใหม่ อาสนะ นิสินโน อันว่านั่งในอาสนะ รัชกาลที่ ๔ ตรวจ ผ่านไม่ได้ นั่งในอาสนะมันต้องฉีกผ้ามุดเข้าไป (หัวเราะ) ตกลงใครช่วย คนแปลช่วย นักปราชญ์เขาขัดคอกัน

ถาม : แล้วนั่งบนอาสนะ ?

ตอบ : สมัยนั้นเขานึกไม่ทันแปลปากเปล่า แปลปากเปล่านี่ **สมเด็จพระสังฆราชสา ปุสเทโว** ท่านแปลปากเปล่า ๙ ประโยค ท่านอยากจะใช้ชีวิตทางโลก ท่านก็สึก รัชกาลที่ ๔ สั่งจับขังจับขังคุกเลย เอาผ้าไตรวางไว้หน้าประตู ถ้าออกมาก็ต้องบวช ถ้าอยากสึกอยู่ในคุกต่อไป ท่านเลยต้องออกมาบวช พอบวชเสร็จท่านก็...เราสึกมาระยะหนึ่ง ความรู้มันจะแน่นหรือเปล่าไม่รู้ เข้าแปลใหม่ แปลได้ ๙ ประโยคอีก เขาเลยเรียกมหาสา **๑๘ ประโยค** ตอนหลังก็เลยเป็น **สมเด็จพระสังฆราชสา ปุสเทโว** มีองค์เดียวในประวัติศาสตร์ **๑๘** ประโยค เก่งขนาดนั้นนะ รัชกาลที่ ๔ ท่านเสียชีวิต สึกไปจะได้ประโยชน์อะไรกับทางโลกนักหนา เอาทางธรรมดีกว่า จนท่านได้เป็นพระสังฆราช เรื่องรัชกาลที่ ๔ ท่านเยอะ โดยเฉพาะขัดข้องกับ**สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ** หลวงพ่อโตวัดระฆังต่างคนต่างเป็นนักปราชญ์ใช่ไหม ? ถึงเวลาท่านสร้าง**วังสระปทุม** ที่ปัจจุบันเป็น**วัดสระปทุมวนาราม** มี **หลวงพ่อดี** พระพุทธรูปที่ได้จากลาว สร้างขึ้นมาสนมกำนัลก็เฟลิดเฟลินจำเรียมใจ พายเรือเที่ยวในสระบัว **สมเด็จพระพุฒาจารย์** แฉงเรือเข้าไปรับบาตร รัชกาลที่ ๔ ท่านก็ประเภทว่าภูมิโง่สร้างวังได้สวย ก็...เป็นไงซัวโต งามมากมาย ? **สมเด็จพระพุฒาจารย์** โด่ท่านบอก งามมากมหาบพิตร งามประดุจราชรถ โห ! รัชกาลที่ ๔ โกรธหัวพัดหัวเหวี่ยงเลย ต่างคนต่างรู้กัน เพราะมันมีบาลีอยู่บทหนึ่งว่า **เอตตะ บัสนะถิมัง โลกัง จิตตัง ราษะรูปมัง** แปลความว่า **สุเจ้าทั้งหลาย จงมาดูโลกนี้ที่งามประดุจราชรถ ซึ่งคนเขลาทั้งหลายหมกอยู่ แต่ผู้รู้หาข้อไม่** (หัวเราะ) ท่านบอกงามมากมหาบพิตร งามประดุจราชรถ รัชกาลที่ ๔ โกรธไฟแลบเลย แต่ท่านเป็นบัณฑิตท่านรู้ว่าโดนลงของ พอถึงเวลาท่านเลิกโกรธ ก็นิมนต์เข้ามาใหม่ ลองกันหนักๆ อย่างนี้ บางทีโกรธขึ้นมาท่านสั่งถอดออกจากตำแหน่งเลย ยึดพยัคฆ์อะไรก็เลี้ยงเลย ท่านก็เดินฉับๆ ของท่านกลับ **สังฆการี** วังมานิมนต์บอกว่า ทรงหายกริ้วแล้วเอาพัดมาถวายคืน ท่านบอกไม่ได้ อันนี้เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินพระราชทานให้เท่านั้นไม่ใช่คุณ อาตมาไม่รับ รัชกาลที่ ๔ ท่านนิมนต์เข้าวังไปจับพัดเสียดำไตรชะอีกชุดหนึ่ง (หัวเราะ) เปล่าเขาเล่นกันนะ แล้วเสร็จแล้วองค์อื่นทำตามไม่ได้ **เจ้าคุณธรรมกิตติ** เลียนแบบที่หนึ่งโดนเลย เกือบจะสั่งเขียนไปแล้ว ทั้งๆ ที่เป็นพระ ก็ตอนที่**เจ้าจอมประสูติเจ้าฟ้า** ท่านเองพอดีเป็นวันทรงศีล วันพระ สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอท่านก็เทศน์ไปเรื่อย ไปเรื่อยท่านก็ยก구๊ดเต็มทีว่าลูกผู้หญิงลูกผู้ชาย ผุดลุกผุดนั่ง จะไปดูหน้าก็ไม่ได้ดูสักที เทศน์ไม่รู้จบนะ จนกระทั่ง

ท่านทำใจ เอาละเดี่ยวพึ่งเทศน์จบแล้วค่อยไปตูกก็ได้ ใจเย็นลงตั้งใจพึ่งเทศน์ ท่านก็เอวังด้วยประการละฉะนี้ แหม ! เจ็บใจมากวันพระหน้านิมนต์ใหม่ ตั้งใจเต็มทีเลยทรงผ้าไปเพื่อเตรียมพึ่งเทศน์โดยเฉพาะ ท่านขึ้นธรรมาสันเสร็จ โดง มหาบพิตรรู้ที่อยู่แล้ว เอวังก็มีด้วยประการละฉะนี้ รัชกาลที่ ๔ ท่านก็อะไร ? วันพระที่แล้วนี่ย่อจะไปดูหน้าลูกไม้ได้ดูสักที วันพระที่ตั้งใจพึ่งเทศน์จบเองง่าย ๆ ตอนที่ม่อยากพึ่งเทศน์ชะยาวเลย ท่านบอกว่าการพึ่งเทศน์เพื่อชำระจิตใจให้มันบริสุทธิ์ ให้มันเยือกเย็น มหาบพิตรใจร้อนอยู่ก็ต้องเทศน์ให้มันเย็นให้ได้ถึงจะเลิกแต่วันนี้ที่อยู่แล้วจะไปเทศน์ทำไม (หัวเราะ) เจ้าคุณธรรมกิตติเลียนแบบมั่ง ขึ้นธรรมาสันถึงโดง มหาบพิตรก็รู้ที่อยู่แล้ว เกือบโดนจับเขี่ยน ท่านบอกท่านยกให้ชั่วคราวโดงค์เดียว ท่านรู้ว่าสมเด็จจวัดระฆังท่านเป็นพระศิษยานุศิษย์ สิ่งต่างๆ ที่ท่านให้มาเป็นข้อคิดเป็นอะไรล้วนแล้วแต่เป็นประโยชน์ทั้งสิ้น ทุกอย่างเป็นปริศนาธรรมแล้วก็เป็นเรื่องที่ว่าจะสงเคราะห์ท่าน โดยเฉพาะ ท่านรับได้ โกรธแคไหนท่านก็รับได้ แต่ต้องค้อน่อยามาเลียนแบบ เลียนแบบแล้วจะจับสั่งเขี่ยนทั้งที่เป็นพระ (หัวเราะ)

ถาม : หมายถึงท่านไม่นับถือองค์ไหนเลยหรือ ?

ตอบ : ไม่ใช่ว่าไม่นับถือ นับถืออยู่ แต่ว่า...ลักษณะอย่างนี้ยกให้องค์เดียว จนกระทั่งคนเขาลือกันว่าชั่วโตเป็นปาปมุตติ ปาปมุตติหมายถึงผู้พ้นจากบาปทั้งปวงแล้ว หมายถึงพระอรหันต์เท่านั้น ทำอะไรก็ไม่ผิด ขนาดสังเษนเรศออกจากแผ่นดินนี้ สมเด็จพระพุฒาจารย์ท่านนอนเขลงอยู่ในโบสถ์ไม่ไปไหนหรอก **สังฆการี**ไปถึงก็บอกนิมนต์ไปได้เลยครึ่งเพราะว่าไม่ให้อยู่ในแผ่นดินแล้ว ท่านบอกว่านี้ไม่ใช่แผ่นดิน นี่เป็นเขตสงฆ์ เขาเรียกว่า **เขตสีมา** มันเป็นเขตของสงฆ์ ไม่ใช่เขตของพระเจ้าแผ่นดินท่านเพราะฉะนั้นท่านอยู่ของท่านได้ จนกระทั่งต้องยอมยกโทษให้ ก็จริงของท่าน พระราชทานให้เป็นพุทธาวาสไปแล้วใช่ไหม ? มันไม่ใช่เขตในรับผิดชอบของท่านแล้ว ไม่ใช่เขตการปกครองของท่านแล้ว เป็นเขตของวัด เขตของพระ นอนตีพุงสบาย ไล่ไม่ไปหรอก คนดีชะอย่าง สมัยเก่าๆ ลองไปอ่านดู ที่เลวก็ไม่มีที่ติเลย บทลงโทษพระโทษอะไรนี่ว่าทำไมเขาลงโทษกันรุนแรงถึงขนาด บางทีถึงกับจับเขี่ยนคือที่ผิดนะผิดจริงๆ ปราชิกก็มี รัชกาลที่ ๔ นะท่านมีเจ้าฟ้าอยู่องค์โต คือ**พระองค์เจ้ายอดยิ่งเยาวลักษณ์** โดนถอดออกเพราะว่าไปท่องกับวัดไหนจำไม่ได้ เขาเล่นป็นตีกากัน ตอนแรกๆ หมอตรวจก็บอกว่าเป็นโรคท้องมาน ท้องมานนี่ท้องมันจะโตไปเรื่อยๆ ลักษณะคล้ายกับอาหารไม่ย่อยหรืออะไรอย่างนั้น มานไปมานมาตลอด กลายเป็นว่าท้องกุมาร ก็เลยโดนถอดจากยศ โดนลงโทษ รุ่นนั้นรู้สึกท่านจะเป็นพี่สาวใหญ่ของกรมพระยาวชิรญาณวโรรส สมเด็จพะสังฆราชสมัยรัชกาลที่ ๕ แล้วก็มี **ยิ่งเยาวลักษณ์ พักตร์พิมลพรรณ เกษมสันต์โสภาค มนุสสนาคมานพ บรรจบเบญจมา** พระองค์เจ้ามนุสสนาคมานพ ก็คือกรมพระยาวชิรญาณวโรรส เป็นสมเด็จพะสังฆราชสมัยรัชกาลที่ ๕ จนกระทั่งถึงที่ ๖ เล่นเอาพี่สาวใหญ่เลย โดนจับถอดยศ กลายเป็นหม่อมยิ่งเฉยๆ เรื่องโบราณๆ ต้องมีของโบราณๆ อยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นจำยาก ถ้าไม่มีของโบราณอยู่บ้างจำไม่ค่อยได้ ชื่อสมัยนั้นเขาเพราะนะ คล่องๆ กันหมด ยิ่งเยาวลักษณ์ พักตร์พิมลพรรณ

เกษมสันต์โสภาค มนุสสนาคมานพ บรรจบเบญจมา ของรัชกาลที่ ๕ ก็มี จันทราสวรรค์
เขาวมาลัยนฤมล ยุคลทิฆัมพร ณาจรจำรัสศรี มาลินีนภดารา นิภานภดล เขาเรียกพวก
เจ้าฟ้า อยู่บนฟ้าหมด นิภาก็ฟ้า นิภานภดล แปลว่าสว่างถึงฟ้าเลย จันทราสวรรค์ พระจันทร์
ก็อยู่บนฟ้า ของรัชกาลที่ ๕ ท่านก็มีจุฬาลงกรณ์ จันทรมณฑล จาตุรณรัศมี ภาณุรังษีสว่าง
วงศ์ เคยได้ยินมั๊ย ? ลูกแม่เดียวกันก็จะชื่อคล้ายๆ กัน จุฬาลงกรณ์ จันทรมณฑล จาตุรณรัศมี
ภาณุรังษีสว่างวงศ์ แล้ว รัชกาลที่ ๖ ก็ มหาชิราวุธ จุฬารุชชราติลิก ประชาธิปกศักดิ์เดชน์
๓ องค์ ๒ รัชกาล แต่สมเด็จพระยาของเรา ๒ องค์ ๒ รัชกาล (หัวเราะ) ถึงว่าสมเด็จพระยานี้นับแล้ว
จะเป็นผู้หญิงที่มีบุญมากที่สุด จากสามัญชนมีลูกเป็นพระเจ้าแผ่นดินสองพระองค์ สมเด็จพระ
นางเจ้าเสาวภาผ่องศรีนั้นท่านพูดต่างๆ ก็คือชื่อพระวงศ์ แต่ว่าสมเด็จพระยานี้เป็นสามัญชน
จากนางสาวสังวาลย์ ตระละภฎ ขึ้นไปเป็นสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี แล้วสมเด็จพระ
นางเจ้าเสาวภาผ่องศรีท่านมีมากกว่า อันนี้มี ๒ องค์เป็นทั้งคู่ เรื่องของการสืบสันตติวงศ์นี้
ขึ้นอยู่กับบุญบารมีเหมือนกัน พอสิ้นรัชกาลที่ ๗ ไม่ใช่ใครของในหลวง รัชกาลที่ ๘ ที่ ๙
เลย เพราะว่าตอนนั้น เขาเรียกว่าสายตรงไล่ตามอาวุโสลงมา อวูโสสูงสุดก็คือเจ้าฟ้าจักรพงษ์
ภูวนารถ กรมหลวงพิษณุโลกประชานารถ ท่านทิวงคตเสียดก่อนมาลูกชายใครล่ะ ? พระองค์
เจ้าจุลจักรพงษ์ แม่เป็นหม่อม เลยไม่ได้ตัดไป ถัดมาก็ต้อง กรมขุนเพชรบูรณ์อินทราชัย
กรมหลวงนครราชสีมา ทิวงคตหมด แล้วก็สมเด็จพระเจ้าฟ้ายุคลทิฆัมพร กรมหลวงลพบุรี
ราเมศวร์ ท่านก็ทิวงคต ต้องใช้คำว่าทิวงคต ทิวงคตลูกคือใครล่ะ ? ชายใหญ่ ชายกลาง
ชายเล็ก ชายใหญ่ก็พระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล พระองค์เจ้าเฉลิมพลทิฆัมพรนี้ชายกลาง
พระองค์เจ้าอนุสรณ์มงคลการนี้ชายเล็ก นี่สายตรงนะท่านมีสิทธิ์เป็นก่อนนะ แต่ ๓ องค์นี้ไม่
ล่ะ มันเล่นปฏิวัติขนาดถอดพระเจ้าแผ่นดิน ถ้าเป็นก็แยสิ ท่านก็สละสิทธิ์ พอสละสิทธิ์มา
พระองค์เจ้าวรานนท์วัชรินทร์ท่านประพฤติดองค์เป็นเพลย์บอยเลย ใครก็ไม่ศรัทธาอยู่แล้ว เลย
หลุดไปอีกองค์ แล้วก็มาถึงกรมหลวงสงขลานครินทร์ ท่านเองทิวงคตก็เหลือลูก จริงๆ แล้ว
ลูกของท่านนี้จากสามัญชนนี้เป็นหม่อมเจ้าเท่านั้น ทำความดีเลื่อนขึ้นมาเป็นพระวรวงศ์เธอ
พระองค์เจ้า ไม่ใช่พระเจ้าวรวงศ์เธอ เป็นแค่พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้า เลยขอสมเด็จพระยาไป ก็ให้
พระวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าอานันทมหิดลไป พอรัชกาลที่ ๘ ไปต้องพระแสงปืนสวรรคต มา
ถาม ไม่ต้องแล้ว คนเก่าปฏิเสศหมด คราวที่แล้วให้ออก คราวนี้ฆ่าเลย ต้องมาถึงสมเด็จพระยาอีก
สมเด็จพระยาถึงได้บอกว่าเอาลูกฉันไปฝากคนหนึ่งแล้ว ยังจะเอาอีกหรือ แต่ว่าเพื่อประเทศชาติ
ท่านก็สละให้ คิดดูว่าจากที่ไม่มีอยู่ในคิวงสิบล้านตติวงศ์ ยังไงๆ ก็มาไม่ถึง เป็นได้ เป็นชะ ๕๐
กว่าปีด้วยเรื่องของบุญเรื่องของบารมี ถึงได้บอกว่าแข่งเรือแข่งพายแข่งได้ แข่งบุญวาสนาแข่ง
ไม่ได้ เรื่องของในรั้วในวังต้องใกล้ๆ หน่อย ไม่งั้นจำยากไล่ลำดับยาก ใกล้รั้วใกล้วัง บางที
ผ่านๆ บอกว่า ตรงนี้ ยังงี้ โยมเขาก็ถามว่ารู้ได้ไง บอกว่าเคยแก้ผ้าวิ่งอยู่แถวนี้ เขาคิดว่าเด็กๆ
เราอยู่แถวนี้ (หัวเราะ) มันก็จริง เด็กๆ เราอยู่แถวนั้นแต่เด็ก ตอนไหนเราไม่บอก สิ้นรัชกาล
ที่ ๑ คนเขาบอกว่า มันยังอยู่หน้าสี่กั๊กหน้าสงคราม รัชกาลที่ ๒ ท่านอ่อน ท่านไม่แก่ คือท่าน

ไปนัดเรื่องของศิลปะต่างๆ แทน คนก็โหยหาเลยว่าจะมีใครมาเก่งแบบนี้อีกหนอ มีรัชกาลที่ ๕ สิ้นรัชกาลที่ ๕ นี้ จิน พราหมณ์ แยก ร้องให้กันระงมเลย ขนาดคนจีนเขาร้องให้กันทั้งสำเพ็ง บอกว่าจะหาซื้อเตี๊ยะ อย่างงี้ได้ที่ไหน พองค์ใหม่ขึ้นมาอาจจะไม่ให้อยู่ พอสิ้นรัชกาลที่ ๕ ก็มีรัชกาลที่ ๙ เพราะฉะนั้นมันเป็นช่วงเป็นจังหวะ องค์อื่นๆ ไม่ใช่ว่าไม่สำคัญนะเหมาะสมตามวาระตามเวลาทั้งหมด แต่ว่า วาระนั้น เวลานั้นเรื่องเด่นๆ อย่างอื่นมันไม่มีอย่างรัชกาลที่ ๓ ท่านเหนื่อย ๓ รัชกาลเลย เพราะว่า ท่านทำงานแทนพ่อหมดถึงขนาดพ่อก็เวลาไปนั่งแกะสลักประติมากรรม รัชกาลที่ ๒ เขาก็ว่าฝีมือช่างนี้เยี่ยมยุทธเลย แกะสลักประติมากรรม...วัดสุทัศน์หรือเปล่า ? ที่ท่านแกะสลักเสร็จท่านโยนเครื่องมือทิ้งนำไปเลย เพราะไม่มีใครเลียนแบบได้อีกแล้ว แล้วมารัชกาลของท่านเองท่านก็ต้องเหนื่อยต่อ เพราะช่วงนั้นพวกอังกฤษเริ่มยึดครองด้านตะวันออกไกลอีก แล้วท่านต้องเหนื่อยแทนรัชกาลที่ ๔ อีกหาเงินให้เข้าท้องพระคลังหลวงเพื่อให้น้องรัชกาลที่ ๔ จะได้ไม่ต้องลำบากเพราะว่าน้องบวชพระอยู่ ทำมาหากินไม่เป็น ใครๆ ก็บอกตอนแรกว่ารัชกาลที่ ๓ แยกสมบัติน้อง แต่ความจริงไม่ใช่ ถ้าท่านไม่รับรัชกาลที่ ๔ ขึ้นมาอาจตาย เพราะรัชกาลที่ ๔ ท่านอ่อน ใจของท่านเรียกว่าอ่อนโยน ไม่เข้มแข็ง ไม่เป็นที่เชื่อถือของบรรดาเสวกามาตย์ทั้งหมดในช่วงนั้น ถ้าหากว่ารัชกาลที่ ๔ ขึ้น เหล่าพวกขุนพลศึกแม่ทัพต่างๆ ก็จะคิดแทนทำแทนเจ้านายตัวเองมีก็อยากจะต้องการให้กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ขึ้นครองราชย์ อาจปฏิวัติรัฐประหารแล้ว รัชกาลที่ ๔ ท่านจะรอดมั้ยะ ? เพราะว่าท่านเองท่านทำงานแทนพ่อมาตลอด คนเขาเห็นฝีมือ เขาเชื่อถือยกท่านขึ้นเป็น ท่านเป็นพระมหากษัตริย์องค์เดียวของราชวงศ์จักรีเถลิงถวัลย์ราชสมบัติโดยไม่ได้สวมมหาพิชัยมงกุฏ พอพราหมณ์ทั้งหมดยกมหาพิชัยมงกุฏถวาย ท่านวางไว้ข้างพระองค์บอกว่าเก็บไว้ให้น้องเขา แล้วคนจะเอาจะทำอย่างนั้นทำไม ? ท่านได้แต่รักษาสมบัติไว้แทนน้องเท่านั้นเอง แล้วท่านได้ช่วยหาเงินเข้าพระคลังหลวงอย่างชนิดที่เรียกว่าเหลือเฟือเลย บอกว่าขอไว้แค่สามหมื่นซ่งเศษๆ เอาไว้บำรุงวัดที่ท่านช่วยสร้างไว้ ๓๐ ๔๐ วัด ที่เหลือนั้นยกให้หมดเลย ท่านเหนื่อยแทน รัชกาลที่ ๔ ตอนนั้นท่านเป็นสมเด็จพระเจ้าฟ้าอยู่ ก็เข้ามาถวายบังคมความยินดีตามแบบคราวนี้มันอาจมีบรรดาเจ้าใหญ่นายโตเคลื่อนไหวรุนแรงพิบัพไป ท่านก็ตกใจจนตัวสั่น รัชกาลที่ ๓ บอกไม่ต้องกลัว ถ้าท่านยังอยู่ไม่มีใครทำอะไรได้ รัชกาลที่ ๔ ท่านไปบวชเป็นพระ คล้ายๆ กับว่าหนิ ราชภัย สมัยก่อนไปบวชนี่ถือว่าพ้นจากโทษทั้งปวงแล้วเป็นคนของพระศาสนาไป คราวนี้ที่ท่านตั้งธรรมยุติขึ้นมา อันดับแรกก็คือว่า ต้องการจะเห็นสงฆ์ที่เคร่งครัดในพระธรรมวินัยแบบพระมอญขึ้นมาบ้าง อันดับที่สองก็คือว่าถ้ามีคนเขานับถือตามเป็นจำนวนมาก ก็มีกำลังพอที่จะต่อรองกับรัชกาลที่ ๓ ท่านได้ มีเพาเวอร์ของตัวเองบ้างนั้นเป็นส่วนลึกๆ อยู่ในใจ เพราะฉะนั้นองค์เดียวเหนื่อย ๓ รัชกาล แต่ว่าคนไม่ค่อยเห็นความดีท่านหรอก ปัจจุบันนี้ยังเหนื่อยต่อเป็นพระสยามเทวาธิราชอยู่ รัชกาลที่ ๓ (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นไม่ใช่เหนื่อยแค่ ๓ รัชกาลนะ สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า ๘ รัชกาลแล้ว

ถาม : พระสยามเทวาธิราชนี่เป็นใครละ ?

ตอบ : พระสยามเทวาธิราชส่วนใหญ่จะเป็นบุรพมหากษัตริยาธิราชและเชื้อพระวงศ์ที่
ท่านขึ้นไปได้ที่อยู่ข้างบนแล้วก็ยังห่วงใยประเทศชาติอยู่ รับหน้าที่ดูแลรักษาด้วยกัน เรียก
รวมๆ ว่าพระสยามเทวาธิราช จริงๆ มีบานเลย ฟังนิทานย้อนยุคหน่อย อดีตกำลังฮิต ว่า
เรื่องเก่าๆ ว่าไปเรื่อยเลย คนอื่นมันไม่รู้มันเถียงไม่ได้หรอก

ถาม : แล้วเรื่องหม่อมแอนนา ?

ตอบ : หม่อมแอนนาสมัยรัชกาลที่ ๔ แต่จริงๆ คือสมัยรัชกาลที่ ๒ เลย เพราะว่าจ้างมา
เป็นที่เลี้ยงสอนภาษาให้ แต่ว่าที่เขาเขียนเดอะคิงส์แอนดีไออะ คิงส์นั้นหมายถึงรัชกาลที่ ๔

ถาม : เขาเขียนธรรมชาติไม่ชัดเจน

ตอบ : สายตาของเขา เขาใช้สายตาของเขา เขาใช้ขนบธรรมเนียมประเพณีของเขา โลกทัศน์
ของเขามามอง มันก็จะเห็นอย่างนั้น เขาเองเขาก็ไม่ได้เข้าใจลึกซึ้งว่าของเราเป็นยังไง ก็แบบ
เดียวกับเราไปดูพวกกระเหรี่ยงลำบากยากจนเสียเหลือคณา ที่ไหนได้อยู่อย่างเป็นสุขเสียด้วย
เข้าไป เขารู้จักพอ

ถาม : .....(ไม่ได้ยินเสียง).....

ตอบ : พระคาถาชินบัญชร เป็นการเร่งบารมี เร่งเจ้ากรรมนายเวรมันเร่งยังไง ?

ถาม : จากหนักก็เป็นเบาอย่างนั้นนะคะ ?

ตอบ : คือว่าถ้าเราภาวนาคาถาเป็นประจำ ก็คือสมาธิภาวนา คนที่มันคงในทาน ศิล
ภาวนานี้ กฎของกรรมตามได้ไม่เกิน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ หลวงพ่อบอกไว้ชัดเลย เพราะฉะนั้น
มันสำคัญว่าเราทำจริงจังและต่อเนื่องมั๊ย ทำทั้งๆ ก็ช่วยอะไรไม่มากหรอก ต้องให้ต่อเนื่องด้วย

ถาม : ผมก็เข้าใจว่า (ฟังไม่ชัด) เพราะว่าช่วงนี้ผมก็กำลังตกงานอยู่ด้วย

ตอบ : ก็เอาสิ ใครเขาว่าอะไร ถ้าเป็นอาตมาตกงานนี่นั่งภาวนาคาถาเงินล้านสักวันหนึ่ง
พันสองพันจบไปเลยสบายกว่าเยอะ อยู่ที่เราเองชอบแบบไหนเอาแบบนั้น เพราะว่าคาถาทุก
บทคือเครื่องทำใจให้เป็นสมาธิ ผลของสมาธินั้นเป็นอันดับแรก ถ้ากำลังใจเป็นสมาธิใจก็
สบาย ถ้าใจดีใจสบายทุกอย่างมันดีหมด ถ้าไปดิ้นรนไปอยากได้ใครมีมันร้อนรอนกระวนกระวาย
เรื่องมรรคเรื่องผลมันตัดไป เรามีหน้าที่ภาวนา ก็ภาวนาของเราไป ผลจะเกิดยังไงก็แล้วแต่เขา

ถาม : (ฟังไม่ชัด) หนีไปอยู่ที่ป่าช้า

ตอบ : จริงๆ แล้ว การที่เราอยู่กับคน ถ้าเราสามารถทำใจได้ ถ้าชนะแล้ว ก็ชนะเลย แต่
ถ้าเราหลบไปที่ใดที่หนึ่งแบบพระรุดงค์เข้าป่าไป ถ้าใจสงบกลับมากระทบมันอาจกำเริบ
ใหม่ได้ ลักษณะนั้นเราทำถูกที่เราหลบซะก่อน เรารู้ว่ามันไม่ไหวมันจะเกินกำลังของเราแล้ว
สาเหตุมันเกิดจากการที่เรารับอารมณ์ไปสะสมอยู่เรื่อยๆ โดยไม่รู้ตัว มันนิดหน่อยๆ เรายังรับ
ได้ๆ แต่ความจริงพอสะสมไปๆ เหมือนฟางเส้นสุดท้ายแล้ว ที่ภาวนิตฝรั่งเขาว่าฟางเส้นสุดท้าย
ทำให้อูฐหลังหัก บรรทุกไปตั้งหลายร้อยกิโลมันยังบรรทุกได้ เอาฟางใส่เข้าไปอีกเส้นเดียวมัน
ล้มแผละเลย ของเรานั้นต้องระวังตัวเองเอาไว้ เรื่องของการรับอารมณ์เนี่ยอย่าให้มันรับเข้ามา
เรารู้ว่าสิ่งที่ทั้งหลายเหล่านั้นไม่ดี กระทบตาให้มันอยู่แค่ตา กระทบหูให้มันอยู่แค่หู ให้เรา

ทำความเข้าใจ

ถาม : (ไม่มีเสียง)

ตอบ : เรื่องของบุญกฐินหลวงพ่อเคยบอกเอาไว้ว่า ใครเป็นเจ้าของภพกฐินตั้งแต่ ๓ ปี ติดกันขึ้นไปให้สังเกตตัวเองไว้ ความเป็นอยู่จะคล่องตัวกว่าคนอื่นเขา อันนี้พิสูจน์มาแล้ว เพราะว่าจะเป็นเจ้าภพกฐินทุกๆ ปี ติดกันมาตั้งแต่ก่อนบวช จนกระทั่งบวชมาสิบกว่าปีแล้วรู้สึกจะทำอะไรคล่องตัวดี

ถาม : หมายถึงในปัจจุบันด้วยนะ ?

ตอบ : จะ ชาติปัจจุบันนี้เลย ความคล่องตัวมันจะเกิดขึ้นเอง ถ้าเราไม่มีความสามารถจะเป็นประธานกฐินเองก็ร่วมกับคนอื่นเขา จะปัจจัยหรือว่าเป็นสิ่งของก็ได้ อย่างพระพุทธเจ้าสมัยท่านเกิดเป็นมหาบุศุกตะ เจ้านายจะทอดกฐิน ท่านเองท่านอยากจะทำบุญด้วย มีแค่เข็มกับด้ายเท่านั้นเอง ร่วมในกฐินแล้วท่านตั้งความปรารถนาขอให้ท่านสำเร็จพระโพธิญาณในอนาคตด้วย อย่างคิดว่าทำแค่นั้นนะ ปรากฏว่าได้อย่างที่ต้องการ บุญกฐินเป็นบุญสังฆทานพิเศษ เหตุที่เรียกว่า เป็นสังฆทานพิเศษ เพราะจำกัดเขตที่ทำปีหนึ่งจะมีเวลาทำบุญกฐินได้แค่เดือนเดียว คือแรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ จนถึงกลางเดือน ๑๒ วันลอยกระทง เพราะฉะนั้นบุญกฐินก็เลยกลายเป็นบุญพิเศษ เป็นสังฆทานที่มีอานิสงส์ใหญ่มาก หลวงพ่อท่านบอกว่าบุคคลที่ทำบุญกฐินถ้าเกิดใหม่จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ชาติ หมดยุคจากนั้นลงมาเป็นพระมหากษัตริย์ ๕๐๐ ชาติ เป็นมหาเศรษฐี ๕๐๐ ชาติ ได้ลงไปเรื่อยๆ ยังไม่ทันจะหมดยุคจากกฐินเข้าในภพพานกันหมดแล้ว เพราะฉะนั้นถ้ามีโอกาสก็ทำถ้าไม่มีโอกาสร่วมกันหลายๆ คน ไม่จำเป็นต้องมาก บุญกฐินสำคัญที่สุดตรงผ้าไตร ถ้าเรามีน้อยสบงผืนหนึ่งก็ได้ มีมากหน่อยก็จีวรสักผืนหนึ่งถ้าหากว่ามีครบไตรได้ก็ดี ถ้ามีมากกว่านั้นพระเขมามีองค์ถวายให้ครบองค์เป็นมหาภิกษุ เพราะฉะนั้นกฐินสำคัญตรงผ้าไตร กว้างคือบิณฑบาตพระท่านเรียกว่าผ้าไตรแล้ว ผ้าสบงมันเกินคืบแฉง ก็คือเป็นจีวรในพระพุทธศาสนา ดังนั้น ผู้ที่ถวายจีวรในพระพุทธศาสนาถ้าเป็นผู้หญิงเกิดใหม่จะมีเครื่องมหาลดาปสาธน์แบบนางวิสาขา มหาอุบาสิกา เครื่องมหาลดาปสาธน์นี้เป็นเสื้อคลุมทั้งตัว ที่มีมงกุฎเป็นรูปนกยูงรำแพน หางลงมาข้างล่างต่อลงมาเป็นเสื้อคลุมทั้งตัว ท่านใช้คำว่า ร้อยด้วยแก้วมณี เฉพาะแก้วก็คือเพชร แก้วมณีคือเพชร เฉพาะเพชรอย่างเดียว ๑๖ ทะนาน บุญไม่ตีจริงคอหักตายไปเลย ถ้าเป็นผู้ชายถ้าได้บวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพอท่านตรัสเออภิกษุจะมีจีวรสำเร็จด้วยฤทธิ์ลอยมาสวมตัวให้เลย ได้ทั้งหญิงได้ทั้งผู้ชาย เกิดเป็นผู้หญิงก็ได้บุญอันนี้ เกิดเป็นผู้ชายก็ได้บุญอันนี้ เพราะฉะนั้นการถวายจีวรในพระพุทธศาสนาจะมีกุศลขนาดนี้ แล้วถ้ายังเป็นจีวรในช่วงกฐินด้วย กฐินสมัยก่อนผ้ามีน้อย ส่วนใหญ่ท่านจะคัดเลือกบุคคล คือ ภิกษุที่มีผ้าเก่าที่สุดเพื่อที่จะมอบผ้าใหม่ผืนนั้นให้กับท่านไป แต่ว่าในปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่ผ้าจะได้มากอย่างวัดท่าซุงสมัยก่อน หลวงพ่อท่านถวายองค์ละไตรเลย อย่างของอาตมาที่นี่มนต์เขามาทุกวัดก็ถวายครบทุกองค์ เพราะฉะนั้นแต่ละปีๆ จะสั่งผ้าไตรจีวรจากร้านประจำ สั่งกันมาทีหนึ่งหลาย

ลัง ทางด้านร้านประจำเขาจะมาสั่งจิวรถึงที่แล้วคิดราคาเดิมทุกปีไม่มีขึ้น เขาถือว่าเป็นลูกค้าประจำ ปีที่แล้วก็สั่งไป ๕๐ ชุด

ถาม : ถ้าจบกลิ่นแล้ว (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ไม่มีปัญหาอะไร เพราะว่าอานิสงส์กลิ่นจริงๆ มันอยู่ที่คนทำซะมาก พระนี่พอรับกลิ่นแล้วจะมีอานิสงส์ตรงที่ว่าสามารถจะผ่อนคล้ายสิกขาบท คือ ศิลพระ ได้หลายข้อ อย่างเช่นว่า เทียวไปไม่ต้องบอกลา ถ้าก่อนจะได้อานิสงส์กลิ่นนี้จะไปไหนต้องแจ้งก่อนทุกครั้ง บางคนจะไปในที่ๆ ตนเองคิดว่ามันไม่น่าจะบอกคนอื่นก็จะอึดอัดใจ ไม่อยากบอกใคร อย่างนี้สามารถฉันทโกษาได้ คณะโกษาก็คืออาหารที่เจ้าภาพเขาออกซื้อ ถ้าเจ้าภาพนี่เขาออกซื้อนี้จะไปฉันทกิน ๓ องค์ไม่ได้ ถ้ากิน ๓ องค์ เขาปรับอาบัติศีลขาดหมดเลย เพราะว่าสมัยก่อนพระมีเยอะ พอเจ้าภาพออกซื้ออย่างเช่นว่าถ้านางวิสาขามหาอุบาสิกา บอกพรรุ่งนี้จะเลี้ยงข้าวมธุปายาส พระไปซะ ๕๐๐ องค์ อยากกินของดี เลยต้องสั่งห้ามคณะโกษา คือเจ้าของออกซื้ออาหาร ไม่ว่าจะเป็นแกงหมู แกงเป็ด แกงไก่ ถ้าบอกซื้อขึ้นมาห้ามฉันทกิน ๓ องค์ ถ้า ๔ องค์ขึ้นไปเรียกว่า คณะโกษา โดนปรับอาบัติทุกองค์ ถือว่ารบกวนเขามาก เพราะฉะนั้นพวกเราถ้านิมนต์พระฉันนี่ ให้บอกว่านิมนต์ฉันเช้า นิมนต์ฉันเพล อย่าไปออกซื้ออาหาร ถ้าออกซื้ออาหารพระไม่ได้ฉันหรือ ให้ฉันปรัมโกษาได้ ปรัมโกษานี้หมายความว่าเราฉันทจากที่ของเราก่อนแล้วไปในที่นิมนต์ฉันต่อได้ เพราะว่าบางเจ้า อย่างทางวัดท่าซุง ถ้าเจอผู้ใหญ่จันทร์นิมนต์นี่หน้ามีตทุกที่แหละ เพราะผู้ใหญ่จันทร์นี่สองโมงครึ่งยังไม่ได้ฉันเช้าเลย แกะจะลากยาวของแกไปเรื่อยแหละ พอคนเตือนก็ ฮึม ! มันจะหิวอะไรหนักหนาเชียว ก็ตัวเองกินข้าวเย็น ตื่นเช้าขึ้นมาพาดกาแพไปอีกต่างหาก ส่วนพระแชนท้อมาอย่างน้อย ๑๘ ชม. แล้วเขาไม่ได้นึกถึงตรงจุดนี้ เพราะฉะนั้นถ้าได้อานิสงส์กลิ่น เราฉันทไปก่อนจะเป็นข้าวต้ม หรือกาแพ หรือโอวัลติน ไปก่อนได้ แล้วไปฉันทต่อที่โน่น แต่ถ้าหากว่าไม่ได้อานิสงส์กลิ่นแล้ว ไปฉันทอย่างนั้นพระพุทเจ้าท่านปรับอาบัติ ศีลขาดเพราะว่าไปฉันทของเขาได้น้อย เดียวเจ้าภาพเขาจะเสียใจ มันทำลายศรัทธาเขา ผ้าที่เกิดขึ้นในที่นั้นสามารถเก็บไว้เป็นของตัวเองได้ คือหมายความว่า ผ้าที่ได้ในช่วงนั้น ถ้าเราได้อานิสงส์กลิ่น เราเก็บไว้ใช้เองได้ ถ้าหากว่าไม่ได้ อานิสงส์กลิ่นได้มาต้องวิกัป คือทำเป็น ๒ เจ้าของ หมายความว่า เป็นเจ้าของร่วมกับคนอื่น หากเขาต้องการใช้เขาเอาไปได้ ไม่อย่างนั้นแล้วกลั้วจะเป็นการสะสมเพราะสมัยนั้นถ้าหากว่า เศรษฐีเขาถวายเข็ม้อย ? อย่างผ้าสาฎกผืนหนึ่งราคาต่ำสุด ๒๐๐,๐๐๐ กหาปณะ ๘๐๐,๐๐๐ บาทสมัยโน้นนะ สมัยนี้ ๘๐๐,๐๐๐ ก็ไม่ได้หรอก กลั้วว่าพระจะสะสมของดีๆ เยอะไป ก็เลยห้ามไว้เหล่านี้ เป็นต้น เพราะฉะนั้นจะผ่อนคล้ายสิกขาบทนี้ได้ ศิลทั้งหลายเหล่านี้พระพุทเจ้าท่านจะหย่อนให้ คือ เกรียตมาทั้งพรรษาแล้ว ออกพรรษาได้อานิสงส์กลิ่น ผ่อนให้หน่อยหนึ่ง จนถึงกลางเดือนสี่ เป็นอันว่าเริ่มกลับเข้าไปเข้มงวดตามเดิม อานิสงส์กลิ่นนี้ถ้าจำพรรษามาตลอดพรรษาแล้ว ไม่ได้กรานกลิ่นจะได้ อานิสงส์นี้เดือนเดียว แต่ถ้าได้กรานกลิ่น ก็เพิ่มให้ จนถึงกลางเดือนสี่ ก็เท่ากับว่าได้ไปห้าเดือนเต็มๆ เพราะฉะนั้นอานิสงส์กลิ่นมีมาก คน

ทำได้เยอะแต่ขณะเดียวกันก็ช่วยให้พระสงฆ์ได้ผ่อนคลายจากระเบียบอันเข้มงวดลงไปบ้าง แล้วอีกอย่างหนึ่งเป็นทานที่จำกัดเวลา ก็เลยมีอันนิสงฆ์มากเป็นพิเศษ หลวงพ่อท่านให้สังเกต ก็ลองสังเกต จริงอย่างท่านว่าทุกอย่าง ท่านบอกว่าใครได้เป็นเจ้าภาพภพฐินติดกันตั้งแต่ ๓ ปีขึ้นไป สังเกตความเป็นอยู่ของตัวเองจะคล่องขึ้นเรื่อยๆ โดยที่เราเองถ้าไม่ได้สังเกตก็ไม่รู้สึก แต่ถ้าสังเกตแล้วจะรู้ อย่างคนอื่นลำบากทำไมเราไปของเราเรื่อยๆ จะเป็นอย่างนั้น ที่วัดก็ตั้งใจทอดกฐินถวายหลวงพ่อบีละ ๙ วัดทุกครั้ง แต่ส่วนมากมันเกิน ปีที่ผ่านมาเจอไป ๒๒ วัด คือพอเขาได้ยื่นแล้ว เขาเองภพฐินไม่มีเขาก็จะมาขอ พอมาขอก็เอา ถึงเวลานิมนต์เขามา พอเรารับกฐินได้เท่าไรก็หารกันไปเลย ตอนนั้นนะกลายเป็นว่า ถ้าเป็นภพฐินของอาตมานี่ ตัวเองแทบจะไม่ได้รับเลย (หัวเราะ) คราวที่แล้วเจ้าภาพหลวงพี่สรรพคุณ ท่านเป็นเจ้าภาพ ท่านจะนิมนต์พระมานั่งเรียงกันไปเลย แล้วเจ้าภาพแต่ละคนถวายเฉพาะของใครของมันเลย แต่ว่าโดยมารยาทแล้วถ้าถวายเสร็จนี่เขาจะถวายกลับคืนให้กับเจ้าของวัด เราต้องประกาศเลยว่า อันนี้ถวายขาดเป็นสิทธิ์ให้เขาเอากลับได้เลย ไม่อย่างนั้นถ้าเขาคืนมาเขาจะไม่ได้อะไร เพราะฉะนั้นเจ้าภาพแต่ละคนมีแต่พระเคนไปเองเลย แล้วเขาเองเขาได้รับเสร็จก็หอบกลับวัดไปได้เลย หลายคนเขาแปลกใจว่าเรารับกฐินแล้วทำไมไม่ได้สวดค้ออะไรมากมายเหมือนคนอื่นเขา บอกไม่ขาดทุนกับบุญแล้ว (หัวเราะ) เพราะว่ายังต้องเลี้ยงโยมเลี้ยงอะไรอีก มันจะมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ว่าจากความตั้งใจคือเดือนตุลาคม ซึ่งมักจะเป็นช่วงกฐิน จะเป็นเดือนมรณภาพของหลวงพ่อก แล้วเป็นเดือนที่จัดงานวันเกิดหลวงพ่อด้วย ทั้งเกิดและทั้งตายเดือนเดียวกัน ตั้งใจตั้งแต่ออกไปอยู่ที่ทองผาภูมิว่าจะทำถวายหลวงพ่อกทุกปี แล้วก็สามรถทำมาได้ทุกปีเหมือนกันนะ

ถาม : แล้วชาวบ้านแถวนั้นไปทำบุญเยอะมั๊ยคะ ?

ตอบ : แรกๆ ชาวบ้านจะมีอยู่ ๔ หมู่บ้าน เขาไปกันชนิดยกหมู่บ้านเลย เพราะว่าเป็นชนกลุ่มน้อย คือ มอญ ทวาย กะเหรี่ยง เหล่านี้ พวกนี้เขาศรัทธามากแล้วมาอยู่ได้ ๒ ปีครึ่งทางการเขาไม่ต้องการให้กระจัดกระจายอยู่ในพื้นที่ป่า เพราะว่าเป็นการทำลายป่าเลยกวาดล้างทั้งหมด ไปรวมกันที่หน้าอำเภอ ไปจัดศูนย์อพยพหน้าอำเภอประมาณ ๘๐๐ หลังคาเรือนรอบๆ ที่เราเคยบิณฑบาตได้ ๔ หมู่บ้านหมดเกลี้ยงไปเลยไม่อย่างนั้นถึงเวลาเขามาทำบุญนี่กินกันปางตายเลยละ เพราะว่าเขามานี่เขาจะมาป็นโตบ้านละเถาๆ หัวกันมาเลย ไ้อ้เราดักของเขอย่างละซ็อนเดียวมันก็ค่อนข้างบาตรแล้ว ฉันทันไหวชะเมื่อไหร่ละ ศรัทธาของพวกนี้เขาดีมากประเทศชาติของเขาไม่สงบเขาก็หนีมาพึ่งอาศัยบ้านของเรา แต่น่าสงสารเขาว่าของเขามากถึงต้องการที่อยู่ก็ต้องไปหากล้างพงหาพื้นที่ที่ไม่มีใครอยู่ พื้นที่ที่ไม่มีใครอยู่ส่วนใหญ่บ้านเราตอนนี้ไม่เป็นป่าสงวนก็เป็นอุทยานหมด เลยต้องมีการเอาเขาไปรวมที่นั่น ถึงเวลาใครต้องการแรงงานช่วงนี้ก็ต้องไปเซ็นรับรองเขาออกมา จ่ายค่าหัวคนละ ๑,๕๐๐ จะเอาเขาไปทำงานได้ปีหนึ่ง ๑,๕๐๐ บาท ต่อคนต่อปี แต่ว่าเอาเข้าแล้วตอนเย็นต้องไปส่งคืน ยกเว้นหน่วยราชการอย่างพวกป่าไม้หรือว่าทางอำเภอเอาไปอยู่ประจำได้แต่ห้ามแฟนพ่าน จะต้องจัดที่อยู่ให้เขาโดยเฉพาะเลย ถ้าหากว่าเป็นชาวบ้านทั่วๆ ไปต้องการแรงงานไปรับเซ็นออกมา เย็นเขาไปส่ง

เซ็นเข้าไป กลัวว่าพวกนี้เข้าจะหลบเข้าเมือง เลยต้องเข้มงวดกันหน่อย ตรงนั้นก็เลยกลายเป็นเมืองมอญ เมืองพม่าไปเลย ที่ชอบใจที่สุดเป็นพวกชายกับข้าว เพราะรถบี๊ก็พกกับข้าววิ่งเข้าไปออกมารถเปล่าเลย (หัวเราะ) ๗๐๐-๘๐๐ หลังคาเรือนนะ วิ่งของไปเต็มๆ ออกมารถเปล่าเลย

ถาม : พวกนั้นมามา ยังไม่ค่อยรู้จักกันเลย

ตอบ : มันเป็นเรื่องดีของเขา ท่านนาวินไปพระบรมธาตุอินทร์แขวน ลงจากพระธาตุเดินมาถึง ท่านนาวินสั่งมามาต้มยาให้ บอกว่า คุณ...ที่วัดนะฉันอาทิตย์ละ ๗ วันเท่านั้นแหละ ของดีของเขา มันก็เลยกลายเป็นว่าของดีแล้วแพงด้วยคนทำมามาเขาก็ภูมิใจภูมิใจ อุตุสารห์มาถามว่าอร่อยไหม (หัวเราะ) บอกที่เอาดมาอยู่เนี่ย บางอาทิตย์นั้นฉันไม่มากหรืออีกฉันแค่ ๗ วันเท่านั้น

ถาม : อาการตัวลอยมันเป็นเพียงอาการเฉยๆ หรือว่า

ตอบ : มันลอยไปจริงๆ อาตมาถ้ามายืนยืน เพราะตัวเองเกือบจะโดนพัดลมพัดตายมาแล้ว ภาวนาไปๆ มันรู้สึกมีอะไรบ้าง อยู่ข้างเอน ก็เลยลืมหัดขึ้นมาดู พัดลมพัดมา มันยาวลงมา ประมาณ ๒ ศอก ใต้เราลอยขึ้นมามันวิ้งๆ อยู่ข้างเอน พอลืมหัดเห็นตลกใจสมาธิหลุด หล่นดังปลั๊ก ตั้งแต่นั้นมาเป็นบทรเย็น ว่าถ้าภาวนานี้ต้องปิดพัดลมก่อนอันตรายนะ

ถาม : ถ้าโดน เป็นอะไรเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าโดนกำลังมานมันน่าจะคุ้มได้นะ แต่เราเองอย่าไปเสี่ยงกันได้ก็กันได้ไว้ก่อน

ถาม : แต่ฟังเหมือนกับบั้งได้ยินเสียงภายนอก ?

ตอบ : ตัวนั้นมันเป็นแค่อุปจารสมาธิ เท่านั้น มันได้ยินเป็นปกติอยู่แล้ว แต่เรากำลังเพลินก็ไม่ได้สนใจ พอมันรู้สึกบี๊ๆ อยู่ข้างเอนเลยลืมหัดดู (หัวเราะ) ลอยจริงๆ มีหลายที่มันลอยในลักษณะว่าพุ่งขึ้นไป เราก็กว้างใจ มันเลยไปปะติดกับเพดานอย่างกับจิ้งจก นอนภาวนา มันลอยไป มันปะติดอยู่ คราวนี้มันปะแรงไปจุมุกมันบ๊ายใจไม่ออก เฮ้ย ! กูจะหายใจได้มั๊ยวะนี่ ? (หัวเราะ) สนุกดี บางที่มันหมุนไปรอบๆ ห้อง เราปิดประตู ปิดหน้าต่างหมด มันไปไหนไม่ได้มันก็หมุนละข้างฝาไปเรื่อย คือเรารู้สึกเบื่อหรือรำคาญมันก็กลับที่เดิมเป๊ะเลย

ถาม : เหมือนกับเรานอนปกติ ?

ตอบ : เหมือนทุกอย่างเลย อยู่ทำโน่นมันลงทำโน่น ลงที่เดิมเป๊ะไม่มีพลาดเลย อย่างกับมันจำได้

ถาม : แต่ถ้าเกิดไม่ใช่ที่เดิมนี้แสดงว่าเรานอนตื่นไข่มุข ?

ตอบ : มีสิทธิ์เหมือนกัน แต่ว่าลอยไปข้างนอก ประเภทไม่ได้ปิดประตูไม่ได้ปิดหน้าต่าง ถ้าลอยไปข้างนอกก็รักษาสมาธิให้ดี ถ้าสมาธิคลายมันจะหล่น คราวนี้ต้องเดินกลับ หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังว่ามีพระวัดบางนมโคองค์หนึ่งลอยไปกลางทุ่ง ๒ กม. ลืมหัดขึ้นมาตกใจเลยหล่นปลั๊กเดินกลับ ๒ กม. กว่า นี่เดินแย้เหมือนกันนะ

ถาม : หลวงพี่เล่านี้ประเภทลอยแต่กายในออกหรือเปล่า ?

ตอบ : ภายในลอยออกไปอย่างเดียวก็น่าจะมี พวกนั้นจะอยู่ในลักษณะว่าถอดมโนมยิทธิเต็มกำลัง ลักษณะนั้นถึงเวลาไปได้ไกลก็กลับ เพราะว่าไม่รู้ว่าจะไปยังไงต่อ บางทีมันผลหลุดออกไป ไม่ทันได้ภาวนา ไม่ทันได้พิจารณา มันออกไปมีดคือเลย เปะปะๆ ไปพักหนึ่งไปไหนไม่ถูกก็กลับ

ถาม : อยู่คนเดียวมันก็น่าโล่งดี แต่เวลาออกไปฝึก เวลาเดินไปตามห้างนี้ ไหลทุกที่ครับ ?

ตอบ : นั้นสติเราตามไม่ทัน สติเราไม่ทันมัน เราปล่อยให้ตัวกิเลสมันกำเรบขึ้นมาก่อน ถ้าตัวกิเลสมันกำเรบขึ้นมาก่อน สติเราไปยับยั้งมันนี่ไม่ทันแล้วกำลังเขาเหนือกว่าเรา เขาคล่องกว่าเยอะ ในเมื่อเขาคล่องกว่าเยอะ ถ้าเวลาไหลตามมันไปก็เป็นอันว่าเสร็จ กว่าจะรู้ตัว บางทีไปเป็นชั่วโมง เป็นชั่วโมงนี้ถือว่าเร็วแล้วนะ บางคน ๓ - ๔ วัน กว่าจะรู้ตัว มันจุกจุกไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้

ถาม : มันไหลแล้วเราตามยากหรือ ?

ตอบ : คือ กำลังมันเหนือกว่าเราอยู่แล้ว ความชำนาญในทางไม่ตีมันมากกว่าอยู่แล้ว ถ้าหากเปิดโอกาสให้มันนี่เป็นอันว่าเสร็จมัน บางคนก็ฟังเป็นเดือนเลย

ถ้าหากว่าเราถนัดตามห้างก็เอาตามห้าง อาตมาเองถนัดตามป้ายรถเมล์ เห็นหน้าคนที่รอรถเมลล์นะ โอ้โฮ ! มันทุกข์สาหัสทุกคนเลย หน้านี้ตัวขมวดดูนาฬิกาแล้วดูนาฬิกาอีก ชะงักแล้วชะงักอีก เมื่อให้รถคันที่ตัวเองจะมา จนกระทั่งบางทีเขาไปตั้งข้อสังเกตว่า รถคันไหนคันนั้นมันจะไม่มา (หัวเราะ) หน้าตาไม่มีใครมีความสุขเลย ไปนั่งดูได้ คราวนี้มันอยู่ที่เราชอบแบบไหน ชอบพิจารณาทุกข์หรือชอบแบบพิจารณาความเป็นจริงของร่างกาย เลือกลงเอาว่าแล้วแต่เราถนัด ของอาตมานี้ถนัดป้ายรถเมล์ ชอบมากเลย

ถาม : ร้อนๆ นะครับ ?

ตอบ : ดูแล้วสงสาร ยิ่งถ้าขึ้นรถเมลล์ไปด้วย แสงชัยเคยไปร้องไห้บนรถเมลล์มาแล้ว ขึ้นไปถึงพอเห็นเขา โอ้โฮ ! โลกนี้ทำไมมันทุกข์ขนาดนี้ แต่คราวนี้มันอายุเขาพยายามกลับไว้ ถนัดที่ไหนที่นั่นแหละสนามรบของเรา รบกับกิเลส รบในเมืองถ้าชนะแล้วชนะเลย รบในป่านี้สงบลงไม่ว่าจะชนะเขา ออกมาอาจจะแพ้ก็ได้

ถาม : หมายถึงว่า เหมือนเปรียบกับอารมณ์ ๒ อย่าง มันจะเห็นชัดเจนเลย มันอยู่ที่ว่าการ...(ฟังไม่ชัด)...เนี่ย ออกตัวไหลเป็นก้อนอยู่ในประสาท แต่คิดว่าไหลแล้วเนี่ย ตอนเย็นอาบน้ำอาบท่าเดินออกไปเลย ไปถึงโดนขัดตุ่มเลย...(ฟังไม่ชัด)...

ตอบ : ระวังไว้ให้ดี แต่ว่าอย่างว่าแหละโอกาสพลาดมันเยอะ พระนี้ขนาดมีศีลเป็นเครื่องค้ำยันพลาดแล้วพลาดอีก เพราะฉะนั้นชีวิตฆราวาสนี่ กิเลสโอกาสที่มันจะกินเรามีมากกว่านะ ต้องระวังให้ดี เผลอเมื่อไหร่ อย่าคิดว่ามันจะเลี้ยงเรา มันกลัวเรานี่ มันตีตายใส่โซ่เลย (หัวเราะ)

ถาม : ตอนเป็นฆราวาสในการทำงาน ทำงานในการเป็นพระกับทำงานเป็นฆราวาสนี่ ได้สัมผัสที่ต้องเจอกับผู้คนต่าง...?

ตอบ : เหมือนกัน แต่ว่าทำงาน ตัวอารมณ์กระทบ คือ ตัวปฏิสัมพันธ์กับโทษะ มันจะมีมากกว่า เหตุที่มีมากกว่า เพราะว่าในความเป็นพระนี่คนเขารู้อยู่แล้วว่าเราอยู่ในฐานะอันสูงเขาก็ไม่

พยายามที่จะขัดคอขัดใจเรา เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเป็นฆราวาส ตัวปฏิษะที่จะก่อให้เกิดโทษ จะมียะอะกว่า แต่ถ้าของพระมันกลายเป็นว่ามีศีลเป็นกรอบกำหนดอยู่ มันจะกระทบกับตัว ราคะมากกว่า จากคนที่เราไม่เคยสนใจเขาเลยอาจจะไปแอบมองเขาเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ มันต่างกัน คนละจุด แต่ถ้าอยู่ในลักษณะของการสู้กับมันคล้ายๆ กัน เพียงแต่ว่าจุดที่จะโดนมันมา คนละจุดกัน แต่ว่าบางคนนี่วิสัยเดิมของเขามาจากพื้นฐานของโทษถึงบวชเป็นพระแล้วก็มี เรื่องของโทษะมากวนอยู่เรื่อย

ถาม : เรื่องของโทษะจะเข้ามาจนอยู่เรื่อยใช้มั๊ย ?

ตอบ : ใช่ ถ้าวิสัยเดิมของเขามาจากโทษะมันก็จะมีเรื่องของโทษะมากวนอยู่ตลอดเวลา เพราะรู้ว่าจุดอ่อนเราอยู่ตรงนั้น แล้วอีกอย่างจะตัดตัวไหน ตัวนั้นมันจะมาลอง ยิ่งตัดยิ่งเยอะ

ถาม : อย่างพระที่อื่นเข้าป่าแล้วภาวนา แล้วก็บรรลุ แต่ว่าทำไมสายเราอย่างหลวงพ่อนี้ไม่เคยพาเราไปบ้าง ?

ตอบ : ใครว่าไม่บรรลุ บรรลุ ก็ไปภาวนาสีไม่มีใครห้ามแต่อาจจะ ๕๐ ปี แต่ขณะเดียวกันว่า เราสู้กับงานอาจจะเหลือแค่ ๒๐ - ๓๐ ปี การที่เรากระทบกระทั่งกับคนรอบข้าง ถ้าเราเป็นผู้ที่ตั้งใจลดละเลิกทั้งหลายจริงๆ มันก็จะมีเครื่องทดสอบอยู่ตลอดเวลา เราจะรู้ระดับกำลังใจของเรา เราก็จะสามารถที่จะแก้ไขไปได้ตลอด มีการพิจารณาทบทวนอยู่เสมอๆ ใต้ตรงนี้ เรายังสู้ไม่ได้เห็นว่า คราวหน้าต้องระวังให้มากกว่านี้ อะไรทำนองนี้ เป็นต้น แต่ถ้าเราไปภาวนา ในป่า ตัวกระทบอย่างนี้ไม่มี บางทีกิเลสของมันอาจจะโดนกดไว้เฉยๆ มันไม่ได้ตาย พอเรา ออกมากระทบบังเดียวเท่านั้นเอง ใต้ ๔๐ - ๕๐ ปี ที่เสียเวลามาภาวนาเป็นอันว่าหมดเกลี้ยงเลย

ถาม : แต่ก็เหมือนเดิมนี้ทำ ๓ ครั้ง

ตอบ : ตอนนั้นถ้าพิจารณาสักหน่อยจะชัดมากเลย นั่นแหละมโนมยิทธิเต็มกำลัง (หัวเราะ) คือมันจะเปลือง ตอนที่ใจของเรามันไม่ได้นี่ก็อยากไปแต่ความตั้งใจเดิมของเรามันเคยมีอยู่ แล้วว่า ถ้ามันไปได้ถนัดถึงเวลามันลงตัวโปะมันก็ไปเลย

ถาม : ผมงี้ภาวนา นะ มะ พะ ฐะ เหมือนกันครับ ?

ตอบ : แต่คราวนี้ของเรานี่มันไม่ได้ภาวนาพิจารณาให้มันมันคง โดยเฉพาะตัวพิจารณา พอขาดการพิจารณามันไม่ชัดเจนไม่สว่าง บางทีมันมีติดเหมือนอย่างกับงมถ้ำ คล่าไปคล่ามา ไปไหนไม่ถูกกลับตีกว่า

ถาม : มันเหมือนกับมันพุ่งไม่สิ้นสุดนะ ผมงี้ เอ๊ะ ! จะไปไหนหว่า แต่ความรู้อึดจับได้ว่า หลวงพ่อท่านมาด้วย จะรู้สึกเลยว่าหลวงพ่อกำลังมาก็ค้นนั่นเอง

ตอบ : คราวหน้าก็ไม่ต้องกังวล ตั้งใจว่าพระอยู่ที่ไหนเราไปตรงนั้นนะ (หัวเราะ)

ถาม : กลัวแบบตื่นเต้นนะครับนี่อะไรไม่ทัน

ตอบ : คราวนี้เข้าใจแล้วยังว่าคำว่า ไม่กลัวๆ เราไม่กลัวแต่ปาก พอออกไปอย่างนั้นจริงๆ มันเสียๆ ใช่มั๊ย ? นั่นแหละตัวกลัวเลยละ เพื่อนเขาเคยไปวัดท่าซุงรึยัง ?

ถาม : ยังครับ

ตอบ : ไปซะหน่อย แล้วก็ไปเดินซะ เดินวนให้รอบวัด ถ้าปัญญาที่มีพอมันจะเลิกสงสัยในพระรัตนตรัยไปตลอดชีวิตเลย

ถาม : เดินรอบวัดนี่นะครับ ?

ตอบ : นั่นแหละจะได้รู้ไว้ วัดท่าซุงปี ๒๕๒๘ นะ ๒๕๒๘ หลวงพ่อก่อสร้างไปประมาณ ๓๐๐ ล้านบาท แต่ว่าเขตีราคามูลค่าสิ่งของให้ราวๆ ๔,๐๐๐ ล้านบาท เหตุที่เขตีราคาขนาดนั้น เพราะว่า อย่างศาลา ๒ ไร่ นี่เขตีราคา ๑๒๐ ล้านบาท หลวงพ่อท่านก็เลยสร้างไม่ไหว ท่านลงทุนทำเองทั้งหมด แค่ ๗ ล้านกว่าบาทก็อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นราคามาตรฐานของเขากับราคาแท้จริงที่หลวงพ่อกำมันเลยต่างกันมาก คราวนี้เรลองคิดดูว่า ๔,๐๐๐ ล้านบาทนี้ ถ้ามันเป็นงบประมาณของกระทรวงหนึ่งมันก็จะจ้อยเลย ใช่ไหม ? แต่ว่าหลวงตาแก่บ้านนอกองค์หนึ่งสามารถสร้างศรัทธาญาติโยมได้ถึงขนาดนั้น เดินดูมัน เข้าไปถ้ามันไม่หลงตายซะก่อนสักชั่วโมงกว่า ๒ ชั่วโมง มันคงท้อ ถึงเวลานั้นมันจะได้เลิกสงสัยว่า **สังเอบัมาโณ** เป็นยังไง ? คุณของพระสงฆ์เป็นยังไง ถ้าปัญญามันมีมันจะคิดออกไปเอง ตอนเห็น้อยลั้นห้อยมันจะรู้อะไร

ถาม : น้ำฝาดเป็นยังไงคะ คำว่าฝ้าย้อมน้ำฝาด

ตอบ : น้ำฝาดนี้มันมาจากภาษาบาลีว่า **กาสาเว** แปลว่า น้ำฝาด คือ น้ำต้มจากเปลือกไม้ หรือว่าน้ำต้มจากแก่นไม้

ถาม : แล้วส่วนใหญ่สมัยก่อนนี่เอาฝ้าย้อมพระย้อมมาจากน้ำต้มมาจากแก่นไม้อะไร ?

ตอบ : ส่วนใหญ่เป็นไม้ขนุนหรือไม้ก้อย่างเหง้าไม้อย่างขมิ้น แต่ว่ามีอยู่องค์หนึ่งคือ **พระอัญญาโกณฑัญญะ** ท่านไปอยู่ที่**ฉัตถันตสระ** หาแก่นขนุนมาต้มทำย้อมฝ้าย้อมไม่ได้ ท่านก็เลยใช้ดินลูกรังเอามาต้มทำย้อมฝ้าย้อมแล้วแดงแจ๋คิดชาวบ้านเขา ถึงเวลาที่ท่านเข้ามากราบพระพุทธรเจ้าบรรดาพระใหม่ๆ ไม่รู้จักนี่ไง...ดูหลวงตาองค์นั้นสีนํ้ากแล้วจ้งเลย ผอมมีแต่เอ็นสะพรั่งไปทั้งตัว นุ่งห่มจีวรสีอย่างกับเลือด พระพุทธรเจ้าได้ยินต้องเรียกประชุมเลย บอกนี่เธอไม่รู้จักหรือ ? พระอรหันต์องค์แรกในพระพุทธรศาสนา นะ ถ้าไม่นับพระพุทธรเจ้า โดนนิทานซะเต็มเปาเลยของท่านท่านไปอยู่ในป่าสบายใจท่านนะ อยู่กับช้างเป็นร้อยละ เชือก

ถาม : อธิษฐานยังไงถึงจะมีพระอรหันต์องค์แรก ?

ตอบ : สมัยก่อนท่านกับ**พระสุภัททะ**เป็นพี่น้องกันแบ่งที่นากันทำ ถึงเวลาต่างคนต่างทำในที่ของตัวเอง ของท่านจะไถนาท่านก็ทำบุญ จะหว่านข้าวท่านก็ทำบุญ ข้าวตั้งท้องท่านก็ทำบุญ เกี่ยวข้าวท่านก็ทำบุญ นวดข้าวก็ทำบุญ ข้าวขึ้นยุ้งท่านก็ทำบุญ

ตอบ : ส่วนท่านสุภัททะนี่ท่านเล่นไปเอาข้าวขึ้นยุ้ง แล้วท่านก็ทำบุญทีเดียว ของท่านๆ เริ่มแรกเอาก่อนเลยก็เลยกลายเป็นพระอรหันต์องค์แรก ส่วนท่านสุภัททะเป็นองค์สุดท้าย เพราะฉะนั้นทำให้เอะตึกว่า

ถาม : นั่นอันนั้นเป็นชาติแรกที่ท่านเริ่มพระพุทธรศาสนาหรือครับหรือว่าไม่ใช่ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน แต่ว่าผลกุศลที่ทำให้ท่านบรรลุเป็นองค์แรกนั้นเกิดจากตรงจุดนี้ อย่างที่ท่านทำนี่มันน่าจะบรรลุได้ทุกจังหวัดเลย (หัวเราะ) เพราะท่านทำบุญตลอด พระสุภัททะ

ที่ท่านเป็นองค์สุดท้าย พระพุทธเจ้าพอได้ยินว่ามาท่านก็เลยบอกให้เข้ามา เพราะว่าเป็นองค์สุดท้ายที่ต้องสงเคราะห์ เทศน์สงเคราะห์เสร็จก็เป็นปัจฉิมโอวาทเลยใช่ไหม ? อามันตะยามิไวภิกขเว ปฏิเวทยามิไวภิกขเว ชะยะวะยะธัมมาสังขารา อัปมาเทนนะสัมปาเทตะ แปลว่าเอาประโยชน์สุดท้ายแล้วกันนะ จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม ชีวิตนี้ห้ามประมาทในทุกรูปแบบ โดยเฉพาะถ้าประมาทในการทำความดี มันจะลงอบายภูมิมากกว่า

ถาม : เรื่องจิ๋ว ทำไม่ครั้งแรกต้องย้อมน้ำฝาดเป็นสีส้มคะ ?

ตอบ : คือว่าสมัยก่อนนี้บุคคลที่นุ่งห่มผ้าย้อมน้ำฝาดเขาถือว่าเป็น อณาการิก คือผู้ที่ไม่มีบ้านเรือน ลักษณะแบบคนพเนจร จรจัดไม่มีเวลามาหาของดี ที่จะมาประดับมาตกแต่งอะไรกัน พระพุทธเจ้าต้องการลดต้นทุนลงมาให้ต่ำที่สุดเลยเพื่อให้คนที่ถึงเวลาแล้ว คนชั้นต่ำสุดจะได้คิดว่า เออ...อย่างน้อยๆ พระสมณโคตมก็เป็นพวกเดียวกับเรา จะได้กล้าเข้ามาหาท่าน ประโยชน์ของเขาจะได้ไม่เสียไป

ถาม : แสดงว่าเป็นความนิยมของคนสมัยก่อน ?

ตอบ : แล้วอีกอย่างหนึ่ง สมัยก่อนนี่คนโกนหัวเขาถือว่าเป็นกาลกถิ คนโกนหัวหรือผมสั้นๆ นี่เขาถือว่าเป็นกาลกถิ ที่ไม่มีใครยอมคบด้วย แต่สังเกตจนกระทั่งในตอนนี้พวกอินเดียนก็ยังไว้ผมมวยทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชาย ไว้ผมยาวๆ ไซ้ผม ? คราวนี้เมื่อเขาถือว่าเป็นกาลกถิอย่างนั้น พระพุทธเจ้าท่านปลงเกศาไปเลย พุดง่าย ๆ ว่าตัดหนทางถอยของตัวเอง กลายเป็นคนที่เขาไม่ยอมคบกันทั้งบ้านทั้งเมืองแล้วนี่ ถ้ากลับไปครองราชย์ไม่มีใครเขาเอา ถึงเวลาจะได้ลุยขึ้นหน้าอย่างเดียวไม่ต้องไปพะวงหลัง

ถาม : ทำตอนนอนซะเรื่อยเลย

ตอบ : เอาเถอะ ถึงทำตอนนอนมันก็ค่อยๆ สะสมตัว อย่างเมื่อเข้ามัยยังไปได้ใช่ไหม ? เพียงแต่ว่ามันยังไม่ชัด แสดงว่ามันเริ่มมีผลแล้ว ต่อไปทำแบบนั้นแหละ ตัวอยากลิมมันให้ได้ สำคัญตรงนั้น ตัวอยากมีอยู่ในใจมันจะกันอยู่มันไปไม่ได้ ถ้าเราลิมตัวอยากมันเสียตั้งหน้าตั้งตาทำถึงเวลากำลังมันพอมันไปเลย เตี่ยวพอมันคล่องๆ จะรู้ ไม่ทันภาวนาก็ไป แค่นี้มันก็ไป ไม่ยากๆ

ถาม : ทำก่อสร้างบับไปนั่งเสกมาเลย จะได้นับตั้งค์

ตอบ : (หัวเราะ) นั่นเขาจำกัดเวลานะ เพราะว่าพวกภิกษุณีถ้าเราไม่จำกัดเวลาทำไมไม่ได้แบบเดียวที่หลวงพ่อดังใจให้น้ำแข็งหมดทั้งแม่น้ำนะทำไมไม่ได้หรอก ตกตมท่วมหัวเลย ต้องเฉพาะจุด เรื่องของพวกนี้ก็เหมือนกัน ถ้าจำกัดเวลาไว้อย่างเช่นว่า ๕ ปี ๑๐ ปี อะไรอย่างนี้ ไม่อย่างนั้นมันฝืนกฎของกรรมมากเกินไป อย่างพระเรวัตตะน้องเล็กของพระสารีบุตรท่านไปอยู่ป่าตะเคียน พอพระพุทธเจ้าเสด็จไปท่านเนรมิตเรือนยอด ๕๐๐ หลัง รอไว้เลย ปราสาทดีจ นี่เอง เสร็จแล้วหลวงตาแก่ ๒ องค์นั่งนินาพาพระอรหันต์ บอกว่าพระเรวัตตะมัวแต่ก่อสร้างอยู่คงปฏิบัติอะไรได้ไม่เท่าไรหรอก ที่พระพุทธเจ้ามาเยี่ยมเพราะเห็นแก่หน้าพระสารีบุตรที่เป็นพระอัครสาวกเบื้องขวามากกว่า พระพุทธเจ้าท่านก็รู้ เตี่ยวเถอะจะรู้อะไรเป็นอะไร ?

ก็แอบเกล้งบันดาลให้เขาลืมขวดน้ำมัน สมัยก่อนเขาเดินทางต้องมีน้ำมันทาเท้าไม่งั้นเดิน
มากมาย เท้ามันแตก หลวงตาแก่ ๒ องค์นี่ขึ้นมาได้ก็ย้อนกลับไปเอา ตายแล้วหว่า ! ตอนเช้า
มานี่เหมม ถนนหนทางมันอย่างกับเมืองฟ้าเมืองสวรรค์กลับเข้าไปอีกที่มีแต่ป่ารกทึบมีแต่
หนามเต็มไปหมด กว่าจะตะเกียกตะกายเข้าไปถึง เอาขวดน้ำมันของตัวเองกลับมา พอกลับถึง
เขตวันมหาวิหาร นางวิสาขามหาอุบาสิกา ท่านก็ไปถวายทานอยู่เป็นประจำอยู่แล้วใช่ไหม ?
บังเอิญไปถามหลวงตาเข้าว่าที่อยู่ของพระเรวัตตะนารี نرمย์ไหม ? หลวงตาแก่ก็บอกว่าไม่
เห็นจะได้เรื่องเลยอย่างกับป่าช้าผีดิบ มีแต่หนามมีแต่อะไรก็ไปหมด พอไปถามพระองค์อื่น
พระองค์อื่นบอกอย่างกับอุทยานของพระเจ้าอยู่หัว ตกลงก็ขัดกัน นางวิสาขาท่านฉลาด
ท่านก็คงคิดว่าอาจจะเป็นการเนรมิตด้วยฤทธิ์ ด้วยอภิญญา กราบทูลถามพระพุทเจ้าท่านก็
ยืนยันให้

ถาม : .....(ไม่มีเสียง).....

ตอบ : มันก็เป็นของแปลกเขาเรียกว่าเลือดผา มันจะไหลออกมาจากตามผาสูงๆ สีมันแดง
เหมือนเลือด พวกเสียงผา พวกลิง ต่าง ถ้ามันเจอมันกินเกลี้ยง มันบำรุงกำลัง บำรุงร่างกาย
มันดีมันเหมาะสำหรับคนแก่ๆ เพราะว่าท่านป๊อบมันลองดี มันดีดียิ่งกว่าน้ำอีก

ถาม : มันจะไม่เกี่ยวกับเรื่องเพศนี้ ไม่เกี่ยว ?

ตอบ : คือมันกระตุ้นให้ร่างกายมันทำงานมากขึ้นเหมาะสำหรับคนแก่ ประเภทหง่อมแล้ว
อย่างนั้นนะ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเอามาผลิตขายก็รวยเลยสิครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องผลิตหรอก ส่วนใหญ่เขาก็ไปเก็บๆ มาขายกัน คราวที่แล้วไปพม่าซื้อมาทีเดียว
ครึ่งซึ้ง ซึ้งหนึ่ง ๓ ปอนด์ ล่อไปซื้อปอนด์ครึ่งหมดร้านมันก็ ๖,๐๐๐ แต่คราวนี้ซึ้งพม่ามัน
เท่ากับ ๓ ปอนด์

ถาม : เท่ากับบ้านเรากี่กิโล ?

ตอบ : ๒.๒ ปอนด์เท่ากับกิโลหนึ่ง ๓ ปอนด์ก็กิโลกว่า เล่นมันซะเกือบครึ่งกิโล

ถาม : แล้วหลวงพี่เอาไปแจกไหนหมดแล้ว ?

ตอบ : เปล่า แม่ชีเขาฝากซื้อว่าจะให้โยมแม่เพราะว่าอายุมากแล้ว ๘๐ กว่าแล้ว คราวนี้เขา
ไม่ได้ฝากซื้อเยอะขนาดนั้นหรอก เราเห็นก็เลยเอาของมันมาหมดนั้นแหละ

ถาม : แล้วอานุกาพมันอยู่ได้นานขนาดไหนครับ ?

ตอบ : トラบไตที่เรายังไม่กินมันอยู่ได้เรื่อย ๆ เพราะว่ามันแห้งแล้วถึงเวลาจะกินก็ชงน้ำร้อน

ถาม : กินทีหนึ่งอยู่ได้กี่วันครับ ความแข็งแรง ?

ตอบ : ไม่เคยลอง ต้องถามคนลอง อาตมาไม่เอาด้วยคน นั่งมองเขาฉันกันคราวนั้นไปกับ
๕ - ๖ องค์ไปพม่า เกี่ยวกับครีกครั้นเลย คราวนี้ไปซื้อเลือดผามาแล้วเขายากลองกัน นั่งฉัน
ไปแป็บเดียวหน้าแดง (หัวเราะ) แสดงว่ามันแรงความดันได้ ระดับความดันโลหิตมันต้องขึ้น
มากเลยไม่งั้นมันไม่หน้าแดงอย่างนั้น

ถาม : เกี่ยวกับเรื่องพระภูมิเทวดา ถ้าเผื่อแบบเราพูดเฉยๆ เราพูดออกไปว่าเรามีโอกาสเราจะสร้างศาลให้ท่าน ใช้วิธีของท่านและสถานที่ตรงนั้น แล้วพอดีเลยเมื่อวันจันทร์หรือวันอังคารไม่ได้คุยกับผู้ปกครองเลยไม่ทราบว่าจะยังงัย ท่านก็บอกว่าชื่อผู้ปกครองแล้วท่านก็บอกว่าไอ้ที่พูดไว้นี้ทำซะที่

ตอบ : ถ้าเขาทรงก็รับทำได้แล้วจะ ถ้าขึ้นช้าละเดี๋ยวเขาคิดดอกเบี้ยแล้วจะยุ่งกันใหญ่

ถาม : คือ ท่านบอกว่าที่ในบริเวณนี้ดินดี เจ้าของที่ท่านก็บอกว่า ท่านก็อยากสงเคราะห์เรา แต่ว่าให้เราทำซะ

ตอบ : ก็ขนาดนั้นแล้วยังไม่ทำอีกหรือ ? มาบอกขนาดนั้นนี่แสดงว่าเต็มใจเต็มที่แล้วนะ

ถาม : ก็ไม่ได้คิดอะไร หนูกลับจากเขาวงจากนั้นท่านก็มา เป็นเพราะก่อนหน้านี้เราจิตใจไม่ถึงหรือเป็นเพราะอะไรท่านถึงไม่มาบอก ?

ตอบ : มันยังไม่ถึงเวลาจะ บางอย่างเช่น อากาศเทวดาท่านจะสงเคราะห์ก่อน แต่ถ้าภายใน ๒ ปีนี้ไม่ได้ตั้งศาลให้ท่านพัน ๒ ปี ไปก็เป็นอันว่าเลิก

ถาม : ท่านถึงได้มาเร่งเรา ?

ตอบ : จะ เต็มมันจะเลยเวลา ของพรรคนี้นิ่งเร็วยิ่งดี วาระและเวลามันมีอยู่เดี๋ยวรถขบวนสุดท้ายเลยไปก็พอดีกันนะ

ถาม : แล้วเราจะตั้งศาลนี้ อ่านหนังสือหลวงพ่อบอกท่านยังงัยนะคะ ท่านบอกว่าไม่ต้องใช้ผ้า ไม่ต้องมีอุปกรณ์ ไม่ต้องมีเครื่องเช่น หมายถึงข้าวปลาอาหาร ไม่ต้องถวายนะคะตอนนั้น เพราะว่าถ้าถือว่าทำแล้วต้องเป็น...สละประจำแล้วต้องทำอย่างนั้นตลอดไป

ตอบ : ตอนเชิญท่านควรจะมีพวกเครื่องสังเวท อย่างเช่นว่า บายศรี หัวหมู ไก่ ปลาแป๊ะซะพวกนั้น แต่ว่าหลังจากนั้นแล้วมันอยู่ที่เราว่าจะบูชาท่านแบบไหน ถ้าไม่อะไรจริงๆ ก็ ๑๐ นิ้ว วันทาเอา แต่ว่าตอนที่ทำพิธีใหญ่ขึ้นควรจะมีให้ครบตามพิธีเขา

ถาม : ต้องมีพราหมณ์หรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องจะจริงๆ แล้วไม่ต้องมีใครเลย

ถาม : ใช้เทพหลวงพ่อดีเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะ เราตัวเองทำเองได้ยิ่งดี

ถาม : แล้วต้องมีรูปหลวงพ่อดังอยู่ด้วยไหมคะ ?

ตอบ : ไม่มีไม่เป็นไร แต่ว่าที่พวกเราทำบวงสรวงแล้วมักจะตั้งรูปหลวงพ่อไว้ ก็คือว่าเอาครูบาอาจารย์นำหน้าจริงๆ แล้วเราตัวเองทำเองได้ยิ่งดี เพราะว่าจุดมุ่งหมายของท่านก็คือต้องการความเคารพจากเรา เราทำเองด้วยความเต็มใจ คือ เคารพแน่นอนแล้วอย่างนี้

ถาม : แต่สถานที่นี้ไม่ใช่บ้าน เป็นสถานที่ๆ เราไปทำกิจการขายของ

ตอบ : นั่นก็สำคัญ อยากจะรวยก็รับทำซะ มาเตือนขนาดนั้นแล้ว

ถาม : พอดีหนูเกิดบนพระนารายณ์ที่วัดเขาวงไ้วันนะคะว่าจะอยู่... ๓ วัน แล้วหนูไปตั้งแต่วันศุกร์ คือ วันศุกร์นี้หนูถือศีล ๘ ที่บ้านนะคะ ใส่เทพหลวงพ่อดังแต่ดี ๔ แล้ววันอาทิตย์กลับ

มานี้จะถือว่าครบ ๓ วันไหมคะ วันอาทิตย์กลับแต่ว่ามาลาศีล ๘ วันจันทร์เช้า

ตอบ : อย่างนั้นครบจะ เพียงแต่เราไม่ได้อยู่ที่นั่นจนครบ เรารักษาครบ

ถาม : แต่จริงๆ แล้วไปอยู่ที่นั่นจนครบ...?

ตอบ : ก็เรตกลงกับว่ายังไง ? เรื่องของเทวดาเขาตรงไปตรงมา เรบอกว่าจะอยู่ที่นั่น ๓ วัน แต่ถ้าเราจะรักษา ๓ วัน เป็นอันว่าจบแล้ว เรตกลงกับท่านว่ายังไงก็ตามนั้น เริ่มต้นใหม่ก็ได้ เพื่อเหนียวไว้เอามั่นชะ ๗ วันก็ได้

ถาม : ถวายหลวงพี่ต้าว่าเป็นเจ้าภาพพระ ๔ ศอกที่หน้าหนาวนะคะ หลวงพี่เขาบอกว่าทำไมต้องทำบุญครั้งเดียว ก็อธิบายให้เขาไปแต่ไม่ทราบว่าตัวเองอธิบายถูกหรือเปล่า ว่าถ้ามีโอกาสก็ให้ทำไปได้เรื่อยๆ ในการชำระหนี้สงฆ์ คือ ถ้าเราทำเล็กๆ น้อยๆ นี่ก็นานจนกว่าจะเต็ม

ตอบ : มันนานจะ พระก็ลำบากในการสร้างเพราะต้องหาเงินส่วนอื่นมาก่อน ถ้ามีกำลังสามารถทำได้ครั้งเดียวโดยไม่เดือดร้อนก็ควรทำครั้งเดียวไปเลย

ถาม : แล้วยังมีผู้อื่นร่วมที่รับไว้ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : รับไว้ได้ เพราะว่าพระชำระหนี้สงฆ์ถ้าปิดทองนี้คณะก็คนก็ได้

ถาม : เป็นพระปฐ...?

ตอบ : พระปฐนอย่างตีวจะปิดทองใหม่จะ

ถาม : ถ้ามีโอกาสก็จะทำคะ

ตอบ : ถ้าหากว่าไม่ปิดทองก็ได้คนเดียว ถ้าปิดทองนี้คณะก็คนก็ได้หมด คือ จะมีอานิสงส์ในการชำระหนี้สงฆ์ จริงๆ แล้วยังจะรอให้มีอาคารถาวรที่จะตั้งพระได้อย่างเป็นหลักเป็นฐานเสียก่อน เพราะว่าไม่อย่างนั้นก็สร้างจ รือๆ อยู่อย่างนั้นแหละ ถ้าหากว่าไม่ปิดทองนี้หน้าดัก ๔ ศอกนี้มีอานิสงส์ชำระหนี้สงฆ์ได้คนเดียว แต่ถ้าหากว่าหน้าดัก ๔ ศอกนี้ปิดทองหมู่คณะใหญ่แค่นั้นก็อานิสงส์เท่ากันหมด

ถาม : อยากจะเรียนถามหลวงพ่อกว่ากลางคืนกลับไปฝันว่าโอดลงเหวเล็ก แต่ก็ไม่เป็นไรหรือเจ้าคะ แต่ไม่ทราบว่าจะชีวิตจะเป็นอย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : ฝันอย่างนี้มันทดสอบกำลังใจ ความจริงมันมี ๒ อากา อากาแรกตอนนั้นจิตใจของเราอาจจะอยู่ในระดับปฐมฌานหยาบ เพราะว่าคนที่อารมณ์จิตมันจะหลับได้มันจะต้องเทียบเท่าปฐมฌานหยาบมันถึงจะหลับ คราวนี้ถ้ามันหยาบเกินไปมันเกาะไม่ติดมันจะพลัดลง พอมันพลัดลงนี้ถ้าหากว่าเรานั่งอยู่มีสติสมบูรณ์พร้อมนี้มันจะวบเหมือนอย่างกับว่าเรตกลงจากที่สูงแต่คราวนี้ลักษณะนั้นเราหลับอยู่ พอมันวบลงมากก็เหมือนกับว่าเรตกลงเหว มันก็เลยพลอยฝันตามไปด้วย ส่วนอีกอย่างหนึ่งมันเป็นความฝันจริง ถ้าความฝันจริง ตกเหวไม่ตายก็ไม่ต้องไปสนใจมันหรือ ตกเหวไม่ตายนี้เรตื้นชะก่อนก็หายแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เรามาถามเรื่องของคนอื่นก็เลยทำให้เก็บไปคิด กำลังใจมันตกอะไรอย่างนี้มั้ง ?

ตอบ : ไม่ต้องไปตกหรือ ของพรรคนี้มันเป็นกรรมไครกรรมมัน คนอื่นทำเราไม่ได้รับแทนหรือ ของเรต้งหน้าตั้งทำความดีของเราต่อไป สิ่งที่ไม่ดีที่เคยทำมาก็ลืมมันให้หมดไม่

ต้องไปนึกถึง พระพุทธเจ้าท่านก็บอกแล้วว่าอย่าไปตามระลึกถึงของเก่า ตั้งหน้าตั้งตานึกถึงความดีในปัจจุบันนี้ทำมันเรื่อยไป

ถาม : ลูกหลานอยู่ไกลขอธรรมะ ?

ตอบ : ให้ข้อเดียวจะ ว่าตั้งหน้าทำความดีอย่าประมาท พอแล้วไม่ต้องเอาอะไรมากมาย ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรีอยู่หัวข้อเดียวเท่านั้นนะ (หัวเราะ) ไปเปิดตำราอ่านได้ ทั้งหมดรวมๆ แล้วมันเหลือนิดเดียว ศรัทธาหนึ่ง ถ้าไม่ศรัทธาไม่มันไม่คิดทำความดีใช่ไหม...อันที่สองก็สติ สติที่แก่ธรรมชาติๆ เลย ตามล่าหาแก่นธรรมนะให้มันไปหาเอาเถอะถ้ามันยังไม่มีความดี อันดีบสามก็คืออย่าประมาท สตินี้ควบคุมปัญญา ปัญญาควบคุมสติ แล้ว ๒ อย่างสรุปรวมกันได้ ว่าทุกอย่างจงทำโดยไม่ประมาท อย่าคิดว่าเป็นความดีเล็กน้อยแล้วไม่ทำ แล้วขณะเดียวกันก็ประมาทว่าเป็นความชั่วเล็กน้อยแล้วไปทำ ความชั่วแม้แต่เพียงเล็กน้อยก็ส่งผลให้เกิดทุกข์ เกิดโทษ ขณะเดียวกันความดีแม้เพียงเล็กน้อยก็สามารถส่งผลให้เราไปสู่สุคติได้ จริงๆ แล้วเหลืออยู่นิดเดียว สิ่งที่ทำตอนแรกๆ มันเหมือนกับเหวี่ยงแหหนึ่งเอาปลาทั้งทะเล แต่พอทำไปทำมามันจะรวบๆ เข้า จนในที่สุดเหลืออยู่นิดเดียวบอกว่ากายนี้ไม่ใช่ของเรา เออ ไม่เถียง พอแล้ว เพียงแต่อย่าให้มันถึงได้อีกแล้วกัน ต้องคอยระวังเอาไว้เสมอ หลวงพ่อท่านบอก อารมณ์สุดท้ายของท่านก่อนมรณภาพเพียง ๒ วัน บังเอิญว่าอยู่ใกล้ก็เลยได้ยิน ท่านบอกว่า ไม่ต้องคิดอะไรมากหรอก เขากำลังใจเกาะพระนิพพานไว้ที่เดียวแหละ ทำอะไรๆ ก็ไม่ต้องไปใส่ใจมันมากมาย เขากำลังใจเกาะนิพพานไว้ที่เดียว อะไรเกิดขึ้นกับเราก็อ้างมัน การเกิดแบบนี้จะไม่มีส่วนสำหรับเรามาก ตายเมื่อไหร่ขอไปพระนิพพานแห่งเดียว ท่านบอกไว้สั้น แค่นี้เอง

ถาม : มีดหมอของหลวงปู่ชิตของเรากับอย่างของหลวงปู่เดิมที่ท่านบอกว่าต้องใช้ตะปู โลงศพ ต่างกันอย่างไรครับ ?

ตอบ : สมัยหลังเขาเลิกทำกันแล้ว ตามตำรามหาชาติราชม วัตถุมนินชาโยก ต้องเอาเหล็ก ยอดเจดีย์อย่างนี้...สมัยนี้ไปเรือเจดีย์เจ้าของเขาไล่เอาเท่านั้นแหละ รวมกว่าจะได้แต่ละอย่าง มันนาน แต่ว่าคนสมัยก่อนกำลังใจเขาสูงจะทำให้ได้ของดีจริงๆ เอาอุตสาห์ไปชวนขวยหามา ได้ของครบแล้วไม่ได้หมายความว่าทำได้เลย ได้ของครบแล้วต้องรอวันดี รอช่วงที่มีผีมืออีก จะต้องนุ่งขาวห่มขาวก่อนงานก็ต้องภาวนาไป ๗ วัน แล้วคอยมานั่งหลอมนั่งตีกัน ของสมัยก่อนทำยาก คนเขาทุ่มเทกำลังใจให้จริงๆ ส่วนใหญ่ทำขึ้นเดียวเพื่อเป็นของคู่ตัว สมัยหลัง นี้ มีคนจำนวนมากต่อมากด้วยกัน หลวงปู่หลวงพ่อแต่ละองค์ไม่ใช่ลูกศิษย์จะน้อยๆ ใช่ไหม ? อย่างต่างๆ คงหลายร้อยหลายพันคน ถ้าขึ้นไปทำวิธีนั้นก็ตายกันพอดี ต้องใช้วิธีเหมาไหลเอา เอาที่เขาผลิตออกมาแต่ว่ามาทำตามกรรมวิธี มันสำคัญอยู่ตรงที่ว่าพระหรือว่าพรหมหรือว่า เทวดาท่านจะสงเคราะห์มั๊ย ถ้าท่านจะสงเคราะห์ของนั้นทำมาจากอะไรก็มีอำนาจทั้งนั้น แต่ถ้าท่านไม่สงเคราะห์ต้องใช้กำลังตัวเองอย่างที่ขุนแผนทำ ใช้กำลังฌานสมาบัติของตัวเอง ใช้คาถาอภิญาของตัวเองเข้าไปมันก็ต้องหาวัตถุที่มันเป็นสื่อได้ง่าย อย่างประเภทเหล็กขนั้น

ผีพรายตายทั้งกลมอะไรอย่างนี้ เอาทั้งที่ให้มันสุดๆ ไปเลย อย่างนั้นถ้าคุณไม่อยู่เจ้าของมีอันตรายด้วย มีดหมอสมัยก่อนสมกับคำว่า มีดหมอจริงๆ เพราะว่าท่านใช้รักษาโรค มาถึงยุคหลวงพ่อดีม ท่านทำเป็นหลายขนาดให้ติดตัวไว้ เพราะว่าของท่านมีทั้งประเภทติดตัวเป็นมหาอำนาจ ป้องกันภัย รักษาโรคได้สารพัดสารเพ มีหลายขนาดตั้งแต่เล็กๆ ติดกระเป๋หรือไม้ก็ขนาดประเภท ๕ นิ้ว ๗ นิ้ว กำลังใช้งานหรือประเภทใหญ่สุด ๙ นิ้วไปเลยก็มี สมัยก่อนพวกเสือปล้นหนังเหนียวมันเยอะ แต่ว่าจะกลัวมีดหมอหลวงพ่อดีม มีดหมอหลวงพ่อดีมจิ้มเข้าไปเมื่อไหร่เหนียวไม่เหนียวก็ไม่เหลือ กลายเป็นว่าพอมายุคหลังๆ นี่เป็นของนิยมทั่วไป เป็นสาธารณณะ แต่ว่าสมัยก่อนนี้ทำก็ทำเล่มเดียว อย่างของหลวงปู่ปานท่านใช้รักษาโรคก็ใช้ได้จริงๆ นี่เองเคยเห็นมัยยี่ได้ธรรมชาติแต่มันไม่ธรรมดาตรงคนไข้ (หัวเราะ) พอปลุกเสกอะไรตามวิธีการแล้วเทวดาท่านรักษาด้วยและบุคคลที่ทรงความคืออย่างหลวงปู่ปานกำลังท่านสูง บารมีท่านสูง เพราะฉะนั้นถือว่าคนที่ได้ของดีแสนดีไปแต่ถ้าใช้ไม่เป็นก็เท่านั้นแหละ ภาษาของแสงชัยเขาบอก “กระบี่ดีแต่คนบัดซบ” (หัวเราะ) ใช้งานไม่เป็น

ถาม : อย่างนี้คนโบราณก็แพคนยุคใหม่สิครับ...(ฟังไม่ชัด)...

ตอบ : จะเรียกว่าว่าแพมันก็แพ แต่คนรุ่นใหม่จริงๆหนึ่งต่อหนึ่งสู้ท่านไม่ได้เพราะของท่านมันเป็นพื้นฐานที่ฝึกมาด้วยตัวจริงๆ ของคนรุ่นใหม่มันอาศัยอย่างกับประเภทพวกปืนไปแต่คนโบราณเล่นสร้างปืนขึ้นเอง ใครจะมีความรู้มากกว่ากัน มีดหมอเขาใช้เป็นหมอจริงๆ

ถาม : ของแต่ละอย่างก็ขึ้นอยู่กับเทวดาที่รักษา ?

ตอบ : ขึ้นอยู่กับเทวดาที่รักษาและขึ้นอยู่กับความตั้งใจของคนทำ อย่างเช่นว่าถ้าท่านบอกว่าทำมาอย่างนี้ๆ แล้วจะมีอานุภาพอย่างนี้ จะมีตามนั้นจริงๆ

ถาม : ถ้าท่านจะปลุกเสกพระที่หนึ่งเป็นร้อยเป็นพันองค์ เทวดาแต่ละองค์มีอานุภาพไม่เหมือนกันก็ไม่เหมือนสิครับ ?

ตอบ : สิ่งที่เขากำหนดมาให้ทำอย่างไร เทวดาท่านอยู่ในความเป็นทิพย์ท่านแต่คิดว่าจะให้เป็นอย่างไรก็เป็นอย่างนั้นแล้ว แล้วอีกอย่างหนึ่งของถ้าจะให้ มีอานุภาพลักษณะนั้น เทวดาที่จะมารักษาต้องมีพื้นฐานหรือว่ามี ความชอบทางด้านนั้นเหมือนกัน อย่างเช่นว่าประเภทหนังเหนียวอยู่คงกระพันเอาไว้ด้วยกันโดยเฉพาะ ก็ต้องเล่นกับท้าวจาดุมหาราชไปเลย บริวารของท่านเยอะ พวกประเภทที่เรียกว่าก่อนหน้านั้นเคยมีนิสัยทางด้านนี้มาก่อน ถึงได้ลาท่านปู่พระอินทร์ ถ้าหากว่าท่านสั่งงานก็ต้องคัดเลือกเฉพาะเอาคนประเภทนี้มา มันก็จะเหมือนๆ กัน

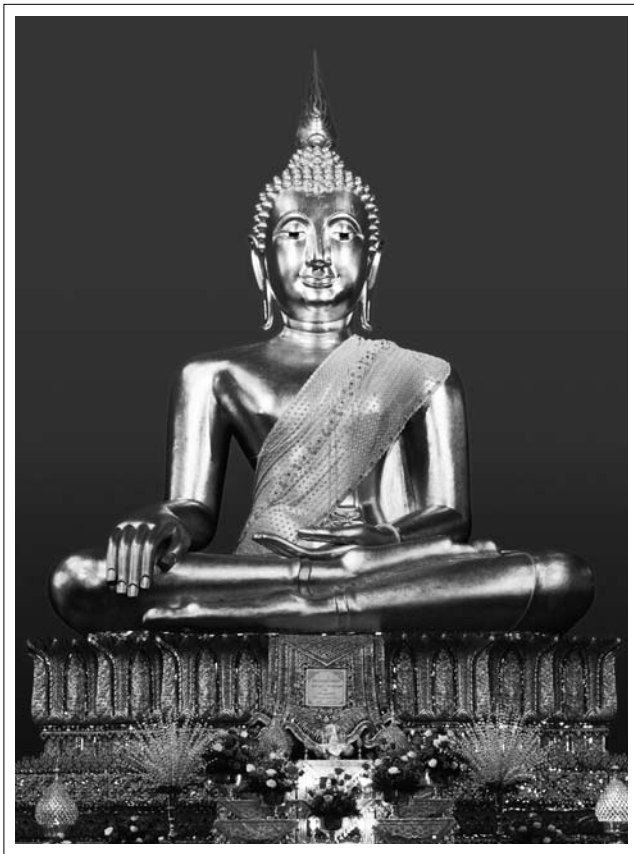
ถาม : .....(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ลองทำข้าวเปลือกพิรอดคุ้มัย ? ข้าวเปลือกพิรอดใช้ในทางแคล้วคลาดโดยเฉพาะ

ถาม : ที่เขาบอกว่าข้าวเปลือกที่.....(ไม่ชัด).....

ตอบ : กินข้าวแล้วเจอข้าวเปลือก เจอบีบให้กลิ่นใจหีบภาวนาคาถาคำแรกว่า “อะ” พลิกดูให้เรียบริ้อย ไม่มีร่องรอยแตกหักอะไรเลย ล้างสะอาดเก็บขึ้นได้เลย พอเจอเม็ดที่สองก็ “สัง”

ค่อยเก็บไปเรื่อยถ้าแตกใช้ไม่ได้ต้องเลิก เริ่มต้นนับคำนั้นใหม่ ถ้า “อะ” แล้วแตกก็ขึ้น “อะ” ใหม่ ถ้า “สัง” แล้วแตกก็ขึ้น “สัง” ใหม่ ไล่ไปเรื่อยจนกว่าจะครบ ๘ เม็ด เขาเรียกว่า “ข้าวเปลือกพิรอด” มันรอดตรงที่ว่าอันดับแรกอยู่กับต้นไม้อันไหนก็เอาไปกิน อันดับที่สองเขาเก็บเกี่ยวมาไม่ตกหล่นไปไหน หลังจากที่เอามาสีเอามาย่ำอะไรแล้วก็ยังไม่ตกหล่นสูญหายไปไหน ขนสัวยังไม่หายไปไหน เอาไปสีก็ยังไม่มียันตรายขนาดเอามาหุงเป็นข้าวแล้วก็ยังไม่เป็นอะไรอีก เขาถือเคล็ดตรงนี้ด้วย แต่คาถา ๘ ตัว คือ อะ สัง วิ สุ โล ปุ สะ พุ ภา นั้นเป็นหัวใจอิตติปิโสทั้งบท อะ คือ อะระหัง, สัง ก็ สัมมาสัมพุทธโร, วิ ก็ วิชาจรณะสัมปันโน, สุ ก็ สุขโต, โล ก็ โลกะวิทู, อะ ก็ อะนุตโร, ปุ ก็ ปุริสะทัมมะสาระถิ, สะ ก็ สัตถาเทวะมะนุสสาณัง, พุ ก็ พุทฺโธ, ภา ก็ ภควาติ ลองทำดู

กระโถนข้างธรรมาสัน

ฉบับที่ ๘ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ ๓

ถาม : .....(ไม่ชัด).....

ตอบ : เณรภาคฤดูร้อนบวชกันอยู่เรื่อย มานั่งร้องไห้อยู่ในป่าสง่าเข้าบึงไป บอกว่า ผมคิดว่าผมเป็นผู้ใหญ่แล้ว เด็กอายุ ๑๘ แล้วนะ ปีนี้นั่งเข้ามหาวิทยาลัย บอกว่ามั่นใจว่าเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ที่ไหนได้ไปอยู่ป่าเข้าไปจริงๆ ร้องไห้คิดถึงบ้าน อาจารย์โหดร้ายมากบวชเสร็จเข้าป่าเลย มันต้องเคี้ยวกันให้ได้ ไม่งั้นเขายืนด้วยตัวเองไม่ได้สักทีหนึ่ง และอีกอย่างเป็นพระเป็นเณรถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่ เราปกครองแบบผู้ใหญ่ใช่ไหม ? ขนาดเณรอร่าตึงอยู่ชั้น ป.๕ - ป.๖ เท่านั้นเองยึดเข้าป่าไปตั้งแต่วันแรกบวชเลย คนเราถ้าหากไม่ได้ไปเจอกับสภาพของธรรมชาติที่แท้จริงก็มักคิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่ แต่พอไปเปรียบเทียบกับป่าเขาทะเลเข้ามังกลายว่าเป็นผองเดียวเท่านั้นเอง เหลียวหน้าไปทางไหนก็ป่าทั้งนั้น เณรอร่าตรองให้เพราะหลวงหน้ากอล์ฟ หลอกมัน...ไม่ได้หลอกเขาบอกความจริงแต่เณรรับไม่ได้ เณรบอกเสียงเสือมันต้องมากินเราแน่ๆ เลย หลวงหน้าไม่กลัวเหรอ ? (หัวเราะ) ท่านกอล์ฟบอกว่าไม่กลัวเหรอ ทำไมหลวงหน้าไม่กลัวล่ะ ? ผมวิ่งเร็วกว่าไง ผมก็วิ่งหนีก่อน (หัวเราะ) มันวิ่งเร็วกว่า จะเหลือใคร ก็เหลือเณรให้มันกิน (หัวเราะ) เณรร้องไห้เลย ไม่มีเหรอไอ้ที่ต้องไปปลอบเด็กนะ เณรคิมมาเดินป่าเสียงลั่นครืนท่านกอล์ฟจำอ้าวเลย ถามว่าทำไมวะ ? หยุดไม่ได้เหรอครับ ถ้าขึ้นหยุดแล้วมันเจ็บนานว่าอย่างนั้น มันกลัวป่า มันล้มลงไปแล้วพอมันเห็นเราไม่หยุดแล้วมันต้องวิ่งตาม ลองดูมึงมัย ออกป่ามาเล่าให้ฟังมันสนุกไปเจอเองแล้วจะรู้ว่ามันทุกข์ขนาดไหน

ถาม : แล้วออกป่าจริงๆ นี่ เวลาไม่เจอหมู่บ้าน ไม่เจอคนเลย ?

ตอบ : คูสิมันมีของพวกของป่าอะไรก็อย่างนั้น ถ้าหากว่าสามารถขอข้าวจากเทวดาก็ขอไป ถ้าหมดสภาพทุกอย่างแล้วก็อดเอา

ถาม : อยู่ป่านี้ผักผลไม้ที่ทานได้ ?

ตอบ : ครูบาอาจารย์ที่ออกป่าแต่ละสายล้วนแล้วแต่มีประสบการณ์อดหน้าเขี้ยวกันมาแล้วทั้งนั้นเลย กระทั่งหลวงพ่อบอกว่าเก่งนักเก่งหนาเทวดาเขาแกล้งไม่ให้กินอดชะ ๔ วัน หลวงพ่อ ๓ องค์ท่านไปบิณฑบาตแล้วเขามาใส่ใส่ แล้วหลวงพ่อบอกท่านก็สงสัยว่าเด็กที่ไหนมันเดินมาใส่บาตรกลางป่า ก็ถามว่าหมู่บ้านอยู่ไหนจ๊ะ (หัวเราะ) เปิดไปเลย (หัวเราะ) คราวนี้อดไปหะอยากชี้สงสัยต๊นั๊ก

มีวิธีเก็บทุเรียนข้ามปี ที่วัดมีทุเรียนกินข้ามปีทุกปีเลย แกะแล้วใส่ถ้วยใส่จานให้ตี เอาถุงพลาสติกผูกไว้แล้วมัดเข้าช่องฟรีซไปเลย ถึงเวลาเอามากินเหมือนกินไอติมทุเรียน อยู่ได้ข้ามปีจริงๆ เก็บไว้นานเท่าไรก็ได้ถ้ามันอยู่ในสภาพที่แช่แข็ง แล้วมันแปลก...ถ้าโดนความ

เย็นขนาดนั้นแล้วไม่มีกลิ่นไอที่มันมีกลิ่นเพราะมันโดนความร้อน ความร้อนมันทำให้น้ำมัน
ระเหยของมันแตกตัวออกมา กลิ่นมันก็ออก ถ้าโดนความร้อนมันหดหมด

ถาม : พระพุทธเจ้าสมัยบำเพ็ญปัญญาบารมีระยะแรกท่านชื่ออะไรคะ ?

ตอบ : มโหสถบัณฑิตอนันนั้นเป็นปรมัตถบารมีนะ ตอนอื่นๆ ยังมีอีกเยอะ อย่างท่านเป็น
โสมทัตตมานพไป ตอนที่ท่านเป็นโสมทัตตมานพท่านมีพ่อเป็นพรพราหมณ์ที่ตอนหลังเกิดเป็น
โลลูทายี โลลูทายีเป็นพระที่เหลวไหลมาก เป็นต้นกำเนิดศีลสารพัดข้อนั้นแหละว่าจะอะไรไปก็จำ
ได้แป็บเดียว ปรากฏว่าพอพระอื่นนิททา พระพุทธเจ้าท่านก็เลยเล่าเรื่องให้ฟังว่าท่านเกิดเป็น
โสมทัตตมานพที่ท่านเป็นมหาดเล็กใกล้ชิดพระเจ้าแผ่นดิน พ่อก็ทำมาหากินไปตามแบบของตัว
ปรากฏว่าวันหนึ่งวัวตายไปหนึ่งตัวก็ส่งข่าวให้ลูก ลูกมาดู เออ...มันตายจริงๆ พ่อบอกว่า เจ้า
เป็นมหาดเล็กใกล้ชิดขอพระราชทานพระเจ้าแผ่นดินสิ เราจะได้มีวัวไว้ทำนาต่อ ท่านก็บอกว่า
ท่านเป็นคนใกล้ชิดถ้าขออะไรจากเจ้านายคนอื่นเห็นแล้วเขาจะเอาเยี่ยงอย่าง ให้พ่อไปขอเอง
อุตสาห์สอนวิธีให้นะ เอาหญ้าผูกเป็น ๒ ฟอน ฟอนนี้เป็นตัวพระราชพา ฟอนนี้เป็นฟอนนะ ต้อง
นั่งอยู่ที่นั่น แล้วไปถึงท่านจะตรัสถามว่าเป็นใครมาจากไหน ให้บอกว่าข้าพเจ้าชื่อนั้น ชื่อนี้
เป็นพ่อของโสมทัตตมานพ ข้าพเจ้ามีวัวอยู่ ๒ ตัว บัดนี้ได้ตายไปตัวหนึ่ง แล้วขอพระราชทาน
อีกตัวหนึ่งพระเจ้าคะ สอนอยู่ ๓ วัน แต่ประโยชน์ไม่กี่ประโยชน์ ปรากฏว่าพอไปถึงจริงๆ ท่านก็
กราบทูลบอกว่าท่านเป็นพ่อของโสมทัตตมานพ มีวัวอยู่ ๒ ตัว บัดนี้ตายไปแล้วตัวหนึ่งเลยขอ
ถวายอีกตัวหนึ่งพระเจ้าคะ มันก็เกลี้ยเก้านั้นสิ พระเจ้าแผ่นดินท่านฟังอยู่มันแปลกๆ ก็เลย
หัวเราะ ท่านบอกว่า โสมทัตบ้านของเธอมีวัวมากหรือถึงจะเอามาถวายพระเจ้าแผ่นดิน โสมทัต
มานพท่านฉลาดท่านบอกว่าถ้าพระองค์จะพระราชทานให้ก็จะมียากพระเจ้าคะ คนฉลาดจะ
อย่าง ปากดีเป็นศรีแก่ตัว ท่านเลยให้ไปฝูงหนึ่งเลย นั่นแหละปัญญาบารมีขั้นต้นๆ เอง

ถาม : อยากถามว่าปฏิบัติของหลวงปู่สตที่ว่า เมื่อสิ่งใดยังไม่สำเร็จยังไม่ควรบอกแก่ผู้ใด
ในขณะนี้จะสามารถใช้ต่อไปได้ ?

ตอบ : ใช้ได้ ยืนยันว่าใช้ได้ แต่ว่าขณะเดียวกันคำว่า ไม่ควรบอกแก่ผู้ใดนั้นหมายถึงบอก
ทั้งหมดและถ้ามันเป็นเรื่องใหญ่เกินกำลังของเราเอง เราต้องบอกคนอื่นแต่บอกแค่ในสิ่งที่
เขาต้องทำแค่นั้น คือ เขาต้องให้ความร่วมมือเราแค่ไหน เราบอกรายละเอียดเขาแค่นั้น

ถาม : สมมติว่าเราต้องการที่จะทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ว่าเรายังไม่รู้ว่าจะสำเร็จหรือไม่
ไม่ เราควรถือปฏิบัติของท่าน ?

ตอบ : บอกว่าใช้ได้เลยไง ถ้าคุณจะไปคนไปประท้วงรัฐบาลอย่าบอกว่าคุณไปประท้วง
บอกว่าจะพาไปเที่ยวทำเนียบ คือ ให้มันรู้เท่าที่มันควรรู้แค่นั้นเอง (หัวเราะ) เข้าใจหรือยัง
เปรียบเทียบง่าย ๆ (หัวเราะ) ขึ้นไปบอกตั้งแต่แรกไอ้คนใจไม่ถึงมันก็ถอนตัวหมด คุณไม่มีพวก
ไปประท้วงหรอก

ท่านโลลูทายีนี่จริงๆ ปัญญาท่านเยอะนะ เหตุที่ต้องใช้คำว่า ปัญญาท่านเยอะเพราะ
ว่าท่านหัวหมอบแบบทนายความ เลี้ยงกฎหมายแก่ๆ พระพุทธเจ้าเราสมัยก่อนไม่มีศีลข้อห้าม

ลักขโมย ก็ไปขโมยของคนอื่นเขา ถามว่าขโมยมาจากไหน บอกว่าขโมยมาจากในป่า คนเข้าไปทำงานทำการในป่าเสร็จมีท่อข้าวท่อของก็วางไว้แล้วไปตัดไม้ ทำไร่ อย่างนั้นนะ ไปขโมยเขา ไปขโมยเขาเสร็จ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าต่อไปนี่อย่าไปขโมยนะ เขาเองถือว่าห้ามเฉพาะที่ในป่าก็เลยไปขโมยในบ้าน พระพุทธเจ้าท่านเลยบัญญัติเพิ่ม ห้ามขโมยในบ้านนะ ก็เว้นแต่ในบ้านแต่ในป่าไปขโมยในลานตากผ้าเขา มันจะมีโรงย้อมผ้า ถึงเวลาจะมีลานตากผ้าอยู่ ส่วนใหญ่พวกนี้ยู่ลึกลั่นน้อย ให้ห่างจากชุมชนเพราะว่าบางทีพวกไม้ที่เอามาต้มมาย้อมพอเวลามันบูดเน่าแล้วกลิ่นมันแรง อยู่ใกล้ชุมชนไม่ได้จะอยู่ในป่าก็ลำบากอีกมันจะไม่มีแสงแดด ต้องทำเป็นลานเฉพาะ ตัดต้นไม้ยกทำเป็นที่กว้างมากเลย เขาถือว่าไม่ได้ขโมยในป่าไม่ได้ขโมยในบ้าน เพราะขโมยในลานตากผ้าอย่างนี้...เอาไปเรื่อยแหละ ผลาผลเป็นบ้าเลย ใครว่าท่านโง่ไม่ได้นะ (หัวเราะ) ผลาผลจริงๆ เพียงแต่ว่าท่านเล็งขโมยประเภทจับจลโลเลเอาแน่เอานอนไม่ได้แบบนี้ เลยเรียก โลลุทายี คือ อุทายีโลเล เพราะว่าท่านอุทายีมีอีกองค์หนึ่งที่เป็นอำมาตย์ของพระเจ้าสุทโธทนะ อันนั้นท่านผิวดำหนอย เขาเรียกว่า กาฬุทายี คือ อุทายีผิวดำ พระเจ้าสุทโธทนะส่งราชทูตไป ๑๐ ชุด ด้วยกัน ไปนิมนต์พระพุทธเจ้าให้มาโปรดท่านบ้าง ปราบกฏบ้าง ๑๐ ชุด พอไปพึ่งเทศน์ปุ๊บกลายเป็นพระอรหันต์เสร็จเรียบร้อยสั่งงานเดิมมีความสุขแล้วจบ (หัวเราะ) จนถึงท่านอุทายีองค์นี้ อุทายีองค์นี้ท่านไปถึงท่านจะเป็นอรหันต์แล้วท่านยังจำงานเก่าได้ว่าได้รับคำสั่งมาอย่างนี้ เลยทูลขออาราธนาพระพุทธเจ้าให้เสด็จไปโปรดพระประยูรญาติบ้าง พระพุทธเจ้าท่านเห็นความสามารถของท่านอุทายี ก็บอกท่านว่าท่านไปก่อน ไปสงเคราะห์เขาก่อนล่วงหน้า ๓ เดือน เพื่อให้เขาหมดทิฐิมานะหรือลตทิฐิมานะลง คราวนี้ท่านอุทายีท่านไปท่านมีอะไรที่อัศจรรย์ให้เขาเห็น คนนับถือเลื่อมใสมาก ท่านก็ประกาศบอกเขาว่านี่เป็นเพราะว่าเราเป็นศิษย์ของพระพุทธเจ้าซึ่งเคยเป็นเจ้าชายสิทธัตถะมาก่อน คนจำนวนมากก็รู้แล้วว่าพระพุทธเจ้าเก่งขนาดไหน เพราะว่าขนาดลูกศิษย์เล็กๆ ยังเก่งขนาดนี้เพิ่งบวชไม่นาน คราวนี้ท่านสามารถยังความเลื่อมใสให้แก่มหาชนทั้งที่เป็นเชื้อพระวงศ์ของศากยะและชาวบ้านทั่วๆ ไปด้วย ก็เลยเป็นเอตตะทัตตะทางผู้ที่ยังตระกูลให้เกิดความเลื่อมใสได้ง่าย คนละอุทายีกันนะ สมัยก่อนท่านจะมีฉายาอยู่เงง ใช้แทนนามสกุล จะได้ว่าว่าเป็นใคร ไม่ซ้ำกัน โลลุทายี คือ อุทายีผู้โลเล กาฬุทายี คือ อุทายีที่ผิวดำ ถ้าชื่อซ้ำกันจะมีฉายาต่อ

ถาม : และพระที่...ต้องอาบัติ ?

ตอบ : ท่านยกให้ ท่านเรียก อาทิกัมมิกะ แปลว่า บุคคลคนที่ เป็นต้นบัญญัติในอาบัตินั้นถือว่าเป็นตัวอย่างแก่คนอื่นเขา ไม่นับว่าผิดเพราะยังไม่มีข้อห้าม แต่คนที่สองบิพฺนัปรับเลยเพราะถือว่าห้ามแล้วยังทำ

ถาม : สงสัยว่าอย่างท่านอุทายีจะผิดหลายข้อ แล้วอย่างนี้ที่ที่ท่านอธิษฐานมาเพื่อที่จะมาเพื่อเกิดบัญญัติ ?

ตอบ : ไม่ทราบที่ท่านอธิษฐานมาหรือเปล่า แต่แหม...ท่านยอดฝีมือทางนี้จริงๆ โดยเฉพาะ

อาบัติหนักๆ อย่าง **สังฆาทิเสส** ๑๓ ข้อนี้ ท่านอุทายีไปแล้วเกินครึ่ง ท่านไปของท่านได้เรื่อยเลย
ถาม : ถึงตัวท่านเองก็ไม่ผิดใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ผิด เพราะถือว่าเป็นต้นบัญญัติ ต้นบัญญัติให้อาทิกัมมิกะ บุคคลไข่ม้อย บุคคลที่เป็นต้นบัญญัติศีลข้อนี้ยังไม่มีข้อห้ามอยู่ ไม่ถือว่าผิดถ้าทำหลังจากนั้นแล้วโดนแน่ แต่ท่านเองท่านฉลาดท่านรอดของท่านไปได้เรื่อยละ ในเมื่อรู้ว่าห้ามก็ออกไปทางอื่นต่อ

ถาม : สุดท้ายท่านก็เป็นพระอรหันต์ หรือเปล่าคะ

ตอบ : สุดท้ายเราก็เป็นพระอรหันต์ไม่ใช่ท่าน (หัวเราะ) ทั้งหมดไม่ว่าคนหรือสัตว์ที่เวียนว่ายอยู่ในภพไตรภูมิใดก็ตาม เมื่อถึงวาระสุดท้ายจะเข้านิพพานทั้งหมด เพียงแต่เข้าเร็วต่างกันตามบารมีที่สร้างมา ตามความดีความชั่วที่สร้างมา ทำดีเอาไว้มาก บารมีมากก็เข้าเร็วหน่อย ทำดีไว้น้อยก็เข้าช้าหน่อย ทั้งหมดก็เข้าทั้งหมดเหมือนกัน จำไว้ว่าบางที่ประเภทหมาเห่าเข้าหน่อยโกรธหมาแล้ว เราลองนึกดูซิว่านั่นเป็นอนาคตพระอรหันต์ละ แหม... อุตสาหะที่หักทลายด้วยความยินดีไปโกรธเขาทำไม (หัวเราะ) ถ้าคิดเป็นจริงๆ มีประโยชน์อะไร โยโนมันทำให้เราไม่พอใจลองคิดดู เออ...ในอนาคตท่านก็เป็นพระอรหันต์เราก็ให้ท่านล่วงหน้าไปซะเลย ท่านเองท่านอุตสาหะสอนให้เรา รู้ว่ากำลังใจเรามันยังใช้ไม่ได้กระทบแล้วมันยังสะท้อน มันยังฟูบ มันยังพวยอยู่ ควรจะขอบคุณท่านมากกว่า คิดเป็นมันสนุกนะ

ถาม : อารมณ์ฟูยังใช้ไม่ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะฟูบจะฟูยังไม่ได้ทั้งนั้น มันต้องเป็นอารมณ์ทรงตัวที่เขาเรียกว่า อัพยาภุติ อัพยาภุตินี้ประเภทไม่ทุกข์ไม่สุข รู้ว่าสุขเป็นอย่างไรรู้ว่าทุกข์เป็นอย่างไร แต่ไม่เกาะทั้ง ๒ ฝ่ายแล้วไม่ติดสุขแล้วก็ไม่กังวลในทุกข์ วางเฉยเป็น **สังขารูปกชาญาณ** ที่บอกไปแล้วนั่นแหละ

ถาม : ในเรื่องของพระมหาชนกที่ว่าท่านอยู่ในทะเล ๗ วัน ๗ คืน อยากจะเรียนถามว่าเป็นไปได้ไหมคะ ที่ว่าคนในปัจจุบันที่มีความเพียรแล้วแต่ทำอะไรก็ไม่สำเร็จ ?

ตอบ : มี ถึงมีความเพียรแต่ทำไม่แน่ว่าจะสำเร็จ เพราะว่าความเพียรเฉยๆ บางทีมันเหนื่อยเปล่า มันต้องเป็นความเพียรที่ประกอบไปด้วยปัญญาด้วย ถ้าไม่มีปัญญา เห็นช่องทางตั้งหน้าตั้งตาทำ เห็นเขาทำเราก็ทำด้วย แต่ความสามารถของเราไม่มีอย่างเขา มันก็จะไม่สำเร็จอย่างนั้น หรือ ถึงจะสำเร็จก็ยากกว่าคนอื่นเขา อย่างท่านพระมหาชนกท่านเตรียมของท่านตั้งแต่ขั้นที่รู้ว่าท่านไม่รอดแล้วนะ เอน้ำมันทาตัว เอาผ้าหุงชุบน้ำมันชะก่อน อย่างนี้ มันป้องกัน...นอกจากจะกันน้ำได้มันยังกันหนาวได้ด้วย แล้วเสร็จแล้วก็เอาน้ำตาลกรวดคลุกน้ำมันเนยกินเต็มทีเลย เข้าไปขนาดนั้นพลังงาน ๗ วันยังเหลือเฟือเลย ของท่านๆ มีปัญญารอบคอบจริงๆ ท่านทำทุกอย่างเห็นว่าไม่รอดแน่ก็เตรียมพร้อมที่จะถอย

วันก่อนมีคนเขาถามเรื่องบางระจันว่าเป็นยังไง มันตายหมดอย่างที่เขาว่ามัย ? บอกว่าที่เขาแสดงมันตายๆ ตามในหนังสือ เรื่องจริงๆ รู้ว่าสู้ไม่ได้ใครจะอยู่เล่า การถอยไม่ใช่เรื่องน่าละอาย หลวงปู่หล้า วัตภูจ้อก้อ ท่านบอกว่าเราต้องเป็นนักหลบบ้างอย่าเป็นนักรบอย่างเดียว รู้ว่ายังสู้ก็เสสไม่ได้ก็อย่าไปชนกับมัน ท่านสอนพระใหม่ๆ หรือโยมที่หัดปฏิบัติใหม่ๆ

รัก โลก โกรธ หลง ยังแรงอยู่อย่าไปหาไอ้ที่ไปกระทบได้ง่าย มันต้องหัดหลบก่อน พออารมณ์
ใจเริ่มทรงตัวก็ไปลองแหงๆ ดูชนิดหนึ่ง ไหวมั๊ย ? ไม่ไหวก็หลบอีก ถ้าสู้อย่างเดียวมันตาย
๓๖ แผนยุทธศาสตร์ขุนวู นี่แหม...แผนหนี่อยู่อันดับแรกเลย จะหนี่ในภูมิประเทศยังไง
(หัวเราะ) บรรยายชะละเฉียดยิบเลย (หัวเราะ) เขาบอกแล้ว บอกชนะโดยไม่ต้องรบถือว่าเก่ง
ที่สุด ให้ใช้กำลังเข้าหักถือว่าขั้นสุดท้ายเลย

ถาม : ที่อ่านประวัติหลวงพ่อก่านเคยเล่าว่าเราหนี่ไปอยู่กับพระเจ้าตากสินจริงหรือเปล่า ?

ตอบ : ตอนหลังไปเข้ากับกองทัพของพระเจ้าตากทั้งหมด คือเหตุการณ์ตอนนั้นเรารู้เลยว่า
มันไม่มีทางได้ปืนใหญ่จากเมืองมาช่วยแล้ว ก็ปรึกษากันว่าอยู่ต่อนี่ตายหมด เหนียวแค่นี้หนี่ก็
ตายมันช่วยกันทุบนะ มันมีวิธีเดียวต้องหนี่ แล้วหนี่ยังงี้ ตัวเองชนะมาตลอดไซ้มั๊ย ก็เอาหุ่น
ฟางมาผูกเป็นคน เอาผ้าคลุมๆ ก่อไฟเอาไว้กลางค่าย คนมันไปโผล่ๆ อยู่ใกล้ๆ ตัวหุ่น ไปโผล่
อยู่แถวรอบๆ รั้วค่าย มันเหมือนยังกับคน เพราะมันส่องหลังวูบๆ วาบๆ อยู่ ก่อไฟทิ้งเอาไว้
แล้วก็ไปหะอะ กว่าไฟจะดับมันก็ยังไม่กล้าเข้ามามาดู กว่าฟ้าจะสว่างมันไปชนะก่อนคืนแล้ว
(หัวเราะ) ที่รบกันจริงๆ เราชนะตั้ง ๗ - ๘ ครั้ง แต่ว่าครั้งสุดท้ายต้องถอยหนี่ คนชนะมาตลอด
อยู่ๆ หนี่นี่คนเขาคิดไม่ถึงหรือ รู้ว่าสู้ไม่ได้เพราะกำลังเขามาก ถึงเวลาเขาเล่นระดมกองทัพ
ใหญ่เลย ส่งไปส่งเล็กส่งน้อยไปเท่าไรก็ไม่เหลือซึกที่ไซ้ใหม่

ถาม : ภายกับจิต ถึงเวลาแล้วคือกายส่วนกาย จิตส่วนจิตไซ้ใหม่คะ ?

ตอบ : ไซ้ ภายส่วนกาย จิตส่วนจิต จิตจะคุมกาย แต่คนส่วนใหญ่จะไปยึดถือว่ากายเป็น
ของจิต เราต้องตัดตัวยึดถือตัวนั้นให้ไ้ จิตคือเรา ส่วนใหญ่แล้วจะไปคิดว่าร่างกายนี้เป็น
เรา ตัวเรานั้นมันเหมือนว่ารถหรือว่าบ้าน รถหรือว่าบ้านหลังนี้เราอาศัยมันอยู่ชั่วคราวเท่านั้น
ถึงเวลามันพังเราก็ต้องหาบ้านใหม่หรือว่ารถใหม่

ถาม : แล้วถ้าสมมติว่าเราไม่สบาย เราต้องดูแลเขาไซ้ใหม่คะ ?

ตอบ : ต้องดูแลรักษาเขาไปตามสภาพ ร่างกายนี้เรายืมโลกมาใช้ มารยาทในการยืมก็คือ
ต้องดูแลรักษาให้ดีที่สุด ทำจนเต็มความสามารถแล้วถ้าไม่สามารถรักษาได้ถึงตายก็ต้อง
ปล่อยมัน ถ้ามีช่องทางแม้แต่ ๑% ก็ต้องดูแลมันก่อน ไม่ใช่ทิ้งให้มันพัง ถ้าทิ้งให้มันพังนะผิด

ถาม : อย่างสมมติว่ากำหนดไม่ได้แล้วนี่คือเรื่องหนึ่งไซ้ใหม่คะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ามันหมดสภาพถึงขนาดนั้นนะใจเราเกาะความดีเอาไว้ซะอย่างหนึ่งก็พอ
อย่างเช่นว่า เกาะพระ หรือเกาะพระนิพพานอะไรเหล่านี้เป็นต้น หรือว่าถ้าหากว่ายังมีกำลังพอ
อยู่เกาะลมหายใจเข้าออกก็ได้ แต่ถ้าเวทนามันมากๆ ลมหายใจเข้าออกมันยังไม่อยากจะเกาะ
เลย มันก็เหลือแต่สติสัมปชัญญะกับปัญญาของเราเท่านั้นเองว่าเราจะเลือกอะไร

ถาม : ช่วงเวลาที่ปฏิบัติมากๆ หรือปฏิบัติอะไร พอดีๆ หนึ่งมันจะสงบแต่พอเลยจุดสงบ
แล้วมันเริ่มกระเพื่อมใหม่แล้วมันแรงกว่าเดิม

ตอบ : มันไม่ได้เลย ถ้าหากว่ามันเลยมันจะดีขึ้น เราถอยกลับมาโดยไม่รู้ตัว ที่ว่าเราถอย
กลับมาโดยไม่รู้ตัวก็คือว่า แทนที่เราจะสนใจภายในเราไปสนใจภายนอกโดยไม่รู้ตัว ทุกสิ่งทั้ง

เข้ามาทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันพยายามจะแทรกเข้าไปภายในใจของเรา เพื่อตั้งใจเราให้ไปสนใจข้างนอกแทน ต้องสังเกตว่าเราส่งใจออกนอกเมื่อไหร่ ถ้าเราสังเกตตรงนี้ไม่ได้ก็เสร็จมัน มันกระเพื่อมทันทีเลย เพราะเราส่งใจออกนอกไปแล้วมันถึงไปรับอารมณ์นั้นได้ หรือไม่กี่ตั้งอารมณ์นั้นเข้ามาข้างในโดยที่ไม่ได้ระวังตัวเอาไว้ มันก็เข้าใจมาโดยตรง ก็เกิดทุกข์เกิดโทษกับเรา สังเกตว่าพอใจเราส่งออกไปคิดเรื่องอื่นเมื่อไหร่ทั้งเมื่อนั้น ต้องอยู่กับลมหายใจเข้าออกอยู่กับอารมณ์เฉพาะหน้า

ถาม : แล้วเป็นไปได้ไหมพอถึงวันพระจะมีปัญหาตรงนี้ ?

ตอบ : ทุกวันก็มี

ถาม : แต่วันพระเป็นเยอะ

ตอบ : วันพระเป็นเยอะนั้นมันอาจเป็นเฉพาะตัวของเรา มีโอกาสเหมือนกัน บางคนสำหรับบางวันโดยเฉพาะวันพระ ถ้าหากว่าเป็นมากนี่ ต้องสังเกตว่าเป็นวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำมัย ถ้าได้ข้างขึ้นเต็มทีที่น้ำอุปการะขึ้นการลงของดวงจันทร์ที่มันทำให้น้ำขึ้นน้ำลงยังได้เลย แล้วทำไมตัวเรานั้นจะขึ้นลงไม่ได้ละ ร่างกายมนุษย์ประกอบด้วยน้ำตั้ง ๖๐ - ๗๐%

ถาม : แล้วอีกอย่างเรื่องงานคะ เรามีความรู้สึกว่าทะเลาะไปอ่านความคิดชาวบ้านเขาออกว่าเอาเราเป็นตัวหมากเดิน แล้วก็มาทำอะไรให้เราสารพัดจนกระทั่งเราปฏิเสธเขาไม่ได้ แต่ว่าทำตรงจุดนี้ไม่ได้ กลัวว่าถ้าสมมติว่าไปทำตรงฟิลด์ที่ไม่ตรงกับเรานั้นจะเป็นผลเสียกับคนอื่น แต่ต้องไปอยู่เวรตรงนั้น ปฏิเสธเขาตรงๆ ไม่ได้

ตอบ : ปฏิเสธตรงๆ ไม่ได้ก็ทำให้มันเต็มความสามารถของเราเพราะว่าในเมื่อปฏิเสธไม่ได้มันก็ต้องทำหน้าที่นั้นให้ดีที่สุด ให้ดีที่สุดนี้มันไม่ได้มาตรฐานว่าจะต้อง ๑๐๐% เต็มอะไรนี้มันแค่เต็มสติปัญญา เต็มกำลังความสามารถของเราเท่านั้น ถ้าหากว่าเขาเห็นว่าไม่สมควรเขาก็จับโยกย้ายที่หลังเองแหละ

ถาม : แต่อาชีพนี้มันขึ้นอยู่กับชีวิตคน หนูไม่รู้...ทำเป็นเล่นกับตรงนี้

ตอบ : บอกแล้วว่าดีที่สุด ถ้าหากว่าดีที่สุดแล้วคนตายลงไปก็ต้องยอมรับว่ากฎของกรรมมันมีอยู่ เราได้เจตนาให้เขาต้องตายเมื่อไหร่เล่า ?

ถาม : อย่างสมมติว่าเมื่อก่อนนั้นะ เวลาที่เราโกรธใครหลายๆ ครั้ง เวลาทำอะไรให้เขานิดๆ หน่อยๆ บ้างมันสะใจเรา เตียวนี้มันสะใจด้วยมันเสียใจด้วย

ตอบ : ไอนี้เริ่มรู้ตัวนิดๆ (หัวเราะ) ที่เสียใจความจริงมันเสียตายความดีที่เรารักษาไว้แล้วมันมาพังลงไป มันก็เรื่องปกติธรรมดา ให้เริ่มต้นใหม่ทันทีที่รู้สึกตัว เหมือนกับที่เราเดินทางมาแล้วสะดุดล้มลงคนที่สะดุดล้มลง ๒ คนพร้อมกัน คนหนึ่งลุกขึ้นแล้วเดินต่อเลยขณะที่อีกคนล้มลงแล้วก็ไปนั่งคร่ำครวญว่า โอ้ย...ไม่น่าเลย ทำไมมันถึงล้ม เราล้มได้ยังไง เจ็บเหลือเกิน ปวดเหลือเกิน โดยที่ไม่ยอมเดินต่อ ๒ คนนี้ใครจะก้าวหน้ากว่ากัน ? คนที่ลุกเลยจะก้าวหน้ากว่าเราไม่ได้ตั้งใจผิดหรอก ขณะที่สติสัมปชัญญะเราสมบูรณ์ ขณะที่ปัญญาของเราพร้อมอยู่เราไม่คิดจะทำในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ แต่ว่าเราทำเพราะเหตุของกิเลส ตัณหา อุปาทาน

และอกุศลกรรม มันชักนำให้เราทำไม่ใช่ตัวเราทำ ถ้ามันติดใจให้กราบขอขมาพระรัตนตรัย แล้วตั้งใจทำความดีใหม่ ตั้งแต่วันที้นั้นเป็นต้นไปเลย เราก็คือคนที่ทำดีทำถูกต้องไป ถ้ามัน แต่ไปคร่ำครวญไปเสียตายเวลา ไปเสียใจอยู่กับสิ่งที่เลยมาแล้วมันก็คือการไปทวนอดีตอยู่ ไม่ว่าจะอดีตหรืออนาคตสร้างทุกข์ให้เราทั้งนั้น เราต้องเอาปัจจุบันนี้ให้ดีที่สุดเท่านั้น หยุด เลิก แล้วทำใหม่เดี๋ยวนี้เลย ล้มอีกก็ลุกอีกทำใหม่อีก ไอ้พวกนี้มันกลัวลูกต้อกลัวคนหน้า ด้าน อีกไม่นานมันก็เลิกเพราะมันรู้ว่าเราไม่แพ้มันตรงนี้แล้ว สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เข้ามาสังเกต ว่าถ้าเราก้าวผ่านได้มันจะไม่สามารถสร้างความกระเทือนใจให้เราได้อีกเลย แต่ถ้าเราก้าวผ่านไม่ได้มันจะมาซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ข้อสอบเดิมนั้นแหละเพียงแต่เปลี่ยนแปลงเปลี่ยนแปลงไปเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นทันทีที่รู้ตัวก็เลิกตั้งใจทำดีใหม่ รัก โลก โกรธ หลง มันมาแค่ ๔ หัวข้อ แต่มาเป็นหมื่นเป็นแสน

ถาม : เป็นนักบวชยากไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ยากหรอก แต่จะรักษาความดีนั้นมันยาก (หัวเราะ) เป็นไม่ยากหรอกบวชแป็บเดียว

ถาม : ถ้าตั้งใจบวชไม่สึก ?

ตอบ : ถ้าตั้งใจบวชไม่สึกจะเจอข้อสอบที่สาหัสมาก เพราะเราปิดทางถอยของเราเอง

ถาม : ต้องอธิษฐานใหม่ ?

ตอบ : ไม่ใช่อธิษฐานใหม่ ตั้งใจว่าเราจะทำให้ดีที่สุด มันได้แค่นั้นเอาแค่นั้น บวชได้... ไม่แปลก สึกก็ไม่เห็นจะเป็นไร ถ้าคิดอย่างนั้นจะอยู่ได้ง่าย แต่ถ้าเราตั้งใจเลยว่าเราจะบวชไม่สึกตลอดชีวิตตายแน่ๆ เลย...มันดีมาทุกทางเลย เปลี่ยนความตั้งใจใหม่ ตัวความตั้งใจเป็นอธิษฐานบารมี รู้ว่ามันไม่ตรง รู้ว่ามันไม่ถูก เราก็กเปลี่ยนแปลงได้

ถาม : ไม่ถือว่าผิดคำพูด ?

ตอบ : ไม่ผิด อธิษฐานแปลว่า ตั้งใจ ตั้งใจใหม่เมื่อไหร่มันก็ได้เมื่อนั้น ไม่อย่างงั้นเดี๋ยวตาย (กำลังจะตายเพราะคำอธิษฐานตัวเอง) ตัวนี้แหละ เราไปปิดทางถอยของเราเอง ผลตายไหมล่ะ ? เปิด ๓๖๐ องศาถึงเวลาหลุดมันออกได้ทุกกู อย่างนั้นสบาย อย่างอาตมาคนเขาถามว่าจะสึกมั๊ย ? คิดสึกบ้างมั๊ย ? บอกเขาว่าไม่สามารถจะรับปากได้ ถ้ากำลังใจมันอยู่อย่างนี้ มันอยู่ได้สบายอยู่เย็นเป็นสุข แต่ถ้าหากว่าเมื่อไหร่กำลังใจมันลดลงจะสึกเมื่อไหร่ก็พร้อมที่จะสึก ในเมื่อความรู้สึกของเราเป็นอย่างนี้โอกาสที่จะบิบบเรานั้นไม่มี ก็เราพร้อมจะไป มาเมื่อไหร่ไป เมื่อนั้นมันเปิดช่องไว้รอบทิศทาง ทางหนีมันเยอะ (เป๋อโลกแล้วละชะชะที่ คิดอะไรไม่ค่อยเป็น) พวกนี้มันเกิดจากประสบการณ์ แรกๆ ก็เหมือนกันประเภทหน้าดำคร่ำเครียดมาทั้งนั้น คือ ทำแล้วอยากให้มันดีให้มันดีเด็ดขาดไปเลย แต่ลืมไปว่ากำลังของเราถ้ายังไม่พอมันดีตายจริงๆ นะ

ถาม : ทำบุญ ทำแล้วให้เราคิดถึงว่าทำบุญบ่อยๆ อย่างนี้ แล้วก็มันไม่ใช่ว่าเป็นการเหมือน ล้ำเลิศบุญคุณเหมือนทางบุญทางคุณ ?

ตอบ : ไม่ใช่ เราเรียกว่า จาคานุสสติ ระลึกถึงการสละออก จิตใจก็ประกอบด้วยทานบารมี คือ พร้อมที่จะให้อยู่เสมอ เป็นการคิดในด้นดี เป็นการตีวงให้ความคิดของเราไม่ไป

รัก โลก โกรธ หลง เพราะว่าการสละออกเป็นการตัดตัวโลก ในเมื่อเราคิดถึงความดีอยู่ เสมอ เกาะความดี ความดีนี้ใครสอนมา...หลวงปู่หลวงพ่อสอนมา หลวงปู่หลวงพ่อรับคำสอน มาจากใคร...รับคำสอนจากพระพุทธเจ้ามา หลวงปู่หลวงพ่อเป็นพระสงฆ์ คำสอนเป็นพระ ธรรม พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธ ครบพระรัตนตรัยเลย ใจเราเกาะพระรัตนตรัยอยู่ตลอดเวลา ในเมื่อใจเราเกาะพระรัตนตรัยตลอดเวลา ก็คือเกาะความดี ใจที่เกาะความดีในขณะนั้นถึงตาย ตอนนั้นมันก็ไปดี ไม่ได้ล้าเลิกบุญคุณใครหรอก หากแต่ว่ากำลังย้อนทวนความดีของตัวเอง เพื่อให้มันคงหนักแน่นอยู่ในใจของเรา

ถาม : แล้วถ้าจิตตกทำยังไงครับ ?

ตอบ : ปล่อยมันตกไป อาการเดียวกัน รู้ตัวเมื่อไหร่ที่ตั้งต้นนับหนึ่งใหม่ ไม่ต้องไปคร่ำครวญ กับมันเสียเวลา โอ๊ย...ไม่นานเลย ทำมาตั้งนานเนิ่นอีกแล้ว (หัวเราะ) ไม่เห็นมีประโยชน์อะไร เลย ทันทิที่เราสู้ที่เราเลิกเลยเดี๋ยวนั้นเลย เขาต้องการให้เราคิดอย่างนั้น ให้เราอยู่อย่างนั้น เราจะได้ไม่ก้าวหน้า จำไว้ว่าขณะที่เราแย่งที่สุดนั้นก็คือเวลาที่เรากล้าความดีที่สุด อันนี้กล้า ยืนยันจากประสบการณ์ที่ทำมารวมเวลา ๒๕ ปีกว่าขึ้นไปปี ๒๖ แล้ว เวลาที่เราคิดมันเหมือนกับ เรากำลังจะก้าวเข้าประตูแล้ว เขาพยายามดึงเราให้ออกจากประตูนั้นด้วยการสร้างอารมณ์ ต่างๆ ที่มัน รัก โลก โกรธ หลง ขึ้นมา เพื่อให้เรามาหลงยึดตัวนี้แทน โดยที่ไม่มุ่งหน้าไปจุด เดิม เพราะฉะนั้นแย่งมากที่สุดเมื่อไหร่จงดีใจเถิด กล้าประตูมากที่สุดแล้ว ลูกขึ้นแล้วเดินเดี๋ยวนั้นเลย มันอาจจะก้าวข้ามไปเลย

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่มันก็ยังสัมมาทิฐิไม่เต็มทีหรอก

ถาม : มีสักหน่อยก็ยังดีขอสัก ๕๐%

ตอบ : โอโห...เอาเยอะจัง (หัวเราะ) ในมรรคแปดจะขึ้นต้นด้วยสัมมาทิฐิเลย เพราะสัมมาทิฐินี้ตัวปัญญา เป็นตัวปัญญาที่มีปัญญาขึ้นก็จะเริ่มทำในสิ่งที่ดีๆ ทั้งหมดสัมมาอีก ๗ ตัว จะตามมาเอง เพราะฉะนั้นในขณะที่จิตใดที่เรายังไม่ก้าวถึงความ เป็นพระอรหันต์เจ้าตั้งแต่พระ โสตบ้นขึ้นไปตัวสัมมาทิฐิสมบูรณ์ได้ยากมันบกร่องบ้าง...บอกแล้วว่าถ้ารู้ตัวเริ่มต้นใหม่ จำไว้ว่าเราใช้ศีลเป็นกรอบของเรา ถ้าหากว่าเราจำเป็นต้องไปกับโลก ไปแค่กรอบของศีล ห้า ถ้าไม่พ้นจากกรอบของศีลเรายังอยู่ในสัมมาทิฐิ ถึงแม้จะเป็นอุปาทาน คือการยึดมั่น ถือมั่น แต่มันก็เป็นที่ยึดในสิ่งที่ถูก เพราะว่าทุกคนจำเป็นต้องมีสิ่งที่ยึดก่อนเหมือนกับเด็กๆ หัดเดินต้องมีสิ่งยึดเกาะก่อน ถ้าไม่มีสิ่งที่ยึดเกาะจะเอาอะไรไปปล่อยวางล่ะ เพราะฉะนั้นแรกๆ ให้ยึดศีลเป็นหลัก ยึดพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นหลัก ถ้ายังอยู่ในกรอบของศีลนี้โอกาส จะหลุดจากสัมมาทิฐินี้ไม่มีเลย แต่ตัวธรรมะอื่นๆ อาจจะบกร่อง เช่นว่า เป็นศีลสัมพัต อุปาทาน คือ ยึดมั่นในการปฏิบัติของตัวเอง คิดว่าศีลพรตของเราดีกว่าของคนอื่นเขา นั่นคือย ี่ไปแกะมันทีหลัง แต่ว่าอย่าให้หลุดจากกรอบนี้แล้วกัน สัมมาทิฐิอยู่กับเราแน่ๆ ไม่ใช่ ๕๐% หรือ อาจจะ ๑๐๐% เลย ไม่มีอะไรยากสักนิดหนึ่งอ่านตำราภิกษุขบถก็ขบถ จับจุดไม่ค่อยจะ

ถูก (หัวเราะ)

ถาม : การที่เราหนีถือหลวงพ่อกับพระพุทธรูปเจ้านี้เป็นกิเลสมั้ย ?

ตอบ : เป็น...เราเรียก ธรรมฉันทะ ความพอใจในสิ่งที่ถูกต้องสมควร มันไม่ใช่กิเลส มันไม่ใช่ตัณหามันเป็นจุดเกาะจุดยึดอย่างหนึ่งของกำลังใจ แต่ว่ายึดในขั้นแรกเท่านั้น พอหนาทิ้งไปกำลังใจมันคงขึ้นก็จะเหลือจุดยึดตาทิ อัตตโนนาโถ ดนเป็นที่พึ่งของตน มันก็จะเริ่มปล่อย คราวนี้พอปล่อยลงจนกระทั่งหมดนะ พอถึงท้ายๆ แล้วกระทั่งคำว่า พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ หรือคำว่า นิพพาน ก็ไม่มี แต่มันทรงของมันเองอยู่ในใจโดยอัตโนมัติ เราไม่ต้องเสียเวลาไปเกาะ ไม่ใช่ที่เราทิ้งแล้วหายไปเลยนะ หากแต่ท่านอยู่ของท่านอย่างทรงตัวอยู่แล้ว มันเหมือนอย่างกับว่าสมมติว่าเราเลี้ยง...เลี้ยงเด็กสักคนหนึ่ง ตอนแรกๆ ก็ต้องคอยระวัง ไข่ฝ้าย มันคือมันมันชนมันวิ่งไปนู่นวิ่งไปนี่ ต้องไปจับ ไปรั้ง ไปดึงมันพอเด็กคนนั้นโตขึ้นมา รู้ภาษาเข้าใจว่าจะอะไรเป็นอะไร คราวนี้เราก็ไม่ต้องไปเสียเวลาไปจุดไปดึงมัน ปล่อยยังไงเขาก็อยู่กับเรา แรกๆ ก็เกาะก่อนพอนานไปก็ปล่อยได้ สำคัญตรงที่ว่าส่วนใหญ่มันปล่อยไม่ออก

ถาม : ปล่อยไม่ออกเป็นอะไรฝ้ายคะ

ตอบ : มันก็ไม่ใช่อะไรเพราะมันปล่อยไม่ออก มันก็ติดแต่ติดดี มันดีกว่าติดชั่วใช่ไหม ?

ถาม : บางทีเรายังเกาะไม่ได้แต่ติดนาน

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นแยะมากแล้วละ ยังไง ก็ให้มันเกาะให้ได้ชะอย่างหนึ่ง คือ เกาะดีให้ได้ มันต้องเกาะดีก่อน หลวงปู่ดู่วัดสะแกใจ หลวงปู่ดู่วัดสะแกที่อยู่อยุธยาคนไปต่อว่าท่านสร้างวัดดุมงคลทำให้คนตีวัดดุมงคล หลวงปู่ดู่ท่านว่า ตีวัดดุมงคลดีกว่าไปตีวัดอุบลมงคล ต้องเจอพระอรหันต์ตอบอย่างนั้น รักไปเถอะยิ่งรักเยอะยิ่งดี รักมากจนอยากไปอยู่กับท่านยิ่งดีใหญ่เลย

ถาม : การที่เรารักมากจนอยากไปอยู่กับท่านมันจะตัดร่างกายโดยอัตโนมัติหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ ถ้ามันยังอยากอยู่ เพราะว่าถ้าหากตัวอยากยังมีอยู่มันก็ต้องติดอยู่กับตัวอยากนั้นก่อน ถ้าหากว่าเราอยากจะไปแล้วเราลืมความอยากได้มันก็โอเค ตัวนี้จะเป็นตัวที่ทำไต่ยากนิดหนึ่ง มันเป็นตัวอุเบกขาในอารมณ์เขาเรียกว่า สังขารุเปกขาญาณ คือ การปล่อยวางในสังขาร คือ ความยึดถือปรุงแต่งทั้งปวงลงได้ ถ้าปล่อยตรงจุดนี้ลงได้อะไรก็เป็นของเราไม่ต้องชวนชวยมันก็มีเองไม่ต้องดิ้นรนมันก็มาเอง แต่ถ้าเรายังไม่ถึงตรง สังขารุเปกขาญาณนี้ยังลำบากอยู่ สังขารุเปกขาญาณแต่ละระดับมันไม่เท่ากัน พระโสดาบันแค่นี้ พระสกิทาคามีแค่นี้ พระอนาคามีแค่นี้ พระอรหันต์แค่นี้ ไม่เท่ากัน มีทุกระดับแต่กำลังสูงไม่เท่ากัน

ถาม : แล้วอารมณ์เราสบายๆ ไซ้สังขารุเปกขาญาณหรือเปล่า ?

ตอบ : ดูสิว่ามันเบาสบายเพราะอะไร มันเบาสบายเพราะเราปล่อยวางได้มันก็เป็นสังขารุเปกขาญาณ แต่ว่ามันเบาสบายเพราะเราไม่ยอมรับรู้อะไรบางที่มันก็เป็นอุปमान

ถาม : แล้วเบาสบายแบบไม่รับรู้อะไรนี่มันเป็นยังไง มันเหมือนที่อู๋ อย่างนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าเปรียบแล้วเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่คราวนี้อธิบายยากเพราะมันเป็นอารมณ์ละเอียดข้างใน อารมณ์ละเอียดข้างในถ้าเราทำไม่ถึงเราเปรียบเทียบไปยังไงก็ไม่ตรงกับความเป็นจริง อารมณ์ภายในพูดเป็นคำพูดได้ยาก เขียนเป็นตัวหนังสือได้ยาก เพราะว่าตัวหนังสือกับคำพูดหยาบเกินไป หยาบเกินไปจนอธิบายไม่ได้ เราพูดยังไงก็เป็นแคผิวๆ เท่านั้น เนื้อหาที่แท้จริงต้องทำให้ถึงเวลาแล้วจะรู้เอง

ถาม : สมมติอย่างญาติที่ใกล้ชิดเราเสียชีวิต.....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : มันอยู่ที่กำลังใจของเรา ถ้าเด็กๆ เราอาจจะร้องห่มร้องไห้ ๓ วัน ๓ คืนก็ได้ เพราะว่ากำลังใจของเรายังไม่เข้มแข็งไม่ปล่อยวาง มาถึงระยะหลังๆ นี่ถ้ายังไม่ถึงตัวจริงๆ ขนาดพอขนาดแม้ยังเฉยๆ มันจะค่อยๆ ปล่อยไปได้เรื่อยๆ คือ ยอมรับสภาพความเป็นจริงได้บ้างว่าธรรมดาของโลกเป็นเช่นนี้ เลยไม่ไปเสียเวลาเศร้าอยู่กับมัน

ถาม : แล้วทำไมถ้าเกิดไปรักคนต่างที่ แล้วทำไมถึงเศร้ากว่า ?

ตอบ : อันนั้นมันประเภทที่เรียกว่าเรามุ่งหวังนี้ มุ่งหวังว่าจะได้มาแล้วพอไม่ได้เลยผิดหวังจะทำให้เศร้าแล้วก็เสียใจมากกว่า ส่วนอันนั้นของเราความมุ่งหวังมันน้อย เรารักเคารพเพราะความผูกพันกันทางสายเลือดเท่านั้นใช่ไหม ? ความผูกพันทางสายเลือดความจริงมันลึกซึ้งกว่าแต่ว่ามันเคยชิน นึกออกไหม เจอกันอยู่ทุกวันนะ ส่วนอีกอันนั้นไม่รู้มาจากไหนก็ไม่รู้ โผล่มาตอนเราอายุจะ ๒๐ แล้ว เลยกลายเป็นของแปลกใหม่ที่ทำให้เหมือนยังกับได้ของเล่นชิ้นใหม่เลยไปยึดมันแรงกว่า ไปเกาะมันแรงกว่า ตื่นเต้นกับของใหม่ ถึงเวลาอยู่ๆ หลุดมือไปอย่างนี้ ตั้งใจจะคว้าแรงหลุดมือไปมันก็เลยเสียหลักแรงหน่อย

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าเป็นเพราะว่าเราทำใจเรื่องคนรอบข้างหรือว่าความตายว่ามันไม่...(ไม่ชัด)...

ตอบ : เรายอมรับได้บ้างแล้วไง แต่คราวนี้ยอมรับในเรื่องนั้นนะ มันคนละเรื่องกับอันนี้ เพราะอันนั้นมันยังยอมรับไม่ได้ แหม...ของใหม่ๆ เพิ่งจะมาไม่นานเอง จากไปซะแล้วอย่างนี้... จากไปดีๆ ไม่มีใครว่า โดนคนอื่นแย่งซะนี้ มันก็เลยเป็นว่าอันนี้เสียใจมากกว่า

ถาม : แล้วถ้าสมมติว่าเราเสียชีวิตอย่างกะทันหัน เช่น น้องเรายังเด็กๆ อยู่...?

ตอบ : ตอนนั้นก็ต้องดูว่ากำลังใจของเรามันทำได้แค่ไหน ถ้าทำได้มากมันก็ไม่เท่าไรหรอก ดูอย่างเจ้าแดงสิ ลูกชายเจ้าของบ้านหลังนี้ ลูกน้องเดินไปถึง พี่แดง พี่แดงอยากใจนะ เขาโทรมาบอกว่าแม่ตายแล้ว แดงก็ เออ...เดี๋ยวทำงานเสร็จแล้วจะไป (หัวเราะ) เห็นเป็นธรรมดา มันก็ต้องตายอยู่แล้วคนแก่...ใช่ไหม ? ยิ่งป่วยอยู่ด้วยอย่างนี้ ลูกน้องนั่งอ้าปากหวอเลย อะไร...ที่เขาไม่รู้สิกรู้สาอะไรเลยหรือ ? (หัวเราะ) นั่นแหละ อยู่ที่ว่าเรากำลังใจของเราได้แค่ไหน ถ้าได้มากบ๊อบบี้มันก็ไม่รู้สึกอะไรมากเท่าไร

ถาม : มันเป็นเพราะสัญญาหรือเปล่า ความจำในชาตินี้ สมมติชาติใหม่เกิดมามันก็กลับมา ?

ตอบ : สัญญามันไม่เท่าไร ตัวสังขารนะสำคัญ สังขาร คือ ตัวอารมณ์ปรุงแต่งของใจ ตัวนี้แหละจะทำให้เราเศร้ามากเศร้าน้อยเพราะไปคิดถึงอดีต แล้วก็ไปคิดถึงอนาคต ลืมปัจจุบัน ไปคิดถึงอดีต โอ้ย...พ่อแม่เรารักเรามาเลี้ยงเรามาขนาดนี้ยังไม่ได้ทดแทนอะไรเลย

ทำไมท่านไปซะแล้ว คิดไปถึงข้างหน้าอีก ตอนนี้อย่างไรแล้วเราจะพึ่งใครอยู่กับใคร ตรงหน้านี้ พ่อตายแล้วแม่ตายแล้วตัวเรานั่งอยู่ตรงนี้ไม่คิดละ ถ้ามันจะไปดีหรือไปอนาคดมันทุกข์ทั้งคู่ มันต้องหยุดอยู่กับปัจจุบัน มันถึงจะทุกข์น้อยที่สุด เพราะฉะนั้นตัวสัญญามันไม่เท่าไรหรืออกสังขารปรุงแต่งนะสำคัญ มันเพิ่มรสชาติให้ชีวิตได้เยอะมากเลย

ถาม : อย่างพระเกจิที่เขาทำปลัดขิกทำตระกรุดพวกนี้ เขาปรุงเสกแล้วเขียนอักขระที่เป็น คัมภีร์ที่แสดงพระพุทธเจ้าด้วยหรือเปล่า ?

ตอบ : มันก็แล้วแต่เขาเรียนมาแบบไหน ทางสำนักเขาถ้ายทอดมายังไงก็แบบนั้น แต่ส่วนใหญ่เกิน ๘๐% ส่วนใหญ่ก็จะเป็นพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

ถาม : .....(ไม่ชัด).....

ตอบ : ห้อยเอวมันยังดีอย่าให้ต่ำกว่าเอวก็แล้วกัน มันอยู่ที่เขาว่าอุปเท่ห์การใช้มันเป็นอย่างไรนะ ถ้าหากเขาบอกห้อยเอวมันก็ต้องห้อยเอว ไม่อย่างนั้นมันจะไม่มีผลตามนั้น แต่ส่วนใหญ่ ถ้าหากว่าเป็นของที่ทำตามวิธีของไสยศาสตร์เขา เขาจะไม่เอาพุทธคุณเข้าไปว่าเพราะว่ามันขัดกัน พวกไสยศาสตร์ถ้าเจอพุทธคุณเข้ามันเสื่อมหมด

ถาม : อย่างที่ทำเป็นรูปกุมารทองมั่ง หนูมานมั่ง ?

ตอบ : แล้วแต่อีกเหมือนกัน ถ้าปลุกเสกถูกต้องตามพิธีกรรมเทวดารักษา ถ้าไม่ถูกต้องตามพิธีกรรมไปทำแบบของไสยศาสตร์อะไรก็ได้พวกเปรต อสุรกาย หรือไม้กัสมภเวสมีนรักษาแทน

ถาม : แล้วสมมติว่าเราตั้งแบบหิ้งพระอะไรก็ได้ ?

ตอบ : ยังไงก็ได้ต่ำกว่านิดหนึ่ง เอาไว้ต่ำกว่าพระหน่อย

ถาม : ถ้าห้อยคอ เกิดเราห้อยพระหลายองค์ พระองค์ล่างสุดเป็นพระ ข้างบนเป็นหนูมานนี้ ด้วยก็ได้ ไม่สมควร

ตอบ : จริงๆ แล้วเรียกว่าต่างคนต่างอยู่ก็ได้เนาะ เพียงแต่ว่าของเราเองถ้าเราถือสาหาความก็เลือกเอาเองว่าจะเอาแบบไหน จัดมันเป็น ๒ ชุดไปเลยก็ได้ ชุดหนึ่งก็มีประเภทหนูมานกุมารทอง อะไรล้วนๆ ไปเลย อีกชุดหนึ่งก็พระล้วนๆ ไปเลย

ถาม : อย่างพระภิกษุสงฆ์ที่ท่านทำรูปกุมารทองอะไรอย่างนี้ท่านจะเรียกวิญญาณเด็กมาเข้าสิงจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรือกร รูปเด็กมันเป็นแค่ตัวแทน คือ เป็นสื่อเท่านั้น เป็นวัตถุอย่างหนึ่งที่จะเป็นสื่อเท่านั้น ส่วนที่เรียกๆ มานัน้ถ้าถูกต้องตามพิธีกรรมจริงๆ มันเรียกไม่ได้หรอก เพราะเทวดาหรือพรหมเราใช้ท่านไม่ได้ แต่เวลาที่ทำพิธีอย่างี่หลวงพ่อท่านทำพิธี ถ้าหากว่าเป็นเรื่องของเทวดา พรหม ท่านก็จะมีท้าวสหัมบดีพรหม หรือไม้กัสมภพอินทร์ จะมาเป็นประธาน แต่ถ้าหากว่าเป็นพิธีกรรมของพระท่านจริงๆ พระพุทธเจ้าท่านเสด็จเองชะด้วยซ้ำไป แต่ว่าก็ยังใช้ท้าวสหัมบดีพรหมกับท่านปุพระอินทร์รับผิดชอบอยู่ มอบหมายไปว่าเทวดาองค์ไหนรักษาวัตถุมงคลชิ้นไหน คราวนี้ไม่ต้องกลัวหรือกลัวจำนวนเทวดามากกว่ามนุษย์จนนับเท่าไม่ได้

ถาม : อย่างที่มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระอรหันต์ถึงที่ขอบเดินกินเหล้านี่จริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : กิณหล้านี้ต้องดูหลวงพ่ोजे็ก หลวงพ่ोजे็กนี้เอาตมาเกิดไม่ทันนะ ท่านอยู่นครปฐม
นี่เอง ไปไหนก็แบกไห้หน้าตาลเมา เมาแ่นไปเลย แล้วทางกรุงเทพฯ พอได้ข่าวก็ส่งสังฆาธิการ
๒ องค์ไป จำไม่ได้ว่าเป็นใคร ไปสอบสวนท่านว่ากิณหล้า ไปถึงหลวงพ่ोजे็กก็ นิมนต์คร้บๆ
มาถึงรินน้ำชาให้ใช้ใหม่ เทจากไห้หน้าตาลเมา ส่งให้คนละแก้วท่านเห็นเป็นน้ำชา หลวงพ่ोजे็ก
ท่านก็บอกว่า ถ้าผมสึกท่านก็ต้องสึกด้วย ถามว่าทำไม ท่านก็กิณหล้าเหมือนกับผมนะ ๒
องค์นั้นตกใจว่ากิณหล้าเมื่อไหร่ กิณหล้าเมื่อไหร่ หยิบกันแก้วขึ้นมادمดดูกลิ่นหึ่งเลย ตอนกิณหล้าหน้าชา ๒
องค์นั้นท่านรู้ว่าหลวงพ่ोजे็กท่านทำอย่างนี้เพราะอะไร ท่านก็กราบกันโด่งกลับ หลวงพ่ोजे็ก
ท่านปิดตัวเองกลัวคนไปกวน เลยแกลงแบกไห้หน้าตาลเมาแ่นอยู่ทุกวัน ความจริงคิดให้มันเป็น
อะไรมันก็เป็นเต็ยวันนั้นแหละ พระระดับนั้นแล้ว แล้วอีกองค์ก็หลวงพ่ोजे็กขี้วู้ วันนั้นหลวงพ่ोजे็ก
ฤาษีสิงคตา ท่านเล่าให้ฟังเอง หลวงพ่ोजे็กขี้วู้หนึ่งผ้าลอยชายผืนเดียว ผ้าอาบ อีกผืนหนึ่งคล้อง
คอวิ่งเล่นกับเด็กเลี้ยงวัว กลางคืนอยู่ในทุ่งนั้นแหละ คนไปสงสัยว่าท่านเป็นอะไรอย่างนั้น ?
หลวงพ่ोजे็กท่านได้ยินปืบท่านเกิดความรูสึกว่าองค์นี้เป็นพระดี ท่านเลยจตุรูปปักกลางลานบ้าน
โยมนั้นแหละ บอกว่าถ้าท่านเป็นพระดีจริงพุ่งนี้ให้มา ยังไม่ทันจะสว่างดีเลยมาทำปาวๆ
หน้าประตูรั้ว ว่า...เฮ้ย ! นักเลงตือยาเล่นลับหลังลึะ แน่จริงมาตีกันซึ้งๆ หน้า หลวงพ่ोजे็กท่าน
เลยครองผ้าเรียบร้อยลงไปกราบ บอกเลิกบ้าได้แล้วคร้บ เขารู้กันหมดแล้ว ท่านเลยขึ้นบ้านไป
โยมก็นิมนต์ให้ฉัน พอคนเขารู้ว่าหลวงพ่ोजे็กขี้วู้มาฉัน คนบ้านโน้นก็เอาแกลงมาด้วยหนึ่ง บ้านนี้
ก็เอาข่าวมาด้วยหนึ่ง ท่านก็ว่าของท่านไปเรื่อยแหละ พอฉันเสร็จแล้วบอก ไม่มีอะไรให้ห้ะ มี
แต่ของตืออยู่ในยาม เสร็จแล้วก็เอ็งเอาขามมา เอ็งเอาด้วยมาล้างสะอาดเสร็จส่งให้ ท่านตักขี้วู้
ให้คนละถ้วย สมัยก่อนมันเป็นขามฝา ขามฝาลักษณะคล้ายๆ อย่างนี้ มันมีฝาปิด ตักเสร็จก็
ปิดให้บอกเอาไปเปิดที่บ้าน กลับถึงบ้านไม่เป็นขี้วู้หรือเป็นขี้ผึ้งหมด ท่านคิดให้เป็นยังงี้ก็
เป็นเต็ยวันนั้น แล้วหลวงพ่ोजे็กขี้วู้ก็หายจากตรงนั้นไปเลย ขึ้นอยู่ต่อชาวบ้านรบกวนตายชัก คือ
ท่านทั้งหลายเหล่านี้ท่านจะปิดตัวเอง คนไปกวนเยอะ อีกองค์หนึ่งหลวงพ่ोजे็กท่านบอก ไอ้โห...
ขึ้นกุฎิไม่ได้เลยเหมือนแทบสลบนะ คนไปกวนท่านมากส่วนใหญ่ไปขอหวย พอหลวงพ่ोजे็กจะขึ้น
กุฎิตอนกลางคืนนี้ หลวงพ่ोजे็กท่านขึ้นไปพอไหว้พระเสร็จท่านจะถามพระข้างแอมเทวดาบ้างว่ามี
พระตืออยู่ที่ไหน ท่านจะไปหาไปเจอองค์นั้นพอจะขึ้นกุฎิ เต็ยคร้บๆ นิมนต์รอหน้อย ไปต้ม
น้ำร้อนก่อน ทำไม ? เอามารดขัดพื้นก่อน มันเหมือนนี้ ท่านฉีใส่กระโถน สาดมันทั่วไปเลย
ท่านบอกเหมือนขนาดนี้ยั้งมาเลย (หัวเราะ) ไปกวนท่าน คราวนี้พอหลวงพ่ोजे็กไปรู้ว่าคนมาเอาดี
ท่านก็ต้อนรับดี นั้นแหละลักษณะนั้นแหละ มีอยู่ที่ยาวหนึ่งหลวงพ่ोजे็กท่านบอกกับพวกเรา บอกว่า
เฮ้ย ! พวกแกลงสืบตือ มีหลวงตาดองค์หนึ่งชาวๆ ทั่วๆ ละนะ ชื่อจวน อยู่สิงห์บุรี ลองดูสิว่า
มีพระชื่อผู้อยู่สิงห์บุรีวัดไหน ช่วยบอกให้ด้วยหาไม่ยากหรือ ท่านตั้งด้วยหลวงพ่ोजे็กจวน วัด
หนองสุ่ม ถามว่าหลวงพ่ोजे็กหาทำไมคร้บ ท่านบอกว่าวันก่อนขึ้นไปพระจุฬามณีเห็นหลวงตา
จวนเดินตือๆ ตือๆ อยู่ เขาเก่งวะ เขาไปทั้งตัวเลย ไม่ได้ใช้มนมยทธิถอดจิตไปนะนั่น เล่นไป
ทั้งตัวเลยละ

ถาม : ยังอยู่ไหมครับ ?

ตอบ : เรียบร้อยไปแล้ว ถ้าอยู่ไม่กล้าเล่ากลัวท่านเหยียบเอา (หัวเราะ) วัดหนองสும் ชาวๆ ยิ้มทั้งวันนะ น่ารักมาก

ถาม : .....

ตอบ : อย่างนั้นขึ้นเปิดท่านหักคอเอาตามท่านนั้นแหละ เรื่องทั้งหลายเหล่านี้เป็นเรื่องพยากรณ์ของพระท่าน พระท่านพยากรณ์มาหลวงพ่อก่อนถึงพูดต่อ ของเราพอหลวงพ่อก่อนพูดต่อ ถ้าท่านยังอยู่ที่เสียบ ถ้าท่านไม่อยู่ที่ว่าต่อไป

ถาม : อย่างนี้ก็ปิดโอกาสลูกหลานให้ทำดี ?

ตอบ : มันจะต้องประเภทหัดหูไวตาไว หาเองมั่ง นั่นนะเป็นอย่างนั้น ในเมื่อลักษณะของพระอรหันต์จึงที่คุณถามมันก็แบบเดียวกันนั้นแหละ คือท่านคงปิดตัวเองแบบเดียวกัน ไม่ต้องการให้คนไปกวนก็ทำเหมือนคนบ้าๆ บอๆ มีบางคนเขาบอกว่าคนบ้ากับพระอรหันต์เหมือนกันก็จริง แต่มันต่างกันมาก มันต่างกันตรงที่ว่าพระอรหันต์นะท่านมีความสุขเพราะว่ามีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ แต่คนบ้ามันไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับใครเขาเพราะมันไม่มีสติ เหมือนกันได้ยังงั้น...เหมือนกันตรงที่ว่าต่างคนต่างปล่อยวางไข่ม้อย แต่ฝ่ายหนึ่งปล่อยวางอย่างมีสติ อีกฝ่ายหนึ่งปล่อยวางอย่างไม่มีสติเลยปล่อยไป เคยเจอไหมพระแบบนั้น ? สมัยนี้จึงกัปลอมเยอะนะ แม้กระทั่งพรรคพวกเพื่อนฝูงเขาก็เป็นหลวงตาค้างกันแล้ว วันก่อนโทรไปหาเป็นไง...อาจารย์ใหญ่ หัวเราะซะไม่มีละ คือ พอพระทำไปถึงระดับหนึ่งแล้วมันจะเริ่มเกิดฤทธิ์ต่างๆ ขึ้นมา ฤทธิ์พวกนี้เกิดจากฌานฤทธิ์ ฤทธิ์เกิดจากฌานสมาบัติ บุญฤทธิ์ เกิดจากบุญที่สั่งสมมา วิภวฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากเล่นกลลิตมา อะไรอย่างนี้ มันเริ่มมีอะไรให้ชาวบ้านเขาเห็นแปลกๆ ขึ้นมา ชาวบ้านก็เริ่มติด เริ่มลือกันไปเรื่อย พวกเรายังรู้ว่ากิเลสท่วมหัวอยู่เลย ขึ้นไปลอยตามชาวบ้านเขาเราก็จึง วันก่อนเลยลองโทรไปเบรคเล่นๆ ดู หัวเราะกันซะไม่มี... องค์นี้สมัยก่อนนี้ขำมากเลย ท่านชื่อใหญ่และเราเองชื่อเล็ก และท่านอายุมากกว่า เลยกลายเป็นพี่ใหญ่น้องเล็กไปกันได้ใช่ไหม ? สมัยก่อนนี้ไปหาหลวงพ่อบ้างใหญ่ก็จะพาน้องๆ ผู้หญิงไปเยอะ พาไปทำบุญ ท่านใหญ่มากถึงที่สะกิดบอก น้อง...น้องพามาได้ไง พี่แค่เห็นก็ همینแล้ว ไอ้เราก็อ้อ...ผมทำไม่ได้อย่างที่นี้หว่า ปรากฏว่าอีกไม่ถึง ๓ เดือนต่อมาพี่ท่านแต่งงานเลย (หัวเราะ) เราก็อ้อ... พี่... พี่... ไหนว่า همینแล้วทำไมแต่งละ เขาบอกว่าไม่รู้...เขาบอกว่าเรากรรมมันมาถึง (หัวเราะ) หลังจากเอาตามบวชได้ ๕ - ๖ พรรษา ท่านก็เข้ามาบวชกลายเป็นพี่ใหญ่น้องเล็กตามเดิม แต่ของท่านแรงเพราะท่านพูดแบบขวานผ่าซาก ประเภทที่รู้อะไรว่ากันตามตรงไม่มีเลี้ยวไม่มีอะไร คนไม่ค่อยชอบหน้า ท่านรู้ตัวเข้าท่านเลยหลบไปอยู่พุทธไสโยกับหลวงพ่อกันที่กัลักษณะเดิมอีกไปตำหนิเขาตรงๆ คือเรื่องบางเรื่อง สิ่งของตัวเองเห็นนะมันไม่ใช่ จำไว้ให้แม่นๆ เลย สิ่งของตัวเองเห็นนะมันไม่ใช่อย่างที่เราคิดอย่างเช่นว่าเราเห็นคนประเภทไล่ตีกันมา เราวิ่งเข้าไปห้ามอย่างนี้ รับรองได้ว่าโดนเขาตีกับซ้ำด้วย ถ้ามันถ้ายิ่งกันน้อยทำมันเสียหมดเลย เราเห็นเขาตีกันจริงๆ ใช่ไหม ? แต่ความเป็นจริงมันเป็นใน

หนัง ลักษณะนั้นก็เหมือนกัน (หัวเราะ) หลวงพี่ใหญ่ท่านไปปากไวว่าเขาจะก่อน ก็อยู่กับเขา ยากตอนนี้เลยไปอยู่ทางวัดวังผาแดงที่อำเภอพร้าวจังหวัดเชียงใหม่โน่นนะ ไปทำอะไรพิลึกพิ ลั่นให้ชาวบ้านเขาเห็น เขาเรียกหลวงพี่จิ้งก้นหมดแล้ว ระวังมันจะกลายเป็นหลวงพี่โขง เข้าสักวัน มีพรรคพวกเยอะหลุดออกจากวัดทำซุงไปก็เยอะ ไอ้ที่จากวัดอื่นคบค้าสมาคมกันก็ เยอะ มันดีตรงที่ว่าเราไปที่ไหนมันก็มีที่กินมีที่นอน (หัวเราะ) ทางด้านของเงินเขาจะมีหลวงพี่จิ้งก้น และมีแปดเซียน มีคนเขาถามว่า เซียนคือพระอรหันต์หรือเปล่า ? บอกว่าเซียนใน ความหมายของเงินไม่แน่ใจว่าจะเป็นพระอรหันต์ แต่พระอรหันต์ทุกอย่างก็เรียกว่าเซียนได้ เพราะว่าเซียนในความหมายของเงิน พวกได้อิทธิฤทธิ์เขาเรียกเซียนหมดอย่างลือตงปิง พ่อเจ้า ประคุณนี่ยังมีเสียวอยู่แล้วจะเป็นพระอรหันต์ก็ทำไหมดีๆ ก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น เซียนนี้ ไม่แน่ใจว่าจะเป็นพระอรหันต์ แต่พระอรหันต์ทุกอย่างก็เป็นเซียนนั่น

ถาม : ถ้าเกิดว่ามีพระอยู่ท่านหนึ่งท่านบอกว่าให้ผมบวชโดยไม่สึก แต่ผมไม่บวชผมจะผิด ไหมครับ ?

ตอบ : มันจะผิดตรงไหนล่ะ บวชไม่บวชมันอยู่ที่ความตั้งใจของเรา ถ้าเราเคารพเชื่อฟังท่าน ตั้งใจบวชไม่สึกก็ปางตายล่ะ วันก่อนเพิ่งจะบอกเจ้าชู (น.ต.หญิงชุตินา พงษ์ชล) เขาไป ขำกัน ซะไม่มีล๊ะ เขาไปตั้งใจอย่างนั้นมันจะเครียดมาก ปิดทางถอยตัวเองโดยไม่มีทางไป คนมาถาม เอาตามว่าจะสึกหรือเปล่า ? บอกว่าถ้ากำลังใจมันทรงตัวอยู่อย่างนี้อยู่ มันอยู่สุขอยู่เย็นมันไม่ คิดจะสึกหรอก แต่ถ้ากำลังใจมันลดลงมันจะสึกเมื่อไหร่ก็ยอมไปตั้ง เลย ไอ้ของเรา ไม่ปิดนี้ มันไปได้ทุกช่อง ไนเมื่อมันไปทุกช่องมันจะไม่เครียด เราลองตั้งใจว่าไม่สึกดูสิ ก็เลสมันตีตาย เลย มันจะแคไหนตั้งใจอย่างนี้ ? พวกเจ้ากิเลสมันพัดละ

ถาม : แล้วทำไมท่านถึงให้ผมบวชโดยไม่สึกล่ะ ?

ตอบ : นั่นมันเป็นความเห็นของท่านนี่ มันอยู่ที่เราว่าเราจะทำตามความเห็นของท่านไหม หรือว่าเราจะทำตามความเห็นของตัวเอง เรื่องนี้จริงๆ มันต้องถามท่านนะ ทำไมให้ผมบวชไม่ สึกไม่ใช่ถามเอาตาม

ถาม : คุยไปด้วยนับลูกประจำไปด้วยได้หรือครับ ?

ตอบ : ได้ คุยไปด้วยนับด้วย รู้ด้วยว่าภวานอะไร นับไปก็จำเม็ดได้ด้วย

ถาม : เรื่องทอง

ตอบ : มันไม่ได้อยู่ตรงนั้น บอกเขาไปหลายที่แล้วว่าถูกที่แต่ผิดทิศยืนหันเขาไปหลายที่แล้ว ว่าตรงนั้นไม่เจอจริงๆ ถ้าเขาไม่ไปมาร์คจุดเอาไว้ให้ดาวเทียมมันส่องเฉพาะที่ มันกวาดกว้าง หน่อยเดียวมันเจอแล้วมันห่างกันประมาณ ๒ กิโลเมตรนั่นเอง

ถาม : แล้วที่เขายกว่ามีหลายที่จริงหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่ได้มีแต่ทางเมืองกาญจน์ สระบุรีก็ตั้งหลายที่ ภูปูนมันไปตั้งสระบุรีตั้งนาน ที่ ทองผาภูมิมีอีกจุดหนึ่ง ผู้ใหญ่เล็กเจ้าพ่อทองผาภูมิเขาไปขุดมาแล้ว...ปางตายเลย ผีมันเล่น เอา ต้องมาให้รดน้ำมนต์อะไรกันอยู่ ยังคิดๆ อยู่ว่าถ้ามันขุดได้ไม่แบ่งให้จะเลิกรदनน้ำมนต์ให้

มันแล้ว

ถาม : ใต้ไปดูบ้างไหมครับ ?

ตอบ : ไม่รู้จะดูไปทำไม เพราะไอ้ที่ถ้าต้องการมันมีเยอะกว่านั้น เมื่อวันที่ ๒๒ ก.พ. กำลังทำวัตรกันอยู่ ๔ - ๕ องค์กร และก็โยมหลายคนมีเสียงครืนโบสถ์สะท้อนทั้งหลังเลย เราก็มองว่า...อะไรอะ ? พอกำหนดใจดูเห็นเทวดา ๘ องค์กร เราก็กถามท่านว่าทำอะไร ท่านบอกว่าชนของมาฝากหน่อยครับ ทองลั่นๆ ชนมาฝากหน่อยยัดอยู่ใต้โบสถ์ ใครอยากได้มาซุดเอา

ถาม : มาได้จริงหรือครับ ?

ตอบ : เอ้า ! เรื่องของเทวดานุกภาพเขาคิดให้ไปทางไหนมันก็ไปตรงนั้น

ถาม : ตามหลักวิทยาศาสตร์...(ไม่ซัด)...ของมันเป็นวัตถุมันผ่านใต้ดิน ?

ตอบ : ของมันเป็นวัตถุมันก็สามารถแปรเป็นพลังงานชั่วคราวกลับเป็นวัตถุใหม่ มันอยู่ที่การจัดโมเลกุลเท่านั้นเอง นี่อธิบายตามแบบวิทยาศาสตร์เลยนะ (หัวเราะ) ของเขาแค่คิดมันเป็นแล้ว คราวนี้ของเรามันต้องผ่านขั้นตอนของการสลายตัวของสสารมาเป็นพลังงาน แล้วค่อยกลับจากพลังงานมาเป็นสสารอีกครั้งหนึ่ง

ถาม : อันนี้เข้าขั้นปรมาณู

ตอบ : ใช่ แต่คราวนี้ของอภิญญาของเขาไม่ใช่อย่างนั้น ของความเป็นทิพย์ไม่ใช่อย่างนั้น เขาแค่คิดมันไปแล้ว มันเร็วกว่าเยอะ เพราะฉะนั้นทางวิทยาศาสตร์ที่เข้าถึงปรมาณูได้มันแค่สะกิดๆ เท่านั้นเอง มันยังไม่ใช่เนื้อแท้มัน จนทุกวันนี้วิทยาศาสตร์มันยังคิดเครื่องย้อนอดีตย้อนไปอนาคตยังไม่ได้เลยใช่ไหม แต่เรื่องของจิตศาสตร์ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนมา ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว **อดีตังสญาณ อนาคตังสญาณ** ทุกวันนี้มีใครสามารถถาวยรูปเทวดาได้มั่งละ ? ไม่มี...เครื่องมือมันไปไม่ถึง แต่**ทิพจักขุญาณ**เขาเห็นอยู่ว่าเทวดาเยอะแยะไปหมด เตือดร้อนขึ้นมาขอให้ท่านช่วยอีกต่างหาก

...บอกกับท่านว่าในเมื่อฝากเอาไว้แล้วแปลว่าว่างงานใช่ไหมละ ? ช่วยหาเงินให้ด้วยแล้วกัน (หัวเราะ) อยู่เฉยๆ ได้ศาลามาอีกหลังหนึ่ง ถ้าท่านไม่ช่วยหาเงินให้เราก็แยเหมือนกันนะ เรื่องของพระไตรปิฎกกล่าวถึงเทวดาไว้จนนับครั้งไม่ถ้วน แต่ว่านักศึกษาสมัยหลังมันเรียนกันมากเกินไป เรียนมากเกินไปมันก็ปฏิเสธผี ปฏิเสธเทวดากันหน้าตาเฉย อะไรที่เป็นธรรมาธิชฐาน...ไม่เอา มันเอาปุคคาธิชฐานไว้ก่อน **ธรรมาธิชฐาน**เรื่องของบุญเรื่องของบารมีมันไม่เอาหรอกมันเอา**ปุคคาธิชฐาน** คือว่ามนุษย์ชี้เหม็นอย่างมันต้องทำได้มันถึงจะเชื่อ ส่วนใหญ่พวกนี้มันอัศจรรย์มาก มันเรียนเก่งปัญญามันเยอะ ในเมื่อเรียนเก่งปัญญาเยอะก็ยังไม่ทำไม่ได้ ใครจะทำได้ ไปคิดอย่างนั้น เลยปฏิเสธกัน ในขณะที่เด็กๆ เรียนแค่ ป.๓ - ป.๔ ฝึกมนโหมยทิรมันไปกันนี่เลย เคยเล่าให้ฟังมั้ย ว่าเคยฝึกเด็กอยู่คนหนึ่งอายุไม่เกิน ๕ ขวบ ฝึกเขาอยู่วันนั้นพอเขาได้มนโหมยทิแล้วรุ่งขึ้นแม่เขาพาพี่เขามาด้วยพาตัวเขามาด้วย มากราบขอบคุณเป็นการใหญ่เลย ถามว่ามันเรื่องอะไร เขาบอกว่ามันเขากลับบ้านไป เขาฝึกที่เขาได้ด้วย ถามว่าฝึกยังไง บอกว่าน้องเขานั่งสมาธิอยู่ พี่เขากล่าวว่าเอ็งทำอะไร บอกว่าไปเที่ยว

สวรรค์ พี่เขากถามว่าไปยังไง น้องบอกว่าก็หลับตาสีไปด้วยกัน แคนั้นนะมันทำได้แล้วนะ ไร่เรา สอนแพทตายเด็กมันพูดประโยคเดียวเอง เด็กเขามีภาษาของเด็กเขา เขาพูดกันง่าย ๆ เขา เข้าใจของเขาอย่างนั้นนะ แค่หลับตาแล้วไปได้ พี่ก็...เฮ้ย ! ไม่เห็นยาก กูก็หลับมั่งแล้วมันก็ได้ จริง ๆ เป็นไง...อายเด็กใหม่ล่ะ ? เราสอนแพทตายเด็กมันพูดประโยคเดียวเองนะ แม่เขา อุตส่าห์มาขอบคุณซะอีก

เออ...เมื่อคืนแปลก เมื่อคืนนี้มันป่วยมาก ความจริงก็ป่วยคนเดียวไม่มากหรอก อากา รมันแย่น้อย **เจ้าบิงกับจิมมี**มันนวดให้นะ หลับตาลงแปลกใจวันนี้**ทิพจักษุญาณ**มันผ่องใสเป็น พิเศษ ปกติเรื่องที่เรารู้เห็นเนี่ยส่วนใหญ่มันได้เฉพาะจุดมันไม่ได้รายละเอียด นี่ประเภทเล็งรายละเอียดได้ดีที่ละจุดๆ เลย มันแปลกของมันเหมือนกัน อยู่ๆ มันมาเองนะ ของเรายังทำตัว เหมือนเดิมมันไม่ได้ดีขึ้นมากมาย แต่ว่าอยู่ๆ **ทิพจักษุญาณ**มันดีขึ้น ตลกเหมือนกัน มันมา ของมันเองประเภทถ้าหากว่าดูต้นไม้เนี่ยแยกนับได้ที่ละใบเลย ก่อนหน้านั้นเรารู้แค่เลาๆ ว่ามันเป็น ต้นไม้เท่านั้นเอง สงสัยกำลังของพระหรือเทวดาท่านช่วย ลำพังของเราเองมันเห็นแค่ตอน โกลัค่าได้ถือว่าชัดมากแล้ว

ถาม : ช่วงนั้นพอดี.....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : เอานั้นแหละ ตอนนั้นอยากดูอะไร อยากเห็นอะไรก็เลยเพลินเลยเพราะมันนวดอยู่ เป็นชั่วโมง เป็นไข้ขึ้นมาเมื่อวานโดนฝนไปทำประทักษิณมารอบวัดพระแก้ว ฝนตกตลอด (หัวเราะ) กว่าจะครบรอบเป็ยกโขกส่ายเลย

ถาม : รอบใหญ่เหอะคะ ?

ตอบ : รอบใหญ่ รอบนอก รอบวัง (หัวเราะ) รอบกำแพงวัง (หัวเราะ) มากกรุงเทพฯ ก็ไปไหว้ **พระแก้ว** เมื่อวานนี้เขียนเดินรอบเลย ภาวนาไปด้วย มัน...กว่าจะรู้ตัว ตอนนั้นไม่เป็นไรนะ มาอยู่ที่นั่นพอสัก ๖ โมงเย็นไข้เริ่มจับ ตอนเช้าฝนตก ไปไหว้พระที่**วัดโพธิ์**ด้วย พระที่**วัดโพธิ์** ท่านนะ พระสำคัญ โบราณของเราเยอะมาก วัดอื่นๆ ก็เยอะในกรุงเทพฯ แต่ว่าส่วนใหญ่จะไม่ค่อยรู้จัก โดยเฉพาะ**วัดโพธิ์**นี่อยู่ตรงนั้นบานเลย เพราะว่าในสมัย ร.๑ หัวเมืองฝ่ายเหนือ ของเรานี้โดนศึกโดนสงครามมันบ้านแตกสาแหรกขาดวิตัวอารามรกร้างหมด ท่านก็ให้ช่วย กันขนพระพุทธรูปที่อยู่แต่ละวัดนี้ลงมากกรุงเทพฯ เพื่อที่จะได้สร้างวัดสร้างวิหารให้ท่านได้สม เกียรติหน่อย คือยังงี้ๆ ก็บูชาให้สมกับการเป็นพระพุทธรูปเจ้าหน้อย ช่วงนั้นเฉพาะพระสำคัญ ที่เขาช่วยกันขนลงมากกรุงเทพฯ นี้ ๑,๔๐๐ องค์ได้มั้ง ขนาด**หลวงพ่อโตวัดสุทัศน์**องค์ใหญ่แค่ไหนท่านยังเอาลงมาเลย อยู่ที่**วัดโพธิ์**บานเลย ที่ตามระเบียบนะไปมองดู นั้นนะทั้งนั้นเลยของ เก่าๆ ทั้งนั้นแหละ องค์ที่เป็นประธานในโบสถ์ คือ **พระพุทธรูปปฏิมากร** แล้วก็**หลวงพ่อพระโลกนาถ** พระยืนที่หล่อด้วยสำริดที่สูงที่สุดในประเทศไทยเลย หล่อใหญ่ขนาดนั้นถือว่ามโหฬาร มากแล้ว แล้วยังมี**หลวงพ่อบุชผ่อง** ไป**วัดโพธิ์**ต้องไปไหว้พระนอน **หลวงพ่อนาคปรก** ตั้งแต่ สมัยนั้น...คือโบสถ์**วัดโพธิ์**จะมีวิหาร ๔ ทิศ แต่ละทิศจะมีพระประจำวันอยู่ ทิศตรงหน้าพระ ประธานเลยก็คือ**หลวงพ่อบุชผ่อง**พระโลกนาถพระยืนปางห้ามญาติ แล้วก็ทางด้านหลังก็เป็น**หลวงพ่อบุชผ่อง**

นาคปรก ทางด้านขวามือจะเป็นปางปฐมเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์ ทางซ้ายมือจะเป็นปางปาเลไลย์ แล้วก็ยังรอบๆ อีกละ เดินดูไปหะอะไรไม่รู้เบื่อบอก เจ้หลินเขาไปดูวัดสุทัศน์ ไหว้พระศรีศากยมุนีมา ตกใจ...ไม่นึกเลยว่ากรุงเทพฯ จะมีพระประธานใหญ่ขนาดนี้ ส่วนใหญ่องค์ใหญ่ๆ จะอยู่อยุธยาใช่ไหม อย่างหลวงพ่อดมฺยเชษฐหรือไม้กัหลวงพ่อดมฺยกลบพิตร เพิ่งจะรู้ว่ากรุงเทพฯ ของเรานะองค์เบ้อเร่อเท่อ วัดสระเกศก็ตั้งหลายองค์ วัดสระเกศที่มีศาลามีทั้งพระยืน พระนั่งพระเก่าทั้งนั้นแหละ

ถาม : ผลงานของทุเรียนล่ะ

ตอบ : ธรรมดา...อ้วนปีละครั้ง (หัวเราะ) หลังทุเรียนก็พอมใหม่ ต้องทานน้อย ทานน้อยนั้นคู้หู้กัน น้องชายต๊อกระรี่ปริญา บวชพร้อมกัน บวชรุ่นนั้น ๓๖ องค์ อาจารย์ยกทรงถาม หลวงพ่อบอกจะเหลือไหมครับท่าน ? ท่านบอกว่าเหลือเล็กๆ น้อยๆ ตอนแรกนึกว่าเหลือไม่กี่องค์ ที่ไหนได้เหลือเล็กกับน้อย ๒ องค์ นึกว่าท่านพูดเล่นเหลือเล็กกับน้อย ๒ องค์จริงๆ หลังจากหลวงพ่อมรณะภาพได้ปีกว่า เจ้าน้อยก็สึกไปด้วย ๘ พรรษา เสียตาย...เจ้านั้นจะอ้วนปีละครั้งจริงๆ เขาชอบฉันทุเรียนจริงๆ ถ้าเป็นคนอื่นไอ้ขนาดนั้นมันตายนะ ไปบ้านคุณสมบูรณ์ เวสรัชชานนท์ มันบอกว่า เล็กกินทุเรียนไป ๔ ลูก เราว่า ๔ ลูกมันกินเข้าไปได้ยังไง แต่ปรากฏว่าวันนั้นเห็นอยู่ที่หอฉันทางด้าน ๘ พี่น้องตระกูลเวสรัชชานนท์ถวาย หลวงพ่อกี่หนึ่งหลายๆ ตน ทุเรียนนะ แล้วส่วนใหญ่มันจำเพาะให้อยู่ตรงหน้าตึกพอดีก็เวรของเรา ต้องไปชนทุเรียนให้เขา แต่ตัวเองฉันไม่ได้ พอฉันมีบุคาความดันมันจะขึ้น ท่านน้อยพาดเพลินเลยวันนั้นมันฉันของมันไปเรื่อยๆ พระองค์อื่นฉันเสร็จหยุดหนึ่งรอ นั่งรอจนกว่าองค์สุดท้ายเสร็จจะได้ตาย ไข้ไหม ไม่ได้ตาย ลักที่หนึ่งหรือก สเสร็จแล้วสายตาทั้งหมดหันไปมองไอ้ท่านน้อยอยู่องค์เดียว สงสัยพลังจิตจะแรงเกินไป (หัวเราะ) ไอ้ท่านน้อยรู้ตัวมันหยุดมองซ้ายมองขวา เฮ้ย ! ทุกคนมองกู...หยุดก็ได้วะ (หัวเราะ) วางซ้อนให้เขายถาย พอยถาย เสร็จไอ้เราข้องใจมากนับว่ามันฉันเข้าไปเท่าไรเม็ด ถาดหนึ่งนับได้ ๒๒ เม็ด ฉันเข้าไปได้ยังไง ทุเรียนหมอนทอง ๒๒ เม็ด ตอนแรกบอกว่ากินคนเดียว ๔ ลูกเรายังไม่เชื่ออะ ไอ้ ๒๒ เม็ดมันน่าจะเกิน ๔ ลูก ถึงมันไม่กินมันก็ใกล้เคียงแล้วมันยังไม่อึดด้วย (หัวเราะ) มันบอก...หยุดก็ได้วะ (หัวเราะ) กินลงไปได้ยังไง ข้องใจมากเลย นั่นแหละเขาพูดด้วยความภูมิใจ เขาบอกกูไม่เป็นชีกลากหรือก่ามะถันมันเยอะ (หัวเราะ) ทุเรียนก่ามะถันมันเยอะที่มันมีกลิ่นนะกรดก่ามะถันเยอะทำให้มีกลิ่น มันบอกมันไม่เป็นชีกลากหรือก่ามะถันมันเยอะ (หัวเราะ) ขึ้นไปบ้าตามมันเราตายแน่เลย ในแต่ละปีฉันทุเรียนได้ไม่กินหนึ่งเม็ดและฉันแต่ละที่ที่ทรมาณไปเป็นเดือนความดันมันขึ้น อีกไม่กี่วันต้องไปจับทุเรียนอีกแล้ว บ้านลุงเชิญเขานิมนต์ไว้ต้องไปทุกปี บอกถึงตัวเขาตายไปก็จะให้ลูกหลานนิมนต์ต่อ

ถาม : ที่จับทุเรียนเขามีเขาชีกกฎ ต้องไปปีละครั้งถึงจะดี ?

ตอบ : ถ้าไปได้ทุกเดือนยิ่งดีแข็งแรงขึ้น กว่าที่จะถึงยอดแทบตาย (หัวเราะ) เดือนละครั้งยิ่งดีทางมันขึ้นอย่างเดียวจริงๆ ถึงโอกาสจะพักแทบจะไม่มีเลย มันมีแต่ขึ้นๆ และก็ขึ้น และก็

แน่ๆ คือ หน้าที่ฝนลงแล้วที่ตากตั้งแต่พวกหินเจดีย์หินอะไรพวกนั้นไปนี่ตากเทียบเลย ในสมัย
ที่ไปไม่รู้จะหลบไปทางไหนเพราะว่าตอนที่ไปทางรถยังไม่มี เป็นทางป่าเสร็จแล้วญาติโยมก็
บอกว่า ปิดป่าแล้วอาจารย์จะขึ้นได้ยังไง ปรากฏว่าลุยขึ้นไปจนได้ไม่เห็นจะมีปัญหาเลย

ถาม : ข้างบนมีอะไรพิเศษครับ ?

ตอบ : เยอะ มีพระพุทธรูปอยู่ แล้วก็หินใหญ่คล้ายพระบรมธาตุอินทร์แขวน แต่ที่ว่าของ
อินทร์แขวนเขาจับโยกได้ แต่ของเรานี้ฝังดินไว้เกือบครึ่ง ก้อนนั้นถ้าหลุดลงมาเมื่อไหร่ลึกลับฟ้า
ถล่มดินทลายเมื่อนั้นแหละ เพราะว่าเราอยู่ไกลๆ มองไปจะเห็นหินที่ตรงนั้นสักเท่าบ้านได้มั้ง
เขาเรียกหินลูกบาตร เสร็จแล้วทางด้านล่างลงมาตรงเชิงผาจะมีรอยเท้ากับมือคนอยู่ เขาเรียก
รอยพระหัตถ์ เขาเชื่อว่าพระพุทธรูปเจ้าไปค้าเอาไว้ หินก้อนนั้นมันเลยไม่หล่นลงมา

ถาม : แล้วมันเป็นของจริงทั้งหมดหรือครับ ?

ตอบ : ของจริงเขาเชื่อว่าจริงก็จริง เพราะว่ามันอยู่ที่ศรัทธา ถ้าศรัทธาปักใจมันแล้วอะไรก็ได้
จะจริงจะปลอมเหมือนกันหมด

ถาม : อย่างนี้ผมอยู่ที่บ้านไหว้พระพุทธรูปเจ้าก็ถึงเลย ?

ตอบ : ถึงเลย ก็อยู่ที่เรา แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วที่เขาไปก็คือถ้ามันได้เหน้อยหน่อยรู้สึกได้บุญ
เยอะขึ้น แต่ความจริงถ้าเหน้อยแล้วอารมณ์เสียบุญมันน้อย

ถาม : .....(ไม่ชัด).....

ตอบ : คือมันคล้ายๆ กับว่าจะไปว่าๆ ชาวบ้านเขาออกกฎหมายมาเพื่อควบคุมพระมันก็ว่า
ไม่เต็มปากที่มันบวชๆ อยู่ทุกวันมันจะเป็นพระจริงๆ มันยากเต็มทีมันแต่ไปทำละละให้ชาว
บ้านเขาเดือดร้อนอยู่เรื่อย เป็นหน่วยงานต่างหากที่ปกครองกันเองเหมือนแต่ก่อน คนที่จะเข้า
ไปควบคุมเนี่ยทำได้ แต่ว่าต้องมีความเข้าใจระเบียบวินัยของสงฆ์อย่างลึกซึ้ง แล้วก็ต้องมี
จิตใจที่ยุติธรรมด้วย ถ้าไม่อย่างนั้นนี่เขาและทั้งนั้นเลย จนกระทั่งถึงขนาดว่าจะเสนอให้ว่าขึ้น
ตรงต่อท่านนายกรัฐมนตรีใช่ไหม ให้ขึ้นต่อนายกรัฐมนตรีท่านสุรินทร์ พิศสุวรรณหรือว่า
ท่านวันนอร์ ขึ้นมาเป็นนายกมันแย่เหมือนกันนะ เพราะเขาคนละศาสนากันใช่ไหม ? มัน
ไม่ได้แย่ตรงไหนหรือ...มันแย่ตรงที่เขาไม่สนับสนุนเราเลย เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะออกมาแบบ
ไหนก็ตามมันก็รู้สึกถึงความที่เคยสะดวกและที่เคยอะไรอยู่คงลำบากกันแหละ และมีอยู่ช่วง
หนึ่งที่ว่าเขาว่าแต่ละวัดจะมีทรัพย์สินเยอะใช่ไหม ? จะออกกฎหมายมาจัดการกับทรัพย์สิน
ของสงฆ์ แหม...อยากให้มีออกจั่งเลย คือ...ถ้ามันออกมาเมื่อไหร่ เราจะถามว่าหนักุมึงช่วย
ไหม ? (หัวเราะ) ของเรานี้ติดบัญชีติดแดงโร่เลย จะจัดการแต่คนมีเงิน ไอ้คนไม่มีเงินจะจัดการ
ไหม ?

ถาม : แล้วสุดท้ายจะดีหรือร้ายครับ ?

ตอบ : เตี้ยวดูเขาก่อนสิว่าเขาจะตกลงออกมาในแง่ไหน คิดว่าถ้าหากว่ามันถึงจุดสุดท้าย
จริงๆ สมเด็จพระสังฆราชท่านคงต้องออกความเห็น เพราะว่าตอนนี้ยังไม่ขึ้นไปถึงท่าน เขา
ยกท่านไว้ในที่สูงไม่ใช่ให้ระคายเคือง แต่ว่าสมเด็จพระสังฆราชของคัมภีร์ปัจจุบันนี้ท่านพูดน้อยแต่

ต่อหยันกะ ส่วนใหญ่ออกคำสั่งมาคนเดียวใช่ไหม...มันไปตีความกันเอง โดยเฉพาะเรื่องอะไรล่ะ...เรื่องใครล่ะ ตอนนั้นที่บอกว่าขาดความเป็นพระไปแล้ว จำไม่ได้แล้วคดีตั้งๆ นะ

ถาม : มีคนบอกว่าคดีธรรมกาย

ตอบ : เออ...ขาดจากความเป็นพระไปแล้วนั้นนะเล่นชะลูกศิษย์โกรธชะแยม มันก็ต้องดูเขาสิว่าเจตนาเขาเป็นยังไง ถ้าवादุดุตริมนุสสรธรรมที่ไม่มีมีในตนก็ขาดแน่นอน ถ้าหากว่าใช้เงินผิดประเภทหรือทำเอาเงินสงฆ์เบียดบังไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือส่วนรวมตั้งแต่บาทหนึ่งก็ขาดความเป็นพระแล้ว

ถาม : .....(เสียงไม่ชัด).....

ตอบ : ประโยชน์ส่วนรวมที่ว่านี้หมายถึงประโยชน์ของพวกฟองนะนะ มันไม่ใช่ส่วนรวมทั่วๆ ไป

ถาม : ภิกษุณีที่ท่าเมืองไทยตอนนี้ ?

ตอบ : ที่ตอนนี้ก็เป็นแม่ชี ถือว่าเป็นอุบาสิกาบริษัท ไม่ใช่ภิกษุณีบริษัท บริษัท ๔ ของพระพุทธเจ้ามี ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา ปัจจุบันนี้เป็นแค่อุบาสิกาเท่านั้น ถึงเขายืนยันว่าเป็นภิกษุณีก็เป็นไปไม่ได้ เพราะมันขาดช่วงลงไปแล้ว

ถาม : แล้วห่มผ้าแบบพระจะไม่ผิดหรือครับ ?

ตอบ : มันจะไปผิดอะไร คือตราบโดยังไม่มีคนไปจับทำว่าผิด ถ้าสังคมเขายังยอมรับก็ให้เขาไป แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ภิกษุณีของเขาทางด้านมหាយาน ทางด้านประเทศจีนเขายังนับถือ เขายังสืบสายกันมาของเขาไม่ได้ขาดช่วงลงใช่ไหม ? แต่จริงๆ พอออกมหាយานมันไปไกลแล้ว ถ้ายิ่งออกไปทางด้านตันตระนี่ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ พระพุทธเจ้ามีเมียด้วย เขาจะเป็นพระพุทธรูปแล้วมีผู้หญิงกอดชายคนกอดขวาคนนั้นแหละของด้านโน้นเขา แล้วคนไทยที่โม้เขาไปโวยวายว่าเขาเหยียบย่ำพระพุทธรูป แต่ไม่ใช่หรือก นั้นเป็นความถือของเขอย่างนั้น จริงๆ เขาจะมีชายาเป็นนางตาราเขียว ตาราขาว ๒ องค์จะนั่งตักกอดซ้ายอยู่คนละข้างเลย คือ ทางด้านตันตระนี่เขาจะเน้นหนักในเรื่อง ๕ ม. ม.ม้า ๕ ตัว จะมี มंत्रา คือ การท่องบ่นภาวนาใช่ไหม ? จะมีมังสะ คือ กินเนื้อเป็นอาหาร จะมีเมถุน คือ การเสพกาม จะมีมูทรา คือการร้ายรำ มัทนะ ตีมสุราพวกนี้เขาเชื่อว่าถ้าหากว่าทำจนถึงที่สุดแล้วมันจะบรรลุได้ อย่างเช่นว่าการเสพกามจนเบื่อแล้วจะบรรลุได้ เป็นไปไม่ได้หรือก พระพุทธเจ้าท่านบอกแล้ว บอกว่า ๔ สิ่งที่คนเสพแล้วไม่มีวันเบื่อ คือ ๑ การกิน ๒ การนอน ๓ การเสพกาม ๔ การเสวยอำนาจ ๔ อย่างนี้ใครขึ้นไปไม่มีคำว่าเบื่อ ยกเว้นผู้ที่เห็นภัยในวิภวภูตสังสารเท่านั้นถึงจะตื่นรนเพื่อหลุดพ้นจากมันไม่งั้นนอกจากนั้นยังจะกอบโกยเข้าใส่ตัวเองทั้งนั้น หลักการของเขาคือมี ? ดูท่ามันจะไปรอดอย่างเดียวคือ มंत्रา - สวดมนต์นะ สวดมนต์ภาวนาไปมันเป็นสมาธิได้ใช่ไหม มังสะกินเนื้อสัตว์นี่กินเข้าไปเออะ ต่อให้มันเป็นมังสะวิรัตก็ไปไม่รอดหรือก เมถุนเสพกาม มูทรา - ร้ายรำ และอะไรอีกตัวหนึ่ง...มัทนะ - ตีมเหล้า เอาให้เมาหัวทิ่มไปเลย เขาเชื่อว่าเมาแล้วมันจะหลุดโลก (หัวเราะ) มันหลุดจริงๆ จับตัวประกันด้วย (หัวเราะ) ศาสนานี้คนเขาถือเอะอะ มันสนุกนี้ ทางด้านทิเบตบางส่วน อินเดียนปาลี่นี่เขาจะมีและพวกตันตระ

ต้นตระนี้พอมมาถึงด้านเขมรแล้วมันกลายเป็นพวกเล่นคาถาอาคมกันตัวมันตราใจ...คาถาอาคมมีอะไรของเขาสารพัดวิธี ฝึกระหังมันก็ทำแต่ว่าตำรามันโหดไปหน่อย ต้องใช้ลูกตัวเองที่เป็นผู้ชาย พอเกิดมาเอาลวดผูกข้อหัวเข้ากับข้อเท้าติดกันไว้ เสร็จแล้วเลี้ยงด้วยเลือดสัตว์ จะเป็นเลือดเปิดเลือดไก่บวกด้วยคาถาอาคมอะไรพวกนั้น ให้มันออกกำลังใช้แต่ต้นเขนทำกระดิ่งให้มันหัดกระพือ ช่วงล่างมันจะลีบไปเหลือแต่ช่วงข้างบนแข็งแรงมากเลย มันถึงบินได้ไง ไอ้ที่เขابอกว่ากระหังมันบินได้ด้วยกระดิ่ง มันได้จริงๆ นะ

ถาม : มันจะมีฤทธิ์ตรงไหนครับ ?

ตอบ : แค่คนเห็นก็จะช็อคตายแล้ว มีฤทธิ์ตรงมันแข็งแรงขนาดนั้นมันจับเราหักคอได้สบายเลย

ถาม : แล้วทำไมต้องขี่ซาก ตามตำราหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่หรอก คนมันเห็นไม่ชัดขามันลึบๆ ติดกับอยู่ เขาก็คิดว่าขี่ซากเป็นหางไปไง

ถาม : แต่เขายืนไม่ได้ แล้วเขาบินๆ ไปจะมีอะไรไปเกาะ ?

ตอบ : มันไปเกาะต้นไม้...คุณเคยเห็นกระดิ่งมั่งมั๊ย ? มันสานมีหู ๒ หู ถ้าหากมันจะใช้มือมันก็เลื่อนให้หูมาอยู่ตรงข้อเขน ถ้ามันไม่ใช้ฝ่ามือในการเกาะในการจับก็ใช้จับไอ้หูมันเพื่อความมั่นคง

ถาม : ปืนยิงเข้าหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้รับประทานหรอก ขนาดซัดมันด้วยปืนครกยังไม่เข้าเลยแต่กระดุกมันหักตาย ที่มันตายเพราะกระดุกข้างในมันหักหมด ยิงมันไม่เข้าจริงๆ ขนาดอาวุธสงครามทำอะไรมันไม่ได้นี่ก็ต้องนับว่ามันแน่นเหมือนกัน

ถาม : .....(ไม่ชัด).....

ตอบ : มันต้องมหาอุตม์หรือแคล้วคลาด คงกระพันมันยังเจ็บอยู่

ถาม : .....(ไม่ชัด).....

ตอบ : คือ จริงๆ ตัวปีตินี้มันมี ๕ อย่าง คือ **ขนิกาปีติ** ขนลุกชูซ่าเป็นระยะๆ **ขุททกาปีติ** น้ำตาไหล **โอกกันติกาปีติ** ตัวโยกไปโยกมา บางทีก็สั่นตึ่งๆ อย่างกับปลุกพระอย่างนั้นนะ **อุเพงคาปีติ**นี้ลอยขึ้นทั้งตัวเลย ลอยไปไกลๆ ก็มี แต่มันไปไม่ไกลเท่าไหนหรือก็ตัวมันก็กลับที่เดิม แล้ว**ผรณาปีติ** รู้สึกว่าตัวเองตัวพองตัวใหญ่ บางทีตัวแตกตัวระเบิดอะไรไปเลยก็มี บางทีรู้สึกว่ามันรั่วเป็นรูๆ มีอะไรไหลชูซ่าไปหมดก็มี บางคนผ่านอย่างเดียว บางคน ๒ อย่าง บางคน ๓ อย่าง บางคน ๔ อย่าง บางคน ๕ อย่าง บางคนไม่เจอเลยก็มี **ส่วนใหญ่ที่ไม่เจอเลยจะเป็นพวกสวากภูมิแท้ๆ** คือ ตั้งใจบำเพ็ญบารมีมาเพื่อปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าอย่างเดียว อย่างนั้นจะไปกันง่าย ไปนี้มมาก แต่บรรดาที่เจอเยอะๆ โดยเฉพาะเจอครบส่วนใหญ่มาทางกำลังใจพระโพธิสัตว์เขาเรียก**บำเพ็ญพุทธภูมิ**มา ถ้าเจอไม่ครบมันสอนเขาไม่ได้มันก็ต้องเอาให้ครบ บางคนมันเข้าใจว่า เออ...กำลังของฉานมันสูงกว่าปีติ ได้ฉานแล้วไม่ควรเกิดปีติอีก นี่มันหลอก บางเวลาพอมันจะเกิดมันถอยหลังออกมาเป็น**อุปจารสมาธิ** มันเกิดปีติขึ้นมาหน้าตาเฉยเลย ต่อให้คุณได้**สมาธิแปร**แล้วมันถอยออกมาเป็นปีติใหม่เลยถ้ามันจะเป็นตัว

ใหม่ขึ้นมา นำเล่นมัย ? ลองนั่งโยกตุลี แคนโยกไปโยกมา อาตมาโยกซะเกือบ ๓ เดือน ตอนแรกๆ กลัวมัน ไปๆ มาๆ เลิกกลัวสนุกซะอีก ตอนกลัวไม่รู้มันคืออะไร นึกว่าผีจะเข้าหรือเปล่านั้น ?

ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าไม่ได้นั่งสมาธิ ?

ตอบ : มันไม่ว่าก็จริง แต่ว่ากำลังใจของเราบางช่วงมันเป็นสมาธิโดยที่เราเองไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้รู้ตัวก็มี มันจะทรงตัวของมันเองก็มี อออยู่ มันเข้าบิ๊ปปี้ไปถึงเลยมันก็เหมือนกัน อย่าไปบอกว่ามันเป็นตอนนั่งซะเมื่อไหร่ล่ะ ไม่จำเป็นต่องั่งหรือก คุณแสงชัยนั่งน้ำตาไหลน้ำตาร่วง บนรถเมลี่โน่น...อายุเขาแทบตาย แคนไปนั่งคิดว่าคนเรานั้นทุกซักรุ่นนี้เขี้ยวหรือ ? ต้นเข้าขึ้นมาออกมาเบียดเสียดเยียดยันกันอยู่บนรถลำบากแทบตายซักรุ่นนี้จะไปถึง ประเภททั้งร้อนทั้งกลุ่มทั้งทุกซักรุ่นจะไปทำงานทันมัย ? รถเมลี่ทำไมมันติด มันไม่วังให้เรียวว่านี่ มันเหาะได้ยิ่งดีอะไรอย่างนั้น นึกแค่นั้นแหละมันเกิดตัวปีติขึ้นมา น้ำตาไหลเอาดีอยู่ ต้องเบรคกันแทบแยเหมือนกันมันอายุเขา ผู้ชายตัวเบ้อเรออยู่ ไปร้องให้บนรถเมลี่เบรคอย่างนั้นแยเหนื่อยถึงเวลา มันก็เป็นอีก

ถาม : ทำมันสัตว์นี้เราจะผิดไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ผิดหรอก ถูกเบี๊ยะเลย ผลอกเกิดใหม่จะเป็นกระเทยจะ อย่าไปเกิดมันก็แล้วกัน (หัวเราะ) อย่าไปเกิดก็แล้วกันเพราะว่าทำมัน มันทำให้เขาหมดเชื้อสายเกิดใหม่จะเป็นกระเทยกระเทยนี้หมายถึงพวกที่เป็นหมัน ไม่ใช่กระเทยที่มีลูกได้ ประเภทที่เรียกว่าเพศนี้แต่ไปทำตัวเป็นอีกเพศหนึ่งนั่นเขาเรียกลักเพศ มันไม่ใช่กระเทย แต่ถ้าเป็นพวกอุกโตพัญญชนก นี่ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่ พวกนั้นมี ๒ เพศอยู่ในตัวคนเดียวกัน เป็นได้ทั้งผู้หญิงเป็นได้ทั้งผู้ชาย

ถาม : อย่างนี้หมาที่บ้านหนูมันเกิดมาไม่มีอวัยวะ เป็นเพราะว่ามันมีกรรมไปทำเขาก่อน ?

ตอบ : ไม่แน่ มันมีอยู่แต่ว่ามันไม่ได้เลื่อนจากช่องท้องลงไปในถุงอวัยวะมันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดนะว่าไปเจอคนที่ไม่มีแล้วจะมีลูกไม่ได้ มันมีเอาหน้าตาเฉยเหมือนกัน เพราะว่ามันเป็นกรรมอะไรมาขัดขวางในระยะที่ตัวอวัยวะมันจะเลื่อนลงลงไปมันก็หยุดอยู่ในช่องท้องเฉยๆ ไม่ได้ไปไหนหรอก มันยังสร้างฮอร์โมนได้ ยกเว้นว่ามันไม่มีเอาซะเลย

ถาม : ผมฝันว่าไปพบหลวงพ่อกุญชรสิ่งดำนั้นผมคิดไปเองหรือจิตผม...?

ตอบ : ความฝันมันมีอยู่ ๒ อย่าง มันฝันที่เกิดจากจิตใจของเราอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งเขาเรียกนิมิต แสดงเหตุให้ผู้รู้มันต้องช่างสังเกตแล้วจะแยกออกว่าอันไหนเป็นฝัน อันไหนเป็นนิมิต ส่วนใหญ่นิมิตมันจะไม่มีการที่ไปอยู่ๆ ก็โผล่มาเฉยๆ บางทีแสดงเหตุผลล่วงหน้าก็ตีความไม่ได้ว่ามันหมายถึงอะไร แต่พอเกิดเหตุแล้วเดาออกว่ามันคืออะไรซึ่งมันไม่ค่อยจะทันกัน ส่วนตัวฝันไม่ต้องไปวัดอะไรมากหรอกเอาแค่ว่าถ้าเราฝันเห็นพระ ฝันเห็นหลวงปู่หลวงพ่อกุญชร แสดงว่ากำลังใจของเราตอนช่วงนั้นเกาะในด้านดีมากกว่า มันถึงฝันถึงสิ่งดี สิ่งที่เป็นมงคลได้ ถ้าหากว่านั่นก็เป็นกำลังใจที่ใช้ได้ในตอนนั้น แต่หลังจากนั้นถ้าเฮงชวยก็อาจจะไม่ฝันอีกหลายปี

ถาม : ทำไม...เราทำผิดหรือเปล่านั้น เราจำมาผิดหรือเปล่านั้นที่เราทำได้เกี่ยวกับเรื่องจิต ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ ถ้าจำได้แล้วอารมณ์ใจมันทรงตัวอ้วนนั้นไม่ถึงว่าจำได้ หากแต่ว่าทำได้แต่คราวนี้การทำได้มันไม่ได้รับตัวนี้ มันก็ต้องมีที่ทำได้บ้าง ที่ทำแล้วไม่ตีบ้าง ที่ยังไม่ตีบ้าง อารมณ์ใจมันยังตบ้าง ส่วนใหญ่แล้วก็จะอยู่ในลักษณะตื่นข่าว ผู้ที่ถือมงคลตื่นข่าวนี้ไม่น่าตำหนิ บุคคลที่ไม่ถือมงคลตื่นข่าวต้องเป็นพระอริยเจ้าตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป กำลังเขาสูงขนาดนั้น มีหลักที่ยึดมันแน่นอนแล้ว คือ มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ในใจแล้วท่านจะไม่ไปตื่นข่าวเรื่องอื่นแล้วว่อย่างคนทรงมาทักมาห้ามเดินทางไกลอย่างนั้น คราวนี้มันไกลแคไหน ? ต่อให้รอบโลกมันก็ไม่ไกล ต่างดาวมันยังมีนี่ ก็เลยกลายเป็นว่าถ้าไกลมันไกลแคไหน เพราะฉะนั้นกำลังใจของเรามันคงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่จะไปไหนก็ไปเถอะ อย่าว่ว่าแต่เชียงใหม่ สู่โงไกลก็ไหว ถ้าหากกำลังใจมันทรงตัว

ถาม : .....

ตอบ : ของพวกนี้สมัยก่อนมันเป็นของที่เกิดโดยธรรมชาติ มันเลยหายาก สมัยหลังนี้วิทยาการมันทำได้นี้ใช้มัย อย่างเพชรรัสเซียนะอย่าไปบอกว่าของปลอมนะ มันไม่ปลอมเพียงแต่มันทำขึ้นมา เพราะว่าเพชรก็คือคาร์บอน ก็คือส่วนของไม้ของท่านอะไรพวกนี้ พอมันโดนแรงกดดันสูงๆ โดนความร้อนสูงเข้า มันก็จะกลายเป็นเพชร คราวนี้พอวิทยาศาสตร์สมัยใหม่เขาคำนวณว่า มันต้องอยู่ในอุณหภูมิเท่าไร ความกดดันเท่าไร เขาก็สร้างเครื่องมือขึ้นมาทำมันขึ้นมา เพียงแต่ว่าของที่มีมันไม่ใช่ธรรมชาติมันจะสวยกว่า มันสวยตรงที่ว่าการจัดเรียงโมเลกุลมันสม่ำเสมอ เพราะแรงกดดันกับอุณหภูมิมันเสมอกัน มันไม่เหมือนกับประเภทที่ไม่ผ่านแรงกดดันของโลก อุณหภูมิของโลกนั้นมันไม่เสมอกัน เพราะฉะนั้นเนื้อของมัน มันจะไม่ละเอียดเท่า แล้วของธรรมชาติจะมีรอยแตก มีฟองอากาศ มีอะไรอันนี้มันประเภทคดมาสม่ำเสมอ สวยแข็งเลย และไอ้เรื่องจะไปใส่สี ก็พิจารณาดูอ็อกไซด์ของมัน ใช้อ็อกไซด์สีอะไร แล้วมันจะออกมาเป็นสีอะไรก็ใส่เพิ่มเข้าไปแค่นั้น แต่สมัยก่อนนี้มันหายากหาเย็นจริงๆ เพชรสีอื่นๆ เท่าที่ดู มาไม่ได้เห็นด้วยตาเนะ เห็นรูปที่เขาถ่ายมา งามจริงๆ มันมีทั้งเพชรสีเขียว สีเหลือง สีฟ้า สีแดง สีชมพู อะไรนั้น แล้วก็อย่างว่านั่นแหละสีแดงแพงที่สุด กระตลະหนึ่งล้านดอลลาร์ มีซึกสามกระต ห้ากระตรวยตายเลย แล้วได้ทะเลสองหมื่น โยชน์ที่จุล เวิร์ล เขาเขียนนะ เคยอ่านมัย ที่กับตันเนโมนาเรือดำน้ำนอตลุสลงไปใต้ทะเล แล้วไปเจอไข่มุกดำโตเท่าลูกมะพร้าว สมัยก่อนเขาถือว่าเป็นความเพ้อฝัน แต่สมัยนี้ไข่มุกดำมันทำกันเป็นว่าเล่น เทคโนโลยีเดี๋ยวนี้ทำได้สบายมากเลย จะเอารูปร่างยังไงก็ได้ฝังเข้าไปในตัวมัน มันเคลือบๆ ออกมาก็เป็นตัวยังงั้น เล่นทำเจ้าแม่กวนอิมติดฝาหอย เปิดให้คนจินตมัยมันดูจะซ็อคตาย คิดว่าเป็นธรรมชาติ ความจริงเปล่าหรือกมันฝังชิ้นส่วนเข้าไป มันก็เอาแค่นั้นส่วนที่มันทำเป็นรูปเจ้าแม่กวนอิมแล้วใส่เข้าไปในตัวหอย หอยมันไม่สามารถที่จะคายออกมาได้ มันระคายเคืองก็สร้างน้ำเมือกขึ้นมาเคลือบไว้ๆ ก็หนาขึ้นมาเป็นมุกเลย คราวนี้ถ้าหากจะเท่าลูกมะพร้าว ก็คงจะหาแก่นกลางเท่ากับลูกเทนนิสหรือลูกฟุตบอล แล้วหาหอยตัวยักษ์ๆ หน่อยอย่างหอยมือเสือตัวยาวซึกสองเมตรนี่ แล้วหย่อนลงไป รอมันเคลือบ ของกับตันเนโมนาขึ้น

มาให้ดูนี้แตกตื้นกันหมด แต่นั่นจะว่ามันฝันไม่ได้นะเพราะว่ามาตอนหลังก็มีการสร้างเรือดำน้ำขึ้นมาได้จริงๆ แล้วเรือดำน้ำลำแรกเขาเลยตั้งชื่อให้เกียรติว่าอนติลูลุสเหมือนกัน เพราะถือว่าความฝันของจูล เวิร์ล แล้วไอ้ผจญภัยใต้พิภพ เดินทางเข้าไปใต้โลกเสร็จแล้วตอนออกโดนภูเขาไฟระเบิดกระเด็นออกมา นั่นจริงๆ นะตายไม่เหลือหรอก แต่คราวนี้อย่างว่ามันเป็นเรื่องที่เขาใช้จินตนาการขึ้นมา คนที่หลุดออกมาเลยไม่มีอันตรายอะไร ภูเขาไฟระเบิดดันออกมาเป็นเราจะเหลือมัย ก็มันเป็นแอ่งน้ำอยู่ใต้พื้นไง พอถึงเวลาภูเขาไฟระเบิดออกมา มันดันน้ำเดือดออกมา สุกซะก่อนนะซีแล้วผจญภัยในดวงจันทร์ ในที่สุดคนที่ขึ้นดวงจันทร์ได้ มันเหลือเชื่อว่าการความฝันของเขามันเป็นจริงนะ

ถาม : พวกนิยายนี้...

ตอบ : พวกจินตนาการนี้บางทีมันก็มีส่วนของ...เขาเรียกว่า **อนาคตตั้งสมมุติฐาน**เหมือนกัน ดูอย่าง**สุนทรภู่**ไง สุนทรภู่เขาเขียนมีพราหมณ์สามพี่น้อง **วิเชียร โมรา สานนท์** ที่เป็นเพื่อนของ**พระอภัยมณี ศรีสุวรรณ** คนหนึ่งยิงธนูได้ครั้งละเจ็ดดอก สมัยนี้กราดที่เป็นชุดจะเอากีร็อยนักร้องก็ได้ อีกคนหนึ่งเก่งผูกหุ่นยนต์เป็นเรือเล่นไปได้ทั้งในน้ำและบนบก สมัยนี้**ไฮเวอร์กราฟ** เยอะแยะไป จะลงน้ำมันก็เป็นเรือ ขึ้นบกมันก็เป็นรถ ทำได้จริงๆ ก็คิดได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งมันเป็นหีบกล เขาใช้คำว่า**หีบกล** พอเข็นขึ้นมาแล้วมีเสียงดนตรีดัง สมัยนี้เทปเยอะแยะไป เขาคิดของเขาได้ แล้วสถานที่หลายอย่างมันเป็นจริงๆ นะ อย่างที่เขาว่า**นาควารินทร์** **นาควารินทร์** นั้นมัน**หมู่เกาะนิโคบาร์** ที่เขาว่า

“ทะเลนี้มีไขแคว้นแดนมนุษย์

ปรอทแร่แม่เหล็กก็มีมาก

ชื่อวานาควารินทร์สินสมุทร

ฝูงนาคมาอาศัยด้วยไกลครุฑ

ถ้ายังหยุดอยู่ที่นี้จะมียัย

จงเร่งรัดตัดไปทีศอีสาน

จะพบพานผู้วิเศษข้างเพทไสย”

จะไปพบ**พระฤๅษี**ที่เกาะแก้วพิศดารไง ปรากฏว่าไปได้จริงเขาให้ไปทีศอีสานตะวันออกเฉียงเหนือ แสดงว่าของเขาเองมันไม่ใช่หูปาตาเถียนอยู่ในราชสำนักไข่ม้อย พวกต่างประเทศเขาก็ต้องมีการสอบถามว่ามาจากไหน มีประสบการณ์เดินทางเป็นยังไง เล่าไปเล่ามา แกจินตนาการออกมาเป็นเรื่องราวเลย แต่ว่าอย่าลืมนะสมัยนั้นเรื่องวิทยุโทรทัศมันยังไม่มี เขาสามารถจินตนาการเกี่ยวกับหีบกล่องเสียงมาได้นั่นถือว่ายอดเยี่ยม เสียตายเพชรเม็ดนั้นจึงเลย โคตรเพชรเม็ดเท่าหัวปลีที่**สุดสาคร**กับ**นางอรุณรัศมี**ไปเอามา ไปอ่านพระอภัยมณีให้จบ พวกเราอ่านมันไม่ค่อยจะจบกัน มีเอาตามคนเดียวกวาดมันหมดห้องสมุดเลย เล่มหนาๆ อย่างนี้อ่านมันหมดเลย มีชื่อยืมอยู่คนเดียว อยู่ชั้น ป.๒ อ่านหนังสือหมดไปห้องสมุดหนึ่ง อ่านหมดแล้วมันดันทะเลสิ่งจำได้ด้วยซี ตอนที่อ่านนะเจตนาชัดเจนก็คือว่าจะอ่านหนังสือให้แตก สมัยโบราณเขาเรียกอ่านหนังสือให้แตกคืออ่านให้คล่องอ่านให้ได้ทุกตัว อ่านจนหมดแล้วไปเจอเล่มสุดท้าย แหม ! มันสะใจมากเลย มันอ่านยาก ตำราแพศศึกษา**ดีอกเตอร์คินซี** แปล

ภาษาไทยแล้วยังมีภาษาอังกฤษอยู่ (หัวเราะ) คราวนี้คำแปลที่มันอ่านยากมากเลย เพราะมันเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ไปถามครู ครูหัวเราะกันกลิ้งเลยถามว่า ถามจริงๆ เกอะจะอ่านไปทำอะไร บอกอยากจรรู้ว่ามันอ่านยังไง ผมอยากอ่านให้ได้หมดทุกคำ อยู่ ป.๒ อ่านหนังสือหมดห้องสมุดไปห้องสมุดหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นอยู่โรงเรียนไหนก็โรงเรียนนั้นนั่นแหละ เล่มไหนที่เขาไม่ยืมจะยืมอยู่คนเดียว พวกพระอภัยมณี ขุนช้างขุนแผน เพื่อนไม่มีใครอ่านจบซักคน อาตมาว่าชะเหี้ยนเลย ยังจำได้มั๊ย เด็กๆ สมัยนี้มันได้ทองหรือเปล่านั้น

“บัดเดี๋ยวดังห่าหงแห่งวังเวงแว้ว   สะดุ้งแล้วเหลียวแลชะเง้อหา
เห็นโยคีชีรุ่งพุ่งออกมา   ประคองพาขึ้นไปบนบรรพต”

สุตสารโคตมชีเปลือยผลัดตกเวงใจ กลับไม่ได้ นึกถึงครูบาอาจารย์ โยคีเลยมาช่วย

“แล้วสอนว่าอย่าไว้ใจมนุษย์   มันแสนสุดลึกล้ำเหลือกำหนด
อันแก้ววิสัยพันเกี่ยวที่เลี้ยวพลด   ก็ไม่คิดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน
มนุษย์นี้ที่รักอยู่สองสถาน   บิดามารดาร์กมักเป็นผล
ที่พึ่งหนึ่งพึ่งได้แต่ใจตน   เกิดเป็นคนคิดเห็นจึงเจรจา
ถ้าใครรักกรักบ้างอย่าชังตอบ   ใครไม่ชอบหลีกเลี่ยงให้ไกลนะหลานหนา
รู้อะไรไม่รู้รู้วิชา   รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี”

เขาสอนแล้วทั้งนั้นนะ สมัยนี้ข้า้ก็เจออ่าน มันแปลไม่ค่อยออก แปลไทยเป็นไทยมันแปลยาก

ถาม : ที่พึ่งหนึ่งพึ่งได้แต่กายตน หรือใจตนคะ ?

ตอบ : ไม่มันใจ คือเขาสอนให้พึ่งตัวเอง อัตตาหิ อัตตानโน นาโถ อย่าไปพึ่งคนอื่นเขา อย่าไปไว้ใจใครอะไรทำนองนั้น คราวนี้จำได้ไม่ลืม เล่นเรือไปแล้วหลง เมื่อก็ท่องไปหมู่เกาะ นิโคบาร์ เลยมีการทวงเจ้าถามเจ้าที่ ถ้ามีเจ้าที่ ปู่เจ้ามาก็พาดวิสก็เสียเต็มทีเลย เมมาเสร็จแล้วค่อยบอก มันถึงได้บอก บอกว่าตรงนี้ไม่ใช่เขตของคนเขาแล้วเป็นนาคาวรินทร์สินสมุทร ฟุ้งนาคมาอาศัยด้วยไกลครุฑ ขนาดพญานาคอยู่กันเพียบ ถ้ายังหยุดอยู่ที่นี้จะมีภัย ที่ว่าปรอทแร่แม่เหล็กก็มีมาก มันทำให้เข็มทิศเดินเร็วมันเสียหมดเพราะว่าเข็มทิศนี้มันจะชี้ทิศเหนือตามแม่เหล็กโลกอยู่เสมอ คราวนี้มันไปเจอแม่เหล็กที่ไหนมันก็หันใส่ มันก็หลงกันตายซัก

ถาม : อย่างเช่นเรื่องนี้นอน ก็คือห้ามยัดด้วยนุ่นเกินกว่าหนึ่งคืบไป แต่สมัยนี้มันเป็นแบบสปริงนะครับ ?

ตอบ : สมัยนี้มันหายากนะที่คืบหนึ่งนะ จริงๆ แล้ว ตัวนั้นเขาห้ามเพราะว่ากลัวเราจะติดในความนุ่มนึ่ม หรือไม่ก็คิดถึงเนื้อผู้หญิง ถ้าหากว่ากำลังใจของเราไม่มีติดตรงนั้นก็นอนไปหะอะคือ ตัวท้ายๆ ของศีลแปด มันไม่ใช่ตัวศีล มันเป็นตัวพระระมะ คือว่าเราสามารถทาละเอียดได้ ส่วนของพระระมะจะก้าวหน้าขึ้น แต่ถ้าหากว่าเราล่วงไปไม่ตกนรก แต่ว่าส่วนของพระระมะมันหมองลง อย่างเช่นว่าการกินข้าวเย็นมันก็มั่วแต่ไปกังวลว่าจะกินมันอยู่ใช่ไหม ยืม ศีลมันไม่ได้ขาดแล้วตกนรกอะไรหรอก แต่ว่าส่วนของพระระมะมันบกพร่อง

ถาม : แต่ถ้าเกิดทำได้มันก็ดีกว่าปกติ

ตอบ : ทำได้มันดีกว่า คราวนี้ว่าสมัยนั้นที่นอนสูงที่นอนใหญ่ขนาดนั้นมันก็หายากเต็มทีแล้ว หรือไม่กี่เล่นที่นอนสายรุ้งที่มีมันบางๆ หน่อยเดียว แต่ถ้าไม่ได้ติดมันจริงๆ ละก็ ติดมันได้ เลยหนาเท่าไรก็ช่างมัน

ถาม : แล้วเกี่ยวกับเครื่องประทีนผิวล่ะครับ ถ้าเกิดไม่ทาแล้วหน้ามันจะเป็นสิ่ว

ตอบ : (หัวเราะ) คือว่าถ้าหากเป็นการรักษาโรค ไม่เป็นโรยอย่างเช่นว่าบางคนเขาแต่งเป็นปกติ ประเภทเขียนคิ้วทาปากเป็นปกติอย่างนี้ ถ้าหากไม่ได้เขียนแล้วมันรู้สึกว่าจะออกข้างนอกไม่ได้ มันอายเขามันเขิน เลยแต่งเพื่อสังคมอะไรอย่างนั้นนะได้ ที่แต่งตัวประทีนผิว ใช้ของหอมเครื่องสำอางเครื่องทาหน้าเขาหมายถึงจะเอาไว้อยู่ที่เลสเพตตรงข้าม ถ้าเจตนาของเราไม่มีอย่างนั้นนะใช่ได้ แล้วอีกอย่างของเราถ้าหากใช้เป็นยาแก้สิ่ว ก็ถือว่าเราเป็นคนป่วย จะใช้ก็ใช้ไปเหอะ

ถาม : ถ้ามันเป็นครีมบำรุง แต่ว่าเรากลัวว่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเจ็ดวันมันคงไม่ถึงกับสิ่วเต็มหน้าล่ะมั้ง ใช้ไปเหอะ ถ้าขึ้นไม่ใช่แล้วคนไม่เข้าใกล้มันจะยุ่ง

ถาม : แล้วถ้าเกิดว่าปากแห้งนี้จะใช้ลิปมันได้มั๊ย ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไอ้นี่ชื่อเรียกร้องมาก เดี่ยวเจ็ดวันไม่ให้อาบน้ำซะเลย

ถาม : ยาสระผม ครีมนวด อะไอย่างนี้ ?

ตอบ : ใช้ไปเหอะ ใช้ไปเหอะ ไม่มีใครเชื่อว่าห rokok บอกแล้วว่าไม่มีใครเชื่อว่าอะไรห rokok

ถาม : การถือศีล ๘ กับเจริญพระกรรมฐาน การเจริญพระกรรมฐาน ถือศีล ๘ อย่างน้อยเท่าไร

ตอบ : เอามันซักเข้าเย็น เข้าชั่วโมง เย็นชั่วโมงก็ได้ แต่ว่าในวันทั้งวันกำลังของศีลของเรา ต้องให้ทรงตัวอย่าให้บกพร่อง

ถาม : คือเน้นเรื่องศีลานุสสติ

ตอบ : อ้อ ก็เอาอย่างนั้นแหละดี

ถาม : ถ้าเกิดทำอย่างนี้ ไม่ต้องนั่งกรรมฐานเป็นชั่วโมงง

ตอบ : ที่เราทำนะมันเป็นกรรมฐานอยู่แล้ว อย่าลืมนะว่าถือศีลนะ ศีลานุสสติมันเป็นกรรมฐาน เพียงแต่ว่าตัวเจริญกรรมฐานนี้ท่านหมายถึงนั่งภาวนา นั่งภาวนาจะมากจะน้อยอยู่ที่เราพอใจแต่ควรจจะรักษากำลังใจให้ทรงตัวเอาไว้ทั้งวัน

ถาม : เวลาเราไม่สู้กับตัวเองล่ะครับ สมมติว่ามีราคะกับโทสะมันจะมีบางอย่างแรงบางอย่างอ่อน ?

ตอบ : ถ้าเราไม่หลุดออกจากคำภาวนา ราคะ โลภะ โมหะ โทสะ ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

ถาม : นี่คือช่วงก่อนเป็นนะครับ แล้วแบบเวลาจะสู้กับกิเลสล่ะครับ จะสู้กับตัวที่แรงก่อนหรือตัวที่อ่อนก่อน ?

ตอบ : อยู่ที่เรา จริงๆ แล้ว กำลังมันเท่ากัน เพียงแต่ตัวไหนมันนำหน้ามา ตัวที่นำหน้ามา เราจะรู้สึกว่ามันแรง ก็ลองให้ตัวนั้นมันหลบไปอีกตัวมาแทนแรงพอกันนั่นแหละ

ถาม : แล้วบางที เราอยากจะตัดเรื่องราคะ เรื่องของวัยรุนอย่างงี้ครับ ?

ตอบ : จะตัดตัวไหนตัวนั้นจะมาลงเป็นเรื่องปกติเลย ถ้าเราสามารถแยกอารมณ์ออกได้ ว่าเรื่องของ ราคะ โลภะ โทสะ เป็นเรื่องของกาย ใจเราไม่ยุ่งกับมันด้วย เราแยกใจของเราออกมา มันจะอยู่ไม่นาน ที่มันอยู่ได้เพราะว่าจิตใจเราไปปรุงแต่งเพิ่มเติมกับมัน นึกว่ามันต้องเป็นอย่างนั้น นึกว่ามันควรเป็นอย่างนี้ นึกว่ามันสวยอย่างนั้น ถ้าเราไม่ไปร่วมนึกกับมันด้วย มันไปไม่รอดหรอก พักเดียวมันก็ตายแหง

ถาม : แล้วอีกอย่างเรื่องการสะเดาะเคราะห์นี้ การที่เราไปจะมีอยู่สองรอบใช่ไหมครับ ถ้าเราเข้าสองรอบจะมีผลเพิ่มขึ้นมั๊ยครับ ?

ตอบ : สองรอบ รอบแรกสะเดาะเคราะห์ รอบที่สองใส่คืนเข้าไป (หัวเราะ) พุดเล่นนะ จริงๆ ถ้าทำแล้ว พระท่านสงเคราะห์รอบเดียวก็เหลือเฟือแล้ว ไ้บ่ประเภทที่ว่าถ้ารู้สึกว่ามันดีได้เข้าสองรอบก็เอา ไม่มีใครเชื่อว่าพรอก ยกเว้นไปเกาะเกาะที่เขาไล่ออกมาเท่านั้นแหละ

ถาม : แล้วอย่างไรไปด้วยตัวเอง กับฝากเงินไป ?

ตอบ : ควรจะไปด้วยตัวเอง ถ้าไปด้วยตัวเองอยู่ในพิธีกำลังใจมันจะดีกว่า ฝากสตางค์ไปมันได้แค่ทำบุญ เพราะตัวไม่ได้อยู่ในพิธีหรือไม่ได้ตั้งใจรับ บางทีมันไม่ได้อะไร เมื่อกี้เขาถามว่า เจริญกรรมฐานนี้ใช้ลูกกลิ้งดัดกลิ้งได้มั๊ย ใช้ไปหะถ้าไม่ใช้เดี๋ยวก่อนจะไม่เข้าใกล้

ถาม : ไม่มีมันใจครับ

ตอบ : ถ้าขึ้นไม่อาบน้ำตั้งแต่ตีห้าอย่างอาตมาที่อยู่แน่เลย ตื่นขึ้นมาทำโน่นทำนี่ไปเรื่อย ผลอพลับเดียวคนมันมาแล้ว ยังไม่หกลมเลย (หัวเราะ) ก็เป็นอันว่าไม่ต้องทำอะไรแล้ว สู้เจ้าแดงเขาไม่ได้ เจ้าแดงเขาบอกว่า หมามันยังไม่อาบนเลย ว่าแล้วมันก็ต้องต่อไป

ถาม : แล้วการที่เราเกิดมาเดี๋ยวกก็ตาย ใครกรรมอย่างนี้ตลอดเวลานี้ ?

ตอบ : ตีจะ ตัวนี้เป็นวิปัสสนาญาณ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เขาเรียกอุท্থัพพยานวิปัสสนาญาณ พิจารณาเห็นการเกิดและการดับ ถ้าถึงคานวิปัสสนาญาณ นี่เห็นการดับอย่างเดียว คือทุกอย่างเกิดขึ้นก็ต้องพัง เกิดขึ้นก็ต้องพัง พังหนอ พังหนอ ภัยวิภูฐานญาณนี้เป็นภัย เป็นโทษกับเรา มันเหมือนกับเสือร้ายตัวหนึ่ง พอถึงเวลามันก็ขบก็กัดเรา วิธีขบกัดของมันก็คือ เหน็ดเหนื่อย หนาว ร้อน หิวกระหาย เจ็บไข้ได้ป่วยอย่างนี้ มันกัดเราอยู่ตลอดเวลา มันเป็นทุกข์มันเป็นภัย เป็นของน่ากลัวไม่น่าคบหาสมาคมอีก นั่นแหละวิปัสสนาญาณก่ออย่างค่อยๆ ทำถึงจุดสุดท้าย มันก็เป็นสังขารูปกษญาณ สบาย

ถาม : (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : พิจารณาอยู่เสมอๆ นะตี เพราะว่าการพิจารณา ถ้าปัญญาอมรับมันจะได้เลย แต่ภาวานานี้ ถึงเวลาถ้าเราถอนขึ้นมาแล้วไม่ได้พิจารณา มันก็ได้แค่จิตสงบชั่วคราว แต่วิปัสสนานี้ถ้าสงบมันรับแล้วมันรับเลย ทรงตัวเลย

ถาม : ถ้าทำๆ อะไรอยู่ ไม่ได้นั่ง

ตอบ : ไม่จำเป็น ยืน เดิน นั่ง นอน หกคะเมนตีลังกา ทำอะไรก็พิจารณาได้ทั้งนั้น

ถาม : (ฟังไม่ชัด) มีความรู้สึกว่าจะยาว

ตอบ : ยิ่งยาวเท่าไรยิ่งดี ถ้ามันยังอยากคิดอยู่ เพราะว่าการที่มันยอมคิด มันยาก ส่วนใหญ่แล้วมันจะไม่ยอมคิดหรอก มันจะฟุ้งซ่านเรื่องอื่นซะมาก พอคิดไปคิดไป กำลังใจมันจะค่อยๆ ทรงตัว มันจะเป็นการทรงฌานโดยอัตโนมัติ ฌานคืออารมณ์เคยชินใช้มัย ที่บอกว่าพระอริยเจ้าต้องทรงฌานได้ ถึงเป็นได้ พระอรหันต์ท่านทรงฌานสี่ แล้วถ้าเป็นพระสุกขวิปัสสโก จะเอาฌานสี่ที่ไหนมา มันก็คือฌานสี่จากการพิจารณาของท่าน คิดไปคิดไปกำลังใจมันเคยชินมันก็ก้าวล่วงขึ้นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงฌานสี่

ถาม : ไม่ใช่การฟุ้งซ่าน ?

ตอบ : ไม่เสียเวลาไปนั่งภาวนามัน คิดอย่างเดียวก็เป็น คราวนี้การคิดนี้ถ้ามันฟุ้งซ่านมันเป็นการคิดที่เรียกว่าเปะป่วนวุ่นวาย แต่ถ้าหากว่าเราบังคับให้มันคิดตามกรอบตามแบบตามแนวที่พระพุทธเจ้าท่านสอน อย่างนั้นไม่เรียกว่าฟุ้งซ่านหางานให้จิตมันทำ

ถาม : แล้วถ้าคิดจะปลื้มตัว คืออารมณ์มันจะไม่คิดอะไรเลย

ตอบ : มันจะตันของมัน เราก็เริ่มภาวนาใหม่ ถ้าเราไม่ภาวนาเดี๋ยวมันจะฟุ้งซ่านเรื่องอื่นต่อไป เหมือนกับเดินไปชนอะไรไปต่อไม่ได้ แล้วถ้าหากว่ามันไม่เบียดชนก่อนก็ย้อนกลับมาเริ่มต้นใหม่ได้ เริ่มต้นนับหนึ่ง สอง สาม ใหม่ได้ จนกว่ามันจะไม่เอา เราค่อยไปภาวนา

ถาม : แล้วตอนที่ (ฟังไม่ชัด - เกี่ยวกับสังขารูปกขาญาณ)

ตอบ : ไม่แน่ สังขารูปกขาญาณจริงๆ มันไม่ใช่ตันนะปล่อยวางเบาสบาย

ถาม : แล้วการที่เราไม่สนใจ (ฟังไม่ชัด) คิดว่าเขาจะทำอะไรก็เรื่องของเขา

ตอบ : นั่นแหละเป็นสังขารูปกขาญาณ คือทั้งหมดเกิดตามมันไม่ได้ผูกตัวติดกัน ต่างคนต่างทำต่างคนต่างตาย เพราะฉะนั้นถ้าไม่เอาดีก็เรื่องของเขา ช่างเขาไป เราก็ทำของเราไป ต่างคนต่างเห็นว่าสิ่งที่ตัวเองทำนั้นดี เขาถึงได้ทำ ในเมื่อเขาเห็นตัวอย่างนั้นก็เรื่องของเขา

ถาม : การปฏิบัตินี้ไม่จำเป็นต้องให้เราเป็นอย่างที่เขาต้องการ ?

ตอบ : ไม่ต้องเลย เขาต้องการให้เราเป็นอย่างใ้ก็ตาม มันไม่เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าต้องการให้เราเป็นหรือก อันนั้นดูที่ตัว แก่ที่ตัวอัถตนา โจทยัตตนา นั่ง กล่าวโทษโทษตัวเองไว้เสมอ มีบางสมัยพอโดนเข้าไปแล้วเรามันหาไม่เจอจริงๆ ว่าดูผิดตรงไหน ไล่ไปไล่มามึงผิดตอนที่เกิดมา เอามันตรงนั้นเลย ง่ายดีมัย หากจนกระทั่งที่เรียกว่าละเอียดทุกซอกทุกมุมชนิดที่ว่าเรียกว่าไม่เข้าข้างตัวเองแล้ว หาไม่ได้ว่าตัวเองผิดตรงไหน ก็เลยสรุปว่าผิดตั้งแต่เกิดมาแล้ว อยากทะเล่สิ่งเกิดเอง ก็ต้องเจออย่างนี้แหละ เอามันผิดจนได้ กล่าวโทษตัวเองเอาไว้ อย่าไปโทษคนอื่น

ถาม : การที่เราจะช่วยเหลือเด็กเขาติดยา แต่เราไม่รู้จัก มีคนรู้จักเขาเล่าให้ฟัง เราก็เลยแนะนำให้คนช่วย อยากจะช่วยนะคะที่นี้กลัวว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรกับเด็กคนนั้น เราก็บอกว่าหน้าที่ของ

เราคือช่วย เราช่วยด้วยความเมตตา แต่เราไม่มองว่ามันจะประสบความสำเร็จหรือเปล่า ?

ตอบ : ก็นั่นละ ต้องทำอย่างนั้นจริงๆ เพราะว่ากรณปฏิบัติทุกอย่างมันต้องมีตัวอุเบกขาอยู่ เมตตาคือรัก กรุณาคือสงสาร ในเมื่อรักสงสารช่วยเขาเต็มที่แล้ว ผลมันจะเกิดอย่างไร ก็ตามเราต้องยอมรับได้ ใจดียอมรับได้ ตัวปล่อยวางได้นี่เป็นตัวอุเบกขาในอารมณ์ ถ้าเราไม่เบรคเราจะทุกข์อยู่คนเดียว คนอื่นเขาไม่ทุกข์กับเราด้วยหรอก

ถาม : (ฟังไม่ชัด) ความละเอียดมันไม่เหมือนกัน

ตอบ : มันก็อยู่ที่ว่ากำลังใจของคนถือมันระดับไหน กำลังใจละเอียดกว่าก็ถือได้ละเอียดกว่า ถ้าละเอียดมากขึ้นจะเป็นกรรมบถ ๑๐ โดยอัตโนมัติ จากที่เคยฆ่าสัตว์กระทั่งทำให้มันลำบาก โดยเจตนาที่ไม่ทำ ประเภทที่เคยจ้องลักขโมย ต่อไปกระทั่งของที่เขาไม่อนุญาตวางไว้เราก็ไม่หยิบไม่แตะต้อง มันจะละเอียดขึ้นมันจะกลายเป็นกรรมบถ ๑๐ ไปเอง

ถาม : แล้วอย่างทรมาณ (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ก็ถือกรรมบถ ๑๐ พร่อง แต่ศีลห้าไม่ขาด กรรมบถ ๑๐ มีเรื่องของกำลังใจอยู่เยอะ ศีลเป็นของพระโสดาบัน แต่กรรมบถ ๑๐ เป็นของพระสกิทาคามี พระสกิทาคามีระคาย โทษะท่านเหลือน้อยเต็มที่แล้ว เพราะฉะนั้นก็เลยงดเว้นได้มากกว่า

ถาม : .....

ตอบ : ได้ ทำไมจะไม่ได้ละ อันดับแรกก็คือควบคุมมัน อยู่ในกาเมสุมิจจาจาร ก็คือว่าสิ่งที่ผิดไปแล้วจากข้อห้ามของพระพุทธเจ้าเราไม่ทำ ก็เท่ากับว่าตัดไประดับหนึ่งใช้มัย พอละเอียดขึ้นมันก็จะกลายเป็นศีลพรหมจรรย์ไปเอง พอกำลังของเราที่เรียกว่าไม่ทำด้วยตัวเอง ปล่อยให้คนอื่นทำ ไม้ยินดีเมื่อคนอื่นทำ ตัวกำลังของราคะมันจะเหลือน้อยลง พอกำลังสมาธิมันสูงขึ้น มันก็จะกลายเป็นกรรมบถ ๑๐ หรืออารมณ์ของศีล ๘ เลย พอถึงเวลาอารมณ์ของศีล ๘ เลยมันจะถือพรหมจรรย์อัตโนมัติไปเอง ตัดไปเหมือนกัน ทุกอย่างที่เราพระพุทธเจ้า ท่านสอน ท่านสอนให้ตัดได้ทั้งนั้น ยิ่งถ้ากำลังสมาธิทรงตัวมากๆ ด้วย ถือศีลห้าอย่างเดียวกัน กำลังเท่าพระอรหันต์เลย เท่าตรงที่ว่า รัก โกรธ หลง มันโดนกดเจียบนี้ ไม่ได้กระดิกเลย แต่ว่าของพระอรหันต์ของท่านตัดแล้วตัดเลย ไม่งอกงามใหม่ แต่คนที่ใช้กำลังมานกดเอาไว้ ถ้าผลอดมานเคลื่อนมานถอยเมื่อไรมันงอกงามใหม่ มันพุดเราได้ไหม

ถาม : แล้วอารมณ์ใจถ้ามันยังรู้สึกว่ามีหัวใจกับการถือศีลระหว่างศีล ๕ กับศีล ๘ ?

ตอบ : ก็เอาอันที่ใจมันยอมรับได้ง่ายกว่า เพราะว่าศีล ๘ ของเรามันก็จำกัดด้วยหน้าที่การทำงานใช้มัย จำเป็นต้องทำงาน จำเป็นต้องอะไรใช้กำลังงานมาก ถ้าเราอดมื่อเย็นบางที่มันก็แค่นี้เราก็เลือกเอาอันที่เหมาะสมกับเรา ศีล ๘ เราก็คือในวาระหรือโอกาสที่มันควรจะมี เช่นว่าวันพระใหญ่หรือว่าวันพระสำคัญทางศาสนา เพราะว่าจะถือมากถือน้อยอันี่สงสรมี่เหมือนกัน

ถาม : อานิสงส์ของการถือศีลมีเท่ากัน เพียงแต่ว่าการปฏิบัติเราต้อง...

ตอบ : ไม่ได้เท่ากัน อานิสงส์ของศีล ๘ เป็นศีลพรหมจรรย์สูงกว่าศีล ๕ มาก แต่เพียงแต่ว่าระยะที่เราถือมันน้อย มันก็เหมือนกับว่าของเล็กแต่มีค่าสูงนะ แล้วถ้าหากว่ามันทรงใจ

อัถโนมัตติ คุณเป็นพระอริยเจ้าแห่ง

ถาม : ถ้าปฏิบัติโดยพิจารณาถึงความไม่เที่ยง ความไม่แน่นอนระหว่างที่เราทำงาน จะมีความรู้สึกที่เราไม่อยากจะไปข้องแวะกับใคร

ตอบ : นั่นก็จัดเป็นวิปัสสนาญาณอย่างหนึ่ง ก็จะเป็นพวกมูญูจิตุกัมมยตาญาณ หากทางจะหนีไปให้พ้น ไม่อยากจะไปยุ่งกับมันอีกแล้ว พออารมณ์ใจมันขึ้นมากไปกว่านั้นแล้ว มันจะเป็นตัวนิพพิทาญาณ จะเบื่อกัน ไอ้ตัวเบื่อนี้ดีนะ ต้องรักษามันให้อยู่กับเราให้ได้ เพราะถ้าหากไม่เบื่อกัน มันก็อยากเกิดอีก แต่ตอนเบื่อนี้มันจะต้องมีสติว่าเรายังจำเป็นต้องอยู่กับมันอยู่ในเมื่อเราจำเป็นต้องอยู่กับมัน เราก็ดูแลรักษามันให้ดีที่สุดที่เราจะพึงทำได้ แต่เราจะอยู่กับมันแค่ชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น ถ้าพ้นจากชาตินี้ขึ้นชื่อว่าอาการเกิดมาเพื่อความทุกข์ช้านี้จะไม่มีส่วนสำหรับเรามาก มันก็จะกลายเป็นสังขารูปกษณาญาณไป ถึงเวลามันก็ก้าวข้ามไปได้เอง ให้ใจมันยอมรับเอง ไปบังคับให้มันรับไม่ได้หรอก อย่างชนิดที่ถามตัวเองว่าอยากเกิดมั๊ย ? มันต้องใจบอกว่าไม่อย่างจริงๆ ไม่ใช่ว่าต้องตอบว่าไม่อย่าง ไอ้รู้ว่าต้องตอบว่าไม่อย่างมันเหมือนกับว่ารู้ข้อสอบอย่างนี้ต้องตอบอย่างนี้ แต่จริงๆ แล้วไม่แน่หรอกว่า ข้อสอบนั้นมันมีคำตอบอยู่ แต่ทำยังไงให้ได้คำตอบนั้นต่างหากละ มันสำคัญตรงนั้น เพราะฉะนั้นที่ใจมันบอกจริงๆ ว่าไม่อย่างเกิดนะ ก็คือมันรู้แล้วว่ามันต้องทำยังไงถึงจะไม่อย่างเกิดได้ แต่คนที่ไม่ได้ตอบจากกำลังใจของตัวเองจริงๆ นี้รู้ว่าจะต้องตอบอย่างนั้น แต่มันไม่รู้ว่าจะทำยังไง ถึงจะได้ยังงั้น หรือว่าถึงรู้ก็ยังไม่ทำ ทำไม่ถึง

ถาม : บางครั้งมันก็รู้สึกว้าปากมาก (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ให้มันได้ก็ยิ่งดี มันจะบางครั้งก็ขอให้มันได้ แล้วต่อไปถ้ามันได้สักครั้งหนึ่งมันจะไม่อยาก มันอยากครั้งแรก ถ้าครั้งแรกของเราทำได้ ครั้งต่อไปมันเรื่องง่าย ส่วนใหญ่มันอยู่ในลักษณะนั้น ลักษณะที่ว้าวางได้เป็นที่ๆ ไป เต็มพอลผลอ่อนน้อยเต็มมันพลิกกลับ ที่วางได้ก็ล้ม แล้วเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่พอเริ่มรู้สึกว้าวางได้อารมณ์ใจตรงตัวก็เริ่มลุยต่อไปเลย แล้วอย่างที่บอกไปหลายทีว่ากำลังใจของเรายังพุ่งช้านมากเท่าไร คือเรายังใกล้ความดีมากเท่านั้น ตัวนี้ใกล้เย็นเย็นเลย เราใกล้ความดีมากเท่าไรมารเขาจะพ้นเมื่อประเภทเร่งขัดขวางสุดฝีมือเลย มันก็จะให้เรารัก โลภ โกรธ หลง ให้มากที่สุดเท่าที่มากได้ ให้เบียดจากจุดหมายนั้นพุ่งช้านมากให้รู้ว่าย่างใกล้ความดีมาก อันนี้สำหรับนักปฏิบัติอย่างเดียวนะ แต่ถ้าเป็นทั่วๆ ไปนั้นพุ่งช้านมากก็คือใกล้กิเลสมาก

ถาม : (ฟังไม่ชัด) คือว่าความรู้สึกว่าอยากจะทำอย่างนี้

ตอบ : แล้วแต่เรา เทวดา พรหม เขาไม่เกี่ยวกัน แต่ถ้าหากว่าเราคิดว่าจะไปจัดลำดับท่านอย่างนั้นเราก็เริ่มจากพรหมก่อนแล้วมาเทวดานี้มันเป็นลำดับของมนุษย์เขา แบบเดียวกับบนพระนิพพาน บนพระนิพพานนี่จริงๆ แล้ว ทุกท่านบริสุทธิ์เหมือนกันหมด มันต่างกับตรงบุญตรงบารมีเท่านั้น ถ้าเราขึ้นไปนี้ เราจะเห็นว่าของท่านเอง ท่านจะแยกอยู่อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยไม่มี พระพุทธเจ้าอยู่หน้า พระอรหันต์ที่เป็นสาวกอยู่หลังๆ ไป แถวหน้าสุดนี่จะเป็น

วิมานพระพทธเจ้า แถวหลังยาวไปเป็นพระอรหันต์ที่เป็นสาวก ลักษณะของการจัดความเรียบร้อย นี่ถือว่าเป็นสิ่งที่เราปรารถนาที่จะเห็นอย่างนั้นท่านก็ทำให้ดูอย่างนั้น อย่างเช่นว่าไปที่จุฬามณี ก็จะมีพระ มีพรหม มีเทวดา พระอรหันต์ท่านก็แยกออกเป็นเหล่าๆ พระอรหันต์สุขวิปัสสโก พระอรหันต์วิชชาสาม พระอรหันต์อภิญญาหก พระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ แล้วยังมีแยกอีก อย่างเช่นว่าปฏิสัมภิทาญาณระดับปภทิสาวก ปฏิสัมภิทาญาณระดับมหาสาวก ปฏิสัมภิทาญาณของอัครสาวกอย่างนี้ มีการแยกเป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนกัน คือพวกระเบียบนี้ มันเป็นประเภทว่าคนเราปรารถนาจะได้เห็นอย่างนั้น เอ้า เอาไปเลย ท่านรู้อยู่แล้วนี่ว่าเราต้องการอะไร พอเห็นแล้วก็ชื่นอกชื่นใจ แต่จริงแล้วของท่านเอง ขึ้นไปข้างบนแล้วก็บริสุทธิ์เหมือนๆ กันหมดแต่เพียงแต่บุญบารมีที่สร้างสมมามากน้อยต่างกันเท่านั้น

ถาม : พอเวลาไม่เจอ หนูจะถามอะไรเยอะเยอะ พอมาเจอจริงนี่ก็ไม่ออก

ตอบ : (หัวเราะ) คราวหน้าจดไว้

ถาม : ขอบารมีช่วยสงเคราะห์ให้จบด้วย

ตอบ : (หัวเราะ) ขอท่านปู่พระอินทร์ง่ายกว่า ขึ้นต้นก็ สหัสเสนโต เทวินโท ทิวังขง วิโสทายี ไว้ก่อน

ถาม : ก็ขอเหมือนกัน แต่ทำข้อสอบแล้วใจเด๋นจะขาดใจนะ

ตอบ : นั่นล่ะ ลักษณะที่กำลังของท่านคุณลงมาจะเป็นอย่างนั้นใจมันเด๋นตึกๆ แล้วมือจะเขียนชนิดที่ว่าเราบังคับขยัก มันสั้นไปหมดถ้าหากว่าของเรา เราเคยชินแล้วจะไม่ค่อยรู้สึก แต่ถ้าไม่เคยชินแล้วใหม่ๆ จะเป็นอย่างนั้นทุกรายแหละ

ถาม : แต่หนูเป็น คือหนูคุมตัวเองไม่อยู่ ทำไมเราเครียดขนาดนั้น ?

ตอบ : ไม่ใช่เครียดหรืออกเป็นกำลังของท่านที่ช่วยลงมา แต่คราวนี้ของเรานี้มันไม่สามารถปรับให้กลับกับตัวเราได้ ปรับให้กลับไม่ได้มันก็เหมือนยังกับไฟช็อตยั้งงั้นนะ อากาวยั้งงั้นชั่วคราวเลยที่ท่านสงเคราะห์นั้นแหละใหม่ๆ ก็เป็น ต้อง เฮ้ย...ซ้าๆ หน่อย เขียนไวได้ยกรรมกรอ่านไม่ออกเขาให้ศูนย์นะไว้ว เราต้องเตือนตัวเองอย่างนี้ แล้วเสร็จแล้วไม่ต้องไปฝืนหรืออก อยากเขียนอะไรเขียนไปเลย มันจะนอกทุ่งนอกท่านนอกความรู้เขียนไปหอะ ถึงเวลามันดีเอง

ถาม : จะตอบ มีความรู้สึกตัวเองตอบแย่มาก ตอบอะไรก็ไม่รู้

ตอบ : นั่นแหละ ที่แย่ง นั่นแหละ เตี่ยคอยดู อาตมาเองเคยเขียนหนังสือขายมา สมัยประเภทหน้าละ ๕๐ บาท หน้าหนึ่ง ๗๕ บาท อยากได้เยอะก็เขียนเยอะ สมัยนั้นก็ยังมีเรื่องสั้น มีทั้งกลอนประเภทนั้น เขียนแล้วบังเอิญว่าเราเขียนเรื่องที่เราอยากอ่าน ไปอ่านๆ แล้วมันไม่มีเรื่องประเภทนี้เราก็กเขียนซะ ปรากฏว่าคนก็คงมีความรู้สึกเหมือนกันว่าอยากอ่านเรื่องประเภทนี้

ถาม : เรื่องเกี่ยวกับบิณฑุทธิอะไรพวกนี้หรือคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรือคะ ประเภทที่เพ้อๆ ฝันๆ เกี่ยวกับวัชรุ่นอะไร ก็มียั้งงั้นแหละ พอเราเคยเขียนเรารู้สึกว่าสำนวนดีมันเป็นอย่างนี้ พอถึงเวลาท่านให้เขียนอย่างนี้ๆ มันไม่ดีแฮะเอาอย่างนี้

ดีกว่า พอแก้ปัญหาปุ๊บนะความรู้สึกโดนตัดขาดไปเลย พอความรู้สึกโดนตัดขาดเขียนต่อไม่ได้เนื้อหา มันไม่ต่อเนื่องกัน ก็เลยต้องตั้งใจกราบขอขมาพระ ขอขมามีท่านช่วยสงเคราะห์ใหม่ พอความรู้สึกมาใหม่ คราวนี้ยอมตามท่าน พอตามท่านไปๆ ไ้เรามันคนช่างสังเกต เขียนจบเรียบร้อย อ่านทวน ไอ้ตอนอ่านทวนนั้นถึงได้รู้ว่าสำนวนพจน์ๆ ธรรมดาๆ นั้นนะ จริงๆ แล้วดันกลาง ปลายมันผสมกลมกลืนกันแนบเนียนที่สุดเลย มันลักษณะว่าคนมีความรู้แต่ไม่เอาตัว แต่ไอ้สำนวนของเรานั้นมันเอาตัวความรู้ มันจะทำให้คนเขาหมั่นไส้เอา แต่ของท่านนี่ลักษณะที่คุณมีความรู้แล้วคุณไม่เอาตัว ประเภทที่เรียกว่าปานกลาง ไปกับเขาได้ทุกสถานการณ์ ออกมามัน กลายเป็นดีไป

ถาม : แล้วมีเหตุการณ์อย่างนี้มั๊ยคะว่า ตอนที่เรากำลังจะ สมมติว่าเรายกตัวอย่างไปแปดเรื่อง ข้อหนึ่งถึงข้อแปด แต่เรามีความรู้สึกว่าไม่ใช่ซะ เหมือนกับมีความรู้สึกที่ขีดให้หมดเลย ขีดทิ้งให้หมดทั้งแปดข้อ แล้วยกตัวอย่างแปดข้อใหม่ อย่างนี้ยังอยู่ในสภาวะที่ท่านยังอยู่มั๊ย ?

ตอบ : ถ้าทำอย่างนั้นบ่อยๆ แล้วจะเสีย เราต้องเชื่อความรู้สึกแรกยังไ้ยังนั้นไปเลยเพราะว่า บางทีอาจมีประเภทที่แทรกเข้ามาให้รู้สึกว่าเป็นดีกว่า เสร็จแล้วที่เอามา นั้นมันก็ดีกว่า แต่ถ้าเรา ไปอ่านแล้วมันจะไม่ต่อเนื่องกัน ได้มาอยู่ก่อนเดียว หัวกับท้ายอาจเป็นเรื่องเดียวกันก็ได้ ตรง กลางที่เรายกมา มันจะได้อยู่ออย่างนั้น เหมือนกับตัดมาแปะไว้ มันจะไม่กลืนกับเขา ลักษณะนี้ เราก็อ่านดู เออ ! เข้าทำดี แต่ความจริงถ้าเราอ่านตั้งแต่ต้นมาจะรู้สึกว่าจะสะดุด เพราะฉะนั้นต้อง เชื่อความรู้สึกแรกไว้

ถาม : ยังคุยอยู่กับหลินเลยว่ เดือนหนึ่งจะตายให้ได้ เดือนหนึ่งเครียดทีหนึ่ง

ตอบ : ถ้าหากว่าเครียดลักษณะนั้นแล้วก็ควรจะสบายใจได้เลย (หัวเราะ)

ถาม : ได้มาฟังแล้วรู้สึกว่ใช่เลย

ตอบ : นั่นแหละคือการที่ท่านสงเคราะห์ พอถึงเวลาลงมานี้ถ้าหากว่าของเราเองไม่สามารถ ปรับกระแสนี้ให้ลื่นกันได้ ใหม่ๆ เหมือนกัน มันเหมือนหัวใจจะหลุดออกจากปาก ใจจะเด็นถี่ ขึ้นๆ ลักษณะของมโนเมยทิตที่ออกเต็มกำลังจะออกลักษณะนั้นด้วย มันเหมือนหัวใจมัน เต้นเร็วขึ้นๆ อะไรต่อมิอะไรข้างในมันหมุนควบเข้าๆ แล้วมันหลุดตั้งไปเลย

ถาม : แต่ตอนทุกครั้งทีหนูไปฝึกเต็มกำลังนะคะ หนูออกไป หนูรู้สึกว่หนูออกไป แต่ไม่ได้ แรงเหมือนคนอื่น หนูไปเหมือนตอนฝึกครั้งกำลังอย่างนี้คะ เหมือนขึ้นไปบนนิพพานคะ ?

ตอบ : นั่นนะถูกเลย คนที่ได้ครึ่งกำลังไปฝึกเต็มกำลังมันแทบจะไม่ติดกับใคร เพราะจิต มันเรียบแล้ว จิตมันเรียบแล้วเคยชินกับสภาพแล้ว ส่วนไอ้ที่ฝึกใหม่จะติดกันมาก

ถาม : บางคนอย่างนี้คะ พี่บ๊วยๆ

ตอบ : อย่างนั้นแสดงว่เขายังอยู่ในช่วงที่จิตกำลังหยาบมากอยู่พอจิตมันหยาบมาก อากา รแสดงออกของร่างกายมันจะรุนแรงมาก

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๕ เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมยุญญา เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๔ (ต่อ) ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : เป็นพระด้วยนะคะ ?

ตอบ : จะพระจะอะไรก็เถอะ คำว่าหยาบมากนี่คือว่าของเขาเองเขายังไม่เคยชินกับสภาพนั้น การภาวนาของเขาอาจไม่ได้ระยะนานอย่างของเรา ค่อยๆ สะสมตัวมาคนที่สะสมตัวมาลักษณะของมโนมยิทธิครึ่งกำลัง ถ้าหากว่ามันอยู่ตัวแล้วมันจะไปเรียบ แต่เราสังเกตอย่างหนึ่งนะ มันจะคล่องกว่าเดิมแค่นั้นเองจะมีความคล่องกว่าเดิม จะมีความชัดเจนแจ่มใสกว่าเดิม

ถาม : ทุกครั้งสิ่งที่ทราบเวลาไปฝึกเต็มกำลัง สิ่งที่ได้รับจากสมเด็จพระพ่อ ท่านก็บอกทำให้หนูทำงานเป็นสาธารณะกุศลทุกครั้งเลยคะ

ตอบ : ก็ทำไปซี ทุกอย่างที่ควรจะทำให้หลวงพ่อบอกไว้แล้ว ถ้าเรายังรักษาอภิญญา สมาบัติสาธารณะปฏิบัติได้จะตามสงเคราะห์เราไปตลอด เรื่องทางด้านนั้นก็ทำดู อะไรที่ทำให้เกือพระศาสนาเพื่อแบ่งเบาภาระของหลวงพ่อก็ถือเป็นงานส่วนรวมทั้งนั้นละ

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าท่านกำหนดตัวเลยใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าท่านบอกมาเหมือนเดิมทุกครั้ง ก็เป็นอันว่าโอเคแล้ว

ถาม : แต่เพื่อนซี้ๆ เขาจะได้ลาม หมอเตือนใจเข้าไปสอนเขาว่า ลูกต้องทำให้ดีนะ ลูกต้องไปเป็นครูสอนเขาต่อไป

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาจะบรูมาอย่างนั้นก็ดูด้วย บางทีมันเป็นช่วงระยะเวลาเดียว พอผ่านไปมีการเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน อย่างหลวงพ่อดีๆ ท่านรักษาโรคให้ด้วย พอรักษาไปๆ พอถึงเวลาหลวงปู่ธรรมชัยมาบิ๊บ ท่านบอกเจ้าของงานมาแล้ว ท่านหยุดเลย ต่อไปใครบิ๊บท่านไล่ไปหาหลวงปู่ธรรมชัย มันก็ดูด้วย บางอย่างมีการเปลี่ยนแปลงเหมือนกัน แต่ว่ากว่าจะเปลี่ยนก็ต้องรับหน้าที่นั้นไประยะหนึ่งซึ่งบางทีก็ยาว บางทีก็ไม่ยาวเท่าไร

ถาม : อย่างนี้แต่ละคนนี่ ถูกกำหนดหน้าที่ใช้มั๊ยคะ ว่าช่วงนี้ต้องทำอย่างนี้ ?

ตอบ : บางทีบุคคลที่โดนกำหนดมาไม่สามารถทำคุณสมบัติตัวเองให้เหมาะสมกับหน้าที่นั้นได้ ก็มีการเปลี่ยนตัวแทนไป ตัวแทนนั้นะเขยิบมันไม่ใช่ความถนัดของตัวเอง มันจะ...

ถาม : สรุปแล้วท่านจัดสรรให้เอง ?

ตอบ : มันจะมีการจัดสรรกันอยู่ ลักษณะแบบเดียวกับที่ว่ามีคำทำนายจากสมัยฝั่งลูกนิมิตที่โบสถ์วัดท่าซุงไง ว่าระยะนั้นเวลานั้นจะมีพระเป็นอย่างไรนั้น เป็นอย่างไร ช่วยงานหลวงพ่อดีอะไรได้ ถ้าเราไม่เร่งทำนะ มันจะไม่ได้ตามระยะที่ท่านบอก แต่ถ้าเราเร่งทำจริงๆ ตั้งใจทำจริงๆ ไม่ทอดทิ้ง บางทีมันจะเร็วกว่าที่ท่านบอก ยกเว้นว่าของเราเองไปตามเวลาตามระยะที่ท่านบอกพอดีเป๊ะ ก็ได้ตามจังหวะที่ท่านว่ามา

ถาม : อย่างปกติหนูก็รับใช้ศาสนาเสาร์อาทิตย์จันทร์ อย่างนี้ตลอดไม่เคยขาด แต่อยู่ๆ ต้องไปเรียนมันเหมือนเราขาดช่วงไปคะ ?

ตอบ : มันไม่ขาดหรอก เพราะว่าตัวเราเองตอนไปเป็นทหารมันก็เหมือนกับห่างหลวงพ่อกันไป แต่มันทำให้ใจเรายืดเกาะได้ดีกว่า มันเป็นการฝึกเราให้รู้จักปล่อยวาง ให้รู้จักความพอดีอะไรบางอย่างชะงัดด้วยซ้ำไป เพราะว่าถึงเวลาแล้ว สมมติผ่านเวลาไปหนึ่งปีหรือสองปีเราก็จะรู้สึกได้ว่า เออ...จริง ๆ แล้วหน้าที่มันสำคัญทั้งทางโลกทางธรรมนะ ถ้าหากว่าเราทุ่มเทแต่ว่าทางธรรมอย่างเดียวโลกมันก็ซ้ำ ถ้าหากว่าเราทุ่มเทโลกอย่างเดียวธรรมมันก็เสียหาย เราอาจจัดระเบียบความพอดีตัว **มัชฌิมาปฏิปทา** ของเราขึ้นมาได้อีกชะงัดด้วยซ้ำไป

ถาม : ถ้าอย่างนี้ เรารวังกำลังใจของเรา แต่หนูก็ (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ทำหน้าที่เฉพาะหน้าที่ของตัวเราให้ดีที่สุด นั่นแหละ ถ้าทำอย่างนั้นก็โอเค เพราะว่าทุกสิ่งทุกอย่างของเราในปัจจุบันนี้เราต้องทำให้ดีที่สุด ถ้าเราทำปัจจุบันดีอนาคตมันดีแน่นอนใครเขามีโอกาสให้ทำ เราก็ไม่หนากับเขาถึงเวลาเรามีโอกาสเราก็กลับไปทำหน้าที่เดิม

ถาม : บางครั้งก็น้อยใจว่าทำไมเราถึงทำบุญน้อยอย่างนี้ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่ต้องไปน้อยใจเลย สมัยที่เป็นทหารมันฝึกกลางวันฝึกกลางคืน โอกาสจะไปหาหลวงพ่อดีแต่ละครั้งยากเย็นแสนเข็ญกว่าจะลาหยุดได้ ตอนนั้นรู้สึกว่าการคิดถึงหลวงพ่อดีจะขาด ดีนดีทำ กว่าจะได้นอนนะสามทุ่ม แล้วสี่ทุ่มเขาเป่านกหวีดให้ไปฝึกวิธีรบกลางคืนอีกกว่าจะนอนดีสอง เท่ากับว่ามีเวลานอนติดต่อกันจริงๆ คือช่วงดีสองถึงตีห้า เราเองก็ยิ่งสละเวลาพอดีสามลูกขึ้นมาภาวนา เพราะว่าหลวงพ่อดอนมานานแล้วให้ทำอย่างนี้ๆ ถึงเวลามันนึกขึ้นมาได้ว่าเราต้องทำ ก็ลุกขึ้นมาทำมันจะมีตัวฉันทะตัววิริยะมากกว่าปกติชะงัดด้วย เพราะรู้ว่าตอนนี้เราห่าง ยิ่งห่างถ้าเราไม่ยิ่งเร่งปฏิบัติของเราเหมือนกับว่าไกลครูบาอาจารย์ไปเรื่อยคราวนี้ของเราช่วงนี้ก็เหมือนกับว่าเราห่างใช่ไหม ? เราห่างก็จำเป็นที่ที่เราต้องเร่งทางใจของเราให้มากกว่า อันนั้นมันเป็นงานทางกาย แต่ขณะเดียวกันใจมันเป็นสุขด้วยใช่ไหม ? คราวนี้มันก็เหลือแต่ที่เราต้องเร่งทางใจของเราในช่วงที่มันไม่ได้ไป

ถาม : แล้วอย่างนี้คนที่ไปอยู่เมืองนอก เขาไม่ยิ่งกว่าพวกเราหรือ ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ ตัวนี้แหละที่ว่าต้องลงใต้ คนใต้ที่เขาหิวพระต้องใช้คำนี้เลย คือเขาอยากจะทำให้ไปทุกเดือนเลย ประเภทอยู่ประจำได้เลยยิ่งดี แต่ว่ามันไม่ไหวเพราะหน้าที่ของเรามันมีอยู่ ในเมื่อของเขาเองโอกาสเขาน้อย ถึงเวลาเขาขอบโกยเต็มที่ สังเกตว่าเวลาหลวงพ่อกันไปต่างประเทศฝึกกรรมฐานให้ พวกนั้นจะได้ง่ายใช่ไหม ? พวกทางใต้ก็เหมือนกัน มาแต่ละคนนี่เวลาถามปัญหาธรรมนี่ ไร้เราตกใจ เขาทำได้ขนาดนี้เขี้ยวหรือ คือของเขาเอง เขาอยู่ลักษณะที่ว่าต้องเร่งชวนขายให้มาก เพราะว่าโอกาสใกล้ครูบาอาจารย์มันน้อย เมื่อวานนี่ก็มาที่นี้คณะหนึ่ง มาจากยะลาบอกว่าแวะมาก่อน เตียวจะไปวัดท่าซุง ไปร่วมงานสะเดาะเคราะห์ เป็นเรา เราจะมีอารมณ์นั่งรถเป็นพันๆ กิโลเมตรอย่างเขามั้ย ? แล้วแต่ละคนอายุไม่ใช่น้อยๆ อย่างลุงสุชาติ อย่างป้าบุญเรือนอย่างนี้แต่ละคนนี่อยู่ในระดับเลยเกษียณแล้ว ยังอุตสาห

ชวนชวยมาต้องชมกำลังใจของเขามันถึงจริงๆ ขณะเดียวกันพวกเรานั้นอยู่ใกล้กลายเป็น หนูดกถึงข้าวสารกินเมื่อไรก็ได้ เลยไม่ได้กินซั๊กที่ มันต้องเร่งแบบของเขาทำเหมือนกับว่า เรามีสวันวันเดียวนะ ทำแบบวันนี้มีวันเดียวนี่ก็ออกมัยว่าทำอะไรบ้าง ฟรุ้งนั้นมันไม่มี ถ้ามัน ตายวันนี้เราเกาะนิพพานไม่ได้มันขาดทุนนี่

ถาม : บอกให้ทรงกำลังใจนี้แสดงว่าช่วงนี้ก็ยังทำอยู่ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ตลอดเวลาทุกวัน ยิ่งห่างพระยิ่งต้องทำให้หนัก

ถาม : แล้วอย่างการพูดจានี้เป็นของเก่าติดมาตั้งแต่อดีตชาติหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : มันก็มีที่ติดมาด้วย ตัวอย่างซั๊ก ก็**พระปิลินทวัจฉะ** พระปิลินทวัจฉะท่านเกิดเป็น พราหมณ์ติดต่อกันมาตั้งแต่ ๕๐๐ ชาติ พราหมณ์เขาถือว่าเป็นชาติตระกูลที่สูงมากใช่ไหม ? ก็เห็น คนอื่นตำหนิตถุติตปากคำว่าไอ้ถ้อย ถึงเวลาถามมาก็ ไปไหนมาไอ้ถ้อย...อย่างนี้ ถ้าตัวเอง เป็นพราหมณ์อยู่มันไม่เป็นไรคราวนี้มาบวชเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา คนโกนหัวนี้สมัยก่อน เขาถือว่าเป็นคนจัณไร แล้วไปพูดลักษณะนั้นกับเขา เขารับไม่ได้ เขาก็ตำคินเอา มันเลยกลายเป็น โทษกับเขาไป ตอนหลังท่านเลยไปอยู่ปากกลายเป็นที่รักของเทวดา

ถาม : เพราะอะไรเจ้าคะ ?

ตอบ : ท่านเองท่านเป็นพระอรหันต์อยู่แล้ว เป็นที่รักของเทวดาก็เพราะว่าเทวดาอยากจะให้ อยู่ ก็พลอยได้รับความเยือกเย็นไปด้วยจากท่าน ท่านเมตตาสั่งสอน แต่ว่าเวลาอยู่กับคนท่าน ลำบากเพราะท่านไปติดปากตรงจุดนั้น คนเขาไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่า ท่าน เป็นพราหมณ์ติดต่อกันตั้งแต่ ๕๐๐ ชาติคำนี้มันติดปากมาแล้วแก้ไขไม่ได้หรอก

ถาม : บางคนก็ปากหวานนะคะ พูดอะไรก็ โห...เหมือนไม่รู้พูดมาจากไหน ทำไมพูดดีจัง

ตอบ : ปากหวานระวังกันมันจะเปรี้ยว (หัวเราะ) แต่ว่าอย่างที่โบราณเขาวานนั้นแหละ **อันอ้อย ตาลหวานลิ้นแล้วสิ้นซาก แต่ลมปากหวานหูไม่รู้หาย** ใช่ไหม ? ปิยวาจาพูดดีเข้าไป ใครมันก็รัก

ถาม : อย่างลูกสาวนี่ตอนเล็กๆ นะคะเขาไป เหมือนไปวัดก็ไปด้วยกันแม่ลูกสามคน พอโตนี้ ชวนแกก็ไมยอมไป ไม่ทราบพอจะแนะนำอุบายอะไรได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องอุบายหรอกจ๊ะ คือว่าเราเป็นแม่เราก็กทำของเราไป หลวงพ่อท่านเคยบอกไว้ชัดแล้วว่า **คนต้นตรงกลางคิดเตี้ยปลายมันก็ตรง** พื้นฐานเก่าเขามี เหตุปัจจัยของการสร้างความดีของเขานี้แม่ให้ไว้เยอะแล้ว เตี้ยพอถึงเวลาพอเขาเกิดกระทบกระเทือนอะไรด้านจิตใจ เขาลี้นเข้ามา ดีไม่ดี ไปได้มากกว่าเราเสียอีก

ถาม : นั่นคือลูก แต่สามีล่ะคะ ?

ตอบ : สามีนี้แม่แก้ตัดยาก (หัวเราะ) พยายามช่วยเขามากที่สุด เท่าที่ทำได้แล้วกัน

ถาม : เหล้ายังกินเหมือนเดิมเลยคะ

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก คนกินเหล้าไม่ใช่คนเลว จำไว้ ตอนเหล้าเข้าปากส่วนใหญ่อารมณ์ดี อยากรดอะไรต้องรีบขอตอนนั้น (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างเวลาเขากินเหล้าจะคะ บอกว่า พ่อ...แม่จะไปทำบุญนะเอาเงินฝากแล้วก็

อธิษฐาน ตรงนี้มันจะไม่พร่องไปหรือคะ ?

ตอบ : ก็พร่องบ้าง ก็ทำบุญแบบอสุไร อสุไรนี้เป็นเทวดาชนิดหนึ่ง แต่ว่าอันนั้นของท่านทำบุญ ท่านพร่องตรงที่ว่ามักจะชี้ไกรธ ทำบุญผสมโทสะเลยเป็นอสุรของเราเองก็อาจเป็นประเภทพวกเดียวกับอสุรินทราหูไง เขาบอกว่าราหูชี้เมา จริงๆ เทวดาเขาไม่ได้ชี้เมา คนไปว่าท่านเองต่างหาก เป็นเทวดาถ้าไม่มีศีลก็เป็นเทวดาไม่ได้ใช่ไหม?

ถาม : แต่อย่างนี้เขาก็ได้บุญใช่ไหม ?

ตอบ : ได้อยู่ เพียงแต่ว่าส่วนที่ควรจะได้เต็มมันก็พร่องไปหน่อย เพราะว่าวัตถุทานบริสุทธิ์ใช่ไหม ? ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์ เจตนาบริสุทธิ์ คราวนี้ว่า ผู้ให้ขาดความบริสุทธิ์ไปนิดหนึ่ง แล้วถ้าอีกสามส่วนบริสุทธิ์ก็อาจเหลือซักเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไร

ถาม : เวลาหนุนชวนเขาทำบุญ ถ้าเป็นวัดอื่นก็ไป แต่ถ้าเป็นวัดทำซุง เขาบอกไม่เอาละ ก็เพิ่งทำไปแล้วนี่ ผากไปตั้งนานแล้ว ทำอะไรกันอีกบ่อยๆ จะปฏิเสธกันที่อย่างนั้นะเจ้าคะ

ตอบ : มันอาจอยู่ลักษณะบางที่ เขาได้ข่าวว่าวัดรวยแล้วอะไรอย่างนี้ มีเยอะนะที่เขาบอกว่าวัดนี้รวยแล้ว แล้วทำไมไม่ไปทำที่วัดอื่นบ้าง โดยที่เขาเองก็ไม่ได้รู้เกี่ยวกับเรื่องเนื้อหาของมันเป็นอย่างนี้ เรื่องเนื้อหาของบุญจริงๆ แล้วสำคัญมาก น่าจะมีตัวอย่างของ อังกระทะเทพบุตร กับ อินทกะเทพบุตร ให้เขาได้ฟังบ้าง จะได้ว่าที่ตัวเองทำนะเหน้อยแทบตายตั้งสองหมื่นปีทั้งกลางวันทั้งกลางคืนมีผลอยู่กระจุ๊งหนึ่ง ขณะที่อินทกะเทพบุตรตักบาตรครั้งเดียวในชีวิต กลายเป็นเทวดาที่มีศักดิ์านภาพที่สุดของดาวตึงส์ นั่นเพราะเนื้อหาของบุญ คราวนี้คนพูดที่เขาเองขาดปัญญาตรงจุดนี้ เขาก็จะไม่เข้าใจ ทำไมต้องไปแต่วัดทำซุง ที่อื่นไม่ไป ที่อื่นไปก็จะเหมือนกับที่ติดต่อกลิฐให้เขาเนี่ย พอโยมรู้ว่าความประพฤติเป็นอย่างนี้เขาเลยละ เขาถึงขนาดที่จะเปลี่ยนแต่คราวนี้จะเปลี่ยนไม่ได้ รับปากเขาไว้แล้ว

ถาม : ถ้าอย่างงี้เราจะใช้อธิษฐานบารมีได้มั๊ยคะ ขอ พระ พรหม เทวดาทั้งหมด ขอให้ช่วย دلใจสามมี ถ้าไปทำบุญที่ไหนขอให้อย่าขวางขอให้คล้อยตาม ?

ตอบ : อย่างนี้มันได้อยู่ แต่ว่ามันต้องดูช่วงกุศลกรรม อุกุศลกรรมด้วย ถ้าเป็นช่วงที่กุศลกรรมส่งผลมันจะมีผลทันทีตามที่เราร้องการเลย แต่ถ้าหากว่าบางช่วงอกุศลกรรมเข้าปุ๊บนี้เขาจะเห็นผิดเป็นชอบอีกเหมือนเดิมอย่างนี้อ่าไปตำหนิกัน เพราะว่าของเขาเองถ้าหากว่าปกติธรรมดาเขาไม่เป็นอย่างนั้นหรือ มันเป็นการดลจิตดลใจจาก กิเลส ตัณหา อุกุศลกรรมอะไรต่างๆ นานา มันพาให้เป็นไปถ้าหากว่าเขาไม่ก็บอกว่า โอเคไม่เป็นไรหรอก แม่ทำเองแล้ว ก็ช่วยโมทนาด้วยอะไรก็ว่าไปเลย

ถาม : .....

ตอบ : อยู่ที่จิตใจใสสะอาด ถ้าจิตใจเรามีการใสสะอาดจริงๆ เรามีเงิน ๑๐ บาท เราทำบุญ ๑ บาท นี่ถือว่าเยอะนะ ๑๐ เปอร์เซ็นต์แล้วใช่ไหม ? แต่ถ้าคนทำบุญ ๑๐๐ บาทแต่มันมีเงิน ๕๐ ล้านบาทอย่างนี้การใสสะอาดมันน้อยกว่า เพราะฉะนั้นจำนวนเงินไม่สำคัญ สำคัญที่จิตใจใสสะอาดเป็นการตัดความโลภ ถ้ามีจิตใจใสสะอาดเป็นการลดความตระหนี่ถี่เหนียว มีน้อย

ทำน้อยในสายตาคนอื่น แต่จริงๆ แล้วในสายตาของเรา เราต้องใช้กำลังใจในการเสียสละมาก คนที่มีเป็น ๑,๐๐๐ ล้านควักมาทำบุญ ๑ ล้าน ขณะที่เรามี ๑๐ บาท ควักทำบุญ ๑ บาท ใครจำนวนมากว่ากันถ้าคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ ? เพียงแต่ว่าคนที่มีความทำมาก เรามีน้อยทำน้อย สมมติว่าถ้าทำสังฆทานด้วยกันจะไปเกิดเป็นมหาเศรษฐีเหมือนกัน แต่ว่าคราวนี้มหาเศรษฐี มีทรัพย์อย่างต่ำ ๘๐ โกฏิ คงประมาณ ๘,๐๐๐ ล้านในปัจจุบัน ถ้ามีทรัพย์ ๘๐ โกฏิของเขาจะมีมากกว่าเรา แต่ว่าต่ำสุดนั้น ๘๐ โกฏิ

ถาม : แล้วพวกนักการเมืองที่เขาคอร์รัปชั่นแล้วตายไปจะเป็นยัง ?

ตอบ : อันดับแรกถ้าจิตใจเศร้าหมองลงนรกก่อนตามโทษที่ตัวเองทำมาสารพัดสารเพ แล้วโทษคอร์รัปชั่นนี้จะมีในยมโลกีนรกคือนรกเล็กๆ ชุมหนึ่งที่มีคิดบัญญัติต่างหาก พวกคอร์รัปชั่นนี้จะตกขุมที่เรียกว่า ปิสสกะปะพพตะนรก จะเป็นนรกภูเขาเหล็กแดงโรยเลนระกิ้งมาทับป่นเป็นแป้งเลย พอภูเขาถล่มผ่านไป ลมกัมมัชชวาทพัดมากก็พ่นคืนมาเป็นตัวเป็นตนใหม่ กี่วงหน้ต่อให้เขาไล่ทับต่อไป

ถาม : ดินแดนนรกกับดินแดนสวรรค์มีจริงไหม ?

ตอบ : อุตสาห์เล่ามาขนาดนี้แล้วยังถามอีก มีจริงๆ จะ นรกสวรรค์จะไม่มีเลยถ้าไม่มีใคร ทำความดีความชั่ว สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อรองรับการกระทำของเราเอง เราทำชั่วมากๆ แดนนรกเกิดขึ้นมารับ ทำชั่วน้อยลงแดนเปรตขึ้นมารับ ทำชั่วน้อยลงไปอีกนิตหนึ่งแดน อสุรกายเกิดขึ้นมารับ ทำชั่วน้อยลงไปอีกก็แดนสัตว์เดรัจฉานเกิดขึ้นมารับ เป็นผู้ที่ศีลห้า ทรงตัวก็เกิดเป็นมนุษย์ แดนมนุษย์มีรองรับอยู่เห็นๆ แล้วใช้ไหม ? มีศีลบริสุทธิ์มีความดี ทรงตัวก็เกิดเป็นเทวดามีแดนเทวดารองรับอยู่ ถ้าสร้างฉานสร้างสมาบัติได้ก็มีแดนพรหม ทำดีถึงที่สุดหลุดพ้นจากวิภวาก็มีแดนนิพพานรองรับอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมาจากการกระทำของเราทั้งหมด ถ้าไม่มีการกระทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็ไม่มี เท่ากับว่าเราสร้างขึ้น มาเองแท้ๆ เลย ตอนเราสร้างนี้ไม่เคยนึกเลยว่าสร้างได้นากลับขนาดนั้น

ถาม : หนูเคยฝันถึงทวดหนูนะคะ ตอนนั้นฝันบ่อย ฝันดีด้วยแล้วก็บอกห่วยด้วย ตอนนี้อย่าไม่มาแล้ว หนูฝันครั้งสุดท้ายว่าเขาพาหนูไปเที่ยวเป็นบ้านทรงไทย เขาลากคอเพื่อน เขารู้ว่า หนูกลัวเขาก็ลากคอเพื่อนหนูไป หนูก็ไป แล้วก็ตื่นขึ้นมา หลังจากนั้นเขาก็ไม่เข้าฝันหนูอีก

ตอบ : ที่อยากให้เราเข้าฝันนี้ คิดถึงทวดหรือว่าอยากได้ห่วย

ถาม : เปล่าค่ะ ถ้าหนูมีเรื่องอะไรหรือว่าไม่สบายใจหนูก็จะจตุรูปคุย

ตอบ : ก็ดันไปจตุรูปเรียกเขา เขาก็มามาแล้วก็กลัวเลยต้องลากคอคุยกัน ไม่ได้เรื่องเลย ยิ่งมาง่ายเท่าไรแสดงว่าอานุภาพของท่านมากเท่านั้น ผู้ที่อานุภาพมากนี้ขอให้ท่านช่วยมันก็เรื่องยากกลายเป็นเรื่องง่าย

ถาม : เวลาพระเสียใจมากๆ พระทำยังไงคะ ?

ตอบ : ถ้าพระจริงๆ เขาไม่เสียใจหรอก มีแต่รู้เห็นว่ากรรมตาของโลกเป็นอย่างนั้น เราเรียกว่า ปลงกรรมสังเวช แต่ว่าถ้าไม่ใช่พระนี่ร้องให้อยู่ เอ๊ะ ! ไม่แน...ถ้าเป็นพระอย่าง

พระโสดาบันนี้ยังร้องให้อยู่นะ แต่ถ้าพระสภิกาคามีขึ้นไปนี้ชักตายด้านแล้ว ไม่ร้องกับใครง่าย ๆ หรือเรื่องกระทบใจมีน้อย

ถาม : แล้วเวลาเราเสียใจเราจะทำยังไงดีล่ะคะ ให้มันหมดความเสียใจจริงๆ ?

ตอบ : อาละวาด ร้องไห้ ดิ้นโครมๆ เอาให้มันสะใจ ความจริงเราเสียใจมาก ๆ แล้วเราก็บอยู่ เป็นผลร้ายเหมือนกันนะ เพราะฉะนั้น ระบายมันออกมาให้เต็มที่เลย ถ้าร้องไห้กลัวคนเห็นก็ เข้าห้องน้ำเปิดน้ำแรงๆ อาบน้ำไปร้องไห้ไปไม่มีคนรู้ ออกมาหน้าใสมาเชียว ถามว่าเป็นอะไร ตาแดง เมื่อกี้สระผมอยู่เข้าตา (หัวเราะ) ความจริงถ้าพิจารณาเป็น เห็นความไม่เที่ยง ความ เป็นทุกข์ ความไม่มีอะไรเป็นเราเป็นของเราได้ จิตยอมรับจริงๆ มันก็เลิกเสียใจ

ถาม : แล้วดวงชะตานั้นมีจริงไหมคะ ?

ตอบ : ดวงชะตาดีก็คือบุญกรรมที่เราทำมาส่งผลให้ เราทำความดี ผลดีก็ส่งผลให้เราเจริญ รุ่งเรืองให้ร่ำให้รวย ให้มีโชคมีลาภ แต่เราทำชั่ว มาถึงเวลาก็ทำให้ตกต่ำเคราะห์ร้าย ต้องรับใน เรื่องที่มันไม่ดีต่างๆ ที่มันประกอบกันเข้ามา ช่วงของบุญของบาป มันสลับกันมาให้ผล ถ้าบุญ ขาดช่วงลงบาปก็เข้าแทรก ถ้าหากกำลังบาปอ่อนตัวลงกำลังบุญก็ไล่บาปพ้นไป ความดีก็สลับ กลับคืนมาใหม่ คราวนี้พวกบรรดาพราหมณ์นั้นเขาเก็บสถิติมาเป็นพันๆ ปี เขาช่างสังเกต เขา สังเกตว่าคนที่เกิดวันนี้เวลานี้ที่มันใกล้เคียงกันนั้นถึงเวลาเท่านั้นๆ ผลดีผลร้ายจะเกิดขึ้นกับเขา คนที่เกิดใกล้เคียงกันแสดงว่าบุญบาปใกล้เคียงกันมันก็เลยสามารถที่จะสรุปลงมาเป็นตำราได้ ว่าดวงชะตาของแต่ละคนเป็นอย่างไร แต่ว่ามีโอกาสผิดพลาดมาก ถูกเต็มที่ได้ไม่เกิน ๘๐% แล้วอีกอย่างหนึ่งตัวที่ผันแปรดวงชะตาได้ดีที่สุดก็คือกำลังของความคิดสูงๆ อย่าง ทาน ศีล ภาวนา ๓ ตัวนี้ ถ้าเรามีการให้ทานเป็นปกติ รักษาศีลเป็นปกติ เจริญภาวนาเป็นปกติ ผล ของดวงชะตาหรือบุญกรรมในอดีตส่วนใหญ่ที่เป็นผลบาปที่เราเรียกว่ากรรมให้ผลได้ไม่เกิน ๒๕% ถ้าคนประเภทนั้นหมอดูจะทายผิดประจำ เขาเรียกว่าพวกนอกเหตุเห็นผลเกินตำรา มี หมอดูอยู่คนหนึ่งเก่งมากเลยเป็นชาวพม่า ตอนสมัยหลวงพ่อดุดตมะ ยังบวชเณรอยู่ไปให้ หมอดูทำนายดวงชะตา หมอดูดวงชะตาของหลวงพ่อดุดตมะแล้วบอกว่า ของท่านไม่สามารถ จะทำนายได้ ถามว่าทำไม ท่านบอกว่าดวงชะตาของท่านเกินตำรา ไม่มีบอกเอาไว้ มันจะไป ทายพระอรหันต์ (หัวเราะ) ใช่ไหม ? ตำราบอกไม่ถึงเพราะว่าหลวงพ่อดุดตมะท่านเป็นพระดี ถึงที่สุดแล้ว ตอนนั้นยังเป็นเณรอยู่นะแต่ว่าภายหลังท่านปฏิบัติปฏิบัติชอบจนกระทั่งกลายเป็นพระดีที่สุดแล้ว หลวงพ่อท่านเคยบอกไว้ว่าหลวงพ่อดุดตมะเป็นพระวิฆาสาม ในเมื่อ เป็นพระดีขนาดนั้นตำรามันว่าไม่ถึง เขายอมรับว่าตำราเขาไม่ถึง แต่เขาดูแม่นยำจริงๆ พวกนี้ ส่วนใหญ่แล้วน่าจะจะมีทิพจักขุญาณด้วย ถ้าลำพังยึดตำราอย่างเดียวคงรู้ไม่ถึงขนาดนี้

ถาม : ไสยศาสตร์มีจริงไหมคะ ?

ตอบ : จริงจะ แต่พวกนี้เราไม่ต้องกลัวเขาเลย ถ้าเราภาวนาอารมณใจทรงตัวแต่เกิน อุปจารสมาธิ เขาเรียกว่า อุปจารฌาน คือใกล้ความเป็นปฐมฌาน ถ้าอารมณใจทรงตัวแค่นั้นเองเขาทำอะไรเราไม่ได้หรอก แต่ว่าอารมณนั้นต้องทรงตัวตลอด ถ้าคลายตัวลงแล้วเขาจ้อง

เล่นงานอยู่ก็มีโอกาสพลาดได้ ให้หาวัตถุมงคลที่เรามั่นใจติดตัวไว้ อย่างติด สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี หรือแม่ก็หลวงพ่อบุญรอด หลวงพ่อสมเด็จเจ้าคุณเจ้า ก็น่าได้แน่นอนเลย แต่ต้องอาราธนาทุกวัน ตั้งใจสวดมนต์อาราธนาขอขมาพระคุ้มครอง พวกนี้ทำมาก็ดีกันไปเอง

ถาม : แล้วอย่างนี้เสน่ห์ยาแฝดก็มีจริงสิคะ ?

ตอบ : มีจริงๆ จะ พวกนี้เป็นวิชาดำ แขนงจะไม่ได้อยู่ในสายตาของนักปฏิบัติเลย นักปฏิบัติแค่ภาวนาอารมณ์ใจทรงเป็นปกติแค่เดินผ่านบางที่มันสลายไปเลย เป็นวิชาการขั้นต่ำ แล้วข้อห้ามมันเยอะ ห้ามกินผัก กินแพง กินน้ำเต้า กินผักกะเจต โอ๊ย...ของอร่อยทั้งนั้นสารพัดที่มันจะห้าม ห้ามลอดใต้ถุนบ้าน ห้ามลอดราวผ้า สมัยนี้ไปอยู่คอนโด ๒๐ ชั้นมันลอดไปที่ชั้นละก็เจิงนะสิ เพราะฉะนั้นพวกนี้ไม่ต้องกลัวหรอก ข้อห้ามเขาเยอะมันเสื่อมสลายได้ง่าย แต่ว่าถ้าดวงชะตาของเรามาหนักส่วนของอกุศลกรรมให้ผล บางทีตรงจังหวะเขาเผ่งเราพอดีมันก็อาจจะโดนได้เหมือนกัน ถ้าโดนเข้าวิธีแก้ไขก็คือว่าหาผู้ที่ทรงความสามารถทรงสมาธิทรงสมาบัติได้เป็นประจำที่เรามั่นใจ จะเป็นพระเป็นชมราวาสก็ได้ ให้เขาทำน้มนัดด้วยพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ คือ อิติปิโส สวากขาโต สุปฏิปันโน ขออาราธนาขอมิให้ช่วยทำลายไสยศาสตร์ เสร็จแล้วกินหรืออาบก็ได้ หายเลย ฟังดูแล้วก็ง่ายไม่เห็นน่ากลัวเลยนะ

ถาม : ผู้ใหญ่แนะนำว่าให้ขอขมาพ่อแม่

ตอบ : ก็ดี แล้วไง ? ควรจะทำ

ถาม : แต่ว่าไม่รู้จะทำวันไหน ?

ตอบ : วันนั้นก็ดี วันนั้นวันวิสาขบูชา กัดฟันเดินเข้าไปพร้อมกับพวงมาลัยพวงสวยๆ หนึ่งพวงกราบแท้งามๆ บอกว่าคุณพ่อเจ้าขา ความผิดทั้งหมดที่ลูกได้ล่วงเกินมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ขอให้อภัยโทษกรรมให้ลูกด้วยนะ ลูกรู้ตัวแล้วว่าสิ่งที่ลูกได้ทำลงไปนั้นมันไม่ค่อยดี ต่อแต่นี้ไปจะตั้งใจทำดี จะเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ต่อไป ทำไม่ยากหรอก ตอนแรกมันจะเขินจะอายถ้าทำได้สักทีนะ เรื่องอื่นเรื่องเล็ก

ถาม : กลัวพ่อเขาไม่เหมือนเดิม

ตอบ : ถ้าหากว่ามันเป็นกรรมที่เนื่องกันมาให้เป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้าท่านอภัยปากอโหสิกรรมให้กระแสนั้นจะขาดลงเลย แล้วทุกอย่างจะดีขึ้น ยังไม่ได้ทำแล้วไปกลัวซะแล้ว

ถาม : หนูรู้ว่า...(ไม่ชัด)...ย่าหนูเขามีสลูกอยู่ ๓ คนก็มีพ่อหนูหนึ่งในนั้น พ่อหนูก็ส่งเงินไปให้ย่าทุกเดือน แต่ว่าอีก ๒ คน ไม่ส่งให้เลยแล้วเขาก็ไม่เคยมาดูแลด้วย ภาวะที่บ้านให้เป็นหน้าที่ของหนูหมดเลย

ตอบ : ดีแล้วใจเราจะดีบุญเยอะ

ถาม : ไม่ใช่ค่ะ หนูอยากทำไปก็ได้ให้เขาสนใจ จะได้ไม่ต้อง...(ไม่ชัด)...เวลาเขามาหาเรามีความสุข

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นเรามีเวลาไปหาเขา

ถาม : ไม่ได้ค่ะ คือ ย่าเขาพิการ

ตอบ : อ้อ..พิการ เป็นอะไร ?

ถาม : เป็นอัมพฤกษ์ค่ะ

ตอบ : เป็นอัมพฤกษ์ใส่รถเข็นไป

ถาม : รลิ่ง...(ไม่ชัด)...

ตอบ : นั่นแหละ เสร็จแล้วก็ไปบอกเขาว่านี่ขนาดยาพิการยังมาเยี่ยมเขาเลย แล้วของเราดีจจะไม่ใช่เยี่ยมบ้างหรือะ

ถาม : คนที่อยู่บ้านติดกันเขาไม่ค่อยมาว่านายสูงสิงอะไร เงินทองแต่ก่อนก็ให้เดือนละ ๕๐๐ บาทอย่างนี้ นี่ไม่ให้เลย แล้วก็ไม่เคยสนใจอะไรเลยคะ หลวงพ่อคะเขาเป็นยังไง ?

ตอบ : ปล่อยวางได้ดีมากเลยนะ แสดงว่ากำลังใจดี แต่เสียไปหน่อยตรงที่ว่าไม่สนใจบุพการีของตัวเอง

ถาม : กรรมของคนที่ไม่สนใจพ่อแม่จะเป็นยังไงคะ ?

ตอบ : ต่อไปตัวเองก็ไม่ได้รับความสนใจไปด้วย

ถาม : มันใจมากไหมคะ ?

ตอบ : เท่าที่เห็นมากรรมที่ทำกับพ่อแม่เห็นผลทันตาทุกรายทันทีที่มีลูก โดนบ้าง ทำอะไรไว้กับพ่อแม่มันนี่ แหม...ได้คืนเยอะกว่าเดิม มีกรรมอันนี้แหละเท่าที่เห็นมาว่า มันทันตาในชาติปัจจุบัน พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกๆ จะใช่ไหม ? ไม่มีใครหรอกที่จะรักจะห่วงเรายิ่งกว่าพ่อแม่อีกแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างท่านทุ่มเทให้กับเราได้แม้กระทั่งชีวิต กว่าเราจะเกิดมาได้แม้เองก็แทบจะล้มประดาตาย กว่าจะเลี้ยงโตมาได้ไม่รู้ว่าพ่อเราเห็นดีเห็นชอบเท่าไร ทุกสิ่งทุกอย่างท่านหามาให้เราตลอด เท่ากับว่าท่านให้เราทั้งชีวิตเลย เพราะฉะนั้นบุญคุณของท่านมันนับไม่ได้ ไบรอนท่านว่า เอาโลกเป็นปากกา เอาฟ้าเป็นกระดาษ ยังเขียนไม่หมดเลย เพราะฉะนั้นคนที่ทอดทิ้งพ่อแม่ ไม่เลี้ยงดูพ่อแม่ ต่อไปเขาเองก็ต้องเจอกรรมอย่างนั้นบ้าง แล้วพอลูกหลานทอดทิ้งเขาเมื่อไหร่เขาจะนึกถึงจุดนี้ ของเงินเขามีนิทานเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับว่าลูกเห็นว่าพ่อแม่แก่แล้ว ทำประโยชน์อะไรไม่ได้แล้วนอกจากอยู่กินไปวันๆ หนึ่ง ก็จัดแจงหาคะลามาส่งให้บอกให้ไปขทาน ที่นั่นคนแก่คนเฒ่าก็อย่างว่า เสียใจแต่ว่าลูกไม่เลี้ยงก็ไม่รู้จะทำอะไรก็ไปยึดอาชีพขทานปรกกว่าตัวลูกนั้นนะเขาก็มีลูกเหมือนกันแต่ลูกยังเล็กอยู่ อยู่วันหนึ่งก็เห็นลูกมันนั่งขัดกะลาเล่นอยู่ก็ถามว่า ทำอะไรนะลูก ? เขาบอกว่า เตรียมกะลาไว้ถ้าพ่อแม่แก่จะให้ไปขทาน ตัวพ่อสะดุ้งแปดดลพบึงรู้ว่าตัวเองทำไม่ดีกับพ่อแม่รีบไปตาม ตามคืนมา นั้นยังแก้ตัวได้ทัน ถ้าแก้ตัวไม่ทันนี่เจอแน่ๆ ลูกมันเตรียมไว้ตั้งแต่เด็กจ้ะ แล้ว ถึงมันจะเตรียมแบบไร้เดียงสา ก็เถอะ แต่มันกระทบใจพ่อแม่อย่างแรงเลยใช่ไหม ? ตัวเรานี้ไม่แคล้วแน่ รีบไปตามคืน

ถาม : วันนั้นหนูฝันว่าเพื่อนหนูได้ให้พระมา เป็นพระ...(ไม่ชัด)...แล้วที่นี้หนูก็เอาไปไว้บนหนังสือนะคะ ก็วางไว้ตรงนั้นแหละคะ แล้วฝันว่าตื่นมาอีกที่พระองค์นั้นเป็นชุกชุกเหมือนขนมปังเลย

ตอบ : แล้วในฝันทำยังไง...กินเลย ?

ถาม : เปล่าค่ะ หนูก็รู้สึกเสียดาย หนูยังไม่ได้ไปทำอะไรเลย

ตอบ : ดิ้นขึ้นมามีใจแทบตายยังไม่เป็นไรเลยใช่ไหม ? นั่นท่านอาจจะเตือนว่าจะทำอะไรที่มันเหมาะสมกว่านั้น ดีกว่านั้นในการบูชาท่านก็รีบทำซะ อย่าเอาไปทิ้งไว้อย่างนั้นมันเหมือนกับว่าเป็นการปรามาสพระรัตนตรัยเดี๋ยวมันจะเกิดโทษ

ถาม : ตอนนี้อนุโลมใส่กล่องไว้แล้วค่ะ

ตอบ : หาทางไปเยี่ยมใส่ตัวไว้สิ ใช้ควบกับคาถาเงินล้าน ต้องการเงินเท่าไรก็มี อันนี้ถ้ายืนยัน สมเด็จเจ้าข้า สมเด็จหางหมากนี้จะให้ลากหนักมาก โดยเฉพาะสมเด็จเจ้าข้านี้จะถนัดทางลากเป็นพิเศษ

ถาม : ท่องคาถาเงินล้านก่อนใช่ไหมคะถึงค่อยเอาไปเยี่ยม ?

ตอบ : ไม่ต้องหรอก เยี่ยมเสร็จเอามาห้อยคอท่องคาถาเงินล้านทุกวันให้ประจำไว้

ถาม : ท่อง ๙ จบ

ตอบ : ๙ จบ ! โอ้โฮ...เยอะจัง สมัยก่อนที่อาตมาท่องนี่อย่างต่ำก็รอบหนึ่ง ๓๐๐ จบต่อวัน มันมีเยอะกว่านั้น

ถาม : พระที่เขาให้มาเขาก็แนะนำให้หนูท่องวันละ ๑๐๘ จบ

ตอบ : ดีมั๊ย ?

ถาม : หนูยังท่องไม่ได้

ตอบ : ลมใส่ ! ๑๐๘ จบมันจะเท่าไร ๙ ครั้ง ๑๒ วัน

ถาม : แล้วได้อานิสงส์เยอะไหมคะ ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ก็ได้อานิสงส์ตรงจุดที่ได้สวด อันนี้พูดเล่นจะ ถ้าหากว่าสวดมากแล้วกำลังใจมั่นคงทรงตัว ไม่ได้ทำเพราะความโลภนะจะได้ผลมากจริง แต่ต้องทำให้สม่ำเสมอจริงจัง อย่าไปทำๆ ทิ้งๆ ไม่ใช่ว่าวันนี้ ๑๐๘ จบ พรุ่งนี้เหลือ ๘ จบ ต้องทำเสมอกัน

ถาม : แล้วถ้ายอดพระกัณฑ์พระไตรปิฎก แล้วสวดมันดีไหม?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ก็ได้อนุสติในพุทธานุสสติ เพราะทุกๆ อย่างนี้ขึ้นอยู่กับอิทธิปิโสภคว สมเด็จเจ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ก็คือ พระพุทธเจ้านั้นแหละ

ถาม : .....

ตอบ : คนป่วยได้เปรียบกว่าเรามากตรงจุดที่ว่า รัก โลภ โกรธ หลง มันน้อย เหตุที่น้อยเพราะนอนแนบอยู่กับที่จะไปรักใคร่ละ จะไปโลกอะไร มันก็เอาไม่ได้แล้วนี่ อัมพาตกินอยู่อย่างนั้นจะไปโกรธใครก็คงได้แต่โกรธตัวเอง โกรธลูกโกรธหลานก็โกรธไม่ได้เพราะรักเขามากกว่า คราวนี้ที่ว่าหลงคงไม่หลงเพราะเห็นอยู่แล้วว่าร่างกายมันไม่ดี ถ้าได้รับคำสอนที่ถูกต้องไปบางทีทำใจได้นี่ดีไปเลย เพราะฉะนั้นถ้าว่าคนป่วยได้เปรียบกว่าเราตรงที่เขาเห็นทุกข์ชัดเจนเมื่อเห็นทุกข์ชัดเจนแล้วได้คำสอนของหลวงพ่อก็ไปอย่างนี้ถ้าตัดสินใจทำตามดีไม่ดี เป็นพระอรหันต์เองง่าย

ถาม : ถ้าหลงก็ไม่หลงอะไรหรอก หลงๆ ลืมๆ

ตอบ : นั่นแหละ ยิ่งจำเป็นใหญ่เลยเปิดเราฟังด้วย ย่าฟังด้วย ถ้าย่าถามว่าเปิดทำอะไรก็บอกว่าย่าหนอยากฟัง หนูชอบฟัง

ถาม : ชอบเอาหนังสือธรรมะไปอ่านให้เขาฟัง

ตอบ : คราวนี้ไม่ต้องอ่านหรอก เอาเทปดีกว่าจะได้ไม่ต้องเหนื่อยมาก ถ้าหากว่าท่านเกาะเสียงพระ เสียงหลวงพ่อย่างน้อยๆ ก็ได้ดี ถ้าทำใจได้ยิ่งได้ประโยชน์มากเข้าไปใหญ่

ถาม : เขาจะหลับท่าเดียวเลยคะ

ตอบ : ไม่เป็นไร เพราะว่าถ้าหากว่าเขาฟังแล้วกำลังใจเกาะเสียงพระแม้แต่ชนิดเดียวหลับไปตอนนั้นถือว่าทรงอนุสติเลยนะ ถ้านึกถึงพระพุทธรูปที่เป็นพุทธานุสติ เกาะในเสียงธรรมะเป็นอัมมานุสติ ถ้ารู้ว่าพระกำลังเทศน์ให้ตัวเองฟังก็เป็นสังฆานุสติ ตอนนั้นได้เปรียบมหาศาลเลย

ถาม : หนูจะทำยังไงให้เขามีความสุขมากกว่านี้ล่ะคะ ?

ตอบ : วิธีนี้แหละ ถ้าหากว่าเขาตายไปรับรองว่ามีความสุข สุขแน่ๆ เลย เพราะตายแล้วไปดี หลังจากนั้นดีไม่ตี จะมาขอบคุณคุณหลานจนหัวโกร๋นไปเลย มาเช้า กลางวัน เย็น กลางคืน รักมากเหลือเกินอุตุสำหรับส่งให้เขาไปได้ถึงขนาดนี้

ถาม : .....

ตอบ : เอาไปเติม เทใส่โอ่ง น้ำทั้งโอ่งจะได้เป็นน้ำมนต์ไปด้วย ถ้าเวลาเราจะใช้ก็ใช้ของใหม่ ถ้าเอาน้ำมนต์เก่าเททับน้ำมนต์ใหม่ไป อย่างเช่นมีน้ำในโอ่งแล้วเอาน้ำมนต์เทลงไปเป็นทั้งโอ่ง แต่ถ้าหากว่าเราเอาน้ำใหม่เททับน้ำเก่าที่เป็นน้ำมนต์ก็เป็นอันว่าจบกัน หมดอานภาพ อย่าเอาน้ำใหม่เททับน้ำมนต์ ใช้น้ำมนต์เททับน้ำใหม่ จะเดิมเรื่อยๆ เทาใหลก็ได้ ใช้ได้เรื่อยๆ

ถาม : เหมือนเติมหัวเชื้อลงไปเหอะคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นแหละ แต่ใช้น้ำมนต์เติมใส่น้ำอย่าเอาน้ำไปเทใส่ ไปเหอะ ทำซะหนอย

ถาม : (ถามเรื่องอุทิศส่วนกุศลให้เทวดา แล้วขอให้ท่านช่วย)

ตอบ : ไม่ถือว่าเป็นสินบน เพราะว่าตัวน้อยๆ มันก็เป็นตัว บัณฑิตทานมัย ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้กับคนอื่นเขา ยิ่งเวลาเดินทางนี้อาตมาทำให้ประจำ ตั้งใจว่าบรรดาเจ้าที่เจ้าทางทั้งหลายที่ปกปักรักษาตลอดเส้นทางที่ลูกเดินทางในครั้งนี่ จะเป็นอากาศเทวดา รุกขเทวดา ภูมิตูเทวดา กิติ ตลอดจนเหล่าสัมภเวสี เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานที่อยู่ตลอดสองข้างทางก็ดี กุศลบารมีได้ที่ข้าพเจ้าสร้างมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขอเธอทั้งหลายจงเมตตา จะได้รับประโยชน์ ได้รับความสุขเท่าไรขอให้เธอทั้งหลายได้รับด้วย ตั้งใจอย่างนี้แทบทุกครั้ง ต้องใช้คำว่าถ้าไม่ลืมนะ แต่ส่วนใหญ่ไม่ลืมหอก เพราะขึ้นรถภาวนาบีบนี้ก็ขึ้นมาได้ อ้อ ! เขาจะมาก็ให้เขา

ถาม : ไม่จำเป็นว่าต้องใช้ระหว่างไปต่างจังหวัด ใช้ระหว่างจากบ้านไปทำงานแบบนี้ได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้ เหมือนกันหมด ก็บอกแล้วตลอดระยะเวลาที่เราเดินทางในวันนี้อย่าตี

ถาม : หนูโดนจับบ่อย โดนตำรวจจับนะคะ

ตอบ : (หัวเราะ) ชีวิตนั้นแหละ พอถึงเวลาแล้วก็ช่วยสงเคราะห์ให้ได้ แต่ว่าไอ้ที่บอกว่าให้ช่วยสงเคราะห์นี่ โหน่นแ่นะ พอเข้าตาจนแล้วค่อยขอ

ถาม : อย่างเราถวายของในบาตรนี้เป็นพุทธรูปบูชาเลยใช่หัยคะ ? (บาตรบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ)

ตอบ : จะ โดยเฉพาะถวายทองคำบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ท่านลุงพระยายมเคยบอกไว้ว่า บุคคลที่เคยถวายทองคำบูชาพระบรมสารีริกธาตุ ถ้าไม่ทำอนันตริยกรรมทั้งห้า คือ ไม่ฆ่าพ่อแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าถึงห้อพระโลหิต และทำสังฆเภท คืออยู่สงฆ์ให้แตกกัน ไม่ว่าอย่างไร ก็จะพยายามตั้งใจให้หนักถึงความดีให้ได้ในวาระสุดท้ายของชีวิต ให้ไปรับกรรมดีก่อน แต่ถ้าหากว่าเราไปทำอนันตริยกรรมห้าอย่างนี้เข้า ท่านอยากจะช่วยก็คงช่วยไม่ไหว ดูอย่างเมณฑกเศรษฐี ถวายทองคำทำปึกปั้นบูชาพระรัตนตรัย อันนั้นเขาเกิดมาชาติใหม่นี้รวยจนนับไม่ได้เลย แก้ว แหวน เงิน ทอง นับไม่ได้เลยคนอื่นเขา ต้องใช้ดวงเอา เป็นเกวียนๆ ว่ามีกี่เกวียนไ้ประเภทที่บาทก็สตางค์ไม่ต้องนับเลย คราวนี้ของเรา เราถวายบูชาโดยตรง ถวายบูชาโดยตรงอันยิ่งใหญ่มาก ถึงเวลาท่านให้พรไว้อย่างนั้นก็กลายเป็นว่า ท่านจะพยายามช่วยให้เราไปรับความดีก่อน พอถึงเวลาที่เราไปรับความดี กุศลเต็มทั้งหมดที่เคยทำมาจะเป็นตัวส่งผลให้เราอยู่ที่นั่นในระยะเวลาที่ยาวนาน ช่วงนั้นถ้าไม่รู้จักต่อความดีก็สมควรลงใหม่ (หัวเราะ) ส่วนใหญ่พอขึ้นไปแล้วก็หนักันสุดขีดไม่มีใครเขาอยู่กันหรอก

ถาม : หลวงพี่พักก็โหมงคะเนี่ย ?

ตอบ : สามทุ่ม

ถาม : ทุกครั้งเลย ?

ตอบ : ทุกครั้งจะ จะนั่งยาวประมาณเจ็ดโหมงไปลุกเอาสามทุ่ม ส่วนใหญ่เขามากันตั้งแต่ตีห้ากว่า หกโหมงเขามากันแล้ว พวกที่มาเลี้ยงอาหารเช้า เราเองมันจำเป็นต้องตื่นตามเวลา เพราะว่าต้องทำวัตรสวดมนต์ของเราก่อน งานพระทิงไม่ได้ หลวงพ่อท่านเคยเตือนเอาไว้ว่า การสวดมนต์ กรรมฐาน บิณฑบาต เป็นงานของพระ งานอื่นถึงสำคัญขนาดไหนก็ตาม เมื่อถึงวาระเวลาให้วางงานนั้น แล้วมาทำงานนี้ก่อน ท่านบอกว่า ถ้าหากว่าพวกแกตั้งใจสวดมนต์ทำวัตร อยู่ต่อหน้าพระพุทธรูป ปากสวดปาวๆ อยู่ใจมันจะคิดชั่วขนาดไหนมันคงทำไม่ได้หรอก คืออย่างน้อยๆ เราก็ประเภทได้ดีอยู่แป็บหนึ่งละ (หัวเราะ) นั่นละสะสมความดีทีละนิดทีละหน่อยเดี๋ยวก็เต็มไปเอง ลักษณะนั้นแหละคือท่านบังคับให้ดี ก็มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อกับท่านมา ท่านสั่งงานสามข้อ มีอยู่ข้อหนึ่งท่านบอกว่าให้ทำวัตรสวดมนต์อย่าให้ขาด แล้วอีกสองข้ออะไรก็ไม่รู้จำไม่ได้ เพราะอีต่อนั้นนะคิดว่า ความจำเราดีสั่งยาวกว่านี้ก็ยังจำได้ แค่ว่าสามข้อเรื่องเล็ก ไปประมาทลืมนคำครูไปหน่อย ไม่ได้จด ตื่นเช้าขึ้นมา พอตะวันขึ้นปั๊บนี้แคะยังงี้ก็แคะไม่ออก ได้ข้อเดียวแหละ ยังสมน้ำหน้าตัวเองอยู่จนทุกวันนี้

ถาม : ตอนนี้อย่าจำไม่ได้หรือคะ ?

ตอบ : นึกไม่ออกจริงๆ เพราะเรื่องของพระเรื่องของท่านดา ถ้าทอระยะนานไปจะเลื่อนไปเลย

ถาม : แล้วท่านได้มาเตือนข้ามั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่ช้านะ เรื่องของท่านนี่ไม่มีคำว่าช้าเลยนะ ครึ่งเดียวจริงๆ ประเภท ถ้าจำไม่ได้ ต้องถามต่อนั้น ถ้าหากว่าถามแล้วไม่จดเอาไว้ไปถามซ้ำไม่บอก ก็กลายเป็นว่ากระตาะ กับปากกาต้องอยู่ใกล้บางทีก็ตื่นขึ้นมากลางคืน มิวแต่เปิดไฟไม่ได้เดี๋ยวลืม เชี่ยๆ ไว้พอมีเลาจ ก่อน แล้วเสร็จแล้วค่อยเปิดไฟมาเอารายละเอียดชะง่อนยอหนึ่ง มันจะได้เตือนความจำได้ แล้ว รุ่งเช้าค่อยไปลอกใส่สมุดบันทึก ต้องใช้วิธีนี้ บางทีท่านก็เล่นตลกมาถึงก็เขียนห่วยให้ ท่านสั่ง ห้ามให้ห่วยแล้วท่านเขียนมาหน้าตาเฉย

ถาม : แล้วหลวงพ่อยังไงคะ ?

ตอบ : ก็ประเภทรับรู้ไว้เฉยๆ ถึงเวลามา ดูซิมีมั๊ย ? ก็มาจริงๆ

ถาม : แต่ไม่ได้บอกญาติโยม ?

ตอบ : บอกไม่ได้เพราะว่าท่านสั่งห้ามมาตั้งแต่แรกแล้ว

ถาม : แล้วเราจะพูดเป็นนัยๆ อย่างนี้ได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ ไม่แน่ว่าเหมือนกัน ไอ้เรื่องที่ท่านห้ามเอาไว้แล้วนี่แล้วกันไปเลยดีกว่า หรือท่านเองท่านอยากจรรู้ว่าเราจะออกแตกตายมั๊ยเวลาท่านบอกนี่นะ (หัวเราะ) เราจะทำได้มั๊ย ? รับรู้ไว้เฉยๆ ไม่งั้นสมัยก่อนมันคั่นปากกิกๆ อยากจะบอกเขา สมัยนี้มันเลยคั่นแล้วเหนียว ขึ้นบอก แล้วคนมันมาเยอะจะลำบาก แล้วระยะหลังๆ นี่เจอประเภทที่ตะเกียกตะกายมาจากซอกไหน มุมไหนก็ไม่ว่า มันจะเอาแต่ห่วยท่าเดียว พวกนี้ไม่อยากจะคบเลย เจอหน้าแล้วอยากจะไล่เลย แต่ถ้าไม่ตีต่าว่าเป็นพระแล้ว โดยมารยาทแล้วขับไลโยมอย่างนั้นไม่ได้นี่ ไละเตลิดไปเลย

ถาม : ไม่เอาธรรมะเลยนะคะ ?

ตอบ : เขาไม่เอาเลย แต่ว่าพอไปดูๆ อย่างสมัยหลวงพ่อนี่ที่ไปเอาธรรมะก็นับว่าเป็นส่วนน้อยใช้มั๊ย ? บางคนไปเพราะอยากได้ห่วย บางคนไปเพราะอยากได้เครื่องรางของขลัง บางคนไปเพราะหลวงพ่อดังอยากจะไปดูว่าหลวงพ่อบนยังไง บางคนไปเพราะตามเพื่อนไป บางคนไปเพื่อให้ได้ชื่อว่ามีคนไปแล้วนะ ไอ้ที่ไปเอาธรรมะนั้นมันน้อยเต็มที นั่นแหละคอยสังเกตๆ อยู่ เสร็จแล้วก็หัวเราะ หลวงพ่อบอกว่า เออ...ดูเป็นเหมือนกันนี่หว่า (หัวเราะ) ท่านอยากจรรู้ว่าเรา มันพอจะนึกออก ดูออกบ้างมั๊ยว่าที่มาหาท่านเป็นคนประเภทไหนบ้าง พอถึงเวลาสรุปเสร็จท่านก็หัวเราะ เออ...ดูเป็นเหมือนกันนี่หว่า ไอ้ที่สังเกตนะเริ่มสังเกตจากบ้านตัวเอง พี่ๆ น้องๆ มาหาหลวงพ่อกันแต่กำลังใจไม่ค่อยเท่ากันหรอก เพราะฉะนั้น พอสังเกตจากบ้านตัวเองเสร็จ ก็เริ่มสังเกตคนอื่น โดยเฉพาะตอนแม่ช้อยไ้ พอแม่ช้อยไ้โดนจับสองเดือนแรกสายลมแทบแตก คนไปเยอะกันขนาดนั้น คือจากที่เคยไปปกติเพิ่มสักห้าเท่าได้ มั้ง เสร็จแล้วพอเดือนที่สามแม่ช้อยไ้ไม่ออกจากคุกหายไปครึ่งหนึ่ง พอเดือนที่สี่เกือบหมดสองคนนั่งอยู่ข้างๆ กับลุงพุด ช่วยกันรับสั่งขทาน ช่วยกันแจกของแทนหลวงพ่ไ้ ไ้มองหน้ากันลุงอย่าหายไ้ไหนเป็นอันขาดเชียวนะ ที่เขาเห็นๆ หน้ากันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าหายไ้ไปนี่คนอื่นมันไปกันมากกว่านี้อีก (หัวเราะ)

ถาม : ลุงพุดตอนนี้อยู่ ไม่เห็นเลยคะ

ตอบ : ระยะเวลาหลังนี้ลุงพุดแกติดงาน เพราะว่าแกขับรถให้เจ้านายที่โรงงานประจำ แล้วแกต้องไปจอดรถที่วัดเทพศิรินทร์ แกละไปภาวนาที่วัดเทพศิรินทร์ ก็ถือว่าหลวงปู่อยู่นั้น ท่านเจ้าคุณนรฯ อยู่นั้น ระยะเวลาหลังนี้ลุงพุดก้าวหน้าเยอะเลยนะ โดยเฉพาะตัวทิวจักขุญาณ บางทีหลวงปู่มันผ่านมา ไม่ทราบว่ามันจะไปไหนนะ ก็หยุดสอนก่อน ลุงพุดบอกว่า แฮ่ม ดีใจจังเลย เพราะท่านผ่านมาแท้ๆ ท่านยังอุตส่าห์เมตตาและมาบอกเราก่อนว่าต้องทำยังไง สมัยนั้นมีกันอยู่ไม่กี่คน ตอนที่ชวนบวชก็ได้แค่ลุงพุดคนเดียว หลวงพ่อท่านต้องการสามองค์ไป พอไปชวนแล้ว คุณธรรมนุญบอกเขาไม่ว่าง ช่วงนั้นเขายังติดราชการอยู่ ลุงพุดเขาบอกโอเคผมบวชได้ ก็ไปด้วยกัน ไปกราบเรียนหลวงพ่อว่า ได้แค่สองคนครับ ขาดคนหนึ่ง หลวงพ่อต้องหาเพิ่มแล้วครับ หลวงพ่อท่านบอกว่าแกจำไฉนนะ คนของข้าไม่มีคำว่าขาด จริงๆ ด้วย พอคนเขารู้ปั๊บสมัครกันเข้ามาจากสามองค์กลายเป็นสามโหล สามสิบหองค์ แป็บเดียวเอง นั่นถ้าไม่ใช่รีบบวช คงจะเยอะกว่านี้อีก เพราะรุ่นหลังๆ อย่างรุ่นแสงชัยบวชนี่ร้อยแปดสิบ ร้อยแปดสิบนี่ตัดยอดนะ พวกติดสารองเพียบเลย รอดคนไหนไม่มา พอคนไม่มาปั๊บ คนบนๆ นี่ตีปีกโดดใส่เลย (หัวเราะ) อยากบวชมาก

ถาม : แต่ครั้งแรกที่เห็นท่านครองผ้าเหลืองแล้ว รู้สึกบอกไม่ถูก

ตอบ : จะ ช่วงนั้นมีหลายคนที่เขาถาม เขาถามว่าแล้วพี่จะไม่รอคุณขม้อยเขาหรือ ไม่ละ ถ้าหากว่ายังมีมันมีเหตุการณ์อะไรที่มันเกิดขึ้น เราต้องยิ่งแสดงให้คนอื่นเขารู้ว่าของเราเองเรารักเรามั่นคงในหลวงพ่อแค่ไหน คนอื่นที่เขามา เขามาเพื่อผลประโยชน์ถึงเวลาเขาก็ไป แต่ของเราเนี่ยเรามา เราารู้ว่าหลวงพ่อสอนอะไร สิ่งที่หลวงพ่อสอนให้พิจารณามาตลอดสิบเอ็ดสิบสองปีเนี่ย ไม่เคยเห็นท่านสอนผิดเลย โดยเฉพาะในด้านของธรรมะเราปฏิบัติอย่างไร มันก็เป็นไปตามที่หลวงพ่อบอกทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเรื่องอื่นนี่ คุณไปคิดว่าหลวงพ่อบอกผิด หลวงพ่อบอกไม่ถูก เกิดอาการพลาดขึ้นมาแล้ว คุณขม้อยทำไม่ล้ม ทั้งๆ ที่เขาบอกว่า ไม่ล้มอะไรอย่างนี้ เรื่องนั้นมันเป็นเรื่องของคุณจะคิด แต่ว่าเรื่องของผม ผมไม่คิดอย่างนั้น เพราะผมมาผมเอาธรรมว่าฉัน

ถาม : แต่ว่าคุณขม้อยเขาก็ยังไปนะคะ

ตอบ : เขาไปอยู่เหมือนปกติอยู่

ถาม : เห็นไปอยู่ทุกวันจันทร์

ตอบ : คือจริงๆ มันไม่ได้ผิดอยู่ตรงคุณขม้อย มันผิดตรงคนที่เอาเงินคุณขม้อยไป โอ้โฮ...ไปกวาดของเขาที่ตั้งแปดพันล้าน คุณรวยขนาดไหนละ ไปเอาเขาที่ขนาดนั้น ต่อให้กิจการเขาตีขนาดไหนก็เจ๊งนะ เสริจแล้วมารีบปากอีกว่าให้ศาลยกฟ้อง พอออกให้ช่วยให้ศาลยกฟ้อง คุณขม้อยส่งข่าวมาขออยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดท่าซุงตลอด ทางด้านวัดก็จัดตึกขาวเอาไว้ ตึกขาวสี่ชั้นที่อยู่เอียงๆ กับศาลาหลวงพ่อดีสงค์ก็เตรียมสถานที่ พวกคุณผดุงเกียรติ คุณอะไรที่คุ้นๆ กับคุณขม้อยซี้กั๊กก็เตรียมรถจะไปรับ ปรากฏว่าศาลตัดสินมาสองพันกว่าปี หงายท้องตั้งเลย

ถาม : แต่ก็ยังไม่นาน ?

ตอบ : ไม่นานเพราะว่า กฎหมายตอนช่วงนั้นบอกว่าถึงจะมีโทษก็ปีก็ก็ตามก็ให้จำคุกสูงสุด ยี่สิบปี คราวนี้ยี่สิบปีถ้าเป็นนักโทษคดีเด่น นักโทษชั้นเยี่ยม ก็ลดโทษครึ่งหนึ่ง ก็เหลือสิบปี พอปีที่สองถ้าเป็นนักโทษชั้นเยี่ยมอีก ก็ลดอีกครึ่งหนึ่งเหลือห้าปี พอปีที่สามจะลดอีกครึ่งหนึ่งไม่ต้องลดแล้ว เพราะเขาติดมาสองปีแล้ว ปีที่ผ่านก็เป็นอันว่าคุณพ้นไป

ถาม : เบ็บตัวเองเองนะ

ตอบ : ติดแค่สองปีกว่า ออกมาตั้งนานเนกาเลแล้ว ยังสร้างพระถวายที่วัดท่าซุงองค์หนึ่ง ได้ไปเดินดูมัยล่ะ ?

ถาม : แล้วบางคนเขาติดตลอดชีวิตล่ะคะ ?

ตอบ : ตลอดชีวิตนั้นส่วนตลอดชีวิต ของคุณช้อย่นั้นมันหลายคดีรวมกัน เพราะว่าคนไปฟ้องร้องเขาเยอะ พอรวมๆ กันแล้วอายุความมันสองพันกว่าปี แต่สองพันกว่าปีมันไม่ใช่โทษจำตลอดชีวิต เขาก็เลยกลายเป็นว่าถึงเวลาแล้วสูงสุดให้แค่ยี่สิบปี มันไม่ใช่โทษหนักแบบโทษยาเสพติด หรือข่มขืนฆ่าคนอะไร พวกนั้นมันเป็นโทษอุกฉกรรจ์จริงๆ อุกฉกรรจ์เขามีคำตัดสินจำโทษตลอดชีวิตได้

ถาม : แล้วพวกจำคุกตลอดชีวิตนี้เขาจะได้ลดโทษมัยคะ ?

ตอบ : ก็โอกาสมันมี ถ้าหากว่าเขามีการถวายฎีกาในหลวงท่านก็อาจลดโทษให้ถ้าเห็นสมควร เขาก็ทูลเกล้ากันทุกปีนั่นแหละ

ถาม : .....

ตอบ : สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช ราวๆ พ.ศ. ๓๒๕ ท่านส่งสมณทูต ๙ สาย ออกไปเผยแผ่พระศาสนา สายของพระโสณะ พระอุตตระเถระ นี้มาขึ้นที่นครปฐม สมัยนั้นที่นครปฐมอยู่ชายทะเล แต่ตอนนั้นมันงอกออกไปถึงชะอำ แสดงว่าช่วงสองพันกว่าปีนั้นมันเลงงอกออกไปสามจังหวัดเลยมั้ง ราชบุรี เพชรบุรี สองจังหวัด เพราะชะอำนี่มันติดกันหัวหินใช่มัย ? หัวหินนี่ของประจวบ สองพันกว่าปีนี้ได้มาสองจังหวัด แล้วทำไมว่าสมัยนั้นภูกะตั้งอยู่ในทะเลจะเป็นไปไม่ได้ใช่มัย ? มันก็เป็นไปได้ งอกมาเรื่อยๆ ยาวออกมาเรื่อยๆ ดูในเรื่องดาที่สามที่ลामะ รอปสัง ลัมปา ท่านเขียน ท่านลงไปฝึกมรณานุสสติในอุโมงค์ใต้ดิน มันขุดลึกเข้าไป จนบอกไม่ถูกว่าลึกลงไปใต้แผ่นดินมากเท่าไร เขาบอกว่าอากาศมันเต็มไปด้วยไฟฟ้าสถิต ถึงขนาดว่าต้องถือทองไปแท่งหนึ่ง พอเดินๆ แล้วเอาทองจี้กับผนัง ไฟฟ้าจะแล่นปรี๊ดๆ ออกไปเลย พอลงไปถึงตรงนั้นแล้ว จะมีซากศพของบรรพบุรุษของทิเบตอยู่ ผู้ชายสูงสี่เมตร ผู้หญิงสูงสามเมตร ซากศพยังสมบูรณ์อยู่เพราะเขาเก็บเอาไว้ในที่ๆ อุณหภูมิขนาดนั้นมันอยู่ตัวเลยล่ะมันแห้งถึงขนาดไฟฟ้าสถิตมันเกิดทั่วไปหมด เชื้อโรคมันเกิดไม่ได้มันก็เลยไม่เน่า แล้วเขามีการปิดทองปิดอะไรด้วย ลามะรอปสัง ท่านไปนั่งสมาธิตรงนั้น เห็นอดีตชาติของตัวเองว่าในชาติที่เห็นผู้ชายผู้หญิงใหญ่ขนาดนั้นท่านก็เคยเกิด ชาติที่ท่านเกิดท่านบอกว่าทิเบตอยู่ชายทะเล คราวนี้พวกศึกษารณวิद्याเขาบอกว่า อนุทวีปอินเดียนี้ แต่แรกเริ่มมันไม่ได้ขุดติด มันเป็น

ลักษณะเหมือนประเทศออสเตรเลียปัจจุบันนี้ คือ เป็นเกาะขนาดใหญ่ ออสเตรเลียนี้เป็นทวีป
เลยนะแต่เป็นเกาะ โดนแรงกดดันกับการเคลื่อนที่ของพื้นโลกจนกระทั่งชนเข้ากับเทปต์ แล้วก็
ดันเอาเทปต์ลอยสูงขึ้นไปกลายเป็นเทือกเขาหิมาลัย จากพื้นที่ชายทะเลมันดันสูงขึ้นไปทีเจ็ด
แปดกิโลเมตรนี่มันน่าคิดนะ มันไปตรงกันว่านักธรณีวิทยา เออ...เขาก็คำนวณของเขาถูก ขณะ
เดียวกันของท่านที่พอนั่งสมาธิไปเกิดอติตังสมฺมาน ย้อนหลังไปก็รู้ว่าสมัยนั้นท่านก็เกิดริมทะเล
เหมือนกัน แล้วคิดว่าจากเทปต์ลงมา มันตั้งก็ประเทศกว่าจะมาถึงทะเล

ถาม : .....

ตอบ : เด็กสาวๆ นะ คุณทิพวดี เหลืองตระกูล อยู่ในครนากภาวนาแล้ว เข้าถึงฌานได้เร็ว
มากกายทิพย์หลุดออกไปเลย แล้วเขาเอง เขาก็ไม่แน่ใจขั้นตอนอะไรต่างๆ ก็เลยมาถาม เคย
มาที่ที่หนเดียว เขาไม่มาเอะหรือ เขาเอาจริง (หัวเราะ) ถามครั้งเดียวแล้วมันทำเลยละเป็น
ไง ถ้าสมัยงั้นมันก็น่าสนใจประเภทมาแล้วมาอีกก็ต้องเตรียมไม้เรียวไว้รอ มาถึงก็ฟาดเลย

ถาม : แก่ชั้นธมาร แก่ยังงัย ?

ตอบ : ชั้นธมารไม่ต้องแก่ แต่พิจารณาว่า ธรรมดาของมันเป็นอย่างนี้ จะตายก็ช่างมัน
เราจะทำความดีนะ หรือไม่ก็จับอยู่กับอานาปานสติมันจะกินได้น้อยมาก ไอที่นั่นทนอยู่ทุก
วันนี้จริงๆ ก็คือว่ามันได้ด้วย ถ้ามันไม่ได้ ก็ไม่มาทนนั่งหรือ โอโห ! ทรมานทรมานวันหนึ่ง
สิบกว่าชั่วโมง ฟังแล้วซึมไปเลยมั๊ย ? เขามาครั้งเดียวเขาทำได้ขนาดเนี่ยะ เขาจะไปต่อสมาบัติ
แปดแต่ต่อไม่ออก เหตุที่ต่อไม่ออก เพราะว่าพอถึงฌานสี่บีบภายในมันจะหลุดไปเลย ตั้งภาพ
กสิณไม่ทัน บอกว่าถ้าได้ขนาดนั้นไม่ต้องมาเสียเวลาต่อหรือ ไปยาวเลยเป็นเราจะเสียเวลามา
ต่อมั๊ย นั่นมันยิ่งกว่าสมาบัติแปดแล้วนะ สมาบัติแปดคือกำลังมันเท่ากันงัย มันใช้กำลังของ
ฌานสี่ในการพิจารณาคล้ายๆ วิปัสสนาญาณเลย แต่ว่ามันพิจารณาด้วยกำลังของฌานสี่
มันก็เลยละเอียดมาก ถ้าถึงอากิญจัญญายตนะฌานนี้ มันเห็นชัดๆ เลยว่า คน สัตว์ วัตถุ
ธาตุ สิ่งของทุกอย่าง เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง ในที่สุดก็สลายหมดแม้
กระทั่งตัวเราก็ไม่มีอะไรเหลือ แม้แต่นิดหนึ่งก็ไม่ ตอนนั้นพูดง่าย ๆ ว่าทั้งโลก ทั้งจักรวาลแสน
โกฏจักรวาลนี้มันเกลี้ยงไม่มีอะไรเหลือเลย แม้แต่นิดเดียวก็ไม่มี มันรู้สึกว่าการกำลังของมันกว้าง
ไกล แต่ถ้าไปติดอยู่ตรงนั้นมันแยเลยมันก็ต้องต่อยอดวันหนึ่ง เออ ! ตายก็ตายไป เรา
จะไปนิพพาน จบประกันความเสี่ยง

ถาม : เราต้องพิจารณา (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ได้ ถ้าหากว่าเป็นอรุปฌานนี้ มันจะต้องตั้งภาพกสิณขึ้นมาก่อน เพราะงั้นมันก็เลย
ต้องได้ฌานสี่ด้วย แต่คราวนี้ของเรายังไงละ เห็นข้างขึ้น ขี้ตามข้างไปมันก็ได้ มันไม่ได้ถึง
ขนาดนั้นเราก็คือพิจารณาไว้ก่อนใช้มั๊ย ? ถึงมันจะไม่เป็นอรุปฌาน มันก็เป็นวิปัสสนาญาณไปเลย
เกิดปัญญาไปเลย หมดเรื่องไป สมัยนี้เสียทำเด็กนะ โนนแ่นะ ตัวเบ๊ยก มันไปเล่นที่วัดมาแล้ว
นะ (หัวเราะ) เด็กตัวขนาดเนี่ย กำลังใจมันไปถึงวัดมาแล้วนั้นนะ ใครว่าวัดไกล ตามญาติไปตาม
ผู้ใหญ่ไป บอกเขาว่าเดี๋ยวคราวหน้ามาอีกนะ มาคะมา เด็กหญิงกำไร กำไรไม่ยอมขาดทุน ฟัง

แล้วชื่นใจ ของเขามามันเหมือนกัน เดินรอยเดียวกันมาเลย แต่แรกทางบ้านเขา แม่เขาคูมาเลย เพราะกลัวลูกเขาจะบ้า บอกไม่ได้บ้าหรอก สติมันดีกว่าโยมเยอะเลย (หัวเราะ) เขาแปลกใจว่าลูกเขาเป็นผู้หญิงรุ่มๆ แท้ๆ ทำไมไม่กินไม่เที่ยวอย่างกับญาติโยมเพื่อนฝูงอย่างนั้นนะ ตั้งหน้าตั้งตาวานาอย่างเดียว สติดีกว่าเยอะ ในท่ามกลางความวุ่นวายเร้าร้อนของโลกนี้ เขามีสติรู้อยู่ว่ามันไม่ตี พยายามจะปลีกตัวออกจากมันคนที่คิดอย่างนี้ทำอย่างนี้ ไม่ใช่บ้านนะ ตีกว่าเราเยอะเลย คอยดูนะนี่ที่แล้วมา นี่ปีนี่โทรมา เดี่ยวดูว่าปีหน้าจะมีอะไรก้าวหน้ากว่านี้ พวกนี้ถ้าทำถึงตรงจุดนี้แล้ว ไม่ต้องพึ่งครูบาอาจารย์อย่างเราๆ นี้ได้เลย เพราะว่าครูบาอาจารย์ข้างบนนี้สำคัญกว่า กราบทูลถามตรงต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย หรือไม่ก็หุ่น งามหลวงพ่อก็ได้ งามท่านแม่ก็ได้ งามท่านปู่ก็ได้ งามท่านย่าก็ได้ พวกเรานี่พอใกล้พระทีหนึ่ง กำลังจิตใจทีหนึ่ง ของเขานี้อยู่ห่างก็ตีได้

ถาม : มันมีบารมีเก่าหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันมีส่วนด้วย แต่ขณะเดียวกัน จุดสำคัญที่สุดคือการกระทำที่ต่อเนื่อง พวกเรามันขาดการกระทำที่ต่อเนื่อง พอเราทำๆ เสร็จ เราก็กิ้งไปใช้ผลของมัน แหม ! รื่นโรจกระดีกระตี้อารมณ์ใจดีจิงไซ้มัย ? ลักพักเดียวพั่ง หน้าดำมาอีกแล้ว นั่นนะเราขาดการกระทำที่ต่อเนื่อง ส่วนของเขา เขาทำต่อเนื่องตามกันไปเรื่อย ไปเรื่อย คนที่ทำต่อตามกันถึงมันจะเป็นโลกียฆานก็ตาม ก็เลสมันกินได้ยาก มันไม่เปิดโอกาสให้นะ ยิ่งไงๆ กูก็เกาะฉานเอาไว้ก่อน

ถาม : .....

ตอบ : .....ท่านบอกว่า ฉันไม่ยอมให้จิตใจเลื่อนจากนิพพานแม้แต่วินาทีเดียว เป็นเราทำอย่างนั้นเครียดตายเลยไซ้มัย ? แต่กำลังของท่านถึงท่านทำได้ ต้องให้มันต่อเนื่องตามกัน ตอนนั้นปัญญามันชัดมากเลย มันรู้ว่าเปิดช่องแม่แต่นิดเดียว ก็เลสมันจะตีเราอีท่าไหน แล้วถ้ามันตีเราได้แล้ว คราวนี้ตายแน่ หลวงพ่อบอกว่าประมาณคิดว่าได้สมบัติแปดแล้วสบายมาก ปรากฏว่าวันนั้นมันพั่งโครมเดียวเหลือแค่อุปจารสมาธิเท่านั้นเอง ต้องใช้คำว่าอุปจารฆาน คือ มันหนักแน่นกว่าอุปจารสมาธินิดหนึ่ง แต่ไม่ใช่ปฐมฆาน จดยั้งก็ขึ้นปฐมฆานไม่ได้ ท่านบอกว่าไอ้บ้านมีแปดเส้า อยู่ๆ มันเหลือเส้าแค่ครึ่งตัน มันจะโดนทับตายเอา นั่นนะประมาณนิดเดียวเอง พอได้บทเรียนนี้ชัด ไม่ยอมเปิดโอกาสให้มันอีกเลย ขึ้นเปิดโอกาสให้มันอีกเสร็จแน่ๆ มันตีเราที่มันไม่เลี้ยงนา มันจะเอาเราไว้เป็นบริวารของมัน มันทรมาณสารพัดต้องตั้งรอนต้องต่อสู้อยู่ ต้องฝัน ทวนกระแสโลก ทวนไปทวนมาเหนื่อยก็ข้ามกระแสพักมันเลยหมดเรื่องข้ามฝั่งแล้วมันไม่ต้องไปทวนกับใครไซ้มัย ? น้ำแรงแคไหนก็พัดเราไปไม่ได้ ก็ขึ้นฝั่งไป

ถาม : อย่างนี้ถือว่า เขาคิดว่าเขาเป็นภิกษุณีแล้ว อย่างนี้ถือว่า ผิดมัย ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว มันเป็นไม่สมบูรณ์ ถ้าหากว่าทำตัวสูงกว่าเขาอย่างเช่นว่าในลักษณะของการได้รับการกราบไหว้บูชา ถ้าหากว่าเขากระทำในเจตนาเพื่อสงฆ์จริงๆ อย่างเช่นว่า อาจมีการถวายสังฆทานถ้าหากว่ารับนี้ตัวเองไม่สามารถที่จะใช้ได้ ถ้าใช้นี้ผิด จะไปกินไปใช้ในลักษณะนั้นผิด เพราะไม่ใช่สงฆ์ที่แท้จริงไซ้มัย ? ก็จำเป็นที่จะต้องเอาไปเพื่อส่วนรวมเท่านั้น

ถ้าเพื่อตัวเองเมื่อไรก็แปลว่าได้รับโทษแน่นอน

ถาม : ถ้าเพื่อส่วนรวม แต่ว่าฉันด้วย ?

ตอบ : ส่วนหนึ่งมันต้องดูเจตนาคนที่เขาให้ ถ้าหากว่าเขาให้มาแล้วเราแบ่งไปใส่บาตรพระ ชะหมัดเรื่องหมดราวไป ไอ้ที่เหลือแล้วค่อยมาว่ากัน อย่างนั้นก็ได้อยู่ แต่ว่าถึงเวลาพาดเลย อย่างนี้มันต้องคิดกันหน่อย ลำบากมาก ในปัจจุบัน ไม่ใช่แต่ภิกษุณีหรือก บรตทานักบวชด้วยกันนี่ ถ้าหากมีผู้ต้องอาบัติสังฆาทิเสส คือขาดความเป็นพระชั่วคราว กับผู้ที่ต้องอาบัติ ปาราชิก คือ ขาดความเป็นพระไปแล้ว แต่ยังมีของเหลืออยู่ ถึงเวลาแล้วเข้าไปใน พิธีของการบวชนั้น ไม่ว่าจะเข้าไปในฐานะของอุปัชฌาย์หรือในฐานะของคู่สวด หรือเข้าไปใน ในฐานะของพระอันดับเพื่อให้ครบองค์สังฆ์ มีอยู่แค่คนเดียวสังฆกรรมนั้นเสีย การบวชพระ นั้นจะไม่เป็นพระเป็นแค่เณรเท่านั้น มันก็จะไปช่วยตัวคนบวชตัวเองเป็นแค่เณรแต่คิดว่าเป็น พระ แล้วไปกินร่วมกับพระนอนร่วมกับพระ ทำสังฆกรรมร่วมกับพระ ก็บรรลัษณะชิต มันกลายเป็นโทษมากขึ้นทุกๆ โดยที่ตัวเองก็ไม่รู้ตัว เพราะคิดว่าบวชมาแล้วถูกต้องแล้ว ในปัจจุบันนี้มันมากต่อมากด้วยกัน ไม่ใช่แต่ภิกษุณีบวชแล้วไม่เป็นภิกษุณีหรือก ภิกษุบวช แล้วไม่เป็นภิกษุก็เยอะ

ถาม : แต่ที่นี้คือ เจตนาเขาก็ไม่ทราบ ?

ตอบ : เขาไม่รู้จริงๆ มันเกิดโทษโดยไม่รู้ตัว แบบเดียวกับยาพิษใจ กินรู้หรือไม่รู้มันตาย เหมือนกัน อันตรายมากเลย ที่วัดท่าซุงสมัยช่วงที่บวชอยู่มีอยู่สองปีติดกัน ที่ถึงเวลาวันเข้า พรรษาหลวงพ่อท่านจะสวดญัตติให้ใหม่ต่อหน้าพระประธาน พระประธานคือพระพุทธเจ้า เท่ากับเป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงพ่อเท่ากับเป็นคู่สวด สวดญัตติให้ใหม่เลย ไอ้เราก็สงสัยข้องใจ อยู่ ปรากฏว่าพระพี่ๆ ท่านอาวุโสกว่า ท่านบอกว่า สังฆกรรมวันนั้นต้องมีพระที่ขาดความเป็น พระอยู่ด้วยแน่เลย เพราะฉะนั้นเมื่อมีอยู่ ถึงเวลาพอเข้าพรรษาเหลือเฉพาะพระวัดของเรา ท่านก็เลยสวดญัตติให้ใหม่ เพื่อให้มาเริ่มต้นเป็นพระกันใหม่วันนั้นเลย มีอยู่สองปีติดกัน ประมาณปี ๒๕๒๙, ๒๕๓๐ แล้วหลังจากนั้นก็ไม่มีอีก แสดงว่าสังฆกรรมครั้งหลังๆ นี้ บริสุทธิ แต่ว่าอย่างว่าแหละ ถึงบวชแล้วถูกต้องกลายเป็นภิกษุไปแล้วปฏิบัติผิดโทษมันก็สาหัส ฟังๆ แล้วนำหนักใจนะ ไปบวชของชะง่อนก็จะมี (หัวเราะ) พอบวชได้สามพรรษาอดมามีความคิด ว่า ที่เขาบวชๆ กันได้จะชั่วจะดีอะไรก็ตาม ถ้ามันบวชได้นานๆ นี่ ยอมกราบเท้าได้ทุกองค์ เลย เห็นมัย ? จะดีจะเลวกราบได้ทั้งนั้น ทำไมเขาอดขนาดนั้นอยู่ได้ยังไง กว่าเราจะปรับตัวให้ เข้ากับศีลได้ ให้ลงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ขยับตัวเมื่อไหร่ให้รู้ว่าศีลจะบกพร่องมัยนี้สามปี กว่า ดังนั้นมันมีอยู่ช่วงหนึ่งที่หลวงพ่อท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดบางนมโคอยู่หกปี ช่วงนั้นใครเอา ลูกไปบวชกับหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านบอกว่าต้องบวชสามปี ถึงจะให้บวช หลวงพ่อบอกว่าข้า นึกว่าคนจะไม่มาบวชวัดบางนมโคแล้ว ปรากฏว่าบวชกันเยอะขึ้น บังคับว่าต้องบวชสามปี คือ ปีแรกศึกษาศีลในพระปาติโมกข์สองร้อยสี่สิบเจ็ดข้อให้ครบ ปีที่สองมาเริ่มขยายมาให้เกี่ยวกับ อภิสมาจาร คือมารยาทเล็กๆ น้อยๆ ที่เป็นศีลละเอียดเพิ่มขึ้นอีก ศีลพระไม่ได้มีแค่สองร้อย

ยี่สิบเจ็ดนะ ถ้ารวมอภิสมจารแล้วบานเบอะเลยละ พอปีที่สามนี้รู้ครบทั้งสองอย่างแล้ว ที่นี้จะอยู่หรือจะสึกก็เขมู เพราะฉะนั้น สมัยที่หลวงพ่อยู่วัดบางนมโคนี้ หลวงพ่อก็ให้ฟังว่าคนเอากลูไปบวชกันเยอะแล้วชอบใจด้วย เพราะหลวงพ่อกำนั่มงวดอบรมดี ล้อชะสามพรรษาเลยไม่สึกไปซะเยอะ (หัวเราะ) คนไหนหวังว่าลูกหลานจะสึกไปแต่งงาน หรือสึกไปทำมาหากินนี้ กลายเป็นพระยาวไปเลยก็มี

ถาม : แล้วมีคนสึกมัย ?

ตอบ : ท่านบอกแล้วว่า ถ้าหากว่าบวชที่ท่านก็ต้องสามปีแต่ถ้าหากว่าสามปีไปแล้วจะบวชหรือจะสึกท่านไม่ว่า เป็นเราได้ยีนสามเดือนก็จะแยแล้ว นี่สามปีจะไหวมัย ? ออกแตกตายพอดี

ถาม : คนที่กำลังเดินจงกรม ผมนึกไปนึกมา แล้วก็นึกว่าเวลาที่เขาเดินจงกรมเขาต้องจับลมหายใจยังไง พอนึกไปเรื่อย ๆ ผมว่าคนเดินจงกรมนี้ก็ต้องเหาะได้ซิทำอย่างนี้ มันก็ต้องเดินลอยไปในอากาศแล้วผมก็รู้สึกมันเหมือนกับเป็นจริงเป็นจัง แล้วอย่างนี้ผมฟังชานหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันไม่ฟังชานหรอก ทำถึงที่สุดจริงๆ ถ้าพื้นฐานเก่าของวาโยกสิณมันก็ไปได้หรอก

ถาม : .....

ตอบ : ไม่ต้องแก้ เพราะว่าวิสัยของเขาเป็นอย่างนั้น ถ้าหากว่าคนหงสมบัต อยากรจะแก้ ต้องแนะนำเขาเกี่ยวกับเรื่องทานบารมี อย่างเช่นให้เขาทำบุญอย่างนี้มันจะค่อยๆ ลด ละตัวนี้ลงไปได้ทีละน้อย ถึงมันจะช้าแต่ว่ามันยังดี เพราะว่าช่วยให้เขาสร้างสมบุญสร้างสมบารมีให้มากขึ้น ตัดตัวโลก ตัวตระหนี่ให้มันน้อยลง แล้วพอระยะหลังๆ เตี่ยวเขาก็ให้คล่องตัวเขาเอง คราวนี้มันสำคัญอยู่ตรงแนะนำนั้นแหละ เพราะว่าต้องดูว่าท่านชอบแบบไหน อย่างเช่นบางคนบอกให้สร้างโบสถ์ สร้างศาลา ทำกุฏิ ไม่ทำหอรอก แต่ว่าหากให้เลี้ยงเด็กยากจนสงเคราะห์คนตาบอด ตีอกดีใจ อยากรจะทำอะไรอย่างนี้ ต้องดูจังหวะให้ดีๆ ไม่งั้นเตี่ยวพลอยจะโกรธเราไปด้วย

ถาม : แล้วก็เขาจะเป็นโรคเวียนหัวบ่อยๆ มียาทาแล้วเหมือนจะเป็นเวรเป็นกรรมยังไงไม่ทราบ ต้องเวียนเข้าโรงพยาบาลบ่อยๆ ยังไงไม่รู้ พอออกมาที่เขาเล่าให้ฟังว่า นอนอยู่บนเตียงคนไข้ข้างในนี่ร้อนมากเลย ร้อนๆ เค้าไม่อยู่ข้างใน ส่วนข้างนอกในห้องนี้เย็น แล้วปวดหัวตุ้ๆ ไปหมดเลย

ตอบ : พวกที่เป็นโรคปวดหัวประจำ มันเป็นเศษกรรมจากการผิดศีลข้อสุราเมรัย ในชาติก่อนนี่กินระเบิดเถิงเลนนั้นนะ แต่ขนาดนั้นยังเรียกว่าน้อยนะ พวกโรคปวดหัวประจำนี้ ถือว่ากินน้อย ถ้าหากว่าพวกที่เป็นโรคประสาทนี่กินปานกลาง ถ้าบ้าเลยนี่กินเยอะ เพราะฉะนั้น อย่างนั้นนะถือว่าน้อยนะเศษกรรมมันตามมา

ถาม : แล้วชาติก่อน ชาตินี้ ชาติหน้านี้มีจริงหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : มีซิ เมื่อวานมีมัย ? แล้วพรุ่งนี้มีมัย ? แบบเดียวกัน ชาติก่อนก็มี ชาตินี้ก็มี ชาติหน้าก็มี อยากรพิสูจน์นี่ฝึกให้ได้แล้วไปดู จะได้ว่ากว่าก่อนหน้านี้เราเป็นอย่างไรมา แต่ละชาติจนที่สุดก็จนแล้ว รวยที่สุดก็รวยแล้ว มีอำนาจก็มีแล้ว ได้วาสนาก็เป็นแล้ว มันจะเปืออะได้ขีดชะที่

ไม่มันทีเดียวไม่เซ็ดอยากเกิดอีก เกิดชาติหน้าเอาให้สวยเหมือนน้องปิ๊อป อะไรวะอย่างนี้ ดีไม่ดี มันก็คิดจะหลอตัวเอง ไม่ใช่มีแฟนหลออะ ขอเกิดใหม่หลอตัวเองอยากเป็นผู้ชายมัง

ถาม : มีความรู้สึกที่ไม่ถูกกับพ่อเลย

ตอบ : หา...ไม่ต้องถูก อยู่ห่างๆ ไว้ บางคนเป็นในลักษณะนั้นคือเกิดมาแล้วเขาไม่ชอบหน้า ไม่จำเป็น เราตั้งใจแม่เมตตาให้เขาเป็นปกติ ต่อไปกรรมตัวนี้จะค่อยๆ คลายตัวลง อยู่ครอบครัวเดียวกันมันต้องมีกรรมเนื่องกันมามันถึงเกิดเป็นพ่อเป็นลูกกัน แต่ว่าขณะเดียวกันในชาติก่อนเราอาจทำผิดคิดร้ายอะไรไว้ ทำให้เขาไม่ชอบช้หน้าเรา แต่ว่ากรรมทุกอย่างถึงเวลาถึงวาระมันจบลงมันสิ้นลง ถึงวาระมันสบายตัวลงได้ เพราะฉะนั้นเราก็อย่าไปโกรธไปเกลียดอะไรท่าน นึกซะว่าเราทำไม่ดีเอง ถึงได้เจออะไรลักษณะอย่างนี้ ตั้งใจแม่เมตตาให้กับท่านสงเคราะห์ท่านอยู่ตลอด ทำบุญเมื่อไรก็นึกถึงท่าน ให้ช่วยด้วย ขอให้ผลบุญอันนี้ขอให้พ่อหายโกรธหายเกลียดเราซะที ทำอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ดียวดีขึ้นเอง แล้วของเราถูกมั๊ย

ถาม : (ฟังไม่ชัด - ถวายข้าวพระพุทธ) ท่านได้หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ได้ ถ้าหากว่าเป็นข้าวที่ถวายพระพุทธรูปในบ้านของเรา ลามาแล้วก็กินได้เลย แต่ถ้าหากเป็นพระพุทธรูปในวัดกินเมื่อไรก็ชำระหนี้สงฆ์ซะดีๆ ไม่มันติดหนี้แน่ๆ บรรดามัคทายกนะมันเอาบอยข้าวตัก กับข้าวตัก เอาไปถวายพระพุทธรูป แล้วเสร็จแล้วพอถึงเวลา มันลาไปพาดเอง อย่างนั้นติดหนี้สงฆ์อยู่ทุกวัน ถ้าเป็นที่บ้านไม่เป็นไร แล้วอีกอย่างหนึ่งมีหลายคนที่ตั้งใจใส่บาตรที่หน้าบ้านตัวเองแล้วพระไม่มา ลักษณะอย่างนั้น ถ้าตั้งใจจะใส่จริงๆ แล้วไปวัดเลย ไม่ทันเข้าก็ถวายเป็นอาหารเพลไป แต่ถ้าเวลาไปวัดเองไม่มี ก็กินเองซะเลย เอาไปถวายพระพุทธรูป เอาอันนี้สงฆ์ซะหน่อยหนึ่งก่อน เมื่อพระสงฆ์ไม่มานั้นนะ ถวายพ่อใหญ่ไปเลย หมัดเรื่องไป อันนั้นยังถือเป็นของๆ เราอยู่นะ กินได้ไม่เป็นไร

ถาม : แล้วเวลารวดน้ำคะ จะแผ่ส่วนกุศลให้ใครได้บ้างนอกจากญาติมิตร ?

ตอบ : สารพัด สารเพเลยจะ สรรพสัตว์ทุกภูมิทุกเหล่าถ้าใครโมทนาได้ ก็ให้มาโมทนา แต่ถ้ามาให้ญาติให้โยมของเราเนี่ย ถ้ารู้จักชื่อนามสกุลให้ตรงๆ ไปเลย เพราะถ้าท่านกำลังน้อยเดียวจะแย่งสู้เขาไม่ได้ แต่ถ้าหากว่าให้คนอื่นไปแล้วเราจะให้ใครอีกเท่าไรก็ได้ ผลบุญนั้นไม่ลดลง ยิ่งเยอะยิ่งดี ตัวเราจะได้ตัวเมตตาบารมีเพิ่มขึ้น

ถาม : แล้วพระที่เดินซื้อซีดีที่คลองถมคะ บาปมั๊ยคะ ?

ตอบ : จะไปบาปตรงไหนละ ท่านไม่ขโมย เพียงแต่ว่าอย่าเป็นซีดีหนังโป๊แล้วกัน

ถาม : มันรวมๆ ปนๆ กันคะ ?

ตอบ : จ๊ะ แต่ถ้าหากเป็นซีดีเพลงจะไปฟังด้วยอะไรด้วยก็บรรลัยเลย ตอนซื้อนะไม่บาปหรอก แต่ถ้าเป็นหนังโป๊นี่ดู ไปนั่งเชียร์หรือว่าเป็นหนังโป๊ไปนั่งเพลินน้ำลายยืดไปเลย หรือว่าเป็นเพลงอะไรมันๆ แทบจะเดินเองก็โอเค ตอนซื้อไม่บาปหรอก ไปบาปตอนทำ ตอนฟัง ตอนดูซีดีใหม่ ? แต่ส่วนใหญ่เจตนา เป็นอย่างนั้นนั่นมั๊ยละ ?

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ

เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : .....

ตอบ : ลักษณะนี้ที่โหนมนก็มี โบราณเขาถึงได้บอกว่า อันที่จริงคนเขาอยากเห็นเราดี แต่ถ้าเด่นขึ้นทุกที่เขาหมั่นใส่ จึงทำดีแต่อย่าเด่นจะเป็นภัย ไม่มีใครเขาอยากเห็นเราเด่นเกิน (หัวเราะ)

ถาม : ทำไมเราพูดแล้วเขาหาว่าเราแต่งเรื่องแต่เขาพูด (ฟังไม่ชัด)...?

ตอบ : หน้าฉากของคน กับการกระทำมันส่วนใหญ่คนละอย่างกัน เขาว่าปากหวานแล้วก็ ก้นเปรี้ยว ธรรมชาติของมันเป็นอย่างนี้ บางที่เขาเห็นเรารายได้ดี อะไรดี เขาก็อิจฉาเอา เป็นเรื่องปกติ

ถาม : เขาทำของเรามั๊ยครับ ?

ตอบ : ถ้าเรื่องนั้นกลัว หาสมาเด็จฉงศ์ปฐมให้ได้แล้วตั้งใจบูชาทุกวัน ผู้ใดบูชาสมเด็จฉงศ์ปฐม ใครคิดร้ายจะแพภัยตัวเอง นั่งเฉยๆ ไม่ต้องทำอะไรหรอก วันๆ เราสวดมนต์ให้หัวพระเสร็จก็ ยืนยิ้มขายของได้ ใครมันกลั่นมันแกล้งอีท่าไหน มันจะรับและคืนไปหลายเท่าเลย

ถาม : หนูอ่านหนังสือไม่ได้ ไม่ได้เรียนมา

ตอบ : อ่านหนังสือไม่ได้ก็ไม่ว่า ไม่ได้เรียนก็ไม่เป็นไรนี้ ตั้งใจบูชาสวดมนต์ได้แค่นั้นเอา แค่นั้นไม่ต้องอะไร นะโม ตัสสะ ก็พอ

ถาม : แล้วมีวิธีไหนที่ให้เขาเลิกทำ ?

ตอบ : เวรกรรม ก็บอกวิธีแก้อยู่ในใจ ก็แหม...ไม่คิดจะฟังหรือ ?

ถาม : คือเขากัดไม่ปล่อย

ตอบ : ก็เรื่องของเขา มันยังกัดเราแรง ถ้าทำตามวิธีที่ว่า โตนเองหนัก เราไม่ทำอะไรเขา ไม่ได้คิดร้ายต่อเขา เขาทำแล้วผลการกระทำของเขาเกิดแก่เขาเอง

ถาม : แล้วอย่างเขาใช้เตียรักษณานิวามาทำเรา呢 ?

ตอบ : ถ้าทำอย่างอาตมาว่า ให้เตียรักษณานอีกแปดซาก็ทำอะไรไม่ได้หรอก อย่าว่าแต่สี่ซาละเลย ถ้าทำอย่างที่ว่านี้มีแต่ว่าจะอยู่ท่าไหร่ ถ้าเขาต้องการให้เราไปเขาก็ไปเอง ถ้าเขาต้องการให้เราแจ้งเขาก็แจ้งเอง ง่ายดีมั๊ย ? เราอยู่เฉยๆ ไม่ต้องทำอะไรเอาอย่างหลวงพ่อบุชิต หลวงพ่อบุชิตท่านบอกว่าถ้าท่านยิ้มให้สองครั้งแล้ว ไม่เอาด้วยนี้ ครั้งที่สามไม่ตอบเป็นว่าเลิกกัน มันก็แค่นั้นแหละ อยู่ด้วยความดี อยู่ตามระเบียบวินัย ตามแบบแผน ถ้าเราไม่ผิด เขาทำอะไรไม่ได้หรอก

ถาม : เดียวเป็นตรงนั้น เดียวเป็นตรงนี้

ตอบ : ธรรมชาติ คนเราทุกคนเจ็บไข้ได้ป่วย เกิดจากกรรมเก่าของการฆ่าคน ฆ่าสัตว์ ในอดีต

เคยทำไว้ ต้นทุนใช้หนี้เขาแล้ว เหลือแต่เศษกรรม เศษกรรมนี้ทำให้ป่วยบ่อย ถ้าไม่ต้องการให้ป่วยบ่อย หมั่นปล่อยชีวิตสัตว์ที่จะถูกฆ่า จะเป็นกุ้ง หอย ปู ปลา อะไรก็ได้ ที่เขาขายให้เป็นอาหารนั้นนะ ซื่อปล่อยมันซะทุกเดือน เดือนละตัวสองตัวก็ได้ เรื่องพวกนี้จะเบาลง

ถาม : เรื่องงานที่จะมีปัญหา ต้องอยู่กับไปตลอด หรือจะเรียบบ่อย ?

ตอบ : งานทุกอย่างมีปัญหาทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเราจะมึสติแก้ไขปัญหานั้นหรือเปล่า ไม่มีปัญหามันก็ไม่ใช่งานดี แล้วมีใครมีงานไม่มีปัญหามั่ง ถ้าใครมีจะไปช่วยทำ

ถาม : อยู่กันมาสามปีกว่าสี่ปีไม่เคยมีปัญหาเลย เริ่มต้นตั้งแต่ปลายปีที่แล้ว เรื่อยๆ มาจนถึงทุกวันนี้ ที่นี้จะรบกวนให้ดู บุคคลสองคนนี้จะฟังใครได้มั๊ย ?

ตอบ : เอากลับไปเลย ใจเรื่องนี้ไม่ดูให้ใคร ดูไปมันก็จะประเภทไปรักคนหนึ่ง เกลียดคนหนึ่ง ไม่มีประโยชน์สำหรับพระที่จะทำ ถ้ายิ่งลูกถามว่าฟังใครได้ ไม่ฟังใครได้นี้ไล่เลยนะ ลูกเรา ฟังได้หรือไม่ได้ ก็ต้องเลี้ยงเขา ต้องดูแลเขา ต้องให้การศึกษาเขาให้เต็มที่ บางคนลูกเกิดมาบ๊อบไปถามหมอดู หมอดูบอกฟังไม่ได้ก็เลยเกลียดลูกมาตั้งแต่เล็กโดยที่ไม่ใช่ความผิดของลูกเลยก็มี เพราะฉะนั้นเรื่องพรรคนี้ไม่ต้องถามพระ พระบอกไม่ได้ บอกได้ก็ไม่บอก

ถาม : อยากจะทราบว่ามีอะไรที่เราทำไม่ถูก อยากจะแก้ไขอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : เราอยู่ที่ไหนก็ตาม ในแต่ละสถานที่จะมีสิ่งไม่มีตัวตนที่เป็นเจ้าของสถานที่อยู่ ถ้าเราให้ความเคารพ ให้ความเกรงใจเขาอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ จำเอาไว้ให้แม่นๆ ยกเว้นว่าเราไม่ให้ความเคารพ ก็ปึ่ๆ ก็ข้ามหัวเขา อย่างนั้นล่ะจะมีเรื่องบ้าง

ถาม : .....

ตอบ : บอกอะไรแล้วฟัง ฉันเป็นคนพูดน้อย แต่มักตีตรงเป้า เพราะฉะนั้นมันจะแรงเหมือนยังกับถูกด่า แล้วตั้งใจฟังให้ดีๆ ถ้าบอกแล้วไม่ฟัง ฉันก็เลิกพูดด้วย แค่นั้นเอง วันนี้นวนเสาร์ ไม่ใช่หรือ คุณตุ้ย วันเสาร์ต้องใส่สีดำสิ เพราะว่า

เสาร์วโรรุจิล้วน	ดำดี
ทรงสรรพาวุธลี	ลาศแต่
ออกแยงยุทไฟรี	รณภาพ
เทเวศร์อวยชัยเข้า	คำให้สภาพร

สีแดงต้องวันอาทิตย์ (หัวเราะ)

ระวิสิทธิด้วย	อาภรณ์
แดงพิจิตร อลงกรณ์	ก่องแก้ว
ทรงแสงธนูศร	ลีลาศ
เสด็จสู่สงครามแผ้ว	ห้องพัน ไพร่

วันอาทิตย์เขาใส่สีแดง ตำราพิชัยสงคราม

จันทร์วารภุชณพื้น

โฆภัสตร์

กรกลิ่งดาบขัด

เพริศแพรว

เสด็จจรก่าจัดตั้ง

กรราช

ตามพิชัยฤกษ์แล้ว

ลุ่มล้า้ง คัศรุ

ภุมวารพิเศษด้วย

ชมพู่

ทรงพระแสงกรชู

ดาบตั้ง

แจกองค์มฤตยู

ยุรยาตร

มवलอรินทร์ ต่อตั้ง

แตกด้วย เดชา

เขาจะบอกให้ทุกวัน ะวิ ก็วันอาทิตย์ ฤกษ์มะ ก็วันอังคาร เป็นคนสมัยใหม่รู้เรื่องเก่าไว้หน่อยก็ ดี แต่วันนี้มันแปลกๆ เด็กสมัยนี้เขาเรียนกับของเราเรียนมันคนละตำรากัน สมัยเด็กๆ ที่เรียน จำได้ว่า พุทธสสีน้ำเงิน วันศุกร์สีม่วง วันเสาร์สีดำ สมัยนี้เขาเปลี่ยนหมด เปลี่ยนเป็นพุทธสสี ส้ม ศุกร์สีอะไรไม่รู้กลายเป็นคนละตำรากัน สมัยก่อนกว่าจะโตขึ้นมาเป็นผู้เป็นคนได้ต้องเรียน สารพัดวิชา ฤกษ์ล่าง ฤกษ์บน ตำราอาวรุ ตำราพิชัยสงคราม ปลุกเสก เลขยันต์ อะไรสารพัด สารเพ ต้องแมนตำรา ต้องคล้องตำรา แคการรบใช้มัยมันต้องเริ่มต้นมาจากไหนยกทัพแล้ว ต้องใช้ฤกษ์อะไร มีกระทั่งการฤกษ์ล่าง ฤกษ์บน ดูดาว ดูลม

ถาม : .....

ตอบ : อยากเก่งไม่ใช่เรื่องผิดโยม แต่ว่าในขณะที่ปฏิบัติ เราต้องลืมคำว่าอยากให้ได้ ถ้า たらบใดที่เรายังอยากอยู่จิตใจจะวอกแวก เขาเรียกว่า อูทอจะกุกจะ คือ ฟุ้งซ่าน ในเมื่อฟุ้ง ซ่านก็แสดงว่าตัวนิรณคือเครื่องกั้นความดีนั้นยังทำหน้าที่ของมันอยู่ เราก็กไม่สามารถเข้าถึงที่ สุดของอารมณ์ได้ คราวนี้การที่เราอยากเป็นเรื่องปกติ ถ้าไม่อยากก็ไม่มาปฏิบัติ แต่เราตั้ง ความหวังว่าเราทำอย่างนี้เพื่ออะไรแล้วให้ลืมความคิดนั้นเสียตั้งหน้าตั้งตาภาวนาอย่างเดียว มันจะเป็นอย่างไรช่างมัน มันจะได้อย่างไรช่างมัน ถ้าทำอย่างนี้ได้จะเกิดผลเร็วมาก แต่ถ้าเรา ยังทำไปอยากไปอยู่ ผลมันจะช้า หรือไม่ก็ได้สักที

ถาม : แล้วถ้าหากจะไม่ให้ใครละเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนี้ต้องมีสติรู้ให้ทัน ความโกรธจะเข้ามาหาเราง่ายที่สุด ทางดากับทางหู ตาเห็นรับ เข้าไปสู่อใจ ไม่พอใจ หูได้ยินรับเข้าไปสู่อใจ ไม่พอใจ ในเมื่อไม่พอใจ มันก็จะเริ่มกรุ่นขึ้นมา ลักษณะเหมือนกับควันขึ้นแล้ว พอควันขึ้นถ้าเราปล่อยโดยการที่ไปนึกคิดปรุงแต่งต่อ มันก็จะ เป็นเปลวไฟไหม้ละ คราวนี้กลายเป็นโทษะ พอทำเขาไม่ได้ ค่าเขาไม่ได้ตั้งใจ ทำร้ายเขาไม่ ได้ตั้งใจ คราวนี้พยายาม จะ มันก็มีแต่เผาเราอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นสติต้องรู้เท่าทัน พอ ตาเห็นรีบสักแต่ทำให้มันเห็นเท่านั้น หูได้ยินรีบสักแต่ทำให้มันได้ยินแค่นั้น ให้คิดว่า ธรรมชาติของเขาเป็นอย่างนั้น บุคคลที่ยังไม่เห็นทุกข์เห็นโทษว่าสิ่งที่เขากำนั้นเป็นโทษแก่คน

อื่นอย่างไร เป็นโทษแก่ตัวเองอย่างไร เขาก็ยังทำสิ่งนั้นอยู่ด้วยความยินดีและเต็มใจ แต่ว่าสิ่งนั้นจะเป็น โทษสาหัสกับเขาในภพภาคหน้า เขาไม่สามารถจะมองเห็นได้ คนที่มองไม่เห็นโทษของตัวเองจริงๆ แล้ว ไม่ใช่คนที่น่าโกรธ หากแต่เป็นคนที่น่าสงสารที่สุด ถ้าเรารู้จักคิดอย่างนี้มันก็จะไม่โกรธ หรือไม่ก็โกรธน้อยลง อย่าลืมนะว่าสติต้องทันนะ ถ้าสติไม่ทันนี่มันพาเราไปหลายกิโลเลย กว่าจะดึงมันกลับได้

ถาม : เคยบอกว่าถ้าทำพรหมวิหารสี่ แล้วจะมองเห็นเหมือน...(ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ก็คือทำให้อารมณ์ของพรหมวิหารสี่นี้ทรงอยู่ในใจตลอดเวลา สมมติว่าโยมเริ่มในช่วงเช้า โยมพิจารณาว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้มีปกติก็คือว่า เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกับเรา เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงไปไหนท่ามกลาง สลายไปในที่สุด ไม่มีตัวตน เราเขาผู้ใด ผู้หนึ่งที่จะทรงอยู่ได้นะ ทุกคนล้วนแล้วแต่เวียนว่ายอยู่ในทุกข์ทั้งสิ้น เราจะเบียดเบียนเขาหรือไม่เบียดเบียนเขา เขาก็ทุกข์ เขาจะไม่เบียดเบียนเรา เราก็ทุกข์ ต่างคนต่างทุกข์อยู่แล้ว เราอย่าไปเพิ่มเติมความทุกข์อันนั้นให้แก่ผู้อื่นและตัวเราเลย ขอให้เขาทั้งหลายเหล่านั้นจงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรมีกรรมและเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ตั้งใจแผ่เมตตาออกไปในทิศทั้งสี่ จนกระทั่งกำลังใจของเราเยือกเย็นทรงตัวแล้ว ให้โยมจับตัวอานาปานุสสติ คือลมหายใจเข้าออกของเราที่ภาวนาต่อไปเลย พอภาวนาอารมณ์ทรงตัวแล้วรักษาอารมณ์นั้นเอาไว้ ตัวอารมณ์พรหมวิหารสี่ก็จะทรงอยู่กับเราตลอดเวลาที่เรามีสติรู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ ถ้าหลุดจากลมหายใจเข้าออกเมื่อไรมันจะค่อยๆ สลายตัวไป เพราะฉะนั้นถ้าโยมจะทรงให้ได้ทั้งวันอย่างที่ว่า โยมต้องเกาะอารมณ์ภาวนาอยู่ตลอดเวลาคือหลังจากที่แผ่เมตตาจนอารมณ์ใจเยือกเย็นทรงตัว แล้วเกาะอารมณ์ภาวนาต่อไปเลย มันก็จะเข้าถึงอารมณ์สูงสุดของตัวนั้นได้ ถ้าเราเข้าถึงอารมณ์ของฌานสี่ซึ่งได้สมาบัติแปดยิ่งดี เราก็เกาะตรงจุดนั้นเอาไว้ เราก็จะทรงพรหมวิหารสี่ได้ตลอด ถ้าตัวนี้อยู่กับเราตลอด เราก็จะไม่โกรธใคร เพราะว่าเรารักเขาเหมือนกับตัวเรา ไม่คิดอยากจะเบียดเบียนใครสงสารเขาอยากให้เราพ้นทุกข์เหมือนกัน ถ้าเขาทำอะไรดีก็พลอยยินดีเมื่อเขาอยู่ดีมีความสุข ถ้าเขาตกอยู่ในความทุกข์ช่วยเหลือเขาจนสุดความสามารถแล้ว ไม่สามารถช่วยเหลือได้ จึงปล่อยวางอยู่ในอุเบกขา อารมณ์เหล่านี้จะทรงอยู่กับเราตลอด ถ้าอารมณ์อุเบกขาทรงตัวดีก็จะบริสุทธิ์โดยอัตโนมัติ แล้วขณะเดียวกันว่าอารมณ์ตัวโกรธมันก็ลดลง ค่อยๆ ลดลงไปเรื่อย ถ้าหากว่าจิตใจเรายังเยือกเย็นในพรหมวิหารสี่ตลอดไป ตัวไฟโทสะมันก็ดับมอดไปเรื่อยจนกระทั่งมันสิ้นเชื้อไปเองจริงๆ แล้วพวกเราเวลาแผ่เมตตาอะไรเสร็จแล้ว เราไม่ได้ภาวนาต่อให้อารมณ์มันทรงตัว หรือว่าถึงภาวนาต่อจนอารมณ์ทรงตัว แต่ว่าเราลุกขึ้นแล้วเราไม่รักษาอารมณ์นั้นไว้ เราไปปล่อยเลย ตัวรักษาอารมณ์ให้ต่อเนื่องนั้นสำคัญที่สุดสำหรับนักปฏิบัติทุกคน ถ้าเราไม่รักษาอารมณ์นั้นให้ต่อเนื่อง มันเหมือนว่ายทวนน้ำมาระยะหนึ่งแล้วพอ เลิกปั๊บเราก็ปล่อยมันลอยตามน้ำไปเลย แทนที่จะพยายามตะเกียกตะกายว่ายให้มันคงอยู่ในระดับนั้น ในเมื่อเราลอยตามน้ำไปไกลแล้วพอถึงเวลาว่ายกลับมาก็ใหม่ มันก็จะได้อย่างงี้ก็ได้กว่าเดิมหนอยหรือน้อยกว่าเดิมชะด้วยซ้ำ

มันก็กลายเป็นว่าได้แต่งงาน แต่ผลงานไม่ได้เพิ่มขึ้น ก็ขาดทุนไปเรื่อยเพราะว่ามันก็เหนื่อยฟรี พอทำไปหลายๆ ปีเข้าชักท้อ มันไม่ก้าวหน้าสักที ความจริงเราเองทำผิดวิธีจะ ชยันนะยังชยัน อยู่ แต่พอชยันผิดวิธีคราวนี้หมดกำลังใจ

ถาม : เวลาทำได้แล้ว ไม่ทราบว่าจะอย่างไรหนามาก ขึ้นต้น ขึ้นกลาง ขึ้นปลาย ?

ตอบ : เอาอย่างหลวงพ่อนั้นแหละ ถ้าได้มโนเมธิที่นี้ง่ายเลยโดดขึ้นไปกราบพระบน นิพพาน ตั้งใจอยู่กับท่านไม่ไปไหนแล้วละ ทำอย่างไรก็ได้ สวดมนต์ภาวนาอะไรก็ได้ รักษาอารมณ์ใจจดจ่ออยู่ตรงนั้น รัก โลก โกรธ หลง จะกินเราไม่ได้ เป็นวิวิตติกิเลสที่ง่าย ที่สุด ถ้าไม่ได้มโนเมธิให้ตั้งใจภาวนา หลวงพ่อบอกท่านสอนว่าให้จับภาพพระพร้อมกับลมหายใจเข้าออก ถ้าหากว่าพระเป็นสีเขียว สีเหลือง สีขาว ให้ตั้งใจจับสีนั้นด้วยภาวนาไปนึกถึง ภาพพระไป ใช้คำว่า่างๆ ว่า พุทโธ การภาวนานี้ก็ถึงลมหายใจเข้าออกเป็นอานาปานุสสติ การใช้คำว่าพุทโธ และเพ่งภาพพระเป็นพุทธานุสสติ การกำหนดภาพพระหรือเห็นภาพพระอยู่ เป็นกสิณ เราจะได้สามอย่างพร้อมกัน ในเมื่อเราทำไปๆ จนให้อารมณ์ใจมันทรงตัวไปต่อไม่เป็นแล้วก็คลายอารมณ์ใจถอยลงมาให้พิจารณาดูว่า โลกนี้ไม่เที่ยง ทุกอย่างในโลกนี้เป็น ทุกข์ ทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีอะไรเป็นเราเป็นของเรา ถึงเวลาทุกอย่างก็ตาย ก็พังหมด คนสัตว์ วัตถุธาตุสิ่งของ มีสภาพเดียวกันหมด ในเมื่ออารมณ์ใจมันทรงตัวดีแล้ว มันจะภาวนาของ มันต่อโดยอัตโนมัติ พอมันภาวนาโดยอัตโนมัติ จนถึงจุดตันแล้วประคองมันไว้ให้มันค่อยๆ ถอยออกมาอย่างระมัดระวัง แล้วมาคิดพิจารณาใหม่ จะพิจารณาในแบบไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ก็ได้ จะพิจารณาแบบอริยสัจสี่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคก็ได้ แต่ว่า อริยสัจสี่นี้จับแค่สองตัวหรือจะจับแค่ตัวเดียวก็ได้ จับแค่สองตัวก็คือสมุทัยเหตุของทุกข์ แล้ว พอเราไม่สร้างเหตุนั้นทุกข์ก็ดับ หรือไม่ก็จับตัวทุกข์ตัวเดียวว่ามันทุกอย่างนี้แหละเราไม่เอา มันอีก แล้วถ้าหากเราไม่คล่องตัวจะฉันทวิปัสสนาญาณก็อย่าง ก็หันมาจับวิปัสสนาญาณ ก็อย่างแทน คือพิจารณาเห็นความเกิดและดับอย่างหนึ่ง พิจารณาแต่ความดับบ้าง พิจารณา เห็นเป็นของน่าเบื่อหน่าย พิจารณาเห็นมันเป็นโทษเป็นภัย พิจารณาเห็นมันเป็นของน่ากลัว เหล่านี้เป็นต้น ค่อยๆ ดูไปเรื่อยๆ การพิจารณามันจะได้เปรียบตรงว่า อารมณ์ใจมันจะ ทรงตัวแล้วมันจะกลายเป็นภาวนาเองโดยอัตโนมัติ แต่ว่าการภาวนา ถ้าหากว่าเราไม่ ประคองมันให้ดี พอมันไปถึงจุดสุดของมันแล้ว มันถอยกลับมา ถ้าเราไม่ประคับประคอง ให้มันคิดในด้านดีด้านถูก มันจะเริ่มฟุ้งซ่านไปกับ รัก โลก โกรธ หลง ใหม่ โยมทำอย่าง นี้ ภาวนาแล้ว พิจารณาสลับไปเรื่อยๆ ยิ่งพิจารณาได้ตลอดยิ่งดี

ถาม : ที่นี้เวลาภาวนาปกติจะใช้ว่า กายนี้ไม่ใช่ของเรา ?

ตอบ : จะ ดีเลยจะ คราวนี้มันไม่ใช่ภาวนาเฉยๆ มันต้องเห็นอย่างนั้นจริงๆ เห็นอย่างนั้นจริงๆ แล้ว จิตยอมรับจริงๆ โยมลองถามตัวเองว่าร่างกายนี้ใช่ของโยมมั๊ย ? แล้วให้ใจมัน ตอบออกมาจริงๆ ว่า ใช่ หรือไม่ใช่ ไม่ใช่ว่า ตอบ เพราะรู้ว่า ต้องตอบว่าไม่ใช่ถึงจะถูก ถ้าอย่างนั้นใช่ไม่ได้ มันต้องเป็นคำตอบที่ออกจากใจจริงๆ ว่าไม่ใช่ของของเรา เราไม่

สามารถทำให้จิตใจมันยอมรับได้ ก็ดูว่าร่างกายนี้มันประกอบจากอะไร มันก็มีธาตุสี่ ดิน น้ำ ไฟ ลม คราวนี้ดินน้ำไฟลมนี้ก็ต้องแยกเป็นส่วนๆ ส่วนที่แข็งเป็นแท่งเป็นก้อนเป็นชิ้นเป็นอัน คือ ดิน ประกอบไปด้วยชน ผม เล็บ ฟัน หนัง กระดูก เส้นเอ็น พวกอวัยวะภายในอย่าง ตับ ไต ไข่ ปอด กระเพาะอาหาร กระเพาะปัสสาวะ เหล่านี้เป็นต้น เป็น ธาตุดิน มันจับได้ต้องได้ มันแค้นมันแข็งเป็นชิ้นเป็นอันเป็นท่อน เราก็แยกเป็นกองไว้ส่วนหนึ่ง ธาตุน้ำคือส่วนที่เหลวไป ไหลมาในร่างกายของเรา มีเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำลาย น้ำดี เหงื่อ ไขมัน ปัสสาวะ อย่างนี้เป็นต้น ไขมันนี่ก็คือไขมันในเลือดนะ แล้วก็ธาตุลมก็คือสิ่งที่เคลื่อนไหวไปมา พัดไปมาในร่างกายของเรา ได้แก่ ลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมที่ค้างอยู่ในท้องในไส้ที่เขาเรียกว่าแก๊ส ลมที่พัดไปมาทั้งร่างกายไม่ว่าจะพัดขึ้นเบื้องสูง พัดลงเบื้องต่ำ พัดลงทั่วทุกที่ที่เขาเรียกว่า ความดันโลหิต แยกไปไว้อีกส่วนหนึ่ง ส่วนที่เป็นความอบอุ่นของร่างกายเรียกว่าธาตุไฟ มีธาตุไฟที่เผาร่างกายให้เสื่อมทรามลง ธาตุไฟที่เผาผลาญย่อยอาหาร ธาตุไฟที่กระตุ้นร่างกายให้เจริญเติบโตขึ้น เหล่านี้เป็นธาตุไฟ พอโยมแยกออกเป็นสี่ส่วน ผม ชน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ กระดูก ไข่ ปอด เหล่านี้เป็นกองหนึ่ง เลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำตา น้ำดี เหงื่อ ไขมันเหลว ปัสสาวะ เหล่านี้แยกไว้กองหนึ่ง พวกลมหายใจเข้า ลมหายใจออก ลมในท้องในไส้ ลมพัดไปมาในเบื้องสูง เบื้องต่ำทั่วร่างกายไว้กองหนึ่ง ความอบอุ่นในร่างกายก็คือไฟธาตุที่ย่อยอาหาร ที่กระตุ้นร่างกายให้เติบโต ให้เสื่อมทรามแยกไว้กองหนึ่ง หมดเกลี้ยงพอดี ไม่มีอะไรเป็นเราเป็นของเรา พอเราจับเจ้าสี่กองนี้มาปั้นเข้าใหม่ละ เป็นหัวเป็นหูเป็นหน้าเป็นตาขึ้นมา เราก็ไปยึดว่าเป็นเราเป็นของเรา ความจริงมันเป็นเปลือกที่เราอาศัยอยู่ ร่างกายนี้เหมือนกับรถคันหนึ่ง ตัวเราที่เป็นจิตคือคนขับรถ ถึงเวลาที่มันพังไปตามกาลตามเวลาของมัน เราที่เป็นจิตก็ต้องไปหารถคันใหม่ตามบุญตามกรรมที่เราสร้างเอาไว้ เมื่อถึงวาระนั้นถึงตอนนั้นถึงจะเห็นว่าร่างกายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราจริงๆ พยายามแยกแยะอย่างนี้บ่อยๆ ให้ละเอียดที่สุดเท่าที่จะละเอียดได้ จนกระทั่งจิตใจมันยอมรับจริงๆ ว่าร่างกายนี้ ไม่ใช่ของเรา ร่างกายคนอื่นก็ไม่ใช่ของเขา ทั้งเขาและเรามีสภาพเดียวกันก็คือ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป พอจิตมันยอมรับแล้วต่อไปเราแคะคิดว่า ร่างกายนี้มันไม่ใช่ของเรา มันยอมรับก็ใช้ได้ต่อไปไม่ต้องคิดมาก ตอนแรกๆ นี้ต้องคิดเหมือนยังกับเหวี่ยงแหจะเอาปลาทั้งทะเล แต่หลังจากที่คิดไปคิดมา ก็เลือกเอาปลาตัวที่ดีที่สุด มันก็เหลือนิดเดียว ตอนแรกของการปฏิบัติต้องกระจายออกกว้างมาก แต่พอรวบเข้าแล้วมันจะเหลือแค้นแค่นิดเดียวเท่านั้นใช่ไหม? ถ้าทำจนใจยอมรับอย่างนี้ต่อไปแล้วจะสบาย เพราะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นธรรมดา พอโยมเกาะตัวธรรมดาดิต หากินได้ตลอดชาตินี้และกัชาติด่องๆ ไปเลย คราวนี้แยกออกแล้วยังจะ

ถาม : ต้องกลับไปแยกที่บ้านก่อน

ตอบ : จะ ค่อยๆ ไปนั่งแยกมัน ให้ละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้

ถาม : เคยฟังอสุภะ ฟังไปฟังมา ก็เห็นคนเป็นโคจรกระดูกหมดเลยจนถึงลี้มตา

ตอบ : จะ ฉันเองตอนเช้าสูภกรรมฐาน ฉันก็ถนัดอภิวุทธิกัฏ ปฏิภาณ คือการเพ่งกระดูมาก ที่สุด พอสาวสวยๆ มาฉันก็แบ่งครึ่งจับ ครึ่งหนึ่งปกติ อีกครึ่งหนึ่งให้เป็นกระดู ดูแล้วมัน เพลินดี (หัวเราะ)

ถาม : ชอบโครงการกระดู เวลาเพ่งศพแรงๆ พอขึ้นมาก็เป็นโครงการกระดูหมดเลย

ตอบ : เราอาจถนัดอันนั้น ก็จับโครงการกระดูแทน เสร็จแล้ว พิจารณาต่อไปเลยว่าสภาพ ร่างกายของเรามันเป็นอย่างนี้แหละ แก่นสารของมันมีชนิดเดียวคือกระดูก แล้วกระดูกมันก็ ค่อยๆ เก่าไปๆ ในที่สุด ก็ค่อยๆ เปื่อยยุพังเป็นดินไปหมด พอไม่มีกระดูกร่างกายมันก็อยู่ไม่ได้ มันเปื่อย มันสลาย มันจมดินไป กลับกลายเป็นธาตุสี่ ดิน น้ำ ไฟ ลม เหมือนๆ กันขึ้นชื่อว่า ร่างกายที่หาสาระไม่ได้เช่นนี้เราไม่ต้องการมันอีกแล้ว ถ้าหากว่าเราตายตอนเช้าไปนิพพานที่ เดียว คิดต่อไปเลยจะ ต้องใช้ตัวนี้ต่อยอได้ไวเสมออย่างไร อย่าทิ้งนิพพานถ้าทำอย่างนั้นจะ ก้าวหน้าเร็ว ใจมันจะเกาะและรักนิพพานอยู่เสมอๆ

ถาม : เคยปฏิบัติอยู่ ตอนนั้นยังไม่เจอหลวงพ่อก (ฟังไม่ชัด) เจอตาโป่ง มาหลอกแฮะกระโดด ขึ้นข้างหน้า ท่านว่าเห็นอะไรนี่ไม่ใช่

ตอบ : ตอนนั้นน่าจะพิจารณาไปเลยนะ รูปคือสิ่งที่เห็นใช่ไหม ? เสียงก็คือนามใช่ไหม ? พิจารณาต่อไปเลยโยม (หัวเราะ) ลืมใช่ไหม ?

ถาม : ก็บอก ฉันไม่กลัวหรอก ผมฟูๆ ยี่ๆ ฉันกับผีก็เหมือนกันนะ

ตอบ : เราน่ากลัวกว่า ผีมันกลัวคนหน้าด้านกว่า...โยม ไอ้ผีมันกลัวคนหน้าด้านกับคนบ้า ถ้าเราหน้าด้านกว่าเราไม่กลัวมันก็เลิก หรือไม่เราบ้ากว่ามันก็เลิก มันไม่หลอกต่อ แต่จริงๆ แล้วน่าจะพิจารณาต่อไปเลย ของเราตอนนี้มันน่ากลัวกว่าเขาเพราะเราเป็นผีดิบ ผีดิบนี่มันยัง ประเภทเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ประเภทหิวกระหายร้อนหนาวอยู่ใช่ไหม ? ผีอย่างเขานั้นสบายกว่าเรา อะอีก แต่ว่าถึงจะเป็นแบบเขาหรือแบบเราก็ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ เพราะฉะนั้นขึ้นชื่อ ว่าการเกิดแล้วจะภพไหนภูมิไหนก็ตามมันไม่ได้เรื่องทั้งนั้นแหละไปนิพพานซะดีกว่าคิดต่อ ไปเลย

ถาม : ตอนนั้นยังไม่เจอหลวงพ่อก

ตอบ : จะ อีต่อนเจอแล้วมันยังไม่ยอมหลอกใช่ไหม ? (หัวเราะ)

ถาม : หลวงพ่อกสอนให้คิดว่า สัตว์โลกทั้งหลายเกิดเท่าไร่ร่ายตายหมดเท่านั้น (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : อันนั้นหลวงพ่อกถือเป็นคติประจำใจของท่านเลยจะ หลวงพ่อกจะตีบายเอาไว่ใกล้ ที่นอนของท่านเลยว่า สัตว์โลกทั้งหลายเกิดเท่าไร่ร่ายตายหมดเท่านั้น คือพระพุทธเจ้าท่าน ตรัสเอาไว้เป็นพุทธภาษิตเลย เพราะฉะนั้นถ้าคิดตามพระพุทธเจ้าคิดตามหลวงพ่อกนี่ยืนยันได้ เลยว่าไม่ผิดแน่นอน

ถาม : เจ้ากรรมนายเวร เราใส่บาตรกรวดน้ำให้ทุกวันๆ ก็ยังไม่พออีกหรือคะ ?

ตอบ : เราทำเขาไว่เยอะจะ ถึงเวลาให้เขายังไม่พอ ถ้าให้เขาพอเมื่อไร่เขาก็เลิก

ถาม : (ดูภาพถ่ายที่ อ.เล็ก ไปพม่า - ภาพหลวงพ่อกตามมะพะมา)

ตอบ : นั่นแหละโยม พระแบบหลวงพ่อก็คงมี เลี้ยงคนไว้เป็นแสนๆ เลย ทุกวันคนเป็นหมื่นๆ จะไปกราบท่าน แล้วก็กรธเมธเป็นสิบล้อ สายนี้ ตั้งต้นที่วัด สุดทางที่วัด พระขนาดนั้นยังมีอยู่เสียดยหลวงพ่อก็คงไปกราบท่านที่ไร่น้ำถึงหลวงพ่อก็คงมี คนไปหาท่านเป็นหมื่นเป็นแสน ต้องหุงข้าวเลี้ยงกันประมาณสองร้อยสี่สิบล้อต่อวันนะ น่าจะประมาณสักสามสี่สิบล้อกระสอบได้มั้ง ?

ถาม : ปีบหนึ่งก็สิบล้อก็โล

ตอบ : ปีบหนึ่ง ถึงหนึ่งเลย ก็สองร้อยสี่สิบล้อถึงจะซึกเท่าไร ? ประมาณสามสิบล้อกว่ากระสอบ วันๆ หนึ่งประมาณนั้นแหละ บางทีลูกศิษย์วิ่งมา หลวงพ่อก็คงไหว้สารพัด ท่านบอกไปดูห่อห้อย ไปถึงก็มีอยู่ ก็พอหุงให้เขากินไปเรื่อยๆ ท่านแค่ว่าพุดเฉยๆ มันมีนะ

ถาม : (ดูภาพที่ อ.เล็ก ไปพม่า - ภาพงานประจำปีของกะเหรี่ยง)

ตอบ : อันนั้นงานประจำปีของกะเหรี่ยงเขา ขึ้นปีใหม่เอาตมาเป็นแขกวีไอพี โดยแม่ทัพเขานิมนต์ไว้ ไปยึดอยู่ที่นั่น พวกนี้เป็นกะเหรี่ยงพุทธ มันมีกะเหรี่ยงพุทธ กับกะเหรี่ยงคริสต์ กะเหรี่ยงนี่จริงๆ แล้วเขาเกลียดพม่าจะตายซึก บรรดาพวกกะเหรี่ยง มอญ ไทยใหญ่ ค่ะฉันไม่มีใครชอบพม่าเลย พม่ามันขี้โกงเขาคือว่าตามสนธิสัญญาเวียงปางหลวง เขาร่วมมือกันขับไล่อังกฤษออกจากพม่า แล้วก็ตกลงกันว่าจะอยู่ร่วมกันเพื่อให้ประเทศชาติเข้มแข็งสิบล้อ หลังจากสิบล้อแล้วจะต่างคนต่างแยกประเทศกัน แต่ปรากฏว่าพอครบสิบล้อเขาเรียกประชุมเพื่อตกลงเรื่องนี้ มีโธมัสผู้นำกะเหรี่ยงคนเดียวรู้ว่า งานอย่างนี้คงไม่ใช้งานดีแน่ เลยให้ลูกน้องไป ตัวเองไม่ไป ปรากฏว่าจริงๆ นายพลอนุส่งทหารมายิงทิ้งเกลี้ยงเลย หัวหน้าของไทยใหญ่ที่เป็นบรรดาเจ้าฟ้าของรัฐบาลตายในงานนั้นสิบล้อสามศพ มันกะจะประเภตตตราถอนโค่นไม่ให้เหลือ

ถาม : .....

ตอบ : วาระบุญตามเวลาของเรา แต่ว่าวันพระของท่านตรงกับวันโกน เพราะข้างบนนั้นไม่มีวัน จะเรียกว่าอะไรดี คือไม่มีกลางคืน ในเมื่อไม่มีกลางคืนสว่างอยู่ตลอดมันใช้ความเป็นทิพย์รับรู้เอาว่า สภาพที่แท้จริงเป็นยังไง ผ่านพ้นไปเท่าไร คราวนี้ไอ้เรื่องของการกำหนดมันเป็นสมมุติทางโลกก็...เอ้า ! ดีเพราะว่าอย่างน้อยๆ วันพระเป็นวันที่เขาทำบุญกัน เพราะฉะนั้นท่านท่านก็เอาบ้าง

ถาม : ผมเลยนึกถึงตัวเองใจครับ คงยุ่งนำคุณะครับไปไหนมาไหนอยู่ตลอด ไม่ต้องทำอะไรเลยวันๆ

ตอบ : ต้องอย่าลืมนะว่าพระท่านถึงได้เทศน์สั้นนิดเดียวใจ เทศน์ยาวไม่ได้หรอกเดียวเลยเวลาไป

ถาม : พุดคำเดียว ประโยคเดียว อ้อ ! ตอนนี้เขาจะบวชภิกษุณีนั่นแล้วครับ

ตอบ : ก็ให้เขาบวชไปซิ ปัญหากษุณีจริงๆ นะ ถึงบวชก็ไม่ใช่ภิกษุณี

ถาม : นั่นใจครับ ผมเลยจะถามว่า เขาบวชแล้วไม่ใช่เนี่ย เวลาเขาทำผิด เขาจะรับโทษเหมือนคนธรรมดาหรือรับโทษเท่าภิกษุณีละครับ ?

ตอบ : เท่าคนธรรมดา แต่ว่าจะมีโทษมากกว่าตรงที่อยู่ลักษณะที่ว่าประเภทปฏิบัติตัวเหมือนพระ ก็นออย่างพระ รับของพระ เคนอย่างพระ สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นคนเขาตั้งใจถวายเป็นของสงฆ์ แล้วตัวเองไม่ใช่สงฆ์ ก็สาหัสละคราวนี้ คือภิกษุณีนี้หมดลงในยุคหลังแล้วเพราะว่าระเบียบการบวชลำบากมากนะ

ถาม : เมื่อวานผมฟังพระรูปหนึ่งทางไอทีวี ฟังดูเหตุผลเขาก็ใช้ได้ เขาบอกว่าในเมื่อบวชมาเพื่อหาความสงบ ใครอยากบวชก็บวชไป

ตอบ : นั่นนะมันใช่ การอยากบวชก็บวชไป ทำไมต้องเสียงหานรกให้ตัวเองด้วยวิธีรุนแรงขนาดนั้นล่ะ เพราะว่าของสงฆ์ทุกอย่างนี่โทษอเวจีทั้งหมดนะ เพียงแต่ว่ามันจะอเวจียาว หรืออเวจีสั้นเท่านั้นเอง เป็นเราจะเสียงมัยล่ะ ?

ถาม : ก็อยากเสียงดู แต่ไม่มีโอกาส (หัวเราะ)

ตอบ : โอกาสมันเจ๊งร้อยเปอร์เซ็นต์

ถาม : เอ๊ะ...หลวงพี่ครับ ไอ้ที่มันเคยถามผมว่า ทำไมหลวงพี่มานอนที่นี้ได้ ไม่ผิดหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ได้นอนกับผู้หญิงนี่หว่า ตูนอนคนเดียว

ถาม : แต่มันไม่ใช่วัดไม่ใช่อะไร ?

ตอบ : พระเขาไม่ได้บังคับว่าให้ต้องอยู่วัด เขาใช้คำว่าให้อยู่ในที่สงัดนะ ไอ้ที่สงัดนี่มันจำเป็นสำหรับการปฏิบัติขั้นแรก พอเลยจากนั้นไปถ้ากำลังใจมันทรงตัวอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น

ถาม : ไม่มีบทบัญญัติเลยว่าต้องเป็นวัดเท่านั้น ?

ตอบ : ท่านบอกว่าอยู่ที่ไหนก็ได้ จะอยู่ในป่าช้า อยู่ในป่าขี้ อยู่นในบ้านร้าง อยู่ในเรือนโรง อยู่ในกองเกวียน ไอ้กองเกวียนนี่มันยุ่งกว่านี้อีกเยอะ เพราะสมัยก่อนเขาเดินทางกันบางที่มันตั้งครั้งก่อนปี ไปตามคาราวานเกวียนเขา ให้จำพรรษาในกองเกวียนก็ได้ คราวนี้ก็มีกรว่ากำหนดเขตติจิววิปवास คือเขตที่ภิกษุจะอยู่ได้โดยปราศจากไตรจีวรได้ ไอ้อยู่ในกองเกวียนนี่รู้สึกการกำหนดเขต จะอยู่ประเภทที่เรียกว่าผ่อนผันมากเกินไปคือให้สุทธะยะของกองเกวียนแล้วคิดว่าถ้าเกวียนสักร้อยเล่มล่ะ แต่อันนี้ถือเป็นพุทธบัญญัติเลยว่กันไม่ได้ คือท่านผ่อนผันให้จริงๆ ว่าคนที่มีความจำเป็นต้องไปกับกองเกวียนขนาดนั้น ต้องได้รับความลำบากเรื่องอื่นพอแล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องไตรจีวรนี่ก็เลยผ่อนผันให้ว่าไอ้เขตอยู่ปราศจากไตรจีวรก็ต้องขนาดนั้น ไม่อย่างนั้นถ้าเขาเกิดอดเกวียนลงตัวเองอยู่ทำอย่างนี้แล้วจะเดินไปฉันท้างหน้าต้องแบกของทุกอย่างไปฉันก็แยเหมือนกันใช่ไหม ? ก็เลยอนุญาตให้

ถาม : บางที่มันเหมือนกับ ผมว่าการบวชพระนี่มันเหมือนเสียงเป็นเสียงตายเหมือนกันนะ

ตอบ : จริงๆ ไอ้โอ ! รายละเอียดลำบากมากเลย สมัยก่อนจึงได้มีการอยู่ติดถิยปริวาสใจ คือการอยู่แบบคนนอกก่อนสามเดือน เพื่อศึกษาระเบียบวินัยของพระ ถ้าสามเดือนศึกษาแล้วยังไม่มันใจว่าปฏิบัติได้ ให้ศึกษาต่ออีกสามเดือน รวมสามครั้งถ้าเดือนถ้าปฏิบัติไม่ได้ คุณไม่ต้องบวช

ถาม : เดียวนี้ไม่เห็นอะไรเลยครับ สวดไม่ได้ ฟุ้งนี่ยังบวชได้

ตอบ : ไอ้ที่มันส่วนใหญ่ แต่ว่าส่วนน้อยที่ท่านเข้มจริงๆ อย่างสายหลวงปู่มน้อยท่านนี้ คุณต้องเป็นตาผ้าขาว ถือศีลสองร้อยสี่สิบเจ็ดก่อนสองปี แล้วค่อยบวช

ถาม : อย่างหลวงตาบัว ไช้มีย์ครับ ?

ตอบ : อือ สายโน้นเขาเอาขี้ขี้

ถาม : พอพูดถึงเลยนึกถึงเรื่องนี้เลย ที่เลี้ยงเสือ

ตอบ : นั้หน้าป่าหลวงตาบัว

ถาม : ไช้ครับ อย่างนี้ไม่ถือว่าผิด ไช้มีย์ครับ ?

ตอบ : ผิดตรงไหนล่ะ

ถาม : ก็คือให้เมตตาเลี้ยง ?

ตอบ : ตามปกติ พระมีหน้าที่ต้องสงเคราะห์อยู่แล้วสรรพสัตว์ทั่วหน้า

ถาม : นักข่าว มันเกิดไปเอาข่าวมา

ตอบ : ยังไงล่ะ มันเห็นก็คงทิ้งละไช้มีย์ ? ไข่เสือดัวโตเท่าบ้านเท่าตึกมากอยู่กันเป็นฝูงเลย แล้วก็คลุกคลีอยู่กับพระด้วยกัน แล้วพอเรื่องมันไปถึงบ๊อบ มันก็จะมีคนอยากดังออกมาแสดงความเห็น เรื่องมันยุ่งอีตรงนั้นแหละ คือถ้าไม่มีคนอยากดังออกมาแสดงความเห็น เรื่องมันก็จะจบแค่นั้นแหละ

ถาม : แล้วอย่างล่าสุดนี้ มีพระอยู่วัดหนึ่งเลี้ยงเสือ อีกวัดหนึ่งเลี้ยงหมาฝรั่ง

ตอบ : ก็แล้วแต่ท่าน ที่สะสมรถเบนซ์ก็ยังมีไช้มีย์ ? เห็นว่าท่านสะสมรถเบนซ์เก่าไว้ตั้งสามสิบกว่าคันเลย

ถาม : อย่างนี้ก็ถือว่าเอาเงินสงฆ์มาใช้ผิดด้วยไช้ครับ ?

ตอบ : ก็ถ้าใช้ผิดโทษเป็นของตัวเอง ดูว่าโยมเขาเจตนาให้มาเพื่ออะไร ถ้าเขาเจตนาให้มาเพื่อซื้อหมาก็ซื้อไปเถอะแบบเดียวกับวัดทำซุงมันมีบัญชีหนึ่งเป็นบัญชีเงินหมาโดยเฉพาะ ดูแล้วน่าอิจฉา นั้นโยมเขาถวาย เขาระบุโดยเฉพาะเลยว่าเป็นค่าอาหารหมาพระไม่มีสิทธิไปแย่งมันกินด้วย อันนั้นเขาระบุไว้ชัดเลยว่ามีเลี้ยงหมาก็เฉพาะตึกหลวงพ่อตึกเดียวก็สองร้อยกว่าตัวเข้าไปแล้ว ลูกของพ่อนิลแม่หน้าคนนั้นแหละ

ถาม : คู่เดียวเองหรือครับ ?

ตอบ : คู่เดียวเอง สองร้อยกว่าตัว

ถาม : ยังอยู่หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ายังอยู่หรือเปล่า แต่ว่าตอนที่ออกจากวัดมาคู่นี้ยังอยู่คู่เดียวแตกหน่อออกมาภายในไม่กี่ปีเอง คือพอไ้ครอกหนึ่งผ่านไป มันก็เริ่มกระจายครอกได้แล้ว เยอะขึ้น เยอะขึ้น

ถาม : เมื่อซึกสามอาทิตย์พอดีเลย ผมนอนดูทีวีอยู่ แล้วมีโฆษณาผีนักร้องใหม่ไปเอาเพลงเก่ามาร้อง ผมนอนฟังเสร็จก็เอ๊ย ! คนนี้มันร้องเพลงเพราะวะ แล้วผมก็เปิดแอร์นอน ลูกก็เล่นข้างๆ พอดคิดอย่างนี้แล้ว พอมันเย็นบ๊อบ ข้างโนมันวิ่งเลย แล้วมันเหมือนทรงอารมณ์ฉันทันทีเลย แล้วผมก็ยังลืมหันดูทีวีอยู่ ผมก็สงสัยว่า เอ๊ย ! อยู่ๆ มันเข้าอารมณ์นี้ได้ยังไงเมื่อเราก้ไม่ได้ตั้งใจ แล้วก็เราไม่ได้คิดอะไรเลย ?

ตอบ : ใจตัวไม่ได้ตั้งใจ บางทีอารมณ์ใจมันชิน มันล่องร่องของมันได้เหมือนกัน แต่ว่าอย่างนั้นมันมีปัจจัยจากภายนอกเกือหนุนอยู่หน่อยหนึ่ง คือว่ามันเป็นสิ่งที่ตาเห็นสิ่งที่หูได้ยิน แล้วมันพอใจ พอมันพอใจในอารมณ์นั้นมันก็ตั้งใจเข้าหาอารมณ์นั้น แต่บังเอิญว่าใจอารมณ์นั้นมันเท่ากับการปฏิบัติของเราพอดี เลยล่องลือกแป๊ะเลย

ถาม : เมื่อวานผมก็ได้ยินโฆษณาเหมือนเดิมนะ แล้วอาการก็ใกล้ๆ เดิม แต่ไม่เป็น

ตอบ : ต่อไปได้ยินอีกทีก็ไม่ได้แล้ว เพราะว่าความเคยชินมันเกิดซะแล้ว

ถาม : ผมก็ยังสงสัยตัวเองว่า เอ๊ะ ! ทำไมมันเร็วไวมากเลยแต่ก็เป็นได้ไม่นาน แล้วชักพักหนึ่งมันก็หาย

ตอบ : เราไม่ได้รับรักษาอารมณ์ต่อเนื่อง ถึงเวลาเราคลายสติจากตรงจุดนั้น ไม่ให้ความสนใจมันไปสนใจเรื่องอื่นมันก็คลายตัวไปหมด สติหลุดจากจุดนั้นเมื่อไหร่ผลงานมันก็หายไปด้วย

ถาม : แล้วอย่างนี้เวลาผมนั่งสมาธินะครับ ผมก็จะรู้สึกว่ามี พอได้ถึงจุดหนึ่งเราก็คิดตามถึงมันอีกจุดหนึ่งก็เหมือนกับรถกับน้อยอยู่อย่างนี้เหมือนมันตามกันทันตลอด แล้วบางทีมันเหมือนกับหลุดตัวเองว่า เอ๊ะ ! เราเก่งแล้วเราตามทันตรงนี้แล้ว แล้วอีกทีก็เอ๊ะ ! คิดผิดอีกแล้ว คิดว่าเก่งมันถึงได้มาตามทันอย่างนี้ แล้วมันก็วิ่งไปวิ่งมาอย่างนี้ มันจะก้าวหน้ามั๊ยครับ ?

ตอบ : ตรงจุดนั้นจะเป็นจุดที่สนุกที่สุดของการปฏิบัติ เพราะว่ามันจะต้องลุ้นว่าแต่มีต่อไปมันหรือเราจะจะได้ ถ้าเรายังใจมันอยู่ตรงอารมณ์นั้นในระหว่างที่สติกับปัญญา กำลังต่อต้านอำนาจกิเลส นะมันสนุกยิ่งกว่าดูหนังดูละครอีก เพราะฉะนั้น จะสังเกตว่าพระปฏิบัติพอถึงตรงจุดนั้น ส่วนใหญ่ไม่อยากพูดกับใครหรือออกไปอยู่ตัวคนเดียว ท่านกลัวว่าพอเปลี่ยนความสนใจไปทางอื่นแล้วกิเลสมันจะชนะ ท่านก็เลยจะต้องทำต่อเนื่องไปเรื่อย ก็เหมือนกับหลวงตาบัวท่านบอกนะ มัวแต่สนใจอยู่ข้างใน ข้างนอกก็เลยเดินชนต้นไม้โครมเข้าให้ แต่ก็เอาความสนใจไปข้างนอกก็ไม่ได้ เพราะว่าข้างในมันกำลังฟัดติดพัน มัวกันอยู่ก็ต้องสนใจข้างในต่อไป แล้วก็ชนเข้าให้อีกโครมหนึ่ง (หัวเราะ)

ถาม : แล้วผมก็คิดต่อด้วยว่า การที่ผมเล่าให้ฟัง ก็เหมือนกับมันเหมือนอวดตัวหน่อยๆ ด้วยเหมือนกัน อ้อ ! อะไอย่างนี้ อยากที่จะไปเล่ามันเป็นกิเลสอีกแล้ว แล้วมันก็คือ...?

ตอบ : คือเสียท่ามันแล้ว

ถาม : อ้อ (หัวเราะ)

ตอบ : คือสิ่งที่เขาจะพยายามชักเราไป พอเขาชักเราปุ๊บ เราคลายความสนใจ คือเราแบ่งกำลังไปส่วนอื่น ใจกำลังที่จะสู้กับมันก็ไม่ทัน ฝีมือมันเยอะ ลูกเล่นมันเยอะ

ถาม : แต่นี่เป็นครั้งแรกนะครับที่ผมรู้สึกว่ามัน...มันส์

ตอบ : พอทำถึงตรงนี้จะรู้สึกสนุกมาก แรกๆ นี้จะแพ้มันตลอดหลังจากนั้นเริ่มมีชนะบ้าง ใจตอนที่แพ้กับชนะกำลังกันเป็นตอนที่มันส์ที่สุด

ถาม : เอ๊ะ ! แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรครับว่าเมื่อไหร่แพ้ เมื่อไหร่เราจะชนะ ?

ตอบ : ตอนที่มันสามารถดึงเราเบนความสนใจจากอันนั้นไปสนใจโลกภายนอก ตา หู จมูก

ลึน ภาย ใจ เบี่ยงออกไปเมื่อไหร่ก็แสดงว่าเสร็จมันแล้ว หรือไม่กี่สังเกตได้ว่านิวรรณ์ห้ามกิน ใจเราได้แล้ว รัก โลก โกรธ หลง มันกินใจเราได้แล้ว แต่ว่าขณะใดที่เราสามารถทำให้นิวรรณ์ ห้ามสงบอยู่ไม่สามารถกำเรบขึ้นมาได้ มีสติรู้ยู่ว่าสิ่งต่างๆ เข้ามาทาง ตา หู จมูก ลึน ภาย เราต้องสกัดมันไว้ไม่ให้มันเข้าใจได้ ถ้าอย่างนี้เราชนะ แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ชนะ เราแค่เสมอ แต่ถ้าเสมอเราแพ้

ถาม : แล้วมีอีกที มันเหมือนกับรู้สึกตัวกลางดึกนะครับ แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมาแล้วมันก็ ก็ เหมือนกำลังทรง เต็มที่เลย แล้วรู้สึกเลยว่าจะออกไม่ออก จะออกไม่ออก พอรู้สึกอย่างนี้บีบก็ มาตื่นตื่นเลย เฮ้ย ! มันจะออกแล้วเว้ย (หัวเราะ)

ตอบ : พออารมณ์ไปใส่ร่วมกับมันเข้า พวกนี้เป็นตัวฟุ้งซ่านนะ ตัววิจิกิจฉามันมาตัดเข้า กำลังฌานมันก็ลดลงก็เข้าไม่ถึงฌาน พอกำลังมันเข้าไม่ถึงจุด มันก็ไม่พอที่จะหลุดออกไปข้างนอก

ถาม : แล้วอย่างนี้ทำยังไงให้มันรู้ตัวได้ครับหรือต้องรบกับมันไปบ่อยๆ ?

ตอบ : นั่นแหละ คือถ้าหากว่าเราไม่คอยภาวนา สติตามรู้มันอยู่ตลอดเวลา ก็ต้องรบกับมันไปเรื่อย จนกว่าจะประเภทเข็ดกันไปข้างหนึ่งนะ พอมันเริ่มเข็ดแล้ว คราวนี้มันก็เริ่มจ้องแล้ว คราวที่แล้วพลาดยังไง หัดไประวัง แล้วหลังจากนั้นมันก็จะชนะตรงจุดนั้น จุดนี้ พอทำได้ที แล้ว มันก็จะได้ตลอด ขยับเมื่อไหร่มันจะรู้ว่ามันพอดีตรงไหน

ถาม : มันจะจำได้เองหรือครับ ?

ตอบ : มันจะจำได้เอง แต่ว่าก่อนที่จะถึงไอ้ตรงจุดนั้นนี่แหละปล้ำกันนานเลย

ถาม : อย่างนี้แหละครับ ผมจำได้ว่าตอนทรงอารมณ์ตอนนั้นนะผมรู้สึกยังไง แต่ทำไมตอน ผมนั่งคุยตอนขณะนี้ผมกลับไปทรงอารมณ์อย่างนั้นไม่ได้ทั้งที่ผมจำได้ว่าตอนทรงอารมณ์ อย่างนั้นเป็นยังไง ?

ตอบ : กำลังมันไม่เท่ากัน มันสูงกว่านี้คิด ต่ำกว่านี้หน่อย เราต้องช่างสังเกตอารมณ์ใจตัวเอง

ถาม : อย่างนี้เหมือนกับเราต้องเตือนสติตัวเองอยู่ตลอดเวลา

ตอบ : ต้องรู้ยู่ตลอดเวลา รู้เฉพาะหน้าตลอดเวลา

ถาม : แล้วอย่างนี้หลวงพ่อกำลังสอนว่า ฌานหนึ่ง ฌานสอง ฌานสาม ฌานสี่ มันต้องรู้ตลอด ว่าใครทำถึงไหนต้องรู้จุดนั้น ?

ตอบ : มันศึกษาอาการจากตำรา แต่ว่าตำรา มันพูดเป็นของหยาบ พอเราทำถึงปั๊บเราจะรู้ว่าตำราหมายถึงอะไร อย่างเช่นสุข หมายถึงสุขเยือกเย็นใจอย่างบอกไม่ถูก เราก็รู้แค่นี้แหละ พอทำถึงปั๊บมัน อ้อ เลย

ถาม : ไอนี้คือ ฌานอะไรครับ ?

ตอบ : มันยังไม่ทันจะฌานชะด้วยซ้ำ ฌานมันต้องเลยสุขไปนิดหนึ่ง มันต้องเป็นเอกัตตารมณ์

ถาม : เพราะผมรู้สึกแค่ว่า อย่างผมเข้ามานั่งกุฏินี้ ผมก็รู้สึกอย่างนี้แล้ว ไม่ต้องทำอะไรเลย

ตอบ : มันมาอาศัยรับประทานของคนอื่นเขา

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๐ เดือนธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : (หัวเราะ) มันก็แค่นี้ มันก็เป็นแล้วครับ ผมยังคงสังเกตตัวเอง พยายามจะคิดไม่ใช่ออย่างนี้มันคิดไม่ได้ด้วย

ตอบ : มันหายบเกินไป หยาบเกินไป จริงๆ แล้วไอ้ตัวสุข ถ้าหากเป็นตัวสุขในมานจริงๆ นะ มันเกิดจากการที่ รัก โลก โกรธ หลง ซึ่งเป็นไฟกองใหญ่ที่กองโดนอำนาจของมาน กตดับลงชั่วคราว ไอ้คนโดนไฟเผาตลอดเวลา อยู่ๆ มีสิ่งมาดับไฟให้สบายยังงอิบายถูกมั้ยะ ? อธิบายไม่ถูกหรือก ภาษามนุษย์กับภาษาหนังสือมันหายบเกินไปที่จะอธิบายภาษาธรรมะที่เกิดจากใจ หลวงพ่อท่านพูดได้ดีที่สุดแล้ว แต่ก็ยังเป็นแค่ส่วนหายบเท่านั้น อันนี้ถ้าพูดได้เต็มปาก แต่คงไม่มีใครพูดได้ง่ายกว่าหลวงพ่อกี้แล้ว

ถาม : แล้วเดี๋ยวนี้รู้สึกว่าคุณเอง เริ่มผันแปร แต่ก่อนเวลาตัวเองผันต้องเอาตรงข้าม

ตอบ : เดียวก็เสริจมันอีกหรือก พอเริ่มผันแปรก็เริ่มรับรู้ไว้เฉยๆ แต่อย่าไปอยากให้มันผันแบบนั้น ถ้าอยากแล้วเสริจมัน พวกนี้ลีลามันเยอะสารพัด จนกระทั่งสู้กันไปจนถึงวาระสุดท้าย ถึงได้บอกได้เต็มปากเต็มคำวากิเลสฆาร กับความดีหน้าเหมือนกันทุกอย่างเลย เหมือนกันเปียบเลย เดินมาก้าวเดียวกันหมด ยกเว้นก้าวสุดท้าย กิเลสมันพาเราลงต่ำ ขณะที่ความดีพาเราขึ้นสูงแค่นั้นเอง

ถาม : จริงๆ แต่ก่อนผมนึกว่ามันง่ายๆ นะครับ แต่พอฟังจริงๆ แล้วก็ ผมรู้สึกวากเหมือนกับเราต้องรู้ตัวตลอดยีสบี่ชั่วโง่งด้วย เพราะฉะนั้นมันโดนชนกตลอดเลย

ตอบ : ก็อย่างตอนนี คูกันไปเนี่ย เราต้องมีสติรู้อยู่ มันก็ต้องมีจุดพอดีของมัน ถ้าเกินจุดนั้นมันจะเป็นฟุ้งซ่าน แล้วเราจะเบรคมันไม่อยู่ จะกลายเป็นท่อประปาแตก แล้วมันจะไปเรื่อย

ถาม : ใช่ครับ แล้วผมก็คิดไปโน่นเลย เป็นบ่อยด้วย

ตอบ : ขนาดแค่ตรงนี ถ้าตามมันไม่ทัน ก็เสริจมัน

ถาม : ทั้งๆ ที่เรากำลังคิดถึงเรื่องความดีด้วยซ้ำ ?

ตอบ : ใช่...บอกแล้วว่ากิเลสกับความดี หน้าตาเหมือนกันเปียบเลย คือมันหลอกเราได้ทุกวิถีทาง มันซื่อกันมา เดินก้าวเดียวกันด้วย

ถาม : แล้วอย่างนี้เราจะรู้ได้ยังไงครับวาก เราชนะมันแล้ว ?

ตอบ : ถ้าทำถึง ญาณ คือเครื่องรู้จะปรากฏ ถึงเวลานั้นจะรู้เองวากเป็นอย่างไร เหมือนที่ ท่านใช้คำวาก ญาณังโหด ชาตวิรูติัง พรหมจริยัง กะตังกรณียั้ง เครื่องรู้ก้เกิดขึ้น รู้วากชาติสิ้นสุดลงแล้ว พรหมจริยถึงจุดจบแล้ว จะรู้ขึ้นมาเอง

ถาม : เป็นอาการเดิมอีกแล้ว พอหลวงปู่พูดบี่ มันเหมือนมีอะไรใสๆ บี่ง ขึ้นมาอย่างนี้

ประจำเลย แล้วมันเหมือนตามทันอีกแล้ว แต่พอขาดสติมันก็หายอีกแล้ว (หัวเราะ)

ตอบ : ตอนนี้น้ำมันเป็นเงาในน้ำ พอมันเป็นเงาในน้ำแล้ว เราตั้งใจเอ้อมมือจะไปจับ จะแตกกระจายเลย ปล่อยให้มันอยู่ตรงหน้าเฉยๆ รู้ไว้เฉยๆ แล้วอย่าไปดิ้นรนไขว่คว้ามัน เพียงแต่ว่า **ประคิບประคองมัน**

ถาม : อย่างนี้แหละครับ ผมว่ามันจะชนะกันยากด้วย ก็อย่างที่ผมบอกว่าตัวเองน่าจะชอบอวดชอบอะไรอย่างนี้ พอมันติดปั๊บก็จะมาอย่างนี้

ตอบ : คือตอนนี้มันยังไม่เห็นโทษของมันพอเห็นโทษของมันว่า อวดที่เราเจ๊งทุกทีเดี่ยวพอมันเข็ดเข้ามันก็เลิกได้ ตอนนี้น้ำมันต้องปล่อย มันยังคันอยู่ต้องให้มันก่อน ถ้าไม่เกาะเดี่ยวขาดใจตายเพราะมันคัน ให้มันเกาะเขาไปเกาะมาหนึ่งถลอกปอกเปิก ชักแสบซักร้อน มันก็เลิกเอง

ถาม : เนี่ยครับ อย่างนี้สมารถอย่างนี้ คันๆ เฮ้ย ! อย่าไปเกาะพอกเกาะเสร็จเดี่ยวสมาธิตก พอเริ่มเดินสมาธิดี เฮ้ย ! ไม่นั่นแล้ว เฮ้ย ! เราเก่งอีกแล้ว อย่างนี้ก็คือโดนมัน เสร็จมันอีกแล้วซิริู้สึกทันทีเลยพอมันหายคันปั๊บก็...

ตอบ : เรื่องของอาการคันเป็นของประสาทร่างกาย พอเราเอาใจมาอยู่กับสมาธิจิตกับกายมันก็เริ่มแยกจากกันมันก็จะไม่รับรู้อาการทางกาย พอไม่รับรู้ปั๊บก็รู้สึกว่าการคันมันหายไป แต่ความจริงมันยังคันอยู่แต่เราไม่สนใจมันต่างหากละ

ถาม : (คุยเรื่องซีดี และเว็บไซต์ที่โหลดเสียงเทศน์หลวงพ่อดำซุง)...คลิกเข้าไปในเว็บนี้แล้วตอนเปิด เปิดไม่ได้

ตอบ : ถามสองพี่น้องนั้นเขาเหอะ เขาเรียนมาโดยตรง **ติดก้องมันก็จบ**เรื่องนี้มาโดยตรงนี้ แต่ว่าตอนนี้มันไม่สนใจเรื่องธรรมะหรือก มันกำลังมันกับเกมส์อยู่ เล่นกันข้ามวันข้ามคืน นั่นนะคือตัวฉันนะ ถ้าเขาเล่นแล้วเขารู้จักสังเกตอารมณ์ใจของตัวเอง เขาจะได้ประโยชน์เยอะ เคยเล่าให้ฟังว่า มันมีอยู่ยุคหนึ่งที่ว่า บวชอยู่ด้วยกันใหม่ๆ นี้แหละ แล้วเพื่อนพระเขาอ่านกำลังภายในนะ ไอ้โน่นก็คุยกันไป ไอ้นี้ก็คุยกันมา ก็เฮ้ย ! คุณส่งไอวัลตินมาที่ก็ส่งข้ามหัวมันไปนั่นแหละ โน่นก็น้ำตาหล่นอวยครีบก็ส่งกลับมา ไปๆ มาๆ มันมันไม่สนใจเลย ประสาทมันตัดสิ้นเชิงเลย มันอยู่แต่ตรงหน้าของมันอย่างนี้ มันไม่รับรู้โลกภายนอกเลยว่าเขาทำอะไร เรามาดูๆ เฮ้ย ! นี่มันระดับนิโรธสมาบัติเลยนี่หว่า **สัญญาเวทียินโรธ** ตบสัญญาและเวทนาโดยสิ้นเชิงเลย มันไม่กินไม่ขี้เลยก็ได้ มันนั่งของมันอย่างนี้อยู่อย่างเดียว ตัวฉันนะของมันแรงขนาดนี้เลยหรือ ? ก็เลยมานั่งจับจุกว่า **ฉันนะคือความพอใจมันเกิดขึ้น** เพราะว่าเขาต้องการ**ทำในสิ่งนั้น** เขาชอบในสิ่งนั้น แล้วถ้าเราเอาตัวนี้มาภาวนาละ ? พอคิดปั๊บแยกออกมาปั๊บ เฮ้ย ! เราต้องทำให้ได้ แล้วหลังจากนั้น เรื่องไหนเอ็งอ่านสนุกยิ้มมั่ง พอมันอ่านเราก็อ่านแต่เราภาวนาด้วยซักลูกประจำไปด้วย คาถาว่าไปก็จับเราจำด้วย แล้วในเนื้อเรื่องมันว่าอย่างไร พระเอกนางเอกเป็นอย่างไรต้องรู้ไปด้วย ไอ้โห ! มันมากเลยตอนนั้นนะ เสร็จแล้วเราก็กังขังมันไปขณะที่มันก็ยังนั่งอ่านอยู่แค่นั้นแหละ (หัวเราะ)

ถาม : ผมเข้าใจครับ เวลาผมอ่านแล้วมันก็จะหายเข้าไปกับหนังสือนั่นเลย

ตอบ : นั่นแหละคือ เราพอใจที่จะทำไง คราวนี้เราเอาความพอใจนั้นมาใช้ในการปฏิบัติ แทน กำลังใจมันเท่ากัน

ถาม : แล้วถ้าเกิดผมจับแค่ลมหายใจ แต่ไม่ภาวนาล่ะ ?

ตอบ : แล้วแต่ การจับลมหายใจนี้ อารมณ์มันทรงตัวอยู่แล้ว จะมีคำภาวนาหรือไม่มีคำภาวนาก็ได้ จะรู้ลมกระทบที่จุดก็ได้ และรู้ตลอดก็ได้มันกว่าเยอะ ยืนยัน และยังถ้าเล่นอะไรแปลกๆ ได้ ยิ่งมันเข้าไปอีก

ถาม : มันรู้สึก ว่า ผมรู้สึกว่าผมทำได้ แต่ทำไมทำไม่ได้ ไม่รู้ ?

ตอบ : ตัวอยากมันก็น้อยอยู่ อารมณ์ที่เราใช้มันเกิน มันไม่ใช่พอดี

ถาม : อย่างเรื่องเหาะนี่ ผมก็บอกตัวเองอย่างนี้ มันไม่ยากเลยนะ เหาะ แค่นี้เราก็คงเหาะได้แล้ว แล้วรู้สึก ว่าตัวคิดมันทรงอารมณ์อย่างนี้ได้จริงๆ

ตอบ : ตัวนี้โดนล่ำมโซ่อยู่ การใช้อภิญาเราต้องยอมรับกฎของกรรมถึงใช้ได้ ถ้านิสัยอย่างของเรามันไม่ยอมรับกฎของกรรมอย่างง่าย ๆ เตียวมันก็เที่ยวเอาอำนาจอภิญาไปช่วยคนโน้น สงเคราะห์คนนี้ ไปรอดคนนั้นถ้าไม่สามารถที่จะยอมรับกฎของกรรมได้ ก็ยังไม่สามารถใช้อำนาจของอภิญาได้จริงๆ มันก็ได้สะกิดนิดๆ หน่อยๆ ยิ่งปฏิสัมภิกาญาณนี้คุณทั้งอภิญาทั้งวิชาสามและสุวิปริสสโก นี่ยิ่งหนักเลย ปฏิสัมภิกาญาณจะเกิดขึ้นเมื่อเป็นพระอนาคามีแล้วเท่านั้น แล้วพระอนาคามีนี้ท่านตัดรักเด็ดขาด ตัดโกรธเด็ดขาดบ้านเรือนอะไรที่ท่านก็ไม่เอาแล้ว ต้องระดับนั้นนะ ท่านถึงจะให้ใช้ได้เต็มที่ ถ้าไม่มีการควบคุมเอาไว้ บรรลัยจริงๆ เลย

ถาม : แต่ ผมรู้สึกอย่างนี้จริงๆ นะ ว่ามันง่ายนี่หว่า

ตอบ : ก็ใช่ที่นี้ว่าแค่สร้างอารมณ์ของเราให้ยอมรับกฎของกรรมอีกนิดเดียวก็ได้เดี่ยวนั้นเลย จะสังเกตไหมว่าในพระไตรปิฎก พระที่ฟังพระพุทธเจ้าเทศน์บรรลุพร้อมปฏิสัมภิกาญาณ บรรลุพร้อมอภิญา บรรลุพร้อมวิชาสาม ก็คือว่ากำลังใจท่านเข้าถึงจุดนั้นปั๊บของเก่าทั้งหมดใช้ต่อได้เลย คราวนี้ของเก่าของเราเนี่ยมันรอเราอยู่นิดเดียวแค่นั้นเอง มันรออยู่ว่าเมื่อไหร่เราจะยอมรับกฎของกรรมแค่นั้น แบบเดียวกับที่เขาว่าพระอรหันต์สุวิปริสสโก ไม่มีฤทธิ์ไม่มีอำนาจอะไร อย่าไปเชื่อเขียนนะ อาตมาเจอมาแล้ว อภิญาเนี่ยถ้าหากเป็นโลกียะนี่สู้ท่านไม่ได้เลย ท่านทำได้ยิ่งกว่าทำได้อีก หลวงปู่มหาอำพันเป็นตัวอย่างชัดเลย วิกุพนาฤทธิ์คือฤทธิ์ที่เกิดจากอภิญาโดยตรงจากการฝึกกสิณสิบ มันเป็นแค่หนึ่งในสิบอย่างเท่านั้นของท่านเป็นทั้งบุญฤทธิ์ เป็นทั้งอธิฐานฤทธิ์ เป็นทั้งฌานฤทธิ์ มันได้หมดนะ ฤทธิ์ที่เกิดจากฌาน ฤทธิ์ที่เกิดจากอธิฐาน ฤทธิ์ที่เกิดจากการสร้างสมบุญมาอะไรมา ท่านตั้งใจให้เป็นยิ่งงั้นมันก็เป็นยิ่งงั้น สิ่งต่างๆ ที่มันออกรอบด้านที่ท่านตัดมันออกแล้ว มันเหลือแต่ตรงแล้ว ถ้าถามว่าลักษณะอย่างนั้นต้องการฝึกอภิญาเมื่อไหร่มันก็ได้เมื่อนั้น เพียงแต่ท่านหมดอยากแล้วไม่รู้จะฝึกไปทำไม

ถาม : อย่างนี้ก็เหมือนกันนะครับ ผมฟังอยู่ที่เข้าใจนะครับ เต็มๆ เลยตอนนี้ แต่ไม่รู้ว่าจะตรงกัน

ตอบ : พอๆ กับไอ้ลูกก๊อสนี่ล่ะนะ จะพ่นไฟแต่พ่นไม่ออกสักที (หัวเราะ)

ถาม : ผมรู้สึกว่ามันไม่ยาก มันง่ายด้วย

ตอบ : ก็บอกแล้วว่ามันง่าย มันก็เหลือแค่เราอ้อมรับกฎของกรรมเมื่อไหร่ ก็เริ่มใช้ได้เมื่อนั้น ไปตั้งวันนี้ก็ไปเจอเพิ่มมาอีกหลายคน ที่เขาได้ขึ้นมาโดยที่ตัวเขาเองก็ไม่รู้นะ คนมันได้ดีแล้ว ตัวเองไม่รู้ก็น่าเตะนะ เขาฝึกมโนมยิทธิไม่ได้ หันไปฝึกกรรมกายทุ่มเทมากเลย ยิ่งงัดต้องจับดวงแก้วศูนย์กลางกายให้ได้ ก็ไม่ได้ ทำไปทำมาเบื่อ นอนดีกว่า พอนอนปุ๊บพระพุทธเจ้าเสด็จมาเทศน์ให้ฟัง บอกว่าทุกอย่างต้องมีความพอดี คือ **มัชฌิมาปฏิปทา** ถ้าหากว่ามากเกินไปก็เป็น **อัตตกิลมณานุโยค** น้อยเกินไปก็เป็น **กามสุขัลลิกานุโยค** เทศน์ฟังเสร็จ เขาเดินมาถามเราว่าที่เขารู้มาถูกมั๊ย ?

ถาม : (หัวเราะ) พระพุทธเจ้าเทศน์เอง

ตอบ : ตูจะกล้าไปรับรองธรรมะพระพุทธเจ้ามั๊ยเนี่ย ? (หัวเราะ)

ถาม : ก็เล่นเอาสูงสุดมาแล้ว

ตอบ : เอ้อ ! นึกๆ แล้วบางทีก็...สังเกตมั๊ยว่า เขาฝึกมโนมยิทธิไม่ได้ แล้วก็ฝึกกรรมกายก็ไม่ได้ เพราะว่าเขาใช้กำลังมากเกินไป **ทุ่มเทกับมันมากเกินไป** แล้วเสร็จแล้วพอเขาฝึกแล้วฝึกเล่าฝึกเท่าไรก็ไม่ได้ เขาหมดอารมณ์นะ เฮ้ย ! ช่างหัวมันเนี่ย กูนอนดีกว่า มันได้ตรงนั้นนะ **อารมณ์ใจมันลดลงมาตรงพอดี**

ถาม : ผมจะนอนภาวนาอยู่เรื่อยเลย แล้วพอนอนภาวนาที่ไรมันก็จะ...

ตอบ : ถ้ามันพอดีมันก็ได้ สำคัญตรงนั้นนะ

ถาม : แต่ผมรู้สึกแปลกๆ ขอบตื้นมากกลางดึกแล้วได้ยินประโยคตรงใจอยู่บ่อยๆ ผมจะเปิดเทปหลวงพ่อบ่อยๆ มันจะวนไปวนมา

ตอบ : **จดไว้แล้วก็ทบทวนการปฏิบัติของตัวเอง เก็บเอาไว้ใช้ได้ตลอดชีวิต**

ถาม : อย่างสมมุติว่าเราปล่อยปลา ปล่อยปลาตัวไหนห้ามกินปลาตัวนั้น พอปล่อยไปเสร็จปลามันยังไม่ทันตายเราตายก่อน พอตายก่อนจิตมันผูกพันกับคนโน้นคนนี้ กลับมาเกิดเป็นลูกแล้วเดินไปเอาปลาตัวนั้นมา

ตอบ : คนละชาติกัน ไม่นับแล้ว

ถาม : แล้วอย่างเราฝากเงินเขาไปแล้ว เราก็ไม่รู้เขาไปซื้ออะไรมางั้นไหนล่ะครับ ก็เหมือนกับเราเป็นเจ้าของไปปล่อยด้วยเหมือนกันก็เหมือนกันหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : โทษมันไม่เท่าเดิม ถ้าเจ็ยะลงไปมันไม่หนักเท่ากับปล่อยเอง

ถาม : ถ้าเราไปซื้อมาปล่อย โดยไม่รู้ว่ามันตายแล้ว ?

ตอบ : บุญเราได้แล้ว ส่วนกรรมของเขามันก็หนัก แทนที่เขาจะได้รับอิสระ ก็ปรากฏว่าถึงแก่ชีวิตเสียก่อน แต่ว่าจะอย่าหอบเต่าจากสุโขทัยไปปล่อยหนองคายนะ งวดนี้ไปเจอ

มาแล้วตายไปสองตัว

ถาม : แล้วทำไมไปปล่อยถึงโน้นเลยครับ ?

ตอบ : ก็เขาศรัทธาหลวงปู่ทองทิพย์ที่วัดป่าสีดารามลักษณะรัตนโคตร ที่หนองคาย หอบเต่าจากสุโขทัยไปให้ที่วัดหลวงปู่ทองทิพย์ปล่อย ตายไปสองตัว

ถาม : แต่ผมว่าศรัทธาเขาแรงนะครับ อุตส่าห์หอบเต่าจากสุโขทัยไปจนถึงหนองคาย

ตอบ : กรรมไอ้เต่ามันมันแรง (หัวเราะ) มันต้องล่ามาจากสุโขทัยไปหนองคาย หลวงปู่ทองทิพย์ท่านเล่าเรื่องของรามเกียรติ์ เหมือนยังกับท่านเป็นตัวละครในรามเกียรติ์เอง คนก็เลยคิดว่าท่านต้องเป็นหนึ่งในตัวละครรามเกียรติ์นั่นแหละ แล้วท่านสร้างวัดท่านก็ยังใช้วัดป่าสีดารามลักษณะรัตนโคตร เพิ่งมรณภาพไปได้เดือนกว่านี้เอง ใครถวายแหวนท่านใส่หมดละ สิบนิ้วนี้ลั่นมือเลย นิ้วละหลายๆ วง ใส่ประเภทที่เรียกว่าลักษณะสงเคราะห์โยมเขา ให้มันได้บุญ เสียตายว่าท่านรับมรณภาพเสียก่อน ไม่งั้นจะต้องมีตัวอยากดั่งมันไปหาเรื่องจนได้ แล้วก็คอยกรุณาสงสารว่า มันจะลงอเวจีหรือเปล่า

ถาม : ท่านมรณภาพไปนานหรือยังครับ ?

ตอบ : ประมาณเดือนหนึ่ง ตอนท่านอยู่ไม่กล้าพูดหรือก ถ้าหากว่าพระที่อยู่แล้วประเภทที่เรียกว่าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไปกวนท่าน เดียวอาตมาแบายไปด้วย

ถาม : จะแยกว่านี่อีกหรือครับ ?

ตอบ : โห...อย่าลืมน้ำอาตมาแค่นั้นนะ เวลาพักยังไม่ม่แล้วนะ เกิดมันอยู่ได้ซักแปดสัปดาห์ ?

ถาม : อ้าว...หลวงปู่บอกผมว่า ๑๒๙ ไม่ใช่หรือครับ ผมจำแม่นนะหลวงพี่

ตอบ : ๑๒๖ ไหนบอกจำแม่น

ถาม : ผมจำกลับหัว (หัวเราะ) ผมอยู่ไม่ถึงร้อยอยู่แล้วครับ

ตอบ : เห็นตัวเลขก็จะขาดใจตายเดี๋ยวนี้แล้วละ ก็หลวงปู่โง่ หลวงพ่อ ๑๒๐ พอดี ๑๒๐ จะขึ้น ๑๒๑ แต่หลวงพ่อกันไปตอน ๗๙, ๘๐ มันไม่ไหว มันเขินไอ้มันไม่ไป ในเมื่อเขินมันไม่ไป ก็ใช้ชั้นทิพย์ทำงานต่อ ครบเวลาก็ไปจ้อย ตอนนั้นหลวงพ่อกันก็ยังไม่เหลืออีกประมาณ ๗๐ ปี ได้มั้ง เดียวปีนี่อะไร เหลืออีก ๓๕ ปี เรื่องมันเลยมาแล้ว แล้วหลวงพ่อก็มรณภาพไปแล้วแต่ระวังโดนฟ้าตกะบาล เผลอเมื่อไหร่โผล่มาทุกที

ถาม : แต่ผมขี้เกียจ มันไม่จคนะ ฝึกตัวเองไม่ได้ซักทีขนาดเตรียมกระต๊อบปากกาไว้ห้วนนอนแล้วก็ยัง

ตอบ : ไม่เป็นไร เดียวพอทำถึงจุดๆ หนึ่ง แล้วจะรู้ว่าเวลาที่ผ่านไปนั้น ถ้าเราตายเสียก่อนมันน่าเสียดายเหลือเกิน

ถาม : ผมก็คิดครับ บางทีเดี๋ยวนี้ก็นึกอยู่เลยว่า นี่เราประมาทคุยกับไอ้ปิอบอยู่เลยว่า เราไม่ศรัทธากันจริงๆ เพราะถ้าศรัทธากันจริงๆ เราต้องเชื่อมั่นว่าเราตายได้เสมอ เราก็ต้องทำแล้วไม่ใช่ว่ามารีๆ รอๆ แล้วไม่ได้ทำซักที ก็พอพูด จบ ซักวันสองวันก็...

ตอบ : เหมือนเดิม (หัวเราะ) สม่าเสมอดีมาก มีสมาธิตัดตาณะ

ถาม : ผมว่าการใช้ชีวิตในชีวิตประจำวัน มันเหมือนกับเราผจญ เราเครียดอย่างนี้ เราหลอกตัวเองหรือเปล่าครับ ? เหมือนกับไปฝึกไปกับมันเหนื่อยกับมัน

ตอบ : ไม่ใช่หลอกตัวเองหรือ เขาหลอกเรา

ถาม : สมัยก่อนอ่านไปก็วิจารณ์หลวงพ่อกันไป ทำไมสอนอย่างนั้น ทำไมสอนอย่างนี้เป็นเรา เราไม่ทำอย่างนี้แน่ๆ เลย

ตอบ : มาถึงสมัยนี้ หลวงพ่อสอนขนาดนั้น มันยังไม่เอาเลย (หัวเราะ)

ถาม : แต่เดี๋ยวนี้ก็ยังเป็นอยู่ ก็ยังมาตีเหมือนกัน ก็ยังมาตีตลอด

ตอบ : ก็บรรดาพวกหนังสือหนังหาอะไร แล้วก็คนใหญ่คนโตในแผ่นดินบางส่วน (หัวเราะ) เขาจะไม่สนับสนุนให้ธรรมะของหลวงพ่อบ้างหลาย เพราะเขาบอกว่ามันเป็นเรื่องของฤทธิ์เดชมากเกินไป มันจะไปติดกันอยู่ตรงนั้นมาก เขาว่า ต้องเอาธรรมะบริสุทธิ์แบบสายพุทธทาส หรือวัชรประทานนั้น เดินเข้าไปดูชิมุมะพระพุทธรุศาสนานะ มีแต่ตำราของสองท่านนี้ เกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์ละมัง ตัวกูของกู คู่มีอมนุษย์ อะไรอย่างนี้พี่น้องสองอรหันต์ อิทธิปัตตยตา อาณาปานสติ ๑๖ ชั้น

ถาม : ผมรู้สึกเลยว่า เหมือนเรา ผมรู้สึกไง เหมือนกับ...

ตอบ : มันจะเริ่มใสอารมณ์ไปด้วย

ถาม : ใช่ครับ ก็รู้สึกตัวเองเลวไป เห็นคนอื่นเลวแล้ว โดนमारหลอกไปอีกแล้ว

ตอบ : มันตึงไปตั้งไกลแล้ว

ถาม : อย่างนี้ยังทันสมัยครับ ?

ตอบ : ทัน เข้าไปหน่อย ช้าแคไหน ถ้ารู้ตัวก็ถือว่าทัน

ถาม : ความจริงพยายาม บางทีแบบเคยนั่งอ่าน ใสแล้วใสอีกก็ยังไม่เข้าใจ (หัวเราะ) อ่านเข้าใจยากจริงๆ

ตอบ : อาตมาเคยอ่านเรื่องเดียวอยู่สามวัน กว่าจะเข้าใจว่าท่านพูดถึงอะไร

ถาม : เรื่องอะไรครับ ?

ตอบ : หลวงพ่อบอกว่าบุคคลที่ไม่ได้ทำบุญร่วมกันมา ไม่ได้อธิษฐานตามกันมา จะฟังกันเข้าใจยาก มีหน้าเราและอยู่สามวันและไม่ออก แต่คนอื่นอ่านมันซาบซึ้งกันจัง

ถาม : การตื่นเวลาตรงกันอยู่ทุกๆ วันนี่มันเกี่ยวเนื่องกับอะไรหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : สิ่งมัน เรื่องของการปฏิบัตินี้ มันเหมือนยังกับมีนาฬิกาปลุกพิเศษอยู่ในตัว เรากำหนดใจว่าจะตื่นเมื่อไหร่เวลาไหนมันจะตรงเป๊ะเลย แล้วก็ตลกที่สุดช่วงที่ปฏิบัติหนักๆ สมมุติว่าเราตั้งไว้ตีสาม แล้วมันจะตื่นก่อนห้านาทิตูทุกวันเลย มันจะตื่นตีสองห้าสิบห้าเป๊ะเลยจะเป็นอย่างนั้น นาฬิกาของเรามันเพี้ยน มันเผื่อให้ห้านาทิต่อบิตซ์เกียจ

ถาม : .....

ตอบ : ระยะเวลาหลังๆ มาที่คนไข่มโนมยิทธิในทางที่ผิดยังไม่พอ คือประเภทที่ว่าแทนที่จะรู้เพื่อละหรือเพื่อยึดเกาะพระนิพพานโดยตรง ก็เอาไปใช้แล้วก็ไปยึด ตรงนี้เราถือว่าผิดมากแล้ว ถัด

มาจากตรงนี้ยังมีอีก ใช้มโนเมยธิในการจัดการกับผู้อื่นโดยการว่าคนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ในลักษณะเป็นศัตรูแล้วก็ขับไล่ออกไป...เก่งมาก...พวกนี้มันเก่งเกินครู อาจารย์

ถาม : ถ้าเกิดเป็นลูกแท้ๆ อย่างนี้ ตายเลย

ตอบ : น่ากลัวมั๊ย ? การเวียนว่ายตายเกิดในโลกนี้น่ากลัวขนาดนี้ ขนาดบุคคลที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมเพื่อการหลุดพ้นแล้วยังเห็นผิดได้ถึงปานนี้ ขึ้นชื่อว่าผู้อื่นที่จะไม่ทุกข์แล้วมันจะมีอยู่หรือ ?

ถาม : ผมว่า.....(ไม่ชัด).....ของเก่าเขาไม่น้อยแสดงว่าเราต้องทำกันมาไม่ใช่น้อยๆ มันต้องเยอะมากเหมือนกัน

ตอบ : มีอยู่วันหนึ่งประชุมกันในโบสถ์ หลวงพ่อบอกว่าพวกแกยังไม่มีการได้มโนเมยธิจริงๆ หรือ พวกเราก็อ้อ...รับประทาน กติกาข้อแรกเลยว่าคณะบวชต้องได้มโนเมยธิก่อนไม่งั้นไม่ให้บวช ทำไมไม่มีใครได้เลยหรือ ? หลวงพ่อท่านเฉลยว่า บุคคลที่จะได้มโนเมยธิจริงจะต้องเป็นพระอรหันต์แล้วเท่านั้น เพราะจิตท่านสะอาดปราศจากกิเลสจริงๆ นอกนั้นโอกาสโดนมารแทรกมีสูงมาก ขนาดหลวงพ่อท่านยังเคยเล่าให้ฟังว่าท่านโดนมารมันหลอก เพียงแต่ว่าท่านรู้ทัน...รู้ทันมารในลักษณะพระพุทธเจ้าใจ หลอกท่านชะเปื่อยไปที่หนึ่งแล้ว พอขึ้นไปอีกที่ทำการกำลังจะถูกต้อนไปต่อว่า พระท่านบอกไม่ใช่ฉันดูซิใคร นั่งยิ้มๆ ไป ยิ้มมา...เขี้ยวออก

ถาม : แล้วตกลงเป็นใครครับ ?

ตอบ : มารเขาหลอก

ถาม : มารนี้มีตัวตนใช่ไหมครับ ?

ตอบ : มีจริงๆ

ถาม : คือ เทวดาที่ท่านทำหน้าที่ ?

ตอบ : กล้ายืนยันว่ามีจริง เพราะเจอกันมาแล้ว แล้วมากันอย่างชนิดที่เรียกว่าเราไม่เห็นว่าเขาจะเยอะอย่างนั้น ของเราเราว่าเป็นคนที่บ้าเลือดแล้วไม่ค่อยกลัวอะไรนะ พอเจอเข้าจริงๆ ใจมันผ่อเหลือชนิดเดียว รู้เลยนะว่าเราลุ่นเขาไม่ขึ้น เป็นพวกมีจกชาติภูมิที่มีโอกาสทำบุญใหญ่อย่างไม่ได้เจตนา บุญใหญ่นั้นส่งผลให้เขาได้รับความดีในลักษณะของเทวดาชั้นสูงสุดของชั้นกามาวจรด้วย แต่ว่าหน้าที่เอกเขาก็คือคอยขวางคนอื่น เขาไม่ยอมให้คุณอื่นได้ดี

ถาม : .....

ตอบ : จะเรียกว่าอย่างนั้นก็ได้ แต่ว่าตราบไตที่เขายังไม่หมดบุญตรงนั้นเขาก็ยังทำไปเรื่อย พอถึงเวลาผ่านไปเดี๋ยวคนอื่นก็มาแทน

ถาม : มันคือผลกรรมหรือเปล่าครับ มันก็คือเนื่องกันมา...?

ตอบ : จริงๆ แล้วไม่มีอะไร เขาไม่ใช่ศัตรูของเรา คิดดูแล้วเขาเป็นครูที่ดีที่สุดด้วยซ้ำไป เพราะเขาทดสอบอยู่ทุกวินาที ผลเมื่อไหร่มันลากเราไปเมื่อนั้น

ถาม : ครับ ผมว่านี่ขนาดผมนั่งอยู่กับหลวงพี่ผมยังรู้สึกอยู่ตลอด นี่เปลือยอีกแล้ว นี่โดนอีก

แล้ว นี่โดนอีกแล้วเนี่ย

ตอบ : เดียวนี้เขี่ยเขาก้าวหน้าแล้วจะ จากกัน ๓ วันต้องประเมินกันใหม่ (หัวเราะ)

ถาม : .....

ตอบ : ก็ชื่อนี้สิ บอกว่า ๓ วันต้องประเมินกันใหม่ นี่จากกันตั้งนาน เขาว่าอะไรนะ...

เจ็ดวันเว้นติดซ่อม

ดนตรี

ห้าวันอักขระหนี

เนิ่นช้า

สามวันจากนารี

เป็นอื่น

หนึ่งวันเว้นล้างหน้า

หม่นไหม้ หมองศรี

ถาม : .....

ตอบ : หมายความว่ารู้ตัวอยู่ว่าเปลอเมื่อไหร่เขาก็เอาเรา คือในระหว่างที่ใจกับกิเลสมันสู้กันอยู่ เปลอสติเมื่อไหร่กิเลสมันจะชนะ มันเหมือนกับต่อยมวยกันอยู่เปลอเมื่อไหร่การ์ดตกมันก็เปรี้ยงเต็มๆ

ถาม : เมื่อสมัยก่อนหัวเกรียนเลย

ตอบ : เขายาวจนประป่าไปที่หนึ่งแล้ว แล้วเขารำคาญก็เกรียนไปจะโกนเลย ไปๆ มาๆ มันยาวอีก ใครชอบอย่างไรนก็อย่างนั้น ตามเขาให้ทันเถอะ ถ้ามันไปสนใจเรื่องอื่นกำลังมันโดนแย่งเอาไปเยอะ พอมันแย่งเอาไปเยอะกำลังที่จะสู้กิเลสมันน้อยลง เพราะฉะนั้นปิดรอยแยกมันให้ได้ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ปิดมันให้หมดให้เหลือใจอย่างเดียว มันเคยทำได้นี่ เพียงแต่เราเห็นว่าเป็นอื่นมันดีกว่าเท่านั้นเอง ตอนนั้นเราก็กัดยอนกลับมาเห็นว่าการปฏิบัติธรรมมันดีกว่า เปลี่ยนความตั้งใจ เปลี่ยนความพอใจ จากทางเดินทางโน้นกลับมาด้านนี้ เท่านั้นเอง กำลังมันเท่ากัน

ถาม : มันขึ้นๆ ลงๆ ครับ

ตอบ : คนเคยทำได้แล้วมันไม่ยาก เพียงแต่ที่สำคัญตรงทำให้ต่อเนื่อง เปลอแม้แต่วินาทีเดียวมันก็หลุด ต้องรักษาอารมณ์ให้ต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ ไม่ใช่ว่าหยุดภาวนาแล้วก็เลิก ลูกจากการภาวนาแล้วก็เลิก ลูกจากการสวดมนต์ไหว้พระแล้วก็เลิก อย่างนั้นขาดทุนทำจนอารมณ์ใจทรงตัวแล้วรักษาอารมณ์นั้นอยู่กับเราให้นานที่สุด พลาดเมื่อไหร่ก็รีบตะเกียกตะกายหามันใหม่

ถาม : .....

ตอบ : นึกเสียว่าสิบล้อมันวิ่งก็แล้วกันโยม รู้อยู่...แต่พูดเล่น คือว่ามันมีหลายปัจจัยด้วยกัน แต่จริงๆ แล้วถ้าหากว่าพูดแบบเมื่อกี้ที่ต่อเขาพูดก็คือว่าเขาตั้งความสนใจของเราไปจากจุดที่เราภาวนาอยู่ พอเราไปสนใจข้างนอกเมื่อไหร่ สงใจออกนอกก็เสร็จเขา กำลังใจของเราแทนที่จะอยู่กับภาวนา...ไปอยู่กับรูปแล้ว เสียท่าเขาแล้ว เขาเจตนาจะเปลี่ยนความสนใจของเราจากการภาวนานี้ ซึ่งมันจะต้องได้แน่ๆ ถ้าทำต่อไปให้ไปสนใจข้างนอกแทน แล้วก็ทำ

ไม่สำเร็จ....ไม่น่าเชื่ออะ แปปเดียวที่ใจเราไปสนใจทางโน้น...เสร็จมันแล้ว ! มันลากคอเราไป แล้ว พวกเรื่องละเอียดๆ นี่บางคนที่เขาทำไม่ถึงจะท้อไปเลย...มันยากมันเย็นขนาดนั้นอย่าไปสู้มันเลย เป็นพวกเดียวกับมันไปเลยดีกว่า

ถาม : .....(ไม่ชัด).....ตอนนั้นหนูอยู่เมืองกาญจน์...เขาสู้กับคนไม่ดี คือเขาว่าเราเป็นคนไม่ดี เราอยู่เฉยๆ ของเรา...เราก็สามารถหาวิธีหลบหลีก...ทีนี้เรานึกถึงคำว่ากรรมนี่คะ เราไม่อยากก่อกรรม แต่ถ้าเราอยู่เฉยๆ...ในแง่ทางโลกนี้ผลกระทบมันเกิดขึ้นแน่นอน แล้วที่พยายามคิดนี้ตัวโมหะมันอ้อเลยคะ.....(ไม่ชัด).....?

ตอบ : จริงๆ แล้วคือเราทำถูก แต่ว่ามันถูกแค่นั้น ถูกแค่กำลังใจของเราตอนนั้น คำว่ากรรมเราใช้ได้ถูกมากเลย คือว่าทุกสิ่งทุกอย่างพอมีการกระทำขึ้นมาไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ผลของการกระทำจะส่งผลให้เราในอนาคตแน่นอน นั่นคือการก่อกรรมขึ้นมา คราวนี้กำลังใจของเราจะอยู่จุดนั้น พอถึงเวลาแล้วความรักตัวของเรามันมีมากกว่ามันก็จำเป็นจะต้องตอบโต้เพื่อเป็นการป้องกันตัวของเราไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ว่าถ้าหากเป็นผู้ที่กำลังใจสูงกว่านั้น ในลักษณะที่เรียกว่ายอมตายถวายชีวิตลักษณะที่ว่าเพื่อให้มันเด็ดขาดลงไป กรรมตรงนั้นมันสิ้นไปเลย ถึงเขาจะฆ่าเราก็ยอม อันนั้นก็อีกระดับหนึ่งของกำลังใจ แต่ละคนแต่ละกำลังใจไม่เท่ากัน ดังนั้นการกระทำของแต่ละคนไม่มีอะไรน่าตำหนิเลย เขาคิดว่าสิ่งที่เขาทำนั้นดีแล้ว เขาจึงได้ทำ ถ้าเขารู้ว่าไม่ดีคงไม่มีใครทำหรอก จุดนั้นเขาเห็นว่าเขาทำแล้วดีเขาก็ทำของเราเองก็ เออ...เอากับเขาชะหน่อยมันก็คงจะดีก็เลยทำบ้าง มันกลายเป็นว่ากรรมมันกว้างออกไปเรื่อยจากการกระทำที่ไม่ได้หยุดลง คราวนี้ถ้าหากว่าอยากหยุดการกระทำอันนั้นมันก็ต้องอยู่ในลักษณะที่ว่านั้นแหละ ยอมตายถวายชีวิตบูชาธรรมไปเลย แต่กำลังใจของเราไม่ถึงตรงจุดนั้น ในเมื่อเรายังไม่ถึงตรงจุดนั้นเราทำตรงนั้นลงไป ตอนนั้นก็ถือว่าสมควรแล้ว

ถาม : แต่ถึงแม้ว่า...สมมุติว่าหนูอยู่เฉยๆ ไม่ตอบโต้คนอีกฝ่ายหนึ่ง เขาพยายามจะหาผลประโยชน์จากเรา เขาคงไม่หยุดหย่อน ถ้าสมมุติว่าในกรณีนี้เราอยู่เฉยๆ ไม่ตอบโต้เขา...(ไม่ชัด)...ซึ่งตรงนั้นวิญจักร์ในอนาคตมันย้อนกลับมาเกี่ยวข้องกับเราอีก ?

ตอบ : มันย้อนกลับมาแต่ว่ามันเป็นกรรมในลักษณะเดียวมันจะเป็นกรรมด้านเดียว ในเมื่อกรรมด้านเดียวมันอยู่ที่ว่าเราจะเป็นผู้ถูกระทำฝ่ายเดียวหรือเขาจะถูกกระทำโดยกรรมนั้น มาสนองฝ่ายเดียว แต่ว่าพอกระทำไปปุ๊บมันก็ยังคงเป็นกรรมต่อไปอีกจนได้ จนกว่ามันจะเป็นอโหสิกรรมต่อกันไป คือ ทั้งใจทั้งกำลังใจตกลงกันต่อหน้าว่าเรื่องทั้งหลายที่ทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงบัดนี้ขอให้มันเลิกแล้วต่อกัน ให้อโหสิกรรมต่อกัน ถ้าหากเขาตอบรับก็คือจบกันเลย

ถาม : .....(ไม่ชัด).....

ตอบ : ทำไม่ละ แปปเดียวของข้างบน ก็นิดเดียว เคยได้ยินไหม ? กุสลาธัมมา อกุสลาธัมมา อภัยกตาธัมมา เคยได้ยินพระสวดไหม ? ถ้าสวดต่อก็แปปเดียว ท่านเทศน์แต่หัวข้อแต่ว่าความเป็นทิพย์ของเทวดานะสูงมาก อยู่ในระดับที่ว่า อุดติตัญญูคือฟังหัวข้อไปเข้าใจเลย เราฟังรู้เรื่องใหม่ละ ท่านบอกว่า ธรรมที่เป็นกุศล ธรรมที่เป็นอกุศล ธรรมที่ไม่เป็นทั้งกุศลและ

อกุศล เขาฟังบิณฑบาตแล้ว ธรรมส่วนที่เป็นอกุศลคืออะไร ธรรมที่เป็นส่วนอกุศลคืออะไร ที่ไม่เป็นบุญไม่เป็นบาปคืออะไร และเขาก็จะเลือกที่ถูกที่ควรของเขาได้ ผลาดมากขนาดนั้น เพราะฉะนั้นไม่ต้องเทศน์มาก เทศน์ข้างบนนี้ไม่ต้องเทศน์ยาว ๓ เดือนก็แป๊บเดียวของข้างบน ถ้าจะเลิกสงสัยก็เป็นซะเองพอถึงเวลาก็นอนไป (หัวเราะ) น่าสงสัยมั๊ย ? สถานที่ที่อยู่เป็นสุขมันเหมือนกับผ่านไปเร็วใช่มั๊ย ? เวลาเราสบายใจแป๊บเดียวหมดวันแล้ว คราวนี้เทวดาเขาสุขความสบายใจของเราหนีเข้าไม่ได้ เพราะเวลาของเขาพอนับเวลาของมนุษย์แล้วมันผ่านไปเร็วเหลือเกิน ของเขาแคว้นเดียวของเราต่างๆ ก็ไป ๕๐ ปีแล้ว ถ้าหากว่าชั้นดาวดึงส์วันหนึ่งก็ ๑๐๐ ปีของเรา นางปติปฐิกาก็คือภรรยาของมัลลพาลีเทพบุตรลงมากเกิดเป็นมนุษย์แต่งงานมีลูกแล้วตายตอนอายุ ๕๐ เศษนิดหน่อย กลับขึ้นไปใหม่ มัลลพาลีเทพบุตรถามว่าเธอหายไปไหนมาครึ่งวัน ไปเกิดเป็นมนุษย์อายุ ๕๐ กว่า มีสามีมีลูกแล้ว ตายแล้วกลับไปใหม่ กลายเป็นครึ่งวันของข้างบนเท่านั้น ท่านก็บอกว่าท่านไปเกิดเป็นมนุษย์มา มีสามีมีบุตรแล้ว แล้วก็ไปทำบุญในสำนักของพระพุทธเจ้าอริยสฐานเพื่อขอกลับมาเกิดใหม่ในสำนักของท่าน มัลลพาลีเทพบุตรก็ตกใจ เอ๊ะ ! ชีวิตมนุษย์มันสั้นขนาดนั้นเลยหรือ แล้วเขามีความประมาทอยู่หรือว่าเป็นผู้ชวนชวายเป็นบุญ ปติปฐิกาก็บอกว่าส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ประมาทลุ่มหลงมัวเมาอยู่ มัลลพาลีเทพบุตรเป็นเทวดานี้ก็มีอารมณใจเป็นทิพย์ ตั้งใจรู้อะไรก็รู้หมด ก็ได้แต่นั่งถอนใจ สงสารมนุษย์ไม่รู้จะช่วยยังไง

ถาม : น้องชายเขานบวชเอาไว้มั๊ย ตั้งใจว่าบวชเมื่อเรียนจบปีหน้าเขาจะไปรับผู้พัน เขาจะบวชสักพรรษาหนึ่ง คือใช้ที่เขาบวชเอาไว้ด้วย แล้วก็บวชให้ตัวเองด้วย แต่บึงเอิญตำแหน่งที่มาเขาไม่สามารถบวชได้ในตอนนี้ มีวิธีไหนไหมคะ ที่จะ...?

ตอบ : แล้วเขาไปบวชในลักษณะที่ว่าบวชเมื่อไหร่หรือเปล่า ?

ถาม : ไม่ได้บวชในลักษณะว่าจะบวชเมื่อไหร่คะ

ตอบ : บวชแล้วให้บวชใหม่ ? ถ้าอย่างนั้นเมื่อไหร่ก็ได้ พอได้สมตั้งใจแล้วก็จุดธูปบอกท่านเลยว่าเวลาวางเมื่อไหร่ก็จะบวชให้เพราะตอนนี้ตำแหน่งหน้าที่ที่ให้มาไม่สามารถจะบวชได้จริงๆ จนกว่าจะปลื้มตัวได้ ยกเว้นว่าเราไปลือกเวลาแน่นอนว่าถ้าได้บิณฑบาตบวชอะไรอย่างนั้น เพราะว่าเรื่องของเทวดาท่านตรงไปตรงมา

ถาม : ไม่เกี่ยวกับอริยสฐานจิตใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่เกี่ยว

ถาม : มีอีกเรื่องหนึ่ง คือว่ารู้ตัวทุกอย่างแต่ว่ามันกดจนมันสุดทนแล้ว กดไม่ไหวแล้ว ปล่อยออกมาถึงรู้ว่าผิด เก็บไว้ก็เก็บไม่ได้ ?

ตอบ : ก็ปล่อยออกมาสิ แต่ว่าอย่าปล่อยให้มันเป็นโทษแก่คนอื่น ไประเบิดในห้องน้ำก็ได้

ถาม : .....

ตอบ : นั่นแหละ เอาเลย เพราะอย่างเก่งมันก็เป็นแค่มนิกรรม วชิกรรม อย่าให้มันเป็นกายกรรม เรายึดกรรมเหลือให้หน่อยที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ ถ้าหากจะลดวชิกรรมลงด้วยก็เอา

แค่นี้ใจก็ได้ ต่ำให้มันระเบิดเถิดเทิงไปเลย แต่ตาในใจ คือถ้ามันถึงเวลามันไม่ไหวจริงๆ เพราะ ว่าสติมันตามไม่ทันไปรับเขาเอาไว้เยอะมันก็จำเป็นนะ ต้องใช้คำว่าจำเป็นเลยว่าถึงเวลามันไม่ ไหวมันก็จะระเบิดเอา อันนั้นก็ลดกรรมให้มันเหลือน้อยที่สุดเท่าที่จะพึงเป็นได้ คือถ้าอย่างหนัก ก็กายกรรมใช่ไหม ? เราก็ให้เหลือวจีกรรมหรือมโนกรรมก็พอ หรือถ้าเป็นไปได้ ให้มันเหลือแค่ มโนกรรมให้หกแตกตายไปคนเดียวก็พอ อย่าให้ความชั่วของเรามันไหลไปปนเปื้อนให้คนอื่น เขาลำบากไปด้วย

ถาม : (ถามเรื่องอยากมีลูก) จะเลี้ยงไหวไหมครับ เดี่ยวมีเยอะนะครับ ?

ตอบ : อาจจะได้แปด ๘ (หัวเราะ) บายศรีซ้ายขวา ๑ คู่ ไก่ต้ม ๑ ตัว หัวหมูต้ม ๑ หัว ขนมห่มขาวต้มแดงอย่างละถ้วย ข้าวปากหม้อ ถ้าหากบายศรีเขาอดข้าวไปได้ก็อดเข้าไปใน บายศรี ถ้าใส่ไม่ได้ก็เอาใส่ถ้วยไว้ต่างหาก แล้วก็ไขต้มยอดบายศรี ถ้ายอดบายศรีเขาไม่ เตรียมไว้ให้เราเสียไขเราก็เอาไขวางรวมไว้กับข้าวก็ได้ ก็เท่ากับว่าไขต้มอย่างน้อย ๒ ฟอง นะ แล้วก็ถ้วยน้ำว่า มะพร้าวอ่อน ส้มโออย่างละ ๒ เพราะว่าเราจัดบายศรีซ้ายขวาไขใหม่ ? ก็อย่างละ ๒ จัดเป็น ๒ ชุด มีเทพบวงสรวงหลวงพ่อกใหม่ ? รู้จักใหม่ ? หลวงพ่อกท่านจะมี เทปสมทานกรรมฐานอยู่ส่วนหนึ่ง อย่าให้เกิน ๙ โมงเช้านะ ยิ่งเช้ายิ่งดี เปิดเทพบวงสรวง ตั้ง ใจขอกับท่านปู่พระอินทร์เพราะว่าพระอินทร์ท่านเป็นนายของเทวดาทั้งหมด ตั้งใจขอท่านว่า เทวดาองค์ไหนที่จะเกิดมาเพื่อสร้างบารมีขอให้มาเกิดกับเรา จะบำรุงเลี้ยงเต็มที่ แล้วถ้ามา ทั้งที่ก็ควรจะให้คุณกับครอบครัวเยอะด้วย ไม่งั้นเดี๋ยวเลี้ยงมันอย่างเดียว...ตาย

ถาม : .....

ตอบ : เทวดาองค์ไหนที่จะมาเกิดเพื่อสร้างบารมี ขอให้มาเกิดกับเรา ขอให้ท่านปู่พระอินทร์ ช่วยสงเคราะห์ให้เทวดาองค์ไหนที่ท่านปกครองอยู่จะมาเกิดเพื่อสร้างบารมีนะ ขอให้มาเกิดกับ เรา อธิษฐานขอกับท่านปู่อย่างนั้นแหละ

ถาม : อย่างนี้มันก็อยู่ที่ว่าเขาก็ต้องเนื่องกับเราด้วยสิครับ ?

ตอบ : มันก็ต้องเนื่องกันมาในอดีตอย่างน้อยๆ ก็ต้องมีอะไรกันนิดหนึ่ง

ถาม : อยากมีลูกแต่กลัวเลี้ยงลูกไม่ดี แต่จริงๆ นะได้ยินมาว่าดีก็ไม่ได้ ?

ตอบ : เด็กที่มาจากข้างบน ที่มาจากพรหม จากเทวดา เขาจะรู้ภาษา รู้เหตุรู้ผลตั้งแต่เด็กๆ ถ้าเขาทำผิดครั้งแรกอย่าเพิ่งลงโทษ ให้บอกเขาว่าสิ่งที่เขาทำแล้วผิด ต่อไปหนูทำอีกแล้วแม่ ต้องตื๊นะ จะต้องลงโทษนะ แล้วต่อไปเขาทำผิดบอกเ็นหนูทำผิดอย่างที่แม่บอก แล้วตีเขาจะ รับผิดชอบ แต่ถ้าไปตีเขาแล้วไม่ให้เกิดผลพวกนี้จะดี้อ แล้วถ้าตื้อขึ้นมาแล้วเลี้ยงยากอย่าบอกใคร ต้องคุยกันด้วยเหตุด้วยผล

ถาม : พ่อตื้อบ๊ีบ ผมก็เสียดัง

ตอบ : พวกนี้จะรู้เหตุรู้ผล แต่ว่าเด็กก็คือเด็ก ความจำเขาจะสั้น เราบอกเข้าไปแป๊บๆ เดียวก็ ลืมแล้ว เพราะฉะนั้นถึงเวลาก็บอกเขาใหม่ แต่ถ้าหากว่าสิ่งนั้นเขาจำได้แล้วเขาทำ ถ้าเราตี เขา เขารับได้ มีเด็กอยู่คนหนึ่ง ตัวมันนิดเดียวแหละ อายุประมาณสัก ๓ ขวบนะ ชื่อจริงเขา

ชื่อสมบัติ ไฉนนี้มาจากข้างบนแท้ๆ เลย พอเขาทำผิดพ่อเขาตี เขาเป็นอาจารย์ด้วย พอตีบีบ เขาถามว่าตีผมทำไม พ่อยิ่งโกรธยิ่งตีใหญ่กว่าว่าลูกหัวหมอ แต่จริงๆ ลูกมันถามเหตุผลเท่านั้นแหละ ว่าตีทำไม แต่ไม่บอกเขา ตีเขาแบบระบายอารมณ์ พวกนี้ถ้าถือขึ้นมารับรองได้เลยว่าเอาอยู่ยาก

ถาม : นี่พ่อตั้งท้องก็ตั้งชื่อเลย ยังไม่ทันรู้เลยว่าลูกผู้หญิงหรือผู้ชาย เพราะเคยแท้งนะคะ ตอนนั้นท้องได้ ๔ เดือน

ตอบ : ระยะเวลาที่ย่ำไปเล่นคอมฯ บ่อยก็แล้วกัน เห็นว่าใกล้คอมฯ แท้งเยอะ เพราะมันเท่ากับโดนเอ็กซเรย์อยู่ตลอด

ถาม : ก็นั่งทำงานอยู่หน้าคอมฯ

ตอบ : เอาหมอนหนึ่งๆ ไปโตๆ สอดไว้ข้างหน้าเราเวลาทำงาน มันช่วยได้เยอะ

ถาม : .....

ตอบ : กำลังของกรรมทั้งหมดเหมือนกับวงน้ำวนที่ดึงดูดเราอยู่ ถ้าหากว่ากำลังเราสูงกว่าเราสามารถแหวกว่ายเพื่อที่จะพ้นฝ่าให้หลุดพ้นจากวงวนอันนั้นขึ้นฝั่งไปได้ก็เป็นอันว่าจบ หนี้สินต่างๆ นะ ไม่ได้เกี่ยวกับ เจ้าหนี้ที่อยู่ฝั่งโน้น ถ้าจะตามขึ้นไปตามข้างบน (หัวเราะ) พอไปถึงข้างบนไม่มีใครเขาทวงกันแล้วจะ มันต่างคนต่างหลุดพ้นสบายไปแล้ว ไม่มีอะไรที่เป็นภาระเป็นกิจที่ต้องทำอีก

ถาม : วิธีเดียวที่จะหนีจากโลกคือต้องไปนิพพาน ?

ตอบ : ไปนิพพานให้ได้ถึงจะจบ ไม่อย่างนั้นแล้วกรรมทุกอย่างจะหมดลงด้วย ๒ สาเหตุ สาเหตุแรกเขาเรียกว่า อโหสิกรรม คือว่าใจทักและจำเลยมาอยู่ต่อหน้ากัน พร้อมใจกันเอ่ยปากว่ากรรมทั้งหลายที่ทำมาขอให้เป็นอโหสิกรรม ลีนสุดลงต่อกัน ถ้าตกลงกันได้อย่างนั้นกรรมนั้นจะจบลง อีกอย่างหนึ่งก็ถือว่าเป็นอโหสิกรรมด้วยการที่ฝ่ายหนึ่งทำความดีถึงที่สุด อีกฝ่ายหนึ่งไม่อาจจะตามได้ก็จบลงเหมือนกัน เขาไปต่างประเทศแล้วเราอยู่ที่นี้ไม่มีสิ่งใดค่าเครื่องบินนะ ก็เป็นอันว่าไม่สามารถทวงได้ พระองค์สิมมาล ไซ้หมตมัยยะจะ ? (หัวเราะ) ฆ่าไปซะบานเลย ยังไม่ได้ใช้สักคนไปนิพพานซะแล้ว กรรมเป็นของหนักแล้วไล่ตามเราอยู่ตลอดเวลาเหมือนสัตว์ที่ดุร้ายตามทันเมื่อไหร่ก็ขบกัดทำอันตรายเราอยู่เสมอ บางทีถึงแก่ชีวิตลงอย่างเช่น อุปฆาตกรรมที่ฆ่าต๋อนทั้งหลาย ที่ไม่ทันหมดอายุก็ต้องตายลงไป เพราะฉะนั้นสิ่งที่น่ากลัวขนาดนี้ตามเราอยู่ตลอดเวลา ขนาดนี้ถ้าไม่เร่งหนีมันให้พ้นก็จะโดนมันทำอันตรายอยู่เสมอ วิธีหนีที่ดีที่สุดก็คือต้องหนีไปนิพพาน ที่อื่นหนีไม่พ้น พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ไม่ว่าจะหนีไปอยู่ใต้มหาสมุทร จะหนีไปอยู่ในเกลีบเมฆบนท้องฟ้า หนีไปอยู่ในซอกเขาลี ก้นเหวลึกสุดคณา กรรมทั้งหลายก็ยังคงตามได้เป็นปกติ ยกเว้นที่เดียวพ้นโดยสิ้นเชิง คือ พระนิพพาน

ถาม : ส่วนมากนี่คนทีไปแล้วมักจะอยู่ไม่ได้ใช่ไหมคะ เช่น ชรวัสส ?

ตอบ : ถ้าเป็นชรวัสสหากว่าบรรลุมรรคผลแล้วอยู่จะเป็นโทษแก่คนอื่นมาก ความดีก็จะตัดให้ตายไปเลยจะได้ไม่เป็นโทษกับเขา

ถาม : โโทษกับคนอื่นนี้หมายความว่าอย่างไรคะ ?

ตอบ : คนที่เขาไม่ทราบเขาก็ยังเห็นเราเหมือนเดิม แต่ความจริงกำลังใจของเราสะอาดถึงที่สุดแล้ว ในเมื่อเขาแตะนิดแตะหนอยสิ่งที่ตอบคืนกลับไปนั้น ถ้าทำดีก็จะได้คุณอนันต์ ถ้าทำชั่วแก่เราก็จะได้โทษมหันต์ นางชุชชุตตราเพื่อนท่านเป็นที่ภิกษุณีกลายเป็นพระอรหันต์ไปแล้วไปคุยกันอยู่ นางชุชชุตตราท่านนั่งอยู่ เพื่อนท่านนั่งแล้ววางเครื่องแต่งตัวท่านอยู่ที่นี่ ท่านก็บอกว่าพระแม่เจ้าโปรดหยิบเครื่องแต่งตัวให้ดิฉันหน่อย ภิกษุณีท่านก็พิจารณาว่าถ้าเราไม่หยิบให้เธอ เธอโกรธจะลงนรก แต่ถ้าเราหยิบให้เธอโทษของการใช้พระอรหันต์ตายไปต้องเป็นคนใช้เขา ๕๐๐ ขาดิ การเป็นคนใช้เขาอย่ามดึกว่าลงนรก ท่านก็เลยหยิบส่งให้ นางชุชชุตตราต้องไปเกิดเป็นคนใช้เขา ๕๐๐ ขาดิ เพราะว่าใช้เพื่อนที่เป็นภิกษุณีอรหันต์ นั้นขนาดเป็นภิกษุณีแล้ว คราวนี้ลองคิดว่าถ้าเราที่เป็นฆราวาสแล้วเพื่อนไม่รู้ล่ะ ?

ถาม : .....

ตอบ : เด็กผู้หญิงคนนี้อายุประมาณ ๕ ขวบเท่านั้น ตายลง แล้วพระยายมราชให้เทวทูตไปตามหลวงพ่อกวักวัดท่าซุงบอกว่าเด็กคนนี้เรียกหาหลวงพ่อกวักอยู่ตลอดเวลา พอหลวงพ่อกวักไปถึงก็แปลกใจว่าทำไมเรียกหา ก็ปรากฏว่ากำลังใจเขาทรงความต้อยตลอดเวลา พระยายมบอกว่าเด็กคนนี้โตขึ้นจะเป็นพระอนาคามี แต่เนื่องจากเธอโตขึ้นจะเป็นคนสวยมาก และกรรมเก่าที่เคยทำไว้จะมาส่อง ทำให้ถูกผู้ชายเบียดเบียน จะเป็นโทษแก่ผู้ชายมหาศาล เลยตัดให้ตายชะตีกว่าขึ้นไปต่อข้างบนแทน เพราะฉะนั้นแค่นั้นยังเป็นโทษ อย่ายว่าแต่พระอรหันต์ แต่ใช้คำว่าแค่นั้นสำหรับพระอริยเจ้านี้ แค่นั้นของท่านประเมินไม่ได้ มหาศาลจนกะไม่ถูก อยู่จะเป็นโทษ แต่ว่าสำหรับโยมแล้วใช้กำลังใจเราไปกังวลอารมณ์พระอริยเจ้า บุคคลที่เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าแล้ว หากนอนอยากอยู่ไม่มีซักคนหนึ่ง ส่วนใหญ่แล้วพร้อมที่จะไม่อยู่ตลอดเวลา เพราะเห็นว่าร่างกายนี้โลกของเรามีแต่ทุกข์ทั้งนั้น เหมือนยังกับจมอยู่ในกองทุกข์ พระพุทธเจ้าท่านเปรียบว่า บุคคลที่ตกลงไปในบ่อคุณ ก็คือหลุมส้วม มีใครอยากจะทำอยู่ในนั้นบ้าง มีแต่จะเร่งตะเกียกตะกายหนีมันไปให้พ้นๆ เสีย เพราะทนอยู่กับความโสโครกเช่นนั้นไม่ได้ กำลังใจพระอริยเจ้าท่านสะอาดมาก จนกระทั่งเห็นความไม่ดีของร่างกาย ของโลกนี้อย่างชัดเจน เห็นอย่างชนิดที่ไม่มืออะไรปิดบังซ่อนเร้นได้ ดังนั้นท่านจะเบื่อเป็นอย่างยิ่ง ท่านจะไปเสียให้พ้นไปเดี๋ยวนี้ชะด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นเมื่อมีโอกาสตัดให้ถึงแก่ชีวิตลง นั่นถือว่าเป็นสิ่งที่ไปตามความต้องการของท่านเลย ท่านจะไม่มากลัวตายเหมือนกับพวกเรา

ถาม : ขณะนี้ มีพระที่ฝึกถึงขั้นนี้มีบ้างมั๊ยคะ ?

ตอบ : มีจะ เยอะด้วย เยอะกว่าที่โยมคิด แต่ว่าจำนวนมากส่วนใหญ่ ท่านจะเก็บองค์ท่านเงิบๆ อยู่ จนกว่าจะถึงวาระหรือว่าถึงเวลาที่ท่านจุดนั้น ท่านจำเป็นจะต้องทำ ท่านก็ทำ พอหมดจากงานท่านก็ไป

ถาม : อยู่ทางภาคไหนมากที่สุดเจ้าคะ ?

ตอบ : ทางภาคไหนมากที่สุด ปัจจุบันนี้จะอยู่ทางอีสานมาก

ถาม : ทางได้มีมั้ยคะ ?

ตอบ : มีทุกที่ ที่ธรรมชาติของพระพุทธเจ้ายังสมบูรณ์อยู่ และคนตั้งใจปฏิบัติธรรมอยู่ ไม่ใช่แค่ประเทศเรา ต่างประเทศก็มี

ถาม : ท่านคะ แล้วทำไมพระพม่าต้องเขียนคิ้วล่ะคะ ?

ตอบ : ปกติแล้ว พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติให้ภิกษุต้องโกนคิ้ว ท่านบอกว่าปลงผม โคนหนวด ตัดเล็บ เท่านั้น แต่ว่าคราวนี้สมัยรัชกาลที่หนึ่งไทยกับพม่ายังมีศึกกันอยู่ รัชกาลที่หนึ่งทรงมีพระบรมราชโองการประกาศให้ภิกษุไทยโกนคิ้วเสีย เพื่อให้เป็นจุดแตกต่างกัน ถ้าทางฝั่งพม่าเข้ามาเพื่อสืบข้อราชการ ปลอมเป็นภิกษุเข้ามา ก็จะได้แยกได้เป็นไทยหรือพม่า ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ยังไม่มีกรยกเลิกประกาศอันนี้ ภิกษุของไทยก็ยังคงโกนคิ้วมาจนถึงทุกวันนี้ แต่ขณะเดียวกันว่าของพม่าเขาไม่มีการโกนคิ้ว ก็เลยเป็นปกติอยู่ ที่อื่นก็ไม่ได้โกนนะจะมีเมืองไทยที่เดียวที่โกนคิ้ว

ถาม : ...มีแต่คนชั่วทั้งนั้นเลย ที่เกิดขึ้นเดี๋ยวนี้ มีทั้งขโมยพระในวัด ตัด ฆ่าพระเพื่อจะชิง

ตอบ : มีอยู่ทุกยุคทุกสมัย เพียงแต่ว่าสมัยนี้การขวามันรวดเร็ว เราก็เลยได้รับมากขึ้น ทั้งๆที่มีอยู่เหมือนๆ เดิม ยุคไหนสมัยไหนก็เหมือนกัน

ถาม : แล้วทำยังไงให้กรรมเห็นทันตาให้เร็วขึ้นกว่านี้หน่อยคือจับบีบ

ตอบ : (หัวเราะ) ถ้าอย่างนั้นคงต้องไปตั้งกติกาลใหม่ล่ะจะ เรื่องของกรรมเขามีปรากฏอยู่อย่างชัดเจนอยู่แล้ว คือ ทุฏฐธรรมเวทนียกรรม คือ ทำกรรมที่ให้ผลทันตาในชาติปัจจุบันนี้ อภิษชเวทนียกรรม อปราปรเวทนียกรรม เหล่านี้ให้ผลในชาติที่ส่องที่สาม อย่างเช่นว่า ตายไปแล้วค่อยตกนรกอย่างนี้เป็นต้น กรรมเหล่านี้ ถ้าหากว่าเราไม่ได้ทำในส่วนที่เป็นกรรม คือ กรรมอันหนัก แล้วให้ผลในปัจจุบัน ก็ไม่สามารถเป็นไปได้อย่างที่โยมต้องการหรือก็จะของเรามันจะกลายเป็นฟุ้งซ่านเตือร่อนไปเองต่างหาก

ถาม : .....

ตอบ : พระยาชมพูนุติ ท่านเป็นกษัตริย์ที่มีอำนาจมาก สามารถหาะได้ มีพระขรรค์แก้ว มีธนูวิเศษ คราวนี้ท่านเองหาะไปเที่ยว ไปเจอปราสาทพระเจ้าพิมพิสารเข้า พระเจ้าพิมพิสารปราสาทท่านสวยก็หมั่นไส้อยากจะให้พังซะ ใช้รองเท้าแก้วลงกระที่บดู ปกติแล้วอานุภาพเขาว่าเหยียบภูเขามดินได้ แต่กระที่บลงไป ปรากฏว่าพระเจ้าพิมพิสารท่านเป็นพระโสดาบัน พุทธอานุภาพคุ้ม แทนที่ปราสาทจะพัง กลายเป็นว่าไปเหยียบซะจนแทงทะลุรองเท้าแก้วเข้าไปแล้วโมโหก็เลยฟันด้วยพระขรรค์แล้วพระขรรค์ที่สามารถฟันตัดหินตัดภูเขาได้ก็บิ่นซะอีก ก็โกรธ กลับไปถึงที่อยู่ของตัว ก็ส่งอวิชาศรมาเพื่อจะทำร้าย ธนูอันนี้ถือเป็นอาวุธที่สามารถตั้งได้ว่าจะยิงไปเป้าหมายไหน พอยิงไปแล้วสั่งว่าให้ไปทำร้ายใคร ก็ไปเฉพาะคนนั้น พระเจ้าพิมพิสารพอได้ยินเสียงธนูมา บอกว่าจะทำร้ายเฉพาะท่าน ท่านก็หนีเข้าไปในเขตวัน พอธนูตามไปพระพุทธเจ้าใช้วโยกลินหอบคืนไป แล้วเห็นว่าพระยาชมพูนุติมีวิสัยที่จะได้เป็นพระอริยเจ้า เลยให้พระโมคคัลลาน์จัดการ พระโมคคัลลาน์ก็จัดแจงแปลงพระเชตะวันกลายเป็น

ปราสาทราชวังของพระเจ้าจักรพรรดิไปเลย แล้วส่งเณรไปเป็นทูต เณรก็แปลงตัวแบบลักษณะพระเจ้าจักรพรรดิไป พระยาขมพูนตีมาเห็นว่าแค่ทูตยังขนาดนี้ เลยยอมตามมา ตามมาถึงเจอคนเฝ้าประตูก็ตีกว่า พ่อค้าแม่ขายอะไรก็ดูสวยกว่าตัวเองไปหมด ทำไมจะไม่ใช่ ไม่สวยกว่า เพราะส่วนใหญ่ภิกษุ ภิกษุณีอรหันต์ทั้งนั้น ท่านปลอมตัวมา จนเข้าไปถึงพระบรมมหาราชวังซึ่งจริงๆ ก็คือพระเชตะวันมหาวิหาร พระพุทธเจ้าท่านทรงเครื่องจักรพรรดิเต็มอัตราอยู่ พระยาขมพูนตีไม่สามารถที่จะต่อต้านอานุภาพได้ ก็ยอมฟังธรรม เลยเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าได้ พระพุทธเจ้าปางที่โปรดพระยาขมพูนตีนั้นจะทรงเครื่องพระจักรพรรดิ ถ้าจะดูตัวอย่างจริงๆ ให้ดูที่วัดพระแก้ว วัดพระแก้วจะมีองค์ใหญ่ยืนทรงเครื่องอยู่สององค์ คือ**พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก** และ**พระพุทธเลิศหล้านภาลัย** สององค์นั้นจะเป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องจักรพรรดิ เขาเรียกปาง**ปราบพระยาขมพูนตี** ทรงเครื่องสวยมากแล้วลักษณะของพระพุทธเจ้าบนพระนิพพาน ก็จะเป็นพระพุทธรูปทรงเครื่องที่หลวงพ่อบ้านไช้ว่า **พระวิสุทธิเทพ** พระวิสุทธิเทพก็คือลักษณะทรงเครื่องแบบพระแก้วมรกต

ถาม : ท่านเคยไปมัยคะ บ้านคุณหญิงสุรีย์พันธ์ ?

ตอบ : ของคุณหญิงสุรีย์พันธ์จริงๆ สมัยหลังไม่ได้ไปแล้วจะ เพราะว่าสมัยแรกๆ ที่หลวงปู่หลวงพ่อดังหลายนั้น อาตมาจริงๆ ตั้งใจจะบวชสายหลวงปู่มั่นชะด้วยซ้ำ แต่เพียงแต่ว่าไม่ทราบว่าจะจับพลัดจับพลูทำไหน พอสิ้นหลวงปู่ฝั้นก็มาอยู่ที่หลวงพ่อบ้าน เพราะว่ารู้จักปฏิบัติตามหลวงพ่อดังปี ๒๕๑๘ พอปี ๒๕๒๐ หลวงปู่ฝั้นท่านก็สิ้น เหมือนยังกับท่านส่งต่อให้ ให้รู้จักล่วงหน้าปีกว่าเกือบสองปี ก่อนหน้านั้นเกาะอยู่กับหลวงปู่ฝั้นเพราะว่าที่เกาะอยู่กับท่าน ไปสะกิดคำพูดของท่านง่าย แล้วฟังเข้าใจง่าย ปกติแล้วสมัยนั้นรุ่นๆ คงชักขนาดนี้แหละ ไปโน่นไปนี่เจอหลวงปู่หลวงพ่อก็ก้มมือขอขงตีหน่อยครับ องค์ไหนก็ให้อภัยก็ให้ ไปหลวงปู่ฝั้นนี้ชื่อบอกตีนอกเอาไปทำไม **เตี้ยมันก็หาย ทำไมไม่หาตีในไว้ละ** พอได้ยินก็สะดุดหู ก็กราบเรียนถามท่านว่า ดีเนเป็นยังงัยครับ ท่านบอกว่าพุทโธเิง คำเดียวคุ้มได้สามโลกเลย ท่านสอนให้ภาวนา

ถาม : ...ช่วงสงกรานต์ หลวงปู่ หลวงพ่อบ้านหลวงปู่...วัดบ้าน...ท่านเอาพระธาตุมาให้ชมเข้าคิวกัน แล้วเอาเลนส์แว่นขยายส่องให้เห็นแสงรัศมีออกมาสวยมาก

ตอบ : คุณหญิงท่านคล้ายๆ กับว่า ต้องใช้คำว่าอะไร เกิดมาเพื่ออย่างนี้โดยเฉพาะ มีโอกาสได้อุปฐากหลวงปู่หลวงพ่อบ้าน ซึ่งเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาตลอดเลย โดยเฉพาะ**หลวงปู่หลุยส์ หลวงปู่ชอบ** สององค์นี้จะสงเคราะห์ท่านประจำ แล้วสายหลวงปู่ฝั้นก็ไปกันมาก

ถาม : ท่านเคยไปที่ภูทอก ของอาจารย์จวนมัยคะ ?

ตอบ : จะ อาจารย์จวน ท่านก็มรณภาพเร็วไปหน่อย คราวนี้วาระหว่างที่พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบท่านอยู่อย่างนั้น พรหมเทวดาท่านก็สังเคราะห์กันมาก เวลาทำกรรมฐานสวดมนต์ไหว้พระ บางทีพระธาตุก็เสด็จมาเองเฉยๆ มากันเยอะต่อเยอะ เรื่องพระธาตุเสด็จนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์ว่าท่านมาได้ไปได้ ประสบการณ์ของอาตมาเองที่เจอมาอย่างชนิดที่เรียกว่าต่อหน้า

ต่อตา ลืมตาเห็นๆ ก็มี บางทีหล่นลงบนพื้น ทั้งๆ ที่เป็นพื้นขัดมันหล่นปืออกหายปั๊บเลย ไม่สามารถที่จะตามหาได้ว่าอยู่ที่ไหน

ถาม : ก็ตอนที่นำสาวไปให้ไว้เกศาของหลวงพ่อก็ล้มลงไปกราบกำลังนึกถึงเลย ขอให้หลวงพ่อนี้เสด็จมา พระธาตุนี้คะขาวๆ ที่พื้นพรหมแดงหล่นมาเลยคะ แต่แม่เอาไปไม่ได้คะ แต่นำสาวที่ไปนั้นจะได้ หนูดีใจใหญ่คะ เก็บไปบ้าน

ตอบ : แล้วแต่ล่ะจะ อันนั้นเป็นบุญเฉพาะของเขา เรื่องนี้เป็นเรื่องนอกเหตุเหนือผล ของหลวงพ่อก็เรื่องหนึ่งก็อัศจรรย์ที่สุดในสายตาของอาตมา ชานหมากของท่านเป็นพระธาตุอาตมาเคยเห็นเกศาพระเป็นพระธาตุหลายองค์โดยเฉพาะหลวงปู่มหาอำพัน ที่อาตมาจะทำบุญร้อยปีถวายท่านนี้ เกศาของท่านนี้โกนๆ แล้วลูกศิษย์เอาใส่กล่องพลาสติกไว้จะเป็นกล่องพลาสติกใหญ่ๆ ประมาณแค่นี้ คราวนี้วันนั้นอาตมาถวายการรับใช้ท่านเสร็จก็กราบเรียนหลวงปู่ขอบูชาหน่อย ท่านก็บอกว่าไปดูเอาซิ พอยกกล่องขึ้นมาหนึ่งเลย เพราะว่าดูจากด้านใต้กล่องนี้เป็นไข่มุกเม็ดเล็กๆ นี่เต็มไปหมด ก็เลยกราบอย่างงามวางไว้ที่เดิม ไม่กล้าหยิบยกกลัวว่าบุญเราไม่ถึงจะรักษาไม่อยู่ พอตอนที่ท่านมรณภาพไม่ทราบว่ามีใครยกไปทั้งกล่อง แล้วของหลวงพ่อก็เกศาเป็นพระธาตุ อีกหลายองค์ก็เป็นให้เห็นๆ อยู่ แต่ว่าเราสงสัยคิดว่า การที่อัฐิเป็นพระธาตุหรือว่าเกศาเป็นพระธาตุ นั้นเป็นที่เนื่องด้วยร่างกายนะ แต่ว่าชานหมากเป็นพระธาตุนี้ ไม่ได้เนื่องด้วยร่างกายเลยใช่ไหม ? เป็นสิ่งที่เราเอามาเคี้ยวมากินนั้นสำหรับเป็นคนทั่วไป แต่ท่านคายออกมาแล้วเป็นพระธาตุ ตอนครั้งแรกที่ได้เห็นกับตา ถึงได้เชื่อว่าใช่แน่นอน เพราะว่ากำลังเปลี่ยนสภาพอยู่ ส่วนที่เริ่มเป็นพระธาตุก็จะเป็นแก้วใสเต็มใสๆ ส่วนที่เป็นหมากก็ยังมีบออยู่ ส่วนที่เป็นพลูครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งก็ยังเป็นสีเขียวๆ ของพลูอยู่เห็นชัดๆ เลยว่าเปลี่ยนจากชานหมากที่เป็นปกติแน่นอน ถึงได้เชื่อว่าที่แท้จริงแล้ว ถ้าหากว่าพระท่านจะสงเคราะห์อย่างหลวงปู่ หลวงพ่อก็ท่านต้องการให้เป็นไป มันจะเป็นไปตามที่ต้องการเอง แล้วเห็นว่าสิ่งที่ใกล้ตัวขนาดนี้ยังเป็นพระธาตุได้ เพราะฉะนั้นเรื่องอื่นไม่ยากแล้วจะ บางทีสำหรับเด็กๆ บางคนหลวงพ่อก็ใช้กระดาดชิตชูเสร็จแล้วก็โยนให้ เด็กเขาก็ฉลาดหยิบขึ้นมาดูก็เป็นพระธาตุอยู่ ก็ใช้ๆ อยู่เห็นๆ นี่ พอโยนให้ก็เป็นพระธาตุ หมากที่ท่านฉันเสร็จแล้ว ท่านเหลือปลายอยู่หน่อยหนึ่ง เหลือหางหมากพอ ท่านฉันเสร็จก็โยนให้ก็กลายเป็นพระธาตุ แล้วมีอยู่ช่วงหนึ่งพอชานหมากเป็นพระธาตุแล้วคนที่อยากได้แล้วไม่ได้ ท่านไปที่**จันทบุรี บ้านคุณสมบุญ เวสารัชชานนท์** ไปดำหมาก ท่านบอกว่าอยู่ๆ พระท่านให้สั่งทำ ดำหมากเสร็จก็ปั้นเป็นองค์เล็กๆ มอบให้ท่านบอกว่าบูชาให้ดี ใครที่ได้ไปบูชา ต่อไปจะเป็นแก้ว คำว่าเป็นแก้วของหลวงพ่อก็คือกลายเป็นพระธาตุ สมัยโบราณคำว่าแก้วก็หมายถึงว่าดีที่สุดในคราวนี้อะไรก็ตามที่เปลี่ยนสภาพไปในสายตาของเราอาจเป็นหิน จะเป็นเหมือนโลหะ เหมือนเงิน เหมือนทอง เหมือนทองแดง อะไรเหล่านี้เป็นต้น ภาษาโบราณเขาเรียกว่าแก้วทั้งนั้น

ถาม : ตอนหลังช่วงสงครามที่ที่บ้านคุณหญิงท่านนิมนต์พระสายหลวงปู่มั่น ใสบาตรนะคะ แล้วหลวงปู่สอ ที่สร้างพระนาครปรกติไปไว้ตามทิศของประเทศไทย

ตอบ : ก็สายนั้น คือสายหลวงปู่มั่น ยังเอาจริงเอาจังกับการปฏิบัติอยู่ ที่ได้ก็ตามที่มีผู้ปฏิบัติ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างแท้จริง สถานที่นั้นจะไม่ว่างจาก พระอรหันต์ จะต้องมิไปเรื่อย เพียงแต่ว่าท่านไม่ได้มาตีประกาศว่าฉันเป็นแล้วจ้า ก็อยู่ที่ว่า เราจะต้องดูการปฏิบัติของท่านไปเรื่อยๆ

ถาม : ในช่วงปีนี้นะคะ เป็นช่วงที่ประเทศไทยต้องพบกับเคราะห์กรรมของประเทศอะไร มั้ยคะ ? เพราะรู้สึกว้า

ตอบ : ก็วาระที่หนักมันผ่านมาแล้วจ้ะ

ถาม : ผ่านแล้วหรือคะ ?

ตอบ : ผ่านมาแล้ว จะเริ่มดีขึ้นหน่อยหนึ่ง แต่ว่าปีหน้าจุดสะกดใหญ่ยังมีเยอะ ปีหน้าของ หนักมันจะมาจากภายนอกจริงๆ แถวๆ ตะวันออกกลางไว้ กลัวเหลือเกินว่ามันจะเอาชะปีนี้ชะ ด้วยเข้าไป แต่ตามเกณฑ์มันปีหน้า คือถ้าเขาตีกันเองก็ไม่มีปัญหา ประเทศต่อประเทศ แต่ถ้า เริ่มมีประเทศไหนเข้าข้างอีกประเทศหนึ่งละก็ระวังให้ดี มันจะเริ่มขยายใหญ่แล้ว

ถาม : จะเกิดเป็นสงครามโลกมั้ยคะ ?

ตอบ : มันคงยังไม่ถึงสงครามโลกหรอก แต่ว่าผลกระทบมันจะกว้างมาก เพราะระชะนี้การ ขวาวอะไรทุกอย่างมันรวดเร็ว กลายเป็นว่าประเทศกลายเป็นบ้านเดียวกันไป เพราะฉะนั้นเกณฑ์ ปีหน้ายังเป็นเกณฑ์อันตรายอยู่

ถาม : เป็นยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : ถ้าประเทศอาหรับรุมตีอิสราเอลเมื่อไหร่ มีอะไรที่เป็นปัจจัยต้องใช้ก็ต้องเก็บๆ ไว้ บ้างละจ้ะ มันก็มีพวกอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย อะไรพวกนั้นแหละ เพราะ ของพวกนี้จะกลายเป็นของแพง มันก็คงจะไม่ได้แพงอย่างเดียวหรอก บ้านเรานี้มันควยโอกาส แพงหมดนั่นแหละ

ถาม : แล้วเมื่อไหร่มันจะถึงยุคที่คนดีเกิดขึ้นเยอะละคะ ?

ตอบ : ตอนนี้มีเยอะอยู่แล้วจ้ะ เพียงแต่ว่าคนดีไม่ได้มีอำนาจในการปกครองมาก ยุคของคุณทักษิณนั่นนะ ถือว่าเป็นยุคที่เริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง จากส่วนที่มันจะเป็นรอยต่อ ระหว่างเก่ากับใหม่ ในเมื่อเป็นรอยต่อระหว่างเก่ากับใหม่ ความวุ่นวายมันจะเยอะหน่อย แล้วหลังจากนั้นมันจะกลายเป็นว่าประชาชนมีอำนาจในการตรวจสอบฝ่ายปกครองมากขึ้น คนก็จะไม่กล้าที่จะทำความเลว ถึงทำก็ไม่อาจหลบรอด

ถาม : แล้วคุณทักษิณ มีสิทธิ์จะโดนมั้ยคะ ? (เรื่องคดีซุกหุ้น)

ตอบ : ใจตัวนี้ไม่ต้องไปข้องใจ ไม่ต้องไปสงสัยเลยจ้ะ ถึงเขาตัดสินว่าท่านผิด หลุดออกไป ท่านก็ยังบัญญัติอยู่ข้างหลัง ถ้าใช้คำว่าครบหม้อมั้ย ? ครบแห่งๆ เลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วถ้าหมดจากคุณทักษิณนี้ คนที่จะขึ้นมาแทนนี้จะดีกว่ามั้ยคะ ?

ตอบ : มันจะอยู่ในลักษณะที่ว่า พอคนที่โดนตรวจสอบ โดนพักการทำงานไป มันก็จะหลุด ออกไปเรื่อยๆ คนที่มีความดีอยู่ก็จะกล้าปรากฏตัวมากขึ้นๆ นั่นแหละ หลังจากนั้นก็จะเจริญ

มากนะจะ พอเริ่มขึ้นรัชกาลที่สิบ ต่อไปเรารายได้อยู่ตัว แต่ว่าช่วงนี้การวางรากฐานของ รัชกาลที่เก้าที่ยาวนานมาถึงขนาดนี้ ความเป็นปึกแผ่นแน่นหนาของประชาชนเริ่มมีขึ้นแล้วพอ กฎหมายใหม่ที้ออกมาเกี่ยวกับการเลือกตั้ง การปกครองอะไรที่สามารถตรวจสอบ สามารถ คานอำนาจ ถ่วงดุลกันได้ ะไรกันได้ ความดีก็จะเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่เป็นไรจะ ถ้าหากว่าโยม ยังหายใจอยู่ ก็คงได้พบรัชกาลที่สิบ (หัวเราะ)

ถาม : หญิงมัยคะ ?

ตอบ : นี่กำลังลุ้นอยู่ว่าขอให้รัชกาลที่เก้าของเราอยู่ให้ครบสักเจ็ดสิบรอบเกิด สิบสองเจ็ดแปดสิบสี่ ไม่เอามากกว่านี้แล้ว ขอแค่แปดสิบสามพอ เพราะตามที่ทราบมาว่า ถ้าท่านอยู่ถึงแปดสิบสาม คนดีจะมีอำนาจขึ้นมามากกว่าจะเป็นฝ่ายปกครองบ้านเมืองมากกว่า ในเมื่อมันเกินหกสิบเปอร์เซ็นต์ขึ้นไป คราวนี้อะไรมันก็จะง่ายแล้ว

ถาม : ตอนนั้นที่ไปทำบุญที่จังหวัดเลยนะคะ มีเจ้าอาวาสที่วัดไปที่เมืองจีน แล้วก็บอกให้คนไทยทุกคน คือทางเมืองจีนเขาจะเรียกว่า ตักม้อ ให้ทุกคนที่ร่วมภาวนาให้กับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพราะว่าพระเบ็องบนเนี่ยเขาจะเอาท่านไปแล้ว ในปีนั้น เห็นมีการบวชชิวพรหมณ์มากที่สุด ในวันเกิดในหลวง ก็มีการบวชพระบวชอะไรนี้เยอะมาก แล้วก็สมเด็จพระสังฆราชให้วัดทุกวัดถวายพระพรกับในหลวง แล้วเขาบอกว่าคนเบ็องบนก็ว่าวุ่นใจเหมือนกัน เพราะของเรานี้เยอะ แล้วไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไร วิธีที่ดีที่สุด คืออย่าไปมุงว่า รัชกาลที่สิบจะเป็นใคร ขอทำยังไงให้รัชกาลนี้อยู่ให้มีพระชนมายุยืนนานมากที่สุด

ตอบ : ตรงจุดนี้แหละที่คิดเหมือนกัน อาตมาเองก็มานั่งคิดว่า ปีนี้พระองค์ท่านมีพระชนมายุได้เจ็ดสิบสี่พรรษาแล้วเจ็ดสิบสี่พรรษา ถ้าหากว่านับแปดสิบสามพรรษาก็อีกเก้าปีเท่านั้น แต่เราใช้คำว่าเก้าปีเท่านั้นไม่ได้ ถ้าหากว่าเรามานึกถึงว่าเป็นญาติเป็นโยมของเราใช้มัย ? เจ็ดสิบสี่นี่ระดับคุณปู่คุณตาแล้วนะ แล้วสุขภาพไม่ได้แข็งแรงเลย อีกเก้าปีต้องลุ้นวันต่อวันแล้วนะ ไม่ใช่ประเภทเดือนต่อเดือนหรือว่าปีต่อปี เพราะฉะนั้นเก้าปีนี่ถือว่าเป็นช่วงอันตรายมากจะไปเมื่อไหร่ก็ได้ อยู่ที่ว่าเราที่เป็นต้องใช้คำว่าพสกนิกร ลักษณะเหมือนกับเป็นลูก ถ้าหากว่าลูกๆ ทำความดีให้มากเข้าไว้ พ่อก็จะม่กำลังใจที่จะอยู่ แต่ถ้าหากว่าลูกๆ ไม่ทำความดี มีแต่ทะเลาะเบาะแว้งกัน ท่านอาจไปเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะฉะนั้นตอนนี้ก็อยู่ที่ว่าต่างคนต่างทำต่างคนต่างถวายกุศล วันก่อนออกมามีพระราชดำรัส เกี่ยวกับพวกทูตานุทูตใจละ ที่ว่าให้ทั้งหมดให้รู้จักพอนะ ในหลวงเทศน์เก่งกว่าพระอีก (หัวเราะ)

ถาม : ที่ท่านถามหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อฤๅษีลิงดำนี่คะ ในหลวงรัชกาลที่เก้าเนาะ เวลาที่ท่านถามข้อธรรม หลวงพ่อบอกว่าท่านเก่งจริงๆ มันต้องคิดให้ลึกให้ซึ้ง มันมีรายละเอียดอะไรมากเลยรัชกาลที่เก้านี้ เวลาทุกๆ เข้าท่านจะสัพพายกระเป่า เทปธรรมะท่านจะอยู่ตลอดเลย ท่านจะเดินกรรมฐานตลอดเลย ท่านเก่งมาก

ตอบ : หลวงปู่หลวงพ่อก็คงไหนที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอย่างแท้จริง แล้วมีคำสอนไว้ ในหลวงท่านจะบันทึกไว้ตลอดจะฟังตลอด แล้วก็สังเกตได้ชัดๆ เลย วัดไหนก็ตามที่มีแต่ชื่อเสียง แต่

ว่าความดีแท้จริงไม่มี ในหลวงไม่เสด็จให้สังเกตไว้แค่นี้พอ

ถาม : นี่ก็จะทำบุญตามวัดที่อยู่ในหลวงไป แต่ถ้าในหลวงไม่ไปวัดไหนก็ไม่ไปวัดนั้นเหมือนกัน

ตอบ : (หัวเราะ) ดีเหมือนกันนะ ใช้ในหลวงเป็นเข็มทิศ คือของพระองค์ท่านได้ทิพจักขุ
ญาณ ตั้งแต่เจ็ดพรรษาตอนนั้นพระชนมายุได้เจ็ดพรรษา

ถาม : คิดว่าในหลวงท่านก็บรรลุมะกัณเฑาะพริกเหมือนกันนะคะ ?

ตอบ : ก็ อันนั้นบอกได้ยากนะจะ ไอ้เรื่องของเกณฑ์มรรคเกณฑ์ผล หรือว่าการปฏิบัติอะไร
จริงๆ แล้วเป็นหน้าที่ที่พระพุทธเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่จะพยากรณ์ คราวนี้ว่าหลวงพ่อบอกท่านรับ
ทราบมา แล้วท่านบอกก็ถึงได้กล้าพูด อันจุดไหนก็ตามถ้าหากว่าไม่ได้ฟังมาโดยตรงจะไม่พูด
ต่อ เพราะถือว่าผิดมารยาท รู้ก็พูดไม่ได้ ไม่รู้พูดไปยิ่งผิดใหญ่

ถาม : ตัวยารักษา มะเร็งที่เขาหลงหนังสือพิมพ์นี่จริงหรือเปล่านะ ?

ตอบ : ไปทดสอบดูซิ แทนที่จะไปถามเขา มาถามพระ ถามเจ้าของยาเขาตรงๆ ซิ อะไร...
วี ๑ ไช้มัย ?

ถาม : เห็นมันเป็นสูตรยาแผนโบราณ

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันจะ เรื่องโรคทั้งหลายเหล่านี้ บางทีโบราณมันอาจไม่มีก็ได้ แต่
อย่างมะเร็งนี่มีอยู่แล้ว โบราณเขามียารักษาอยู่ แต่ว่าโรคเอ็ดส์มันไม่น่าจะมีสมัยก่อน ถ้า
ไม่มี มันก็ยังคงไม่มีสูตรยา

ถาม : .....

ตอบ : อันนี้ก็ถือว่าเป็นสัญลักษณ์เฉพาะตัวของเรา ถ้าท่านมาลักษณะพระพุทธรชินราช ก็
แสดงว่างานมันจะลำบาก แล้วตัวอาตมาเองสัญลักษณ์เฉพาะตัวก็คือ สมเด็จพระสังฆราช เสด็จ
มาในลักษณะพระวรกายผิวดำ ก็งานลำบาก เลือดตากระเด็นนั่นแหละ แต่สำเร็จ แต่ถ้ามา
แบบสีทองทุกอย่างสะดวก มันจะเป็นสัญลักษณ์เฉพาะ ที่ของหลวงพ่อก็ถ้าหากว่าเห็นสีแดงก็
จะป่วย ยิ่งแดงมากก็จะป่วยหนัก เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องเฉพาะที่ท่านสงเคราะห์ให้ ถ้าเราไปบอก
คนอื่นว่าเราเห็นพระพุทธรชินราชแล้วงานหนัก งานยุ่ง คนอื่นเขาเห็นเขาอาจรวย คนละอย่างกัน

ถาม : มีประสบการณ์อยู่ว่าเวลานอน พอเคลิ้มแล้ว เห็นแสงสว่างทุกทิศเจ็ดจ้า
...(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : ก็อาจเป็นไปได้ เรื่องของพระท่านจะแสดงให้เห็น ยิ่งไงก็แสดงได้อยู่แล้ว พุทธานุภาพ
ไม่จำกัดอยู่แล้ว

ถาม : ของผมจำไม่ได้เลย ท่านก็เทศน์ไปเรื่อย พอผมตื่นมาปั๊บ

ตอบ : ให้ตั้งสตินะ ตอนที่ฟังเรายังรู้ตัวอยู่ ให้ตั้งสติตั้งใจจำ พอตื่นมาปั๊บรีบโน้ตเอาไว้
ไม่อย่างนั้นจะหายหมด หลวงพ่อบอกท่านเตือนนักเตือนหนาว่า นักปฏิบัติที่ดี กระต่ายกับปากกา
ต้องใกล้มือไว้เสมอ ถ้าทิ้งให้ผ่านระยะแป๊บเดียวเท่านั้นเองจะลืม

ถาม : กระต่ายกับปากกาก็มี แต่ชะล่าใจ

ตอบ : ไช้ชะล่าใจนะ อาตมาโดนมาแล้ว ไม่ต้องไปเสียเวลาทวนเลย จำอะไรได้ตรงไหนก็รีบ

โน้ตไว้เลย แล้วถึงเวลาไม่ค่อยๆ ไล่แล้วจะคิดออก แต่ถ้าถึงเวลาไม่มีอะไรที่เป็นเค้าเงาย ให้เราหน่อยนี้ มันหายหมดเลย

ถาม : มัวแต่นอนทบทวนไป ทบทวนมา หายไปเลย

ตอบ : ทั้งระยะเวลาหน่อยเดียวไปเลย อันนี้เจอมาด้วยตนเอง เราก็อ้วหลงพ่อสั่งงานแค่สามข้อเรื่องเล็ก สามสิบข้อยังจำได้ ปรากฏว่าพอสว่างเท่านั้นแหละ หายเรียบไปเลย เหลืออยู่ข้อเดียว อีกสองข้อแคะยังงักแคะไม่ขึ้น หายไปเหมือนยังกับไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

ถาม : ข้อที่ทำวัตรเช้า - ทำวัตรเย็น ไข่ม้อยครับ ?

ตอบ : ก็นั่นแหละ เหลือทำวัตรเช้า - ทำวัตรเย็น อยู่ข้อเดียวจริงๆ ก็ขบ่งใจว่าทำวัตรเช้า - ทำวัตรเย็น ทำไมท่านเน้นท่านบอกกว่าคนเราถ้านั่งอยู่หน้าพระ ปากมันก็สวดมนต์ด้วย ถึงมันจะคิดชั่วขนาดไหนมันก็ไปทำไม่ได้หรอก (หัวเราะ) อย่างน้อยๆ ก็มีความดีอยู่

ถาม : .....

ตอบ : มันถามหาของหนักเลยนี้หว่า จรรยา ๑๕ คือ ความประพฤติ ๑๕ อย่างด้วยกันนะ ประกอบไปด้วย

อินทรีย์สังวร คือการสำรวม ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

โภชนเนมัตตัญญูตา รู้จักรับประทานอาหารแต่พอควร ยิ่งปากเป็น

ชาคริยานุโยค คือ ปฏิบัติกรรมของผู้ที่นั่งอยู่เสมอ ก็คือว่า สร้างสติให้สมบูรณ์ อยู่เสมอนะ แล้วก็จะมี

พาหุสัจจะ หรือพหุสูตร คือเป็นผู้ที่ได้ฟังมาก

มีสติ

มีปัญญา

มีมาน ๑, มาน ๒, มาน ๓, มาน ๔

นานๆ ถามที่ซักจะหาไม่ค่อยเจอ มีหลายตัว ถ้าจะเอาจริงๆ เตียวไปเปิดตำราให้ ๑๕ อย่าง ไล่ตัวแรกขึ้นมาทีจุกแล้ว อินทรีย์สังวร สำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....แล้วต้องละนิวรรณ์ ละอิทธิบาท ๔ อย่างนี้แล้วจะคุมอารมณ์ยังไงครับ ?

ตอบ : อิทธิบาท ๔ ห้ามละ อิทธิบาทจะเป็นตัวคุมทั้งหมด ถ้าอิทธิบาท ๔ ทรงตัว คือความพอใจที่จะทำ มีความเพียรที่จะทำมี จิตใจปักมั่นกับสิ่งที่เราทำ หมั่นทบทวนว่าเราทำไปถึงไหน สิ่งนั้นจะได้อยู่แล้ว คราวนี้ถ้าหากว่าเราเริ่มทรงมานะนิปุบ นิวรรณ์เข้าไม่ได้ มันก็เลยไม่ยาก พอทำอันหนึ่ง อันอื่นมันกลายเป็นง่ายหมด เพราะฉะนั้นให้ทำถึงเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วเราจะเริ่มต้นยังไงครับ ?

ตอบ : เริ่มต้นยังไง จริงๆ น่าจะเริ่มต้นตัวภาวนาเลยนะถ้าอยากทำก็ต้องทำ ในเมื่อต้องทำก็ต้องลงมือเลย เริ่มภาวนาพออารมณ์ใจมันเริ่มทรงตัวแล้ว อันอื่นก็ไม่ยากแล้ว

ถาม : ตัวมหาสติปัญญานี้ครับ เวลาเราทำจริงๆ จะเริ่มต้นตรงไหนครับ ?

ตอบ : มหาสติปัฏฐานนี่ต้องเริ่มต้นตรงตัวอานาปานบรรพก่อนคือ ลมหายใจเข้าออกเป็นอันดับแรกเลย มันยากอยู่ตัวแรก ตัวอื่นๆ นี่ส่วนใหญ่จะเป็นการพิจารณามากกว่า พอไปถึงถึงเวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม อะไรพวกนี้ จะเป็นการที่เราใช้สติตามดูอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจะลำบากอยู่ขั้นแรก คือ ตัวอานาปานุสสติ

ถาม : คือเอาสติตามดูทั้งกายและใจ

ตอบ : ตามดู ให้มันรู้ว่ามันเป็นมัน เราคือเรา ไม่ได้เกี่ยวกันเลย ต่างคนต่างอยู่ จิตคือจิต เวทนาคือเวทนา อย่างนี้ มันจะต่างคนต่างอยู่กัน ตัวจิตในจิตก็คือว่า อากาที่มันขึ้นไป เป็นยังไงขณะนี้จิตของเรามันตั้งมันหรือไม่ตั้งมัน ขณะนี้จิตมันไม่ฟุ้งซ่านหรือฟุ้งซ่าน ตัวของธรรมในธรรมก็เหมือนกัน ก็ตามดูไปเรื่อยๆ เป็นยังไงดีมีขี้ ไม่ดี สร้างมันขึ้นมาถ้าหากว่าสร้างมันขึ้นมาแล้ว ดืออยู่แล้ว ก็ทำให้มันยิ่งๆ ขึ้นไป มีสิ่งที่ไม่ดีมีขี้ ถ้าหากมี ก็ไล่มันออกไป ระวังระวังไว้ อย่าให้มันเข้ามา

ถาม : ต้องปฏิบัติรวมๆ กัน

ตอบ : จริงๆ แล้ว มันต้องรวมกันทั้งหมดนั่นแหละ แต่ว่าถ้าหากว่า ว่าตามขั้นตอนแล้ว อันดับแรกจะยากที่สุดเสร็จแล้วพอสรุปลงท้ายทุกบรรพ ท้ายทุกหมวด ทุกตอน ท่านจะลงท้ายว่า นะ จะ กิณฺณิ โลเก อุปาทิยติ คือ เธอจงอย่ายึดถืออะไรๆ เลย แม้แต่น้อยหนึ่งในโลกนี้สักนิดเดียวก็ยึดไม่ได้ที่สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัดเทพศิรินทราวาส บอกว่า ให้ปล่อยข้างหน้า ปล่อยข้างหลัง ปล่อยตรงกลาง ข้างหน้าก็คืออนาคต ข้างหลังก็คืออดีต ตรงกลางก็คือปัจจุบัน ยึดไม่ได้ทั้งหมดเลย แรกๆ ก็ตัดอดีต ตัดอนาคตให้เหลือแต่ปัจจุบันแล้วหลังจากนั้น ปัจจุบันก็ต้องปล่อย

ถาม : อย่างการฝึกมโน .....(ไม่ชัด).....เหมือนการสร้างมโนภาพ

ตอบ : สร้างมโนมันยาก มันได้แต่ภาพ สิกลีนรส มันไม่มี มันไม่ใช่ใจ

ถาม : ผมเคยได้ยินว่า วัดแถวจังหวัดกาญจนบุรีนะครับ ให้พิจารณาสุภาให้สมไปเลยครับ แบบการแต่งตัว.....

ตอบ : ที่สำนักของเกาะมหาเมฆคลก็มี คือเขาบริจาตศพมาโลงแก้ว ถึงเวลาก็ไปยืนดูกันของเราเองถ้ามันหาศพคนไม่ได้ หมู หมาก กา ไก่ มันตาย ก็ลักษณะเดียวกันแหละ ถ้าเป็นวิภิตทกะอสุภ มันขาดเป็นท่อน ถ้าเป็นโลหิตตะกะอสุภ เลือดไหลโถมเลย เป็นปุพฺพกะอสุภ มีแต่ซากหนอนเต็มไปหมดอย่างนี้ เป็นวินีละกะอสุภ ก็ขึ้นเขี้ยวไปเลย

ถาม : เลือกกองใด กองหนึ่งก่อนใช้มัยัครับ ?

ตอบ : ลักษณะว่าศพมันเป็นแบบไหน ก็คือกองนั้นแหละ เราเลือกไม่ได้นี่ เจตศพแบบไหนก็พิจารณาแบบนั้นไป แต่ว่าสมัยนี้มันมีโครงกระดูกขายก็เล่นอฏฺฐิกะอสุภไป แต่ว่าโครงกระดูกมันไม่ค่อยขายกัน ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช้หนักศึกษาแพทย์ โอกาสครอบครองมันน้อย

ถาม : นักศึกษาก็มีโอกาสได้ปลงอสุภะได้มากที่สุด

ตอบ : พวกนั้นมันตายด้านกันหมด อยู่ชะจนชิน ถ้าหากว่าไม่มีปัญญาพิจารณามันก็จะ

ตายด้าน ถ้ามีปัญญาพิจารณามันจะตายด้านลักษณะปล่อยวาง แต่นั่นตายด้านเพราะ
ชาชิน

ถาม : ต้องไปทำงานร่วมกตัญญู

ตอบ : คือจริงๆ แล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านั้นโอกาสมันมีเยอะ เพียงแต่ว่าของท่านเอง กำลัง
ใจมันคิดทางด้านนี้หรือเปล่า ลองดูก็ได้ ร่วมกตัญญูก็ได้ โอกาสเจอเยอะแน่นอนเลย วันๆ
หนึ่งต้องได้เจอซักศตสองศตพ

ถาม : แล้วที่ว่า คำภาวนาที่ อัญญิกัง ปฏิกุลัง เพื่อ...

ตอบ : ตอนช่วงนั้นนะ เราใช้คำภาวนาพร้อมกับจำภาพ ต้องใช้คำว่า จำภาพ พอภาพมัน
ทรงตัว แล้วคราวนี้ใช้คำภาวนาติดต่อกันไปเลย ปกติแล้วพอภาพติดตา คำภาวนาทรงตัว
ของเขาก็คือว่าสิ้นสุดแค่นั้น แล้วก็เกี่ยวกับอสุภกรรมฐาน แต่หลวงพ่อบอกเราสอนให้ใช้วิปัสสนา
ญาณต่อไปเลย อย่างเช่น อัญญิกัง ปฏิกุลัง อย่างที่ว่านั่นใช่ไหม ? สภาพของกระดูกมันเป็น
อย่างไร สภาพที่แท้จริงของมัน จริงๆ แล้วมันมีเลือด มีเนื้อ มีอะไรอยู่ กระดูกเป็นเพียงโครง
หนึ่งเท่านั้น พอถึงเวลา ถ้าหากว่ามันยังใหม่ ยังสดอยู่ มันก็สปรกไม่เห็นมีใครอยากได้ ตัว
ของคนอื่นก็เป็นอย่างนี้ จะเป็นผู้หญิง ผู้ชาย คนหรือสัตว์ ก็เหมือนกัน พิจารณาต่อไปเรื่อย
จนใจมันยอมรับเพราะสภาพจริงๆ แล้วตัวเรามันไม่ใช่ของเรา

ถาม : อย่างสมมุติว่าตัวอากาศนัญญายตนะ ต้องใช้อารมณพิจารณาเข้าช่วยหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่แต่ตัวอากาศนัญญายตนะ ทั้งสี่ของรูปมานั้นเกือบจะเป็นอารมณ์พิจารณา
ทั้งหมด คล้ายๆ วิปัสสนาตามเลย เพียงแต่เขาเริ่มต้นด้วยมานสี่ตั้งรูปขึ้นมาก่อน เสร็จแล้ว
ทิ้งรูป แล้วพิจารณาไปตามที่ตนเองต้องการว่าจะใช้ข้อไหน ถ้าเป็นอากิญจัญญายตนะนี้ มัน
วิปัสสนาญาณดีจี่ นี่เอง ต่อท้ายนิดเดียวก็ไปนิพพานได้ อากิญจัญญายตนะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง
รอบตัวเราไม่ว่าจะเป็นคนสัตว์ วัตถุธาตุ บ้านเรือน โรงอะไรในที่สุดก็เสื่อมสลาย ตายทั้งหมด
ไม่มีอะไรเหลือสภาพจิตเดียวเท่านั้นเอง พอมันทรงอุเบกขาก็คือเต็มอารมณ์ของมัน พอเต็ม
อารมณ์ของมัน ตอนนั้นความรู้สึกของมัน มันเหลือแต่จิตดวงเดียว ตอนนั้นแม้แต่อะไรต่อม
อะไรก็ไม่เหลือ มันก็เป็นการพิจารณานั้นแหละ แต่เราใช้มานสี่เริ่มต้น

ถาม : แล้วเวลาเราเข้า เราเข้าไปที่ละอย่างใช่ไหม ?

ตอบ : ทีละอย่าง

ถาม : แล้วก็มาอากิญญ

ตอบ : แล้วแต่ พอคล่องแล้วก็สลับได้ แต่ถ้าหากว่าไม่คล่อง ว่าไปตามขั้นมันก่อน ตอนที่
เล่นอยู่ก็แปลกๆ ว่ามันเป็นตัววิปัสสนาญาณชัดๆ เลย แต่เพียงแต่ว่าวิปัสสนาญาณส่วนใหญ่
ของเรา นิยมตรงว่าถอยมาตรงอุปจารสมาธิ แล้วพิจารณาใช่ไหม ไ้ไอนันมันพาดด้วยมานสี่

ถาม : แล้วการเข้ามานสลับมานมันทำได้หรือครับ ?

ตอบ : สลับได้ พอคล่องตัวแล้ว เราจะลดอารมณ์ของเราหรือเพิ่มอารมณ์ของเรา ให้ไปอยู่
ตรงจุดไหน มันทำได้เดี๋ยวนั้นเลย

ถาม : คือจากสี่ไปสอง สองไปสาม ไปได้ ?

ตอบ : ได้ สมัยที่ฝึกอยู่นี้ นิ่งๆ นอนๆ เป็นไต่บ๊ายอยู่คนเดียว ถ้าลงก็บีบเต็มที่ พอขึ้นก็บีบๆ ที่ละชั้นตรงนั้น สนุกอยู่คนเดียวแหละ ไม่อย่างนั้นแล้ว มันบังคับร่างกายไม่ได้นี่ ถ้าหากว่า ปล่อยเต็มที่เลย ตัวมันเหมือนยังกับท่อนไม้ท่อนหนึ่งนะ ต้องหัดให้คล่องไว้ ถ้าไม่หัดให้คล่องนี้ สู้กิเลสยาก พอกระทบบีบนี้ต้องเกาะไว้ก่อนเลย บางคนเขาบอกว่าเป็นการติดมาน ติดใน อรูปมาน ยังไม่ต้องไปฟัง ติดไว้ก่อน เกาะไว้ก่อนถ้าเราไม่เกาะนี้ มันปล่อยไม่ได้ พอ เกาะเต็มที่แล้ว มันปล่อยของมันเอง

ถาม : แล้วเราต้องตั้งต้นด้วยกสิณก่อนมั๊ย ?

ตอบ : เรื่องของรูปมาน ไม่จำเป็นต้องเป็นกสิณ ใช้อาณาปานุสสติก็ได้ แต่ว่าอรูปมานนี้ จำเป็นจะต้องใช้ภาพกสิณเข้ามาเป็นเครื่องช่วยเมื่อดังภาพขึ้นมาก็กลิ้มชะ แล้วก็ตั้งหน้าตั้งตา พิจารณาไป

ถาม : จะปรึกษาเรื่องแต่งงาน ฤกษ์ไหนดี ?

ตอบ : ไปดูฤกษ์ในโน้น (ฤกษ์ที่ทำไว้ให้แล้ว) หวันดีๆ ที่ไม่ตรงกับวันพฤหัสบดี กับ เสาร์ มัน จะมีฤกษ์อยู่ แป๊ะอยู่ตรงนั้น เขาเรียกว่าฤกษ์พรหมประสิทธิ์ เป็นฤกษ์ที่เหมาะสมกับการมงคล ต่างๆ แต่ว่าเรื่องแต่งงานนี้หลวงพ่อบอกว่าให้เว้นพฤหัสบดีกับเสาร์ วันพฤหัสบดีแต่งงานกันก็ไม่ น่า จะเกินสามปี แต่ถ้าวันเสาร์แต่งงานกันนี้ ชีวิตจะมันมาก ทะเลาะกันประจำ ถ้าอยากได้คนใหม่ เร็วๆ ก็แต่งวันพฤหัสบดี ไปลอกๆ เอาว่ามีวันไหนบ้าง

ถาม : ...ทุกข์ สมุทัย ให้พิจารณาอย่างไร ?

ตอบ : มันแล้วแต่ที่เราจะถนัดตรงจุดไหน อย่างเช่น เรามองไปก็เห็นว่าทุกคนนะ เป็น ทุกข์ ไต่ตัวเล็กมันอยากจะเดิน มันอยากจะวิ่ง อยากจะพูด มันยังพูดไม่ได้อย่างใจ มันก็ทุกข์ ผู้ใหญ่หนึ่งอยู่ทุกข์ เพราะว่าเมื่อ ยาดมานั่งอยู่ตรงนี้ก็ทุกข์ ตั้งแต่เข้ามาจนปานนี้ กว่าจะได้ลุก ไปห้องน้ำแต่ละที มันแสนยาก ให้เห็นว่าทุกคนมีแต่ทุกข์ เราเองก็ทุกข์อยู่เช่นเดียวกับเขา

ถาม : หลังจากนั้นก็ทรงอารมณ์ ?

ตอบ : จำ รักษาอารมณ์อาณาปาฯ ประคับประคองเอาไว้ ให้ความรู้สึกของเรา ขึ้นชื่อว่าโลก ที่เต็มไปด้วยความทุกข์เช่นนี้ ไม่มีสำหรับเราอีกเราขอเกิดชาตินี้ชาติเดียวแล้วรักษาอารมณ์ นั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุด

ถาม : แล้วถ้าทรงพรหมวิหารสี่ ก็คือพิจารณา ?

ตอบ : จะ ก็คือพิจารณาตั้งใจแผ่เมตตาให้ใจทรงตัวแล้วก็จับอาณาปาฯ ต่อ

ถาม : .....

ตอบ : การปฏิบัติถ้าจะมุ่งพระนิพพานจริงๆ มันเหมือนกับล่าช้าง งานใหญ่มหาพร ช้างมันมีสี่ขา เหมือนกับ รัก โลภ โกรธ หลงเราต้องพยายามตัดขามันให้ได้ เพราะช้าง มันแข็งแรง ถ้าไม่สามารถตัดกำลังมันโดยการตัดขามันได้ โอกาสที่เราจะเอาชนะหรือล่า สำเร็จนั้นหาได้ยากเพราะฉะนั้นต้องหาทางตัดขามันให้ได้ ขาใดขาหนึ่งเสียก่อน คือ ในตัว

รัก โลก โกรธ หลง ตัวยักษ์ หรือราคะ ตัดมันได้ด้วยกายคตานุสติ หรือ อสุภกรรมฐาน ไขมัน ? ตัวโลก อยากรู้ ใครดี ตัดมันได้ด้วยจาคานุสติ กับทานบารมี ตัวโกรธ โทสะตัดมันด้วย พรหมวิหารสี่ หรือกสิณสี่ กสิณสี่ก็อย่าง ก็คือ เขียว ขาว แดง เหลือง ตัวโมหะ ตัวหลง ตัดมันด้วยวิปัสสนาญาณ ใช้ปัญญาเข้าช่วย ถ้าหากว่าตัวใดตัวหนึ่งมันโดนตัดขาดลง อีกสามตัว กำลังมันน้อยแล้ว ไปไม่รอดหรอก เสร็จเราแน่ เพราะฉะนั้นต้องพยายามหน่อย ถ้าหากว่าสามารถตัดมันได้สำเร็จ หรือตัดมันได้ไม่สำเร็จแต่ผูกมัดมันไว้อยู่กับที่ไม่สามารถที่จะทำอันตรายกับเราได้มากก็ยิ่งดีนะ ผูกมัดมันแล้วก็บังคับมัน อย่าให้มันมาบังคับเรา เพราะฉะนั้นบางที บางอย่างมันก็เหมือนกับว่า เป็นลักษณะนิมิต ที่จะบอกเหตุล่วงหน้าได้ เราอาจผูกมันอยู่ก็ได้ ลากมันไปไหนๆ ก็ได้ แต่ว่ามันยังไม่ตายนะ ต้องระวังให้ดี ไขมันล่ะ ? ในเมื่อมันไม่ตาย ก็ต้องหาทาง ค่อยๆ หั่น ค่อยๆ เชือน จนกว่ามันจะตายไปที่ละส่วน

ถาม : รากมันลึกไขมันี่คะ ?

ตอบ : ตัวส่วนละเอียดเขาเรียกว่าอนุสัย ถ้าเปรียบเหมือนกับต้นไม้เราโค่นต้นไม้ลงได้ โอ๊ย ! มันล้มลงที พื้นดินสะท้อน รู้สึกผลงานโมหะพาราเหลือเกินเลยไขมันี่ ? แต่ปรากฏว่าถ้าลองขุดลงไป รากมันอาจจะเยอะกว่าใบหรือกิ่งข้างบนเสียอีก ยิ่งสาวไปมันก็ยิ่งเล็กลงๆ แต่ว่าถึงช่วงนั้นปัญญากับสติมันจะเท่ากันกิเลส ถึงละเอียดแค่ไหนมันไล่กันทัน ไส้กันทัน แรกๆ ถ้าเราเป็นนายพรานนะ ยิ่งข้างมันง่าย เป่ามันใหญ่ ต่อไปก็มียิงพวกกวาง พวกหนูอะไรอย่างนี้ ตัวมันเล็กลง ยิ่งยกขึ้น ไปท้ายๆ โหนดไปยิงยิง โอกาสจะถูกโอกาสที่จะเห็นมัน มันยาก แต่ถ้าหากว่าสติปัญญาถึงตรงจุดนั้นแล้ว มันไม่เกินความสามารถของเรา

ถาม : ความฝันมันบอกเหตุ

ตอบ : ฝันมันบอกเหตุได้ล่วงหน้า ยกเว้นธาตุวิปริต จิตนิรโรคอะไรพวกนั้น มันพุ่งชานไปเปล่า

ถาม : .....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : มันก็ต้องหาที่เกาะของมัน อย่างลึ้มว่า กิเลส ตัณหา อุปาทานทั้งปวงนะ มันต้องมีสังขารเป็นที่เกาะ โดยเฉพาะร่างกายของเรานะเป็นที่เกาะ แล้วอาศัยสังขารของเราเป็นตัวหล่อเลี้ยงมันให้เติบโต ตัวสังขารนี้หมายถึงความนึกคิด ประชงแต่ง ถ้าเราไม่ให้มันเกาะซะอย่าง มันก็เสร็จ หรือไม่ก็ เราเลิก ไม่เป็นที่ให้มันเกาะ มันก็เสร็จเหมือนกัน เจ้าพวกนี้มันจำเป็นต้องอาศัย ดังนั้น เวลาเราเกิดอารมณ์ ราคะ โภคะ โทสะ โมหะ ขึ้นมาแยกให้ออกมันเป็นอารมณ์ของร่างกายไม่ใช่จิตใจของเรา ในเมื่อธรรมชาติของร่างกาย มันต้องมีอารมณ์เหล่านี้เรื่องของเจ้า มีก็มิไปเกาะ ข้าไม่ให้ความสำคัญกับเจ้า แล้วเราก็อย้ายไปอยู่กับมัน พอเราไม่ยุ่งไม่ไปปรุงแต่งต่อเนื้ มันเองอยู่ได้เดี๋ยวเดียว มันก็ตายเห็นหนุมๆ เดินมาตรงหน้าสักแต่ว่าเห็น อย่าไปยุ่งกับมัน ไข้วตัวราคะมันไหลมาไม่ได้หรอก หล่อแคไหน ไม่ไปปรุง ไม่ไปแต่ง แพล็บเดียวมันก็เสร็จแหง

ถาม : .....

ตอบ : พุทธบูชา มหาเทชะวันโต ธรรมบูชา มหาปัญญา สังฆบูชา มหาโศควโห แปลออก
มัย ? บูชาพระพุทธเจ้าจะมีเดชอำนาจมาก บูชาพระธรรมจะมีปัญญามาก บูชาสงฆ์จะรวย
มาก (หัวเราะ)

ถาม : .....

ตอบ : ของพวกเรานะ มันอยู่ในยุคบุกเบิก ยุคหักล้างทางพงนะ มันเหนื่อยสายตัวแทบขาด
รุ่นนี้เขามันชูเปอร์ไฮเวย์แล้ว แต่ว่าของเขาเสียเปรียบเราอยู่ตรงที่ว่า เราลำบากมาก เราเห็น
ทุกข์มาก คนเห็นทุกข์มากจะเข้าถึงธรรมได้ง่ายกว่า ของเขาเองรุ่นนี้ส่วนใหญ่มันเป็นพวกฤทธิ
พวกอภิญา พวกฤทธิพวกอภิญยานี้ ความสบายมาถึงตัวก่อน สบายเกินไป ติดอยู่ทีนั้น
แหละ แล้วอีกเขาตรงที่ความสบาย แต่ให้เป็นอย่างเขา ไม่เอาหรอก

ถาม : พวกนี้ถือว่าเป็นทิวฏฐิมานะ เป็นทิวฏฐิมัย ?

ตอบ : มันเป็นอย่างนี้ ตัวทิวฏฐิมานะคือว่าเขาสูง แล้วเขาอยู่กับเหตุกับผลมาก่อน อยู่กับ
ความดีมาก่อน แล้วอยู่ๆ เราเอาอำนาจ หรือความไม่ดีของเรามาบีบบังคับเขา เพราะฉะนั้น
แรงต่อต้านจะมาก

ถาม : แล้วพวกนี้ ถ้าดีก็ดีไปเลย ?

ตอบ : มันก็ไม่แน่เหมือนกัน บางทีก็ตันตรง กลางคด ปลายๆ ตรงอีกที พระพุทธเจ้าท่าน
ตรัสว่าบุคคล แบ่งได้เป็นสี่ประเภท โขติ ตะโม ปรายโน สว่างมาแล้วมืดไป ณ เบื้องหน้า
โขติ โขติ ปรายโน สว่างมาแล้วสว่างไป ณ เบื้องหน้า ตะโม โขติ ปรายโน มืดมาแล้ว สว่าง
ไป ณ เบื้องหน้า ตะโม ตะโม ปรายโน มืดมาแล้ว มืดต่อไป ณ เบื้องหน้า เพราะฉะนั้นอันที่
ถือว่าดี ก็คือว่า สว่างมาแล้ว สว่างไป ที่น่าชมเชยก็คือว่า มืดมาแล้ว สว่างไป นะ แล้วที่นำ
เตะก็คือ สว่างมาแล้วมืดไป (หัวเราะ) ส่วนมืดมาแล้วมืดไปนั้นน่าสงสาร

ถาม : รากเหง้าของความโกรธ มันมีอะไรบ้างคะแล้วจะแก้ หรือจะชุดรากมันยังไง ?

ตอบ : ถ้าจะชุดนะ ก็ควักตา แล้วยึดหู แล้วยึดเท้าแล้วเพราะว่ามันเข้าถึงง่ายที่สุด
ทางตา กับทางหู ตาเห็นเก็บเข้าไปสู่ใจ ไม่พอใจ หูได้ยิน เก็บเข้าไปสู่ใจ ไม่พอใจ ไม่พอใจ
กับถูกใจนะ แยกทั้งคู่ ถูกใจแสดงว่าชอบใจไม่พอใจแสดงว่าไม่ชอบ ไข่ม้อย ? โบราณเขา
บัญญัติคำศัพท์ดีจังเลย ถูกใจ ถ้าถูกปุ๊บก็เงิงเลย ของเราต้องสักแต่ว่าเห็นสักแต่ว่าได้ยิน รู้เอา
ไว้แล้วรักษาใจให้ดี อย่าให้มันเข้ามาในใจได้ดูแล้วก็ไม่ยากนะ

ถาม : แต่ทำยากจัง

ตอบ : ค่อยๆ ทำสิ ถ้าสติมันทันแล้ว เรื่องอื่นๆ มันไม่ยาก ตามลมหายใจ เข้าออกให้ทัน
ถ้าตามลมหายใจเข้าออกทัน ต่อไปก็จะค่อยๆ ไล่กิเลสทัน คราวนี้ของเราไล่หมายังไม่ค่อยจะ
ทันเลย หมาวิ่งเร็วกว่า

ถาม : ถูกใจกับไม่ถูกใจนี้ อย่งไหนยากกว่าคะ ?

ตอบ : ถูกใจนี่แะยาก ไม่ถูกใจนี่ยังเดินหนีได้ง่ายกว่าไข่ม้อย ? แต่ว่ามันยังเป็นอารมณ์ที่ใช้
ไม่ได้เหมือนกัน

ถาม : .....

ตอบ : ต้องดูตัวอย่างคุณยายประคินใจ คุณยายประคินแม่ของเจ้าเรนน่ะ แก่ไม่สบายๆ เสรีจ๊กนอนหัวเราะ ลูกหลานก็แปลกใจ ยายจะตายแหล่ ไม่ตายแหล่ นอนหัวเราะ ถ้ามายาย หัวเราะอะไร บอกข้าไอ้พวกโรคภัยไข้เจ็บ มันไม่รู้หรือว่า มันกินเราตายเมื่อไหร่ มันก็โดนเผาด้วย (หัวเราะ) คิดได้อย่างไร กำลังใจของคนเข้าถึงธรรมต้องอย่างนั้น แล้วบ้านนี้เขาจะมีประสบการณ์ตายเยอะเลย ล่าสุดก็เจ้าโชค น้องชายคนเล็กเขากระเพาะทะลุ เราก็ไปเข้าพอดี มันเหลือแต่หนึ่งหุ้มกระดูกเลยซ้กประมาณเที่ยงคืน พี่รสเขามาเรียกบอกว่าไปดูหน่อย บอกว่าเจ้าโชคเขาแยแล้ว กะว่าจะไปแน่แล้ว เมียนั่งร้องไห้แล้ว พอไปถึงดูอาการเสรีจ๊กเลยเออ ! ถ้ามันขึ้นเวทนาหนักขนาดนี้ สงสัยมันจะเกาะความดีไม่ได้ ก็เลยใช้คาถาท่าน**ลุงพระยายม**ที่ว่าบรรเทาเวทนาให้ พอเป่าหัวให้ไปอาการเขาเบาลง พอเขาไปบิ๊ป ปรากฏว่าทางบ้านเขาทำเป็น มาถึงก็เอาเงิน บอกให้โชคนี้ ตั้งใจอธิษฐานสร้างพระซำระหนี่สงฆ์องค์ใหญ่ไปเลย อย่างน้อยๆ ให้ใจเกาะบุญว่าตัวเองได้สร้างพระใหญ่แน่ แล้วพอเขาอธิษฐานเสร็จ คล้ายๆ ว่าเกาะความดีได้ กำลังใจทรงตัว พอกำลังใจทรงตัวก็เหมือนกับว่าเขาหลับลึกไป พอหลับลึกลงไปก็บอกกับทางบ้านเขาว่า เฝื่อนะ ถ้าเลยตีสามรอด ปรากฏว่าป่านนี้มันคงเดินปร้อไปแล้วละ เลยตีสามรอดแน่ คือคนเรา ช่วงวาระบุญมันหมดนะ แล้วเอาบุญใหญ่มาต่อเข้าพอดีทางบ้านเขามีประสบการณ์อันนี้มา พี่รสก็เป็น เจ้าเรก็เป็น ไอ้เรนี่ หลายรอบเลย มีเมียที่จะตายที่ ยังมีหลายคนยิ่งจะตาย เขาเป็นกันทั้งบ้าน คล้ายๆ กันหมด จนกระทั่งคุณยายประคิน บอกว่าเดี๋ยวนี้ฉันเห็นว่าความตายไม่ใช่ของน่ากลัวเลยนะ พร้อมทั้งจะไปตายได้ทุกเวลาเลย รู้ว่าตายแล้วมันสบาย เพราะตอนที่มันเจ็บปวดมากๆ นี่มันไม่รับรู้กันแล้ว อาการทางร่างกายไม่รับรู้ มันเบาสบาย อยากจะไปซะเลยทีเดียว นั่นก็เลยพูดได้เต็มปากเต็มคำว่า ความตายไม่ใช่ของน่ากลัว

ถาม : เพียงแต่ ให้รู้ใช่ไหม ?

ตอบ : ของท่านเองเกาะบุญ เกาะอะไรแน่นปึ้กเลย วันๆ ไม่มีอะไรแล้ว บอกแก่ขนาดนี้ ภาวนารอวันตายอย่างเดียว ไหว้มัยโยม ? ภาวนารอความตายอย่างเดียว ความตายอยู่แคลมหายใจเข้าออกของเรา หายใจเข้าถ้าไม่หายใจออกมันตายแล้ว หายใจออกถ้าไม่หายใจเข้า มันก็ตายเหมือนกัน มันอยู่ใกล้เราขนาดนี้ เพราะฉะนั้นถ้าเราประมาท เราอาจตายไปแล้วลงสู่อบายภูมิก็ขาดทุน เสียทีที่เกิดเป็นคน อย่างน้อยๆ ต้องเอากำไรให้ได้พื้นฐานของการเป็นคน เราเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์มาแล้วถึงเกิดเป็นคนได้ เพราะฉะนั้นในปัจจุบันนี้อย่างน้อยๆ เราต้องเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์ ในเมื่อเราเป็นผู้ที่มีศีลบริสุทธิ์ ระวางรักษาศีลด้วยตัวของเรา ไม่ยุให้คนอื่นศีลขาด ไม่ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นเขาทำศีลขาด มีความเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยจริงใจด้วย **ปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่** สักแต่ว่าปากว่า สักแต่ว่ามีโอหวั ใจไม่ได้นุ่มไปด้วย ถ้าเราตั้งใจสวดมนต์ไหว้พระ พุทธัง สรณัง คัจฉามิ ข้าพเจ้าขอนอบน้อมต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นที่พึ่งที่ระลึกตลอดชีวิต ก็ให้ปาก ให้กาย ให้วาจา มันนุ่มไป

พร้อมๆ กัน โดยเฉพาะใจต้องน้อมไปด้วย ถ้าหากว่า ภาย วาจา ใจ มันตามไปทางเดียวกันหมด ความเคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จะแน่นแฟ้น มันจะเกิดจากความจริงใจ และก็จริงใจ ถ้าถึงเวลานั้นแล้ว ความเป็นพระโสดาบันไม่ใช่ของยากเลย เพราะว่าเรามีศีลบริสุทธิ เคารพพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์อย่างจริงใจ ก็แค่คิดว่าถ้าตายตอนนี้เราขอไปพระนิพพานนะ อารมณ์พระโสดาบันจะมีอยู่ รายละเอียดแค่นี้เอง ส่วนอื่นๆ รัก โลภ โกรธ หลง ของท่าน ท่านจะมีศีลเป็นกรอบอยู่ ยังไงก็ไม่นอกศีล โกรธคน โกรธได้ แต่ท่านไม่ผูกอาฆาตพยาบาท โกรธแล้วโกรธเลย ถึงเวลาก็ลืมมันซะ พังดูไม่ยากเลยนะ ประเภทโกรธที่อีกสามปียังจำได้ อย่างนั้นไม่ใช่พระโสดาบันนะ เป็นไงเหน้อยมั๊ยลูก ? (ถามคนที่สวมองพิการ) ค่อยๆ เดินไปนะ ถ้าเป็นไปได้ พาเขามาบ่อยๆ นะ เพราะกำลังใจเขาจะได้เกาะด้านดีไว้ตลอด อย่าไปคิดว่าเขาไม่รู้ เขารู้ซะยิ่งกว่ารู้อีก แต่เพียงแต่ว่าความเจริญของสมองมันไม่ทันร่างกาย เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาอยากคิด อยากพูด อยากรู้มากกว่านั้นมันจะโดนจำกัดด้วยกฎของกรรม แต่ว่าผลบุญที่เขาทำนะ มันจะส่งผลให้เขาสบายในกาลต่อไปข้างหน้า ชาตินี้ไม่ได้ ชาตินี้หน้าได้แน่

ถาม : .....

ตอบ : จริงๆ แล้วมันก็ดีนะ ของเขากลายเป็นทุกข์น้อยไปใจ ทุกข์น้อยตรงที่ว่าการนึกคิดปรุงแต่งมันไม่มากอย่างพวกเรา เพราะฉะนั้นก็กลายเป็นว่า ให้กินได้อย่างใจ ให้เล่นได้อย่างใจ แค่นั้นเอง

ถาม : .....

ตอบ : เรื่องของหมอดู อย่าเชื่อเสียทั้งหมด แต่ว่าให้ระมัดระวังไว้วันที่ท่านบอกว่าดีนั้น ไม่ต้องไปไขว่คว้ามันหรือถ้าหากว่าเราทำเอาไว้ บุญเราถึง วาระเราถึงจริงๆ มันได้ของมันเอง แต่ว่าถ้าท่านบอกว่าไม่ดีให้ระวังให้มากไว้ การระมัดระวัง ไม่ขาดทุนอะไรใช่ไหม ? แต่ว่าวิธีแก้ไข ถ้ามันไม่เกินวิสัย ไม่ลำบากมากนัก ก็ทำ เช่นว่าให้สวดมนต์ถือศีลภาวนาเหล่านี้เป็นต้น แต่ถ้าหากว่ามันยากลำบากหนักหนออะไรก็เอาเหอะ ถ้ามันตายก็ให้มันตายไป **ไม่ต้องเชื่อเสียทั้งหมด สิ่งที่ดีก็ไม่ต้องไปไขว่คว้า แล้วสิ่งที่ไม่ดีให้ระวังไว้**

ถาม : หลีกเลี้ยงไม่ได้หรือคะ ?

ตอบ : หลีกได้ กำลังใจของเรา ถ้ามันคงในทาน ศีล ภาวนา กรรมเก่าที่มันจะมาสวมมันจะมาได้ไม่เกิน ๒๕% คราวนี้ว่ากรรมเก่า หรือที่เรียกว่าเคราะห์กรรม ชะตาตก หรือดวงตก อะไรพวกนั้นแหละ ถึงวาระที่มันเข้ามา แต่ว่าสมัยนี้บรรดาหมอดูที่พอจะมีจรรยาบรรณบ้างมันหายาก มันส่วนใหญ่จะหาประโยชน์ รู้จริงแล้วหาประโยชน์ ยังพอจะอภัย ไม่รู้อะไรเลยเอาแต่มั่วอย่างเดียวนี่มันน่าฆ่าซะ

ถาม : แล้วควรจะทำยังไง อยู่อย่างนี้รู้สึกกังวล ?

ตอบ : ถ้าหากมีโอกาสก็ ถวายสังฆทาน ปล่อยชีวิตสัตว์ ทำบั้งสุกุลตาย บั้งสุกุลเป็นหรือไม่กี่จัดงานศพตัวเองไปเลยอะไรก็ได้สักอย่างหนึ่ง มันจะเป็นการตัดเคราะห์อย่างหนึ่งตัดเคราะห์ให้ใหญ่ที่มันจะมาถึงเรา มันจะหนีห่างจากมันได้ชั่วคราว ถ้าเราได้ทำบุญใหญ่อัน

นั้น ง่ายจะตาย เราก็ทำอยู่เรื่อยอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็เอาเป็นว่าทำสังฆทานสักเดือนละครั้ง
เลย หรือไม่ก็เจอเขาทำที่ไหน มีโอกาสก็ร่วมบุญกับเขาไป มันจะได้ไม่สิ้นเปลืองมาก ไม่หมด
มาก แล้วไปๆ มาๆ ถึงจังหวัดสุดท้าย เออ ! หมดแล้วไม่มีปัญญาจะทำ ทรัพย์สินเงินทอง
กำลังกาย กำลังใจหมดเกลี้ยงเลย ถ้ามันจะตายก็ให้มันตายไปเหอะ (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าเขาว่าไม่ดีนี่ เราทำให้ดีได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้จะ เขาว่ามันอยู่ที่ปากเขา กำลังใจของเราถ้าดี ทุกอย่างจะดีหมด ท่านบอกว่า
มโนเสฐรา มโนมา สูงสุดที่ใจสำเร็จที่ใจ ถ้ากำลังใจของเราว่าดี แล้วตั้งใจทำ มันต้องดี ที่ว่า
มันปากเขาว่า กำลังใจเราอย่าไปตกตามเขา ถ้ากำลังใจมันทรงตัว ว่าให้ตาย มันก็ไม่สะเทือน
หรือ

ถาม : มันจะเหมือนสะกดจิตเราเองหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่สะกดจิตหรือ เป็นการแข่งขันตัวเอง ในเมื่อ มโนมา สำเร็จด้วยใจ เราไปคิด
ว่าไม่ดีๆ มันก็กลายเป็นไม่ดีไปจริงๆ

ถาม : ถ้าเราคิดว่าดี ๆ

ตอบ : สบายใจ ก็บอกแล้วว่า ถ้าใจดี ใจสบาย ทุกอย่างก็ดีหมด เพียงแต่ว่าเราจะทำได้ยัง
ใจ ให้จิตใจแจ่มใสอยู่เสมอ สำคัญตรงนั้นแหละ รักษาอารมณ์นั้นให้ได้ พระพุทธเจ้าท่าน
บอกแล้วว่า ศาสนานี้ท่านไม่สอนอะไรมากกว่าให้ละเว้นความชั่วทั้งปวง ให้ทำความดีให้ถึง
พร้อมรักษากำลังใจให้แจ่มใสอยู่เสมอ

ถาม : อานาจริชยา อาฆาต พยาบาท ถือตัว น้อยใจ จะแก้อย่างไร

ตอบ : น้อยใจมันเป็นสาขาหนึ่ง เป็นสายใยบางๆ ของโทสะมัน

ถาม : เราจะแก้ เราจะทำลายมันได้ไง ?

ตอบ : จริงๆ มันตัวเดียวกัน คือประคองสติให้อยู่เฉพาะหน้า อย่าให้ไปข้างหน้า แล้วอย่า
ให้ไปหลังคืออดีต โดยเฉพาะตัวอดีตมันทำให้น้อยใจ มันคอยจะคิดปรุงว่าเขาไม่ดีกับเราอย่างนั้น
ไม่ดีกับเราอย่างนี้ทั้งๆ ที่เราดีแสนดีแล้ว เพราะฉะนั้นมันต้องหยุดกำลังใจให้หยุดอยู่เฉพาะ
หน้า ถ้าหยุดอยู่เฉพาะหน้าได้มันจะไม่ไปน้อยใจให้เสียเวลา

ถาม : ตัวอิจฉานี้เป็นยังไงคะ ?

ตอบ : ตัวอิจฉาเกิดจากตัวโลก จริงๆ ตัวโลกกับตัวรักนี่ตัวเดียวกัน มันอิจฉาริษยาเขา
เพราะว่ากลัวว่าเราจะสู้เขาไม่ได้ในเมื่อกลัวจะดีสู้เขาไม่ได้ ก็กลัวว่าเราจะไม่ได้รับความรักจาก
คนอื่น กลายเป็นชะอย่างนั้น ตัวนี้ภาษาบาลีเรียก อิสสา มันเกือบจะเป็นอิจฉาอยู่แล้ว

ถาม : แล้วจะแก้อย่างไร ?

ตอบ : เหมือนกันเลย เพราะอันนั้นนี่เป็นการฟุ้งซ่าน การฟุ้งซ่านไปในอารมณ์ที่ส่วนใหญ่
ถ้าไม่ติดก็อนาคต เพราะฉะนั้นถ้าหยุดอยู่กับปัจจุบันได้ ตัวอื่นๆ ตายเกลี้ยง

ถาม : แล้วตัวพยาบาท ?

ตอบ : เหมือนกันหมด ตัวพยาบาทมันเป็นรากที่ฝังลึกของโทสะนะ แรกๆ มันเป็นปฏิกษะ

คือกระทบแล้วไม่พอใจ พอเราไปคิดปรุงแต่งเพิ่มเติม ก็เกิดเป็นโทสะ อาละวาดขึ้นมา พออาละวาดขึ้นมาไม่ได้อย่างใจคราวนี้เป็นไฟสุ่มซอน เป็นพยาบาท เก็บเอาไว้เรื่อยๆ เดี่ยวออกแตกตายไปเอง เพราะฉะนั้นทุกอย่างถ้าเราหยุดกำลังใจของเราได้ คือการหยุดความคิด ตัวคิดนั้นก็คือ ตัวจิตสังขารการปรุงแต่ง ถ้าหยุดตัวนี้ลงได้ ตัวอื่นก็หยุดหมด ถ้ามันไม่มีน้ำมันใส่ลงไปซะอย่าง เครื่องยนต์มันก็ไม่ไ้รูดหรือก พอมันดับหมดระบบการทำงานอื่นๆ มันก็ไม่ทำงาน

ถาม : หมายความว่า ถ้ามันเกิดขึ้นแล้ว มันมีอยู่ที่หยุดมันได้ ก็จบ ?

ตอบ : มันก็จบแค่นั้น ก็แค่เลิกทำ พุดแล้วง่าย ๆ เลิกทำ มันก็หมด

ถาม : ตัวนี้มันมีกันทุกคนหรือเปล่าเจ้าคะ ?

ตอบ : มีทุกคน จะมากจะน้อย อยู่ที่แต่ละคน ธรรมชาตินิสัยคนไม่เหมือนกัน บางคนเกิดมา อัจฉคนไม่เป็นเลยใช่ไหม ? ดีทุกอย่างแต่ตัวดันไปเป็นคนประเภทราคะจริต คือรักสวยรักงามอะไรที่เป็นของสวยของงาม สะสมไปซะทั่วบ้านเลย เป็นซะอย่างนั้น มันจะมีเดินขึ้นมาตัวใดตัวหนึ่ง แต่มันเป็นสาขาของ รัก โลภ โกรธ หลง เท่านั้นแหละ

ถาม : สรุปแล้วคืออยู่กับปัจจุบัน ?

ตอบ : ก็อยู่กับปัจจุบันจนกระทั่งวางปัจจุบันได้ก็จบ ไม่ใช่อยู่กับปัจจุบันเฉยๆ นะ ถ้าอยู่กับปัจจุบันเฉยๆ ก็แปลว่ามันแค่อาศัยกินได้ตอนนั้นเท่านั้น เผลอเมื่อไหร่ก็เสร็จมันอีก เพราะมันวางปัจจุบันไปซะ

ถาม : วิธีวางปัจจุบัน ทำยังไง ?

ตอบ : อันนี้มันละเอียดมาก เอาเป็นว่าค่อยๆ หยุดอยู่กับปัจจุบันให้ได้ก่อน ถ้าหยุดได้เมื่อไหร่ก็จะบอกวิธีวางต่อ หยุดมันก็ยังไม่หยุดไม่อยู่เลย

ถาม : หยุดได้แล้วจะมากถามใหม่ ?

ตอบ : จำ จะรอ ให้เวลาสิบปีถ้วน (หัวเราะ) สิบปีนี่อย่างนานที่สุด มันอาจประเภทเจ็ดวันเจ็ดเดือน เจ็ดปี อะไรอย่างนี้

ถาม : แล้วอย่างกรณีเด็กนี้ ก็อยู่กับปัจจุบันได้ ไม่คิดถึงเรื่องเก่าๆ

ตอบ : ไม่ใช่ อยู่กับปัจจุบัน ก็คือทะเลาะกับมันอย่างมีความสุข (หัวเราะ)

ถาม : ที่นี้เวลาอยู่คนเดียวนี้ ตัวปรุงแต่งอดีต.....(ฟังไม่ชัด).....

ตอบ : นั่นแสดงว่าการปฏิบัติของเราเริ่มใช้ได้ในระดับหนึ่งแล้ว ถ้าเรารู้อันตรายอยู่เฉพาะหน้าเราจะหยุด มันเหมือนกับข้ามถนน รู้ว่ารถจะชนก็หยุด เดินต่อไปโดนชนแน่ แต่ว่าหลังจากที่รถผ่านไปละ คราวนี้แหม ! มันทำท่าย เมื่อก็มันจะชนเรา ข้ามมันชนะสิรอบคือทวนแล้วทวนอีก แสดงว่ากำลังของการปฏิบัติของเราเริ่มใช้ได้แล้ว มันเบรกได้บ้างแล้ว แต่หลังจากนั้นแล้ว ถ้าเก็บไปฟุ้งซ่าน มันก็จะหลือมโนกรรมละ กายกรรม วชิกรรม นี่มันเบรกแล้วก็เตรียมออกแตกตายได้ มโนกรรมนี่มันอยู่ข้างใน อาละวาดยังกับเสือจะพังกรงนะ นำพอใจแล้วให้มันหลือแค่นั้นแหละ ต่อไปซังไว้นานๆ ให้มันอดข้าว แรงไม่ค่อยมี มันก็เผาตายไปเอง

ถาม : กลัวจะออกแตกตายซะก่อน ?

ตอบ : พยายามตื้อไว้ โห ! ตอนที่มันหนักๆ นี่ มันเหมือนกับเสือจะพังกรงขึ้นมาให้ได้ หรือไม่ก็น้ำ มันรวมตัวกันจะทลายเขื่อนได้อยู่แล้ว เรารู้ว่าเรายันมันไม่ไหวแน่ๆ ถ้ามาอีกนิดหนึ่ง บังเอิญบุญดี มันยังพอยันอยู่ ตอนนั้นถ้าใครเพิ่มนิดเดียวก็พังโครมเลย ไม่เป็นไร ยังใช้ได้อยู่ รู้ทันว่าเราไม่ตี ก็เก็บความไม่ตีให้อยู่กับเราอย่าให้ไหลไป ให้คนอื่นเขาเป็นอันกับเราด้วย

ถาม : มันยันไปยันมา แล้วย้อนไปนี่จนถึงเด็กๆ ที่ผ่านมา

ตอบ : ยังดีที่มันไม่ย้อนไปอีกชาติหนึ่ง ชาติที่ผ่านมา เรียกว่าฟุ้งซ่านก็ได้ แต่ต้องดูว่าเรา ย้อนไปแบบไหน ถ้าเราย้อนแบบตั้งใจระลึกชาติ หรือตั้งใจย้อนอดีต ถ้าอย่างนั้นมันไม่ใช่ฟุ้งซ่าน มันเป็นเจตนาของเราที่ละดูมันแต่ว่าดูแล้ว รู้สึกแต่ว่ารู้ ออรับมันเข้ามาให้เป็นอันตราายกับใจ ถ้าหากว่าประเภทที่นี้ก็ย้อนไปเรื่อยๆ อันนั้นเรียกว่าฟุ้งซ่าน

ถาม : เราสามารถรู้ สติตามไปเรื่อยๆ แต่เบรกได้

ตอบ : ก็หยุดม้าที่หน้าผา อันตรายมี แต่ว่ายังดีที่ไม่ตายซะก่อน

ถาม : .....

ตอบ : เตียวให้ท่องอะไรให้ขึ้นใจสักหน่อยมัย ?

ถาม : ท่องอะไรครับ ?

ตอบ : มันต้องท่องไว้ในใจว่า เราทำงานไม่ใช่ทำอวดใคร เราทำงานเพราะไม่ใช่ทำให้ใคร ยอมรับ เราทำงานเพราะว่ามันเป็นงานที่เราทำ แค่นั้นเอง จำแล้วทำให้ได้ด้วยนะ ไม่อย่างนั้นแล้วจะเหนื่อยมาก

ถาม : เรื่องศาลพระพรหม ?

ตอบ : ความหมายของศาลไข่ม้อย ? ก็จริงๆ แล้ว ศาลพระพรหมนะ สำคัญอยู่ที่เดี๋ยวก็คือ เอรಾವัณ โรงแรมเอราวัณ ก่อสร้างขึ้นมาสารพันปัญหา จนกระทั่งหลวงสุวิชาญแพทย์ท่านไป ดูให้ ว่าไปใช้ชื่อสำคัญข้างบนเข้า ก็เลยทำให้มีปัญหามาขึ้นมา คราวนี้ถามว่าจะแก้ยังไง ก็ตั้งศาล การตั้งศาลนี้ คุณหลวงท่านรู้จริง ท่านก็เชิญพรหมมาเพื่อที่เรียกว่ารักษาสถานที่นั่น กลายเป็น ของศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา ไม่ใช่แต่บ้านเราต่างประเทศก็ศรัทธามาก พวกฮ่องกง ไต้หวัน มาเลย์ สิงคโปร์ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เขากลักร้อเอราวัณ แต่ไม่กลักร้อศาล คนอื่นมันเห็นว่าทำแล้วดีมันก็ เลยเลียนแบบ คนอื่นก็ได้แต่แบบไป เพราะว่าไม่มีคนรู้จริงอย่างหลวงสุวิชาญแพทย์ หรือ ครูบาอาจารย์ที่ท่านรู้จริง มันก็ได้แค่เราเคารพท่าน แต่เรื่องที่ท่านจะช่วยเหลือสงเคราะห์ เรามากมายแบบนั้นคงไม่ได้หรอก

ถาม : แล้วเขาทำบุญทำกรรมยังไง ถึงได้อิฐฐานขอส่วนบุญเทวดาให้ได้คะ ?

ตอบ : ทำบุญให้เยอะๆ เข้าไว้ ขยันเกิดบ่อยๆ แล้วก็ไปอยู่ข้างบนให้มากกว่าข้างล่าง พอถึง เวลาส่วนใหญ่เพื่อนเก่าหรือแม่ก็ผู้บังคับบัญชาเก่า ขอร้องอะไรมันก็ง่าย แต่ถ้าไม่มีบุญเป็นตัว เสริม ท่านก็ไม่ค่อยดูหน้าเราเหมือนกัน

ถาม : เจ้าแม่กวนอิม ท่านเป็นใครกันแน่ ?

ตอบ : เกิดไม่ทัน ท่านเกิดก่อนเป็นพันปี เลยเกิดไม่ทัน

ถาม : ก็มีตำนานเล่าว่าท่านเป็นพระโพธิสัตว์ แต่ว่าคนในปัจจุบันก็เรียกท่านว่าเจ้าแม่

ตอบ : คือว่าชาติที่ท่านมีชื่อเสียงมาก คือชาติที่ท่านเกิดเป็นองค์หญิง **เมียวซ่าน** คราวนั้นเวลาท่านบวช ท่านมีฉายาว่า **กวนอิม** คือผู้คอยฟัง คอยฟังในความทุกข์คนอื่น เขาก็เลยคิดว่าในชาตินี้ที่ท่านมีชื่อเสียงมากที่สุด ควรให้ความเคารพนับถือมากที่สุดใช่ไหม ? ทั้งประเทศนี้เห็นตามท่านหมด เขาก็เลยถือเอาชาตินี้เป็นสัญลักษณ์ท่านมา ชาติต่อไปท่านจะเป็นใคร เขาไม่ฟังแล้ว เอาชาตินี้เป็นหลัก สละขนตนเองเพื่อประกอบบยาให้พ่อ อย่าลืมนะ พระโพธิสัตว์ การตัดแขน ตัดขา ควักดวงตา ควักหัวใจ ถวายเป็นบูชาอะไรที่ท่านทำเป็นปกติ แล้วพอหนักๆ ขึ้นมา สละลูก สละเมีย เป็นทาน สละลูกเมียเป็นทานนะ ยากกว่าตัดหัวตัวเองอีก ถ้าเป็นเราสมัยนี้ก็เอาไปเถอะ ขอให้ตุรอดไว้อ่อน ให้อ้วกกำลังใจไม่ถึง ท่านเองท่านเกิดมาพร้อมกับความดี แต่ว่าพ่อเป็นจักรพรรดินะ ตีบ้านตีเมืองเขาแหลกรานไปเลย คัดค้านพ่อไม่สำเร็จ โดนไล่ไปเลยอยากบวชหนัก ก็บวชได้แต่บังคับที่สำนักบวชให้ทำงานให้หนักที่สุดเท่าที่หนักได้ คราวนี้ท่านอยู่กับความรื่นเริงเบิกบาน อยู่กับบุญนะจิตใจเกาะบุญอยู่ตลอด ไม่ได้สนใจภายนอก เขาจะเป็นยังไง ก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานไป ยิ่งทำยิ่งหนัก ก็ไม่ว่าท่านแค่นั้นก็ทนได้ ขอให้ได้ประพดีพรหมจรรย์ พ่อก็เลยยั่ว สั่งให้ทหารไปเจียนชะ ปรากฏว่าท่านเองคงจะสร้างบุญเอาไว้ดี ตามประวัติว่าท่านตายแล้วพื้นใหม่แล้วไปอยู่ที่เกาะฝงไหล ปฏิบัติจนกระทั่งเป็นพระโพธิสัตว์ใหญ่ ตรงนั้นมีบุญมีบารมีมากที่สุด ถึงวาระสุดท้ายกรรมเก่ามันตามทัน พ่อก็เลยตาบอด แล้วก็เกิดโรคร้ายขึ้นมาอะไรรักษาก็ได้ หมอก็บอกว่าต้องได้ดวงตาหรือแขนของผู้ที่เป็นพระโพธิสัตว์มา ถึงจะรักษาได้ ก็ไม่รู้เจ้าแม่กวนอิมที่คนเขาศรัทธากันนักหนา ในระยะนั้นนะก็คือลูกตัวเอง ก็ให้มหาอำมาตย์ไปขอก็ให้มาจริงๆ พอรักษาหาย จะไปขอบคุณ ไปถึงเพิ่งจะรู้ว่าลูกตัวเอง

ถาม : .....

ตอบ : เรื่องของอายุขัย มันเกิดจากกรรมที่เราทำไว้ในอดีต ถ้าปาณาติบาตน้อยก็อายุยืน ปาณาติบาตมากก็อายุสั้น หลวงพ่อท่านเคยเทศน์ทีหนึ่ง มีคนๆ หนึ่ง ทำบุญที่ไรก็ขอให้ตัวเองอายุยืนสองหมื่นปีมันขอสองหมื่นปี มันเอาไม่เอะหรือก ไม่ค่อยโลภเลยทำเมื่อไรก็ขออายุยืนสองหมื่นปี อธิษฐานดังๆ ด้วย คนได้ยินทั้งศาลาเหมือนกันหมด อธิษฐานไป อธิษฐานมา พอถึงวันพระเขาก็อธิษฐานแบบเดิม ขากลับจากทำบุญ มันจะต้องผ่านลำประโดง ที่เขาขุดให้น้ำมันไหลเข้าไปในไรในนาเข้านะ เป็นคลองเล็กๆ มีพวกไม้ไผ่ หรือต้นหมากอะไรพาดผ่านให้เดินข้ามได้เท่านั้น ก็มีชายแก่คนหนึ่ง แกเดินข้ามก็ประสานกันแน่นแหละ เดินไม่ถนัด ก็ตกตุ้มลงไปนั้นน้ำ อีตานี้ก็รีบกระโดดลงไปช่วยลากขึ้นมาบนบกได้ ถามว่าลุงเป็นใครไม่เคยเห็นหน้า แล้วมาทางนี้ทำไม ถึงขนาดตกน้ำตกท่าเลย ตาแก่เขาบอกว่าลุงคือพระกาลเห็นเอ็งอธิษฐานอยากได้อายุยืนสองหมื่นปีมานานแล้ว วันนี้ได้โอกาสแล้วก็เลยแสดงตัวมาพบ ถ้าเอ็งอยากได้อย่างนั้นจริงๆ ลุงช่วยให้ได้ จะเอาจริงหรือเปล่า ? เขาก็บอกว่าเอา พ่อเอาก็ เอาละถ้าเอ็งกลับไปถึงบ้านนะ ก็เริ่มนับได้เลยละอีกสองหมื่นปีเอ็งถึงจะตาย ตอนนี้แก็กระดีกระตี

กลับบ้านไป ปรากฏว่ามันดีใจได้ไม่นานหรอก คนรุ่นเดียวก็ตายหมด คนรุ่นลูกตาย คนรุ่นหลานตาย จนกระทั่งคนรุ่นเหลนตาย เจ้านี้ก็ยังมีอยู่คนเดียว ชักคูลุ่มคลั่งขึ้นมา อยู่เท่าไรก็ไม่เห็นตายซะที เพื่อนรุ่นเดียวกันก็ไม่เหลือแล้ว รุ่นอื่นๆ ก็พูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว กลายเป็นปู่ชฌาย บุกคลลาบครามขึ้นหิ้งไปแล้ว ก็อยากตายขึ้นมา ทำยังไงก็ไม่ตาย ฆ่าตัวตายก็ไม่ตาย ฆ่าตัวตายก็วิธีที่มีอันเป็นไปให้คนมาช่วยทัน แกก็เลยคิดวิธีฆ่าตัวตายแบบพิสดารขึ้นมา แกไปขึ้นต้นไม้ใหญ่ ต้นที่มันอยู่ริมน้ำลึกลง นะ แล้วเอาเชือกผูกคอตัวเอง จัดแจงเอาน้ำมันรดตัว แล้วก็ปีนเตรียมไว้ จุดไฟพริบเอาปืนจ่อหัว ยิงตุม พร้อมๆ กับทิ้งตัวลงไปข้างล่าง คือกะว่ามันจะต้องตายด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง แต่ปรากฏว่าตอนที่แกกึ่งตัวพร้อมกับเหนียวไถน่ะปีนมันพลาดจากหัวไปโดนเชือกพอดี ตกลงไปในน้ำไฟดับอีก (หัวเราะ) หลวงพ่อบอกว่าเรื่องนี้มีหลักฐานมา บาลีมุตตะกะ มุสาวาทวรรค วรรค ไปเปิดดูได้ เพื่อนนักเทศน์ด่ากันตรึมเลย บาลีมุตตะกะ เขาว่าอยู่นอกบาลี มุสาวาทวรรค ก็โกหกซัดๆ เล่นเอาโยมทั้งศาลาอยากอายุสองหมื่นปีไปตามๆ กันทั้งนั้น ท่านก็เล่าของท่านหน้าตาเฉย บาลีมุตตะกะ นอกบาลี ไม่มีมาในพระไตรปิฎก มุสาวาทวรรค วรรคโกหก มันพูดเองจะ (หัวเราะ) เอามั้ย ? สองหมื่นปี อยู่กันเหนียวยานเลย แต่ถ้าอยู่ด้วยบุญ สองหมื่นปี มันไม่นานหรอกนะ อย่างเชื่อว่าสมัยต้นกับนี้อายุหนึ่งแสนปีนี่ใช่ มั้ย ? แล้วก็ลดลงมาเรื่อย จนกระทั่งอย่างของเราที่ท้ายๆ ก็ยังเรียกว่าท้ายนะ เพราะช่วงนี้เรียกว่า อายุร้อยปีเป็นอายุขัย สมัยพระพุทธเจ้า คราวนี้ว่าร้อยปีลบหนึ่งปี ร้อยปีลบหนึ่งปีไปเรื่อย บัดนี้ ผ่านไปสองพันห้าร้อยปี ก็ลบไปยี่สิบห้าปี อายุมนุษย์ปัจจุบันก็เจ็ดสิบห้าปีเป็นอายุขัย ใครอยู่ขาดก็แสดงว่าปาณาติบาตมาก

ถาม : .....

ตอบ : คนตายแล้วส่วนใหญ่จะสบายนะโยม คืออาตมากล้ายืนยันว่าพ้นจากทุกข์ทรมานในปัจจุบันนี้ มันสำคัญกับตัวเราว่า ปัจจุบันนี้เราทุกข์อยู่ ถ้าเราไม่ทำความดีในอนาคตเวลาตายเราจะทุกข์อีก เพราะฉะนั้นเราจำเป็นต้องทำให้เยอะเข้าไว้ เราทำเท่าไรเราก็ได้ก่อน แล้วหลังจากนั้นเราตั้งใจอุทิศให้ใครเขาถึงจะได้

ถาม : แสดงว่า ไม่จำเป็นต้องลงข้างล่างก่อน แล้วแต่

ตอบ : แล้วแต่จะ ถ้าเราทำความดีไว้มากก็ขึ้นตรงไปเลย ถ้าทำความชั่วมากก็ตรงไปเลย ยกเว้นว่าตีชู้ก้ากึ่งกัน ก็ต้องไปรอการตัดสินที่ตำหนักพระยายม ประเภทตีชื้อร้อยหนึ่ง ชู้ชื้อร้อยยี่สิบ หรือตีร้อยยี่สิบชู้ชื้ออีกร้อยหนึ่งอย่างนี้ ไปตรงนั้นเหมือนกัน

ถาม : แล้วอย่างหนูเอาของเล่นเขาไปทำบุญอย่างนี้เขาจะได้บุญมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าเป็นของของเขา เขามีส่วนอยู่แล้วจะ

ถาม : ถ้าเขาไม่เต็มใจอย่างนี้คะ ?

ตอบ : เขาไม่เต็มใจนี่ อันนั้นเขาไม่ยินดีกับเรา บุญก็จะลดน้อยลงไป

ถาม : เขาลด แต่เราลดมั๊ยคะ ?

ตอบ : ของเรานี้กำลังใจมันลั่น มันไม่ใช่ลด มันลั่นตรงที่ว่ากระทั่งของที่เขาไม่เต็มใจ อดส่ำห้เอาไปทำบุญ

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๑ เดือนมกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ (ต่อ)

ถาม : บางทีอย่างเสื้อผ้าเขาใส่ไม่ได้ หนูก็สงสารเด็กคนอื่น หนูก็เอาไปบริจาค

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็ทำถูกแล้ว ค่อยๆ สอนเขา

ถาม : ตอนนั้นหนูนั่งกรรมฐานเอง เสร็จแล้วไม่ได้อะไรนะ แต่ฝันไปว่า ถ้าจะนั่งกรรมฐานจะต้องมีอาจารย์คะ อย่างนี้เราสมควรทำอย่างไรคะ ?

ตอบ : ก็พระพุทธเจ้าเป็นอาจารย์ใจโยม ตั้งใจจุดธูปเทียนมีดอกไม้ของหอมอะไร บูชาพระรัตนตรัย อธิษฐานได้เลย แต่ถ้าหากว่าเพื่อความแน่นอน ต้องการจะมีครูบาอาจารย์ที่เป็นกัลยาณมิตรของเรา ไม่ว่าจะเป็นพระหรือฆราวาสอะไร อย่างนั้นค่อยว่ากันอีกที แต่ถ้าหากว่าอยากจะทำ เริ่มต้นได้เลย ถือพระพุทธเจ้าเป็นครู ครูใหญ่ที่สุด ไม่มีใครใหญ่กว่านั้นอีกแล้ว

ถาม : คืออ่านในหนังสือ เห็นหลวงพ่อบอกว่าให้ทำที่บ้านก็ได้ นิ่งๆ ไป แล้วมีคืนหนึ่งก็ฝันว่า ถ้าจะนั่งต้องมีอาจารย์ใจคะ ต้องทำไง เลยไม่แน่ใจ

ตอบ : ลองขึ้นครูดูมั่งก็ได้ ถ้าหากว่าขึ้นครูตามแบบของหลวงพ่อ ใช้รูปสามดอก เทียนหนึ่งเล่ม ดอกไม้สามสี สีละดอก แล้วก็เงินบูชาครูหนึ่งสลึง

ถาม : แล้วจะต้องทำยังไงคะเวลาบูชา ?

ตอบ : บูชาหน้าหิ้งพระ ตั้งใจว่า กรรมฐานในสิ่งที่หลวงพ่อสอนไว้ โดยเฉพาะมนโหมยทธิทั้งหลายนี้ ลูกขออนุญาตฝึก ขอให้ได้โดยสะดวกและคล่องตัวด้วย ให้ได้ง่ายๆ ด้วย ไม่งั้นบางคนปล้ำกันตายเลย ลงไปไต้งวตน์ เจอโยมคนหนึ่งฝึกกรรมกายมาแบบทุ้มเทเลย แล้วไม่ได้ เป็นปีๆ ก็ไม่ได้ บอกว่ากระทั้งดวงปฐมมรรคก็ประคองไม่อยู่ พอประคองไม่อยู่ วันนั้นคงประเภทเหนื่อยใจเต็มที่แล้ว ก็เลยบอกว่าไต้ไม่ได้ข้างมัน วันนั้นนอนแล้ว พอเอนตัวลงก็พอดีโพละเลย คือเขาทุ้มมากเกินไป มันเลยเป่าที่ต้องการ พอลดกำลังใจลงมา ดูแล้วโยมคนนี้ตัวอย่างเหมือนพระอานนท์ ตอนก่อนทำสังคายนาไหม้ ? รุ่งเช้าเป็นวันสังคายนา กลางคืนท่านก็เดินจงกรมกันยันสว่างเลย เสร็จแล้วก็เหนื่อยเต็มที ไม่เป็นพระอรหันต์สักที ก็เฮ้อ ! ข้างมันเป็นไม่เป็นที่ข้าง นอนแล้ว พอเอนตัวลงไม่ทันจะถึงหมอน เลยบรรลุดตรงนั้น กลายเป็นว่าท่านบรรลุในทำที่แปลกกว่าใครเพื่อนเลย ยืน เดิน นิ่ง นอน พร้อมกันเลย จะยืนก็ได้ เพราะว่าทำหนึ่งยังแตะพื้นอยู่ จะเรียกว่านั่งก็ได้เพราะกันก็แตะเตียงอยู่ จะเรียกว่านอนก็ได้เพราะว่าตัวเอนลงไปแล้ว (หัวเราะ) เป็นพระอรหันต์องค์เดียวที่บรรลุในอิริยาบถที่แปลกไปกว่าเขา ลักษณะเดียวกับโยมคนนั้นแหละ แล้วตัวเองที่ปฏิบัติมาในระยะแรกที่ฝึกมาโดยไม่มีครูก็แบบเดียวกัน ภาวนามาใจก็คือว่าปรารถนาจะให้ได้ปฐมฌานอย่างน้อย เพราะว่าฟังคำเทศน์หลวงพ่อบอกว่ากำลังอย่างน้อยถึงปฐมฌานถึงจะตัดกิเลสได้ โดยเฉพาะกิเลสระดับพระโสดาบัน พระสกิทาคามี

กำลังของปฐมมณีนี้ออกแล้ว ก็พยายามจะให้มันได้ ทุ่มเทเวลาปีแล้วปีเล่า สามปีเต็มๆ ไม่ได้เลย พอวันที่มันจะได้ขึ้นมา ก็ลักษณะเดียวกับเขาก็คือว่า ทำมาตั้งเยอะตั้งแยะแล้วไม่ได้ซักที ก็เรื่องของมันเหอะ ได้ไม่ได้ก็ช่าง เรามีหน้าที่ทำของเราแล้วก็แล้วกัน ลงร่องโปะเลย ถ้าเรลดกำลังลงไปแค่พอดี มันจะได้เดี๋ยวนี้เลย แต่คราวนี้ไอ้พอดี กว่าจะเข้าถึงแต่ละคนมันลำบาก พอเข้าได้ซักทีแล้วต่อไป มันจะง่าย เพราะว่าเราจำอารมณ์ตรงนั้นง่าย ลักษณะของโยมคนนั้นแบบเดียวกันเลย โยมคนนั้นอยู่หัดใหญ่ฝึกกรรมกายทุ่มเทมากเลย เป็นลูกศิษย์ของนายอำเภอวิวัฒน์ เรื่องมณี เคยได้ยินกันมั๊ย ? ท่านนายอำเภออยู่ทางด้านโน้นที่ท่านสอนสองอย่างเลย สอนทั้งธรรมกาย สอนทั้งมโนมยิทธิ เพราะว่าพอถึงตอนสุดท้ายแล้วเหมือนกัน พอเหมือนกัน ท่านสอนสองอย่าง โดนคนเขาว่าเพี้ยนบ้าง อะไรบ้าง แต่ท่านสอนลูกศิษย์ลูกหาไปซะเยอะแยะ

ถาม : กลัวทำอะไรที่ผิดไปโดยที่เราไม่รู้ แล้วเป็นบาปนะคะ ก็ขอกราบขมาอภัย

ตอบ : จะ...เวลาจะทำอะไร ตั้งใจขอขมาต่อหน้าพระ โดยเฉพาะพระพุทธรูป พระพุทธรูปก็คือศากยบุตร ก็คือลูกของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นขอขมาตรงต่อท่าน ท่านไม่ถือโกรธเราอยู่แล้ว แต่ถ้าจะเอาให้ทันจริงๆ ต้องขอขมาต่อพระรัตนตรัย โดยมีพระพุทธเจ้าเป็นประธาน เพราะฉะนั้นก่อนสวดมนต์ไหว้พระ ก่อนทำกรรมฐานทุกครั้งควรจะกราบขอขมาพระรัตนตรัยก่อน หลวงพ่อท่านสอนให้ปฏิบัติจนชิน จนกระทั่งทุกวันนี้ อาตมากราบพระเมื่อไหร่คนเขาจะเห็นว่ากราบหลายที คือครั้งแรกกราบก่อน หลังจากนั้นขอขมาพระรัตนตรัย ก็กราบอีก สวดมนต์เสร็จก็ค่อยกราบ เพราะฉะนั้นอย่างน้อย ต้องแก้กราบไปแล้วหละโยม โดยเฉพาะหนักปฏิบัติ พอเริ่มเข้าเขตอุปจารสมาธิไปแล้ว มารเขารู้ว่าเราจะหนีห่างไปแล้ว เขาจะหาวิธีขวางเราไว้ทุกวิถีทาง วิธีขวางที่ง่ายที่สุด ก็คือทำให้เราเกิดการลงเสงสัย หรือทำให้เรามีความคิด มีคำพูด มีการกระทำ ที่เป็นการปรามาสในพระรัตนตรัย พอเราเกิดความคิด มีคำพูด หรือมีการกระทำอย่างนั้น อย่าไปเสียอกเสียใจ อย่าไปหนีห่างจากความคิดตรงจุดนั้น ให้คิดว่า ถ้าสติสัมปชัญญะของเรสมบูรณ์ ขึ้นชื่อว่าสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายเหล่านี้เราไม่ทำอยู่แล้ว แต่ว่าในขณะนี้ด้วยการชักนำของกิเลส ตัณหา ของอุปาทาน ของอกุศลกรรม พาเราไป พาให้เราทำสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังเช่นนี้ถึงไม่ใช่เจตนาโดยตรงของเราก็เกิด แต่เราก็เต็มใจกราบขอขมาพระรัตนตรัย แล้วก็ตั้งใจกราบขอขมาไป พวกนี้เขากลัวคนหน้าด้าน ถ้าเราหน้าด้านคือสู้อยู่ เขาก็ถอย รู้ทันเขาก็ถอย เพราะฉะนั้น ทุกคนที่ปฏิบัติอยู่ต้องผ่านจุดนี้ทั้งนั้น แล้วมารมีตัวตนจริงๆ เขามาแต่ละทีน่ากลัวมาก อาตมาเจอเข้ามาแล้ว ครั้งแรกที่เป็นเด็กๆ ท่องอะไรนะ พญามารยกพลมาผจญพระพุทธเจ้า เหมือนยังกับคลื่นในมหาสมุทร เจอเข้าจริงๆ ลักษณะนั้นเลย เขามาอย่างชนิดที่ว่า เหมือนกับว่าเราไม่มีทางที่จะต่อต้านเขาได้แม้แต่น้อย แต่ว่าเราถอยไม่ได้ ต้องสู้ เจอเข้าจริงๆ แต่ไม่ต้องกลัว ให้คิดเสียว่าเขาทำหน้าที่ของเขา เราทำหน้าที่ของเรา มารไม่ใช่ศัตรูแต่เป็นครูที่ขยันที่สุด เพราะเขาทดสอบเราทุกวินาที เขาเป็นผู้มีอุปการะคุณต่อเราอย่างยิ่ง ถ้าเราไม่ผ่านการทดสอบของเขา เราก็ยังคงติดอยู่ที่เดิม แต่ถ้าหากว่าเราผ่านไปตรงจุดนั้น เราจะไม่แพ้อีกครูที่ขยันออกข้อสอบขนาดนั้น น่าจะยกขึ้นหิ้งเสียด้วยซ้ำไป คิดเสียว่าเป็นหน้าที่ของเขา เขา

มีหน้าที่ขวางให้เขาขวางไป เราทำหน้าที่ของเรา เราจะหนีให้พ้น เราก็กหนีของเราไป ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง ไม่มีใครผิด ไม่มีใครถูก ไม่มีใครดี ไม่มีใครชั่ว ต่างเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เหมือนกัน แม่เมตตา อโหสิกรรมให้เขา เขาทำต่อไป ก็ตั้งใจแม่เมตตาให้เขาต่อไป เราไม่มีทางสู้เขา ไม่ว่าจะวิธีไหนก็แล้วแต่ ยกเว้นว่าเลิกสู้ไม่ต่อยกับมันซะอย่าง มันจะมาต่อยเราฝ่ายเดียวก็ให้มันรู้ไป เกือบตายนะ โดนมาทุกวิถีทางเลย ฮ่องานนั้นประมาณสิบกว่าวัน ไม่ได้กิน ไม่ได้นอน ตามที่อ่านในตำราที่บอกว่าเวลาเขามา มีลักษณะตัวดำ เป็นนิล มาลักษณะนั้นจริงๆ โอโห ! แล้วเวลาเขามาที่ พลับที่ร่มล้อมรอบข้างนี้ เหมือนนั่งกับไก่ไปเจองูนะ เราเองลึ้นไม่ขึ้นเลย มีอย่างเดียวจะยอมหมอบกราบแก้วแพะซะทำเดียว ยกเว้นกำลังใจสุดท้ายที่คอยเตือนสติว่า ถ้าแพะจะเป็นทาสเขาตลอดไป มันต้องสู้อย่างเดียว แต่ก็อย่างว่าแหละ สู้ไปสู้มา สู้เท่าไร ก็สู้เขาไม่ได้นะ จะใช้ความสามารถพิเศษรบกับเขา เราแพ่ตั้งแต่ยกแรกเลย เพราะว่าสู้ก็คือเกิดโทษะ ก็เสร็จเขา ใช้กำลังใจแม่เมตตาอย่างเดียวกับสู้เขาไม่ได้ เพราะว่ากำลังเขาสูงมาก ขนาดพระพุทธเจ้ายังเอาเขาไม่ได้ ตรงจุดนี้ไม่ใช่ว่าพระพุทธเจ้าท่านไม่เก่งนะ (หัวเราะ) เก่ง แต่ว่าเนื่องจากว่าให้เท่าไรเขาไม่รับ มีปัญญาให้ไปซิ เราก็ก้อยอยู่ฝ่ายเดียว ตื้อกันเข้าไปซิ ฟาดกันอยู่นานเนกาเล คิดว่างานนี้แค่ตาย ปรากฏว่าตื้อไปตื้อมา มันอาจพ้นวาระกรรมของเราพอดีก็ได้ ก็ถอยให้ แต่กว่าจะถอย เล่นเอาเราเซงอมพระราม

ถาม : แล้วถ้าเขาไม่ถอยละครับ จะสู้ยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องไปสู้หรอก สู้เขาไม่ได้แน่ เป็นพวกเดียวไปเลย หรือแม้ก็ต่างคนต่างทำงานไป คืออย่าไปเห็นเขาเป็นศัตรูนะ ต่างคนต่างทำหน้าที่ตัวเอง ให้เป็นพวกเดียวแบบหมอบกราบแก้วแพะให้แกเขา นั่นก็เสร็จเลย แล้วส่วนใหญ่ ถ้าทำไปถึงก็จะโดนเหมือนงู กัน เพราะว่าพระส่วนใหญ่พอปฏิบัติไปแล้วก็จะกลายเป็นหลักของโยมต่อไป ไอ้คนที่เป็นคนนำขบวนหรือเป็นหัวหลักพลอยให้คนอื่นเขายึด เขาจะตีตรงนั้นมาก

ถาม : แล้วคนช่วยที่อยู่รอบข้าง (ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ตัวช่วยจริงๆ อยู่รอบข้าง นั่นคือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเห็น สามารถเป็นครูให้เราได้ทั้งนั้น คนอื่นที่เขา นั่งอยู่นะ เขาเจ็บมัย ? ป่วยมัย ? เมื่อยมัย ? ทั้งหมดล้วนแล้วแต่กำลังเป็นไปอยู่ในทุกข์ทั้งสิ้น เขาก็ทุกข์ เราก็กทุกข์ แต่ขณะเดียวกันไอ้ตัวช่วยรอบข้างนี้แหละ จะกลายเป็นบริวารของมารได้ตลอดเวลาเหมือนกัน สิ่งที่เราเห็น สิ่งที่เราได้ยิน ถ้าเรารับเข้ามาในใจ โดยปราศจากการระมัดระวัง มันพร้อมที่จะก่อให้เกิดการกระทบ พอกระทบเมื่อไหร่ เราส่งใจออกไปรับรู้เมื่อไหร่ ก็แปลว่าทุกข์เมื่อนั้น ตัวช่วยอยู่รอบข้างเหมือนกัน แต่ขณะเดียวกันไอ้ตัวคอยช้ำอยู่รอบข้างเหมือนกัน ตัวเดียวกันด้วย ที่บอกว่ามารกับความดี หน้าตาเหมือนกัน เบียดเบียนนั้นแหละ ก็คือตรงจุดนี้แหละ มันอยู่ที่ใจของเรา ถ้าใจของเราดี รอบข้างดีหมด ถ้าใจของเราไม่ดี รอบข้างก็ไม่ดีไปด้วย หลวงปู่ขาว สมัยโน้น...ท่านเล่าให้ฟัง พอท่านผ่านจุดของการต่อสู้ไป จนมันใจว่าไม่แพ้อแล้ว ขนาดกุฎีเก่าๆ ทั้งหลัง กราบแล้วกราบอีกไม่เบื่อ กุฎีเก่าๆ อยู่มาตลอดไม่เคยมองชะด้วยซ้ำเลย กลายเป็นครูไปได้ยังไงก็ไม่รู้ ...เอาแต่ทุกข์ตัวเดียววะ

ทุกคนเวลาเกิดความทุกข์ก็จะไปคร่ำครวญอยู่กับมัน ลำบากเหลือเกิน ทุกข์ยากเหลือเกิน แต่ว่าในสายตาของพระปฏิบัติที่เข้าไปถึงตรงจุดนั้นแล้ว ทุกข์นั้นมีความยิ่งกว่าเพชรกว่าทองอีก เงินเท่าไรก็ซื้อไม่ได้ อดีตโบราณจารย์หลายลัทธิที่มีความสามารถสูงมาก มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่องลือ ปฏิบัติมาตลอดทั้งชีวิต ก็ไม่สามารถจะเห็นอริยสังข์ที่แท้จริงตัวนั้นได้ พระพุทธเจ้าของเราบำเพ็ญบารมีอย่างน้อยสี่อสงไขยกับหนึ่งแสนมหากัป ปฏิบัติด้วยความลำบากยากเข็ญถึงหกปีเต็มๆ ด้วยปัญญาวิคุณอันล้ำเลิศ พระองค์ท่านจึงตรัสรู้เห็นอริยสังข์อันนี้ได้ ไ้อ์ของที่ทำได้ยากเย็นแสนเข็ญขนาดนั้น ปรากฏอยู่เฉพาะหน้าของเราแล้ว เงินทองเท่าไรก็ซื้อไม่ได้ กลายเป็นของที่มีค่าชนิดที่ไม่สามารถจะไปความหาตรงไหนได้ ของที่เรารู้ไม่ได้แท้ๆ กลายเป็นของมีค่าในสายตาของท่านไป ตามทันมั๊ยตรงนี้ ? ตามไม่ทันพูดใหม่ก็ไม่เหมือนเดิม (หัวเราะ) เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันจะมีมุมมองของมันเอง เมื่อไปถึงตรงจุดนั้นแล้ว จะไม่มีตีไม่มีชิวะตีชิวะก็เป็นแค่สมมุติ สิ่งที่เห็นคือผู้ที่กำลังเป็นไปตามกรรม กระแสกรรม อันนั้นมีดำกับขาว ฝ่ายขาวพาเราขึ้นสูง ฝ่ายดำพาเราลงต่ำ มันอยู่ที่ว่าเรากระโดดไปกระโดดมาอยู่ในสองกระแสนี้ จนกว่าจะเด็ดขาดสิ้นเชิงไป หลุดออกจากกระแสทั้งคู่เสียก็หลุดพ้น แต่ถ้าหากว่ายังไม่สามารถหลุดพ้นได้ ต้องเกาะกระแสสีขาวเสียก่อน เกาะไว้เหมือนกับเราขึ้นบันไดสูงๆ ให้เกาะราวบันไดไว้ก่อน เป็นการประกันความเสี่ยงนะ แล้วถึงเวลา ถ้าหากว่าเราขึ้นมา สมมุติว่าเป็นห้องนี้ เข้ามาในห้องเราก็ไม่ได้แบกราวบันไดมาด้วย เรากองมันไว้ที่เดิม อันดับแรก เราต้องเกาะก่อน คือเกาะดี แล้วหลังจากนั้นพอถึงที่สุดแล้วมันถึงจะพ้นดี หลวงปู่มหาอำพันที่อาตมาจะทำบุญถวายร้อยปีเกิดของท่าน ท่านใส่บาตรทุกเช้า อาตมาอยู่วัดเทพศิรินทร์กับหลวงปู่สี่ปีเต็มๆ คอยดูแลปรนนิบัติท่าน เพราะว่าท่านอายุมากแล้ว มรณภาพตอนแปดสิบแปด ท่านใส่บาตรทุกเช้า พระทุกองค์ท่านบอกว่านิมนต์นะครับ ตอนไปทำวัตรเย็น นิมนต์นะครับ ถ้าท่านใดออกบิณฑบาตรกรุณาผ่านกุฏิผมด้วย ขอเป็นเนื่อบุญของผมบ้าง พระทุกองค์เดินผ่านท่านจัดเตรียมอาหารอยู่ ท่านก็ใส่บาตรทุกวัน ไ้อ์ของเรามันก็ตื่นมาช่วยท่านทุกวัน ช่วยไปช่วยมา มันขี้สงสัย คือเรารู้ว่าหลวงปู่เป็นพระดีแน่นอน ก็กราบเรียนว่าหลวงปู่ครับ บุญของหลวงปู่ก็กินไม่ไหว ใช้ไม่หมดอยู่แล้ว แล้วหลวงปู่ยังต้องไปทำ ทำอะไรอีก ท่านบอกว่า ไ้อ์ ! ...คุณก็ คนเราถ้าหากว่าป็นขึ้นไปบนหน้าผาแล้ว มันก็มีแต่ต้องรีบตะเกียกตะกายไปให้ห่างจากมันให้มากที่สุด คือพระที่ท่านเข้าถึงความดีแล้ว ท่านจะทรงความไม่ประมาทอยู่เสมอ ของเราเองนี่ประมาทเต็มตัวเลย ไม่ต้องห่วง ทำดีพอแล้ว ไม่ต้องทำอีกก็ได้ พอกินแล้ว เกิดหาใหม่ไม่ทันก็อดกิน นั่นแหละ ครูบาอาจารย์ แต่ละองค์ ท่านจะให้ในสิ่งที่เป็นแบบอย่างแก่เรา แล้วเราเองเอาสิ่งทั้งหลายนั้นมาประยุกต์ นำส่วนที่พอเหมาะพอสม มาปฏิบัติกับตัวเราให้เกิดคุณกับตัวเราได้ ไม่ใช่ยกมาทั้งแท่ง ไ้อ์ยกมาทั้งแท่งที่บอกว่าสู้แต่ตาย อาตมาตายฟรีมาแล้วจะ เขาบอกว่าเรียนรู้อตามตำราถือว่าเก่งมั๊ย ? ต้องพลิกแพลงใช้งานได้ถึงจะยอด แต่ถ้าเยี่ยมจริงๆ ให้บัญญัติใหม่ (หัวเราะ) ของเราไม่เก่งขนาดนั้น ต้นบัญญัติจริงๆ คือพระพุทธเจ้าท่านนั้น อาตมาไม่เอาด้วย

ถาม : พรธานั้ผม่จะไปอยู่ที ... (ฟังม่ชัด)...

ตอบ : ทีไหนก็ได สำคัฎตรงใจเรา ส่งออกเมื่อไหร่ทุกข้เมื่อนั้น ตอนแรกต้งหยุดมันให้ได่ก่อน โดยเฉพาะหยุดคตินี้แหละ น้ำผลไม้มันก็แค่น้ำผลไม้ ถ้าเราคิดต่อแ่เข้ยนชะหน่อยก็เข้าทำดี ก็ไปชะแล้ว เอ๊ะ !...ถ้าเป็นน้ำส้มก็แจ้วไข่มั้ย น้ำส้มเคยไปกับสาวแล้วส่งกินนี้หว่าไปอีกแล้ว ถ้าหากว่าน้ำส้มเป็นเหล้าก็เคยกินเหมือนกันก็บรลัยเลย เพราะฉะนั้น มันต้งหยุดมาต้งแต่เหตุให้ได่ ถ้าสติรู้เท่าทัน มองปั้บมันรู้เลยว่า ถ้าคิดอย่างไ้จะเป็นโทษอย่างไ้ มันจะต้งต้งแต่ตอนนั้น ตอนที่ความหาสติตัวเองนี้ มันยากเข้ยนแสนเข้ญญ เรียนตำรามาเท่าไรก็ใช้การม่ได้ แ่เป็นเลาๆ ให้เราเท่าันเอง ตำราทุกอย่างเหมือนอกับแผนทีมันเป็นเส้นขีดๆเท่าันั้น การปฏิบัตินี้มันเดินในภูมิประเทศจริง มันหกหล้มหกลุกไปเรื่อย

ถาม : .....

ตอบ : บอกเอาไว้ว่าธธระของพระพุทเจ้า เกวละปริฎนัง ปริสุทัง สมบูรณับริฎฐณัแล้วตดกัฆาต เดิมก็เกิน ในปัจจุบันนี้มันจะมีประเภทที่เรียกว่าลัทธิธธรมปฏิบัติรูปมาก พอเข้าไปถึงในระดับหนึ่งก็จะไปทีกักเอาว่าธธระของพระพุทเจ้าคือตริงนั้น อันนั้นจะเป็นการเอาทิฎฐิ คือความเห็นของตัวเอง ไปปนกับธธระของพระพุทเจ้าที่เป็นของปริสุทั้จริง เราทำถึงตริงนั้นนะดี ถูก แต่มันดีแค่นั้น ถูกแค่นั้น มันยังดีม่หมด ยังถูกม่หมด พอเราก้าวข้ามตริงจุดนั้นไปก็จะมีดีตริงนั้น ถูกตริงนั้น ซึ่งจะดีกว่าจุดเดิมอีก เราก้จะไปยึดว่าตริงนี้ดี ตริงนี้ถูกอีก เผลอเมื่อไหร่มันยึดทันที การยึดนี้ โม่ว่าจะยึดดี จะยึดชั่ว มันไปม่รอดต้งคู้ ตอนแรกยึดดีไว้ก่อน พอเวลาถึงตอนสุดท้ายมันต้งปล่อยดีด้วย

ถาม : .....

ตอบ : มหาผล คือผลไม้ที่มีขนาดใหญ่เกินมะตุม ถ้าหากว่าค้้นน้ำมาแล้ว ห้ามฉัน ปรับเท่ากักับฉันอาหารปรับทุกคำเลย ตอนแรกก็สงสัยว่า ทำไ้ เพิ่งจะมารู้ธธะหลังๆ นี้เอง ไปอ่านเกลัชโกชญา พวกมหาผลนี้ส่วนใหญ่ฮอริโมนจะเยอะ ฉันเข้าไปเดี๋ยวย่อยาก พระพุทเจ้าท่านห้ามมาต้งสองพันกว่าปีแล้ว ตำราเพ็งเรียนทัน โดยเฉพาะน้ำมะพร้าว ยืนยันเลยว่ามากเป็นพิเศษ สมัยก่อนนี้เขาห้ามผู้หญิงท้งกินน้ำมะพร้าวไข่มั้ย เดี๋ยวนั้นแนะนำให้กินให้เยอะเข้าไว้เด็กมันจะได้เจริญเติบโตและเข็งแรง ลองทดสอบดูนะ มหาผลอย่างพวกแตงโม สับปะรด ส้มโอหรือไ้ก็มะพร้าวอย่างนี้ พวกนี้ส่วนใหญ่แล้วน้ำของเขามีฮอริโมนเยอะ แล้วจะมีสารทีทำให้ท้อปัสสาวะระคายเคือง พวกนี้พอลงไปเมื่อไหร่ก็ไ้เรื่องเท่าันั้นแหละ จะทำให้พระอยู่ล้าบาท

ถาม : เวลาทีผม่ป่วย (ฟังม่ชัด)

ตอบ : เริ่มเข้าถูกทางแล้ว (หัวเราะ) ธธธมตาของการเกิด เป็นทุกข้อย่างนี้ ธธธมตาของการเจ็บไข้ไ้ป่วยบีบคั้นอย่างนี้ สาเหตุทีแท้จริงของมันก็คือ เกิดมามีร่างกายนี้ ขึ้นชื่อว่เกิดมามีร่างกายเช่นนี้อย่ามีอีกเลย ไปนิพพานดีกว่า หลุดง่ายนิดเดียว

ถาม : .....

ตอบ : ตรงจุดทีว่าพระเทวทัตโดนธธณัสูบ ท่านมาแล้วจะเกิดสังขมเกทขึ้น มีคนเขาสงสัยมาก

ว่าพระพุทธเจ้าเป็นสัพพัญญูอยู่ว่า พระเวทที่เข้ามาแล้วจะเกิดเหตุอย่างนี้แล้วทำไมถึงไม่ป้องกัน ปัญหาหน้าคิดมัย ? ไ้พวกปัญญามากนะเขาคิดกัน (หัวเราะ) จริงๆ แล้ว คือว่า พระเวทที่นี้ เขาอธิษฐานจองเวรพระพุทธเจ้ามาจนนับชาติไม่ได้แล้ว ประเภทกอบทรายขึ้นมาอกว่าจะตาม จองล้างจองผลาญพระพุทธเจ้าเท่าจำนวนเม็ดทรายในกอบนี้ พระพุทธเจ้ารู้ว่าพระเวทที่มา แล้วถ้าหากว่าเข้ามาในพระพุทธศาสนาให้ปั่นป่วน จะทำให้เกิดสังฆเภท คือยุสงฆ์ให้แตกกัน แต่ว่าท่านก็รับเข้ามาเพราะว่าในขั้นต้นเมื่อฝึกให้ท่านทรงความดีได้ระดับหนึ่ง มันก็เหมือนกับว่าตุนต้นท่อนฝ้ายดีเข้าไว้ส่วนหนึ่ง พอถึงเวลาถึงท่านจะเข้ามาหรือไม่เข้ามา ความชั่วชนิดนี้ท่าน ทำแน่ๆ ได้ตุนความดีเข้ามาฝ้ายหนึ่งมันก็เลยบรรเทาหลง กลายเป็นว่าแทนที่จะลงอเวจีเป็นกับกี้ ลงแค่ว่าพันปีท่านก็จะฟื้นขึ้นมา ถ้าไม่ได้กุศลตัวนี้ช่วยท่านก็จมหนักไปเลย

ถาม : ก็แค่ห้าพันปีก็ไม่นาน

ตอบ : โห ! ...ไม่นาน คือไม่นานสำหรับอเวจี แต่ถ้าเปรียบกับเราถือว่านานจังเลย

ถาม : คือถ้าเทียบเป็นกับปีนะ นานมาก

ตอบ : ตรงจุดนี้แหละคือของท่านเอง ท่านคิดในด้านสงเคราะห์อย่างเดียว มีโอกาสช่วยให้เขาดีเท่าไรก็ต้องช่วยไว้ก่อน แล้วหลังจากนั้นเขาจะทำอะไร ก็ถือว่าเป็นกรรมของเขาเอง เพราะฉะนั้นคนจำนวนมากเลยไ้พวกช่างคิด เขาจะคิดกันว่า พระพุทธเจ้ารู้อยู่แล้ว ทำไมถึงไม่ป้องกันเอาไว้ก่อน

ถาม : อย่างนี้ขอขมา ไม่ได้ไปกล่าวขอขมาต่อหน้าพระพุทธเจ้าแล้วก็สมัยเราขึ้นไปทำพลาด

ตอบ : เราขอขมาหน้าหิ้งพระได้ คือว่าในสมัยนั้นท่านตั้งใจจะไป ยังไปไม่ถึง ถ้าหากว่าท่าน กล่าวขอขมาตรงนั้นเลยคงเขาไปเยอะแล้ว แล้วอีกอย่างหนึ่งว่าในสมัยนั้นพระพุทธเจ้าทรง พระชนม์ชีพอยู่ ใครๆ ก็ยึดพระพุทธเจ้าเป็นหลัก ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ต้องไปให้ถึง

ถาม : แล้วคำว่าอภัยกฤต นี้หมายความว่าอย่างไรครับ ?

ตอบ : อภัยกฤต ก็คือความเป็นกลางอย่างยิ่ง หมายถึงอารมณ์ใจที่ไม่รับทั้งสุขทั้งทุกข์ อยู่ตรงกลางไปเลย

ถาม : อย่างปฏุชน ทำได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ มันได้แบบปฏุชน พระโสดาบัน ได้แบบพระโสดาบัน พระสกิทาคามี ได้แบบพระสกิทาคามี พระอรหันต์ ได้แบบพระอรหันต์ คือว่า มันมีสิทธิทำกันได้ทุกคน แต่ว่าความสูงต่ำ แล้วแต่อารมณ์ตัวเองว่าจะได้ขนาดไหน

ถาม : ความเป็นกลางหรือคะ ?

ตอบ : จะ อารมณ์ที่เป็นกลาง ถ้าหากว่าจะเปรียบไปแล้วก็คือว่า พันตีพันชั๊วะ อยู่ตรงกลางเป๊ะเลย

ถาม : พันตีของปฏุชนนี้เป็นใจครับ ?

ตอบ : ก็บางทีของท่านนะ อารมณ์ใจบางช่วงมันจะไม่เกาะทั้งตี ทั้งชั๊วะ เป็นอารมณ์ที่ปล่อยวางลงลึกพอดี แต่ว่ายังเป็นแบบปฏุชนอยู่ แต่ว่าถ้าเป็นแบบพระอริยเจ้านี้ ท่านจะปล่อยวางด้วยปัญญาของท่าน ระดับที่ไม่เท่ากันของปฏุชนนี้อาจเป็นความบังเอิญ แต่พระอริยเจ้านี้

เป็นของแท้นอนไม่ใช่งงอญ

ถาม : อย่างพระนี้ตัดสังโยชนข้อสี่ที่เข้ามาเนีย จะทำยังไง จะต้องพ้นอย่างไร ?

ตอบ : อันดับแรกพยายามแยกก่อนว่า รัก โลภ โกรธ หลง เป็นสมบัติของร่างกาย ไม่ใช่สมบัติของเรา ในเมื่อเป็นสมบัติของร่างกาย ธรรมชาติของมัน อารมณ์ทั้งหลายเหล่านี้ต้องมีอยู่แล้ว ในเมื่อต้องมีอยู่แล้ว อยากรู้ก็มีไปเถิด เราไม่สนใจเจ้าหรรษา อยาไปให้ความสนใจกับมัน มันเกิดอะไรขึ้นก็อย่าไปนึกคิดปรุงแต่งเพิ่มเติม ตาเห็นก็สักแต่ว่าเห็น มันไม่ต้องคิดต่อว่าสวยว่าสวย หูได้ยินก็สักแต่ว่าได้ยิน ไม่ต้องไปคิดต่อว่าเพราะหรือไม่เพราะ จมูกได้กลิ่นไม่ต้องไปสนใจ ว่ามันจะหอมหรือมันจะเหม็น มันจะชอบหรือไม่ชอบ ลิ้นรับรสก็สักแต่ได้รส มันจะอร่อยหรือไม่อร่อยก็ช่างมัน กายสัมผัสก็สักแต่ว่าสัมผัส จะเย็นร้อนอ่อนแข็งชอบใจหรือไม่ชอบใจอย่างไรเรื่องของมัน กันมันเอาไว้อย่าให้มันเข้ามาในใจ คราวนี้ตรงสติและปัญญาที่จะรู้เท่าทัน ที่จะกันมันไม่ให้เข้ามาอยู่ในใจนี้แหละสำคัญที่สุด ต้องรู้ให้ทันมัน ถ้าหากว่าตัวนี้ทำได้ ก็สบายเลย แยกมันออกให้ได้ว่าจิตกับกาย มันคนละเรื่องกัน เพราะฉะนั้นเรื่องของกายมันอยากจะเป็นก็ให้มันเป็นไป จิตเราไม่ไปปรุงแต่งกับมัน พอเราไม่ไปสนับสนุนมัน มันไม่มีกำลังพอ มันก็จะเฉาจะตายของมันเอง สักแต่ว่ารู้

ถาม : ถึงแม้ว่าจะได้ยิน จะได้เห็น อะไรก็ตาม

ตอบ : ถ้าเราไปปรุงแต่งเมื่อไหร่ มันจะมีแรงมีกำลังขึ้นมา ถ้าเราไม่ปรุงไม่แต่ง ไม่ยุ่งกับมัน ก็ตายในเวลาอันใกล้

ถาม : ที่มันทุกข์เพราะการปรุงแต่งไข่ม้อย ?

ตอบ : ใช่ ทุกอย่าง ถึงได้บอกว่าคนเราทุกข์เพราะความคิดตัวเอง ใจตัวปรุงแต่งก็คือจิตสังขาร ก็คือความคิดแท้ๆ เลย ฟังแล้วไม่ยาก (หัวเราะ) ทำจะ ทำ อย่าทำอะไรเดินทางไปสู่นิพพานมันยาก เพราะวาระระยะทางนอกจากจะไกลแล้ว ยังเป็นการทวนกระแส เพราะฉะนั้นเราต้องมุ่งมันไม่ทอดถอย ค่อยๆ ไปทีละนิดทีละหน่อย ก้าวหนึ่ง ก็คือ ไกลเข้าไป ลมหายใจเข้าออกทีหนึ่ง ก็คือไกลเข้าไปเรื่อย ถ้าเรานับมาได้ ระยะไกลเหลือเกินแล้ว เพียงแต่ว่ามันยังไม่ถึงจุดหมาย เราก็รู้สึว่ามันเหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งอยากจะทอดถอย แต่ถ้าลองมองไปข้างหลังดูซิ ถ้าสมมุติว่าเราขี่จักรยานอยู่อย่างนี้ เราอย่าไปมองคนขี่รถสปอร์ต หรือขี่เครื่องบินอยู่ข้างหน้าเรา นั่นนะไม่ใช่หรรษา เขาไปไกลแล้ว เรามองกลับไปข้างหลังดู คนที่เดินเท้าก็มี อาจขี่เกวียนก็มี อาจไม่ได้เดินเลย นั่งจุ่มปุ๊กอยู่กับที่ก็ตั้งเยอะตั้งแยะ เรามาขนาดนี้ก็น่าพอใจแล้ว แล้วถ้าหากว่ามองไปข้างหน้า ก็มองไประยะใกล้ๆ มองจุดหมายใกล้ๆ อย่างเช่นเราตั้งเป้าว่าเราจะละกิเลส คือสังโยชน์สามให้ได้ ก็มองแค่นั้นก่อน อย่าไปมองถึงสิบ แต่ว่าเป้าหมายของเราก็คือถึงสิบ ต้องทวนไว้บ่อยๆ แต่ว่าตรงหน้านี้สามให้ได้ พอเรามองระยะใกล้มันก็จะเห็น ตอนนีเรามีความก้าวหน้าแค่ไหน เราใกล้เป้าหมายเข้าไปเรื่อย เข้าไปเรื่อย เหมือนกับว่าเวลาเดินทางจะไปเชียงใหม่ก็ตั้งเป้าว่า เตี้ยวแค่อยุรยาก่อน เป็บเตี้ยวกี่ถึงยุรยา เออ ! ...ก็มีกำลังใจ ไปต่ออีกหน่อยก็อ้างทอง สิงห์บุรี ชัยนาท ไล่ขึ้นไปเรื่อยไข่ม้อย พอไปถึงนครสวรรค์ อ้าว ! ...ได้ครึ่งทาง

แล้วชิมมัย มีกำลังใจ แต่ถ้าเราไปมองที่จุดหมายทีเดียว ถ้ากำลังใจไม่เข้มแข็งจริง บางทีมันท้อ เหมือนกัน ท้อได้แต่ห้ามถอย เกียรติถอยเขาถอดทิ้งไปแล้ว (หัวเราะ) ต้องขึ้นหน้าอย่างเดียว

ถาม : แต่ข้อสี่นี้มันจะลำบากหน่อย

ตอบ : ทุกคนของเรา เราอาจลำบากเพราะตัวนี้ฝักรูเรา แต่คนอื่นจะไปลำบากเพราะตัวอื่นนะ มันไม่แน่หรอก มันแล้วแต่จริตนิสัยของแต่ละคน ขอใครคนนั้นก็หนักอย่างนั้น ไอ้ของเรา ไอ้ ! ...เอ็งจะโกรธไปทำไม ไม่เห็นหน้าโกรธเลย เราใจเย็น เย็นชิมมัย ? แต่ปรากฏว่าของเขาไม่เย็นด้วย กระทบนิดหนึ่ง เขาระเบิดตูมเลยอย่างนี้ มันคนละอย่างกัน อีกคนหนึ่งมันไม่ค่อยจะโกรธเลย รักก็ไม่ค่อยจะรักแต่ถือตัวเป็นบ้าเลย ใครว่าอะไรนิดหน่อยก็ไม่ได้ อย่างนี้ คนละอย่างกัน

ถาม : คนละตัวชิมมัยคะ ที่ติดกันคนละตัว ?

ตอบ : ใครกำลังติดอยู่ตรงไหนจุดนั้นก็จะเป็นจุดหนักสำหรับเขา เพราะฉะนั้นเราเอาตัวเรา เป็นบรรทัดฐานวัดความดีชั่วคราวคนอื่นไม่ได้

ถาม : เราต้องเราที่ตัวเอง แก่ที่ตัวเอง

ตอบ : ดูที่ตัว แก่ที่ตัว ดูที่คนอื่นเมื่อไรก็ผิด เพราะมันส่งใจออกนอก ดูที่ตัวเมื่อไร ใจมันก็ยังอยู่ข้างใน ถึงมันจะวางลงไปไม่ได้ ก็ยังควบคุมมันอยู่ภายในได้

ถาม : ถ้าเราปฏิบัติไปแล้ว การปฏิบัติสมาธิส่งผลถึงวันรุ่งขึ้นหรือเปล่า เมื่อเราปฏิบัติเสร็จจะต้องรู้สึกดี สดชื่น

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่าแต่ละวันกำลังใจของเราไม่เท่ากันนะ ร่างกายของเราถ้าหากว่า มันหิว มันเหนื่อย มันเจ็บไข้ได้ป่วย ร้อนหนาว อะไรเหล่านี้ มันจะมีผลกระทบต่อการปฏิบัติ ทางใจทั้งหมด แต่ว่าเราต้องรู้จักวางอุเบกขาในการปฏิบัติ คือได้มากเอามาก ได้น้อยเอาน้อย ไม่มีคำว่าขาดทุน วันนี้อาจได้เป็นหมื่นเป็นแสน พรุ่งนี้อาจเหลือเป็นสามบาทห้าบาท มันก็จะเหลือเป็นแสนหนึ่งกับห้าบาท แสนหนึ่งกับสามบาท เป็นต้น ต้องรู้จักพอใจแค่นั้น ถ้าเราไม่พอใจ ประเภทไปแรงมากๆ ขณะที่เราไม่ขึ้น เตี้ยมันจะเครียด พอเครียดแล้วผลมันจะเสียยาวไปเลย เพราะฉะนั้นแต่ละวันมันจะไม่เท่ากันหรอก วันนี้อาจประเภทใจเย็น ใจเย็น ยิ้มให้กับหมูหมา กา ไก่ ได้ พรุ่งนี้อาจเออะอะ เอ็ดตะโรวิ่งไล่ตะไปทั้งสำนักงานก็ได้ เป็นไปได้ทั้งนั้น แต่ว่าในแต่ละวันยี่สิบสี่ชั่วโมง อย่าให้มันขาดทุนเยอะ ให้มันอยู่ในส่วนของความดีอยู่บ้าง ถ้ามันเคยชั่ว อยู่ยี่สิบสี่ชั่วโมง ก็เอาสักยี่สิบสามชั่วโมง ให้มันมีเวลาดีอยู่บ้าง ถือว่ากำไรแล้ว แล้วถ้ายังทำได้มากเท่าไรมันก็กำไรมากเท่านั้น

ถาม : .....

ตอบ : เขาว่าวันนั้นที่สวรรค์ร้างเลยนะ ข้างบนนี้เทวดาที่เป็นผู้ใหญ่ที่ไม่เหลือเลย เขาเชิญไปหมด คนที่สามารถทำขนาดนั้นได้ จะต้องรู้จักเทวดาอย่างชนิดลึกซึ้งยังไม่เพียงพอนะ ยังต้องเป็นที่เกรงใจอย่างยิ่งด้วย เพราะฉะนั้น ไม่เจ๋งจริงทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก ชนิดไปจนสวรรค์ร้างนี้ เห็นชัดๆ ก็ตอนที่บรรจพระบรมสารีริกธาตุ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวราลงกรณฯ

มองออกไปไม่เห็นพระอรหันต์เลย (หัวเราะ) ก็ลองนึกเอาแล้วกันว่า ท่านที่สามารถทำให้เทวดา
เกรงใจชนิดไปจนเกือบเกลี้ยงสวรรค์นั้นเป็นใคร อยากรู้เหมือนกัน

ถาม : ไม่ใช่ทายกไช้มัยศรีรับ ไม่ใช่หน้าชาติไช้มัยศรีรับ ?

ตอบ : ผู้ที่ทำหน้าที่บวงสรวงด้านหน้า น่าจะเป็นพระสงฆ์หรือพร้าหมณ์อะไรอย่างนั้นล่ะ ถ้าแก่
ขนาดนั้น ก็น่าจะเชื่อว่าท่านจะต้องมีดีที่เดียวล่ะ

ถาม : อยากรู้ทราบว่าเวลาฝึกสมาธินะคะ แล้วสร้างพลังในตัว ให้สามารถนำไปใช้เป็นฐาน
ที่สามารถช่วยคนอื่นได้ ?

ตอบ : ไปช่วยคนอื่นได้ก็เอาอภิญญา ๕ เป็นอย่างน้อยล่ะลูก

ถาม : ต้องทำยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : เริ่มด้วยกสิณกองใดกองหนึ่ง รู้จักกสิณมั้ยจ๊ะ ? มี ๑๐ กอง จะมีที่เป็นธาตุ ๔ คือ ดิน
น้ำ ลม ไฟ เป็นสี่ ๔ อย่าง คือ ขาว เขียว แดง เหลือง แล้วก็ป็นอากาศกสิณ คือ ความว่าง
กับ อาโลกกสิณ คือ แสงสว่าง รวมแล้ว ๑๐ กอง เราชอบอันไหนอันหนึ่งจับอันนั้นขึ้นมาฝึกให้
ได้ก่อน กสิณทั้ง ๑๐ กองจะยากอยู่เฉพาะกองแรกเท่านั้น พอได้กองแรกแล้วกองอื่นกำลัง
เท่ากัน เพียงแต่ว่าเปลี่ยนนิมิตเท่านั้นเอง เปลี่ยนสิ่งที่มาเป็นนิมิต เช่นว่า จากดินก็ไปเพ่งน้ำแทน
จากน้ำก็ไปเพ่งลมแทน จากลมไปเพ่งไฟแทน เหล่านี้เป็นต้น พอได้อันดับแรกแล้วอันอื่นง่าย
หมดตายกอันดับแรกอันเดียว พอได้ขึ้นมาพอครบกสิณ ๑๐ พยายามฝึกให้คล่อง อธิษฐานใช้ให้
คล่อง คราวนี้จะช่วยคนอย่างไรก็เชิญจ๊ะ ชนิดตายแล้วจะให้กลับเป็นใหม่ก็ง่ายไหว

ถาม : แล้วจะได้กองแรกต้องทำยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : หาคู่มือปฏิบัติกรรมฐานของหลวงพ่อวัดท่าซุงดีกว่า ตั้งใจบูชาหน้าหิ้งพระแล้วก็
อธิษฐานว่ากสิณกองใดที่ข้าพเจ้าเคยได้มาในชาติก่อนขอให้อ่านแล้วชอบกองนั้นมากที่สุด
ถ้าชอบหลายกองให้อธิษฐานใหม่อีกรอบหนึ่งว่า ถ้าหากว่ากองไหนที่ทำแล้วจะได้ง่ายและ
คล่องตัวมากที่สุดขอให้ชอบกองนั้นมากกว่าใคร เสร็จแล้วก็เริ่มหาอุปกรณ์มาทำ อุปกรณ์ของ
กสิณอย่างเช่นว่า ถ้าเป็นกสิณดินก็ต้องหาดินมาเลย โบราณท่านเรียกว่าดินสีอรุณ คือ สีออก
ค่อนข้างจะเป็นเหลืองอ่อนหรือสีออกสีส้ม เอามาในขนาดที่เราเรียกว่าใช้จับภาพได้ง่าย จะปั้น
เป็นก้อนกลมหรือจะเป็นสี่เหลี่ยมๆ ก็ได้ แต่ว่าโบราณท่านใช้ผ้าขึงแล้วก็เอาดินละเอียดเป็น
วงกลมกว้างประมาณ ๒ คืบขึ้นไป คือให้เห็นชัดๆ เสร็จแล้วเวลาจะภาวนาก็นั่งให้ห่างในระยะที่
เห็นก้อนดินได้พอดี หรือว่าเห็นดวงกสิณนั้นได้ ไม่ก้มเกินไป ไม่เงยเกินไป อยู่ในลักษณะที่ไม่
ใหญ่เกินไป ไม่เล็กเกินไป แล้วก็ลืมตาจําภาพกสิณพร้อมกับภาวนา หลับตาลงนึกถึงภาพนั้นไว้
พร้อมกับคำภาวนา พอภาพหายไปลืมตาดูใหม่ แล้วหลับตาลงจําเอาไว้พร้อมกับคำภาวนา หาย
ไปลืมตาดูใหม่ ทำแบบนี้เป็นหมื่นเป็นแสนครั้ง แล้วภาพนั้นก็จะเริ่มติดตาไปนาน คือ ตอนแรก
พอเรามองแล้วหลับตาลงจะนึกได้แป๊บหนึ่ง แล้วพอหายไปก็ลืมตาดูภาพใหม่ แล้วก็หลับตา
นึกถึงอีกพร้อมกับคำภาวนา คำภาวนาแต่ละกองใช้ไม่เหมือนกัน อย่างเช่นว่า เพ่งดินก็ใช้ *ปฐวี
กสิณัง ปฐวีกสิณัง* พร้อมกับลมหายใจเข้า - ออก เพ่งน้ำก็ *อาโปกสิณัง อาโปกสิณัง* พร้อมลม

หายใจเข้าออก อย่างนี้เป็นต้น จนกระทั่งพอภาพนั้นติดตาติดใจจะหลับตาหรือลืมตาก็เห็นได้ เหมือนกัน นึกถึงได้เหมือนกัน คราวนี้ก็พยายามนึกถึงภาพนั้นพร้อมคำภาวนาอยู่เสมอ ตอนนั้นไปจะเป็นตอนที่ยากมาก เพราะว่าถ้าเราปล่อยสติสัมปชัญญะจะหายไป เอาใจจดจ่ออยู่เสมอ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตาม แบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งนึกถึงภาพกสิณเอาไว้พร้อมกับคำภาวนาอยู่ในใจของเรา ภาพนั้นก็ค่อยๆ มีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย จากที่บิภังค์ค่อยๆ ขาวขึ้นๆ พอขาวถึงที่สุดก็ค่อยๆ เริ่มใสสว่างขึ้นๆ จนกระทั่งสว่างเหมือนกับกระจกสะท้อนแสง ถ้าสว่างเต็มที่ แล้วลองอธิษฐานให้ใหญ่หรือว่าเล็กได้ให้มาหรือว่าหายไป อย่างนั้นก็เริ่มอธิษฐานใช้ผลของกสิณได้ พอได้เต็มที่กองหนึ่งแล้ว ก่อนจะทำกองใหม่ก็จับภาพกสิณให้เต็มที่ก่อนแล้วค่อยเปลี่ยนไปทำกองใหม่ ถ้าได้ ๒ กองก็จับกองที่ ๑ ที่ ๒ ให้เต็มที่แล้วค่อยทำกองที่ ๓ ถ้าได้ ๓ กองก็ ๑-๒-๓ เต็มที่แล้วค่อยทำกองที่ ๔ ย้อนทวนอย่างนี้อยู่เสมอๆ เสร็จแล้วลองอธิษฐานใช้ผลของกสิณแต่ละกองจะไม่เหมือนกัน ถ้าจะทำของอ่อนให้แข็งก็ใช้ปฐวีกสิณ พวกอยู่คงกระพันนี้ มักใช้ปฐวีกสิณ ทำของแข็งให้อ่อนก็ใช้กสิณน้ำ อย่างปฐวีกสิณนี้จะใช้เดินบนน้ำได้หรือจะเดินบนอากาศก็ได้ เดินเหมือนกับมีบันไดอยู่นั่นแหละ อธิษฐานว่าอากาศทุกจุดที่เราเหยียบขอให้แข็งเหมือนดิน แล้วก็เดินได้ในน้ำก็ได้ ถ้าทำของแข็งให้อ่อนใช้อาโปกสิณ ถ้าต้องการจะไปไหนเร็วๆ ก็ใช้วาโยกสิณ ลักษณะที่เรียกว่า เหาะไป ถ้าหากว่าไม่มีไฟต้องการให้ไฟติดขึ้นมาก็ใช้เตโชกสิณ ไม่มีอากาศจะหายใจใช้วาโยกสิณ ถ้าต้องการจะผ่านในที่ๆ มันทึบมันตันจะให้ไปได้สะดวกก็ใช้อากาศกสิณ ในที่มีที่ต้องการจะให้สว่างก็ใช้อาโลกกสิณ เหล่านี้เป็นต้น ถ้าสว่างจะใช้มีดก็ใช้น้ำกสิณ ถ้าสีอื่นไม่ชอบใจชอบใจแต่สีแดงก็ใช้โลहितกสิณ ประเภทของกรรมดาใช้แล้วมันไม่สะใจใช้ของที่เป็นทองคำไปเลยก็ใช้ปีตกสิณ อย่างนี้เป็นต้นนะ กสิณจะมีอยู่ที่ผลพิเศษออกไปก็คือว่า อาโลกกสิณ เตโชกสิณ และโอทาทกสิณ-กสิณสีขาว กสิณ ๓ กองนี้ถ้าหากว่าทำไปแล้วผลพิเศษที่จะได้ก็คือ จะได้ทิพจักขุญาณแจ่มใสมาก โดยเฉพาะอาโลกกสิณ เป็นทิพจักขุญาณโดยตรง แต่ว่าถ้าทำเป็นจริงๆ กระทั่งอาโปกสิณก็สามารถทำเป็นทิพจักขุญาณได้ จากอาโปกสิณเราเอาน้ำใส่ขัน เราตั้งใจจำภาพน้ำก็จะเป็นอาโปกสิณเฉยๆ แต่ถ้าทำเป็นทิพจักขุญาณให้ตั้งใจให้แน่นจนถึงกันภาชนะก็จะเป็นทิพจักขุญาณได้ อันนี้ต้องลองทำดูนะ ถ้าหากว่าไปอ่านตำราแล้วเขาบอกว่าอาโปกสิณเป็นทิพจักขุญาณไม่ได้ก็อย่าเพิ่งไปเถียงเขา เราทำดูก่อน ถ้าเราทำได้ แสดงว่าเราเก่งกว่า พอทำจนคล่องอธิษฐานใช้ผลจนคล่องนึกบิภังค์เป็นเลย ตอนนั้นจะทำอะไรก็ได้ อย่างคนเจ็บไข้ได้ป่วยอธิษฐานให้หาย ๔ เขาประสานเสมอกัน เขาก็หายป่วยเดี๋ยวนั้นเลย แต่ว่าเราจะต้องดูด้วยว่าในอดีตเขาทำกรรมอะไรมา ในปัจจุบันกรรมอันนั้นให้ผลนั้นเขาอยู่ ถ้าหากว่าไม่ใช่วาระบุญมาเสริมเราจะช่วยเขาไม่ได้ ถ้าเราช่วยเป็นการฝืนกฎของกรรม กสิณหรืออภิญญาที่ได้ก็จะเสื่อมไป แต่ว่าเสื่อมไปก็ไม่นานหรอก พอเราตั้งใจขอมาพระรัตนตรัยตั้งใจทำใหม่กำลังใจรวมตัวได้ก็เป็นอีก

ถาม : เกิดเหตุขึ้นเจ้าคะ คือ ในช่วงที่เราไปช่วยดูให้กับบุคคลหนึ่ง แล้วพอเห็นภาพเขาล่วงหน้าว่าเขาจะมีรถพุ่งเข้ามาชน มีอุบัติเหตุรถชน เราก็บอกเขาล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์อุบัติเหตุ

รถชนนะ แล้ว...

ตอบ : พอเกิดก็เราเองจะ อันนี้โทษใครไม่ได้ เพราะเราไม่ได้ดูว่ากรรมเก่าของเขาทำไว้อย่างไร แล้วจะต้องรับผลนั้นอย่างไร เราไปดูตรงผลนั้นเลย ถ้าเรารู้ว่าเขาเคยทำไว้เขาจำเป็นต้องรับนี้ บางทีรู้ ๑๐๐ พุทธได้แค่ ๑๐ เท่านั้นเอง หรือไม่กี่พุทธได้ลักษณะหนึ่งเดียวคือ บอกใบ้ให้เขารู้ตัว ถ้าหากว่าเขาไม่อาจจะรู้ตัวแสดงว่ากรรมนั้นหนักเขาจำเป็นต้องรับ มันเหมือนยังกับว่าเขากำลังยิงเป้าคือคนๆ หนึ่ง แล้วเราเองไปยืนขวางคนๆ นั้นไว้ กระสุนจะโดนใครจะ ? เออ ! โดนเรา เพราะฉะนั้นเราก็รับซะหน่อย

ถาม : แล้วเราทำบุญหนีไม่ได้หรือครับ ?

ตอบ : ก็ลองดู (หัวเราะ) พระพุทธเจ้าบอกว่า หนีกรรม...ไม่ว่าจะไปซ่อนอยู่ใต้เม็ดทรายกัน มหาสมุทร หรือซ่อนอยู่ในกลีบเมฆ อยู่ในชอกเขา หรืออยู่กันแหวกลิ้ง ยังไงก็หนีไม่พ้น กรรมมันเก่งมันหาเจอพวกนี้ น่าจะไปเปิดบริษัทตามคนหาย

ถาม : ทีนี้พอหลังจากนั้นเขาก็ยังโดนนะคะ

ตอบ : จะ ก็กรรมของเขา เขาก็ต้องรับอยู่แล้ว

ถาม : เขาโดนทีนี้พอเขาโดนปั๊บเขามีความรู้สึกว่าเราดูเขาได้ถูกต้อง เขาก็พาคนมาตรึมเลย เจ้าคะ

ตอบ : อาตมาก็โดนอย่างนี้แหละจะ

ถาม : แล้วทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : จะทำยังไงดี... หลีกได้ก็หลีก หนีได้ก็หนี หนีซึ่งชะตั้งแต่แรกก่อนที่คนจะรู้มากกว่านี้

ถาม : ซึ่งยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : ย้ายบ้านหนีเลย (หัวเราะ)

ถาม : เขาไปนั่งรออยู่หน้าบ้านเลยละเจ้าคะ

ตอบ : จะ ...ก็กรรมดानी ถึงเวลาที่สมควรจะดังแล้วมั้ง

ถาม : แต่ว่ามันเหนื่อย พอเหนื่อย...(ไม่ชัด)...

ตอบ : เหนื่อยจะ กำหนดเป็นเวลาดีกว่านะ อย่างเช่นว่า วันหนึ่งดูให้ชั่วโมงเดียวแล้วก็จำกัดให้ถามได้คนละไม่เกิน ๕ ข้อ และรับดูแค่ไม่เกิน ๑๐ คน อะไรเหล่านี้เป็นต้น ต้องตั้งกติกาของเราขึ้นมา ไม่งั้นตายจะ โดยเฉพาะการที่เขาซักถามกันเฉพาะตรงหน้าเลยนั่นนะ ระวังไว้โอกาสผิดมันมีสูงมากเพราะว่าในช่วงนั้นตัว รัก โลภ โกรธ หลง อาจะเกิดกับเราได้ง่ายแหม...ไยยายนี้ มันถามไม่รู้จบ...กลายเป็นว่า โทสะมันผสมเข้าไปพิงก์ขุณฺณมันมีโอกาสมิถิ์พลาดได้

ถาม : ต้องพยายาม พระพุทธองค์วางไว้บนมือเลย แล้วให้ท่านช่วยเป็นคนตอบให้เจ้าคะ

ตอบ : จะ แต่คราวนี้ถ้าหากหาผู้จัดการมาสักคนหนึ่งนะ เอาผู้จัดการมาตัวเราหลบอยู่ในห้องพระให้เขาเขียนคำถามมาไม่เกิน ๕ ข้อ แล้วเราตอบไป ถือว่าสิ้นสุด ไม่ต้องซักถามอะไรทั้งนั้น พอเขาเขียนมาผู้จัดการเอามาส่งเราก็เขียนตอบไปเลย ถือว่าจบแค่นั้นนะ คิดมันข้อละ

๑๐๐ ก็ได้ มันจะได้เซ็ด ไม่อย่างนั้นแล้วมากันเยอะ

ถาม : พอหลังจากวันนั้นนะเจ้าคะ มันเหน้อยมากจนกระทั่งมีความรู้สึกว่ามันเยียบหายหมดเลยเจ้าคะ

ตอบ : นั่นแหละ พอเหน้อยเกินไป หิวเกินไป เจ็บไข้ได้ป่วยมากๆ นี่ฉันทันจะเสื่อมน ไอ้ตัวกำลังไม่มีญาณก็เจ็บไปด้วย เพราะญาณนี้เป็นผลของฉันท กำลังฉันทไม่มีญาณทุกอย่าง มันก็จ้อย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วทำยังไงถึงจะฟื้นได้เป็นปกติ ?

ตอบ : เริ่มภาวนาให้อารมณ์ทรงตัวเท่าเดิมใหม่ อย่าไปอยากให้มันได้เท่าเดิม เรามีหน้าที่ภาวนาเราภาวนาของเราไป มันจะเป็นฉันทขึ้นมาเมื่อไหร่ญาณเครื่องรู้มันจะเกิดเมื่อไหร่เรื่องของมัน ถ้าทำใจสบายอย่างนี้ได้มันจะเกิดเร็ว แต่ถ้าภาวนาแล้วอยากให้เกิด มันจะไม่เป็นอย่างนั้นอีก แล้วก็รีบป้องกันตัวเองไว้หาผู้จัดการสวนตัวได้แล้วนะนี่ หมอเอก็เตือนไปหลายทีแล้วว่าอย่าให้เขาซักถามซึ่งหน้า คนถามมันจะไม่รู้จักพอเหมือนกับตรงนี้ ถ้าหากว่ากำลังใจของเราไม่เข้มคงทรงตัวจริงๆ ประเภทรบทั้งวันเจ็งเองง่าย

ถาม : อันนี้พอหลังจากพระพุทธร่องค์ช่วยเสริมด้วยได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ช่วงนั้นนะท่านช่วยตลอดอยู่แล้ว ไม่ช่วยไม่คล่องขนาดนั้นหรอก แต่พอถึงเวลาแล้วเหลือแต่เราจริงๆ ลองคิดดูสิ มันเหมือนกับเครื่องยนต์ที่เดิมหัวเขื่อน้ำมันเข้าไป พอหัวเขื่อนหมดแล้วเป็นยังไงล่ะ ? ...เดียง ! นั่นแหละ ถ้าท่านไม่ช่วยมันเดียงตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เรื่องของพระของพรหม ของเทวดา ถ้าไม่เก็นวิสัยท่านเต็มใจที่จะช่วยอยู่เสมออยู่แล้ว ยิ่งเราอยู่ตลอดเวลาท่านก็ยังพร้อมที่จะช่วย แต่ว่าตอนท่านช่วยนะ เราไม่รู้สึกละไรหรอก สงเคราะห์เขาได้ตลอดพอเลิกแล้วเมื่อไหร่ก็หงายผลึ่งละจะ...

ถาม : ท่านเจ้าขา เป็นอย่างนั้นเจ้าคะ

ตอบ : จะ คราวนี้เชื่อหรือยังว่าท่านช่วยได้จริงๆ ลำพัง กำลังของเราที่เสร็จตั้งแต่แยกแรกแล้ว

ถาม : ทำบ่อยๆ แล้วไม่คล่องหรือครับ ?

ตอบ : คล่องอยู่ แต่ก่อนที่จะคล่องมันจะพิการชะก่อนนะสิ (หัวเราะ) เหมือนกับต่อยมวย พอต่อยมวยๆ ประสบการณ์เยอะ แต่คราวนี้ถ้าไม่เป็นขึ้นเวทีไปเลยโดนเขาอัดเดียงตั้งแต่งงานแรกไม่ได้อาศัยเป็นอาชีพแล้ว

ถาม : อย่างนี้ถ้าทำแบบพอสมควร สะสมไปเรื่อยๆ ...

ตอบ : ทุกอย่างมันต้องพอเหมาะพอดี ถึงได้ว่ามันต้องกำหนดกฎเกณฑ์กติกาเหมือนกัน แล้วคนไหนมันฝืนกฎกติกา ก็ถือว่าคนไม่รู้ กฎเกณฑ์มารยาทเราไม่คบด้วยไม่ต้องเกรงใจจะ วันก่อนนี่ไล่ตะเพิดไป ๒ ราย รายหนึ่งมาถามปัญหาอภิวินัยกันไม่ฟังเลย มันว่าปัญหาต่อไปยาวไปเลย เราก็เลยหยุดนั่งฟังเงียบไปเรื่อย จนกระทั่งพอได้จังหวะก็บอกเขาว่าอาตมาพูดทีเดียว ถ้าบอกไปแล้วไม่ฟังก็จบ ส่วนอีกรายหนึ่ง เขาถูกมาจะฟังคนไหนได้ บอกเรื่องถามปัญหาโดยเฉพาะเกี่ยวกับบลูก แล้วถามว่าฟังคนไหนได้ ต่อไปอย่าได้มาให้เห็นเชียว พอถ้าตอบไปปุ๊บก็

จะรักคนหนึ่งเกลียดคนหนึ่ง โดยเฉพาะบางคนลูยังไม้ทันจะเกิดเลย เลยไปให้หมอดูว่าพึ่งได้ใหม่ พอหมอบอกว่าพึ่งไม่ได้อยู่ในท้องก็อยากจจะร็ดทิ้งแล้ว เพราะฉะนั้น โดยเฉพาะหมอดูที่ **ท่านรู้มารยาท ถ้าเด็กอายุยังไม่ถึง ๑๕ จะไม่ทำนายอนาคตเด็กให้ใครนะจำไว้แม่นๆ** ถ้าเด็กมาถาม ถามว่าหนูอายุถึง ๑๕ หรือยัง ถ้ายังรีบๆ ไปทำบ๊อดระชะก่อน (หัวเราะ) ถ้ายังไม่ทำบ๊อดระชะ ไม่ทนายให้เพราะว่าผลกระทบบันจะเยอะ แล้วเด็กที่อายุน้อยๆ พอได้รับผลกระทบไปก็จจะกลายเป็นคนมองผู้ปกครองในแง่ไม่ดี ดีไม่ดีสภาพจิตใจของตัวเองเสียไป โตขึ้นกลายเป็นผู้ที่มีปัญหาต่อสังคมไปเลย ความจริงโทษเด็กไม่ได้ต้องโทษผู้ใหญ่ วันนั้นแหละเจ้าตาเขาเพิ่งจะรู้ ไม่งั้นเจ้าตาเขาถามอยู่เรื่อย ใครๆ ว่าหลวงพ่อดู เห็นใจดีจะตาย มันเพิ่งเห็นว่าคนไปเต็มๆ เทียวไปด้วย

ถาม : ตัวเองนี่มีจิตใจแบ่งเป็น ๔ ส่วน แล้วแต่ละส่วนทำหน้าที่ไม่เหมือนกัน ที่นี้เวลาเราช่วยคนอื่นเขาดู จิตใจในแต่ละส่วนเสียงที่พูดออกมาแตกต่างกันทุกเสียง โดยเฉพาะจิตที่ ๔ ...ไม่ชัด...

ตอบ : รวมความรู้สึกให้อยู่จุดเดียวกัน กำลังใจของเราถ้าเราคล่องตัวมันอาจจะเป็นเพราะว่าคล่องมาในอดีตก็ตามหรือว่าคล่องในปัจจุบันนี้ก็ตาม มันสามารถแยกจิตเพื่อรู้งานหลายๆ อย่างได้ สามารถทำหน้าที่หลายอย่างได้ในเวลาเดียวกัน เพราะฉะนั้นสมาธิทั้งหมดต้องจดจ่ออยู่เฉพาะหน้าเลย รวบรวมกำลังความรู้สึกทั้งหมดให้อยู่เฉพาะตรงหน้า ถ้าอย่างนั้นก็เลยเหลือความรู้สึกเดียวแล้วเราก็จะมั่นคงอยู่ตลอด แต่ถ้าหากว่าเรายังกระจายความรู้สึกไปด้วย ความคล่องตัวที่ไม่เคยฝึกหรือว่าฝึกมาในชาติก่อนหรือว่าเคยฝึกในชาตินี้ก็ตาม ถ้าอย่างนั้นมันจะแยกออกเป็นหลายอย่าง แล้วบางทีเราอาจจจะกลายเป็นคนหลายบุคลิกโดยไม่รู้ตัว

ถาม : ตอนนี่หลายบุคลิกแล้วเจ้าคะ

ตอบ : จ๊ะ

ถาม : ทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็นั่นละจ๊ะ คราวหน้าแทนที่เราจะฝึกการแยกจิตแยกกายทำอะไรหลายๆ อย่าง ก็ทำอย่างเดียว โดยเฉพาะจับอานาปานสติให้อารมณ์ใจทรงตัวเป็นหนึ่งเดียว ก่อนที่จะออกไปดูให้ใครก็ว่าชะงะจนกระทั่งอารมณ์ใจทรงตัวหนึ่งชะก่อน แล้วก็จับอารมณ์นั้นไว้อย่าให้คลาย มันก็จะเป็นหนึ่งเดียวไปตลอด แต่ถ้าคลายอารมณ์ออกเดี่ยวมันจะแลบออกไปทางอื่นอีก พวกนี้ตอนแรกฝึกมันจะสนุกมากเหมือนกับว่าเราเก่ง มันทำได้หลายอย่างพร้อมๆ กัน แต่มันจะไปมีปัญหาคือตอนที่ว่า บางทีภาวนาอยู่มันไปฟังชานชะอีกใจหนึ่ง มันทำของมันได้ด้วยเก่งมากเลย ถ้าเราดึงมันกลับมาอยู่กับลมหายใจเข้าออกเฉพาะหน้าไม่ได้ บางทีก็กลุ้มใจ บางคนเครียดไปเลยก็มี เคยภาวนาแล้วอารมณ์ใจทรงตัวเป็นหนึ่งเดียวตอนนี้ทำไมอันโน้นมันคิด อันนี้มันทำโน้นอันนี้มันทำนี่ กลายเป็นกระจัดกระจายไปคนละทิศ

ถาม : เวลาคนเราเกิดอาการเจ็บป่วยขึ้นนี่คะ บางคนนี่เขาจะมีเจ้ากรรมนายเวรหรือบางคนเขาจะมีกรรมของเขาในปัจจุบัน ตรงนี้เราจะช่วยความเจ็บปวดเขาให้ทุเลาลงได้ยังไงคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว ในเรื่องของความเจ็บไข้ได้ป่วยมันเกิดจากเศษกรรมของปางชาติปาง

ในอดีตทั้งสิ้น มันมาส่งผลในชาติปัจจุบันนี้ เศรษฐกรมนะ ดันทุนเราใช้เขาแล้ว ดีไม่ดีถึงนรก มาเรียบร้อยแล้ว เศรษฐกรมนส่งผลให้เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย สมัยก่อนหลวงพ่อบ้านแนะนำให้ปล่อยชีวิตสัตว์ที่เขาจะฆ่าเป็นประจำ อย่างเช่นว่า ปล่อยปลาสักเดือนละตัวสองตัวต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ กรรมเหล่านี้จะคลายตัวลงนะ ปล่อยปลาที่เขาขายเพื่อให้ฆ่านะจะ อย่างในตลาดอย่างนี้ ไม่ใช่เขาขายให้ปล่อย ถ้าขายให้ปล่อยเราได้แต่เมตตาบารมี แต่ถ้าหากที่เขาขายเพื่อให้ฆ่านะจะเป็นการตัดกรรมตัวนี้ได้เยอะ ทำให้การเจ็บไข้ได้ป่วยลดน้อยลง ถ้าเป็นอุปฆาตกรรมเข้ามาที่ต่ออายุได้อีกต่างหาก

ถาม : เห็นแม่ค้าเขากำลังจะทุบหัวปลา เราไปช่วยตรงนั้นเลย ?

ตอบ : ไม่ต้องไต่ตัวที่ทุบหรือก ทั้งหมัดนั้นเลยแหละ เขาขายไปให้ฆ่าแน่ๆ อยู่แล้ว

ถาม : แล้วฝากไปปล่อยได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จ้ะ เรามีส่วนอยู่แล้ว เพราะว่าปัจจัยเป็นของเราเงินทองเป็นของเรา ปล่อยได้ด้วยตัวเองยิ่งดี ที่หน้าวัดท่าซุงที่เต็มไปหมดนะ มันเกิดจากฝีมือของอาตมาเริ่มไว้ก่อน ตอนแรกก็ซื้อไปปล่อยแต่บ่อที่อยู่ข้างร้านป่ากิมก็เขา...(ร้านอาหาร) ปล่อยไปปล่อยมาหลวงพ่อบอก แกดูบ้างหรือเปล่า ว่าปลามันจะไม่มีที่หายใจอยู่แล้ว ? เราก็อึ้งจะรู้ (หัวเราะ) พอเอาอาหารไปโยน เออ...ใช่ มันขึ้นมากลั๊กไปหมด ก็เลยไปซื้อปล่อยที่แม่น้ำข้างหน้า คราวนี้ปกติจะซื้อแต่ปลาคูกเพราะเป็นปลาที่อดทนทรหดมาก แต่ปรากฏว่ามันเป็นปลาคูกเลี้ยง พอปล่อยลงแม่น้ำแล้ว นอกจากมันหากินไม่เป็นยังไม่ว่า มันยังเอาตัวไม่รอดอีกต่างหาก มันโดนปลากระแหทั้งหมวดตะเกลี้ยงเลย มันดึงหมวดไปกินนะ ปลากระแห ปลาตะเพียนที่มีครบแดงๆ เขาเรียกว่าตะเพียนแดงก็มี กระแหแดงก็มี พวกนี้มันไวมาก

ถาม : ตัวเล็กๆ หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันโตสักฝ่ามือนี้ มาถึงมันก็โฉบคว้าหมวดเขาไปกินเลย ไอ้เจ้านั้นโดนถอนหมวดไปสดๆ ร้อนๆ ก็เจ็บตายชักเลย เห็นกันมาอกันอยู่ริมฝั่งหมด พอเจอเข้าไปงานเดียวก็เช็ดต๋อไปก็เอ...พื้นดินแถวนี้มันมีปลาอะไรมั่ง ? จะไปถามซื้อพวกปลากระแหไม่มี เพราะว่าปลาพวกนี้มันใจเสาะ เขาว่ามันแค่เห็นตะวันมันก็ตาย เห็นท้องฟ้ามันก็ตาย ความจริงไม่ใช่หรอกมันพื้นน้ำขึ้นมาไม่มีอากาศหายใจมันตายง่ายกว่า มันไม่อดก็ไปสืบหาจนกระทั่งได้ความว่าปลาของพื้นบ้านที่นี้มีพวกปลาเสือ พวกปลาแรด แล้วก็ปลาสวย ปลาสวยหาง่ายที่สุด เลยตั้งใจซื้อปลาสวยปล่อย คราวนี้ก็จะซื้ออย่างที่หลวงพ่อบอก คือ ตัวสองตัว พอไปเจอมันตาปริบๆ ทั้งกละมั่ง ก็ต้องยกกละมั่ง มีเท่าไรก็ต้องเอาเท่านั้น ปล่อยไปปล่อยมากก็ไม่ทราบเหมือนกันว่ามันไปแตกลูกแตกหลานหรือไปชวนใครมาอยู่มันถึงได้เยอะขนาดนั้น เยอะขนาดนั้นเกิดจากการริเริ่มของอาตมาเอง ๗-๘ ปี เท่านั้นเอง มันไม่นานหรอก

ถาม : เราปล่อยปลาชนิดไหน เขาห้ามกินปลาชนิดนั้น ?

ตอบ : เขาห้ามกินปลาตัวนั้น ไม่ใช่ห้ามกินชนิดนั้น เขาบอกว่าห้ามกินชนิดนั้นเพื่อให้มันพ้นไปเลย ต่อไปก็ปล่อยอย่างที่เราไม่ชอบเข้าไว้ ปล่อยอย่างที่เราชอบจะได้ไม่ต้องกินมัน อย่าง

ปล่อยปลาบึกจะเป่าอย่างนี้ มีคนเอามาขายหรือเปล่า ?

ถาม : ทำไมเวลาเรามาปฏิบัติธรรมหรือนั่งสมาธิกับคนเยอะๆ แล้วเขาพร้อมใจกันปฏิบัติธรรมรู้สึกว่ามีสมาธิมันหนึ่ง นิ่งกว่าตอนที่เรานั่งทำเอง ?

ตอบ : เหตุที่เป็นดังนี้เพราะว่ากำลังของคนที่ตั้งใจในบุญนั้น กระแสจิตของเขาไปในด้านเดียวกัน มันเหมือนกับน้ำที่ไหลไปทางเดียวกัน เมื่อน้ำที่ไหลไปทางเดียวกันสิ่งใดก็ตามที่อยู่ในกระแสนั้นก็ไหลตามกันไปเลยง่ายกว่า แต่เวลาเราทำอยู่คนเดียวนี้ ถ้าสมมุติว่าเป็นที่บ้านเรา คนรอบข้างก็ตี อาจจะมีประเภทที่ตีรอบห้องหม้อบ้านก็ตี เขามีกระแสไปในทางรัก โลก โกรธ หลง ขณะที่เราไปฝึกกระแสอยู่คนเดียวมันก็จะยากกว่า

ถาม : แล้วจะทำยังไงให้สมาธิเหมือนกับที่เรานั่งร่วมกับคนอื่น

ตอบ : ต้องทำจนกระทั่งกำลังใจทรงตัวเป็นนิมิตเป็นอน้อย ระวังไว้อย่าให้มานเสื่อม ถ้ากำลังทรงเป็นนิมิตเป็นอน้อยนี้มันจะช่วยระดับตัวนิรโรค ๕ ได้ ก็จะกดตัวรัก โลก โกรธ หลงลงได้ชั่วคราว ถ้ากำลังอย่างนั้นจะมั่นคง รอบข้างเขาไหลไปรักก็เหมือนกับหินกลางกระแสน้ำ ด้านกระแสน้ำนั้นได้อยู่ แต่ว่ามันก็ยังไม่พ้นกระแสอยู่ดีนะ

ถาม : อย่างนี้ถ้าเรายู่กับคนที่เขาสมาธิจิตดีหรือว่าสุขภาพจิตดีแล้วคิดในทางที่ดี

ตอบ : ก็จะสบายไปด้วยล่ะจะ โดยเฉพาอย่างยิ่งถ้าหากว่าอยู่ในเขตที่มีพระอริยเจ้ามาก ๆ ยิ่งสบายหนัก

ถาม : ที่นี้มันเกิดปัญหาที่ทำงานนะเจ้าคะ คนในที่ทำงานทะเลาะเบาะแว้งกันเกือบทุกวันเลย แต่ละครู้สึกว่าเขาไม่รักกันเลย พอเราเข้าไปตอนแรกๆ สภาพจิตของเราก็นิ่งๆ พอเข้าไปในนั้นเราก็กระทบจิตตรงนั้น จิตเราก็วุ่นวายไปด้วย

ตอบ : อันนั้นต้องรักษาของเราให้เข้มแข็งพอ เพราะถ้ายังเข้มแข็งไม่พอก็พังง่าย คนที่อยู่ต่างจังหวัดถ้าเป็นนักปฏิบัติ เวลาเข้ากรุงเทพฯ จะสังเกตได้ง่ายมาก เพราะว่ากระแสส่วนใหญ่ของคนในกรุงเทพฯ ก็คือ รัก โลก โกรธ หลง เรามานี้จะโดนเบียดเบียนไม่เป็นท่าเลย ไม่รีบตั้งทำภาวนาสู้เอาไว้บางที่พังเอาง่ายๆ

ถาม : ต้องทำยังไงให้เจ้าคะถึงจะไม่ใช่เป็นลักษณะอย่างนั้นๆ

ตอบ : อย่าให้หลุดจากลมหายใจเข้าออก หลุดเมื่อไหร่เป็นเรื่องเมื่อนั้น (หัวเราะ) พังแล้วเหนื่อยใช่ไหม ? ถ้าจะไม่ให้เหนื่อยก็ต้องทำจนชินจนกระทั่งว่ามันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเรา จิตใจของเราไม่รับเรื่องภายนอกเป็นปกติ ถ้าอย่างนั้นก็จะสบาย แต่ถ้าหากว่ามันยังรับอยู่ก็ต้องทรงนิมิต คือรู้ลมหายใจเข้าออกเอาไว้เป็นปกติ

ถาม : แล้วเราจะช่วยคนที่อยู่ในสถานที่ทำงานเราให้เขารักใคร่ปรองดองกันยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : อันดับแรกก็ทำตัวเราก่อน ตัวเราต้องพ้นจากกระแสก่อน มีความเข้มแข็งพอ เมื่อขึ้นสู่มั่นแล้วจะช่วยให้ใครก็ได้ แต่ถ้าเรายังไม่พ้นกระแสยังลอยคออยู่ด้วยกัน ไปเที่ยวช่วยเขาเดี่ยวเขากอดจมตายไปด้วย เพราะฉะนั้น ตอนนี่ต้องเร่งปฏิบัติของตัวเองให้มันเข้มแข็งเข้าไป โดยเฉพาะแผ่เมตตาให้เขาบ่อยๆ กระแสเมตตาที่เราส่งเคราะห์ต่อเขาจะเป็นกระแสเย็น เมื่อเป็นกระแส

เย็นถ้าหากว่าเขาได้รับได้อะไรคนที่เขาอยู่ใกล้เขารู้สึกเย็นอกเย็นใจเดี๋ยวเขาก็ค่อยตามมาเอง

ถาม : เห็นผีเต็มทีที่ทำงานเลยเจ้าคะ

ตอบ : ก็ปกติของเขาไม่ใช่เฉพาะที่ทำงานที่อื่นก็เยอะ อย่างลีมว่าผีรัก ผีโกรธ ผีหลง มันน่ากลัวมากที่สุด ถ้าหากว่าที่ไหนก็ตามที่กำลังใจของคนมันไม่ดีพวกนี้เขาก็จะช่วยซ้ำ ต้องระวังเอาไว้หน่อย

ถาม : พูดถึงผี ผีที่เข้าสิงคนนี่เข้าสิงได้ในจุดไหนของคนหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : เขาไม่ได้เข้าในร่างกาย ผีที่เข้าสิงหรือเทวดาที่เข้าทรงอะไรก็ตามที่เราคิด เขาจะอยู่ด้านนอกแล้วใช้อำนาจจิตของเขาบังคับให้บุคคลนั้นทำสิ่งต่างๆ แบบที่เขาต้องการ เขาบังคับจากภายนอก ไม่ได้เข้าไปข้างในโดยเฉพาะเทวดาไม่เข้าไปหรอก เหมือนซี ! (หัวเราะ)

ถาม : เวลาเราจะสร้างเสน่ห์ให้คนเขารักเราเนี่ย ทำยังไงบ้างเจ้าคะ ?

ตอบ : อ้อ...วิธีทำเสน่ห์ง่ายมาก เขาเรียกว่าสังคหวัตถุ ๔ อย่าง ประกอบไปด้วย ทาน มีการเสียสละให้ปันเจือจานแก่ผู้อื่นเป็นปกติ อันดับที่สอง ปิยวาจา พูดแต่สิ่งที่ดีที่ไพเราะพูดวาจาที่เป็นประโยชน์แก่เขา อันดับที่สาม อัตถจริยา ช่วยเหลือการงานของคนอื่นเขาเท่าที่เราระงทำได้ อันดับสี่ สมนัตตา มีความสม่ำเสมอในกิจที่เราทำ อย่างเช่นว่า เคยให้ก็ให้ เคยพูดดีก็พูดดี เคยช่วยก็ช่วยตลอดไป ถ้าทำอย่างนี้แล้ว บวกกับตัวเมตตาที่เราตั้งใจแผ่ให้คนอื่นเขาอยู่เสมอๆ จะกลายเป็นคนมีเสน่ห์ห้จะ ทำเสน่ห์ให้ใครคนนั้นก็เสร็จเราหมด พระพุทธเจ้าสอนวิธีทำเสน่ห์ให้ไว้ อาจารย์ใหญ่สอนเองเพราะฉะนั้นลูกศิษย์ต้องทำให้ได้

ถาม : พอดีที่ทำงานเขาทำงานแข่งกับเราแล้วงานเขาไม่เสร็จ งานเราเสร็จ พงานเราเสร็จนี้เราโดนแกล้งโดยไม่รู้ตัว...(ไม่ชัด)... การที่จะไม่ให้คนแกล้งเราเลยได้ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ได้หรอกจะ เพราะว่าเราเองก็ทำบุญทำบาปอยู่ตลอด ไม่ได้ทำดีมาอย่างเดียว ในเมื่อเราไม่ได้ทำดีมาอย่างเดียว โอกาสที่อุกุศลกรรมต่างๆ มันจะให้ผลแม้เพียงเล็กน้อยมันก็จะมียูบ่าง ดังนั้น โอกาสที่จะไม่ให้เขาแกล้งเลยมันมีอยู่ก็คือไปนิพพานซะ แต่มันก็จะลำบากหน่อย ลำบากตรงปฏิบัติ จะไม่ให้แกล้งเลยก็ไปนิพพานไม่มีใครตามไปแกล้งหรอก อยู่ที่ไหนเขาดีด้วยกันทั้งหมด

ถาม : ให้เขาคิดว่าเราเป็นมิตรเขาไม่ได้หรือ ?

ตอบ : อันนั้นได้ออยู่จะ แต่ว่ากำลังของเราต้องสูงพอ สูงพอขนาดที่เขาเข้าใกล้เราปุบสามารถเปลี่ยนจิตใจเปลี่ยนความคิดของเขาได้เลย ด้วยกำลังความดีของเรา ถ้าอย่างนั้นอย่างน้อยที่สุดเราต้องเป็นพระโสดาบัน อันนี้ถ้าพูดได้เต็มปากเต็มคำ ผู้ที่เป็นพระโสดาบันที่ท่านเปรียบไว้ว่ามีกำลังถึง ๗ ข้างสาร ก็คือกำลังของความดี คนที่เข้าใกล้ ถ้าหากพระโสดาบันท่านตั้งใจใช้กำลังความดีของท่านในการที่จะเปลี่ยนแปลง หรือว่าแก้ไขบุคคลที่กระทำไม่ดีให้กลับมาทำดี คนอื่นจะต้านกำลังของท่านไม่ได้ แต่ว่าจริงๆ แล้วท่านก็ยอมรับกฎของกรรม ดังนั้นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันก็จะแยกกลายเป็นว่าท่านไม่คิดจะทำ แต่ว่าอยากจะทำต้องขนาดนั้นนะ

ถาม : ไม่ทราบว่าตัวเองเป็นคนทำด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ ?

ตอบ : ทำแหยงๆ ละจะ กรรมมันเป็นคำรวม แปลว่า การกระทำ

ถาม : มีชีเหล้ามาอยู่แถวๆ บ้าน แล้วเขาก็จะมาปาขวดหน้าบ้านในบ้านเป็นระยะๆ เจ้าคะ

ตอบ : เราก็มึนหน้าทีเก็บเป็นระยะๆ

ถาม : เราก็ก๊เก็บเป็นระยะๆ เหมือนกัน เก็บไปก็บอกเขาบ้าง ...ขอให้เขามีอันเป็นไปนะเจ้าคะ

ตอบ : อ้าว !

ถาม : แล้วเขาก็เลยเต็ดไปแล้วเจ้าคะ

ตอบ : ก็เสรีจลิตะ

ถาม : ทำยังงี้ดีเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นไม่ต้องไปทำละจะ ตายไปเรียบร้อยแล้ว คือว่า บุคคลที่ทรงความดีถึงระดับหนึ่ง ตัวอธิษฐานบารมีมันจะเห็นผลไว เพราะฉะนั้นพอไปถึงระดับนั้นแล้วพูดอะไรก็จะเป็นอย่างนั้น ดังนั้นต้องระมัดระวังตัวเองให้ดีจ้ะ เราเองนะไม่ได้ทำอะไรเขาหรอก แต่ว่าผลกรรมที่เขาทำมันจะสนองเขาเร็วมาก เพราะฉะนั้นต่อไปต้องรักษาใจให้ดีจ้ะ อย่าไปคิดแข่งใครอีก เดี่ยวเขาจะแย่งกันหมด (หัวเราะ) ตัวอย่าง ก็คุณแสงชัย เขาไปเจอที่เต็ดหมอมือมา เขาไปแข่งหมอมือจะตายแหยงไปเลย แบบเดียวกัน ...ถ้าคนเราทำความดีจนทรงตัวในระดับหนึ่ง แล้วต้องระวังตัวเอง โดยเฉพาะหลวงพ่อดีท่าซุงท่านบอกว่าพูดเมื่อไหร่ มันจะเป็นอย่างนั้น...สงสารเขา...

ถาม : ไม่ตั้งใจก็เป็น ?

ตอบ : จะ รู้ว่าไม่ตั้งใจ

ถาม : เรื่องอธิษฐานเจ้าคะ เรามีคู่ในบัจจุบันชาตินี้เจ้าคะ แล้วเราเคยอธิษฐานว่าเราจะไม่เป็นคู่กับอีกคนหนึ่ง แล้วเราจะหยุดอธิษฐานนั้น ...คือมันต่อเนื่องมาหลายภพหลายชาติแล้ว

ตอบ : คำอธิษฐานเปลี่ยนได้จ้ะ อธิษฐานแปลว่าความตั้งใจ ถ้าเราเปลี่ยนความตั้งใจเสียมันก็เป็นอันว่าจบกัน

ถาม : ทีนี้ถ้าเราเปลี่ยนว่าเรายกเลิกว่าคำอธิษฐานที่จะไม่เป็นคู่กับอีกคนหนึ่ง เราจะมึปัญหา กับคนปัจจุบัน

ตอบ : อ้อ...ของเราเองมันเกิดมาก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะเจอแต่คนเดิมตลอดไปหรอกจ้ะ เพราะว่าเราเกิดมาหลายชาติ แต่ละชาติถ้าทำความดีความชั่วไม่ได้เสมอกัน มันก็ต้องมีว่าเราเกิดบ้างเขาเกิดบ้างสลับกันไป ช่วงที่ไม่ได้เกิดพร้อมกันก็ไปเจอคนอื่น ถ้าเกิดพร้อมกันแต่ว่าเจอคนที่เกิดมากกว่าเราก็จะไปกับคนที่เกิดด้วยกันมากกว่า บางชาติคนที่เราเกิดร่วมกันไม่ได้ โผล่มาสักคนหนึ่งเลยก็จะไปเจอที่เกือกลูกกันในปัจจุบันชาตินั้นขึ้นมาอีก ดังนั้นมันก็จะมึมากขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้น เราจะสังเกตุอารมณ์ใจตัวเราเองว่า บางทีเราเองแต่งงานกับคนนี้แท้ๆ แต่พอไปเจอกับอีกคนหนึ่ง ทำไม่รู้สึกรักรู้สึกชอบเขาเหมือนกัน นั่นก็อาจจะเคยติดตามกันมาแต่ว่าเราต้องอยู่ในขอบเขตของศีลของธรรม เพราะฉะนั้นสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในเขตของศีลของธรรม มันจะอธิษฐานอย่างไรมันจะยกเลิกอย่างไรไม่เป็นไร อย่างน้อยอย่าให้ศีล ๕ มันขาด คำอธิษฐานมีผลแต่เพียงว่าถ้าหากว่าเรายกเลิกแล้ว อธิษฐานใหม่ มันก็จะเป็นไปตามของ

ใหม่

ถาม : ยกเลิกได้ใช่ไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ได้ค่ะ แค่เปลี่ยนความตั้งใจเท่านั้นเอง อันนี้เหมือนยังกับนอกตำราเลย จริงๆ ไม่ใช่
นอกตำราละ คำอธิบายเปลี่ยนกันได้ ความตั้งใจของเราให้มันตั้งมั่นจริงๆ เท่านั้น

ถาม : คำอธิบายนี้ข้ามชาติได้ ?

ตอบ : จะ มันให้ผลข้ามชาติเยอะเลย

ถาม : แล้วอย่างที่บอกว่าชาตินี้เขาเคยเป็นบิดามารดาและลูกอย่างนี้ พอชาติถัดไปเขาก็
เปลี่ยนความสัมพันธ์ แล้วเวลาเราจะ...ยังไง ?

ตอบ : กรรมมันเนื่องกันไปเนื่องกันมา แต่ละคนมันสามารถเปลี่ยนสัมพันธ์เปลี่ยนตำแหน่ง
เปลี่ยนอะไรไปได้อย่างตลอด ชาตินี้คนเขาเป็นพ่อเป็นแม่เรา ชาติต่อไปอาจจะเกิดมาเป็นลูกเรา
หรือคนใช้เราก็ได้ ชาตินี้เป็นสามีเราชาติต่อไปอาจจะเป็นพ่อเราก็ได้

ถาม : ถ้าสมมุติว่า คนที่เขาเคยเกิดเป็นพ่อเราแล้ว มาเกิดเป็นลูกเรานี่เราจะทำยังไงเขาคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องทำอะไรจะ ทำหน้าที่ของเราตอนนั้นให้ดีที่สุดเท่านั้น อย่างเช่นว่าเราเป็นแม่
เราก็ทำหน้าที่ของแม่ให้ดีที่สุด นับในปัจจุบันอย่าไปคิดเอาอดีต ถ้าหากว่าคิดเอาอดีตนี้ยุ่ง
มากเลย

ถาม : .....(ไม่ชัด)...

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วนักปฏิบัติจะต้องเอาปัจจุบันเป็นใหญ่ ไม่ใช่ส่วนใหญ่ต้องใช้คำว่าทั้งหมด
นักปฏิบัติทั้งหมดต้องเอาปัจจุบันเป็นใหญ่ อดีตรู้ไว้เป็นบทเรียนเท่านั้น รู้ว่าอะไรเป็นอะไร
แล้วก็วาง เพราะว่าทุกชาติมันก็ทุกข์เหมือนกันนะ ปัจจุบันทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด อนาคต
จะเป็นอย่างไรไม่ต้องนึกถึง แค่นั้นก็พอ เขาเป็นพ่อแม่ก็ให้เป็นพ่อแม่ไป

ถาม : ที่พูดเมื่อกี้ที่ว่าเราทำปัจจุบันของเราให้ดีที่สุด ที่นี้เรามีความรู้สึกว่าเราทำแล้วเราไม่ดีที่สุด

ตอบ : คำว่าดีที่สุดมันไม่ได้หมายความว่าดีเท่าคุณทักษิณ ชินวัตร แต่มันหมายความว่า
ดีเต็มกำลังที่เราทำได้

ถาม : แม้กระทั่งคนอื่นมองว่าเราทำน้อย ?

ตอบ : จะ นั่นแหละ คือมันเต็มที่กำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังคน กำลังทรัพย์ ของเรา
แล้ว ทำได้ดีที่สุดแค่ไหนนั่นก็คือแค่นั้นของเรา แต่ว่าคนที่กำลังกาย กำลังสติปัญญา กำลังคน
กำลังทรัพย์ เขาเหนือกว่าเราเขาจะทำได้ดีกว่าเรา เพราะฉะนั้นได้ดีที่สุดมันไม่มีมาตรฐาน
ชะด้วยว่าต้อง ๑๐๐ % เบ๊าะ ไม่มี มันเต็มกำลังของเรา ของเราเต็มที่แค่นั้นก็แค่นั้น

ถาม : เศรษฐกิจของชาติเราจะดีขึ้นไหม ?

ตอบ : เริ่มดีแล้วจ๊ะ ปีหน้าถ้าไม่ไปสะดุดตีนแขกร่วงชะก่อน (หัวเราะ) ขออภัยที่ใช้คำพูดตรง
ไปหน่อย

ถาม : จะเกิดสงครามโลกหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ถึงกับสงครามโลกหรอกแต่ใหญ่หน่อย สงครามมันต้องแบ่งครึ่งกันเหลือแค่ ๒ ฝ่าย

เท่านั้น แต่อันนี้มันประเภทว่าต่างคนต่างมีผู้ช่วย อาจจะมีฝ่ายหนึ่งรวมตัวกันตีอีกฝ่ายหนึ่ง แต่ มันกระจายออกกว้าง แต่มันไม่ถึงขนาดไปทั่วโลก เราเองก็อาจจะทำมาหากินซึ่งลี้ซ้อไปเลย... ปัญหาที่พอจะออกไปไกลมากเดี๋ยวมันจะร้อน เอาปัญหาเย็นๆ ดีกว่า

ถาม : พอดีตัวเองนี่ฝึกกรรมกายด้วย แล้วกำหนดดวงแก้ว แล้วฝึกจักรกระ มันจะตีกันไหม เจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ตีกันหรอกจะ ยิ่งง่ายใหญ่เลย ก็จักรกระก็เท่านั้นดวงแก้ว

ถาม : เราจะกำหนดยังไงให้เชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างจักรกระกับดวงแก้วให้เชื่อมเป็นหนึ่ง ?

ตอบ : จุดไหนที่เป็นจักรกระที่เรากำหนดก็เอาดวงแก้วไว้ตรงจุดนั้นนั่นแหละแล้วก็สามารถ กำหนดได้ โดยเฉพาะตอนที่เราจะให้พลังหมุนเวียนไปทางด้านไหนก็แค่กำหนดจิตแค่นั้นเอง มันก็ลักษณะของมโนมยิทธิดีจี่ นี่เองเอาจิตไปไว้ตรงจุดไหน ทุกอย่างที่พระพุทธรูปเจ้าสอนไว้ไม่ ขัดกันหรอกจะ ถ้าทำถึงแล้วมันสามารถประยุกต์เข้ามาได้ ดีไม่ดีเอาหัวไปต่อที่เท้าอะไรอย่างนี้ ... ฟังรู้เรื่องมั๊ย ? ฝึกกรรมกายด้วยแล้วขณะเดียวกันก็ฝึกพวกพลังต่างๆ ที่เขาเรียกกันว่า จักกระด้วย พวกโยคีเขาชอบใช้กัน อันนั้นจริงๆ แล้วมันสำหรับช่วยเหลือคนอื่นแล้วก็ช่วยเหลือ ตัวเอง มันจะทำให้เข้าถึงมรรคผลช้าเพราะมันจะไปสนุกกับมันอยู่ พระพุทธรูปเจ้าท่านก็ไม่ได้สอน แต่ถ้าเราเห็นว่ามันเป็นประโยชน์สามารถช่วยคนได้ เพราะว่าตัวเราเองยังอยากเกิดอีกมันจำเป็น ต้องช่วยคนอื่นเยอะ เขาฝึกมันก็เป็นประโยชน์แก่คนหมู่มาก ของเราเองถ้าหากว่าต้องการจะ ไม่เกิดก็ตั้งหน้าตั้งตาเกาะนิพพานเอาไว้ บางอย่างถ้าฟังไม่รู้เรื่องอนุญาตให้ยกมือประท้วงได้จะ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างเดวิด คอปเปอร์ฟิลด์ ที่ตัดตัวเองเขาเดินไปก่อนแล้วตัวตาม... สูดยอด !

ตอบ : นั่นมันตัดอื่อกก็ทอนมันก็เดินได้ ของเขานั้นมันไม่ใช่เล่นกลนะ อันนั้นของจริง แต่ว่า คนทั่วๆ ไปคิดว่าเป็นการเล่นกล เล่นกลมันต้องอาศัยแสง สี เหลี่ยม มุม อะไรต่างๆ แล้วก็ระยะเวลาเพื่อที่จะยังตาให้คนเห็นตามที่เขาต้องการ แต่อันนั้นของเขาจะให้เห็นอย่างไรเมื่อไหร่ก็ได้

ถาม : เขาทำได้อย่างไรคะ ?

ตอบ : นั่นนะอภิญญา เขาบอกว่าเขาฝึกกับพระมา เพราะฉะนั้นฝรั่งที่ได้อภิญญาชัดที่สุดก็ ต้องคอปเปอร์ฟิลด์นั่นแหละ

ถาม : เราจะทำได้หรือนั้นใหม่คะ ?

ตอบ : ได้จะ ถ้าทำกสิณ ๑๐ ได้เก่งกว่าเขาอีก

ถาม : เขาได้กสิณไหนครบถึงได้เก่งขนาดนี้ ?

ตอบ : อันนั้นต้องถามเขาเองจะ

ถาม : ความจริงถ้าได้ก็เปิดแสดง (หัวเราะ)

ตอบ : เล่นได้เลย คนเขาก็จะคิดว่าเป็นเล่นกลเหมือนกันใช่มั๊ย ? อย่างเช่นว่าใช้นี้ลกสิณ อย่างนี้ พอถึงเวลาที่เขาผ่ากลมจัมโบ้เจ็ทเอาไว้สักลำหนึ่ง อธิษฐานนี่ลกสิณว่าให้มันมีตมอมไม่เห็น แล้วก็ดึงผ้าออก มันก็หายไปแล้ว

ถาม : จะช่วยกันถามก็ได้ค่ะ อยากรู้ปัญหาของคนอื่นบ้าง

ตอบ : บางทีการที่หลายๆ คนถาม กระแสมันไม่ต่อเนื่องกัน อาตมาเองไม่เป็นไร แต่ว่าคนฟังบางทีอารมณ์ใจมันจะสะดุดมันไม่ต่อเนื่องกันจะ เขาเองจะเหมือนยังกับว่าวิ่งไปตามถนนที่เป็นหลุมเป็นร่องไปเรื่อย มันจะไม่ลื่น อาตมาเองไม่เป็นไรหรอกขึ้นได้ลงได้จะ โหนรถเมล์บ่อย แต่คนอื่นเขาบางที่เขาขึ้นไปแล้วเขาลงไม่เป็น พอลงไม่เป็นต้องลงปัญหาที่มันต่ำจะรู้สึกหนักและเหนื่อย บางคนของเราฟังปัญหาของคนอื่นแล้วรู้สึกว้าเหว้อยใจ ให้รู้ไว้เลยนะ ไอ้นั้นของเราขึ้นสูงกว่าของเขาตั้งต่ำลงไปเราจะเหนื่อย อาตมาโหนรถเมล์บ่อยก็เลยไม่ค่อยเหนื่อย

ถาม : ถ้าเกิดสมมุติว่า เวลาเราเดินเข้ามานี่เราเห็นว่า เออ...คนนี้จะถูกแทง แล้วเราบอกเขา บอกว่าคุณจะถูกแทงนะให้ไปทำ...?

ตอบ : บอกตรงไม่ได้จะ

ถาม : พอออกไปแล้วเขาก็โดนแทงอยู่ดี

ตอบ : มันก็โดนอยู่ดีเพราะเขาไม่เชื่อ แต่ขณะเดียวกันเราเองก็จะมีโทษด้วยเพราะบอกตรงเกินไป ใช้ในลักษณะที่ว่าหลอกถามเขาก็ได้ จับมือเขารับขึ้นมา เอ๊ะ ! ลายมือคุณบอกว่าจะมีเคราะห์ให้ระวังหน่อยนะ อาจถึงเลือดตกยางออก ถ้ายังงี้ก็ไปถวายสังฆทานหรือปล่อยชีวิตสัตว์ชะง่อน ...อะไรอย่างนี้ ตัวอย่างนี้คนเขาจะเชื่อมากกว่าเพราะมันเป็นวิทยาศาสตร์หน่อย ไอ้ที่เราอยู่ ไปถึงบอกคุณจะถูกแทงนะเดี่ยวเขาก็ว่าเราไม่สบาย มันต้องมีศิลปะจะ “สปีบัน จะ เอดัมมิงคะละมุตตมัง” ใจ ... ในมงคล ๓๘ ประการ พระพุทธเจ้าบอกว่าการมีศิลปะเป็นมงคลอย่างยิ่ง

ถาม : ต้องแจจแจศิลปะในที่นี้เจ้าคะ

ตอบ : (หัวเราะ) อันนี้สอนกันยากจะ มันเป็นเรื่องการณด้วย ถ้าหากว่าเราได้ทิพจักขุญาณ เราต้องกำหนดรู้ไปด้วยว่า ถ้าเราบอกเขาไปความพอกที่เราระงับได้แค่ไหน

ถาม : มีแค่ไหน ?

ตอบ : เราต้องกำหนดใจรู้ด้วยแล้วเราเองจะรู้ว่ามันจะบอกได้แค่ไหน ตอนนี้อาจจะไม่คล่องตัว ปฏิสัมพันธ์ญาณเกิดขึ้นเมื่อไหร่ทันทีเลยว่าพูดได้แค่ไหน มันจะรู้เลยว่าหนักเบาเป็นยังไง พูดได้แค่ไหน ทำได้แค่ไหน ไล่ไปซะไกลเลย...

ถาม : เจอคนอยู่คนหนึ่งนะคะ ทำไมเขานั่งสมาธิอยู่ในโบสถ์แล้ว แต่ตัวเขาไปเดินอยู่รอบนอก

ตอบ : เรื่องนั้นมันอยู่ที่ว่าสภาพจิตภายในของเขาคืออย่างไรนะ ภายในของเรามันไม่เหมือนกับภายนอก ภายในนี่มันจะไปตามบุญบาปที่ตัวเองทำอยู่ เขาเองเขาอยู่ข้างในแต่จิตเขา ฟุ้งซ่านอยู่ข้างนอกก็ได้ ในเมื่อจิตเขาฟุ้งซ่านอยู่ข้างนอกจิตของเขามีบุญมีบาปเท่าไร ก็แสดงออกตามสภาพอย่างนั้น ถ้าหากว่าตายตอนนั้นนี่เป็นอย่างแน่แท้เลย ถ้าหากว่ากายภายในเป็นเปรตก็เป็นเปรตไปเลย ถ้าภายในเป็นสัตว์นรกก็เป็นสัตว์นรกแน่จะ

ถาม : เป็นตั้งแต่ยังไม่ตายนี่นะเจ้าคะ ?

ตอบ : จะ เขาเรียกว่า มนุสสเปโต แปลว่า มนุษย์เปรต ไม่ใช่ติดสเปโตนะ อมสองดอกจิกกับ

ควีนโพดำไปเยอะ (หัวเราะ) เจ้านี่ชอบนอกคอกอยู่เรื่อย พระไล่ตอนมันไม่ค่อยทันหรือ

ถาม : ตอนนั้นเคยขับรถเข้าไปหลงกันอยู่ในป่าช้าตั้งนาน ที่นี้ก็เห็นผีเปรตเดินกันอยู่ในป่าช้า แล้วเราสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้เขา เขาจะเปลี่ยนสภาพจากเปรต...เปลี่ยนได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จ้ะ ถ้าเขาตั้งใจโมทนาแต่อย่าลืมนะว่าเปรตมีตั้ง ๑๒ จำพวก มีแต่ปรตตูปชีวิตีเปรต ที่มีกรรมอันเบาบางลงแล้วเท่านั้นถึงจะสามารถโมทนาได้ ที่เหลือก็ยังคงแยกต่อไปจนกว่าจะพ้นจากจุดนั้นขึ้นมา

ถาม : ถ้าคิดว่าเราอุทิศส่วนกุศลไปเรื่อยๆ คนที่เขารับอุทิศส่วนกุศลมาเขาก็ต้องไปเป็นเทวดา แล้วเขาจะกลับมาเป็นกำลังให้เราเรื่อยๆ นี ่อย่างนี้คิดผิดไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ผิด คิดถูก แต่ว่ามันไม่ใช่ตัวบุญที่เป็นอัมปมัญญา จริงๆ เพราะมันยังหวังผล
ตอบแทนอยู่ลึกๆ ตัวอัมปมัญญาของเขาเสมอหน้ากันหมด ไม่ว่าจะได้ จะชั่ว จะรวย จะจน จะสวยงาม จะอัปลักษณ์ จะเป็นคน เป็นสัตว์ เป็นภพใด เหล่าใด ภูมิใด ก็ตาม ตั้งใจสังเคราะห์เขาเสมอกันหมด

ถาม : แต่พออยู่ๆ แล้วใจมันจะตัวคิดถึงช่วงหน้าอยู่เสมอ เหมือนพอทำบุญที่นั่นที่นั่น ได้แล้ว

ตอบ : เปรตมันให้ทัน อุเบกขา

ถาม : เคยเจอมนุษย์ต่างดาวไหมคะ ?

ตอบ : ถามว่าเคยเจอมนุษย์ต่างดาวมั๊ย...? บอกได้ว่าไม่เพียงแต่อาดมาที่เคยเจอเท่านั้น โยมทุกคนก็ต้องเคยเจอมาแล้ว เพียงแต่บางทีไม่รู้ว่าเป็นมนุษย์ต่างดาว พระพุทธเจ้าของเรา ก็มีเชื้อสายมนุษย์ต่างดาว

ถาม : อันนี้ต้องอธิบายยาวแล้วละ

ตอบ : คือว่าในช่วงที่โลกมีพระเจ้าจักรพรรดิอยู่ โดยธรรมนิยมแล้ว ต้องปราบในทวีปทั้ง ๔ ทวีปทั้ง ๔ ก็คือบรรดาดาวต่างๆ นี ่เอง อย่างอตุระกฐทวีป ก็คือ ดาวพลูโต เป็นต้น เมื่อปราบในทวีปทั้ง ๔ ได้แล้ว ก็จะนำเอาประชากรของทวีปนั้นๆ มา เพื่อเป็นการแสดงออกถึงพระราชอำนาจ ท่านก็จะกวาดต้อนคนจำนวนหนึ่งมาไว้ในโลกมนุษย์นี้ พวกอตุระกฐทวีปนี้เขาก็จะอยู่ที่กัมมาสะธัมมะนิคมหรือแคว้นกฐเคยไฉนไฉน ? ต้นกำเนิดของมหาสติปัฏฐานสูตรเลย พวกอมรโคยานทวีปจะอยู่ที่เมืองอมรปุระ อัยากรู้ว่าอมรปุระอยู่ที่ไหน ต้องถามท่านนาวิน-ครุพาน้อย เขารู้ พวกปุพพะวิเทหทวีปจะอยู่ที่เมืองเทวะเทหะ เทวะเทหะนี้เป็นเมืองแม่พระพุทธเจ้าไซ้มั๊ย ? วิธีสังเกตง่าย ๆ ผู้ที่เป็นเชื้อสายของอตุระกฐทวีปจะมีหน้ากลมเหมือนพระจันทร์วันเพ็ญ ผู้ที่เป็นเชื้อสายของอมรโคยานทวีปลักษณะใบหน้าเหมือนพระจันทร์เสี้ยว คางค่อนข้างแหลม เออ... ลักษณะใบหน้าของแม่มดนะ พวกที่เป็นเชื้อสายของปุพพะวิเทหทวีปใบหน้าจะออกไปทางสี่เหลี่ยม มนุษย์ต่างดาวเดินอยู่รอบตัวเลยจ้ะ ไม่ได้รู้เรื่องเลย เฮ้อ ! จบนิทานโกหกแต่เพียงแค่นี้ก่อน

ถาม : แล้วมนุษย์ต่างดาวนี้ไม่ใช่แบบหัวโตๆ ตัวเล็ก ๆ แบบที่ในโทรทัศน์ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคุณใส่หมวกกันน็อคไปให้เขาเห็น เขาจะว่าคุณหัวกลมเหม่งแล้วก็มีลูกตา

กลมๆ ใหญ่ๆ อันเดียว...เครื่องแต่งกายของเขาจะ เราเองเห็นบางที่มันก็ไม่ตรงเหมือนกัน ลักษณะหน้าตารูปร่างของเขาคล้ายของเรา ส่วนใหญ่จะสวยกว่าทั้งนั้น ชุดที่ออกอากาศของเขานี้แหละที่เราเห็นนั่นนะ

ถาม : แล้วชาวโลกแท้หน้าตาเป็นยังไงครับ ?

ตอบ : ชาวโลกแท้มีเขาจะ (หัวเราะ) จำได้ไหม ...โฆษณา “ปุ๋ยไข่มุก” ชาวโลกแท้ต้องมีเขาจะ

ถาม : ทำไมถึงมีเชื้อสายที่สวยงามกว่าครับ ?

ตอบ : ก็อย่างสมัยพุทธกาล โชติกะเศรษฐีก็ได้ภรรยาจากอูตตระกูฑูทวีปเพราะกำลังบุญทำนุสูงหาคนที่เหมาะด้วยไม่ได้ เทวดาก็ต้องลำบากไปนำผู้หญิงจากอูตตระกูฑูทวีปมามอบให้ พระเจ้าจักรพรรดิจะมีพระราชินีหรือพระมเหสีส่วนใหญจะเป็นชาวอูตตระกูฑูทวีป ชาวอูตตระกูฑูทวีปนี้บุญเขาสูงมาก ลักษณะความเป็นทิพย์ของเขาทั้งหลาย เทวดาทั้งเมือง ทั้งประเทศ ทั้งโลกของเขามีแต่แก้วมณี อาศัยแก้วมณีเป็นเครื่องอยู่ก็ได้แล้ว แต่ว่าเขามีอาหารเหมือนกัน อาหารจะเป็นข้าว ไม่มีเป็เปลือกเก็บมาใส่หม้อใส่ไหแล้วตั้งไว้บนแก้วมณีก็จะสุกเอง...ง่ายกว่าไมโครเวฟสมัยนี้อีก เพราะยังงี้ ก็ไม่ไหม้อยู่แล้วสุกพอดีทุกที แล้วคราวนี้อยากจะกินกับอะไรก็กินเอา...โผล่ขึ้นมาเอง คนอูตตระกูฑูทวีปมีความเมตตาเป็นปกติ เด็กๆ ทั้งไว้ที่ไหนก็มีคนเลี้ยง ประเภทคลอออกมาจับกองไว้ข้างถนนก็มีคนเลี้ยง ทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชายเลี้ยงเด็กได้เหมือนกันหมด เพราะว่าเอาน้ำชีใส่ปากก็จะมีน้ำนมไหลให้กิน ง่ายดีนะ เออ...เอาสักคนใหม่ ? ชาวอูตตระกูฑูทวีปเมื่อกำลังบุญสูงกำลังปัญญาที่สูงไปด้วย พระพุทธเจ้าท่านเทศน์มหาสติปัญญาสูตรเพื่อโปรดชาวอูตตระกูฑูทวีปโดยเฉพาะชาวแคว้นกัมมาสะธัมมะนิคม ที่แคว้นกูฑูนั้นคือชาวอูตตระกูฑูทวีป ปัญญาสูงถึงขนาดนกแขกเต้าที่ภิกษุณีเลี้ยงไว้โดนเหยี่ยวโฉบไป ภิกษุณีท่านถามว่ารู้สึกอย่างไรในขณะที่เหยี่ยวจับไป นกแขกเต้าตอบว่ารู้สึกว่าร่างกระดูกกำลังเอาร่างกระดูกไปกิน ขนาดนกแขกเต้านี้เขาเจริญอสุภกรรมฐานเป็นปกติ

ถาม : ทำไมไม่สติได้ละครับในเมื่อเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน ?

ตอบ : ก็ของเขามันมั่นคงขนาดนั้น มันไม่ตกใจนี่

ถาม : แล้วทำไมต้องมาเสวยกรรมเป็นสัตว์ ไนเมื่อกำลังใจสูงขนาดนั้น ?

ตอบ : บุญมี...แต่กรรมก็มีด้วย ถ้าหากว่าถามอย่างนี้ต้องตอบว่า ทำไมพญานาคต้องเป็นสัตว์ไม่เจ๊งกว่านกแขกเต้าหลายเท่าเทอ...แบบเดียวกันนะ กรรมของเขามีอยู่ คราวนี้ในพระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรีมีพระอภิธรรมที่พระพุทธเจ้าเทศน์สอนเทวดาโดยเฉพาะกับมีมหาสติปัญญาสูตรที่เทศน์สอนชาวกูฑูโดยเฉพาะไม่ใช่ทั่วๆ ไป ดังนั้นถ้าหากว่าใครไปจับพระอภิธรรมเข้าส่วนใหญ่จะรู้สึกเหมือนเข็นภูเขาหินหรือไม่ก็จับมหาสติปัญญาสูตรจะรู้สึกว่าจะเอื่อยเหลือเกิน เข้าถึงได้ยาก เพราะว่าเป็นการสอนเฉพาะปัญญาเขาสูงเขาฟังแล้วเขาเข้าใจได้ง่ายมาก แต่สำหรับเราฟังแล้วจะรู้สึกว่ายาก ของเราจะจับติดแต่บรรพคือตอนต้นๆ เท่านั้น อย่างอานาปานสติ เป็นต้น อิริยาบถ สัมปชัญญะ เป็นต้น แต่ว่าของเขาทางท้ายๆ ที่เวทนาจิต ธรรมนี้ของเขาจะแยกจากของเรา

ถาม : ถามเรื่องพญานาคนะเจ้าคะ พญานาคนี้ตัวตนจริงที่เขาแสดงให้เราเห็นกับรูปลักษณ์ที่เขาเปลี่ยนไปอันไหนเป็นตัวตนจริง ?

ตอบ : เขาต้องการให้เห็นเป็นแบบใดก็ได้นะ พญานาคมี ๒ ประเภท ประเภทหนึ่ง คือ เทวดาชั้นจาตุมหาราช จะเป็นบริวารของท้าววิรูปักษ์นะ ร่างที่แท้จริงของท่านก็คือเทวดา... สวยงามเป็นปกติ แต่เวลาทำงานจะแสดงออกในลักษณะของงูใหญ่ นั่นก็คือว่าเป็นเครื่องแบบในการทำงานของท่านแบบเดียวกัน ถ้าหากว่าเป็นลูกน้องของท้าวเวสสุวรรณปกติจะสวยสม แต่ถ้าหากออกไปทำงานก็จะแสดงออกในร่างของยักษ์ นั่นเป็นเครื่องแบบที่ท่านแต่งในเวลาทำงาน พญานาคที่เราพูดถึงส่วนใหญ่จะหมายถึงเดรัจฉานกึ่งทิพย์ที่มีความสามารถพิเศษมีเขตอยู่เฉพาะของเขา แต่ถ้าหากเข้าไปในเขตนั้นเขาจะกลับร่างเป็นมนุษย์ที่มีรูปร่างหน้าตาฟ่องใส สวยงาม แต่ว่าถ้าหากว่าออกนอกเขตของเขามา ถ้าตั้งใจให้คนเห็นก็จะแสดงออกในร่างของงูใหญ่ แต่ว่าขณะเดียวกัน เขาจะแสดงให้เห็นเป็นอะไรก็ได้ เป็นพญานาคในความหมายของเราว่าเป็นงู แต่อยู่ อาจจะเป็นข้างมาทั้งตัวก็ได้ อาจจะเป็นคนเดินมาทั้งกลุ่มก็ได้ เดียวก็ได้ แล้วแต่ว่าเขาตั้งใจให้เห็นเป็นอย่างไร อันนั้นเป็นฤทธิ์ที่เกิดจากกรรมวิบากของเขา ทำให้เขาสามารถทำได้ เรียกว่ากรรมวิปากะชาฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากวิบากกรรม

ถาม : แล้วทำไมถึงเรียกว่าเป็นสัตว์เดรัจฉานล่ะครับ ?

ตอบ : ก็อยู่ในภูมิของเดรัจฉานแต่มีความเป็นทิพย์อยู่ ถ้าหากว่าต้องการจะทำให้เราไม่เห็นก็ได้เห็นก็ได้ เห็นในลักษณะไหนก็ได้

ถาม : แต่ว่ากลับเข้าที่แล้วสภาพก็...?

ตอบ : เขาจะคืนกลับเป็นร่างของคน แต่ว่าในลักษณะนั้นเขาก็พร้อมที่จะเปลี่ยนร่างเมื่อไหร่ก็ได้ นะลองไปดูมัย ? เมืองพญานาคต้องมีมือดีหน่อย ไม่งั้นพอเข้าเขตก็ชกแตกๆ ตายแล้ว เพราะว่าเขามีพิษเป็นปกติ ผ่านไปที่ไหนก็ตามจะทิ้งพิษเอาไว้ สภาพของพิษของเขาร่างกายของเราทนไม่ได้ พิษบางอย่างร้ายแรงมากเราเข้าไปในเขตนี้ถ้าหากว่าเป็นร่างกายมนุษย์ธรรมดาจะกลายเป็นเถ่าถ่านไปเลย เพราะมันร้อนและเผาไหม้ได้ขนาดนั้น

ถาม : แล้วฟังพอนล่ะครับ ?

ตอบ : ฟังพอนที่สู้กับพญานาคยังไม่เคยเจอ

ถาม : มังกรก็พวกเดียวกัน ?

ตอบ : พวกเดียวกัน มังกรกับพญานาคมันก็พวกเดียวกัน แต่ว่าคนที่เห็นมันคนละเชื้อชาติกัน ในเมื่อคนละเชื้อชาติกันสิ่งที่ยึดถือมาเดิมๆ ลักษณะต้องเป็นอย่างไรๆ ของเขาเอง พอถึงเวลาวาดให้คนอื่นเห็นมันก็ออกไปคนละทิศคนละทางกัน แต่วามันก็สไตล์เดียวกัน ก็คืองูใหญ่ที่มีฤทธิ์เหมือนกัน

ถาม : เสวยอายุเท่าไรครับ ?

ตอบ : อายุขัยเป็นยังไงแล้วแต่เขา ทำกรรมเอาไว้เยอะก็อยู่นานหน่อย ทำบุญเอาไว้เยอะก็อยู่สั้นหน่อย

ถาม : ทำไมต้องนอนเยาะขนาดนั้นด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : มีตัวเดียวที่ชอบนอน ส่วนใหญ่แล้วง่วงเวลาจำศีลก็จะมีลักษณะนั้นแหละ คืออาจจะจมอยู่กับห้วง...ใช้คำว่ามานึกก็ได้นะ...ของเขาอยู่อย่างนั้น คราวนี้พญากาพนาคราชนี่ แหม...แสดงว่ามานึกมาก ได้ยินเสียงกรีกกริ้งลืมตา อ้าว...อีกองค์แล้วหรือเพ็งแป็บเดียวเอง

ถาม : ระหว่างที่หลับไปก็ไม่รู้สึกตัวอะไรเลยหรือครับ ?

ตอบ : เขาเองกำลังใจมั่นดำเนินอยู่ในมานของเขายู่ หรือไม่ก็อาจจะหลับยาวก็ได้ มันแล้วแต่ว่าเขาจะรู้ไหม ถ้ากำลังสมาธิกำลังมานของเขาสูงก็รู้ตัวอยู่ ถ้ากำลังต่ำหยาบไปหน่อยก็อาจจะไม่รู้ตัวก็ได้

ถาม : .....(ไม่ชัด)...

ตอบ : พญากาพนาคราชนี่พระพุทธเจ้า ๔ องค์ผ่านไปแล้วเขารู้ตลอด รู้ว่าตอนภาคลอยไปถึงหน้าถ้ำ อ้าว...มาองค์หนึ่งแล้ว ยังไม่ทันไรเลย หลับยังไม่ทันจะเต็มอ้อมเลย เอ้า ! อีกองค์หนึ่งแล้ว แหม...พอหลับได้ยาวจริงๆ น่าอิจฉา

ถาม : แล้วที่ทหารอเมริกาเขาจับได้นั้นไม่ใช่หรือครับ ?

ตอบ : นั่นมันปลา ไม่ใช่พญานาค ปลาทะเลลึกๆ หลากอย่างมีลักษณะรูปร่างยาวๆ เหมือนยังกับงู คราวนี้บางอย่างมันอาจจะจะมีพิษของมันอยู่ คนที่โดนไปตอนนั้นอาจจะยังไม่เป็นไร แต่พพิษมันแทรกซึมเข้าไปถึงระดับหนึ่งมันก็จะตายได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น ถ้าหากบอกว่าขณะนั้นเขาไปด้วยอำนาจของพญานาคมันก็ใช้หลักในความคิดของเขา

ถาม : เคยไปสวรรค์ของพวกที่เป็น...(ไม่ชัด)...เคยเห็นเขาเป็นแบบเว้งไม่แบ่งเป็นชั้นเหมือนเรา แล้วก็มืองค์พระเจ้านี้อยู่กันประมาณ แล้วก็มิสวาททั้งใกล้และไกล ก็เลยสงสัยนะเจ้าคะว่าทำไมของเขาไม่แบ่งเป็นชั้นเหมือนทางพุทธนะเจ้าคะ ?

ตอบ : เราขาดเฉลียวไปนิดหนึ่ง ฉลาดพอที่จะได้เจอ ขาดเฉลียวไปนิดหนึ่งก็คือแค่ตั้งใจอธิษฐานว่า เราขอเห็นตามสภาพความเป็นจริง ก็ได้เห็นแล้วจะ นรก สวรรค์ ไม่ว่าชาติไหน ภาษาไหนก็ตามที่เดียวกันทั้งหมด แต่ที่เห็นแตกต่างกันไปนั้นเป็นไปตามความยึดถือของเขา อย่างเช่นว่าเป็นเทวดาฝรั่ง ถ้าไม่มาในลักษณะมีผ้าขาวรุ่มร่ามๆ มีปีกชะหน่อย มีวงบนหัว คนฝรั่งจะไม่รู้ว่าเขาเป็นเทวดา ในเมื่อความเชื่อถือที่เขาสืบๆ มาอย่างนั้นเขาก็จำเป็นต้องแสดงออกให้เห็นอย่างนั้น แต่ว่าถ้าเราถามเขาให้บอกสภาพความเป็นจริงเป็นยังไงเขาจะแสดงให้เห็นเต็มอัตราเต็มบุญที่เขาทำได้ คราวหน้าบอกเขาบอกขอดูตามความเป็นจริงนะ แล้วจะเห็นไม่อย่างนั้นเดียวเขาก็ทำให้เห็นอย่างนั้นอีก

ถาม : ก็เลยสงสัยต่อไปทางฮินดูด้วย

ตอบ : แบบเดียวกันหมดเลยจ๊ะ

ถาม : เจ้าคะ แต่เจออิสลาม

ตอบ : อิสลามจริงๆ แล้วที่ขึ้นสวรรค์เหมือนยังกับเทชาวสารมากระสอบหนึ่งแล้วหาข้าวเปลือกให้เจอ เพราะว่าคำสอนของเขาผิดตั้งแต่ต้น ประเภทว่าฆ่าเพื่อปลดปล่อยเขาไปสวรรค์

พอคนอื่นจะปลดปล่อยตัวเองذنหึ่ชนะนี้ ศาสนาของเขาค้ำกับสภาพของธรรมชาติที่ทุกคนเป็นอยู่แล้ว ดังนั้นเป็นคำสอนที่ผิด ในเมื่อเป็นคำสอนที่ผิดโอกาสที่จะรอดขึ้นไปข้างบนก็น้อยมาก ยกเว้นว่ามีหลายรายที่ถึงแก่ชีวิตในลักษณะอุปฆาตกรรมแล้วยังอยู่ในเขตของบุญของกุศล อย่างเช่นว่า อยู่ในเขตของประเทศไทย อย่างนี้เป็นต้น ก็รู้ว่าที่ไหนมีบุญก็ไปขอโมนากับเขา อย่างนั้นโอกาสขึ้นข้างบนก็มี อาตมาคั้นมาก่อนจะ ไปตระเวนหาเลยละ จนกระทั่งสรุปได้ว่าคนอิสลามที่ขึ้นข้างบนนั้นเหมือนกับเท้าวสารมากระสอบหนึ่งแล้วหาข้าวเปลือกให้เจอ ยังดีลูกศิษย์หลวงพ่อดีทำซุงยังเก่งอยู่ ยังหาเจอหลายคน มีเหมือนกันแต่น้อยหน่อย เพราะฉะนั้นมันก็ไม่สามารถที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าฉันอยู่นี่จ้า... เพราะส่วนใหญ่อาศัยบุญคนอื่นเขาไป เมื่ออาศัยบุญคนอื่นเขาไปศักดิ์านุกาพก็น้อย เขาจะแสดงเขตเฉพาะของเขาให้เห็นก็ไม่สามารถจะทำได้เต็มที่ แล้วก็อย่าไปบอกเขาอะเดี่ยวเขาตีตาย ความพอดีมันต้องมีนะ เอาไว้ให้แม่นๆ ไม่ใช่ได้แล้วเปล็ดเพลินเจริญใจรู้อะไรพูดหมด เดี่ยวจะเผาตายในเวลาอันรวดเร็ว

ถาม : แล้วอย่างนี้คนที่เขาไม่ได้ขึ้นไปข้างบนนี้เขาเปรียบเหมือนข้าวสารทั้งหลายเหล่านั้นนี้ไปอยู่ที่ไหนละคะ อยู่ในแดนมนุษย์หรือว่าอยู่ต่ำกว่าเรา ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็อยู่ในนรก ใช้กรรมของตนเองเอาสวรรค์ทั้งหมด พรหมทั้งหมด บวกกับโลกมนุษย์และเดรัจฉานเข้าด้วยกัน ยังไม่ได้เท่ากับในนรกเลย ข้างล่างมันรอกติอีกมากนั้

ถาม : ตอนนั้นเจออยู่คนหนึ่งเจ้าคะ เขาหนีมาจากนรกนะคะ คือเขาไม่ทำบุญทำกุศลแล้วเขายังมาพูดจาตู่ฎกรรมในพระสงฆ์อีก แล้วพอเขาเข้ามาเราก็เห็นยมทูตเดินตามมามี ๔ องค์นะ เจ้าคะ ที่นี้พอเราบอกเตือนเขาไปว่าให้เขาเข้าวัดเข้าวาบ้าง รักษาศีลบ้าง เขาก็ว่าใส่กลับมามาเขาไม่สนใจแล้วก็มาพูดอะไรให้เขาฟังก็ไม่รู้ เราก็ไปเตือนเพื่อนเขาช่วยทำบุญให้ด้วย ให้เขาด้วยอย่างนี้เขาจะได้รับไหมคะ ?

ตอบ : เพื่อนทำเพื่อนได้จะ ถ้าเขายินดีเขาได้ด้วย ถ้าไม่ยินดีก็อดเหมือนเดิม ส่วนใหญ่แล้วคนเหล่านี้กำลังใจเขามืดบอดมาก คำว่าบุญเขาจะไม่เข้าใจซะด้วยซ้ำไป อุตุส่าห์หลุดออกมาได้นั้นถือว่าฟลุคมากแล้ว แต่ว่าก็คงจะต้องกลับไปในระยะเวลาอันใกล้

ถาม : ที่นี้พอหลังจากนั้นนี้คะ เตือนเดียว เขาก็ขับรถคว่ำปอดทิ่มทะลุ คือยมทูตท่านมาเอาไปนะคะ พอหลังเข้าห้อง ICU ยังไม่ทันจะเสียชีวิต คือเขาประคองเอาไว้ เจ้าคนที่นอนอยู่นะคะไปหาเพื่อนทุกคนเลย

ตอบ : อันนั้นคือจริงๆ เขาตายแล้ว แต่ว่าร่างกายเหมือนนักบรถที่ยังมีเชื้อเพลิงอยู่ หรือว่ารถที่วิ่งมาแล้วเครื่องดับแต่ว่าแรงเฉื่อยยังมีอยู่ก็ทำงานไป แต่ว่าคนขับนั้นลงจากรถไปแล้ว

ถาม : แสดงว่าเขาเสียชีวิตไปแล้วอย่างนั้นใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าในเรื่องของทางธรรมก็คือตายไปแล้ว เพราะจิตออกจากร่างไปแล้ว แต่ว่าในเรื่องของทางโลกนี้ถ้าหากว่ายังหายใจอยู่ คลื่นสมองยังทำงานอยู่ หัวใจยังเต้นอยู่ ก็ถือว่ายังไม่ตาย แต่ความจริงอันนั้นเป็นแรงเฉื่อยหรือว่าเชื้อเพลิงที่ยังเหลืออยู่ทำหน้าที่ไป

ถาม : พอหลังจากนั้นเผาศพไปก็เรียบร้อย...

ตอบ : เรียบร้อยจะ พวกนี้ไม่ต้องตัดสินมาก กลับไปที่เดิม

ถาม : อ้าว ! แล้วอย่างนี้ไม่ใช่อุปฆาตกรรมหรือครับ อุปฆาตเขาไม่ลอยอยู่...ทำบุญให้ไม่ได้หรือครับ

ตอบ : อันนี้ของเขาหนักุมมา ถึงเวลาออกมาจะอ้างว่าศาลยังไม่ตัดสินไม่ได้

ถาม : อ้อ...แล้วมันหนักันได้ด้วยหรือครับ ?

ตอบ : บางทีก็มีเหมือนกัน

ถาม : มันพลาดได้อย่างไรครับ ?

ตอบ : ต้องลงไปถามเขาเอง (หัวเราะ) อาตมาลงไปกลัวเขาจะเอาไปอยู่เลย แล้วบอกลองห็นดูเถอะ (หัวเราะ) ร้อยก็มีหนึ่งห่าง ถี่ลดตาข้างห่างลดตาเส้น โบราณเขาว่าเอาไว้ มันก็มีเหมือนกันคือบางทีที่เรียกว่าควบคุมตัวไป ไปเอาอีกคน ใอันนี้ยังไปซะแล้ว เป็นยมทูตก็ลำบากเหมือนกันนะ ถึงว่า...ที่ได้เจอหลวงพ่อบุญใหญ่ขอโมทนาบุญไปๆ ดึกกว่าอยู่ตรงนั้นลำบากเต็มที ความจริงยมทูตนั้นนะท่านเป็นเทวดา แต่ว่านายนิรยบาลต่างหากละเป็นยมทูตในความหมายของเรา นายนิรยบาลนี่พิลึกมาก ทำบุญกับบาปมาเท่ากันเป๊ะเลย ไม่สามารถที่จะลงนรกกับความชั่วไป แต่ก็สามารถขึ้นข้างบนได้ ก็เลยต้องทำหน้าที่ที่รามาส่วนตัวเองไม่ต้องเดือดร้อนเพราะไฟ มีหน้าที่อย่างนั้น ไฟก็เลยไม่ทำอันตรายอะไรตนแต่ก็ต้องเห็นดีเห็นงามกับการที่รามาส่วนตัวรอกอยู่ น่าเบื่อหน่ายที่สุด

ถาม : ยังดีกว่าตกรน

ตอบ : ต่อไปทำบุญอะไรทำบาปอะไรก็ให้มันหนักๆ ไปซะข้างหนึ่งมันได้ไปๆ ซะให้หมดเรื่องลงไปก็คือลง ขึ้นก็คือขึ้น ทำพอดีเปะอย่างนั้นลำบาก

ถาม : แล้วไม่มีโอกาสหลุดหรือครับ ?

ตอบ : มีเหมือนกัน ยังไม่ทราบลี้มถามเขาไปว่าอายุงานของยมทูตเขากี่ปี เกษียณ ๖๐ หรือเปล่า ?

ถาม : บางที่ยังไม่ทันพูดเขาก็รู้แล้วว่าจะตอบอะไร

ตอบ : รู้ อาตมาหาเรื่องชกเทวดาเตะไม่สำเร็จสักทีหนึ่ง แคคิดเขารู้แล้ว...เขาชอบแก้งเราเรื่อย นอนภาวนายังมาข้างหลังเดินตึกไหวยวบๆ มาตามจังหวะเดินของเขาเลย เราก็กะๆ ไว้แก้งตึกเดียวจะเอาให้เข็ด กะว่าพอเขาเดินมาถึงรัศมีเท้าเราเหวี่ยงถึงแน่ เราก็พลิกตัวกลับเตะโครมเข้าให้...ไม่เคยได้กินหรือก เขารู้...เขารู้ตั้งแต่แรกแล้ว แหม...ประเภทกระโดดข้ามอย่างนี้มันวอลเลย เสียเวลาเตะลมเปล่า ความจริงไม่ต้องหลบเราเองก็เตะเขาไม่ถูกอยู่แล้ว แต่เขาก็หลบซะหน่อยให้กำลังใจไม่เสียแรงที่เตะ

ถาม : คือว่ากลัวผีนะคะ คือมีความรู้สึกว่า...ยกตัวอย่างเช่น หนูกลัว หนูก็พยายามไม่คิด แต่มันยังชัดๆ จนหนูเริ่มหวั่นไหวเลย จะทำยังไงดีคะ ?

ตอบ : ความจริงคนที่ไม่ชัดเจนนะจำไว้ว่าต้องทำอย่างนั้น คือ อย่าพยายามให้ความสนใจกับภาพที่เราเห็น ถ้าเราให้ความสนใจภาพนั้นจะมัวไปหรือว่าถ้าเรตั้งใจใช้สายตาฟังจะไม่

เห็นเลย เพราะว่าการที่เราไปอยู่ตรงนั้นเราถึงจะเห็นภาพนั้น เวลาเราใช้สายตาฟังเราต้องนึกถึงตาของเรามันเท่ากับเราดึงจิตกลับ ดึงจิตกลับตรงนั้นภาพจะหายไปเลยนะ ถ้าให้ความสนใจมากบางทีภาพก็ไม่ชัดเจน ดังนั้นว่าตัวอย่างของเขานั้นนะ ถ้าหากว่าไม่ให้ความสนใจคือไม่พยายามสนใจ ภาพจะชัดมากแล้วอยู่นานเป็นพิเศษ

ถาม : ใช่ค่ะ หนูกลัวหนูไม่สนใจ หนูจะไม่สนใจแต่มันยังชัดเจน

ตอบ : (หัวเราะ) จ้า...วิธีแก้อีกก็คือว่า พิจารณาให้เห็นว่าไม่ว่าเราว่าเขาในที่สุดก็เสื่อมสลายตายพังเหมือนกัน จำไว้ว่าการกลัวทุกชนิดมีพื้นฐานมาจากการกลัวตายทั้งสิ้น อันนี้เคยตามพิจารณาดูใจตัวเองเป็นปีๆ อยู่ในป่ากลัวเสือกัด เสือกัดแล้วเป็นยังไง ? ตายจะ กลัวจะมารัดงูรัดแล้วเป็นยังไง ? ตายเหมือนกัน กลัวผีจะมาหลอก เตี้ยวมันบีบคอเราแล้วเป็นยังไง ? ตายเหมือนกัน สรุปลงแล้วทั้งหมดไม่ว่าจะอ้อมโลกไปไกลขนาดไหนก็ตามมันจะลงตรงว่าเรากลัวตายเหมือนกันทั้งหมด ต้องพิจารณาให้เห็นว่าความตายเป็นปกติธรรมดาของเราเป็นปกติธรรมดาของสัตว์โลกทุกอย่าง สัตว์โลกเกิดเท่าไร่รตตายหมดเท่านั้น พระพุทธเจ้าท่านยืนยันเอาไว้ ถ้าเราเห็นจริงว่าเราเกิดมาแล้วต้องตายเป็นปกติเป็นธรรมดา ถ้าเราทำความดีไว้ตายเราก็ไปสบาย ความตายก็ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ในเมื่อเราไม่กลัวแล้วต่อไปก็จะเห็นได้ชัดยิ่งกว่าเดิม

ถาม : เวลาหนูกลัวหนูก็จิตใจหวั่นไหวอยู่แล้ว แต่ก็นึกได้ว่าต้องอุทิศส่วนกุศลให้เขานะคะ แต่ว่าจิตมันก็ไม่ได้มุ่งมั่นมากหรอกคะ ก็คือมีความรู้สึกว่าเขาก็ได้รับแต่มันไม่เต็ม ๑๐๐% แล้วเขาก็จะไปนะคะ

ตอบ : คราวหน้าตั้งใจให้มันคงกว่านั้นหน่อย

ถาม : มันกลัวนะคะ

ตอบ : จ๊ะ พยายามพิจารณาบ่อยๆ ภาวนาอย่างเดียวจะเอาตัวไม่รอดต้องพิจารณาบ่อยๆ เพราะทุกอย่างเกิดขึ้นในเมืองต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง สลายไปในที่สุด ไม่มีอะไรให้ยึดถือมันหมายได้ ตัวเขาเองเขาตายไปแล้วก็จริง ถ้าหากว่าเขายังเวียนตายเวียนเกิดอยู่เขาก็ต้องทุกข์อีก ตอนนี่ที่เราเกิดอยู่เราก็ทุกข์เหมือนกันนะ โดยเฉพาะตัวเราเองเป็นมหาเศรษฐีเขามาเพื่อขอส่วนกุศลจากเรา คนที่เป็นเศรษฐีไม่ควรจะกลัวคนที่มาขอทาน ควรจะสงสารและเกื้อกูลเขามากกว่า คราวหน้าเปลี่ยนโลกทัศน์นะใหม่ ฝันสงสารไม่กลัวหรอก

ถาม : ทำไมภาพมันชัดขึ้นทุกทีๆ จนเหมือนว่าอยู่ต่อหน้าอย่างนี้ เวลาเห็นหน้าผีก็จะชะงักเลยเจ้าคะ ไม่อยากจะเห็นเขาเท่าไร่ เขาก็เสนอหน้ามาให้เห็นทำยังไงดีเจ้าคะ ?

ตอบ : ถึงตอนนั้นก็รีบๆ ให้เขาซะให้ชินนะ ตั้งใจไว้แต่แรกเริ่มเลยว่ากุศลบารมีที่เรากะทำในครั้งนี่ โดยเฉพาะกุศลจากการเจริญภาวนาของเราไม่ว่าผู้ใดก็ตามตั้งความปรารถนาอยากได้ผลบุญอันนี้ ขอให้เขาไมทนาได้ตลอดเวลา ไม่ต้องเสียเวลาให้เราไปบอกไปกล่าว เขียมทนาแล้วก็รีบๆ ไปอยู่อย่างไถ่

ถาม : ตอนนั้นขับรถไปขับรถมาก็พาเข้าไปในป่าช้า แล้วก็นั่งกันหน้าสลอนเลยเจ้าคะ

ตอบ : จ๊ะ สวยมั๊ย ?

ถาม : ก็เป็นของเขาสภาพเขาเป็นอย่างนั้น

ตอบ : สภาพเขาเป็นอย่างนั้นเอง สวยที่สุดที่เขาทำได้ดีคือแค่นั้น ในเมื่อสวยที่สุดแล้วแค่นั้น มันก็เลยไม่ใช่ของน่ากลัว หากแต่น่าสงสาร ยิ่งบุญน้อยเท่าไรร่างกายของเขาก็ยิ่งไม่น่าชม ไม่น่ามองมากเท่านั้นเหมือนอย่างกับคนยากจน ยิ่งยากจนเท่าไรก็แต่งตัวปอนๆ กระมอม กระแมมมากเท่านั้น เพราะฉะนั้นแทนที่เราจะกลัวก็ควรจะสงสารเขามากกว่า สงเคราะห์เขาได้ รับสงเคราะห์เลย ถ้าเห็นเขาได้แสดงว่ากำลังบุญของเราพอไม่ต้องทำใหม่ตั้งใจเลยว่า ผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ขออุทิศแก่เธอทั้งหลาย ขอให้เธอทั้งหลายจงโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าใดขอให้เธอได้รับด้วยไม่ต้องเสียเวลาทำใหม่ มัวแต่ทำใหม่เดียวเขาไม่ได้ เพราะว่าบางจังหวัดบุญตัวกรรมมันช่วยส่งเหมือนกันเขาถึงเปิดโอกาสให้เราสามารถเห็นเขาได้อย่างนั้น มัวแต่ไปทำบุญใหม่พอดีถ้าเกิดจังหวัดนั้นมันเลยไปก็อด

ถาม : ที่นั่นมันมีอีกเจ้าค่ะ เวลาชาวบ้านรอบๆ ตัวเขาเกิดเหตุอะไรเราจะเห็นล่วงหน้าเจ้าค่ะ เราจะโทรไปบอกอย่างไร ต้องทำอย่างไร ต้องระวังอย่างไร

ตอบ : คราวหน้าต้องระวังๆ ไว้หน่อย ต้องมีสติคิดหนึ่งว่า นี่เราอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง ในเมื่อกฎของกรรมเป็นตัวบังคับอยู่เราจะไปเปลี่ยนแปลงอย่างไร ถ้าหากว่ากำลังบุญของเขาไม่เพียงพอ กรรมอันนั้นก็สนองเขาจนได้ ดังนั้นก็พยายามหน่อยทำความคล่องตัวในด้านที่จะนึกรู้ได้ทันทีว่าสิ่งที่เรารู้นั้นจะบอกเขาได้อย่างไร จะบอกเขาได้แค่ไหน ข้อมูลนี้ให้คล่องไว้แล้วหลังจากนั้นจะได้ไม่ไปเดินร่นกระวนกระวาย แรกๆ อาตมาก็อาจจะแตกตายเหมือนกัน รู้แล้วบอกไม่ได้นะ มันจะคลั่งเอา แต่ว่าพอนานๆ ไปเดี๋ยวมันก็ชิน แล้วหลังจากนั้นก็ตายด้าน มันไม่มา ล้มทับดินดินพรวดๆ ไม่ช่วยมันหรือ กุเบกขามันเริ่มเยอะขึ้น ความจริงมันออกไปทางเห็นแก่ตัวหน่อยๆ เหมือนกันนะ

ถาม : บางทีปล่อยวางไม่ได้

ตอบ : เมตตาเกินประมาณเราจะทุกข์เองนะ เขาไม่ได้ให้เมตตากรุณาอย่างเดียว แต่มีอุเบกขาด้วย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นเห็นก็คงจะปล่อยวางจนกว่าเขาจะมาขอความช่วยเหลือ

ตอบ : ยิ่งทำอย่างนั้นได้ยิ่งดี ถ้าบุญเขามีเขาจะเข้ามาเองโดยที่เขาเองก็รู้ว่าทำไม่ต้องมา

ถาม : ดูเหมือนกับว่าตัวเองวุ่นวายจังเลย

ตอบ : ไซ้เลยจ๊ะ วิเคราะห์ตัวเองได้แม่นยำ

ถาม : ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยวางต่อไปไม่ต้องยื่นเข้าช่วยเหลือเลยนะเจ้าค่ะ

ตอบ : ทำอย่างนั้นได้จะดี คือถ้าหากว่ากำลังบุญเขามีถึงวาระถึงเวลาเขาจะมาเอง แล้วเราก็บอกเขาถึงวิธีแก้ไขเป็นอย่างดี แต่ถ้าเขาไม่ได้ประเภทวิ่งมาล้มดินพรวดๆ อยู่ตรงหน้าเราก็ยื่นมือไปก่อน ไม่อย่างนั้นแล้วมันจะวุ่นวายไปหมด เนี่ย...ก็คือเขาไม่สามารถใช้อภิปัญญาเต็มที่ ก็เพราะอย่างนี้ เพราะว่าถ้าได้เมื่อไหร่ก็จะไม่ดูฟ้าดูดินเลย ว่าเขาทำกรรมอะไรมาตั้งท่าจะช่วยทำเดี๋ยว

ถาม : พระท่านพูดนะคะ ว่าให้เรานึกว่าตัวเรากายนี้ไม่มี แล้วจิตก็คือไม่มีด้วย เลยสงสัยว่า กายไม่มีนี่มันไม่เท่าไร แต่จิตไม่มีด้วยนี่แล้วมันจะหายไปไหนล่ะเจ้าคะ ?

ตอบ : อาตมาก็ไม่ทราบเหมือนกันจะ พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยสอน ถ้าอย่างนั้นฟังจากใครหรือ อ่านจากไหนก็สืบหาจากต้นตอให้เจอแล้วต้องถามท่านโดยตรงนะ

ถาม : สรุปว่ากายไม่มีจิตยังมีอยู่ ?

ตอบ : มีอยู่ ขนาดนอกศาสนายังพราหมณ์ของอะไรเขาก็ยังยึดจิตอย่างเดียว โดยไม่เอากายที่เป็นพวกอรูปพราหมณ์นะ ถ้าจิตไม่มีด้วยแล้วมันจะอยู่ยังไง จิตเป็นสิ่งอมตะไม่มีคำว่าตาย หากแต่ว่าวนเวียนไปเรื่อยตามบุญตามกรรมที่ตัวเองทำอยู่ เปลี่ยนร่างเปลี่ยนภพภูมิไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหลุดพ้นเข้าสู่พระนิพพาน เพราะฉะนั้นจิตไม่มีเป็นไปไม่ได้

ถาม : แล้วจิตมีสภาพรับรู้ ?

ตอบ : รู้เป็นปกติเหมือนกับเครื่องบันทึกเทป บันทึกไปเรื่อยๆ

ถาม : แล้วจิตมีอารมณ์มั้ยคะ ?

ตอบ : มีสิ เพราะว่าเราเขางenie นึกปรุง นึกแต่งอยู่ตลอดเวลา แล้วเลยทำให้เกิดกรรมต่างๆ ขึ้นมาได้ ดังนั้นเราก็ต้องควบคุมจิตของเราให้มันอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าไม่ให้ผิดศีลผิดธรรม เป็นอย่างน้อย ถ้าสามารถทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปก็คือหยุดการปรุงแต่งของมันเสีย ถ้าหยุดการปรุงแต่งของมันได้ทุกอย่างก็หยุดหมดดับหมดการหลุดพ้นก็จะง่ายขึ้น

ถาม : เรื่องของการนั่งสมาธิ ตัวเองเพิ่งจะเริ่มๆ หัดนั่ง แล้วมีอยู่วันหนึ่งที่พยายามจะกำหนดตามรู้ลมหายใจ แต่ว่าหลังจากนั้นไปแล้ว ผ่านไปวันรุ่งขึ้นมีอาการรู้สึกเจ็บหน้าอก เลยไม่แน่ใจว่าอันนี้เกิดจากการที่เราพยายามตามรู้ลมหายใจหรือเปล่า ?

ตอบ : ลองทำดูอีกสักทีนะ ดูว่าจะเป็นอีกมั้ย...

ถาม : คือว่าเจ็บทั้งวันเลยคะ พอวันรุ่งขึ้นก็หาย

ตอบ : ความจริงน่าจะทำต่อไปเลย เพราะว่าบางอย่างมันก็เป็นในลักษณะของขันธมาร คือเขามาทดสอบเรา จริงๆ ก็คือดึงความสนใจของเราไปจากสิ่งที่เราทำเพราะกลัวเราจะได้ดีเร็วเกินไป แล้วเราเองก็ให้ความสนใจในทางที่ผิด เพราะในทางปฏิบัติจริงๆ เขาไม่สนใจร่างกายมาก อะอะไรจะเกิดขึ้นก็ช่างมัน...ถึงตายก็ยอม เขาสามารถจะดึงความสนใจของเราให้เปลี่ยนแปลงไปสนใจในจุดที่เขาต้องการได้ เราก็ลืมการภาวนาหรือหังการภาวนาไป

ถาม : นั่นแสดงว่าเรากลับตายซะใหม่คะ ?

ตอบ : ซัดเลยซะ มันอ้อมซะไกลเลย ทำเดี๋ยวจะเจ็บหน้าอก เจ็บแล้วจะเป็นยังไง เจ็บมากๆ แล้วตาย มันอ้อมไปไกลไปหน่อย บอกแล้วว่าความกลัวทุกอย่างมันจะเกิดจากกลัวตายตัวเดียว ตามดูมันอยู่นานดูซะจนชักคั่นหน้ามันก็เลยพอจะจำหน้ามันได้ว่ามาหลอกแบบไหน

ถาม : ทำไมเวลากระแสจิตส่งถึงกัน ทำไม่ถึงส่งกันได้เจ้าคะ?

ตอบ : มันมีพลังของมันอยู่แล้วก็เป็นพลังที่ไม่จำกัดตัวรูปร่างแบบชะด้วย มันไม่ต้องวิ่งผ่านเครื่องไม่ต้องวิ่งผ่านสาย ไม่ต้องอาศัยเกาะไปตายในแก้วน้ำแสง มันก็ปั๊บถึงเลยจ้ะ เป็นเครื่องมือ

ที่วิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถสร้างแบบนี้ได้ ปกติของมันเป็นแบบนี้

ถาม : ขึ้นอยู่กับผู้รับผู้ส่งด้วยใช่ไหม้เจ้าคะ ?

ตอบ : สำคัญตรงผู้รับ ผู้ส่งๆ ไปแล้วจะรับได้แค่ไหน บางคนก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น บางทีก็รู้แต่เป็นแค่เลาๆ ว่า เอ๊ะ ! ทำไมเราคิดถึงคนนั้น เราอยากจะทำติดต่อกับคนนั้น บางรายก็รับได้ชัดเจนเลยเหมือนยังกับเราไปยืนอยู่เฉพาะหน้า

ถาม : บังเอิญนะค่ะ แคนึกเฉยๆ ว่าอยากให้มีคนโทรมาหาแล้วประมาณสักหนึ่งวันเขาก็โทรมา เขาบอกว่าเขามีความรู้สึกว่าเราไปบอกเขาว่าเขาต้องโทรมาหาเรา

ตอบ : แสดงว่ากำลังใจของเขาสะอาดใช้ได้ถึงสามารถรับได้ ถ้าหากว่ากำลังใจของเขามีดีมามากกว่านั้น ก็ไม่สามารถที่จะรับได้ชัดเจน แหม...เข้าไปหน่อย ถ้าบีบบังโทรเลยจะดีกว่านี้มาก

ถาม : ก็ไม่เข้ามากหรือเจ้าคะ พอนึกช่วงเช้า ช่วงเย็นเขาก็โทรมา

ตอบ : จ๊ะ แต่คนอื่นนี่ห้ามนะ ใครนึกถึงอาตมานี้ห้าปีก็ไม่โทร หนอยแน่ะ ! จะใช้วิธีลัดบังเอิญอาตมาห่วยจะ จิตใจมีดีมามากรับไม่ค่อยได้ ปิดเครื่องตลอด ในวัดคลื่นเข้าไม่ถึง

ถาม : เวลาจะตายนี่จิตออกจากร่างทางไหนได้มั่งคะ ?

ตอบ : รอบร่างเลยจ๊ะ ทุกขุมขนออกได้หมด เพราะฉะนั้นเขาจะออกทางไหนก็แล้วแต่เขา

ถาม : เคยอ่านเจออะนะค่ะ ว่านักวิทยาศาสตร์ของพวกฝรั่งนี่ เขาพยายามที่จะทำห้อง แล้วก็พยายามที่จะเก็บจิตอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : ไม่มีสิทธิ์จ๊ะ

ถาม : อะไรก็เก็บไม่ได้ใช่ไหม้คะ ?

ตอบ : เก็บไม่ได้หรอก เพราะจิตมีสภาพพิเศษสามารถผ่านวัตถุทุกชนิดได้ ไม่นอนจำกัดด้วยข้อจำกัดทางโลกใดๆ ทั้งสิ้น เอาไว้ในเซฟล็กก็ชั้น เอาไว้ในห้องปลอดภัยของธนาคารชาติก็หลุดไปได้ เป็นไง...ห้องปลอดภัยหนาสักเมตรหนึ่งใช่ไหม้ ? น่าจะกักอยู่นะ...ไปจ้อยเลยละ

ถาม : ถวายสังฆทานให้ห้องที่ทำงานเขามอเตอร์ไซด์คิดว่าแล้วคอหักตายเมื่อวันศุกร์ ต้องยกเครื่องอะไรหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : แล้วแต่เราจะ ถ้าคิดว่าใจถึงก็ไม่มีเป็นไร ถ้าอย่างนั้นหนูส่งตรงนี้แล้วให้เขาโมทนา ตั้งใจนึกถึงเขาแล้วกันจ๊ะ ส่วนใหญ่พวกเรามักจะไปคิดว่าเขาตายไม่ตี ความจริงตายแบบนี้ดีทำบุญให้เท่าไรก็ได้ โดยเฉพาะมีประเภทเพื่อนดีๆ ญาติดีๆ ก็คือที่เขารู้ว่าถ้าเขาทำบุญในลักษณะนี้แล้ว เขาจะได้รับการทำให้ พวกนี้ถือว่าโชคดีชะด้วยซ้ำนะ

ถาม : อย่างนี้ขึ้นไปชั้น ๕ กระโดดลงมาเลยครับ (หัวเราะ)

ตอบ : เอาเลย เตี้ยๆจะทำให้ สัญญาเลยว่าทำให้ รับรองไม่โกหกทำให้จริงๆ

ถาม : เผอิญต้องเลี้ยงลูกอีก ๒ คน

ตอบ : อุ้มลูกโดดมาด้วย

ถาม : ถ้าเกิดว่าฝันเห็นเปรตนะค่ะ ซึ่งเราไม่เคยฝันอย่างนี้มาก่อน หมายความว่ายังใจคะ เขามาขอส่วนบุญหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ตอนนั้นถามเขาเลย ถามเขาว่ามีฐานะอะไรมาเพื่ออะไร ?

ถาม : เขาได้ในหรือไม่ในฝัน ถ้านี่ก็ออกถามเขาจะรับคำตอบที่ตรงเลย แต่ของเรามันแค่คาดว่า ...ถ้าหากคาดว่าโอกาสผิตมันสูง

ถาม : แล้วทำยังไงให้เราถามในฝันได้ ?

ตอบ : พยายามสร้างสติให้มันคงอยู่ ถึงหลับก็รู้เหมือนกับตื่น ถ้าหลับก็รู้เหมือนกับตื่นนี้เราก็คงทำได้ยังกับเราตื่นอยู่นั่นเอง สร้างสติให้มันคงกว่านั้นนิดหนึ่งจะ ไม่ต้องมากหรือหนีเดียว ฝันถึงนี่ถือว่าใช้ได้แล้ว ต่อไปก็เอาให้มันดียิ่งกว่าเดิม แล้วฝันบ่อยมั้ย ?

ถาม : ฝัน ๒ ครั้งแล้วค่ะ

ตอบ : ๒ ครั้ง ภายใน ๕ ปี ?

ถาม : ไม่ใช่ค่ะ เมื่อเร็วๆ นี้เอง

ตอบ : (หัวเราะ) ง่าย ๆ ต่อไปไม่ต้องฝันก็ได้ ตื่นขึ้นมาแล้วก็ตั้งใจว่าบรรดาผีหรือเปรตทั้งหลายที่เราพบในความฝันนั้นนะ เราทำบุญอะไรมาขอให้เขาโมทนาแล้วก็ตั้งใจอุทิศให้เขาไป ของเขาเองจะหลับจะตื่นเขาเอาทั้งนั้นแหละ

ถาม : ถามเรื่องความฝันอีกคนหนึ่งได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้ค่ะ

ถาม : คือว่าฝันในคืนเดียวกันนะคะ ฝันว่าเป็นการฝันที่ว่าจะมีคนมาแย่งความรักของเรา แล้วในฝันตอนแรกที่เราโกรธแค้นเรามากเลย แต่ในที่สุดเราก็ตัดสินใจว่าเราไม่เอาเขาแล้ว ให้เขาอยู่กับคนนั้นไป ส่วนฝันที่สองถัดมาติดกันเลยคะ เป็นความฝันที่ว่าอยู่ๆ ก็มีคนเหมือนกับว่ามาจากนรก เขาบอกเราว่าเราจะเหลือเวลาอีกแค่วันเดียวแล้วเราจะต้องตาย

ตอบ : โห ! ทำไมเหลือเยอะอย่างนั้นล่ะ วันหนึ่งของนรกขุมที่ต่ำสุดเท่ากับ ๙ ล้านปีมนุษย์ ความฝันอันไหนสร้างกำลังใจแก่เราได้ คือมันดีมันชื่นใจก็เก็บมันเอาไว้ อันไหนที่เราารู้สึกว่าไม่ดีลืมนั้นซะ ...ถ้าไม่ทำอย่างนั้น บางทีเราไปมั่วแต่ฟังข่าวลือลือมอยู่ มันทำให้เสียการปฏิบัติหมด

ถาม : แล้วเราจะรู้ได้ยังไงคะ ความฝันอันนั้นมันมีเหมือนกับเป็นสิ่งที่เขามาทดสอบเราหรือเปล่า ?

ตอบ : มันทดสอบทุกอย่าง จะหลับจะตื่นเขาทดสอบทั้งนั้น ในฝันถ้าหากเราสามารถล่วงรู้ได้เราจะต้องรัก โลก โกรธ หลงได้ แต่เราไม่ล่วงในศีลนั้น ไม่รัก โลก โกรธ หลง ไปตามในฝัน สามารถควบคุมกำลังใจของเราได้ ก็ถือว่าตอนนั้นกำลังใจของเราใช้ได้ แต่ถ้าหากว่าเราล่วงรู้ไปเรารัก โลก โกรธ หลง ไปตามเหตุการณ์ในฝันนั้นๆ ก็แสดงว่ากำลังใจของเรายังใช้ไม่ได้ เอาไว้เป็นเครื่องวัดของเราเอง เก็บเอาไว้วัดกำลังใจของเราเอง

กระถินข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๒ เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนกรกฎาคม ๒๕๔๔

ถาม : ถ้าเรามีทิพจักขุญาณแจ่มใสเราสามารถ (ฟังไม่ชัด) ?

ตอบ : ต้องดูด้วยว่าทิพจักขุญาณแจ่มใสระของเรานัดด้านไหน ถ้าเราไปถนัดในด้านรู้อัตถุ
อนาคตเรื่องของเจตปริยญาณมันไม่เอาไหนเหมือนกัน ญาณทั้ง ๘ ไม่ได้หมายความว่าเรา
จะคล่องตัวหมดบางอย่างที่เราจะคล่องมากบางอย่างเราก็จะน้อย ตัวอย่างเช่น พระอนุรุทธ
ท่านเป็นพระวิฆาสามแท้ๆ แต่ท่านคล่องทิพจักขุญาณมากถึงขนาดพระปฏิสัมภิทาญาณสู้
ท่านไม่ได้ ท่านก็เลยเป็นเอตตะทศคะเลิศในทางทิพจักขุญาณ เพราะฉะนั้นมันไม่ได้หมายความว่า
เราจะคล่องทั้งหมด อย่างปฏิสัมภิทาญาณสี่อันนี้ บางคนก็คล่องไม่เหมือนกัน บางคนก็
คล่องในเหตุคล่องในผล บางคนก็คล่องในทางภาษา บางคนก็คล่องในทางปฏิภาณ แต่ว่าอันอื่น
ได้อยู่ ได้เหมือนกันแต่จะไม่คล่องตัวเท่ากับอันที่ตัวเองเด่นขึ้นมา เพราะฉะนั้นอาจจะรู้ชัดเจ
นก็ได้ หรือขณะเดียวอาจจะรู้ชนิดหน้อยหรือจนกว่าจะสะกิดถึงรู้ก็ได้

ถาม : แล้วเวลาอย่างที่เราตั้งใจถึงกัน อย่างผมคิดว่าถึงหลวงพ่อยังนี่ละครับ มันเป็นกระแส
ที่พุ่งไปหา... ?

ตอบ : บางทีมาทั้งตัวเลย เราคิดถึงใครถ้าหากว่าบุคคลที่เขาได้อภิญาญาใหญ่จะเห็นเราไป
ตรงนั้นทั้งตัวเลย มันไม่ใช่แค่กระแสเฉยๆ แต่ว่าท่านที่ได้เบากว่านั้น อย่างเช่นวิฆาสามจะ
รู้สึกว่ามันเป็นกระแสความคิดของอีกคนหนึ่งติดต่อมาแล้วเราก็รับได้ชัดเจน ไม่ต้องถึงวิฆา
สามหรือสองก็พอแล้ว

ถาม : กราบพระอยู่ดีๆ บางทีรู้สึกหลวงพี่มานั่งกราบอยู่ข้างๆ นี่คิดผิดหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ผิดแหงๆ เลย ก็ตุนั่งอยู่เนี่ยะ (หัวเราะ) ขึ้นไปรับรองนี่มันเอาบ่อย (หัวเราะ) ขึ้น
รับรองให้เดี๋ยวเอาบ่อย งั้นต้องรีบๆ เลี้ยงให้ไกลตัวหน่อย

ถาม : มันจะเป็นฟังชานไปได้ไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าฟังชานในด้านดีก็ฟังชานไปเถอะ

ถาม : ตกลงหลวงพี่คล่องทางไหนละครับ ?

ตอบ : กิน ส่งมาเถอะไม่เกียงหรือถ้าไม่กินเกียง บอกแล้วว่าสิ้นจนจับไม่ติด มันไปได้
ทุกช่องเลย

ถาม : เขาเรียกปฏิภาณไซ้ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน เขาเรียกอันธพาลหรือเปล่าก็ไม่รู้ ?

ถาม : พวกนี้มันก็ ... (ไม่ชัด)...มันเหมือนกับเราๆ อยู่ เราเลยขาดอะไรบางอย่างที่... (ไม่
ชัด)...อยากจะถามอะไร

ตอบ : ทาน คีล ภาวนาเหมือนเดิม ทำไปเรื่อย พอถึงเวลาถึงวาระมันก็ลงตัวของมันเองนะ ที่เรามาวันนี้มันถูกแล้ว เพียงแต่ว่าถ้ากลัวว่าจะผิดก็ใช้คีลเป็นเครื่องวัด วันๆ เราตรวจสอบดูว่าคีล ๕ เรียบพร้อมไหม ? เราได้ล้วงคีลด้วยตนเองหรือเปล่า ? ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นล้วงคีลหรือเปล่า ? หรือว่าช่วยให้คนอื่นล้วงคีลหรือเปล่า ? ถ้ายังอยู่ในกรอบของคีล ๕ ถือว่ายังปฏิบัติไม่ผิด ใช้คีลเป็นเครื่องวัดที่ดีที่สุด

ถาม : ที่คุยเรื่องส่งจิตถึงกันนี่ย้อนคิดสมัยก่อนหน้าช่วงปีที่แล้ว จะผูกพันกับเพื่อนอยู่คนหนึ่งอยู่ตรดิดถึ ก็จะมีถึงตลอดเวลาแล้วก็คุยกัน เพื่อนก็พูดให้ฟังว่าตอนที่ทำบุญ ๑๐๐ วัน ให้แฟน เจอกันวันเสาร์ตอนนั้นยังไม่เคยไปเจอกันเลยคุยกันทางอินเทอร์เน็ต เขาบอกว่าผมไปอยู่ตรงนั้นด้วย ที่นี้ฟังแล้วตอนนั้นยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไรมาคุยกันนี่ก็เป็นการยืนยัน

ตอบ : คำตอบอันเดียวกันถ้าเราคิดถึงใคร ถ้าบุคคลนั้นกำลังของเขาสูง จิตใจของเขาสะอาด บางทีเขาเห็นเราไปอยู่ที่นั่นทั้งตัวเลย ถ้ากำลังต่ำลงมาหน่อยก็รับกระแสความคิดของเขาได้อย่างชัดเจน ตัวนี้ไม่ยากหรอกเป็นเจโตปริยญาณในทิพจักขุญาณนั่นแหละ

ถาม : เมื่อกี้ถึงเรื่องทีพูดถึงเขาเรียกว่าอะไรนะครับ มีผูกพันเป็นเวรเป็นกรรมกัน ขาดินนี้เป็นพ่อเป็นลูกกันชาติหน้าก็อาจจะมา... ?

ตอบ : อาจจะเจอกันในฐานะอื่น

ถาม : อย่างในกรณีของผมนี้ครอบครัวผม ผม น้อง พ่อ แม่ คงเป็นเวรเป็นกรรมกันเป็นบุพเพอะไรกัน ที่นี้น้องผมก็เสียไปแล้ว ผมกับน้องก็มาจากไหนก็ไม่รู้ มันก็เหมือนกับ...

ตอบ : บุคคลที่เกิดมาเป็นครอบครัวเดียวกันต้องมีเวรกรรมที่เนื่องกันมาตั้งแต่อดีตอยู่แล้ว

ถาม : ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เกิดจากท้องเดียวกันก็ตามหรือครับ ?

ตอบ : สรุปร่ายๆ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าคนเราที่เกิดมาแล้วได้พบกันเห็นกัน ในอดีตนั้นไม่เคยมีความผูกพันต่อกันนั้นไม่มีอย่างน้อยๆ ฐานะใดฐานะหนึ่งก็ต้องเป็นจ้ะ เฉพาะเพื่อนอย่างเดียวกับานแล้ว

ถาม : เยอะสุดๆ เลยครับ

ตอบ : ใช่ เพราะฉะนั้นฐานะใดฐานะหนึ่งก็ต้องเป็น พระพุทธเจ้าท่านยืนยัน ลงว่าได้มาเจอกันละก็จะต้องมีอะไรมาแล้ว

ถาม : ผมยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับลาพุทธภูมิ กรณีอย่างถ้าเกิดว่าเรายังไม่พร้อมเกาะพระนิพพานเราก็งงอยากเกิดอีก ขึ้นอยู่กับตัวเราหรือครับ ?

ตอบ : มันอยู่ที่เรา ถึงเราลาแล้วก็ตามแต่ถ้ายังไม่ถึงนิพพานตรารบใดก็ยังคงเกิดอยู่ตรารบนั้น

ถาม : ปกติไม่สู้คน เดือนที่แล้วสู้คะ

ตอบ : เป็นไปได้ยังไงเราไม่สู้คน

ถาม : ไม่สู้ เป็นคนเก็บ แล้วก็พยายามทนมากที่สุดเท่าที่จะทนได้ ทนไม่ได้จริงถึงจะพูดปกติไม่สู้ คราวนี้สู้ ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่ตัวเองแต่ว่ามันเก็บก็เก็บไม่ได้แล้ว เขาทำมาตั้งแต่ปี ๓๘

แล้วมันก็ปีแล้วละ ทนไม่ได้ก็เอาสักทีหนึ่ง แล้วก็ไม่สบายทั้งกายทั้งใจ ทำยังไงดีที่จะทำให้ตัวเองนี้ปฏิบัติได้ถูกทางด้วยแล้วก็ไม่เก็บกดด้วย ?

ตอบ : ต้องคิดให้เป็น ลักษณะการคิดนี้เป็นตัวพิจารณา เราต้องเห็นว่าตัวเราเองไม่รู้ว่ามีสิ่งที่เขาทำเป็นทุกข์เป็นโทษแก่ตัวเราและตัวเราอย่างไร เขาถึงได้ทำ เขาคิดว่าดีเขาจึงทำ คนที่ไม่มีปัญญาหรือว่าปัญญาน้อยขนาดเห็นสิ่งที่ไม่ดีเป็นสิ่งที่ดีนั้น ไม่ใช่สิ่งที่น่าโกรธ แต่น่าสงสารมากกว่า เราต้องคิดให้เป็น ถ้าคิดเป็นขนาดนี้กำลังใจมันคลายตัวลง มันจะโกรธแค่ตอนนั้น แล้วจะไม่ผูกโกรธไปนาน มันคล้ายๆ กับว่าเรารีบมาแล้วก็กองเอาไว้ มันไม่แบกต่อ มันก็จะไม่หนัก แต่ของเรามันอยู่ในลักษณะเก็บสะสมไว้เรื่อย พอถึงระยะหนึ่งมันเหมือนกับลูกโป่งที่พองเต็มที่แล้ว มันก็แตกดังตูม ที่เราบอกว่าเราไม่สู้นะ ความจริงแล้วก็ถือว่ามันพร้อมที่ตอบโต้ตลอดเวลา แต่พยายามเบรคตัวเองเอาไว้จนกระทั่งถึงจุดๆ หนึ่งที่มันเบรคไม่ได้ ฟางเส้นสุดท้ายแล้ว มันก็เกิดอาการอย่างที่เกิดขึ้นมา เพราะฉะนั้นเราต้องคิดให้เป็นอย่างดีว่าเขาเองน่าสงสารมาก สิ่งที่เขาทำกับเรามันเป็นสิ่งที่ไม่ดี ถ้าหากว่าเขาตายตอนนั้นกำลังใจที่เศร้าหมองของเขาก็พาเขาลงนรก การลงนรกนี้ถ้าหากว่าลงขุมใหญ่ กว่าจะพ้นขึ้นมาสู่สุทธนรก กว่าจะพ้นมาสู่ยมโลกก็นรก กว่าจะพ้นแต่ละขุม แต่ละขุมขึ้นมายาวนานเหลือเกิน แล้วยังต้องมาใช้เศษกรรม ด้วยการเป็นเปรต เป็นสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานอีก มันทำให้เขาห่างความดีไปไกลถึงขนาดนั้น เพราะฉะนั้นคนที่ทำในลักษณะนี้ไม่ใช่เป็นคนที่น่าโกรธ หากแต่น่าสงสารมากเพราะว่าเขาไม่เห็นทุกข์เห็นโทษที่จะเกิดกับเขาในเบื้องหน้า ดังนั้นแทนที่เราจะโกรธเขา ควรให้อภัยเขาดีกว่า เราคิดอย่างนี้เป็นกำลังมันจะคลายตัวแต่ถ้าคิดไม่เป็นมันก็จะเก็บกด

ถาม : มันจะทำได้เป็นพักๆ ค่ะ

ตอบ : ก็ทำบ่อยๆ

ถาม : หินทับหญ้า ไม่ใช่ถอนหญ้าค่ะ

ตอบ : นั่นแหละ ทำบ่อยๆ พอทำบ่อยๆ เตียวมันถอนหญ้าได้เองมันอาจประเภทเด็ดที่ละใบทีละข้อ ทีละก้าน แต่นานๆ ไป เตียวมันจะชูดรากมันขึ้นมาได้

ถาม : อีกอย่างหนึ่ง...ฟังหลายรอบแล้ว แล้วทำไม่ได้ คือทรงอารมณ์ อย่างสมมุติว่าเวลาปฏิบัติอยู่อย่างนี้ จะทรงอารมณ์ต่อทำยังไงคะ ?

ตอบ : ถ้าเราภาวนาแล้วอารมณ์ใจมันทรงตัว ความรู้สึกของเราในตอนนั้นก็ถือว่า เรารู้ลมหายใจโดยอัตโนมัติ พยายามรักษาอารมณ์รู้ลมหายใจโดยอัตโนมัติเอาไว้ นั่นคือการทรงอารมณ์ แล้วเราพยายามตรวจสอบอยู่เสมอว่า ในขณะที่เรารู้ลมหายใจโดยอัตโนมัติอยู่นี้ สิ่งไม่ดีต่างๆ โดยเฉพาะนิวรณ์ห้ามันเข้ามากินใจเราได้ไหม ? ใจของเรามันแลบออกไปในทางกามฉันทะ คือระหว่างเพศหรือเปล่า ? ในตัวพยาบาล โกรธ เกลียด อาฆาต แค้น คนอื่นหรือเปล่า ? ในตัวถิ่นมิถุระ ง่วงเหงาหาวนอน ตลอดถึงขี้เกียจหรือเปล่า ? ในตัวอุทฺธัจจะ คือ ฟุ้งซ่านเป็นอารมณ์อื่นหรือเปล่า ? ในวิจิกิจฉาคือความลังเลสงสัยในใจหรือเปล่า ? ถ้าหากว่านิวรณ์ห้าตัวนี้กินใจไม่ได้ กำลังใจของเราอยู่กับลมหายใจเข้าออกอยู่ คือการรักษาอารมณ์

ตัวนั้นไว้ ถ้าสามารถเกาะลมหายใจอยู่ในลักษณะนี้ได้นานเท่าไรเราก็จะสุขเท่านั้น เย็นเท่านั้น การรักษาราชการนั้นก็คือการประคับประคองความรู้ สติ สัมปชัญญะทั้งหมดของเราให้อยู่กับลมหายใจเข้าออกไว้

ถาม : ปกติทำบุญนี้ไม่หวังอะไรได้ แต่กับคนที่บอกนี้มีความรู้สึกว่าหวัง ไม่อยากแผ่...มันโกรธ

ตอบ : ธรรมดา... การที่เราจะแผ่เมตตา พระพุทธเจ้าท่านสอนว่าให้เราแผ่เมตตาต่อคนที่เรารักก่อน เรารัก เราย่อมให้เขาได้ แล้วเมื่อกำลังใจทรงตัว แผ่เมตตาต่อคนที่เรารักจนคล่องตัวจนชินแล้ว ก็ให้คนที่เราไม่รักไม่เกลียด อย่างเช่นว่าคนต่างๆ ไป หรือว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายทั่วหน้า หลังจากที่เราให้กับคนที่ไม่รักไม่เกลียดจนชินแล้ว ก็ค่อยให้กับคนที่เราเกลียดน้อยจนกระทั่งกำลังใจมันทรงตัว มันชิน ไม่มีความหนักใจแล้ว คราวนี้ค่อยไปให้กับคนที่เราเกลียดมาก ถ้าอยู่ เราไปให้กับคนที่เราเกลียดมากที่สุดก็เดี๋ยวกำลังใจมันจะไม่ไป มันจะต่อต้าน เพราะฉะนั้น ต้องไปที่ละขั้นแต่ละขั้นอย่างที่ว่า มันไม่ใช่หวังหรือ (หัวเราะ) กำลังใจมันต่อต้านมันก็เลยไม่ยอมไป

ถาม : เคยบอกว่าโกรธได้ แต่ว่าอย่าอาฆาต

ตอบ : พอโกรธ โกรธตอนนั้นแหละ แต่ว่าอย่าไปคิด ถ้าไปคิดแสดงว่าจิตของเราประกอบด้วยวิหิงสาวิตก คือตริในการอาฆาตพยาบาทอยู่ เพราะฉะนั้นต้องลืมนั้นให้ได้ตรงนั้นเลย

ถาม : ทำไปถึงจะลืมนี่ได้ ?

ตอบ : ถ้าอันนี้ยากหน่อย แต่ถ้าพยายามรักษากำลังใจของเราไว้ คิดให้เป็นอย่างที่ว่ามาอย่างเมื่อครู่นี้ แล้วเราพยายามอยู่กับลมหายใจเข้าออก อยู่กับสติสัมปชัญญะเฉพาะหน้าตัวนี้จะกินเราไม่ได้แต่ถ้าเราเผลอเมื่อไหร่มันจะเข้ามาอีก ต้องคอยไล่มันออกไปอยู่เรื่อย ไล่มันไล่มา พอนานๆ เข้า ไม่มีอาหารจะกิน เพราะเราไม่โกรธตามมัน เดี๋ยวมันก็เผลอไปเอง พอเผลอไปเผลามา มันก็ตาย

ถาม : เมื่อไหร่จะคิดเป็นสักที (หัวเราะ)

ตอบ : ไม่เป็นไร ไปไม่รอดเมื่อไร ค่อยกลับมาถามอีกที

ถาม : คราวนี้จะขอทางโลก ดูหนังสือสอบจากปีที่แล้ว ปีนั้นขาดไปเปอร์เซ็นต์หนึ่ง ปีนี้ขอแก้สิบเปอร์เซ็นต์ ขอให้ดูแล้วเข้าใจ เพราะว่าดูหนังสือแล้วไม่ค่อยเข้าใจ

ตอบ : (หัวเราะ) ใช้คาถาท่านปู่พระอินทร์ คาถาสหัสเสนโตนะ ว่าจะโมสามจบ ระลึกถึงคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พรหมเทวดาทั้งหมด มีท่านปู่พระอินทร์เป็นที่สุด ขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์รับกระดาศคำถามมาอย่างเพิ่งอ่านให้คว่ำลง ว่าคาถาสักสามจบ เสร็จแล้วพลิกกระดาศขึ้นมา อ่านคำถามดู ถ้ายังตอบได้ไม่หมดให้คว่ำลง แล้วว่าอีกเจ็ดจบ คราวนี้ความรู้สึกบอกอย่างไร อยากรจะเขียนอย่างไร อยากรจะตอบอย่างไร ทำตามนั้นเลย จะเป็นไปตามนั้นทุกอย่าง ขอให้เชื่ออารมณ์แรกอย่าไปฝัน คาถาสั้นๆ ว่า สหัสเสนโต เทวินโท ทิวจักขุ วิโสธายี แค่นี้แหละ ตอนหลังเขาเติม อิกะวิติ พุทธสังมิ โลกะวิฑู ลงไปหน่อยหนึ่ง อิกะวิ

ติเป็นหัวใจติปิโส พุทธสังฆินีหัวใจไตรสรณาคมน์ โลกะวิฑูก็รู้แจ้งในโลก อะไรๆ มา ก็รู้หมด ใช้คาถาดังนี้ให้ชิน ก่อนอ่านหนังสือก็ว่าไปชะห่าจบ สิบจบ หลังอ่านก็ว่าไปชะห่าจบ สิบจบ ซ้อมให้คล่องเข้าไว้ถึงเวลามันจะได้ชินแต่ว่าระวังตอนที่ท่านช่วยเราจริงๆ นะ อารมณ์จิตใจที่ส่งมานี้เหมือนยังกับเรากำลังตื่นเต้น หัวใจก็เต้นเร็วขึ้นมือไม้ก็สั่นไปหมด มันจะเขียนแทบไม่เป็นตัว ต้องคอยบังคับปลายมือตัวเอง แล้วจะเอาเท่าไรก็บอกท่าน ขอให้มันถูกต้องและถูกใจ คนตรวจด้วย ก็เปอร์เซ็นต์บอกท่านได้เลย ถ้าเรามั่นใจจริงๆ ได้ตามนั้นทุกอย่าง เพราะว่าช่วงที่สอบนักธรรมเอก ป่วยอยู่ไม่มีเวลาดูหนังสือ ก็ไปสอบทั้งๆ ที่ไม่ดูนั้นแหละ ปรากฏว่าหลวงปู่พระมหาอำพันท่านบอกว่า คุณเก่งนะสอบแคelibห่านาที่ได้แล้ว ผมเองตกอยู่สิบสองปี หลวงปู่ท่านเป็นเปรียญหกแล้วนะ ตกอยู่สิบสองปี ถ้าไม่ได้้นักธรรมเอก เขาไม่ให้เรียนเจ็ด แปด เก้า เปรียญเจ็ด แปด เก้า เขาเรียกว่า เปรียญเอก เปรียญสี่ ห้า หก เขาเรียกว่า เปรียญโท เปรียญหนึ่ง สอง สาม เขาเรียกว่า เปรียญตรี ต้องจบนักธรรมตรี ถึงเรียนเปรียญตรีได้ ต้องจบนักธรรมโท ถึงเรียนเปรียญโทได้ ต้องจบนักธรรมเอก ถึงเรียนเปรียญเอกได้ เพราะฉะนั้นมันก็ยากสาหัสอยู่ หนังสือเป็นตั้งออกแต่เจ็ดข้อสมัยโน้น สมัยนี้ออกสิบข้อ แล้วเป็นตั้งบางที่เราไม่อ่านนะมันออก แต่ถ้าเราอ่านมันไม่ออก ปีนั่นท่องมหาสติปัฏฐานสูตรแทบตายเลย มันไม่ออกสักตัวเดียว แต่ถ้าหากว่าเราไม่ท่องแล้วมันออกเราก็ดีเยี่ยม เพราะฉะนั้นมันก็ต้องใช้วิธีนี้แหละ

ถาม : ทำยังไงครับ นั่งยิ้มได้ทั้งวัน ?

ตอบ : พยายามรักษากำลังใจให้มันทรงตัวให้ได้ กำลังที่ว่านี้มันทรงตัวนานไปๆ แรกๆ มันเหมือนหินทับหญ้า แต่ถ้าทับไปทับมาหญ้ามันเฉาเข้า กำลังมันไม่มี เราก็ยิ้มเยาะมันได้ เอาเถอะค่อยๆ ทำไป ที่เห็นนั่งยิ้มอยู่นี้ไม่ใช่ยิ้มแต่แรกหรอก มันตั้งนานตั้งเนแล้วที่ค่อยๆ ทำมา กว่าที่จะถึงจุดนี้ไม่ใช่่ง่าย แต่ว่ายืนยันว่า ถ้าทำแล้วได้จริงๆ

ถาม : .....

ตอบ : สมัยโบราณพระพุทธเจ้าท่านอนุญาตให้พระใช้ผ้าบังสกุลเพียงสามผืน คือ สบง จีวร และสังฆาฏิเท่านั้น พระท่านก็ต้องทะนุถนอมจีวรไว้ให้ดี ถึงเวลาอาบน้ำอาบท่านก็ต้องแก้ผ้ากันเลย คราวนี้มีอยู่วันหนึ่งที่เซตุวันมหาวิหาร นางวิสาขามหาอุบาสิกาณิมนต์พระเอาไว้ว่าให้มาฉันภัตตาหารที่บ้าน ก่อนถึงเวลาฝนตก พอใกล้ถึงเวลาก็เลยให้คนใช้วิ่งไปนิมนต์พระ คนใช้ไปถึงบอกไม่มีพระเลยมีแต่ชีเปลือย คือพวกชีเปลือยพระแก้ผ้าของทางอินเดียเขามิเป็นปกติอยู่แล้ว นางวิสาขาได้ยินเข้าก็เข้าใจ ก็เลยบอกคนใช้ว่ารอเดี๋ยว ตอนนี่ชีเปลือยเขาดมกกันอีกสักพักหนึ่งเขากลับแล้ว เราค่อยไปนิมนต์พระ พอฝนหยุดก็บอก ตอนนี่ชีเปลือยกลับไปแล้วหมดแล้วละ ไปนิมนต์พระได้ พอเขาวิ่งกลับไปใหม่พระห่มผ้าครองจีวรเรียบร้อยแล้วนี่ ก็นิมนต์พระมา เสร็จแล้วท่านเป็นคนฉลาด ท่านก็เลยกราบทูลขออนุญาตพระพุทธเจ้าว่าให้รับผ้าคหบดีจีวรคือจีวรที่ผู้พอมืออันจะกินเขาถวาย ในขณะที่ในหน้าฝนได้พอใช้ผ้าอาบน้ำฝนบ้าง เขาเรียกว่าผ้าวัสสิกสาฎก ตั้งแต่นั้นมาก็มีธรรมเนียมถวายผ้าอาบน้ำฝน แต่ว่าถ้าหากว่าใช้เฉพาะช่วงหน้า

ฝนมันสิ้นเปลืองเกินไป ส่วนใหญ่ถ้าได้มากก็อธิษฐานยาวไปจนกว่าเปียกฟุ้งไปข้างหนึ่ง แต่ว่าสมัยนี้เขาก็อยู่ลัทธิขณะนี้แหละ ถ้าพอที่จะมีที่ถวายจริงๆ ไม่ใช่เพียงผ้าอาบน้ำฝน แต่เป็นผ้าไตรมาแบบนี้

ถาม : .....

ตอบ : กลืนปีนี้จะป็นปีสุดท้ายของเกาะพระฤๅษีที่อาตมาจะรับได้ในนามของตัวเอง เพราะว่าหลังจากออกพรรษาแล้วท่านเจ้าคุณวัดท่ามะขามท่านบัญชาให้ไปอยู่วัดท่าขนุน ท่านจะเอาตัวเจ้าอาวาสวัดท่าขนุนที่เป็นลูกศิษย์อาตมาเองและเป็นเจ้าคณะตำบลด้วยไปเรียนต่อเพื่อรอเป็นเจ้าคณะจังหวัด ท่านบอกว่าทองผาภูมิมันจะเป็นแยกออกเป็นจังหวัด ตัวท่านเองต้องไปเป็นเจ้าคณะจังหวัด คราวนี้อายุท่าน ๗๒ แล้ว พระนี้เขาเกษียณกันอายุ ๘๐ อายุราชการเหลืออีกหน่อยเดียวหรือว่าผมอาจแก่ตายก่อนก็ได้ ท่านพูดอย่างนี้ ลี้นจากผมแล้ว ผมมองไม่เห็นใครเลยนอกจากคุณ หมายตาคุณเอาไว้ คุณก็ไม่เอา คุณปฏิเสธทุกทีก็เลยต้องเอาท่านสมพงษ์ไปเลยกราบเรียนท่านว่า ลูกศิษย์ของเราอีกคนหนึ่ง คือท่านปริชาที่มาเรียนอยู่ บอกว่ามหาปริชาโง่งละครับ ท่านบอกว่ามหาปริชาหัวมันไม่ทันเขา คำว่าหัวมันไม่ทันเขาอยู่ในลักษณะที่ว่าชื่อเกินไป ไปเจอคนชั่วพลิกแพลงเข้าจะแย้ มันจะปกครองเขาไม่ได้ เลยจะเอาท่านสมพงษ์ซึ่งว่าเป็นลูกศิษย์อีกคนหนึ่ง ท่านอยู่ลัทธิขณะที่คล่องตัวพอ ก็จะเอาไปเรียนต่อ เลยไปอยู่ที่โน่นก็จะเป็นในนามวัดท่าขนุนซึ่งจะชื่ออาจารย์สมพงษ์ไม่ใช่ชื่อของเราแล้ว เพราะฉะนั้นปีนี้จะถวายถวายกลืนก็ถือว่าปีสุดท้ายของอาตมาแล้ว มีเท่าไรก็รีบทุ่มไปเถอะ ท่านจะให้ป็นเจ้าคณะตำบลมาหลายยกแล้วหนิท่านคราวนี้ท่านไม่ให้ป็นแล้ว ให้ป็นตาแก่เฝ้าวัดไว้เฉยๆ ประชดด้วยนะ ถามอาจารย์สมพงษ์ว่า เฮ้ย ! สมพงษ์ ยอดเขาว่างไหม ? บอกว่างครับ เออ...นั่นแหละ ท่านเล็กเขาชอบเจ๊บบๆ ให้เขาไปอยู่ข้างบนนั่นแหละ (หัวเราะ)

ถาม : .....

ตอบ : ตัวคาถาอะภูติ นี่จริงๆแล้ว ป้องกันอันตรายทุกอย่างนะ แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วอาจารย์ยุคหลังๆ ท่านถือให้เป็นคาถากันขโมยมันเริ่มจากว่ามีชายเข็ญใจคนหนึ่ง หัวที่อมากเลย ทำอะไรมันก็ไม่เอาไหน อาจารย์ท่านเลยให้คาถานี้ไปท่อง ตัวคาถามันว่า อะภูติ อะภูติ กิงกระธนา อะภูติ อะหังปิดัง ชานามิ ชานามิ ความหมายก็คือว่าทำอะไรกันนั้น ท่านทำอะไรอยู่ ทำอะไรใครก็รู้ เราเห็นอยู่ว่าทำอะไร เจ้านั้นประเภทคนชื่อคนขยันนะ อาจารย์ให้ก็ท่องตะบันราดเลย วันหนึ่งพระราชาราชออกตรวจงานราษฎร์ตอนกลางคืน คล้ายๆ กับว่า ตรวจดูความสงบเรียบร้อย โจรมันกำลังจะย่องเบาอยู่ มันตั้งท่าจะปีนบ้าน เจ้านี่ละเมอก็ตะโกนออกมาตะโกนคาถาบทนี้ มันก็แปลว่า ทำอะไรกันนั้น ท่านทำอะไรอยู่ ทำอะไรใครก็รู้ เราเห็นอยู่ว่าทำอะไร โจรมันก็เผ่นแน่บเลยเพราะนึกว่าเจ้าของบ้านตื่น พระราชาท่านก็แปลกใจ โผล่เข้าไปเห็นเลยปลุกมันขึ้นมากถามว่าเรื่องอะไรกัน ก็เลยบอกว่าคาถาพิเศษที่อาจารย์ให้มาบอกปกป้องกันอันตรายได้ทุกอย่าง พระราชาเลยขอเรียน บอกว่าถ้าจะขอเรียน ต้องยอมมตนเป็นลูกศิษย์ถึงจะสอนให้ พระราชาก็เลยต้องไหว้คนเข็ญใจ ตัวนี้ก็คือว่าถ้าหากว่าคุณต้องการวิชา

คุณจะไม่ถือตัวถือตนไม่ได้ พอให้ไปพระราชาก็ต้องเป็นประจำอยู่เหมือนกัน ท่องไปท่องมาเมื่ออยู่
วันหนึ่งบรรดาพวกเชื้อพระวงศ์ต้องการจะปฏิวัติรัฐประหารชิงราชสมบัติก็จ้างให้กำลภก คือช่าง
ตัดผม บอกว่าเวลาที่โกนหนวดให้พระราชานี้ปาดคอซะจะให้รางวัล พระราชาท่านหลับเพลินๆ
ก็ละเมอคาอาภาทนี่ออกมามั่ง ช่างมันก็ตัวสั้นตกลใจนึกว่าพระราชารู้ เลยสารภาพหมด พระ
ราชารอดไปได้ ในเมื่อท่านรอดมาได้ก็คิดว่าเพราะอาจารย์ที่เป็นคนเฉลียวใจเลยรับตัวมาเลี้ยงไว้
ในวังเป็นอย่างดีจริงๆ อุปเทห์การใช้ของมันใช้ป้องกันอันตรายทุกชนิด แต่อยู่ในระยะหลังท่าน
บอกว่าให้ใช้กินขโมย ก่อนนอนก็ตั้งใจว่าคาถานี้สักเจ็ดจบ อธิษฐานว่าถ้าหากจะมีขโมยหรือ
มีเหตุร้ายอะไรเกิดขึ้นกับเราขอให้เรารู้ตัวก่อน ให้ตื่นมาพร้อมกับสติสัมปชัญญะที่สมบูรณ์
เพื่อได้แก้ไขเหตุการณ์ให้ลุล่วงไปด้วยดี ฟังดูแล้วน่าเล่น ฆะณฺเฐสิ ฆะณฺเฐสิ กิงคะระณัง...
กิงคะระณา คือ ทำอะไรอยู่...ฆะณฺเฐสิ อะหังปิตัง ชานามิ ชานามิ

ถาม : .....

ตอบ : มีคนถามบ่อย สองวันนี้ถามเป็นสิบรายแล้ว ถามว่าเข้าพรรษาแล้วทำไมมาอยู่ที่นี้ได
อย่างไร ? พรรษาจริงๆ แปลว่าฤดูฝน จำพรรษาคือการอยู่ประจำที่ในฤดูฝน คราวนี้บางครั้ง
มันก็มีเหตุอันจำเป็น อันทำให้ต้องไปไหนมาไหนทั้งๆ ที่อยู่ในระหว่างจำพรรษา พระพุทธเจ้า
ท่านอนุญาตให้ไปได้แต่ต้องไปไม่เกิน ๗ วัน ภาษาบาลีเรียกว่า สัตตาทะการณียะ คือเวลา
มีเหตุอันควรให้ไปได้ไม่เกิน ๗ วัน เหตุอันควรนั้นท่านระบุไว้ชัดเจนว่า

๑. พ่อป่วย แม่ป่วย ครูบาอาจารย์ป่วย ถ้าสามอย่างนี้ให้ไปเพื่อรักษาพยาบาลได้
ถือว่าเป็นความกตัญญู แต่ว่าต้องไม่เกิน ๗ วัน

๒. เพื่อนสธรรมมิกที่อยู่ต่างวัดจะสึก ไปเพื่อห้ามปรามเขา ไปได้แต่ต้องไม่เกิน
๗ วัน แต่อันนี้หลวงพ่อดำซุงบอกว่า ตอนนั้นสำหรับข้อนี้แล้วไม่อนุญาต ใครอยากสึกให้มัน
สึกไป สมัยก่อนโน้น พระพุทธเจ้าทรงอนุญาตไว้เพราะทราบว่าจะอยู่ต่อแล้วจะเป็น
พระอรหันต์ ท่านก็เลยอนุญาตให้ไปห้ามได้

๓. วัดพัง ไปหาทัพสัมภาระมาเพื่อซ่อมวัด สมัยก่อนต้องเข้าป่าตัดไม้ ไปหาหวาย
หาอะไรมา มันช้า วันเดียวไม่เสร็จแน่เลย ต้องไปค้างคืน ให้ไปได้ไม่เกิน ๗ วัน

๔. ข้อสุดท้าย ได้รับภิกษิณินต์ไปเพื่อเจริญศรัทธา ไปได้ อย่างเช่นมาที่นี้ ก็คือมา
เพื่อเจริญศรัทธาชาวบ้าน มาเพื่อรับการถวายสังฆทาน เหล่านี้เป็นต้น อันนี้ถือว่ารักษากำลัง
ใจเจริญศรัทธาญาติโยมให้ไปได้ แต่ว่าก่อนไปก็ต้องมีพิธีกรรม เขาเรียกว่าขอสัตตาทะ คือขอ
กับเพื่อนพระด้วยกัน ถ้าทุกอย่างเห็นพ้องกันว่าไปได้ ก็ไปได้ ถ้ามีคำค้านสักองค์หนึ่งก็ไม่ต้องไป
แต่ว่าข้อสุดท้ายนี้ หลวงพ่อดำเคยบอกไว้ว่าใครก็ตามที่มันอยู่ติดที่ไม่เป็นแต่มันไปติดโยม
แทน ถึงเวลาแอบเขียนจดหมายหรือโทรศัพท์ไปเพื่อให้เขานิมนต์ อย่าให้ขำรู้ ขำดีกบาลแยก
เลย มีเหมือนกันนะ มีประเภทที่ให้โยมเขานิมนต์ แอบไปบอกเขาให้นิมนต์เพื่อตัวเองจะมีข้อ
อ้างไปได้ในระหว่างอยู่ในพรรษา หลวงพ่อดำท่านปิดช่องเกลี้ยงเลย เบี้ยวไม่ได้

ด้วยเหตุนี้ถึงได้มานั่งอยู่ตรงนี้ได้ แต่ว่ายิ่งดีนะ คนเขามีปัญญาเขาสงสัยแล้วเขาถาม

ประเภทสงสัยๆ เปล่าๆ เสร็จแล้วคอยระแวงไปด้วยเลยกระทั่งพระชามันยังไม่อยู่เป็นที่เป็นที่ทาง
ดันทะเลิ่งมาอีก อะไรอย่างนี้ ใอนันคิดมากเป็นโทษแก่ตัวเอง ฟุ้งซ่านอีกต่างหาก

ถาม : .....

ตอบ : หลังจากออกพรรษาต้องไปอยู่ประจำที่วัดทำขุมน วันก่อนไปดูกุฏิแล้ว เจ้าประคุณ
เถอะ ! หลังมันใหญ่กว่าห้องนี้อีก เป็นกุฏิที่ไม่มีใครยอมอยู่เลย เจ้าของกุฏิเก่าพระครูอะไรนะ
จำไม่ได้ เราเรียกหลวงตาเหี้ยม ตอนเป็นพระก็ดู เป็นผีก็ดูเข้าไปใหญ่ กุฏิหลังนั้นเลยทิ้งร้าง
โทรมอยู่ไม่มีใครดูแล หลังคาก็รั่ว พื้นก็ผุ ประตูก็พัง หน้าต่างก็หลุด ไปนั่งคล้าย ดู ท่าน
สมพงษ์บอกว่าถ้าอาจารย์ผมมาจะซ่อมให้ บอกว่าคุณไม่ต้องห่วงหรอกเดี๋ยวผมหางบซ่อมเอง
แต่ดูๆ ลักษณะมันแล้วแสนหนึ่งน่าจะเอาไม่อยู่ (หัวเราะ) กุฏิหลังใหญ่มาก สบายมากเลย ไป
นอนมาแล้วดีทุกอย่าง แต่คนอื่นเขากลัว ของในกุฏิไม่มีใครกล้าแตะแม้แต่ชิ้นเดียว จนกระทั่ง
ไปถึงบอกท่านว่านั่นนะพวกสงบ จีวร อะไรนั่น ของดีๆ ทั้งหมดไปแจกพระแจกเณรซะ แล้วข้าว
ของอื่นใครต้องการจะใช้เอาไปเลยเดี๋ยวผมรับผิดชอบให้เอง หลวงตาท่านไม่ว่าอะไรหรอก เขา
กลัวกันจริงๆ กลัวประเภทที่ว่าทิ้งทิ้งไปเลย ไม่มีใครเข้าไปแตะ กุฏิหลังใหญ่มากน่าจะอยู่ด้วย
ก็เลยว่ามีปีนี้เป็นปีสุดท้ายที่จะจัดงานกฐิน เพราะว่าเมื่อไปอยู่ที่โน่นแล้วความคิดก็คือว่าจะ
ไม่พยายามรับตำแหน่งเหมือนเดิม ก็คือให้อาจารย์สมพงษ์ เขาเป็นเจ้าคณะตำบลและเป็น
เจ้าอาวาสอยู่ในนาม ตัวเราเองบริหารอยู่ข้างหลัง คราวนี้พอเราอยู่ในลักษณะนั้นเราเองก็เลย
รับกฐินในนามตัวเองไม่ได้ มันก็ต้องเป็นของทางโน้นเขา ซึ่งเขาจะมีกรรมการอะไรยุ่งยากไป
หมดเลย ส่วนใหญ่พวกกรรมการตั้งขึ้นมาแล้วมันไม่คิดทำอะไรหรอกนอกจากจะคุมเงินพระ
หลวงพ่อก็บอกว่าถ้าจะตั้งกรรมการพวกแหกหาพระในวัดที่ไว้ใจได้ตั้งขึ้นมาสัก ๖ องค์ ๗ องค์
มีความเห็นร่วมกัน จะได้ทำงานได้พร้อมกัน มัวแต่ไปรอชมราวาสอยู่บางที่มันขัดขึ้นมาสักคน
เดียวงานก็ไม่ได้ทำแล้ว ในเมื่อเขามีกรรมการมีอะไรอยู่ก็ไม่อยากเข้าไปทำให้มันยุ่งยาก เลย
กลายเป็นว่าปีนี้อาจเป็นปีสุดท้ายที่ได้ทำในนามของตัวเอง ผลัดท่านไว้ว่าขอออกจากพรรษา
ก่อน ความจริงท่านจะให้ไปเลยแล้วก็จะให้อาจารย์สมพงษ์เขาสัตตาทะ คือท่านบอกว่า การ
เรียนมันสำคัญมาก อนุญาตให้สัตตาทะไปเพื่อตัวได้ก็ให้มหาทองดีที่เป็นลูกศิษย์ของท่าน ตอน
นี้ได้เปรียญ ๖ แล้ว กำลังจะขึ้นเปรียญ ๗ ที่เป็นเปรียญเอก ประเภทที่ว่ากันตัวต่อตัว ยังไงๆ
ก็ให้มันหันสอปปีหน้า ซึ่งจะเท่ากับว่าไม่ต้องเสียเวลาไปปีหนึ่ง แต่อาจารย์สมพงษ์ก็คล้ายๆ
กันเป็นพระที่ไม่ค่อยจะเอาอะไรหรอก หลบได้ก็หลบ เลี่ยงได้ก็เลี่ยง ตอนที่ท่านโดนยึดเป็น
เจ้าคณะตำบลนี้ท่านหนีไม่พ้นจริงๆ เพราะว่าของเราจับยึดให้ท่านเอง รู้จักกับท่านมาตั้งแต่ท่าน
บวชพรรษาแรก ปีนั้นหลวงพ่อสายเจ้าอาวาสวัดทำขุมนมรณภาพพอดี ท่านขาดครูบาอาจารย์
ก็เลยมาขอพึ่ง เท่ากับว่าท่านเป็นลูกศิษย์ ตอนนี้อยู่ทองผาภูมินี้ตั้งนานดู เท่ากับว่ามีลูกศิษย์
เป็นเจ้าคณะตำบลไปสองสามตำบลแล้วท่านเจ้าคุณถึงได้ต่อว่าให้ตำแหน่งแล้วไม่ยอมรับก็เลย
ให้คนอื่นไปแทน นี่ถ้าหากว่าบรรดาเสื่อสิงห์กระทิงแสดในทองผาภูมิทราบว่าคุณเจ้าคุณคิด
ยังไรร้องให้กันหมด โดยส่วนใหญ่แล้วท่านจะคิดว่าท่านมีความสามารถ หารู้ไม่ว่าผู้ใหญ่เขา

มองทะลุหมด โดยส่วนใหญ่ใช้ความสามารถไปหาผลประโยชน์ใส่ตัว ท่านดูออกว่าใครทำเพื่อส่วนรวม ใครทำเพื่อส่วนตัว แล้วลูกศิษย์สายหลวงพ่อบริเวณส่วนใหญ่แล้วจะว่ากันตรงไปตรงมา ในเมื่อว่ากันตรงไปตรงมา ไม่เอา ก็คือไม่เอาละ ก็จะต้องไปเฝ้าให้เขา คราวนี้มันสำคัญตรงว่า อาจารย์สมพงษ์เขาเรียนจนกลับมาแล้วต้องเป็นใหญ่ขึ้นไปดีไม่ได้เราจะโดนจับยึดอีก หนีไม่พ้น... ลูกศิษย์มันใหญ่กว่าอาจารย์ ถึงเวลาเราเอาอะไรไปเขาต้องเห็นให้อยู่แล้ว (หัวเราะ) ระยะเวลาที่สบายขึ้นนะ อย่างเช่นว่า เวลาที่เข้าพรรษาทุกอย่างมันก้าวหน้าขึ้น เมื่อกี้ที่บารภขึ้นว่าตอนนี้มันมีรถตู้ไปถึงอุทัยสบายๆ สมัยก่อนไปหาหลวงพ่อ โอ้โฮ... ฝุ่นแดงตลบจนกระทั่งหัวดำๆ กลายเป็นหัวแดงไปเลย ต้องเอารถไปลงแพที่ละคันๆ สมัยนี้ทางลาดยางผ่านหน้าวัดสบายมาก รดถึงถึงที่ การถวายเทียนพรรษาก็เลยซ้กจะกลายเป็นหลอดไฟมากขึ้นๆ สะดวกดีและไม่อันตรายด้วย เพราะว่าไฟฟ้ามันช็อตมันก็ดับเลยใช้ไหม หลอดมันขาด แต่ว่าเทียนพรรษานี้ถ้าเปลอนะ เทียนนี่จริงๆ สำหรับคนละเอียดและมีสติรอบคอบเพราะว่าเปลอเมื่อไหร่มันไหม้วัดจริงๆ ก็เลยเปลี่ยนเป็นหลอดไป แต่ว่าอาณิสงส์ก็ยังคงเป็นการบูชาพระรัตนตรัยด้วยแสงสว่างซึ่งจะมีผลด้านทิพจักขุญาณ พระอนุรุธท่านเป็นพระวิชาสามแต่ว่ามีทิพจักขุญาณเหนือกว่าพระอัครสาวกอย่างพระโมคคัลลาน์พระสารีบุตรอีก พระโมคคัลลาน์นี่ถือว่าเป็นยอดของปฏิสัมมิกาญาณ เลิศกว่าผู้อื่นในทางด้านมฤตยู ทิพจักขุญาณยังสู้พระอนุรุธไม่ได้ พระอนุรุธก็เลยได้รับการตั้งว่าเป็นเอตตะทคคะ คือเป็นผู้มีความสามารถยอดเยี่ยมในทางทิพจักขุญาณในอดีตชาติท่านเคยถวายบูชาพระพุทธเจ้าด้วยประทีปโคมไฟ ได้อาณิสงส์ทิพจักขุญาณมากกว่าคนอื่นเขา ในขณะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังดำเนินกิจไปเพื่อที่จะเข้าสู่ปรินิพพาน มีพระอนุรุธผู้เดียวที่ตามทัน บอกได้ตลอดเลยว่าตอนนี้พระพุทธเจ้าอยู่ระดับไหน ไหน กำลังเข้ามาไหน ออกมานไหน จากมานนั้นมาเข้ามาไหน ขณะนี้กำลังดำเนินจิตอยู่ในลักษณะยังไง บอกถูกหมด คนอื่นสู้ไม่ได้ แรกๆ ก็สงสัยมาก ซึ้งใจมากด้วย อย่างพระพุทธเจ้าที่อ่านตามพุทธประวัติและปฐมสมโพธิกถาท่านบอกว่า ยามต้นบรรลุปุพเพนิวาสานุสติญาณคือระลึกชาติได้ ยามที่สองบรรลุลจฺจุปปาตญาณ คือรู้ว่าคนและสัตว์ก่อนเกิดนั้นมาจากไหน ตายแล้วจะไปไหน ยามสุดท้ายคือยามสามทำจิตให้่องใสใโลกิเลสได้อย่างสิ้นเชิงสรุปแล้วพระพุทธเจ้าเป็นพระวิชาสาม แล้วทำไมสอนลูกศิษย์เป็นอภิญาหากเป็นปฏิสัมมิกาญาณบานเบอะเลย มีผู้กล้าหาญกราบเรียนถามหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกตอบสั้นและกระชับมาก ท่านบอกว่า วิชาสามของข้างมันเหนือกว่าอภิญาของมตอยู่แล้ว (หัวเราะ) ซัดเลยใช้ไหม ? อย่างพระอนุรุธท่านก็วิชาสาม แต่ว่าทิพจักขุญาณของท่านเลิศกว่าอัครสาวกซะอีก เพราะว่าความสามารถพิเศษไม่ว่าจะเป็นอภิญาหรือว่าปฏิสัมมิกาญาณก็มีแบ่งไปตามระดับ ตามความถนัดเฉพาะตัว อย่างพระจุลป็นถะ อ่านตามบาลีนะ ท่านเป็นเลิศทางมโนมยิทธิ คนอื่นเก่งแค่นั้นก็เก่งไปแต่ของท่านนี่เยี่ยมกว่าคนอื่นเขา สามารถถอดจิตออกมาเป็นกายเนื้อๆ ให้เห็นๆ ได้ทีละพันพร้อมกัน แล้วไม่รู้ว่าทำอะไรเหมือนกันนะ ทำคนละอย่าง ง่ายดี อดคิดนั้นกวาดลาน อดคิดนี้ตักน้ำ อดคิดนั้นซักจีวร อดคิดนั้นถูกฏิ สบายดีงานมันเสร็จเร็ว เสร็จแล้วพอดคน

ถามว่า องค์ไหนชื่อว่าจุลบันถกะ ท่านก็ตอบพร้อมๆ กันว่าอาตมาเอง คนนิมนต์ก็เสร็จ คราวนี้พอไปกราบทูลถามพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็บอกว่าไปนิมนต์ใหม่ ถามว่าองค์ไหนชื่อ จุลบันถกะ ถ้าองค์ไหนตอบก่อนให้จับแขนองค์นั้นไว้ คือ องค์อื่นจะเป็นตัวภายในที่ท่านถอดออกไป คราวนี้ท่านเลิศมากเลย เพราะตัว มโนมยิทธิ ถ้าทำได้จริงๆ จะเป็นในลักษณะนั้น ท่านใช้คำว่าถอดภายในออกไป เหมือนชักไส้ออกจากหมูปล้อง คือ หมูปล้องมันจะมีปล้องแก่ พอดึงออกมาจะเป็นปล้องอ่อน มันเหมือนกันเปี้ยวเลย แล้วอันหนึ่งแก่ อันหนึ่งอ่อน หรือว่าเหมือนกับถอดดาบออกจากฝัก คือดึงออกมาง่ายๆ ท่านชำนาญมาก คือทำออกมาได้ที่ละพันร่างพร้อมๆ กัน ท่านบอกว่า องค์ไหนตอบก่อนให้สังเกตไว้จะตอบก่อนคนอื่นเขาแป็บหนึ่งแล้วคนอื่นเขาพูดตามเหมือนๆ กัน ลักษณะเหมือนกับเสียงสะท้อน ถามว่าองค์ไหน องค์ไหนตอบผมครบก็คว้าเอาไว้ คนที่ไปนิมนต์ก็เล็งเอาไว้ พอถึงเวลาก็คว้าแขนจับ อีกเก้ารอยเก้าสิบเก้าองค์ก็ต้องรวมกลับคืนเป็นหนึ่งเดียว ตัวต้นฉบับโดนลืดอกแล้วนี้ เมื่อความสามารถพิเศษเหล่านี้ยังต่างกัน การบรรลุมรรคผลและความสามารถของพระท่านบรรลุเท่ากันเหมือนคนจบปริญญา ถ้านับปริญญาตรีเป็นหลัก เหมือนพระอรหันต์เป็นว่าจบตรีเท่ากัน แต่ว่าความสามารถและแขนงวิชาต่างกันไป ก็เลยว่ามีประเภทปริญญากระดับปกติสาวก คือทั่วๆ ไป อภิญญากระดับมหาสาวก อภิญญากระดับอัครสาวก อย่างนี้เป็นต้น ถึงได้ก็ไม่เข้าใจเท่ากัน พวกเราหลายคนที่ได้มโนยิทธิอยู่เป็นครูฝึกสอนคนอื่นเขาด้วย เราก็ดูตัวเองซิ ญาณแปดอย่างนะเราไม่ได้คล่องทุกอย่างหรอก มันจะมีถนัดชำนาญอยู่อย่างหนึ่ง ส่วนอย่างอื่นๆ จะมีแค่พออาศัยเท่านั้นเอง สังเกตดูได้เลย ลักษณะนี้แหละทำให้ความสามารถทางใดทางหนึ่งมันต่างกันไป พระพุทธเจ้าเคยตรัสถามว่า ภิกขเว ภิกษุทั้งหลาย เธอได้เห็นภิกษุทั้งหลายที่กำลังเสวนาอยู่กับ**พระโมคคัลลาน์**ลูกเราหรือไม่ ? พระบอกว่าเห็นพระเจ้าข้า ภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นเป็นผู้ที่หนักในทางฤทธิ์อภิญญา ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอเห็นภิกษุทั้งหลายที่เสวนาอยู่กับ**พระโสณะโกปิวิสะ**ลูกเราหรือไม่ ? บอกว่าเห็น ท่านบอกว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นเป็นผู้เลิศในทางความเพียร แล้วก็ถามภิกษุ ท่านเห็นภิกษุทั้งหลายที่กำลังเสวนาอยู่กับ**พระปุลณณะมัตถนันทบุตร**หรือไม่ ? ภิกษุทั้งหลายบอกว่าเห็นพระเจ้าข้า บอกว่าภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นเป็นผู้ที่ชื่นชอบในทางธรรมกถึก คือเป็นนักเทศน์ คือบุคคลที่เข้าไปหาเก่งทางไหนบรรดาผู้ที่เข้าไปหาคือผู้ที่ชอบในทางนั้นเหมือนกัน แล้วจริตนิสัยของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน การสร้างสมบารมีมาในอดีตชาติที่ต่างกันทำให้ความสามารถต่างกันไป เพียงแต่ว่าเวลาหมดกิลเลส หมดกิลเลสเหมือนๆ กัน แต่การสร้างสมบุญบารมีมาทำให้ต่างกันตรงความสามารถพิเศษ เหมือนกับคนจบปริญญาตรีมา แล้วอีกคนหนึ่งมันเล่นกีฬาเก่งจังเลย ขณะที่อีกคนหนึ่งไม่เอาอะไรเลยก็มีหรือไปถนัดเล่นดนตรีเลยก็มี ทำให้ต่างๆ กันไป

คราวนี้ช่วงของการเข้าพรรษา ก่อนจะมาก็อบรมพระ ช่วงของการเข้าพรรษาสัปดาห์ที่อยู่กับหลวงพ่อดีท่าซุง จะเป็นช่วงที่ตัวเข้มตัวเอง ๓ เดือน ความจริงมันน่าจะ ๔ เดือนนะ มันกลายเป็นว่าเราอาศัยช่วงจังหวะดี เรียกว่าง่ายกว่ามันต้องอาศัยฤกษ์ดี ครูดี คณะดี โช

ใหม่ ? เอาดียากหน่อยแต่ว่าก็ยังมีเวลาตั้งตาทำอยู่ เราต้องคอยตรวจต้องคอย
ทบทวนกำลังใจของตัวเองไว้เสมอจ้ะ ว่ากำลังใจของเราตอนนี้ดีหรือว่าเลว ต้องรู้ตัวโดยที่
ไม่เข้าข้างตัวเองด้วย เชื่อกันเสมอว่าตอนนี้ความดีในใจของเรามีหรือไม่ ? ถ้าไม่มีทำให้มัน
มีขึ้นมา ถ้ามันมีอยู่แล้วทำให้มันยิ่งๆ ขึ้นไป ตอนนี้ความซื่อในใจของเรามีหรือไม่ ? ถ้ามัน
มีซบโหลมันออกไปแล้วคอยระวังไว้อย่าให้มันเข้ามาต้องคอยเตือนตัวเองอยู่เสมอจ้ะ อยู่
ตลอดเวลา อย่างที่พระเจ้าพิจารณาเตือนตัวเองพระราชาสก็ใช้ได้ เช่นท่านบอกว่า บรรพชิตควร
พิจารณาเรื่อยๆ ว่าขณะนี้เรามีเพศต่างจากคฤหัสถ์ แล้วกริยาอาการใดๆ ที่เป็นของสมณะ
เราต้องทำกริยาอาการนั้นๆ ก็หมายความว่าเราจะคิดจะพูดจะทำต้องอยู่ในความเป็นพระ คราวนี้
พวกเราเป็นนักปฏิบัติ ต้องเรียกว่าพระโยคาวจรได้กำไรกว่าพระจริงๆ ซะอีก เพราะพระจริงๆ
เรียกสมมติสังฆซึ่งไม่เป็นพระเลย แต่นักปฏิบัติที่มุ่งมั่นจะเอาดี พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า
พระโยคาวจร เป็นพระแล้ว ในเมื่อเราก็ก็น่าจะเป็นส่วนหนึ่งแล้ว เป็นพระอยู่ในตัวแล้ว เรา
จะพิจารณาอย่างเดียวกันก็ได้ อย่างเช่นท่านบอกว่า บรรพชิตควรพิจารณาเรื่อยๆ ว่า ตัวเราดี
ตัวเราโดยศีลได้หรือไม่ ? เราทบทวนว่าเราบกพร่องนี้ เรากล่าวโทษโทษตัวเองได้ไหม ?
บรรพชิตควรพิจารณาเรื่อยๆ ว่าผู้รู้ดีเราโดยศีลได้หรือไม่ ? คนที่เขา รู้จริง รู้ว่าเราทำผิด
อย่างนี้ เขาตักหนิติเตียนมาได้ไหม ? เรามีข้อบกพร่องให้เขาว่าได้หรือเปล่า ? บรรพชิต
ควรพิจารณาเรื่อยๆ ว่า กาย วาจา ใจ ที่ดีกว่านี้ยังมีอยู่ เราต้องทำกาย วาจา ใจนั้น
หมายความว่าสิ่งที่เหนือกว่านี้ยังมี トラบใดที่เรายังไม่เป็นพระอรหันต์เข้าสู่พระนิพพานเรา
หยุดไม่ได้ ต่อให้เป็นพระอรหันต์ แล้วถ้าท่านยังไม่ไปสู่พระนิพพานคือยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ยัง
ไม่ประมาทยังดำเนินใจในลักษณะระมัดระวัง คอยจ้องในทางลดละเลิกกิเลสอยู่เสมอจ้ะ เหมือน
กับพวกเรานี้แหละ ยิ่งไปได้สูงมากเท่าไร สติปัญญา สมาริยิ่งสูงมากเท่านั้น สมาริก็ยิ่งเข้มมาก
เท่านั้น ไม่ใช่ว่าเป็นแล้วเลิกเลย ดังนั้นว่า กาย วาจา ใจ ที่ดีกว่านี้ยังมีอยู่ เราต้องทำ กาย
วาจา ใจนั้น บรรพชิตควรพิจารณาเรื่อยๆ ว่าเรายินดีในที่สุดดีหรือไม่ ? หลายคนนิยมเมาท์
แตกนะระวังไว้ เรายินดีในที่สุดดีจริงหรือไม่ ? บางคนให้อยู่เฉยๆ ปฏิบัตินะ พักเดียวเท่านั้น
แหละฟังชานต้องวิ่งไปหาคนอื่นเขา สังเกตตัวเองให้ดี ถ้าใครเป็นแบบนี้แล้วรีบแก้ไข อาตมา
เจอพระมาหลายองค์แล้วน่าสงสารมาก แทนที่โยมติดพระ กลายเป็นพระติดโยม ถึงเวลาต้อง
ตะกายไปเพื่อหาเพื่อนคุย ถ้าหากว่าไม่มีญาติโยมนี้่ง่งงานเป็นชเมตติดจั้นไปเลย ดังนั้นต้อง
ดูตัวเองว่าเรายินดีในที่สุดดีหรือไม่ ? ยืน เดิน นั่ง นอน ให้อยู่ในความสงบ สงัด อยู่เสมอ
พระพุทธเจ้าท่านถึงได้กล่าวไว้ว่า ไม่ควรกล่าวถ้อยคำอันเป็นเหตุให้เถียงกัน เพราะการ
กล่าวถ้อยคำอันเป็นเหตุให้เถียงกันทำให้ต้องพูดมาก บุคคลที่พูดมาก จิตใจย่อมฟังชาน
ผู้ที่ฟังชานย่อมต้องห่างจากสมาริ มันพาฟังไปโน่น ดังนั้นการที่คุยกันดึ๋ง นะ มันน้อย
กาละนะ รัมมะสะกัจจา สนทนารธรรมในระยะเวลาอันสมควรมันน้อย ส่วนใหญ่พอเข้าข้างได้มัน
พากันเคล็ดเปิดเปิงกลายเป็นเดรัจฉานคาถา คือวาจาอันเป็นเครื่องขวางต่อความดี ชวนไป
ฟังชาน แล้วจะไปกินที่โน่น แล้วจะไปเที่ยวที่นี้ แล้วหนังสือเรื่องนั้นสนุกไปกันไหม ? อะไอย่างนี้

เดียวกับที่ตามกันไปเป็นพรวน มันจะพาเสีย บรรพชิตควรพิจารณาเรื่อยๆ ว่า คุณวิเศษของเรา มีอยู่หรือไม่ ? เพื่อที่จะไม่ก่อเงินเมื่อเพื่อนสธรรมมิกของเราได้ถาม ต้องเอาดีให้ได้ ถ้าไม่ดีเขาถามขึ้นมา มันอายนะ อย่างพวกเราประกาศตัวว่าเราเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกฤษ์สิงห์ดำ เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อวัดท่าซุง เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อพระราชพรหมยาน ไม่ว่าจะชื่อไหนก็ตาม นั่นคือครูบาอาจารย์ที่เราถือว่าเลิศแล้ว เป็นครูบาอาจารย์ที่เราเคารพสุดจิตสุดใจแล้ว ไม่ต้องการให้คนอื่นมาปรามาสแม้แต่ กาย วาจา ใจ เพียงเล็กน้อย ในเมื่อครูบาอาจารย์ของเราดีขนาดนั้นเก่งขนาดนั้น แล้วตัวเราละ ? เราไม่ต้องการให้คนอื่น ดูถูกปรามาส ครูบาอาจารย์ของเรา เรามีอะไรไปอวดเขา ครูบาอาจารย์ของเราเก่งขนาดนั้นนะ คำหนึ่งก็หลวงพ่อกฤษ์สิงห์ดำ สองคำก็หลวงพ่อแล้วเราได้อะไรจากหลวงพ่อกฤษ์สิงห์ดำ ต้องพิจารณาอยู่เสมอๆ บรรพชิตควรพิจารณาเรื่อยๆ ว่าเราทุกคนมีกรรมเป็นของตน ไม่ว่าจะทำอันใดย่อมได้รับผลของการกระทำอันนั้น ที่ท่านใช้คำบาลีว่า กัมมัสสะโกมมิกิ กัมมะทายาทอ กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปฏิภาสสะระโน มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กระทำกรรมใดก็ต้องรับผลอันนั้น กัลยาณังวา ปาปะกังวา ไม่ว่าดีหรือชั่วก็ตาม ตัสสธรรมา ทายาทา ภาวิสสติ กรรมอันนั้นย่อมเป็นทายาท ตามสืบเนื่องต่อไป เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเห็นใครดีใครชั่ว ดีเราไม่ท้อแท้ แต่ถ้าเขาทำไม่ดีที่เรียกว่าชั่วเมื่อครั้งนี้ ขอให้รู้ตัวไว้ว่าเราทำมาก่อน พอเราก้าวข้ามจุดนั้นมาเราเห็นข้อบกพร่องตรงนี้ เราเห็นว่ามันไม่ดีอย่างไร เรารู้ว่ามันน่าเกลียดน่าชังอย่างไร แล้วเราไปตำหนิคนอื่นเราทำมาก่อนแล้วคนอื่นมาทำตามไอนั้นนะ ลูกหลานเราเอง ทายาทเราเอง ที่เขาสืบเนื่องซึ่งกรรมอันนั้น เพราะฉะนั้นคนทำผิดไม่ใช่คนที่น่าตำหนิ เขาเป็นคนที่น่าสงสารมากกว่า สิ่งที่ดี สิ่งที่ถูก ที่ควร เป็นอย่างไร เขายังไม่รู้เลย เราตำหนิเขา มันใช้ไม่ได้ มันควรจะสงสารและหาทางช่วยเขาให้พ้นจากจุดนั้นมากกว่า ตัวเราอยู่ตรงจุดนี้ ก็ไม่ใช่ว่าจะดีทั้งหมด ถูกทั้งหมด มันดีแค่นี้ มันถูกแค่นี้พอกำลังใจเราก้าวขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง ดีกว่านั้นถูกกว่านั้นมันมีแล้ว เรามองย้อนกลับอ้าว...คราวที่แล้วมันผิดนี่หว่า แต่เรียกว่ามันผิดก็ไม่ถูก ถ้าเรายืนอยู่ในจุดนั้นเราจะเห็นว่ามันดีว่ามันถูก แบบเดียวกับว่า เวลาเข้าพรรษาพวกเรามาตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ มาตีวเข้มตัวเองกัน แต่ขนาดเดียวกันคนบางจำพวกมันก็ยกกินเหล้าเมายาอยู่เหมือนเดิม นั่นเขาเห็นว่าดีเขาถึงทำ ถ้าเขารู้ตัวว่ามันไม่ดี เห็นว่าไม่ดี เขาจะไม่ทำสิ่งทั้งหลายเหล่านี้หรอก ทุกคนเขาเห็นว่าสิ่งที่ตัวเองทำดีแล้วจึงทำ ดังนั้นคนที่เขาเห็นผิดเป็นมิฉฉาที่ลึ้มโอกาสที่จะลงสู่อบายภูมิเป็นคนที่น่าสงสารมาก ไม่ใช่คนที่น่าโกรธน่าเคืองน่าตำหนิ ในเมื่อเขาน่าสงสารอย่างนั้น เราควรที่จะแนะนำให้เขาหันมาสู่ทางที่ดีๆ ถ้าทำได้ก็ควรที่จะแนะนำเขา ถ้าแนะนำให้เขาหันมาสู่ทางที่ดีๆ ถ้าทำได้ก็ควรที่จะแนะนำเขา ถ้าแนะนำแล้วไม่สามารถทำได้ แล้วค่อยวางอุเบกขา สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้พระคิด พิจารณา ทบทวนตัวเองอยู่เสมอๆ หลวงพ่อกฤษ์สิงห์ดำ พวกเราเสมอว่าอย่าสนใจรียาคคนอื่น ให้กล่าวโทษโทษตัวเองเท่านั้น ดังนั้นในช่วง ๓ เดือนของพรรษา เราเป็นนักปฏิบัติ พระทำอย่างไร หลวงพ่อสอนให้พระทำอย่างไร เราก็ทำอย่าง

นั้นได้ตรวจตราตัวเอง ตำหนิตัวเองอยู่ทุกวัน ก่อนนอนนั่งทบทวน ดุศีล ๕ หรือศีล ๘ ของเรา ตรงไหนบกพร่องบ้าง อย่างเข้าข้างตัวเอง บกพร่องแม้แต่นิดเดียวก็ต้องโทษตัวเองไว้ก่อน สมัยที่หลวงพ่อยังอยู่เดี่ยวเข็ญสั่งสอนมาใครอย่าคิดว่าหลวงพ่ไม่ได้สอน พระองค์ไหน ปฏิเสธองค์นั้นถือว่าใช้ไม่ได้เลย หลวงพ่อสอนอยู่ตลอดเวลาเทปมีหนังสือมี จริยาต่างๆ ที่ท่านแสดงออกเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด ที่พระลูกพระหลาน ที่ฆราวาสจะเลียนแบบและทำตาม ท่านสอนทั้งด้วยวาจา ทั้งด้วยการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ถ้าไม่รู้จักว่าท่านเดี่ยวเข็ญเราอย่างไร ไม่รู้จักเลียนแบบเพื่อทำตามก็เป็นอันว่าเราขาดทุน สมัยที่ท่านเดี่ยวเข็ญอยู่อย่างนั้น ถึงเวลาเราทบทวนตัวของเราเอง ถ้าหากว่ามันมีข้อบกพร่องเราก็แก้ไขตามนั้น แต่ในบางครั้ง อาตมาทวนแล้วทวนอีกหาความผิดตัวเองไม่เจอ มันเป็นไปได้อย่างไรที่หาความผิดตัวเองไม่เจอ ...ลงซ้ายลงขวา ในที่สุดก็จับยัดให้ว่าเอ็งผิดตั้งแต่เสือกเกิดมาแล้ว ถ้าไม่เกิดมามันจะมากุช้อย่างนี้ได้ยังไง เออ ! เอามันให้ได้ ในที่สุดก็หาผู้รับผิดชอบได้ ยัดให้มันเข้าไปให้หมด แล้วเราก็เริ่มต้นแก้ไขใหม่ ในเมื่อเราผิดเพราะเราเกิดมาเราก็ไม่ควรเกิดอีก มันจะได้ไม่ผิด เออ ! ก็ใช้วิธีอย่างนี้แต่ว่าตอนหลวงพ่อยู่ พลาดหน่อยเดียวท่านตีจมดินเลย แต่ว่าดีอยู่อย่างว่า ครูบาอาจารย์ ถ้าไม่รักเราท่านไม่ตีไม่ด่า ถ้าหากว่าท่านยังตียังด่าอยู่แสดงว่าเมตตา ยังอยากให้เราได้ดีอยู่ ไปเจอครูบาอาจารย์ที่ท่านไม่ว่าอะไรเลยแม้แต่คำเดียวนะ ไม่น่ว่าท่านจะรักเรานะ ท่านอาจปล่อยให้เราเป็นไปตามกรรมก็ได้ ดังนั้นช่วง ๓ เดือนนี้ ก็อยากจะให้ทุกคนใช้เป็นเวลาที่เราปรับปรุงปฏิบัติของตัวเอง อาตมาเองก็ไม่รู้จะอยู่ให้โยมคุณหน้าได้นานเท่าไร งานมันเยอะ บางทีก็เจ็บไข้ได้ป่วยหนักๆ รู้ตัวอยู่เหมือนกัน ว่ามันไม่แน่ว่าจะอยู่ได้ เป็นมากขึ้นมาที่ไรก็รู้ตัวอยู่เสมอว่าเราอาจต้องไปในเมื่อเจ้าตัวพร้อมที่จะไป พวกเราถ้าหากว่ายึดคนเป็นที่พึ่งก็จะลำบาก เราต้องยึดธรรมะเป็นที่พึ่ง ยึดการปฏิบัติเป็นที่พึ่ง อย่างเช่นว่าเรายึดหลวงพ่เป็นที่พึ่งแล้วไปยัดร่างกายของหลวงพ่เราก็พลาดต้องมานั่งเสียอกเสียใจเวลาที่ท่านจากไป แต่ถ้าเรายึดในสังฆานุสติคือคุณความดีที่หลวงพ่ทำให้ ระลึกถึงเมื่อไหร่ก็เด่นชัดอยู่ในใจของเรา ท่านเมตตาสั่งสอนอบรมเราอย่างไร ด่าเราอย่างไร หัวเราะยังไง เป่ายานัตถ์ยังไง ถือไม้เท้าเคาะกะโหลกเราอย่างไร นึกออกหมด พยายามนึกภาพเหล่านี้เอาไว้ให้อยู่ในจิตในใจของเรา มันสบาย มันชุ่มชื่นใจ แล้วภาวนาของเราต่อไป เป็นสังฆานุสติเต็มระดับ ไม่ต้องเสียเวลาภาวนานาน ใครเคยเจอหลวงพ่อนึกออกทันที ต่อไปใครไม่เคยเจอหลวงพ่ต้องอิจฉาพวกเรา นึกเมื่อไหร่ก็นึกออก มาถึงยังไง ทักทายยังไง หัวเราะยังไง ก็คุ้มมาก เป่ายานัตถ์ อิริยาบถไหน สั่งน้ำมูกยังไงนึกออกหมด มันก็จะได้เปรียบคนอื่นเขาเยอะ รักษาชื่อเสียงพอไว้อย่าให้เขาดูถูกดูหมิ่นได้ โดยเฉพาะความสามารถในทางด้าน มโนเมยทธิ ปัจจุบันนี้อาตมาารู้สึกสงสารทุกคนมาก ส่วนใหญ่ร้อยละ ๙๙ ใช้ผิดกันหมด มโนเมยทธิมีคุณวิเศษเหลือเกิน ยิ่งกว่าแก้วมณีที่เป็นโคตรเพชรเสียอีก ประมาณราคาไม่ได้ มีคุณวิเศษตรงที่ว่าเราเกาะพระนิพพานได้ การที่จิตเราเกาะพระนิพพานเราเป็นผู้บริสุทธิ์สิ้นเชิงตอนนั้น รัก โลก โกรธ หลง กิเลสใจเราไม่ได้ เราเกิดโทษกระทบขึ้นมาอาศัยกำลังความเคยชิน

ฟุ้งใจขึ้นไปอยู่บนพระนิพพาน เกิดระคะระทบใจขึ้นมาอาศัยความเคยชิน ความคล่องตัวในมโนเมยิทธิขึ้นไปกราบพระบนนิพพาน รัก โลก โกรธ หลง เป็นสมบัติของร่างกายเมื่อไม่มีใจคอยปรุงคอยแต่งมันไม่สามารถจะอยู่นานได้ อย่างเก่งนาที่สองนาที่มันก็เจ็บ มันเหมือนกับหมดเชื้อ ไม่มีใครไปคอยใส่ไฟให้มัน ใจเราไปกราบพระอยู่ต่อหน้าพระ เป็นวิริยัตถิเลสที่ง่ายที่สุด สะดวงสบายที่สุด ดายตอนนั้นก็อยู่ที่นั่นเลย หลวงพ่อท่านใช้ความพยายามมาลิบหก อสงไขยกับหนึ่งแสนหมากก็เป็นอย่างน้อย และจนกระทั่งในชาติปัจจุบันนี้ บั้นผีลูกปลุกผีนั่งอยู่หลายสิบปีกว่าจะหาวิธีที่ง่ายที่สุดมาให้ลูกๆ ปฏิบัติเหมือนยังกับท่านเตรียมอาหารให้พร้อมๆ ทุกอย่างแล้ววางอยู่ตรงหน้านี้ไม่ตักใส่ปากมันก็โหดร้ายกับพ่อเกินไป แล้วขณะเดียวกันตักแทนที่จะใส่ปากเอาไปเลาะเลงหัวคนอื่นเขาก็มี ดังนั้นวิชาที่พ่อท่านให้ไว้ประเมินราคาไม่ได้ นับเป็นร้อยล้านพันล้านไม่ได้ แต่พวกเราเอาไปใช้สิ่งเดียว เขาให้รู้เพื่อละและมุ่งตรงต่อพระนิพพานอย่างเดียว จิตเกาะนิพพานเป็นการตัดกิเลสที่รวบรัดที่สุด ไม่มีวิธีไหนง่ายกว่านี้อีกแล้ว ถ้าหากว่ามันเคยชินกิเลสมันก็ขาดไปโดยสิ้นเชิงเองได้ง่ายๆ เลย คราวนี้พวกเรา ก็เอาไปใช้ผิด ไปดูว่าชาติก่อนเป็นยังไง คนโน้นก็พอกู คนนี้ก็แม่กู นี่ก็ลูกกู นั่นก็ผัวกู เมียกู สบายมาก แทนที่จะเลิก ไปฟื้นความสัมพันธ์ใหม่ แทนที่จะละได้กลายเป็นกอดคอกันจมตายทั้งขบวน เห็นแล้วน่าสงสารมาก อยากจะบอกเหลือเกินว่าพวกเราใช้ผิด แต่ว่าขณะเดียวกัน ถ้าหากว่าวาระบุญมันยังเข้าไม่ถึง กรรมมันยังแทรกอยู่ ถึงบอกไปมันก็ไม่ฟังหรือกสมัยก่อนเอาตมาก็ทำแบบนี้แหละ ใครให้ดูอะไร ดูให้เขาไปหมด พอเขาชมว่า แหม ! รู้ชัดเจนแจ่มใสดีจัง เก่งอะไรอย่างนี้ มันพอง มันอยากจะลอยทั้งตัว ลอยไปลอยมา หลวงพ่อตีกลองร้องตึบเลย คือวันหนึ่งมันถึงวาระแล้วเข้าไปที่บ้านสายลมเพื่อทำหน้าที่ คินนั้นหลวงพ่อกันเทศน์ว่าบุคคลที่สามารถทรงกรรมฐาน ๔๐ ได้ ได้อภิญญา ๕ สมาบัติ ๘ หรือว่าวิชา ๒ ห่วงนรกแค่ขอบนิ้วกั้น ก็น้อย่างนั้นไม่ใช่กันตามยาว ได้ยินเข้าเหงื่อหยดเลย ขนาดทรงกรรมฐานได้ตั้ง ๔๐ กองก็ไม่พ้นนรก ถ้ายังตักกิเลสไม่ได้ แล้วท่านก็บอกต่อไปว่า วิธีที่จะพ้นวิริยัตถิเลสคือ ต้องเป็นพระอริยเจ้า ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป แล้วท่านก็เทศน์ต่อไปว่าควรจะทำปฏิบัติอย่างไร บอกให้เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จริง ๆ ให้ตั้งใจรักชาติทุกสิกขาบทให้บริสุทธิ์ คิดว่าตายแล้วจะไปพระนิพพาน ง่ายแค่นี้แหละ ง่ายจนนึกไม่ถึง แล้วพวกเรา ก็ทำเลยไปทุกที่มันง่ายเกินไปเดี่ยวคนเขาจะไม่ชมว่าเก่ง ก็เลยก้าวผ่านของตีไป หนังสือหลวงพ่อกทุกเล่ม เทปหลวงพ่อกทุกม้วน ลองไปอ่านดู ฟังดู เราจะได้อะไรใหม่ๆ ขึ้นมาอยู่เสมอจะเป็นจุดที่สะดุดหูเราอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านั้นอ่านแล้วไม่เจอ ฟังแล้วไม่ได้ยินเพราะว่าเราทำถึงตรงไหนกำลังมันจะจอตจ่ออยู่ตรงนั้น พอหลวงพ่อกกล่าวถึงตรงนั้นมันก็จะกระทบใจเรา กระทบตาเรา แต่ถ้าเรายังทำไม่ถึงมันก็จะเลยไปเฉยๆ ดังนั้นตำราอย่าทำทิ้ง โดยเฉพาะตำราของหลวงพ่อก ตำราของหลวงพ่อกแทบจะทั้งหมดท่านแทรกวิปัสสนาญาณไว้เกิน ๘๐% ไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาเอง อ่านแล้วฟังแล้วตัดสินใจตามไปได้เลย ได้ประโยชน์ล้วนๆ ถ้าเราไปพิจารณาเองบางทีปัญญามันไม่ถึง นึกไม่ออกเสียด้วยซ้ำไปว่าจะนึกต่ออย่างไร ดังนั้น

ภายในพรรษานี้ อยากจะให้พวกเราเคี้ยวเชิฏตัวเองให้มากๆ เข้าไว้ ชี้เกี่ยมานานเต็มทีแล้ว ชี้เกี่ยจนพ้อตายไปทั้งองค์แล้ว มันจะชี้เกี่ยต่อจนเอาตมาตายไปอีกก็เกินไป ชยันขึ้นมา หน่อยหนึ่ง ให้มีไฟขึ้นมาหน่อยหนึ่ง ไม่ต้องไปเกรงใจว่ากิเลสมันจะเศร้าหมอง ตีมันให้ตายไปเลย มันตายเมื่อไรเราก็สบายเมื่อนั้น ถ้ามันยังอยู่เมื่อไรก็บังคับเราต่อไป กลายเป็นทาสของมันต่อไป พ้อสอนอย่างไร พระทำอย่างไร เพราะที่เป็นพระโยคาวจรอยู่ก็ทำอย่างนั้น ท่านเคยอบรมพระ ท่านบอกว่าพวกแกไปไหนก็บอกว่าท่าซุงๆ แกเอาซุงตีๆ หรือซุงๆ ไปอวดเขา ถ้าซุงๆ ไปอวดเขาก็ขายหน้าพ้อใช้ไหม ? มันต้องเอาซุงตีๆ ไป หรือถ้ามีฝีมือก็แกะสลักเป็นเรือ สุพรรณหงส์ไปเลย ถ้าทำได้ยังงั้นพ้อจะดีใจมาก สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จริงๆ แล้ว หลวงพ้อ ท่านก็บอกไว้แล้วว่า ถ้าเราไม่ทิ้งอภิญญาสมาบัติท่านก็จะอยู่กับเราตลอดเวลา ลูกอยู่ในไหนพ้อก็ อยู่ด้วยพร้อมจะช่วยเหลือทุกประการท่านบอกไว้ชัดแล้ว แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วพวกเราจะใช้ผิดหรือ ไม่ก็โดนกิเลสหลอกแล้วก็ไปทำอย่างอื่นแทน

ถาม : .....

ตอบ : ปล่อยปลา ส่วนใหญ่ที่ปล่อยปัจจุบันนี้ก็พวก ปลาตุ๊ก ปลาช่อน ปลาหมอ พวกนี้จะ อดทนกว่าเขา มันไม่ตายง่ายๆ แล้วบางทีคนที่เราใช้ให้ไปปล่อย เขาไปเจอปลาหางยี่ทองผลิ่ง แหงแก็กก็กำลังใจตก เลยต้องหาที่มันอืดๆ หน่อย แข็งแรงหน่อย เชื่อว่าปล่อยไปแล้วรอดแน่ๆ เพราะพวกปลาตุ๊ก ปลาช่อน ปลาหมอนี้ เขามีความสามารถพิเศษคือเก็บอากาศไว้กับเหงือก ตัวเองได้เยอะ เขาจะเดินทางบนบกแห้งๆ นี้ได้ไกล ได้เป็นชั่วโมงๆ เลย ดังนั้นที่เขาใส่ กาละมังเอาไว้ มันมีน้ำขลุกขลิกอยู่ข้างเขาเลยอยู่ได้สบาย แต่ว่าปลาพวกนี้ก็แพง โดยเฉพาะ ปลาช่อนก็แพง คิดเป็นกิโลเลย ถ้าปลาช่อนี่จะแพง ฤดูนี้มันเลยแล้ว ปลาช่อนี่จะเป็นช่วงน้ำ หลากๆ ใหม่ๆ ฝนลงใหม่ๆ นี้ปลาช่อนจะออกเยอะ ถ้าช่วงนี้ราคาจะแพงหน่อย

ถาม : .....

ตอบ : เพิ่งกลับจากพม่ามา การไปพม่าวงวัดนี้มันมีของแปลกๆ หลายอย่างเหมือนกัน โดยเฉพาะตอนที่นายกทักษิณอยู่พม่า ทางด้านพม่าเขาเล่นไสยศาสตร์หนักกว่าที่เราคิด ทำทุกอย่างเลย กระทั่งวันเวลาที่ของเราเป็นฝ่ายไปเยือนว่าเมื่อไหร่ อย่างไร นี่มันจะเป็นฤกษ์ที่ดีแก่ เขาณะ ที่กิน ที่อยู่ อาหารอย่างไหนที่มันจะอยู่ในลักษณะที่เรียกได้ว่าทำแล้วสะกด มันจะข่ม ฝ่ายไทยได้ ทำเดี๋ยวนั้นหมด กระทั่งต้นไม้ที่นายกทักษิณปลูกก็ยิงเอาต้นโศกมาให้ปลูก

ถาม : คนทำนี่เป็นผู้นำของเขาหรือครับ ?

ตอบ : คือพวกหมอไสยศาสตร์จะเป็นคนแนะนำ แล้วทางด้านนี้ก็จะจัดการตามที่เขาแนะนำมา มันเล่นกันหนักขนาดนั้นจะอยู่ในลักษณะที่ว่ากดไทยไม่ให้หัวขึ้นเลย มีอะไรก็ต้องอ่อนน้อม ค้อมด้วยยอมเขาอยู่ตลอดอย่างนั้น ดูๆ แล้วมันน่าสนุกดี เราไปร่วมงานของเขาเลยไปโดนจับชะ เขาแจ้งข้อหาตลกมาก ข้อหาถ่ายรูปแชกของรัฐบาล เอาไปสอบสวน ๒ ชั่วโมง พ้อไม่ได้อะไร เลยมันต้องเอารถไปส่งเรา สบายไม่ต้องจ่ายค่าแท็กซี่

ถาม : .....

ตอบ : คือของบ้านเขาเมืองเขานี้เรื่องของไสยศาสตร์ เรื่องของโหราศาสตร์ เรื่องของการถือฤกษ์ถือยามของเขานี้ยังเข้มข้นมากเลย วันไหนวันจมนวันไหนวันลอย ดีแก้ตัวไม่ดีแก้ตัว ควรเดินทางไม่ควรเดินทาง เขาทำอย่างนั้น ของเราเองเคยชินกับการมาถึงก็มีรถออกตามเวลานั้นไปถึงเขาบอกวันนั้นมันไม่ติดก็ไม่ออก เราก็บัดขี้กันไปไม่ได้ โอ้โห...มันเอาถิ่นหนักขนาดนั้นนะ เขาเชื่อถือกันอย่างชนิดฝังจิตฝังใจเลย ของเราก็มีเขาเรียกยามอุบากอง อุบากองนั้นจริงๆ คืออุบาเก็ง อุ ก็แปลว่าท่านหรือว่านายสำหรับผู้ที่อาวุโสหน่อย แก่โดนจับได้ในสมัยที่รบกับไทยแล้วก็ติดคุกไทยอยู่แล้วก็เอาไอ้วิชานี้มาเผยแพร่ เขาดูตามฤกษ์ตามยามของเขานั้นแหละ พวกเราอาจจะเคยเห็นที่มันมีจุดๆ แล้วก็มีการบาท อะไรพวกนั้นแหละ ที่เขาว่า

ศูนย์หนึ่งอย่าพึ่งจร	แม่นรารอนจะอัปรา
สองศูนย์เร่งยาตรา	จะมีลาภสวัสดิ์
สามศูนย์จะพูนผล	จรดลลาภมากมี
สี่ศูนย์พูลสวัสดิ์	ภัยพิบัติลาภไม่มี
กาเกบาคตัวอัปรีย	เร่งจรรีจะอัปรา

ปรากฏว่าอุบาเก็งเขาแหกคุกตามฤกษ์ปลอดของเขา แล้วเขารอดไปได้แต่ว่าก่อนไปเขาถ่ายทอวิชานี้เอาไว้ให้กับเพื่อนที่ติดคุกด้วยกันที่เป็นคนไทย เพื่อนคนนั้นสักติดแขนเอาไว้ พอออกมาก็เอามาเผยแพร่เลยเรียกว่ายามพม่าแหกคุกหรือยามอุบากอง แล้วคนไทยเราออกเสียงไม่ค่อยชัดเจน อุบาเก็งก็เลยกลายเป็นอุบากองไป ทางด้านโน้นเขาถือฤกษ์ถือยามถืออะไรทุกอย่าง แล้วเขาคิดว่าเวลาเราทำอะไรก็ทำแบบสงเดช ไม่มีฤกษ์ไม่มียาม พระผู้ใหญ่ทางด้านโน้นแรกๆ เขาไม่เชื่อถือหรือก มางานวางศิลาฤกษ์โบสถ์แล้วบรรจุพระบรมสารีริกธาตุนี่ละ เขาเห็นเราทำตามแบบพระพุทธเจ้า จะเรียกว่าแบบพระพุทธเจ้าก็ได้เพราะว่าหลวงพ่อก่อนต้องถามตรงอยู่แล้วว่าทำอย่างไรการบรรจุพระบรมสารีริกธาตุถึงจะถูกต้องและสมเกียรติยศที่สุดใช่ไหม ? มันต้องมีการบรรจุโดยการปูผ้าขาวชั้นแล้วชั้นเล่าอะไรอย่างนั้น แล้วมีการบรรจุของมีค่าแล้วถึงเอาลงแล้วก็ปูผ้าขาวทับก็ชั้นต่อก็ชั้น ระหว่างแต่ละชั้นจะมีการใช้น้ำหอมโปรยเป็นพุทธบูชาอยู่ตลอดทำตามแบบนั้น ตอนแรกที่ไม่ได้ทำตามแบบนั้นก็แค่ตั้งเครื่องบวงสรวง อาจารย์ใหญ่ยานิกะ พูดต่างๆ ว่าท่านจมนมหาตั้งแต่ยังเป็นเณรอยู่ ปัจจุบันอายุ ๖๙ ก็เท่ากับว่าพรรษาท่าน ๔๙ พรรษาแล้ว เป็นอาจารย์ของบรรดาครูบาอาจารย์ เจ้าอาวาสหรือระดับเจ้าคณะปกครองในปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นลูกศิษย์ท่านหมด ที่ท่านมานั้นท่านมาเพราะว่าท่านต้องการให้เราช่วยเหลือเกี่ยวกับการก่อสร้างท่านบ้างท่านก็อุตสาหะมา แต่มาแล้วความเป็นอาจารย์ใหญ่ ความเคยชินมันก็กว้างซะจนเคยตัว ของเราดกกลงกันว่าบรรจุพระบรมสารีริกธาตุแล้ววางศิลาฤกษ์แล้วก็จะบวชพระฉลอง ของท่านเองท่านจะบวชพระก่อน ปรากฏว่าฝนมันกระหน่ำตั้งแต่ตี ๔ จนกระทั่งฉันเช้าเสร็จแล้วมันก็ยังตกไม่เลิกเลย บวชพระไม่ได้ แต่ของเราเรือโบสถ์ลงมาหมดแล้วทำแต่ฐานรอไว้อยู่อย่างเดียว มันจะมีแต่ฐานโบสถ์กับฐานวิหาร ๒

อย่าง ที่เพ็ญหรืออยู่เรียบริ่อยแล้วหลังคาไม่มี แน่จริงก็บวชไปชั ผมนั่นตกไม่เลิกทำเองก็ดื้อ จะบวชให้ได้ มาลือบปีเราเป็นการใหญ่ บอกว่าแล้วแต่ท่านอาจารย์ครับ ถ้าคิดว่าบวชได้ก็เชิญ แต่ว่าผมจะบวงสรวงตามแบบของหลวงพ่อ เราก็ดึงโต๊ะกลางฝนปูผ้าขาวกลางฝนนั่นแหละ พอยกเครื่องบวงสรวงขึ้นแรกออกมาบู๊บฝนก็หยุดเลย นั่นแหละท่านถึงยอมรับไปคุยกับพระผู้ใหญ่ด้วยกัน บอกว่าตอนนี้ยอมรับแล้วว่างานนี้นั้นสำคัญอยู่ตรงอาจารย์สุธรรมะคือหมายถึงเราแหละ กับ**ครูบาน้อย**เขาจริง ๆ ก่อนหน้านี้อาจารย์เขาไม่ยอมรับนี่ ที่นี้พอถึงเวลาแล้วเราบรรจุพระบรมสารีริกธาตุตามแบบของหลวงพ่อ มันจะเป็นการบรรจุที่มีผ้าขาว ๙ ชั้น ปูมันชั้นแล้วชั้นเล่า สนุกสนานกันไปเลย ญาติโยมเขาไปรยเงิน ไปรยทอง ข้าวตอกดอกไม้อะไรกันเต็มไปหมด พอทำตามแบบแล้วเขาถึงได้รู้จริง ๆ แล้วของเรานั้นมีแบบอย่างของครูบาอาจารย์ที่ถูกต้องอยู่ ก่อนหน้านั้นคิด ท่านคิดว่าคนไทยไม่ถือฤกษ์ถือยามอะไรที่ดีเหมือนเขา แต่ความจริงของเรา ถือฤกษ์สะดวง แต่อันไหนที่หลวงพ่อบอกว่าดีมันไม่เกินวิสัยของเราทำได้ไม่ยากนักเราก็กทำตามนั้น เขาถึงได้ยอมรับว่าของเราเป็นศิษย์มีครูเหมือนกัน ไม่ได้มีตัวอย่างที่ท่านคิด เสร็จแล้ว**ท่านนาวิน**บอกว่าทำไมอาจารย์ไม่บอกเขาว่า ผมทำแบบนี้แหละผมถึงมีเงินมาสร้างวัดขนาดนี้ บอกว่าขึ้นบอกมัน มันก็ขอเราอ่วมเท่านั้น (หัวเราะ) อุตสาหัสไปเอาคัมภีร์สวดกรรมวาจาโบราณมา **กรรมวาจา** คือ**กรรมวาจา** ทางฝ่ายพม่าที่เขาไม่ได้เอาความรู้ เก่งแค่ไหนแม่นอักขระแค่ไหนก็ตาม เขาจะถือตำราเข้าไป แล้วตำราเขาจะมีไม่กี่แผ่น คือว่าถ้าบวชพระก็จะเอาแผ่นที่สวดเกี่ยวกับบวชพระเข้าไป ถ้าหากว่าสวดกลืนก็จะเอาแผ่นที่สวดกลืนเข้าไป **สวดอัปภาณ** ก็จะเอาแผ่นที่สวดอัปภาณเข้าไป คัมภีร์นี้มันเป็นคัมภีร์ที่เขาตั้งใจทำเป็นการบูชาพระรัตนตรัย จารึกในลักษณะว่า จารึกธรรมะเป็นการบูชาพระรัตนตรัย เขาทำงานมาก คัมภีร์ที่เอามาถวายท่านบอกว่าทางฝั่งพม่าที่เขาอยากได้กันมาก เพราะเป็นคัมภีร์เก่าโบราณ ส่วนใหญ่แล้วที่ได้ไปจะเอาไปหลอมทำเป็นวัตถุมงคล เพราะว่ามันเป็นโลหะไม่ทองเหลืองก็ทองแดง ปิดทองแล้วเขียนอักขระลายมือคงตมมากแถมยังวาดลวดลายอะไรเอาไว้อีก คือเขาทำเต็มที่เป็นการถวายเป็นพุทธบูชา คัมภีร์อันนี้ได้มาจาก**เจดีย์ไฉซานลาน** ไฉซานลานแปลว่าสยามพ่าย คือแพ้เขา สมัย**พระนเรศวร**ยกทัพไปตั้งใจจะตีพม่า พม่ารู้ว่าสู้ไม่ได้ก็เลยออกอุบายว่า รบกันคนตายทั้ง ๒ ฝ่ายใช้ไหม ...ไม่ได้ประโยชน์อะไร เรามารบกันโดยธรรมยุติดีกว่า คือสร้างเจดีย์แข่งกันภายในเวลา ๑ คืน ถ้าหากว่าใครสร้างเจดีย์เสร็จก่อนก็เป็นฝ่ายชนะ ถ้าพม่าชนะไทยต้องยกทัพกลับห้ามแตะต้องอะไรของพม่า ถ้าไทยชนะพม่าจะมอบบ้านมอบเมืองให้โดยไม่ต้องเสียเวลารบกัน คนไทยก็ตกลง ในเมื่อตกลงพม่าวางแผนอยู่แล้ว ให้ไทยสร้างที่เนินฝั่งเมืองมะละแหม่ง ตัวเองข้ามฝั่ง**อ่าวเมาะตะมะ**ไปสร้างทางเมืองเมาะตะมะ เราเล็งด้วยสายตาแล้ว อ่าวช่วงนั้นมันประมาณ ๓ ไมล์ มองแทบจะไม่เห็น ปรากฏว่าพอใกล้สว่างทางไทยมองไปเจดีย์พม่าเสร็จแล้วชาวโพล่งเลย ก็ต้องยกทัพกลับตามสัญญา ปรากฏว่าพม่ามันแหกตาเอา มันใช้ไม้ไฟทำโครงแล้วเอาผ้าขาวพันๆ ขึ้นไปเท่านั้น ของไทยเราสร้างไปตั้งค่อนองค์ แล้วทิ้งเอาไว้พม่ามาบูรณะต่อเติม เติมนวดฉัตร เติมนอะไรไปกลายเป็นแบบพม่า ถ้าเราเอามือ

ปิดยอดฉัตรแล้วจะเห็นว่าเป็นองค์เจดีย์ไทย อันนี้ถ่ายรูปมาอยู่ในอัลบั้ม พอไทยเรยกทัพกลับ พม่าก็รีบสร้างของมันให้เสร็จแล้วก็มาบูรณะของเราจนเสร็จเรียกว่า **เจดีย์สยามพ่าย** มาจนทุกวันนี้ คือไทยแพ้เขาอะ คราวนี้เจดีย์นี้พอมันผ่านมา ระยะเวลามาจากโน้นมาจนถึงปัจจุบัน สมัยพระนเรศวรมาจนถึงนี้ก็ประมาณเกือบๆ จะ ๔๐๐ ปีแล้วมั้ง...ใช่มั๊ย ? กรุงเทพฯ ก็ ๒๐๐ กว่าปีแล้วนี่ กรุงธนบุรีอีก ๑๕ ปี อายุจะอยู่ราวๆ สัก ๔๐๐ ปี เจดีย์เคยพังลงมาที่หนึ่งสิ่งที่เขาบรรจุไว้กลายเป็นพุทธบูชาตอนสร้างเจดีย์มันมีคัมภีร์กรรมวาจาเล่มนี้อยู่ ทำด้วยทองเหลืองหรือทองแดงก็ไม่ทราบนะ ปิดทองอย่างงามเลย เขียนลาย เขียนอักษรขงคงตามมาก ไครๆ ก็อยากได้เพราะทางโน้นเขาถือว่าเป็นของขลัง เขามันใจถึงขนาดว่าอาวุธปืนชนิดไหนก็ตาม ยิ่งไม่ออก ส่วนใหญ่เขาจะไปหลอมทำเป็นวัตถุมงคลหรือไม้กััดไปม้วนเป็นตะกรุด อาจารย์ยานิกะเอามาถวาย บอกอาจารย์สุธรรมะความจริงแล้วคัมภีร์เล่มนี้ไม่มีโครงการจะถวายสมเด็จพระเทพฯ (มิ่งหาคูกให้กูแล้ว...หัวเราะ) มีโครงการจะถวายสมเด็จพระเทพฯ แต่ผมบอกลูกศิษย์ว่า ผมขอเถาะผมจะไปถวายอาจารย์สุธรรมะ จะขอเงินมาสร้างโบสถ์ซักหลัง ๕๐ แสนพม่าก็อยู่แล้วเขาว่าอย่างนั้น ๕๐ แสนพม่านั้น ๕ ล้านพม่าใช่มั๊ย ? ๕ ล้านพม่านั้นแหละ เขาตีราคาขนาดนั้น เมื่อประมาณปี ๒๕๓๘ ท่านชาติชายเดินทางไปพม่าครั้งแรกของท่าน ท่านไปถึงย่างกุ้งก็ปรากฏว่ามีเจ้าอาวาสวัดที่ย่างกุ้งสร้างวัดอยู่แล้วไม่มีทุนทำต่ออีกเอาคัมภีร์กรรมวาจาเก่าที่มา แต่ว่าเล่มนั้นอายุประมาณ ๖๐ ปีเท่านั้น เขาตีราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาทไทย ๒๐๐,๐๐๐ บาทไทยก็ราวๆ ๒๐ แสนพม่า ปี ๓๘ ท่านชาติชายก็บอกว่าผมเองไม่มีปัญญาหรอก จะพาไปหาอาจารย์ของผม คราวนี้เขามาถึงเจดีย์แล้ว แล้วกลัวว่าท่านชาติชายจะหลอกมาเพื่อจะอมคัมภีร์นี้ซะ เขาก็เลยเดินทางกลับย่างกุ้งไป เราก็สบายไม่ต้องจ่าย ๒๐๐,๐๐๐ ปรากฏว่างวดนี้ได้มาเก่ากว่าอีกประมาณ ๔๐๐ ปีได้ ท่านอาจารย์ใหญ่อยานิกะทำหน้าที่สือรับรองมาเลยว่าเป็นของที่ท่านถวายมา เราไม่ได้ขโมยวัตถุโบราณออกนอกประเทศ เขากลับพวกด่านตรวจเจอ ปรากฏว่าเราถือเดินเทิ่งๆ มาไม่มีใครถามสักคนหนึ่งเลย หนังสือรับรองก็คากระเป่าอยู่ไม่ได้ใช้ เก็บอยู่ที่วัดไม่ได้เอามา นั่นแหละสิ่งที่เขาเชื่อถือยึดถือมันยังมีอยู่มากต่อมากด้วยกัน แต่เราเองเอามาแล้วก็คือตั้งถวายบูชาหน้าพระเลย อย่าลืมน่าว่าคัมภีร์พระธรรมนะคุณ เอาไปหลอมเป็นวัตถุมงคลหรือเอาไปตัดทำตะกรุดก็การทำลายพระธรรมใช่มั๊ย ? แต่ทางด้านโน้นของเขาเรื่องนี้ทำไม่มันหยาบหนักไม่รู้ เขาไม่ค่อยรู้สึกรู้สากันหรอกเขาจะว่ากันทำเดี๋ยวนี้แหละ พอรู้ว่าเราได้มาอาจารย์ใหญ่อยานิกะขอมมาขอดูเป็นคนแรกเลย ทั้งๆ ที่อาจารย์ใหญ่อยานิกะท่านบอกว่าคุณรอเอาไว้ตอนไม่มีคนแล้วค่อยแกะดูไม่งั้นถ้าเขารู้เข้าเดี๋ยวพัง เขากลับว่าเรื่องมันจะลือออกไป เพราะว่าคัมภีร์เล่มนี้พอได้มาเขาก็เก็บเงียบเลย รออยู่อย่างเดียววาระสำคัญเมื่อไหร่แล้วจึงจะเอาออกมาโชว์กัน อาจารย์ใหญ่แกลไปตามเดินคอลูกศิษย์แก่เอามา ลูกศิษย์ลูกหาแดงตั้งบ้านทั่วเมืองเลย โดยเฉพาะครูบาใหญ่เมียงจึงเป็นพระที่ตั้งมหาศาล แต่ตั้งทางอะไรรู้มั๊ย ? เป็นหัวหน้ากองกำลังกะเหรี่ยงพุทธ (หัวเราะ) นั่นลูกศิษย์ของอาจารย์ยานิกะท่าน ครูบาใหญ่เมียงจึงนี้ท่านเก่งทางอภิญญาแต่ว่ามันเป็นโลกียอภิญญา อาวุธทุกชนิดไม่ได้

รับประทานท่านหรือก คราวนี้พอทหารมันตั้งใจจะแยกจากกะเหรี่ยงคริสต์ของโบเมียะมาเข้ากับฝ่ายรัฐบาล มันต้องจัดตั้งกองกำลังที่มีการบังคับบัญชาตามลำดับขั้นให้เสร็จเรียบร้อยก่อนทางรัฐบาลถึงจะเชื่อถือและเซ็นสัญญาเกี่ยวกับตัวหัวหน้าใหญ่ มันไม่รู้จะเอาใครมันเอาครูบาเมียงจิงมาเป็นหัวหน้ากองกำลังเล่นเอาพระเตี๊ต้อรอน อยู่ๆ มันลากเอาไปเป็นหัวหน้ากองกำลังทหารเฉยเลย ตอนนีทางด้านไหนกะเหรี่ยงก็แยกออกเป็นหลายสายเหลือเกิน กะเหรี่ยงคริสต์ของโบเมียะยังอยู่เขาเรียกทหารป่าเพราะว่าพวกนี้เข้ากับรัฐบาลไม่ได้ เจอหน้าเมื่อไหร่ก็ยิงกัน วันที่เดินทางกลับนั้นพอเราไปถึงเวสาลีบั้งก็จะเข้าที่พัก เจ้าของแพพักมันก็ทำอะไรไม่ถูกมือสั่นตื่นสั่นอยู่ เขาบอกว่าทหารป่ามันออกมาแล้วทหารพม่ามันมา มันเพิ่งจะยิงกันก่อนท่านมา อิดใจเดี๋ยวนี้แหละ ตัวเองยังตกใจมือสั่นทำอะไรไม่ถูกอยู่ ขนาดตอนเงินยังทองผิวดอกถูกเลย (หัวเราะ) แล้วก็ทหารกะเหรี่ยงคริสต์ของโบเมียะส่วนหนึ่ง แล้วก็ทหารกะเหรี่ยงพุทธภายใต้การนำของครูบาเมียงจิงส่วนหนึ่ง ทหารกะเหรี่ยงพุทธภายใต้การนำของนายพลชอตูมแอส ส่วนหนึ่ง ได้การนำของนายพลชอตูมแอสนี่จะวางอาวุธต่อรัฐบาลโดยสิ้นเชิงเลย นายพลชอตูมแอสความจริงเป็นผู้บังคับกองพัน พอยอมวางอาวุธต่อเขา รัฐบาลรับเข้าเป็นทหารก็เลยตั้งให้เป็นนายพล แล้วก็นายพลพะได้อ่องซานนี้เป็นกะเหรี่ยงคริสต์ยอมวางอาวุธเหมือนกัน แล้วก็มาผู้พันชออ่องจิวินที่สนิทกันมากทุกวันนี้เข้า-ออกนี้อาศัยบารมีแกละ รายนี้ยอมเซ็นสัญญาสงบศึกเฉยๆ แต่ไม่ยอมวางอาวุธ จะมีของทางด้านครูบาเมียงจิงที่ว่าไม่ไดวางอาวุธเหมือนกันแต่้วยอมเซ็นสัญญาเข้าร่วมกับฝ่ายรัฐบาล เฉพาะกะเหรี่ยงอย่างเดียวก็แตกแยกออกจนนับไม่ถ้วน พวกนี้ก็เลยต้องเสาะหาสิ่งต่างๆ ที่เป็นวัตถุมงคลที่เขาเชื่อมันว่าขลังแน่ๆ เอาไว้ติดตัว ของเราไปครั้งแรกไม่มีอะไร พอครั้งที่ ๒ พวกทหารกะเหรี่ยงพุทธพร้อมลูกน้องพร้อมผู้พันชออ่องจิวินมันมากันบานเลย สงสัยว่ามาทำอะไรกัน ? มันมาขอพระตอนที่ไปครั้งแรก เอาเหรียญสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปฝากครูบาน้อยไว้ บอกว่าให้แจกญาติโยม ปรากฏว่าพวกนี้มันมาครูบาน้อยก็แจกพวกทหารไป เสร็จแล้วมันจับกะเหรี่ยงคริสต์ได้คนหนึ่งเอาไปสอบสวนตัดสินโทษประหาร เจ้านั้นก็กะว้ายังไงก็ตายแน่แล้วในเมื่อตายแน่แล้วมันก็สู้ มันแย่งอาวุธทหารกะเหรี่ยงพุทธแล้ววิ่งหนีเข้าป่า พวกนี้มันมั่วแต่ตกตะลึงอยู่ยังไม่ทันก็ต้องตามล่ากัน ล่าไปล่ามาถึงชุมเหมือนที่ซุดแร่เป็นเมืองร้างมีต้นไม้ขึ้นเต็มไปหมด ใอนั้นมันซ่อนในชุมเหมือน พวกนี้ไม่รู้พอผ่านไปได้ยินแต่เสียงนกปิ่นมันสับแซะๆ หาดตัวไม่เจอ พอเจอก็รุมกันซัลโวซะละเป็นบะซ่อไปเลย พอไปตรวจปิ่นมันเขาบอกว่าหนาวเลย กระสุนทุกนัดมีแต่รอยสับหมดแต่ไม่ลั่นสักนัดเดียว สรุปได้ว่ามีของติดอยู่อย่างเดียวก็คือ **เหรียญสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว** ที่ไปรับมาจากครูบาน้อย พอเอาตมาไปมันแหกกันมาอย่างชนิดที่เรียกว่ามีเท่าไรก็ต้องให้มันเท่านั้น งวดนี้ผู้พันแกลไม่ว่างแกลมาอยู่ที่ด่านเจดีย์สามองค์ เห็นว่าคงจะเกี่ยวกับเรื่องปิดด่าน-เปิดด่าน เขาให้ผู้กองวินหย่งไปแทน พาลูกน้องไป ๑๐ คน บอกใช้ยังไงก็ได้ใช้ให้เป็นทาสไปเลยก็ได้ คือเอามาดูแลรักษาในงานก็ได้หรือว่าใช้งานได้ทุกอย่าง คือคนเราเวลาศรัทธาแล้วกลายเป็นว่ามีอะไรก็ยอมทุ่มเท ตัวผู้พันเองแกลเป็นนักศึกษาทหารการกตซึ่งอยู่รัฐบาลไม่ได้เลยจับปิ่นเข้าป่า ๒๐

กว่าปี กว่าจะออกจากป่ามาก็แก่แล้ว ๔๐ กว่าจะ ๕๐ แล้ว ปรากฏว่าแฟนที่รักกันตั้งแต่สมัยที่เป็นนักศึกษาขี้อายอยู่เลยก็เลยแต่งงานกับคนแก่เป็นเพื่อนกันไป (หัวเราะ) แก่ต่อแก่ด้วยกันเห็นบ่นๆ ว่าอยากมีลูกก็คงไม่ไหวแล้ว (หัวเราะ) ตัวเล็กๆ นิดเดียว ในฐานะของแกปัจจุบันนี้ลักษณะเหมือนกับเป็นแม่ทัพภาค เพราะว่าคุมตั้งแต่ด้านเจดีย์สามองค์ขึ้นไปยันแม่สอดเลย ทุกเมืองตั้งแต่ด้านเจดีย์สามองค์ถึงแม่สอด อยู่ภายใต้กองกำลังของผู้พันชอ่องจิวิน แก่ยังเป็นผู้พันอยู่เป็นนายพลไม่ได้ เพราะว่าแกไม่ยอมวางอาวุธ ถ้าวางอาวุธพม่ามันตั้งให้เป็นนายพลเลย อย่างนายพลชอตูมูแฮ นายพลพะได้อ่องชานพวองอาวุธมันตั้งให้เป็นนายพลเลยที่นี้พอเขาถือในเรื่องเหล่านี้แล้วก็พยายามเสาะหากัน มีของดีที่ไหนมันก็ไปที่นั่น โดยเฉพาะจากฝั่งไทย พวกนายพลชอหม่อง นายพลชินยูนที่นี้ถึงเวลามีอาจารย์ดี จากฝั่งไทยข้ามไปเขาก็จะเชิญไปฉันที่บ้าน ให้ไปสวดไปอะไรในลักษณะตัดเคราะห์ ตัดกรรม เสริมดวงชะตาอะไรให้เขาทุกที ช่วงที่ไปพอดีตรงกับนายกทักษิณท่านไป เมื่อตรงกับนายกทักษิณท่านไป เราพอดีไปไหว้เจดีย์ชเวดากอง เจอคณะของนายกเข้าก็ถ่ายรูปนายก โดนสายลับมันลือคตัวไป มันแจ้งข้อหาว่าถ่ายรูปแขกของรัฐบาล ก่อนที่มันจะปล่อยตัวมานั้นมันถ่ายรูปเอาไว้เป็นหลักฐาน ช่วงมันถ่ายรูปเรามันเกิดคันขึ้นมาหมันไส้มันเรื่องมากนักก็เลยตั้งใจว่าไม่ให้ติด ไปกันพระ ๒ ชมราวส ๒ รูปแรกตั้งใจว่าไม่ติดทั้งหมด ส่วนรูปที่ ๒ ตั้งใจไม่ให้ติดคนเดียว กว่ามันจะใช้งานฟิล์มมันนั่นหมด กว่ามันจะล้างออกมา เราก็กลับมาเมืองไทยแล้ว คราวนั้นมันคงพลิกแผ่นดินหาว่าพระองค์นี้อยู่ที่ไหน คราวหน้าเอ็งถ้ามาจะเตะมันทีละคนๆ เลย ตอนนี้เป็นต่อแล้วนี้พอถึงเวลาเขาคลานเข้ามาหาแปลว่าเขาต้องจ้อเราแล้ว แต่ตอนนั้นมันจับเรา (หัวเราะ) ท่านนาวิณขาบอก อาจารย์ไปแกล้งมันอย่างนั้นนะมันมี ๒ อย่างคือว่า ถ้าไม่กลับไปไทยซะก่อนก็ไม่ได้กลับเลย มันไม่ให้กลับแถมมันเอาเก็บไว้ให้อยู่พม่ามันนั่นแหละ คราวนี้ของเรามันใจว่ารูปของมันงานพวกนี้มันไม่ได้ให้ข้อย มันก็คามัน คาฟิล์มคากล้องมันอยู่ กว่ามันจะใช้งานหมดเราก็กมานอนตีแปลงเมืองไทยนานแล้ว ไม่กลัวมันหรือ นิสัยส่วนตัวสันดานมันเป็นอย่างนั้นหมันไส้ใครแล้วจะแกล้งเขาเรื่อย แกล้งมันมาหลายยกแล้วพวกพม่า แกล้งซะจนขีดไปตามๆ กัน พวกเจ้าหน้าที่ที่หลวงพ่อกามานี่ที่มีคนหลายปีหลังสุดนี้มันเริ่มรู้แล้ว เจอหน้ามันขอพระอย่างเดียว เพราะว่าก่อนเวลาที่เขาจะเปิดเราเข้าไปนั่งสวดมนต์รออยู่ข้างในนานแล้วลูกขุนแผนวิชาขโมยมันต้องเก่ง

ถาม : เก่งยังไงครับ ?

ตอบ : วิชาแบบขุนแผนนี้ถึงเวลาแล้วจะไปไหนก็ไป แต่ว่าเขามีข้อแม้ว่า ห้ามหนีกฎหมายบ้านเมือง ดังนั้นถ้าพม่ามันจับเราต้องยอมให้จับ ถ้าหนีกฎหมายบ้านเมืองวิชาจะเสื่อม ขุนแผนกลางคืนสะเดาะกลอนไปนอนกับเมีย กลางวันก็รีบกลับไปนอนในคุกหนีกฎหมายบ้านเมืองไม่ได้ โบราณจารย์ที่ท่านบัญญัติวิชาพวกนี้ขึ้นมาท่านป้องกันลูกศิษย์กลายเป็นเสือเป็นสง่างไป เดียวไปปล้นไปฆ่าแล้วก็แหกคุกหนีอย่างเดียว ฉะนั้นต้องยอมรับโทษตามกฎหมายบ้านเมือง อาจารย์พ่อน ดิสว่าง ไม่รู้ว่าพวกเราเคยได้ยินไหม ? เป็นชมราวาสทรงอภิญญา ก็

น่าจะอยู่รุ่นพ่อรุ่นปู่ของเราเองแหละ อาจารย์พอนแกลงมาก ตำรวจไม่เชื่อซิหว่าแกหลอก
ลงชาวบ้านจับเข้าคุก ถึงเวลาที่ลั่นกุญแจหันหลังให้อาจารย์พอนก็หมู่ประตูไม่ได้ล๊อค หมู่หันมา
อ้าวกุญแจไม่ได้ล๊อคดันกริบเข้าไปหันหลังให้ หมู่กุญแจยังไม่ได้ล๊อค เจอไป ๓-๔ ที คุณหมู่ต้อง
ยกมือไหว้ อาจารย์ครึบขอร้องเถอะ (หัวเราะ) ถ้าอาจารย์แกลงผมอย่างนี้เจ้านายเล่นผมตาย
แน่เลย แกถึงได้ยอม ก็เพราะเจ้านายมันไม่เชื่อมันส่งลูกน้องจับไปอยู่ที่นั่น นอกจากเรื่องของ
การถือฤกษ์ถือยาม ถือไสยศาสตร์โหราศาสตร์อะไรอย่างเข้มข้นแล้ว มันยังมีของแปลกๆ เยอะไป
เจอกล้วยไม่มีป्लीที่นั่น มันเป็นกल्लीที่ออกมาลักษณะเหมือนกับหัวป्ली แต่พอปลีสมันบานออก
ปั๊บมันเป็นเครือเลย กาบมันจะร่วงหมดไม่มีหัวป्लीห้อยอยู่แบบกल्लीบ้านเรา มันสีก็หิวมันก็มี
เท่านี้กากบเท่านี้ พอบานมันก็ร่วงหมด ดูๆ แล้วก็บอกเออ ไอ้กल्लीนี้มันก้าวน้ำแสะ มัน
ประหยัด้วัสดุการผลิตเหลือเกิน มีก็หิวมันเอาแค่นั้น ไม่เหมือนบ้านเราเหลืออยู่ยาวปรี๊ดเลย
แล้วก็เจอกาฝากมันเกาะต้นอะไรู้อใหม่ ? ต้นมะเขือพวง มันเกาะไปได้ยังไง มะเขือพวงกิ่งมัน
เท่านี้วมือ สงสัยกาฝาก ๒ ต้นนี้มันหน้ามีดไม่มีอะไรจะกินมันกินกระทั่งต้นมะเขือพวง ก็มา
นึกถึงเรื่องของธรรมชาติ บอกว่า อะไรก็ตามที่ต่างไปจากการรับรู้ของเรา เราก้ไปว่ามันผิดปกติ
แต่ถ้าเรารู้ว่าธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้นเรื่องทั้งหลายเหล่านี้มันก็เป็นปกตินี้เอง ฟัง
เข้าใจมั๊ย อะไรที่ผิดไปจากการรับรู้ของเรา เราก้ไปว่าเราผิดปกติ แต่ความจริงปกติของเขา
เป็นอย่างนั้น เพียงแต่เรายังไม่เคยเห็น แล้วก็ไปเจอความเชื่อของคนพม่าเข้า โดยเฉพาะคน
หนองบัวนี้ละนะ ไปถึงใหม่ๆ หน้าเห็ดมันก็ผัดเห็ดใส่ผักบั้งมา เราก้เออ...แปลกดี พออีกวัน
หนึ่ง มันผัดกอลยใส่ผักบั้งมา เราก้ออเลย มันทำตามที่โบราณเขาทำมา หรือทำตามที่พ่อแม่ปู่
ย่าตายายทำมาโดยที่ตัวเองก็ไม่ว่าทำเพื่ออะไร ทำไปแล้วเป็นยังไง อีกไม่กี่วันมันต้มยำเห็ด
มันใส่ข้าวมาเป็นข้าวต้มเห็ดเลย เราก้นั่งหัวเราะมัน ถามคนทำเขาเป็นครูอยู่ บอกครูทำนี่เพื่อ
อะไรใส่ข้าวลงไปด้วย เขาบอกว่าให้อร่อย ความจริงมันไม่ใช่หรอก โบราณนี้ถ้าหากว่า ได้ผัก
ได้หญ้าอะไรมาที่เขาไม่มันใจว่ากินแล้วจะปลอดภัยหรือเปล่า เขาจะเอาข้าวสุกใส่ลงไปด้วย ถ้า
ข้าวสุกกลายเป็นสีดำก็แปลว่ามีพิษกินไม่ได้ ที่นี้เขาเองเห็นผู้ใหญ่ใส่ก็ใส่ไปเรื่อยคิดว่าอร่อย ไม่
ได้รู้หรือรู้ว่าใส่เพราะอะไร ใส่ไปใส่มามันก็เลยเล่นชะกลายเป็นข้าวต้มเห็ด ส่วนเห็ดกับกอลยนี้
ที่เขาใส่ผักบั้งมา ผักบั้งเป็นยาถอนพิษนะจำไว้ให้แม่นๆ เลยว่าถ้าโดนพิษโดนอะไรให้เอาผักบั้ง
ตำแล้วคั้นน้ำกรอกปากเข้าไปส่วนใหญ่มันจะถอนพิษได้ คราวนี้ความไม่แน่ใจที่ไม่ว่าจะเห็น
แต่ว่ามันจำเป็นต้องกินไม่งั้นมันไม่มีอย่างอื่นเขาก็เอาผักบั้งผสมเห็ดนี้แหละแล้วก็ผัดเผื่อ
เหนียวไว้ก่อนเลย ถ้าคุณกินเข้าไปอันตรายมันก็น้อยเพราะผักบั้งมันถอนพิษแล้ว มันเอากอลย
มามันก็ใส่ผักบั้งมาเราก้ไม่ว่าอะไรหรอก แต่หัวเราะมันตรงที่หัวเห็ดโคนเรารู้จักอยู่แล้วมันใส่
ผักบั้งมาทำให้มันไม่ว่าจะพลิกแพลงเลยเธอ แล้วก็ทำเห็ดต้มยำมาก็เห็ดโคนเห็ดปลวกนั้น
แหละ โนเมื่อรู้จักแล้วแต่พลิกแพลงไม่เป็นก็มานั่งคิดอยู่ว่า การที่เราเชื่อถือผู้ใหญ่ปฏิบัติตาม
โบราณโดยไม่คิดค้านเป็นสิ่งที่ดีอยู่แล้ว แต่มันน่าจะศึกษาซะหน่อยว่าเราทำเพื่ออะไร ถึง
เวลามันจะได้หาเหตุหาผลได้จะได้ตอบคนอื่นได้ นี่มันหลับหูตาตามอย่างเดียวมันลักษณะเถ

สองบาท เกรสองบาทนี่หลวงพ่อก่านเคยว่าที่หนึ่ง คือโบราณนี้พระเถระท่านมีบาตรอยู่
บาตรดินมันก็เป็นรูทะลุอยู่ คือเขาบอกไว้ว่าถ้าทะลุจนนิ้วมือลอดได้ก็เป็นอันว่าเปลี่ยนบาตรได้
พระท่านเวลาบิณฑบาต ล้างบาตร เช็ดบาตร ท่านก็ส่องดูว่ารูมันใหญ่แค่ไหนแล้ว ลูกศิษย์ก็
ไม่รู้เห็นอาจารย์ส่องทุกวันก็ส่องบ้างเขาก็เลยเรียกว่าทำเหมือนเกรสองบาท คือทำตามโดย
ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ว่าเขาทำอะไร เพื่ออะไร ไปเจอพวกพมาเป็นเกรสองบาทชะหลายคน มัน
ทำตามอย่างเดียวจริงๆ แล้วก็กลัวการเปลี่ยนแปลงมาก งานไม่เคยทำมันก็ไม่บอกเรานั่งละล้า
ละล้งทำอะไรไม่ได้อยู่นั้นแหละ เราให้เขาทำโครงหลังคาด้วยเหล็กเขาไม่เคยทำงานเหล็กมาเลย
ทำแต่ไม้ ก็ขี้ใจมากกว่าทำไม้ไม่ขึ้นหลังคาซะที จนกระทั่งไปแะปากมันว่ามั่วแต่ทำอะไร
กันอยู่ถึงไม่ขึ้นหลังคาซะที มันถึงได้สารภาพว่ามันไม่เคยทำ เราก็บอกว่าตัดยาวเท่านี้นะ
ลักษณะเป็นฉากเท่านี้เป็นมุมเท่านี้อะไรอย่างนี้ มันทำอันที่ ๑ ไปแล้วมันก็วิ่งมาถามอันที่ ๒
ทำยังไง หลังคาเดียวกันนะ ทุกอันมันก็ต้องทำเหมือนกันซิวะ (หัวเราะ) มันต้องวิ่งมาถามว่า
ยังไง แล้ววางแปะก็วางไม่เป็น พอโครงมันเสร็จแล้วมันก็ต้องวางแปะเพื่อที่จะมุงกระเบื้องก็บอกว่า
กระเบื้องนี้แผ่นหนึ่งมันยาว ๔ ฟุต คุณก็ให้หัวครึ่งฟุต ท้ายครึ่งฟุตเท่ากันว่าคุณต้องวางแปะ
ตัวละ ๓ ฟุต คราวนี้มันคำนวณคนผิดแต่แรกแล้วนี่ ในเมื่อมันวางตรงผิดมา มันก็ ๓ ฟุตไม่ได้
มันก็จะพาซื้อวาง ๓ ฟุต ๓ ฟุต แล้วไอ้ตัวบนก็เหลือคืบกว่าๆ บอกว่าในเมื่อมันไม่พอ ๓ ฟุต
คุณก็หารไปเลยซิว่า ๔ ตัวมันลงเท่าไหนแล้วก็พอดีๆ ไป มันจะได้ดูสวยไม่ใช่ทะลึงวาง ๓ ฟุต
ไป ๒ ตัว แล้วเสร็จแล้วตัวสุดท้ายก็เหลือคืบกว่าๆ มันผ่าวางไปอีกตัว จ้ะมัน มันก็ทำผิด พอทำ
ผิดเราก็ต้องมาแก้ไข เสียหายหมด ดูแล้วเป็นไง กลุ่มใจแทนมั๊ย ? งานนี้ยังต้องปล้ำกันไปอีก
หลายยกเลย

ถาม : .....

ตอบ : ลักษณะการทำบุญปิดท้ายจะมีลากมากแบบพระสีวลี ลูกศิษย์หลวงพ่อรุ่นเก่าๆ จะรู้ดี
ทำบุญปิดท้ายไปเรื่อย ปิดไม่รู้จักจบ คนไหนปิดคนนั้นก็ปิดต่อไปเรื่อยไป เพราะว่าพระสีวลีท่าน
ทำบุญปิดท้ายรายการ เนื่องจากว่าสมัยนั้นท่านเกิดเป็นคนจนมีอาชีพตัดฟืนอยู่ในป่า คราวนี้
ระหว่างชาวบ้านกับพระราชา เขาแข่งกันอยู่ในที่ แข่งกันทำความดีถือว่าเป็นสาธุกรรม ชาวบ้าน
กับพระราชาเขาแข่งกันทำบุญ ลักษณะว่าใครทำบุญถวายพระพุทธรูปเจ้าได้ดีกว่ากัน พอถึงเวลา
พระราชาท่านก็จัดโน่นจัดนี่มาให้ดีกว่าชาวบ้านเขา ที่นี้กำลังของพระราชาเองถ้าไม่เกณฑ์ชาว
บ้านนี่มันจะเอาดีก็คงจะไม่เท่าไร ชาวบ้านพอสู้ได้เพราะคนเยอะกว่าก็ช่วยกันสรรหามา จน
กระทั่งถึงครั้งสุดท้ายชาวบ้านเขาก็จะเกทับให้พระราชาไม่มีโอกาสกระดิก ทำบุญครั้งนี้จะหา
ของทุกอย่างที่ฟังจะถวายพระมาให้ครบ ปรากฏว่าพอลากมาแล้วขาดน้ำผึ้งสดจากรวงอย่างเดียว
น้ำผึ้งเก่ามีแล้ว อยากจะได้ที่คั้นสดๆ ถวายพระเลย บรรดาที่เป็นหัวหน้าท่านก็ประกาศให้ลูกน้อง
นำเงินคนละ ๑ พันกหาปนะ ไปยื่นรอที่ประตูเมืองทั้ง ๔ ทิศ ใครมีรวงผึ้งสดมาขอซื้อเขา ให้
ราคาไปเรื่อยให้จนกระทั่งหมดพันกหาปนะนั้นแหละ เชื่อว่าคนเขาขายให้อยู่แล้วเพราะปกติ
ราคามันไม่ถึงนั้น ราคาไม่ถึงกหาปนะซะด้วยซ้ำไป หนึ่งกหาปนะในปัจจุบันถ้าเทียบอัตรากับ

๔ บาท หรือ ๑ ตำลึง แต่อย่าลืมนะว่า ๔ บาทโบราณนี่ค่ามหาศาลนะ คราวนี้พระสวีสของท่านเป็นชายตัดฟัน บังเอิญวันนั้นไปเจอรังผึ้งเข้าก็เลยตัดรังผึ้งแบกมาด้วย พอมาถึงประตูเมืองบรรดาเจ้าของท่านทั้งหลายที่มารออยู่ พอเห็นเข้าก็ขอซื้อ บอกว่านี่พ่อคุณเราขอซื้อผึ้งรวงของท่านในราคา ๑ กหาปณะจะขายมั๊ย ? พระสวีสท่านได้ยินท่านก็สะดุดใจ ท่านเป็นคนฉลาดถึงจะจนแต่ก็ฉลาด ของราคาไม่ถึงทำไมให้แพงจัง ลองแกล้งชั๊กเอาไว้หนอยชิ ไม่ขาย พอไม่ขายอย่างนั้น ๒ กหาปณะ ๔, ๘ กหาปณะให้ไล่ขึ้นไปเรื่อย ท่านก็ไม่ขายจนกระทั่งถึง ๑,๐๐๐ กหาปณะ ท่านก็ไม่ขาย บรรดาคนที่ไปรอทั้งหมดปัญญา นายเขาให้มาแค่พันเดียว ก็บอกว่าแล้วท่านคิดราคาเท่าไรถึงจะขาย พระสวีสก็ถามว่าท่านต้องการรวงผึ้งเห็นปานนี้ไปเพื่อกิจอะไร ถ้าท่านบอกเราแล้ว เราถึงจะกำหนดราคาได้ เขาก็บอกว่าจะทำบุญถวายพระพุทธรูปเจ้าถิ่น ต้องการที่จะถวายของทุกอย่างที่สมควรแก่สมณะบริโภคให้มีให้ครบถ้วน ขาดน้ำผึ้งสดอย่างเดียวถึงได้มาดักหรือซื้อ แพงแค่ไหนก็จะซื้อเพื่อให้ได้ทำบุญ พระสวีสบอกว่า ถ้าอย่างนั้นไม่ขายแต่ให้ไปแจ้งกับนายของเธอว่า ถ้าอนุญาตให้เราทำบุญด้วยน้ำผึ้งรวงนี้ เราก็จะให้ฟรีๆ เขาก็วิ่งอ้าวไปบอกเจ้านาย เจ้านายก็โหมทนาและก้อนอนุญาตให้ร่วมด้วย กลายเป็นว่าของทุกอย่างมี ขาดน้ำผึ้งสดอย่างเดียว แล้วพระสวีสได้ทำบุญปิดท้าย คราวนี้ด้วยอาณาภาพของพระพุทธรูปเจ้าและอาณาภาพของท่านครั้งนั้น น้ำผึ้งรวงเดียวคั้นแล้วพอพระทุกองค์ ทั้งๆ ที่พระมาตั้งมากมายมหาศาล เพราะมีพระพุทธรูปเจ้าเป็นประธาน พอแก่พระทุกองค์ เขาบอกว่าในสมัยนั้นหลังจากที่ทุกคนทำกาละ คือตายไปแล้วก็ไปเกิดเป็นเทวดา คราวนี้พระสวีสท่าน ท่านไม่ได้เกาะกันเหนียวแน่นแบบนั้น ท่านก็เลยลงมาเกิดเป็นพระสวีส ในชาติที่ท่านมาเกิดก็ใช้หนี้กรรมเก่าหนอยหนึ่ง เพราะว่าอดีตชาตินานมาแล้วท่านเคยเป็นพระมหากษัตริย์ไปล้อมบ้านล้อมเมืองเขาอยู่ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน แต่ว่าด้วยอาณาภาพบุญทำให้ไม่รู้สึกลำบากเลย คลอดออกมาอีก ๗ ขวบกว่าๆ ประเคนของพระได้เลย แล้วก็ขอบวช แต่พระปลงผมให้เสร็จก็เป็นพระอรหันต์ เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้วเป็นผู้ที่เลิศกว่าภิกษุอื่นในด้านลาภมาก เหตุที่เลิศกว่าภิกษุอื่นในด้านลาภมาก พระพุทธรูปเจ้าบอกว่า เพราะทำบุญปิดท้ายรายการเสริมทุกอย่างของคนอื่นเขาให้บริบูรณ์ ตัวเองก็เลยบริบูรณ์ไปด้วย ถ้าไม่มีของท่าน แล้วจะขาด มีของท่านแล้วถึงจะสมบูรณ์บริบูรณ์ ท่านก็เลยรับเอาอานิสงส์นั้นไปเต็มๆ ถึงขนาดที่พระพุทธรูปเจ้าจะไปเยี่ยมพระเวรุตตะที่เป็นน้องชายคนเล็กของพระสารีบุตรท่านไปจำพรรษาอยู่ที่ป่าตะเคียนถามทางกับพระอาณนทว่าหนทางที่จะไปถึงพระเวรุตตะนั้นไกลมั๊ย ? พระอาณนทตอบว่า ถ้าเป็นทางตรงปราศจากโคจรคามเพื่อบิณฑบาตมีแต่เหล้าอมมนุษย์เป็นระยะทางแค่ ๖๐ โยชน์ แต่ถ้าเป็นทางอ้อมสะดวกสบายด้วยหนทางและการโคจรบิณฑบาตเป็นระยะทาง ๑๒๐ โยชน์ มากกว่าเท่าหนึ่ง พระพุทธรูปเจ้าบอกว่า อาณนทะดูก่อนอาณนท สวีสได้ไปด้วยหรือไม่ ? พระอาณนทบอกว่าไปด้วยพระเจ้าข้า เพราะเขามีการจัดพระเพื่อตามพระพุทธรูปเจ้าไปด้วย พระพุทธรูปเจ้าบอกว่า อาณนทะดูก่อนอาณนท ถ้าสวีสไปด้วยเราไปทางตรงกัน ไม่มีที่บิณฑบาตไม่มีอะไรมีแต่อมมนุษย์ก็ไปกัน พอท่านไปปรากฏว่าบรรดาเทวดาทั้งหลายที่เคยร่วมบุญในครั้งนั้น พอเห็นเข้าก็พระผู้เป็นเจ้าของเราจะ

เดินทางไปในป่าแล้วก็รีบไปตกแต่งสถานที่ โยชนหนึ่งตั้งศาลาไว้หลังหนึ่งให้เพียงพอกับพระทั้งหมด โยชนหนึ่งเตรียมสถานที่เอาไว้ โยชนหนึ่งเตรียมสถานที่เอาไว้ ก็เลยกลายเป็นว่าระยะทาง ๖๐ โยชน ปกติพระพุทธเจ้าเดินทางครึ่งวัน งวดนั้นเดินชะ ๒ เดือน แล้วเรื่องของอานาปานุสสติก็เป็นเรื่องอัศจรรย์มาก ปกติใครๆ ก็จะต้องแย่งกันทำบุญถวายต่อพระพุทธเจ้าแต่ปรากฏว่าบรรดาเทวดาที่เป็นเพื่อนร่วมบุญในครั้งนั้นตั้งหน้าตั้งตาเอามาถวายพระสวัสดีสิ่งเดียว แต่ว่าของนั้นก็มากพอที่พระสวัสดีถวายต่อพระพุทธเจ้าและพระภิกษุสงฆ์ทั้งหมดแล้ว ยังเหลือเพื่ออยู่จะเป็นอย่างนี้ไปตลอด ๒ เดือนระยะทาง ๑๒๐ โยชน ปรากฏว่างวดนั้นเดินชะ ๒ เดือนรอเทวดาเขาทำบุญ คราวนี้พระสวัสดีนิพพานไปแล้วหลวงพ่อบอกท่านบอกว่า**ผลบุญ**ก็ตามนะที่เป็นของพระอรหันต์ท่าน โดยเฉพาะพระอรหันต์ที่เป็นเอตนะทัตตะคือ มีความเป็นเลิศพิเศษในทางใดทางหนึ่ง ถ้าเราบูชาท่านผลบุญที่ท่านไม่ต้องใช้แล้วเพราะท่านเข้านิพพานแล้วผลบุญนั้นจะมีสำเร็จแก่เราด้วย ดังนั้นเขาถึงได้บอกกันว่าคนที่บูชาพระสวัสดีส่วนใหญ่จะมีลาภมากคือ ท่านไม่จำเป็นต้องใช้ลาภอันนั้นแล้วเข้านิพพานไปแล้วกุศลที่ท่านทำก็เลยตกถึงผู้ที่บูชาท่านด้วย

ถาม : .....

ตอบ : ลองดูมัย เมื่อกี้เค้าทำบุญปิดท้ายรายการนำลงดูบ้าง สมบูรณ์ บริบูรณ์ เต็มเอาไว้ออนผ้าป่าถวายหลวงปู่แล้วก็ลูกศิษย์หลวงพ่อยุคเก่าๆ จะรู้ ส่วนใหญ่เขาจะแย่งกันปิดท้ายไปเรื่อยๆ มันก็เลยปิดกันไม่รู้จบชะชะที่ จนกว่าหลวงพ่อบอกพอแล้วนั้นแหละถึงจะหยุดกันทีเดียวงวดนี้พวกเราไปผ้าป่าแล้วก็ไปลองดูว่าใครจะปิดท้ายกว่ากัน บางทีหลวงพ่อบอกท่านก็หัวเราะประเภท ๓ หมิ่นกว่าๆ เท่าไหร่ กว่าเท่านั้นร้อยเท่านี้ร้อยเต็มไปเต็มมาให้ครบพัน หลวงพ่อบอกว่ายังไม่ครบ ๔ หมิ่นเลย (หัวเราะ) เป็นลักษณะนั้นแหละก็เต็มกันไปเรื่อย เต็มไปเต็มมา มันมีแต่เกิน มันไม่มีขาดมันก็ต้องเต็มกันไปเรื่อยเศษสตางค์มันมีทุกที

ถาม : .....

ตอบ : อานิสงส์พิเศษต่างๆ ที่หลวงพ่อบอกมา ส่วนใหญ่แล้วพวกคนเก่าๆ เขารู้แต่บางทีก็จำแล้วลืมไม่ค่อยได้จดกันเอาไว้ อันนั้นถ้าเป็นไปได้ก็จดๆ กันเอาไว้หน่อย เมื่อคนรุ่นหลังเขามาอ่านดูเขาจะได้รู้บ้างว่ามีอะไร

ถาม : แล้วถ้าอย่างไปแย่งกันทำสังฆทานเป็นคนแรก ?

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นก็อานิสงส์เหมือน**พระอัญญาโกณฑัญญะ** พระอัญญาโกณฑัญญะ บรรลุมรรคผลเป็นองค์แรกสุดในพุทธศาสนา ในอดีตชาติ พระอัญญาโกณฑัญญะกับ**พระสุภัททะ** เป็นพี่น้องกัน ท่านมีที่ดินอยู่ผืนหนึ่งท่านก็แบ่งกันคนละครึ่ง พระอัญญาโกณฑัญญะพอลงมือไถทีเพื่อทำนาท่านก็ทำบุญ หว่านกล้าท่านก็ทำบุญ ข้าวตรกรวงท่านก็ทำบุญ เกี่ยวข้าวท่านก็ทำบุญ ขนข้าวขึ้นยุ้งท่านก็ทำบุญ ท่านทำตลอด ทุกกระยะนะ ส่วนพระสุภัททะนี้ท่านทำบุญตอนขนข้าวขึ้นยุ้งทีเดียว อานิสงส์นี้มันข้ามชาติมาก็หมิ่นก็แสนชาติก็ไม่รู้ มาถึงชาติสุดท้ายพระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุมรรคผลเป็นองค์แรกในพุทธศาสนา ส่วนพระสุภัททะหวัดไป

พระพุทธเจ้าป่วยหนักแล้วไข่มัย กำลังพักผ่อนอยู่ที่ระหว่างนางรังทั้งคู่ สุภัททซึ่งเป็นปริพาชก คือนักบวชศาสนาอื่น ตั้งใจจะเข้าไปกราบทูลถามปัญหาธรรมกับพระพุทธเจ้า พระอานนท์ไม่ให้เข้าแล้ว พระอานนท์นี่เลิศทางพุทธอุปัฏฐาก ท่านย่อมรู้ว่าเวลาไหนควรเวลาไหนไม่ควร เป็นพระองค์เดียวที่เป็นเลิศถึง ๕ อย่าง มีสติ มีคิด มีริติ มีความเพียร แล้วก็เป็นผู้พุทธอุปัฏฐาก ไม่มีใครมีมากกว่านี้อีกแล้ว อย่างเก่งก็ ๒ ทาง อย่างเช่น พระสุภูตะเถระ เลิศในทางอยู่ธรมวิหาร ก็คือการเข้านิโรธสมาบัติ และก็เป็นที่ขิณเวยยยบุคคล คนเข้านิโรธสมาบัติก็ต้องเป็นบุคคลที่สมควรแก่การถวายทานอยู่แล้วใช่ไหม อันนี้เลิศ ๒ อย่าง มีพระอานนท์องค์เดียว ๕ อย่าง ในเมื่อท่านเลิศในพุทธอุปัฏฐาก เลิศทางผู้มีสติ มีคิด ท่านก็ย่อมรู้ว่า เวลาไหนควรเวลาไหนไม่ควร ก็บอกว่าสุภัททปริพาชกนั้นไม่ควรจะเข้าพบพระพุทธเจ้าเพราะว่าทรงพักผ่อนแล้ว พระพุทธเจ้าได้ยินก็บอกว่าจะก่อนอานนท์ที่เธอเข้ามาเถอะตถาคตรอเธออยู่ พอท่านทูลถามปัญหาธรรมพระพุทธเจ้าแก้ให้ท่านก็บรรลุมรรคผล พระพุทธเจ้าท่านก็ประทานเอหิภิกขุคือ บวชให้ด้วยตัวเอง ท่านประทานโอวาทว่า จงมาเป็นภิกษุเถิด ธรรมอันเรากล่าวดีแล้วจงประพฤติพรหมจรรย์เถิด คือเป็นพระอรหันต์แล้ว ถ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ท่านจะบอกว่าจะปฏิบัติเพื่อความถึงที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบเถิด ในเมื่อท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็เลยบอกว่า จงประพฤติพรหมจรรย์เถิด เป็นสาวกองค์สุดท้ายในพุทธศาสนาที่บวชทันพระพุทธเจ้า บรรลุ มรรคผลด้วย ก็เลยกลายเป็นว่าถ้าเราแย้งกันในลักษณะนั้น อานิสงค์ก็จะเหมือนพระโกณฑัญญะแย้งกันบรรลุก่อนดูซิใครจะหัวแตก วิ่งแย้งกันทำบุญชนกันหัวแตกเลย จำไว้ให้แม่นๆ นะ ทำบุญไม่ได้อยู่ที่จำนวนเงินมากมาย ไม่ได้อยู่ที่ของมากมาย หากอยู่ที่กำลังใจในการสละออกของเรา เราทำบุญเพื่อตัดโลภะ คือความโลภของเรา เราทำบุญเพื่อสร้างทานบารมีของเราให้เต็ม คนเขามีอะเขาทำบุญมากมาย เราไม่ต้องไปอิจฉาเขาหรือกโมทนาตามเขาเลย เรามีแค่นี้ เราทำตามกำลังของเราไม่ให้ตนเดือดร้อน ไม่ให้คนรอบข้างเดือดร้อน ถือว่าใช้ได้แล้ว มันไม่ได้มากไม่ได้น้อย มันสำคัญตรงการสละออก

ถาม : .....

ตอบ : เรื่องของการหลับตามันมีดีเป็นปกติอยู่แล้วเราอย่าไปใส่ใจมัน ที่มันปวดหัวมันมีอยู่ ๒ ทาง อย่างแรก เขาเรียกว่า **ขันธมาร** คือร่างกายมันคอยขวางไว้ไม่ให้ทำความดี อย่างที่ ๒ ก็คือเราตั้งใจจะให้มันสว่างเราก็เลยใช้สายตาไปเพ่งเอา เราใช้สายตาไปยังเพ่งมากเท่าไร มันจะทำให้ประสาทเครียดและปวดหัวมากขึ้นเท่านั้น เราหลับตาสบายๆ นึกเหมือนกันกับย้อนเข้าไปอยู่ข้างในของเรา ให้ใจของเราอยู่สุดของตรงลมหายใจเข้า เขาเรียกว่าศูนย์กลางกาย มันเรียกยาก เป็นอันว่าเราหายใจเข้าไปสุดตรงไหนก็นึกถึงตรงนั้น แล้วเวลาหายใจเข้านึกว่า พุท ให้ลงไปสุดตรงนั้น หายใจออกนึกว่า โธ ให้ออกจากตรงนั้นมา เอาใจจดจ่ออยู่ที่เดียวไม่ต้องให้เคลื่อนไปไหน ตั้งใจมองสบายๆ นึกเหมือนกันกับเรามองอยู่ในท้องของเรา ลมมันลงไปสุดตรงไหนก็นึกถึงตรงนั้นแหละ พุทเข้า-โธออก นึกตามไปแค่นี้พอ

ถาม : นี่อย่างนี้เขาเรียกว่านั่งทับสมาธิไข่มัยคะ ?

ตอบ : เรียกว่า สมถะภาวนา คือการทำใจให้สงบก่อน พอใจมันสงบ แล้วต่อไปมันมีการคิดต่อ เพื่อพิจารณาให้เห็นความเป็นจริงของโลกนี้และร่างกายเขาเรียกวิปัสสนา

ถาม : พอนั่งที่ไรแล้วปวดหัวทุกทีเลย

ตอบ : นั่นอาจจะเป็นเพราะเราทำผิดวิธี

ถาม : นั่งทับสมาธิแล้วใช้มัยคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ซะ มันอาจเป็นเพราะเราทำผิดวิธี บางทีเราอาจจะใช้สายตาเพ่งมันอย่างหนึ่ง หรือไม่ก็เรามีบุญเก่าจำนวนมาก ถ้าเราเริ่มทำมันจะได้ดีเร็ว เขาจะพยายามขวางเรา พวกมาร เขามีอยู่ ๕ อย่างที่จะขวางความดี อันหนึ่งอย่างหนึ่งเขาเรียกชั้นมาร คือร่างกายมันช่วยขวางด้วย ถ้าหากเราไม่ทำความดีมันก็ปกติ ถ้าทำความดีเมื่อไหร่มันชวนให้เจ็บป่วยอยู่ตลอด

ถาม : อ่านจากหนังสือหลวงพ่อกุญชร มีนะคะใช้วิธีการเพ่งกลิ่น

ตอบ : ถ้าเพ่งกลิ่นเราต้องหาวัตถุมาซะ

ถาม : อย่างนี้เราต้องฝึกพุทโธให้คล่องก่อนใช้มัยคะ ?

ตอบ : ฝึกให้คล่องก่อนได้จะดี แล้วการเพ่งจริงๆ ก็ไม่ใช่สายตาเพ่งอะไร ลืมตามอง แล้วหลับตาลงนึกถึง พอภาพหายไปลืมนตาดูใหม่แล้วหลับตาลงนึก ไม่ใช่ไปนั่งจ้องนะ คำว่าเพ่งคือจิตใจมันจดจ่ออยู่ไม่ใช่ใช้สายตาเพ่ง เต็มจะเข้าใจผิด พอเราภาวนาจนคล่องตัวแล้ว แล้วค่อยไปทำกลิ่น เพราะคำภาวนากลิ่นมันยาว ถ้าเราไม่คล่องตัวมันจะไม่ได้

ถาม : แล้วนะมะพะระ... ?

ตอบ : “นะมะพะระ” เป็นการฝึกทิพจักขุญาณ ฝึกตาทิพย์ ฝึกถอดจิต ถอดกายเพื่อไปนรก ไปสวรรค์

ถาม : เราต้องฝึกพุทโธไปก่อนใช้มัยคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องฝึกพุทโธก่อนก็ได้เพราะ “นะมะพะระ” มันไม่ยาว หายใจเข้านึก “นะมะ” หายใจออกนึก “พะระ” แต่ว่าพวกนี้จะโลดโผนหน่อยบางที่ตัวสั้นพับๆ เหมือนกับเจ้าเข้า แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ มันเกิดจากการตึงกันระหว่างภายในกับภายนอก ตัวในมันอยากไป ตัวนอกมันก็กลัว มันก็รั้งกันไปรั้งกันมาที่ดันไปดันมา ถ้าหากว่าตัดสินใจได้ปั๊บไปเลยมันก็เลิกตื่น

ถาม : อย่างนี้ต้องฝึก “นะมะพะระ” หรือว่าฝึก “พุทโธ” ดีคะ ?

ตอบ : อยู่ที่เราชอบอย่างไร ถ้าเราต้องการรู้เห็นไม่ชอบอยู่เฉยๆ กำลังใจสงบเป็นที่พอใจ แล้วก็ใช้ “พุทโธ”

ถาม : ฝึกได้ทั้ง ๒ อย่าง ใช้มัยคะ ?

ตอบ : ได้ทั้ง ๒ อย่างจะ อยู่ที่ว่าเราชอบแบบไหน ถ้าหากว่าทั่วๆ ไปเราก็นึก “พุทโธ” เพื่อใจมันจะได้สงบ ถ้าเราต้องการฝึกอย่างเป็นทางการเพื่อถอดจิตถอดกายเราก็นึก “นะมะพะระ” ได้

ถาม : จำเป็นมัยคะว่าหนูพยายามนั่งมาตั้งนานแล้วแต่มันก็ยังไม่ว่างไหนสักทีหนึ่ง ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาไม่ให้คิดอย่างนั้น การนั่งสมาธินี้ให้เราคิดว่าเรามีหน้าที่ทำ ส่วนผลจะเกิดขึ้นอย่างไรมันเป็นเรื่องของเขา ถ้าเราทำใจอย่างนี้ได้จะได้เร็วมาก แต่ถ้าเราไปทำเพราะอยาก ตัวอยากมันตัดไปเยอะ โอกาสที่จะเกิดผลมันน้อย เราอยากเห็นนั่นเห็นนี่ อยากรู้นั้นอยากรู้นี้ อยากได้นั้นอยากได้นี้ มันจะตัดหมด โอกาสมันน้อย เพราะฉะนั้นทำใจสบายๆ เรามีหน้าที่ภาวนา มีหน้าที่นั่งดูลมหายใจเข้า-ออก ผลจะเกิดอย่างไรเรื่องของมัน ถ้าทำใจได้ อย่างนี้จะเร็วมาก สำคัญมันอยู่ตรงนี้เอง เวลาทำอย่าไปอยากเพราะถ้าความอยากมันขึ้นมา มันกั้นหมด

ถาม : เวลาทำเขาบอกว่าต้องมีคนมาคุมสมาธิถึงจะทำได้ดี ?

ตอบ : ถ้ามีอาจารย์ช่วยสงเคราะห์ได้จะดีค่ะ

ถาม : จะทำได้ดี ?

ตอบ : ไม่จำเป็นหรอกจะ มันอยู่ที่เรา ถ้าเรากล้าทำเองได้ก็ไม่ต้องมีอาจารย์ เพราะว่าทุกอย่าง ถ้าเราทำแล้วมันมีแต่ผลดีทั้งนั้น ยกเว้นว่าเราทำผิดวิธีถึงจะเป็นผลร้าย

ถาม : เวลาหนึ่งที่เรารู้สึกปวดหัวทุกทีเลย ?

ตอบ : อันนี้ต้องลองแก้ดูว่าเวลาเรานั่งแล้วเราตั้งใจไปเพ่งอะไรหรือเปล่า โดยใช้สายตาตั้งใจ จะให้มันสว่างหรือตั้งใจจะเห็นโน่นเห็นนี่มัย ? ถ้าเราทำอย่างนั้นก็ให้เลิกซะ กำหนดใจสบายๆ เหมือนเรานึกย้อนเข้าไปในตัวของเราถึงจุดศูนย์กลางกาย ลองสูดลมหายใจเข้า-ออก เอาใจจดจ่ออยู่ตรงนั้นแล้วก็นึกถึงลมหายใจเข้า-ออก มันเข้าไปสู่ตรงนั้น มันออกก็ออกจากตรงนั้น นึกอยู่แค่นั้นก็พอ

ถาม : แล้วบางทีมันเหมือนตกจากที่สูงคะ ?

ตอบ : อันนั้นมันเริ่มจะเป็นฉานแล้ว พอสมาธิเริ่มทรงตัวถึงระดับหนึ่งเขาจะเรียกว่าฉาน พอกำลังมันจะเริ่มเป็นฉานจิตมันหายเข้าไปหน่อยสมาธิมันเกาะไม่ติดมันจะพลัดจากฉานลงมา อากาศมันหวิวมันเหมือนตกจากที่สูงลงมา เราก็จะสะดุ้งแล้วบางทีก็กลัวแล้วมันจะเลิกไปเลย ความจริงขั้นตอนนี้มันกำลังจะได้คืออยู่แล้ว

ถาม : พอสะดุ้งที่ไร้กต้อง ?

ตอบ : ก็เลิกทำ...ทำต่อไปเรื่อยๆ จะ พอใจมันละเอียดขึ้นมันเกาะติดมันก็จะทรงเป็นฉาน จิตก็จะสุขเยือกเย็นไปเลย ช้าอีกนิดเดียวเท่านั้นเองต่อไปอีกนิดเดียว ต่อไปเราก็อ่อยากคิดว่า ขั้นตอนนี้มาแล้ว เราจะได้ อย่างนั้น ไม่ต้องไปคิด มีหน้าที่ภาวนาไปอย่างเดียว มันจะเกิดไม่เกิดข้างมัน แล้วจะได้เร็ว

ถาม : ปัจจุบัน เรื่องของวิมูฏฐาน... ?

ตอบ : มีอยู่ คำว่า วิมูฏฐานของเรานี้มันหมายถึงจิต การเกิดของจิตนี้มันยากมันลำบากเต็มที่ เพราะว่ามันจะต้องประกอบไปด้วยธาตุต่างๆ โดยเฉพาะจุดสำคัญที่สุดคือธาตุรู้ ถ้าธาตุรู้จับเข้าไปเมื่อไหร่ มันถึงปรากฏเป็นจิตขึ้นมา โอกาสเกิดได้แต่ว่าเกิดได้ยากเต็มที่ ประมาดระยะเวลาไม่ถูก แต่ว่าขนาดเดียวกันที่อยู่ข้างล่างคือเป็นสัตว์นรกอยู่แต่ละขุม เอาโลก

เราทั้งโลกหย่อนลงไปในนครขุมหนึ่งก็ประมาณสัมลุกหนึ่งในข่งขุมเดียวกัน แล้วสัมทั้งข่งที่ เหลือมันเยอะเท่าไร มันมากกว่าถึงขนาดนั้นมันก็เกิดขึ้นมาได้เรื่อยๆ พอเขาพันกรรมขึ้นมา เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน พันขึ้นมาก็เป็นมนุษย์อีกที มนุษย์จะมีการเกิด เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ขณะเดียวกันว่าทั้งหมดนี้เมื่อเกิดมาแล้วก็ทำดี ทำชั่ว กันบ้างไปเรื่อยๆ จนวาระ สิ้นทายก็ทำดีมากกว่าชั่ว ในที่สุดก็หลุดพ้นเข้านิพพานไป แต่ว่าที่ไปแล้วทั้งที่เข้านิพพานไปแล้ว ทั้งที่เป็นเทวดา พรหม ถึงมนุษย์รวมกันยังไม่เท่ากับในนรก อันนี้เขาเยอะกว่ามาก แล้ว การเกิดของจิตก็เกิดยากเกิดเย็นเหลือขนาด แต่ว่ามันมีโอกาสเป็นไปได้เหมือนกัน มันเหมือนกับว่าแร่ธาตุต่างๆ ที่มีส่วนผสมต่างกัน เขาเป็นว่าทองก็แล้วกัน ทองนี้หลวงพ่อท่านบอกว่า ประกอบไปด้วย ตะกั่วเถื่อนๆ นี่ก็คือดีบุกนะ ตะกั่วเถื่อนตะกั่วปานั้นแหละ ทองแดง สาร ปากนกแก้ว แร่เพรียงไฟ ๔ อย่างนี้ถ้ามาผสมกันในอัตราส่วนที่เหมาะสมจะเป็นทองคำ คน เราก็เหมือนกัน ในสภาพของจิตนี้มันก็มีแร่ธาตุต่างๆ ในจักรวาลที่มันหมุนเวียนไปมาตาม แรงโคจรต่างๆ ของมันจะผสมกันไปผสมกันมา สำคัญที่สุดธาตุมันจับบีบเข้าไประยะก็เกิดเป็น จิตขึ้นมา พอเกิดเป็นจิตขึ้นมามันก็ต้องแสวงหาที่อยู่มันก็ต้องประกอบไปด้วยกายที่มีดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ และวิญญาณนี้รองรับมัน แต่ว่าโอกาสที่มันจะเกิดในลักษณะนี้มันยากเต็มที

ถาม : แล้วอย่างตันไม้ ?

ตอบ : ตันไม้มีแต่ประสาทที่เรียกว่าวิญญาณไม่มีจิต มันเป็นแค่ประสาทรับรู้เฉยๆ คือรู้ว่าจะต้องหาอาหารยังไง แล้วก็รับรู้ในแสงสว่างได้มีประสาทสัมผัสแต่จิตใจไม่มี ในเมื่อตันไม้ไม่มีจิต เราก็รู้อยู่ว่าการตัดต้นไม้การตัดหญ้ามันไม่เป็นบาป แต่คนสมัยโบราณเขาคิดมากเขาคิดว่า มันมีชีวิตอยู่ ภูตคาม คือสิ่งที่มีชีวิต แผ่นดินก็มีชีวิตเหมือนกัน เขายกว่าตันไม้มีชีวิต แผ่นดิน มีชีวิต ดังนั้นเวลาที่พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติศีลเกี่ยวกับพวกนี้ท่านบัญญัติเพื่อเอาใจคนใน ยุคนี้ว่าถ้าภิกษุขาดแผ่นดินต้องอาบัติปาจิตตีย์ ภิกษุพรากของเขียวที่อยู่กับที่ต้องอาบัติปาจิตตีย์ เพราะฉะนั้นภวศาสตร์อื่นลัทธิอื่นเขาเชื่ออย่างนั้น ถ้าเราไปขัดเขากการเผยแพร่ศาสนาจะลำบาก ท่านก็เลยบัญญัติเพื่อเอาใจเขาเอาใจชาวโลกเพื่อให้เข้ากับลัทธิความเชื่อของเขาโดยการไม่ใช้ ภิกษุขาดแผ่นดิน เพื่อเขาจะได้ไม่ตำหนิโทษ แล้วก็ไม่ได้ให้ภิกษุพรากของเขียว เพื่อไม่ให้เขา ตำหนิ ถ้าเขาตำหนิโดยไม่รู้แล้วบังเอิญเป็นพระดีเจ้านั้นช่วยไป เลยกันเอาไว้สำหรับพวกเขา ด้วยกับคนนอกศาสนาด้วย ตันไม้มีเพียงประสาท รับความรู้สึกเท่านั้นเขาเรียกว่าวิญญาณใน ภาษาบาลีไม่ใช่จิต

ถาม : แล้วอย่างศาสนาอื่นล่ะครับ คนที่นับถือศาสนาอื่น ?

ตอบ : จะนับถือศาสนาไหนก็ตามนรกเดียวกันสวรรค์เดียวกัน ถึงเวลาที่ขึ้นสวรรค์ลงนรก ในสถานที่เหมือนๆ กัน เพียงแต่ว่า อุปทานความยึดมั่นในแต่ละศาสนาในแต่ละระเบียบ ประเพณีของเขาไม่เหมือนกันก็เลยทำให้เขาเห็นนรกสวรรค์ต่างกันไป แต่มันมีความเหมือน อยู่อย่างหนึ่งก็คือ นรกเป็นสถานที่ลงโทษ ขณะเดียวกัน สวรรค์เป็นสถานที่เสวยความดีที่ตัวเอง ทำมา ถ้าเทวดาฝรั่งไปแล้วตัวเหมือนลิเกทุ่งหญ้าแหลมเขี้ยวฝรั่งมันไม่รู้จักหรือ ฝรั่งมันนึกว่า

ละครหลังโรงมาจากไหนก็ไม่รู้ แต่ทว่าไปชุดขาวรุ่มร่ามๆ มีวงแสงบนหัวมีปีกเล็กๆ ชะหน้อยละก็รู้ว่าอันนี้คือเทวดา เทวดาเขาเลยต้องแสดงให้เห็นในลักษณะนั้น ถ้าแสดงลักษณะอื่นเขาจะไม่รู้ มันเป็นความยึดมั่นตามประเพณี ตามความเชื่อถือของเขา เขาต้องทำอย่างนั้น

ถาม : เป็นที่มา... ?

ตอบ : ส่วนของเราถ้าไปทำอย่างนี้เรารู้แล้วใช้มัยเทวดาฝรั่ง ขึ้นข้างบนแล้วมันไม่มีเชื้อชาติหรือก มันเป็นเทวดาเหมือนๆ กัน บอกเขาว่าขอรู้ขอเห็นตามความเป็นจริงเขาก็จะแสดงเต็มบุญเต็มบารมีให้เราดู หลวงพ่อท่านบอกเคยขึ้นไปเจอพระเยซูใส่ชุดแบบฝรั่งรุ่มร่ามๆ ที่มันใช้ผ้าขาวพันตัวมา หลวงพ่อก็บอก เฮ้ย ! ข้างบนนี้ไม่มีนะวิ้ยฝรั่ง พระเยซูท่านบอกถ้าผมไม่ทำแบบนี้ท่านก็ไม่รู้จักผมนะซิคะครับ

ถาม : แล้วคนที่นับถือศาสนาอื่น โอกาสที่จะทำบุญก็ต้องน้อยกว่า ?

ตอบ : น้อยกว่า แต่ว่ามันก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเลยก็ไม่ใช่ว่า อย่างศาสนาพราหมณ์เขาได้ถึงสมาบัติ ๘ เพราะฉะนั้น ทาน ศีล ภาวนาของเขา โดยเฉพาะภาวนาถือว่าเลิศมาก เพียงแต่เขาขาดปัญญาในจุดสุดท้ายคือไม่รู้จักนิพพาน ไม่เห็นอริยสัจเลย ไม่รู้จักพระนิพพาน มันเหมือนนักบวชถ้าเป็นสิ่งที่ประกอบสักอย่าง เอาเป็นอันว่าของสูงที่สุดคือมณฑกฏแล้วกัน พระพุทธเจ้าท่านหาเพชรยอดมณฑกฏได้ในขณะที่ศาสนาอื่นเขาหาไม่เจอเมื่อเอาเพชรยอดมณฑกฏประดับลงไปความสวยงามสมบูรณ์พร้อมทุกอย่างก็เกิดขึ้น แต่ตราบดีที่ยังไม่มีเพชรยอดมณฑกฏคือ อริยสัจ ๔ ที่ท่านตรัสรู้มันก็สามารถที่จะสมบูรณ์แบบได้ อย่าดูถูกศาสนาอื่น ในสังคินบาตอังคตุนิกาย พระพุทธเจ้าตรัสถึงศาสนานอกศาสนาคนหนึ่งคือ อารกะ อารกะศาสนานี้สอนลูกศิษย์เกี่ยวกับความเป็นจริงของชีวิตท่านบอกว่าชีวิตเหมือนกับตอม่น้ำคือ เหมือนฟองน้ำผุดขึ้นมาแล้วก็แตกเหมือนรอยไม้ที่ขีดลงในน้ำ ปรากฏจวบเดี๋ยวก็หายเลย เหมือนลำธารที่ไหลลงมาจากภูเขาพรวดมาแล้วก็ผ่านไปเลย เหมือนชิ้นเนื้อนบไฟคือ ไหมหมดแน่ๆ ในระยะเวลาอันไม่นานเหมือนโคที่เขานำไปฆ่าตายแห่งๆ หมดทางเลี้ยง นั่นศาสนานอกศาสนาสอนศิษย์ขนาดนั้นเพราะฉะนั้นดูถูกเขาไม่ได้ ศาสนาเจ้าลัทธิต่างๆ สมัยนั้นที่มีชื่อเสียงเยอะต่อเยอะด้วยกัน เพียงแต่ว่าพอถึงขั้นสุดท้ายแล้วก็ไปหลงติดในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข หลงในความยึดถือ เชื่อถือของคนอื่นเขา เลยคิดว่าตัวเองเป็นพระอรหันต์ไปทั้งที่ไม่ใช่ของจริง สมัยนั้นที่เขาเรียกคณาจารย์ทั้ง ๖ มี สัมณชัยเวฬุบุตร ที่เป็นอาจารย์ของพระโมคคัลลาน์พระสารีบุตรมาก่อน ปุทริกัจจายนะ อชิตะเกสะกัฬาล มกขลิโคสาละ นิครนถนาฎบุตร เหล่านี้จะมีชื่อเสียงมหาศาลมากเป็นที่นับถือของคนเป็นหมื่นเป็นแสนเลย เพียงแต่ว่าลัทธิที่เขาสอนมันเข้าไม่ถึงจริงเท่านั้นเอง นักคิดมันเยอะ

ถาม : แล้วเพราะอะไร ทำไมเขาถึงไม่ลักษณะที่ว่าทำไมคนเกิดมาเขาถึงไม่นับถือศาสนาเดียวกัน ?

ตอบ : มันแล้วแต่สิ่งแวดล้อมและการยึดถือของครอบครัวตัวเอง ครอบครัวตัวเองเชื่อถืออย่างไรก็ทำตามนั้นมา แต่ก็ไม่ได้อธิบายความว่าทุกคนจะเป็นอย่างนั้น ตรงนี้มีทั้งคริสต์มีทั้งอิสลาม

มาก็ไม่ได้ หมายความว่าเกิดเป็นคริสต์แล้วต้องเป็นคริสต์ เกิดเป็นอิสลามต้องถืออิสลาม ถ้าเขาเคยบำเพ็ญบารมีมาในระดับหนึ่งเขาจะรู้ว่าสิ่งที่เขาทำมันยังไม่ตรงกับใจของตนเองเลย มันเหมือนกับคนหาอาหารกินนะ ได้อาหารที่รสชาติไม่ถูกใจตัวเองก็หาไปเรื่อยจนกระทั่งมาเจอ ศาสนาพุทธก็เอาใจเลย อาหารรสชาติที่เราต้องการเขาก็มาเรื่อยเป็นแบบนี้ ที่มันนับถือแตกต่างกันไป เกิดจากสภาพสิ่งแวดล้อมและระเบียบประเพณีที่ยึดถือกันมาในครอบครัวของตน ขณะเดียวกันฝรั่งน่าจะคิดว่ามันถือคริสต์นะ ตอนนี้อิสลามในอเมริกามีมากพอๆ กับคริสต์เลย

ส่วนใหญ่แล้วตรงจุดที่ว่าแต่ละศาสนานรกสวรรค์ต่างกัน คนมันจะซ่องโจตรงจุดนี้ ที่ต่างกันมันต่างกันตรงที่ความเชื่อถือการยึดถือตามแบบของเขา แต่จริงๆ ถ้าเราสังเกตจะมีเนื้อหาเดียวกันก็คือ นรกเป็นสถานที่ลงโทษ สวรรค์เป็นสถานที่ตอบแทนผลของความดีที่เราทำเอาไว้ที่เห็นต่างๆ กันไป มันตามความเชื่อถือของเขา ถ้าไม่เห็นอย่างนั้นเขาก็ไม่เชื่อว่าเป็น สวรรค์ ก็เลยทำให้เห็นแตกต่างกันไปคนละทิศคนละทาง แต่จริงๆ แล้วทั้งหมดไม่ว่าจะศาสนาไหน นรกเดียวกันสวรรค์เดียวกัน สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ถ้าคนไม่ทำความดี ความชั่ว นรกก็ไม่มี สวรรค์ก็ไม่มี ผลการกระทำที่เรียกว่ากรรมนั้นแหละส่งผลมหาศาลอย่างมาก เมื่อทำชั่วก็มีนรก เปเรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานขึ้นมารองรับ เมื่อทำความดีก็มีมนุษย์ เทวดา พรหม พระนิพพานขึ้นมารองรับ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นเลยถ้าไม่มีการกระทำ

ถาม : ยังไงที่เขาเรียกว่าหมดกรรมครับ ?

ตอบ : อะไรเรียกว่าหมดกรรม ยกเต็มที ยกเว้นจุดสุดท้ายก็คือเข้าพระนิพพาน ไม่ได้หมดกรรมหากแต่พ้นกรรม ต้องใช้คำว่าพ้นกรรม เพราะว่ากรรมเก่าที่ทำไว้ยังมีอยู่แต่กำลังบุญนั้น สูงมากส่งผลให้หลุดพ้นจากวงโคจรนั้นไปเสียได้ วงโคจรตัวนี้เขาเรียกว่ากฎะสงสาร คือการหมุนวนอยู่ สังสารวัฏที่เวียนวนอยู่ทำให้ตาย-เกิดไม่รู้จบ เมื่อกำลังบุญสูงพอติดตัวเองพ้นไปได้เป็นอันว่าพ้นกรรมไม่ใช่หมดกรรม พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหมดที่เข้านิพพานไม่มีใครใช้กรรมหมด เพียงแต่ว่าสร้างกำลังความดีไว้จนกระทั่งสูงสุดสามารถหลุดพ้นออกไปเท่านั้น

ถาม : หลวงที่เป็นลูกศิษย์ของใคร ?

ตอบ : อาตมาเป็นลูกศิษย์ของพระปิลินโทลภารัชทวาชะ พระปิลินโทลภารัชทวาชะท่านจะถามคนอยู่เสมอว่าใครซ่องใจให้มาหาเรา ให้มาถามเรา ท่านเป็นเอตตะทัคคะ คือเลิศในบรรดาสีงหนาท หมายความว่า เป็นผู้กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ กล้าพิสูจน์ เหตุที่ท่านเป็นดังนี้เพราะว่าชาติหนึ่งท่านเกิดเป็นพญาราชสีห์แล้วมีโอกาสได้รักษาสังขารของพระปัจเจกพุทธเจ้า คือท่านดูแลจนพระปัจเจกพุทธเจ้ามรณภาพไปนิพพาน ท่านเองก็ยังคงตกแต่งสถานที่คาบดอกไม้มาบูชาพระศพอยู่แล้วก็ตามเพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์อื่นเข้ามาทำลายศพของพระปัจเจกพระพุทธเจ้าองค์นั้น อยู่ในลักษณะดูแลรักษาป้องกันอย่างดีตลอดมา แล้วมีโอกาสมาเกิดเป็นคนได้ทำความดี ได้พบพระพุทธศาสนาได้พบพระพุทธเจ้าจนกระทั่งกลายเป็นพระอรหันต์ วิสัยเก่าเป็นราชสีห์ก็เลยชินกับการประกาศตนเอง ท่านเองก็เลยประกาศตนเองเป็นประจำว่าใครซ่องใจอะไรให้มา

ถามเรา เป็นสมัยนี้ที่อาจารย์เคาะหัวลูกศิษย์แตกแน่เลย แต่พระพุทธเจ้าเป็นอาจารย์ที่ไม่มีกิเลส ในเมื่ออาจารย์ไม่มีกิเลสก็ไม่อีกฉลากศิษย์ ลูกศิษย์แบ่งเบาภาระไปได้เท่าไร อาจารย์สบายเท่านั้น

ถาม : อยากจะเรียนถาม คือหนูยื่นเออร์เอาไว้นะคะ ไม่ทราบว่าจะได้หรือเปล่า ?

ตอบ : อ้อ อันนี้ถามได้แต่ตอบไม่ได้นะ ทำไมจะรีบออกไปไหนอี หนิราชการหรือ

ถาม : เบื่อแล้วค่ะ ทำมาหลายปีแล้วเบื่อค่ะ

ตอบ : **บทพระวิสุทธิเทพ** เรื่องหน้าที่การงานต่างๆ เกี่ยวกับบ่นให้ทำงาน บ่นให้ออกจากงานอะไรนี้ พระวิสุทธิเทพท่านเคยตรัสบอกกับหลวงพ่อบอกเอาไว้ว่าถ้าเกี่ยวกับเรื่องงานให้บ่นฉันได้แต่มีข้อแม้ว่าเมื่อสำเร็จแล้ว การแก้บ่นท่านเอาไว้ต้องรักษาศีล ๕ หรือศีล ๘ พร้อมเจริญกรรมฐาน ๗ วัน อย่างอื่นไม่เอาเลย เน้นการทำสมาธิขนาดหนักล้วนๆ

ความจริงเดือนนี้แหละ ถ้าไม่ใช่หลวงพ่อดำทำซุง ท่านทำแบบเอาไว้อาดมากก็มารับสังฆทานไม่ทัน บังเอิญว่าหลวงพ่อดำทำซุงท่านทำแบบอย่างที่ดีไว้ ก็คือว่าพระวัดท่าซุงท่านให้อธิษฐานพรรษาในวันอาสาฬหบูชา แล้วก็ให้วารณาพรรษาในวันเทโว เข้าก่อนเขา ๑ วัน ออกทีหลัง ๑ วัน มันจะได้ ๙๐ วันถ้วนๆ ส่วนใหญ่มันก็เกิน ๙๐ วันอยู่แล้ว แต่ว่าถ้าหากว่านับตามทางจันทรคติท่านถือว่า ๓ เดือนถ้วนๆ ก็เลยกลายเป็นว่าพอวันอาสาฬหบูชาปุ๊บอาดมากับพระทั้งหมดก็อธิษฐานพรรษาอธิษฐานเสร็จแล้วก็ขออนุญาตลาต่อมาเลยคือขอสัตตาคะ ในขณะที่เข้าพรรษาอยู่ถ้ามีเหตุจำเป็นพระพุทธเจ้าท่านอนุญาตให้ไปได้แต่ต้องไม่เกิน ๗ วัน เรียกว่า “สัตตาคกรณียะ” เหตุที่ท่านอนุญาตให้ก็คือ พ่อป่วย แม่ป่วย ครูบาอาจารย์ป่วยไปเพื่อรักษาพยาบาลได้ วัดพึงไปหาทัพพะสัมภาระมาซ่อมวัดได้ เพื่อนสหธรรมิกที่อยู่ต่างวัดไกลๆ จะสึก ไปเพื่อห้ามปรามได้ ได้รับภิกษุนิมนต์เพื่อเจริญศรัทธาไปได้ ถ้าไม่ใช่ว่าตามแบบวัดท่าซุงมาอธิษฐานพรรษาในวันเข้าพรรษา เป็นอันว่าอาดมาไม่ทันพวกเรา ก็ชะเง้อคอยยาวตั้งแต่มานั่งตรงนี้เขาถามเป็นสิบๆ ครั้งแล้ว ว่าเข้าพรรษามาได้ยังงัย เลยบอกให้เข้าใจไว้แล้วก็จำไปบอกต่อด้วย ซี้เกียจอธิบายย่อยๆ อาตมาจะบอกเคล็ดลับให้อย่างหนึ่งนะ ถ้าอยากจะถามปัญหาทางโลกถามหมอเอ ถ้าอยากจะถามห่วยไปถามหมอเพชร (หัวเราะ) ๒ คนนี้เขาถนัดกันคนละอย่าง ถ้าไปบวชอยู่ที่วัดเดียวกันเมื่อไหร่ละก็อาตมาจะสบายใจมาก ไม่ต้องเหนื่อยถามปัญหาทางโลก ถามฆราวาสท่านตอบได้มากกว่า ของพระข้อจำกัดมันเยอะ โดยเฉพาะว่าหลายอย่างที่เรว่าเป็นพระเราจำเป็นต้องยอมรับกฎของกรรม บางทีรู้ก็พูดไม่ได้ก็จะแตกตายเหมือนกัน แต่ขณะเดียวกันว่าฆราวาสของเขาข้อจำกัดจะน้อยกว่า แต่มันก็มีเยอะต่อเยอะที่ว่ากฎของกรรมเขาแรงจริงๆ เล่นเอาหมอดูปungaพูดแทบแยกกว่าจะได้คำพูดในลักษณะที่เรียกว่าเป็นที่พอใจของคนฟังด้วย ขณะเดียวกันก็ไม่เกินกฎของกรรมด้วย ปางตายเหมือนกัน ถึงถามฆราวาสได้มากกว่าก็อะบางอย่างก็บอกไม่ได้เหมือนกัน ปัญหาทางโลกถามหมอเอ ถามห่วยถามหมอเพชร เจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอด้านะ (หัวเราะ) หมอเรื่องไปเลย

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๓ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๔

ถาม : ถ้าในกรณีที่เกิดว่าหนูสอบได้ทีนี้หนูจะต้องไปอยู่ปาละอู ๓ เดือน คือตั้งแต่ปีที่แล้ว ตั้งใจว่าจะอยู่จุดดึ่งที่วัดท่าซุงในช่วงเดือนธันวาคมกรณีที่เกิดว่า...

ตอบ : เราก็ขอให้เลยธันวาคมก่อน เลยธันวาคมแล้วค่อยไปปาละอู

ถาม : คิดว่าถ้าไปตุลาแล้วพอธันวาคมเราพักเราค่อยไปต่ออย่างนั้นได้ไหมคะ ?

ตอบ : อย่างนั้นก็ได้ แต่ต้องให้มันครบ ๓ เดือนจริงๆ ประเภทที่ว่าตุลาเดือนหนึ่ง พฤศจิกายนเดือนหนึ่ง จะได้ ๒ เดือนแล้ว ธันวาเราไปอยู่วัดไช้มัย ? มกราก็ไปอยู่ปาละอูเดือนนั้นแหละ เอาให้มันครบแล้วกัน

ถาม : ที่เราไปอยู่จุดดึ่งก็ให้ครบตรงนั้น ๓ เดือน เรียกว่าตัดไปเลยไช้มัยคะ ?

ตอบ : ตัดในช่วงจุดดึ่งทิ้งไปเลยเอาเฉพาะเราอยู่ปาละอูเท่าไรเราให้ได้ครบ ๓ เดือน หรือไม่ถึงถ้าต้องการให้ต่อเนืองก็ให้เลยธันวาคมแล้วค่อยไป ปาละอูสมัยที่อาตมาไปนะมันป่าที่บิจจริงจากหัวหินไปตลอดผ่านหนองพลับเข้าไปนี่ทางฝุ่นท่วมข้อเท้า มาระยะหลังถึงมีทางลูกรัง ไม่รู้ว่าคุณนี่ลาดยางหรือยัง ?

ถาม : ลาดยางแล้วคะ

ตอบ : ลาดยางแล้วก็สบายไป จากตลาดหัวหินไปมันตก ๖๐ กว่าโลได้

ถาม : ประมาณ ๗๐ ค่ะ

ตอบ : ประมาณ ๗๐ ถึงสำนักไช้มัย

ถาม : จากที่ลาดยางไปจนถึงอีก ๑๐ กิโลเมตร ตอนนั้นไปที่สำนักที่หลวงพ้อ...ให้ทำ

ตอบ : อาตมาสมัยนั้นไปย่ำตอกตลอด ก็ป่ามันใหญ่แล้วบรรดาสัตว์ป่าเยอะมาก ไปเจอตัวจิ้งโคร่งก็ป่านั้นแหละ ครั้งแรกก็ไม่รู้จักหอรอก จิ้งโคร่งนี่มันเป็นคางคกชนิดหนึ่งบางที่เขาเรียกคางคกไฟ จะมีอนุภาพแปลกๆ บางอย่างคือว่า ถ้าเขาหมอบอยู่สัตว์อะไรบินผ่านเขาจะตกลงไปให้เขากินเอง ตอนแรกๆ เราก็นึกในใจว่าถ้านกตกลงไปมันจะกินได้รึ ? พอไปเจอตัวมันเข้าจริงๆ เจ้าพระคุณเอ๋ยตัวเบ้อเรอเลย อย่างนั้นอย่าว่าแต่นกเลยแม่ไก่มันยังกินไหว แล้วพวกตัดช่องย่องเบาเขาจะชอบมาก เขาจะถลกหนังจิ้งโคร่งไปตากแดดให้แห้งแล้วป่นเป็นผงไปผสมกับรูปปั้นเป็นรูปขึ้นมา เวลาจะเข้าบ้านไหนพอดตกค้ำก็ไปจุดเหนือลม รับรองได้ว่าหลับชนิดลากรอบบ้านไม่ตื่นหอรอก มันเมาด้วย วิธีแก้มีวิธีเดียวคือใช้वानแสงอาทิตย์ วานแสงอาทิตย์โยมอาจเคยเห็น มันเป็นก้านเขียวๆ แทรงพ่นพ่นขึ้นมาแล้วดอกมันจะฟูๆ แดงๆ นั้นแหละใช้หัววานแสงอาทิตย์ตำผสมกับแอลกอฮอล์หรือว่าเหล้าโรงทางมูกถึงจะพ่น คนที่ไปจุดถ้าไม่ทำไว้ก่อนลมหวนก็หลับเหมือนกัน กว่าจะตื่นอีกเป็นวันๆ วิธีแก้ก็แก้วิธีนี้ แต่ว่าขณะเดียวกันวานแสงอาทิตย์ถ้า

เราไปทาส่งเดชโดยที่เขาไม่ได้จุดอันนี้นะ ตาค้างยิ่งกว่าม้าดีดอีก (หัวเราะ) ต้องระวังไว้หน่อย
ถาม : แล้วที่ตำนี้เอาสดๆ อย่างนั้นเลยหรือคะ ?

ตอบ : ตำสดๆ เลย ว่านสดๆ ตำกับเหล้าโรงนะ ของพวกนี้มันมีกันมีแก่ มันต้องใช้คู่กัน ไป
ใช้อันเดียวมันอันตราย จงโคจรทางบักษีได้เขาเรียกว่าวง คางคกยักษ์ตัวเบ้อเร่อเลย เมื่อเดือน
ก่อนที่ลงไปบักษีได้ เจ้าชาญมันเอาใส่ตะกร้ามาให้ดูตัวหนึ่งเต็มตะกร้าพอดี นึกเอาดูก็
แล้วกันว่าตัวใหญ่แค่ไหน อาตมาเจอครั้งต่อไปที่ถ้ำกระแซงที่ยะลา กำลังปีนถ้ำอยู่เห็นขีดหิน
ก็เห็นยาวเต็มที่แล้ว ขีดหินมันลอยตามมือเรามา ขนาดเห็นมันเป็นขีดหินตัวมันต้องใหญ่มาก
เลยนะ เห็นยาวบึบมันโดดเลยหัวลงน้ำตูมไปเลย รู้จักไว้ก็ดี สัตว์แปลกๆ มันเยอะ

ถาม : แล้ววันนั้นพอดีท่านเล่าว่าวันดีคืนดีพอดีเจอเสือดำมั่ง เสือโคร่งมั่ง ช้างมั่ง ถ้าหนูไป
อยู่หนูจะเจออะไร ?

ตอบ : ของพรรคนั้นไม่ต้องไปกลัวหรอก อาตมายืนยันว่าถ้าโยมกำลังใจมันคงนะ บารมี
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์คุ้มได้แน่นอน เพราะว่าเดินป่ามามากต่อมากด้วยกันจนกระทั่ง
เชื่อว่า ในทุกที่เราก็กู้ยู่ได้ถ้าเราอาศัยบารมีพระไม่ต้องไปกลัวเขาหรอก ส่วนใหญ่เขากลับเรา
ซะด้วยซ้ำไป ให้ตั้งใจเห็นว่าเขาเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกัน เราแก่เขาก็แก่
เราเจ็บเขาก็เจ็บ เราตายเขาก็ตาย เราหิวเขาก็หิว เรากะหายเขาก็กะหาย เราเป็นคนเรายัง
ไปเสาะได้ หาได้สะดวกสบาย แต่ว่าเขาเป็นสัตว์ อาหารการกินก็หาไม่ได้จริงๆ เขาทุกข์กว่า
เราเยอะ เขาเดินทางมาบางที่เป็นวันไม่เจออะไรที่กินได้เลย ของเราอยากกินเดินเข้าร้าน
กล้วยเตี๋ย...เขาทุกข์กว่าเรามากทำอะไรก็ได้ตั้งใจ น่าสงสารมากไม่ใช่ยากแล้ว มีใครรู้จักป่า
ละอูบ้างมั๊ย ?

ถาม : ก็นี่แหละจะไปตอนนุกเบิก

ตอบ : ทางด้านใต้ของไทยถ้าหากนับเป็นกลางตอนล่างก็ต้องป่าละอู มันต่อเนื่องกันเป็นผืน
เดียวกับแก่งกระเจาน แก่งกระเจานถ้าโยมเคยเข้าไปพ้อเจ้าพระคุณรูนช่องเถอะ ! ป่ามัน
มหัศจรรย์ไปถึงประเทศพม่าเลยผืนเดียวกันหมด เพราะฉะนั้นสัตว์ป่าเยอะมาก วันดีคืนดีช้าง
มันโผล่มาเยี่ยมก็ยืนยิ้มให้มันนะ

ถาม : ตอนไปครั้งแรกที่ไปถ้ำป่าเห็นไก่ป่า

ตอบ : ที่วัดอาตมาปัจจุบันมีไก่ป่าเป็นกुरुสเลย ตอนแรกๆ ได้มาตัวเดียว มันหลอกอีท่าไหน
ไม่รู้นะหลอกสาวมาได้ตัวหนึ่ง ที่นี้ก็เป็นเรื่องละเพราะว่าตอนแรกๆ ไก่ป่าไปป่านั้นก็มีลูกแค่ ๕
ตัว ๖ ตัว ๓ ตัว ๔ ตัว พอมาอยู่กับเรากินดีอยู่ดี อ้อโฮ...มันไปออกมาก ๒๐ กว่าฟองแล้วมัน
พักออกมาทีละ ๑๗-๑๘ ตัว พักเดียวก็โตเต็มไปหมด เอาไปให้วัดทำขนุนซะเกือบ ๓๐๐ ตัว
วัดอื่นก็ให้เขาเอาไปเยอะ อยู่ที่โน่นพักเดียวก็มาสังเอดง่ายเขาเขาจะสีตำหรือไม้ก็สีออกเขียว
คราม ขาไก่บ้านจะสีเหลือง

ถาม : พอดีเมื่อวานไปวัดทำขนุนเจอหลวงพี่ตี ก็เลยถามท่านว่าตอนนี้มีพระกี่องค์ ท่านบอก
ว่าพระที่ไปจากวัดเรา ๗ แล้วที่โน่น ๓

ตอบ : ที่ไหนก็คงทำ**นบบัญญัติ**มั้ง ทำ**นบบัญญัติ**เขาอยู่กับ**หลวงพ่้นัก** อยู่นไปอยู่มาหลวงพ่้นัก
นักตรคงจะแปรเจตนาทำ**นบบัญญัติ**ท่านเลยไม่อยู่ด้วย ลำบากหน่อย...อยากรู้ห่วยไปถามหอม
เพชร หอมเพชรเขามีพรสวรรค์ไม่ว่าหอมเพชรไปที่ไหนพวกผีเขาจะไล่ล่ามา ส่วนใหญ่เขาจะบอก
เรื่องห่วย แล้วมันแปลกว่าถ้าหอมแกตัวเองแล้วชื่อน้อยแกถูก แล้วถ้าหากประเภทที่เรียกว่า
บอกคนอื่นแล้วคนอื่นไม่โลภก็ถูก แต่ถ้าทุ่มเทดวงไหนดวงนั้นจะผิด เพราะฉะนั้นอย่าไปซื้อเยอะ
เจ็งเองง่าย ๆ แยกไปนั่งกรรมฐานที่ไหนผีก็มักจะมาบอกตรงนั้นแหละ

ป้าละอุมันจะผ่าน**หนองพลับ**มันจะมี**หน่วยจัดการต้นน้ำหนองพลับ** สังกัดศูนย์ที่ ๑๖
ที่เอาตมาอยู่ เวลาอบรมชาวบ้านอะไรถ้าเขาขอตัวมาก็ต้องไป เพราะฉะนั้นแถวนั้นจะขำนาญ
พื้นที่ โยมบอกมาหลับตานีกออกหมด

ถาม : ที่ผีมาหาเราทำไมถึงมีผีอยู่ ทำไมเขาถึงไม่ลงนรกหรือขึ้นสวรรค์ครับ ?

ตอบ : (หัวเราะ) ผีในความหมายของเรา อะไรมันก็อกแก๊กมาเราหมาเป็นผีหมด ไล่ตั้งแต่
เปรตจำพวกที่ ๑๒ อสุรกาย สัมภเวสี (คนตายก่อนหมดอายุ) จนกระทั่งเทวดา มาร พรหม
พระบนนิพพาน ของเราอะไรก็อกแก๊กเราหมาเป็นผีหมด ที่นี้ผีในความหมายของเอาตมาว่านี่นะ
ส่วนใหญ่เขาจะเป็นเทวดา เป็นเจ้าที่ในที่นั้น หรือไม่กี่บรรดาผีประเภทที่ว่ายังไม่ไปนรกไป
สวรรค์ คือพวกสัมภเวสีพวกนี้จะตายก่อนหมดอายุ ในเมื่อที่ตายก่อนหมดอายุจะไปปรับความดี
ความชั่วอะไรก็ได้ ต้องอยู่ไปก่อนจนกว่าจะหมดอายุขัยความเป็นมนุษย์ ซึ่งมันเวลาแป็บ
เดียวของเขา สมมุติว่าในระยะนี้อายุขัยของมนุษย์เป็น ๗๕ ปี เกิดเขาตายตอนอายุ ๓๐ เหลือ
เวลา ๔๕ ปีใช่ไหม ? มันก็ไม่ถึงวันหนึ่งของเขาแต่อย่าลืมนะถึงจะแป็บเดียวของเขาก็ตาม ถ้า
เขาทำความดีมาน้อยอยู่ในลักษณะอดอยากหิวโหยเขาก็ลำบากมาก ของเราลองหิวข้าวซักรวัน
หนึ่งดูซิ เป็นลมใช่ไหม ? ของเขาเองเขาก็ลำบากเหมือนกัน อยู่ในสถานะไหนแล้วแต่มี
ทุกข์ทั้งสิ้น ไปนิพพานเถอะ...

ถาม : แล้วที่ว่าเขาเห็นๆ กันล่ะครับ ?

ตอบ : ไอ้ที่เขาเห็นๆ กันมันมีได้หลายอย่าง อาจจะมีทั้งเปรตจำพวกที่ ๑๒ มีทั้งอสุรกาย มีทั้ง
สัมภเวสี มีทั้งเทวดา แล้วแต่ว่าใครจะมา ถ้าหากว่าเป็นพวกระดับต่ำอยู่ในอบายภูมิอย่าง
เปรตจำพวกที่ ๑๒ หรืออสุรกายหรือสัมภเวสีพวกนี้ ถ้าที่บารมีน้อยๆ บางทีก็มาได้แต่กลิ่น
บางทีก็มาได้เฉพาะเสียง บางทีก็มาให้เห็นรูปได้แต่บอกอะไรเราไม่ได้ ส่วนใหญ่เขาต้องการ
ความช่วยเหลือ แต่พวกเราเองก็มักไปกลัวเขา เขาบุญน้อยบารมีน้อย ที่เขาทำได้สวยที่สุดก็คือ
ที่พวกเรารังอ้ากกันนั้นนะสวยสุดฝีมือมันแล้ว บุญเขาน้อยจริงๆ เขาทำได้แค่นั้น เพราะฉะนั้น
ต่อไปไม่ต้องกลัวผีแล้ว ส่วนใหญ่ผีมันน่าสงสาร เอาตมาเองเด็กๆ นึกกลัวผี ห้องน้ำมันอยู่นอกบ้าน
ไอ้...อันกันจนหน้าเขี้ยวว่าจะสว่างไม่กล้าไป พอหลังจากฝึกมโนมยิทธิรู้จักผีดีแล้ว มันเล็ก
กลัวไปตอนไหนบอกไม่ถูก คือเห็นแล้วว่าเขาน่าสงสารมาก ส่วนใหญ่เขาต้องการความช่วยเหลือ
เขาลำบากมากเลย ถ้าไม่ลำบากเขาไม่มาหาเราหรอก เขาเพลินกับความสุขของเขาอยู่ ดังนั้น
หากว่าคราวหน้าคราวหลังผีมาไม่ต้องกลัวนะ เขาทำได้สวยที่สุดแค่นั้นแหละรีบๆ อุทิศส่วนกุศล

ให้เขาแล้วกัน เขาจะได้สวยขึ้น

ถาม : แล้วอย่างพวกนางไม้ล่ะคะ ?

ตอบ : พวกนางไม้ ถ้าบารมีน้อยหน่อยบางที่เจอพระเขาก็ขอมาทำบุญใส่บาตร อาตมาเองก็เจอนะ ก่อนจะออกบิณฑบาตก็มักจะมีขอมมโนเมยิทธิ กำหนดใจดูก่อนว่าคนที่ใส่บาตรเราคนแรกวันนี้ผู้หญิงหรือผู้ชาย ใส่เสื้อผ้าสีอะไรเหล่านี้เป็นต้น แล้วพอไปถึงก็ไปตรวจสอบว่าตรงมั๊ย ? วันนั้นก็กำหนดใจดูแล้วว่า เออ...คนที่จะทำบุญให้เขาจะใส่เสื้อแขนยาวสีฟ้าเก๋ๆ เสื้อแขนยาวแบบเสื้อเชิ้ตแต่ว่าเป็นผู้หญิง คราวนี้พอไปถึงบิณฑบาตเห็นก็เออเราารู้ถูก ก็มหน้าลงเปิดบาตรตอนก้มลงเปิดบาตรความลับมันแตกคือเขาเองก็คงบังเราไม่หมด ชายผ้ามันแลบออกมามันไม่ใช่สีฟ้าเก๋ๆ นะซี มันเป็นผ้าประดับทองด้วยนะ เราก็ปิดโครมไม่ต้องใส่ถามก่อนว่าเป็นใคร ? (หัวเราะ) เขาก็เลยต้องแสดงตัวจริงให้เห็นเป็นรุกขเทวดาที่อยู่ใกล้ๆ นั่น ผู้หญิงสวยมากเลย แต่ว่าเนื้อเขาคัลล่ำๆ เนื้อเราแสดงว่าบุญน้อยมาก เทวดายิ่งบุญสูงเท่าไร เนื้อเขาจะใสมากเท่านั้นนะ อันนี้เนื้อเขาคัลล่ำๆ เรา ก็แสดงว่าเป็นเทวดาที่เงินน้อย แต่ขนาดจจนๆ นี่เข็มขัดทองเส้นขนาดเท่าฝ่ามือ ถามว่าเขาทำอะไร เขาบอกขอทำบุญน้อยเออะคะอยากได้บุญก็เลยบอกเขาบอกว่าผลบุญใดที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ขอให้เธอโมทนาละ เราจะได้รับประโยชน์ความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วย เขาก็โมทนากลายเป็นนางฟ้าสวยแพรวพราวแล้วก็ไปแบบบาตรเปิดไม่ใส่เลย (หัวเราะ) อุดแตก... นี่จำจนขึ้นใจเลย ต่อไปต้องให้เขาใส่ก่อนนะ (หัวเราะ) งวดนั้นเสียทำริบให้เขา เขาได้แล้วเขาเลยไม่ต้องใส่บาตร ไปดีกว่า...แหม...

ถาม : ที่บ้านพักที่โรงเรียนนะคะ มีอยู่ ๔ คินด้วยกัน คือนอนตอนตี ๒ กำลังหลับก็มาเรียกชื่อๆ ก็สะดุ้ง เอ๊ะผีหรือเปล่า ก็ไม่ได้ขานนะคะ อยู่อยู่อีก ๒ คินมาเรียกอีก เรียกอยู่ประมาณ ๔ คินแะคะ เอ๊ะ...มันผีอะไร หนูสวดยันทุนไล่ (หัวเราะ)

ตอบ : ไม่ใช่ยันทุนหรอก ยันจนหมดทุนเขาก็ไม่ไปหรอกเพราะว่าเป็นพวกเทวดาเขาไม่กลัว

ถาม : เสร็จแล้วบังเอิญก่อนวันเข้าพรรษา วันอาสาฬหะ ก็ขับรถไปแล้วก็ไปแวะร้านอีกร้านหนึ่งก็ถาม เจ็ลม มันเป็นยังไงนี้มีคนมาเรียกอยู่ ๔ คินติดๆ กันแล้ว พอติดๆ นี่เขาค่อนข้างจะปฏิบัติใช้ได้ละคะ เขานับถือเสด็จเตี่ย เสด็จพ่อ ร.๕ ด้วย เขาก็บอก เอ๊ะคุณมันมีอะไร พวงมาลัยเหลืองๆ ลอยนะ เอ้า ! ดูให้ดีๆ ดูให้หน่อยนะ เขาบอกมีพวงมาลัยแบบคัลล่ำๆ พวงมาลัยดอกดาวเรืองนะคะ ใจหนูก็บอกว่าดูใหม่ซี เขาก็บอกว่านี่ไงเดินผ่านไปแล้ว ทุ่งผ้าโจงกระเบนสีเขี้ยวแล้วก็ใส่สไบสีเหลือง หนูก็ถามว่า ถามซี เขาก็หันไปพูดที่โรงเรียนครูมีเสาคีแบบสีเหมือนเสาอันนี้มั๊ย ? พอเขาพูดถึงเสา หนูก็นึกถึงนางไม้ที่โรงเรียนเลยคือท่านอยู่มาคิดว่าเป็นร้อยๆ เป็นพันๆ ปีแล้ว เสร็จแล้วหนูก็ เอ๊ะ...จะทำยังไงดี พอติดคินนั้นนอนสวดมนต์เสร็จแล้วก็ทำสมาธิกว่าจะเสร็จประมาณตี ๒ เอ๊ะ...ทำไมเรานอนไม่หลับ พอนอนไม่หลับหนูก็ลุกขึ้นมาทำสมาธิ ฟันเฟินไม่ต้องแปรงเอาตามหลวงพ่อรานะคะ พอทำไปสักพักพ่อกีมา พ่อกีมาหาก็ถือไม้เท้า นั่งอยู่ก็กราบท่าน ท่านก็ไม่พูดอะไร เสร็จแล้วเหมือนกับท่านหรีไฟ บังเอิญมีภาพเป็นนางไม้ละคะ ท่านเดินมา เดินมาก็ปรึกษาท่านว่าจะทำยังไง ท่านก็บอกว่าให้ไปซื้อผ้าสไบ จะ

เห็นหมดเลยคือองค์แรกจะเป็นแบบเห็นผมยาวๆ ค่อนข้างหยักศก หนึ่งผ้าโจงกระเบนสีเขียว แบบมันๆ หนูก็เรียกไม่ค่อยเป็นเหมือนกัน แล้วก็สีใบสีเหลือง องค์ที่ ๒ ก็ผ้าโจงกระเบนสีเหลือง ผ้าสไบออกสีโอโรส องค์ที่ ๓ ก็ผ้าโจงกระเบนสีน้ำเงินแล้วสไบเป็นสีเหลือง แล้วมี กุมากรๆ ใส่ชุดสีชมพู ที่นี้หนูก็มานั่งคิด โอโห...จะให้ซื้อถวายขนาดนี้แล้วจะเอาเงินที่ไหน คือ ผ้าโจงกระเบนผืนหนึ่งก็หลายร้อยชั่งมัย ? มีเงินอยู่แค่ ๓ พันกว่าบาท เลยทำยังได้ ท่านก็เลยทำภาพเป็นหุ่นๆ จิตก็บอกว่า เอ้า...ไม่เป็นไร เป็นหุ่นก็ยังพอได้ พอเข้าขึ้นมาแล้วหนูก็ไปถามว่าทำไมต้องให้หนูทำอย่างนี้ ท่านก็บอกว่าจะเข้าพรรษาแล้วท่านอยากเปลี่ยนเสื้อผ้า คือตอน ท่านทำให้เห็นว่าผ้าท่านเก่ามากแล้ว ท่านบอกว่าอยากเปลี่ยนเครื่องทรง หนูก็เลยบอกว่าจะให้ทำยังได้ อีกทำไม่เป็นนะ ท่านก็บอกว่าให้ถวายผลไม้ ๕ อย่างแล้วท่านก็จำเพาะมา ท่านบอกว่า ๒ อย่าง สับปรดกับชมพู่นะอีก ๓ อย่างจะเอาอะไรก็ได้ แล้วหนูถามว่ารูปล่จะจัดยังถวายยังงัย ท่านก็บอกว่า...(ไม่ชัด)... เข้าหนูไปหาที่ถามที่หนูทำอย่างนี้จะมีมัย เออ...ไม่เป็นไร ก่อนจะไปหนูไปไหว้ท่านแล้วบอกว่าหนูจะไปดูหุ่นแล้วก็ตามไปเลือกเอาเองแล้วกัน ไปถึงก็ได้ตามนั้นทุกอย่างเลย ท่านบอกให้ทำวันนี้ หนูกลับมาประมาณบ่ายโมงได้หนูก็ทำวันนี้เลย วันนั้นวันอาสาฬหะ พอทำเสร็จก็ไปวัด ที่นี้อยากจะเรียนถามว่าตรงนี้ท่านได้มัยคะ ที่หนูทำไปนี้ ?

ตอบ : ถ้าทำตามที่ท่านต้องการท่านได้แน่ คือว่าเราชาวเองนี้ ในเมื่อขอเอง เขาบอกอย่างไร ทำอย่างนั้นก็เป็นอันว่าดีตามที่ท่านบอก อาตมาเองไปอยู่เกาะพระฤๅษีใหม่ๆ นะ เจ้าที่เข้าขึ้นมาบอกว่าภายใน ๒ ปีสร้างศาลให้ผมหลังหนึ่งนะครับ ก็ถามท่านว่าเป็นใครอยู่ที่ไหน ท่านก็บอกว่าผมเป็นเจ้าที่อยู่แถวนี้แหละ เป็นอากาศเทวดาด้วยนะ ชาวบ้านเขาเรียก “พ่อปู่ดำ” ถามว่าแล้วจะเอาศาลแบบไหน เขาก็บอกว่าเอาศาลแบบหลังคาเขียวๆ เราก็นึกว่ามันเป็นศาลที่เขาทำด้วยไม้แล้วมีหลังคาเป็นสังกะสีเขียวๆ ปรากฏว่ามันไม่ใช่อย่างที่ท่านต้องการ พอรุ่งขึ้นก็ถามหัวหน้าป่าไม้ว่าเจ้าที่ที่นี้ชื่ออะไร บอกว่า ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เลยขับรถไปดูด้วยกันปรากฏว่าเขาติดป้ายไว้ว่า “ศาลพ่อปู่ดำ” เมื่อเป็นอย่างนั้นก็บอกท่านว่าถ้าอย่างนั้นจะตั้งศาลให้เลย มีข้อแม้หน่อยว่า ในเมื่อถ้ามันไม่ใช่อย่างที่เรานึกแล้วช่วยบอกทีเหอะว่าจะเอาแบบไหน เขาก็ตกลง เราก็มั่นใจว่าอะไรนั่งรถมันไปเรื่อยเปื่อย พอไปถึงที่หนึ่งท่านสะกิดบอกเอาศาลแบบนี้ เรากำลังเพลินๆ อยู่ลืมหัดขึ้นหันไปดู มันผ่านโรงงานขยววัสดุก่อสร้างมีศาลตั้งอยู่เป็นแถวเลย ปรากฏว่าเป็นศาล ๖ เสาหลังเบ้อเรอเลยนะ แล้วก็สีหลังคาเขียวๆ เหลือบทอง อ้อ...หลังคาเขียวแบบนี้เอง ไปถามเขาดูว่าราคาเท่าไรนะ ตอนนั้นมี ๒๕๓๖ เจ้าขอร้านเขาบอกว่าตอนนั้นมันเป็นช่วงจะเข้าพรรษาไม่มีใครเขาตั้งศาลกันเลย เหลือแค่ราคา ๙ พัน ถ้าออกพรรษาแล้วก็หมื่นกว่าครับ เลยรีบยกไปเลยขึ้นซำรออกพรรษาหมดอีกเยอะ (หัวเราะ) ผลปรากฏว่ารถปิ๊กอัพคันหนึ่งชนไม่หมดทรอกมันใหญ่เกินปิ๊กอัพ ตรงนอกขานล้นขอบปิ๊กอัพออกมาเลย ลองนึกดูถ่อศาลมันใหญ่แค่ไหนคนงาน ๘ คนแบกไม่ขึ้น เราก็นึกว่าเป็นศาลไม้เล็กๆ หลังเขียวๆ พวกเราคงเคยเห็นชั่งมัย ? เขาทำด้วยสังกะสีแล้วตัวศาลเป็นไม้ นั่นแหละ ต้องให้เขาเลือกเอง ถูกใจท่านแน่

ถาม : แล้วอย่างนี้ สมมุติเกิดจะไหว้จะบูชาท่านจริงๆ นี่รูปก็ตลกคะ ?

ตอบ : อยู่ที่เรากันนะจะ ทำไม่ได้ว่าจะได้อยู่แล้ว ท่านต้องการแต่ความเคารพของเรา ถ้าเราทำบุญอย่างเช่นว่า เลี้ยงพระให้เขาหรือว่าถวายสังฆทานให้เขา เวลาขอความช่วยเหลือเขาก็จะสงเคราะห์ได้ไปจุดรูปบอกเลย บอกตอนนี่ต้องการเอลีรีไทร์มาก รีบยึดเรื่องให้ไวๆ หน่อย เตียวตีไม่ตีเขาตั้งขึ้นมาแผ่นแรกให้เจ้านายเซ็นซะเลย

ถาม : ตอนแรกหนูไหว้พระอะไร หนูก็บอกว่า...สี่ศักดิ์สิทธิ์ที่ปักที่นี้ละ หนูอยู่มาตั้ง ๒๐ กว่าปีแล้ว หนูก็อยากจะไปที่อื่นมั่ง (หัวเราะ) อาจจะไปสร้างบารมีทาง (หัวเราะ) หนูบอกว่าทางโลกทางประเทศชาติหนูก็ช่วย เพราะฉะนั้นให้หนูไปช่วยทางศาสนาบ้าง แล้วหลังจากนั้นไม่เท่าไรก็ได้ยินเสียงเรียกแล้ว...

ตอบ : ก็ได้โอกาสเลยถ้าท่านอยู่แถวนี้ด้วยยิ่งดี ถือว่าเป็นงานโดยตรง

ถาม : เขาเห็นกันนะคะ แต่หนูบอกว่า อย่าให้หนูเห็นนะคะ หนูกลัว

ตอบ : ส่วนใหญ่เขามาสวายนะ พวกนี้ไม่ต้องห่วงเอาตมาไปเจอเองอีกที่หนึ่ง ตอนนั้นจุดคงคไปตรงนั้นเขาเรียกบ้านลินถิ่นเป็นบ้านกะเหรี่ยง ตอนเย็นใกล้ค่ำแล้วเราไปสวดมนต์ทำวัตรเย็น มันมีกระต๊อบอยู่ใต้ ก็ปิดประตูสวดมนต์ทำวัตรเย็น ปรากฏว่าเขาเดินเข้ามาหาเราเห็นเป็นผู้หญิงใส่เสื้อแขนยาวสีทากี แขนเสื้อมันถึงตรงน่องอย่างกับเอาของพ่อมาใส่ แล้วกางเกงยีนส์เก่าๆ ด้วย ก็หยุดสวดมนต์ถามว่าอีหนูมีธุระอะไรลูก ? พอถามเสร็จก็ขึ้นขึ้นมาได้ว่าประตูเราล็อกอยู่มันเข้ามาได้ยังไงวะ ? (หัวเราะ) เขาบอกว่าเขาเป็นเจ้าที่อยู่ตรงนั้นชาวบ้านเรียกเขาว่า “เจ้าแม่เบิกไพร” เรามาทำความดีอะไรเขายินดีและโมทนาด้วย ในเรื่องอันตรายต่างๆ ไม่ต้องห่วงเขารับประกันความปลอดภัยให้ พอเขารับประกันให้เอาตมาก็บายใจ กลางค้ำกลางคืนมันป่าเสือป่าข้างแท้ๆ เดินมันไปเรื่อยเปื่อยแล้วมันอัศจรรย์มากนะเวลาเราเดินไปมันเหมือนมันเห็นทางสว่างๆ ตรงหน้าจะไปไหนก็ไป พอเราไม่มั่นใจจะไปถูกหรือเปล่านั้นมีเงาดำๆ มากวักมือเรียก เขากวักมือทางด้านไหนเราไปทางด้านนั้น ไปถูกตลอดทั้งๆ ที่กลางคืน ไปไหนก็ไปไม่ได้ ก็เลยขี้ใจมากออกมาถามคนงานแถวนี้ว่าแถวนี้มีศาลเจ้าที่มั๊ย ? บอกว่ามีครับศาลเจ้าแม่เบิกไพรอยู่ทางด้านโน้น ก็เดินไปหาเดินวนอยู่ไม่เจอ ไม่เจอก็ไม่ว่าก็เดินกลับ พอเดินกลับมาที่พักสวดมนต์ทำวัตรของเราเสร็จก็นอนภาวนาไป พอรุ่งเช้าทำวัตรเสร็จก็อุทิศสวนกุศลให้ฟ้ามันเริ่มสว่าง ทางพวกชาวบ้านเขาจะมาเลี้ยง เราก็เลยไม่ห่วงการบิณฑบาตก็เดินออกไปดูอีกที่หนึ่ง ปรากฏว่าศาลเจ้านั้นตั้งเด่นอยู่เลยละ แล้วมีแต่รอยตีนเราเดินเหยียบเต็มไปหมด แต่ว่าตอนนั้นมองไม่เห็น เขาทำได้ถึงขนาดนั้น แล้วปรากฏว่าเจ้าแม่แกให้หอยไว้ ๒ ตัว เราเองก็กลัวใจ หลวงพ่อท่านห้ามให้หอยนะ สมัยก่อนชอบรื้อนวิชาให้หอยเขาไปเรื่อย หลวงพ่อท่านด่าเอาบอกว่ารู้ง แล้วไปบอกเขาก็เท่ากับไปปล้นเขาดีจ้ะ นี่เอง ต่อไปห้ามให้หอยเด็ดขาด คราวนี้แกให้มาก็ไม่รู้อะไรยังใจคิดว่ารู้อแล้วก็แล้วกัน แต่ปรากฏว่าตอนฉันเข้าดินมีคนเขาถาม คนมันจะเอาหอยซะอย่างกลางป่ากลางดงมันยังไถพระเลย เราก็เลยถามกลับไปว่าแล้วอยู่กันอย่างนี้จะไปเล่นอีท่าไหน ? เขาบอกว่าฝากครูไปแทง ตกลงครูแทนที่จะสอนให้เขาเลิกเล่นหอยกลับเป็นคนเดินโพยซะเอง ก็เลยบอกว่า เออ...ไอ้ฉันเองก็ไม่รู้หรอกนะ แต่ว่าฝันเห็นเจ้าที่ เจ้าที่เขา

บอกอย่างนี้ๆ บอกผิดบอกถูกไม่เกี่ยวกับเราแล้วเอาตามฉันเสรีก็ไปแล้ว เล่นผิดก็เรื่องของมึง (หัวเราะ) ปรากฏว่าวงวดต่อไปผ่านไปตรงนั้นชาวบ้านมันเกือบจะจุ่มไปเลย มันถูกกันเยอะ แล้วก็เหมือนเดิมอีกแหละเจ้าแม่แกให้อีก ตั้งแต่นั้นมาไม่กล้าผ่านไปเลย ขึ้นผ่านไปเดี๋ยวมันจับปิดทอง แน่ แล้วมันมีอยู่ครั้งหนึ่งครั้งที่ ๒ ผ่านไปตรงนั้น บังเอิญว่าเป็นปอดอักเสบ มันเป็นมากถึงขนาดขยับตัวมันก็ไอ ทีนี้บริเวณที่พอกอยู่มันเป็นน้ำคอกเป็นลำห้วย น้ำมันก็เย็นมากเย็นชนิดที่ว่าเราราดใส่นี้ผิวหนังชาเลย พระจุดธูปตอนช่วงออกพรรษามันจะเป็นหน้าหนาวพอดี ราดใส่ผิวหนังชาเลย เราก็ออล่ะวะไม่ต้องไปอาบมันแล้วหมกมันซะเลย ปรากฏว่าเจ้าแม่แกมาถามว่าอยากหายมั๊ยล่ะ บอกอยากซิ แกบอกอาบน้ำเย็นแล้วจะหาย (หัวเราะ) เราก็บอกว่าบาริเปลว่ะ คนเป็นปอดบวมปอดอักเสบขนาดนี้บอกให้อาบน้ำเย็นแล้วหาย ก็ไม่ได้สนใจ พอถึงเวลาตอนเย็นจะไปล้างหน้าล้างเท้า พอไปบีบเขาตามม้าย้ออีก ว่าอาบน้ำเย็นแล้วจะหาย เราก็เลยนึกถึงคำหลวงพ่อบอกว่าเทวดาเขาไม่โกหกนะ ก็เลยกัดฟันอาบก็อาบวะ หลับหู หลับตาราดโครมๆ โอ้โห...มันซาทั้งตัวเลย คราวนี้ว่าหมกมานาน กลัวอาการใช้มันจะหนัก ไม่ได้อาบน้ำ พอราดลงไปโอ้ตัวมันออกควันขึ้นโขมงเลย แล้วมันก็หายใจโล่งจุก เลิกไอไปเลย ตอนเช้าแม่เจ้าพระคุณก็เลยตามมาซ้ออีกรอบหนึ่งหายจริงๆ แปลกมาก นึกไปนึกมามันหลอกเรานี่หว่า ถ้าเทวดาเขาจะให้เราหายเขาแค่นี้ก็หายแล้ว มันหลอกเราอาบน้ำเย็นซัดๆ เลย (หัวเราะ) คงเคยมีอะไรสัมผัสกันมาล่ะ ไปถึงโน่นแกก็เล่นสนุกไปเลย

ถาม : หนูไม่ทราบว่าจะเป็นการปรามาสริเปลา่ ? พอดีเมื่อวานกลับมาจากวัดท่าซุงคะ ก็มีพี่น้องคนหนึ่งเขาไม่สบายเขาก็ชวนไปค้างที่บ้านเขาซ้อสมพิศคะ คือที่บ้านเขาจะมีหิ้งพระทุกห้องเลย บอกว่าเขาเคยนิมนต์หลวงพ่อนันต์มาเขาจะถวายหลวงพ่อนันต์ คือเขาไม่มีลูกคะแล้วสามีเขาก็เสียแล้ว พอดีเมื่อคืนก่อนประมาณ ๒ ทุ่มกว่าๆ ดูข่าวเสรีก็สวดมนต์ทำสมาธิกัน ทีนี้พอทำสมาธิเสรีก็...มันมีอยู่...จะพูดยังไงดี คือพอช่วงจิตมันถึงที่หนูก็เห็นพระ พระนี่ก็เป็นแบบจิ๋วสิกรักนะคะแต่ว่าท่านค่อนข้างแก่หน่อย พอมองหน้า เอ...หลวงพ่อดังนี้หนูไม่เคยเห็นแล้วหนูก็ไม่ได้ถามว่าท่านชื่ออะไร ความโง่ของตัวเอง ท่านก็บอกว่าเข้าพรรษาแล้วให้หนูถือศีล ๘ ท่านองว่า...คือหนูเคยอาราธนาว่าเข้าพรรษาแล้วหนูจะพยายามรักษาศีล ๘ ให้ครบ ทีนี้จิตก็บอกว่า...คือเป็นห่วงตรงนางไม้ นะคะว่า ถ้าสมมุติว่าถ้าเรามีโชคมาเนี่ยก็จะทำให้ท่านดีหน่อยก่อนที่เราจะไป ทีนี้เกิดหลวงตาหลวงปู่องค์นี้ท่านก็มาบอกว่าหลวงววดวันที่ ๑๖ นี้ก็ให้เป็นงวดสุดท้ายนะลูก ท่านว่าอย่างนี้แล้วก็บอกว่าอย่าซ้อให้เกิน ๕๐๐

ตอบ : ท่านสั่งไว้เท่าไรก็เท่า นั้นเลย แล้วถ้าจะให้ดี...

ถาม : ไม่บอกเลขคะ ไม่บอกเลขแต่จิตบอกว่าก็ตรงที่เราทำตรงนั้นแหละ แล้วทีนี้พอมานั่งคิด เอ๊ะ...

ตอบ : อันนี้คือความรู้สึกบอกอย่างไรก็ให้ทำอย่างนั้นให้ถือซะว่า ๕๐๐ นี้เราตั้งใจทิ้งน้ำไปเลย แต่ถ้ามันได้มา ส่วนหนึ่งก็ทำให้เขาอีกส่วนหนึ่งเราก็ทำบุญทำกุศลตามใจของเรา แล้วที่เหลือจะใช้จ่ายยังไงก็ใช้ไป แต่ว่าสุดท้ายนี้ต้องสุดท้ายจริงๆ นะ เรื่องของพระเรื่องของเทวดานี้เขา

ตรงไปตรงมา ว่าอย่างไรต้องตามนั้นเลย โอโหให้ตั้ง ๕๐๐

ถาม : ท่านบอกไม่ให้เกิน ๕๐๐ ค่ะ

ตอบ : เท่าที่เอาตมาเจอมมา บางคนให้เล่น ๓ บาท บุญมันน้อยจริงๆ ให้เล่นแค่ ๓ บาทถ้าเล่นเกินผิด ถ้าเล่นตามนั้นแล้วจะถูก นั่นแหละให้ ๕๐๐ นี่เยอะมากเลยนะ เขาจะดูว่าโยมจะฟุ้งซ่านมากมัย

ถาม : หนูก็กแล้ว...(ไม่ชัด) ...แต่จริงๆ...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ไม่ใช่ เราต้องการทดสอบว่าเราจะฟุ้งซ่านมากมัยก่อนหวยมันจะออกมันหลายวันเราเองเราจะคิดพลาณไปหมด ได้เงินมาจะทำอะไรบ้าง

ถาม : หนูกิดว่าเรากำลังถือศีล ๘ อยู่ เราจะผิดมัยคะ ?

ตอบ : ศีล ๘ ไม่เกี่ยวกับหวยอะไรเลย ไม่มีข้อไหนห้ามซื้อหวย แต่ขณะเดียวกันเอาตมาเองสมัยก่อนเป็นฆราวาสเคยกราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อครับเล่นหวยผิดศีลมัย ?

ท่านบอกว่าจะไม่ผิดหรอกลูก แต่มันร้อน โอโห...ได้เงินแล้วสะดุ้งเลย ร้อนจริงๆ ก่อนหวยออกคิดพลาณไปหมด ถ้าได้เงินจะเอาไปทำอะไร ตอนนี้จะรอดูว่าโยมจะฟุ้งซ่านแค่ไหน

ถาม : ตอนนี้นำติดก็คือ คิดว่าคงจะทำให้ท่านตรงนั้นคะ แล้วส่วนหนึ่งก็ช่วยซื้อที่สร้างที่ป่าละอู

ตอบ : ทำตามนั้นแหละคิดซะว่า ๕๐๐ นี้เราทิ้งน้ำไปได้เลย ได้ถือว่ากำไรไม่ได้ก็แล้วไปนะ แล้วคราวหน้าไปถามชื่อท่านด้วย ถึงเวลาจะได้ไหว้ลูก (หัวเราะ) ถ้าหมดท่าจริงๆ นึกถึงหน้าท่าน ก็หลวงปู่องค์นั้นนั่นแหละ

ถาม : ก็พยายามทำความรู้สึก แต่ท่านก็ไม่ให้เห็นชัดๆ เท่าไหร่คะ ท่านค่อนข้างแก่

ตอบ : ถ้าขนาดนั้นไม่ใช่ค่อนข้างแก่หรอก แก่เยอะเลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วหลวงปู่อะไรคะ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันจะ โยมเจอ ฉันไม่ได้เจอนี้ (หัวเราะ) เอาไว้คราวหน้าไปนอนบ้านนั้นใหม่ ถ้าท่านมาแล้วถามชื่อท่าน แต่จริงๆ แล้วเรียกหลวงปู่ละดีแล้วนะ การถามชื่อเรียกชื่อนี้เป็นการปรามาสเหมือนกัน ยิ่งเทวดายิ่งเจ้าที่เจ้าทางเรียกพ่อปู่ แม่ย่า ไปเลย ไปเรียกชื่อเรียกเสียงอะไรถ้าท่านไม่ได้บอกไปเรียกตามนั้น บางทีมันเป็นการล่วงเกินผู้ใหญ่ซะด้วยซ้ำ การที่เราจะไปเรียกชื่อเสียงเรียงนามอะไรเราต้องเป็นผู้ใหญ่กว่า ที่นี้ใครจะใหญ่กว่าเทวดา ใครจะใหญ่กว่าพระละ โดยเฉพาะเราเป็นคนมันเล็กกว่าอยู่แล้ว ยังขึ้นเรียก พ่อปู่ แม่ย่า หลวงปู่ หลวงตาอะไรไปเลยก็ได้ ฮี ! เดียวคอยดูนะเขาซื้อตัวไหน ๕๐๐ ก็ตามแล้วกัน (หัวเราะ)

ถาม : ถามชื่อว่า...ซื้อตัวไหนถึงจะไม่กินละคะ ? (หัวเราะ)

ตอบ : ถามได้ แต่ตอบไม่ถูก เรื่องที่หลวงพ่อกห้ามกระทั่งแค่ไหนก็ไม่เปลอหรือ เพราะถ้าเปลอละแหม...ท่านดีละเด็ดเลย ยิ่งตายแล้วยิ่งเคาะหัวหนักเลย ตอนมีชีวิตอยู่ยังหลบกันทัน ตอนตายนี้หลบไม่พ้นอยู่ที่ไหนท่านก็ตามได้

ถาม : ถามเรื่องที่ว่า ที่เขามาให้เห็นนะครับ คนที่เห็นบ่อยๆ นี้เขาเลือกที่จะมาหาหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่แน่ บางคนสภาพจิตเขาอยู่ในระดับนั้นพอดีก็สามารถรู้เห็นได้ง่าย แต่ว่าขณะ

เดียวกันบางทีก็มีกรรมบางอย่างเนื่องกันมาเขาถึงติดต่อมา ถ้าหากมีกรรมเนื่องกันมานี้ เวลาทำบุญทำบาปอะไรเขาเองถ้าเขาโมทนา ส่วนของเขาก็จะมีอยู่นะ ส่วนใหญ่เขามาก็ต้องการบุญ อย่างเช่นว่าเปรตญาติพระเจ้าพิมพิสาร ขนาดไปหาพระพุทธเจ้าในอดีต ๓ องค์ มาแล้วนะ คือตั้งแต่พระพุทธเจ้าพระนามว่า กกุสันโธ พระพุทธเจ้าพระนามว่าโกนาคม พระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ไม่มีพระองค์ไหนช่วยได้เลยเพราะไม่มีกรรมเนื่องกันมาก่อน ให้โมทนาบุญเขาก็ไม่มีสิทธิ์จะโมทนา จนกระทั่งถึงพระพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ ท่านบอกว่าอีกไม่นานสมัยที่พระพุทธเจ้าพระนามว่าพระสมณะโคตม ญาติของเธอจะเกิดขึ้นเป็นพระราชา ชื่อว่าพิมพิสาร ท่านจะได้ถวายทานในพระพุทธศาสนา ถึงเวลานั้นก็ไปโมทนาเอา รอกันจนงกไปเลยนะ โมทนาของคนอื่นไม่ได้ ดังนั้นว่าเขามาปรากฏนั้นมันมีได้ทั้งที่ว่าคุณคนผู้นั้นกำลังใจของเขาอยู่ในจุดที่จะรับรู้ติดต่อกันได้พอดี คือคลื่นมันบังเอิญตรงพอดีกับอีกอย่างหนึ่งว่าเขามีกรรมเนื่องกันมาเขาเลยทำให้เห็น ถ้าลักษณะนั้นควรจะสอบถามเขาว่ามาทำอะไรต้องการอะไร แล้วเขาบอกอย่างไรถ้าไม่เกิดวิสัยก็ทำให้เขาด้วย

ถาม : แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรครับ ?

ตอบ : ตอนนั้นถ้าถามเขาความเป็นทิพย์ของใจจะบอกได้เลย เขาบอกมาอย่างไรให้เชื่ออารมณ์ ความรู้สึกแรกอันนั้น

ถาม : เราไม่เห็นเขาที่คะ ?

ตอบ : ไม่เห็นไม่เป็นไร เอาความรู้สึกอันนั้น เพราะบางอย่างเขาไม่มาให้เห็น ได้กลิ่นอย่างเดียว เพราะบารมีน้อยรูปยังปรากฏไม่ได้เลย บางที่ได้ยินเสียงอย่างเดียวให้ตั้งใจว่าผลบุญที่เราทำให้เจ้าของกลิ่นนั้น ผลบุญที่เราทำให้เจ้าของเสียงนั้น ผลบุญที่เราให้เจ้าของรูปร่างนั้น **ไม่ต้องรู้ชื่อ** ก็ได้แค่เรานึกถึงเขาก็มีส่วนโมทนาได้แล้ว

ถาม : สมมุติว่าเราจะทำบุญเราตั้งไว้เลยว่า ไม่จำเป็นต้องก่อนที่เราจะทำบุญ ถ้าเราทำบุญให้มาโมทนาบุญเขาจะได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ อนุญาตล่วงหน้าไว้เลยก็ได้ว่าถ้าเราทำบุญเมื่อไหร่ให้โมทนาบุญได้เลยไม่ต้องรอ เรียบอกเราเรียกอย่างนี้ ไม่เช่นนั้นบางทีเราก็กลิ้มเหมือนกันนะ แต่เทวดาท่านไม่ลิ้มอยู่แล้ว ความเป็นทิพย์ของท่านเป็นร้อยๆ เรื่องเลยท่านก็สามารถที่จะจำได้พร้อมๆ กัน ทำได้พร้อมๆ กัน อนุญาตเอาไว้ล่วงหน้าได้ยิ่งดี (หัวเราะ)

ถาม : ความเป็นทิพย์ อย่างเจ้ากรรมนายเวรนี้ความเป็นทิพย์เขามี...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ก็ไม่แน่ ท่านที่เป็นเทวดาก็มีความเป็นทิพย์เสมอเทวดา ถ้าไม่ได้เป็นมันก็ต้องต่ำกว่า ไช้มัย หรือถ้าเป็นพรหมก็สูงกว่า

ถาม : จันเจ้ากรรมนายเวรก็ไม่ได้จำกัดว่าต้องเป็นสัมภเวสี ?

ตอบ : ไม่ได้จำกัด คือส่วนใหญ่แล้วหมายถึงบุคคลที่เราล่วงเกินเขาเอาไว้ แล้วก็มักจะหมายถึงว่าเราฆ่าเขาด้วย อย่างนี้ท่านที่ตายแล้ว ท่านไปรับบุญรับบาปตามกรรมที่ท่านทำมา แต่ผลของการกระทำนั้นต่างหากล่ะที่คอยตามสนองเรา กลายเป็นเจ้ากรรมนายเวรไป

ถาม : แล้วเทวดา...(ฟังไม่ชัด)

ตอบ : ได้ ยิ่งทำได้ดีเลย โดยเฉพาะชั้นยามา ชั้นยามานี้กรรมฐานยอดเยี่ยมมากเลย ใครขึ้นชั้นยามาไปนี่จะมีปัญหาอยู่อย่างหนึ่งคือ พวกเราที่บางทีสมาธิไม่ดีใช้มัย กลับไปชวนเทวดาคูย เขาก็คุยด้วย แต่พอคุยไปคุยมาเราผลอสมาธิไม่ดีทิ้งช่วงหนอยเดียวหันไป อ้าว..พ่อเจ้าพระคุณนั่งสมาธิไปเสียแล้ว

ถาม : ถ้างั้นเขาสามารถมาต่ออายุของตัวเองได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ ถ้าหากว่าทำบุญอยู่เสมอก็ต่อได้ แต่ว่าบุญใหญ่ในลักษณะของบุญกรรมฐานส่วนใหญ่ดีไม่ดีมันจะเป็นการเลื่อนภูมิให้สูงขึ้นไปเลย ต่ออายุมันเรื่องเล็กน้อย ทำบุญใหญ่ขนาดนั้นได้แน่ๆ อยู่แล้ว

ถาม : อย่างงั้น อรูปพรหมก็...(ฟังไม่ชัด)...

ตอบ : อรูปพรหมนั้นไม่มีสิทธิ์ เพราะท่านเหลือแต่จิตแล้ว ในเมื่อเหลือแต่จิตแล้วทุนเดิมมีเท่าไรก็ใช้แค่นั้น คือท่านไม่ต้องการอย่างอื่นนอกจากความมีจิตอย่างเดียว ไปยึดเอาความว่างของอากาศ ไปยึดเอาความไร้ขอบเขตของวิญญาณ ไปยึดเอาความไม่มีอะไรเลย มันก็เลยทำให้ท่านไม่สามารถรับรู้อย่างอื่นได้ นอกจากสิ่งที่ตัวเองยึดอยู่ มีทุนเท่าไรก็ใช้แค่นั้น ถ้าทุนหมดแล้วท่านชั่วไว้อย่างไรก็เลยไปเลย ถ้าพอมีความดีอยู่บ้างก็เกาะอยู่ในขอบเขตของสถานที่ๆ พอที่จะทำความดีต่อได้ อรูปพรหมอย่างหนึ่ง อสังขยอสังขตพรหมอย่างหนึ่ง ๒ อย่างนี้บอกให้โมทนาบุญเท่าไรท่านไม่เอากะเราหรอก

ถาม : แสดงว่าท่านเสร็จแล้วครับก็ต้องลงนรก ?

ตอบ : ก็ไม่แน่ เพราะบางทีเศษบุญของบุญก็ยังเหลืออยู่อาจจะลงมาเป็นมนุษย์ก็ได้ บางทีเศษของเทวดาแต่ว่ามันเป็นของเหลือเพื่อของมนุษย์ มากกว่าที่เราคิด อาจจะเป็นเจ้าพระยามหากษัตริย์เป็นผู้นำคนอะไรไปเลย แต่ถ้าหากว่าทำบาปเอาไว้เยอะ ผลบุญที่เป็นเทวดาขาดช่วงลงบับกำลังบาปมันสูงกว่ามันก็ตึงยาวลงไปเลย

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่ายังเป็นพรหมอยู่ พรหมมี ๑๖ ชั้น ที่เป็นรูปพรหมคือยังมีร่างกายอยู่ ส่วนอรูปพรหมที่มีแต่จิตอีก ๔ ชั้นรวมแล้ว ๒๐ นะถาลงท้ายด้วยพรหมก็ต้องเป็นพรหม ๑ ใน ๒๐ นี้ แต่ว่าพระวิสุทธิเทพหมายถึงผู้ที่เข้าพระนิพพานได้แล้ว ไปอยู่พระนิพพานแล้ว มีตั้งแต่พระพุทเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านเรียกว่าวิสุทธิเทพ คำว่าเทพคือเทวดามี ๓ ประเภทคือ

๑. สมมติเทพ แปลว่าเป็นเทวดาโดยการนับถ้อยยกย่องกันขึ้นมาเอง อย่างเช่นพระมหากษัตริย์หรือพระเจ้าจักรพรรดิ

๒. อุบัติเทพ เกิดเป็นเทวดาโดยตรงคือ บรรดาอากาศเทวดาหรือว่ารุกขเทวดา ภูมิเทวดา ตลอดจนถึงพรหมทั้งหมด

๓. วิสุทธิเทพ เทวดาที่บริสุทธิ์โดยสิ้นเชิงแล้ว หมายถึงตั้งแต่พระอรหันต์ พระปัจเจก

พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า

ถาม : ที่ท่านทำสมาธิและทำกรรมฐานแล้วสามารถถอนตัวเองได้เลย พรหมท่านจะมาทรงผานอยู่ตลอดเวลา ทำไมตรงนั้นไม่สามารถจะต่ออายุของท่านได้ ?

ตอบ : ตรงนั้นข้อจำกัดมันมีอยู่ว่าถ้าหากเป็นโลกียพรหมยังไม่ได้อยู่ในขั้นสุทธาวาส ก็จำเป็นที่จะต้องลงมาเกิดอีก แต่ถ้าเราอยู่ในขั้นสุทธาวาสท่านเป็นพระอนาคามีขึ้นไปแล้ว การลงมาเกิดก็ไร้ความหมายสำหรับท่าน ท่านก็อยู่ข้างบนต่อไปนิพพานเลย แต่ว่าท่านที่ทำความดีถ้าหากว่ายึดผานโลกก็อย่างเดียวกันไปนิพพานไม่ได้อยู่แล้วใช่ไหม ? มันยังไม่เข้าถึงความบริสุทธิ์โดยแท้จริงอย่างสมัยพุทธกาล **ท้าวผกาพรหม**พอท่านหมดอายุปีบท่านก็เกิดเป็นพรหม หมดอายุปีบท่านก็เกิดใหม่เป็นพรหม หมดอายุปีบท่านก็เกิดใหม่เป็นพรหม จนกระทั่งท่านเชื่อว่าพรหมเลิศที่สุดแล้วเป็นอมตะแล้ว ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกแล้ว เพราะความเข้าใจผิดอันนี้เป็นมิจฉาทิฐิ พระพุทธเจ้าถึงต้องเสด็จไปโปรด ถ้าไม่ไปสงครามที่ท่านก็แหงแก้อยู่แค่นั้นแหละเป็นมิจฉาทิฐิไป

ถาม : .....(ไม่ชัด)...จิตของท่านก็จะอยู่ที่นั่นจุดเดียวเลย ความเสื่อมของจิตจะเกิดจากอะไร ?

ตอบ : มันอยู่ตรงที่ว่าหมดบุญ หมดกำลังบุญที่ท่านทำ ในเมื่อหมดกำลังบุญที่ท่านทำก็ต้องจุดถ้าทำชั่วเอาไว้เยอะบางทีก็ลงยาว แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วถึงระดับนั้นแล้วความดีของท่านมาก เพราะฉะนั้นเศษของความดีที่เหลืออยู่ก็เกิดเป็นมนุษย์ได้ ก็ทำบุญกันใหม่หรือว่าถ้าทำบาปอีกคราวนี้ก็พักเป็นมนุษย์หน่อยก็ลงยาวเหมือนกัน

ถาม : .....

ตอบ : เขาทำหน้าที่ของเขาถึงที่สุดแล้วเดี๋ยวหาตัวใหม่ หาตัวใหม่อย่างน้อยๆ จะได้มีเพื่อนพวกนี้หู่ ตาเขาไวนะ จมูกหมาดีกว่าคน ๔๐ เท่า สายตาหมาดีกว่าคนประมาณไม่ถูก หลวงพ่อท่านบอกเคยไปเทศน์ที่สมุทรสาคร กลางคืนหมามันมองออกไปทางนอกศาลา ท่านเองท่านนอนศาลาริมน้ำมองออกไปนอกศาลาไปทางโน้นแล้วเห่าใหญ่ ท่านเองท่านก็แปลกใจส่องไฟไปจนสุดสายตาก็ไม่เห็นอะไร พออีกตั้งพักใหญ่ๆ ถึงได้ยินเสียงแจวกระทบน้ำแล้วก็มีเรือพายเข้ามา ส่องไฟตอนนั้นถึงเห็น ขนาดสุดแสงไฟนะเรามองไม่เห็น หมามันเห็นตั้งแต่ไกลกว่าแสงไฟอีก แล้วท่านบอกว่าท่านทดสอบจมูกหมาดู โดยการใช้น้ำผึ้งห่อผ้าใบ ทดสอบระหว่างหมากับมดว่าใครจะจมูกดีกว่ากัน ท่านเอาน้ำผึ้งเทใส่ผ้าใบแล้วห่อมัดไว้ชั้นที่ ๑ มดก็ตอมนะ ชั้นที่ ๒ มดก็ตอมพอชั้นที่ ๓ นี้มดเลิกสนใจมันไม่ได้กลิ่นแล้ว แต่ว่าท่านบอกว่าห่อเนื้อแล้วก็แขวนไว้ชั้นที่ ๑ หมาก็ตะกายเสาะ ชั้นที่ ๒ ก็ตะกาย ๓ ก็ตะกาย ๔ ก็ตะกาย ๕ ตะกาย ๖ ก็ตะกาย ชั้นที่ ๗ โน่น ผ้าใบมันหนานะ ๗ ชั้นโน่นหมามันถึงไม่ได้กลิ่น แต่ว่ามดนี้แค่ ๓ ชั้นบ้อท่านะ ฉะนั้นจมูก ตาของเขาดีกว่าเราเยอะ โดยเฉพาะสายตาของเขานี้เห็นผีได้โดยไม่ต้องฝึกพิทักษ์ญาณเลย อันนี้มันเป็นฤทธิ์โดยกรรมวิบากของเขา วิบากกรรมทำให้เขาเป็นสัตว์เดรัจฉานแต่ก็มีความพิเศษตรงที่ว่าเขาสามารถเห็นผีได้เป็นปกติ ไม่ต้องเสียเวลาฝึกอย่างเรา เขาเรียกว่าฤทธิ์ที่เกิดโดยกรรมวิบาก บาลีเรียก**กัมมวิปากชาฤทธิ์**

ถาม : แล้วอย่างข่าวที่หนังสือพิมพ์ลงที่ว่าเด็กคนนั้นตายแล้ววิญญาณเขาเข้าตัวเงินตัวทองนั้น ?

ตอบ : อันนั้นน่าจะเป็นเปรตจ๊ะ เปรต ๑๒ จำพวก มีอยู่จำพวกหนึ่งเป็นเปรตในร่างสัตว์เดรัจฉานเรียกว่า อชรรคเปรต พวกนี้จะเป็นโอปปาติกะคือเกิดบูบึกโตเลย ไม่อย่างนั้นไม่มีทางหรอก ตัวเงินตัวทองอายุมันก็นานกว่าจะโตได้ขนาดนั้น แต่ถ้าหากว่าเป็นเปรตเขาเป็นโอปปาติกะ เกิดขึ้นก็โตเลย ที่นี้เขายังจำได้อยู่ว่าตัวเองเป็นใครเขาก็ย้อนกลับไปที่เดิม ลักษณะนี้เคยเจอมาที่หนึ่งเป็นงูเหลือมใหญ่ พอตายยังไม่ครบ ๗ วันเลยงูเหลือมใหญ่เลื้อยมา มันมานอนใต้โลง คนก็แตกตื่นกันหมดลูกเมียก็จุกจุกบ่นบอกว่าถ้าเป็นพ่อกลับมาจริงๆ ต้องการจะบอกเรื่องอะไรก็ขอให้แสดงออก งูเหลือมมันเลื้อยขึ้นไปบนช่อแล้วก็เลื้อยกลับลงมา แล้วมันก็เลื้อยขึ้นไปบนช่อแล้วก็เลื้อยกลับลงมา ๒-๓ วาระด้วยกัน เขาแปลกใจเอาบันไดพาดปีนขึ้นไปดูปรากฏว่าดำนนั้นเขาเจาะช่อที่มันเป็นกระบอกไม้ไผ่ เขาเลื้อยแล้วเอาส่วตอกมันออกเอาทองใส่ไว้ในนั้นแล้วก็ครอบปิดเอาไว้ ใจมันหวังก็เลยไปเสวยความดีไม่ได้เลยกลายเป็นเปรตมา แต่เป็นเปรตในร่างของงูเหลือมใหญ่เขาเรียกอชรรคเปรต เปรตจำพวกนี้อยู่ในร่างของสัตว์เดรัจฉานนะ

ถาม : แล้วอย่างนี้ทำไมพ่อแม่เขาไม่ถามพระที่ท่านรู้ ?

ตอบ : บางทีของเขาเองเขามั่นใจแล้วนี่ ทุกอย่างมันเป็นอาการของลูกชายเขา แต่เสียทำอยู่อย่างเดียวโดนรูดชะหนังถลอกเลย (หัวเราะ) มันจะขัดเอาตัวเลอย่างเดียว น่าสงสารจิง (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้ก็แสดงว่า เขามีบุญในตอนที่เป็นมนุษย์เล็กน้อยแต่ตอนหมดบุญ...?

ตอบ : ผลบุญเขาอาจจะเยอะแต่ตอนตายจิตไม่ได้เกาะบุญอาจจะเศร้าหมองไปนี่ถึงความไม่ดีอะไรบางอย่างเอาไว้ก็เลยไปเกิด แต่ว่าเกิดเป็นเปรตเสียนี้ ในสายตาของอาตมาถือว่า โชคดีแล้ว กรรมมันน้อย ถ้าลงนรกที่ขีมันนานกว่าจะหลุดขึ้นมาได้ อันนี้อย่าถือเป็นข้อยุตินะ มันอาจจะกลายเป็นตัวเงินตัวทองดวงเฮงก็ได้ มาเจอชาวบ้านขัดชะงนดังไปทั่วประเทศเลย

ถาม : แต่มันก็แปลกนะคือพอเขาเรียกชื่อลูกเขา มันก็ตาม...

ตอบ : ลักษณะนั้นถ้าเป็นตัวเขาเองเขาจำได้ ก็แบบเดียวกับดำนที่เป็นงูเหลือมนะ

ถาม : เพราะปกติตัวเงินตัวทองนี้เห็นคนเขาวิง...

ตอบ : ของอาตมานั้นมันเดินสายตะโปกข้ามถนน (หัวเราะ) เจ้าพวกนี้ถ้ามันไม่สายตะโปกมันเดินไม่ออก แปลกมาก บางทีมันก็ตัวหยั่งกับตะเข้ สมัยที่อยู่ชายแดนตาพระยาบางตัวยาว ๖ ฟุต 8 ฟุต ตะเข้ดีๆ นี่เอง มันใหญ่นานนั้น เพราะว่าช่วงอาตมาอยู่ชายแดนนั้นไทยยังรบกับเขมรบ่อยๆ เหตุการณ์โน่นหมากมุ่นตายกันที่ ๑๐๐ ศพก็มี เจ้าพวกนี้มันกินศพมันก็ใหญ่เป้งเลย อีกตัวใหญ่กว่าแม่ไก่อีกขนมันวับเลย (หัวเราะ) เจ้าพวกนี้มันคู้ศพขึ้นมากิน บางทีมันทุเรศลูกกะตาหนไม่ได้ก็ลากพั่วไปกลบให้มันตี ตายเกลื่อนกลาดไปหมด บางศพก็ผูกติดกับต้นไม้ยั้งทิ้งเสร็จก็ปล่อยอยู่อย่างนั้น เน่าเหลือแต่กระดูกมั่ง หนึ่งติดอยู่หน้อยหนึ่งแห้งแห้งแก้อยู่อย่างนั้นก็มี คราวนี้มันกลื่อนกลาดไปหมด มีอยู่คืนหนึ่งกำลังอยู่เวรหน้าด่านมันราวๆ ๕ ทุ่มกว่าก็เกือบเที่ยงคืนแปลกมาก เวลานั้นเป็นเวลาทีอาตมาโดนผีหลอกประจำช่วง ๕ ทุ่มกว่าช่วงหนึ่งกับช่วงใกล้ตี ๒ กว่าช่วงหนึ่ง ช่วงนี้จะโดนผีหลอกประจำเลย อยู่ๆ มันมีเสียงประหลาดบอกไม่ถูก

มันโหยหวนบาดลึกเข้าไปในหัวใจ เหมือนใครเป็นหมั้นเป็นแสนมันร้องเข้ามาแน่นไปหมดทุกด้าน แล้วหมาในหมู่บ้านทับเซียมที่ห่างไปซัก ๒ กิโลเมตรนอนประสานกันทั้งหมู่บ้านเลย ไอ้เราก็ตายแล้วหว่ากวันนี่เจอกองทัพผีเข้าแล้ว บอกกับเพื่อนที่อยู่เวรด้วยกันเขาเป็นรุ่นพี่ เอ้าเฮ้ย ! เอ็งฉายไฟเข้าจะยิง ลองกับผีมันดูหน่อยเราก็ตริยมเอ็ม ๑๖ พร้อมเลย พอเพื่อนมันฉายไฟปุ๊บ ลักษณะเสียงที่มันร้องเข้ามาคือไม่น่าจะเกิน ๒ เมตรแล้ว มันไม่มีอะไรเลยมันเป็นทุ่งนาโล่งๆ นั้นแหละ ไอ้เจ้านั้นเขาคงอยากจะมาขอส่วนบุญแต่บังเอิญเจอเขาอุทิศส่วนกุศลด้วยกระสุนเอ็ม ๑๖ เลยเปิดกันหมด คือถ้ามาขอจริงๆ ไม่ใช่ไร อาตมาประเภทใจดี แต่หากว่ามาในลักษณะนั้น มักจะสู้ เป็นคนที่กลัวนะ แต่กลัวลักษณะกลัวแล้วไม่หนี กลัวแล้วสู้ เจอบ่อย อีกทีหนึ่งนั้นช่วงประมาณตี ๒ อยู่เวรกับรายเดิมมันแหละ เขาจัดเวรเป็นคู่ๆ กันประมาณตี ๒ มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินมาใส่เสื้อแขนกระบอกสีดำยาวถึงนี้ แล้วก็ผ้าถุงสีดำ ไ่ว้มยวากเกือบถึงกัน แกใส่ชุดดำปิดขี้เลยนะ แต่แปลก...

ถาม : .....

ตอบ : คราวนี้ก็คิดว่าเป็นพวกชาวบ้านเขามาหาหมอมหาอาหาร เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยฉุกเฉินเขาจะวิ่งมาหาหมอมหาอาหาร ก็ถามว่า อีหนู...มีธุระอะไร ? มันไม่ตอบ มันเอ้อมมือจะคว่ำคอเราเลย เราก็ดงเหลบ คราวนี้ตัวเองนั่งอยู่ แทนที่เข้าเวรนะมันเป็นป้อมสูง โห...ตกลงไปก็คอหักสิ มันเป็นเนิ่นนานนะ พอหงะหลบตั้งใจมองหน้ามันคราวนี้ใจแป้วเลย ลูกตามันยังกับลูกแก้วใสๆ เลยเราก็ตกใจ ยายนั่นก็เดินที่เข้ามามาจะทำไฉนดีหว่า ? มันเดินเข้ามามันก้นตัวเรากับปิ่นเอาไว้ เอ้อมมือก็ไม่ถึง (หัวเราะ) ฉุกเฉินนี่อะไรไม่ทัน ตอนนั้นภาวนาคาถาอยู่หลายบท นึกถึงคาถาชินบัญชรก็ตั้งใจนึกถึงหลวงพ่อดำตรึงขังว่า **ชะยาสะนาคะตาพุทธา...** ยังไม่ทันจะครบประโยค มันหายวับไปยั้งกับหนึ่งขาดโดนกระชาก เคยดูหนึ่งถึงเวลาแล้วฟิล์มมันขาดไหม ? วีบเดียวภาพหายเกลี้ยงเลยหรือไมก็เหมือนโดนใครกระชากหายไป เราก็มานั่งออกสั่งขวัญแขวนทบทวนแล้วทบทวนอีก ไครวะ ? เราอยู่ที่นี้ทหารที่ปะทะกันมันยิงฆ่ากันก็เรื่องปกติ แต่เราไม่เคยยิงผู้หญิงนี่หว่า?... แล้วทำไมผีผู้หญิงถึงจะมาหักคอเรา นึกไปนึกมา นึกได้ว่าตอนช่วงบ่ายเป็นช่วงว่างของเราไปซ่อมขีว้างมีดปลายปืนกัน มีดปลายปืนจะยาวสักคืบนะ แล้วตามหนักๆ จะสวมติดกับลากล่องปิ่นเอาไว้เวลาถ้ายิงกันจนกระสุนหมดแล้วมันจะเป็นอาวุธยาวได้ ซ้อมกับตันไม้ ขีว้างชะพรุนไปเลย นึกขึ้นมาได้ปุ๊บก็ อ้อ...สงสัยว่าจะเป็นนางไม้ที่ตันนั้นแหละ แม่เจ้าประคุณคงยิวะเต็มทีแล้วตันนั้นอยู่บนจอมปลวกใหญ่ด้วย เป้าเด่นดีใช่ไหม ? ซ้อมขีว้างชะพรุนไปเลย ตั้งใจว่าเดี่ยวตอนเช้าจะไปขอโทษ ตอนเช้าก็เลยจัดอาหารหน่อยหนึ่ง ไม่เยอะหรอก มีข้าวหน่อยหนึ่ง น้ำหน่อยหนึ่ง กับหน่อยหนึ่ง ไปถึงก็จุดธูปปักเลย บอกว่าสิ่งที่ล่วงเกินเธอโดยไม่ได้เจตนา นั้นขอโทษด้วยนะเพราะว่าไม่รู้จริงๆ ว่าเธออยู่ตรงนั้น ถ้าหากว่าใครแค้นอะไรก็ขอให้ภัยกันด้วยต่อไปถ้าทำบุญอะไรแล้วจะอุทิศให้ เรื่องมันก็เงียบไปเฉยๆ คือคืนต่อมาก็ไม่มารบกวนอีก อยู่ที่นั่นผีหลอกประจำจะ มันหลอกทั้งเห็นตัว หลอกทั้งได้ยินแต่เสียง หลอกมาตั้งแต่กลิ่นอะไรสารพัดสารเพ เพราะว่ามันตายซ้ำตายซ้อนนับกันไม่ถ้วน มีอยู่เที่ยวหนึ่งเขาวิหุยมกลางดึกบอกว่า

ฝ่ายตรงข้ามมันเคลื่อนไหวกันคึกคัก ดูว่ามันเข้าตีเราคืนนี้แน่ ผบ.ร้อยสั่งการให้ทหารเคลื่อนกำลังออกไปยันไว้ก่อน พอไปถึงเข้าจัดดวงกำลังกัน คนอื่นเขาต้องไปวางกำลังตามจุดของตัวเองของเราประจำอยู่กองบัญชาการกองร้อยไปไหนไม่ได้ เขาบอกเอ็งเฝ้ารถไว้ เรามองดูรถมันจอดอยู่บนคันคูดุทธศาสตร์ คนไทยเราฉลาด พื้นที่ข้างหน้าของเรานะแผ่นดินไทยนะ แต่เราอมร่นพื้นที่ลงมา ๒ กิโลเมตร แล้วซุดเป็นคูดาวตลอดเลย บนคันคูดุก็เอาดินขึ้นมาถม ต้องถมเป็นคันใหญ่เบ้อเร่อเป็นถนนให้พวกเขมรเขาค่ายอยู่ได้ ถ้าเกิดเรื่องอะไรนี่เรายิงเขาได้ทันทีเลย เพราะว่าเขาบุกกรุกอยู่ในพื้นที่เรา ๒ กิโลเมตร เขาเคลื่อนไหวผิดปกติดูท่าว่าจะเข้าตีก็เลยต้องทำวิธีนั้น คราวนี้เจ้ารถคันนั้นมันจอดอยู่บนคันคูดุทธศาสตร์ เรามองไปแล้วมันเป็นทุ่งโล่งๆ พอตัดกับขอบฟ้ากลางคืนนี่ อะไรที่มันเด่นขึ้นมามันเห็นชัดมากเลย มองเสร็จเรียบร้อย... ดูขึ้นอยู่เป็นป่าอาร์พีจีแน่นอนเลย มันต้องยิงรถก่อน พอมันยิงรถเสร็จแล้วหนียากแล้วใช่ไหม? ไม่มีไอ้เคลื่อนที่ได้เร็วมันก็ล้อมเราได้ ถ้าขึ้นอยู่ดูเป็นป่าอาร์พีจีแน่นอนดีกว่า เราก็หลบเข้าไปชายป่า พอหลบเข้าไปในชายป่าหมอบไปได้ต้นไม้ใหญ่มันมีพายุหมุน ลมหัวดวนที่เราเรียกว่าลมบ้าหมูนะ มันหมุนวน ฮือๆ อยู่อย่างนั้นแหละ ยังไงก็ไป วนไปวนมา วนมาวนไป เรากี่...มันจะวนไปทำอะไรของมันวะ ? แล้วพายุกลางค้ำกลางคืนก็ไม่เคยเห็นเพิ่งจะเคยเห็นเนี่ย มันวนไปวนมาสักพักนั้นก็ขึ้นมาได้ เอ๊ะ ! ดูท่าจะมีใครมาขอส่วนกุศลเรามั้งหว่า ? ก็เลยตั้งใจว่า เออ...ใครก็ตามนะ ที่เธอต้องการส่วนกุศลนี้ ผลบุญทั้งหมดที่เราทำมาตลอดจนกระทั่งบุญที่เราปกป้องรักษาชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ ขอให้เธอทั้งหลายเมตตาเรา เราได้รับประโยชน์ ความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วย พอคิดแค่นั้นแหละพายุมันก็สลายตัววี้บ คราวนี้ลือซอรับ ยุงมาเป็นหอบๆ เลย ตอนลมพัดอยู่ยุงมันไม่มี (หัวเราะ) ไอ้โห ทนให้ยุงมันกินจนคันไปทั้งตัว จนกระทั่งผ่านไปสักค่อนข้างโมงได้ก็มีเสียงสัญญาณบอกผ่านของฝ่ายเรามา เขาจะมาเป็นเสียงนกกลางคืนมา เราก็ตะโกนถามพรหัสผาน มันต้องมีสัญญาณซ้อนสัญญาณนะ ถ้าบอกผิดขึ้นมาเนี่ยพ่อยิงกระจายเลย ถ้าไม่ขึ้นขึ้นปล่อยไว้ฝ่ายตรงข้ามมันแทรกเข้ามาได้ใช่ไหม ? ตะโกนถามเขาบอกรหัสผานถูกถามปลาร้า ตอบ แซ่บอีหลี (หัวเราะ) พวกรหัสนี้เราจะต้องเป็นคินๆ แล้วกระซิบบอกกัน ไม่งั้นฝ่ายตรงข้ามถ้ามันรู้แล้วมันแทรกเข้ามาได้ ตะโกนตอบเสร็จเรียบร้อยก็โผล่หัวออกไป เจ้านายเขาบอกมึงหายไปไหนมาวะ? ก็บอกว่าผมเห็นว่าถ้าขึ้นอยู่ตรงนั้นเป็นป่าอาร์พีจีแน่ ผมก็หลบแต่ว่ารถมันอยู่ในสายตามผมครับไม่มีใครขโมยได้แน่ ลูกน้องก็ถามพี่ๆ หลบอยู่ใต้ต้นไม้เนี่ยหรือ ? บอกว่า เออ...มีอะไรละ ? อาทิตย์ก่อนผมฝังไว้ ๓ ศพ (หัวเราะ) ไว้เวร ! แล้วมันก็ไม่บอกเรา ให้เราอยู่บนหลุมฝังศพตั้งครึ่งคืน ตอนนั้นไม่รู้สึกล้อเลยนะ เพราะไม่รู้ว่าเขาฝังศพไว้ตรงนั้น คือมันปะทะกับบ่อแล้วก็ตายกับบ่อ ๓ ศพ ๕ ศพนี่ถือว่าขอกันกิน แต่ไม่มีข่าวหรือจนแต่ว่าครบปีพระราชทานเพลิงวัดพระศรีรัตนมหาธาตุฯ ๔๐๐-๕๐๐ ศพล่ะกว่าจะรู้จักกันทีหนึ่ง แต่ถ้าเสียพื้นที่เมื่อไหร่ต้องรีบออกข่าวเพื่อให้กระทรวงการต่างประเทศดำเนินวิธีตามการทูต ถ้าประเภทปะทะกันตาย ๓ ศพ ๕ ศพ ถือว่าขอกันกิน บังเอิญบางทีมันขอเรามากเราก็ใจเฉยเฉย เพราะว่าตอนช่วงที่อยู่หน้าถ้ำทหารตายศพหนึ่งเขาหักเบี้ยเลี้ยงคนละ ๒ บาท ถ้าอยู่ๆ จำกองร้อย

มาบองวอดนี้ ๒ บาทนะครึบก็แปลว่าเพื่อนตายอีกศพแล้ว ถ้า ๔ บาทก็ ๒ ศพ อยู่ตรงนั้น ๕ เดือน ปกติแล้วจะอยู่ฐานละ ๔ เดือน รวมแล้ว ๓ ฐานปีนั้น จะเป็น ๑ ฐาน ในแนวหน้า แล้วก็ ๒ ฐานที่เป็นกองหนุน ฐานที่อยู่แนวหน้าจะอยู่บ้านหนองเสม็ด ฐานที่แนวหลังจะอยู่บ้านโคกสูง กับบ้านแซร์อ บ้านหนองเสม็ดจะอยู่ในเขตตาพระยา บ้านแซร์ออยู่ในเขตวัฒนานคร บ้านโคกสูงก็เขตอรัญประเทศ มันคนละอำเภอกัน แต่ว่าของเรากำหลังหนุนมันพร้อมที่จะขึ้นไปได้ตลอดเวลา ปกติจะอยู่ฐานละ ๔ เดือน อาตมาโชคดีไปหน่อยมันปะทะติดพันอยู่ถอยไม่ได้ เราเคลื่อนย้ายกำลังฝ่ายตรงข้ามเสียเข้ามากับรลีย์แล้ว ช่องว่างมันเกิด ใช่ไหม ? เลยติดแข็งอยู่ฐานหน้า ๕ เดือนกว่า รวมเวลาภารกิจเขาปีหนึ่ง เราล่อไปปีกว่า ช่วงอยู่ข้างหน้า ๕ เดือน ปะทะทุกวัน เพื่อนๆ กองร้อยเดียวกันตายไป ๒๖ ศพ ร้อยเอกหนึ่งศพ ร้อยตรี ๑ ศพ นายสิบ ๘ ที่เหลือพลทหาร แค่ ๕ เดือนนะ... แต่ว่าอยู่ที่นั่นไม่ได้กลัวอะไรเลย เพราะว่ามึงธมมาพิชัยสงครามหลวงพ่อติดตัวอยู่ หลวงพ่อขึ้นไปแจกให้ด้วยตัวเอง สมัยก่อนธมมาพิชัยสงครามจะเป็นวัดอุ้มงคลที่หลวงพ่อบอกเพราะว่าทำยากทำเย็นเหลือเกิน สมัยก่อนนี่เขาเขียนด้วยมือ ผืนหนึ่งเขียนเป็นเดือนกว่าจะเสร็จ หลวงพ่อท่านศึกษาตำราเสร็จบอกชอบใจแต่ว่าทำไมไม่ไหว ไม่มีเวลา **ท้าวมหาขมภู**ที่เป็นเจ้าของธงท่านเคยเกิดเป็นพระร่วงมาก่อนเป็นเจ้าของธงมาบอกว่าให้ทำ หลวงพ่อบอกว่าทำไมไม่ไหวท่านก็เลยผ่อนผันให้ บอกว่าไปให้เขามั้งขึ้นมาก็ได้แล้วก็นำมาเสกเอามาเสกหลวงพ่อก็บอกว่าเสกไม่ไหว มันยาวเหลือเกินคาถา ท่านก็เลยบอกว่าแก้มาฆ่าเสกเอง หลวงพ่อบอกว่าถึงได้บอกว่าจะนั้นเออ...พอไหว ท่านบอกถ้าไม่ใช่น้องไม่ใช่นุงไม่ใช่ลูกไม่ใช่หลานเดียวจะอัดให้ร่วงเลย...ว่านั้น อะไรที่ลำบากหลวงพ่อบอกไม่เอา ท่านเอาแต่สบายๆ คราวนี้การเสกธมมาพิชัยสงครามตอนนั้นนะทำให้เหนียวมือไหม ? วัตถุประสงค์จะ เหลือเชื่อไหม ? เพราะตอนนั้นสถานการณ์ชายแดนไม่ดีมากเลยต้องมีการทำวัดอุ้มงคลสำหรับส่งไปให้ทหารที่ชายแดน งวอดนั้นเสกธมมาพิชัยสงครามที่วัดบวรประมาณ ๑ คันรลีย์ก็พอ แต่ว่าหลวงพ่อบอกใครใครมาขอธงถามว่าเป็นทหารตำรวจชายแดนหรือเปล่า แล้วถ้าไม่ใช่แนวหน้าก็ไม่ให้ด้วย ตอนช่วงนั้นหลวงพ่อบอกเยี่ยมชายแดนเป็นว่าเล่นเลย มีรายที่ประเภทเขี้ยวลากดินที่สุดก็คือผู้การประจักษ์ ผู้การประจักษ์ก็คือ **พันเอกประจักษ์ สว่างจิต** ยังเดี๋ยวดัง ตอนนั้นนะเป็นผู้บังคับการกรมทหารม้าที่ ๒ อยู่... เขาเรียก**บูรพาพยัคฆ์** คือค่ายมันอยู่ทางตะวันออกวัฒนานคร แก่เล่นเอารถถังทุกคันมาให้หลวงพ่อดิธธมมาพิชัยสงคราม เจิมให้ด้วย กะเอาชนิดที่ว่ายังไง ก็ต้องรอดแน่ ส่วนตัวแกเองเสือกก็ทำใส่อยู่ยิบเหี้ยมหลวงพ่อดิธธมมาพิชัยสงครามเน้นที่บ คนมันศรัทธาขนาดนั้นจริงๆ ของๆ หลวงพ่อนี้ชอบมากเลยอยู่ชายแดน ของยิงไม่ออกไม่ชอบหรือก ยิงออกไม่ถูกอย่างหลวงพ่อนี้ชอบมากมันตรงกับนิสัยเรา ได้ยินเสียงดังๆ แล้วมันสั่นใจ พอได้ยินแล้วมันอยากวิ่งใส่อย่างเดียว เพราะมันอยู่ที่ชายแดนนี่ปลอดภัยมาก ถึงที่เรียกว่าโดนหนักๆ ขนาดมีอยู่ครั้งหนึ่ง**ทหารภูวนเฮงสัมริน** เฮงสัมรินนี่มันเป็นเขมรแต่ภูวนสนับสนุนจะถอนกำลัง มันใช้วิธีรุกอำพรางการถอย ปืนใหญ่ ๓ กระบอกมันระดมใส่เราตั้งแต่ตี ๒ กว่าๆ หมูปืนใหญ่ที่คล่องๆ นะ ๓ วินาทียิงได้นัดหนึ่ง เราตีว่ามันห่วยแตก ๖ วินาทียิงได้นัดหนึ่งเลยเฮ้อ มันยิงอยู่ ๑๕ นาที

เต็มๆ แผ่นดินไหวเป็นไกวเปลเลย ๓ กระบอกมันล่อไป ๔๐๐-๕๐๐ นิต แผ่นดินไหวยังไม่พอ บังเกอร์มันทรุดหมดนะ บังเกอร์เขาเรียกสั้นๆ ว่า “เบิม” มันทรุดลงมา ท่อนไม้แต่ละท่อนใหญ่ ประมาณขาอ่อนไม่ต้องห่วงหรือเท่าๆ กันหมด เพราะว่าตอนที่เอาตมาขึ้นไปส่งลูกน้องมันตัดไม้ เรากี่ซี้ทำให้ชุดหลุมทำบังเกอร์ กว่าจะมีมันขึ้นมา ๒ คันรถยี่เอ็มซี ไม้สักทองล้วนๆ มันไปตัดจาก สวนป่าไม้เขา (หัวเราะ) งวดนั้นเคลียร์กันแทบตายกว่าป่าไม้เขาจะเชื่อว่าเราไม่ได้เจตนา ลูกน้อง มันมักง่าย มันเจอสวนไม้สักทองมันก็ลุยเข้าไปเอาเลย ต้นเท่าๆ กันดีด้วย ขนาดเจ้าหน้าที่ ต้องการพอดีเลยใช้ใหม่ โห...มันล่อมา ๒ ยี่เอ็มซีนั่นแหละ เบิมทรุดหมดเลย เรานึกถึงคำพูด หลวงพ่อท่านว่า ผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐาน คราวนี้เราใส่กระเป่าเสื้อเครื่องแบบของเราอยู่จะไปกลัว อะไรนอนตีฟุง คนอื่นอพยพกันให้เจียวไปหมด นอนอยู่ตรงนั้นแหละ นอนฟังดูว่าเสียงปืนมัน เพราะตี ปรากฏว่าเป็นใหญ่ที่เขาจะมีผู้ตรวจการหน้า เขาเรียก ผ.ต.น. ผู้ตรวจการหน้านี่เป็นตัวแสบ ที่สุด มันจะบอกเป้าหมาย ไม่เกิน ๓ นิตจะลงกลางเป้า ปรากฏว่างวดนั้น ๔-๕๐๐ นิตมันมันตกมา แค่หน้าฐาน ข้ามฐานยังข้ามไม่ได้เลย มันเหมือนยังกับชนกำแพงตกลงมายังหน้าฐานหมด หลวงพ่อบอกผืนเดียวคุ้มได้ทั้งฐานครั้งนั้นเห็นคาตาเลยจริงๆ คุ้มได้จริงๆ ปืนใหญ่ที่รัศมีนครรัจ มัน ๕๐๐ เมตร ครั้งกิโชนะ รัศมีนครรัจหมายถึงโดนนี่ตายแน่ รัศมีนครรัจมันครั้งกิโสมัยที่ฝึก ใหม่ๆ เราก็อยากตั้งใช้ใหม่ ? บอกมันประเภทซ้าย ๒๐ ลด ๒๐๐ มันด่าว่าลดทพอมีงหรือ ๒๐๐ ลด ๒๐๐ คือ ๒๐๐ เมตร รัศมีมัน ๕๐๐ เมตรสั่งลด ๒๐๐ เมตร ลดไปทำไมมันด่ามาเลย คือมันเชื่อขนาดที่ว่าแค่นั้นเองโดนแน่ๆ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่เกิน ๓ นิตลงแหงๆ เลย ๓ กระบอกมันยิงกับประมาณ ๑๕ นาที คงไม่ต่ำกว่า ๔-๕๐๐ นิต กระทั่งข้ามฐานยังข้ามไม่ได้ บอกมอภกายถวายชีวิตเลยหลวงพ่อ... ของดีขนาดนี้ และตั้งแต่นั้นมาไม่กลัวอะไรเลย ถูกใจ มาก ยิ่งไม่ออกนี้ไม่ชอบมันไม่ได้ยินอะไร ยิ่งออกไม่ถูกที่ชอบจริงๆ มันส์มาก ได้ยินเสียงปืนมัน อยากวิ่งใส่ต่อนั้นเลย วัตถุประสงค์ทุกอย่างหลวงพ่อบอกฉันไม่รับรองว่าจะเหนียวเพราะว่าบาง คนมันถึงที่ตายนะ ถ้าถึงที่ตายเหนียวก็เข้า ดังนั้นท่านบอกว่าท่านไม่รับรองให้ใคร แต่ว่าสิ่งที่ ท่านทำมาทำวมหาราชท่านรับรองว่าถ้าเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ต่อให้หมดอายุจริงๆ ก็ให้มาตายที่บ้าน ท่านเอาขนาดนั้น ตอนแรกๆ ที่ท่านทำท่านบอกว่าหนึ่งแตกได้แต่ห้ามกระดุก หัก ไปๆ มาๆ ท่านให้ถึงขนาดว่าหมดอายุชั้ยจริงๆ ก็ให้มาตายที่บ้าน แสดวงว่าเวทดาจริงๆ เหนือยกว่าเราเออะใช้ใหม่ ? ทหารออกรบ ๑ กองร้อยพกพระไป ๑ กองพล แต่ละคนพวง เบื่อเริ่มเลย มีเราพกรงอยู่ผืนเดียวคนอื่นเขาไม่เชื่อถือกันหรือก เขาคลำคอแล้วไม่มีพระสักองค์ มีธงหลวงพ่อผืนเดียว ตอนนั้นไม่ไช่ธงเปล่าๆ อย่างนี้ จะดีตรงชาติเล็กรๆ อยู่ด้วย พอพับๆ เสร็จ แล้วก็คล้อยๆ ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งใส่กระเป่าอยู่ คนอื่นเขาก็รู้แค่ว่าเรามีของดีไม่ว่ามีอะไร มีอยู่ งวดหนึ่งเบิกเบี่ยเลี้ยง อยู่ชายแดนนี้รวยมากมันจะมีเบี่ยเลี้ยงปกติ เบี่ยเลี้ยงสนาม เบี่ยกันดาร แล้วก็เงินเดือน โห...รวยอย่าบอกใครเลย แต่ว่าพอถึงเวลาไม่มีการปะทะเชิงิง มหรสพทุกอย่าง ไม่มีมันก็เขย่าไฮโล เบี่ยเลี้ยงเท่าไรมันก็หมดใช้ใหม่ ? ของเราเองเราไม่ค่อยเบิกมันไม่ได้ใช้ อะไรนี้ ถึงเวลาคอนอื่นเขามามันไม่มีการมีงานเราก็นั่งภาวนาของเรา ปรากฏว่าวันนั้นเบิกมาพอดี

ถึงงวดออกเบิกมา ๘,๐๐๐ บาท ใส่มากระเป่าตุง ผลออกดกเหลือไปอาบน้ำห้อยเตียวกลับมา หายเกลี้ยงทั้ง ๘,๐๐๐ นั้นแหละ เราก็ตกใจรีบล้วงดู อ้อ...รยังอยู่ เออ...เอาไปหะ ๘,๐๐๐ กูไม่ว่าแต่ถ้าเอารองฟ่องจะตามล่าจนกว่าจะได้คืน คือคนอื่นเขาไม่รู้ว่าจะตึงใจโซใหม่ ? เขารู้อยู่ อย่างเดียวว่าเขาจะเอาเงิน ก็ ๘,๐๐๐ บาท ให้มันไปไม่ว่ากัน นึกว่าชอกกันกิน

ถาม : พระแต่ละองค์วัดท่าซุงนี้ส่วนมากเป็นทหารกันเยอะนะครับ ?

ตอบ : ของอาตมาเองไม่ได้คิดจะเป็นทหารหรอก มันจับพลัดจับผลูเข้าไปทำอะไรไหนก็รู้มัน เป็นจนได้ เสร็จแล้วมันก้าวหน้าผิดปกติชาวบ้านชาวเมืองเขาด้วย แต่ว่าไปๆ มาๆ แล้วมันก็เบื้อ มันเบื้อตรงไกลหลวงฟ่อง ไกลหลวงฟ่องมันแข็งขึ้นมาก็ลาออกเลย ของทหารเขาเรียนมาต้องใช้ให้ ครบอายุราชการ ถ้าไม่ใช่ให้ครบต้องควักเงินคืนเขา พอใช้อายุราชการครบก็เปิดตึกว่า ตรงจุดนี้ จุดหนึ่งที่เราเห็นคุณหลวงฟ่องจะได้เห็นว่า **“สังโฆอัปมาโณ”** เป็นยังไง พระที่วัดท่าซุงแต่ละองค์ไป ถ้ามามองประวัติดูเกิด กระทั่งตำรวจยังหนาว หลวงพี่ที่ปีใจคืออย่างที่โยมเห็นนั่นนะ ก่อนบวชยกเค้า ตำรวจ ๓ บ้านรวด เลือกเฉพาตำรวจด้วย อย่างอื่นไม่มันต้องยกเค้าตำรวจถึงจะสะใจ แล้ว หลวงพี่นั่นเราเห็นยิ้มๆ อยู่ทั้งวัน บวชตอนอายุ ๒๕ บอกว่าก่อนจะบวชไม่รู้รอดตายมาได้ยังไง เพราะว่าไม่ว่าจะมึงงานที่ไหน สมัยก่อนเขาเรียกหนึ่งกลางแปลง มึงงานที่ไหนก็เจอกันที่นั่น ตีกัน แผลกรามชนิดที่เรียกว่าวิ่งกันข้ามทุ่ง หลวงพี่นั่นตจจนทุกวันนี้ยังติดนิสัยนะ ถ้าอนตองไปเรียก ไกลๆ อย่าไปเรียกใกล้ ท่านลูกบิ๊ปท่านจะความหาออกรูข้างตัวก่อนเลย ครั้งแรกไม่รู้ไปเรียกท่าน ใกล้ๆ ท่านลูกพรตพรวดขึ้นมาเตรียมคว่าอะไรดีแล้ว นั่นแหละหลวงฟ่องนั่นที่เห็นนั่งยิ้มเยินๆ อยู่แหละท่านบอกว่าก่อนจะครบ ๒๕ ก่อนมาบวชนี้ไม่รู้รอดตายมาได้ยังไง เตียวตีกันเตียว แทะกันประจำเลยทุกงาน คือวัยรุ่นมันเลือดร้อน ข้ามถิ่นไปเห็นสาวสวยไปจีบเข้าเจ้าถิ่นเขมมาก็ ตีกันแล้ว ไปถามประวัติดูเถอะแต่ละคนตำรวจหนาวทั้งนั้นแหละ หลวงพี่ที่ปีเขาบอกกูไม่คิดจะ ทำหรอกแต่มันเสียจับกุบย่อย แกเป็นนักเรียนช่างกลปทุมวันนี่ จับกุบอยู่กุ่มมันใส่กุ๊กก็เอาสิ ทำ ทั่งที่ต้องทำให้ดัง คราวนี้คงหมดอายุราชการไปแล้วละ คือ คดีอาญามัน ๒๐ ปีโซใหม่ ? พี่แกบวช เกิน ๒๐ ปีแล้ว ไม่เป็นไร...เล่าได้ (หัวเราะ) คราวนี้เราจะได้เห็นชื่อเสียงกระตึงแรดขนาดนั้น มันมารวมกันอยู่ ถ้าไม่ใช่หลวงฟ่องเป็นคนคุมทีมมันไม่กัตกันแผลกหรือ เราจะได้เห็นคำว่า สังโฆอัปมาโณ คุณของสงฆ์ไม่มีประมาณนี้เป็นยังไง ขนาดหลวงพี่นั่นตั้มเยินๆ อยู่ทั้งวันนั่นละ เข้าไปเรียกดูเถอะ ลูกขึ้นมาเนี่ยะต้องคว่าอะไรข้างตัวไว้ก่อน ความเคยชิน การระวังตัวจนชิน พอเจอเข้าครั้งเตียวตั้งแต่นั้นมา โน่น...เปิดประตูยื่นแต่หน้าเข้าไป หลวงพี่ครับ หลวงพี่... (หัวเราะ) ขึ้นเข้าไปเรียกใกล้ๆ นี่หัวร้างข้างแตกไม่รู้ตัว เป็นใจ...คิดว่าถ้าเป็นคนอื่นจะเอา ลูกหลวงฟ่องลุ่มนี้อยู่หรือ มันถึงได้ไม่ยอมรับนับถือใครงายๆ ถ้าพ่อเราไม่แน่จริงไม่มีสิ่งที่ตีจริง เอาไอ้ลูกกลุ่มนี้ไม่อยู่หรอก แต่ละคนเจ้าประคุณรุ่นชองเถอะใครอยากได้ประวัติพระมันส์ๆ นี้ แะะพระวัดท่าซุงองค์ไหนไปก็ได้ ประวัติมันส์ทั้งนั้นเลย (หัวเราะ) ถึงเวลาเมื่อไรนะ เกิดมีชื่อเสียง ขึ้นมาตอนแก่ๆ มันนั่งคุยกันคงหัวเราะกันซะไม่มี ตอนนั้นคุณเล่นผมอย่างนั้น ตอนนั้นผมเล่น อย่างนี้ มันสนุกอย่าบอกใครเลย สมัยก่อนเห็นหลวงปู่หลวงฟ่อง ๑๐ กว้อองค์ อย่างหลวงปู่ซุ่ม

หลวงปู่คำแสน หลวงปู่ตุดา ฯลฯ ท่านนั่งมองหน้ากันแล้วยิ้มกันไปยิ้มกันมา เรายืนๆ ดูมาเนิ่นถึงตอนนี้ก็คงลักษณะนั้นแหละ เนืองถึงสมัยก่อนเคยทำอย่างนั้นมา สมัยนี้หมดกิเลสแล้ว นั่งยิ้มได้ใช่ไหม ? ตอนเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จะยิ้มไม่ออกหรือก้มหน้าทูลขอโทษนี่ ตอนนี้หมดทุกข์แล้วท่านก็ยิ้มของท่านได้ หลวงปู่คำแสนนี่ยิ้มที่ชาวบ้านร้องไห้โฮเลย หลวงปู่ทำไมยิ้มสวยงามขนาดนี้ ท่านตอบยังใ้รู้ไหม ? คนหมดกิเลสแล้วยิ้มสวยงามหมดทุกคนแหละลูก (หัวเราะ) บอกชัดเลยนะงานนั้น คนหมดกิเลสแล้วยิ้มสวยงามหมดทุกคน ฟังๆ อย่างนี้แล้วได้เปรียบนะ ไปหลอกให้พระคุยบ่อยๆ กำลังใจเราได้ทรงตัวใช่ไหม ? พุดถึงหลวงพ่อก็ถึงหลวงพ่อกิ่ง **सानุสสติ** พุดถึงธรรมะก็ยิ้มไป **ปัมมานุสสติ** พุดถึงพระพุทธเจ้าก็ยิ้มไป **พุทธานุสสติ** พุดถึงนิพพานยิ้มไป **อุปมานุสสติ** พุดถึงเทวดาพรหมยิ้มไป **เทเวदानุสสติ** นั่งภาวนาเท่าไรอารมณ์ใจมันก็ไม่ทรงตัวง่ายขนาดนี้ เพราะฉะนั้นมีโอกาสหลอกให้พระพูดบ่อยๆ แต่ว่าหาน้ำไว้ให้ด้วยนะ ไม่นานน้ำไว้ให้เสียแห่งหมด

ถาม : หลวงพี่กับหลวงพี่หยด (พระภิกษุญาติ) นี้บวชพร้อมกันไหมเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่ล่ะจ๊ะ อาตมาบวชก่อนหลายพรรษาเลย

ถาม : ท่านก็บวชที่วัดท่าซุงหรือคะ ?

ตอบ : หลวงพี่หยดนี้อยู่ที่วัด **พุทธโชโย** แล้วก็ไปเป็นนาคที่วัดท่าซุง บวชจากวัดท่าซุงเสร็จค่อยย้ายไป **พุทธโชโย** คือ วัดท่าซุงมีระเบียบว่าถ้าเป็นพระวัดอื่นจะไปบวชต้องไปเป็นนาคที่วัดท่าซุงก่อน เพื่อจะได้ศึกษาระเบียบแบบแผนอะไรต่างๆ ให้ครบ พอบวชเสร็จแล้วถึงจะกลับไปอยู่วัดตัวเองได้ สมัยนั้นทางด้าน **พุทธโชโย** ก็ส่งพระมาบวชที่ท่าซุงประจำละ ท่านเป็นรุ่นน้องหลายปีแต่ว่าท่านเอาจริงเอาจังมากนะ

ถาม : .....

ตอบ : เวลาตื่นนอนนะรีบปัมสมาธิให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันจะเป็นกำลังให้เราได้ทั้งวัน ถ้าสมาธิไม่ดีนี่ทำงานมากมาย มันเหนื่อยมันเพลีย บางทีเอนตัวลงยังไม่ทันตั้งท่าเลยมันน็อคไปแล้ว... พิวส์ขาด เพราะฉะนั้นตอนช่วงเช้าเอาให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เสร็จแล้วสังเกตอารมณ์ใจตัวเองดูให้ตลอดเวลา พอใกล้เพลนี่พอดีมันชนโน่นชนนี่เข้ากำลังมันเริ่มลดลง หาเวลาว่างหลบชะนิดหนึ่งเข้าส้วมก็ได้เอานานหน่อยใช่ไหม ? แกล้งบอกเขาว่าท้องผูกไปอะไรไปเลยแล้วไปภาวนาต่อในส้วมนะ พออารมณ์ใจมันทรงตัวออกมาชนกับมันต่อ คราวนี้ก็จะประคองประคองอยู่ได้ถึงไม่เย็นก็ใกล้ๆ เย็นแหละ กลับบ้านมาเราก็อำนาจของเราต่อให้อารมณ์ใจมันต่อนื่องกันเนืองลักษณะนี้ สมัยอาตมาหัดใหม่ๆ นะ ใช้วิธีนี้เนือง ตั้งตั้งแต่ตี ๓ ภาวนาจน ๖ โมงเช้า ๖ โมงเช้าเริ่มทำงานต่อ... ลูกจ้างเขาเนืองใช้งานตั้งแต่ ๖ โมงเช้านั่นแหละ พอพักเที่ยงปุ๊บรีบกินข้าวมีเวลากินข้าวแค่ ๑๐ กว่านาทีแค่นั้นแหละแล้วที่เหลือก็มุดหลับหลับเลย เวลาพักของเราไม่ถึงบ่ายโมงห้ามเรียกอยู่แล้วใช่ไหม ? ภาวนาของเราเต็มทีคนอื่นเขาคิดว่าเรานอนพักความจริงนอนภาวนา นอนภาวนาถึงบ่ายโมงทำงานต่อ ๕ โมงเย็นเลิก คราวนี้โลกเป็นของเราจะทำอะไรอยู่ที่เราใช่ไหม ? อารมณ์ใจมันต่อนื่องอยู่ตลอดกำลังสมาธิงานหนักแค่นี้ไหวสิได้

ถาม : .....คุยเรื่องสอบ...

ตอบ : อย่าลืมคาถาท่านปู่พระอินทร์แล้วกัน ใช้ให้ประจำ ไว้จะได้เคยชิน มีคุณมหาศาลมาก
เลยละ

ถาม : ถ้าใช้มากๆ ถือว่าใช้ท่านไหมคะ ?

ตอบ : ไม่เกี่ยวจะ ท่านเองท่านพร้อมที่จะสงเคราะห์อยู่แล้วถ้าใครบอกคาถานี้ก็คือลูกหลาน
ของท่าน ท่านอนุญาติเอาไว้แล้ว ในเมื่ออนุญาติเอาไว้แล้วก็รีบๆ ใช้เยอะๆ

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่าเรากวานาแรกๆ นี่มันเป็นสมถกวางนาอยู่แล้ว เมื่อไปถึงจนกำลังใจเต็ม
มันจะถอนออกเองโดยอัตโนมัติ มันเหมือนเราเดินชนที่ตันไปต่อไม่ได้ ตอนมันถอนออกมา
นี่แหละถ้าเราไม่ควบคุมให้มันคิดโดยการใช้ปัญญาอย่างที่เราเรียกว่าวิปัสสนา คือ คิดให้รู้เห็น
ตามความเป็นจริงมันก็จะไปฟุ้งซ่านหารัก โลภ โกรธ หลง ของมัน คราวนี้วิธีคิดมีหลายวิธี
วิธีแรกดูตามไตรลักษณ์คือลักษณะความเป็นจริงสามอย่างว่าสภาพของเราที่ดี คน สัตว์
วัตถุธาตุ สิ่งของทุกอย่างก็ดี มันเป็นอนิจจังไม่เที่ยง เกิดขึ้นในเบื้องต้น เปลี่ยนแปลงแปรปรวนไป
ในท่ามกลาง สลายตัวไปในที่สุด มันเป็นทุกข์ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ต้องมีสภาพจำทนอยู่เสมอ
มันเป็นอนัตตาคือบังคับบัญชาไม่ได้ เป็นไปตามใจของเราไม่ได้ มันเป็นสภาพที่แท้จริงของมัน
เขาเรียกว่าไตรลักษณ์ ลักษณะความเป็นจริง ๓ อย่าง ดูให้เห็นให้จิตยอมรับให้ได้ วิธีที่ ๒ เรียกว่า
ดูตามอริยสัจ คือ ความเป็นจริง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค จริงๆ แล้วเขาให้เราดูทุกข์กับสมุทัย
เท่านั้นเพราะว่าสมุทัยคือสาเหตุที่ทำให้เกิดทุกข์ ว่าเราทุกข์อยู่ที่เกิดขึ้นเพราะอะไร อย่างเช่นว่า
ตอนนี้เราเมื่อย เมื่อยเกิดจากอะไร เมื่อยเพราะเรานั่ง ถ้าเราเปลี่ยนอิริยาบถเสียมันก็ไม่หายเมื่อย
อย่างนี้เป็นต้น คราวนี้ว่าเขาดูไปๆ จนกระทั่งเห็นชัดว่าสาเหตุที่เราทุกข์อยู่ทุกวันนี้เพราะเรา
เกิดมาตัวเดียว ถ้าเราไม่เกิดอีกความทุกข์ทั้งหลายเหล่านั้นไม่มีอีก ดังนั้นเราจะดับต้นเหตุก็คือว่า
ต้องไม่เกิดอีกนะ จริงๆ แล้วดูทุกอย่างรอบตัวของเราว่าเป็นทุกข์มันก็พอแล้วเพราะอะไร แต่ว่า
ถ้าหากขยันหน่อยขยับไปหาเหตุมันชนิดหนึ่งว่ามันทุกข์เพราะอะไร แล้วก็ดับตรงจุดนั้นเขา
เรียกว่าดูตามอริยสัจ วิธีต่อไปเรียกว่าดูตามวิปัสสนาญาณ ๘ อย่างในวิสุทธิมรรค เขาแยกไป
ชัดเจนเลย ตั้งแต่อุทฺทพยานุสฺสนาญาณ เห็นการเกิดและดับของทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดขึ้นใน
เบื้องต้น เปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง สลายไปในที่สุด ภัทฺตนาญานเห็นว่าทุกอย่างต้อง
ดับหมดทั้งสิ้น สลายหมดทั้งสิ้น ภยตฺตัญญานเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของที่น่ากลัว
กระทั่งร่างกายของเรานี้ก็น่ากลัว มันเหมือนกับเลี้ยงเสือเอาไว้ถึงเวลาเดียวมันก็หัว เดียวมันก็
กระหาย เดียวมันร้อน เดียวมันหนาว เดียวมันก็เจ็บไข้ได้ป่วย ต้องคอยหาให้มันกิน หาให้มันดื่ม
ต้องไปถ่ายอุจจาระ ถ่ายปัสสาวะ ต้องรักษาพยาบาล เป็นต้น ต้องหาน้ำให้มันอาบ หาผ้าให้มันห่ม
เหมือนกับเลี้ยงเสือไว้ปล่อยเมื่อไหร่มันกัดเรา สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ต้องหัดคิดให้เป็น พิจารณา
ให้เป็น พอเราพิจารณาไปเรื่อยๆ จนสภาพจิตมันยอมรับ หรือว่าไม่ยอมรับแต่กำลังดำเนินไป
ตามปัญญาและสติเฉพาะหน้ามันก็ทำตาม มันจะค่อยๆ เป็นสมาธิโดยไม่รู้ตัว พอมันเป็น

สมาธิมันทรงตัวเต็มที่ถ้ามันอยากเป็นสมาธิก็ให้มันเป็นสมาธิทรงตัวไปเลย พอมันทรงตัวเต็มที่เดี๋ยวมันคลายออกมาอีกเราก็ก่อนเข้ามาหาวิธีการคิดเหล่านี้ก็สลับกันไปเรื่อย สมถภาวนาคือการทำใจให้สงบ วิปัสสนาคือการสร้างความรู้จริงเห็นจริงให้เกิดขึ้นในใจของเรา มันเหมือนอย่างกับคนผูกขาติดกันนั้นต้องสลับกันเดิน เราจะไปสมถะอย่างเดียวคือการภาวนาอย่างเดียวพอไปเต็มที่แล้วมันโดนกระตุกกลับมันไปต่อไม่ได้ มันจะโดนกระตุกกลับคือมันคลายตัวกลับมา เราต้องใช้วิปัสสนาญาณคือต้องคิดต่อเท่ากับว่าก้าวต่อไป พอคิดจนเต็มที่แล้วมันจะทรงเป็นสมาธิภาวนาต่อไปคือ เป็นสมถะต่อเราก็ก้าวทางด้านนี้ต่อ ต้องสลับกันไปถึงจะก้าวหน้า การกระทำทั้งสองอย่างนี้ถ้าเป็นวิปัสสนาภาวนามันจะได้เปรียบตรงที่ว่ามันภาวนาไปแล้ว พอพิจารณาไปแล้วมันจะเป็นภาวนาไปด้วย แต่ว่าสมถภาวนาถ้าทำอย่างเดียวยังไปแล้วไม่ถอนกำลังใจออกมาเพื่อคิด ถึงเวลาแล้วมันจะพุ่งชาน สองอย่างต้องทำรวมกัน แต่ว่าถ้าทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้เลือกทำวิปัสสนากำลังใจให้ทรงตัว

ถาม : จะทำวิปัสสนาต่อเมื่อจิตสงบหรือครับ ?

ตอบ : ก็พอมันเต็มที่ของมันนะ จะใช้คำว่าบางคนมันก็ยังไม่มีเงื้อมมือ

ถาม : คือ...ไม่รับรู้ ได้ยินเสียงแต่ไม่เขว ?

ตอบ : อាកาเรเหล่านั้นมันเป็นขั้นตอนแรกๆ ของการปฏิบัติเท่านั้น บางคนก็สามารถเข้าไปถึงขนาดที่เรียกว่าฟ้าผ่าข้างหูก็ไม่ได้ยิน แล้วถึงเวลามันคลายตัวออกมาก็มาใช้วิปัสสนาญาณพิจารณาต่อ

ถาม : การออกจากวิปัสสนาแล้ว ทำไมกินของแล้วไม่รู้สึกอะไร ?

ตอบ : ลักษณะนั้นบางที่เป็นกำลังของสมาธิมันคุมอยู่ เป็นลักษณะของกำลังฌานยังคุมอยู่เมื่อกำลังฌานยังคุมอยู่จิตกับประสาทมันจะแยกกันเป็นคนละส่วนกัน ที่ว่าตาเห็นแต่ไม่ค่อยอยากจะสนใจ หูได้ยินก็เบาลงขาดความสนใจในมัน นี่มันได้รส โนเมื่อจิตกับประสาทแยกจากกันมันก็ไม่ค่อยรู้สึกรู้สาอะไรประเภทเดินตากแดดก็ไม่ร้อน เดินตากลมก็ไม่หนาว ลักษณะนั้นถ้าทำให้ประคับประคองรักษาอารมณ์นั้นเอาไว้ ส่วนใหญ่พวกเราทำไปแล้วพอถึงเวลาเลิกแล้วเลิกเลย ปฏิบัติมันจะไม่ก้าวหน้าเพราะเราเลิกแล้วทิ้งเลย เหมือนกับว่าเรารวยน้ำท่วมหน้ามาพอถึงเวลาที่ปล่อยมือให้มันลอยตามน้ำไปอีก ถึงเวลารวยท่วมหน้าใหม่มันก็ได้แต่งงาน ผลงานมันไม่ได้มีเพิ่มขึ้น ต้องรู้จักรักษาอารมณ์ที่เราทำได้ให้อยู่กับเรานานที่สุดเพื่อความสุขความเย็นใจของเราให้มากที่สุด แล้วพอความเคยชินของการรักษาอารมณ์มันจะทำให้เรารักษาได้ยาวนานขึ้นเรื่อยๆ ตามระยะเวลา เมื่อยาวนานขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งบางทีติดต่อกันเป็นเดือนเป็นปี นี่กำลังจิตมันทรงตัวตลอด ก็เลสต่างๆ มันก็เหมือนหญ้าที่ถูกหินทับเอาไว้ พอทับนานๆ ไม่ได้อากาศไม่ได้แสงแดดมันก็จะเฉาตายไปเอง

ถาม : .....

ตอบ : อย่าเพิ่งเชื่อมั่นสิ ต้องฝึกมันบ้าง แต่ว่าบางคนหนักในการนอนภาวนา ยืน เดิน นั่ง นอน ๔ อิริยาบถนี้ อิริยาบถหนักก็ภาวนาได้ แต่อิริยาบถนอนต้องฝึกให้ชินก่อนถ้าไม่ชินขาดสติ

บิ๊บน้ำมันจะตัดกลับไปเลย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามันอยากจะนอนทั้งๆ ที่เรานั่งอยู่ให้คิดไว้ก่อนว่าเป็นตัวนิวรรณ์ คือ ถิ่นนิวรรณ์นิวรรณ์มากวน ตัวนี้มันชวนให้ง่วงนอนแล้วก็ขี้เกียจ ต้องลองฝืนมันดู ถ้าเราไม่ได้ทำงานเหนื่อยมาทั้งวันมาถึงเวลาบิ๊บน้ำแล้วมาชวนนอนเลย อย่างนั้นให้ถือว่าตัวนิวรรณ์ตัวนี้มันกำลังรังแกเราอยู่ ให้ฝืนใจเอาไว้ทำต่ออีกหน่อยเดียว พอก้าวข้ามตรงจุดนี้ไปมันก็จะสว่างโพลงอยู่แล้วก็จะไม่อยากจะนอนอีก บางคนภาวนาไปพอถึงระดับจิตมันโพรงตื่นอยู่ตลอดเวลา จะไปบังคับให้มันหลับแทบจะคลุ้มคลั่งบังคับกันทั้งคืนมันก็ไม่หลับ ตอนนั้นให้รับรู้อาการไว้เฉยๆ นะ ตัวมันนอนมันได้รับการพักผ่อนอยู่แล้ว สภาพจิตจริงๆ ก็ถ้าห้องใสจริงๆ นี่เขาไม่นอนหรอก เขาจะตื่นอยู่ตลอดเวลาทั้งหลับทั้งตื่นจิตจะดำเนินไปในลักษณะของการระมัดระวังไม่ให้เกิดกิเลสเกิดขึ้น ไม่อย่างนั้นแล้วเรากาณาเฉพาะตอนตื่นสติสมบูรณ์รู้อยู่เราสู้กิเลสได้ระวังกิเลสทัน แต่ว่าถ้าหากผลเอกลับ หลับเมื่อไหร่มันก็เอาทั้งหลับๆ นั้นแหละ บางคนตื่นรอบห้องเลยบังคับตัวเองไม่ได้ บางคนก็ฝันว่าไล่ตีไล่ฆ่าเขาไปซะไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร...สนุกสนานกัน ถ้าหากว่าจิตมันตื่นอยู่ ทั้งหลับทั้งตื่นเราจะควบคุมได้ ระวังไม่ให้กิเลสเกิดกับเราได้ สภาพของจิตจริงๆ แล้วมันตื่นพอเราไปทำมันตื่นขึ้นมาบิ๊บน้ำจะไปบังคับให้มันหลับบังคับเท่าไรก็ไม่หลับ บางคนลุกขึ้นมาภิกษยานอนหลับหน้าตาเฉย ความจริงมันนอนอยู่แล้ว มันได้รับการพักผ่อนพออยู่แล้ว ถ้ารู้จักสังเกตจะเห็นว่าจะรู้สึกว่าได้หลับเลยแต่ตื่นขึ้นมาแล้วมันไม่เพลีย ก็ว่าซะเต็มทีแล้ว บางทีได้ยินเสียงของตัวเองกรนชะด้วยซ้ำไป เพียงแต่ว่าจิตมันตื่นอยู่ก็เลยรู้สึกว่าไม่ได้หลับ

ถาม : อรูปมานะครับ เราจะรู้ได้ยังไงว่าเราทำได้แล้ว ?

ตอบ : ต้องทรงกสิณให้คล่องตัวเลย คล่องตัวนี้มันต้องใช้ผลของกสิณได้ถ้าหากว่าไม่สามารถใช้ผลของกสิณได้คล่องตัวอรูปมานไปไม่รอด เพราะอรูปมานต้องตั้งต้นด้วยกสิณ ตั้งภาพกสิณกองใดกองหนึ่งขึ้นมาแล้วก็กำหนดใจเพิกภาพกสิณนั้นเสียให้เห็นว่าแม้แต่ภาพกสิณมันยังเป็นส่วนหยาบ มันยังมีรูปอยู่ เราไม่ต้องการรูปนี้เราต้องการความว่างเปล่าของอากาศ กำหนดใจจับความว่างของอากาศไปเรื่อย จนกระทั่งเป็นวงสว่างแจ่มใสอยู่ตรงหน้าใหญ่ก็ได้เล็กก็ได้ กำหนดความว่างของอากาศไป พอมันเต็มทีเสร็จแล้วคลายอารมณ์ขึ้นมาแล้วก็ว่าอรูปมานที่ ๒ ต่อว่าตั้งภาพนิมิตของอากาศสามัญจายตนขึ้นมา กำหนดแล้วว่าถึงมันจะเป็นอากาศแต่มันก็ยังมีความหยาบอยู่ จับความว่างไม่มีขอบเขตของวิญญานแทน เพราะฉะนั้นต้องเริ่มด้วยกสิณก่อน ถ้ากสิณไม่คล่องทำอรูปมานไปไม่รอด

ถาม : แล้วอย่างมโนเมยิทธิถือเป็นการใช้ผลของกสิณใหม่ครับ ?

ตอบ : มโนเมยิทธิถือเป็นผลของกสิณอยู่แล้ว เพราะว่ากสิณ ๓ กอง คือ อาโลกกสิณการกำหนดแสงสว่าง โอทาทกสิณการกำหนดสีขาว เตโชกสิณการกำหนดไฟ เหล่านี้ ผลของมันจะทำให้เกิดทิพจักขุญาณแล้วขณะเดียวกันถ้าหากว่าเป็นมโนเมยิทธิเต็มกำลังก็เป็นอภิญญาด้วย เพราะสามารถถอดจิตไปได้ อันนี้เป็นการใช้ผลของกสิณอยู่แล้ว

ถาม : ถ้าอย่างนั้นทรงมโนเมยิทธิก็ได้เหมือนกัน ?

ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ากติกาศของอรูปมานต้องตั้งรูปขึ้นมาก่อน ถ้าจะทรงมโนเมยิทธิก็ต้องกำหนดรูป

ที่เราหนักขึ้นมาก่อนเช่นว่าภาพพระก็ได้ พุดง่าย ๆ ก็คือว่าจะเล่นรูปผานนี้ต้องได้มาน ๔ ก่อน
ถาม : วิธีการปฏิบัติมหาสติปัฏฐานเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : วิธีการปฏิบัติมันหนักอยู่คนเดียว สติปัฏฐาน ๔ หนักอยู่คนเดียว บรรพแรกก็คืออานาปานสติเพราะว่าอันอื่นเป็นการคิดการพิจารณาอะส่วนมาก โดยเฉพาะอันท้ายๆ นี่จะละเอียดมากคือ พิจารณาเห็นจิตในจิต ธรรมในธรรม จิตในจิตคืออารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างนี้ ธรรมในธรรมก็คือว่าดูความงอกงามของอารมณ์ที่กำลังการปฏิบัติของเราทั้งดีและทั้งชั่วอะไรเหล่านี้ เป็นต้น สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ก็จะเป็นการอาศัยกำลังของอานาปานสติ คือ การภาวนา จับบรรพคือตอนแรกมาใช้ ถ้าสามารถทำตอนแรกได้คล่องตัวตอนอื่นก็ง่าย ถ้าตอนแรกไม่ผ่านตอนอื่นก็ยากหน่อย

ถาม : วิปัสสนาคือช่วงตอนไหนครับ ?

ตอบ : วิปัสสนานี้จริงๆ แล้วท่านจะต่อท้ายไว้ทุกบรรพ คือ ทุกตอน บางที่เราก็ไม่ได้พิจารณา ท่านบอกว่า นะ จะ ภิญฺจิ โลกเก อูปาทิยะติ เราอย่าได้ยึดติดอะไร ในโลกนี้ นั่นนะ วิปัสสนาญาณชัดๆ เลย เพียงแต่ว่าท่านแทรกเอาไว้บางที่เรขาดการพิจารณาอ่านแล้วผลอสิมไป มองข้ามไป

ถาม : ถ้าวิปัสสนาเรายังไม่ไปถึงไหนแล้วเราไปเพ่งกลิ่นนี่ถือว่าการข้ามขั้นตอนใหม่ครับ ?

ตอบ : ไม่ถือว่าการข้ามขั้นเพราะว่ากลิ่นนี้นับเป็นเริ่มต้นก็ได้ คือเรากำหนดภาพพร้อม กับลมหายใจเข้าออกอยู่แล้ว การกำหนดภาพพร้อมลมหายใจเข้าออกพอภาพพระติดตาติดใจนี้ ก็เท่ากับอุปจารสมาธิ พอภาพเริ่มเปลี่ยนสีเริ่มอะไรก็เท่ากับว่าเป็นฌานจนกระทั่งภาพสว่างเจิดจ้าเต็มทั้งบังคับใหญ่ได้เล็กได้ ให้มาได้ให้หายได้ นั่นเท่ากับเป็นฌาน ๔ เท่ากับว่าเราค่อยๆ ฝึกกำลังสมาธิของอานาปานสติ คือลมหายใจเข้าออกเหมือนกันเพียงแต่เพิ่มตัวกลิ่นเข้ามาประกอบแล้วใช้คำภาวนาเฉพาะเท่านั้นเอง

ถาม : นั่งสมาธิเห็นนิมิตกับไม่เห็นอันไหนดีกว่ากันครับ ?

ตอบ : ไม่รู้ไม่เห็นเลยดีกว่า รู้เห็นมากเท่าไรโอกาสที่จะไปยึดติดและโดนหลอกมีมากเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วมันจะไปยึดอยู่ตรงนั้นนะ พอครั้งแรกเห็นครั้งที่สองก็จะเห็นซะให้ได้ พอจะไปเห็นซะให้ได้ตรงนั้นมันเป็นอุทธัจจะคือฟุ้งซ่าน พอไม่เห็นก็ยิ่งคลุ้มคลั่งมากเข้าไปใหญ่ เป็นอันว่าการปฏิบัติไม่ก้าวหน้าไปเห็นติดอยู่แค่นั้นเอง น้อยคนที่เห็นนิมิตแล้วจะทำให้ละได้อย่างง่ายๆ และสะดวก ส่วนใหญ่จะอดไปยึดติดอยู่กับมันไม่ได้ ยิ่งประเภทเขาแสดงให้เห็นรู้อย่างนั้นรู้อย่างนี้เข้า พอเหตุการณ์เป็นไปตามที่รู้อันจริงๆ ก็ยิ่งไปยึดมั่นถือมั่นตรงนั้นใหญ่ มันจะไปติดหนักเข้าไปอีก ถ้าเป็นไปไม่ได้ไม่รู้ไม่เห็นนั้นปลอดภัยดี ยิ่งรู้อันเห็นยิ่งชัดยิ่งแจ่มใสมากเท่าไรโอกาสโดนหลอกยิ่งมากเท่านั้น ส่วนใหญ่เราจะผลอใจ ไม่ได้กำหนดใจถามพระว่าสภาพความเป็นจริงเป็นอย่างไร ถ้ากำหนดใจถามพระอยู่เรื่อยๆ ไม่ผลอซะก่อนโอกาสพลาดก็น้อย

ถาม : โดนหลอก...มารเข้าแทรกเหรอครับ ?

ตอบ : จะเรียกว่ามารก็ได้จะ ถ้าเป็นมารเรียกว่าอภิสังขารมาร มารก็คือสิ่งที่ประเภทเหนือ

สังขารเห็นการปรุงแต่งต่างๆ ก็คือจะเป็นเรื่องของฉาน เรื่องของสมาบัติ เรื่องของทิพจักขุญาณ
ถาม : ไม่เกิดการหลง ?

ตอบ : มันหลงแหงๆ เลยละ ส่วนใหญ่ก็จะไปคิดว่า เออ...เราก็งงนี่หว่า เรื่องนี้รู้ถูกนี้ พอดคน
ชมเข้าหน่อย แหม...งังจ้งเลย ทำไมรู้ได้ชัดเจนอนอย่างนี้ ก็ไปพองติดอยู่กับลาภ ยศ สรรเสริญ
สุข โลกธรรม เข้าไปอีก

ถาม : อย่างเราฝึกมโนมยิทธิ การที่เรานิมิต...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มโนมยิทธินี้ใช้กำลังของสมาธิ แล้วขณะเดียวกันบวกการสังเคราะห์ขององค์เทวดา
ด้วย เพราะจะสามารถรู้เรื่องได้ตลอดตามกำลังนั้น ถ้ายิ่งขอบารมีพระท่านสังเคราะห์ยิ่งรู้ได้
ชัดเจน แต่นิมิตที่เกิดขึ้นมันจะไม่มั่นคงไม่มีปลายอยู่ มันไหลขึ้นมาอยู่ มันก็หายไป กว่าเราจะรู้
ว่าอะไรเป็นอะไรกว่าเราจะตีความได้เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว พอเกิดขึ้นแล้ว อ้อ...เรารู้มาแล้วนี่หว่า
แก้ไขไม่ทันแล้วจะ มโนมยิทธินี้รู้ล่วงหน้าแล้วสามารถแก้ไขได้ทัน

ถาม : ฝึกกสิณอันตรายไหมคะ ?

ตอบ : ก็ดูว่าเราเองนี่สติสัมปชัญญะบกพร่องหรือเปล่า ถ้าบกพร่องไปได้กสิณไฟเดียวไปไล่
เผาชาวบ้านเขาสนุกสนาน จริงๆ แล้วคนที่ทำได้ถ้าไปใช้ผิดมันจะเสื่อม แต่ว่าในการเสื่อม
ลักษณะนี้ไม่นานหรอกพอเรารวบรวมกำลังใจได้มันก็ได้ใหม่ แต่ถ้าใช้ผิดอีกมันก็พังอีก
เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าฝึกกสิณอันตรายไหม ? ก็ต้องดูอย่างหลงพ้อท่านฝึกปฐวีกสิณ คือ กสิณ
ดินแล้วก็ไปหัดเดินในน้ำ ปรากฏว่าก้าวลงไปร่วงตุ้มเลย อธิษฐานใช้ผิด ตอนนั้นถ้าว่ายน้ำไม่เป็น
ก็อันตราย (หัวเราะ) ถ้าว่ายน้ำเป็นก็ไม่เท่าไร ท่านไปอธิษฐานว่าให้แม่น้ำทั้งสายแข็งตัว มันผิด
เพราะว่าเรือแพต่างๆ ล้อจวนไม่ได้ ต้องอธิษฐานว่าน้ำทุกจุดที่เราเหยียบเท้าลงไปให้แข็งเหมือน
แผ่นดินถ้าอย่างนั้นจะได้ ใช้ผิดหน่อยเดียวอาบน้ำเที่ยงคืนเลย (หัวเราะ) หนาวแทบแยะ ฤดูหนาว
ด้วย หรือไม่ก็อย่างเจ้าจ้อบเจ้าเมย์ลูกสาวที่สามารถเขา ตอนนั้นจะโตเป็นสาวแล้ว ตอนนั้น
เรียนมัธยมอยู่มันแกล้งเพื่อน เข้าห้องน้ำได้ห้องน้ำของวัดเขาจะทำรางน้ำยาวๆ ทะลุถึงกันทุก
ห้องเลย เจ้านั้นเข้าไปถึงก็พุ่งน้ำ เพื่อนจ้วงลงไปเสียงดัง ก้อง! แทนที่จะเป็นน้ำกลายเป็นน้ำแข็ง
ไปเลย เด็กๆ มันเล่นกันสนุก จะตักน้ำล้างกันมันไม่ให้ล้างนะ (หัวเราะ) แกล้งทำให้หน้าแข็งชะ

ถาม : ฝึกกสิณกับฝึกอานาปานสติอย่างไรเร็วกว่ากันครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วฝึกกสิณมันมีภาพเป็นเครื่องลู่ใจจะกำหนดได้ง่ายกว่า อานาปานสติเรา
กำหนดรู้ตามลมไปใช้ไหม ? บางทีรู้สึกว่ามันไม่เห็นภาพไม่เห็นอะไร สำหรับบางคนแล้วมันจะ
ไม่ตรงกำลังใจเขา เพราะฉะนั้นต้องดูว่าตัวเองถนัดอย่างไร ถ้าเราถนัดอย่างไรอย่างนั้น
เราจะทำได้เร็ว ดังนั้นถามว่าอันไหนมันจะได้ผลเร็วกว่ากันหรือว่าคล่องตัวกว่ากัน ก็ต้องลองดูว่า
เราชอบเราถนัดแบบไหน

ถาม : สมมติว่าได้มาแล้วเสื่อมเร็ว ?

ตอบ : ได้มาแล้วเสื่อมเร็วก็ต้องหัดใช้ให้คล่องตัว ถ้าใช้จนคล่องตัวนี้ก็เมื่อไหร่ได้เมื่อนั้น
โอกาสเสื่อมยากยกเว้นเราไปใช้ผิด ใช้ผิดประเภทโดนลงโทษคิดอยากจะช่วยเขาอยู่เรื่อย

พวกเราส่วนใหญ่แล้วมันติด...ใช่ไหม ? นิสัยเห็นเขาแล้วอดสงสารไม่ได้ เห็นเขาลำบากโดยไม่ได้อะไรก่อนว่าเขาลำบากเพราะทำกรรมอะไรมา ถึงเวลาก็ลุยไปช่วยเลยมันก็เป็นการฝึกฝนกฎของกรรม ถ้าฝึกฝนของกรรมวิชาเสื่อมไปจนกว่าจะรวบรวมกำลังใจได้ใหม่อีก การใช้ฤทธิ์ใช้อิทธิญาสำคัญตรงต้องยอมรับกฎของกรรม ตราบใดที่จิตยังไม่ยอมรับกฎของกรรมจริงๆ มันจะต้องไปฝืนที่เราไม่สามารถใช้ได้เต็มที่หรอก บางคนก็แปลกใจขนาดฝึกกสิณมาแท้ๆ แต่ใช้ได้นิดเดียวคือถ้ายังไม่ยอมรับกฎของกรรมจริงๆ ใช้อยาก โดยเฉพาะพวกฤทธิ์พวกอิทธิญาสำหรับนักปฏิบัติแล้วนะ ท่านให้ใช้ส่วนของธรรมเท่านั้นไม่ใช่ให้ใช้สำหรับตัวเอง ตัวเองต้องยอมรับกฎของกรรมเป็นปกติจึงสามารถเข้าถึงมรรคผลได้

ถาม : แสดงว่าใช้กรรม...?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็ถือว่า มีหรือไม่มีมันก็เท่ากันนั่นแหละ มีมันดีตรงที่กำลังใจมันเข้มแข็งทำให้อาศัยกำลังตัวนั้นตัดกิเลสได้ง่าย แต่ถ้าผลอกก็ติดแหง็กอยู่แค่นั้น

ถาม : เทวดาที่แปลงร่างเป็นคน...ผมได้อ่านหนังสือของหลวงพ่อดุสิตท่านบอกว่าถ้าเกิดเทวดาแปลงร่างเป็นคนจะไม่กะพริบตา ?

ตอบ : อย่าเพิ่งไปเชื่อตามนั้น เขาจะตามทันความคิดของเราทั้งหมด เคยเห็นแล้วนั่งคุยกันอยู่ด้วย แต่ว่าเราคิดจะไปจ้องตาเขา เขารู้ทันความคิดของเราบางที่เขาจะพริบตาล้อเอาซะด้วย แต่ถ้าผลอจริงๆ นี่เขาไม่ได้กะพริบตาหรอก หลวงพ่อท่านบอกพอเขาไปกันหมดแล้ว ท่านบอกเอ็งใจดีมาก มันนั่งจ้องเป็งไม่ได้กะพริบตาสักคนเสียไม่ดู อยู่ด้วยกันวันหนึ่งกับคืนหนึ่ง ตอนที่พบ **พระองค์ที่ ๑๐** เขามาในลักษณะองค์ครึ่งคือคอยป้องกันอันตราย เสร็จแล้วพออยู่ในเหตุการณ์มีอะไรต่อมีอะไรเกิดขึ้น ไม่ว่าเราจะพูดจะคุยจะสนุกสนานอะไรก็เห็นท่านแค่อึ้งๆ หนอยหนึ่งเท่านั้นเอง ตอนแรกก็ไม่ได้สงสัยก็คิดว่าอีตา ๒ องค์นี้เส้นมันลึกลับจั่ง มารู้ทีหลังว่าไม่ใช่ แล้วก็มีความบางช่วงที่พระองค์ที่ ๑๐ ท่านถูกคนร้ายล้อมมากๆ ท่านก็หลบไป หลบไปในลักษณะที่ว่าอย่างกับหายไประหว่างที่นั่นนะ แล้วบางทีพอท่านเรียกบู๊ก็โผล่มาจากหลังต้นไม้เหมือนอย่างกับตัวเองอยู่หลังต้นไม้ แต่ถ้าสังเกตให้ดีจั่ง เเพ็งจะโผล่มาจากไหนก็ไม่รู้เพราะฉะนั้นอย่าไปเชื่อหลักสูตรนี้ว่าจะไม่กะพริบตา เขารู้ทันความคิดของเรา ถ้าตั้งใจไปจ้องว่าจะกะพริบตาหรือเปล่า ? เดี๋ยวก็กะพริบตาให้ดูหรอก เทวดาเก่งหลอกสนิทแท้เลย พ่อก็โดนหลอก ลูกไม่โดนหลอกก็เกินไปนะ บางทีเจอแล้วไม่รู้เป็นส่วนใหญ่ ท่านทั้งหลายเหล่านี้จะใช้กำลังของท่านนี้บังคับคล้ายๆ กับว่าบล็อคให้เราเป็นไปตามความต้องการของท่าน นั่งคุยกันอยู่เป็นวันไม่ได้นึกสงสัยเลยนะ แต่ตอนไปนั่งสงสัยแต่ของอาตมาเองนี่ขนาดเขาไปยังไม่สงสัยเลยนะ คือว่าตอนกลับนี่พระองค์ที่ ๑๐ ท่านนั่งคุยกับคนขับ อาจารย์ประเสริฐ เกษตรเอี่ยม ท่านขับรถให้ รถก็เป็นโตโยต้า RT ๑๐๐ เล็กกระเป๋ยักเดียว แล้วก็หลวงพี่สมานใหญ่ท่านนั่งอยู่ตรงกลางเบาะหลัง อีก ๓ ท่านก็ยึดกันอยู่เบาะหลังเหมือนกัน นั่งเข้าไปไต่ยังโง่งเบาะหลัง ๒ คนก็แน่นแล้ว มันยัดเข้าไป ๔ คนนะ เราเห็นหลวงพี่สมานนั่งอยู่องค์เดียวปรากกว่ายายตัวเพื่อนกันเขาบอกว่าที่นั่งด้วยกันนั่นแหละ ๔ คน เขากับพ่อสิ เลยแปลกใจก็ถามหลวงพ่อดุสิต หลัง หลวงพ่อบอกว่าเขาเห็นโง่งมากก็พยายามแสดงให้รู้

ยังเสือกไม่สงสัยอีก ข้องใจมากไปถามหลวงพี่สมานใหญ่บอกหลวงพี่ศรีทั้ง ๓ คนนั้นเขานั่งไปกับหลวงพี่จริง ๆ เหรอครับ บอกเออจริงวะ บอกหลวงพี่คิดให้ดีๆ นะครับ รถของอาจารย์ประเสริฐมันคันกะเบียดเดียวหนึ่ง ๒ คนก็แน่นแล้วมันยัดเข้าไปได้ยังไงตั้ง ๔ คน ท่านบอก เออ จริงวะนั่งหลวมๆ สบายๆ มันจะไม่สบายยังไงเห็นนั่งอยู่คนเดียว นั่นนะหลอกได้สนิททีเดียว เลย ทุกวันนี้ยายตัวเขาคูยได้เต็มปากเต็มคำ ว่า เทวดานะเหอ ฉนั้นนั่งคูยได้เป็นวันๆ เลย เอากับแม่สี จริงของมันเถียงไม่ได้ด้วยมันนั่งคูยเป็นวันเลย เราเองก็ทะเลาะกับพระองค์ที่ ๑๐ ไซ้ไหม ? ของเขานั่งคูยกับลูกศิษย์พระองค์ที่ ๑๐ ยังดีไม่เปลืองขอลายเซ็นมา ก็ตอนแรกคนขออนุญาตถ่ายรูปแล้วพระองค์ที่ ๑๐ ท่านไม่ให้ถ่าย พอเจ้าเฟิร์ล ชื่อจริงเขาชื่อสรัญญา แสงหิริญ ลูกของพี่อ้อย ปาวิชาต แสงหิริญ ที่ใช้นามปากกาว่า สุนิสา วงศ์ราม เขียนในโลกทิพย์ เจ้าเฟิร์ลเขาขอถ่ายไอ้เราก็ส่งสารน้องผู้หญิงตัวเล็กของเราขอถ่ายทั้งที่เดียวมันหน้าแตกก็เลยช่วย พอท่านถามว่าถ่ายไปทำอะไรส่วนใหญ่มั่นคนอื่นตอบไม่ได้ก็เลยตอบแทน ขออนุญาตตอบแทนน้องนะครับ ถ่ายไปเป็นอนุสสติครับ ท่านบอก เออ...ถ้าอย่างนั้นถ่ายได้ ดิดแต่หลวงพ่อบอกห้ามเผยแพร่ ท่านบอกว่าถ้าคนเห็นแล้วเคารพแล้วเชื่อก็เสมอดัว ถ้าเขาปรามาสแม้แต่คำเดียวมันเท่ากับว่าหวนรอกให้เขาชะ ใครมันจะไปเชื่อคนหนุ่มๆ อย่างนั้นอายุจะเป็นร้อยๆ ปี

ถาม : ป่าหิมพานต์มีจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มีจริง หิมะ แปลว่า หมอก วานะ คือ ป่า ป่าที่มีหมอกกลอง ป่าไหนที่มีหมอกกลองถือว่าเป็นป่าหิมพานต์ทั้งนั้น ป่าหิมพานต์ในความหมายของเราคือป่าที่เชิงเขาพระสุเมรุ นั้นมันเป็นสถานที่ที่ถึงแดนเทวดาแล้ว มีจริง ๆ จะ คือ คล้ายๆ กับว่าเป็นสถานที่ที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจได้คล้ายๆ กับสวนอุทยานของโลกมนุษย์เราที่แหละ ประกอบไปด้วยสิ่งพิลึกพิลั่นอะไรต่างๆ ซึ่งเป็นทั้งเทวดาหรือว่าเป็นเดรัจฉานกึ่งทิพย์ก็มี พวกเดรัจฉานกึ่งทิพย์นี้เขาสร้างบุญใหญ่มากแต่ว่ากรรมหนักก็ยังมีอยู่เลยยังอยู่ในเขตของเทวดาจริงๆ ไม่ได้ เขามีเขตเฉพาะของเขาอยู่ ถ้านับภพภูมิของเราแล้วก็เป็นภพภูมิของสัตว์เดรัจฉาน แต่ว่าเนื่องจากความเป็นทิพย์สามารถบิดเบือนแปลงกายอะไรก็ได้หลายอย่าง อย่างพวกครุฑ พวกนาค เหล่านี้เป็นต้น บางทีของเราเองยังอยากเห็นอะไรพิลึกพิลั่นท่านก็แสดงให้เห็น

ถาม : แล้วเดินไปได้ไหมครับ ?

ตอบ : ได้อยู่ แต่ว่ามันมี ๒ อย่าง อย่างหนึ่งก็คือต้องหาคนนำทางที่พาไปได้ อย่างที่ ๒ ต้องได้อิถุนยาห้า ถ้าได้ไม่ถึงก็เสร็จ

ถาม : ถ้าได้ทั้ง ๒ อย่าง ?

ตอบ : อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้แล้ว คือถ้าหากมีผู้นำทางก็เจ้าของถิ่น ไม่ต้องมากหรือเอาแค่แถวๆ กลางเขาพระสุเมรุหรือยอดเขาก็ได้เขาพาเราไปได้แล้ว จะไปเอามันก็ผลหรือ ?

ถาม : ป่าหิมพานต์

ถาม : คือพอดิฉันฟังเรื่องพระเวสสันดรนะครับ ในเรื่องบอกว่าท่านเดินไปที่...

ตอบ : นั้นเขาวงกต ไม่ใช่หิมพานต์ คนละที่กัน พระเวสสันดร ๑๓ กัณฑ์ จะมีอยู่ที่เขาเรียกมหาพน จุลพน คือ ป่าใหญ่กับป่าเล็กใจ จะบรรยายสภาพป่า

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมณเฑียร

ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนสิงหาคม ๒๕๔๔

ถาม : แล้วเอาสิ่งของอะไรไปนี้จะตกนรกไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าลักษณะอย่างนั้นเขาถือว่าเป็นหนี้สงฆ์ คราวนี้มันมีวิธีคือว่าไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าเรารู้หรือว่าไม่มั่นใจว่าจะเป็นหนี้สงฆ์หรือเปล่าให้ตั้งใจทำการชำระหนี้สงฆ์ การชำระหนี้สงฆ์ทำในลักษณะที่ว่า เมื่อถึงเวลาครบปีก็นำเงินจำนวนหนึ่งจะเป็นร้อยบาท สองร้อยบาทเท่าไรก็ได้ไปหาพระที่อยู่วัดใกล้ที่สุดจะได้สะดวกในการทำบุญ บอกกับท่านว่าอันนี้เป็น การชำระหนี้สงฆ์เข้าที่ เราถือว่าเราเข้าที่นั่นอยู่เราขอชำระหนี้ด้วยเงินจำนวนนี้ ทำอย่างนั้นทุกปี บางที่ที่อยู่แล้วหาความเจริญไม่ได้มีหลายที่นะ ทางด้านหลังวัดทำซุงไม่ทราบว่ายอมเคยไปกันไหม ? หลังวัดทำซุงก่อนหน้านั้นมันเป็นวัดทั้งหมด แต่ว่าเจ้าอาวาสรุ่นเก่า รุ่นหลังหลวงพ่อเล้ง หลวงพ่อไล่ มาที่ท่านชายที่กันครีกครั้งไปเลย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้คลองยางฝั่งตรงข้ามที่ลุงมาโบสถ์อยู่กลางนาเลย โบสถ์เก่าแล้วสถานที่เหล่านั้นนะเขาทำนากัน แต่ละปีๆ ถามเขาว่าได้ผลไหม ? เขาบอกว่าอะไรหนึ่งได้ไม่ถึง ๒๐ ปี ปีนี้ไม่ใช่ข้าวสารนะ...ข้าวเปลือก แล้วคิดว่าสิ เป็นข้าวสารมันจะเหลือสักเท่าไร ? ทำยังไงก็ไม่พอกิน คือว่าเอาที่สงฆ์ไปทำกิน แล้วอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าทำประโยชน์เพื่อตนเอง โดยไม่มีส่วนของสงฆ์เลย ไม่ได้ทำการชำระหนี้สงฆ์อย่างนี้มันไม่เจริญ หลวงพ่อท่านแนะนำให้ทำอย่างนี้ว่า ถ้าหากเราไม่มั่นใจหรือว่าเชื่อแน่ว่าที่นั่นเป็นที่สงฆ์แน่นอนให้ทำวิธีชำระหนี้สงฆ์ทุกปีนะ ถ้าอย่างนี้จะปลอดภัย ส่วนใหญ่แล้วบางที่นี้วัดวาอารามจมหายไปแล้ว ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่นั่นเป็นวัดมาก่อน อย่างนี้ถ้าเราไม่มั่นใจทำกินเท่าไรมันก็ไม่เจริญ ลองทำวิธีชำระหนี้สงฆ์ดู มันปลูกข้าวต้นสูงไม่ถึงศีบเราเดินไปบิณฑบาตทางด้านหลังวัด...สายหลังวัดวิกรรมในการบิณฑบาตเยอะมากเลย พาพระใหม่ๆ ไป บางที่พระท่านก็เอาแต่ภาวนา บอกให้ระวังงู พอบอกระวังงูมันก็เลียขี้ที่บ ! หลบ นี้กว้างอยู่บนถนน งูเขียวหางไหม้มันพันอยู่บนต้นไม้เบียดงูชะเกือบรวง เราบอกให้ระวังแทนที่จะหลบมันเดินชนเลย สายหลังวัดไปดูๆ เขาทำไรนาแล้วนำสงสาร

ถาม : แล้วไม่มีใครบอกเขาหรือครับ ?

ตอบ : บอกเขาก็ยังไม่เชื่อเพราะว่าคนแถวนั้นมันกินวัดเป็นปกติ สมัยหลวงพ่อไปอยู่ใหม่ๆ นี้ศาลาเหลือแต่ไม้พื้กับเสา ช้างฝามันแะงายหมด เป็นการร่วมมือกันตีมากเลยระหว่างผู้ครองวัดกับผู้ที่อยู่นอกวัดไปกันได้สิ้นมาก ขนาดไม้ฝามันแะงายหมดลำบากมาก มาตอนหลังหลวงพ่อพยายามซื้อที่ขยายไปเพื่อที่จะเอาวัดเก่าคืนมา คราวนี้ซื้อไปซื้อมาแล้วถ้าหากว่ายอมไปสังเกต จะเห็นว่าระหว่างตรงที่สวนไผ่ ๖ ไร่ครึ่งกับพระจุฬามณีเจดีย์ที่หนึ่งที่เป็นเว้ง ที่หลวงพ่อกันทำทางเดินทำห้องพักล้อมเอาไว้ทั้งเอาไว้ ด้านนั้นติดอยู่ด้านหน้าที่แถวนี้ จริงๆ เขาขายไร่หนึ่งประมาณ ๘,๐๐๐ บาท ตรงนั้นพอเห็นหลวงพ่อซื้อที่ตรงโน้นซื้อที่ตรงนี้มันโก่งราคาเอาไร่ละ ๒๐๐,๐๐๐ บาท หลวงพ่อกันก็เลยอ้อมหลบมันทั้งเอาไว้ บ่อยๆ ให้มันลงนรกให้พอ (หัวเราะ)

ไร่ละ ๘,๐๐๐ เอาไร่ละ ๒๐๐,๐๐๐ มันบอกว่าหลวงพ่อรวย...มันว่านั่น น่ารักไหม ? ขนาดที่ฝังตรงข้ามที่ทำโรงเรียนอยู่ ต้องให้นายดาบตระกูลไปซื้อ นายดาบตระกูลเป็นคนพื้นที่นั้น แล้วซื้อนี้ เขาก็ถามว่าหลวงพ่ซื้อหรือว่าดาบซื้อ ดาบก็ยืนยัน เฮ้ย ! ผมซื้อเอง ผมเกษียณแล้วผมจะได้ทำกินบ้างอะไรบ้างนั่นนะค่อยถูกหน่อย บอกว่าหลวงพ่ซื้อมันพาดมาหลังแอ่นเหมือนกันสุดสำหรับสร้างโรงเรียนจนเสร็จนั่นนะ นายดาบตระกูลช่วยซื้อให้ คนแถวนั้นแปลกมากเลยเรื่องจะทำบุญไม่มีหอรอก มีแต่กินวัด

ถาม : ตอนนี้มีไหมครับ...อย่างพระนารายณ์แบ่งภาคมาเกิด ?

ตอบ : แบ่งภาคคงไม่ต้องแบ่งหอรอกจะ ถ้ามาคงมาเลย คำว่าพระนารายณ์นี้เป็นตำแหน่งไม่ใช่เป็นชื่อเฉพาะ ดังนั้นใครมากินตำแหน่งนั้นเขาเรียกว่าพระนารายณ์ ปัจจุบันคือท่านพิมพ์มหะสิทธิ์ นอกจากท่านจะทำหน้าที่พระนารายณ์แล้วท่านยังเฝ้าทางเข้าพระจุฬามณีด้วย ถ้าหากท่านพ้นตำแหน่งไปองค์อื่นก็มาเป็นเขาเรียกพระนารายณ์เหมือนกัน ถ้ามาเกิดคงมาเกิดเลยเรื่องแบ่งภาคไม่มีหอรอก แบ่งไม่ออก (หัวเราะ) พรหมณ์เขาเก่งเขาตั้งเทวดาได้ คือเขาจะกำหนดว่าเทวดาชื่ออันนี้มีความสามารถอย่างนั้นๆ เสร็จแล้วทางข้างบนเขาก็ลากันเพราะว่าการเคารพเทวดาตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าคือเป็นเทวดานุสสติ ระลึกถึงความดีของเทวดาท่าน แต่ว่าพรหมณ์เขาไม่ระลึกถึงความดีในลักษณะที่ว่าเทวดาดีอย่างไรแล้วทำตาม เช่น เทวดาต้องมี ทิ ริ รู้จักละอายชั่ว โอดตบปะ เกรงกลัวผลของความชั่วจะให้ผล หรือว่าอย่างน้อยต้องมีศีลห้าบริสุทธิ เป็นต้น ถ้าหากว่าเป็นพรหมซึ่งถือว่าอากาศเทวดา ชั้นสูงขึ้นไปอย่างน้อยต้องได้ฉานสมบัติเขาไม่ได้ดูตรงจุดนี้ แล้วก็ไม่ได้ทำตามตรงจุดนี้ เขาใช้ชีวิตอ่อนอ่อน ร้องขออย่างเดียว แต่ว่าก็ยังเป็นการยึดในเทวดานุสสติ ในเมื่อเป็นการยึดความดีในคำสอนของพระพุทธเจ้า พระอินทร์ซึ่งถือว่าเป็นหัวหน้าเทวดาก็เลยต้องหาผู้มารับตำแหน่งรับหน้าที่ตามนั้น ผู้ใดมีความสามารถใกล้เคียงกับที่เขากำหนดไว้ เฮ้ย ! เขาว่าไว้ต้องเก่งอย่างนั้น ต้องดีอย่างนั้น มีความสามารถด้านนั้นก็หารับตำแหน่งไป อย่างพระคิระของเขาในปัจจุบันก็คือท่านปู่พระอินทร์รับไปอย่างนั้น พระแม่อุมาเทวีก็ท่านย่ารับไป แต่ว่าประวัติเทวดาของเขาแต่ละอย่างพิลึกพิลั่นบางทีก็เลสทวมหัวยิ่งกว่ามนุษย์อีก เช่นพระอินทร์ไปเป็นชู้กับเมียพระฤๅษีก็มี...อะไรอย่างนี้ ของเขาสนุกมากประวัติเทวดาแปลกออกไปอ่านดู

ถาม : พระพิฆเนศวร์ล่ะครับ ?

ตอบ : พระพิฆเนศวร์ก็มีจะ ปัจจุบันนี้ก็คือท่านปิยสิขะรับตำแหน่งอยู่ เป็นตำแหน่งเฉยๆ ใครมารับตำแหน่งก็เรียกพระพิฆเนศวร์ ท่านเป็นเทพเจ้าแห่งศิลปวิทยาการทั้งปวง แต่ท่านไม่ได้มีเศียรเป็นช้างอย่างที่เห็นนะ ที่เป็นช้างนั้นตามตำราพรหมณ์เขาว่าไว้จริงๆ แล้วท่านหลอกว่าชายงามจักรวาลอีก เรื่องนี้โกหกหรือเปล่าพระก็เล่าไปเรื่อยนะ จับผิดไม่ได้ โกหกมันไปเรื่อยอย่างนั้นพูดหน้าตาเฉยอย่างกับรู้จักกันดี (หัวเราะ) ว่าไปเรื่อยเปื่อย...มันเป็นตำแหน่งของเขา

ถาม : ผมอ่านหนังสือของหลวงพ่เจอเรื่องที่ว่าพรหม เทวดาที่ท่านจะหมดบุญท่านจะมาเลือกเกิด อันนี้ไม่แน่ใจว่าท่านเลือก...?

ตอบ : จริงๆ แล้วมีเยอะจะ แต่ไม่ใช่ว่าก่อนจะหมดบุญแล้วเลือกลงมา ถ้าหากว่าตัวเองจะหมดบุญแล้วโอกาสเลือกมันน้อย ส่วนใหญ่จะลงมาก่อน ลักษณะลงมาก่อนนี้จะต้องมีเทวดาผู้ใหญ่ให้การรับรองด้วย การรับรองนั้นก็รับรองว่าถ้าลงมาเกิดแล้วอย่างน้อยต้องกลับไปดีเท่าเดิมหรือว่าดีกว่าเดิมถึงยอมให้ลงมา คราวนี้บรรดาท่านที่ลงมาเกิดลักษณะอย่างนี้ท่านจะเลือกที่ของท่านได้ แต่ว่าตักมันจะบังคับอยู่ เพราะฉะนั้นบางคนก็อยากจะทำชั่วใจแทบขาดมันทำไม่ได้หรอก มีอะไรบางอย่างคอยบีบคั้นคอยกีดขวางอยู่ตลอดเวลา ก็คือท่านข้างบนซึ่งรับรองอยู่นั้นท่านต้องคอยบังคับให้เราอยู่ในช่อง ออกนอกเมื่อไหร่ท่านเดือดร้อนด้วยเพราะท่านเป็นคนรับรองให้ เพราะฉะนั้นบางทีเขาตำราว่าชิงหมาเกิดนี่จริงๆ แย่งเขาเกิดจริงๆ ไม่ใช่ใครของตัวเองหรอก แต่ถ้าหากว่ารอจนหมดบุญแล้วส่วนใหญ่จะลงบายนกมิไปเลย เพราะฉะนั้นก็ลงมาก่อนหมดบุญดีกว่า

ถาม : ส่วนใหญ่นี้รวยหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่แน่ เพราะว่ามันจะเลือกในสถานที่ๆ ว่าเมื่อถึงวาระหนึ่งในชีวิตนั้นๆ จะมีโอกาสได้ทำความดีในพระพุทธศาสนาเพื่อเสริมบุญของตนให้กลับไปในที่เดิมหรือว่าได้ดีกว่าเดิม เพราะฉะนั้นบางทีถึงแม้จะลำบากหน่อยแต่ถ้าหากว่าลงมาแล้วจะมีความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติสามารถส่งตนให้ขึ้นสู่ภพภูมิขึ้นไปท่านก็ยอมลำบาก แต่จะรู้ล่วงหน้าเลย...ตอนนั้นก็สัญญาสัญญากันดิบดีประเภทเหนื่อยแค่ไหนลำบากแค่ไหนก็จะทน...ลงมาลำบากหน่อยบ่นฉิบหายเลย (หัวเราะ) ใครบ่นมัน ? ลำบากแค่ไหนก็จะทน...ลำบากหน่อยบ่นกันจัง น่ารักไหม ? ตอนที่ลงมายังไงก็ได้ใช่ไหม ? รับประทานได้ทุกเรื่อง พอลงมาหน่อยนี้แหม...บ่นซะไม่มี

ถาม : แล้วอย่างถ้าเรากำหนดว่าจะลงมาตำแหน่งของคนๆ นี่ครับ คือมันต้องคนลงอยู่แล้วหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ตำแหน่ง ?

ถาม : คือใครจะเป็นใครอย่างนี้ครับ ?

ตอบ : อ้อ...ไม่ใช่อย่างนั้นจะ คือตัวเราลงมาเกิดก็จะเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าหากคนอื่นมาเกิดก็จะเป็นไปตามบุญตามบาปของเขาละ ผลกรรมที่เขาทำมาแต่อย่างน้อยส่วนดีคือผลของศีลห้า เก่าอย่างน้อยต้องมี ถ้าหากว่าไม่มีนี่เกิดเป็นคนไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นพวกเราทุกคนที่เกิดมาเป็นคนต้นท่อนของเราพอแล้ว คืออย่างน้อยต้องเคยมีศีลห้าทรงตัวมาก่อน แล้วผลของศีลห้าก็ส่งผลให้เราเกิดมาเป็นคน คราวนี้ว่าเกิดมาชาตินี้เราจะขาดทุนหรือว่าจะกำไรอยู่ที่ว่าเราจะรักษามันต่อได้แล้วทำดีได้ยิ่งๆ ขึ้นไปหรือเปล่า ถ้าทำได้ก็กำไร ถ้าทำไม่ได้ก็ขาดทุน

ถาม : แล้วที่เขาลงมารู้ไหมครับ ?

ตอบ : ที่ลงมาส่วนใหญ่จะลืม แต่ว่าลงมาแล้วทำไปทำมาถึงวาระหนึ่งถึงเวลาหนึ่งก็ทำหน้าที่ๆ ตัวเองต้องการบางทีก็ไปรู้เอาตอนข้างบน แต่ว่ามีบางราย อย่างนางปติปฐิกาก็เป็นภรรยาของมัลลพาลีเทพบุตร ลงมาจุติแล้วท่านจำได้ ในเมื่อท่านจำได้ท่านทำความดีทุกครั้งท่านจะอธิษฐานว่าขอให้เกิดในสำนักของสามีตนเอง ในเมื่ออธิษฐานอย่างนี้แฟนก็คิดว่า

แหม...มันรักเราจึงเลยก็ครั้งๆ ก็อธิษฐานขอให้เกิดด้วยกัน ความจริงไม่ใช่หรอก ท่านตั้งใจจะไปเกิดกับมาลาพาลีเทพบุตร แล้วพออายุ ๕๐ กว่าก็ป่วยตายไปเกิดที่เดิม อันนั้นเขารู้...แต่ท่านที่ไม่รู้ จนถึงวาระสุดท้ายก็มี พอกลับไป อ้อ...ที่แท้เราลงไปเพื่ออย่างนี้ๆ แต่ทำไปซะเต็มที่แล้วละ

ถาม : .....

ตอบ : ไม่เหมือนกัน บางที่เขาใช้คำว่า **อสงไขยกับ** (หัวเราะ) ยิ่งหนักเข้าไปอีก หนึ่งกับนี้ ระยะเวลาตามอรรถกถาท่านเปรียบเทียบเอาไว้ ท่านบอกว่ามีภูเขาหินล้วนลูกหนึ่ง กว้างหนึ่งโยชน์ ยาวหนึ่งโยชน์ สูงหนึ่งโยชน์ หนึ่งโยชน์มัน ๔๐๐ เส้น ๔๐๐ เส้นก็ ๘,๐๐๐ วา เส้นหนึ่งเท่ากับ ๒๐ วา เท่ากับหนึ่งหมื่นหกพันเมตร เท่ากับสิบหกกิโลเมตร กว้าง ยาว สูง ด้านละ ๑๖ กิโลเมตร ร้อยปีมีเทวดาเอาผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลีมาเช็ดทีหนึ่ง หนึ่งร้อยปีมาเช็ดทีหนึ่ง...จนภูเขาลูกนั้นสึกเสมอนพื้นดินเป็นเวลาหนึ่งกับ ไหวไหม ? เมื่อไหร่มันจะสึกสักครึ่งเราหรือไม่ ไหวแล้ว (หัวเราะ) ลูกๆมันยังไม่อยากจะสึกเลย หรือไม่ท่านก็เปรียบว่ามีถึงเหล็กใบหนึ่ง กว้าง ยาว สูง ด้านละหนึ่งโยชน์เหมือนกัน เอาเมล็ดพันธุ์ฝักกาดใส่ไว้จนเต็ม ใครเคยเห็น เมล็ดพันธุ์ฝักกาดบ้าง มันยังกับผงดำๆ นะ ร้อยปีหยิบออกเมล็ดหนึ่ง เมล็ดพันธุ์ฝักกาดหมดถึงเมื่อไหร่ได้เวลาหนึ่งกับ นับยากจัง

ถาม : อย่างเทวดา...สมมุติว่าเทวดาท่านอยู่หลายกับแล้ว การที่ท่านจะลงมาเกิดอย่างนี้ หมดบุญมันก็นานมาก ?

ตอบ : ที่อยู่กันหลายกับจริงๆ ต้องพรหมนะจะ ถ้าเทวดาทัวๆ ไป อายุท่านราวๆ อย่างเช่น ๑๐๐ ปีทิพย์ ๒๐๐ ปีทิพย์ ๔๐๐ ปีทิพย์อย่างนี้เป็นต้น ถ้าหากว่าท่านไม่ได้ทำบุญในลักษณะที่ว่า อยู่มานาน เช่นบุญบวชพระ อาณิสสการบวชพระจะอยู่ได้ ๖๐ กับนะ พอครบ ๑๐๐ ปีทิพย์ ท่านก็จุติ คือเคลื่อนจากจุดนั้นแล้วก็เกิดใหม่ซ้ำที่เดิมเลยจนกว่าจะครบ ๖๐ กับ หมดบุญอันนั้น ถึงจะต้องไปตามภพภูมิของบุญของบาปที่ตัวเองทำอยู่ ถ้าอย่างนั้นนะได้ ถ้าจะนับอายุเทวดาจริงๆ ที่ถึงขนาดกับนี้ส่วนใหญ่จะเป็น**อรุปรพรม** โดยเฉพาะ**เนาะสัญญาเนาะสัญญาตนพรหม** คือชั้นที่ ๒๐ เขาเรียกชั้นที่ ๒๐ คืออรุปรพรมชั้นที่ ๔ อันนั้นอายุจะแปดหมื่นหมากกับ...อยู่กัน ลืมไปเลย แบบเดียวกับ**ท้าวผกาพรหม**ท่านสร้างบุญไว้มาก พอจุติแล้วท่านก็เกิดเป็นพรหมใหม่ จุติแล้วเกิดเป็นพรหมใหม่จนกระทั่งท่านเองสัญญาวิปลาส คือเข้าใจผิดคิดว่าพรหมนะสูงสุดไม่มี วันตาย ความจริงแล้วก็คือท่านหมดอายุของความเป็นพรหมในช่วงนั้นพอดีจุติใหม่ท่านก็เป็นพรหมใหม่ อาณาภพบุญมันยังเหลืออยู่มาก ก็ซ้ำที่เดิมไปเรื่อยๆ จนพระพุทธเจ้าต้องขึ้นไปแก้ให้ ถึงกลับมาเป็นสัมมาทิฐิ ไม่อย่างนั้นท่านก็ยังเชื่อว่าพรหมสูงสุด

ถาม : แล้ว ๑๐๐ ปีทิพย์นี้เทียบกับปีมนุษย์ยังไงครับ ?

ตอบ : แต่ละชั้นละเอียดประณีตต่างกัน อย่าง**จาตุมหาราช**วันหนึ่งของเขาเท่ากับ ๕๐ ปี มนุษย์ แล้วก็คุณไปเป็นเดือน เป็นปี ของชั้นดาวดึงส์วันหนึ่งเท่ากับ ๑๐๐ ปีมนุษย์ ก็ใช้เวลานับเดือน ปีคุณไปเหมือนกันนะ ของชั้นยามาก็ ๒๐๐ ปีมนุษย์ ชั้น**ดุสิต** ๔๐๐ ปีมนุษย์ อย่างนี้เพิ่มขึ้นเท่าตัวไปเรื่อย ทำไมมันนานแท้...ความจริงแปดเดียว วันหนึ่ง ๑๐๐ ปีมนุษย์ใช้ไหม ? ส่วน

นรกนี้สัตบุรุษที่ถือว่าเป็นขุมที่ตันที่สุด ๑ วันนี่ ๙ ล้านปีมนุษย์ ที่ทนทุกข์ทรมานก็เลยทำให้รู้สึกวาระยะเวลายาวนาน ตอนเราทุกข์มากๆ เวลายังไม่ผ่านไปสักทีใช่ไหม ? แต่ขณะเดียวกัน ตอนที่เรามีความสุข แหม...แป๊บเดียวเอง มันก็ลักษณะเดียวกัน ที่ๆ มีความสุขอายุก็เลยสั้นกว่าที่ๆ มีความทุกข์รู้สึกว่ายาวมันยาวเหลือเกิน

ถาม : ตอนเช้าที่เราใส่บาตรให้กับพระสงฆ์ที่ไม่ได้ตั้งอยู่ในอารมณ์ แต่เราเป็นคนใส่บาตรแล้วตั้งอารมณ์อยู่ในวิปัสสนานุสสติกรรมฐาน อย่างนี้ พระภิกษุสงฆ์รูปนั้นจะเป็นอะไรหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : จะเป็นอะไร เขาก็เป็นพระเหมือนเดิม (หัวเราะ) อันนี้พูดเล่นนะ พระที่จะออกบิณฑบาตจริงๆ แล้วถ้าตามแบบหลวงพ่อนี้ตอนเช้าท่านให้ทำกรรมฐานให้เต็มที่สูงสุดเท่าที่ตัวเองทำได้ แล้วออกบิณฑบาต โดยเฉพาะตอนอยู่วัดท่าซุง วันไหนพออารมณ์ใจรักษาไม่ตีแทบไม่อยากจะออกบิณฑบาตเลย เนื่องจากว่าบรรดาญาติโยมทั้งหลายที่ใส่บาตรบางที่ท่านเป็นพระอริยเจ้าก็มีเยอะ เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี เป็นพระอนาคามี อย่างนี้ถ้าเราตั้งอารมณ์ไม่ตีนี้ไม่อยากจะไปรับบาตร... อายโยมเขา ! เพราะฉะนั้นถ้าทำตามหลวงพ่อก็ต้องตั้งอารมณ์ให้สูงสุดเท่าที่ตัวเองทำได้ แต่ถ้าในลักษณะที่ว่าเราตั้งอารมณ์ของเราสูงสุดเอาไว้แล้วพระองค์นั้นท่านไม่ได้ตั้งใจอะไรมาเลย ตั้งทำอะไรมาจริงๆ คือจะมารับบาตรจากเราอย่างเดียวจริงๆ นี่ สิ่งที่จะเป็นโทษกับท่านก็คือตรงที่ว่าขอที่เราตั้งใจเจตนาไว้บริสุทธิ วัตถุประสงค์ที่ได้มาบริสุทธิ ตัวเราเป็นผู้บริสุทธิแล้วผู้รับไม่บริสุทธิ นั่นแหละโทษจะเกิดขึ้นกับท่าน ขณะเดียวกันบุญของเราก็พร้อมไปส่วนหนึ่ง เพราะว่ามันต้องครบทั้ง ๔ ส่วนถึงจะได้บุญ ๑๐๐% เต็ม คราวนี้บุญของเราพร้อมไปส่วนหนึ่งของตนเองก็เกิดโทษขึ้น ที่หลวงพ่อบอกท่านเคยกล่าวเอาไว้ว่ากิณก่อนเหล็กแดงๆ ชะยังดีกว่า กิณลงไปแล้วมันร้อนมันก็ตายไปเลย มันหมดเรื่องหมดทุกข์แป๊บเดียว แต่ที่ทำตัวประเภทนั้นจะลงอเวจีมหานรกท่านบอกว่ามันต้องทนทรมานนานเหลือเกิน ท่านถึงได้สอนพระไว้ว่ากิณก่อนเหล็กแดงๆ ยังดีกว่าไปกินข้าวของโยมทั้งๆ ที่ตัวเองกำลังใจไม่ตี ตอนนั้นท่านยังคงไม่เป็นอะไรหรอก มันต้องรอดตอนตายก่อนนะ

ถาม : หลวงพ่อฤๅษี ท่านเล่าว่ามีนักปฏิบัติท่านหนึ่งมาปฏิบัติไม่กี่ครั้งแล้วก็สมัครแล้วมีบุตรแล้ว ท่านบอกว่าอารมณ์ของท่านไม่มีอารมณ์ห้วงสามิและลูก และหลวงพ่อบอกอารมณ์เฉยตรงนี้เลยสังขารเปกขามาแล้ว อายกถามว่าอารมณ์นี้อยู่ในขั้นไหนครับ ?

ตอบ : บอกไม่ถูกต้องถามคนปฏิบัติเอง นี่เขายังไม่ตายมึงมีใครได้ขยับบ้างมัย ? พี่ริชนี่เจอครั้งสุดท้าย ๑๐ กว่าปีมาแล้ว พี่เขายังไม่ตายหรือต้องถามเขาเอง (หัวเราะ) เรื่องของการปฏิบัติที่เราพยากรณ์ไม่ได้ โดยมารยาทแล้วเป็นเรื่องของพระพุทธเจ้าองค์เดียวหลวงพ่อก็เตือนนักเตือนหนา ฉะนั้นเรื่องของการปฏิบัติอันนี้บอกไม่ถูก ถ้าหลวงพ่อบอกก็แปลว่าไม่ต้องรู้ต่อไป

ถาม : แล้วมีเรื่องเล่าว่ามีคนหนึ่งครับ ไปติดอยู่ในเกาะแห่งหนึ่งแล้วได้พบกับผู้หญิงทุกคืน แล้วก็ได้เสพสมกันทุกคืนแล้วตอนเช้าก็หายไป จนวันหนึ่งชายคนนั้นก็ได้พบว่าตอนกลางวันหลังเขาลุกนั้นผู้หญิงคนนั้นได้กลายร่างและถูกสุนัขกัดกินเนื้อและเป็นอย่างนี้ทุกวัน อายกถามว่าผู้หญิงคนนั้นได้ทำกรรมอะไรจึงต้องเป็นอย่างนี้ครับ ?

ตอบ : กรรมอย่างนี้ไม่ทราบเหมือนกันว่าท่านทำอะไรไว้ละ แต่ว่าตัวท่านเองนะเป็นเปรตเรียก เวมานิกเปรต เวมานิกเปรตนี้มันจะมีเวลาหนึ่งที่ตัวของตัวเองจะอยู่ในลักษณะเหมือนกับเทวดา แต่ขณะเดียวพออีกช่วงหนึ่งก็ต้องได้รับการทุกข์ทรมานกันตามสภาพของเปรตเขา คนๆ นั้น บังเอิญเขาได้ทำความดีแต่ว่าเขาคำโดยไม่ได้เจตนาไม่ได้เต็มใจ จิตใจที่ตั้งอยู่ในบุญของเขาที่ไม่มี แต่เนื่องจากความดีที่เขาทำมา มันมีอยู่ก็เลยทำให้เขาได้ไปในลักษณะที่ว่ามีเมียเป็นเวมานิกเปรต คืออย่างน้อยๆ ก็คือในสภาพความเป็นทิพย์ในความเป็นเทวดาเป็นอะไรของเขาเนี่ยมันก็จะดีกว่า เป็นมนุษย์ปกติอยู่แล้ว แต่ว่ามันจะมีอยู่ช่วงหนึ่งคืออย่างที่ว่ากลางคืนจะมา แต่ว่ากลางวันต้องกลับไปกลายเป็นเปรตโดนลงโทษอยู่ในลักษณะเดิมของเขา อันนั้นจะเป็นพวกที่อยู่ในเปตวิสัยภูมิ จำพวกหนึ่งเขาเรียกเวมานิกเปรต เปรตพวกนี้ถ้าหากว่าสร้างบารมีไว้ดีๆ นะอย่างเช่นว่าเลี้ยง สัตว์อะไร แต่ว่าต้องไปกักขังเขา ถึงจะประกอบไปด้วยความเมตตาที่จริงท่านทั้งหลายเหล่านี้ สวยเหมือนเทวดาเลย มีวิมานทองมีอะไรอยู่ แต่ออกจากวิมานไม่ได้ เพราะว่าโทษที่ไปกักขัง เขาไว้ถึงจะทำด้วยความเมตตาทีละละ แต่ว่าถ้าหากว่าเคยทำบุญอื่นไว้ได้ผลบุญจากการที่เมตตา สงเคราะห์สัตว์นั้นก็ส่งผลให้เขาได้รับบุญของเขาไปเลย แต่ถ้าไม่เคยทำบุญอื่นไว้เลยนอกจาก การเลี้ยงสัตว์โดยการกักขังอย่างเดียวจะเกิดเป็นเวมานิกเปรต จะเป็นจำพวกเดียวกับเวมานิก เปรตบางพวกก็ลงโทษตัวเองอย่างเช่นว่ามีสภาพร่างกายสวยงามอย่างกับเทวดาแต่ท่านใช้คำว่า ยังไง...ตามที่บรรยายไว้มีเล็บเหมือนกับเขี้ยวอันแหลมคมเกี่ยวเนื้อตัวเองกินลักษณะนั้นเหมือนกัน อันนี้เขาเป็นเปรต ถ้าหากว่าถามว่าทำบาปอะไรบอกไม่รู้เหมือนกัน ต้องถามคนทำเขา สมัยหนึ่งที่พระโมคคัลลาน์ในวิมานวัตถุ ท่านไปเจอเปรตไปเจอเทวดาท่านจะถามเขาทีละคนๆ ไปเลยว่าไปทำอะไรมา ดูก่อนเทพธิดาเธอมีรัศมีกายอันงามโสภายิ่งนัก ประกอบไปด้วยวิมาน แก้วสามประการ ห้าประการ เจ็ดประการ ก่อนหน้านี้ที่เธอเป็นมนุษย์เธอได้ทำบุญอะไรไว้ ? เขาถึงจะบรรยายให้ฟังทีละอย่างๆ ฉะนั้นพวกนี้ต้องไปเจอเองแล้วต้องถามเอง มีรายหนึ่งเป็น ต้องใช้คำว่า เป็นเปรตเกิดจากความขี้เหนียวหวงที่ พระอรุณวงศ์ไปเจอ พระอรุณวงศ์หลงป่าอยู่ตั้ง ๓-๔ วันไปเจอเข้า เจอชายคนนั้นโถนอายุ โถไปโถมมากี่แปลกใจ เอ้ ! อยู่ในป่าลึกขนาดนี้มีคน มาทำนาหรือ...ก็ถามเขาว่าทำมาถึงมาโถนอายุที่นี่ เขาบอกเขาไม่ได้อยากทำนาเขาโถนบังคับ เพราะว่าเขาเป็นเปรต ในเมื่อเขาเป็นเปรตแล้วเขาหวงที่เขาไปไหนไม่ได้เขาเลยต้องเดินวน โถนอายุอย่างนั้น แล้วพระท่านก็ถามว่าแล้วจะออกไปทางไหน ทางของท่านๆ หลง เขาก็อุตสาห์ ขี้ทางให้คงจะได้บุญส่วนนั้นช่วยไปสักหน่อยละมั้ง ต้องถามเขาเองเลย

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๔ เดือนเมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนสิงหาคม ๒๕๔๔

ถาม : สมัยก่อนมีพระภิกษุณีรูปหนึ่งนะครับ ได้ถูกข่มขืน ตามเนื้อเรื่องกล่าวว่า หลังจากที่ได้ทำอนัตตปริกรรมแล้ว ถูกธรณีสูบแผ่นดินแยกออกแล้วตกลงในอเวจีมหานรก อยาจะถามว่า นรกจริงๆ อยู่ใต้ดินหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ได้อยู่ใต้ดินนะ อันนั้นคือหนังทมิฬ หนังทมิฬนี่จริงๆ แล้วเขาเป็นคนที่แอบรักนางอุบลวรรณเถรีมาก่อน คราวนี้นางอุบลวรรณเถรีท่านสร้างบารมีเอาไว้มาก ในเมื่อท่านสร้างบารมีเอาไว้มาก ท่านเปื้อนหน้าในวัฏสงสารก็ไปบวชจนกลายเป็นภิกษุณีอรหันต์ เป็นผู้เลิศในทางมฤตยูด้วย แล้ววันหนึ่งหนังทมิฬนี่แอบซ่อนอยู่ใต้เตียงเวลาท่านออกบิณฑบาต พอกลับเข้ามาก็ข่มขืนท่านลักษณะกฎของกรรมนี่บ่มมันจะบดบังขึ้นมาถึงมฤตยูมีอะไรขนาดนั้นก็ตามมันก็เรียกว่าผลไม่ได้ ไม่ได้ดูไม่ได้อะไรอันตรายก็เกิดขึ้น ตรงนี้เป็นเหตุให้พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติไว้ข้อหนึ่งว่า ห้ามภิกษุณีอยู่ในเสนาสนะที่ปราศจากภิกษุ ในขณะที่เดียวกันก็ห้ามร่วมอยู่กับภิกษุคืออย่างน้อยๆ ก็ต้องมีพระอยู่ด้วย อยู่ในเขตบริเวณวัดเดียวกันแต่ต่างกันเป็นส่วนหนึ่งต่างหากออกไป เพื่อว่าคนจะได้ไม่แอบทำร้ายได้ คราวนี้ที่หนังทมิฬพอเขาทำกรรมหนักขนาดนั้นพอเขาก้าวลงเตียงมาแผ่นดินมันแยกก็ตกลงไปในลักษณะเหมือนอย่างกับว่าแผ่นดินไหวแล้วแผ่นดินมันแยกออกแล้วหนีเขาตาย ไม่ได้ตกนรกในลักษณะที่ว่าลงไปนรกอยู่ใต้ดิน แต่ว่าพอเขาตายจิตเขาหลงอเวจีมหานรกไป

ถาม : ที่สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้าที่อเมริกาครับ มีเครื่องบินหรือว่าเรือหายไปหลายลำแล้ว เขาบอกว่าบางคนก็กลับมาอีกบอกว่าหลุดไปอีกมิติหนึ่งอันนี้จริงเท็จแค่ไหน ?

ตอบ : จริงแต่อย่างไรไม่รู้ แต่ที่รู้มาส่วนหนึ่งก็คือว่าตรงจุดนั้นมันจะมีมนุษย์ต่างดาวมาทดลองอาวุธของเขา หรือว่ามาจับคนไปเพื่อที่จะเอาไปตรวจสอบเอาไปทดลองเหมือนอย่างกับเอาสัตว์ไปทดลองอย่างนั้นนะ แต่ว่ามีหลายครั้งที่เขาทดลองเสร็จแล้วเขารีบเอามาคืน วิทยาการเขาก้าวหน้ามาก บางดวงดาวนี้ล่องหน้าเราเป็นแสนๆ ปี เขาถึงขนาดเครื่องเขาตรวจสอบได้ว่ามนุษย์เต็มไปด้วยความโลภ เขาเลยต้องรีบเอามาคืน สะใจมาก แล้วขณะเดียวกันบางพวกที่เขามานะเขามาทดลองอาวุธของเขา ไอ้พวกทดลองอาวุธนี่โหดไปหน่อยเพราะว่าอาวุธรังสีของมันนี่อย่างเรือสร้างด้วยโลหะลำโตๆ มันหลายเว็บเดียวกลายเป็นไอเลย ไอ้พวกนั้นไม่ได้แต่เรือหายไปอย่างเดียวคนตายด้วย แต่ถ้าพวกที่โดนจับไปทดลองถึงเวลาแล้วเขาเอามาคืน ถ้าถึงเวลาเอามาคืนเขาคิดว่าเขาหลุดไปอยู่อีกมิติหนึ่ง

ถาม : หลวงพ่อฤๅษีไต้บริษายถึงปฏิบัติเรื่องปฏิบัติท่านผู้เฒ่า ท่านบอกว่าได้พบหลวงพ่อนิยม เมื่อวันแรกที่ได้ทำการสอนกรรมฐานท่านบอกว่าได้พบหลวงพ่อนิยมในห้องและมีแสง

สว่างเหมือนเปิดไฟเป็นสิบสิบดวง แล้วหน้าตาของหลวงพ่อก็เปลี่ยนไปเหมือนคนหนุ่มวัยกว่าที่พบครั้งแรกเป็นเพราะอะไรครับ ?

ตอบ : พระท่านสงเคราะห์ลักษณะนั้นแปลว่าพระท่านกุมอยู่ เวลาพระท่านกุมลงมาบ้างที่เปลี่ยนหมดของหลวงพ่อนี่สังเกตได้เลย ใครถ่ายรูปไว้บ่อยๆ จะเห็น บางทีก็สีหนึ่ง บางทีก็อีกสีหนึ่ง บางทีก็แก่เขียว บางทีก็หนุ่มพ้อเลยนะ แต่ละครั้งไม่เหมือนกันลักษณะเดียวกันนะ อีกองค์หนึ่งที่ชัดๆ แต่ตอนนี้มีรณภาพไปแล้วคือหลวงพ่อดาบส หลวงพ่อดาบสที่พบท่านครั้งสุดท้ายนี้ห้องไม่ได้เปิดไฟไม่ได้อะไรกฎของท่านก็เล็กๆ นะ สว่างยังกับไฟอย่างนี้ เรามองๆ เสร็จบอกโยมรีบไปทำบุญเถาะลักษณะนี้จะไปแล้ว วันที่พระสวยที่สุดมีอยู่ ๒ วัน วันที่บรรลุมรรคผลกับวันที่นิพพาน

ถาม : คำว่าบุพเพสันนิวาส ที่ท่านบอกว่าประกอบด้วย ๒ ประการคือเคยเกื้อกูลกันในชาติปางก่อน และได้เกื้อกูลกันในชาตินี้ อยากจะถามว่าคนที่ต้องแต่งงานกันนั้นได้ถูกกำหนดแล้วด้วยกฎของกรรมหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มีทั้งเก่าแล้วก็ใหม่ ของเราคำถามเมื่อกี้นั้นมันคิดนะคำว่า บุพเพสันนิวาส ปุบพะปุพเพคือแต่ปางก่อน สันนิวาสคืออยู่ร่วมกัน ลักษณะนี้ตัวบุญบารมีที่สร้างร่วมกันมา ถ้าหากมันหลายชาติต่อหลายชาติรวมกันเวลาเจอกันปีปัสัญญาเก่ามันจะกลับมา มันจะวิ่งเข้าหากันอย่างกับแม่เหล็กดูดเศษเหล็กเลย ที่เขาเรียกว่ารักแรกพบอะไรนั้นนะ ถ้าเป็นพวกนี้ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ถึงเวลาต้องแต่งงานกันแน่ แต่ว่าอีกประเภทหนึ่งที่เรียกกันว่าเกื้อกูลกันในปัจจุบันนั้นก็ถือว่าสงเคราะห์ช่วยเหลือกันในชาตินี้ มันเป็นการสร้างกรรมใหม่ บุพเพสันนิวาสนั้นกรรมเก่า ว่าทั้ง ๒ ประเภทถ้าหากว่าเกื้อกูลกันในปัจจุบันพอเห็นอกเห็นใจก็แต่งงานเป็นเนื้อคู่กันไป ทั้ง ๒ ประการมันมีทั้งเก่าแล้วก็ใหม่ถ้าบุพเพสันนิวาสนี้เป็นเก่า ถ้าเกื้อกูลกันในปัจจุบันนี้ใหม่เริ่มต้นนับหนึ่ง

ถาม : ก็คือเปลี่ยนแปลงได้ ?

ตอบ : เปลี่ยนแปลงได้ไม่มีปัญหาอะไร เพราะฉะนั้นถ้าใครบอกไม่มีคู่อย่าไปเชื่อมันนะไอ้หมอดู ไม่มีคู่ก็หาในชาตินี้สิ

ถาม : ถ้าเกิดว่าเราไปชอบเขาแล้วเขาไม่ชอบเรา ?

ตอบ : ก็อย่าไปยุ่งกับมันก็หมดเรื่อง (หัวเราะ)

ถาม : ถือว่าไม่ได้มีเวรต่อกันใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ก็จะไปมีอะไรละ ไม่ไปผูกพยาบาทคาดพยาเวร ไม่ได้ไปสร้างกรรมใหม่อะไรมันก็ไม่มีปัญหา

ถาม : การใช้ลูกประคำในการทำกรรมฐานใช้อย่างไรครับ แล้วภาวนาอย่างไร ?

ตอบ : ใช้นับ (หัวเราะ)

ถาม : คนทั่วไปทำได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : คือถ้าหากว่าเอาตามตำรานะ ตามตำรานี้เขาจะตั้งนะโม ๓ จบใช้มะ แล้วก็พุทอังธัมมัง สังฆัง สรรระนังคัจฉามิ อิติปิโส สวากขาโต สุปปฏิปันโน คือ เป็นการถวายบูชาต่อ

พระพุทธเจ้าเสร็จแล้วจะใช้คาถาหรือคำภาวนาอย่างไรค่อยใช้ตามนั้นแล้วแต่ อันนี้เท่าที่เคยใช้มาที่สารพัดคาถา ๑๐๘ เลย คือมีอยู่สมัยหนึ่งหลวงพ่อก่านสงเคราะห์คล้ายๆ กับว่าจะดึงกำลังใจของเราให้ต้องการภาวนาท่านก็จะบอกคาถาบทโน้นดีนะไอ้หนู คาถาบทนี้ดีนะไอ้หนู เอาไปภาวนานะลูกนะใช้เวลา ๓ เดือน อย่าลืมนึกวิชาศีล ๕ ด้วยนะ ถ้าไม่รักษาศีล ๕ คาถาจะไม่ผลเราเองก็จำเป็นต้องรักษาศีล ๕ ไปนั่งภาวนา ท่านก็ยกอีกอย่างน้อยครึ่งชั่วโมงนะลูก ไม่งั้นมันจะเกิดผลช้า กว่าเราจะรู้ท่านหลอกให้เราภาวนาก็ติดไปแล้ว พอทำๆ ได้ผลก็วิ่งโร่หน้าบ้านไปรายงานท่านๆ ก็ เอ้อๆ ตีๆ ลูก เดียวเอาบทนี้ไปบทนี้มันเป็นอย่างนี้ไปลองทำดู เพราะฉะนั้นที่ใช้มามันใช้มาเยอะ สารพัดคาถาเลย

ถาม : คือท่องทีละคำแล้วก็นับ ?

ตอบ : แล้วแต่เราบางทีก็ใช้ทั้งบทต่อเม็ดหนึ่ง บางทีก็ใช้คำละเม็ดก็ได้ แล้วแต่เราหนด

ถาม : คือช่วยให้จิตทรงตัวดีขึ้น ?

ตอบ : มันเป็นอิริยาบถและสัมปชัญญะด้วย คือสติมันรู้ยู่ว่าตอนนี้เรานับไข่ม้อย มันจับอิริยาบถยู่ตอนนี้นมันเคลื่อนไหวนะ ตอนนี้อยู่ลมหายใจเข้าออกยู่นะ ตอนนี้อยู่คำภาวนายู่นะ มันแยกจิตรับรู้หลายๆ อย่างพร้อมกันได้ เอาไปทำเถอะไม่ได้ว่าจะไร้หรือ

ถาม : การที่เราให้จิตพูดคุยกับเทวดาท่านนะครับ ท่านจะรับทราบความคิดเราหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ต้องห่วงเลยแหละ คุณไม่ต้องคุยเขาก็รู้เอาตามโดนตอนชะอยู่หมัด เราคิดทำนรู้หมดจะทำอะไรทำนรู้หมด บางทีเจตนาจะแกล้งท่านไม่ได้รับประทานหรือทำนรู้ก่อน คือของท่านๆ เป็นทิพย์ทั้งกายไม่ได้เป็นทิพย์แต่จิตเฉยๆ ฉะนั้นสิ่งที่ท่านรู้มันเหมือนอย่างกับเรียนจบปริญญาเอกแล้วมาดูเด็กอนุบาลมันหลอกอย่างนั้น เด็กอนุบาลหลอกตอกเตอร์ได้คงจะเก่งนะ

ถาม : อย่างตอนเช้าที่เราสวดมนต์ไหว้พระแล้ว

ตอบ : ทราบยู่แล้ว ท่านยินดีโมทนาด้วยยู่แล้วในความดีของเราโดยเฉพาะท่านที่ยู่ในเขตนั้นเอาแน่ๆ ละ

ถาม : ความต้องการจริงๆ ในการทำกรรมฐานยู่ที่อัปนาสมาธิ หรือที่อุปปจารสมาธิ แล้วเวลาใช้ทิพจักขุญาณเราใช้อุปจารสมาธิ ?

ตอบ : อันนี้มันต้องถามว่าเป็นความต้องการของใคร ถ้าหากว่าโดยปกติทั่วๆ ไป การทำสมาธิใครๆ ก็หวังซึ่งอัปนาสมาธิยู่ได้ฉานสีหรือสมาบัติแปดยู่ดี คราวนี้ว่าการใช้อุปจารสมาธิ เพื่อใช้ทิพจักขุญาณนั้นนะมันเป็นกำลังที่เบาอยู่ บางทีกำลังของเรามันน้อยมันทำให้ใช้ตวันิวรรณ์หรือว่ากิเลสต่างๆ มันแทรกได้ง่ายทิพจักขุญาณมันจะมัวไป แต่ถ้าเป็นอัปนาสมาธิคือกำลังของฉานสีนี้กำลังใจของเรามันตั้งมั่น มันคงแล้วความชัดเจนแจ่มใสจะมีมาก ยู่โดยเฉพาะถ้าหากว่าท่านที่ทำการสมาธิอย่างอาโลกสมาธิ ก็คือว่าสมาธิแสงสว่างนะ สมาธิแสงสว่างนี้ท่านใช้ลูกแก้วโอทาตสมาธิหรือสมาธิสีขาว เตโชสมาธิหรือว่าสมาธิไฟ เหล่านี้จะเป็นทิพจักขุญาณโดยตรง ถ้าเป็นกำลังของฉานสีนี้ชัดแจ้วเหมือนกับนั่งคุยกันตรงหน้าเลย เพราะฉะนั้นการใช้อุปจารสมาธินี้กำลังมันน้อยไปนิดหนึ่ง ถ้าหากว่าเราไม่ได้ใช้กำลังให้สูงกว่านั้นน้อยหนึ่งบางทีกำลังใจมัน

ฟุ้งซ่านอยู่ อำนาจของนิรณะอะไรต่างๆ มันทำให้จิตมัว

ถาม : ถ้าสมมุติตัวเองเห็นได้ชัดเจนอย่างนี้ก็คือว่ามานสี ?

ตอบ : มันจะเป็นสีหรือเป็นอะไรก็ช่างเถอะ แต่ว่าส่วนใหญ่มนมยิทธินี้เข้าใจไว้เลยนะ มโนมยิทธินี้ตอนเห็นนี่เป็นอุปจารสมาธิ แต่ถ้าคุณไปได้นี่มานสีแน่ๆ เลย อันนี้ก็ถ้ายืนยันใครมันจะว่า ครึ่งกำลังไปได้มากลึงอะไรช่างมัน ตอนเห็นนี่อุปจารสมาธิ แต่ถ้าคุณไปได้ละก็มานสีแน่นอน

ถาม : ไปได้หมายความว่าไปทั้งตัว ?

ตอบ : อย่างเช่นว่าเราตั้งใจจะไปกราบพระ ไม่ว่าจะไปที่จุฬามณีหรือว่าจะไปบนนิพพานอะไร นี่เป็นกำลังของมานสีแน่ไม่จำเป็นจะต้องไปทั้งตัวหรือไปแค่ใจนั้นนะ

ถาม : ทำยังไงก็มองไม่เห็นนะคะ มีด...?

ตอบ : ไม่ต้องเห็นจะ เขาไม่ได้ใช้ตา เขาใช้ใจ เหมือนยังกับตอนนี้เรานึกถึงภาพบ้านชัดเจน ตามันเห็นชะเมื่อไหร่ก็ออกมัย ก็เห็นลักษณะนั้นแหละ เราต้องเข้าใจตรงจุดนี้ให้ได้ถ้าใช้สายตา ขาดิหน้าโน้นหะจะก่าจะได้เห็น ขาดิหน้าถ้าตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาหรือไปอยู่บนนิพพานนี้มีทิพยเนตรแล้วคราวนี้เห็นแน่

ถาม : ท่านสอนว่าตอนเข้าให้ตั้งอารมณ์อยู่ในอากิญจัญญายตนฌานพอดีเดือนที่แล้ว หลวงพี่บอกว่า ถ้าเกิดเป็นรูปมานสีต้องทำอารมณ์มานสีไปแล้ว

ตอบ : นั่นหมายถึงว่าการฝึก แต่คราวนี้ของเรามันไม่ได้เต็มที่ได้ก็คือตัวรูปมานสีมันจะเป็นอารมณ์คิดอารมณ์พิจารณาเหมือนกับคล้ายๆ กับวิปัสสนาญาณ ตัวอากิญจัญญายตนฌาน ที่หลวงพี่ท่านบอกให้ตั้งอารมณ์ให้เหมือนนั้นมันเป็นวิปัสสนาญาณ คือท่านต้องการให้เราตั้งอารมณ์ว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มันไม่มีอะไรเหลืออยู่ คน สัตว์ วัตถุ สิ่งของทั้งหมดในที่สุดก็ทั้งหมดไปไม่มีอะไรเหลือได้เลย ลักษณะอารมณ์ใจที่ตั้งอยู่นี้มันจะเป็นวิปัสสนาญาณ มันคล้ายๆ กับอากิญจัญญายตนฌาน เพราะว่ามันคิดแบบเดียวกันแต่ว่ามันไม่ได้ประเภทที่ต้องไปนั่งจับกสิณขึ้นมาแล้วเพิกภาพกสิณแล้วค่อยมากำหนดใจ ถ้าคุณต้องการฝึกอรูปรูปคุณต้องขึ้นด้วยมานสี แต่ลักษณะพิจารณาแบบนี้ใช้ไปเถอะกำลังแค่ไหนก็ใช้ได้

ถาม : เวลาที่หลวงพี่เล่าเรื่องหรือว่าเล่าสถานที่ต่างๆ ถ้าเกิดมีคนสามารถเห็นที่หลวงพี่เล่าได้ ?

ตอบ : ก็อันนั้นแหละคือตัวทิพจักขุญาณ แล้วก็ตัวมโนมยิทธิละตัวเดียวกันนั้นแหละ เพราะมโนมยิทธิก็คือทิพจักขุญาณเพียงแต่เราจะใช้ทิพจักขุญาณในแง่ไหน ถ้าใช้รู้อัตตาเรียกอดีตตั้งสัญญา รู้ออนาคตเรียกอนาคตตั้งสัญญาไง อันนั้นมันจะเป็นปัจจุบันตั้งสัญญาแล้วก็ขณะเดียวกันถ้าระลึกไปในเรื่องย้อนหลังไปนานๆ ก็เป็นอดีตตั้งสัญญาเหมือนกัน นึกตามไปได้นึกเห็นได้ละดี เพราะอันนั้นเป็นการจับโกหกกันอย่างหนึ่ง พูดไม่จริงภาพที่เราเห็นจะคนละอย่างกับที่เขาเล่า เราจะรู้ได้เลยว่าอันนั้นเขาโกหก

ถาม : หลวงพี่อนุญาตให้ท่านเล่าให้ฟังเรื่องหลวงพ่อบุญบั้งปลาหมอ เวลาท่านสร้างพระอุโบสถ ท่านเสกไปไม้ให้เป็นปลาแล้วให้คนงาน อยากจะเรียนถามว่าการเสกไปไม้ให้เป็นปลานี้ใช้กรรมฐานกองไหน

ตอบ : อันนี้ต้องเป็นกสิณสิบ ถ้ากสิณสิบชำนาญเหนืออวิชฐานธาตุสี่เท่านี้เอง มันจะปรับธาตุให้เป็นอะไรก็ได้ ถ้าถามว่าใช้กรรมฐานกองใด อย่างน้อยๆ คุณต้องชำนาญกสิณแล้ว ถ้าไม่มันไม่ได้รับประทานแน่ ปลาตัวเดียวก็ไม่ได้หรอก

ถาม : พระบรมสารีริกธาตุซึ่งเป็นพระหัตถ์ข้างซ้ายของพระพุทธเจ้า

ตอบ : ไม่เข้าใจคำถาม คือลักษณะว่าต้องเป็นพระหัตถ์ข้างซ้ายด้วย และต้องเป็นของพระพุทธเจ้า ๕ องค์ด้วย สงสัยจะพบบยากเพราะพระพุทธเจ้าท่านเพิ่งจะมี ๔ องค์เอง (หัวเราะ) พระศรีอาริยมุตไตรยังไม่มีเป็นพระพุทธเจ้าจ้า (หัวเราะ)

ถาม : คือ...ผมได้ไปพบที่วัดๆ หนึ่งครับ มีญาติโยมมาเขาบอกว่ามาที่บ้าน แล้วคนนั้นเขาก็เลยเอามาถวายที่วัดแล้วก็ตั้งเก็บไว้ หรือบอกไว้ว่าข้างไหนของพระพุทธเจ้าองค์ไหน

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบเหมือนกันนะเพราะเอาตามความสามารถไม่ถึง แหม...ต้องเป็นข้างซ้ายด้วยแล้ว ๕ องค์ด้วย ลำบากจังเลยกตกาเขา

ถาม : แล้ว...ผม...ไม่กล้าพูดหรือจริงๆ แล้ว...

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบ คือกำลังใจของเราถ้ายึดมันแล้วไม่ว่าจะเป็นอย่างไรก็ตาม ถ้านึกเป็นพุทธานุสสติได้เหมือนกันหมดต่อให้เป็นของปลอม ถ้าเรานึกว่าจริงก็จริง พระท่านพร้อมที่จะสงเคราะห์เลยนะ เคยยกตัวอย่างที่ลูกชายจะไปค้าขายที่อินเดียแล้วถามแม่ว่าอยากได้อะไร แม่บอกว่าอยากได้พระธาตุเขี้ยวแก้วของพระสารีบุตร ทำอย่างกับซื้อในตลาดได้ใช่ไหม? ลูกชายด้วยความรักแม่มาก ไม่กล้าบอกว่ามันหายากหาเย็นเหลือคณาคะไปหาที่ไหน ก็รับปากว่าจะหา มาให้ตอนขากลับไม่รู้จะหาอย่างไร เจอหมาตายพอดี เลยทุบเอาเขี้ยวหมามาขัดชะขาวจ้องเลยเอาไปให้แม่ แม่ดีใจดีใจใส่ผอบบูชาอย่างดีปรากฏว่าคืนนั้นเปล่งรัศมีสว่างไปทั้งบ้านเลย แม่เขาก็ดีใจ เออ...ลูกอุตสาหักตัญญูหาของดีที่แม่ต้องการมาให้ ดีคือดีใจบูชาแล้วบูชาเล่า ขณะที่ลูกน้ำท่วมปากอกจะแตกตาย บอกไม่ได้ว่าเอาเขี้ยวหมามาให้ คือตัวศรัทธาท่านสงเคราะห์ให้มันกลายเป็นอนุสสติ คือเครื่องยึดถือของเขาไปแล้วนี่ ที่นี้การยึดในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นการยึดที่ถูกต้องอยู่แล้ว ถึงองค์ท่านไม่สงเคราะห์ เทวดารอบๆ ท่านก็ช่วยอยู่แล้วนะเพราะฉะนั้นถ้าเรานึกว่าใช่ก็คือใช่

ถาม : วิชาทำฮวงจุ้ยที่คนเขาบอกว่าทำแล้วได้ผล จริงๆ แล้วได้ผลเพราะวิชาหรือว่าเป็นผลของกรรมครับ ?

ตอบ : ก็ทั้ง ๒ อย่างรวมกัน ถ้าหากว่าเป็นผลของกรรมจริงๆ จำเป็นต้องรับนี่ต่อให้ใช้ฮวงจุ้ยขนาดไหนก็ไม่ได้ แต่ว่าลักษณะฮวงจุ้ยมันเป็นการคล้อยตามธรรมชาติ เรื่อยๆ ลึกลับว่าโลกเรามีพลังงานอยู่ไอ้ที่เขาเรียกว่า “พลังงานแม่เหล็กโลก” มันจะมีทิศทางที่แน่นอนเลยว่าจะประเภทขั้วบวกขั้วลบอยู่ที่ไหน จะเหนือหรือใต้ ในเมื่อมีทิศทางที่แน่นอนก็จะมีเส้นทางเดินที่แน่นอน คราวนี้ตำราจีนเรียก “ฮวงจุ้ย” ถ้าหากตำราของมอญเรียก “วิชาโลกวิทู” โลกวิทู คือรู้แจ้งในโลก จะรู้หมดนะว่า ดิน น้ำ ลม ไฟ บริเวณนั้นเป็นอย่างไร ต้องทำอย่างไรจึงจะอยู่ดีจะอยู่ในเขตนั้นโดยที่ไม่ขัดกัน ลักษณะการที่ไปขัดกับพื้นที่ ขัดกับสถานที่มันจะทำให้ร่างกายเกิด

ไม่สบายเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาได้ แต่ว่าถ้าหากว่ามันเป็นวาระของกรรมจริงๆ ต่อให้ทำตามทุกอย่างแล้วมันก็หนีไม่พ้นมันต้องรับไป ถ้าหากว่าไม่ใช่วาระของกรรมการคล้อยตามมันก็อาจจะอยู่สุขอยู่สบาย มีความเจริญรุ่งเรืองตามหลักวิชาเขาจริงๆ วิชาเขาเป็นจริงแต่ขณะเดียวกันถ้าวาระกรรมที่หนักจริงๆ เข้ามาวิชาก็ช่วยไม่ได้

ถาม : นักร้องนักแสดงที่มีชื่อเสียงโด่งดังในปัจจุบัน ทำให้มีคนชื่นชอบชื่นชมและสามารถทำให้คนจดจำเพลงหรือว่าผลงานได้เป็นอย่างดีและก็เป็นศิลปินอยู่เป็นระยะเวลาไม่นาน จริงหรือไม่ที่กล่าวว่าเวลาตายไปแล้วต้องตกนรกหรือถ้าเขาทำบุญบางอย่างจะพอช่วยเขาไม่ให้ลงนรกได้หรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าไม่มีบุญส่วนใดหนุนเสริมเลย ลงอเวจีมหานรกแน่นอน แต่ถ้าหากว่ามีบุญอื่นหนุนเสริมแล้วเกาะบุญนั้นได้ ก็ไปรับผลความดีก่อน เหตุที่เขาต้องลงอเวจีมหานรกเพราะว่าสิ่งที่เขาแสดงออกมัน “มายาการ” มันทำให้คนไปยึดติด ก็เลยกลายเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับพระพุทธเจ้าท่านสอน พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ละ อันนี้กลายเป็นสอนให้ยึดทิ้งๆ ที่เขาเองเขาก็ไม่เจตนาหรอก แต่ว่าเขารู้ว่าการที่เขาทำอย่างนั้นแล้วคนมันจะกรี๊ด ทำอย่างนั้นแล้วคนมันจะชอบชื่นชม ? ถ้าไม่ได้ทำบุญอื่นเอาไว้แล้วจิตใจไม่หนักแน่นพอในบุญนั้นไม่ได้ยึดเอาไว้แน่นอนนี่ เสรีจ ตัวอย่างในพระไตรปิฎกก็มี พระตาลปุตตคามินีเถระไง อันนั้นท่านเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงมาก คราวนี้ได้ไปแสดงที่เมืองสาวัตถีได้ยืมว่าพระพุทธเจ้าท่านเป็นผู้รู้ เป็นสัพพัญญูรู้ทุกอย่าง ท่านเองท่านก็ต้องการที่จะไปถามพระพุทธเจ้าว่าตามที่พระกุลของท่านยึดถือกันสืบๆ มาว่าบุคคลที่สร้างความรื่นเริงบันเทิงใจให้แก่ผู้อื่น หากตายไปแล้วจะได้เป็นสหายของเทวดาชั้นดาวดึงส์ คำว่าเป็นสหาย คือไปเกิดร่วมกัน หมายความว่าจะได้ไปเกิดที่ชั้นดาวดึงส์จริงมั๊ย ? พระพุทธเจ้าท่านก็ตอบบอกว่า มานะเว ดูก่อนมานพ อย่าให้เรตอบคำถามนี้เลย ท่านก็พยายามตั้งถามจนวาระที่ ๓ ท่านถึงได้บอกว่า ลงนรกอเวจีมหานรก ท่านนั่งร้องไห้เลยถามว่าจะแก้ยังไง พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าต้องบวชแล้วตั้งใจปฏิบัติท่านก็เลยกลายเป็นพระอรหันต์ไป คือถ้าไม่มีบุญอื่นเสริมนี้เสรีจแห่งๆ แต่ถ้าหากว่ามีบุญอื่นแล้วยึดเกาะในบุญนั้นได้ก็ไม่ได้ลงนรกหรอก แต่ว่าตัวกรรมที่ทำก็ไม่ได้หมายความว่าหมดไป มันถึงวาระใดวาระหนึ่งกรรมนั้นมันก็สนองเหมือนกัน เพราะฉะนั้นตะกายไปในนิพพานให้ได้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้นั้นแหละปลอดภัยที่สุด ถามว่าลงนรกจริงมั๊ย ? จริงมั่ง ไม่จริงมั่ง (หัวเราะ) ท่านที่ไม่มีบุญเลยก็จริง แต่ถ้าหากว่าท่านที่เกาะบุญแน่นแฟ้นก็ไปตามบุญก่อน

ถาม : ถ้าเกิดว่าเราไปเล่นละครแบบว่าของห้างอะไรแบบนี้ ?

ตอบ : ก็เล่นไปซิ ถึงเวลาก็มาตั้งหนั่งตั้งตา ทาน ศิล ภาวนาของเราต่อไป แล้วเราเล่นเราก็ก็นั่งดูเฉยๆ ให้เขาเฝ้าตาเกาะอะไรกับเรานั้นเล่นเพราะเสียไม่ได้ไม่ใช่หรือ ไม่อยากไปเดินแรงเดินกาซั๊กกะหน้อยเขาบังคับ

ถาม : การที่มีแม่ชีท่านหนึ่งได้เล่าเรื่องราว เรื่องพิธีกรรมที่ว่า ให้นำข้าวและภัตตาหารไปถวายแก่พระพุทธเจ้าที่พระนิพพานทำได้จริงหรือครับ ?

ตอบ : อันนี้ใครที่ได้มโนมยิทธิทำได้ทุกคน แต่ว่าพระพุทธเจ้าไม่ได้มันจริงๆ คือลักษณะของความเพียรพยายามก็จะให้เป็นยังงี้ก็เป็นยังงั้น นึกให้มีภัตตาหารที่เป็นทิพย์ขึ้นมาก็มีขึ้นมา นึกจะถวายเป็นพุทธบูชาก็ถวายไป ท่านไม่ได้ว่าอะไรอยู่แล้ว เพราะว่ามันเป็นพุทธธานุสสติ ขณะเดียวกันถ้าหากว่า จิตไปที่นิพพานจริงๆ มันก็เป็นการตัดกิเลสในตัวอยู่แล้วด้วย บุคคลที่ได้มโนมยิทธิสามารถทำอย่างนี้ได้ทั้งนั้นเพียงแต่ว่าที่ท่านบอกเอาไว้ในลักษณะที่ว่า ถ้าทำอย่างนั้นแล้วจะได้บุญมหาศาล ไม่มีบุญอะไรเปรียบเทียบกับได้อีกแล้วอะไรอย่างนั้น ถ้าหากว่าในลักษณะอย่างนั้นมันก็ไม่ถูกต้องนึก เพราะว่าเป็นบุญอื่นที่เหนือกว่านั้นยังมีอยู่ อย่างเช่นที่ท่านบอกว่า สัพพะทานัง ธรรมทานัง ชินาตัง “การให้ธรรมเป็นทานชนะทานทั้งปวง” ลักษณะนั้นมันเป็นโปรโมตอย่างหนึ่ง เจตนาประชาสัมพันธ์เพื่อให้คนเชื่อถือแล้วก็ขณะเดียวกันก็เพื่อตัวเอง ก็ดูเจตนาเขาด้วย แต่ว่าถ้าถามว่าลักษณะอย่างนั้นทำได้มั๊ย ? คนที่ได้มโนมยิทธิทำได้ทุกคน

ถาม : การที่มีคนกล่าวว่าการประพรมน้ำพระพุทธมนต์เป็นเรื่องของไสยศาสตร์วิชา เป็นความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล ถือเป็นการปราชญ์ของพระพุทธเจ้าหรือไม่ ถ้าตกรกจะลงไปขอเวลีมหาหนรกหรือไม่ ?

ตอบ : อันนี้ไม่ต้องห่วง จริงๆ แล้วที่โบราณใช้คำว่า “ไม่เชื่ออย่าลบหลู่” นั้นชัดเลย เพราะว่าบางสิ่งบางอย่างโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณอนันต์แล้วก็โทษมหันต์ ตะผิดข้างมันก็เหมือนกับมีด ๒ คม ไปแตะด้านคมเข้ามันก็มีหวังว่ามีชาติ จริงๆ แล้วถ้าหากว่าของเราไม่เชื่อแล้วเงียบๆ ไว้ มันยังปลอดภัยกว่า เพราะเราๆ ก็รู้อยู่ จริงๆ แล้วที่เขาพูดเขาหมายเอาว่าต้องการตัวธรรมะที่บริสุทธิ์ไปเลย แล้วจำไว้เลยว่า ธรรมะบริสุทธิ์มันเหมือนกระดุกทั้งแท่ง แทะกันไม่เข้าหอกมันต้องใส่เนื้อใส่น้ำมั้ง ตัวคนพูดเองมันเองมันก็ได้ต้องการอย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายเหล่านั้นส่วนใหญ่อีกก็คือดีแต่คิดคนอื่น ปราศจากการเตือนตัวเอง กล่าวโทษโทษตัวเองไม่เป็น รู้จักแต่ว่าคนอื่นเขา รังแต่จะสร้างโทษให้แก่ตนเองมากขึ้น ถ้าสิ่งเหล่านั้นไม่ดีจริง พระพุทธเจ้าท่านคงไม่สั่งให้พระอานนท์ทำ ในรัตนสูตรบทนั้นเขาเอาไว้ทำน้ำมนต์โดยเฉพาะที่ขึ้น “ยานีระภูตานิ สมาคเตตานิ” เพราะว่า ตอนนั้นเมืองไพสาลีเกิดโรคระบาดขึ้นก็ทูลเชิญพระพุทธเจ้าไป พระพุทธเจ้าให้พระอานนท์ไปทำน้ำมนต์ไปพรหม พวกอมมนุษย์ต่างๆ หนีกันชนิดที่ว่ากำแพงเมืองพังไปแถบ ถ้าไม่มีผลจริงๆ พระพุทธเจ้าท่านไม่สั่งให้ทำ ที่นี้ท่านทั้งหลายเหล่านั้นศึกษาไม่ครบยังไม่พอ ใจก็ยังคับแคบอีกต่างหาก เจออะไรที่ไม่ตรงกับกิเลสตัวเองว่าไว้ก่อน ใช้คำพูดหนักไปมั๊ย ?

ถาม : เมืองโบราณหรือสถานที่ต่างๆ เมื่อเวลาผ่านไประยะเวลาหลายๆ มีพื้นดินปกคลุม

ตอบ : ทำไมละ ? ก็เป็นความปกติของเขา อย่าลืมนึกว่าพวกบรรดาต้นไม้ใบหญ้าก็ดี ซากพืชซากสัตว์เหล่านั้นมันทับถมกันไปมันก็กลับกลายเป็นดินไปเรื่อยๆ มันก็หนาขึ้นเรื่อยๆ ที่ท่านบอกว่า ๑ พุทธันดร แผ่นดินจะหนาขึ้นโยชน์หนึ่ง ช่วงระยะพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งถึงอีกองค์หนึ่งนะ แผ่นดินจะหนาขึ้น ๑๖ กิโลเมตร มันนานขนาดนั้น

ถาม : มันก็นึกใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เหรอคะ ?

ตอบ : มันก็ใหญ่ขึ้นมา แต่ขณะเดียวกันมันเองมันก็สึกหรือทรุดโทรมไปเหมือนกัน อย่าลืมนะว่า ตอนไฟบรรลัยกัลป์ล้างโลกมันก็บรรลัยไปพักหนึ่ง แล้วเดี๋ยวมันก็ค่อยๆ กินอ้วนขึ้นมาใหม่ ยังดีนะ มันอ้วนได้ผลมได้

ถาม : แล้วโลกมันจะไม่เป็นอย่างที่เขายกหรือคะ ที่ดาวเก่าๆ อยู่ไปกลายเป็นดาวแคระขาว ?

ตอบ : นั่นเขาว่า เราต้องเอาตามพระพุทธเจ้าว่า ที่เขาว่ามันเป็นแค่ทฤษฎี มันเป็นการคิดวาคาคว่า ควรจะเป็นอย่างนั้น เขาเองเขาก็ไม่กล้ายืนยันว่ามันต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆ ? มันก็เป็นทฤษฎีเฉยๆ ทฤษฎีบิกแบง ก็ดีอะไรเหล่านั้น อ่านเอา มันก็พออย่าเพิ่งเชื่อมัน ถ้าจะเชื่อ เชื่อพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่ต้องสลายมันอยู่แน่ๆ แต่ขณะเดียวกันท่านก็ไม่ยืนยันว่ามันไม่ต้องสลายไปเลย มันก็สลายตัวของมันอยู่ตลอดเวลา แต่มันสลายไม่หมดถึงเวลามันก็ก่อตัวขึ้นมาใหม่ สภาพมันอนิจจัง คือไม่เที่ยง มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ถาม : การตั้งอารมณ์มโนเมยหรืออยู่ มีพระนิพพานเป็นอารมณ์ ถ้าเกิดบรรลुरुธรรมเป็นไปได้หรือไม่ว่าเวลาบรรลुरुธรรมแล้วจะได้ภิญญาเลย ?

ตอบ : ของเก่ามีอะไรจะได้ตามเดิม ถ้าของเก่าคุณมีวิชาสามมาคุณก็จะได้อย่างนั้น ถ้าได้ภิญญามาาก็ได้ภิญญาหกไป ถ้าหากว่าเคยมีพื้นฐานของสมาบัติ ๘ มากก็จะได้ปฏิสัมภิทาญาณไป ถ้าหากว่าบรรลुरुปีบของเก่ามันตามมหามต เหตุที่ต้องตามมาตอนนั้นเพราะว่าส่วนใหญ่เหล่านี้จะเป็นความสามารถพิเศษที่มันเกินมนุษย์ทั่วไป จำเป็นต้องให้เรายอมรับกฎของกรรมจริงๆ ถ้าเรายังไม่ยอมรับกฎของกรรมนี้ความสามารถพิเศษเหล่านั้นมันช่วยคนได้มาก เราจะไปฝืนกฎของกรรมช่วยเขา ในเมื่อถ้าเราไปฝืนกฎของกรรมมันก็วุ่นวาย ก็เลยต้องบังคับว่าต้องยอมรับกฎของกรรมแล้วถึงจะได้ความสามารถนี้ไป

ถาม : พระเจ้าพิมพิสารมีภรรยาชื่อพระนางเทวีได้ตั้งครรภ์เมื่อแพ้ท้องพระเจ้าพิมพิสารถามว่าอยากกินอะไร แต่นางไม่ยอมบอกจนร่างกายฝ่ายผอม สุดท้ายจึงยอมบอกว่าอยากกินโลหิตของพระเจ้าพิมพิสาร อยากจะถามว่าทำไมแพ้ท้องจึงอยากกินโลหิตของพระเจ้าพิมพิสาร เพราะอะไร ?

ตอบ : มันกินพิลึกพิลั่นมากกว่านั้นอีก ลักษณะอาการแพ้ท้องมันเป็นปกติของเขา แต่ละคนแพ้แล้วมันอยากของไม่เหมือนกัน ในเมื่อเขาอยากกินอย่างนั้นหาให้เขากินเป็นอันหายอยากไป ถ้าถามว่าทำไม ต้องไปถามคนแพ้วว่าทำไมถึงอยากกินอย่างนั้น แต่เขาให้สังเกตว่าถ้าหากว่าอยากกินดินนะบางคนนี่ฟาดดินสอพองหมดเป็นถ้วยๆ เลย เขาบอกว่าถ้าหากว่าอยากกินดินส่วนใหญ่เป็นพรหมมาเกิด ถ้าหากว่าอยากกินพวกผลไม้ส่วนใหญ่เป็นเทวดามาเกิด ถ้าหากว่าอยากกินของสดของคาวหรือพวกเลือด ส่วนใหญ่จะเป็นสัตว์นรกมาเกิดซะเลย (หัวเราะ) อันนี้ร้ายมากนะ มันจะมากินเลือดพ่อเลย (หัวเราะ)

ถาม : ถามว่าจริงๆ แล้วเด็กที่เกิดนี่เป็น...?

ตอบ : หมายความว่าไง

ถาม : เป็น เป็นใครครับ ?

ตอบ : พระเจ้าอาชาติศัตรูฆ่าพ่อเลยละ (หัวเราะ) ตอนกินเลือดนั้นยังดี (หัวเราะ) โตขึ้นมันฆ่าพ่อเลย (หัวเราะ)

ถาม : การท่องคาถาที่เป็นธรรมทานมัย ถ้าเกิดเราท่อง จิต คำหนึ่ง...(ฟังไม่ชัด)...มีผลอย่างไร ?

ตอบ : เอ๊ย คุณท่องคาถาเป็นธรรมทาน ไม่เข้าใจคำถามคุณนะ ?

ถาม : อ้อ คือเรื่องมันเป็นอย่างไรครับ คือผมท่องคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วที่นี้สังเกตว่ารู้สึกว่าจะผิด...(ฟังไม่ชัด)...?

ตอบ : ทำไมล่ะ ? เรื่องของคาถาถึงผิดถ้าใจเราเชื่อมั่นมันมีผลตามนั้น นะโมพุทธานะ กลายเป็นนะโมพุทธานะ เขายังเสกหินมากินได้เลย เคยได้ยินเรื่องนี้มั๊ยล่ะ ? เออนั่นแหละ หลวงตาออกธุดงค์กลางป่า อาจารย์ก็สอนให้ภาวนานะโมพุทธานะ หลวงตาก็หนังสือหนึ่งหาไม่ เคยเรียนมาใช้มั๊ย ? ฟังไปฟังไปพออยู่ป่าเปลวกลายเป็นนะโมพุทธานะ แต่แกก็เยาะไปเยาะมากำลังใจมันมันคงนี้ มันอธิษฐานเกิด แกก็จับหินขึ้นมาอธิษฐานให้กลายเป็นอาหารก็เป็นอาหาร ให้กลายเป็นขนมก็กลายเป็นขนม ให้กลายเป็นวุ้นก็กลายเป็นวุ้นกินได้สบายเลย ที่นี้ไปเจอพระนักเรียนมันเข้าไปรูดต๋อเหมือนกัน ไปถึงก็อยู่สบายกินสบายอยากกินอะไรหลวงตาทำให้ ทำไปทำมาก็สงสัยก็ถามอาจารย์ครับ อาจารย์ใช้คาถาอะไรถึงเสกหินเป็นอาหารกินได้ เขาบอกใช้นะโมพุทธานะ พระนักเรียนเขาก็รู้ว่ามันผิด มันไม่ใช่ครับหลวงตา มันต้องนะโมพุทธานะ ผมเรียนมาใช้นะโมพุทธานะนี่ไม่ใช่แน่ เล่นเอาหลวงตาหมดกำลังใจ เสกหินเมื่อไหร่มันก็กลายเป็นหินเหมือนเดิมอดทั้งคู่ ต้องตะกายกลับวัดมา มาถามอุปัชฌาย์ใหม่ อุปัชฌาย์ก็บอก คุณ... ไอ้ะนะโมพุทธานะนั่นมันตัวเมียมันใช้ได้อยู่ แต่ถ้าจะให้ใช้ตัวผู้นะโมพุทธานะดีกว่าเยอะเลย เกิดความมั่นใจขึ้นมาอีก อีที่นี้เยาะก็ได้เยาะก็ได้ ถ้าไม่ได้อาจารย์เก่งนี่จึงเลยใช้มั๊ย ? เขาหมดความมั่นใจไปแล้ว ถ้าคุณมั่นใจถึงคาถาผิดก็ใช้ได้ผล แต่ถ้าหากว่าคุณขาดความมั่นใจแล้วแต่ไปสงสัยอยู่ผลมันจะน้อย เพราะฉะนั้นก็เปลี่ยนเอาตัวที่เรามั่นใจ

ถาม : อยากจะขอคาถาสะเดาะกัญญาแจไว้ เผื่อว่า...(ฟังไม่ชัด)...?

ตอบ : คาถาสะเดาะกัญญาแจในหนังสือประวัติหลวงปู่ปานก็มี ก็ใช้นะมะพะทะ ถอยหลังก็ใช้ ทะพะมะนะ แต่เคล็ดลับมันอยู่นิดเดียวนะ คืออยู่ที่อย่าคิดว่ามันเป็นกัญญาแจหรืออย่าคิดว่ากัญญาแจมันลือคอยู่ ลองกับลูกบิดก็ได้ ตอนที่คุณเปิดลูกบิดคุณรู้ว่าลูกบิดมันไม่ได้ลือค คุณบิดมันสบายใจยังไงตอนที่มันลือคแล้วคุณก็ว่าคาถาทำใจมันให้ได้อย่างตอนนั้น เชะเดียวหลุดเลย

ถาม : การท่องคาถาเป็นกรรมฐาน เวลาเราจะใช้สมมุติว่าจะสะเดาะกัญญาแจ อารมณ์นี้ต้องถึงขั้นไหน ?

ตอบ : อารมณ์ต้องถึงขั้นไหน เรื่องของคาถานี้ตั้งแต่อุปจารมานได้ผลแล้ว คือมากกว่าตอนนี้นิดเดียวก็เริ่มใช้ได้ผล ยิ่งสมาธิสูงเท่าไรยิ่งได้ผลมากเท่านั้น อารมณ์แน่นกว่าปกติ นิดเดียวก็เริ่มมีผลแล้ว ส่วนใหญ่มันอยากมากเกินไปมันก็ไม่ผล ตอนที่วัดมีพระอยู่องค์หนึ่งอยากทุกเรื่อง แต่อยากแล้วไม่ทำชาติหน้าบายๆ มันคงได้อย่างที่ตัวเองอยาก ระยะเวลาหนึ่งกลัวไม่กล้าเข้าไปใกล้เลย เราอยู่ทางด้านนี้ มันจะหนีไปอยู่อีกมุมวัด เพราะว่าเขาอยู่ใกล้ๆ แล้วคิดอะไรเราพูดออกไปหมด เขาเข็ดไม่กล้าอยู่ใกล้เราก็ไม่ได้ว่าอะไร เขาคิดผิดเขาก็จะบอกเขาว่าอย่างนั้นมันผิดมันต้องตั้งอารมณ์อย่างนี้ ว่ามันไปหลายทีด้วยความเมตตาแท้ๆ มันกลัวซะจน

ไม่กล้าเข้าใกล้เลย...ตกลงว่าคุณอ่านลายมือคุณผิดใช่ไหม ? มันท่องคาถาเป็นกรรมฐาน อ่านไปว่าเป็นธรรมทาน ขนาดเขียนเองยังอ่านไม่ออกเลย (หัวเราะ)

ถาม : เวลาท่องคาถา ถ้าเกิดอารมณ์เลยผาน ๑ แล้วจะมีกรรมฐานจะต้องติดต่อกันมั๊ย ?

ตอบ : คือถ้าหากว่ากำลังใจของคุณละเอียดอยู่ในลักษณะของฌานใช้งาน มันจะภาวนาอยู่ มันยังเป็นตลอดอยู่ แต่ถ้าหากว่ามันไม่ใช่ลักษณะฌานใช้งานเป็นการเริ่มต้นใหม่ๆ ถ้าถึงช่วงนั้นแล้ว คำภาวนามันจะหาย บางทีลมหายใจก็จะหายไปด้วย พอจิตกับประสาทมันเริ่มแยกเป็นคนละส่วนกันมันจะบังคับร่างกายไม่ได้ พอบังคับร่างกายไม่ได้ลมหายใจมันถึงหายใจอยู่เราก็ไม่รับรู้มัน ฉะนั้นบางทีคำภาวนาหายไปไม่หายไปเปล้าลมหายใจก็หายไปด้วย ที่นี้ตรงนั้นอย่าตกใจจะกายหายใจไหมนะ มันไม่เป็นอะไรหรอกมันอยู่ได้สบายมาก

ถาม : จำเป็นมั๊ยครับต้องหลับตา หรือลืมตาก็ได้ ?

ตอบ : อยู่ที่ตัวเรา บางคนหลับตาแล้วอะไรที่มันเข้าทางประสาทตาตัวเองไม่ออกแวก ลืมตาภาวนาก็ได้ เก่งกว่าด้วย แต่ถ้าหากว่าเรารู้สึกว่าลืมตาแล้วเดี๋ยวอันโน้นมาเดี๋ยวอันนี้มาทำให้วอกแวกไปสนใจมันๆ จะเสียการภาวนาเราก็หลับตามันซะ

ถาม : ส.ศิวะรักษ์ครับ พุดถึงหลวงพ่อกุณครับ บอกว่าพระที่สร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล ไม่ใช่กิจของสงฆ์อย่างนี้คิด...?

ตอบ : ส.ศิวะรักษ์ไม่ใช่สงฆ์ตอบแค่นี้ หลวงพ่อกุณสร้างโรงเรียนสร้างโรงพยาบาลมันบอกว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์ ก็เลยบอกว่า ส.ศิวะรักษ์มันไม่ใช่สงฆ์ ประเภทนี้มันจะเอาพระประเภทที่หนึ่งเฉยๆ แล้วบริสุทธิสิ้นเชิงมันอยากได้หัวตอ ฮี ! พระเขาเกิดมาเขารู้ว่าสิ่งใดเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม มีความสามารถทำได้เขาก็ทำ ไอ้หอกหลุดนั้นคงอีกหลายชาติ (หัวเราะ) ชอบแหยมเสื่อ... โดยเฉพาะเสื่ออย่างหลวงพ่อกุณด้วย เดี่ยวก็หัวขาดหรือ

ถาม : พอดีเมื่อวานครับ เวลาประมาณตี ๔ ตี ๕ ผมได้เจอแมลงสาบตัวหนึ่งกำลังนอนซุกอยู่ใกล้จะตาย พอดีกำลังท่องคาถาก็เลยท่องคาถาไปด้วยแล้วบอกเขา อย่างนี้เขาจะฟังรู้เรื่องมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าจิตเขาเกาะนี่เขามีโอกาสได้ดีเลย ลักษณะแบบเดียวกับงูเหลือมฟังธรรม ค้างคาวฟังธรรม แต่ตอนที่มันซุกเวหนามันเยอะ ไม่น่าว่าจิตเขาจะเกาะหรือเปล่า ? เพราะฉะนั้นต้องดูว่ากำลังใจของเขา เกาะเสียงของเราที่ภาวนารึเปล่า ? ถ้าหากว่าเขาเกาะเสียงของเราที่ภาวนาคาถาหรือว่าตั้งใจอยู่ในความดีที่เขาได้ประโยชน์ไปเลย ทำไปเถอะ เขาจะเกาะหรือไม่เกาะทำไปเถอะ ถ้าเขาเกาะเขาได้ดีไปเขาไม่ลืมเราหรอก อ้าว...หมดแล้ว สงสัยมันไม่หมดจริงหรือมันอ่านไม่ออก (หัวเราะ)

ถาม : เวลาที่ทำกรรมฐานแล้วมีอารมณ์เข้ามาแทรก แต่ว่าเป็นอารมณ์พิจารณาถือว่าเป็นพุทธานุสสติ สังขานุสสติ ถือว่าเป็นอารมณ์เข้ามาแทรกนี้ ?

ตอบ : ดูว่าตอนนั้นเราทำกรรมฐานตามกองมั๊ย ? ถ้าเราทำกรรมฐานตามกองนี้อารมณ์แทรกอื่นต้องตัดออกให้หมด ถ้าเราไม่ได้ทำกรรมฐานตามกอง ภาวนาเฉยๆ แล้วมันอยากจะทำพิจารณา ก็ว่าไปได้เลย

ถาม : ตัดอารมณ์นี้ยังไง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นการภาวนากรรมฐานตามกอง อย่างเช่นว่าภาวนาภังคะณอยู่ อย่างนั้น อารมณ์อื่นที่แทรกเข้ามาตัดมันออกไปเลย

ถาม : ถ้าอย่างเราท่องคาถา ๔ - ๕ ชั่วโมงแล้ว ?

ตอบ : น้อยไปมั้ง ๔ - ๕ ชั่วโมง มันต้อง ๒๔ ชั่วโมง (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างนี้จะถึงจุดสูงสุดของความต้องการของอารมณ์แล้วยัง ?

ตอบ : ไม่ใช่ซะนะ ระยะเวลาไม่ได้เกี่ยวกับความดีของทางใจกำลังใจอาจจะขึ้นสูงสุดภายใน วินาที ๒ วินาทีก็ได้ ระยะเวลาไม่ใช่เครื่องวัด ไอนั้นดีไม่ดั่งนันทนแข่งกัน สมัยก่อนเคยไปนั่ง แข่งกับทางด้านความเลื่อมของจิตจะเกิดจากอะไร ?

ตอบ : มันอยู่ตรงที่ว่าหมดบุญ หมดกำลังบุญที่ทำมา ในเมื่อหมดกำลังบุญที่ทำมาก็ต้องจืด ถ้าทำชั่วเอาไว้เยอะบางทีก็ถึงยาว แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วถึงระดับนั้นแล้วความดีของท่านมาก เพราะฉะนั้นเศษของความดีที่เหลืออยู่ก็เกิดเป็นมนุษย์ได้ ก็ทำบุญกันใหม่หรือว่าถ้าทำบาปอีก คราวนี้ก็พักเป็นมนุษย์หน่อยก็ถึงยาวเหมือนกัน

ถาม : .....

ตอบ : เขาทำหน้าที่เขาถึงที่สุดแล้วเตียวหาตัวใหม่ หาตัวใหม่อย่างน้อยๆ จะได้มีเพื่อน พวกนี้หูตาเขาไวนะ จมูกหมาดดีกว่าคน ๔๐ เท่า สายตาหมาดดีกว่าคนประมาณไม่ถูก หลวงพ่อท่านบอกว่า ท่านเคยไปเทศน์ที่สมุทรสาคร กลางคืนหมามันมองออกไปทางนอกศาลา ท่านเองท่านนอนศาลาริมหน้าต่างออกไปนอกศาลาไปทางไหนแล้วหาใหญ่ ท่านเองท่านก็แปลกใจ ส่องไฟไปจนสุดสายตาก็ไม่เห็นอะไร พออีกตั้งพักใหญ่ๆ ถึงได้ยินเสียงแจวกระทบน้ำแล้วก็มีเรือพายเข้ามา ส่องไฟตอนนั้นถึงเห็น ขนาดสุดแสงไฟนะเรามองไม่เห็น หมามันเห็นตั้งแต่ไกลกว่าแสงไฟอีก แล้วท่านบอกว่าท่านทดสอบจมูกหมาดดู โดยการใช้น้ำผึ้งห่อผ้าไปทดสอบระหว่างหมากับมดว่าใครจะจมูกดีกว่ากัน ท่านเอาน้ำผึ้งเทใส่ผ้าใบแล้วก็ห่อมัดไว้ชั้นที่ ๑ มดก็ตอมนะ ชั้นที่ ๒ มดก็ตอม พอชั้นที่ ๓ นี้มดเลิกสนใจมันไม่ได้กลิ่นแล้ว แต่ว่าท่านบอกว่าห่อเนื้อไว้แล้วก็แขวนไว้ชั้นที่ ๑ หมาก็ตะกายเสาะ ชั้นที่ ๒ ก็ตะกาย ๓ ก็ตะกาย ๔ ก็ตะกาย ๕ ก็ตะกาย ๖ ก็ตะกาย ชั้นที่ ๗ โหน่ ผ้าใบมันหนานะ ๗ ชั้นโน้นหมามันถึงไม่ได้กลิ่น แต่ว่ามดนี่แค่ ๓ ชั้นบ่อท่านจะนั้นจมูก ตา ของเขาดีกว่าเราเยอะ กำลังมันจะทรงตัวแล้วมันก็เลิกกังวล มันจะคิดเฉพาะหน้าตอนนี้ เราทำอะไรมันจะทำแค่นั้น พอเสร็จจากอันนี้แล้วจะทำอะไรค่อยคิดต่อ คราวนี้จะไม่กังวลแล้วแบบเดียวกับว่า เรานั่งอยู่ที่นี้แต่ถ้าเกิดว่าเมื่อเช้านี้เราซักผ้าแล้วเราก็ตากผ้าอยู่ที่บ้านดูฟ้าแล้ว เอ้า ! ฟ้ามันมืดฝนจะตก กังวลไปก็ไร้ประโยชน์ยังงี้ก็กลับบ้านไม่ทันอยู่แล้ว ก็ต้องคิดให้เป็นด้วยว่า เออ...ในเมื่อมันไม่มีประโยชน์จะไปกังวลกับมัน เรามาอยู่ตรงนี้เรามาทำบุญเรามาทำความดี เพราะฉะนั้นเราเองควรจะทำตรงจุดนี้ที่ปัจจุบันนี้ของเราให้ดีที่สุดดีกว่า อดีตที่ผ่านมาแล้วก็ปล่อยมันไป อนาคตยังไม่ถึงไปแก้ไขไม่ได้ก็ช่างมัน ถ้าแก้ไขได้ก็แก้ไข เวลานั้นเอาอยู่กับปัจจุบันก่อน ทำตอนนี้เตียวนี้ให้ดีที่สุดก่อน สมารถดีดีแล้วจะเลิกกังวล

ถาม : แล้วตัววิตก วิจารณ์ ละครับ ?

ตอบ : ตัววิตก วิจารณ์ มันมีเป็นปกติของทุกๆ คน แต่ว่าเอาสติรู้ก็สามารถที่จะตัดมันได้เลย เพราะกำลังสมาธิของเราสูงก็ตัดมันเลย ถ้าตัดไม่ได้ก็รู้อยู่แล้วคุณมันเอาไว้ให้มันอยู่ในกรอบ อยู่ในกรอบก็คือทำให้มันวิตกวิจารณ์อยู่ในด้านดีๆ อย่างเช่นว่า นึกถึงเรื่องของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นึกถึงเรื่องของศีล นึกถึงเรื่องของการให้ทานอย่างนี้

ถาม : คืออย่างนี้ครับ คือเรานัดเขานัดเวลา ๙ โมงที่นี้ช่วงที่เรายังไปไม่ถึงมีอุปสรรค บางที อย่างเช่นฝนตก จิตมันก็เป็นห่วง เออ...เพื่อนเรารออยู่นะ ตัวนี้ตัดยากครับ

ตอบ : จริงๆ แล้วก็คือมันต้องคิดให้เป็นว่าอย่างไร มันก็ต้องรออยู่แล้ว ในเมื่อมันจะต้องรออยู่แล้วเราไปกังวลหรือไม่กังวลมันก็ราคาเท่ากัน แล้วจะไปกังวลให้มันเสียอารมณ์ของเราทำไม

ถาม : มันเป็นอารมณ์ของปฐมฌานหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ตัวกังวลนี้มันไม่มีทางเป็นฌานได้หรอก (หัวเราะ) ถ้ายังห่วงกังวลอยู่มันทรงฌานไม่ได้

ถาม : ....(ไม่ชัด)....มีความจำดี

ตอบ : ความจำดี...อันนี้มันก็เกี่ยวกับสมาธิเหมือนกัน ถ้าสมาธิทรงตัวจิตมันผ่องใส สมองมันเหมือนกับมันจัดอันดับของมันเองสามารถเรียงลำดับเรื่องข้อมูลของมันได้เปรี๊ยะๆ เลย สมมุติว่าอาจารย์พูดมาเรื่องอะไรมันก็จะจับประเด็นได้เร็ว ลักษณะนี้บางทีพูดแล้วมันเข้าใจยาก เอาเป็นว่ายกตัวอย่างว่า หลวงพ่อวัดปากคลองมะขามเฒ่า เจ้าคุณพระมงคลชัยสิทธิ์ เวลาไปหาท่านแต่ละที่นี้ ท่านชอบให้คาถาแล้วคาถาท่านยาวมาก พอให้เสร็จแล้วไม่พอ ท่านเชกหัวเปรี๊ยะเบือเรอเลย บอกเอาไว้ให้เอ็งไปใช้ แต่ว่าที่นี้พอสมาธิมันดีมันสามารถเรียงลำดับได้หมดเลยว่าคาถาของท่านเนื้อหามันเป็นอย่างไร มันขึ้นต้นมันก่อนหลังอย่างไร แล้วเราจะจัดลำดับการจำแล้วมันแยกแยะออกมาเสร็จเรียบร้อย แล้วมันจะจำได้ขนาดที่ว่าบอกคนอื่นเขาบางที่ ๓ เที้ยวแล้วยังจำไม่ได้ถ้าสมาธิดีเหมือนอย่างกับสมองมันแยกออกเป็นหมวดเป็นหมู่ เป็นระดับของมันเองจะจัดเรียงของมันเรียบร้อยเลยว่าต้องจำอย่างไรแล้วมันจะจำของมันได้ ยกมาจะจำต้องหัดภาวนาเยอะๆ เข้าไว้ ถ้าสมาธิดีแล้วเหมือนกับเจ้าจอย มันนั่งมองอาจารย์เขาอยู่เพื่อนข้างหลังห้องก็เล่นกันโยกโต๊ะโยกเก้าอี้ โยกไปโยกมามันโยกเกินศูนย์ถ่วง เก้าอี้มันหงายพาดโครมลงไป เพื่อนอีก ๓๐ กว่าคนหันไปมองเป็นตาเดียวกัน เจ้าจอยมันนั่งมองแต่หน้าอาจารย์สมาธิมันดีขนาดรอบข้างมีอะไรมันไม่รู้เรื่อง ได้ยินแต่เสียงอาจารย์อยู่อย่างเดียว เขาทำได้ขนาดนั้น ถ้าเราสมาธิดีขนาดนั้นเรื่องความจำไม่มีปัญหาเลย ส่วนใหญ่แล้วเด็กสมัยใหม่สมาธิสั้น รีโมทคอนโทรลมันทำพิษนี่ออกมัย ? ไม่ชอบใจเปลี่ยๆ ความจำมันขาดเป็นท่อนๆ เหมือนตัวจิกซอว์ในเมื่อความจำมันขาดเป็นท่อนๆ เหมือนตัวจิกซอว์ ความสนใจจุดใดจุดหนึ่งมันก็น้อย มันกลาย มัน...

ถาม : มันเป็นแบบนี้รีเปล่าคะคือ คนสมัยนี้ไม่ค่อยได้เดิน สมัยก่อนเดินเยอะ

ตอบ : มันก็มีส่วนเหมือนกัน จะมากจะน้อยส่วนของมันมีอยู่แต่่ว่าจริงๆ ก็คือสังคมปัจจุบัน พวกเกี่ยวกับพวกคอมพิวเตอร์หรือพวกเครื่องเล่นอะไรต่อมิอะไรที่มันใช้ระบบดิจิทัลที่จะ

สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้เร็วมาก รับข้อมูลได้เร็วค้นหาข้อมูลอะไรได้เร็วอะไรอย่างนี้นั้น
ทำให้คนสมาธิสั้นลง

ถาม : เพราะว่าสมัยก่อนชวานาเขาปลุกข้าว กว่าเขาจะปลุกได้โรหนึ่งเขาใช้ความเคยชิน
ถ้าเดินนั้น...

ตอบ : นับครั้งไม่ถ้วน สมัยนี้มันเล่นรถดำนา (หัวเราะ)

ถาม : เปลี่ยนแปลงง่าย ฉะนั้นเวลาทำอะไรซ้ำๆ เป็นพันๆ ครั้งทำให้ได้เรื่องสมาธิ

ตอบ : ของเรากความสนใจเฉพาะที่มีมันน้อยความจำก็เลยไม่ตีไปด้วย เขาเรียก “สมาธิสั้น”

ถาม : การแยกกายกับใจแยกอย่างไร ?

ตอบ : แยกกายกับใจ ถ้าหากว่าสมาธิตรงตัวตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปจิตกับกายจะเริ่มแยก
เป็นคนละส่วนกัน คือตอนนั้นจิตจะสนใจแต่อาการภายใน ประสาทร่างกายที่ถือว่าเป็นกายจริง
ภายนอกมันไม่ค่อยจะรับรู้กันแล้ว ถึงไม่ใช้ความพยายามในการแยกมันก็จะแยก ที่นี้ในความ
หมายของเรา แยกจิตแยกกายมันเป็นการถอดกายในออกไป แบบที่เขาเรียกว่าถอดกายทิพย์
หรือเปล่า ? ถ้าหากว่าเป็นลักษณะอย่างนั้น ต้องฝึกอีกแบบหนึ่ง เขาจะมีการฝึกให้ถอดกายใน
ไปเพื่อที่จะไปท่องเที่ยวภพต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น นรก สวรรค์ พรหม นิพพานอะไรเหล่านั้นเป็นต้น
แต่ถ้าหากว่าได้แยกจิตแยกกายลักษณะที่ว่านี้ แค่เราทำสมาธิได้ปฐมฌานก็เริ่มแยกได้แล้ว

ถาม : แคะได้ปฐมฌานนี้ได้อย่างไรคะ ?

ตอบ : คือกำลังใจมันจะทรงตัวอยู่ระดับหนึ่ง ในระดับนี้สิ่งที่เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
อะไรมันไม่ค่อยได้รับความสนใจเพราะจิตมันเป็นสุขอยู่กับการภาวนาเฉพาะหน้า คราวนี้การที่
เราภาวนาชะจนชิน คำว่า “ชิน” ภาษาบาลีเขาเรียกว่า “ฌาน” ปฐมฌานคือความเคยชินขั้นที่
๑ มันมีอยู่ด้วยกัน ๔ ขั้นเขาเรียก ฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ คราวนี้ว่าแค่เข้าถึงความ
เคยชินขั้นที่ ๑ ก็เป็นอันว่าจิตกับกายมันเริ่มจะห่างกันแล้ว พอเริ่มเป็นฌาน ๒ บางทีมันเริ่มไม่
รับรู้การหายใจ คำภาวนามันก็หายไปด้วย ถ้าถึงฌาน ๓ ยิ่งกับประเภทกลายเป็นหินไปเลยก็มี
คือสภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายมันจะแปลกๆ แล้วฌาน ๔ นี้ ไม่รับรู้อาการภายนอก
แน่นอนเลยพ้าผ่าข้างหูไม่เอาด้วยไม่ได้ยิน เพราะประสาทร่างกายมันไม่ได้ทำงานตรงนั้นแล้ว

ถาม : คือเป็นคนที่มีสติว่าซี้กั่วงลมากเลย ไม่รู้ว่า...

ตอบ : เริ่มต้นภาวนาชะก่อนนะ ทุกอย่างที่เรพูดมาถ้าเราเริ่มภาวนาแล้วปัญหาอื่น ๆ มันจะ
หมดนะจ๊ะ เพราะฉะนั้นตั้งหน้าตั้งตาภาวนาได้เลย

ถาม : .....

ตอบ : นั่งสมาธิบัลลมหายใจเข้า-ออกของเราที่แหละจะไปเลย ถ้าหากว่าเราเริ่มตรงจุดนี้แล้ว
ตัวอื่นๆ มันหมดไป ไม่อย่างนั้นของเรา เราถามๆ อยู่มันจะหาที่จับไม่ได้มันต้องทำ พอทำ
แล้วเกิดปัญหาเฉพาะจุดขึ้นมาเราก็แก้ทีละจุดมันก็จบ แต่ถ้าเราถามอยู่มันจะไม่จบ ฉะนั้นตั้ง
หน้าตั้งตาทำได้เลย มีเวลานั่งสมาธิ เวลานั่งสมาธิครั้งแรกมันก็ฟุ้งข่านั่งอยู่ตรงนั้นแหละ แต่
มันไปคิดอะไรก็ไม่รู้พอรู้ตัวก็เลิกคิดมัน มาจับลมหายใจเข้า-ออก รู้ตัวก็เลิกคิดกัน มาจับลม

หายใจเข้า-ออก เต็มก็ชนะมันได้

ถาม : คือตอนนี้ไม่แน่ใจบรรยากาศที่ทำงานคะ

ตอบ : ทำไมละ ?

ถาม : จะเกิดปัญหาคือ ตอนนี้น้ำมันขยายตัว คือคนในที่ทำงานยังไม่พร้อมที่จะรับงานจะทำยังไงคะ ?

ตอบ : ถ้าเรามีหน้าที่รับผิดชอบก็จำเป็นที่จะต้องอบรมหาความชำนาญให้กับเขา เพื่อเขาจะได้เตรียมพร้อมที่จะรับงานใหม่ แต่ถ้าเราไม่มีหน้าที่รับผิดชอบทำแค่งานตรงหน้าของเราให้ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ คือถ้าเราไปยุ่งกับคนอื่นเมื่อไหร่เกิดเรื่องเมื่อนั้น แต่ถ้าหากว่าอยู่ใต้การรับผิดชอบของเราจำเป็นจะต้องมีการประชุมมีการอบรมเพื่อที่จะให้เขาทำงานได้เต็มฝีมือมากกว่านั้น หรือได้ดีมากกว่านั้น หรือไม่ก็ทำให้เขาดูว่าที่จริง มันต้องทำอะไร หน้าใจมัย ?

ถาม : ... (ไม่ชัด)... แต่เขาคงจะต้องอยู่กับเราต่อไป ต้องทำยังไงถึงจะให้เขายอมทำงาน ?

ตอบ : ใจเรื่องการที่จะทำให้คนอื่นยอมรับเราที่มันมีอยู่อย่างเดียว คือต้องแสดงให้เห็นว่าเราเหนือกว่าทุกกระบวนการ ความสามารถในการงานของเราทุกอย่างเหนือกว่าอะไรดีกว่า

ถาม : มีอยู่เรื่องเดียว คือเรื่องวัยวุฒิคะ

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอกสมัยนี้ปลอมหน้าได้ อายุแค่นี้เขาปลอมเป็นคุณยายอายุ ๘๐ ยังไหวเลย ทำหน้าที่ให้เสียๆ ไม่ใช่เรื่องยาก คนที่มีความสามารถวัยวุฒินี้มันจะโดยคุณวุฒิ คือความสามารถคลุ้มไปเองนะ ค่อยๆ ทำไปเถอะเดี๋ยวพอเอางานเอากลับไปหลายๆ หน้ามันเหี่ยวเกินไปเอง ตกลง เขามิจุตเดียวไข่มัยที่เขาไม่ยอมรับ คือเขาเห็นว่าเราเด็กเกินไป

ถาม : เขาใช้วิธีบีบคะ คือบีบให้เราทนไม่ไหว ยอมในสิ่งที่เราควรจะได้

ตอบ : แล้วในเมื่อเรารู้ว่าเขาบีบจะไปให้เขาบีบทำไมละ ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แกล้งโง่งมันสนุกนะ โบราณเขาว่าแกล้งโง่งไม่เป็น เป็นใหญ่ไม่ได้ ไม่ว่ามันจะมารวิธไหนก็ตามเราก็หลบซ้ายเลี่ยงขวาไปเรื่อยๆ ไม่ยอมเข้าไปในจุดที่เขาต้องการ ก็เห็นๆ อยู่ว่ามันตอนเราไปมุนั้น แกล้งๆ เดินไปเกือบถึงมุมแล้วก็เลี้ยวซะ...(หัวเราะ)...มันน่าสนุกนะ แต่สักวันจะทุกข์เอาจริงๆ ปัญหาหลายไปนั่งท่องคาถามัย ? มันมีคาถายูบตหนึ่งเขาเรียก “คาถาวัวกินนมเสือ” มาจากนิทานพื้นบ้าน หลวิชัย-คารวี เคยได้ยินมัยที่เขาเรียกว่า “เสือโคคำฉันท” แม้วัวถูกเสือกินไปแล้ว แต่ลูกรัวเป็นเพื่อนกับลูกเสือ ลูกเสือก็เลยชวนลูกรัวมาอยู่ด้วยกัน มากินนมแม่เสือด้วยกัน อันนี้มันมีคาถายูบตหนึ่งเขาเรียก “วัวกินนมเสือ” มันหมายความว่าถึงจะมีศัตรูอยู่รอบด้าน แต่เราก็จะอยู่ได้ ลองภาวนาดูมัย ? (หัวเราะ) เดี่ยวเขียนให้ดีกว่าไม่ยาวมากหรือ ๔ บรรทัด ไปลองดูน่าสนุกนะ

ถาม : ไม่ทราบว่าจะเลือกการปรับหรือการเปลี่ยนดี ?

ตอบ : ก็ค่อยๆ ปรับดีกว่า เพราะเปลี่ยนทีเดียวเลย ความเคยชินของคนจะทำให้เขารู้สึกลำบาก ค่อยๆ ปรับดีกว่า ถ้าหากว่าเปลี่ยนทีเดียวเรารับได้ แต่คนอื่นเขารับไม่ได้ ต้องคิดถึงคนอื่นด้วย

ถาม : พอรู้ว่านี่เกิดปัญหาแล้วก็เปลี่ยน

ตอบ : อย่างนี้เห็นปัญหา เรื่องปัญหามันมีอยู่ทุกที่จากที่หนึ่งก็ไปอีกที่หนึ่ง วังชนปัญหาดีกว่า
หนีมัน

ถาม : แล้วหนู...(ไม่ชัด)...ในลักษณะที่กรมเดียวกัน กองเดียวกันในลักษณะที่กินแรงเพื่อนใน
ที่ทำงาน

ตอบ : นี่เจอมาเยอะต่อเยอะ แต่ว่าก็จะเอาแคในเขตความรับผิดชอบของเราเอง ถ้าหากว่าใน
ได้อำนาจรับผิดชอบของเรามีคนอยู่ที่คน จำนวนเท่าไร ก็เร่งรัดเขาได้ นอกเหนือไปจากนั้น
แล้วโดยเฉพาะสูงขึ้นไป หรือว่างานรับผิดชอบของคนอื่นอย่าไปแตะนะ เอาแค่จุดของเราให้
มันดี

ถาม : แล้วในเมื่อบางคนไม่เวิร์คนี้เราสามารถที่จะเอาคนออกเราควรจะทำมั้ย ?

ตอบ : บอกเขาตรงๆ บอกว่าถ้าคุณยังทำแบบนี้ก็ ต้องหางานที่อื่นทำแล้วละ

ถาม : แล้วช่วยวิธีต่างๆ

ตอบ : ไม่ต้องเสียเวลาชู้หรือทำจริงๆ เลย เชือดลิงให้ไก่ดู ไม่ใช่เชือดไก่ให้ลิงดู คนไหน
เส้นใหญ่ที่สุดเอาคนนั้นออก คนอื่นมันหนวเอง งานบางอย่างมันจำเป็นนะ อย่าคิดว่ามันเป็น
การสร้างศัตรู แต่ว่าจำเป็นเพื่อที่จะให้งานทั้งหมดมันไปด้วยดี จำเป็นที่จะต้องทำ

ถาม : แล้วคนที่อยู่ร่วมกันแล้ว อย่างที่คนที่กำลังใจไม่เสมอกัน เราต้องวางตัวยังไง ต้อง
วางใจยังไง ?

ตอบ : อย่าตั้งความหวังอยู่กับเขามากนัก คิดว่าทั้งหมดเราทำได้ไม่ต้องง้อใคร ถ้า
หากว่าเขาช่วยก็ถือว่ามันเป็นบุญเป็นคุณเป็นน้ำใจของเขา แต่อย่าไปหวังว่าเขาจะทำหน้าที่
นั้นได้ดี คิดซะว่าถ้าเป็นงานได้รับผิดชอบของเรา คนที่รับผิดชอบก็คือเรา เพราะฉะนั้นเราเอง
ทำทั้งหมดพอคนอื่นเขามาทำเบาแรง เอาดี...ถือว่าเขาช่วยเรา จะไปหวังร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม
จากคนอื่นมันเป็นไปได้หรือ บางคนจิตใต้สำนึกมันไม่มีจริงๆ แล้วนิยมคนญี่ปุ่นนะ คน
ญี่ปุ่นระยะหลังนี้ไม่รู้ว่าเป็นยังไง แต่ว่าช่วงก่อนนี้เขาเข้าทำงานที่ไหนเขาทุ่มเป็นทุ่มตายให้
กับที่นั่นเลย เหมือนกับงานตัวเองยิ่งกว่างานตัวเองตัวนี้เขาเรียกว่า “จิตสำนึกของความเป็น
เจ้าของ” แต่ว่า...ส่วนใหญ่ของเราแล้วจิตสำนึกของความเป็นเจ้าของไม่ค่อยมี ใครเปลี่ยนงาน
ได้บ่อยเท่าไรถือว่ามีความสามารถเท่านั้น มันกลายเป็นว่าต้องไปหาความชำนาญในที่ใหม่ไป
เรื่อยๆ ต้องเสียเวลาไปศึกษางานใหม่ ต้องไปปรับเข้ากับสถานที่ใหม่ไปเรื่อยๆ มันก็เลยพูด
ง่ายๆ ว่านอกจากจะก้าวหน้ายากแล้วก็ลักษณะเหมือนกับที่เราบอกว่ ถึงเวลาที่หนีปัญหาทั้งไป
ทำที่อื่นก็หนีไปไม่รู้จบ เพราะฉะนั้นของเราตอนนี้แก้ที่เรารับผิดชอบก่อน ภายใต้การรับผิดชอบ
ของเราเท่าไรเราแก้เท่านั้น อย่าไปแบกโลกแทนคนอื่นเขา สมมุติว่านั่งโต๊ะติดกันแต่งงานมัน
คนละส่วน ไอ้โน่นมันจะละแคไหนปล่อยมันเราทำของเราให้ดีไว้ ผู้บริหารเขาจะมองเห็นเองว่า
ใครเป็นยังไง แล้วต่อไปถ้ามีโอกาสขยับขึ้นไปสูงกว่านั้นแล้ว เราก็ค่อยมาแก้ที่จุดที่เรายังไม่ได้
แก้ แต่ว่าก่อนนั้นไม่ได้เอาใจใส่ความรับผิดชอบของเรา แต่ว่าตอนนี้เอาใจใส่ความรับผิดชอบของเรา

ก็แก้ต่อไป อย่าใจร้อนนะถือว่าคนเราเกิดมาอายุนานหลายสิบปีค่อยๆ ทำไปอายุสัก ๕๐ แล้วค่อยดีเราก็รอได้ (หัวเราะ)

ถาม : .....

ตอบ : พระสุก พระใส พระเสริม พระบางไข่ม้อย ? พระสุกจมอยู่ที่เวินพระสุก พระใสอยู่วัดโพธิ์ชัย หลวงคายน พระเสริมอยู่วัดปทุมวนาราม สระปทุมใกล้ๆ กรมตำรวจ ส่วนพระบาง พระบางมีอยู่ระยะหนึ่งที่ฝนฟ้ามันแล้ง ราษฎรทูลเกล้าถวายฎีการัชกาลที่ ๔ ว่าหลวงพ่อบ้างทำให้ฝนแล้ง ก็เลยเอาไปคืนลาวซะ ไม่งั้นลาวจะไม่มีพระพุทธรูปสำคัญเหลือเลย ตอนนั้นพระบางอยู่ที่หลวงพระบาง จริงๆ เวลาหน้าสงกรานต์นี้ เจ้ามหาชีวิตของลาวจะเป็นผู้นำอัญเชิญพระบางแห่ออกมาเพื่อให้ชาวบ้านได้กราบไหว้บูชา มาตอนหลังพอระบบพระมหากษัตริย์โดนคอมมิวนิสต์ล้มไป ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ประเพณียังเป็นปกติอยู่หรือเปล่า แต่ว่าถ้าหากว่าเจ้ามหาชีวิต คือพระมหากษัตริย์ของเขายังอยู่ที่นี่ จะเป็นผู้อัญเชิญพระบางออกมาทุกปี ศิลปะล้านช้างนี้จะอยู่ราวๆ โนนยุคปลายอยุธยาต้นรัตนโกสินทร์ ก็คือว่าจะในช่วงต่ออยุธยา ธนบุรี รัตนโกสินทร์

ถาม : ก็ไม่เก่ามาก

ตอบ : ไม่เก่ามาก จริงๆ แล้วล้านนา กับ ล้านช้าง เกี่ยวเนื่องแทบจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพราะว่าแต่งงานข้ามกันไปก็ข้ามกันมา แล้วมาพระเจ้าไชยเชษฐาธิราช ผู้ที่ถือว่าเป็นมหาราชของลาว จริงๆ แล้วครองเชียงใหม่ก่อนนานมากเลยหลายปีทีเดียว พอพม่าจะตีเชียงใหม่ ท่านเห็นว่าไม่สามารถจะต้านกำลังพม่าได้ ก็เลยหอบพระแก้วมรกตไปตั้งเวียงจันทน์ขึ้นมาแทน ลาวก็บอกว่าไทยขโมยพระแก้วไป ไทยก็บอกว่าลาวขโมยไปก่อน...(หัวเราะ)...ทะเลาะกันไปก็ทะเลาะกันมาอยู่นั้นแหละ แต่ตามประวัติพระแก้วมรกต เขาว่าต้องอยู่ถึง ๗ นครไข่ม้อย ? เท่าที่รู้จักคือว่า ท่านเกิดขึ้นที่ปาฎลิมุตร แล้วก็มาปรากฏที่ลำปางไปอยู่เชียงใหม่ ไปอยู่เวียงจันทน์ แล้วก็มาอยู่หนองคาย แล้วก็มาอยู่กรุงเทพ คืออยู่เวียงจันทน์แล้วก็อัญเชิญมาพักที่หนองคายก่อน แล้วก็มาอยู่กรุงเทพ เอ๊ะ ๖ เท่ากับว่า ๖ เมือง

ถาม : แล้วก็ย้ายข้ามฝั่งไปธนบุรี ก็ ๗ แล้ว

ตอบ : จริงๆ แล้วเขานับว่า นับว่า ๖ เมือง เมืองที่ ๗ นี่เมืองใหญ่หน้อยเมืองรัสเซีย พระเจ้าซาร์นิโคลัสไป ท่านเสด็จมาเมืองไทย ท่านขึ้นปีกกับรัชกาลที่ ๕ นี่ รัชกาลที่ ๕ เลยออกปากว่าในเมื่อสนิทสนมกันขนาดนี้ แทบจะถือว่าเป็นแผ่นดินเดียวกันเป็นทองแผ่นดินเดียวกันก็ได้ เพราะฉะนั้นท่านอยากได้อะไรที่เป็นของไทย ในฐานะพระเจ้าแผ่นดินไทย ท่านยินดีมอบถวายให้ ท่านเล่นขอพระแก้วมรกต (หัวเราะ) รัชกาลที่ ๕ ไม่นึกว่าจะเจอขนาดนั้น ก็คงสะอึกเหมือนกัน รัชกาลที่ ๕ ก็คงเห็นว่าในเมื่อตนเองเป็นกษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนค่า พระเจ้าซาร์นิโคลัสกล้าขอกก็ให้เหมือนกัน พระเจ้าซาร์นิโคลัสคงซึ่งในน้ำใจ ขอของสำคัญขนาดนี้ยังให้ ก็เลยบอกเอา ถ้างั้นอะไรที่อยากได้ในรัสเซีย ต้องการก็จะให้บ้าง รัชกาลที่ ๕ ขอพระแก้วคืน (หัวเราะ) ตกลงว่านครที่ ๗ นี่ไปอยู่แป็บเดียว

ถาม : ไม่ทันไปไข่ม้อยคะ ไปหรือยังคะ ?

ตอบ : ถือว่าไปแล้ว ถือว่าให้เขาแล้ว ถึงได้บอกที่บอกว่าต้องอยู่ถึง ๗ เมือง เห็นที่จะอยู่มาก ครบจริงๆ หนองคายพระแก้วอยู่พักหนึ่ง เคยไปมัยวัดพระแก้วเก่า ปัจจุบันเป็นที่ทำงานของ หน่วยปฏิบัติการตามลำน้ำโขงติดอยู่ชายน้ำเลย วัดกับเจดีย์เขาสร้างอยู่เป็นที่ประดิษฐานชั่วคราวก่อนที่จะทำพิธีอัญเชิญเข้ามากรุงเทพฯ

ถาม : สรุปรวมในแม่น้ำโขงที่เขาบอกว่าเขาเจอปญานาค พญานาคเนี่ยจริงๆ นาคนั้นก็ถือเป็น เทวดาที่เขาทำให้เห็นหรือว่า...?

ตอบ : นาคมี ๒ แบบ แบบที่เป็นเทวดา คือเทวดาชั้นจาตุมหาราชเหล่าที่เราเรียกว่า “นาคา” เหล่านี้จะเป็นบริวารของท่านท้าววิรุฬหก เวลาทำงานท่านจะปรากฏให้เห็นลักษณะ ของงูใหญ่ นี่ต้องถือว่าเป็นเครื่องแบบเวลาทำงานแบบเดียวกับบริวารของท่านท้าวเวสสุวรรณ เวลาจะทำงานก็ปรากฏในรูปของยักษ์ แต่จริงๆ แล้วท่านสวยสะอาดสะอ้านลักษณะคล้ายๆ พรหม เพียงแต่ว่าเครื่องแต่งตัวไม่เหมือนพรหม ที่ท่านคล้ายพรหมเพราะส่วนใหญ่แล้วจะทรงผานได้ เพียงแต่ตอนตายลึ้มเข้ามาจนไปตายอยู่นอกผานซะ น่าจะหนาวแยเลยนะ ตายนอกผาน คราวนี้ อีกประเภทหนึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉานกึ่งทิพย์ อย่างพวกครุฑ พวกนาคเหล่านี้ ถ้าประเภท เดรัจฉานกึ่งทิพย์พวกนี้เขาจะอยู่ในภูมิของเดรัจฉานเลย แต่ว่าบุญเก่าที่เสริมเอาไว้มากก็เลย ทำให้มีทิพสมบัติเลยมีอะไรสามารถแปลงร่างเป็นคนได้ แต่ว่าสัญชาติของท่านจริงๆ ก็คือสัตว์ เดรัจฉาน

ถาม : แต่พวกนั้นก็ถือกำเนิดจากสัตว์เดรัจฉานธรรมดา ?

ตอบ : ไม่ใช่ซะ เป็นโอปปาติกะ คือเป็นเดรัจฉานมีฤทธิ์เรียกได้ว่าอยู่ในสภาพกึ่งทิพย์ โอปปาติกะเกิดแล้วโตเลยไม่ต้องเสียเวลา

ถาม : แล้วมีร่างกายจับต้องได้มั๊ย ?

ตอบ : ถ้าท่านให้จับก็จับได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านี้ ถ้าต้องการให้หายเสมอเรา คือ ต้องการปรากฏให้เราเห็น แสดงกายหายขึ้นมาจับได้ต้องได้ เทวดาก็เหมือนกัน ถ้าต้องการ ให้เราจับต้องได้ก็จับได้ เคยจับดูเทวดาผู้หญิงเนื้อก็เหมือนกับผู้หญิงของเราเนี่ยแหละ แต่ว่าเนื้อ เป็นแก้วๆ เวลาจับเนื้อลักษณะก็เหมือนกับเนื้อผู้หญิงคือนุ่มๆ เหมือนกัน ไม่ได้เจตนาจะตอมนั้นตั้งใจจะจับเขาทุ่ม คว่าไปเจอเอาเต็มที่แล้วเขาก็ประหลาดก็กะจี้ก่าเอวยักษ์ไหล่ ก็เขาถลัน เราก่อน ของเราตะแคงข้างภาวนา เขามอกทำนี่ไม่ดีหรอก เขาก็จับหัวคนท้ายคนเปลี่ยนทำใหม่ อีกเดียว ๒ คนมันมาบอกทำนี่ไม่ดี มันก็จับเปลี่ยนทำใหม่ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาว่าคาญก็ถึมันซะ เขาจับขาไว้ ถึบซ้ายก็จับซ้าย ถึบขวาก็จับขวา เราก็เอ๊ะ จะทำยังไงมันดี ก็คิดว่าคนที่อยู่ทาง หัวนอนทุ่มมันซะก่อน เอ้อมมือคว่ำไปเต็มที่แล้ว บัทโธผู้หญิงนี้หัวไ้อ้เราก็นึกว่าผู้ชาย

ถาม : แล้วตกลงได้ทุ่มหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : จะไปได้ทุ่มอะไรเล่า พอจับไปรู้ว่าเป็นผู้หญิงก็รีบปล่อยแล้ว (หัวเราะ) เขาไม่จับเราทุ่ม ก็บุญแล้ว

ถาม : ท่านคะ อย่างนี้ในประวัติศาสตร์นั้นมิใช่จริงรีเปล่านั้น ลาวไม่ขบใจไทย ?

ตอบ : คงจะพอๆ กันนั่นแหละพอๆ กับที่ว่าพอไทยได้ยืนยันว่าพม่าเมื่อไหร่ ก็นึกถึงกรุงศรีอยุธยาแตกทุกที ก็พอกัน เรื่องทั้งหลายเหล่านี้จริงๆ แล้วคนเรามันไปยึดถือติดมากเกินไป ถ้าถามว่าคุณเกิดทันยุคนั้นมั๊ย ตอบยาก...ยกเว้นพวกที่ได้ทิพจักขุญาณไข่ม้อย ? อย่างนี้ถ้าจะบีบกันให้ตายจริงๆ ก็ถามว่าเกิดทันมั๊ย ? ตอนนี้อายุเท่าไร ? อย่างนี้มันกลายเป็นไปใส่อารมณ์ตามอดีตที่เคยมานานแล้ว อย่งที่ไปสร้างวัดทางพม่าเหมือนกัน หลายคนก็บ่นว่าพม่ามันทำอย่งนั้นกับเรา อย่างนี้กับเรา แล้วไปช่วยมันทำไม บอกเราไม่ได้ช่วยพม่าละ นี่ช่วยคนไทยที่มันหลงอยู่ในพม่า (หัวเราะ) เออ...

ถาม : เขาไม่ยอมให้กลับมาฝั่งนี้เลยหรือ ?

ตอบ : ของเราไม่ยอมรับเขาต่างหาก ทางด้านโน้นถึงไม่ยอม ถ้าเขาจะมาเขาก็หนีมาได้ ของเราไม่ยอม มันกลายเป็นเขาหลบหนีเข้าเมืองไปนะซี แต่ว่าถึงไม่ยอมก็เหอะ ถ้าพวกโน้นมันมาคนแถวหนองบัว สองแคว ป่าห้วย สามพระยา มาทำงานเมืองไทยเกือบทั้งหมดบ้าน เขามาเขาพูดได้เลยนะไม่ต้องเสียเวลาหัด ไปสมัครงานที่ไหนเขารับเลย เดือนที่แล้วเขาก็มาที่นี้ ๒ คน ๓ คนเอาของกสิณเก่าของปีที่แล้วโน้นของวัดหนองบัว มาให้เรียไรแล้วไม่มีเวลากลับเอามาฝากไว้ตรงนี้ ตอนช่วงที่กลับมาทางด้านโน้นเขาก็ฝากจดหมายมา ฝากจดหมายมาว่าให้คนโน้นนี้อยู่ที่นั่นอยู่ที่นี้ มีเบอร์โทรให้มาก็โทรไปบอกให้เขามารับจดหมายไป ทางด้านโน้นเขายังมีน้ำใจเหมือนกับคนโบราณ ก็คือว่าไปไหนก็จะมีการฝากโน้นฝากนี้ไปให้กันอยู่ ของเราสบายนี้ถ้าขึ้นฝากไปนะหายจ้อยไปแน่เลย อย่งไปนี้มันจะฝากเงินฝากทองไป แล้วบางคนฝากไปที่หนึ่ง ๖ บาท ๑๐ บาท ทองคำอย่างนี้ เขาไม่กลัวเราโกง

ถาม : .....

ตอบ : ก็ทองคำเขายังฝากไปที่ขนาดนั้น เขาไม่กลัวเราโกง เขายังตรงไปตรงมาอยู่ พอได้เงินครบเมื่อไหร่ ครบสลึงซื้อสลึง ครบห้าสิบซื้อห้าสิบ ครบบาทซื้อบาท

ถาม : เขาซื้ออย่างนี้หรือ ของเราก็บแล้วเอาไปตั้ง

ตอบ : ของเขามันไม่ตั้ง มันเก็บตายเลย

ถาม : ถ้าอย่างนั้นราคาทองที่นั่นน่าจะถูกกว่าหรือเปล่า ?

ตอบ : ทองเขาจะซื้อทางฝั่งไทย เพราะว่าทองพม่าน้ำหนักมันน้อยกว่าไทย ทองไทยบาทหนึ่งเท่ากับ ๑๕.๒ กรัม ทองพม่าบาทหนึ่ง ๑๕ กรัมเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าซื้อทองไทย ๑๐ บาทซื้อทองพม่าได้เกือบ ๑๑ บาท

ถาม : ราคา ๑๕ กรัมของเขาถูกกว่าของไทยเราหรือคะ ?

ตอบ : ๑๕ กรัมของเขามัน ๗๐,๐๐๐ กว่า ตอนนั้นก็ราวๆ เกือบ ๘,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้นทองไทยไปขายเป็นเงินเขาก็ได้กำไรเยอะ ของเราตอนนั้นมันก็แค่ ๕,๐๐๐ กว่า ตอนนี่ ๕,๐๐๐ เกือบๆ ๖,๐๐๐ บาท

ถาม : เอ๊ะ เงินกับทองของเขาน่าจะ...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ทองแพงจริงๆ ของเขาเองมันคล้ายๆ กับว่าเงินของเขามันไม่มีค่าไม่น่าเชื่อถือเพราะ

รัฐบาลเขาพร้อมที่จะยกเลิกได้ทุกเวลา เขาเลยชอบถือพวกทองหรือไม้ก่เงินต่างประเทศแทนอย่างเงินไทยหรือว่าดอลลาร์อย่างนี้ก็เท่ากับว่าค่าประกันได้ ถึงเวลาก็ค่อยไปแลก เอาไปแค่พอใช้ เขาจะเก็บกันเป็นทองกันทั้งนั้น ซื้อมาก ส่วนใหญ่แล้วพวกหนองบัวมา พวกก็จะฝากเงินมาซื้อด้วยซ้ำไป เอาทองไทยนะ เอาเส้นใหญ่ๆ ดันๆ เขาไม่เอาสวยงามหรือเอาตันๆ ไว้ น้ำหนักมันดี คราวที่แล้วที่พวกเราถวายทองบูชาพระธาตุไป ก็แยกใส่ถุงไว้พลอยไว้दान ทองไว้दान พระไว้दान ถึงเวลาก็เอาทองใส่ย่ามไป เพราะว่าจจะรอช่วงสุดท้ายแล้วค่อยเอาใส่บาตร เพราะเราไปก่อนนั้นเกือบเดือน ถ้าหากว่าเอาไปใส่ไว้ในบาตรอาจจะโดนขโมยได้ ก็ให้ตาปลี้ยเขาเอาย่ามแขวนคอเอาไว้ เอ็งอย่าออกห่างข้านะ ครับๆ อาจารย์ แล้วแวงไปแวงมานั้นแหละไม่ได้รู้เรื่องอะไรหรอก พอถึงเวลาจะเอาใส่บาตรก็บอกพ้อออก พ้อออกก็คือลุง พ้อออกเอาย่ามมาซิ พ้อออกเขาก็ส่งย่ามมาให้ พอเราเททองออกมา โอ้โห...เป็นชั่งเลย เออที่นี้รู้หรือยังว่าแขวนอยู่กับคอตัวเองแท้ๆ (หัวเราะ) เขาเอาย่ามแขวนคอเอาไว้ก็เขาคลังอย่างนี้เลยนะ แล้วก็เดินไปเดินมาภูมิใจมากถือย่ามให้อาจารย์ เขาไม่รู้หรอกว่าทองเป็นชั่งเลย (หัวเราะ)

ถาม : เขาไม่สงสัยหรือมันหนักมากเลย

ตอบ : เขาคงคิดว่าของพระโน่นมันมีน้ำหนักไหม้ย ? แล้วส่วนใหญ่แล้วของเรามันพกกล้องถ่ายรูปบ้างอะไบบ้าง ของพวกนี้รวมๆ กันแล้วมันหนักหาไม่รู้ไม่ว่าทองทั้งถุงเลย (หัวเราะ)

ถาม : ทองชั่งหนึ่งกี่บาท ?

ตอบ : ชั่งหนึ่งมัน ๓ ปอนด์พม่า (หัวเราะ) ๓ ปอนด์ กิโลกว่า

ถาม : โห...กิโลครึ่ง

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันเท่าไร ๓ ไซ้มี๊ มันต้องหาร ๒.๒ คุณ ๑,๐๐๐ หาร ๑๕.๒ ได้ ๘๘ บาทกว่าเกือบๆ ๑๐๐ บาท ทองชั่งหนึ่ง ๘๐ กว่าบาทคิดทันสมัย ? (หัวเราะ) หัวสมองไม่ค่อยแลนเลยนะ ขนาดเอาออกมาเป็นตัวเลขได้ยังไงยังนึกไม่ค่อยจะออกเลย

ถาม : อย่างการที่คนฟังเทศน์แล้วบรรลุถึงธรรม นอกจากอยู่ที่ผู้ฟังแล้ว ผู้ที่เทศน์ด้วยถ้าในกรณีที่บารมีสูง การที่จะทำให้ผู้ฟังบรรลุถึงระดับ...?

ตอบ : ไม่ได้จะ สุทธิ อสุทธิ ปัจฉัตตัง นามัญญ อัญญญ วิโสธย “ความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์เป็นของเฉพาะตน บุคคลหนึ่งจะทำบุคคลหนึ่งให้บริสุทธิ์หาได้ไม่” แต่ว่าบุคคลที่ทำนมีความสามารถสูงเข้าถึงความบริสุทธิ์จริงๆ มีเจตปริยญาณ รู้ใจผู้อื่นจริงถ้าเทศน์ตรงกับกำลังใจมันทำให้เขาสามารถที่จะเข้าใจได้ง่ายขึ้น แต่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้ฟังคนนั้น ไม่ใช่เขาไปทำให้คนๆ นั้นบริสุทธิ์ แต่ว่าเป็นเพราะคนๆ นั้นตั้งใจของตนให้พ้นขึ้นมาจากบ่วงกรรมทั้งปวงเข้าสู่ความบริสุทธิ์สิ้นเชิงต่างหาก ตัวเองทำเองถึงได้ คนอื่นอย่างแกก็เป็นสื่อให้เท่านั้น อย่างเช่น ถ้าหากว่าเป็นพระท่านก็เป็นสื่อแล้ว ท่านเทศน์นำให้คิดตาม ปฏิบัติตามได้ก็เป็น ถ้าไม่ยอมคิดไม่ยอมปฏิบัติตาม เทศน์ให้ตายก็เท่านั้นแหละ

ถาม : แล้วคนที่เวลาใกล้ตายนี้ ถ้าตัดร่างกายแล้วปรารถนาเข้าสู่พระนิพพานแล้วเฉียคะ โดยใช้วาระสุดท้าย โดยขณะที่อยู่ทั่วไปไม่ค่อยถึงขนาดปฏิบัติดีหรือจะต่างกับคนที่อยู่ปกติแล้ว

ปฏิบัติได้ดีแล้วเข้าถึงระดับโสดาบัน สกิทาคามีอย่างนี้ค่ะ ตอนถึงพระนิพพาน จุดนั้นแตกต่างกันหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : เหมือนกัน เข้าสู่ความบริสุทธิ์เหมือนกัน คือมันสำคัญตรงกำลังใจที่ตัดทีละ อย่างลิ้ม คนที่ตั้งใจทำตั้งแต่ต้นเลยนั้น เป็นคนที่ไม่ประมาท จริงๆ แล้วเป็นผู้ที่นำสรรเสริญมาก ค่อยๆ ขวนขวายค่อยๆ ปฏิบัติไป แต่ขณะเดียวกันอีกฝ่ายหนึ่งประมาทอยู่ แต่บังเอิญต้องมีบุญเก่า ในอดีตมาช่วยเสริม ทำให้ตอนนั้นสามารถคิดได้ ตอนที่คนเจ็บป่วยมากๆ นี่ตัวระคะมันก็ไม่ไหวแล้ว โทสะมันก็ไม่รู้จะไปโกรธใครแล้ว โมหะมันก็ไม่รู้จะไปหลงใครแล้ว มันเห็นๆ อยู่ ว่าร่างกายมันไม่ดีแล้วจิตมันก็เลยตัดได้ง่ายกว่า อันนี้จำเป็นต้องมีบุญเก่าที่เป็นบุญใหญ่เข้ามา ช่วยเสริมด้วย ไม่อย่างนั้นคงจะคิดได้ยากนะ เพราะว่าไม่ได้สร้างความชำนาญในด้านนี้มาก่อนเลย เป็นผู้ที่ไม่ประมาท แต่ว่าคนที่ทำมาทีละขั้นตอนนั้นถือว่าเป็นผู้ไม่ประมาท นำสรรเสริญมาก

ถาม : การปฏิบัติทีละขั้นตอนนี้จะให้ถึงแต่ละระดับ เจ้าตัวเขาจะสามารถรับรู้ได้เองมั๊ยคะ... ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเข้าถึงจะรู้เพราะว่า ญาณ คือเครื่องรับรู้ จะปรากฏขึ้น แต่ว่าท่านที่เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป ท่านมีความฉลาดมาก และไม่ประมาท เพราะฉะนั้นถึงจะรู้ว่าตนเองเป็นแต่จะไม่มีใครแน่ใจว่าตัวเองเป็น ถึงพระพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วว่าเป็น ท่านเองท่านก็ไม่ประมาทก็ทำความดีจริงๆ ขึ้นไป

ถาม : แล้วอย่างการปฏิบัติ อย่างเรารู้สึกตัวเองระยะหลังนี้บางทีเวลาจับพระนี้ เราจะรู้สึกว่า อกุศลจิตเข้ามาบ่อยมาก เป็นเพราะว่านี่คือจิตลึกๆ ของเราที่... ?

ตอบ : อันนั้นเรียก มารตลใจ ก็ได้ มาร ๕ ประเภทเขาพยายามขวางเราอยู่ตลอดเวลา เวลาไหนที่เราทำความดีใกล้จะถึงจุดที่เราต้องการ เขาจะพยายามเบี่ยงความสนใจเราไปสนใจอย่างอื่นแทน ดึงไปหา รัก โลภ โกรธ หลงแทน ดึงให้รู้สึกปรามาสพระรัตนตรัยแทน ถ้าหากว่าเราปรามาสพระรัตนตรัยขึ้นมาเขาก็สบายใจแล้ว เพราะว่าบุคคลที่ปรามาสพระรัตนตรัย เข้าไม่ถึงความเป็นพระอริยเจ้าหลุดมือเขาไม่ได้ เรายังตกอยู่ในอำนาจเขาต่อไป เพราะฉะนั้นเขาพยายามที่จะทำให้เราเบนไปจากจุดที่เรากำลังจะเข้าถึง ถึงได้เคยบอกกับโยมหลายคนว่า ตอนที่ฟุ้งซ่านมากๆ ตอนนั้นเรากำลังใกล้ความดีที่สุด เขาก็เลยพยายามจะดึงให้เราฟุ้งซ่านเพื่อที่เราพ้นจากจุดนั้นไป ถ้าเราตั้งสติขณินท ทบทวนย้อนหลังสักขณินทหนึ่งว่าเราทำอะไรถึงมาถึงจุดนี้ จะสังเกตได้ว่าก่อนฟุ้งซ่านเราต้องกำลังใจดีมากเลย เพราะฉะนั้นทบทวนย้อนหลังไปชื่อว่าตอนที่ดี เพราะอะไรแล้วเราทำแบบนั้นต่อไปมันจะเข้าถึงได้ง่ายมาก เพราะมันเหมือนกับว่าเรายู่ปากประตูแล้ว แต่เขาเบี่ยงเราไปให้เดินไปทางอื่นแทน เพราะฉะนั้นถึงเป็นการตลใจของมารก็จริง แต่เราก็กปรามาสพระรัตนตรัยด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจเหมือนกัน ถึงเขาจะตลใจให้ทำ แต่เราก็กทำไปแล้วด้วยตัวของเรา เพราะฉะนั้นเราต้องขอขมาพระรัตนตรัยอยู่ทุกครั้งที่เราจะทำความดี ไม่ว่าจะป็นสวดมนต์ไหว้พระ ทำกรรมฐานอะไรก็ตามตั้งใจขอขมาพระชะก่อน มันจะตัดกรรมตัวนี้ไป เจ้าพวกนี้มันจะแก้งอยู่ตลอดเวลาเป็นการทดสอบของเขอย่างหนึ่ง หน้าที่ของเขาก็คือทำอย่างนั้น หน้าที่ของเราคือหนีเขาให้พ้น ต่างคนต่าง

ทำหน้าที่ของตนเอง ไม่ต้องไปเป็นศัตรูกับใครหรอก

ถาม : แล้วจะบาปหนักหรือเปล่า เวลาหนูกราบพระที่ไรจะรู้สึกได้เลยว่า เหมือนมีความรู้สึกว่าจะปฏิบัติไม่ดีหรือเหมือนกับหนูจะเอาเท้าขึ้นมาซึ่ง...(ไม่ชัด)...

ตอบ : นั่นนะ ลักษณะอาการมันไม่ได้หนักไม่ได้หนอะไรหรอก มันเป็นอาการที่เขาจะทำให้เราเป็นอย่างนั้น ก็บอกแล้วให้ตั้งใจขอขมาพระ พวกนี้มันรู้สึกตัวไม่ได้หรอก เขาทำให้เราคิดอย่างนั้นได้ ปรามาสอย่างนั้นได้ เราก็อตั้งใจขอขมาไปเรื่อย พอเรารู้ทันเขาๆ ก็เลิก รู้ว่าวิธีนี้เล่นงานเราไม่ได้แล้ว เล่นทำไหหนักขอขมาตะบันชาตอย่างเดียว โทษก็ไม่เกิดขึ้นเขาก็เลิกไปเอง แต่ว่ามันก็ยุ่งๆ ทำให้เรากลุ่มใจอยู่ระยะหนึ่งเหมือนกัน พอรู้เราก็เลิกกลุ่มซะ เอ็งมีหน้าที่แกล็กก็แกล็กไป ข้ามีหน้าที่ขอขมาข้าก็ขอของข้ามันก็จบ ถ้าไม่เข้าใจความดีเขาไม่แกล็กเราหรือเสียเวลาเปล่า เขากลัวว่าเราจะหลุดมือเขาๆ ก็เลยพยายามแกล็กเพื่อจะดึงเรากลับ แสดงว่าเริ่มเข้าถึงจุดของความดี ทบทวนไปว่าก่อนหน้านี้ทำยังไง แล้วก็ย้ายจุดนั้นบ่อยๆ ทำบ่อยๆ ย้ายแล้วย้ายอีกย้ายไปเรื่อย พอเราย้ายมากๆ เข้าเดี๋ยวมันก็เป็นของเราไปเอง พิมพ์ที่พระพุทธลงไปหมด (หัวเราะ) เคยคุยกับเพื่อนไปแล้วก็พิมพ์ไป ซักพักหนึ่งมาดูปรากฏว่าที่เราพูดกันพิมพ์ลงไปหมดเลย (หัวเราะ)

ถาม : อย่างที่เล่าสุดในฝันเคยฝันถึงหลวงพ่อกับ ๒ ครั้ง ทั้งหลวงพ่อกับทั้งท่านแม่ มีช่วงที่ฝันไปแล้วนี้มีความรู้สึก ว่า ตอนนั้นมีพิธีอะไรไม่รู้หรือสถานที่เก่าๆ แล้วกำลังจะทำพิธีหนึ่งอยู่ก็มียุ่งออกมาจะกัตขเรา แล้วมีความรู้สึกว่าตอนนั้นเราดัดสินใจแล้ว เราไม่กลัวแล้ว เข้าพิธีตอนนั้นแล้วจะตายก็ตาย แต่พอเวลานั้นพอโดนไป คราวนี้เราไม่รู้สึกอะไรแล้ว รู้สึกตัวเองว่าตัวเองวูบออกมาแล้วก็เหมือนกับเราลอยอยู่ข้างบน แล้วพอเอ๊ะ แปลกใจเสร็จเห็นเป็นทะเลกว้างๆ ก็คิดว่าเดี๋ยวจะลองลงไปใต้ทะเลลึกๆ พอคิดปั๊บมันก็เหมือนดิ่งลงไปเลย พอดิ่งลงไปปั๊บนั้นก็กลับกลายเป็นว่ากลัวตายมันก็ตื่น ทำไมมีความรู้สึกที่เราไม่กลัวมันกับกลัวมันอยู่ในสภาวะเดียวกันล่ะคะ ?

ตอบ : มันอยู่ในสภาวะเดียวกันคือว่า แรกๆ มันอยู่ในลักษณะที่ว่า เรารู้ว่าเราจะต้องตัดสินใจยังไงในเมื่อเราอยู่ในสถานที่ๆ เราคิดว่ามันดีพร้อมแล้ว ถึงตายเราก็อไม่กลัว พอเราลงไปใต้ทะเลมันเป็นสิ่งที่เราไม่มันใจจะไปพบอะไรบ้าง สิ่งที่เรายังคงลอยอยู่บนฝั่งลึกลงไปในใจมันก็แสดงออกมา อันนี้แสดงว่ากำลังใจของเราจริงๆ แล้วกลัวตายเป็นปกติ

ถาม : เรื่องแบบที่ฟังมานี้มันเกิดได้กับทุกคน ?

ตอบ : ทุกคนเพียงแต่ว่าใครจะเจอในแง่มุมไหนเท่านั้น ข้อสอบเขามาแค่ ๔ แนว รัก โลภ โกรธ หลง แค่นั้นเอง ไอ้กลัวตายนี่หลง คือหลงเชื่อตัวเองจะไม่ตาย แต่ ๔ หัวข้อนี้มันออกมาได้เป็นล้านๆ รูปแบบ เพราะฉะนั้นของเราเองเจอหัวข้อเดียวกัน แต่มันออกมาคนละแนวเราก็อต้องตามมันให้ทัน

ถาม : ที่ฟังมานี้ตัวเองก็...

ตอบ : แบบเดียวกัน ก็มันเดินตามกันนี่ คนข้างหน้าเขาเจออะไร เราก็อเจออันนั้น แล้วเราเจออะไรคนข้างหลังเขาก็เจออย่างนั้น

ถาม : แสดงว่าลึกๆ นี้ เราเองนี่เราก็งกั้วตายอยู่ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : กั้วทุกคนละจะ ถ้าตราบาได้ที่ไม่ใช่พระอรหันต์นี่ยังกั้วอยู่ หลวงพ่อท่านเคยถาม พระพุทธเจ้าว่า พระอรหันต์หนี้ยัยมั๊ย ? พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ถ้าสมควรก็หนึ่ บางทีคนเราไปคิดว่าพระอรหันต์ยังกั้ว ความจริงท่านไม่กั้วอะไรแล้ว เพราะเข้าถึงความบริสุทธิ์สิ้นเชิง ในเมื่อเข้าถึงความบริสุทธิ์สิ้นเชิง ไม่มีทางที่จะตกต่ำลงไปสู่ภพภูมิที่จะทำให้ท่านทุกข์ท่านลำบากและเหตุนี้ท่านก็เลยเลิกกั้วตายไปเลย แต่ว่าขณะเดียวกันภูมิอื่นภพอื่นนี่ยังมีความกั้วอยู่บ้าง อย่างเช่นว่ายังมีภระที่ยังต้องทำอีก อย่างเช่นพระอนาคามี มีภระที่ต้องทำเพื่อเข้าถึงความเป็นอรหันต์ ถ้าตายซะก่อนก็เข้าไปไม่ถึง แคนนั้นก็ต้องเสียเวลาไปต่อข้างบนต่อไปเป็นต้น ความกั้วของท่านๆ ไม่ได้กั้วตายในลักษณะอย่างนั้น อย่างประเภทที่ว่ามันเสียเวลาไปทำต่อ

ถาม : คนที่เข้านิพพานไปแล้วเขายังมีหน้าที่อยู่อีกหรือ ?

ตอบ : มีงานที่ต้องทำอยู่ ที่จริงแล้วมันไม่ใช่งานของท่านหรอก แต่ว่าเป็นการสงเคราะห์ผู้อื่น บุคคลที่เข้านิพพานนี้ตัวบารมีทุกอย่างต้องเต็ม โดยเฉพาะเมตตาบารมีใช่ไหม ? ถ้าเห็นคนอื่นเขาลำบากอยู่ถ้าสามารถสงเคราะห์ได้ก็สงเคราะห์เลย เท่ากับว่ามีงานที่ยังต้องทำอยู่ แต่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่งานของท่านนะ มันเป็นงานเพื่อคนอื่นล้วนๆ

ถาม : แล้วอย่างเทวดากับพรหมที่ท่านมีอารมณ์จิตเหมือนกันมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่เหมือนกัน จะหยาบละเอียดปราณีตต่างกันไป แล้วอย่าไปคิดว่าพรหมดีกว่าเทวดา ถ้าเทวดาท่านเป็นพระอริยเจ้าแล้วพรหมไม่ใช่พระอริยเจ้านี้ กำลังใจของเทวดาก็ดีกว่า

ถาม : ในตำแหน่งนี้พรหมสูงกว่าไม่ใช่หรือคะ ?

ตอบ : คือโดยความหมายของเราสูงกว่า เพราะ พรหม คือพรหมจรรย์ ผู้ที่จะเข้าถึงความบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง แต่เป็นผู้ที่เป็นเทวดาที่ท่านเข้าถึงความดีแต่ท่านไม่ได้ตั้งใจที่จะไปให้มากกว่านั้น อย่างเช่น หลวงพ่อวัดท่าซุง ท่านเคยพบภูมิเทวดานี้ถือว่าเป็นเทวดาชั้นต่ำสุด แต่ท่านเป็นพระอนาคามี ปกติพระอนาคามีต้องอยู่สุทธาวาสพรหมชั้นใดชั้นหนึ่ง คือพรหม ๕ ชั้น สูงสุดตั้งแต่ ๑๒ ชั้นไป ๑๒ ถึง ๑๖ เป็นพรหม อนาคามี อวิหา อดับปา สุทัสสา สุทัสสี อสังญี อภินิหาระ สุทธา วาสพรหม

ถาม : อย่างท่านก็ไม่ได้เป็นพรหมหรือว่าไม่ได้ตายในนิพาน

ตอบ : ไม่ใช่ ตั้งใจจะไปแค่นั้น

ถาม : การปฏิบัติต่อในขณะที่อยู่ในชั้นนั้นนี้ จะดีกว่าปฏิบัติตอนที่อยู่เป็นคนที่ ?

ตอบ : ดีกว่าแน่ๆ เพราะศีลไม่ขาด แต่มันช้ามาก ที่ช้ามากเพราะว่าเปรียบกับมนุษย์นี่มันยาวนานเหลือเกิน ศีลจะให้ท่านถือก็ข้อไม่มีความขาดอยู่แล้ว ใช้สภาพความเป็นทิพย์นี่รักษาได้ครบถ้วน ต่อให้ถือศีล ๒๒๗ ของพระบวกับอภิสมจารไปด้วย ท่านก็รักษาได้ครบถ้วน แต่ว่ามันช้าเพราะเวลาของท่านเปรียบกับเราแล้วเวลามันยาวนานเหลือเกิน

ถาม : อย่างถ้าคนที่ตาย ถ้าตายด้วยอุบัติเหตุ กับตายด้วยโรคนี้มีการมอันไหนหนักกว่ากันคะ ?

เพราะว่าตายด้วยโรคนี้รู้สึกจะทรمانกว่าด้วยอุบัติเหตุณะคะ ?

ตอบ : มันจะกรรมหนักกรรมเบาอะไรก็ตาม ต้นกรรมมันใช้หนี้ในรกไปแล้ว อันนี้มันแค่เศษเท่านั้น ขนาดเศษๆ นี้อะละ บางคนไม่เป็นขึ้นเป็นอันเลย (หัวเราะ) รถชนที่หลุดเป็นท่อนๆ เป็นชิ้นๆ ก็มี เพราะฉะนั้นถามว่าอันไหนหนักกว่า มันก็ต้องดูสภาพของเขา อันไหนทุกข์ทรमानาน อันนั้นก็หนักหน่อย ไอ้ตุมเดียวถึงหลุดเป็นชิ้นๆ นั่นมันตายเลย ไม่ทรमानมา

ถาม : จั๊นเวลาที่บางคนก็เป็นโรคตาย แต่ก่อนที่จะตายอาการดีขึ้นมาน้อยแล้วก็ตายเลย

ตอบ : หมตสติสุดท้ายตัวจะหลุดออกไปแล้ว กำลังใจทั้งหมดมันจะทรงตัวตั้งมันขึ้นมาติดหนึ่งทีลักษณะถ้าหากว่าเปรียบกับพระอริยเจ้า ซึ่งจริงๆ แล้วมันคนละแบบกัน แต่ว่ามันใกล้เคียงกันก็คือ ที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ผู้ที่บรรลุมรรคผล สวยที่สุดในวันที่บรรลุมรรคผลวันหนึ่งกับวันที่จะตายวันหนึ่ง ๒ วันในลักษณะเดียวกันก็คือว่า ความผ่องใสมันปรากฏขึ้นชั่วขณะหนึ่งอันนั้นก็สติขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง ถ้าตอนนั้นมีใครแนะนำในสิ่งที่ดี ให้ยี้ดีให้เกาะมันก็สบายไปเลย โบราณเขาถึงได้สอนให้กรอกหูคนป่วยใกล้ตายว่าพระอรหันต์ หรือว่า พุทโธ

ถาม : แล้วถ้าช่วยเขาในตอนวาระนั้น แต่ถ้าสมมุติเป็นไปได้มั้ยะคะว่า เขาจะนึกตามได้ทุกคน ?

ตอบ : น้อยมาก ถ้าหากว่าไปยึดกับเวทนา ความเจ็บ ความปวดบางทีที่เราพูดไป เขาไม่รู้เรื่องเลยชะตัวเข้าไป ลักษณะที่หลวงพ่อสำราญท่านเคยเทศน์ไว้ คนมันหาลามาตลอดชีวิตก่อนตายเกิดการเจ็บป่วยเวทนามล้ามมาก พวกก็ไปแนะนำ เฮ้ย...อรหันต์ แล้วก็บอกว่า ไอ้ไอ้ท่องคำว่าอรหันต์ไม่ได้ คิดแต่ปลาชะโดพอเพื่อนบอกพุทโธ เพื่อนบอกไอ้ช้อนไปคนละเรื่องเลยคือจิตมันไปเกาะทางด้านโน้นชะแล้ว ถ้าอย่างนั้นล่ะก็มันพ้นอบายภูมิหรือเสร็จแน่ๆ เลย

ถาม : ที่พูดมานี้ ถ้าเกิดเราคิดขึ้นมาว่า ทุกครั้งเราพยายามไม่ประมาท พอถึงจุดสุดท้ายนี้ความรู้สึกรู้ตัว ความรู้สึกนั้นก็ถึงพระรัตนตรัยอยู่ อย่างยกตัวอย่างกรณีที่ผ่านมา ความรู้สึกกลัวตาย

ตอบ : กลัวตายมันมีทุกรูปทุกนาม แต่เพียงแต่ว่ากลัวอย่างมีสติหรือกลัวอย่างขาดสติ เพราะฉะนั้นเราต้องสร้างสติของเราให้มันคง ที่ท่านสอนให้ภาวนาก็เพื่อจุดนี้ พอสติมันมันคงความกลัวยังมีอยู่แต่ประเภทที่ว่ามันๆ พร้อมทั้งจะตาย ในเมื่อแก้ไขทุกวิถีทางแล้วไม่สามารถแก้ไขได้ เราก็รู้อยู่แล้วว่าตายแล้วไปตีสติสมบุญไปเกาะความดีอยู่

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าจิตเกาะความดีไปดีเลย ถ้าจิตเกาะสิ่งไม่ดีก็ไปไม่ดีเลย ต่อให้ทำบุญเก่ามามากแค่ไหนแต่ถ้าก่อนตายเกาะด้านไม่ดี ก็เสร็จต้องไปรับส่วนที่ไม่ดีก่อน แล้วทำความชั่วมาหนักๆ อย่างมีภูฏกฤษณาลีเทพบุตรอย่างนี้ นึกถึงพระพุทธเจ้าก่อนตายหน่อยเดียวก็ไปรับผลของความดีก่อน แต่บางคนว่าไม่ยุติธรรมเพราะว่าทำความชั่วมาตลอด แล้วทำไม่อยู่ ก็ขึ้นไปเป็นเทวดาอยู่ข้างบน ความจริงยุติธรรมมาก ท่านทำความดีนิตเดียวท่านก็ได้นิตเดียว อีกไม่ก็วันก็จะจุติอยู่แล้ว ถ้าไม่ได้โอกาสจารีเทพบุตรไปเจอเข้าก็เจ๊งเลย เพราะท่านต้องลงนรกทุกขุมยังคืนะบุญเก่าตามทัน

ถาม : ... (ไม่ชัด)...ตอนก่อนตายนึกถึงความดีนิตเดียว ?

ตอบ : คือมันไปแป๊บเดียว ทำนิดเดียวก็ไปแป๊บเดียว ถ้าไม่ต่อบุญตัวเองตรงนั้นเงิงเลย

ถาม : ต้องต่อบุญไปเรื่อยๆ ใช่มั้ย ?

ตอบ : ใช่ หนึ่ให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ พลาดเมื่อไหร่ของเก่ามันทวงหมด ถ้าไม่ใช่พระอริยเจ้านี้ มีสิทธิ์โดนทวงคืนได้ทุกเวลา ถ้าเป็นพระอริยเจ้าแล้วเขาทวงได้แค่เซกกรรม เพราะว่าอบายภูมิ ๔ ปีไปแล้ว

ถาม : ที่อ่านเจอในหนังสือ หมายความว่าเราขึ้นไปอยู่ข้างบนแล้ว ยิ่งแค่เทวดา แคพรหม ไปอ่านเจอว่าข้างบนก็ต่อไปได้อีกหรือ ?

ตอบ : ได้อยู่ ถ้าทำความดีอย่างที่บอกไป เทวดา พรหมนี้ ศีลทุกข้อท่านรักษาได้หมด ให้รักษาเยอะแค่ไหนท่านก็รักษาได้ ในสภาพความเป็นทิพย์สถิตท่านรู้รอบกว่าเรามากเหลือเกิน ใช่มั้ย ? เพราะฉะนั้นท่านทรงศีลปกติอยู่แล้ว ทำความดีข้างบนมันทำงานง่ายกว่าเพียงแต่ระยะเวลา มันยาวมาก ก็เลยมีหลายท่านที่ยอมเสี่ยงลงมาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์นี้ไม่รู้ว่ามีจะขึ้นหรือจะลง ถ้าพลาดแล้วกรรมเก่ามันซึกแล้วมันลง แต่ท่านก็เสี่ยงลงมา เพราะว่าอายุมนุษย์มันน้อย เทียบกับเทวดา เทียบกับพรหมแล้วมันแป็บๆ ของท่านเอง

ถาม : อย่างรู้จักเด็กคนหนึ่งทีลพบุรี เขามีความรู้ลึกกว่าเขาไปสูงกว่าผม ไปไกลกว่าผม แต่ว่าทำไมเขาขี้งออยากที่จะเกิดอยู่ ขี้งออยากที่จะเกิดอยู่กับในโลกปัจจุบัน ?

ตอบ : กำลังใจมีอยู่ ๒ ประเภท หนึ่งเรียกว่า พระโพธิสัตว์ อีกประเภทหนึ่งก็คือ สาวกภูมิ สาวกภูมินี้ถ้าหากว่าเป็นพระโพธิสัตว์ที่ท่านละความปรารถนาแล้ว จะตั้งหน้าตั้งตาทำความดีจนเข้าถึงที่สุดไปเลย ท่านที่อยากเกิดอีกส่วนใหญ่มัจะเป็นพระโพธิสัตว์ยังมีภาระหน้าที่ที่ท่านจำเป็นต้องทำอยู่ ท่านขอเกิดใหม่ ฉะนั้นถึงกำลังใจท่านจะสูงกว่าก็ไม่ได้หมายความว่าท่านจะไปนิพพานเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้มันก็น่าแปลกใจ อยู่ในลักษณะนี้ไปนิพพานได้ แต่หมายความว่าไม่ยอมไป ?

ตอบ : คือถ้าไป เขาไปได้ง่ายกว่าเรา แต่ว่าของเขาเองจริงๆ แล้วส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยเมตตามาก ตั้งใจจะสงเคราะห์คนอื่นเขาอย่างพระอชิตครภโฑธิสัตว์นั้นคนจีนเรียก ตี้จิ้งผู้สักร ท่านอธิษฐานไว้ ว่าถ้าตราบใดที่อบายภูมิยังมีดวงจิตเหลืออยู่แม้แตดวงเดียวท่านก็จะยังไม่ยอมเข้านิพพานจะสงเคราะห์ก่อน ก็เลยไม่เห็นที่สุดเลยว่อาจค้ันี่ท่านจะไปนิพพานเมื่อไหร่ เพราะในอบายภูมินี้มันเหลือคณานับ อันนี้ส่วนใหญ่แล้วท่านประกอบไปด้วยเมตตามากเหลือเกิน ในเมื่อเมตตามากเหลือเกินเราไม่ต้องไปแปลกใจหรอก สิ่งที่เหมาะสมแท้ๆ ท่านเองท่านกลับคิดว่ามันจะเป็นการเอาตัวรอดคนเดียว ท่านก็คิดจะช่วยคนอื่นให้รอดด้วย

ถาม : แล้วอย่างนี้ พังแล้วมีหลายดวงจิตที่คิดอย่างนี้เหมือนกัน ก็เหมือนกับว่าต้องแข่งกัน ?

ตอบ : ก็อย่างนั้น ถึงได้มีลำดับของการบรรลุ ตรีสรู่ก่อนหลังกัน แล้วทำไมต้องเป็นพระศรีอริยเมตไตรย ทำไมไม่เป็นองค์อื่น อย่างนี้ก็มีก่อนมีหลังตามลำดับการสร้างบารมีมา แต่ว่าบางองค์ถึงสร้างก่อนก็ตาม แต่ว่ากำลังใจมันหย่อนยานไปหน่อยก็บรรลุทีหลังก็มี

ถาม : ที่ท่านเกิดมาสงเคราะห์คนนี้ อารมณ์ของรัก โลภ โกรธ หลง จะยังมีอยู่รึเปล้าคะ ?

ตอบ : มีเต็มๆ เลยจ้ะ เพราะท่านไม่ใช่พระอริยเจ้า จนกว่าจะชาติสุดท้ายที่ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธเจ้าเท่านั้นถึงจะบริสุทธิ์เป็นพระอรหันต์ไป

ถาม : อย่างนี้เรียกว่าพลาดได้เหมือนกันใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่เรียกว่าพลาดได้เหมือนกัน มีโอกาสพลาดได้เกิน ๑๐๐% (หัวเราะ) แต่ว่าท่านยอมเสี่ยงเพื่อความทุกข์ของชนหมู่มาก เพื่อความสุขของส่วนรวมแล้วท่านเห็นแล้วว่ามันคุ้มค่าท่านก็เสี่ยงตัวเอง จะลำบากแค่ไหนไม่ว่าถ้าส่วนรวมมีความสุข

ถาม : ที่คนที่ท่านสงเคราะห์นี้ ส่วนใหญ่แล้วจะต้องเคยมี...?

ตอบ : ก็เคยอธิษฐานตามกันมา เคยต้องการจะเป็นบิรवारท่านมา

ถาม : แล้วอย่างถ้าสมมุติว่าถ้าเขาภาวนา พยายามให้มีสติรับรู้ บางทีภาวนาจนไม่รู้ว่ภาวนาแล้วก็ไปคิดอีกเรื่องแล้วกลับมาภาวนาถือว่าทำสมาธิไม่ดีหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ช่วงนั้นก็เป็นอันว่าสมาธิขาดช่วงลง พอรู้ตัวเมื่อไหร่แล้วให้รีบทำต่อไม่ให้ดึงไปไกลนี้ใช้ได้อยู่นะ เผลอแล้วดึงกลับ เผลอเมื่อไหร่ดึงกลับ เตียวพอไปนานๆ มันเป็นมหาสติมันก็จะไม่เผลออีก

ถาม : แล้วตอนมันกลับมามันต่อด้วยสมาธิ บางที่เราไม่รู้ตัว ทำไม่ถึงอารมณ์มันภาวนาอยู่ได้ ?

ตอบ : คืออารมณ์จิตมันมีสภาพจำ พอถึงเวลาแล้วมันทำงานอัตโนมัติ มันทำของมันเองได้ แต่ว่าถ้าจะให้ดีเอาสติกำกับให้รู้ตลอดเอาไว้มันจะได้ไม่พลาด ลักษณะนั้นโอกาสที่พลาดยังมีเกิดกำลังคิดไม่ตื้ออยู่ตายตอนนั้นอยู่เลย

ถาม : แล้วที่เคยฟังเทศนะคะ อย่างคนที่ถ้าสมัยก่อนได้รับการเป่ายันต์เกราะเพชรหลวงพ่อกุญแจคะ ที่นี้โอกาสที่จะโดนสิ่งที่ไม่ดีมาเข้าตัวโดยคนปรารถนาไม่ดีส่งของมาให้

ตอบ : ถ้าประมาทก็มีโอกาสโดน ยันต์เกราะเพชรจำเป็นต้องการรักษาทุกวัน แล้วก็ต้องรักษาศีลให้ได้ ถ้าศีลขาดเช่นว่า กินเหล้าหรือลักขโมย ยันต์เกราะเพชรจะเสื่อม

ถาม : แล้วเพราะเหตุใด เฉพาะ ๒ ตัวนี้ทำให้เสื่อม แล้วศีลข้ออื่นไม่ทำให้เสื่อมด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ครูบาอาจารย์ท่านกำหนดเอาไว้เพราะว่า ศีล ๒ ข้อนี้มันเป็นต้นเหตุของการเบียดเบียน กินเหล้าเบียดเบียนตัวเอง ลักขโมยเบียดเบียนผู้อื่น ทั้งตัวเองและผู้อื่นแล้วโดยเฉพาะตัวศีลข้อกินเหล้ามันจะทำให้ศีลอีก ๔ ข้อทรงตัวอยู่ไม่ได้ พอเมาไปแล้วมันขาดสติ พอขาดสติอีก ๔ ข้อมันขาดตามไปได้สบายมากเลย ครูบาอาจารย์ท่านกำหนดมาไว้เช่นนั้น ในเมื่อกำหนดมาไว้เช่นนั้น พระหรือเทวดาที่ท่านสงเคราะห์ ในเมื่อละเมิดในข้อที่เรากำหนด ท่านก็เลิกให้การสงเคราะห์มันก็เท่ากับว่ายันต์เกราะเพชรอันนั้นเสื่อมลงไป

ถาม : แล้วอย่างถ้าสมมุติว่าปฏิบัติไปได้บารมีค่อนข้างสูงแล้วนี้ การที่มีบุคคลไม่ดีประสงค์ร้ายแล้วอย่างนี้ เจ้าตัวจะรับรู้เองก่อนหรือว่าพระท่านจะสงเคราะห์ให้คะ ?

ตอบ : บางทีก็ไม่รู้ ยกเว้นว่า เราตั้งใจจะรู้ อย่างลึ้มว่าแม้กระทั่งพระอรหันต์ระดับพระมหา กัสสปะยังโดนเทวดาหลอกได้ เพราะท่านไม่ได้ไปตั้งอารมณ์รู้อยู่ตลอดเวลาใช่ไหม ? เพราะฉะนั้นของเราเองโอกาสที่การจะรู้มันก็น้อยหน่อย แต่ว่าขณะเดียวกันว่าถึงไม่ได้เป่ายันต์เกราะเพชรไป

ก็ตาม ถ้าเรารักษากำลังใจให้มั่นคงอยู่ในการภาวนา เอาชกปฐมฌานอย่างนี้ พวกไสยศาสตร์ทำอะไรไม่ได้หรอก เพียงแต่ว่าอย่าผลอให้มันหลุดไปก็แล้วกัน ความจริงกำลังมันเกินอุปจารสมาธิที่เขาเรียก **อุปจารฌาน** ฌานมันใกล้จะเป็น**ปฐมฌาน** เขาก็ทำอะไรเราไม่ได้แล้ว แต่เพียงแต่ มันห้ามผลอเท่านั้นเอง ใครไม่เคยเป่ายันต์เกราะเพชรไม่ต้องเสียใจ ภาวนานี้ถึงพระพุทธรเจ้าไว้ตลอดเวลาเหมือนกัน เพียงแต่ตลอดเวลา มันทำยากหน่อย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างนี้ตอนที่เขาส่งสิ่งไม่ดีมา จะรู้มั๊ยคะว่าเป็นหน้าบุคคลไหนเลยรีเปล่า ?

ตอบ : คือถ้าตั้งใจจะรู้ละ ถ้าตั้งใจจะรู้ผู้ที่มี**ทิพจักขุญาณ**หรือ**โมณียฤทธิ์**จะรู้เลย มีอยู่เกี่ยวหนึ่งก็ไม่ได้ตั้งใจจะด้วยเข้าไป รู้อยู่แต่เราเจ็บจะแยะอยู่แล้ว ก็ตั้งใจจะไปนิพพานคือร่างกายมันจะตายจะพังก็เรื่องของมัน เราไปนิพพานดีกว่ากำหนดใจเอาไว้ แล้วมันไม่ไปนิพพานไปหล่นปืออยู่กลางวงเขาพอดีเลย ไปนั่งดูเขาที่เราเอง เออ...สนุกดี (หัวเราะ) อันนั้นของพระท่านคงตั้งใจสังเคราะห์ให้รู้ว่าใครมันทำก็เลยลงไปดู แหม...มีทั้งนุ่งเหลือง มีทั้งนุ่งขาว มีทั้งนุ่งลาย โอโห... คึกคักกันมาก เขาเล่นตั้งสำนักกันขึ้นมาเพื่อเล่นงานเราเลย

ถาม : พอดี พอเห็นเขาแล้วไม่ทำอะไร ?

ตอบ : ไม่ได้คิดทำอะไรหรอก แต่พอไปเห็นหน้าเขาคนๆ หนึ่งเข้า แล้วจำได้ละ ก็ไม่นึกว่าเขาจะผูกอาฆาตเอาไว้นานขนาดนั้น มาทวงของเก่าก่อนมาบวช เคยทำให้เขาโกรธ อุตสาห์คิดถึงเราส่งของฝากมา

ถาม : หนูพึ่งเทศน์ที่พระที่ท่านนับถือครูบาอาจารย์ที่ใครไปนิพพานที่ไม่ถูกอย่างนี้ ท่านชักจูงหรือท่านสอนทางธรรมแล้ว เกิดสมมุติว่าคนฟังแล้วก็คล้อยตาม พระรูปนั้นบาปด้วยหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ถ้าหากว่าท่านสอนผิดจากที่**พระพุทธเจ้า**สอน เท่ากับว่าท่านสอนคนเป็น**มิจฉาทิฐิ**สอนคนเป็น**มิจฉาทิฐินิโทษสาหัส**มาก มีอยู่รายหนึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่มีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นที่น่านับถือทั้งในประเทศ และต่างประเทศด้วย สอนคนเป็นมิจฉาทิฐิ วันหนึ่งกำลังภาวนาตอนเช้าจิตมันหลุด มันลงไปโลกันตนรกไปเห็นเข้า เอ๊ะ ปกติแล้วสัตว์นรกมีแต่ผอมๆ ทำไมรายนี้มันอ้วนแท้ ปรากฏว่าถ้าเขาไม่อ้วนแล้วเราจำเขาไม่ได้ เขาทำให้เห็นลักษณะเดิม แล้วหลังจากนั้นก็แปลกใจเขาตายแล้วหรือ ถึงได้ลงมาอยู่ที่นี้ ปรากฏว่าพอตอนช่วงเช้าออกไปที่หน่วยป่าไม้หัวหน้าเขาบอกว่ายตายแล้ว ของเรามันหมกอยู่แต่ในป่า ชาวคราวมันก็ไม่มี มันต้องไปถามข้างนอกคนดูหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ เขาบอกว่าตายแล้ว เขายืนยันแต่ว่าตายมา ๓ วันแล้ว เพิ่งจะไปเจอ ตายตั้งแต่วันที่ ๘ นะไปเจอเอาวันที่ ๑๑ โหน่ ก็นั่งสยิวทำไมเขาลงถึงโลกันตนรก ปกติอเวจีสำหรับเราก็ถือว่าสาหัสแล้ว โลกันต์นี่มันคุณ ๔ คือโทษ ๔ เท่าของอเวจีถึงได้ลงโลกันต์ ปรากฏว่าท่านสอนคนเป็นมิจฉาทิฐิ สอนค่าน้ำสอนพระพุทธเจ้า คนที่เป็นมิจฉาทิฐิต้องลงอเวจีมหานครกว่าจะผ่านนรกแต่ละขุม กว่าจะเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน กว่าจะเกิดเป็นมนุษย์ได้ มันทำให้เขาห่างความดีได้ขนาดนั้นโทษก็เลยสาหัสหน่อย

ถาม : แล้วเจ้าตัวเขารู้มั๊ย ?

ตอบ : เจ้าตัวต่อนั้นรู้แล้ว กำลังรับโทษอยู่ (หัวเราะ) แต่ตอนที่ท่านนั้นคิดว่ามันควรจะเป็น

อย่างนั้น มันไม่ใช่อย่างนั้น ท่านก็สอนของท่านไปเรื่อย

ถาม : แล้วถ้าเปรียบเทียบข้อแตกต่างระหว่างพระที่สอนคน คือสอนทางธรรมแล้วคนปฏิบัติ หรือว่าไปในทางที่ดี ถือกันว่าท่านมีบุญบารมีขึ้นด้วยหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วสิ่งที่ท่านทำอยู่ ถ้ารู้จักสอนถูกต้องส่วนใหญ่จะเป็นพระอริยเจ้าแล้ว ถ้าสำหรับเป็นพระอริยเจ้าแล้วคำว่า อริยะ แปลว่า เจริญ ไม่มีคำว่าเสื่อม มีแต่จะก้าวหน้าขึ้นไป เพราะอย่างนั้นถ้าถามว่าเป็นบุญมัย ? เป็นอยู่ จะส่งผลให้ท่านดีขึ้นมา ? ดีขึ้นมา เพราะท่านไม่มีวันเสื่อมแล้ว

ถาม : แล้วสมมุติว่า บางคนเขาไม่ตั้งใจถือว่าเป็นกรรมเก่ามัย ที่เขา... ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันก็เป็นกรรมเก่าอยู่เหมือนกัน ไม่อย่างนั้นแล้ว ทำไมเขาที่อื่นเยอะเยอะไปที่เราคิดว่าดี ? ทำไมเขาไม่ไปเขาเลี้ยวเข้าไปในสำนักอย่างนั้น ก็คงจะเคยสร้างบารมีร่วมกันมา แต่ว่าไม่แนะนำบางรายอย่างพระสุธรรมเถร บาลีเขาเรียก *ตฺถโฆโฏฏฐิตฺเถโรโฆโฏฏฐิตฺ* คือ ตัวเองไม่ได้อะไรสอนตามพุทธวจนะเฉยๆ ลูกศิษย์กลายเป็นพระอรหันต์เป็นพันๆ เลย ลูกศิษย์ฉลาดสอนตรงตามพระพุทธเจ้าสอนก็ทำตามนั้นก็ได้ แต่อาจารย์ไม่ได้อะไรเลย เสร็จแล้วพระพุทธเจ้าท่านก็เรียก*เถโรโฆโฏฏฐิตฺ* นี่เป็นกุศโลบายอย่างหนึ่งให้รู้สึกตัว ก่อนนั้นก็ยอมรับนะ ไปๆ มาๆ เอ๊ะทำไมพระพุทธเจ้าเรียกเราอย่างนี้ นึกไปนึกมา อ้อ...ที่แท้เราเองดีแต่สอนคนอื่นเขาเหมือนยังกับเปิดตำราเปิดโฆโฏฏฐิตฺสอนอย่างนี้ แต่ว่าตัวของเราเองไม่ได้มีความดีอะไรตามนั้นเลย ก็เหมือนกับโฆโฏฏฐิตฺ ตั้งใจจะปฏิบัติ ไปขอให้ลูกศิษย์ที่เป็นพระอริยเจ้า คือพระอรหันต์ แล้วสอนไม่มีใครกล้าสอน ท่านก็ต้องขอลไปเรื่อยๆ เขาไปเรื่อยๆ ไปจนถึงเถรองค์สุดท้าย โนน เณรก็เป็นอรหันต์แล้ว เณรเหลียวไปมองเอา...ไม่มีใครจะให้ไปแล้วก็เลยต้องรับเป็นอาจารย์...(หัวเราะ)... เสร็จแล้วท่านก็กลายเป็นพระอรหันต์ได้ ถึงเณรสอนก็เถอะใช้มัย ? เพราะว่าสามเณรอรหันต์ คำว่าพระอรหันต์นี่ถือเป็นผู้ใหญ่ พระพุทธเจ้าเรียกเป็นพระเถระ ไม่มีคำว่าเด็กแล้วนะ ตัวนี้แหละโบราณเขาเคยผูกเป็นโคลงเอาไว้ว่า *“ปลุกเรือนใกล้ท่า ไม่มีน้ำจะกิน ช่างปั้นหม้อดินไม่มีหม้อจะใช้ เลี้ยงไก่ไว้ไม่มีไก่จะขัน ถ้าอยากไปสวรรค์ให้ไปแก้ผ้าในวัด”* ปลุกเรือนใกล้ท่าไม่มีน้ำจะกิน นั่นมันชี้เกี้ยวขนาดไหน ปลุกอยู่ริมน้ำแท้ๆ ไม่มีน้ำจะกิน ช่างปั้นหม้อดินไม่มีหม้อจะใช้ ถ้ามันขยันซะอย่างน้อยๆ มันต้องมีแน่ ก็เปรียบเทียบกับนักบวชของเราเป็นพระเป็นเณร มัวแต่ชี้เกี้ยวอยู่หาความดีไม่ได้จะไปเอาหน้าที่ไหนกิน จะเอาหม้อที่ไหนใช้ เลี้ยงไก่ไว้ไม่มีไก่จะขัน ชาวบ้านอุตส่าห์บำรุงเลี้ยงเราอยู่ตลอดเวลา ก็เหมือนหยิ่งกับเลี้ยงไก่หวังจะให้ขันบอกโมงยาม บอกหนทางไปสวรรค์บอกอะไรบ้าง ไม่ได้ศึกษาความรู้อะไรเลย จะเอาอะไรไปขันไปสอนเขา แล้วท่านก็บอกอยากไปสวรรค์ให้ไปแก้ผ้าในวัด ในสมัยโบราณนี้พวกคัมภีร์เทศน์อะไรต่างๆ เขาห่อผ้าเอาไว้ เพราะฉะนั้นต้องตั้งหน้าตั้งตาศึกษาถ้าไม่แกะออกมาดูไม่ได้อ่านมันก็ไม่ได้ทำซั๊กก็ โบราณเขาผูกเป็นปริศนาเอาไว้ บางคนดีไม่ออกอยากไปสวรรค์ไปแก้ผ้าในวัด มันขึ้นไปแก้กันเป็นแถว พระเป็นตากุ้งยิงแน่ๆ เลย เข้าใจใช้มัย ปลุกเรือนใกล้ท่าไม่มีน้ำจะกิน นี่ชี้เกี้ยวสุดๆ เลยคนบ้านเขาไกลห่างน้ำหลายกิโล เขายังอุตส่าห์ไปตักไปแบก

มากินนะ ช่างปั้นหม้อดินไม่มีหม้อจะใช้ เลี้ยงไก่ไว้ไม่มีไก่จะขัน ถ้าอยากไปสวรรค์ให้ไปแก้ผ้าในวัด...(หัวเราะ)...ปริศนากรรมโบราณเขาลึกซึ้ง โดยเฉพาะเลี้ยงไก่ไว้ไม่มีไก่จะขันนี้ ชาวบ้านเขาคงระอาใจเต็มที่แล้ว เลี้ยงอยู่ตลอดเวลาแต่หาความดีไม่ได้ สักแต่ว่าห่มผ้าเหลืองไปวันๆ ท่านถึงได้เปรียบว่า เอาผ้าเหลืองไปห่มต่อช่ขึงดีกว่า ไหว้ต่อไม้แล้วนึกถึงพระพุทธเจ้า เห็นผ้าเหลืองเป็นธงชัยพระอรหันต์ได้บุญมากกว่า

ถาม : พระปางอันนี้กับอันนี้ต่างกันยังไง ?

ตอบ : เขาเรียงปาง**ปฐมเทศนา** ปางปฐมเทศนาจะเป็นตอนที่ท่านโปรดปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ จะสังเกตว่า รูปพระสงฆ์ที่ฐานจะมีแค่ ๕ องค์ ซึ่งปกติถ้าเราทำจะต้อง ๒ ช้างเท่ากัน อันนี้ข้างหนึ่ง ๒ ข้างหนึ่ง ๓ คือว่า สมัยแรกๆ แล้วการสร้างรูปเคารพในพุทธศาสนาส่วนใหญ่จะสร้างเป็นธรรมชาติๆ หมายความว่า ทางกรีกเขาเรื่องอำนาจขึ้นมามาก **พระเจ้าอเล็กซานเดอร์** มหาราช ติเข้ามาถึงเอเชียไมเนอร์ ได้อินเดีย ได้อะไรเป็นเมืองขึ้นหมดแล้ว ก็มาถึงยุคหลังๆ อย่าง**พระยามิลินทร์**เขาเรียก **เมहनเดอร์** เขาเคารพพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก คราวนี้ตามแบบของกรีกของฝรั่งเขาเคารพใครนับถือใคร เขาจะสร้างอนุสาวรีย์ เมื่อมาเคารพพระพุทธเจ้า ก็อยากจะทำรูปเคารพขึ้นมาบ้าง ก็เริ่มสร้างเป็นพระพุทธรูปขึ้นมา ถ้าเราสังเกต จะเห็นว่าพระพุทธรูปในยุคแรกที่เขาเรียกว่า **ปางคันธารราชบุรี** คือยุคกรีก หน้าตาจะออกเป็นฝรั่ง อันนี้ที่เขาเรียก**คุปตะ** จะเป็นยุคหลังมา ก็จะประกอบไปด้วยธรรมชาติ กวางหมอบอะไรเหล่านั้น เป็นต้น

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่าถามว่าเรียกยุคไหนสมัยไหน เขาเรียกว่า “**สมัยคุปตะ**” แล้วพวกยุคแต่ละยุคที่เขาแบ่งๆ มันก็จะมีอย่าง**ปัลลวะ** นี้จะเป็นมอญโบราณ แล้วก็**ทวาราวดี** ทวาราวดีนี้สังเกตได้ว่าพระจะคิ้วต่อแล้วก็มีขนคิ้วแล้ว ถ้าหากว่าเป็นพระยืน ชายจีวรจะเป็นรูปตัวยู จำได้ง่ายมาก แล้วก็จะเป็น**เขียงแสน** เป็น**สุโขทัย** **อู่ทอง** **อยุธยา** แล้วก็ยังมีศิลปะที่ออกไปทางพวก**ขอม** ถ้าหากว่าพวกขอมนี้จะมีลักษณะทรงเครื่องที่เขาทรงเครื่องสวมศีรษะที่เรียกว่า “**เทริด**” จะเป็นลักษณะเหมือนกับมงกุฎทรงเตี้ยๆ อยู่หรือลักษณะบางที่เหมือนกับหมวกช่ด้วยเข้าไป ก็ค่อยๆ แยกค้อยๆ จำไป จริงๆ แล้วก็คือพระพุทธเจ้าองค์เดียว เพียงแต่ว่าใครมีประเพณีความเชื่อถืออย่างไร หรือว่าเห็นอย่างไหนสวยก็ทำอย่างนั้นขึ้นมา

ถาม : แล้วท่าทางของแต่ละองค์ที่ปรากฏนี้ใครเป็นคนกำหนดครับ ?

ตอบ : ลักษณะที่เขาคิดว่าในตอนนั้นพระพุทธเจ้าทำท่าทางอย่างนั้นๆ แล้วเขาชอบแบบนั้น เขาก็ทำขึ้นมา เช่นว่า ปางลีลา ต้องเดินอย่างบาทนำไปข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งกำลังยก ยกประเภทเหยยสันพระบาทขึ้นมาอย่างนี้ แล้วก็ยกมือปางประทานพรข้างหนึ่งแกว่งแขนข้างหนึ่งอะไรเหล่านั้น เป็นต้น

ถาม : คนที่ปั้นหล่อพระนี่ถ้าทำไม่ถูกส่วนหรือผิดไปนี่ถือว่าเป็นการปราคามาสัยคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาทำโดยเจตนาดีนี้บุญเป็นของเขานะ แต่คราวนี้ถ้าหากว่าไม่ตีไม่มาอาจ

จะเกิดแบบนาง**ปัญญาปาปา** นาง**ปัญญาปาปา**นี่แกทำบุญตอนกำลังโกรธ เกิดมานี่เนื้อเป็นทิพย์ใครจับหลงแกทุกราย แต่หน้าตาแกลุไม่ได้เลย ถ้าคนไม่ไปแตะตัวแกซะก่อนนี่ไม่ยอมมองเลย มันก็ในลักษณะนั้น บุญมากแต่ว่าบางทีหากไม่ตีไม่งาม ถึงเวลาได้ของอะไรมาอาจจะไม่น่าดู แต่ว่าใช้งานได้ดีมาก

ถาม : ถ้าการปฏิบัติธรรมที่เราคิดจะหนีกรรม ทีนี้ถ้าสามารถปฏิบัติได้ถึงให้เข้าสู่พระนิพพานแล้วนี่ แสดงว่ากรรมนั้นไม่ได้ถูกชดใช้เลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ได้ใช้เลยเขาเรียก **อโหสิกรรม** คือต้องขาดกันไปโดยอัตโนมัติเลย เพราะอีกผู้หนึ่งบริสุทธิ์จนกระทั่งพื้นที่ของกรรมไปแล้ว กรรมไม่สามารถส่งผลให้ได้เขาเรียก "อโหสิกรรม" คราวนี้ว่าการปฏิบัติเพื่อหนีกรรมนี้ ถ้าเรามั่นคงในทาน ศีล ภาวนาจริง กุศลของกรรมตามได้ไม่เกิน ๒๕% อันนี้หลวงพ่อดำทำซุงทำนบอวกไว้เองนะ เพราะฉะนั้นโดยเฉพาะตัวภาวนาทำให้มากเข้าไว้ กำลังยิ่งสูงเท่าไร บุญก็จะส่งให้เราห่างกรรมออกไปมากเท่านั้น

ถาม : การปฏิบัติทาน ศีล ภาวนา ตรงนี้ปฏิบัติได้ยังไงบ้างเจ้าคะ ?

ตอบ : ทาน ศีล ภาวนา ทานอยากจะทำอะไรบ้างล่ะ...(หัวเราะ) ทานก็เริ่มดู ก็จะมัวดูทานธรรมทาน อกัณฑ์ เลือกละแล้วก็ศีลๆ อันนี้ก็คือรักษาตัวเองอย่าให้ศีลขาด เมื่อศีลไม่ขาดแล้วก็อย่าให้คนอื่นทำด้วย แล้วก็เห็นคนอื่นทำก็อย่ายินดีด้วย ส่วนของการภาวนาที่ว่าไปเลยอย่างน้อยๆ ให้ได้ปฐมฌานเอาไว้ ถ้าสามารถทรงฌานไว้แล้วไม่ทิ้งทำอยู่ประจำ นี่ตัวกรรมมันจากหนักมันก็เป็นเบา คือมันจะตามเล่นงานเราได้ยากขึ้น เพราะกำลังเราสูงซะแล้ว

ถาม : คนที่ปฏิบัติที่มีการปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา...(ไม่ชัด)...จะมากกว่าคนทั่วไปใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ก็ไม่แน่เหมือนกัน ปฏิบัติอยู่ตลอดเวลาแต่ฟังชานก็ไม่เอาไหนอยู่จะละ ทำนบหมายคามว่ากำลังใจของเขาถ้าต้องมุ่งตรงแล้วต้องเป็นหนึ่งแล้ว ลักษณะเหมือนท่อน้ำท่อหนึ่ง ถ้าหากว่ามันแตกแขนงออกมากมายเท่าไรก็ตาม กำลังน้ำที่มันจะมุ่งตรงไปมันก็เบาลงเท่านั้น ใช้งานได้ยาก แต่ถ้าเราปิดท่อที่แตกแขนงออกไปให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ กำลังน้ำมันก็จะแรงขึ้นมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเต็มกำลังของมันลักษณะเดียวกับเราสำรวมตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เหล่านี้เป็นต้น ถ้าหากว่าไม่เปิดช่องให้มันแลบออกไปข้างนอกได้ กำลังมันรวมตัวพอการตัดกิเลสต่างๆ มันก็ง่ายขึ้น

ถาม : อย่างนี้พูดง่าย ๆ คือการรักษาให้มันคงใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะ รักษาให้มันคงมันไม่ยาก มันยากตรงทำให้ต่อเนื่อง เพราะว่ากำลังใจของเราอย่างฌานโลกีย์พอเรารวมกำลังใจได้มันก็มันคง ทรงฌาน ๔ ก็ทรงเป็งเลย แต่ทำอย่างไรที่เราจะรักษาอารมณ์ให้ต่อเนื่องยาวนานได้ตรงนี้สำคัญกว่า ส่วนใหญ่พวกเราจะประสบปัญหาก็คือว่าพอเลิกภาวนาก็เลิกเลยมันใช้ไม่ได้ เพราะว่าอันนั้นมันจะเท่ากับว่าหากินที่ลืมน้ำม้อ ตำข้าวสารกรอกหม้อเฉยๆ พอเราลุกขึ้นต้องรักษาอารมณ์ตอนนั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อให้จิตมันชินกับการที่กิเลสหรือว่านิวรณ์โดนกดเอาไว้ก่อน จนกว่าเราจะละมันได้เอง ถ้าเรากดมันไว้จนชินมันมีสิทธิ์ที่จะบรรลุมรรคผลได้เรียกว่า **บรรลุโดยเจโตวิมุตติ** คือใช้กำลังใจของมันเอาไว้

เขาเปรียบเหมือนเอาหินทับหญ้าทับนานๆ เข้าหญ้ามันตายไปเอง เพราะเราเองต้องพยายามทับหญ้ามันไว้ให้ยาวนานที่สุดเท่าที่เราทำได้ ไม่ใช่ลุกขึ้นแล้วเลิกเลยนะ ตัวรักษาอารมณ์ต่อเนื่องสำคัญที่สุดในการปฏิบัติ จะก้าวหน้าหรือไม่ก้าวหน้าอยู่ตรงนี้แหละ ถ้าเราไม่รักษาให้ต่อเนื่องไม่หมั่นพิจารณาดูว่า เหตุอะไรทำให้ใจของเราสบายแล้วทำเหตุนั้น เหตุอะไรทำให้ใจเราไม่สบายแล้วละเหตุนั้นเสีย ถ้าเราไม่รู้จักเลือกหาตรงจุดนี้แล้วรักษาอารมณ์เราให้ต่อเนื่องในด้านดีเอาไว้ มันจะก้าวหน้าลำบาก จะสงสัยว่า เอ๊ะ ! ทำเท่าไรๆ มันก็ได้แค่นั้น ก็เราทำแค่นั้นมันไม่ทำให้เยอะกว่านั้นนี่

ถาม : เรียกว่าลัมเหลวได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : จะเรียกว่าลัมเหลวก็ได้ แต่จริงๆ มันยังได้อยู่คือได้ทำ (หัวเราะ) ได้ทำนี่แหละ แต่งานมันได้น้อย

ถาม : อยู่ตามทำงานแล้วมันลำบากค่ะ

ตอบ : ลำบากนั้นไม่มีปัญหา เราไปแคกรอบของศีล บ้าตามเขาได้ทุกเรื่องเลย คนที่บ้าอย่างมีสติมันทำได้ดีกว่าเขานะ มันก็เหมือนกับคนเมาติด คนเมาติดนี้ทำมันหนักกว่าคนเมาจริงเยอะเลย เสียงก็ดังกว่าเขา เราอาศัยศีลเป็นกรอบเราไปแคกรอบของศีล ไปอย่างมีสติ เพราะฉะนั้นเวลาเราบ้าตามคนอื่นเขา มันจะสนุกกว่ามาก เรียกว่า บ้าอย่างมีสติ คนอื่นเขาบ้าเพราะขาดสติ

ถาม : อย่างมีเทคนิคหรือว่าเคล็ดลับจริงๆ นี่ระหว่างทาน ศีล กับภาวนา ตัวไหนคะที่เข้าถึงนิพพานได้ง่ายที่สุด ?

ตอบ : ๓ อย่างต้องรวมกัน ถ้าหากว่าจะนับจริงๆ ก็คือตัวภาวนาๆ จะทำให้เข้านิพพานได้ แต่ว่ามันจะต้องมีกำลังของทานกับศีลมาหนุนเสริมอยู่ เขาเปรียบอานิสงส์เอาไว้ว่า ทานนั้นเกิดมาจะรวย ศีลนั้นเกิดมาจะรูปสวย มีจิตใจดีงาม ภาวนาเกิดมาจะมีปัญญาฉลาด คนฉลาดแต่จนมันก็แยะมั๊ย ? ส่วนคนรวยไม่มีปัญญา รักษาทรัพย์ไม่อยู่ เพราะฉะนั้นมันต้องทำเหมือนกันทำในลักษณะที่ว่าทำให้มันเสมอๆ กัน ในเมื่อทำสมาธิเสมอกันต่อไปอานิสงส์ที่มันควรได้มันก็ได้ด้วยกันทั้งหมด ประเภทที่ว่ากันเอาไว้ก่อนเพื่อต้องเกิดใหม่ก็คือเกิดให้มันสมบุญไป ถ้ามันไม่ต้องเกิดใหม่อาศัยกำลังตัวนี้ส่งเราเข้านิพพาน

ถาม : ถ้ายังไม่สามารถฝึกปฏิบัติให้เห็นพระนิพพานได้แต่ตั้งใจไว้สามารถ...?

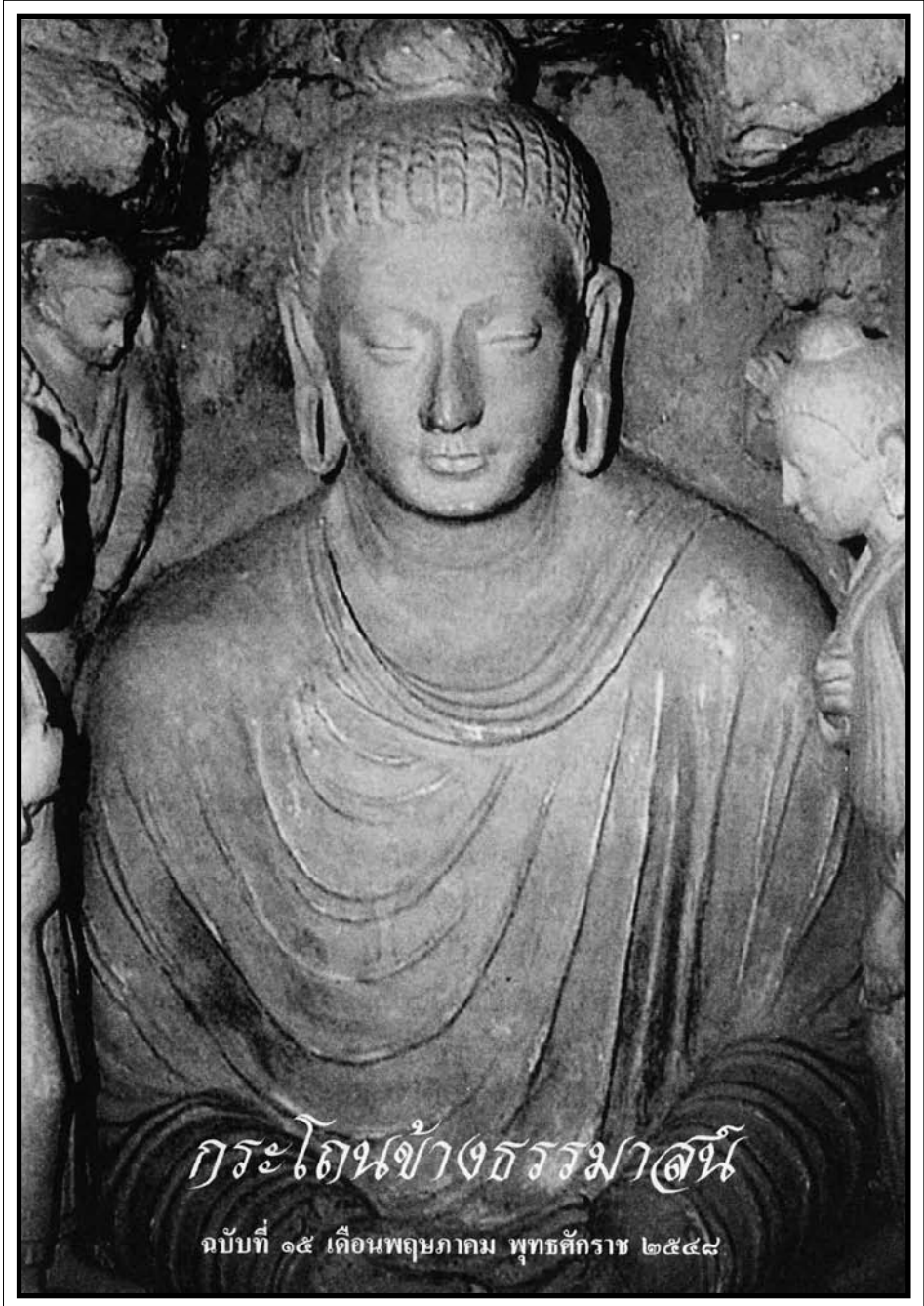
ตอบ : สามารถไปนิพพานได้เหมือนกัน กติกาของการไปนิพพานก็คือ

๑. เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อย่างแน่นแฟ้นจริงจึงไม่ปรามาสทั้งต่อหน้าและลับหลัง
๒. รักษาศีลอย่างน้อย ๕ ข้อให้บริสุทธิ์
๓. ตั้งใจว่าตายแล้วจะไปนิพพาน มีข้อไหนบอกว่าต้องได้ฤทธิ์ได้อิทธิญา ต้องเห็น

นรกเห็นสวรรค์บ้างมั๊ย ? ไม่มีนะ สิ่งที่เราเห็นสำหรับคนขี้สงสัยจะได้แก่งสัยว่ามีจริงหรือเปล่า ? แล้วถ้าหากว่ามัวแต่แก่งสัยมัวแต่ไปทำอยู่ ตายตอนนั้นผลประโยชน์ที่ควรจะได้เต็มทีก็พาลไม่ได้ไปด้วย ก็ได้แต่ตามสมควรเท่านั้น ดังนั้นว่าถ้าหากว่าเรามีความเชื่อถือที่

มันคงจริงจังว่าพระพุทธเจ้าสอนถูก ตั้งหน้าตั้งตาทำ เมื่อถึงวาระนั้นอารมณ์ของพระนิพพานจะเข้ามาเต็มในใจของเราเอง แล้วเราจะรู้ว่าสภาพของนิพพานแท้จริงเป็นยังไงไม่ต้องเห็นก็ได้ เพราะฉะนั้นถึงว่าบุคคลที่เป็นสุขวิบัสสโก ทำไม่ถึงมันใจคุณของพระรัตนตรัย ทำไม่ถึงมันใจว่ามีพระนิพพานทั้งๆ ที่ท่านไม่เห็น เพราะว่าอารมณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเต็มในใจของท่านเอง เมื่อเข้าถึงแล้วรับรู้ได้แล้วถึงไม่เห็นก็มันใจ เพราะฉะนั้นสิ่งที่เห็นเป็นแค่ของแกม ถ้าหากว่าเห็นแล้วใช้ผิดอย่างปัจจุบันนี้ก็ยิ่งนำเวทนาหนักเข้าไปอีก มโนเมยทธิจริงๆ แล้วเป็นการตัดกิเลสที่รวบรัดที่สุด เพราะว่ากิเลสโดยเฉพาะรัก โลภ โกรธ หลวงเป็นสมบัติของร่างกาย ถ้าใจไม่อยู่คอยปรุงคอยแต่งแล้วมันไม่สามารถที่จะทำอันตรายเราได้ มโนเมยทธิเป็นการถอดใจออกไป มันโกรธขึ้นมาอาศัยความขำชาญจึงไปอยู่บนพระนิพพาน มันเกิดระคะขึ้นมาอาศัยความขำชาญโตขึ้นมาอยู่บนพระนิพพาน ในเมื่อไม่มีใครมาปรุงมาแต่งมันก็เหมือนกับอาหาร ไม่ได้ใส่เกลือไม่ได้ใส่น้ำตาลไม่ได้ใส่น้ำส้ม น้ำปลาอะไร รสชาติมันไม่เอาว้าว มันจืดชืดไม่นานมันก็เลิกของมันไปเอง พอทำบ่อยๆ การตัดกิเลสอัตโนมัติโดยเฉพาะไปนิพพานได้ รู้จักพระนิพพานจิตมันเกาะอยู่เป็นประจำ กิเลสมันหมดเข้านิพพานได้ง่ายๆ แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วไปใช้ผิดๆ ตรงที่ว่ายังงั้น...ไประลึกชาติโซ่มัย? คนนั้นก็ปัญญาดีเรา คนนั้นเป็นพ่อคนโน้นเป็นแม่ไอนั้นนิ้วไอนี้เมีย นั้นลูก พื้นความสัมพันธ์ไม่พอ ไปผูกความสัมพันธ์พื้นขึ้นมาใหม่อีกรอบหนึ่งแทนที่จะละก็กลายเป็นยึดก็ติดแข็งอยู่แค่นั้น ถ้าหากว่าตายในขณะที่จิตใจของตนเองผ่อนคลาย พื้นฐานมโนเมยทธิคือ กำลังของฌานก็ได้แค่พรหมเท่านั้นโซ่มัย? ถ้าตายตอนจิตใจเศร้าหมองไปดูไอ้ชาติโน้นไม่น่าเลย ไปทะเลาะกับเขาอย่างนี้กำลังใจกำลังขุ่นมัวอยู่ก็เป็นอันว่าลงบายภูมิไปชาติทุบย่อยยับ เพราะฉะนั้นว่าการรู้นี้ไม่แน่เหมือนกันว่าจะดี ถ้ารู้แล้วชาติสติขาดการไตร่ตรองก็ทำให้เราพลาดจากผลประโยชน์ที่ควรได้ มโนเมยทธิของหลวงพ่อราคาเป็นล้านนะ เราเอามาใช้ไม่ถึงสสิ่งแล้วยังใช้ผิดอีกต่างหาก จริงๆ แล้วท่านต้องการให้เราเอากำลังใจเกาะนิพพานเอาไว้ เกาะให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะนานได้ ถ้าใครที่อยู่รุ่นเก่าๆ จะจำได้ว่ามีอยู่สมัยหนึ่งที่หลวงพ่อกล่าวถึงพระอรหันต์ทั้ง ๗ องค์ที่บรรลุปริมาณกันที่อยู่ทางเหนือ บอกว่ามีอยู่ ๓ องค์ที่ฝึกมโนเมยทธิมา ส่วนอีก ๒ องค์ก็ได้รับเค้าจากอีก ๓ องค์ ของท่านท่านบอกท่านไม่ได้ทำอะไรมากหรอก วันๆ หนึ่งก็เอาจิตเกาะนิพพานไว้ เกาะนิพพานอยู่ๆ กิเลสมันหมดเอง นั่นแหละคือจุดที่หลวงพ่อดต้องการมากที่สุด มโนเมยทธิในด้านอื่นๆ เมื่อเรารู้แล้ว รู้อดีต รู้ปัจจุบัน รู้อนาคต รู้ใจคนอื่น รู้ว่าสัตว์ก่อนเกิดมาจากไหนตายแล้วไปไหน ระลึกชาติได้ รู้ว่าทำกรรมดี กรรมชั่วแล้วผลจะเป็นอย่างไรเหล่านี้ ท่านให้รู้เพื่อเราจะได้เซ็ดจะได้ละ แต่ละชาติที่เราเกิดมาชาติไหนที่มันไม่ทุกข์มัน...มีมัย? มันทุกข์ทุกชาติโซ่มัย? ชาตินี้เกิดอยู่ที่ทุกซอกนี่เพราะฉะนั้นอดีตทุกชาติทุกซอกอยู่แล้ว ปัจจุบันนี้เราทุกข์อยู่ อนาคตถ้าเกิดอีกก็ทุกซอก เป็นอันว่า ๓ ข้อเก็บใส่กระเป๋ไปได้เชื่อมั่นว่าทุกข์แน่ๆ ไม่ต้องใช้แล้ว รู้ใจคนอื่นประโยชน์มันน้อย มันต้องดูใจตัวเองดูว่าความดีมีมัย? ถ้าไม่มีก็สร้างมันขึ้นมา ถ้ามีอยู่แล้วก็ทำให้มันดียิ่งๆ ขึ้นไป มันมีความซุ่มมัย? ถ้ามีแล้วมันออกไปแล้วระวังไว้อย่าให้มันเข้ามานะ เจโตปริยญาณ ถ้าดูใจตัว

เองลักษณะนั้นก็มีประโยชน์อย่างมหาศาล ถ้าดูผิดแล้วแต่ไปดูคนอื่น คนนั้นใจเป็นอย่างนี้คนนี้ใจเป็นอย่างนี้ แทนที่จะดูที่ตัวแก่ที่ตัวก็เสียประโยชน์ไป **บุพเพสันนิวาส** สุตติญาณ ระลึกชาติได้นั้น มีชาติไหนบ้างที่ไม่ทุกข์บ้างถามหน่อยเถอะ **จตุปปาตญาณ** คนเกิดก่อนเกิดมาจากไหนตายแล้วจะไปไหน ถ้าเราเชื่อที่พระพุทธเจ้าท่านสอนว่าทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว เราทำดีเราอย่าไปสู้สุขคติ ถ้าเราทำชั่วก็ลงบาปภูมิ ถ้างั้นก็เก็บเอาไว้ก็อย่างหนึ่งได้แล้ว ไม่ต้องไปฝักฝักการ**มมุตญาณ** นี่ยิ่งหนักเข้าไปอีก เพราะว่ารู้ว่ากรรมแต่ละอย่างทำให้คนและสัตว์เป็นยังไง เราเชื่อกรรมดีกรรมชั่วก็เก็บใส่กระเป๋าทิ้งไปเลย ตกลงวามโนมยิทธิไม่จำเป็นต้องมีก็ได้ ถ้าหากว่าเรามั่นคงในพระรัตนตรัย เชื่อถือพระพุทธเจ้าจริงๆ แล้วคนที่สงสัยชดก็ยิ่งโดนหลอกง่ายใช่ไหม ? ประสพการณ์โดนหลอกนี่มันเจ็บปวดจริงๆ เลย ส่วนใหญ่แล้วโดนมาทั้งนั้นนะ โดนแบบไม่รู้ตัวด้วย ในเมื่อตัวเองเห็นก็มักจะไปเถียงคนอื่น ก็ตัวเองเห็นแล้วมันจะผิดได้ยังไง หารู้ไม่ว่าเขาหลอก เราเห็นเขาไลยง ไล่ฟัน ไล่แทงมา ตกอกตกใจวิ่งเข้าไปช่วย ปรากฏว่าเขากำลังถ่ายหนังอยู่ โดนเขาตีกะบาลเอานะซี เราเห็นจริงๆ รีเปล่า ? เห็นใช่ไหม แต่เรื่องนั้นเรื่องจริงรีเปล่า ? ไม่ใช่... เป็นเรื่องที่เขารุ่งแต่ขึ้นมา เพราะฉะนั้นเรื่องของการรู้เห็นด้วยทิพจักขุญาณหรือว่าเห็นด้วยมโนมยิทธิ ยิ่งรู้เห็นชัดเจนการทดสอบยิ่งแรง ถ้าสอบตกก็เจ็บอกหน่อย ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า วิ่งหาอามรณ์พระโสตาบันเอาไว้ ตั้งหน้าตั้งตาทำเพื่อความเป็นพระอริยเจ้าไปมโนมยิทธิจัดเป็นอภิญาญาใช่ไหม ? อภิ คือ *ยิ่งกว่า* อัญญา คือ *ความรู้* มันไม่มีอะไรรู้ไปยิ่งกว่าการตติเกสหรือก ไม่ได้ให้พวกเราเลิกทำนะ ใครทำได้ให้เปลี่ยนไปเกาะพระนิพพานแทนเกาะได้นานเท่าไรดีเท่านั้น ภพอื่นภูมิอื่นเราก็ดูอยู่แล้วรู้อยู่แล้ว ว่ามันไม่มีที่ไหนดีไปกว่านิพพาน เรื่องอื่นๆ นั้นกองไว้ได้ถ้าตายตอนนั้นแยเลย มีอยู่วันหนึ่งตอนนั้นหลวงพ่อกันเทศน์ที่สายลม ท่านบอกว่าคนที่ทรงกรรมฐาน ๔๐ อภิญาญา ๕ สมาบัติ ๘ หรือวิชชา ๒ แห่งนรกแค่ขอบนิ้วกัน กันแบบนี้ไม่ใช่กันอย่างนี้ แล้วของเราเองแค้นมโนมยิทธินี้มันคงจะห่างซักแค่นี้ ...ตายแห่งๆ เลย เพราะฉะนั้นตั้งหน้าตั้งตาว่าอามรณ์พระอริยเจ้าไว้ก่อน ประกันความเสี่ยงไว้ก่อน ปิดบาปกรรมไว้ก่อน อย่างน้อยๆ ตายก็อย่าให้มันขาดทุน

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๕ เดือนพฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ เดือนสิงหาคม ๒๕๔๔

ถาม : คินฟู่งนี้ประมาณตี ๒ จะลุกขึ้นนั่งทำสมาธิตลอด ตานี้ช่วงที่แบบทำสมาธิจนถึงตี ๔ คือบางครั้งเราเดินจงกรมบ้างก็ทำไปแต่ส่วนมากจะใช้ “สัมปติจามิ” พอภาวนาไปๆ มันเหมือนกับตัวเองมันหายไปเลยคะ แล้วมันจะมีความรู้สึกที่เราภาวนาเหมือนจิตเรามันลอยแคว้งคว้างอยู่ มันเป็นเหมือนสุญญากาศคะ ตานี้มันมีความรู้สึกว้า อะ...มันเป็นอะไร ? ที่บ้านมันไม่มีแอร์คะ ที่นี้มันเย็นทั้งตัวคะ มันเหมือนกับมันมีแอร์คะ มันๆ เย็นเข้ามาไอ้ความรู้สึกมันจะเย็นจากหน้าคะ

ตอบ : (หัวเราะ) ตอนนั้นเจิงแล้วจะ ไปสนใจกับมันอารมณ์ตรงนั้นจริงๆ ให้อู่วไฉยๆ อย่าให้ความสนใจมันมาก รู้ไว้เฉยๆ ก็พอ ว่าตอนนี่เกิดอย่างนี้ ตอนนี่เกิดอย่างนี้ ถ้าสายหลวงปู่มันให้บอกว่า รู้หนอๆ ไฉมัย ? รู้รู้ไว้เฉยๆ ถ้าอารมณ์ใจตรงตัวดึงลงไป ชั้นตอนต่อไปมันจะเกิดขึ้นของมันเอง หรือถ้าหากว่าถ้าไม่รู้จะไปไหนให้ตั้งใจว่าเราจะไปนิพพาน ไปกราบพระพุทธเจ้าเอาแค่นั้น

ถาม : ตรงๆ ที่อารมณ์แบบมันเฉย มันเบาเนี่ยคะ ไม่ทราบว่าจะทำยังไงต่อ ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่าให้อู่วไฉยๆ กำหนดใจไว้เฉยๆ คือจริงๆ แล้วคือมันไม่มีแล้วลมหายใจให้อู่วไฉยๆ ว่าลมหายใจมันไม่มี มันเลิกภาวนาก็ให้รู้ว่ามันเลิกภาวนา ถ้าเรากำหนดใจสบายๆ ลักษณะปล่อยวางอย่างนั้นมันจะดึงลึกลงไปเรื่อยๆ จนกว่าจะถึงจุดเต็มๆ ของมัน ซึ่งจุดเต็มๆ ของมันนี่ต้องตั้งกำลังใจไว้วันหนึ่งว่าเราต้องการเวลาเท่าไร ถ้าผลออก บางที ๓ เดือนมันไม่เลิก (หัวเราะ) ๓ เดือนไม่เลิกมันอยู่สบายชะด้วยมันรู้สึกว้าแป็บเดียวไฉมัย ? ตอนนี่ตามรู้้อย่างเดียว อย่าไปให้ความสนใจมันมากเห็นอะไรก็สักแต่ว่าเห็น

ถาม : .....

ตอบ : ลักษณะนั้นแหละ คือว่ามันสักแต่ว่ารู้สึกแต่ว่าเห็น คือมันสัมผัสตาเห็นรูปก็สักแต่ว่าตาเห็นรูป แต่จิตไม่ปรุงแต่งต่อ หูได้ยินเสียงก็สักแต่ว่าได้ยินไม่ไปปรุงแต่งต่อ ชอบหรือไม่ชอบ เพราะหรือไม่เพราะ จมูกได้กลิ่นก็สักแต่ว่าได้กลิ่น ไม่ไปปรุงแต่งต่อว่าหอมหรือไม่หอม ชอบใจหรือไม่ชอบใจ เหล่านี้เป็นต้น

ถาม : แล้วมีบางคนทำแล้วเขารู้ แล้วรู้้อย่างเดียวแล้วเขาก็ย้อนกลับถอยไปอีก...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : อันนั้นตอนแรกมันจะอยู่ลักษณะที่ว่า เมื่อเห็นแล้วพยายามกั้นมันเอาไว้ก่อน จนกระทั่งสติรู้เท่าทัน แล้วต่อไปมันต้องใช้ปัญญา เพื่อให้เห็นว่าทุกขโทษมันเป็นอย่างไร อย่างเช่นว่า สายตาเราเมื่อเห็นรูปปั๊บ ถ้าหากว่าเราไปคิดต่อว่ารูปนี้เป็นหญิงเป็นชาย สวยไม่สวย ชอบใจไม่ชอบใจ มันจะเกิดอารมณ์ตัวปรุงแต่งของจิตสังขารขึ้นมา ซึ่งจะสร้างทุกข์สร้างโทษให้แกเรา ในเมื่อปัญญาเห็นตัวนั้นปั๊บก็จะหยุดความคิดคือหยุดตัวสังขารตัวปรุงแต่งลงเดี๋ยวนั้นเลย

ถ้าหากว่าอย่างนั้นก็ไม่สามารถจะทำอันตรายท่านได้อีกอย่างนี้ มันจะมีในลักษณะที่เมื่อครูที่อธิบายไปก็คือว่า มันจะเป็นการข่มอารมณ์ไว้ก่อนจนถ้ามันรู้เท่าทัน พอมันรู้เท่าทัน ปัญญาเกิดมาเองเห็นทุกซ่เห็นโทษก็ปล่อยมันไปเลย คราวนี้ไม่ต้องแบกมันแล้ว ตอนแรกยังกตมันอยู่

ถาม : อันนี้เรียกอารมณ์เข้าถึงอรหัตต์หรือยังคะ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันจะ

ถาม : อารมณ์อรหัตตมรรคหนุนไม่เคย...(ไม่ชัด)...

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่ทราบเหมือนกัน เขาเรียกอะไรไม่รู้ทำๆ ไปเกิด

ถาม : .....
ตอบ : หลวงปู่มหาอำพันเป็นเจ้าของที่พระภิกษุภิกษุวิสุทธีบวชอยู่วัดเทพศิรินทราวาส เป็นรุ่นพี่ที่ท่านเจ้าคุณนรฯ อยู่ ๘ เดือน แต่ว่าท่านเจ้าคุณนรฯ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบกว่า ท่านก็เลยมอบตัวเป็นศิษย์ คือท่านเป็นพระที่ไม่มีมานะ พอรู้จักหลวงพ่อกจากหนังสือประวัติหลวงปู่ปาน ท่านก็มอบตัวเป็นศิษย์หลวงพ่อด้วย แล้วหลังจากนั้นท่านก็ผูกสมัครักใคร่เป็นสธรรมมิตรกับหลวงปู่ครูบาธรรมชัย หลวงปู่ครูบาชัยยะวงค์ เวลาว่างงาน งานไหนงานนั้นจะเจอหลวงปู่ไปร่วมงานด้วยประจำ ใครๆ ก็ว่าหลวงปู่เป็นพระสุขวิปัสสโก แต่จากการอยู่รับใช้ใกล้ชิดแล้วเห็นว่าท่านทำได้เหมือนกับพวกได้อภิญญาณะ คือว่าเรื่องของฤทธิ์นี้มันมีตั้ง ๑๐ อย่าง มันไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นอธิฤทธิ์ คือพวกวิภูพานฤทธิ์ไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น จะเป็นอธิษฐานฤทธิ์ บุญฤทธิ์ ญาณฤทธิ์ อะไรได้ทั้งนั้น ก็เลยเพิ่งจะเห็นว่า อ้อ...ที่แท้แล้วพระสุขวิปัสสโกถ้าจะเอาจริงๆ แล้วเหลือเฟือ เพราะกำลังท่านพอ อยากให้เป็นอย่างไรก็เป็น

ถาม : เมื่อวานนี้ดูหมอ เขาพูดถึงเรื่องสุขวิปัสสโก...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ถ้าหากว่าพระสุขวิปัสสโกปฏิบัติตามสายนั้น แต่ว่าวิสัยท่านเคยได้อภิญญา เคยได้ปฏิสัมมิตาญาณมาก่อนอย่างนี้ มีพื้นฐานสมาบัติ ๘ มาก่อน มีพื้นฐานกสิณ ๑๐ มาก่อน พอบรรลุมรรคผลท่านจะเป็นพระอภิญญา เป็นพระปฏิสัมมิตาญาณ เป็นใจฟังแล้วไม่รู้หลวงปู่มาจากไหน ท่านมรณภาพตอนอายุ ๘๘ ปีนี้ครบ ๑๐๐ ก็เท่ากับว่า ๑๒ ปีเต็มๆ มาแล้ว พอครบวาระสำคัญของครูบาอาจารย์ก็ทำบุญถวายท่าน

ถาม : มีเครื่องบินอยู่ลำหนึ่งครับ มีนักบินเป็นทหารก็ได้เดินทางไปภาคใต้ พอตี่จ้งหวะผ่านไปที่นครศรีธรรมราช แล้วเกิดมีเมฆฝนขึ้นมา เขาบอกว่าหลังจากเกิดเมฆฝนแล้วก็ได้พบได้เห็นเมืองที่อยู่ข้างล่าง เป็นเมืองโบราณ เป็นเมืองร้าง แล้วก็ไม่มีผู้คนอยู่ในเมือง แล้วดูเลขไมล์ในเครื่องบินแล้วก็เข้าใจว่าเมืองนั้นเป็นเมืองนครศรีธรรมราช พอหลังจากนั้นก็ออกมาจากเมืองนั้นแล้วก็มาสอบถามกับผู้รู้เขาก็บอกว่าเมืองนั้นเป็นเมืองเก่าของเมืองนครศรีธรรมราช ไม่ทราบจริงหรือเท็จอย่างไร ?

ตอบ : จริงเท็จยังงั ต้องถามเขาซิ

ถาม : เป็นเรื่องที่ลงในหนังสือ

ตอบ : ถามเอาตามนี้ตอบยาก เขาเห็นนะ เขาเห็นจริงๆ แล้วก็อย่าลืมหักพื้นที่ พระพุทธเจ้า

ท่านตรัสเอาไว้ว่า ไม่มีที่ใดในโลกที่ซำกคนจะไม่เคยตายทับถมกัน เพราะฉะนั้นทุกสถานที่มันก็ควรที่จะเป็นบ้านเก่าเมืองเก่าแล้วทั้งนั้น แล้วเพียงแต่ว่าจังหวะที่เขาเห็นนั่นเป็นจังหวะช่วงไหน ถ้ามันถอยหลังมากเกินไป มันก็อาจไม่ใช่ช่วงเก่า ตอนนี้นั้นอาจจะจะเป็นช่วงเก่ามากกว่านั้นก็ได้อ

ถาม : คือผมไม่เข้าใจว่าถ้าเป็นเรื่องจริง ทำไมเขาถึงเห็น เป็นเพราะอะไร ?

ตอบ : ทำไมเขาถึงเห็น...มันหลายอย่างด้วยกัน อาจจะเคยมีความผูกพันสถานที่นั้นมาพรอดพวกเก่าๆ ก็เลยทำให้เห็น หรือไม่ก็ตอนนั้นสติ สมาธิ มันลงอุปจารพอดีมันก็เลยเห็น เป็นไปได้หลายรูปแบบด้วยกัน

ถาม : ครับ เพราะว่าผมเข้าใจว่าไม่มีไหม้แมชชีนมันคงจะมองไม่เห็น

ตอบ : ถ้าไม่มีไหม้แมชชีนแล้วเห็นไม่ได้ พระพุทธเจ้าท่านคงระลึกชาติไม่ได้ทีละเป็นแสนๆ กับหอรกนะ

ถาม : ภาพยนตร์เรื่องอุตุตราแมนครับ ?

ตอบ : อุตุตราแมนไม่เคยดู (หัวเราะ)

ถาม : คืออย่างนี้ครับ ผู้สร้างเขาบอกว่าหน้าของอุตุตราแมนมีต้นแบบมาจากใบหน้าของพระพุทธรูป แล้วก็ไปต่อเติมหู ไปต่อเติมเขาอะไรอย่างนี้ครับ อยากจะเรียนถามว่าอย่างนี้เป็นปการปราคมาสพระพุทธเจ้าหรือไม่ ?

ตอบ : เขาออกแบบนี้ขึ้นมาโดยอาศัยแบบจากนั้นนะ เขาไม่ได้ไปเติมให้พระพุทธรูป ถ้าหากว่าเขาไม่ได้อยู่ในเจตนาที่จะมุ่งร้ายมันก็ไม่เป็นไร ถ้าเขาไปเติมให้พระพุทธรูปแล้วเจตนาหรือไม่เจตนา ก็โดนแหงๆ

ถาม : แล้วภาพยนตร์ที่มีภาพการตัดเศียรพระนะครับ โดยที่ให้เกิดผลว่าเพื่อให้เกิดความสมจริง คนที่ตัดบาปใหม่ครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าสร้างเป็นองค์พระขึ้นมาแล้วมีโทษนะ สร้างเป็นองค์พระขึ้นมาเขาถือเป็นพระพุทธรูปแล้ว โทษทำลายพระพุทธรูปก็รีบขอมาพระรัตนตรัยซะโดยด่วนจ้ะเลย

ถาม : มีพระภิกษุสงฆ์รูปหนึ่งกำลังให้ศีลอยู่ เมื่อให้ศีลข้อที่ ๓ เสร็จแล้วก็ได้ถามพระข้างๆ ว่าเมื่อตะก็ถึงข้อไหนแล้ว พระก็บอกมา แล้วก็ให้ศีลข้อ ๔ ต่อ อยากถามว่าถ้าเกิดพระผู้นั้นเป็นพระอริยเจ้าจะเป็นไปได้หรือไม่ที่มีอาการลืมนั้น ?

ตอบ : เป็นไปได้ เพราะว่ายิ่งท่านที่ได้ทิพจักขุญาณได้มโนมยิทธิหรือว่าอะไรนี้ บางทีการติดต่อกับพระกับพรหมกับเทวดาอะไรของท่านจะมีเป็นปกติอยู่ บางทีอาจจะเบนความสนใจไปทางด้านนั้นมากเกินไป ก็เลยทำให้ลืมนั้นไปว่าร่างกายมันทำงานไปถึงไหนแล้ว แล้วก็ เป็นไปได้ เป็นบ่อยด้วย เคยเจออยู่

ถาม : ในหนังสือพระมหาชนก ในหลวงท่านทรงทำแผนที่ในหนังสือเพื่อที่จะแสดงเมืองต่างๆ ตามท้องเรื่องโดยมีระยะทางชัดเจน รวมถึงทะเลที่พระมหาชนกเดินทาง ไม่ทราบว่าเป็นหลวงท่านใช้วิชาอะไร ?

ตอบ : (หัวเราะ) อันนี้ต้องกราบทูล...

ถาม : หรือใช้ญาณ ท่านใช้ญาณอะไร ?

ตอบ : (หัวเราะ) กราบทูลถามโดยตรงจะง่ายกว่า ในหลวงได้ทักขุญาณตั้งแต่ ๗ ขวบนะ เพราะฉะนั้นเรื่องอื่นๆ ของท่านนี่ ถึงท่านจะอิงหลักวิชาการอิงอะไร แต่ความสามารถพิเศษที่ทำมาได้ยาวนานขนาดนั้น นับว่าหลายสิบปีอยู่ ก็คงจะไม่ทิ้งหรอก เพราะฉะนั้นก็น่าจะมีส่วนของทักขุญาณอยู่ด้วย

ถาม : ผมเข้าใจว่าทำยากครับ เพราะว่าของมันผ่านมานาน

ตอบ : มันไม่ใช่ ๒,๕๐๐ กว่าปีนะ พระมหากษัตริย์ ก่อนเป็นพระพุทธเจ้า นานมากนะ

ถาม : แล้วในแผนที่ที่มีพื้นที่ที่เป็นประเทศไทยเก่าด้วยก็เลยงงๆ

ตอบ : จริงๆ แล้วโน่น กราบบังคมทูล ทรงทำอะไรพระเจ้าข้า ?

ถาม : มีคนกล่าวว่า คำว่า “ธรรมะ” คือหน้าที่ แล้วก็ความหมายของคำว่า ธรรมะ จริงๆ หมายถึงการทำหน้าที่ต่างๆ ของเราให้ดี ความหมายนี้ถูกต้องตามความประสงค์ของพระพุทธเจ้าหรือไม่ครับ ?

ตอบ : อ้อ นี่กว่าถูกหรือไม่ ถ้าถูกนี่ถูกของเขา แต่ถ้าถูกต้องตามความประสงค์ของพระพุทธเจ้าหรือไม่เนี่ย ถูกนิดเดียว

ถาม : ถ้าเกิดนำคำสอนเป็นคำสอนหลักๆ อย่างนี้ ?

ตอบ : ก็แจ้งไปเลย (หัวเราะ) ที่เรียกว่าถูกนิดเดียวเพราะว่าเขาทำไปแค่นั้น ในเมื่อเขาทำไปแค่นั้นแล้วเขาเข้าใจว่าสิ่งที่เขาทำนั่นก็คือธรรมะของพระพุทธเจ้า

ถาม : สถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่งเอาข่าวไม่ดีในวงการพระสงฆ์มาออกอากาศอยู่เป็นประจำ แต่ก็ยังมีพระดีๆ อยู่มากแต่ไม่นำมาเสนอข่าวอย่างนี้เป็นการทำลายศรัทธาของประชาชนที่มีต่อพระศาสนาหรือไม่ และคนที่เสนอข่าวนี้อานิสงส์อย่างไรครับ

ตอบ : ดูว่าเขามีเจตนามั้ย ? ถ้าเขาเจตนาทำลายนี่อานิสงส์ลึกมาก (หัวเราะ) ถ้าหากว่าเขาไม่มีเจตนาเป็นการนำเสนอตามข้อเท็จจริงไม่เป็นไร เพราะเขาทำตามหน้าที่ของเขา แล้วอีกอย่างที่ทำไม่ดี เขาไม่เรียกว่าพระนะ มันขาดความเป็นพระไปแล้วซะส่วนใหญ่ใช่มั้ย ?

ถาม : ก็คือ...จนเดี๋ยวนี้เขาก็ทำให้คนหลายๆ คนเขาคิดไปว่าไปทำบุญบ้านเด็กสงเคราะห์อะไรพวกนั้นยังดีกว่าทำกับพระครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าดีกว่าพระคงไม่ใช่หรอก แต่ว่าดีกว่านักบวชประเภทนั้นนะใช่ เพราะว่าต้องเลือกเนื้อหานี้ ในเมื่อเลือกเนื้อหาเขาก็ถือว่าเด็กอย่างน้อยๆ มันก็ดีกว่าเพราะว่าคนที่ล่วงความผิดขนาดนั้นแล้วมันก็เป็นสัตว์นรกไปแล้ว นี่ยังเป็นมนุษย์อยู่ จากสัตว์นรกมาเป็นเปรต เปรตมาเป็นอสุรกาย จากอสุรกายเป็นสัตว์เดรัจฉาน จากสัตว์เดรัจฉานถึงเป็นคนได้ เป็นคนถ้าไม่มีศีล ถ้ามาเป็นคนมีศีลขาด เป็นคนมีศีลสมบูรณ์อย่างนี้ ถ้าเกิดเด็กๆ พวกนั้นมีศีลสมบูรณ์ขึ้นมา นี่อานิสงส์มีมากกว่าหลายเท่า

ถาม : เวลาออกโทรทัศน์ของพระสงฆ์ที่มีการนั่งอยู่ในโต๊ะระดับเดียวกัน คนที่นั่งเสมอกันบาปมั๊ยครับ ?

ตอบ : หมายถึงขรรวาสหรือพระ ?

ถาม : ขรรวาสครับ

ตอบ : เอาอย่างนี้แล้วกันนะ สำหรับพระ พระถ้าหากว่าพรรษาห่างกันเกิน ๓ พรรษานั่งอาสนะเดียวกันนะ เขาปรับเป็น “สมานาสนิก” ก็คือว่านั่งอาสนะเดียวกับผู้ใหญ่อธิว่าเป็นการไม่เคารพกันของพระเขาปรับโทษ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าขรรวาสซึ่งถือเป็น “อนุสัมบัน” คือผู้ที่ศีลไม่เท่ากันไปทำอย่างนั้นโทษมันจะมากกว่า แต่ถ้าหากว่านั่งเสมอกันโดยคนละอาสนะกัน คนละที่นั่งกันอันนั้นไม่เป็นไร คือจริงๆ แล้วเจตนาของเขาไม่มีแต่ว่าสภาพมันบังคับ ถ้าไม่นั่งในลักษณะนี้การถ่ายทอดการออกอากาศมันก็ลำบากหน่อย

ถาม : แต่จริงๆ ในฐานะของพระสงฆ์น่าจะสูงกว่า ?

ตอบ : ใช่ในฐานะนี้น่าจะสูงกว่า ก็จะไปยกอะไรละ ก็จัดอาสนะในลักษณะที่... ถ้านั่งโซฟาโซฟ้ามัย ? โซฟาเหมือนกัน คนละตัวของพระก็ปูผ้าไปอีกซักผืนหนึ่งก็สูงกว่าแล้ว

ถาม : จริงๆ แล้วเวลาที่ตีใจหรือซาบซึ่งใจในความคิดของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ควรร้องไห้หรือไม่ถ้าตั้งอยู่ในอารมณ์ของกรรมฐาน ?

ตอบ : ถ้าตั้งอยู่ในอารมณ์ของกรรมฐานเขาไม่ร้องไห้เสียเวลาหรอก (หัวเราะ) โดยเฉพาะถ้าอารมณ์ใจตั้งมันตั้งแต่ปฐมฌานขึ้นไปเขาก็ไม่ร้องแล้ว เพียงแต่ว่าถ้าคลายมานี้แล้วอาจจะแฉ่งใหม่

ถาม : ทำไมตีใจแล้วต้องร้องไห้ ?

ตอบ : ไม่รู้เหมือนกัน กติกาของใครกำหนดไม่รู้ว่ตีใจแล้วต้องร้องไห้ (หัวเราะ) กำลังใจของแต่ละระดับมันไม่เท่ากัน ของเขากำลังใจแค่นั้น ตีใจก็แสดงออกลักษณะอย่างนั้น แต่ถ้าว่ากำลังใจของพระอริยเจ้าตีใจทำนองอาจจะยี่มชนิดเดียว (หัวเราะ)

ถาม : การที่มีแนวคิดว่าจะนำเอาศาสนาพุทธแล้วให้มีคนในศาสนาอื่นมาเป็นกรรมการปกครองของสงฆ์ คนที่คิดแบบนี้จะลงนรกมั๊ยครับ ?

ตอบ : จะลงนรกมั๊ย ? ก็ต้องดูว่าเจตนาเขาตีมั๊ย ? ถ้าเขาเจตนาดีต้องการจะส่งเสริมพระศาสนาจริงๆ ต้องการจะเปิดกว้างลักษณะที่ว่า ถ้าคนอื่นเขายอมรับด้วยแล้วก็ทำถูกต้องตามแบบจริงๆ นั้นไม่เป็นไร แต่ถ้าหากว่าเจตนาลักษณะเหมือนดิสเครดิตหรือไม่ก็เจตนาที่จะทำลายกันเลย นั้นเสร็จแห่งๆ

ถาม : เคยได้ฟังเรื่องมีวิญญานได้เล่าเปรียบกับหลวงพ่อกฤษณ์สมัยที่อยู่วัดบางนมโค อยากถามว่า วิญญานไม่กลัวพระหรือครับ ?

ตอบ : นั้นส่วนใหญ่เขามันเพื่อนเก่าๆ แล้วก็ทั้งหมดเป็นเทวดาด้วย เพราะฉะนั้นของเขาเองจริงๆ เทวดาหางแถวมันดีกว่ามนุษย์หัวแถว และโดยเฉพาะนักบวชด้วย เพราะถ้าหากว่าของเราเองทำไม่ตี ศีลไม่บริสุทธิ์บกพร่องอะไรนี้ เขาไม่ซ้อมอานนี้ก็นิวาเกรงใจมากแล้ว กำลังเขาสูงกว่าอยู่แล้ว ลักษณะที่เขา มาโดยเจตนาดี จะสร้างกำลังใจให้นะ ช่วยให้เราเข้มแข็งขึ้นไม่กลัวอะไร่างๆ ของอาตมาเองพกพระเครื่องไว้เต็มกระเป๋อั้งสะมานั่งทับบิบบอเฉยเลย (หัวเราะ) กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่าทำไม่มันถึงนั่งทับได้ บอกเอ็งอาราธนาพระบ้างหรือเปล่า บอกเปล่า

เออ...สมน้ำหน้า (หัวเราะ) พระหรือเทวดาท่านยอมรับกฎของกรรมมากกว่าเราเยอะ ไม่เรียกให้ช่วยท่านก็งั้นดู มันจะเก่งซึกเท่าไร ? (หัวเราะ) ใส่กระเป๋าวัวมันนั่งทับกระเป๋าลอย (หัวเราะ)

ถาม : เวลาที่ใส่บาตรพระ จำเป็นมั้ยจะต้องถอดรองเท้า ถ้าไม่ถอดบาปมั้ย ?

ตอบ : ก็จริงๆ แล้วลักษณะของการให้ความเคารพ เขาบอกว่ายังไง ถ้ากัณฑ์ให้ลดรูป ถ้าใส่หมวกให้ถอดหมวก ใส่รองเท้าให้ถอดรองเท้า แล้วถามว่าเป็นบาปมั้ย ? มันก็เป็นอยู่แสดงว่ากำลังใจเขาหายาบอยู่ ในเมื่อกำลังใจเขาหายาบ สิ่งที่คุณคิดว่าเล็กน้อย เขามองข้ามไปเป็นโทษ อย่างพระเจ้าพิมพิสารโดนพระเจ้าอชาตศัตรูที่เป็นลูก สั่งให้พวกผู้คุมนักโทษเอาไม้ตอกกรีดฝ่าเท้าซะไม่ให้ท่านเดินจงกรม พระพุทธเจ้าท่านบอกว่าเป็นโทษในอดีตที่ใส่รองเท้าเดินเข้าไปในลานเจดีย์ ลักษณะอันเดียวกันคือสถานที่ๆ ควรแก่การเคารพแล้วไม่แสดงออกซึ่งความเคารพอันนั้น โทษมันมีอยู่แต่ว่ามันก็นานเต็มทีกว่าจะไล่ทัน มาไล่ทันเอาชาติสุดท้ายที่ท่านมาเป็นพระเจ้าพิมพิสารนี่

ถาม : เราเรารักษาศีลครบโดยที่เราไม่รู้ว่ามีศีลเราครบหรือเปล่า แล้วอานิสงส์ของการรักษาศีลครบได้รีเปล่า ?

ตอบ : ถ้าตั้งใจรักษาได้ครบ ถ้าเจตนาไม่มีในการงดเว้นนั้น บังเอิญว่าครบเองอย่างนั้นถือว่า เจตนา คือตัวกระทำไม่มี พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า “เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัญญ วทามิ” ต้องเจตนาถึงจะเป็นบุญ ถ้าตั้งใจว่าเราจะรักษาแต่มันหลงลืมไป แต่ว่ามันได้ครบก็ถือว่าเต็มอยู่

ถาม : ผมนึกถึงตอนนอนเฝ้าครับ หลับทุกคืนนี่ไม่ผิดศีลแน่เลย

ตอบ : ตั้งใจไว้ก่อนชิวๆ ผมจะรักษาศีลตอนนอน เต็มมันได้ฝันว่าได้ฆ่ากันทั้งขบวน (หัวเราะ) โดนแก๊งจนได้ คิดจะหาकिनวิธีง่ายซิมั้ย ?

ถาม : นึกๆ แล้ว เออ...ถ้าหากไม่ได้ตั้งใจจะได้อานิสงส์หรือเปล่า จริงๆ อานิสงส์มันเยอะมาก

ตอบ : ต้องตั้งใจเจตนา “เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัญญ วทามิ”

ถาม : แล้วที่จำบาลีได้เยอะๆ

ตอบ : อ่านมั่ง ฟังมั่ง อย่างนี้เขาเรียก “พาหุสัจจะ”

ถาม : ยังไงครับ ?

ตอบ : ก็คือว่าเห็นมาก ได้ยินมาก มันน่าจะใช้คำว่า รู้มากนะ

ถาม : ก็มีแต่คนไม่คิด แต่ผมคิดทั้งนั้นครับ

ตอบ : ก็มีแต่...(หัวเราะ) อันนี้ไม่ทราบนะ แต่ในพระไตรปิฎกมีแน่ถ้ายืนยัน

ถาม : ที่จริงผมว่า ถ้าเรื่องเล่านี้เอามาแล้ววันละเรื่องนี่มันไม่หมดหรอก

ตอบ : มันอาจจะหมดเหมือนกัน ของเรายังไม่เก่งรู้หมด พระพุทธเจ้าท่านเก่งรู้ไม่หมดท่านๆ ว่าไปเรื่อยๆ เรื่องทางโลกเรื่องทางธรรมอะไร มีอายุยืนสักกับหนึ่งเรื่องพระพุทธเจ้าท่านรู้ก็ยังไม่หมด ของเรามันรู้หมด (หัวเราะ)

ถาม : มีอีกมั๊ยครับที่พุทธกาลถึงปัจจุบันนี้ยังมีชีวิตอยู่ ?

ตอบ : อันนี้ไม่ได้ยืนยันหรอกนะ แต่อย่างหลวงปู่โลกอุดร หลังพุทธกาลมาประมาณ ๓๐๐ ปีแต่

ว่ายังอยู่นะ ก็ถือว่าหลังมานิดหนึ่ง คนไปถามท่าน หลวงปู่ครับอายุเท่าไรครับ ? ท่านบอกว่า
จำไม่ได้แล้วจะ รู้แต่ว่าตอนเขาสร้างปราสาท ๓ ยอดที่ลพบุรีไปยืนดูมันทำอยู่ ปราสาท ๓ ยอด
นั้นไม่หนี ๑,๔๐๐ ปี...(หัวเราะ) ไปยืนดูมันทำ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างนี้นั้นไม่เหมือนกับผีนกยูงแห่งกรรมหรือครับ ?

ตอบ : ก็จะมีเรียกว่าผีนั้นก็ใช่ แต่ว่าบังเอิญที่ท่านมีความสามารถที่จะฝันได้เพราะว่า ที่พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสว่าบุคคลผู้ชำนาญในอิทธิบาท ๔ จะอธิษฐานให้อยู่ถึงเป็นกับก็ได้ คราวนี้งานท่านมี
อยู่ ท่านจำเป็น เพราะว่าท่านปรารถนาพุทธภูมิจะเป็นพระพุทธเจ้า คราวนี้พอมาเจอธรรมะของ
พระพุทธเจ้าเข้าท่านเห็นว่าวิธีนี้ง่ายกว่า ท่านก็ตัดสินใจหันมาปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
ปั๊บปั๊บเป็นพระอรหันต์เลย เพราะกำลังท่านสูงอยู่แล้วบริวารตามไม่ทันมัวแต่ใจเย็นอยู่ ยิ่งใจ
ท่านก็ต้องรอเราแน่ ที่ไหนได้ท่านไม่รอเราแล้ว ปั๊บปั๊บไปเลย ท่านเองท่านก็เลยต้องรอเก็บ
บริวารของตัวเอง

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเราไม่เคยผูกพันกับท่านก็โอกาสเจอก็ไม่มี ?

ตอบ : โอกาสเจอยากเต็มที แต่ว่าท่านบอกวิธีติดต่อให้นะ บอกว่าให้จิตอาสา ๕ ที่บูด้วย
ผ้าขาว แล้วก็จุดธูปเทียน ตั้งใจบูชาเนี่ยถึงท่าน ว่าคาถาว่า “โลกะอุตตะโร มหาเถโร อะหัง
วันทามิ ตัง สะทา” ถวายไปเรื่อย ท่านบอกว่าถ้าหากว่าท่านว่างก็จะมาเอง ถ้าไม่ว่างจะมา
ในฝัน

ถาม : มาเน้อๆ เลยหรือครับ ?

ตอบ : เออ มาเน้อๆ นี่แหละ แล้วระวังนะองค์นั้น บางทีมาขอข้าวเย็นกินหน้าตาเฉยเลย
ถวายเป็นหะ (หัวเราะ) ไอ้คนก็ตกใจ อะไรพระขอข้าวเย็นกิน เอาข้าวมาที่ไหนได้ ท่านควัก
กะละมังใบเบ้อเริ่มออกมา เอ้า...กะละมังก็กะละมังวะ ก็ใส่ลงไปเรื่อย ทั้งข้าวทั้งกับท่านคลุกของ
ท่านไปเรื่อย เสร็จแล้วก็ตั้งหน้าตั้งตาดันมันทั้งเย็นๆ นั้นแหละ ฟาดลงไปทีครั้งค่อนกะละมัง

ถาม : ใช้เวลาอเมริการึเปล่าครับ ?

ตอบ : ปรากฏว่าไอ้คนก็แปลกใจ แต่อีต่อนท่านกลับแล้วชี้ข้าวมันเหลือเต็มกะละมังเท่าเดิม
(หัวเราะ) ไม่รู้เหมือนกันว่าท่านฉันนี่ทำไหน...ไม่พร้อมเลย

ถาม : แต่เห็นว่าฉัน ?

ตอบ : เห็นว่าฉัน แล้วฉัน ตอนนั้นก็หมดเป็นครึ่งๆ เลย

ถาม : แล้วเวลามาๆ องค์เดียวหรือมา ๕ องค์เลยครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่จะมาองค์เดียว เพราะว่างานของท่านเยอะ ชุดของท่านมี ๕ องค์

ถาม : ยังมึ่งานอีกหรือ ?

ตอบ : งานท่วมหัวเลย

ถาม : งานอะไรครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็งานเพื่อพระศาสนา เพื่อกำลังใจของคนหมู่มาก เพื่อส่วนรวม

ถาม : จริงๆ ถ้าไม่รู้ก็มองไม่เห็น ไม่รู้เรื่องเลยหรือครับ ?

ตอบ : หมดยุคไปเลย ประเภทที่เดินมาจะเหยียบอยู่แล้วยังไม่รู้คุณสุดเฉลียวไข่ม้อย ? ท่านเดินมาบิณฑบาต แล้วคุณสุดเฉลียวก็อาย เพราะว่ากับข้าวไม่ดี เลยไปบอกท่านบอกว่า อีฉันเป็นคริสต์คะ ท่านก็เลยเดินไป พอท่านเดินไปจนกระทั่งลับไปแล้วเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่าผิดปกติ... ตรงไหนรู้มัย ? ผิดปกติตรงที่ว่าท่านสูง หัวนี้ค้ำเพดานเลย แต่ตอนนั้นไม่ได้สังเกตไม่ทันนึก มันคงจะเป็นเรื่องบุญมีแต่กรรมบัง ก็เลยวิ่งออกไป จะวิ่งตามออกไป ปรากฏว่าไม่เจอ ตัวเองจะเป็นห้องที่ ๓ อยู่ซ้ายมือมันมีอยู่ ๒ ห้องขวามือมันมีอยู่ ๓ - ๔ ห้อง มันเป็นห้องแถว ถ้ามองทางด้านไหนก็ไม่มีใครเห็นพระลักษณะอย่างนั้นเดินออกมาสักองค์หนึ่ง ไม่ทันกินแล้ว...บุญมีแต่กรรมมันบังไปหน่อย ไปบอกว่าอีฉันเป็นคริสต์เจ้าคะ

ถาม : เอ้า เขาเองก็ตั้งใจดีนี่นะ คือกลัวกับข้าวไม่ดีก็ไม่ถวาย ?

ตอบ : ถ้าหากว่ามันไม่มีจริงๆ ที่กินแล้วใช้แล้วก็ได้ เขาเรียก “ทาสทาน” ถ้าเสมอกับตัวเองกินตัวเองใช้ก็ “สหายทาน” ถ้าดีกว่าที่ตัวเองกินตัวเองใช้ก็ “สามีทาน” แต่ส่วนใหญ่แล้วเขาจะทำแต่ที่ผิดๆ ก็เลยพลาดโอกาสไปอย่างน่าเสียดาย

ถาม : ถ้าได้ทำก็สุดยอดชีวิตรับ ?

ตอบ : พระอย่างนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ นะ

ถาม : อย่างน้อยได้ทำกับหลวงพี่ก็โชคดีแล้ว

ตอบ : ทำกับบาตมานี่ประเภททำบาป บุญได้สิ่งไรเปล่าก็ไม่รู้ ?

ถาม : แล้วอย่างนี้ งานหลวงปู่เทพโลกอุดรเฉพาะบนโลกมนุษย์หรือครับ ?

ตอบ : ก็บริวารท่านนั่นแหละ ถ้าไปเกิดดาวอื่นท่านก็ต้องตามไปเก็บเหมือนกัน แต่ระดับของท่านแล้ว เดินทีเดียวก็ถึงแล้ว ไม่ต้องลำบากมาก

ถาม : ท่านอยู่ที่ไหนครับ ?

ตอบ : อยู่ที่ไหน ปัจจุบันนี้สถานที่ๆ ท่านอยู่ประจำเป็นถ้ำใหญ่อยู่ที่ในป่า อยู่ได้ภูเขาเย็นมากเลย อยากจะเรียกว่าเย็นชนิดติดลบ แต่ว่าเวลาท่านต้องการให้คนอื่นเจอท่านพบท่านบางที่ท่านก็ไปในระดับใกล้ๆ แล้วก็ไหลไปให้หรือไม่กี่หลายคนได้เห็นท่าน ได้เจอท่านในถ้ำแห่งหนึ่ง เรียกว่า “ถ้ำวัวแดง” ท่านอาจประเภทที่ว่าดึงเราเข้าไปตรงจุดนั้นก็ได้อีก เพราะว่าถ้ำวัวแดงจริงๆ คนไปแล้วไม่เจออะไรเลย ไม่ได้อยู่องค์เดียวนะ อยู่ด้วยกันหลายองค์ด้วย ถ้ำนั้นนำอยู่แอร์ธรรมชาติเย็นดีจังเลย แต่มันเย็นเกินไปสำหรับเรา

ถาม : กับนี่เป็นกับพิเศษมีพระพุทธเจ้าทั้งหมดที่พระองค์ที่ตรัสรู้ครับ ? ไม่ทราบว่าจะหลวงพ่อบานนี่จะตรัสรู้เมื่อไหร่ ?

ตอบ : หลวงพ่อบานกับหน้าโน้น ไม่ใช่กับนี้ กับนี้จะหมดแค่พระศรีอารย์ (หัวเราะ) นอกตำราอีกแล้ว ไม่ได้นอกตำราละ กับที่มีพระพุทธเจ้าก็จะมี สารกับ ก็จะมีพระพุทธเจ้า ๑ องค์นะ มณฑกกับ มีพระพุทธเจ้า ๒ องค์ วรรกับ มีพระพุทธเจ้า ๓ องค์ สารมณฑกกับ มีพระพุทธเจ้า ๔ องค์ ภัทรกับ มีพระพุทธเจ้า ๕ องค์ ช่วงนี้ฟลุคว่าเป็นภัทรกับ ๒ กับติดกันเลย

ถาม : ไม่เคยมีมาก่อน ?

ตอบ : ไม่เคยมีมาก่อนเลยในอดีตเต็มที่ก็แค่ ๔ องค์นะ แล้วเสร็จแล้วมันก็จะป็นสัญญา กับ
อันตรายกับ สัตถันตรกับ ที่หาความดีไม่ได้ มีแต่ที่ประเภทคนใจคอโหดร้ายเห็นคนอื่นเป็น
เหยื่อเป็นอะไรไปเลยอย่างนั้น อันนี้ถือว่าฟลุคสุดๆ

ถาม : แปลว่ากับนี้จริงๆ แล้วมีแค่ ๕ องค์ ๒ กับชนกัน ?

ตอบ : ๒ กับชนกัน ถ้าหากว่านับแล้ว หลวงพ่อปานจะเป็นองค์ที่ ๗

ถาม : ๗ นับจากองค์ไหนครับ ?

ตอบ : นับจากองค์ต้น พระกกุสันโธสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถาม : ย้อนกลับไปเมื่อกัณเฑาะพินทหนึ่งทีบอกว่ากรรมที่ตามมาทันในชาติสุดท้ายนั้น อย่างนี้ถ้าเกิด
ว่าใครจะไปนิพพานในชาตินี้ กรรมต่างๆ นี่จะกลับมาทั้งหมดเลยหรือครับ ?

ตอบ : ก็ถ้าหากว่าเรามั่นคงใน ทาน ศีล ภาวนา กรรมมันตามได้ไม่เกิน ๒๕% มันอยากจะ
ตามเหมือนกันแต่กำลังบุญมันเหนือกว่า มันก็จะมีที่ประเภทหนักๆ ที่มันตามได้ไม่กี่อย่างๆ
พระโมคคัลลานนั้นยอดเยี่ยมจริงๆไม่มีใครเห็นอกว่านั่นอีกแล้วยังโดนทุบชะป็นเป็นแบ่งเลย

ถาม : ถ้าหลุดจากศีลหรือว่าทานอะไรอย่างนี้

ตอบ : โอ้...มันทวงยับทวงเย็นเลย (หัวเราะ) อยู่ๆ โผล่จากกระเพาะไปให้เขาซ่อมแล้วนี่ เขาก็เอาช

ถาม : .....

ตอบ : ความดีมันมากไปหน่อย ถ้าความดีน้อยๆ อาจจะได้เจอ

ถาม : สมัยก่อนอยู่ร่วมกันแบบนี้ครับ

ตอบ : จริงๆ แล้วมีเขตของเขายู่ พวกเดรัจฉานกึ่งทิพย์นี่เขาจะมีฤทธิ์ก็จริง แต่ว่าอยู่ในภูมิ
ของเดรัจฉาน ในกาภิกำฉันท์ พอคณธรรพ์บอกว่าไปวิมานฉิมพลีมาแล้ว พญาครุฑไม่เชื่อ
ก็บอกทางไปให้ ท่านว่า

“เราจะแจ้งทางทูเรศเขตอรัญญ์
สัตตภันท์คั่นสมุทรไสศรี
แม้จะขว้างแววหางมยุรี
ก็จมลงจนถึงที่สุธาธาร
อันน้ำนั้นสุขุมละเอียดอ่อน
จึงชื่อสีทันดรอันใสสาร
ประกอบหมู่มีจักกุกุมภาพาล
คชสารเงือกน้ำและนาคินทร์”

ไอ้เงือกนี่คือองุ่น ไม่ใช่นางเงือก

“ผู้ใดคิดข้ามนทีสีทันดร
ย่อมม้วยมรณเป็นเหยื่อแก่สัตว์สิ้น
แสนมหาพญาครุฑยังเต็มบิน
จึงลวงสินธุ์ลึนพิมานทอง”

ขยับปีกที่ละโยชน์นี้ยังบินจนหมดแรงถึงจะข้ามได้พอดี แล้วคนอื่นจะไปอย่างไร...เขาสงสัย
คนธรรมดาบอกว่าอ้าวไม่ใช่อะไรหรอก อ้าวแปลงเป็นไร เกาะชนลื้อไป (หัวเราะ) เสรีจเลย...โกรธ
มากกลับไปเอานางกาที่มาโยนคืนให้

ถาม : แล้วตกลงเรื่องนี้เรื่องจริงหรือเรื่องแต่ง ?

ตอบ : เรื่องแต่ง น่ารักมั๊ย ?

ถาม : ที่จริงก็รู้เรื่องหมดแล้ว จับไม่ได้แม่สักนิดเดียว

ตอบ : เมื่อวานนี้ที่ติดไว้เรื่องอะไร แม่อยู่หัวศรีสุดาจันทร์นะเป็นสมัยที่ขุนวรวงศาธิราชก่อน
พระเชียรราชานิดหนึ่ง ผู้ที่ทำการปฏิวัติคือพระเชียรราชา ซึ่งตอนหลังเป็นพระมหาจักรพรรดิ

ถาม : ใครคะ ...?

ตอบ : ขอภัย บางตอนมันตึงนึ๊กไม่ออก ตอนนี้นึกออกแล้วนะ แม่อยู่หัวศรีสุดาจันทร์
แม่อยู่หัวเมืองก็คือผู้หญิงที่เหมือนกับเป็นพระเจ้าอยู่หัวครองเมือง คราวนี้พอเรียกเร็วๆ ก็เป็น
“แม่หัวเมือง” แล้วมาสมัยหลังเขาเรียกให้เป็น “แม่หัวเมือง” ความหมายเสียหมดเลย
(หัวเราะ)

ถาม : เอ้อ ! อย่างนั้นเป็นกษัตริย์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่เป็นกษัตริย์ก็เหมือนกับเป็น แต่ว่ากษัตริย์ตามประวัติศาสตร์ไทยจริงๆ มีองค์เดียว
ที่เป็นผู้หญิงก็คือพระนางเจ้าจามเทวี

ถาม : ถอยไปนั่นเลยนะครับ ?

ตอบ : พระนางเจ้าจามเทวี สมัยทริภุชชัย

ถาม : ก็เลยนับแค่ ๓๓ ?

ตอบ : ประวัติศาสตร์มันยาก มันนึกไม่ค่อยจะออก บางทีก็ว่าไปได้เรื่อยๆ จ้อยๆ เหมือนกัน
ว่าอย่างกับอยู่ในเหตุการณ์เอง

ถาม : หนังสืออ่านเล่นของหลวงพ่อก็เขียนประวัติศาสตร์ที่เป็นรัชกาลที่ ๑

ตอบ : อันนั้นเกี่ยวกับประวัติของสมเด็จพระปฐมบรมราชาชนก ท่านปู่ทองดี ก็มาลูกชายคือ
รัชกาลที่ ๑ ก็ทองด้วง

ถาม : แล้วไล่ๆ มาก่อนหน้านั้นไกลเหมือนกันนะคะ

ตอบ : จริงๆ แล้วท่านจะเป็นเจ้าคุณพระพิณจักษุพระนะ คราวนี้ว่าส่วนใหญ่แล้วเขาจะตาม
ประวัติศาสตร์ที่เขารับรองเป็นพระอักษรสุนทรเท่านั้น คราวนี้ตำแหน่งมากกว่านั้นไม่ได้บอกไว้
หลวงพ่อบอกท่านไปควักมาจนได้

ถาม : แม่มาตอนไหนครับ ก็ตอนนั้นก็กรุงแตกแล้ว ?

ตอบ : ก็กรุงแตกแล้ว เสรีจแล้วอพยพไปอยู่พิษณุโลก แล้วไปรับราชการอยู่หัวเมืองอื่นก็ได้ยศ
ขึ้นมาใหม่

ถาม : ตอนทีรัชกาลที่ ๑ ขึ้นครองราชย์ ไม่ไปรับกลับมาหรือครับ ?

ตอบ : ก็น่าจะรับนะ แต่ว่าตามประวัติตอนนั้นพูดตั้งแต่พระเอกแล้วซี (หัวเราะ) กฤษดาภินิหาร

อันมิอาจจะบดบังไว้ พระรองหรือพ่อแม่พระเอกก็เลยเจ็บไปเลย

ถาม : แล้วอย่างเรื่องที่มีชินแสมาดูรัชกาลที่ ๑ กับพระเจ้าตากสินว่าเป็นกษัตริย์ทั้งสองคน นั้น เรื่องจริงหรือเปล่าครับ หรือว่าเรื่องแต่ง ?

ตอบ : อ่านดูเหมือนอย่างกับจริงนะ แต่คราวนี้ว่าชินแสอย่างนั้นมันยอดมนุษย์จริงๆ เลย

ถาม : นี่แสดงว่าเขารู้จักกันมาตั้งแต่หนุ่มๆ จันชิตครับ ?

ตอบ : ก็ต้องอย่างนั้น ส่วนใหญ่สมัยก่อนนี่เรียนวิชาหาความรู้อะไร สำนักไหนดีก็ไปเรียน สำนักนั้น ดีไม่ดีก็ผูกสมัครรักใคร่เป็นเพื่อนกันมานานแสนนานเสียแล้วด้วยซ้ำไป

ถาม : ก็เหมือนกับประวัติศาสตร์มาเจอกันตอนกรุงฯ กู้ได้แล้วด้วยซ้ำนี่ครับ ถึงค่อยกลับมาอยู่ด้วย น่าจะมั่ง...เอ๊ะ ! แต่แปลกนะครับ ทำไมไม่เห็นประวัติศาสตร์เขียนไว้เลยว่าก่อนหน้านั้น รัชกาลที่ ๑ ท่านไปอยู่ไหน หายไปเลย ?

ตอบ : คนเขียนมันตามไม่ทัน ส่วนใหญ่มันจะมีนักจด นักจดนี่เขาเรียกอาลักษณ์ จดเป็นหมายเหตุคราวนี้กรุงศรีฯ มันกระจัดกระจายไปคนละทิศทาง ตัวเองไม่รู้จริงว่าอยู่ไหน ถ้ามันไปเดี่ยวโดนคนรุ่นหลังตาเขาก็ดองมีจรรยาบรรณของเขาเหมือนกัน ถึงแม้ว่าจะเขียนเชียร์เฉพาะพวกของตัวเองก็เหอะ

ถาม : ถึงว่าครับ หาประวัติของรัชกาลที่ ๑ ไม่มีเลย มามีตอนก็แบบมาเป็นใหญ่เป็นโตแล้ว

ตอบ : โผล่มาเป็นอะไร...เจ้าพระยามหากษัตริย์ศึก

ถาม : นั่นชิตครับ ผมก็แปลกนะครับ ทั้งๆ ที่พระเจ้ากรุงธนฯ ท่านแบบมีมือดีอยู่ใกล้ตัวเยอะ มากเลย แล้วคนนี่ไม่รู้มาจากไหน กลับมาใหญ่กว่าคนที่บ้านกู่เมืองมาด้วยกัน

ตอบ : จริงๆ สมัยนั้นท่านจะมีทหารเอกคู่พระทัยอยู่ ๑๐ คนด้วยกัน มีอย่างพระยาศรีสิทธิสงคราม, พระยาสามเมืองระย่อ, พระยาพนอรราชบาท, พระยาไพรีพิณาส, พระยาพิฆาตไพรี, พระยาพิชัยสงคราม อย่างนี้จะอยู่ด้วยกัน ๑๐ คนด้วยกัน แล้วก็ ๑๐ คนนั้นจะเป็นกำลังสำคัญในการกู้ชาติของท่าน ถ้าหากไม่มี ๑๐ คนนี้คงสำเร็จยากนะ ลำพังตัวเองนี่พาดกันเหวี่ยงแก๊งแน่เลย คงไม่ใช่เวลาแค่ ๗ - ๘ เดือน

ถาม : อ้าว ! อย่างนี้รัชกาลที่ ๑ ท่านมาแล้วท่านมาเป็นใหญ่เลย คนที่อยู่ด้วยไม่เขม่นหรือ ?

ตอบ : สมัยนั้นท่านเป็นอยู่แล้วละ ก็อยู่ ๑ ในจำนวน ๑๐ คนนี้แหละ

ถาม : อ้อ...

ตอบ : คือรัชกาลที่ ๑ ท่านเป็น “พระยาศรีสิทธิสงคราม” อุตสาห์ขึ้นให้เป็นคนี่ ๑ แล้วมันยังไม่สงสัยอีก

ถาม : (หัวเราะ) ไม่รู้ครับ (หัวเราะ)

ตอบ : ตำแหน่งพระยาศรีสิทธิสงครามนี้สืบต่อเนื่องมาจนถึงรัชกาลที่ ๖ ก็ยังมีอยู่นะ รู้สึกพระยาศรีสิทธิสงครามคนสุดท้ายที่รู้จัก...อาจจะม่หลังจากนั้นอีก แต่ว่าคนสุดท้ายที่รู้จักก็คือ “พระยาศรีสิทธิสงคราม” ที่ตายตอนกบฏวรเดช เป็นกองหลังคอยยันกำลังของฝ่ายรัฐบาลไว้ไปตายแถวปากช่อง นั่นแหละพระยาศรีสิทธิสงคราม ชื่อติน นามสกุลท่าราชฯ ถ้าจำไม่ผิดรู้สึกว่าเป็น

จะเป็นปู่ของคุณสุรยุทธ จุลานนท์ ผบ.ทบ. คนปัจจุบัน ถ้าจำไม่ผิดนะ เป็นชาวเพชรบุรี ทำราย
อยู่เพชรบุรี

ถาม : แล้วทำไมถึงเป็นราชวงศ์จักรีล่ะครับ ?

ตอบ : ก็ “จักรี” เขาใช้เครื่องหมาย กงจักรกับตรีศูลง โบรมันนี่เขาออกเสียง “ก.” แทน “ต.”

ถาม : ท่านก็เล่าราชวงศ์กลับไปถูกนี้ครับว่ามาจากสุโขทัยเหมือนกัน

ตอบ : ถึงเวลาที่ต้องสาวประวัติกลับไป แต่คราวนี้ว่า ก็ในเมื่อตั้งเมืองใหม่ ปรากฏภูมิภาคใหม่ก็ต้อง
นับเป็นต้นราชวงศ์ใหม่ อย่างของอยุธยา ก็มี **ราชวงศ์ปราสาททอง, ราชวงศ์บ้านพลูหลวง,
ราชวงศ์สุพรรณภูมิ**

ถาม : จริงๆ ก็เชื้อสายเดียวกันทั้งนั้นเลย

ตอบ : ก็บอกแล้วว่า ของจีนเขาบอกไว้ว่าเมื่อ ๕๐๐ ปีก่อน เขามีบรรพบุรุษคนเดียวกัน

ถาม : กรุงศรีอยุธยา สภาพบ้านเมืองที่ถูกเผาไหม้เหมือนกับสภาพบ้านเมืองของสุโขทัย ที่นี้
ไม่แน่ใจว่าสุโขทัยนี้จะโดนเผาเหมือนกับกรุงศรีอยุธยาหรือเปล่า ?

ตอบ : **สุโขทัยสมัยนั้นจะเป็นเมืองหน้าด่าน จากสุโขทัยเมืองหลักลงมา ก็จะเป็นพิษณุโลก**
สุโขทัย สมัยนั้นจะเป็นเมืองชะเลียง **เมืองศรีสัชชนาลัย** เมื่อทางหัวเมืองทางเหนือเวลาโดนตี
ไล่มาจากเชียงใหม่ลงมาเลย จากเชียงใหม่ไล่เลาะลงมา ถ้าหากว่าสู้ไม่ได้ก็ทิ้งเมืองหนี ไ้ทิ้ง
เมืองหนีถึงเขาไม่เผา มันก็กลายเป็นเมืองร้างมันก็ปรักหักพังพอๆ กันนั่นแหละ สมัยรัชกาลที่
๑ ท่านถึงได้ชะลอพระพุทธรูปจากหัวเมืองเหนือลงมาตั้งพันกว่าองค์ เอามากรุงเทพฯ พันกว่าองค์
องค์ไหนที่สำคัญหรือมีลักษณะงดงามก็แจกจ่ายให้วัดในวัดนี้ เป็นพระประจำพระอุโบสถบ้าง
ประจำวิหารบ้าง ที่เหลือทั้งหมดก็กระเบื้อง ไปวัดโพธิ์เข้าไปดูเยอะหลายร้อยองค์เรียงเป็นแถว
เลย บางทีเห็นรูปเกี่ยวกับการท่องเที่ยว เขาถ่ายรูปพระพุทธรูปเป็นแถวยาวเหยียด นั่นแหละ
กระเบื้องวัดโพธิ์ เพราะวัดโพธิ์เขาถือว่าเป็นวัดประจำรัชกาลที่ ๑ พระที่สำคัญ ที่เอามาสมัยนั้น
ที่มีอยู่ก็อย่าง “**พระพุทธท้าวภูมิมาร**” ซึ่งปัจจุบันนี้ประจำพระอุโบสถอยู่แล้ว แล้วก็หลวงพ่
นาคปรก ชื่ออะไรนะ จำชื่อไม่ได้ ใช้คำว่า “**อุรัคอาสน์อำไพ**” คือว่า “อาสนะที่สวยงาม” จะ
เป็นพระนาคปรกที่สวยงามที่สุดในประเทศไทยเลย ไปดูได้ แล้วก็ “**หลวงพ่โลกนาถ**” เป็น
พระพุทธรูปยืนหล่อด้วยสำริดใหญ่ที่สุดในประเทศไทยก็อยู่นั้น (วัดโพธิ์หมดเลย) วัดโพธิ์แทบทั้ง
นั้น “**หลวงพ่พระนอน**” นี้ไม่แน่ใจว่าปูนหรือโลหะ แต่หลวงพ่พระนอนนี่คงสร้างขึ้นที่หลัง

ถาม : วัดโพธิ์นี้รัชกาลที่ ๑ อีกหรือ ?

ตอบ : ก็ท่านสร้างขึ้นเป็นวัดประจำรัชกาล วัดอื่นๆ ก็ได้ไปเยอะอย่างหลวงพ่โตศรีศากย
มุนี วัดสุทัศน์ นี่ก็มารุ่นนั้น

ถาม : จำได้แล้วครับ เข้าไปเห็นครั้งแรกไม่รู้ทำไมต้องร้องไห้น้ำตาไหล (หัวเราะ)

ตอบ : ไม่นึกว่าจะมีพระใหญ่และสวยอย่างนี้มาก่อน

ถาม : ไม่รู้ครับ (หัวเราะ)

ตอบ : ฉลาดมาก ในกรุงเทพฯพระดีๆ ซ่อนอยู่เยอะ ต้องไปตามแบบเดียวกับที่ปิดทอมที่แล้ว

พาเด็ก ๆ ไปตามแคพระจากเชียงใหม่ไล่ที่ละวัดที่ละองค์ เขาไม่รู้หรือกว่ามี เราก็บอกว่าตรงนั้นๆ มี แล้วก็ไปดูไปกราบกัน ที่แน่ๆ คือคุณ ส.ท. สมาชิกสภาเทศบาลเชียงใหม่แท้ๆ ถามมัน มันไม่รู้หรือ เจริญมาก (หัวเราะ) ปล่อยให้คนต่างบ้านต่างเมืองอย่างเราพาไป มันน่าอะจริงๆ

ถาม : การรบกัสนสมัยก่อนเขาจะใส่เกราะ เป็นอย่างไรรับ หรือว่าไม่ใช่ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็...ถ้าหากว่าไม่มั่นใจตัวเองก็จะใช้พวกหนังควายตากแห้งทำเป็นเกราะ แต่ถ้ามั่นใจในตัวเอง คิดว่าคาถาตีวัดมุงคลดี หรือไม่ก็พวกกินวานยา สักยันต์สักอะไรที่เหนียวแน่น ทำมาใช้ให้เสียเวลามันกะกะ

ถาม : อย่างนี้ก็ไม่ใช้เกราะโลหะเหมือนที่ในหนังสุริโยทัย ?

ตอบ : เกราะโลหะนี่สมัยนั้นมันทำกันไม่ไหว เวลาศึกเวลาสงครามแคเอาทำอาวุธมันก็หายากแล้ว

ถาม : อ้าว...แล้วเกราะเป็นอะไรครับ สมัยนั้น ?

ตอบ : หนึ่งส่วนใหญ่ (อ้อ ! หนึ่งสัตว์อย่างนี้เหอครับ) ถ้าหากประเภทเลิศจริงๆ ก็หนังแรดหายากมาก (มีเหอครับ ?) มี ! (เมืองไทยนะนะ ?) เออ ! ถ้าหากว่าประเภททั่วๆ ไปใช้หนังควาย ลองดูหะะะ หนังควายตากแห้ง เอาโอโต้จามหรือขวานจามดูจะเข้าไหม (หัวเราะ) เด้งกลับเลยแหละ (หัวเราะ)

ถาม : อ้าว ! อย่างนี้ตายก็ช้าในซึครับ ?

ตอบ : ช้าก็ช้าแหละ ตอนสู้กันนี่ไม่ค่อยรู้สึกหรือ พอหลังจากนั้นแล้วนอนแผ่รักษาตัวกันเป็นเดือน

ถาม : โห ! แต่ในหนังนี่เอาอะอลังการเลยครับ แต่งซะเต็มยศ

ตอบ : จริงๆ เขาต้องแต่งสวยๆ จริงๆ นะ มันเป็นหลักจิตวิทยาอย่างหนึ่งคล้ายๆ กับว่าข่มคู่ต่อสู้ไว้ก่อนนะ ของเราประเภทอยู่ที่กินสบาย อะโรมาถึงเลิศมาเชียว ฝ่ายตรงข้ามพอไปครึ่งหนึ่งแล้ว เฮ้ย ! จะสู้มันได้เปลวอะ ?

ถาม : อย่างนี้หนังควายก็ต้องมาแต่งสี ทำอลังการ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ก็ทำอย่างนั้นลักษณะนั้น บางทีที่คุณบอกว่าเห็นเป็นโลหะมันอาจจะไม่ใช่ โลหะนะ มันอาจจะฝังพวกอะไร...เอาทองมาประดับเพิ่มก็มีอยู่ พวกบรรดาแม่ทัพอย่างน้อยๆ ก็ประเภทดาบคร่ำทอง คำว่า “คร่ำ” ก็คือว่ากะลายแล้วฝังทองลงไป ดาบคร่ำเงิน ดาบคร่ำทอง ถ้าหากว่ารวยจริงๆ ก็ประเภทเล่นฝึกเงินฝึกทองไปเลย

ถาม : กรมการศาสนาไม่มาตรวจบ้างหรือ (หมายถึงบ้านอนุสาวรีย์) ?

ตอบ : พวกตำรวจนอกเครื่องแบบมาบ่อย มันขึ้นมามันคิดว่าเราไม่รู้ แต่ความจริงพวกตำรวจมาดมันดี ถึงมันมานอกเครื่องแบบก็เอะมาถึงก็ถามว่าเป็นไงมีป้อมมั้ย ? หัวเราะหะๆ มันเห็นร่องเท้าข้างล่างเยอะคนขึ้นมาก็หายๆ มันคิดว่าตั้งป้อม มาถึงเราดักคอไว้ก่อน หัวเราะหะๆ (หัวเราะ)

ถาม : อย่างนี้แล้วเขาไม่ว่าอะไรเหอครับที่มาอยู่อย่างนี้ มารับสังฆทาน ?

ตอบ : ไม่ได้ทำอะไรผิดไม่เป็นไร ถ้าหากประเภทหลอกลวงประชาชนบ้าง รักษาโรคบ้าง อะไรนี่ โดนแน่แหละ ถ้าไม่มีใบประกอบโรคศิลป์

ถาม : เวลาเกิดศึกสงครามที่มีคนฆ่ากันมากๆ วิญญาณที่เขายังไม่ไปสุดไปเกิดนี้เราจะช่วยเขาได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นต้องถามเขาว่าเขายอมรับความช่วยเหลือมั้ย ? เท่าที่มีประสบการณ์มา อย่างพวกผีญี่ปุ่นก็ตายตอนสงคราม มันคว้านท้องมันตายเพื่ออยู่รักษาสถานที่บางแห่ง บอกมันอย่างไรมันก็ไม่ฟังเรา บอกเขาบอกว่าสงครามมันเลิกไปตั้งนานเนกาเลแล้ว ญี่ปุ่นแพ้สงครามด้วย จนกระทั่งเดี๋ยวนี้กลายเป็นเจริญจนคนอื่นตามไม่ทันแล้ว มันไม่ฟังหรอก เป็นไปได้อย่างไร และแบบเดียวกันนั้นญี่ปุ่นจะแพ้สงคราม มันต้องถามว่าเขายอมให้ช่วยหรือไม่ ? บางสถานที่อย่างที่มีสมัยอยู่กองพลที่ ๙ กาญจนบุรี ค่ายสุรสีห์ วันดีคืนดีทหารได้ยินพร้อมๆ กัน มันเป็นเรื่องของคนโบราณแบบยกทัพประจัญบานกัน เสียงข้างเสียงม้า เสียงอาวุธกระทบกัน เสียงคนร้องโอดโอย เสียงคนกระตุนให้พรรคพวกเขารบกันอะไรอย่างนั้น ถ้าอย่างนั้นละก็เขาไม่ฟังเราแน่ๆ เลยแหละ

ถาม : .....

ตอบ : แต่ว่ามันเกิดจากอำนาจของเขา

ถาม : ทำร้ายคนได้ด้วยหรือครับ ?

ตอบ : พวกนี้ของเขาจริงๆ แล้วก็อยู่ในประเภทสัมภเวสีหรือไม่ก็ที่เขาเรียกลักษณะปูโสมนะ

ถาม : อย่างนี้สัมภเวสีที่ล่องลอยไปในโลกปัจจุบันก็น่าจะทำร้ายเราได้ด้วยซี ?

ตอบ : ส่วนใหญ่เขาลำบากพอแล้ว มันไม่ใช่ประเภทดวงจิตเขาตั้งมันอยู่ในหน้าที่ของเขา ถ้าอย่างนั้นเราไปล้วงละเมิดในขอบเขตหน้าที่ของเขานี้เขาเอาแน่

ถาม : ไปเที่ยวเมืองกาญจนนั้นก็น่ากลัวเหมือนกันนะครับ ?

ตอบ : ถ้ามุดเข้าไปในนั้นนะน่ากลัว ถ้าไม่เข้าไปไม่เป็นไร

ถาม : แล้วอย่างนี้วิญญาณคนที่ตายหมู่ จะเป็นลักษณะแบบที่เจออย่างนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : พวกตายหมู่ ต้องดูด้วยถ้าหมดอายุขัยก็ไปตามบุญตามกรรมตัวเอง ถ้าไม่หมดอายุขัยมีคนเขาทำบุญให้ รับผิดชอบแทนได้ก็สบายหน่อย มีบ้างพวกเขาเรียกว่าอะไรจำไม่ได้แล้ว จะมีพวกหนึ่งที่มีคนจะติดอยู่กับที่ไปไหนไม่ได้ เป็นแรงกรรมของเขาโดยเฉพาะพวกนี้ถ้าไม่มีคนใหม่มาตายตรงนั้นเขาจะไปไม่ได้ มีอยู่ประเภทหนึ่งเหมือนกันแต่น้อยหน่อยแล้วที่คนเขาไปตายตรงนั้นแล้วเขาไปได้ ก็ไม่ใช่เพราะว่าอำนาจของเขาถึงให้ไปตายกรรมของคนใหม่พาไปตาย มันพอดีกันเขาจะพ้นแล้วรายนี้ก็ลงไปแทน

ถาม : ตอนนั้น...มันมีอยู่ครั้งหนึ่งเจ้าคะ เคยไปที่พระปรางค์สามยอด พอไปถึงแล้วถูกผลักออกมา แบบลมมันแบบเหมือนจะวูบ แล้วผลักรอก จะพยายามเดินเข้าไปประมาณ ๔ - ๕ ก้าวก็เข้าไม่ได้ เข้าแล้วถูกผลัก อันนั้นมันเป็นแรงต้านจากอะไรเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนี้ไม่แน่ใจนะ แต่จากประสบการณ์ส่วนตัวไปที่พระราชวังมณฑลเลย พอเริ่มเข้าเขต

พระราชวังนี้ มันดาหน้ามามืดไปหมดเลย เขาจำได้ว่าไอนี่เคยพันหัวกันมาศัตร์คูแค้นตัวจนกาลเลย
นี้บุกมาถึงเมืองหลวงแล้ว เราก็บอกเฮ้ยๆ ใจเย็นๆ นี่มันคนละชาติคนละภพคนอะไรกันแล้ว
ตอนนี้อาดมาก็เป็นพระด้วยอย่างกันได้ไหม มันไม่ฟัง ในเมื่อมันไม่ฟังแต่เราอยากเข้าไปดูก็ใช้
วิธีหน้าด้านเดินเข้าไป ปรากฏว่าพวกเขาในเมื่อเขาทำอะไรเราไม่ได้ เขาอยู่ในลักษณะเหมือน
อย่างกับว่าล้อมเราเอาไว้ เป็นการควบคุมเพื่อที่ป้องกันเราจะไปทำอันตรายอะไรเขาตามที่เขา
ยึดถืออยู่โดยไม่ยอมเลิก ของเราก็เลยเหมือนอย่างกับแบกอะไรหนักๆ แล้วเดินนะ โอ้โฮ ! กว่าจะ
เดินทั่วกว่าจะหลุดออกมาได้นี่ใช้พลังงานมากกว่าปกติหลายเท่า คราวนี้พอหลุดพ้นเขตเขา
ออกมาเขาเลิกบีบเราเสียศูนย์เดินไม่เป็น...เป่เลย เดินไม่ถูก เราวางน้ำหนักเท่านี้ ตอนนั้นมันเดิน
ไม่ได้แล้ว มันกลายเป็นผิดจิ้งหะไปหมด อันนั้นนี่เขาเห็นเราเป็นศัตร์คูเขาไม่ให้เราเข้า แต่ของ
เรานี่ (หมายถึงผู้ถาม) ต้องถามเขาเองว่าเป็นเพราะอะไร แต่ว่ามันก็น่าจะเป็นลักษณะอาการ
เดียวกันคือ เขาไม่ยินดีต้อนรับ

ถาม : พระปรารค์สามยอดไม่ใช่วัดหรือคะ ?

ตอบ : ก็เป็นศาสนสถานของทางพราหมณ์ ลัทธิไศวนิกายเขา

ถาม : อย่างนี้แสดงว่าเขาจำหลวงพี่ได้ด้วยซิครับ ?

ตอบ : จำได้ซิ ทำไมจะจำไม่ได้ล่ะ

ถาม : แสดงว่าหน้าไม่เปลี่ยน ?

ตอบ : ยิงเขาอยู่ในความเป็นทิพย์นี่ เขาจำได้แน่นอนเลย

ถาม : อ้อ ผมนึกว่าหน้าไม่เปลี่ยน (หัวเราะ)

ตอบ : อาจจะไม่เปลี่ยนก็ได้

ถาม : คือว่าไปอธิษฐานจิตกับหลวงพ่อโตที่วัดสังฆทาน แล้วบอกท่านว่าขอให้ลูกได้มีญาณ
ที่แก่กล้าเพื่อนำมาใช้ช่วยคนให้เป็นประโยชน์กับคน แล้วที่นั้นก็อธิษฐานต่อว่าขอให้ลูกได้เห็นได้รู้
ในสิ่งตามความเป็นจริง ก็เห็นเป็นจริงเจ้าคะ แต่มันเห็นเป็นจริงเกินไปนิดหนึ่งเจ้าคะ

ตอบ : (หัวเราะ) ความจริงไม่มีเกินไป (หัวเราะ)

ถาม : คือเห็นตัวเองเป็นซากศพอยู่ตลอดเวลาเลยเจ้าคะ (ก็ตีแล้วไง) เห็นเส้นเลือด เห็นตับ
ไตไส้พุงทั้งในของตัวเอง แล้วมันก็เกิดอาการกลัว (หัวเราะ)

ตอบ : (หัวเราะ) จริงๆ น่าจะดีใจโอกาสอย่างนั้นมันยากนะ ของอาดมาเองกว่าเขาจะยอมโผล่มา
ลักษณะที่ว่าเอาพวกอสุภกรรมฐานมาให้ดู ปล้ำกันเป็น ๑๐ ปี ของเราได้อย่างนั้นน่าจะดีใจ แล้ว
รีบพิจารณาให้เห็นว่าสภาพแท้จริงของตัวเองก็เป็นแบบนี้ คนอื่นก็เป็นอย่างนี้ จริงๆ แล้วไม่
ว่าเราว่าเขาแล้ว มันไม่มีอะไรน่ารักน่าชอบใจเลยแม้แต่อย่างเดียว ร่างกายและสภาพที่มี
แต่ความสกปรกน่าเหม็น เราเกิดมาเมื่อไหร่ก็มีมันอีกเข็ดหรือยังพอหรือยัง ? ควรจะหนีไป
นิพพานได้หรือยัง ? น่าจะพิจารณาต่อไปเลยนะ

ถาม : พิจารณาต่อไปเลยหรือเจ้าคะ ความรู้สึกแปลกๆ เจ้าคะ

ตอบ : (หัวเราะ) มันไม่แปลกหรอก เพียงแต่ว่าของเราเองมันไม่ชินกับระยะแรกๆ แล้วจิตใจ

ของเรามันอยู่ในลักษณะว่ายังกลัวอยู่ ในเมื่อยังกลัวอยู่มันก็ยังคงต้านอยู่นะ แต่ไม่เป็นไรรอกฎเกณฑ์สัก ๒๐ ปีมันก็แก่ แต่จะกล้าหรือเปล่าไม่รู้

ถาม : (หัวเราะ) แก่อยู่แล้วเจ้าคะ (หัวเราะ) มันแก่อยู่ทุกวันเลย พูดถึงการไปช่วยเหลือคน เจ้าคะ พอไปช่วยเหลือเขาแล้ว รวากับว่าเราไปทำให้เขามีความวิตกกังวล คือเราเห็นภาพเขาว่าคนๆ นี้จะต้องเกิดอุบัติเหตุรถชนถึงขั้นเสียชีวิตหรือพิการ

ตอบ : แล้วเราก็น่าจะไปบอกเขา ?

ถาม : ค่ะใช่ เราก็เลยบอกเขาว่าไปทำบุญซะนะ คุณจะมีเคราะห์หนักขึ้นเสียชีวิตหรือพิการ เขาก็ตั้งหน้าตั้งตาทำบุญเจ้าคะ พอทำเสร็จก็ผ่านไปได้ประมาณเดือนกว่าๆ เขาก็ประสบอุบัติเหตุรถชนจริงๆ แต่ว่าเขาไม่เป็นไร รถพัง แต่เขาก็มีคนมาบอกว่า เราพูดไม่ดีกว่าไปเตือนเขา ทำให้เขาวิตกกังวล เขาเลยเกิดอุบัติเหตุ

ตอบ : คราวหน้าเตือนคนอื่น คนพูดอย่าไปเตือนมัน (หัวเราะ) เตือนคนอื่นต่อไปแต่คนพูดอย่าไปเตือนมัน ใช้ลักษณะนั้นแหละจะ คือว่าอย่าไปบอกตรง เพราะว่าบางอย่างวาระกรรมของเขามันต้องเป็นอย่างนั้นจริงๆ ใ้ให้เข้า บอกแค่นั้นแหละ

ถาม : ไม่ทราบว่าจะบอกอย่างไรดีเจ้าคะ พอเห็นภาพก็บอกบ๊อบ

ตอบ : ถ้าอย่างนั้นอาจจะต้องเคียดแทนสักวันหนึ่ง (หัวเราะ) ตอนนั้นกำหนดใจนึกถึงพระนิตเดียวแหละจะ ว่าหนูควรจะบอกได้เท่าไร ได้โปรดสงเคราะห์ด้วย ความรู้บอกได้เท่าไรก็บอกแค่นั้น เพราะว่าแต่ละคนบุญกรรมมันไม่เท่ากัน บางคนก็ต้องไปอย่างชนิดรู้อยู่บอกได้ไม่ถึงหนึ่งอย่างนี้ ถ้าประเภทนั้นถ้าไม่ใช่บุญเก่าดีจริงๆ เขาจะไม่เข้าใจเลย แล้วถึงเวลาที่เคียดไปตามระเบียบ

ถาม : ถ้าอย่างนี้ ต้องขออาราธนาพระทุกครั้งี่...?

ตอบ : ต้องขอพระอยู่ตลอดจ๊ะ อย่างทั้งพระเป็นอันขาด โดยเฉพาะเรื่องอย่างนี้ของเราที่ทำอยู่ มันอันตรายว่าถ้าผลของมันฝืนกฎของกรรมเข้า ถ้าเราไปฝืนเข้าจะเข้าตัวเอง

ถาม : แล้วพอช่วยเขา เราก็น่าจะช่วยกันคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจ๊ะ อันนี้รับได้ ก็เต็มใจจะรับอยู่แล้ว เพราะรู้อยู่ว่าทำแล้วจะโดน

ถาม : ที่นี้พอเกิดกรณีนี้ขึ้น มันทำให้ไม่กล้าจะดูให้ใครเจ้าคะ พอใครเขาถามเราก็บอก เรายังไม่พร้อมที่จะช่วย แล้วเราจะไม่ทำต่อเลย ดีมั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : ตัดสินใจเองจ๊ะ

ถาม : ไม่เป็นไรมั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : อาจจะเป็น (หัวเราะ) บอกว่าตัดสินใจเอง อันนี้ไม่สนับสนุนขณะเดียวกันก็ไม่คัดค้านจะเลือกเอาคิดจะสร้างบารมีง่าย ๆ ก็ว่าต่อไปแต่ตัวเองก็ส่ำหึสหนอย

ถาม : ทำอย่างไรถึงจะหลบเลี่ยงไม่ให้เจอสภาพอย่างนี้อีก ?

ตอบ : เลิกคิดไปนิพพานซะ (หัวเราะ) ตอบตรงเป๊ะเลย

ถาม : มีเพื่อนที่รู้จักเจ้าคะ เขาไปทำพิธีครอบบองค์ ครอบคั้นะคะ แล้วที่นี้มีผู้ที่หวังดีใช้มีดหมอ

ช่วยทำให้เขา กะว่าจะให้ที่ครอบนี้หลุด แต่มันไม่หลุดเจ้าคะ แล้วที่นี้เราก็ก็นั่งช่วย เหนื่อยมาก เจ้าคะ ไม่ทราบว่าคุณหวังดีตรงจุดนี้เราจะช่วยอย่างไร ?

ตอบ : ช่วยอย่างไร อันดับแรกถ้าชั้นครุอยู่นะ บอกกับเขาบอกว่าที่ครอบมาขออนุญาต คั้นจะ แล้วก็ลายน้ไปชะก่อน ถ้าชั้นครุยังอยู่แก็ไม่ได้จะนะ พวกไปครอบครุรับชั้นรับอะไรมา ระวังนิดหนึ่ง เพราะว่าจะระยะหลังๆ มีพวกหากิน พอเราไปรับของของเขามาก็เท่ากับว่าเรายอมรับ การเป็นบริวารของเขา เขาจะใช้ผีใช้ไสยศาสตร์ควบคุมเราได้ง่ายขึ้น มีพวกหากินทางด้านนี้มากขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นจะรับจะอะไร พิจารณาให้ดี ระวังตัวเอาไว้ด้วยเดี๋ยวจะเสียท่าเขาง่ายๆ ส่วนคนที่รับมาแล้ว ถ้าหากว่าระแวงหรือว่ากลัวชั้นมากก็อย่างที่ว่านั่นแหละ บอกเขาว่าที่รับมา ขออนุญาตส่งคืน ตอนรับนั้นไม่รู้เรื่องเลยไม่รู้รับมาได้อย่างไร

ถาม : แล้วตอนขออนุญาตส่งคืนนี้จะต้องทำอะไรบ้างเจ้าคะ ?

ตอบ : เอาลายน้ไปล้าง

ถาม : เอาอะไรลายน้เจ้าคะ ?

ตอบ : ก็ชั้นครุเขามีอยู่จะ

ถาม : ที่เขาติดตัวอยู่หรือคะ

ตอบ : ที่เขาให้มา ส่วนใหญ่พวกนี้เขาจะให้ชั้นครุมา อาจจะเป็นชั้น ๕ ชั้น ๘ เขาจะให้มา แล้วให้เราบูชา แล้วก็จัดดอกไม้ธูปเทียนเป็นประจำ อาจจะเป็นทุกวันพระ ทุกวันสุครี ต่อทุกวันพฤหัสบดี อดอย่างนี้ เอาลายน้ไปชะ ถ้าโกรธเขามากก็ลายน้คร้าไป (หัวเราะ)

ถาม : แล้วมันจะไปหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าทำอย่างนั้นแล้ววิธีแก็มันจะง่ายขึ้น แต่ถ้าหากชั้นครุเขายังอยู่แก็ยาก เดียวก็ พันกันทั้งวันจนกระทั่งเราเองหมดแรงแล้ว มันยังไม่เป็นอะไรเลย พวกนี้อันตรายเหมือนกัน ถ้าหากเราไปสู้รบปรบมือกับเขา จากประสบการณ์ที่เจอมาก็คือว่าถึงกำลังของเราจะสูงกว่าก็จริง แต่เราต้องกินต้องนอน เจ้าพวกนั้นมันไม่ต้องกินไม่ต้องนอน มันตามเล่นเราอยู่ตลอดเวลาเลย ผลอเมื่อไหร่โดน

ถาม : กำลังนี้ก็อยู่เลยครึบว่า ไหว้พระหลวงพ่อย่างนี้ จริงๆ ก็น่าจะคุ้มไหมครึบ ?

ตอบ : ก็ถ้าหากว่าอาราธนาประจำนะ โดยเฉพาะเครื่องรางของขลังของหลวงพ่ เข้าไปใน พิธีของเขาเจ้งหมดเลย เขาจะทำพิธีต่อไม่ได้เลย เจอมาหลายรายแล้ว ไม่ได้เจตนาเลย แต่ว่าอยากรู้อยากเห็น เขาบอกว่าเขาทรงพระยายมราช เพื่อนก็เมตตา ไปหะะไปดูหน่อย เอ้า ! ไป ก็ไป พอไปถึงความเคยชินของเราก็ต้องนึกถึงหลวงพ่ นึกถึงพระ ภาวนาพุทโธเป็นปกติอยู่แล้ว ไซ้มัย ? ปรากฏว่ามันทรงให้ตาย ก็ทรงไม่ได้ (หัวเราะ)

ถาม : อ้าว...ไม่มาเลย

ตอบ : ก็มาแว็บหนึ่ง เห็นเขาจตุรูป ๕ ดอกปักกลางแจ้งเหมือนกัน นั้งๆ ลักษณะเหมือนจะ เริ่มสั้นๆ แล้วก็หงายหลังฟาดพื้นโครมเข้าให้ แล้วลุกขึ้นมาบอกว่าทรงไม่ได้ท่านมาเบ๊บเดียวก็ ไป สงสัยมาแต่เท่า (หัวเราะ) หงายหลังฟาดพื้นไปเลย ลักษณะนั้นแหละ ส่วนอีกทีหนึ่งก็เขา

ชวนไปเล่นผีถ้วยแก้ว เราพอได้ยินว่าผีก็กลัวเราก็ภาวนาพุทโธ มันขวัญแทบตายไม่ลงซักที พอเลยที่ยังคืนไปแล้วไปนอนกันดีกว่า (หัวเราะ) ลืมไปคือด้วยความเคยชินของเราถึงเวลาเราก็ภาวนานึกถึงพระไว้ แล้วผีที่ไหนมันจะมาได้ละ เล่นเอาเจ้าพิธีนี้หน้าเสียเลย ก็เขาเคยทำได้ผลทุกที ชวนพวกไปตั้ง ๔ คน ๕ คน กลายเป็นว่าทำแล้วไม่สำเร็จตามที่ขูเอาไว้ เสียหน้าหมด

ถาม : แสดงว่าของผีมาจริงๆ หรือไงครับ ผีถ้วยแก้ว ?

ตอบ : ผีมาจริงๆ แต่ต้องระวังขนาดเราระบุว่าเชิญใคร มันยังมาก่อนได้เลย เพราะว่าเรื่องของผี เรื่องของเทวดา เขาถือมารยาทตัวที่มาก่อนก็รับไป

ถาม : อ้าว...อย่างนี้แต่เขารู้เหมือนกัน

ตอบ : ใช่แต่ว่าบางทีสิ่งที่เขาต้องการรู้ ถ้าหากว่าถามปัญหาที่เกี่ยวกับการปฏิบัติที่ไม่มีความรู้ เขาตอบไม่ได้ หรือไม่ก็บางทีจากเป็เข้าป่าเข้าดงไปเลย

ถาม : พูดถึงผี ตอนนั้นไปงานศพเจ้าคะ พอไปงานศพ ผีเอ่อ...วิญญาณของคนเสียชีวิตนี่ เขาเดินอยู่รอบศพ คือเขาเสียชีวิตแล้ว แบบเขายังไม่ได้สั่งเสียเจ้าคะ เราก็เห็นเราก็มองตามเขา เขาก็เห็นว่าเรามองเขาเห็น เขาก็มาเดินอยู่รอบตัวเราแทนที่จะวนศพเขา เขาก็บอกว่า ขอหน่อย ขอเข้าหน่อย ที่นี้ไม่ทราบ เราก็แบบสวด ๓ จบแล้วเจ้าคะ พอ ๓ จบเราก็งงไม่ให้ ไม่ให้เข้า มีความรู้สึกวากลื่นรูป กลิ้งน้ำอบเข้ามาที่ปากคะ พอเข้ามาปุ๊บเข้าได้เท่านี้ยะคะ แล้วเขาก็พูดออกมาเป็นภาษาจีน ทำไมเขาถึงเข้ามาได้ ขณะที่เราไม่ได้อนุญาตเลยเจ้าคะ ?

ตอบ : ของเราเองตอนนั้นเผลอใจ อย่าลืมตรงคำว่า เผลอนะ ระหว่างที่กินอยู่ ระหว่างที่เข้าห้องน้ำ ห้องส้วม ระหว่างที่เคลิ้มใกล้จะหลับ จังหวะนั้นถ้าเผลอเมื่อไหร่ก็เสร็จ หลวงพ่อท่านถึงได้สอนให้เราภาวนาหรืออาราธนาพระให้เป็นประจำไว้ เพราะว่าถ้าหากว่าถึงระดับนั้นแล้วตัวเราถึงเผลอ แต่ว่าพระหรือเทวดาที่ท่านรักษาอยู่ท่านจะไม่เผลอ ท่านก็จะช่วยให้ ของเรานี้เขาเข้าได้แค่นั้นนับว่าเก่งมากแล้วจะ ถ้าหากมันเข้าได้มากกว่านั้น ดีไม่ดีแสดงอาการพิลึกพิลั่น กลายเป็นเจ้าแม่ไปแล้ว

ถาม : พูดอย่างเดียวเจ้าคะ ถ้าอย่างนี้คือถ้าเราเผลอหรืออะไรก็ตามได้เลย

ตอบ : เผลอเมื่อไหร่โดนแน่ะ ถ้าเป็นความต้องการของเขา ก็บอกแล้วว่าอย่างนี้เปรียบเทียบกับของเราต้องกิน ต้องนอน ของเขาไม่ต้อง ดังนั้นเขารอจังหวะของเขายู่ เผลอเมื่อไหร่ก็โดน

ถาม : อันนี้ก็เคยโดนอีกรอบหนึ่งเจ้าคะ เผลอเหมือนกันตอนเข้าห้องน้ำเจ้าคะ ตอนเข้าไปนะ เจ้าคะ ตอนแรกยังไม่มีอะไร พอเข้าไปสักพักกลิ้งเริ่มมาแล้วเจ้าคะ พอกลิ้งเริ่มมา เราทำธรรมาก็ เอ๊ะ ! ทำไมกลิ้งมันแรงขึ้นเรื่อยๆ พอเข้าไปประตุมันเปิดไม่ได้เจ้าคะ พอเปิดไม่ได้ปุ๊บทำไงล่ะ กลิ้งมันมาๆ พอภาวนาถึงพุทโธองค์ ขอบารมีปั๊บ กุญแจเปิดได้ พอเปิดได้วิ่งออกมาบอกคนข้างนอก บอกว่าบ้านนี้มีผีมีคนตาย พอเราอ้าปากเท่านั้นแหละเจ้าคะ เข้ามาอีกแล้วเจ้าคะ โอโห ! กินน้ำมนต์ อาเจียนๆ เจ้าคะ แล้วทำไมพวกนี้ถึงได้ตามตลอดเลย ?

ตอบ : มันคล้ายๆ เบอร์โทรของเรามันต่อได้อยู่เบอร์เดียว มันไปต่อเครื่องอื่นมันเสียหมด มันติดต่อไม่ได้มันก็ต้องตามใช้เบอร์นี้แหละ (หัวเราะ)

ถาม : ตามตลอดเลยเจ้าคะ ก็มีความรู้สึก เราจะมียิวอย่างไรที่ไม่ให้พวกนี้เข้ามา ?

ตอบ : ก็อย่าผลอจะ อย่าผลอ

ถาม : ไม่ผลอนี้มันลำบากนะเจ้าคะ ?

ตอบ : หาน้ำมันชาติหรือหลวงพ่อก็ได้ ก่อนจะไปไหนเจิมหัวซะก่อน หรือไม่ก็กินไปสักอีกหนึ่งเลย นั้นแหละ คราวนี้มีปัญญาก็มุดเข้ามาซิ มุดเข้าไปก็ชนพระหงายท้องออกมาก่อน

ถาม : แล้วถ้าเราพบพระติดตัว แล้วอาราธนาบอกท่านน่าจะกินได้นะเจ้าคะ ?

ตอบ : บอกท่าน บอกว่าทุกเวลาเลยนะเจ้าคะ ถึงอีฉันผลอ แต่ท่านห้ามผลอเด็ดขาด

ถาม : ไม่ค่อยได้อธิษฐานบอกท่านนะเจ้าคะ ?

ตอบ : คราวนี้ก็จะเห็นว่าจริง แล้วที่หลวงพ่อบุญจะมันตรงทุกอย่าง ท่านบอกแล้วว่าเวลากิน เวลาเข้าห้องน้ำ ห้องส้วมหรือเวลาเคลิ้มใกล้หลับ มันเป็นเวลาที่เราพลาดได้ง่ายที่สุด ต้องระวัง กันตลอดเวลา บางคนนะ เข้าส้วมแล้วว่าภาวนาไม่ได้...บาป ระวังไว้หะ เตี่ยมันบิบบคอตาย คาส้วมนั้นแหละ (หัวเราะ) ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตามภาวนาเอาไว้ ไม่อย่างนั้นแล้วถ้าเกิดบิบบ เป็นอะไรไปตอนนั้นกำลังใจเราไม่มีที่เกาะ ถ้าผลอไปมันจะลงที่ลำบาก เพราะฉะนั้นต้องเกาะ พระไว้ให้เป็นประจำนะ ยิ่งเข้าส้วมยิ่งดีภาวนาให้หนัก พระท่านไม่เหม็นหรือไม่ต้องกลัว

ถาม : (หัวเราะ) แล้วก็เหตุการณ์อยู่เหตุการณ์หนึ่งที่ว่านี่จะมา ๒-๓ อาทิตย์นี้เจ้าคะ พอดีอยู่ตึก ตัวเองก็เกิดสภาวะเศร้าๆ แบบไรเหตุผลเจ้าคะ ไม่มีเหตุอะไรที่จะเศร้า พอดีเกิดอาการ เศร้าๆ แล้วก็เห็นหน้าเพื่อนอยู่ ๒ คน เธอก็เศร้าๆ ที่นี้ก็เพื่อนเขาบอกว่าอย่าไปยุ่งเรื่องชาวบ้านเขา เราก็เลยไม่ยุ่ง เราก็นิ่งเศร้าแต่ก็เห็นหน้าสองคนนี่ลอยมา ก็นิ่งเศร้า ที่นี้พอผ่านจาก ช่วงนั้นมากก็ไปติดต่อนั่นคนนั้นว่าเป็นอย่างไร เขาเจออุบัติเหตุอะไร เขาบอกว่าทำไมไม่บอก เขาล้วงหน้า ก็บอกว่ามีคนบอกอย่าไปยุ่งเรื่องของคนอื่น ทำไมเราถึงได้รับทราบตรงจุดนั้นได้ ยังไงเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็เบอร์โทรตีใจ มันติดต่อง่าย ถึงเวลาขึ้นมานึกเลย แหมจริงๆ มันน่าจะบอกเราตั้งแต่แรก ก็ไม่ยอมบอก เล่นเอาเราอนแป แล้วมันค่อยมา (หัวเราะ) ตอนที่เขานึกถึงนะ กำลังใจ ประเภทนั้นจะจ๊ะ ของเรามันรับได้ไวรับได้ง่ายกว่าก็เลยรับเอาความรู้สึกนั้นมา เพื่อนก็คงประเภท ทั้งโกรธ ทั้งน้อยใจเราจริงๆ เลยไม่ยอมบอกเราใจ ในเมื่อทั้งโกรธ ทั้งน้อยใจอารมณ์ใจของเขา มาในลักษณะนั้นก็อาการเดียวกับของเขาเลย

ถาม : อันนี้คือเรารับอาการของเขาเลย แล้วก็แบบว่าหน้าคนลอยมาเจ้าคะ ลอยไปก็ลอยมา สักพักหนึ่งก็โทรมาหาคะ แล้วเราก็รู้เขาจะโทรมาเรื่องนี้ เราก็เตรียมรอนั่งหน้า โทรศัพท์ หลวงพ่ที่นี้เอาเทปเข้าตลับก็เหมือนกันใช่ไหมเจ้าคะ ? (หัวเราะ)

ตอบ : (หัวเราะ) ไม่รู้ไม่ซี้ซั้ว อันนี้ห้ามยืนยัน ถ้ายืนยันเตี่ยมันจะมีประเภทซี้เกียจ เตี่ยมัน ลูกศิษย์วัดและพระนี่ต้องไล่เตะมัน มันจะพูดจะถามอะไร...ไม่หระอก มันใช้วิธีคิดแทน มัน ซี้เกียจพูด จนกระทั่งบางที่ต้องบอกมันว่า ถ้าขึ้นทำอย่างนี้อีกแล้วจะตีมันแทน แล้วมันถึงจะยอมพูดนะ เป็นชะอย่างนั้น อะไรก็ตามที่ยังใช้สังขารร่างกายของมนุษย์ทั่วๆ ไปทำได้นะทำเสีย

ก่อน ไม่ใช่เล่นวิธีลัดประจำ ตอนนี้พระที่วัดมีอยู่องค์หนึ่ง ถ้าเรายู่มุมนี้ของวัด เขาก็หนีไปมุมโน้น เราตามไปมุมโน้นมันหนีไปอีกมุมหนึ่ง กลัว...

ถาม : กลัวไปนั่งรู้เขาหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่ คือว่ามันมีบางที่เขาวางอารมณ์ผิด ตั้งอารมณ์ผิดแล้วก็บอกเขา เขาก็เลยพานกลัวไปเลย

ถาม : อ้อ ! ผมนี่ก็ออกแล้ว ที่หลวงปู่มันท่านเคยดูหลวงตาอะไรก็ไม่รู้ พอหลวงปู่มันลงไปบอก ย้ายวัดหนีเลย

ตอบ : ก็ประเภทนั้นนะ...(ไม่ชัด)...มันคิดซั้วๆ ซ้ำไม่ดูหรอก มันก็ไม่ฟัง (หัวเราะ)

ถาม : กลัวเรารู้ใช่ไหม้เจ้าคะ ?

ตอบ : อืม ! เขากลัว

ถาม : มันแปลกเจ้าคะ บางทีเรานั่งใกล้บางคนนี่นะเจ้าคะ เขาตาเราอยู่ในใจ เราได้ยินเสียงชัดมากเลยเจ้าคะ แล้วเราก็พูดคำตานั้นออกไปซั้วๆ ให้เขาได้ยินชัดๆ เจ้าคะ แล้วเขาก็หันมามองหน้าเราตั้งแต่หันมา เขาไม่เคยนั่งใกล้เราเลยเจ้าคะ

ตอบ : ก็ประเภทเดียวกันล่ะจ๊ะ

ถาม : ทำไมได้ยินอย่างไรเจ้าคะ ยังงงเลย ทำไมเราได้ยินเสียงเขาคิดได้อย่างไร ?

ตอบ : ความรู้สึกเขาถ้ายิ่งต่ำเท่าไรยิ่งรับได้ง่ายเท่านั้นนะ แต่ว่าจะไม่เกินจากเสมอกัน ถ้าเกินจากนั้นขึ้นไปจนถึงสูงกว่าต้องขอขบารมีพระท่านสงเคราะห์ให้ คนที่เสมอกันกับต่ำกว่าเรารู้ได้ง่าย ยิ่งอารมณ์เขาต่ำมากเท่าไรยิ่งรู้ง่ายเท่านั้น เหมือนกับเราอยู่ในที่สูงแล้วมองลงไปมันจะเห็นชัดตา

ถาม : แต่เราจะไม่มองคนที่สูงกว่าใช่ไหม้เจ้าคะ ?

ตอบ : ก็มองได้จ๊ะ แต่ต้องขอขบารมีพระท่านสงเคราะห์ ถ้าหากว่าตั้งใจดูเอง อาศัยกำลังของเราเองไม่ขอพระท่านช่วยนี่จะไม่รู้เรื่องเลย

ถาม : ถ้าอย่างนี้การที่เราได้ยินพวกสัมภเวสี พวกเทพมากุญกับเราได้ ?

ตอบ : ก็เรื่องปกติจ๊ะ ที่เขา (หมายถึงพระที่วัด) กลัวมากที่สุดเขากลัวตอนไหนรู้มัย ? เขาจะกินขนมคือตอนเช้าที่มีของหวานใจ แล้วก็ขนมกับผลไม้ คราวนั้นขนมมันใหม่เอี่ยมยังไม่ได้แกะถุง พี่แกก็นั่งอมลั่นกลืนน้ำลายเขียว...อยากกิน แต่ไม่กล้าแกะ เราก็เลยบอก เฮ้อ ! ก็แกะไปขีหรือจะให้อาจารย์แกะให้กินถึงจะกล้า (หัวเราะ) คว้าได้ก็รีบแกะ หลังจากนั้นมันก็เดินหนีไปเลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วก็เจอเจ้าคะ ศาล เขาตั้งศาล พอตั้งศาลเขาก็ตั้งไว้อย่างนั้น แล้วเขาก็ไม่ได้จุดรูปเชิญชะที่ เจ้าที่ต่องมาบอกว่าช่วยๆ เอาเขาขึ้นไปชะที่เถอะ ที่นี้เจ้าที่นี้เขามีสิทธิเข้ามาบอก เข้าฝันได้หรือคะ ?

ตอบ : ได้ซิ ก็เจ้าเขาสูงกว่านี้ ถ้าหากว่าเขาติดต่อเราได้อาศัยผ่านเราได้ก็ขอขมไข้หน่อยเต็มใจสงเคราะห์เขา ถ้าไม่เกินความสามารถก็ทำไปเถอะ ถ้าไม่เต็มใจสงเคราะห์บอกกับเขา

บอกว่าเดี๋ยวจะบอกให้แต่เอา ๒ ตัวมาก่อน

ถาม : (หัวเราะ) อย่างนี้เจ้าที่ท่านสงเคราะห์ได้อยู่แล้วใช่ไหมครับ ถ้าโชคของเรา ?

ตอบ : ได้อยู่ แต่ระวังไว้นะ เรื่องของเทวดา เรื่องของผีเขาตรงไปตรงมา บอกเอา ๒ ตัว มันให้นะ ๒๐ งวดยังไม่ออกเลย ไม่ได้บอกว่างวดไหน เจอมาเยอะแล้ว

ถาม : (หัวเราะ) แสดงสัจจะ เจ้าที่นี้เขาเป็นศาลตั้งเดิมอยู่ก่อนแล้ว แล้วเขาก็เอาของเก่าออก แล้วก็เอาของใหม่ไปตั้งไว้ที่เดิม เขาก็น่าจะอยู่ได้ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาไม่ได้อยู่หรอก แต่ว่าลักษณะของคนมาใหม่หรือว่าคนที่ทำใหม่จะต้องอัญเชิญเขาให้ถูกรู้อี ถ้าหากว่าไม่เชิญเขาให้ถูกรู้อีเขาก็ไม่ให้ความคุ้มครองไม่ให้ความดูแล คราวนี้ว่าเขาเอง เขาก็อยากจะช่วย แต่คราวนี้เมื่อไม่ได้บอกกล่าวไม่ได้เชิญอย่างถูกรู้อีเขาเองไม่สามารถจะช่วยให้ เขาก็เลยมหาทางที่จะติดต่อ เพื่อจะให้บอกทำให้ทำให้ถูกรู้อีอย่างนั้น

ถาม : คนนี้เขาโดนญาติเขาเองเล่นของ เล่นของในลักษณะที่ของที่ส่งมานั้นมันเป็นลักษณะเลือด แล้วก็มาที่บ้านเขา แล้วพอเราไปช่วยเอาน้ำมันต์หลวงพ่อบอกไปเจ้าคะ พอเขาตีมนิบุบมีความรู้สึกว่ามันมันต์เป็นเลือด พอตีมนเข้าไปนิบุบ ยังไม่ทันจะกลืนก็อาเจียนออกคะ ถ้าอย่างนี้เราจะช่วยเขาได้อย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : ได้อยู่ ให้เขาตีมน้อยๆ เดี่ยวมันก็หมด พวกนี้บางอย่างถ้ากินเข้าไปนี่ลำบาก ถ้าหากว่าไม่ได้กินเข้าไปนี่ง่าย ถ้ากินเข้าไปมันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเลือดเนื้อร่างกายแล้ว แก่ลำบาก ลักษณะนั้นก็คือลักษณะของว่าพุทธคุณกับของมันต้านกันอยู่ ในเมื่อของเขาเองไม่ได้มันก็จะแสดงออกในลักษณะเหมือนว่าอาเจียนออกมา ให้มันกินไปเยอะๆ เลย จับอาบเสียด้วยยิ่งดี

ถาม : ไม่เป็นไรหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจะ ข้าให้ตายไปเลย

ถาม : ที่กินออกมาไม่เหลือเลยคะ ?

ตอบ : ถ้าอาเจียนออกมาได้ก็เริ่มเบาแล้ว ต่อไปบอกเขาว่า เอาที่ต้มเสร็จมาแล้วนะ

ถาม : ต้มหรือคะ ?

ตอบ : เลือด (หัวเราะ) เอาที่ต้มเสร็จมาแล้วนะ

ถาม : แล้วเขาเลี้ยงผีด้วยเจ้าคะ ?

ตอบ : เลี้ยงผีไม่ใช่เรื่องยากเลย ไม่อยากบอกเดี๋ยวพวกเราไปทำกัน เพราะว่าพวกอดอยากมันเยอะ คราวนี้ของพวกนี้ถ้าเราเปลอมันจะเล่นเราเอง คือถ้าเวลาเราเปลอทิ้งให้เขาอด บางทีเขาก็เล่นเราเอง มีอยู่ช่วงหนึ่งอยู่ที่วัดท่าซุง มีแม่ชีคนหนึ่งเขามา โอ้โฮ ! พามาเป็นฝูงเลย เราเองก็ถามเขาว่าเลี้ยงผีใช่ไหม ? เขาบอกว่าท่านรู้หรือเจ้าคะ ก็บอกว่า รู้ไม่รู้นะ ไม่ต้องพูดถึง แต่ว่าโยมเลี้ยงใช่ไหม ? เขาบอกใช่ ก็บอกว่าเลี้ยงยังไงมันถึงเยอะขนาดนั้น เขาก็เลยบอกวิธีให้วิธีมันก็ง่ายนะ แต่ว่าลักษณะนั้นเราเปลอเมื่อไหร่ตัวเองโดน

ถาม : เขาทำอะไรหรือเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็บอกแล้วว่าไม่กล้าบอก เดี่ยวคนเอาไปใช้กัน

ถาม : แสดงว่ามันก็ต้องมีคุณด้วยสิครับ ?

ตอบ : มันก็มีอยู่ คือว่า บางอย่างของเขาเองอยู่ในลักษณะของความเป็นทิพย์ไง มันก็ถ้าหากว่าเป็นเรื่องที่ไม่เกินกำลังเขา เรื่องที่ไม่หนักนักเขาก็ช่วยได้ แต่ว่าเขาก็จะช่วยในลักษณะว่าบีบบังคับคนอื่นเขา

ถาม : นี่กว่าช่วยง่าย ๆ เอามาเป็นคนงานก่อสร้างซะเลย ? (หัวเราะ)

ตอบ : เอาอย่างพวกวูด หมอผีวูดที่ไฮติ ใครตายนี่เจ้าของ...ต้องเรียกว่าญาติพี่น้องนะ ผังศพแล้วต้องนั่งฝ้าจนมันเนาไปเลย ถ้าหากว่าไม่ฝ้าอยู่จนมันเนา เขาเรียกเอาไปใช้หมด

ถาม : เขาไม่เผาไปเลยล่ะครับ ?

ตอบ : ก็ประเพณีเขาฝัง

ถาม : เอาศพไปใช้หรือครับ ?

ตอบ : เอาศพไปใช้ เอาไปเป็นคนงาน ส่วนใหญ่พวกที่ไฮติคนงานในไร่อ้อยนี่สมัยก่อนนี่ร้อยละเกินเก้าสิบจะเป็นพวกผีดิบวูด

ถาม : เอาอย่างงั้นเลยหรือครับ ?

ตอบ : มันเอาอย่างงั้นเลยแหละ มันตอนไปเป็นฝูง ๆ เลย

ถาม : ไม่ต้องเสียค่าข้าว

ตอบ : เสียแต่ค่าอาหารหน่อยหนึ่ง ให้กินข้าวเปล่า อย่าให้กินเกลือ ถ้ากินเกลือเมื่อไหร่มันจะรู้ว่ามันตายแล้วมันจะกลับหลุมมัน เพราะฉะนั้นต้องให้กินแต่ข้าวเปล่าเพื่อที่ร่างกายมันจะได้อยู่ได้ อย่างน้อยมีสารอาหารอยู่

ถาม : อย่างนี้เขาเรียกว่าผีดิบหรือเปล่าเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นเป็นผีดิบ เขาทำมาจากวิชาของเขา ไปปลุกมันขึ้นมาใหม่

ถาม : อย่างนี้ทรมาณมั๊ยคะ ?

ตอบ : จริง ๆ มันก็ทรมาณ แต่ว่าผีก็คือผี

ถาม : ดวงจิตถูกครอบไว้ด้วยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ดวงจิตนี่อาจจะเป็นของคนอื่นก็ได้ อาจจะเป็นของตัวเองก็ได้ เพราะว่าเพียงแต่อาศัยเพื่อบังคับให้ร่างนั้นทำงานเท่านั้น

ถาม : นี่กว่าถ้าไม่อาศัยดวงจิตได้ด้วยนี่ก็ไอ้โห !

ตอบ : ไอ้โห ! ยอดเยี่ยมสุริโยทัย ส่วนใหญ่มันต้องมีเค้าโครงของมัน

ถาม : ที่เขาสะกดจิต การใช้พลังจิตที่ไปช่วยบังคับจิตให้เขาทำตามถือว่าการทำในลักษณะอย่างไรเจ้าคะ ?

ตอบ : อันนั้นลักษณะจริงๆ ก็เป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของเขาเลย และถ้าหากว่ายิ่งให้เขาไปทำสิ่งที่ผิดศีลผิดธรรมตัวเองก็ได้รับโทษหนักขึ้นไปด้วย แต่ตัวของคนทำนั้นไม่มีโทษนะ

เพราะว่ามันไม่ใช่เจตนาของเขา และที่เขาทำ เขาทำในลักษณะไม่รู้ตัวโดนบังคับให้ทำ

ถาม : อยากรทราบ อานิสงส์ของการพนมมือคู่กับพระครับ ?

ตอบ : อานิสงส์ของการพนมมือคู่กับพระ แต่ขัดสมาธินี้หักกลบล้างเหลือศูนย์ (หัวเราะ) พนมมือเป็นการเคารพ แต่ขัดสมาธิมันไม่เคารพ หักกลบล้างเหลือศูนย์พอดี (หัวเราะ)

ถาม : คือว่าร่างกายมันไม่ไหวครับ ?

ตอบ : จริงๆ ก็ดูว่าใจของเราเคารพมันนะ ถ้าหากพนมมือด้วยความเคารพอานิสงส์มันก็ได้อยู่ใช่ไหม ? เราเคารพในพระรัตนตรัย เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราจัดเป็นอนุสสติ แต่ว่าขณะเดียวกันถ้าหากว่าเรารู้สึกว่า แต่พนมมือไปมันก็น้อยหนอย คืออย่างน้อยๆ มันก็อยู่ในลักษณะกตัตตากรรม คือกรรมที่ทำโดยไม่ได้ตั้งใจเจตนาให้มันมั่นคง

ถาม : ได้ยินมาว่า ถ้าเกิดคนที่ได้สรรเสริญบุคคลอื่น เกิดมาชาติหน้าจะตัวสูงจริงมั๊ยครับ ?

ตอบ : พระพุทธเจ้ากล่าว ก็จริงตามนั้น ก็เห็นเขาบอกคนสูงต้องเกิดหน้าน้ำไม่ใช่หรือ (หัวเราะ) เกิดข้างขึ้นใช่ไหม ? ยิ่งฤดูน้ำหลากยิ่งสูง นั่นเขาพูดเล่นกัน ท่านว่าะเกิดในตระกูลสูงต่างหาก

ถาม : ผมคิดถึงลูกสาวเลย นั่นต้องสูงมากแน่เลย ฟันแบบไม่รู้มีมาก่อน ตกสุดจะหนัก

ตอบ : อันนั้นเขาพูดเล่นกัน พระพุทธเจ้าท่านบอกอย่างไรอย่างนั้นล่ะจะ ที่ว่าทำไมคนถึงเกิดในตระกูลสูง ทำไมเกิดในตระกูลต่ำ ทำไมผิพรรณดี ทำไมผิพรรณทราม อะไรนั่น เป็นไปตามท่านว่าทั้งหมด ถ้าชี้ไกรธกัผิพรรณทราม ถ้าหากว่ามีเมตตาจิตใจเยือกเย็นก็ผิพรรณดี อย่างนี้เป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนก็เกิดในตระกูลสูง เป็นผู้ลบหลู่เขา เป็นผู้ที่ประเภที่เรียกว่าทะเลยทะเลยก็จะเกิดในตระกูลต่ำอย่างนี้

ถาม : หนูใจร้อน ทำอย่างไรใจเราถึงจะเย็น ?

ตอบ : คvikออกมาแช่น้ำ

ถาม : โห ! มันคvikไม่ได้เจ้าคะ ?

ตอบ : รู้ตัวว่าใจร้อนต้องสร้างสติให้สมบูรณ์จะ เมื่อสร้างสติสมบูรณ์มันรู้จักระมัดระวัง พอสติสมบูรณ์แล้วมันจะระวัง มันก็จะเป็นแค่ร้อนอยู่ข้างใน ภาย วาจา มันไม่ได้ร้อนไปด้วย เพราะว่าเก็บอาการอยู่ แล้วพอนานๆ ไป เราเก็บมันอยู่นานๆ มันเหมือนอย่างกับเอาหินทับหญ้า เดียวหญ้ามันตายไปใจมันก็เย็นเอง

ถาม : พอจะมีคาถาเรียกเงิน เรียกทองแล้วก็โชคลาภบ้างมั๊ยเจ้าคะ ?

ตอบ : มีจะ เขาเรียกคาถาเงินล้านรู้จักมั๊ยจะ ? ถ้าไม่รู้จักถามคุณเทพฤทธิ์ นั้นแหละใช้ได้ เขามีจริงๆ จะ เขาเรียกคาถาเงินล้าน เอาคาถาบทนั้นแหละไปใช้ อย่างของเราสมาธิดี นี้ได้ผลเร็วจะ

ถาม : จำเป็นต้องเท่าๆ กันทุกวันหรือครับ ?

ตอบ : ความสม่ำเสมอ สำคัญที่สุด

ถาม : ผมอาศัยแบบขับรถไป นึกได้ก็ท่องๆ ไปเรื่อยๆ

ตอบ : คืออย่างน้อย ให้มันกำหนดไว้ว่าแค่นี้เราต้องได้ ส่วนได้มากกว่านี้ ได้เท่าไรก็เอา

ถาม : อย่างนี้ต้องนึกน้อยๆ ไว้ก่อน (หัวเราะ)

ตอบ : มันจะได้มีรองรับไว้เสมอ คือแน่นอนว่าจำนวนนี้ต้องได้แบบนี้

ถาม : พอดีคุณพ่อท่านเป็นอาจารย์ฝึกสมาธิ คนรู้สึกว่าจะเป็นพันธะคะ แล้วที่นี้พ่อท่านฝึกสมาธิ ท่านก็นั่งสมาธิประมาณตอนตีสี่ ตีห้าท่านก็บอกว่าเจอแหละและมีเทวดามานั่งสมาธิด้วยทุกเช้าเลย ก็เลยสงสัยว่า เอ๊ะ ! พวกเทวดานี้เขามานั่งสมาธิกับคุณพ่อนี้ เขาได้บุญกุศลจากการทำสมาธิตรงนี้ด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ได้จะ ได้ เพราะอย่างว่าเทวตานั้นยามา เขาจะสวดมนต์หรือนั่งสมาธิเป็นปกติเลยนะ ท่านที่มานั่งอาจาจะเป็นเทวดาประจำตัวที่รักษาตนเอง หรือไม่ก็อาจาจะเป็นเพื่อนฝูงเก่าก็ได้ เห็นเพื่อนทำขอแจมหน่อยหนึ่ง อย่างน้อยๆ ขอได้บุญบ้าง

ถาม : สมาธิคือ มีสติใช่ไหมครับ ไม่ใช่การจับลมหายใจ

ตอบ : จริงๆ แล้วมันต้องอาศัยลมหายใจก่อน เพื่อที่ว่าสติมันตามทันลมหายใจที่เป็นของหายากก่อน แล้วมันถึงจะตามทันความคิดของตัวเองที่เป็นของละเอียดกว่า

ถาม : แต่เทวดาไม่มีชั้นนี้ห่านี้ครับ ?

ตอบ : ก็เขามีชั้นทิพย์จะ ชั้นของเขาที่ห่าเหมือนกับเราที่ห่าแหละ เพียงแต่ว่ามันอยู่ในสภาพของความเป็นทิพย์

ถาม : แล้วจับลมหายใจได้เหมือนเราเลยหรือครับ ?

ตอบ : ของเขาเองเขาไม่ได้ว่าจับแบบของเราที่ ของเขาจิตเขาถ้าหากว่าทรงเป็นสมาธิอยู่เขาจะดำเนินตามอาการของสมาธิไปเลย สิ่งนี้มันเป็นความละเอียด พุดกันยาก ต้องไปเกิดเป็นเทวดาใหม่แล้วทวนความจำดู (หัวเราะ) สภาพจิตของเขาพอทรงตัวเป็นสมาธิอยู่มันก็จะตั้งต่อไปในลักษณะที่เขาเพิ่มความระมัดระวัง ประคับประคองมันอยู่ อธิบายเป็นคำพูดยากจัง

ถาม : เข้าใจครับ

ถาม : ที่นี้ท่านก็บอกว่าท่านทำสมาธิตรงนั้นแล้วเราก็นอนอยู่ปลายเท้าท่าน เราก็เลยรับขอรับ ส่วนของท่านเลย (หัวเราะ)

ตอบ : ง่ายดีเนอะ เขาเรียกตัวดูต (หัวเราะ) อ้าว ! ได้ละ ถ้าหากว่ากำลังใจของเราตั้ง รับได้จริงๆ ละ

ถาม : เราก็อธิบายว่าพอใกล้ท่านจิตเราก็เป็นสมาธิเจ้าคะ ก็เลยสงสัยว่ามันถ่ายเทกันได้หรือเจ้าคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วกำลังใจของคนนะ ไม่ว่าจะดีหรือชั่วก็ตามมันจะส่งพลังงานออกมา ในเมื่อมันส่งพลังงานออกมากคนที่อยู่ใกล้จะได้รับผลกระทบไปด้วย ไม่ว่าจะกระทบในด้านดี หรือกระทบในด้านร้ายก็ตาม จะสังเกตว่าถ้าในสถานที่ที่เขาทำเป็นบุญเป็นกุศลสมาธิ เราจะทรงตัวได้ง่ายมาก เพราะว่ากระแสจิตมันจะไปทางดีเหมือนกันหมด แต่ขณะเดียวกันถ้าหากว่าเราเข้าไปในสถานที่อย่างเมืองใหญ่ๆ หรือว่าสถานที่ที่มันแออัด จอแจ มีแต่รัก โลภ โกรธ หลง นี้

เราจะรู้สึกว่ามันกดดันและเครียดมากเลย เพราะว่าของเขามันสวนกระแสกับเราจะ ก็ในเมื่อของเราเองมันมีผลอย่างนั้นก็ดูตัวไว้เยอะๆ (หัวเราะ)

ถาม : พอตัดใจแล้วถ่ายได้ด้วยเจ้าคะ มีเพื่อนคนหนึ่งเขาจะเดินทางไปกับเรา พอเราเจออะไรก็นึกอยู่ในใจ เธอจะพูดแทนเลย ไม่ทราบว่าจะทำไมส่งสัญญาณได้อย่างนั้นละเจ้าคะ ?

ตอบ : โทรศัพท์เบอร์เดียวกันจะ ถ้าต่อผิดคลื่นก็ไม่ติด

ถาม : อันนี้ก็สงสัยว่าทำไมพี่เขาจับได้ พอเราจะพูดอะไรเธอก็พูด ?

ตอบ : ไม่ต้องสงสัยจะ ที่เรายังจับได้เลย

ถาม : แล้วมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งนะคะ เขาก็มานั่งใกล้ๆ เรา พอหนึ่งไปนั่งมา เธอจะเห็นภาพลวงหน้าเหมือนกับที่เราเห็น ทำไมไม่ทราบไปถ่ายทอดกันอีกที่ไหนเจ้าคะ ?

ตอบ : ก็บางทีของเขาเองกำลังใจเขาก็เหมือนกัน แล้วก็อยู่ในเหตุการณ์เดียวกัน ก็สามารรถเห็นได้ แต่ว่าในขณะที่เดียวกันอาจจะเป็นตัวเจโตปริยญาณก็ได้ เรานึก เรารู้ เราเห็นอะไร เขาเองเขาอ่านใจเรากำหนดความรู้สึกของเรา เขาก็นึกได้เห็นได้ รู้ได้เหมือนกัน

ถาม : อย่างนี้ก็สื่อกันได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ได้จะ ทำไมจะไม่ได้ละ อย่างไงๆ ก็หมุนโทรศัพท์หน่อยนะ ไม่งั้นนายจะเจ๊งซะก่อน ไม่มีใครใช้เลย

ถาม : แล้วมีคาถาอะไรที่จะแนะนำมั๊ยคะ ?

ตอบ : จะแนะนำเยอะเลย เจ็ดตำนานทั้งเล่มนะ ท่องไปหะะ ใช้ได้ทั้งนั้นแหละจะ

ถาม : เอาสั้นๆ กระทัดรัดนะเจ้าคะ เอาแบบครอบจักรวาล ?

ตอบ : พุทโธจะ คาถาทุกบทเป็นเครื่องโยงจิตให้เป็นสมาธิ แล้วพอจิตเป็นสมาธิ กำลังของมันมี เราตั้งใจให้เป็นอย่างไรมันก็เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าสมาธิระดับของเราแล้วอะไรก็ได้จะ แบบเดียวกับสมัยเด็กๆ หลวงพ่อสมชายวัดเขาสุกิมไปวัดไชย้อย ? แล้วโยมพอก็มัวแต่ไปคุยกับเจ้าอาวาสอยู่ ทั้งลูกให้อยู่ที่ศาลาคนเดียว มันก็มีตกลงทุกทีๆ ท่านก็กลัวหลับหูหลับตานั่งกอดเข้า กลัวแล้วไม่เอาแล้วๆ ถอดจิตไปได้เฉยเลย ลักษณะเดียวกันแหละจะ คือพอกำลังใจมันมั่นใจเป็นหนึ่งเดียวแล้วมันก็ใช้งานได้เลย

ถาม : ยาวๆ อย่างอิติปิโส ?

ตอบ : เอาหะะ ยิงยาวยิงดี ชินบัณฑิตก็ได้ ยอดพระกัณฑ์พระไตรปิฎกก็ดี หรือไม่มีมหาสติปัฏฐานสูตร (หัวเราะ)

ถาม : อ่านเจอใน...(ไม่ชัด)...หลวงพ่อกำลังพูดถึงเรื่องของการก่อสร้างสถานปฏิบัติธรรม ว่าต้องมีมุมให้ถูกต้อง มุมมหาทุกขะ มุม...(ไม่ชัด)...มุมมหาเศรษฐี ขอดถามเป็นอย่างไรครับ ?

ตอบ : พอรู้อยู่ ก็เอาโบสถ์เป็นหลักตามตำราของหลวงพ่อก่อน แล้วโบสถ์ต้องหันหน้าทิศตะวันออก จะมีแต่ละทิศ อย่างเช่นว่า ทิศด้านตะวันออกเฉียงเหนือจะเป็นมุมของพระโมคคัลลาน์ ตะวันออกเฉียงใต้เป็นมุมของพระสารีบุตร แล้วก็ทิศตะวันตกเฉียงเหนือจะเป็นมุมของมหาเศรษฐี ตะวันตกเฉียงใต้จะเป็นมุมมหาทุกขะ ก็จำแค่ ๓ ทิศนะ ถ้าหากว่าหันเหนือไปหันหน้า

ตรงก็คือตะวันออก มุมทะแยงคือตะวันออกเฉียงเหนือ ตะวันออกเฉียงใต้ แล้วก็ตะวันตกเฉียงเหนือ นะใช้ได้ มุมเหลือออกนั้นใช้ไม่ได้เท่านั้น เพราะว่าจะเป็นมุมโจร มุมมหาทุกขชะ มุมกาลกณี มุมมรณะ มุมปาราชิก

ถาม : คือว่าสถานปฏิบัติธรรมที่ต้องสร้าง หรือว่าเป็นบ้านก็ได้ ?

ตอบ : จำเพาะวัด แล้วก็ที่มีผลก็คือมีผลต่อตัวเจ้าอาวาสไม่ได้มีผลต่อพระลูกวัด มีผลต่อเจ้าอาวาส อย่างเช่นว่าถ้าอยู่มุมมหาทุกขชะจนตายชักเลย เงินทองไม่เข้าวัด และขณะเดียวกัน ถ้าหากอยู่มุมปาราชิกก็มีสิทธิเจ็บได้เลย อยู่มุมมรณะก็ตายเร็ว อยู่มุมโจรนี่โจรเข้าวัดแน่นอน

ถาม : อย่างนี้ถ้าจะสร้างสถานปฏิบัติธรรมก็ต้อง...?

ตอบ : ก็กำหนดเอาเลยว่า เราคิดจะสร้างโบสถ์ตรงจุดไหน แล้วตัวคนเป็นเจ้าอาวาสก็เตรียมกุฏิเอาไว้ด้านที่ดีๆ เอาไว้ อย่างถ้าตำราหลวงพอสมควรใหญ่ท่านนิยมมุมมหาเศรษฐี

ถาม : ตะวันตกเฉียงเหนือ

ตอบ : ก็จะเป็นตะวันตกเฉียงเหนือ

ถาม : อย่างนี้ถ้าจะไปสร้างสถานที่ปฏิบัติธรรมในบ้านต้องสนใจเหนือมัยครับ ?

ตอบ : ก็สนใจในเรื่องของการตั้งหิ้งบูชาพระให้หันเหนือหรือว่าตะวันออก ถ้าหากว่าหันทิศอื่นก็หมดเร็ว

ถาม : ด้านหน้าโบสถ์นี่คือพระประธานหันหน้าไปทางตะวันออกนั่นคือหน้าโบสถ์ ?

ตอบ : ด้านหน้าโบสถ์เลยจ้า ด้านหน้าโบสถ์นั่นมุมโจร หลังโบสถ์เป็นปาราชิก คือว่าตะวันออกเป็นโจร ตะวันตกเป็นปาราชิก ถ้าหากว่าได้เป็นกาลกณี เหนือเป็นมรณะ ที่เหลือบอกไปแล้ว

ถาม : พระโมคคัลลาน์ แปลว่าไงครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอยู่ก็ฝึกฤทธิ์ ฝึกอภิญญาได้ง่าย มุมพระสารีบุตรก็เข้าถึงธรรมได้ง่ายอย่างนี้

ถาม : แล้วถ้าอยากได้ทั้งสองอย่าง สร้างตรงไหนดี ?

ตอบ : ก็สลับกันอยู่ (หัวเราะ) อยู่ตรงนี้ ๓ เดือน แล้วย้ายไปอยู่นั้น ๓ เดือน

ถาม : วัดจากกึ่งกลางที่ดินหรือวัดจากกึ่งกลางโบสถ์ครับ ?

ตอบ : เอาโบสถ์เป็นหลัก ให้อยู่ทิศนั้น ๙๐ องศา ทิศนั้น ถ้าอยู่ในเขต ๙๐ องศานั้นก็ใช้ได้เลย

ถาม : แต่ต้องเป็นเจ้าอาวาส ?

ตอบ : ตัวเจ้าอาวาสจะ สำคัญ นี่เขาไม่รู้ตำราแล้วก็อยู่ผิดอยู่อะไรนี่ อย่างของอาตมาตอนนี้ ถ้าย้ายไปอยู่ท่าขนุน มันก็จะเป็นมุมมหาทุกขชะ แต่ว่าบังเอิญว่าเราไม่ใช่เจ้าอาวาส

ถาม : คือว่าตอนนี้กำลังศึกษาพลังจักระอยู่นะคะ แล้วทดสอบแล้วว่ามันสามารถได้ผลจริงคือ มีพื้นคนหนึ่งเขาปวดท้องมากแล้วไม่รู้จะทำยังไง ทำยังไงก็ไม่หาย ก็เลยเอาหินไปวางที่ท้อง พอวางแล้วหินมันแผ่พลังยังไม่ทราบค่ะที่เขาหายปวด แล้วเอาพลังของหินที่มันผลิตรังสีบางอย่างเพื่อปรับสภาพรักษาโรคก็มีคนรักษาหายหลายรายแล้ว ทีนี้สงสัยว่าหินนี้ทำไมมันมีพลังช่วยปรับสภาพได้ ?

ตอบ : วัตถุประสงค์ทุกอย่างเขามีพลังงานของเขาอยู่โดยเฉพาะพวกหินก็คือธาตุดินแน่นอน

อยู่แล้วใช้ได้ อาการเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ส่วนใหญ่มันเกิดจากธาตุใดธาตุหนึ่งบกพร่อง เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่ามีธาตุนั้นเสริมเข้าไปก็จะหายจากอาการป่วยอันนั้น แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะรักษา ได้ทุกคน โบราณเขาบอกว่างานเนื้อชอบกลางยา คือเนื้อบางชนิดต้องใช้ยามางอย่าง ไม่ใช่ว่าป่วย แบบเดียวกันรักษาแบบเดียวกัน แล้วอีกอย่างก็คือว่าการรักษาคนป่วย โรคบางอย่างต้องรักษา ถึงหายถ้าไม่รักษาจะตาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่ รักษาก็หาย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเจอประเภทรักษาหรือไม่รักษาตาย ขนหินลงไปสักคันรถ หนึ่งจะได้กลับไปเลย (หัวเราะ)

ถาม : แสดงว่าพลังของหินมีจริงใช่ไหมคะ ?

ตอบ : มีจริงๆ วัตถุทุกอย่างมีพลังอยู่แล้ว อย่างลึ่มตำราวิทยาศาสตร์ไอส์ไตน์เขาบอกว่า แกนกลางของวัตถุทุกอย่างเป็นพลังงาน พวกวิทยาศาสตร์เขาก็ตามทันในจุดนี้แล้ว เพราะฉะนั้น ก็เชื่อเขาไว้หน่อยหนึ่ง

คาถาขอลาภมันเป็นคำแปลกๆ หน่อยนะฟังทันสมัย ? จดก็ได้นะ คาถาขอลาภเขาว่า อย่างนี้ ให้กลั่นใจท่องคาถาในใจว่า **ฮัตถินุกตักตา กากิภูสุจิ** กลั่นใจว่า ๙ จบ คาถานี้เป็นของ **หลวงพ่อช้วน** เขาใช้แล้วได้ผลอัศจรรย์ดีก็เห็นคนเอาไปใช้กันหลายคน ส่วนคาถาป้องกันภัย หรือว่าคาถาขับมารของ**หลวงปู่่มุ่ย**นั้น ท่านให้ว่าคาถารวมทั้งโบกมือไล่ทั้ง ๔ ทิศเพื่อความ ปลอดภัยไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม หรือว่าเวลาจะเจริญกรรมฐานท่านให้ว่าคาถานี้แล้วโบกมือไล่ ทั้ง ๔ ทิศ ท่านบอกว่าป้องกันมารเข้ามาแทรกทำให้เราไขว่ไขว่ เสียผลในการปฏิบัติ เพราะ ฉะนั้นถ้าใครใช้คาถาก็มีผลป้องกันอันตรายและก็ขับไล่สิ่งที่ไม่ดีที่จะเข้ามาก่อวุ่นเราด้วย คาถา ว่า **ตระรังเมยาจามิ** ว่าเสร็จก็โบกมือไปที่หนึ่งจนครบ ๔ ทิศ คำว่าทิศไม่จำเป็นต้องเหนือ ใต้ ออก ตก แต่ให้ใช้ ซ้าย ขวา หน้า หลัง ของเราเอง

ถาม : มีคนเสนอให้ยกเลิกการประหารชีวิตของนักโทษโดยให้เหตุผลว่าเมืองไทยเป็นเมือง พุทธ มีข้อคิดเห็นเป็นอย่างไร ?

ตอบ : มีข้อคิดเห็นเป็นอย่างไร ? จริงๆ มันต้องประหารให้หนักกว่าเดิม สังเกตสมัยสมัยโบราณ เวลาประหารชีวิต อย่างเช่นว่า ตัดหัวนักโทษ เขาจะไปแห่ประจานก่อนแล้วก็ไปประหารในที่ สาธารณะให้คนจำนวนมากเห็น เพื่อที่มันจะได้เกรงกลัว ที่นี้คนเราจิตสำนึกมันไม่มีความ เกรงกลัว ไม่ละอายชั่ว กลัวบาป มันก็จะทำชั่วมากขึ้นไปเรื่อยแบบเดียวกับนักโทษค้ายาบ้า เขา บอกว่าสองพันเม็ดขึ้นไปโทษประหาร แล้วมันไม่ประหารซะที่มันก็คำหนักขึ้นไปเรื่อยๆ ระยะเวลา หลังจับได้เป็นล้านๆ เม็ดเลย พอโดนประหารไป ๔-๕ รายมันก็จะเข้าไปแต่พอโดนโทษประหาร ไปที่ ๑๕ ราย ๑๗ รายมันก็จะชักจะเจียบไป เพราะฉะนั้นโทษเหล่านี้ความจริงมันจำเป็นต้องมีอยู่ การจักระเบียบของสังคมบางที่ผู้นำก็จำเป็นต้องเสียสละ แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วผู้นำท่านจะเป็น พระโพธิสัตว์ เพื่อความสุขของส่วนรวมตัวท่านเองจะตกนรกท่านก็ยอม เพราะฉะนั้นถามว่า เมืองไทยเป็นเมืองพุทธสมควรจะยกเลิกโทษประหารชีวิตมั๊ย ? คนอื่นว่าอย่างไรไม่รู้ อาตมา ทั้งๆ ที่เป็นพระเห็นว่าไม่สมควรยกเลิก แล้วมันต้องประหารให้หนักขึ้นด้วย โทษยาเสพติด โทษ

ข่มขืนแล้วฆ่าอะไรพวกนี้ว่ามันให้หนักๆ ไปเลย มันเซ็ดไปเอง สมัยจอมพลสฤษดิ์ ข้าพเจ้ารับ
ผิดชอบแต่เพียงผู้เดียว เห็นมัย...จับได้ตรงไหนยังทิ้งตรงนั้นไม่ก็ร้ายเท่า่นั้น กระทั่งไฟยังไม่กล้า
ไหม้ไม่กล้าชื้อด ไฟยังกลัวเลย ไม่งั้นเดี๋ยวตรงนั้นก็ไฟชื้อดตรงนี้ก็ไฟชื้อด

ถาม : การค้าขายบาหรือการเสพมิโทษและอานิสงส์อย่างไร เมื่อตกนรกแล้วต้องรับกรรมอย่างไร
แล้วเกิดมาชาติหน้าจะมีลักษณะอย่างไร ?

ตอบ : เอาที่ละประเด็นนะ อานิสงส์หายากหน่อย ถ้ามันพอตีมันเป็นตัวกระตุ้น แต่ว่าการ
กระตุ้นในร่างกายมันจะทำงานเกินปกติ พอหมดฤทธิ์ยามันจะประเภทนอนแผ่ กระดิกกระเดี้ยไม่ได้
สมัยอยู่วัดทำซุงเวลาสีงานของหลวงพ่อ พระบางองค์ท่านก็จะเล่นกาแฟ บางองค์ก็กระตึงแดง
ผสมกาแฟ ถ้าพวกอยู่เวรยาม จรราวบางคนถ้าไม่ไหวจริงๆ มันก็เรียกหาขี้มั่วเลย สมัยนั้น
ยาบ้ามันไม่มีมันมีแต่ยาฆ่า ปรากฏว่าพวกเลิกงานของเราเองไม่ได้กินอย่างเขาอาศัยกำลังตัวเอง
เฉยๆ พอนอนพักคืนหนึ่งรุ่งขึ้นเรวอกบิณฑบาตได้ แต่ว่าคนอื่นแผ่หราบหมด เพราะฉะนั้นถ้าจะ
ถามว่ามีอานิสงส์ยังงี้ก็คือว่ามันช่วยให้มีกำลังงานขึ้นมาเพียงชั่วคราวเท่านั้นและการมีกำลัง
ของมันนั้นมันไปกระตุ้นเอากำลังงานสำรองออกมาหมด ในเมื่อกระตุ้นออกมาหมดถึงเวลากำลัง
สำรองไม่มีเหลือเลยอย่างนี้มันก็จะทำให้ร่างกายแย่ ส่วนโทษมันมีสารพันอย่างที่เรเห็น เกิด
คลุ้มคลั่งประสาทหลอนบ้างจับโน่นจับนี่เป็นตัวประกันใหญ่ไปหมด หรือไม่ก็เสพเข้าไปแล้วเกิด
คึกขึ้นมาเที่ยวข่มขืนเที่ยวฆ่าเขาโทษมันก็จะมี คราวนี้ว่าตัวโทษตรงนี่จริง ๆ แล้วในศีล ๕ ก็มี
บัญญัติไว้ พระพุทธเจ้าว่า สุราเมรยมัชชชุปมา สุราก็คือน้ำเมาที่เกิดจากการกลั่น เมรย
น้ำเมาที่เกิดจากการหมักดอง มัชชชของมีนเมาทั้งปวงทำให้ขาดสติ เพราะฉะนั้น พวกยาเสพติด
ต่างๆ มันน่าจะอยู่ในประเภทมัชชชคือของมีนเมาทำให้ขาดสติ ดายแล้วจะตกนรกยังโละละ ก็คง
ไปขุมพวกยมโลกีย์นรก เพราะยมโลกีย์นรกนี้เขาก็จะแยกละเอียดว่าจะลงโทษเกี่ยวกับอะไร
พวกนี้มันลักษณะของมันใช้เสพอะไรก็คงเจอตามโทษนรก เอน้ำทองแดงกรอกปากอยาก
มากใช้มัยใส่ลงไปเลย (หัวเราะ) ตามโทษนรก-นรกน้ำทองแดง ตามพะ-ทองแดง

ถาม : .....

ตอบ : มันสงเคราะห์เข้ากับของเก่าได้ พระพุทธเจ้าท่านอ้างเอาไว้ในมหาปเทศ ๔ สิ่งที่ไม่
สมควรสงเคราะห์แล้วเข้ากับสิ่งไม่สมควร สิ่งนั้นย่อมไม่สมควร ท่านจะมีข้ออ้างใหญ่ให้อ้าง
อยู่ได้ ๔ ข้อ สิ่งที่ไม่สมควรแต่สงเคราะห์แล้วเข้าสิ่งที่ไม่สมควร สิ่งนั้นก็สมควรทั้งๆ ที่คน
ทั่วไปเห็นว่าไม่ควรแต่ว่ามันเหมาะมันสมมันใช้ได้อย่างนี้ สิ่งนั้นก็สมควร

ถาม : ถ้าเราได้ไปนิพพานในชาตินี้ ก่อนตายเราจะอธิษฐานให้กระตุกของเราเป็นไปได้ตามที่
เราต้องการ ?

ตอบ : ได้ คือการที่กระตุกเป็นพระธาตุมันเกิดอยู่ได้ ๒ สถานด้วยกัน สถานแรกคือ
เจ้าของกระตุกอธิษฐานไว้เองให้เป็น สถานี่ ๒ เพื่อกำลังใจของคนหมู่มากลูกศิษย์ลูกหา
นับถือ พระท่านจะทำให้เป็น ถ้าพ้นจาก ๒ สถานนี้ไปแล้วยังไม่พบว่ามีใครที่ทำให้เป็นได้
หลวงปู่มั่นท่านมรณภาพไปแล้ว ๓๐ กว่าปีแล้วกระตุกถึงเป็นพระธาตุเพราะลูกศิษย์ลูกหา

เคารพท่านมาก พระท่านก็เลยสงเคราะห์ให้เป็น ไม่งั้นเดี๋ยวคนเขาจะไม่เชื่อว่าอาจารย์เขาดีจริง
ถาม : การทำกรรมฐานแบบพิจารณา เช่น การเดินจงกรม การกินข้าวในทุกอิริยาบถแบบซ้าๆ
สลิลโมชั้น แบบนั้นตรงตามความต้องการตามคำสอนแบบพระพุทธเจ้าหรือไม่ ?

ตอบ : กล่าวได้ว่าตรงก็ได้แต่ไม่หมด เพราะว่าคนที่แรกฝึกหัดกำลังใจยังไม่ละเอียด ถ้าหากว่า
ทำอะไรเร็ว อย่างเช่นว่า เดินเร็ว กินเร็ว บางทีจะพิจารณาไม่ทัน เขาจึงต้องเริ่มจากช้าไปก่อน
แต่พอมีความคล่องตัวแล้วก็ทำได้ดีขึ้นเร็วขึ้น อย่างหลวงพ่อบุญ วัดหนองป่าพง ท่านบอกว่า
ครูบาอาจารย์บอกว่าสอนผมว่าให้ผมฉันช้าๆ ค่อยๆ พิจารณาไป แต่พอไปร่วมวงฉันกับท่าน
อาจารย์ ท่านอาจารย์ฉันเร็วมาก เสร็จแล้วท่านก็เลยนึกตำหนิท่านอาจารย์ในใจ ปรากฏว่าท่าน
อาจารย์หยุดฉัน หันมามองหน้าท่านแล้วบอกว่า คนที่ซ้าจริตเร็วแล้วปลอดภัยนะมีอยู่ แต่ของ
ท่านเพิ่งหัดซ้าเพราะฉะนั้นท่านต้องไปช้าๆ ก่อน (หัวเราะ) ดังนั้นว่าที่ถ้าถามว่าตรงตามคำสอน
พระพุทธเจ้ามั๊ย ? ระยะแรกที่ยังไม่คล่องตัวก็ถือว่าตรงแต่มันยังตรงไม่หมด พอถึงเวลา
คล่องตัวแล้ว เราอยู่อิริยาบถไหนมันมีสติรู้อยู่พิจารณาได้ถ้าอย่างนั้นก็เร็วเท่าไรก็ได้

ถาม : อย่างนี้ถ้าใครทำอย่างนี้อ่าเพ็งไปตำหนิเขา ?

ตอบ : อย่าเพ็งไปติเขา เราารู้สึกว่ามันช้าเกินไปไม่เหมาะใจเรา ก็หลีกเลี่ยงไปซะ

ถาม : ได้อ่านหนังสือเล่มหนึ่งกล่าวว่า พระเจ้าตากสินได้ไปฝึกทำกรรมฐานจนพบว่าตัวเอง
เหาะได้ เป็นบ้าแล้วได้ถูกประหารในที่สุดจริงๆ แล้วทำกรรมฐานเป็นบ้าได้หรือไม่ ? ท่านเป็นบ้า
จริงหรือไม่ ?

ตอบ : อันนี้แยกเป็น ๒ ประเด็น ทำกรรมฐานแล้วเป็นบ้าได้หรือไม่ ? ถ้าทำถูกไม่เป็น
แน่นอน ถ้าทำผิดนั้นเป็น ที่ผิดคือทำหามรุ่งหามค่ำไม่ยอมพักไม่ยอมผ่อนร่างกายมันทน
ไม่ไหว ประสาทมันเครียดก็เลยออกอาการวิปลาสไป อันนี้ส่วนใหญ่มันจะเป็นคนที่ทำถึงระดับ
ปิติ พอปิติมันเกิดขึ้น ที่มันไม่รู้จำก้อมไม่รู้จำเหน้อยในการปฏิบัติ ขาดสติไม่รู้จำพักผ่อน พอ
ร่างกายทนไม่ไหวก็พัง เพราะฉะนั้นหลวงพ่อบุญวัดท่าซุงท่านบอกไว้ว่าถ้าใครทำกรรมฐานแล้วบ้า
มาให้ซ้ารักษาซ้าไล่ส่ง เพราะว่าซ้าสอนใครไม่เคยบอกให้ใครบ้า เพราะฉะนั้นมันไปทำแล้วบ้า
แปลว่ามันไปทำผิดที่ซ้าสอน ส่วนพระเจ้าตากสินบ้างจริงหรือไม่ ? บ้างจริงตามประวัติศาสตร์
บันทึกไว้ แต่ว่าบ้าปลอมในความเป็นจริง เพราะว่าท่านเองท่านต้องการจะผลัดแผ่นดิน ถ้า
ไม่มีข้ออ้างแล้วรัชกาลที่ ๑ ไปผลัดแผ่นดิน คนจะไม่ยอมรับนับถือ ท่านก็เลยต้องเสียสละตัว
ท่านเอง

ถาม : ทำไมบางคนนอนถึง ๑๐ ถึง ๑๒ ชั่วโมงยังไม่รู้สึกอึด บางคนรู้สึกง่วงนอน ๓ - ๔ ชั่วโมง
เพียงพอแล้ว แพทย์บอกว่านอนวันละ ๘ - ๑๐ ชั่วโมง จริงๆ แล้วควรจะเป็นอย่างไร ?

ตอบ : พอดีของแต่ละคนมันไม่เท่ากัน ตัวนี้โยมเข้ามาถึงมีขมิ้นมาปฏิบัติของพระพุทธเจ้าได้
ตัวพอดีมันไม่ใช่ขีดเส้นเป๊ะ ๕๐% มันขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายและสภาพจิตใจที่ได้รับได้
ฝึกมา พระที่ได้รับการฝึกอบรมทางจิตมาดีนอนพักสัก ๒-๓ ชั่วโมงเท่ากับคนทั่วๆ ไป พัก
๘-๑๐ ชั่วโมง เพราะว่ากำลังใจท่านละเอียดถึงเวลาแล้วร่างกายมันได้พักผ่อนจริงๆ ถ้ายัง

ท่านเข้ามา ๔ ก็เท่ากับว่าวัยระงายในท่านได้พักไปด้วย พวกที่ทำงานอัตโนมัติอย่างพวก
กระเพาะ พวกปอด พวกหัวใจได้พักไปด้วย เพราะฉะนั้นพักน้อยก็เหมือนกับได้พักเยอะ ถ้ามว่า
อันไหนถึงจะพอเหมาะพอควร มันขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายและสภาพจิตใจที่ได้ฝึกมาจะมาก
จะน้อยต่างกันอย่างไร แต่ว่าถึงเป็นพระปฏิบัติมาก็ตามถ้าว่าขาดการพิจารณา อย่างเช่นว่า ฉัน
อาหารโดยไม่บันยะบันยังหรือว่าฉันอาหารที่ก่อให้เกิดโทษ ทำให้มันมีง่วงซึมอะไรอย่างนี้
บางทีก็ว่ายาวเป็น ๑๐ ชั่วโมงเหมือนกัน ฉะนั้นอยู่ที่วัดจะเตือนท่านบ่อยเรื่องนี้บอกพวกคุณ
พิจารณาอาหารปฏิภูลัญญา คุณพิจารณาจนเช้าของแล้ว คุณเชื่อมั่นแน่นอนแล้วว่าอาหาร
ทุกอย่างสกปรก หลังจากนั้นไปคุณก็ไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาแล้ว เพราะว่าคุณรู้งานขึ้นใจเข้าใจ
แล้ว ก็พิจารณาแล้วอาหารที่คุณจะฉันเข้าไปอันไหนมันจะเกิดโทษกับตัวคุณ อย่างเช่น มันเย็น
เกินไปจนทำให้คุณเป็นไข้หรือเปล่า ? หรือว่าร้อนเกินไปมันจะทำให้คุณเสียงแหบแห้งจนสวดมนต์
ไม่ได้หรือเปล่า ? หรือว่าฉันเข้าไปมันจะทำให้คุณเกิดกำหนดหรือเปล่า ? คุณพิจารณาดูตรงนี้
แล้วอันไหนเป็นโทษกับเราฯ ก็งดเว้นตรงนี้ซะ

ถาม : ปราสาทนครวัดนครธมและปิระมิด คนสร้างได้จริงหรือไม่ เพราะมีขนาดใหญ่มาก
หรือใช้ฤทธิ์อย่างอื่นสร้างครับ ?

ตอบ : ก็มันมีหลายอย่างรวมกันนะ ถ้าหากถามว่าคนสร้างจริงได้หรือไม่ ? ได้จริงๆ ถ้ามว่าใช้
ฤทธิ์หรือเปล่า ? มันเป็นฤทธิ์อยู่อย่างหนึ่งคือ **ฐานฐานะฤทธิ์** ฤทธิ์ที่เกิดจากฐานะสูง บรรดา
เจ้าพระยามหากษัตริย์ หรือว่าพระเจ้าจักรพรรดิราชท่านบัญชาลงไป เป็นตายยังงั้นคนมันก็ต้อง
ทำให้ได้ ส่วนลักษณะที่ว่าใช้ฤทธิ์หรือเปล่า...บางทีก็บอกว่าใช้ฤทธิ์ เขาเรียกว่า **วิชามัยฤทธิ์**
อย่างพวกเครื่องกล เครื่องผ่อนแรง พวกรอก พวกคาน คานติด คานงัด อย่างนี้มันก็ใช้อีก
เหมือนกัน เพราะฉะนั้นพวกนี้มันมีหลายอย่างอยู่เหมือนกัน จนกระทั่งถึงอันสุดท้ายใช้พลังจิต
อย่างพวกวายุภักษ์ ของหนังกฤษฐานให้เขา ลักษณะนั้นก็ทำได้

ถาม : การบรรลุธรรมนั้นจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องบรรลุธรรมในวัดหรือในป่า บรรลุธรรมในบ้าน
ได้หรือไม่ ?

ตอบ : สถานที่ไหนก็ได้ถ้ามันเหมาะมันสม อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้ว่า **สถานที่สัปปายะ**
คือสถานที่ที่มันเหมาะ หมายถึงอยู่ในที่สังัดไม่เกลื่อนกล่นไปด้วยผู้คน อาหารสัปปายะ
หมายความว่า อาหารมันเหมาะกับธาตุขันธ์ของตัวเอง ไม่ใช่ว่าคนแพ้วแห้วแล้วไปอยู่ภาค
อีสานอย่างนั้นนั่นก็แย อากาศสัปปายะ ก็คือว่าไม่ร้อนไม่หนาวจนเกินไปเป็นที่พอดีสบาย สิ่งทั้ง
หลายเหล่านี้มันมีส่วนมากสำหรับผู้ฝึกในระยะแรกเริ่ม แต่ว่าผู้ที่กำลังใจทรงตัวแล้วสถานที่
ไหนก็เหมาะสำหรับท่าน ตรงจุดไหนก็ตามก็สามารถบรรลุธรรมผลได้ เพียงแต่ว่าความ
พยายามในการใช้มันมากน้อยต่างกัน ถ้าในสถานที่ๆ เคยมีพระที่บรรลุธรรมผลอยู่ก่อนแล้ว
พลังงานของท่านจะหลงเหลืออยู่ พอเราไปตรงจุดนั้นพลังงานของท่านจะหนุนเสริม ทำให้
กำลังใจของเรามันเข้าถึงธรรมได้ง่าย แต่ว่าถ้าไม่มีที่ในสถานที่นั้นต้องตะเกียกตะกายเอง
เหมือนกับว่าสถานที่หนึ่งมีหนทางให้เราอาศัยขึ้นภูเขาได้ ได้รับการหักล้างทางพงมาดีแล้วมันก็

จะสะดวกสำหรับเรา แต่ถ้าหากว่าเราต้องไปบุกป่าฝ่าหนามป็นเขาป็นห้วยเองมันก็ลำบากหน่อย แต่มันถึงเหมือนกัน ถ้าถามว่าสถานที่ไหนเหมาะ ทุกที่ก็ได้นะ แต่ถ้าหากว่าได้ที่ เป็นลับปายะจริงๆ ก็เป็นอันว่าอันนั้นนะวิเศษเลย

ถาม : คนในอดีตที่มาเกิดในชาติปัจจุบัน ถ้าเป็นคนๆ เดียวกันมาเกิดแล้วเป็นไปได้หรือไม่ว่าจะต้องมีหน้าเหมือนหรือคล้ายกัน ?

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่าเรื่องรูปร่างหน้าตาที่รูปร่างไม่เปลี่ยนจะมีรูปร่างคล้ายคลึงชาติเดิม แต่ว่าหน้าตาจะเปลี่ยนไปตามบุญตามกรรมที่ตัวเองทำ อย่างเช่นว่า ถ้าเจ้าโทะสะก็จะขี้เหร่หน่อย ถ้าหากประกอบไปด้วยเมตตาหรือศีลนี้หน้าตาก็จะสวยงามเป็นที่ต้องตาต้องใจคนอื่นเขา แต่ว่าสิ่งที่ไม่ค่อยจะเปลี่ยน ต้องใช้คำว่าไม่ค่อยจะเปลี่ยนคือ

๑. ลักษณะรูปร่าง อาตมาเองเคยเห็นคนบางคนพอเห็นปุ๊บนี่สะดุดใจเลย พอนึกย้อนไปอ้อ...ที่แท้เราเคยเห็นมาก่อน แต่มันไม่ใช่ชาตินี้ เคยสนิทสนมคุ้นเคยกันมาก่อน รูปร่างเขาเหมือนเดิมทุกอย่าง

๒. ลักษณะนิสัย เคยชอบอย่างไรก็จะเป็นอย่างนั้น กินอาหารแบบไหนถนัดเกิดมาชาตินี้มันก็จะกินแบบนั้น เพราะฉะนั้นลักษณะรูปร่างลักษณะนิสัยนี้มันไม่ค่อยเปลี่ยน แต่ลักษณะหน้าตาที่เปลี่ยนแน่

ถาม : ถ้าหน้าเหมือนกับชาติที่แล้ว ?

ตอบ : เป็นไปได้เหมือนกันก็แสดงว่าความดีเขาสมมาเสมอ

ถาม : การที่ผู้ปกครองมีค่านิยมให้ลูกหลานให้เรียนถึงปริญญาตรีใช้เวลาเรียนถึง ๑๖ ปี ค่านิยมนี้บางครั้งเวลาจบออกมาก็ไม่มีงานทำ ขณะที่คนไม่ได้เรียนหรือเรียนน้อยกลับประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน อย่างนี้ควรตั้งอารมณ์ความคิดไว้อย่างไร หรือถ้าเรียนทางโลกนั้นควรจะมีดีถืออยู่ระดับใด ?

ตอบ : โบราณท่านบอกว่า *รูจจริงแล้วสิ่งเดียวอาจมีมั่ง เลี้ยงชีพขายู้อยู่ชั่วลื้อเหลนหลาน* ขอให้ช้านานจริงๆ อย่างเดียวก็เป็นอันว่าคุณเอาตัวรอดได้แน่นอน การเรียนมากส่วนใหญ่มันจะตกลักษณะความรู้ท่วมหัวเอาตัวไม่รอด เพราะว่าความช้านานจริงๆ มันไม่มีอย่างหนึ่ง แล้วในขณะที่เดียวกันว่าจะไปเรียนสิ่งที่ตัวเองไม่ได้รักไม่ได้ชอบเลย แต่ว่าโดนผู้ปกครองฝืนใจให้เรียน แล้วถามว่ารู้สึกอย่างไรในเรื่องเกี่ยวกับอันนี้ ใครก็ตามที่สามารถเอาตัวรอดได้ไม่ใช่ว่าเขาไม่ได้เรียน แต่ว่าเขาเรียนมหาวิทยาลัยของโลก เขาไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัยของทางราชการ มหาวิทยาลัยของโลกประสบการณ์มันเยอะ ของสหรัฐเขาจัดโครงการไอเอสเอ็นน้อย เขาจะเอาเด็กที่มีไอคิวสูงเกิน ๑๒๐ ขึ้นไปมาศึกษาเรียนรวมกัน ปรากฏว่าพังบรลล์หมดเลย เพราะว่าเด็กพวกนี้มันมีแต่ไอคิว คือสมองในด้านกำหนดจดจำของเขา มันไม่มีอีคิว คือการรักษารมณ์ เขาเรียกว่าวุฒิภาวะ ในเมื่อวุฒิภาวะไม่พอเอาแต่ใจตัวเอง คิดว่าตัวเองเก่งตัวเองฉลาด ก็เลยเข้าสังคมกับเขาไม่ได้ พอเอาไปรวมกันก็แตกกันบรลล์หมด เพราะฉะนั้นในเมื่อสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เราก็จะเห็นได้ว่า สิ่งที่เรียนมากฉลาดมากไม่ใช่จะประสบความสำเร็จ

ในชีวิต แต่ว่าคนที่รู้ว่าอะไรเหมาะอะไรควร รู้หลบเป็นปีกรู้หลีกเป็นหาง เอาตัวรอดได้ในสังคม โลกกว้างนี้ถือได้ว่าเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จน่าสรรเสริญ

ถาม : อย่างนี้ถ้าสมมุติเรามีลูกก็ไม่จำเป็นจะต้องตั้งเป้าว่าจะต้องจบปริญญาตรี ?

ตอบ : ไม่จำเป็น นั่นเป็นการบีบคั้นกดดันลูกมากเกินไป อย่างเช่น ตอนนี้อาตมาส่งเด็กๆ เรียนอยู่กับอกเขาวงให้เรียนเต็มที่ ถ้าเราทำเต็มที่แล้วมันได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้น หลวงพ่อไม่เคยตั้งความหวังอะไรกับหนูหรอก

ถาม : ถ้าพรवासได้บรรลุนิรมิตเป็นพระอรหันต์แล้วไม่ได้บวช ในวันรุ่งขึ้นก็จะตาย ในปัจจุบันนี้ที่ผ่านมามีมานานมีหรือไม้ครับ ?

ตอบ : มันน่าจะมียอยู่ แต่ว่าของเราเองนี่เนื่องจากการพยากรณ์มรรคผลเป็นหน้าที่ของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ก็เลยไม่มีใครที่จะไปชี้ว่าคนนั้นเป็นพระอรหันต์ คนนี้บรรลุมรรคผลแล้วตาย แต่ขอยืนยันว่ายังมีอยู่ มีเป็นปกติด้วย ทำถึงเมื่อไหร่ถ้าหากว่าเป็นพรवासอยู่ก็ตายเมื่อนั้น

ถาม : การที่เราจะรู้ว่าของเก่าทุนเดิมของเราได้ฝึกในวิชา ๓ หรือฝึกอภิญญามาก่อนนี้จะสังเกตเห็นได้จากไหน ?

ตอบ : อันนี้ดูจากจิต นิสัยเฉพาะตน โบราณใช้คำว่า อัชฌาสัย คือความรักชอบเป็นส่วนตัวตัวเองชอบแบบไหน อย่างเช่น หลวงพ่อท่านเปรียบเทียบกับว่า เขาเอาของวางไว้ เราอยาก رؤอยากเห็นว่ามันเป็นอะไรแล้วเราเปิดดู นี่ก็เป็นลักษณะของวิชา ๓ ของเขา แต่ถ้าเปิดดูยังไม่พอเอาของเขามารื้อดูตัวอย่างนี้เป็นอภิญญา ๖ ใ้รื้อดูด้วยไม่พอมันจับวิสัยแยกธาตุเลยว่ามีสารประกอบอะไรบ้างพวกนี้ปฏิสัมภทญาณ เพราะฉะนั้นจิตของแต่ละคนดูออกได้เลยโบราณเรียกว่า อัชฌาสัย ถ้าพวกประเภทวางลงไปแล้วเขาบอกว่าเออแก้วน้ำนั้นอยู่ในกล่องนี้ เขาก็เชื่อว่าแก้วแล้ววางลงไปก็เต็มนี้สุขขวิปัสสโกแน่นอน

ถาม : คนกล่าวกันว่าคนสมัยนี้อายุยืนขึ้นเพราะว่าการแพทย์สาธารณสุขดี จริงๆ แล้วมีส่วนหรือไม่ หรือเป็นการทำปาณาติบาตน้อย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอายุยืนขึ้นนี้อานิสงส์ของการเว้นจากปาณาติบาตแน่นอน พระพุทธเจ้าตรัสอะไรไม่เคยเป็น ๒ สิ่งที่ทำท่านพูดต้องถูกต้องแน่นอน อย่าลืมว่าการแพทย์สมัยนี้ถึงมันจะเจริญขึ้นก็จริง แต่ถ้าบุญคนมันไม่เหมาะสมมันก็จะไม่ได้มาเกิด ในเมื่อเขามาแล้วอายุเขายืนขึ้นสามารถอยู่ต่อได้นานขึ้นก็แปลว่าตัวบุญที่เขาทำมามันส่งผลให้มาตอนช่วงนี้

ถาม : ก็ไม่เกี่ยวเรื่องแพทย์นะซี ?

ตอบ : มันมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ เรื่องการแพทย์ที่มันช่วยได้เพราะบุญเก่ามันเสริม มันต่างคนต่างเสริมกัน ถ้าไม่มีบุญเก่าก็ไม่มีโอกาสมาเกิดในยุคที่การแพทย์มันดี

ถาม : อ้อ เขามาสรุบที่ว่าอายุยืนขึ้น...

ตอบ : ใช่ นั่นมันสรุบแค่นั้นมันเห็นใจ

ถาม : การจัดงานฉลองวันเกิดจริงๆ แล้วจัดได้หรือไม่ เพราะว่ามีคนเขาบอกว่าจัดงานวันเกิดแล้วเป่าเค้กไม่มีผล ?

ตอบ : อันนั้นมันแล้วแต่เขา ถ้าเขาชอบอย่างนั้นแล้วสบายใจก็ให้เขาทำไป จริงๆ แล้วลักษณะของงานวันเกิดนี้ของอาตมาเอง วันเกิดตัวเองนี้มันน่าจะนึกถึงพ่อแม่ของตัวเอง โดยเฉพาะแม่ วันที่เราเกิดนั้นเป็นวันที่แม่เกือบจะตายไข่ม้อย ? บุญคุณของพ่อแม่ที่ทำให้เราเกิดมาได้พบพระพุทธศาสนาได้ปฏิบัติธรรมได้ถึงทุกวันนี้ พ่อแม่ให้ร่างกายเรามาแล้ว เรามาพบพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้เกิดใหม่ทางใจอีกครั้งหนึ่ง พ่อแม่เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ในแต่ละชาติที่เกิดมาบางชาติเราได้พบพระพุทธเจ้า บางชาติเราได้พบพระปัจเจกพุทธเจ้าที่เป็นแสนองค์ บางชาติเราได้พบพระอรหันต์ที่ละหลายๆ องค์ แต่ว่าไม่ว่าชาติใดชาติหนึ่งเราก็มีพ่อหนึ่งองค์แม่หนึ่งองค์ เพราะฉะนั้นพ่อแม่นะ พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า เป็นพระอรหันต์ในเรือน เป็นพระอรหันต์ในบ้านของตัวเอง เพราะฉะนั้นวันเกิดของตัวเองควรจะ เป็นวันที่นึกถึงพ่อกับแม่ เป็นวันที่ควรจะเอาดอกไม้ธูปเทียนไปกราบพ่อกราบแม่ขอพระจะดีกว่า เสร็จแล้วเราจะทำบุญตักบาตรสร้างความดีในจิตใจของเราทำไป แต่ว่าถ้าโดยในจริงๆ แล้วสมัยนี้มันเผื่อเกินไป โบราณเขา नियมทำบุญอายุครบ ๖๐ ปี ครั้งเดียวหลังจากนั้นแล้วก็จะทำลักษณะว่าครบ ๑๐ ปีทำที่หนึ่ง หรือครบรอบ ๑๒ ปีทำที่หนึ่ง จากนั้นก็จะเป็นครบ ๖๐ ๗๐ ๘๐ ๙๐ หรือไม่กี่จะเป็นครบ ๖๐ ๗๒ ๘๔ ๙๖ เขาจะไม่ทำกันพร่ำเพรื่อเหมือนสมัยนี้ เพราะว่าสมัย โบราณเขาถือกันเหมือนกัน ยิ่งถ้าหากว่าคนที่เป็นคนที่มีบิณฑบาตของคนจำนวนมากแล้ว เวลาจัดงาน ลักษณะอย่างนั้นคนก็จะพากันไปเอาของไปช่วยเอาเงินไปช่วยอะไรอย่างนี้ เขากลัวว่าการจัดงาน มันจะเป็นการเบียดเบียนคนอื่นเขา ทำให้คนอื่นเขาลำบากเขาก็เลยไม่พยายามจัด แต่สมัยนี้ยังพวกข้าราชการบิณฑบาต นี่ขยันจัดกันทุกปี เพราะจัดแล้วได้ตั้งค์แห่ง

ถาม : เขาเป้าเด็กก็ไม่มาบพระครับ ?

ตอบ : ก็ไม่เป็นไรหรอก ทำไปเถอะ

ถาม : ... (ไม่ชัด)... ๗๙% การใช้พลังจิตคือการนำจิตได้สำนึกของคนมาใช้ การสะกดจิตคนที่นอนหลับให้พูดหรือทำสิ่งต่างๆ หรือการใช้พลังจิต เช่น การใช้กระดาษตัดตะเกียบหรือการสะกดจิตให้คนสามารถยกของหนักๆ ได้ อย่างนี้เป็นอารมณ์ของสมาธิหรือไม่ และอยู่ในการใช้ อารมณ์ของฌานหรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นอารมณ์ของสมาธิหรือไม่ มันเป็นเรื่องที่โดนชักจูงด้วยพลังงานภายนอก อย่างเช่นว่า พลังจิตของคนที่เขาสะกดนี้แล้วก็ไปดึงเอาพลังงานแฝงในร่างกายของเขาออกมา ทำให้เขาสามารถทำในสิ่งที่ปกติแล้วทำไม่ได้ออกมา แล้วถามว่าเป็นสมาธิหรือไม่ เป็นเหมือนกัน แต่ว่าเป็นโดยลักษณะชักจูงของเขาโดยเกิดการกระตุ้นจากภายนอก การกระตุ้นจากภายนอกนี้ พวกสารเสพติดต่างๆ ก็กระตุ้นได้ อย่างเช่น กินยาม้าเข้าไปแล้วก็แข็งแรงผิดปกติอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่เขาบอกมามันไม่ใช่ของเขาตามหลักการค้นคว้าของเขา แต่ว่าสภาพของมันจริงๆ แล้วจิตมีพลังงานมากกว่านั้นมากอย่างมหาศาลเลย พวกที่วิทยาศาสตร์เขาสามารถทำได้นั้นมันแค่ผิวๆ อยากจะเรียกว่ายังไม่เข้าสู่หมายเลขหนึ่งชะด้วยซ้ำ ขณะจริงๆ มีเป็นพันล้าน

ถาม : มันแค่เปลือยๆ

ตอบ : แค่อะไรเกิดด้วยซ้ำ ไม่ถึงเปลือกเลย อย่างว่าแต่กระทู้หรือแก่นเลย

ถาม : หลวงพ่อท่านแล้วว่าตอนที่ไปทเวสภาพพบเทวดาเป็นสิบล้าน จริงๆ แล้วเทวดาที่อยู่บนสวรรค์มีมากกว่านี้หรือไม่ และถ้ามากกว่าสิบล้านทำไมท่านถึงไม่ได้มาฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า หรือว่าท่านมีภารกิจอย่างอื่นด้วย ?

ตอบ : สวรรค์ชั้นเดียวเทวดาก็เกินสิบล้านแล้ว มีตั้ง ๖ ชั้น แล้วเหตุที่ไม่มาฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าทั้งหมดก็เพราะว่า อันดับแรกที่ติดภารกิจ อย่างเช่นว่าต้องดูแลรักษาสถานที่สำคัญในพระพุทธศาสนา หรือว่าสิ่งที่เป็นทรัพย์สินในแผ่นดินเป็นอะไร หรือไม้ก็อีกอย่างหนึ่งก็คือมัวแต่เพลินเพลินกับกามสุขจนไม่ได้ใส่ใจกับการปฏิบัติเพื่อความก้าวหน้าของตนเอง ส่วนหลังนี้มากนะ เพลินอย่างมีภูมิลูกคุณทลีเทพบุตร อากาศจารีเทพบุตร ไปและออกจากวิมานยังไม่ค่อยอยากจะทำกว่าจะรู้ว่าตัวเองหมดอายุแล้วมีอายุชัยแค่ ๗ วัน ตกใจชะเหือโถมเลย นั่นนะขนาดนั้นยังเพลินยังไม่รู้ตัว

ถาม : ท่านพระโสดาบันที่ต้องมาเกิดอีก ถ้าเกิดมาในชาติต่อไปท่านจะเป็นพระโสดาบันโดยกำเนิดเลยหรือไม่ หรือต้องมาบรรลุนิพพานใหม่อีกครั้งหนึ่ง ?

ตอบ : มันเป็นโดยกำเนิด สภาพจิตที่เป็นพระอริยะ อริยะแปลว่า มีแต่เจริญขึ้นไม่มีการเสื่อมถอย ของท่านๆ จะรักษาความเป็นโสดาบันโดยอัตโนมัติเลย แต่ว่าท่านก็ไม่รู้ตัวเองเป็นโสดาบัน ไม่รู้...แต่ว่ารักษาคุณสมบัติได้ครบถ้วนจนกว่าจะมีผู้รู้มาบอกว่าคุณลักษณะอย่างนี้ๆ เป็นคุณสมบัติของโสดาบัน ท่านก็อ้อ...ความจริงเราก็ทำได้นี่นา (หัวเราะ) เหมือนกับคนที่ม่เงินอยู่ในกระเป๋า โห...เงินเต็มไปหมดถึงเวลาเอาเงินเอาทองออกมาตรวจมานับอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่รู้ว่าไอ้นั่นนะเป็นเงินเป็นทองของตัวเอง จนกระทั่งเขาบอกว่า เฮ้ย ! ไอ้ลักษณะนี้มันเป็นเงินเป็นทองนะ เอาไปใช้ได้ ก็ โห...เรามีอยู่เยอะแยะไป

กระถินข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๖ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือนกันยายน ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ถ้ามีคนกลั่นแกล้งเรา เราควรตอบโต้หรือไม่ถ้าตอบโต้ควรตอบโต้ด้วยวิธีใด หรือให้เราคิดว่าเป็นเรื่องเรื่องของกฎแห่งกรรม ?

ตอบ : จริงๆ ถ้าสามารถทำให้ว่าเป็นกฎของกรรมแล้วไม่ได้ตอบใครเลยนั่นเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด แต่ถ้าหากว่าคิดว่าจะสงเคราะห์คนบางคนประเภทจำเป็นต้องตอบโต้ เพราะคนบางประเภทเอาความดีเข้าไปสู้เขาจะไม่รู้ตัว แต่ว่าการตอบโต้มันต้องระวังใจของตัวเองให้ดีที่สุด เพราะว่าถ้าผลเมื่อไหร่มันจะประกบด้วยตัววิหิงสาวิตก คือคิดจะเบียดเบียนเขา เพราะฉะนั้นถ้าจะวิเศษที่สุดก็คือว่าปล่อยวางไปอย่าไปสนใจเขาว่ามันเป็นกฎของกรรมไปตบมือข้างเดียวมันไม่ดังอยู่แล้ว แต่ว่าคนประเภทที่ว่ามานี้มันเยอะ เพราะฉะนั้นถึงเราจะไปแก้หนี้ของคณฯ นี้เดี๋ยวคนต่อไปก็ต้องไปแก้มันอีกก็ยุ่งตาย ปล่อยวางไปชะงะอย่าไปยุ่งกับมันเลยเป็นดี เคยไว้ดีกว่าปลอดภัยกว่าเยอะ

ถาม : ในยุคปัจจุบันที่ผ่านมา มีหรือไม่ได้ฟังธรรมจากพระสงฆ์แล้วบรรลุธรรมเป็นพระอริยบุคคล ?

ตอบ : มี ยืนยันว่ามี ยิ่งตอนสมัยที่หลวงพ่อยิ่งเยอะ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจตอนนั้นเท่านั้นเองนะ มีจริงๆ

ถาม : เรื่องของนางกวั๊ก มีผลจริงหรือไม่ครับ ?

ตอบ : นางกวั๊ก ถ้าหากว่าทำถูกต้องตามพิธีกรรมของเขามีผลจริง สมัยโบราณพิธีกรรมทุกอย่างขึ้นอยู่กับสติ สมาธิทั้งนั้น เริ่มตั้งแต่เสาะหาไม้มา จะต้องใช้ฤกษ์ไหน ยามไหนไปตัด ? เวลาตัดต้องภาวนาคาถาว่าอย่างไร ? ได้มาเสร็จแล้วต้องประกอบด้วยพิธีอย่างไร ? จะกลิ้งจะเกลลา จะควัก จะแกะสลักอย่างไร ? ต้องกำกับด้วยคาถาอะไร ? กำลังจิตที่มุ่งมันขนาดนั้นทำให้เกิดความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ขึ้นโดยปริยายแล้ว ยังไม่ทันจะทำพิธีใหญ่เลยนะ แล้วพอพิธีใหญ่บวงสรวงอัญเชิญถูกต้องตามพิธีกรรมมันก็ยิ่งขลังไปใหญ่ ก็ต้องดูด้วยว่าคุณภาพของคนทำแคไหน ถ้าคนทำคุณภาพสูงแคไหนผลก็สูงแค่นั้น ถ้าคุณภาพของใจเขาแย่มากๆ เลยอย่างน้อยก็ให้เขาอาศัยเป็นเครื่องยึดได้

ถาม : อย่างนี้เราเห็นนางกวั๊กทั่วๆ ไปเราก็ดูถูกเขาไม่ได้ ?

ตอบ : ก็ดูถูกไม่ได้ เพราะว่าจริงๆ แล้วเรื่องของความเคารพนี่ถ้าถึงเวลาแล้วเทวดาเขาก็รักษาให้เพราะว่าถือว่ามันเป็นเทวดานุสสติอย่างหนึ่ง ขึ้นดูถูกเทวดาก็แย่ (หัวเราะ)

ถาม : วันพระต่างจากวันอื่นๆ อย่างไรครับ การทำบุญในวันพระอันนี้ต่างจากในวันอื่นๆ หรือไม่ครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันไม่ต่างหรอกนะ เพียงแต่ว่าในวันพระ อย่างเช่นว่า บางทีจะเป็นวันวิสาขบูชา มาฆบูชา หรืออาสาฬหบูชา เป็นวันพระที่เนื่องด้วยพระพุทธรูปเจ้าท่านโดยตรง อย่างเช่นว่าเป็นวันประสูติ ตรัสรู้ ปรีณิพพาน เป็นวันแสดงปฐมเทศนา เป็นวันที่ประชุมสงฆ์แสดงซึ่งโอวาทปาติโมกข์เหล่านี้ กำลังใจของเรา ถ้าเราเกาะพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์เป็นปกติอยู่แล้ว ตั้งใจว่าวันนี้เรานึกถึงพระเป็นพุทธานุสสติ เตียวเราไปวัดเราได้ฟังเทศน์ฟังธรรมเป็น ธรรมานุสสติ เราไปแล้วเราจะได้กราบหลวงพ่อก็คงนั่น หลวงปู่องค์นี้ ได้ฟังพระสงฆ์ของวัดเราสดมจนต่ออย่างนี้เป็นสังฆานุสสติ ถ้าหากว่านี่ก็อยู่อย่างนี้เป็นปกติมันในวันพระอยู่แล้ว แต่ถ้าหากว่าวันอื่นๆ เราไม่ได้นึกเลย ไปนึกเอาเฉพาะวันพระ วันพระเขาจะต่างจากวันอื่น แต่ว่าวันพระพิเศษที่จะเกี่ยวเนื่องกับพระพุทธรูปเจ้าโดยตรงยังงี้ กำลังใจของเราที่จะต้องเกาะต้องนึกอยู่แล้ว เออ...วันนี้วันวิสาขะ พระพุทธรูปเจ้าเคยประสูติ ตรัสรู้และปรีณิพพานมาแล้วก็สามารถทำให้โยจิตของเราเข้าถึงความดีได้งายกว่าอยู่หน่อหนึ่ง **สำคัญอยู่ตรงการนึกถึงความดีตรงระหว่างที่ทำ**

ถาม : อย่างนี้อานิสงส์ก็คือเหมือนกับวันอื่นทุกวัน ?

ตอบ : ใช้อานิสงส์ก็คือเหมือนกันถ้าเราทำทุกวัน ถ้ากำลังใจเราเกาะเป็นปกติ ถ้าไม่ได้เกาะเป็นปกติก็วันนั้นก็ในวันพิเศษอยู่หน่อ

ถาม : มาร...จริง ๆ มีตัวตนอยู่หรือไม่ ? บางสำนักก็กล่าวกันว่า การไปนิพพานของบุคคลต่างๆ เพื่อจะไปสมทบเป็นกองทัพเพื่อไปปราบคณะมาร ทัศนคติและความเชื่ออย่างนี้ถูกต้องหรือไม่ครับ ?

ตอบ : มารมีจริง นะ อันนี้คำถามช่วงแรก มารมีจริง ลักษณะเป็นตัวเป็นตน เป็นกองทัพอะไรจริงๆ ของเขา แต่ว่าในสำนักที่เขาบอกว่าไปนิพพานไปสมทบไปปราบมารนั้นท่านไม่ไปปราบให้เสียเวลาหรอก ต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง มาร คือผู้ขวาง คือผู้ฆ่า เขาก็ทำหน้าที่ของเขาไปใช่ไหม ? เราเองปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นเราก็ปฏิบัติของเราไป มันเหมือนกับคนพันศึกแล้วแต่ย้อนกลับไปรื้อคุกทิ้ง มันหน้าที่ของเราหรือเปล่านั้น ? ไม่ได้เกี่ยวเลย (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นเราจะไปว่าผู้คุมคุกนี้ไม่ดีจับเราเข้าคุกหรือตำรวจไม่ดีจับเราเข้าคุกก็รวมหัวกันไปตีตำรวจมันไม่ใช่เรื่องของพลเมืองดี เพราะฉะนั้นถ้าถามว่าเป็นทัศนคติที่ถูกต้องก็ถือว่าถูกต้องของเขาละ แต่มันผิดของเราก็แล้วกัน เขาเชื่ออย่างนั้น ห้ามเขาๆ ก็ไม่ฟังเรา

ถาม : พระปัจเจกพระพุทธเจ้าที่หลวงพ่อกฤษี ให้คาถาไว้ท่องเป็นอนุสสตินี้ เราจะนึกถึงพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งเป็นพิเศษหรือไม่ครับ ?

ตอบ : นึกถึงพระปัจเจกพระพุทธเจ้าที่ว่าคาถาเงินล้านขีหมัดเรื่องพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านมีเยอะ แล้วพระนามของท่านก็มี แต่ว่าเนื่องจากว่าหลวงปู่หลวงพ่อกทางด้านครูบาอาจารย์ท่านไม่ได้บอกไว้ใช่ไหม ? เราเองเราก็นึกว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าของพระคาถาเงินล้าน ถ้านึกภาพท่านไม่ออกก็นึกภาพพระพุทธรูปท่านแหละ พระปัจเจกพระพุทธเจ้าก็เหมือนพระพุทธรูปเจ้าทุกอย่างเพียงแต่รัศมีความสว่างน้อยกว่าพระพุทธรูปเจ้านิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : การที่จิตของเราได้ไปกราบเทวดา นางฟ้า พรหม อานิสงส์เป็นพิเศษอย่างไร ?

ตอบ : ดูว่าเราไปกราบที่ไหน ถ้าเราไปกราบบนพระนิพพานนี้รับรองว่าพิเศษแน่ๆ เพราะตอนนั้นกำลังใจของเราเข้าพระโสตาบันนะ ไปกราบที่พรหมอย่างน้อยๆ เราก็เป็นผู้ทรงมานเหมือนพรหม ไปกราบที่เทวดาเราก็เป็นผู้ทรงมานอยู่แล้ว แต่ว่าสภาพของเทวดานั้นมันยังมีความรื่นริงบันเทิงใจในเรื่องของกามอยู่ กำลังใจของเราเกาะอยู่ในส่วนนี้ถือว่าเป็น เทวดานุสสติ ขณะเดียวกันก็ยังเป็นกำลังของสมาธิสมาบัติด้วย แต่ว่าจริงๆ แล้ว ท่านให้ยึดว่าท่านทั้งหลายเหล่านี้ ท่านอยู่ในลักษณะนี้ ท่านเป็นเทวดา เป็นพรหมหรือว่าท่านอยู่ในลักษณะใดแล้วให้เราทำคุณสมบัตินั้นให้ได้ เพื่อให้เราคงความดีเพื่อจะให้มีความสมบัติอย่างท่าน ทำอย่างนี้จะถูกต้องตามคำสอนของพระพุทธเจ้า โดยเฉพาะจุดสุดท้ายของเทวดานุสสติแล้ว คือความเป็นพระวิสุทธิเทพ เทวดาผู้มีความบริสุทธิ์สิ้นเชิงก็คือ พระอรหันต์ กติกาการเป็นพระอรหันต์เป็นอย่างไรก็ตั้งหน้าตั้งตาทำไป

ถาม : การที่เราทำบุญกุศลในขณะที่ผู้ให้กำเนิดคือ พ่อ แม่ ยังมีชีวิตอยู่และเราได้อุทิศส่วนกุศลให้ท่าน ถ้าพ่อแม่ไม่ได้ตายไปท่านจะได้บุญกุศลที่เราได้อุทิศให้หรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ บอกท่านแล้วท่านอนุโมทนา ผลบุญนั้นเป็นของท่านอยู่แล้ว ยกเว้นอยู่คนเดียวคือการบรรพชาบวชพระบวชเณร อันนี้จะเป็นบุญพิเศษถึงจะไม่ได้บอกให้ท่านโมทนา ท่านก็ได้ แต่ว่าตอนตายไปจะต้องดูว่ากำลังใจท่านเกาะอะไร ถ้าเกาะตีท่านก็ไปตี ผลบุญส่วนนั้นก็เสริมให้ท่านไปตียิ่งขึ้นๆ ไป แต่ถ้าท่านเกาะไม่ติดไปข้างล่างเสีย ผลบุญอันนี้ก็ต่อรอไปก่อนเป็นหมั่นไปก่อนจนกว่าท่านจะพ้นเป็นสภาพตีผลบุญอันนี้จึงจะเสริมอีกทีหนึ่ง

ถาม : อย่างนี้ก็ไม่สูญเปล่าซิครับ ?

ตอบ : ไม่สูญเปล่า แต่ว่าอุทิศตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องบอกให้ท่านรับรู้ ไม่ใช่เราเอาอิทธิพลบุญผลง คนเดียว

ถาม : มีคนกล่าวกันว่า การทำบุญโดยอธิษฐานหวังผลว่าขอให้ร่ำรวยหรือขอให้มีโชคกลางๆ อย่างนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดี จริงๆ แล้วผิดถูกหรือไม่ ? แล้วทำได้หรือไม่ ? เพราะมีคนกล่าวว่า พระพุทธศาสนาไม่ได้สอนให้คนร้องขอ

ตอบ : อันนั้นถูกของเขาแต่มันผิดของพระพุทธเจ้า อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้าท่านสอนให้มีอธิษฐานบารมี การทำบุญจะต้องการผลตอบแทนหรือไม่ก็ตามผลเกิดแน่นอน เพราะว่าการกระทำทุกอย่างที่เรียกว่ากรรมนั้นจะเป็นกุศลกรรมคือความดีหรืออกุศลกรรมความชั่วนั้นผลเกิดขึ้นแน่ๆ คราวนี้ผู้ที่ใช้อธิษฐานบารมีนั้นเป็นผู้ที่มีปัญญา เขากำหนดไปเลยว่าสิ่งที่เขาทำนั้นมันจะต้องเกิดผลอยู่แล้ว ในเมื่อจะเกิดผลในลักษณะไหน ? จะเกิดผลเมื่อไหร่ ? เมื่อถึงวาระนั้น เวลานั้น ผลที่ต้องการมันก็ต้องมาสนอง แต่ไม่ได้อธิษฐานเอาไว้ก็หมายความว่าเขาไม่ได้กำหนด เมื่อถึงเวลาถึงวาระ อย่างเช่นเหมือนกับหัวน้ำอยู่ไม่มีน้ำกว่าน้ำจะมาอีก ๒ - ๓ วันมาเราก็แหย่หรืออาจจะตายไปเลย เพราะฉะนั้นการใช้อธิษฐานบารมีนี้หลงพ่อท่าน

จึงเปรียบเหมือนกับยิงปืนต้องเล็งเป้า โอกาสถูกเป้าหมายมันมีมากกว่า แต่ว่ายิงปะปะไปเลยกว่าจะถูกเป้าบางทีก็หลายชาติ ฉะนั้นถึงได้กล่าวไว้ว่า **อธิษฐานบารมีเป็นเรื่องของบุคคลที่เข้าถึงอุปบารมีชั้นปลายไปจนถึงปรมาตถบารมีเท่านั้นถึงจะใช้อธิษฐานบารมีเป็น** ถ้าหากว่าต่ำกว่านั้นก็จะใช้ไม่เป็นหรอก เขาก็จะคิดแบบนี้คิดว่า เออ...มันเป็นการเรียกร่อง มันยังเป็นกิเลส ตัณหาอยู่อะไรอยู่ลงไปหมด ความจริงพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ประเภทไม่ได้ศึกษาให้ครบ

ถาม : การทำโยคะซึ่งเป็นการออกกำลังกายรวมกับการทำสมาธิแบบใช้ลมหายใจตายไปจะได้ขึ้นสวรรค์หรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าสมาธิทรงตัวได้แน่นอน อย่าลืมว่าโยคะส่วนใหญ่เขาจะไปเป็นพรหมกัน ถ้าทรงฌานเป็นปกติ เพียงแต่ว่าของเขาเองมันจะเป็นลักษณะโลกียพรหม ส่วนใหญ่ก็จะไปติดอยู่ตรงนั้นเอง บริหารกายอย่างเดียวมันยังไม่พอ มันต้องบริหารใจด้วย

ถาม : ระดับอาจารย์ที่ทำเป็นชั่วโมงๆ ไปได้เหมือนกันใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ไม่ใช่เหมือนกันหรอกไปเยอะเลย ดูถูกเขาไม่ได้นะพวกบรรดาพรหมณ์ต่างๆ นี้ พวกลัทธิโยคีต่างๆ เป็นของศาสนาพรหมณ์เขาอย่าลืมว่าพรหมณ์นี่จริงๆ แล้วเขาเป็นพี่พุทธมาก่อน พระพุทธเจ้าของเรายังศึกษาจากเขามาก่อน แล้วพอเห็นว่ามันไม่ใช่ทางพ้นทุกข์จริงถึงได้แยกออกมาค้นคว้าจนได้พบพระอรหันต์

ถาม : ดร. เกอวิเนียนเป็นแพทย์ให้คนป่วยที่ทุกข์ทรมานและต้องการตาย นายแพทย์คนนี้ช่วยเหลือให้คนป่วยให้ตายตามต้องการด้วยการฉีดยาให้ และก่อนทำได้ให้คนป่วยเซ็นชื่อยินยอมเรียบร้อย อย่างนี้ถือว่าเป็นการทำปาณาติบาตหรือไม่ ?

ตอบ : อันนั้นมันมีผลแค่ทางกฎหมายของโลกเท่านั้น ในทางธรรมมันก็ยังเป็นปาณาติบาตคือตัดชีวิตผู้อื่นอยู่ดี แต่ว่ามันเป็นในลักษณะที่ว่าสมยอมด้วยกันทั้ง ๒ ฝ่าย โทษมันก็เลยน้อยลงจะเรียกว่าไม่มีโทษไม่ได้...มีแน่นอน เพราะว่าชีวิตเกิดมาแล้วมันต้องเป็นไปตามกรรมของเขา ถ้าไม่ถึงวาระไม่ถึงเวลาของเขาคุณไปตัดชีวิตของเขาคุณก็เกิดโทษ เพราะคุณไปตัดชีวิตของเขาคุณก็เกิดกรรม ที่เขาให้เซ็นสัญญาอะไรนั้นมันเป็นการป้องกันทางโลกเท่านั้น กฎหมายทางโลกเขาว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นมันถูกต้องเพราะว่าคนไขยินยอม แต่ว่าในเรื่องของธรรมะนั้นคุณไปตัดชีวิตเขา ผิดแหงๆ

ถาม : การที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงเปล่งฉัพพพรรณรังสี ๗ ประการ...?

ตอบ : ฮีๆ เพิ่มมาจากไหนอีกประการหนึ่ง **ฉัพพะ** แปลว่า ๖ **ฉัพพ**พรรณรังสี ๗ ประการมันงอกมาจากไหนอีกหนึ่ง (หัวเราะ) ๖ ประการ

ถาม : อ้อครับ ๖ ประการ มีลักษณะและสีเป็นอย่างไรบ้าง ?

ตอบ : มีลักษณะก็คือ **เลื่อมประภัสสร**ก็คือ สีแก้ว แล้วก็**สีละ** เขาบอกว่าสีน้ำเงินเหมือนดอกอัญชัน แล้วก็ **มัญเชษฐ**สีแดงเข้มเหมือนดอกหงอนไก่ **หงส**บาทสีแดงอ่อนเหมือนฟ้านกพิราบ แล้วก็**ปิณฑะ**สีเหลือง เหมือนหอคาลทอง **โอทาตะ**สีขาวเหมือนแผ่นเงิน รวม ๖ พอดี

ถาม : คนธรรมดาถ้าจำเป็นต้องกินข้าววัด ทำอย่างไรถึงจะไม่บาปครับ ?

ตอบ : กิณที่เหลื่อจากพระ เขาเรียกว่ำ วิทาสาทอ กิณได้แต่เอากลับบ้านไม่ได้นะ กิณแค่อ้อมตรงนััน อย่างญาติพระเจ้าพิมพิสารทีเป็นปรตตั้ง ๙๑ กับ นัันกิณแล้วไม่พอยังชนกลับบ้านด้วย จริงๆ ถึงจะเป็น วิทาสาทอ คือของเหลื่อจากพระแล้วมันก็ยังเป็นของสงฆ์อยู่ อันนัันท่านอนุญาตให้คูนมีสิทธิกิณสิทธิใช้แคตรงนัันเท่านั้น นอกเหนือจากนัันอย่าไปยุ่งกับเขา แต่ส่วนใหญจะไม่ว่าใจ ยิ่งอันหนึ่งทีอันตรายทีสุดก็คือข้าวทีถวยพระพุทททีวัดบรรดามัคทายก ไม่ว่ามัคทายก ส่วนใหญ่เลือกแต่ข้าวตัง กับตัง ถวยพระพุททถึงเวลาลามาทีกินเอง นัันนะช่วยแน่ๆ เพราะยังเป็นของสงฆ์อยู่เต็มทีเลย เพราะฉะนั้นถ้าหากใครเคยทำอย่างนััน ตัวเองติดหนีสงฆ์แล้วหาทางชำระหนีสงฆ์ ไม่อย่างนัันตายแล้วมันจะลงเวจิมหารนท วิธีทำแล้วปลดถัยคือกิณทีเหลื่อจากพระนัันแล้ว แล้วหลังจากนัันส่วนอื่นอย่าไปยุ่ง เราเอาแค่ดำรงชีวิตอยู่แค่นัันพอแล้ว ถ้าติดใจก็ชำระหนีสงฆ์ซะ

ถาม : ถ้าสมมุติว่าถ้าหากว่าเราจะฆ่าคน การเกิดของคนๆ นัันมักจะมีจากผสมพันธุหรือจะอยู่ระหว่างอยู่ในท้องหรือหลังคลอดแล้วจึงเรียกว่ำเป็นการทำปาณาติบาตครึบ ?

ตอบ : ทูกระยะเลย เพราะว่ำจิตทีเข้าปฏิสนธินี้เขาทำบุญทำกรรมมาไม่เสมอกัน บางรายนี้เข้าปฏิสนธิตั้งแต่เชือพ่อเข้าผสมกับไขของแม่ บางรายก็ตัวอ่อนพัฒนาไปก่อนระยะหนึ่ง บางรายก็เป็นรูปร่างเป็นอวัยวะครบ ๓๒ แล้ว บางรายก็คลอดออกมาข้างนอกแล้วถึงเข้าไปจับ เพราะฉะนั้นไม่ว่าคูนจะฆ่าในจิงหวะไหนคูนมีสิทธิปาณาติบาต ๑๐๐% เพราะว่ำสัตว์ทีเข้าปฏิสนธินัันจะเข้าไปฆ่าเร็วต่างกันตามกรรมทีทำ มีสิทธิโดนได้ทูกระยะ?

ถาม : คนทีไม่ได้เป็นญาติทีหนึ่งกันแต่ว่ำมีใบหน้าเหมือนกันหรือคล้ายกันมีกรรมอะไรเป็นตัวชี้ ?

ตอบ : ก็คงทำอะไรทีใกล้เคียงกัน อย่างเช่น สวยเหมือนกัน อาจะประเภทเคยสร้างพระพุททรูปมาเหมือนๆ กันเคยช่อมพระพุททรูปเก่ามาเหมือนๆ กัน สิ่งเหล่านัันพวกวิทาศาสตร์สมัยใหม่เรียก แผลตียม แผลตียมนี้ไม่จำเป็นต้องอยู่ใกล้กัน อยู่คนละประเทศคนละมุมโลกเลยก็เหมือนกันได้ พวกหนังสือแปลกๆ ของฝรั่งมันชอบถ่ายทีหน้าเหมือนๆ กันมาลง อาตมาเองสมัยอยู่วัดท่าซุง ก็โดนมาเต็มๆ เห็นเขาเดินมาก็นึกว่ำมหาห ทึนัตรงห้องทีหน้าห้องหลวงพ่อนัันมันเป็นห้องมุงลวด เวลาฝุ่นมันจับๆ นึ่มองจากข้างนอกมันมองไม่เห็น คนจากข้างนอกมันจะมองไม่เห็น คนข้างในมองออกมามันจะเห็น ก็คิดว่ำเขาไม่เห็นก็ตะโกนเรียกก็เอ๊ะ ! ทำไมเรียกชื่อเขาเฉยๆ ก็แปลกใจเรียกอีกทีก็ยิ่งเฉยๆ ไปดูมามันเหมือนกันตั้ง ๘๐ - ๙๐% แต่มันไม่ใช่คนทีเรารู้จัก เขาต้องทำบุญทำบาปะไรทีมันใกล้เคียงกันมามันถึงเป็นแบบนี้

ถาม : คราวทีแล้วได้ถามเกี่ยวกับโยเรนนััน อยากจะเรียนถามว่ำการบอกกล่าวกับคนทั้งหลายว่ำ โยเรนนัันเป็นพุททศาสนาโดยมีจุดมุ่งหมายทีจะเกิดในยุคของพระศรีอารียั แต่การปฏิบัติเป็นอีกรูปแบบหนึ่งอย่างนัันถูกหรือไม่ว่าครึบ ?

ตอบ : ดูเขาก็กัแล้วกัน บอกว่ำเป็นพุททศาสนานัันก็มีส่วน พุททศาสนาของเราจริงๆ มันคลุมทุกศาสนาอยู่แล้วใช่ไม่ว่า ? การปฏิบัติของเขา ตั้งจุดมุ่งหมายอยู่ตรงไหน อันนัันมัน

ก็ตามหลักของแนวการปฏิบัติของเขา เราจะไปว่าเขาบาปไม่ยอมไปนิพพานชาตินี้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นพระโพธิสัตว์บาปหมด เพราะฉะนั้นถามว่าบาปมัย ? ไม่ใช่หรือกมันแล้วแต่ว่าที่จิตอัน ไทหนของใครของมัน เขาเห็นว่าอันไหนเหมาะก็หาๆ ก็หาไป

ถาม : ถ้าจะไปดิเขานี้ก็ไม่ควร ?

ตอบ : นั่นเราคิดแง่ๆ เลยไปดิเขา ให้คิดตัวเอง

ถาม : เมื่อหลายปีก่อนได้มีพระท่านหนึ่งไปฝึกสมาธิที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และมีเพื่อนคนหนึ่งนั่งสมาธิและกล่าวว่าได้พบสถานที่ที่มีความสวยงามมากและมีความรู้สึกว่าหนาวมาก ทำไมถึงมีความรู้สึกอย่างนั้น ?

ตอบ : อันนั้นมันต้องถามเขาเองวะ (หัวเราะ) อันนั้นต้องไปถามเขาเองว่าทำไมรู้สึกอย่างนั้น เพราะอดมาไม่รู้ตัวว่าที่เขาค้นที่ไหน คือบางอย่างมันก็เป็นนิมิตขณะเดียวกันบางอย่างมันก็เป็นสถานที่ๆ ตัวเองไม่คุ้นเคย สถานที่ๆ เราไม่คุ้นเคยนี้ความรู้สึกมันจะแรงเป็นพิเศษ อย่างเช่นว่า มันตื่นตื่นเป็นพิเศษ มันมีความสุขสดชื่นเป็นพิเศษ หรือบางที่ที่ๆ สงบเยือกเย็น มันก็มีความรู้สึกหนาวเป็นพิเศษไปเลย อะไรที่แรกๆ มันเหมือนกับเยอะมาก แบบเดียวกับคนที่เข้าถึงปฐมฌานใหม่ๆ เจ้าพระคุณ ! เราได้เขาพระสุเมธทั้งลูกเลย มันใหญ่โตมโหฬารเหลือเกิน พอทำไปทำมาถึงฌาน ๒ ไฉฉาน ๑ นั้นมันกระจอยเดียว อะไรที่มันยังไม่ชิน มันจะเกิดเป็นความรู้สึกพิเศษทั้งนั้น ส่วนที่ว่าทำไมเขารู้สึกอย่างนั้น มันน่าจะถามเขาเอง ถามคนอื่นบอกว่าทำไมกินแล้วมันรู้สึกอย่างนั้น เราไม่ได้กินก็แยะจะไปรู้ได้อย่างไร

ถาม : แล้วที่จริง ข้างบนนี้หนาวมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่หนาว ของเขาพอดีๆ ทุกสภาพ

ถาม : มันเป็นความรู้สึกของคนที่ทำ

ตอบ : เฉพาะเขาเอง

ถาม : คนบางคนเกิดมามีทรัพย์สินเงินทองมากมาย บางคนเกิดมาทำมาหากินด้วยความวิริยะอุตสาหะในการทำงานแต่ว่าก็ไม่เกิดทรัพย์สิน อยากถามว่าคนที่ม่แต่ความเพียรอุตสาหะในการทำมาหากินอย่างเดียวแต่ไม่เคยทำทานในชาติก่อนจะเกิดความร่ำรวยได้หรือไม่ ?

ตอบ : ยาก ยกเว้นมีโอกาสนี้จะได้ทำในกรรมกุศลในชาติปัจจุบัน อย่างเช่น ได้ใส่บาตรกับพระที่ออกนิโรธสมาบัติ เพราะอันนี้มันเป็นกรรมในชาติปัจจุบัน เรียกที่กฎธรรมเวทนียกรรม ที่ให้ผลในชาติปัจจุบันเลยนะ ถ้าจะเอาไ้อัประภทที่ อับปรอาปรเวทนียกรรม ที่ให้ผลในชาติที่ ๒ ที่ ๓ มาอะไรมาอย่างคนอื่นที่เขาทำมาไม่มีมีทาง มีโอกาสเดียวเท่านั้นซึ่งมันก็จะยาก เพราะเรื่องอย่างนั้นมันต้องเป็นคนทีประภทเขาทำบุญมาตีเยอะแล้วมันจะมารองรับเหมือนกัน

ถาม : อย่างนี้ก็คือ ประกอบกันทั้ง ๒ อย่างคือ มีความขยันในการทำมาหากินด้วย

ตอบ : ขณะเดียวกันมันต้องมีทานบารมีเก่าด้วย

ถาม : ถ้าคนเอาแผ่นทองไปปิดไว้ด้านหลังพระแล้วเวลาทำความดีแล้วคนอื่นไม่เห็น หรือ

มองข้ามความสำคัญอย่างนี้ จจริงหรือไม่ครับ ?

ตอบ : ไม่จริง ปิดทองส่วนไหนขององค์พระก็ตาม อานิสงส์เป็นพุทธบูชาทั้งนั้น อานิสงส์ที่เป็นพุทธบูชาที่ท่านบอกว่า **“พุทโธอัปมาโณ”** พระพุทธเจ้าประมาณไม่ได้ เรื่องคนจะไม่เห็นนะไม่มี ถึงเวลาถึงวาระบุญมันจะส่งผลให้เด่นขึ้นไปเอง ดีไม่ดีพวกปิดทองข้างหลังพระนั้นเด่นเป็นพิเศษ ให้คนเขาถีบออกไปไง (หัวเราะ) ในหลวงท่านสร้างพระอยู่รุ่นหนึ่งเรียกว่า **“สมเด็จพระจิตลดา”** เวลาท่านมอบให้บุคคลที่ทำความดีและรับใช้ใกล้ชิดท่านบ้าง ท่านจะบอกให้ไปปิดทองข้างหลัง **คุณวิสิทธิ์ เดชกฤษ** ตอนนั้นเป็นนายตำรวจประจำราชสำนักอยู่ ก็กราบทูลในหลวงว่าปิดทองหลังพระทำแล้วคนอื่นไม่เห็น มันหมกกำลังใจครับ ในหลวงทรงตรัสว่า **คุณเปิดให้เยอะเข้าไว้เยอะ เดี๋ยวมันก็ล้นไปข้างหน้าเอง** (หัวเราะ) จจริงมั๊ยละ ปิดมันให้เยอะเข้าไว้เดี๋ยวมันก็ล้นมาข้างหน้าเอง

ถาม : อย่างนี้ก็เป็นการเชื่อที่ผิด ?

ตอบ : ก็เรียกว่าเป็นการเชื่อที่ผิด จจริง แล้วเรื่องอานิสงส์การเป็นพุทธบูชา อย่าง**เมณฑก เศรษฐี**นี้ไม่ใช่หลังพระนะ กันส่วมด้วย โ้อให้...รวยซะจนนับไม่ได้เลย

ถาม : การบรรลุลัทธมนี่จะกำหนดได้หรือไม่ว่าจะสำเร็จขั้นไหน ?

ตอบ : คงจะยาก ยกเว้นว่าคุณทำอธิษฐานบารมีมา ตัวอธิษฐานบารมีที่มีมันจะทำให้กำลังใจของเราปักมั่นอยู่ในจุดนั้น มีโอกาสเหมือนกันอย่างเช่นว่า เราตั้งใจจะเป็นพระโสดาบันแต่ั้น ถ้าหากว่าเรามาแค่นั้นตัวอธิษฐานบารมีมันหมดลง มันก็จะทำให้ความมุ่งมั่นที่จะก้าวหน้าต่อมันน้อยลงไป ก็อาจจะได้แค่พระโสดาบัน อันอื่นๆ เราต้องตะเกียบตะกายไขว่คว้ากันต่อ มันก็ตั้งใจเหมือนกันแค่คราวนี้เราตั้งใจ หลวงพ่อท่านแนะนำบอกว่าตั้งใจให้ถึงยอดสุดไปเลย ท่านบอกตั้งใจเอาพระอรหันต์เข้านิพพานไปเลย เหมือนกับคนปีนต้นไม้ตั้งใจว่าจะขึ้นถึงยอดมัน ตะเกียบตะกายเต็มที่ ถึงมันจะไม่ถึงยอดแต่มันก็ได้มากอยู่ แต่ถ้าหากว่าเราตั้งใจขึ้นครึ่งต้นนี้ เดี๋ยวมันตะกายไปหน่อยมันหมกกำลังใจ มันได้ไม่ถึงครึ่งต้นที่ต้องถกร

ถาม : พระอนาคามีที่ไม่ได้บวชเป็นพระยังมีการทำมาหากินหรือไม่ครับ ?

ตอบ : มีอยู่ อย่างเช่นว่า **ท่านจิตหัตถ์กฤหบดี** ท่านเป็นพระอนาคามีแต่ว่าเป็นเศรษฐี แล้วก็**พระเจ้ามหายาน** ที่ท่านเป็นพระอนาคามีอยู่ท่านอยากจะทำบวชก็จะสละราชสมบัติให้พระน้องชายๆ ตอนนั้นยังไม่ได้บวชเหมือนกันก็ถามว่าเป็นกษัตริย์ต้องทำอะไรบ้าง ต้องดูแลความสุขของประชาชน ต้องทำอะไรไถนาถึงเวลาที่ต้องไถคราด ถึงเวลาที่ต้องไถแปร ถึงเวลาที่ต้องหว่าน ถึงเวลาที่ต้องไขน้ำเข้านา ถึงเวลาที่ต้องดูแลไล่พวกหนู พวกแมลง พวกนกพวกอะไรที่จะมาหากิน ถึงเวลาที่ต้องเก็บเกี่ยว ท่านได้ยินดีเสร็จท่านก็บอกอย่างนั้นเพื่อยุติเถอะ ผมบวชเองดีกว่า (หัวเราะ) ถ้าถามว่าพระอนาคามีเป็นอย่างไร ? ก็ยังดำรงชีวิตอยู่แต่ที่ท่านจะอยู่อย่างมีสติกว่าคนทั่วไป เพราะท่านหมดอยากเสียแล้ว ตัวโลกตัวหลงของท่านเองมันเหลือน้อยเต็มที โทสะกับราคะนี่ขาดแน่ๆ แล้ว

ถาม : คนที่กล่าวว่า พระพุทธเจ้าไม่ทรงกล้าตอบว่าตายแล้วไปไหนถึงแม้จะเป็นสัพพัญญู

ทุกอย่างคนๆ นี้ตายแล้วไปไหนครับ ?

ตอบ : โทษปรมาสาทพระพุทธรเจ้าไปไหนก็ไปตรงนั้นแหละ (หัวเราะ) จริงๆ แล้วเขาเก่งกว่านะ เขาคงกล้าตอบ (หัวเราะ) ที่พระพุทธรเจ้าท่านระบู้ชัดไม่ได้ เพราะว่าจิตสุดท้ายของแต่ละคนมันเกาะไม่เหมือนกัน ท่านกล่าวไว้ชัดเลยใน มหากรรมวิงคสูตร กับ จุลกรรมวิงคสูตร บุคคลผู้ตั้งใจเจริญสมาธิภาวนาทรงมาน ๔ แล้วได้ทิพยจักขุญาณได้ไปรู้เห็นนรกสวรรค์แล้วกล่าวว่า บุคคลที่ทำความชั่วลงนรกทั้งหมด บุคคลที่ทำความดีขึ้นสวรรค์ทั้งหมดตถาคตขอกกล่าวว่าไม่ใช่เพราะว่าจิตสุดท้ายนั้นมันจับต่างกัน ตัวอย่างชัดเลยก็มีภฏุกุณชลิเทพบุตร ทำความชั่วตลอดชีวิตก่อนตายคิดถึงพระพุทธรเจ้านิดเดียวไปสวรรค์ก่อน ส่วนพระนางมัลลิกาเทวี ทำความดีตลอดชีวิต ก่อนตายคิดถึงพระพุทธรเจ้าหมองหนอยเดียวไปนรกก่อน ถามว่ายุติธรรมมั๊ย ? ก็ยุติธรรมอยู่เพราะว่าท่านทำความดีนิดเดียวท่านก็อยู่ข้างบนแป็บเดียว ทำความชั่วนิดเดียวก็อยู่ข้างล่างแป็บเดียว แล้วอีกราวนี้ของมัฏฐกุณชลิเทพบุตรนั้นท่านโชคดีมหาศาลที่ว่าพระพุทธรเจ้าขึ้นไปโปรดพุทธมารดาพอดีแล้วได้เพื่อนดีคือ อากาศจารีเทพบุตร อุตสาห์มาฆคูลากให้ไป ถึงได้รู้ว่าตัวเองหมกบุญ พอได้ฟังพระพุทธรเจ้าเทศน์กลายเป็นพระโสดาบันขุติเดียว นั้นแล้วเกิดใหม่ ทิพยสมบัติเป็นของพระอริยเจ้าไปเรียบร้อยแล้ว ไม่งั้นเสร็จแห้งๆ เลย

ถาม : มีแม่ชื่ท่านหนึ่งแนะนำให้ฆราวาสคอยแนะนำธรรมะกับพระบวชใหม่ถูกต้องหรือไม่ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าพระใหม่ท่านไม่รู้อะไรเลย แล้วฆราวาสนั้นท่านปฏิบัติได้ถูกต้องจริงๆ ก็สมควรอยู่ แต่ว่ายังไงเสียอย่าลืมตอนสุดท้าย ปีที่แล้วว่ามีคณะของพระจากวัดอุทุมพาพระเณรไปปฏิบัติที่โน่นก็มีพระ ๗ องค์ แล้วเณร ๘๘ องค์ ก็จะมีครูที่เป็นฆราวาสไป ๔ - ๕ คน เห็นแล้วชอบใจที่สุดตรงจุดสุดท้ายหลังจากการปฏิบัติเรียบร้อยแล้ว มันจะมีการอยู่เพื่อฝึกตัวเข้มข้นในระยะ ๓ วันต่อเนื่อง พอวันสุดท้ายก่อนจะเดินทางกลับ ครูที่เป็นฆราวาสทั้งหมดกราบขอมาลูกศิษย์ กราบขอมาลูกศิษย์เพราะว่าถึงตัวเองจะเป็นครูก็จริงแต่เป็นฆราวาสใช่มั๊ย ? ศีลน้อยกว่า เขาเองก็เลยใช้วิธีขอมา อันนั้นเขาทำถูกต้องมากเลย เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าพระลูกศิษย์ต้องเรียกฆราวาส ฆราวาสมีความรู้ในการปฏิบัติมาดีมากเลย อย่างหลวงพ่อพระอาจารย์มหาเสริมชัย ที่เป็นเจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อสธรรมกายาราม สมัยฆราวาสท่านปฏิบัติได้เยี่ยมเลย ถ้าอย่างนั้นเป็นอาจารย์พระที่บวชใหม่ได้สบายแต่ก็ทำในลักษณะว่าทำด้วยระมัดระวังแล้ว ถึงเวลาแล้วก็ขอขมาก่อน

ถาม : ถ้ามีคนเอาปิ่นมายิงเราหรือต่อയเราก่อนและถ้าเรตอบโต้ด้วยการป้องกันตัว เช่น ยิงปืนตอบหรือต่อยกับเขา อย่างนี้ทำได้หรือไม่ครับ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วทำได้ แต่ถ้าถามว่าเกิดโทษมั๊ย ? ต้องดูว่าตอนนั้นจิตของเราประกอบไปด้วยโทษมั๊ย ? ถ้าจิตของเราประกอบไปด้วยโทษ หวังที่จะล้างแค้นหวังที่จะตอบโต้เพื่อเอาคืนให้ได้ อย่างนั้นก็แปลว่าเราก็เลวด้วย แต่ว่าโดยสัญญาญาณของคนทั่วไป เมื่อมันโดนมี ๒ อย่างถ้าไม่หนีก็สู้ใช่มั๊ย ? ลักษณะของการสู้ที่ลำบาก เพราะว่าถ้าจิตประกอบไปด้วยโทษ เราตายตอนนั้นขึ้นไปเราก็กายเลย มันน้อยคนนะที่ประเภทตอบโต้แล้วจะไม่มีโทษ เพราะฉะนั้น

ก็ดูเหตุการณ์ตอนนั้นแล้วกัน อะไรสมควรอะไรไม่สมควรมันจะขึ้นอยู่กับกำลังใจของเรา ตอนนั้นแล้ว ถ้าหากว่าตัวตายชะตีกว่าก็เอาซิ มีปัญญาให้มันฆาไปอย่างนั้น

ถาม : อารมณ์ที่ท้อแท้ ลึนหัว หมดหัว อยู่ในกิเลสประเภทใดและใช้อารมณ์ใดมาแก้ ?

ตอบ : จัดอยู่ในโมหจริต จะต้องแก้ด้วยตัวอานาปานุสสติกรรมฐาน โมหจริตนี้จับตัวอื่น ไม่เอาด้วยเลย เพราะฉะนั้นต้องมีครูบาอาจารย์อยู่ใกล้ๆ หรือก็ลามิตรอยู่ใกล้ๆ คอยกระตุ้น ให้ใช้อานาปานุสสติ พอกำลังใจเริ่มเข้าถึงตัวปีติของอานาปาเมื่อไหร่ ก็จะหลุดพ้นจากสภาวะนั้นเลย ถ้าทรงฌานได้แล้วพั่นแน่นอน แต่ว่าอย่าให้ฌานเสื่อม

ถาม : การสุมบุหรีแล้วเป็นมะเร็งตายถือว่าเป็นการตายก่อนกำหนดหรือไม่ ?

ตอบ : ดูด้วยเขาหมดยุขัยมัย ? การตายผิดปกติคือตายเพราะโรคร้ายรุนแรงหรือว่าตายเพราะอุบัติเหตุต่างๆ ส่วนใหญ่จะไม่หมดยุขัย แต่บางคนเขาหมดเหมือนกัน เพราะฉะนั้น เราต้องรู้ตัว ยถากัมมุตถาญาณ ให้คล่องถึงจะสามารถระบุได้ว่าอะไรเป็นอะไร

ถาม : ถ้าอย่างผมสุมบุหรีแล้วเป็นมะเร็งตาย ?

ตอบ : ก็ดูขี้อัสมมุติว่าอายุขัยเรา ๗๕ ปี เราตายตั้งแต่ ๕๗ ก็แปลว่ายังเหลืออีกบาน (หัวเราะ)

ถาม : การตอบแทนคุณบิดามารดาด้วยการเลี้ยงดูท่านกับการประพடுத்தตัวเป็นคนดีมีศีลธรรม อย่างไรเป็นการตอบแทนได้มากกว่ากัน ?

ตอบ : จริงๆ แล้วก็คือว่ามันจะต้องทำร่วมกันนะ การเลี้ยงดูบิดามารดา การประพடுத்தตนเป็นคนดี การรักษาชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล เมื่อท่านตายแล้วทำบุญส่งไปให้ท่าน ท่านก็บอกเอาไว้เลยว่าเป็นหน้าที่ที่บุตรธิดาต้องทำให้กับบิดามารดา ถามว่าอันไหนดีกว่ากัน บอกยากมันต้องทำร่วมกันทั้งหมด

ถาม : การที่เราได้ฝันว่าได้พบพระปัจเจกพุทธเจ้า หลวงปู่ปานหลวงปู่ศุข หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ และฝันว่าตนเองได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์มีอภิญา อย่างนี้ผิดหรือไม่ที่คิดว่าตนเองเป็นพระอรหันต์ ?

ตอบ : อ้อ ผิดแหวงๆ (หัวเราะ) เพราะว่าอันนั้นมันฝัน ฝันมันเป็นไปตามสภาพจิตอาจจะจะเป็นกรรมนิमित จิตนิวรรณ์ เทพสังฆรณ์ หรือธาดูวิปริต ก็ได้ แต่เราก็บอกว่าเป็นนิमितหมายอันดีของเรา เป็นนิमितหมายอันดีของเราว่า เราฝันได้พบเห็นสิ่งที่ดีอันเป็นมงคล โดยเฉพาะครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นพระสุปฏิปันโนปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอย่างแท้จริง แล้วจิตใจของเราก็มุ่งมั่นที่จะปฏิบัติเป็นพระอรหันต์ ในเมื่อเราฝันว่าได้พบท่าน เราฝันว่าเราเป็นพระอรหันต์มีฤทธิ์มีเดชอะไร มันตรงตามกำลังใจของเรา ก็เก็บไว้เป็นกำลังใจของเราว่า ในเมื่อเราได้พบท่านก็แสดงว่าคุณความดีของเราก็มียู่เหมือนกัน สิ่งที่เรำตั้งความปรารถนาเอาไว้ ในเมื่อนิमितบอก ว่าสำเร็จ เราก็บอกว่ามันเป็นมงคลนิमितอันดี เราก็บังหน้าตั้งตาทำไป แต่ถ้าหากว่าไปมัวแต่ฝันเฟื่องว่า เฮ้ย ! เราเป็นละก็เสร็จแหวงๆ รับรองว่าต้องหันลงไปในระยะเวลารวดเร็ว

ถาม : การที่ตัวผมเองไม่เคยพบกับหลวงพ่อฤๅษีลิงดำในตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แต่ใน

ปัจจุบันนี้ผมได้ฟังเสียงท่านเกือบทุกวัน แล้วก็ชอบที่จะฟังธรรมะจากท่าน อย่างนี้เป็นเหตุผลของกรรมอะไรมาก่อนหรือเปล่า ?

ตอบ : กรรมอะไร ? จริงๆ แล้วมันอยู่ลักษณะที่ว่าวาระมันยังไม่ถึง ในเมื่อวาระมันยังไม่มาถึงสิ่งที่เราแทนที่จะได้พบตอนนั้นมันยังไม่ได้พบ ถ้าหากว่าเราไม่ได้พบหลวงพ่อดุสิตด่าไหม้มั้ย ? อาตมาเองก็ไม่ได้พบหลวงปู่ปาน (หัวเราะ) แยกอกัน (หัวเราะ) แล้วเดี๋ยวคนต่อๆ ไปมันมากัดจากคุณไปไม่ได้พบอาตมาอย่างนี้เดี๋ยวมันตีกันตายพอดี เพราะฉะนั้นมันแยกอกันนะ (หัวเราะ) อย่าไปนึกน้อยใจอะไรมันเสียเวลาตัวเอง

ถาม : แล้วทำไมผมถึงมีนิสัยที่ชอบทางที่ท่านพูด ท่านบอกอย่างนี้ครับ ?

ตอบ : ของเราเองมันเคยสร้างบุญร่วมกันมา ในเมื่อเคยสร้างบุญร่วมกันมาแล้วอะไรที่ท่านสอนมา เราจะเข้าใจได้ง่ายปฏิบัติตามได้ง่ายก็จะเกิดรักชอบ ยิ่งทำแล้วเป็นไปตามที่ท่านบอกทุกอย่างมันไม่ใช่รักชอบธรรมดา มันจะเป็นศรัทธาเลื่อมใส แล้วตัวศรัทธาปราศจากการได้ผลของการได้ผลของการปฏิบัติ มันจะเป็นศรัทธาที่ไม่มัววันเลื่อมถอย มันจะยึดมั่นปักมันเลย ถึงได้บอกว่ามันมีอยู่ช่วงหนึ่งที่หลวงพ่อบอกท่านมีคนไปหาจำนวนมาก ในเรื่องตอนที่แชร์แม่ช้อยล้มเขาแห่กันไปหาหลวงพ่อกัน เขาจะให้หลวงพ่อยืนยันว่าช้อยล้มหรือไม่ล้ม พอหลวงพ่อบอกท่านไม่ยืนยันให้ เดือนที่ ๓ มันหายไปครึ่งหนึ่ง พอเดือนที่ ๔ ที่ ๕ ก็แทบไม่เหลือเลย นั้นนะจุดมุ่งหมายเขาไปนั้นมันไม่ได้ไปด้วยกรรม แต่ของเรา รู้ว่าตลอดเวลาที่หลวงพ่อบอกสอนเรามาในด้านการปฏิบัตินี้ไม่เคยผิดเลย เราทำยังไงก็ได้ผลยั่งยืน เพราะฉะนั้นของเราเองเราไม่ถอยไปไหนอยู่แล้ว ก็บอกกับเพื่อนที่อยู่ใกล้ๆ กันตอนนั้นก็ไม่ได้บวชด้วยกัน เขาชื่อพุฒิ "ลูงพุฒิ" จำไว้เลยนะเราสองคนนี่เขาเห็นหน้าประจำ ถ้าเราหายไปด้วยเมื่อไหร่ คนที่เหลืออยู่ที่ไม่ได้มีมันหายหมด เพราะฉะนั้นเป็นตายยังไงเราก็ดึงอยู่กับหลวงพ่อกัน เสร็จแล้วพอดคนอื่นหายหมด เราเองก็ทำให้เขาดูชะเลยว่ ของเราเองมันสวนกระแสแทนที่จะเป็นฆราวาสตามปกติก็บวชมันชะเลย ตกกลงว่าช้อยล้มอาตมาบวช (หัวเราะ)

ถาม : อานิสงส์จากการที่ท่านบอกให้เราไปล้างห้องน้ำไปล้างห้องส้วมอย่างนั้นเหมือนกันมั๊ยคะ ? (อานิสงส์เหมือนการสร้างห้องส้วมมั๊ย ?)

ตอบ : ไปล้างห้องน้ำห้องส้วมมันมีอานิสงส์พิเศษอยู่อย่างหนึ่งคือ หลวงพ่อบอกท่านเคยบอกเอาไว้ว่าคนไหนที่ตักงานอยากจะได้งานให้ไปขจัดส้วม ไปที่วัดไปล้างส้วมให้สะอาด เสร็จแล้วไปอธิษฐานกับพระประธานว่า อานิสงส์ของการล้างส้วมครั้งนี้ขอให้ได้งานทำด้วย รับรองได้ว่าได้นะ

ถาม : เรื่องงานอย่างเดียวหรือคะ ?

ตอบ : เรื่องงานอย่างเดียว เรื่องอื่นนี่ไม่ทราบเหมือนกันแต่อานิสงส์ของเวจจกฏินี่จริงๆ ก็เป็นส่วนของวิหารทานอยู่แล้ว ใครสร้างส้วมก็มีวิมานของตัวเองเหมือนกัน ก็คือเป็นส่วนหนึ่งของวิหาร เพียงแต่ว่ามันเป็นพิเศษเฉพาะสำหรับการถ่ายทุกข์ จึงมีผลพิเศษว่าถ้าเกิดไหม้จะมีโรคน้อย

ถาม : พระธาตุ ๕ ดวงนี้หมายถึงยังไงคะ มีพระธาตุทั้งหมด...?

ตอบ : จะมีเจดีย์ ๕ องค์ ที่นี้ทางเหนือเจดีย์เขาเรียก พระธาตุ เขาไม่เรียกเป็นองค์นะ เรียกเป็น ดวง พระธาตุ ๕ ดวง ก็คือ เจดีย์ ๕ องค์

ถาม : แล้วมีพระธาตุอยู่หรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ไม่ทราบวาโบราณเขาบรรจุไว้รึเปล่า ต้องถามเจ้าอาวาสดูทางเหนือนี้ สร้างเจดีย์เขาเรียก สร้างธาตุ อย่างพระธาตุดอยสุเทพ ก็คือ เจดีย์ดอยสุเทพ

ถาม : ที่นี้พอพูดถึงพระธาตุ เราก็ต้องนึกว่าต้องมีพระธาตุท่านอยู่ในนั้น ?

ตอบ : โบราณส่วนใหญ่เขาก็มีพิธีพระธาตุบรรจุ

ถาม : (ถามเกี่ยวกับการชำระหนี้สงฆ์)

ตอบ : ชำระหนี้สงฆ์ก็ต้องจัดอยู่ในสังฆทาน ธรรมทานไปเลยถ้าหากว่านอกเหนือจากนั้นแล้วอย่าไปยุ่ง คำว่าหนี้สงฆ์ คำว่าสงฆ์นั่นคือ ส่วนรวมอย่างน้อยอย่างต่ำสุดต้องสังฆทานสูงกว่าสังฆทานได้บุญอะไรก็ตามที่ต่ำกว่าสังฆทานก็อย่าไปแตะ

ถาม : .....

ตอบ : อันดับแรก เราตั้งใจว่าทรัพย์สินสิ่งของอะไรที่เราเอาไปมีราคาเท่าไรในอดีตเราไม่นับ เราต้องนับราคาปัจจุบัน อย่างเช่นว่าถ้าเป็นรถยนต์คันหนึ่งสมัยก่อนราคาแสนหนึ่งแต่สมัยนี้ ๘ แสนก็ต้องคืนเขา ๘ แสนเขาคิดราคาปัจจุบันหมด ของสงฆ์ไม่มีการเก่าไม่มีการเสื่อมสภาพ

ถาม : หากตายไปแล้วล่ะครับ ?

ตอบ : ตายไปแล้วเกิดใหม่ว่ากันใหม่ มันมีอยู่อย่างหนึ่งก็คือว่าให้เทียบราคาทอง เพราะราคาทองเป็นของมาตรฐาน สมัยนั้นทองใช้ราคาของเขา ซื้อทองได้เท่าไร ปัจจุบันนี้เขาก็เอาราคานั้นของทองมา

ถาม : .....

ตอบ : อันนั้น ถ้าหากว่ามันยุ่งมาก ส่วนใหญ่แล้วที่ตลาดในอดีตชาติมันนั้นมันจะใช้หนี้ขึ้นมาแล้ว ถ้าหากว่ากลัวว่ามันยุ่งยากมาก บางทีมันมีอะไรนิดหนึ่งหรือกำลังบุญเราสูงกว่าแล้วเรารอดพ้นมาได้จะต้องไปใช้เขา ก็ให้ทำการชำระหนี้สงฆ์หรือไม่ก็สร้างพระชำระหนี้สงฆ์ไปเลย การสร้างพระชำระหนี้สงฆ์ในอดีตถึงปัจจุบันเป็นอันว่าเลิกกันไป แต่พระชำระหนี้สงฆ์นี้ทำยากเพราะว่าต้องสร้างพระพุทธรูปหน้าตักถึง ๔ ศอกนะ ๒ เมตรเต็มๆ ถึงจะชำระหนี้อันนั้นได้ คุณเอาไปที่ล้านก็ตามถ้าพระนั้นราคาแสนเดียวก็แปลว่าชำระได้ เพราะว่าอานิสงส์การสร้างพระนั้น ถ้าหากว่าเป็นพระไม่ปิดทองก็ได้ตัวเจ้าภาพคนเดียวคนอื่นไม่ได้ แต่ถ้าพระนั้นปิดทองจะรวมกันก็ร้อยก็พันคนมีอานิสงส์ชำระหนี้เหมือนกันหมด

ถาม : แล้วที่ผมเคยได้ยินมาครับว่า สร้างองค์ปฐมชีวิตนี้ไม่ตกนรกแน่นอนจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าไม่ทำอนันตริยกรรม คือกรรมหนักไม่สามรถแก้ไขได้ ๕ ประการตัวอย่างคือ ฆ่า

พ่อ แม่แม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธรูปเจ้าถึงหื้อพระโลหิต หรือยุยงฆ่าให้แตกกัน ถ้าไม่ได้ ทำกรรมหนัก ๕ อย่างนี้ บุคคลที่ร่วมสร้างสมเด็จองค์ปฐุม พระยายมท่นรับปากว่าจะ พยายามประคប់ประคองกำลังใจให้นึกถึงด้านบุญให้ได้ คนที่ทำบุญนี้จะต้องนึกถึงด้านบุญ ก่อน

ถาม : นั้นนะขีตรีบ ถ้าอย่างนี้ต่อนจะตายไม่คิดอะไร?...?

ตอบ : ท่านจะบังคับให้คิด ถ้าไม่คิดก็ตีกลบาล (หัวเราะ) ยังไงก็ต้องคิดดีให้ได้ เรื่องอำนาจ ของเทวดา ของพรหมเรื่องบังคับความคิดของเรานี้เป็นเรื่องที่หมูที่สุดของท่านเลย แต่ เนื่องจากว่าท่านเองท่านจะไม่ยุ่งกับเราในสิ่งที่เกิดกฎของกรรม เหตุที่ท่านรับปากได้ เพราะว่าอานิสงส์ที่เราสร้างมันสูงมาก ในเมื่อมันสูงมากท่านก็สามารถจะช่วยให้หนอย ยิ่งๆ ก็อย่าชัว่มากก็แล้วกัน

ถาม : การสร้างพระใหญ่นี้ระหว่างสมเด็จองค์ปฐุมกับพระพุทธรูปองค์อื่นอานิสงส์จะเท่ากัน หรือต่างกันครับ ?

ตอบ : มันก็จะหนักเบาไปตามบารมีของท่าน

ถาม : แล้วอย่างนั้นที่เราสร้าง.....(ไม่ชัด).....?

ตอบ : อันนั้นหลวงพ่อก่อนเคยแนะนำว่า ถ้าหากเราไม่มั่นใจว่าสถานที่ๆ เราอยู่อาศัยมันเคย เป็นเขตของสงฆ์มาก่อนหรือเปล่า ให้แต่ละปีจัดการชำระหนี้สงฆ์อย่างเช่นว่า เอาเงินสัก ๑๐๐ - ๒๐๐ บาท ไปที่วัดใกล้ที่สุดบอกว่า ชำระหนี้สงฆ์ค่าที่อยู่อาศัยเท่ากับเราเช่าที่

ถาม : เห็นต้นไม้ในวัด เป็นผลไม้ มะม่วงสวยดีนะ ?

ตอบ : ไปถึงก็เก็บ (หัวเราะ) สาทัสจ้า

ถาม : เขาคงคิดว่าเป็นทานนะ

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาจะคิดอย่างนั้นหาชู้ไม่ว่ามันเป็นโทษ ถ้าจะให้เขาให้เองไม่ใช่เราไปเก็บเอง เราไม่ใช่เจ้าของจะไปถือสิทธิ์อย่างนั้นไม่ได้มันเสียมารยาทแล้ว

ถาม : แล้วมีพระในวัดบอกว่าเก็บได้ละ ?

ตอบ : คนเดียวไม่ได้ ต้องพระทั้งหมด ยกเว้นว่าต้นไม้ที่พระองค์นั้นปลูกเอง ถ้าอย่าง นั้นเขาอนุญาตคนเดียวได้ ไม่อย่างนั้นพระทั้งวัดต้องมีความเห็นร่วมกันถึงจะให้ได้ อย่าง สมัยหลวงปู่ปาน ถึงเวลาเข้าพรรษาที่ ท่านจะนำเงินจำนวนหนึ่งอาจจะประเภท ๑๐๐ บาท ๒๐๐ บาท บอกว่าเงินจำนวนนี้ผมขอถวายสงฆ์เพื่อชำระหนี้สงฆ์ค่าผลไม้ ไม้ดอก ไม้ผล ทั้งหมดในวัดนี้ ผมอนุญาตให้โยมเขากินใช้ได้ ถ้าสงฆ์ทั้งหมดสารุ ไม่มีใครคัดค้านก็เป็นอันว่า โอเค หลังจากนั้นแล้วคุณจะทำไมเยคุณจะได้เองโดยผลการหรืออะไรก็ตาม โทษอันนี้มันไม่มี เพราะท่านเจตนาให้อยู่แล้ว

ถาม : จะมีชักกั้วัดละครับที่ทำอย่างนี้ ?

ตอบ : ก็ไม่รู้ วัดอาตมาที่ประกาศตอนเข้าพรรษาบอกว่า ขอให้เป็นที่สิทธิ์ของโยม อาตมารับ ผิดชอบเอง

ถาม : ก็ยากนะ เพิ่งเคยได้ยินเนี่ย ?

ตอบ : ลองดูได้ ตายเมื่อไหร่แล้วจะซึ้ง โทษอันนี้สาหัสเลย

ถาม : ผมเคยเล่าให้ฟังใครรับ เห็นแม่ตัวเองทำยังตกใจเลย ห้ามก็ไม่ได้

ตอบ : นั่นไม่เท่าไร ส่วนใหญ่แล้วบรรดาพระลูกชาย พ่อโยมเขาถวายของอะไรมา บางทีประเภทกระโถน ปิ่นโตอะไร พริก น้ำปลาอะไรขนเข้าบ้านหมด พ่อแม่ก็กินก็ใช้กันครีครื้นไปเลย มันทหารเรื่องใส่ตัวแท้ๆ เลย

ถาม : จึงคนที่บริโภคของโดยที่ไม่รู้ว่าคนอื่นเอามาให้

ตอบ : คุณกินยาพิษโดยที่ไม่รู้ คุณตายมัย ?

ถาม : อันนั้นมันเป็นเรื่องของจิตไม่ใช่หรือครับ หรือการเจตนา ?

ตอบ : ก็นั่นละ แต่ที่นี้พ่อเรื่องของสงฆ์ โทษของเขา อภัยไม่มีเพราะคำว่า “สังฆะ” หรือ หมู่สงฆ์มันหมายรวมเอาทั้งหมดในศาสนา นี้โทษมันก็เลยหนักกว่าปกติ เพราะฉะนั้นหนักกว่าปกติไม่เจตนาของมดมันไม่เป็นไร นี้ไม่เจตนาของช้างมันเหยียบเฉี่ยวๆ เราก็ตาย

ถาม : มันก็เหมือนกันนะ กำลังนั่งกินข้าวอย่างนี้ มีคนถือยาพิษผ่านเดินเสร็จมันกระโดดลงมันพัดหยดมาพอดี เราก็กิน เราตายเหมือนกันไม่มีใครตั้งใจฆ่าเขาซะหน่อย

ตอบ : คืออันอื่นไม่เจตนาโทษมันน้อยแต่ว่าเนื่องจากว่ามันเป็นกรรมเล็ก แต่อันนี้มันเป็นกรรมใหญ่ ไม่เจตนาโทษมันก็มาก

ถาม : เมื่อคืนนี้ไปกับหลวงพี่เอไปย้ายศาลพระภูมิ แต่โดนผีหลอกเข้าจังเลย แม่เขาไม่เคยเห็น ไม่เคยทำสมาธิเลยแล้วเขาอยากเห็น แล้วเขาก็อธิษฐานตอนบวงสรวง ขอให้เห็นหลวงพอบ้าง แล้วเขาก็นั่งหลับตา เห็นหลวงพ่อก็นั่งมีไม้เท้าแล้วตัวดำเมี่ยมเลย เขาบอกดำจนเขียว แล้วหลวงพ่อก็น่าเย็นก็หันหน้าดำพอดีกับศาลยี่งู อยู่เขาเห็นบอก อู๊ย ! แล้วเขาตกใจ แล้วเขาบอกเขากลับ

ตอบ : (หัวเราะ) เจอพระแล้วกลัว เขามีแต่เจอผีแล้วกลัว

ถาม : ถ้าเป็นเจ้าที่นี่ ต้องมีองค์เดียวหรือเปล่านั้น หรือว่าไม่จำเป็น ?

ตอบ : พระภูมิเจ้าที่ หมายถึง ถ้าเขตของเรามีองค์เดียวแต่ถ้าหากว่าทั้งโลกนี้ นับไม่ถ้วน

ถาม : ถ้าเกิดอย่างคนที่ไซต์ที่สร้างตึกนั้นครับ เขาอนงู อยู่บอกเห็นมาหา ๒ องค์แล้วมาเสร็จมา ๓ ตัวตรงๆ ตื่นขึ้นมาซื้อเลย

ตอบ : มันบางอย่าง บางทีไม่ใช่เจ้าที่ บางทีอาจจะเป็นจำพวกรุกขเทวดา อะไรที่อยู่แถวนั้นก็ได้อะไรก็ได้ หรือไม่ก็ท่านอาจจะจะเป็นอากาศเทวดาๆ นี้จะคลุมพื้นที่กว้างมากแล้วเป็นนายพระภูมิอีกทีหนึ่ง อย่างเช่นว่าพระภูมิลุ่่มพื้นที่ ๓ ตารางเมตร อากาศเทวดาอาจจะ ๓ พันตารางกิโลเมตรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นอาจจะมาด้วยกันก็ได้

ถาม : เขาถูกห่วย ๕ งวดติดแล้วละครับ

ตอบ : ดีแล้วบอกเขาบอกว่า ถ้าทำบุญให้เขาจะได้ไปเรื่อยๆ แสดงว่าอันนั้นต้องมีส่วนที่เนื่องกันมา แล้ววาระบุญเขาส่งผลพอดี ไม่อย่างนั้นเขาส่งเคราะห์ให้ไม่ได้หรอก เทวดาเขาจะ

ไม่ฝืนกฎของกรรม อันนั้นพอเขาฐาฐาระบุญของคนนี้จะมีจะได้รับในทานบารมีที่สร้างไว้ในอดีตแล้วมันมีส่วนเนื่องกันมาเขาก็เลยช่วย

ถาม : ที่โน้นคนสร้างเขาไม่รู้ แล้วส่วนใหญ่เขาตั้ง ๕ โมงเย็น แล้วส่วนใหญ่ตั้งศาลพระภูมินี่จะเป็นเหล่าขาก่อน

ตอบ : แล้วไปเชิญที่ไหนเทวดาเขาจะมา พวกผีคิดเทวดาเขาเกลียด

ถาม : แต่ที่บ้านยังถือว่าโชคดีที่ว่าคนตั้งเขาตั้งค่อนข้างจะดีแต่ทั่วไปตั้งอีกทิศหนึ่ง หลวงพี่เอ บอกว่าพอทำเสร็จแล้วมาสร้าง มันน่าจะเข้ามาตั้ง ๒๐ ปีมาแล้ว.....(ไม่ชัด).....?

ตอบ : นั่นแสดงว่าผลบุญของเรายังค้างอยู่นะ ถ้าผลบุญของเราไม่ค้างตั้งผิดทิศนี้ถึงเวลากกรรมมันเข้าทานไม่ช่วยเลยนะ ถ้าทานไม่ช่วยมีโอกาสดีขงได้ง่ายๆ เลย

ถาม : มีปัญหาเรื่องลูกคะ เวลาหนูจะทำบุญเขาจะขัดอยู่เรื่อย ชวนเขามาทำบุญเขาจะบอกว่ายังไม่ถึงเวลา

ตอบ : จำ คราวหน้าก็อย่าบอก บอกว่าไปไหนก็ได้ ไม่ใช่มาทำบุญแต่เราไปทำบุญ

ถาม : หนูคิดว่ามันเป็นผลกรรมที่เคยทำไว้

ตอบ : เราจะคิดอย่างนั้นก็ได แต่เพื่อความอยู่สุขของเราเอง เพื่อความสะดวกบางที่บางอย่างมันตรงไปตรงมาไม่ได้ ไนเมื่อตรงไปตรงมาไม่ได้บอกว่าเป็นไปหาเพื่อนก็ได้ เราก็นะไปหาเพื่อนซักแปบแล้วเราจะเสียไปวัดหรือไปไหนต่อไปมันเรื่องของเรา

ถาม : ขอถามเรื่องที่เกี่ยวกับเรื่องหลักคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่าเป็นแก่นแท้แล้วนี้ เกิดมีคนถามผมว่าพระพุทธศาสนาสอนอะไร ผมก็เลย...?

ตอบ : ถ้าหากว่าในลักษณะนั้นให้ตอบว่า คำสอนของพระพุทธศาสนาที่เป็นหลักจริงๆ ก็คือ "โอวาทปาติโมกข์" ท่านสอนว่า "ให้ทุกคนละความชั่วทั้งหมด ทำความดีให้ถึงพร้อม รักษาจิตใจของตนให้เบิกบานผ่องใสอยู่เสมอ" อันนี้เรียกว่าเป็นเนื้อหาคำสอนหลักของคำสอนของท่าน แต่ว่าก่อนตายพระพุทธเจ้าท่านสรุปลงเหลือคำ "ไม่ประมาท" คำเดียวอันนั้นมันหนักเกินไป มันต้องคนที่เข้าถึงธรรมะระดับที่เรียกว่าสูงมากเลยถึงจะเห็นตัวนี้ชัดเจน ถ้าหากว่าสำหรับคนทั่วๆ ไปบอกแค่นั้น แต่ความจริงตอนที่แสดงโอวาทปาติโมกข์ท่านสรุปเอาไว้เยอะ ท่านบอกว่า **ขันธ์ปีรมังคะไปตีติกา** ขันธ์เป็นตะบะอย่างไรของนักปฏิบัติ ก็หมายความว่าคุณที่ปฏิบัติต้องอาศัยความอดทนเป็นหลักเลย **นิพพานังปรมังวะ** ทัณฑพุทธา พระพุทธเจ้าทุกองค์ยอมกล่าวถึงนิพพานเหมือนกัน **นะหิปปหชิโตประูปะชาติ** การฆ่าผู้อื่นไม่ชื่อว่าบรรพชิต แต่ชนิดเดียวกันไม่ได้นะ **สะมะโณโหติประังวิเหญยันโต** ท่านบอกว่าคนเราจะชื่อว่าเป็นสมณะเพราะว่าลักษณะที่เรียกว่านุ่งห่มเครื่องแบบเข้าไปเฉยๆ ก็หาไม่ได้ คือมันจะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่า ต้องปฏิบัติใจให้เป็นมันถึงจะเป็นไม่ใช่เป็นเพราะว่าสภาพเครื่องแบบมันบังคับ แล้วท่านก็บอกว่า **อณุปะวาโท** ต้องไม่ว่าร้ายใคร **อณุปะชะโต** ต้องไม่ทำร้ายใคร **ปาฏิโมกเขจะสังวร** ให้สำรวจในศีลของเราเองไว้ เรามี ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ยังไงต้องระมัดระวังทุกสิ่งขาบทให้ดี **มัตตัญญูตาจะภัตตัสมิ** ต้องรับประทานอาหารแต่พอสมควร

ไม่หลงในรสอาหารมากจนเกินไป กินอิ่มเกินไป ไม่พอเหมาะพอดีหรือว่าทรมาณตัวเองเกินไป จนทำให้ร่างกายมันอ่อนเพลีย ปฏิบัติได้ไม่ลำบาก มันต้องพอดีสำหรับตัวเอง **บัณฑิตวุฒจะสะยะนาสะนัง** นั่งนอนหรืออาศัยอยู่ในที่สงบ ก็คือเพื่อว่าจิตใจจะได้ไม่ฟุ้งซ่านไปกับสภาพรบกวนที่เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ **อะริจิตเตจะอาโยโค** สร้างกำลังใจของเราให้มั่นคงอยู่ในความดีให้ได้ตลอด แล้วท่านก็สรุปว่า **สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง** ต้องละเว้นจากความชั่วทั้งปวง **กุสะลัส สุปะสัมปะทา** ทำความดีให้ถึงพร้อม **สะจิตตะปะริยทปะระณัง** ทำกำลังใจของเราให้เบิกบานแจ่มใสอยู่เสมอ **เอตังพุทธานะสาสะนัง** ท่านบอกว่าพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์สอนอย่างนี้เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าหลักคำสอน เราเอาแค่นี้แล้วว่า “**ละเว้นความชั่วทั้งปวง ทำความดีให้ถึงพร้อม ทำจิตใจให้ร่าเริงเบิกบานอยู่เสมอ**” แค่นั้นล่ะ ถ้าจะไปสรุปปื้บปื้บคนบางที่ไม่ได้เริ่มต้นเลย บอก “**ไม่ประมาท คำเดียวเป็นแก่นแท้**” ไม่ผิดหรอก แต่มีหวังหงายท้องเลย (หัวเราะ)

ถาม : แล้ว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว นี่ไม่เกี่ยวใช่ไหมครับ ?

ตอบ : มันก็ใช่อยู่ แต่ว่าคำสอนที่จัดเป็นหมวดหมู่ขึ้นมาจริงๆ ของท่านก็คือว่า สอนให้เราละชั่ว สอนให้เราทำดี สอนให้เราทำกำลังใจของเราให้มั่นคงเจริญก้าวหน้าในด้านดีจริงๆ ขึ้นไป

ถาม : แล้วหลักปฏิบัติของฆราวาสล่ะครับ ที่ครองเรือนอยู่นี่ ?

ตอบ : ฆราวาสท่านบอกว่า ให้มี**สี่**จะคือให้จริงใจต่อกัน มี**ทมะ** มีความอดกลั้นต่อกัน มี**ขันติ**ต้องอดทนต่อความยากลำบากในการครองชีวิตคู่ แล้วก็**มีจาคะ** ต้องเสียสละต้องปันให้กัน และกัน ถ้าหากว่ามีทั้ง ๔ ตัวนี้เราจะ เป็นฆราวาสที่ครองเรือนอย่างมีความสุข

ถาม : ที่นี้อยากถามเกี่ยวกับมงคลครับ อย่างเช่น บางคนเขาบอกว่าต้องนอนหันศีรษะไปทางทิศตะวันออก หันไปทางทิศตะวันตกมันไม่ดี มันมีผลจริงหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : อันนั้นถ้าหากว่าจิตใจของเรากังวลมันจะมีผลคือ ใจเราเศร้าหมองเองมันกลายเป็นตัว มโนเมา สำเร็จด้วยใจ เหมือนอย่างกับแข่งตัวเองอยู่ตลอดเวลา สิ่งเหล่านี้เขาเถียงกันมานานเนเหลือเกินแล้ว ที่ท่านบอกว่า **พหูเวทมนุสสาจะมังคลานิ อะจินตะยุง อากังขะมานา โสตะถานัง พรุหิมัง คละมุตตะมัง** เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายต่างก็สงสัยในเรื่องของมงคลว่าสิ่งใดกันแน่เป็นมงคลที่แท้จริง ถึงกับเถียงกันมาเป็นช้านานก็เลยไปถามพระพุทธเจ้าดีกว่า พระพุทธเจ้าท่านสรุปมาให้หะ มงคลมีอยู่แค่ ๓๘ อย่างที่ท่านบอกขึ้น **อะเสวนาจะพาลานังปีณเตตานัญจะเสวนา** ก็คือ ไม่ให้คบกับคนพาล ๑ ให้คบแต่บัณฑิต ๑ บูชาบุคคลที่ควรบูชา ๑ เห็นมัย ท่านจัดเป็นหมวดๆ แล้วก็อยู่ในถิ่นที่เหมาะสมไม่ใช่ไปอยู่แต่ในดงโจรมันปฏิบัติดีก็คงจะยาก พวกนี้มันคอยเบียดเบียนอยู่เสมอใช่ไหม ? มีบุญมาแต่ปางก่อน อันนี้ต้องรู้จักสร้างบุญข้ามชาติข้ามภพเลยบุญถึงจะหนุนส่งให้ รู้จักตั้งตนไว้ในทางที่ชอบ คือตั้งตนไว้ในทางที่ถูกที่ควร แล้วก็เป็นผู้ฟังมากรู้มากคือ ศึกษามาดีเป็นผู้ที่มีต้องใช้คำว่า เป็นผู้ปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ได้ดี ท่านใช้คำว่า **สิปันจะ** ผู้มีศิลปะในการดำรงชีวิตใ **วินะโย** คือเป็นผู้มีวินัย **จะสุสิกขาโต** เป็นผู้ที่มีความเที่ยงตรง อ่อนน้อมอยู่เสมออย่างนี้ ไ้ไปจนกระทั่งถึงท้ายๆ

เป็นการปฏิบัติของพระอริยเจ้า ไล่ไปตั้งแต่ ตะโป คือการบำเพ็ญตะบะ **พริหมะจริยัญจะ** การรักษาพรหมจรรย์ **อริยสังจาณะทัสสนัง** ทำพระอริยสังให้เห็นแจ้งอย่างนี้ อันนี้ถ้าเห็นแจ้งก็กลายเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว รวมแล้ว ๓๘ อย่างอันนี้ถือเป็นมงคลที่แท้จริง มงคลที่เขาถืออย่างอื่นนั้นไม่ใช่มงคลที่แท้

ถาม : อย่างนี้เวลาทำงาน โຕ๊ะจะหันไปทางทิศตะวันตก จะหันไปทางทิศตะวันออก จะหันไปทางทิศใต้ก็ไม่ผล ?

ตอบ : คือถ้ากำลังใจของเรามุ่งคง สิ่งเหล่านี้มีผลกระทบต่อเราน้อยเต็มที่ ยกเว้นว่าคนโน้นหักเราก็กำลังใจตก คนนี้หักกำลังใจของเราก็ก่อ ถ้าอย่างนี้ก็ผลเพราะใจมันไม่ตีชะแล้ว แต่ถ้ากำลังใจมันดีทุกอย่างมันดีหมด

ถาม : แล้วอย่างเคยอ่านประวัติของหลวงพ่อกุญแจ ท่านสอนไว้ว่าถ้าหันพระพุทธรูปไปทางทิศตะวันตก บูชาไปปีแรกมันจะดี ปี ๒ มันจะแย่ ทำไมมันมีผลอย่างนั้น ?

ตอบ : อันนั้นมันเป็นผลในลักษณะที่ว่า ผลร้ายอย่างอื่นมันไม่มียกเว้นแต่ว่าอย่างเดียวมันเก็บเงินไม่อยู่ มันจะมีลักษณะที่เรียกว่าหามาเท่าไรหมดก็มีเหตุให้ใช้ไป เพราะฉะนั้นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งหลวงพ่อกันเป็นผู้ละเอียดท่านช่างสังเกต ในเมื่อสังเกตได้เสร็จเรียบร้อยท่านก็ไม่ทำอย่างนั้นซะมันก็หมดเรื่องไป แต่ว่าจริงๆ แล้วมันไม่ใช่มงคลแท้ที่พระพุทธเจ้าท่านว่า เพราะถ้าหากว่ามัวแต่ถืออยู่เกิดทิศอื่นมันไม่มีจริงๆ อย่างนี้มันไม่เหมาะไปหมด หันไปทางโน้นก็ส้วมหันไปทางนี้ก็ข้างฝา มันก็จำเป็นต้องหันไปด้านนั้น

ถาม : รวมถึงการตั้งศาลด้วยรีเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ใช่ คราวนี้ว่าสิ่งเหล่านี้มันอยู่ในลักษณะที่หลวงพ่อกันใช้คำว่า “สะดวก” ก็คือว่าตามความเหมาะสมในตอนนั้น ถ้าหากมันไม่ลำบากเกินไปทำให้มันถูกต้องได้มันก็ดี แต่ถ้าหากว่ามันลำบากมากก็ถือการสะดวกไปเลย

ถาม : แล้วอย่างที่สารทจีนคนเขาไหว้เจ้ากัน เขาไหว้เบ็ด ไหว้ไก่ ไหว้เจ้าที่ อย่างคุณแม่ผมนี้ก็ชอบไปซื้อเบ็ดเขยวราชเป็นๆ ซี้ให้เขาทำเลย หลังๆ ก็เลยขอคุณแม่ แต่คุณแม่ก็บอกว่าเจ้าที่เขาชอบของสด

ตอบ : อันนั้นคุณแม่ชอบ เจ้าไม่ได้บอก สิ่งที่เขาทำยังไงก็เป็นเทวดานุสสติ คือการระลึกถึงความดีของเทวดาท่าน มันก็มีผลของมันอยู่ แต่ว่าขณะเดียวกันโทษของปาณาติบาต มันก็มี มันต้องดูสิ่งที่เขาทำมันคุ้มมั๊ย ? ถ้าหากว่าไม่คุ้ม มันก็กลายเป็นการลงทุนที่ขาดทุนอยู่ตลอด สิ่งที่เขาว่ามา จริงๆ แล้วเจ้าหรือว่าเทวดาเข้าไม่ได้เรียกไม่ได้ร้องขอ อย่างนั้นมันเป็นความเข้าใจของตัวเอง ว่ามันต้องทำอย่างนั้นถึงจะดี ก็อยากจะให้ในสิ่งที่ดีที่สุด แต่บังเอิญว่าของท่านเองมันไม่ได้ยึดเกาะในคำสอนของพระพุทธเจ้าในจุดที่ต้องมีศีลธรรมมีอะไรไปเกาะคำสอนตามศาสนาของ ขงจื้อ ซึ่งเป็นของจีนอยู่ เขาไม่ได้เน้นตรงจุดนี้ก็เลยกลายเป็นทำในสิ่งที่ไปโทษไป ก็บอกแม่บอกว่าอย่าลงทุน ขาดทุนอยู่เรื่องนะเดี๋ยวมันจะแย่

ถาม : ถ้าสมมุติว่าผมไปคิดว่าถ้าเป็นรุ่นผม ผมจะซื้อไก่ KFC บ้าง ไก่ย่างที่เด็ดๆ ชอบนี้

ไหว้ได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้เทวดาท่านไม่ค่อยได้เลือกหรอก ยกเว้นว่าองค์ไหนท่านจะมีสัญลักษณ์ที่คล้ายๆ กับว่าท่านขอในสิ่งนั้น ให้คนรู้ว่าเป็นท่านอย่างนั้นต้องหาให้ท่านเฉพาะ แต่ว่าสิ่งที่ท่านขอส่วนใหญ่ก็ไม่เห็นจะพิลึกพิลั่นพิศดารอะไร อย่างเช่นว่า มีบ้านหนึ่งเจ้าของเจ้าที่เขาเป็นเสาดกน้ำมัน เขาขอไขต้มฟองหนึ่งซึ่งมันก็หาไม่ยากใช่มั๊ย ? แต่ถ้าหากว่าเป็นอาตมา รุ่งอาตมาเนีย เลิกไหว้เลย ถวายสังฆทานให้ท่านแทน รู้สึกชอบใจมากกว่า

ถาม : เพราะง่าก็บอกล่วงหน้าว่าไก่ต้ม เด็กๆ ก็ไม่มีใครกิน ทำเสร็จก็ต้องไปทิ้งไปแจกเขาทำไมไม่ทำพวก ไก่ย่าง ไก่ KFC ละ เด็กๆ จะได้กินได้ ?

ตอบ : (หัวเราะ) มันจะกลายเป็น เรานอกคอกไป

ถาม : ใช่มั๊ยครับ ก็เลยถามจริงๆ ว่ามีผลหรือไม่มีผล คราวหน้าเป็นใหญ่ขึ้นมาจะทำเอง ?

ตอบ : คือว่า เรื่องของการบูชาท่าน ถ้าท่านไม่ได้มาเรียกร้องด้วยตัวเอง เราเอาอะไรบูชาท่านก็รับทั้งนั้น เพราะว่ามันเป็นการแสดงออกซึ่งความเคารพของเรา

ถาม : แล้วที่ไปไหว้ต้นไม้ขอหวยบ้าง ไปขั้ดอะไรบ้าง ?

ตอบ : อันนั้นมันต้องมีบุญเก่าเสริมด้วย ถ้าไม่มีบุญเก่าจริงๆ ขั้ดให้ตายมันก็ได้อะไรมาก็ไม่รู้ แต่สังเกตุมั๊ยว่า ต่อให้มันขั้ดออกมาเหมือนๆ กัน คนตีความมันก็คนนี้ถูกมันคนนั้นไม่ถูก มันต้องตัวทานบารมีเก่าที่ทำมาเป็นของเสริม ไม่งั้นก็ไม่ไ้

ถาม : แล้วอย่างที่เขาว่าไหว้เทพเจ้าองค์นั้นจะรวยจริง อย่างนี้มีผลอย่างนั้นจริงมั๊ยครับ ?

ตอบ : มันต้องอยู่ในลักษณะอย่างของพระสีวลี พระสีวลีท่านเป็นผู้เลิศในลาภ เป็นพระที่เป็นเอตทัคคะ คือยอดเยี่ยมในลาภ คราวนี้ ท่านเข้านิพพานไปแล้วกุศลตรงจุดนี้ไม่ได้ใช้แล้วที่นั้น ใครบูชาท่านตัวกุศลตัวนั้นก็หนุนเสริมให้ด้วย แต่ว่าสำหรับผู้อื่น อย่างเช่นว่า องค์นั้นมีลาภดี องค์นี้มีลาภเยอะมันก็อยู่ในลักษณะที่ว่า ท่านเพิ่งจะเริ่มต้นการสร้างบารมีจากทานบารมีในเมื่อสร้างทานบารมีมาเวลาเราไปขอให้ท่านช่วยต้องดูด้วยว่าเราขาดเยอะมั๊ย ? ถ้าเราขาด ๘๐% ท่านก็ช่วยเราไม่ไหว แต่ถ้าเราขาด ๑๐% ท่านช่วยได้ ก็หมายความว่าเราเองต้องทำมาด้วยในจำนวนที่มากพอ สมมุติว่ามันเต็มแค่นี้ไข่ม้อยของเรามีอยู่แค่นี้ท่านเต็มให้มันเต็มได้ ให้ยืมใช้ก่อน แต่ต้องมีข้อแม้ว่าจะต้องแค้น แค้นนี่คือลักษณะการว่า เราต้องทำบุญอะไรเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนพอถึงเวลาเราทำไปมันเต็มส่วนนั้นของเราเต็มพอดี เพราะฉะนั้นท่านก็ช่วยให้เราได้ก่อน แต่ถ้าเราขาดเยอะนี้ขอให้ช่วยทั่วประเทศก็ไม่มีการช่วยได้หรอก

ถาม : แล้วถ้าเขาไหว้กันแล้วเราไม่ไหว้ละครับเราเฉยๆ นี่ ?

ตอบ : ก็อย่าไปลบหลู่ แล้วก็ขณะเดียวกันว่าอย่าไปแสดงออกในลักษณะคัดค้าน เพราะว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ที่เขาทำผลจริงก็มีอยู่ ถ้าหากว่าเราไม่ได้อธิษฐานแล้วเราไปคัดค้านแล้วมันลำบากตัวเราเอง

ถาม : เวลาผมนั่งสมาธิถ้าฟังองค์พระมากไปนานๆ บางทีก็หลับไปเลย ถ้าผมจะฝันไม่ให้หลับนั่งไปซักชั่วโมงกว่านี้ นั่งไปเรื่อยๆ มันรู้สึกว่ายาวเนิ่นศรีษะครับ ?

ตอบ : บางทีของเรามันใช้สายตามากเกินไปใช้ความตั้งใจมากเกินไป ลักษณะเพ่งก็คือ จิตใจจดจ่อไว้ไม่ใช่ลูกกะตา เรามองรูปพระนิกภาพนั้นไว้ หลับตาลงนึกถึงภาพมันจะนึกได้ชั่วคราวแล้วเสร็จแล้วพอย้ายไป เราก็ลืมตาดูแล้วก็มองสบายๆ นี่แล้วหลับตาลงแล้วก็นึกถึงไว้ พอย้ายไปก็ลืมดูใหม่ทำลักษณะอย่างนี้ ไม่ใช่ไปจ้องให้ติดตาไม่ใช่ เขาให้จำตติใจ พอถึงเวลานี้หลับตาหรือลืมตาเรานึกได้ชัดเจนเสมอกัน อันนั้นก็เริ่มเป็นตัวอุปจารสมาธิ

ถาม : และจำเป็นต้องไว้ในห้องไหมครับ ?

ตอบ : แล้วแต่เรา ถ้าหากว่าฝึกใหม่ๆ ก็เอาไว้ข้างนอกนั่นแหละ พอเรามีความชำนาญแล้วเสร็จจะไว้ส่วนไหนของร่างกายก็ได้

ถาม : มีผลเหมือนกัน ?

ตอบ : มีผลเหมือนกัน จะไว้ข้างใน ไว้ข้างนอก จะไว้อย่างไรก็ได้

ถาม : เห็นทางธรรมกายเขาบอก เอาเข้าไปลึกเลย เอาจิตซ้อนแล้วซ้อนอีก

ตอบ : (หัวเราะ) ลักษณะนั้นมันเป็นการที่เรียกว่าให้จิตมันตั้งลึกเข้าไปสู่สมาธิขั้นสูงขึ้นไปเรื่อยๆ พอเต็มที่ครบจนกระทั่งถึงธรรมกายก็คือ ฌาน ๔

ถาม : ฌาน ๔ เลยหรือ ?

ตอบ : พอเริ่มเป็นดวงปฐมมรรค ก็เริ่มเป็นอุปจารสมาธิ

ถาม : แล้วสมมุติผมเคยนึกเพ่ง พอนึกไม่ออกหลายๆ ไปเพ่งนี้เครียด บางทีห้องแข็งรู้สึกปวดห้อง

ตอบ : เราก็กะลิกชิ คลายอริยาบถออกมาทำอย่างอื่นไปก่อน พอรู้สึกว่ามันดีแล้วก็ค่อยไป

ถาม : แล้วถ้านั่งทำจิตต่างๆ เฉยๆ ไม่คิดอะไรเลยแล้วมีความรู้สึกที่ว่าพยายามจะให้รู้สึกมีสติตลอดเวลาอย่างนี้ใช้ได้หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ใช้ได้อยู่ เพราะจริงๆ แล้วต้องการให้มีสติอยู่เฉพาะหน้าแบบว่า ทำใจให้เฉยๆ นั้น บางทีมันเฉยแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร เราใช้สติรู้รอบในลักษณะคอยระวังไม่ให้นิรณมันกินใจเราจะได้ประโยชน์มาก คอยดูเอาไว้ว่าใจเราความชั่วมันเกิดขึ้นมั๊ย ? ตัวฉันตะ คือความพอใจ เราใช้คำว่า กามฉันตะ พอใจระหว่างเพศมีมั๊ย ? แล้วก็ปฏิฆะ ตัวกระทบกระทั่งอารมณ์ใจของคนอื่นมีมั๊ย ? อุทัจจะ ความฟุ้งซ่านมีมั๊ย ? อย่างนี้ ตัววิจิกจณา ความสงสัยในการปฏิบัติของเรามีมั๊ย ? จริงๆ ก็คือว่าให้ใจเรารู้อยู่กับลมหายใจเข้า - ออกตลอดเวลา ถ้าใจมันอยู่กับลมหายใจเข้าออกนี่ตัวอื่นกินยาก

ถาม : ก็เคยเหมือนกันครับ เวลาดูลมหายใจ พอดูไปๆ เหมือนกับลมหายใจนี่มากขึ้นทั้งๆ ที่เราหายใจออกปกติ แต่มันเหมือนกับว่าเราอัดลมเข้าไปเยอะนะครับ ?

ตอบ : ตามรู้ไว้เฉยๆ มันจะเป็นยังงี้เรื่องของมัน คิดว่าตอนนั้นเราทำสติอยู่ ถึงมันตายตอนนั้นเราก็นั่งอยู่แล้ว อาการลักษณะนั้นมันเป็นการทดสอบเรานิดเดียวเท่านั้นเอง ส่วนใหญ่แล้วเราจะไปใส่ใจมัน แล้วกำลังใจเรามันก็คลายตัวลงมาหรือไม่ก็ตกใจเลิกไปเลย กลายเป็นว่ากำลังจะดีแล้วก็ห่างออกไป

ถาม : แล้วก็อันิสงส์ของคำภาวนา เช่นว่า พุทโธ นะมะพะระ สัมมาอะระหัง มีอันิสงส์ต่าง กันหรือเปล่า ?

ตอบ : มันมีผลต่างกัน อย่างเช่น คำภาวนาเฉพาะอย่าง **นะมะ พะระ** สำหรับผู้ฝึกมโนมยิทธิ จะใช้กำลังของ**พระพุทเจ้า ๕ พระองค์** ท่านช่วย ซึ่งอันนั้นมันเป็นสิ่งที่ท่านให้พรเอาไว้ ถ้าหากว่าใครภาวนามันก็เหมือนเป็นสัญญาฉบับออกฝ่าย ว่าเป็นพวกเดียวกันแล้วก็ต้องการความช่วยเหลือ ท่านก็จะสงเคราะห์ให้ ก็มีความคล่องตัวมากกว่า แต่ว่าขณะเดียวกันถ้าหากว่าเรื่องอันิสงส์ทางด้านอื่นๆ นี้ ถ้าหากไม่ใช่เป็นการระบุเฉพาะแล้ว ถึงเวลาถ้าหากภาวนาไป อารมณ์ใจทรงตัวเป็นฉนวนมันก็เท่ากัน แต่ถ้าเป็นการระบุเฉพาะมันก็จะต่างกัน

ถาม : ถ้า นะมะ พะระ นี้อันิสงส์พระพุทเจ้า ๕ พระองค์ ทำไมไม่ท่อง “นะโมพุททายะ” ไปเลย ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว **นะโมพุททายะ** นั้นถ้าเวลาภาวนาเขาจะปิดหน้าอยู่แล้ว อันนั้น **นะมะ พะระ** ตัวนั้นมีมันจะเป็น พะ ระ เขาจะใช้ พ. พาน ธ. ธง นะมะ ก็คือ นะโม พะระ ก็คือ พุทโธ (หัวเราะ) มันไม่ใช่ **นะมะพะทะ** ที่เป็นตัวธาตุ ๔ นั้นมัน ท. ทหาร ถ้าหากว่าเป็นตัวของมันจะเขียนคนละตัวกัน

ถาม : เรื่องของไหว้เจ้า ถ้าเราเอาของพระพุทแล้วไปถวายพระสงฆ์ได้หรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ได้ แต่ไหว้เจ้าแล้วก็ถวายได้ ธิบาย ถวายด้วยถ้าช้าแล้วเลยเพลเดียวจะอด ถวายได้ ส่วนใหญ่เขาถือว่าฝึกินแล้วไม่ควรถวายพระมันไม่เกี่ยวกับ ขอให้เป็นการเท่านั้น **พระรัฐบาล** ท่านเป็นพระอรหันต์แท้ๆ ท่านฉันขนมบูตหน้าตาเฉย พระพุทเจ้าเอง **นางบุญทาสี** เอาโรตีสให้บิณฑบาตมาถึงเวลาเดินผ่าน ท่านอยากจะถวายท่านก็ควักขยพอกออกมาถวาย พระพุทเจ้ารับแล้วก็นั่งฉันตรงนั้นละ **พระที่แท้จริงท่านต้องการอาหารเพื่อยังชีพเท่านั้น ท่านไม่เลือกหรือกว่าเป็นอาหารเก่าอาหารใหม่ หรือว่ามันจะเป็นของเหลือเดนแล้ว หรือว่าอะไรขอให้มันก็พอ** อย่าลืมนะท่านมันมีทั้ง **ทาสทาน** สิ่งที่ดีกว่าที่เรากินเราใช้ **สหายทาน** ที่เสมอเรากินเราใช้ **สามีทาน** สิ่งที่ดีกว่าที่เรากินเราใช้อันไหนที่ให้ไปเขาเรียกว่าท่านเหมือนกัน

ถาม : แล้วอันิสงส์เหมือนกันมั๊ยครับ ?

ตอบ : **อันิสงส์ถ้าหากว่าทำในสิ่งที่ดีกว่า ถึงเวลารับมันก็รับในสิ่งที่ดีกว่า** แต่อย่าลืมนะ ขอให้เราได้ทำอันิสงส์มันจะมี อย่าง**อานันทเศรษฐี** ท่านเป็นมหาเศรษฐีนะ อย่าลืมหาเศรษฐีมีทรัพย์ประมาณ ๘๐ โกฏิ สมัยนั้นมันน่าจะประมาณ ๘ พันล้านพอมั๊ยละ ? แต่ว่าท่านใช้ของใหม่ไม่ได้ เสื้อผ้านี้ก็ให้คนอื่นเขาใช้ซะหน่อยหนึ่งแล้วตัวเองถึงใช้ได้ กินข้าวก็กินข้าวเต็มเม็ดไม้ได้ต้องกินข้าวหักอย่างนี้ เพราะว่าท่านทำบุญในลักษณะ ทาสทาน คือเอาของเหลือจากตัวเองกินตัวเองใช้แล้วไปให้ท่าน แต่ว่าผลของท่านมันมีอยู่แล้ว ก็ให้ท่านใหญ่มาเป็นมหาเศรษฐี ในเมื่อเป็นมหาเศรษฐีเสร็จแล้วอันิสงส์มันต่ำกว่าคนอื่นอยู่นิดหนึ่งตรงที่ว่าต้องให้คนอื่นเขาเหลือตัวเองถึงจะได้ (หัวเราะ)

ถาม : แล้วสมมุติว่าวันนี้ผมแกงไปหม้อใหญ่ๆ แล้ววันนี้เรากินแล้วพอดีแกงตอนเย็นแล้ว

ตอนเช้าเห็นพระสงฆ์มา เราตักแกงนี้ใส่บาตรได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้ เพราะจริงๆ ที่มันเหลือเดนเราจริงๆ แล้วก็คือเรากินในหม้อนั้นเลย แต่ของเราเองส่วนใหญ่แล้ว ไม่มีใครกินในหม้อขนาดนั้น เราก็ตักแบ่งออกมาทั้งนั้น อันนั้นก็ถือว่าจริงๆ แล้วมันก็ยังเป็นของใหม่อยู่เหมือนเดิม

ถาม : ถ้าอย่างนั้นจะถือว่าเป็นสามีทานหรือเป็นอะไร ?

ตอบ : เรียกว่าเป็นสหายนทาน ให้ในสิ่งที่เหมือนกับเรากินเราใช้

ถาม : แล้วอย่างตอนเช้าผมไปใส่บาตร มันจะมีร้านใส่บาตรอยู่หลายร้าน ร้านหนึ่งชุด ๒๑ ร้านหนึ่งชุด ๓๐ บาทอะไรต่างๆ นี่มีอันสังส์เหมือนกันมั๊ยครับ ?

ตอบ : อันนี้มันก็ได้ต่างกันตรงไหนหรือก ให้เลือกเอาสิ่งที่เราชอบ เลือกในสิ่งที่เราชอบ อย่างเช่น อาหารชุดนี้เราชอบมั๊ย ? ดอกไม้ชนิดนี้เราชอบอย่างนี้ ถ้าเราชอบอันไหนอันนั้นก็ถือดีสำหรับเรา ในเมื่อดีสำหรับเราๆ ตั้งใจถวายไปก็เป็นสิ่งที่ดีที่เราได้อยู่

ถาม : แล้วเกิดบางร้านเขาไม่ถูกกับพระแล้วบอกว่า ร้านนี้ของไม่อร่อย

ตอบ : อันนั้นมันเรื่องของพระแล้ว ไม่ใช่เรื่องของเรา (หัวเราะ) เพราะว่าพระเขาบังคับอยู่แล้วว่าห้ามติตรส

ถาม : อย่างนี้ถ้าเราใส่ก็มีผลเหมือนกันมั๊ยครับ ?

ตอบ : ก็มีผลเหมือนกัน โดยเฉพาะไปซื้ออาหารเขาสบาย สมัยก่อนทำอะไรทำไปเหนื่อยแล้ว อารมณ์เสียแล้ว ที่ซื้อเขามามันรักษาอารมณ์ได้ พอรักษาอารมณ์ได้ทำไปมันได้เปรียบคนอื่นเขา อารมณ์ใจมันดีทำบุญทำทานอะไรไปดีนะ ถ้าหากว่าวัตถุทานบริสุทธิ์ เจตนาบริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ ผู้รับบริสุทธิ์นี้ อันนี้สังส์มันเต็ม ๑๐๐% ยิ่งกำลังใจของเราดีเท่าไร อันนี้สังส์ของเราดีเท่านั้น สมัยนี้บางคนเขาบอกมันเหมือนกับได้บุญไม่เต็มทีไปซื้อของที่เขาท่าอย่างนี้ ความจริงทำอย่างนั้นนะดีไม่เหนื่อยด้วย ในเมื่อไม่เหนื่อยกำลังใจมันไม่เศร้าหมองมั๊ย ? สบายกว่าเยอะเลย

ถาม : แล้วอย่างนี้ อย่างผลไม่อย่างมั่งคุณนี้มีผลยังมั๊ยครับ ?

ตอบ : ไม่มี นี่ยังคิดๆ อยู่นะว่าสักวันหนึ่งจะเอามั่งคุณ เอาละมุด เอามะไฟ เอาอะไรอะไรไปถวายพระซั๊กที ส่วนใหญ่มันของอร่อยด้วยนะ พระไม่ได้มันเลยเพราะมันกลัว (หัวเราะ) เอาไปถวายที่พระคงชอบใจน่าดู

ถาม : การใส่บาตรพระกับเณรนี้อันนี้สังส์เหมือนกันหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ใส่พระจะอันนี้สังส์สูงกว่าเพราะว่าเณรศีลน้อยกว่าพระเยอะ เณรศีล ๑๐ เท่านั้น พระศีล ๒๒๗ แต่ต้องดูให้ดีนะ ถ้าหากว่าเป็นพระที่สึกแต่ว่าเป็นพระคือบวชมาแล้วศีลไม่มีหรือศีลไม่ครบนี้ผู้เณรไม่ได้ เณรศีลบริสุทธิ์จะมีอันนี้สังส์มากกว่า ก็เลยต้องบอกว่า เจตนาบริสุทธิ์ วัตถุทานบริสุทธิ์ ผู้ให้บริสุทธิ์ มันก็อยู่ที่ผู้รับแล้ว ถ้าพระต้องสังฆาทิเสสหรือปาราชิกไปเรียบร้อยแล้วผู้เณรไม่ได้

ถาม : อย่างนี้แล้วเราก็ไม่รู้ผลที่เราทำไป อาจจะไม่ได้ผลเลยก็ได้ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วหลวงพ่อบอกท่านถึงได้สอนให้ตั้งใจให้ถวายเป็นสังฆทาน ไม่ว่าจะป็นพระ เป็นเณรก็ตาม มีส่วนทั้งนั้น

ถาม : เป็นสังฆทานนี่ดี ?

ตอบ : แต่ถ้าเป็นสังฆทานนี้ผู้รับถึงไม่บริสุทธิ์ก็ไม่ใช่ไร เพราะอันนั้นเป็นแค่ตัวแทนเท่านั้น สังฆะ คือหมู่สงฆ์เขาเป็นตัวแทนของหมู่สงฆ์เท่านั้น อาณิสสของเราเต็มทำให้ตั้งใจเป็นสังฆทาน

ถาม : แล้วต้องทำอะไรบ้าง ?

ตอบ : องค์เดียวก็ได้ ทำไมสังฆทานองค์เดียวก็ได้ทั้งๆ ที่คนอื่นเขาว่า ๔ คือว่าเราอย่าไปเจาะจงว่าพระองค์นั้นมา หลวงตาองค์นั้นมา เณรองค์นั้นมา แล้วเราจะใส่ ให้ตั้งใจว่าองค์ไหน มาเราใส่ทั้งนั้น ถ้าอย่างนั้นใส่องค์เดียวก็เป็นสังฆทาน

ถาม : ถ้าอย่างนั้น ไปนิมนต์หลวงพ่อบุญลิ่งขาว ลิ่งเล็กมา ?

ตอบ : (หัวเราะ) เจ้าพระยามหากษัตริย์ท่านยังไม่ทำเลย อย่างเราขึ้นไปทำมันจะเวอร์เกินไป

ถาม : ที่เขาแยกวิญญาณ ที่เขาแยกที่ว่าเสกหุ่ยยนต์เสก.....(ไม่ชัด).....ที่เขาออกเนรมิตขึ้นมาได้เปรียบเสมือนโคลนนิ่งปัจจุบันหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่ คนละอย่างกัน ถ้าเทียบกับทางวิทยาศาสตร์ก็คือ การเปลี่ยนโมเลกุลจัดเรียง โมเลกุลใหม่ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าได้ศึกษาฟิสิกส์พื้นฐานมาหรือเปล่า ลักษณะของการเรียง โมเลกุลของแต่ละอย่างที่ไม่เหมือนกันทำให้วัตถุต่างคุณสมบัติต่างกัน อันนั้นของเขาหยิบขึ้นมาบู๊ป แต่ต้องการให้มันเป็นกิจจัดการเรียงโมเลกุลใหม่กลายเป็นอีกอย่างหนึ่งไปเลย

ถาม : แต่ว่าจำนวนโมเลกุลหรือจำนวนอะตอม ?

ตอบ : มันต่างกันก็ตรงนี้แหละ มันเป็นสูตรสำเร็จเลยก็คือใจสั่งให้เปลี่ยนมันเปลี่ยนได้เลย แต่ว่าของทางวิทยาศาสตร์นี้ ถ้าหากว่าจำนวนมันต่างกันอะไรมันต่างกันไปไม่ได้ ถึงได้บอกถ้า มันจะเปรียบมันเปรียบเหมือนกับการเปลี่ยนโครงสร้างโมเลกุลซะใหม่

ถาม : แล้วการโคลนนิ่งคนขึ้นมา ?

ตอบ : มันได้แต่เปลือก สภาพจิตที่มาปฏิสนธิมันต่างกัน หน้าตาเหมือนกันความประพฤติก็ต่างกัน

ถาม : แล้วจิตที่มาปฏิสนธินี้เป็นยังไงครับ เป็นตัว...?

ตอบ : ก็คือที่รอเกิดอยู่นั่นละ ?

ถาม : รอเกิดเหมือนกับเด็กในท้องหรือ ?

ตอบ : ใช่ มันมาถึงมันก็มีที่ที่เกิด เพียงแต่ว่าเกิดมาหน้าตาเหมือนกัน แต่รับประกันซ่อมฟรี ใ้อันนี้จะประพฤติกรรมเหมือนกันนี่ร้อยละสิบก็หายาก

ถาม : แต่ที่มาเกิดแบบนี้จะเป็นวิญญาณที่ดีหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ต้องดูด้วยว่าอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบไหน ถ้าเป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีดวงวิญญาณดวงจิตที่ประกอบไปด้วยบุญด้วยกุศลก็มาเกิด ถ้าเป็นดวงวิญญาณที่สกปรกที่ไม่ดี ก็อันที่

เขาทำความชั่วไว้เยอะ ถึงเวลาที่ชดใช้หนี้กรรมอันนั้นเศษกรรมยังเหลืออยู่เขาก็มาเกิด ดูสิ่งแวดล้อมด้วย ไม่ใช่หมายความว่าเหมือนๆ กันหมด โคลนนิ่งเด็กขึ้นมา...สมมุติว่าคู่หนึ่งอย่างนี้ คนหนึ่งขอไปเลี้ยงภาคเหนือ อีกคนขอไปเลี้ยงภาคใต้ มันคนละโลกกันแล้ว สิ่งแวดล้อมต่างๆ มันก็ต่างกันไปลิบโลก

ถาม : ในอนาคตนี้เด็กโคลนนิ่งเยอะมั๊ย ?

ตอบ : ก็ไม่รู้เหมือนกัน เคยได้ยินมั๊ยที่เขายกสมมุติ พระศิวะอารีเมตไตรย์ คนเราจะสวยเหมือนๆ กัน ถ้าลงจากเรือนไปจำสามีภรรยาไม่ได้จนกว่าจะกลับบ้านตัวเอง ลักษณะนี้มันโคลนนิ่งหรือเปล่าก็ไม่รู้แน่ เพราะมันเหมือนกันไปหมด (หัวเราะ) น่าสงสัยมั๊ย ? อีกตั้งเป็นล้านปีนี่ เทคโนโลยีมันนำคิดเหมือนกันนะ

ถาม : คนสวยเหมือนกันหมด ?

ตอบ : สวยเหมือนกันหมด ลงจากบ้านนี้จำคู่สามีภรรยาตัวเองไม่ได้จนกว่าจะกลับขึ้นบ้านแล้ว

ถาม : เพราะอย่างนั้นทางวิทยาศาสตร์ถึงบอกว่าพระพุทธรูปเจ้าเป็นมนุษย์ต่างดาววีเปล่า

ตอบ : (หัวเราะ) จริงๆ แล้วมีส่วนเหมือนกันนะ อัจฉริยะบุคคลไม่เชื่อว่าเกิดขึ้นได้ง่ายๆ จนปานนี้ไอส์ไตน์คนที่ ๒ ยังไม่มาเลยนี่ มันไอชะตายเลย

ถาม : แล้วอย่างไอส์ไตน์นี่ท่านคิดระเบิดปรมาณูมาที่ท่านบาปมั๊ยครับ ?

ตอบ : คิดไม่บาป ทำก็ไม่บาป เอาไปใช้ระบาป ยกเว้นว่าท่านคิดขึ้นมาโดยเจตนาว่าจะให้ไปฆ่ากัน คุณมีส่วนแน่นอน แต่ว่ามันคิดขึ้นมาในลักษณะที่ว่าสูตรสัมพันธภาพของเขาลักษณะอย่างนั้นมันต้องให้พลังงานอย่างนี้ พอปฏิบัติยากไปอย่างนี้ มันต้องมีพลังงานเท่านั้นเองมันเหมือนอย่างกับลับสมองตัวเองดีๆ นี่เองเพียงแต่มันไปได้ประโยชน์สำหรับคนส่วนหลังเท่านั้นเอง

ถาม : แล้วอย่างที่บอกว่าพระพุทธรูปเจ้าเป็นสัพพัญญู ท่านจะรู้เรื่องสูตรพวกนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : รู้หมดทุกอย่าง เพียงแต่ท่านไม่ได้สอน ที่มันมีพระสูตรอยู่พระสูตรหนึ่งที่กล่าวว่าพระพุทธรูปเจ้าเสด็จออกจากป่าประดู่ลายมา กำไ้ประดู่ลายมา ๑ กำมือ แล้วตรัสบอกภิกษุทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ไ้ประดู่ในป่ากับไ้ประดู่ในมือของตถาคตอันไหนมากกว่ากัน พระท่านก็ทูลตอบว่า ไ้ประดู่ในป่านี้มากกว่าจนประมาณมิได้พระพุทธรูปเจ้าทรงตรัสว่า ภิกษเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สิ่งที่ตถาคตสอนต่อพวกเธอคือไ้ประดู่ ๑ กำมือแต่สิ่งที่ตถาคตรู้คือไ้ประดู่ในป่า ท่านรู้ทุกเรื่องจริงๆ ดร. อาจอง ออกแบบยานลูน่าโมดูล ลงดวงจันทร์ได้ในชนิดที่ฝรั่งเขายอมรับประสิทธิภาพ เขานั่งสมาธิถามจากพระ (หัวเราะ) ง่ายดีมั๊ย ? เพราะฉะนั้นคำว่า สัพพัญญู แปลว่า รู้รอบ นี่รู้จริงๆ รู้ทุกเรื่อง

ถาม : แล้วพระพุทธรูปเจ้าที่ต่างกัน....(ไม่ชัด)....?

ตอบ : อันนั้นอยู่ที่บริวารท่าน คือพระพุทธรูปเจ้าที่เป็นปัจเจกพุทธร คือว่าเป็นผู้ที่ต้องการรู้เอง ท่านจะสร้างบารมีอย่างน้อย ๒ อสงไขยกับแสนมหากัป มีความสามารถคล้ายพระพุทธรูปเจ้าทุก

อย่างยกเว้นขาดสัพพัญญุตญาณอย่างเดียว แล้วพระพุทธเจ้าที่เป็น**ปญฺญาธิกะ** ต้องสร้างบารมี ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป อันนี้บริวารของท่านจะประเภทมีดี มีเลว มีรวย มีจน มีสวยงาม มีอัปลักษณะปนกันไปหมด พระพุทธเจ้าที่เป็น**ศรัทธาธิกะ**สร้างบารมี ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป อันนี้บริวารท่านจะดี สวย รวยเสมอกันหมด ในเขตที่ท่านประกาศศาสนา คนชั่วจะเข้ามาไม่ได้ ส่วนพระพุทธเจ้าที่เป็น**วิริยาธิกะ** สร้างบารมี ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัปเป็นอย่างน้อยนั้น บริวารท่านนอกจากจะดี สวย รวยเสมอกันหมดแล้ว โลกยุคนั้นคนชั่วเกิดไม่ได้ ท่านทำเพื่อบริวารตัวเองถึงได้ยอมลำบากขนาดนั้นจริงๆ ถ้าสำหรับตัวท่านเอง ๔ อสงไขยกับแสนมหากัปก็สบายมากๆ แล้ว

ถาม : แล้วถ้าเป็นสมัยพระพุทธเจ้าวิริยาธิกะคนเหมือนกับเทวดามั้ยครับ

ตอบ : ก็คล้ายๆ กันเลยตามที่เขากล่าวในอนาคตวงศ์ที่สมัย **พระศรีอาริยมุตไตรย์** คนจะเดินทาง ถ้าไปทางน้ำจะไม่มีทางทวนน้ำนะ พอลงเรือปั๊บคว่ำพายน้ำมันก็พาไหลไปเลย พอถึงเวลาจะกลับมันก็พาไหลกลับ เพราะปกติแล้วมันต้องทวนกลับใช่ไหม ? อันนี้ไม่หรอก น้ำมันพาไหลกลับอันนั้นมันเป็นกำลังบุญของเขา อยากได้อะไรไปสอยเอาจากต้นกล้วยพุทฺธ ๔ มุม เมืองก็ไม่ต้องเสียเวลาไปหากิน ชาติเสือก็ไปสอยเอา ชาติอาหารก็ไปสอยเอา

ถาม : พูดอย่างนี้ผมนึกถึงยานอวกาศนี่ถึงอะไรเครื่องจักรคอมพิวเตอร์ ที่มีตรงกลางขึ้นมา ?

ตอบ : นั่นนะ ลักษณะนั้นเพราะว่าอย่างมนุษย์ต่างดาวบางดวงสมัยเด็กๆ อาตมานึกถึงวัว ก็แพม มันเสียเวลาให้วัวมันกินหญ้าเข้าไปแล้วก็ไปย่อยสลายกว่าจะออกมาเป็นนม ทำไม่เราไม่คิดเครื่องมือบางอย่างที่มันสลายหญ้าให้เป็นนมไปเลย อย่างเช่นว่า พอถึงเวลาบดหญ้าให้ละเอียดแล้วเอาเข้าไปตีผสมในท้องหนึ่ง ซึ่งมันจะมีเชื้อจุลินทรีย์มีอะไรที่มันจะย่อยสลายเสร็จเรียบร้อย พอกลั่นผ่านมาก็อีกท้องหนึ่งก็ออกมาเป็นนมเลย ต่างกับมนุษย์ต่างดาวมันทำได้จริงๆ มันทำได้มากกว่าที่อาตมาคิดอีก มันสามารถจะเปลี่ยนโมเลกุลจากพืชผักกลายเป็นโมเลกุลของโปรตีนไปเลย พอถึงเวลามันตั้งโปรแกรมไว้ใส่เข้าไป จะกินก็กินโปรแกรมหักก็ออกมาแล้ว ถึงเวลาจะกินหมูใส่เข้าไปกดโปรแกรมหมูก็ออกมาเป็นหมู เราก็นึกว่าเราคิดบ้าง อยู่คนเดียว แต่ว่ามันทำได้จริงๆ ต่างดาวบางดวงเขาทำได้ เพราะฉะนั้นมันอาจจะลักษณะนั้นก็ได้อีก

ถาม : จัณพวกต่างดาวเขาก็มีบุญนะซิคครับ ?

ตอบ : ใช่ เขาประกอบไปด้วยบุญมาก เพราะว่าบางดวงดาวเขาไม่ต้องใช้พาหนะเลย ไปไหนเขาไปในลักษณะลอยไปเหมือนกับเหาะไปแล้วเรื่องของข้าวปลาอาหารก็ไม่ต้องเสียเวลาไปกักไปตุนไปอะไร มันจะมีข้าวที่งอกขึ้นมาเป็นต้นแล้วมีเมล็ดเลยไม่มีเปลือก ถึงเวลาก็ไปรูตมาใส่หม้อเฉยๆ เทน้ำใส่ไป ไม่ต้องหุงไม่ต้องต้ม ไปตั้งบนก้อนแก้วรัตนมณีมันก็สุกของมันเอง ลำบากแค่หาข้าวอย่างเดียว กับข้าวนี้ก็อยากจะกินอะไรแค่นี้ก็มันก็พอใจแล้ว

ถาม : คล้ายๆ เทวดา ?

ตอบ : คล้ายๆ เลยละ เพียงแต่ไม่ดีพอที่จะเป็นเทวดา แต่ก็เกินกว่าที่จะมาอยู่กับพวกเรา

ถาม : แต่ก็ไม่ใช่เทวดา ?

ตอบ : ไม่ใช่เทวดา เป็นมนุษย์นี่แหละแต่ว่าเรื่องของบุญของเขา มันบุญจริงๆ ใช้คำว่ายังงั้นละ บุญญฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากบุญ

ถาม : แล้วถ้าเกิดวิหยาการก้าวหน้า เขาสามารถข้ามมิติเข้าไปอยู่เมืองเทวดาจะได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : มันยังไม่ปรากฏ แต่ไปดาวอื่นนี่มาที่เราหรือไปที่ไหนนี่ไปได้สบาย

ถาม : เพราะว่าผมอ่านพระไตรปิฎกจะมีว่าพระพุทธเจ้าในชาติที่เป็นพระมหากษัตริย์บรรดาชาติที่สามารถขึ้นลงสวรรค์ได้ ?

ตอบ : อันนั้นก็อย่างพระเนมิราช อันนั้นอย่าลืมนั่นเป็นเทวานุภาพคือ เทวดาเขามารับไป หรือไม่ก็อาจจะต้องใช้ฤทธิ์ข้ออภิญญาอย่างพระภิกษุหรือผู้ปฏิบัติที่ได้อภิญญา สามารถยกกายเนื้อขึ้นไปบนไหนได้เลย มันเป็นกำลังของอภิญญาที่ค้าเอาไว้ ถ้าเป็นคนทั่วๆ ไปไม่ถึงถึงหรือกตตายซะก่อน

ถาม : ถ้าอภิญญามีผลใหญ่อย่างนั้นะครับ ทำไมเวลาเกิดสงครามทำไมพระอรหันต์ท่านไม่ห้ามล่ะครับ ?

ตอบ : ไม่ต้องพูดถึงพระอรหันต์หรือ แค่ฆานโลกีย์ธรรมดาๆ เขายังไม่ยุ่งด้วยเลย บุคคลที่จะใช้อำนาจของอภิญญาได้เต็มที่ต้องเป็นผู้ที่ยอมรับกฎของกรรม ถ้าไม่ยอมรับกฎของกรรมไปฝันเมื่อไหร่ มันได้ครั้งเดียวแล้ววิฆานันก็เสื่อม เพราะฉะนั้นที่ฝึกไปแทบเป็นแทบตาย ได้มันก็เหมือนกับไม่ได้ อะไรก็ตามที่คุณจำเป็นต้องรับกฎของกรรมจำเป็นต้องทำด้วยสภาพร่างกายมนุษย์ทั่วไป คุณต้องทำไปก่อน ไม่ใช่ว่าได้แล้วจะเอาสบายนึกไปตรงไหนบ้าง เดี่ยวก็ไปอย่างนั้น ยิ่งไปทำอวดเขาก็เจ็จในยกแรกเท่านั้น

ถาม : อย่างเวลาสมมุติที่เราอธิษฐานจิตแล้วเราจะได้สิ่งของตามปรารถนาอย่างที่เร่อธิษฐานจิต หรือได้ตามบุญที่เราเคยได้มาก่อนครับ ?

ตอบ : บุญที่เราอยู่นั้นแหละทำให้เร่อธิษฐานเป็น แล้วผลของบุญจะทำให้เราได้ในสิ่งนั้น อันนี้เขาเรียกอธิษฐานฤทธิ์ ฤทธิ์ที่เกิดจากการอธิษฐานคือ ตั้งใจมันเพื่อจะให้เป็นอย่างนั้น มันได้ของอย่างนั้นเราต้องเคยสร้างไว้อย่างน้อยต้องมีทานบารมีอยู่

ถาม : แต่ถ้าไม่อธิษฐานก็ไม่ได้ซี่ครับ ?

ตอบ : มันอาจจะได้เหมือนกันแต่ไม่รู้จะมาเมื่อไหร่ เพราะว่าตัวอธิษฐานนั้นมันเป็นการตั้งเป้าแล้วว่าจะเอาตอนนี้ แต่ถ้าหากไม่ได้บอกตอนนี้ มันอาจจะประเภท เราตายไปแล้วค่อยมาก็ไม่รู้จะให้ใครใช้แล้ว

ถาม : แล้วอย่างที่ว่า ถ้าเราจะอธิษฐานเราจะต้องนั่งสมาธิก่อนซี่มั๊ยครับ ? นั่งสมาธิแล้วก็ไม่ต้องนึกถึงซี่มั๊ย ?

ตอบ : ไม่ต้อง เราอยากจะทำอะไรก็ทำไป มีหน้าที่ภาวนาอย่างเดี๋ยวจบแล้วอธิษฐานซ้ำชะอีกที

ถาม : ทำ ๒ ช่วงหรือครับ ?

ตอบ : ใช่ ขอก่อนทำ ทำแล้วขอซ้ำ

ถาม : แล้วฤทธิ์ที่เกิดขึ้นขอทีเดียวแล้วได้เลยมั๊ย หรือว่าต้องหลายครั้ง ?

ตอบ : ใช่ ก็ถ้าหากว่ามันได้หลายครั้ง ก็คือเราทำความดีเพิ่มเติมขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อกี้ได้อธิบายไปทีแล้วว่า ถ้าหากมันขาดน้อยมันก็ได้ ที่นี้ของเราขาดน้อยขยันเติมมันก็ได้เร็วขึ้น แต่ถ้าขาดมากอธิษฐานให้ปากฉีกถึงหูก็ยาก

ถาม : แล้วอย่างนี้ถ้าเราอธิษฐานขอให้ถูกรางวัลที่ ๑ ได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ได้เหมือนกันแต่ไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่ เรื่องของลาภจากการพนันอย่างพวกหวย พวกเล่นการพนันต่างๆ นาๆ มันเป็นผลของการทำบุญที่ไม่ได้ตั้งใจเอาไว้อะไรไปเจอเขาทำที่ไหน ปุ๊ปก็ร่วมมือกับเขาไปเลย

ถาม : แล้วอย่างที่เราเรียกว่าขโมยของ แบบบางทีข้าวที่เขาตั้งไว้แล้วไม่ได้บอกเขา แต่คิดว่าถ้ากินแล้วเขาไม่ต้ออย่างนี้ถือว่าขโมยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เขาเรียกว่า วิสาสะ ของพระเขายังให้วิสาสะเลย แต่ว่าของพระจะวิสาสะได้นั้นต้องเคยรู้จักกันมาต้องเคยเห็นกันมา ต้องเคยพูดกันมา แล้วข้อสุดท้ายนี้สำคัญที่สุด รู้ว่าทำแล้วเขาไม่ว่าอะไร ถ้าอย่างนั้นพระองค์ยังวิสาสะได้เลย แต่หลวงพ่อบอกอย่าไปใช้เลยเดี๋ยวมันเสียนิสัย ก็บอกเขาซะหน่อยซิใช่มั๊ย ? บอกเขาซะหน่อยรู้ว่าเขาไม่หวงอยู่แล้ว อย่างน้อยๆ ความรู้สึกเขาก็ดีขึ้นว่า เออ...มันยังรู้จักบอกกล่าวเจ้าของบ้าง ไม่ใช่หยิบไปเฉยๆ

ถาม : แต่ก่อนนี่คือเวลาที่ทำบุญหรืออะไรอย่างนี้คะ ก่อนที่จะมาเริ่มแบบนี้ก็จะทำไปอย่างสบายใจ แต่พอมาเริ่ม...(ไม่ชัด)...อย่างนี้คะแต่พอเราเริ่มตั้งใจจะทำความดีหรือทำบุญอะไรอย่างนี้คะ มันจะมีอารมณ์หนักขึ้นมาคะ ?

ตอบ : ก็เป็นฉนวนอยู่ อารมณ์ฉนวนมันต้องอาศัยกตมันอยู่ มันหนักมันไม่เหมือนก่อนหน้านั้นตรงอุปจารสมาธิ คืออารมณ์เบาๆ ทั่วไป จริงๆ แล้วเราสามารถที่จะลดกำลังลงมาให้สุดเต็มของเราเมื่อก่อนนี้ได้ แต่ว่าจุดนั้นมันอันตรายหมิ่นเหม่เกินไป เพราะว่ามันล่อแหลมต่อกิเลสตัณหาต่างๆ ที่มันจะมากล้นมาแกล้งมาทดสอบกำลังใจของเรา ถ้าเรากตมันเอาไว้มันจะนิ่งจะหนัก ขณะเดียวกันทำบุญก็จะไม่รู้สึกชื่นใจเลยทั้งๆ ก่อนหน้านั้นมันเป็นใช่มั๊ย ? คือว่า มันก้าวพ้นจากจุดนั้นมาแล้ว ตัวปีติความชื่นใจของเรามันยังไม่เข้าถึงฉนวน พอเราก้าวพ้นปีติมาเป็นฉนวนมันก็จะพ้นจากตัวปีติไปแล้ว มันเหลือแต่การทำบุญด้วยฉนวนคือความเคยชิน รู้ดีว่าดีก็ทำในเมื่อเป็นอย่างนั้นตัวชื่นใจมันเคยปรากฏแต่ก่อนนี่มันก็ไม่มีแล้วมันกลายเป็นตัวอุเบกขาไปแทน แต่ว่าเนื่องจากว่าตอนนี้กำลังใจของเรามันยังหยาบอยู่ต้องอาศัยกตมันมากอยู่ ตัวอุเบกขาของเราที่ปล่อยวางมันก็เลยวางไม่ได้เต็มที่ มันก็จะรู้สึกว่ามันหนักนะ ถ้ามันก้าวพ้นจุดนี้ไปได้มันจะเบาสบายทำเมื่อไหร่ก็ได้ หรือไม่ก็เราไปหัดประเภทที่เรียกว่าหัดทรงฉนวนในแต่ละระดับขั้นให้มันคล่องตัว จะขึ้นยังงี้ จะลงยังงี้ ๑-๒-๓-๔, ๔-๓-๒-๑ หรือ ๔-๑-๓-๒ สลับกันไปอย่างนี้ จนกระทั่งมันคล่องแล้วเราสามารถลดอารมณ์เมื่อไหร่ก็ได้ เพิ่มอารมณ์ขึ้นไปเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นก็จะลงมาเป็นอุปจารสมาธิมันก็พอได้อยู่ มันจะได้ไม่

ต้องเสียเวลาที่จะไปทอดอารมณ์ของเราจนกระทั่งเรารู้สึกว่ามันหนัก แล้วทำบุญไปก็ไม่ชื่นใจเลย
ไม่รู้จะทำไปทำไมอะไรอย่างนั้น นั่นคิดผิดจริงๆ แล้วทำไปเถอะทำบุญเมื่อไหร่มันก็เป็นบุญ
กำลังของบุญมันสูงกว่าเดิมซะด้วยซ้ำไปเพราะว่าเราเป็นผู้ทรงमानในขณะที่ทำ ทำไปเดี่ยวพอ
คล่องตัวมันพ้นจากจุดนั้นก็สบายที่นี้แบกไปก่อน พอถึงที่แล้วก็วางกองไว้

ถาม : เวลาที่จะฝึกอย่างเวลาทำสมาธิละ เราไม่ทราบว่าจะเมื่อไหร่จะถึงमानที่ ๑ मान ๒
मान ๓ मान ๔ พยายามจะสังเกตตัวเองก็ไปเปรียบกับในหนังสือ แต่ว่า...?

ตอบ : ถ้าหากว่าเราจะสังเกตในลักษณะนั้นก็แค่รับรู้ไว้เฉยๆ อย่าไปตามจี้มัน ถ้าเราไปตามจี้
มัน เอะ! ตอนนี้นั้นวิตกนะ มันนี่ก็อยู่ว่าจะภาวนา ตอนนี้นั้นพิจารณาละ ลมหายใจยาว - สั้น
แรง - เบาอย่างไรเรารู้อยู่ภาวนาอย่างไรเรารู้อยู่ ตอนนี้นั้นปีตินะ เออ...ขนลุกแล้ว ตอนนี้นั้น
น้ำตาไหล ตอนนี้อย่างไปโยกมา เต็มมันก็เป็นสุขแล้วเต็มมันจะเป็นเอกัตตารมณ์ จะเข้า
เป็นฌานแล้ว ถ้าเราไปตามจี้มันอย่างนี้ มันจะไม่เป็นหรอก เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ มันช้อย
มันกระชั้นจนเกินไปมันไม่เอาด้วย เราต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อะไรจะเกิดขึ้นกับตัวเราก็ช่างมัน
เรามีหน้าที่ภาวนาผลมันจะเกิดหรือไม่เกิดก็ตามทีเกิดเราจะทำ ถ้าสามารถวางกำลังใจได้
อย่างนี้ มันจะบิบบี้ข้ามชั้นตอนไปเป็นฌานได้เร็วมากเลย เราคอยสังเกตไว้อย่างเดียว
อย่าไปตามจี้มันติดๆ เราแค่สังเกตว่าอาการเหล่านั้นมันเกิดขึ้นรับรู้แล้วก็ปล่อยวางไปเรื่อย
แล้วถึงเวลาเราไปอ่านตำราเราจะเข้าใจเลยว่าอารมณ์แต่ละชั้นตอนที่เกิดกับเรามันเป็นฌานชั้น
ไหน มีอยู่ ๒ ราย...จะเรียกว่ารายเดียวก็ได้ เขาปฏิบัติอยู่ด้วยกันแต่ว่าเขาเล่าให้ฟังคนเดียว
คนหนึ่งชื่อเรียม คนหนึ่งชื่อเกสร บ้านอยู่อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ยายเกสรเขาชื่อ
จักรยานยนต์ มอเตอร์ไซด์นะ ชื่อจักรยานยนต์มาทำงาน คราวนี้เขาภาวนาจนชินมันจะทรง
मान ๓ อัดโน้ตได้เลย พอถึงเวลาเขาก็จะแข็งทั้งตัวเขาต้องไปเขย่าให้มันหลุดเขาถึงจะชื่อ
จักรยานได้ (หัวเราะ) พอเขาเขย่ามันหลุดเสร็จพอผ่อนคลายมันก็เข้าอีกก็ต้องเขย่าอีก จน
กระทั่งเขาสงสัยมากเลยว่าเขาเป็นอะไร เขาคิดว่าเขาผิดปกติ แต่เนื่องจากว่ามันเขย่าหลุดได้ก็
ไม่อันตรายอะไรเขาก็เลยปล่อยมันมาเรื่อยๆ พอเขามาถามก็เพิ่งจะรู้ว่าเขาเข้าถึงमान ๓ แล้ว
ตอนนี้เขาชำนาญมากแล้ว คือเขาจะเข้าเมื่อไหร่ก็ได้ จะให้มันหลุดเมื่อไหร่ก็ได้ (หัวเราะ) มัน
กลายเป็นความไม่รู้ของเขา ทำให้เขาเข้าใจ ออกๆ จนชำนาญไปเลย ความจริงไม่รู้มันก็สนุกดี
เหมือนกัน รายนั้นเขาดีอยู่อย่างคือเขาไม่รู้แต่เขาไม่กลัว บางคนพอเกิดอาการแปลกๆ ขึ้นกับ
ร่างกายแล้วกลัวเลิกทำไปเลยบ้างอะไรบ้างนั้นเสียประโยชน์ของตัวเอง น่าสนุกมัย...ความจริง
เขาปฏิบัติได้ดีมากเลย แต่เขาไม่รู้ว่สิ่งที่ตัวเองทำได้เรียกว่าอะไร ทำนะทำได้แต่เรียกไม่ถูก
พอมันคนไปบอกก็เพิ่งจะรู้ อ้อ ! ไ้คนทรงมานคิดว่ามันวิไลศมาหาราขนาดไหนหนุมๆ แต่ตัวเอง
(หัวเราะ) ไปชะโกลลิมแล้ว นั่นถ้าปล่อยต่ออีกนิดก็เป็นमान ๔ เต็มที่ไปเลย แต่เนื่องจากว่า
เขาเองเขาพอไปถึงตรงนั้นแล้วมันบังคับไม่ได้แล้วนี่ ตัวมันแข็งแรงหมด เขาก็เลยต้องคลายมัน
ออกมา พอไปถึงตรงนั้นแล้วถอยมันก็เลยไม่ได้เข้ามาน ๔ ชะที แต่ว่า ๑-๒-๓ สำหรับเขา
แล้วสบายมาก เข้าๆ ออกๆ จนชินแล้ว

ถาม : ัจนพอเขาได้ ๓ แล้วตอนผาน ๑-๒ ละ ?

ตอบ : ตอนนั้นขึ้นตอนมันไม่แปลกนี้ใช่มั้ย ? เพราะว่าปฐมผานนี้มันรู้แค่ลมอ้ตโน้ต ผอผาน ๒ นี้ลมอ้ตโน้ต ผอผาน ๒ นี้ลมมันเบาลงค้าภวานานี้บางที่ก็ย้งอยู่บางที่ก็หายไปผาน ๓ นี้ว่าหากถ้าหากว่ามันเข้าหนักจริง ๆ นี้ตัวมันไม่กระตักเลย มันเหมือนย้งกับโดนมัดแน่นบั้งหรือไม้ก้ตัวแข็งเป็นหินเลยน้าลองมั้ย ?

ถาม : แล้วเวลานั้งจริง ๆ แล้วจะรู้มั้ยค่วา ผาน ๑ ผาน ๒ ผาน ๓ ผาน ๔ ?

ตอบ : ถ้าเราจ้ารู้สภาพจิตของเราผานขึ้นตอนอย่างนี้ สภาพร่างกายมื่ออย่างนี้ เกิดขึ้นถ้าหากเราไปศึกษาขึ้นตอนของการทรงผานมา รู้ว่าแต่ละอาการอยู่ในระดับไหนเราจ้รู้เลยแต่ถ้าหากว่าเราไม่ได้ศึกษามาก็แบบรายนั้น ทำได้จนคล่องแต่ไม่รู้ว่ามันคืออะไร ตอนนีถ้าหากไปเข้าผานออกผานแข่งกับแกนี้สู้แกไม่ได้เลยนะ แกคล่องมากเลย (หัวเราะ) ทำอยู่ทุกวัน...พอขึ้นสตาร์ทเครื่องออกไปได้ การขี่รถมันต้องใช้สมาธินี้ พอเริ่มใช้สมาธิบัพ ความเคยชินมันก็กลายเป็นผาน ๓ ไปเลย ก็ต้องไปเขย่าให้หลุดออกมาแล้วก็ขี่ต่อ แล้วต่ออีกหน่อยก็เป็นอีกแล้วก็เขย่า (หัวเราะ) ตูจ แล้วมันน้าสนุกออก กว่าจะรู้นี้ตัวเองคล่องมากแล้ว ทรงผานเป็นปกติแล้ว

ถาม : เวลาเราขี่รถนี้จะเป็นคนเคยชินอยู่อย่างหนึ่ง จะมองไปข้างหน้ามองไปไกลๆ เสรีจแล้วคล้ายๆ ภาพมันจะนิ่ง บางที่นี้ขี่รถเลยที่แต่ว่าไม่รู้ตัว ?

ตอบ : ลักษณะก็คงคล้ายกันภานี้เขาเรียก ภวังค์ ภวังค์นี้จริง ๆ แล้วมันตกจากอารมณ์แน่นมาสู่ภาวะปกติ แต่ของเราเรียกค้าว่า ภวังค์ ก็คือแทนที่จะตกมันเข้าสู่ภวานั้น เข้าสู่ภวานั้นของเรามันอาจจะเป็นปฐมผานหยาบ พอเป็นปฐมผานหยาบสิ่งต่างๆ ที่มันผ่านเข้ามาเราจ้รับรู้เฉยๆ แต่ไม่สนใจมัน ในเมื่อไม่สนใจมันรถกำลังขี่อยู่ เราจะไปตรงนั้นเราเดินไม่สนใจมันก็เลย

ถาม : เสียงลม เสียงรถอื่นนี้ผมจะไม่ได้ยิน

ตอบ : บางที่หูมันก็ดับไปเลย ก็ดีเหมือนกันนะ ได้จากขี่รถอีกคนหนึ่ง

ถาม : “ปัญญาผาน” คืออะไร ?

ตอบ : ปัญญาผาน ก็คือผานที่ ๕ มีสำหรับพระโพธิสัตว์บารมีเข้มเท่านั้น ทั่วๆ ไปทำไม่ได้หรือถ้าคูณเป็นสาวกภูมิ เพราะว่าผานมันเป็นผาน ๔ มันจะประกอบไปตัวสุดท้ายก็คือตัว เอกัคตารมณ์ แปลว่าอารมณ์มันตั้งมันเป็นหนึ่งเดียวไม่คลอนแคลนไม่หวั่นไหวไปไหน แต่เนื่องจากว่าเอกัคตารมณ์ของทุกชั้นตอนไม่ว่าจะผานที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ มันจะมีตัวอุเบกขาอยู่ข้างในนั้น ถ้าคูณขาดตัวอุเบกขาคูณจะทรงผานไม่ได้ ตัวอุเบกขาอย่างทีบอกว่าเรามีหน้าทีภวานามันจะเป็นอย่างไรข้างมันนั่นคือ อุเบกขา คราวนี้ผู้ที่มีความชำนาญมากๆ ในระดับนั้นส่วนใหญ่จะเป็นพระโพธิสัตว์ที่บารมีเข้มมาก เขาจะแยกตัวเอกัคตากับตัวอุเบกขาออกจากกันได้ ก็จ้กลายเป็นผานที่ ๕

ถาม : ไม้ไช้รูปผาน ?

ตอบ : ไม่ใช่ แต่ถ้าหากว่าเราจะนับเป็นอนุรูปมาน ๑-๒-๓-๔ ขึ้นไปจะเรียกบัญญัติมานก็จะ
เป็นอนุรูปมานที่ ๑

ถาม : ก็แสดงว่าได้ทั้ง ๒ อย่าง ?

ตอบ : ก็ไม่ใช่ เพราะว่าอนุรูปมานมันใช้กำลังแค่มาน ๔ เท่านั้น เพียงแต่จะใช้มาน ๔ ใน
การพิจารณาอากาศ พิจารณาวิญญาณ อย่างนั้นก็ดูด้วยว่าเขาต้องการอะไร ถ้าเป็นอนุรูปมานที่
๑ จะเรียกบัญญัติมานได้ แต่ว่าบัญญัติมานที่แท้จริงนั้นจะเป็นพระโพธิสัตว์เท่านั้นที่ได้ คนทั่วๆ
ไป ไม่จำเป็นที่จะต้องศึกษาถึงขั้นนั้น เพราะไม่ใช่ครูเขา ถ้าเป็นครูเขาจำเป็นที่จะต้องรู้ถึง
ขั้นนั้น ไม่งั้นถึงเวลาแล้วมันตอบเขาไม่ได้

ถาม : จันบัญญัติมานก็ไม่ใช้มาน ๔ หรือว่าเป็น ?

ตอบ : บัญญัติ แปลว่า ๕ บัญญัติ แปลว่าที่ ๕ บัญญัติมาน คือ ความเคยชินขั้นที่ ๕

ถาม : .....

ตอบ : อันนั้นเขาต้องเรียนอนุรูปมานที่ ๑ นะ แต่เขาเรียก “สมาบัติที่ ๕” คือการเข้าถึงขั้นที่ ๕

ถาม : เขาวามีสมาบัติ ๔ ?

ตอบ : สมาบัติมี ๘ เหมือนกัน อันสุดท้ายเขาเรียก “นิโรธสมาบัติ” (หัวเราะ) แต่สำหรับ
พระโพธิสัตว์นี้ต้องเป็นสมาบัติ ๑๐ (หัวเราะ) เพราะว่าท่านสามารถเข้าถึงมานที่ ๕ ได้ถัดจาก
มานที่ ๔ ได้ ไม่ได้เข้าจากอนุรูปมานที่ ๑ แบบที่เราเข้าใจ มานที่ ๕ ของท่านก็คือมานที่ต่อ
จาก ๔

ถาม : อธิบาย “พระโพธิสัตว์” ให้ฟังหน่อยครับ ?

ตอบ : พระโพธิสัตว์ คือ ผู้ปรารถนาพระโพธิญาณ คือต้องการจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เหตุ
ที่ตั้งความปรารถนาอันนั้นเอาไว้เพราะว่า เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จขึ้นดาวดึงส์ไปโปรดพระพุทธ
มารดา ตอนกลับลงมาโดยพุทธประเพณีท่านจะเปิดตั้งแต่นิพพานลงไปยังนอเวจิมหานรก ให้
สัตว์ทุกหมู่เหล่าเห็นถึงกันหมด ในเมื่อทุกหมู่เหล่าเห็นถึงกันหมดก็รู้ว่านี่คือพระพุทธเจ้า
เป็นผู้เลิศที่สุดแล้วใน ๓๑ ภพภูมิทั้งสูงและต่ำเมื่อดังนั้นก็จะเกิดความคิดขึ้นมาว่า “ถ้าเรา
เป็นอย่างนั้นบ้างก็จะดี” เท่ากับตั้งความปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้า คราวนี้ก็อยู่ที่ว่าใครจะ
สามารถทำให้ถึงจุดหมดยที่ตั้งความปรารถนาเอาไว้ได้ เกินกว่า ๙๐% ท่านจะละเสียก่อน
ส่วนที่เหลือบางทีอย่างหลวงพ่อกุศล ขนาดของหลวงพ่อกุศลนี้เหลืออยู่น้อยเดียว น้อยเดียวจริงๆ
น้อยอย่างชนิดที่ว่าน่าเสียดายมากเลย เพราะว่า ถ้าท่านอยู่จนถึงอายุ ๖๐ ปี บารมีท่านจะ
เต็มในชาตินี้ รอไปตรัสรู้อย่างเดียว แต่ว่าท่านก็ลา การที่ความปรารถนาจะบรรลุพระ
สัมมาสัมโพธิญาณคือต้องการจะเป็นพระพุทธเจ้า เท่ากับว่าเราต้องเป็นครูใหญ่กว่าเขา
ทั้งหมด ในเมื่อเราต้องเกิดเป็นครูใหญ่กว่าผู้อื่นเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะต้องละเอียด
กว่าเขา เพราะฉะนั้นพระโพธิสัตว์ ในการปฏิบัติโดยเฉพาะการปฏิบัติภาวนาทุกขั้นทุกตอน
จะได้ยากกว่าคนอื่นเขาหลายเท่า เพราะว่าท่านต้องย่อแล้วย่ออีก ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนทะลุ
ปรุปรุเงินจนจบจริงๆ ในแต่ละขั้นท่านถึงจะผ่านได้ ถึงได้บอกว่าคนอื่นเขาแค่มาน ๔ ท่าน

ต้องได้มาน ๕ ขณะเดียวกันว่าคนอื่นอาจจะเจอปิดตัวหนึ่งหรือ ๒ ตัว ๓ ตัว ๔ ตัว หรือไม่ เจอเลยแต่ของท่านต้องเจอครบ ๕ ไม่อย่างนั้นแล้วถึงเวลาท่านจะไปสอนเขาไม่ได้ ของเรา เดินขึ้นบันไดมาแต่รับรู้ว่ามันมีบันได แต่ของท่านๆ ต้องไปเข็ครายระเอียด มันกว้างเท่าไร ยาวเท่าไร ประกอบด้วยวัสดุอะไรก่อสร้างขึ้นมาลักษณะไหน ถึงเวลาท่านต้องสร้างบันไดให้คนอื่นเขาได้ มันยากกว่ากันขนาดนี้ ดังนั้นว่าบุคคลที่เคยมีเชื้อสายในการปรารถนาพระโพธิญาณมาก่อน ถึงละความปรารถนานั้นแล้ว เวลามาปฏิบัติมันก็ยังลำบากกว่าคนอื่นอยู่ดี ขอให้ภูมิใจว่าเราผ่านหลักสูตรโหดมาแล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อถึงเวลาถึงมันได้ลำบากกว่าคนอื่น หน่อยก็เอา แต่ว่าเนื่องจากแต่ละท่านส่วนใหญ่จะสร้างกำลังบารมีมาไม่มาก เพราะฉะนั้นท่าน ไม่ทอดอกกับใครง่าย ๆ หรือ พระโพธิสัตว์นี้ สู้หัวชนฝาแล้วก็ฝ่าพังด้วยหัวไม่แตกหรือ ดั่ง นั้นว่าถึงลำบากท่านก็เอา คราวนี้การบรรลุมรรคผล ในเมื่อท่านตั้งใจจะเป็นพระพุทธเจ้า ต้นทุนสูงมาก พอละเข้ามาหามรรคผล ส่วนใหญ่ก็จะเข้าถึงได้เร็วเพราะต้นทุนพอแล้ว เก็บเงิน ซักเท่าไร ๑,๘๐๐,๐๐๐ บาท จะซื้อเบนซ์อีคลาสมาซึ่สักคันหนึ่ง แต่ถึงเวลาลดลงมาซื้อแค่อโต โยต้า นิสสัน มันก็ไม่ถึง ๑ ล้าน ไข่ม้อย ? สบายเขาซื้อได้เลย โพธิสัตว์ที่ปรารถนาจะเป็นผู้รู้ โพธิญาณ คือเครื่องรู้ซึ่งเข้าถึงพระสัมมาสัมโพธิญาณ ยังเอาอีกมัย ? ปรารถนาพระโพธิญาณต่อมัย ? สะใจดี หลวงพ่อเคยเตือนอาตมาไว้ที่หนึ่งว่า “การละความปรารถนาในพระโพธิญาณ” หรือที่เรียกง่าย ๆ ว่า “ลาพระพุทธรูมิ” กำลังใจมันจะตก คราวนี้ของเรานี้ก็ลาแล้ว นึกอยู่ในใจว่า ไม่ตก เรายังบ้าเท่าเดิมแต่ปรากฏว่าดูไปดูมาแล้วหลวงพ่อกับเราผิด เรามัน อวดรู้ กำลังใจไม่ได้ตกหรือ แต่ว่ามันตัดปัญหาจุกจิกไปเยอะเลย สมัยก่อนนี้ของเขาเองเดือด ร้อนเราเห็นปั๊บตะเกียกตะกายไปช่วยเขา จนกระทั่งบางทีเหมือนกับเสือก แต่ว่าพอถึงสมัยนี้ ถ้าไม่ได้ชักพรวดๆ ล้มทับดินข้างหน้านี้ ไม่ช่วยหรือ มันกลายเป็นตัดปัญหาข้างนอกไปเยอะ มหาศาลเลย ก็เลยเรียกง่าย ๆ ว่ากำลังใจมันตกลง คือเรื่องทั่วๆ ไปไม่เอาแล้วเราเอาตัวเองให้ รอดไว้ก่อน

ถาม : เคยรู้สึกที่จิตมันตกจนแบนหนักมาก ๆ เลยช่วงหนึ่ง แล้วก็ทำยังไงให้มันหลุดมันก็ไม่ หลุด แบบพยายามทำบุญทำอะไรก็ตาม ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ เปิดเพลงดังๆ แล้วเดินเร็วไปเลย จิตมันทรงฌานอยู่ ถ้าเอาของที่เป็น ข้ำศึกกันมาล่อ มันจะหลุดออกมาเอง

ถาม : แล้วมีอยู่วันหนึ่งละ เจอคนที่เขามีกุศลมากกว่า ก็เลยคิดว่าจะช่วยคนที่เขามี ความทุกข์ให้พ้นทุกข์ให้หมดให้ได้เลยอะโรยอย่างนี้ พอคิดเท่านั้นแล้วมันโล่งหมดเลย

ตอบ : อันนี้เข้าไปนิตหนึ่ง ลักษณะอาการอย่างนั้นเขาเรียกว่า ฌานค้ำ อาตมาเคยค้าง ไม่นานหรือ ๒ เดือนกว่าเกือบ ๓ เดือน ทั้งหลับทั้งตื่น ทั้งยืนทั้งนั่ง กระแทกยังงี้ก็ไม่หลุด คือเข้าลึกไปหน่อย คราวนี้ป่าขอ ป้าเชิญ ท่านจะเป็นลูกศิษย์รุ่นเก่าอาวุโสของหลวงพ่อกับเขา มี ประสบการณ์อย่างนี้มาก่อน ป้าเชิญแกสนุกของแก่นนี้นิสัยของแกเป็นอย่างนี้อยู่แล้วอยากค้าง ไข่ม้อย ? ดูสิมันจะแน่แค่ไหน แกก็เปิดเพลงเต็นระบำอยู่คนเดียว ไม่นานหรือ...หลุด เพราะ

จิตไปเพลินกับอาการที่ทำ ส่วนของเรานี้ เราไปตั้งความปรารถนาไปนึกถึงคนอื่น โดยเฉพาะการนึกจะช่วยคนหมู่มากทั่วๆ ไปนี้ กำลังใจมันส่งออกเยอะ ในเมื่อส่งออกเยอะก็หลุดจากอาการนั้น แต่ถ้าหากว่าเราปล่อยให้มันอยู่เฉพาะหน้าตรงหน้ามันก็นั่นดีก็เหมือนเดิม ทำใหม่จะ ตอนนั้นนะสังเกตใหม่ มันปลอดภัย รัก โลภ โกรธ หลง มันกินเราไม่ได้เลย แต่พอเราหลุดออกมาเมื่อไหร่ก็เสร็จมันนะ อารมณ์ระคะ โลภะ โมหะ มันเกิดใหม่ทันทีที่เราหลุดออกจากอาการนั้นเลย ต้องสังเกตใจของเราให้ดี รับผิดชอบกลับไปทีเดียว ชื่นซ้ำเดียว มันพืดตาย (หัวเราะ) เวลาจะออกมา โผล่ออกมาด้วยความระมัดระวัง อาการทรงมานี้ถ้าเราคล่องแล้วนะ เหมือนกับที่เราชักกรอก จะเอาสูง เอาต่ำ เอาหนัก เอาเบา เอาแรง เอาค่อย แค่นี้ ไหน สั่งการได้หมด อยู่ในลักษณะนั้นเวลามันมีเรื่องอะไรที่เราสนใจ เราก็ค่อยๆ คลายอารมณ์ออกมาอย่างระมัดระวัง รับผิดชอบน้อยเหมือนกับค่อยๆ เปิดประตูระวังคนจะตีหัว พอสนใจเสร็จเรียบร้อยก็รีบปิด กลับเข้าไปสู่ความปลอดภัยของเราตามเดิม ใส่เกราะไว้ไม่แน่นหัวจะแตก ส่วนใหญ่แล้วผลออกหลุดเลย พอหลุดเลยก็...พอรับอารมณ์เข้าไปเต็มที่กว่าจะรู้ว่ามันพาไปหลายกิโลแล้วรีบๆ กลับเข้าที่เดิม

ถาม : ตรงชักกรอกนี้ต้องฝึกด้วยไข่ม้อยคะ ?

ตอบ : ต้องฝึกจะ ต้องฝึกสร้างความเคยชินกับมัน สมัยที่ฝึกใหม่ๆ สนุกมาก คนเห็นเขาก็นึกว่าเรบ้า หนึ่งๆ นอนๆ อยู่คนเดียว พอถึงเวลาที่นั่งขึ้นมาอารมณ์มันก็คลายปริตออกมาทีละระดับๆ จนถึงอุปจารสมาธิพอนอนลงก็โล่งอุปจารสมาธิ ฌาน ๑, ๒, ๓, ๔ (หัวเราะ) มันสนุกของมันนะ

ถาม : นี่คือนิสัยฝึกไข่ม้อยคะ ?

ตอบ : สำหรับคนอื่นเขาไม่ได้ฝึกอย่างนี้ แต่เอาตมาฝึกอย่างนี้ เพราะว่าถ้าอารมณ์ใจมันแน่นเกิน ปฐมฌานไปมันจะบังคับร่างกายไม่ได้ แต่ว่าของเรา ต้องบังคับได้ ชื่นๆ ลงๆ อย่างนี้ สนุกมากเลย ลองดูเถอะแล้วเขาจะว่าตัวเอง

ถาม : .....

ตอบ : หลวงพ่อท่านย้ายอยู่เสมว่า **จรณะ ๑๕** ถ้าใครทำอะไรจะเข้าถึงมรรคผลได้เร็วนะ แค่อินทรียสังวร ตัวเดียวนี้ พระนันทะเถระเป็นเอตทัคคะ คือผู้เลิศกว่าภิกษุอื่น เพราะว่าพระนันทะเถระท่านเป็นน้องชายพระพุทธเจ้า น้องคนละแม่ พระนันทะเถระกำลังจะแต่งงาน พระพุทธเจ้าเสด็จไปบิณฑบาต สมัยก่อนนั้นพอบิณฑบาตท่านจะส่งบาตรให้ พอรับบาตรไปใส่อาหารเสร็จก็จะเอามาประเคนคืน แต่พระพุทธเจ้าท่านไม่รับหรอก ท่านกลับหลังหันได้ก็เดินไปเลย พระนันทะเถระก็ถือบาตรตามไปเรื่อย ตามไปจนกระทั่งถึง **เชตวันมหาวิหาร** พระพุทธเจ้าถาม นันทะเธอจะบวชไหม ? เกรงใจพระพุทธเจ้าก็...บวชพระเจ้าข้า ๗ วันที่บวชอยู่ไม่ได้มีความสุขเลย โห...คนกำลังจะเข้าหอлакไปบวช (หัวเราะ) เป็นเราก็กลุ่มไข่ม้อย คราวนี้พระพุทธเจ้าท่านรู้ที่อยู่ ท่านเลยตรัสเรียกพระนันทะไปด้วยกัน ไปก็ชี้ให้ดูสิ่งตัวเมียแก่ๆ ตัวหนึ่งหางก็ด้วน หูกี่แหว่ง ขนก็หลุดนั่งอยู่บนตอไม้ที่ไฟไหม้ บอกว่า ...นันทะ ภรรยาในอนาคตของ

เธอ งามกว่าลิงแก่ตัวนี้หรือว่าลิงแก่ตัวนี้งามกว่า ? พระนันทะเถระบอกว่า นาง ชลบท กัลยาณี งามกว่าจนเปรียบไม่ถูกพระเจ้าช้ำ พระพุทธเจ้าบอกว่าดี เพียงจะพาไปดูอะไร จับมือ พระนันทะได้ก็พริบขึ้นดาวดึงส์ไปเลย ไปถึงเทวดานางฟ้าก็มากันเพียบ พระพุทธเจ้าก็ชี้ให้พระ นันทะดูบอกว่า แล้วเธอเห็นเหล่านางสวรรค์เหล่านี้เมื่อเปรียบกับชลบทกัลยาณีแล้วเป็น อย่างไร ? พระนันทะบอกว่า นางชลบทกัลยาณีเมื่อเปรียบเทียบกับนางฟ้าเหล่านี้ก็เหมือนลิง แก่ทางตัวขนหลุดตัวนั้น พระพุทธเจ้าเลยถามว่า แล้วถ้าหากว่าเธออยู่ปฏิบัติต่อไปแล้วตกคต รัปปากว่าจะให้นางฟ้าเหล่านี้แก่เธอๆ จะรับไหม ? พระนันทะก็ตกลง พระพุทธเจ้าท่านก็เลย สอนกรรมฐานให้กลายเป็นพระอรหันต์ไป ตกลงพระนันทะบวชเพราะอยากได้เสียเป็นนางฟ้า พอท่านบรรลุมรรคผลแล้วท่านก็รู้ว่า ที่แล้วๆ มาท่านเห็นโทษของการไม่สำรวมอินทรีย์ คำ ว่าอินทรีย์คือการเป็นใหญ่ คือตาเป็นใหญ่ในการเห็น หูเป็นใหญ่ในการได้ยิน จมูกเป็นใหญ่ใน การได้กลิ่น ลิ้นเป็นใหญ่ในการได้รส กายเป็นใหญ่ในการสัมผัส แล้วก็ใจเป็นใหญ่ในการรับ อารมณ์ทั้งหมด การไม่สำรวมอินทรีย์ทำให้สิ่งต่างๆ เข้ามาทางตา กระทบตา ขอบใจ ถูกใจ เสรีแล้ว โคนมันตีบ้านตีเมืองยึดไปเรียบร้อยแล้ว กระทบหูได้ยินแล้วขอบใจหรือไม่ขอบใจ ก็ เสรีแล้ว โคนมันยึดบ้านยึดเมืองไปเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นพอท่านเห็นโทษในตรงจุดนี้ ก่อนหน้านี ท่านเป็นเจ้าชาย ได้รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ ที่กระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ท่าน ได้รับเป็นปกติ เมื่อเป็นพระอรหันต์ ท่านก็เลยระมัดระวังเรื่องทั้งหลายเหล่านี้จนกระทั่ง พระพุทธเจ้าตั้งไว้เป็นเอตทัคคะ คือผู้เป็นเลิศกว่าคนอื่นในทางสำรวมอินทรีย์ รู้จัก ระมัดระวังอยู่ตลอด ที่หลวงพ่อบอกท่านใช้คำว่า เห็นก็สีกแต่ว่าเห็น ได้ยินก็สีกแต่ว่าได้ยิน ได้ กลิ่นก็สีกแต่ว่าได้กลิ่น ได้รสก็สีกแต่ว่าได้รส สัมผัสก็สีกแต่ว่าได้สัมผัส ให้มันอยู่แค่นั้น อย่าไปคิดต่อ ตัวคิดต่อภาษาพระเจ้าเรียกว่าสังขารคือการปรุงแต่ง คิดเมื่อไรทุกข์เมื่อนั้น พอคิดปุ๊บก็แบ่งเป็น ๒ อารมณ์ คือ อิกฺขารมณฺเฑชอบใจ อนิกฺขารมณฺเฑ ไม่ชอบใจ มันพาให้พัน ทุกข์ทั้งคู่ ชอบใจต้องตะเกียกตะกายไปหามาลำบากไหมละ เวลาหาไม่ชอบใจก็ต้องชวนชวายน หนีให้ห่างมัน ลำบากทั้งคู่ ทุกข์ทั้งคู่ ดังนั้นท่านถึงว่า รู้สีกแต่ว่าให้รู้ พอเราหยุดมันลงได้ทัน มันเข้าไปในใจของเราไม่ได้เราก็กปลอดภัย เมื่อเราปลอดภัยจิตใจของเราส่องใสสะอาดอยู่ ก็เลสเกินเราไม่ได้ ถ้าจิตสะอาดถึงที่สุดจะไปไหนละ ? ก็ไปนิพพาน ฟังดูแล้วไม่น่ายากใช่ ไหม ? เอามั้ยเดี๋ยวนี้ห้องป๊อบจะกลายเป็นลิงแก่ๆ ขนหลุดหูแหงตัวนั้น แล้วเสร็จแล้วเราก็กไปหา นางฟ้าแทน พระพุทธเจ้าไม่ได้โกหก เพราะถ้าหากท่านทำได้แค่ขั้นแรกๆ เท่านั้นกำลังใจ ทรงตัวนี้ได้แหงๆ อย่างน้อยนางฟ้า ๕๐๐ องค์เป็นบริวารอยู่แล้ว ไม่ได้โกหกให้จริงใจ ให้เยอะด้วย แต่บังเอิญว่าของท่านเก่ง ท่านทำเลยขึ้นไปเยอะกลายเป็นพระอรหันต์ไปเลย ไม่ได้ซั๊กองค์ (หัวเราะ)

ถาม : ที่นี้พูดถึงวัดดุมงคล คนที่ห้อยนะคะ พวกที่ห้อยนี้มีความจำเป็นไหมคะว่าวัดดุมงคล จะให้ผลหรือว่าเป็นคนที่อยู่ในศีลในธรรม เป็นใครมาห้อยวัดดุมงคลก็ยั้ง...(ไม่ชัด)...ให้ผลได้ ตลอด ?

ตอบ : ต้องดูกำลังใจของเขา วัตถุประสงค์เหมือนกับเครื่องส่งๆ นี่จะส่งกำลังอยู่ตลอดเวลา สำคัญตรงจิตของเขาที่เป็นเครื่องรับ ถ้าเครื่องรับไม่เปิดผลก็ไม่มี หรือว่ามีน้อย

ถาม : ขยายความตรงที่บอกว่าเปิด เครื่องรับเปิดตรงนี้หมายถึงอะไร ?

ตอบ : คือว่าต้องเปิดใจของเรารับ คือใจของเราต้องยึดเกาะท่านเป็นปกติ

ถาม : ก็คือต้องเชื่อ ?

ตอบ : ใช่ อันดับแรกต้องมีศรัทธาถ้าหากว่าศรัทธาความเชื่อไม่มีทุกอย่างไม่มีผล ไม่เชื่อมั่นต่อต้าน เท่ากับปิดเครื่องโดยตรงเลย

ถาม : นอกจากนี้มีอะไร ?

ตอบ : ก็ศรัทธาความเชื่อ ในเมื่อเชื่อยึดมั่นแล้วต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่เขาให้มา อย่างเช่นว่า อาจจะต้องรักษาศีลให้บริสุทธิ์ อาจจะต้องท่องบ่นสวดมนต์คาถาบางบทเป็นประจำ

ถาม : ท่องเพื่ออะไรคะ ?

ตอบ : ลักษณะเหมือนอย่างกับว่าเป็นรหัสบอกฝ่าย ถ้าหากว่าคนที่เขาสวดมนต์ท่องบ่นคาถาบทนี้ ก็แปลว่าเขาขอให้ช่วยถือว่าเป็นฝ่ายเดียวกันพวกเดียวกัน ถ้าหากว่าเขาไม่ขอก็เป็นอันว่าไม่ต้องไปช่วยมัน (หัวเราะ)

ถาม : คนก็หลากหลาย แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาขออะไร ?

ตอบ : เรื่องนี้ไม่ต้องห่วงจะ เทวดาความเป็นทิพย์ของเขามิคนเป็นพันๆ ขอพร้อมกันท่านก็แยกแยะได้

ถาม : แสดงว่าผู้ที่จะให้คุณ เป็นแต่เทวดาเท่านั้น ?

ตอบ : ทางด้านไสยศาสตร์ของเขา ถึงจะทำขึ้นมาแล้ว แต่ถ้าหากผู้ที่ได้ไถ่บุญญา ความ เป็นทิพย์ ของการที่ได้บุญญาทำอธิษฐานจิตสำหรับเอาไว้ผลมันก็เหมือนกัน เพราะอธิษฐาน สำหรับด้วยกำลังที่สูงมาก ในเมื่อกำลังของเขาสูงมาก การที่เขาแยกแยะเพื่อช่วยเหลือใครทำ ไหริมันก็สามารถทำได้ แต่เพียงแต่ว่าในลักษณะถ้าทำแบบไสยศาสตร์เป็นอภิญญาโลกีย์นี้ต้องมีวาระที่เสื่อมของมัน

ถาม : ที่นี้คนที่ไม่เชื่อเรื่องเหล่านี้ ถือว่าเป็นมิจฉาทิฐิหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ใช่ ไม่เชื่อแต่ถ้าหากว่าจิตใจของคุณมีสิ่งที่ยึดมั่นอยู่ อย่างเช่นว่า ยึดมั่นในพระรัตนตรัย ยึดมั่นในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ยึดถือมาประจำตระกูลของตน หรือว่ายึดมั่นในผู้นำหรือว่าเชื่อ มั่นในตนเอง เหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นมิจฉาทิฐิ

ถาม : นอกจากไม่เชื่อแล้วยังมีความลังเลสงสัย ?

ตอบ : นั่นยิ่งดีใหญ่เลย เพราะว่าถ้าหากขึ้นเชื่อทีเดียวเขาเรียกว่าโง่ เราสงสัยไว้ละก่อนเป็น ดี แล้วค่อยๆ พิสูจน์ไปจนกว่าจะเชื่อ อย่างตัวของเอาตามเอง กว่าจะก้าวมาถึงระดับนี้ใช้เวลา พิสูจน์แบบหัวทิ่มหัวตำ ๑๑ ปีเต็มๆ

ถาม : นึกว่าเข้าข่ายลบหลู่ดูหมิ่น ?

ตอบ : ไม่หรอกจ๊ะ เขาไม่เรียกว่าดูหมิ่น ความซื่อสัตย์มันเป็นปกติอยู่แล้ว อย่างเช่นว่า ทุก

วันนี้เวลาไปเจอบางสำนักของเขาที่มีพฤติกรรมต่างจากความเคยชินของเรา อาตมาเองก็ตั้งข้อสงสัยไว้เหมือนกัน ต้องระวังไว้ก่อน ยังไม่เชื่อที่เดียวจนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าเขาดีจริง ถ้าเขาดีจริงก็ยอมรับ

ถาม : คือกำลังสงสัยว่า เรื่องของ “ทรง” นี้โดยปกติมนุษย์เราก็จะมีสภาพของตัวเราอยู่ที่นี้ถ้าจะพูดถึงว่าจะมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่จะเข้ามาแทรกได้ในตัวเรา ในกรณีที่เราถือว่าเราเชื่อว่าเป็นจิต จะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้ามาแทรกตัวเราคือสภาพของจิตช่วงนี้การรับรู้เรื่องนั้นมันเป็นอย่างไรระ ?

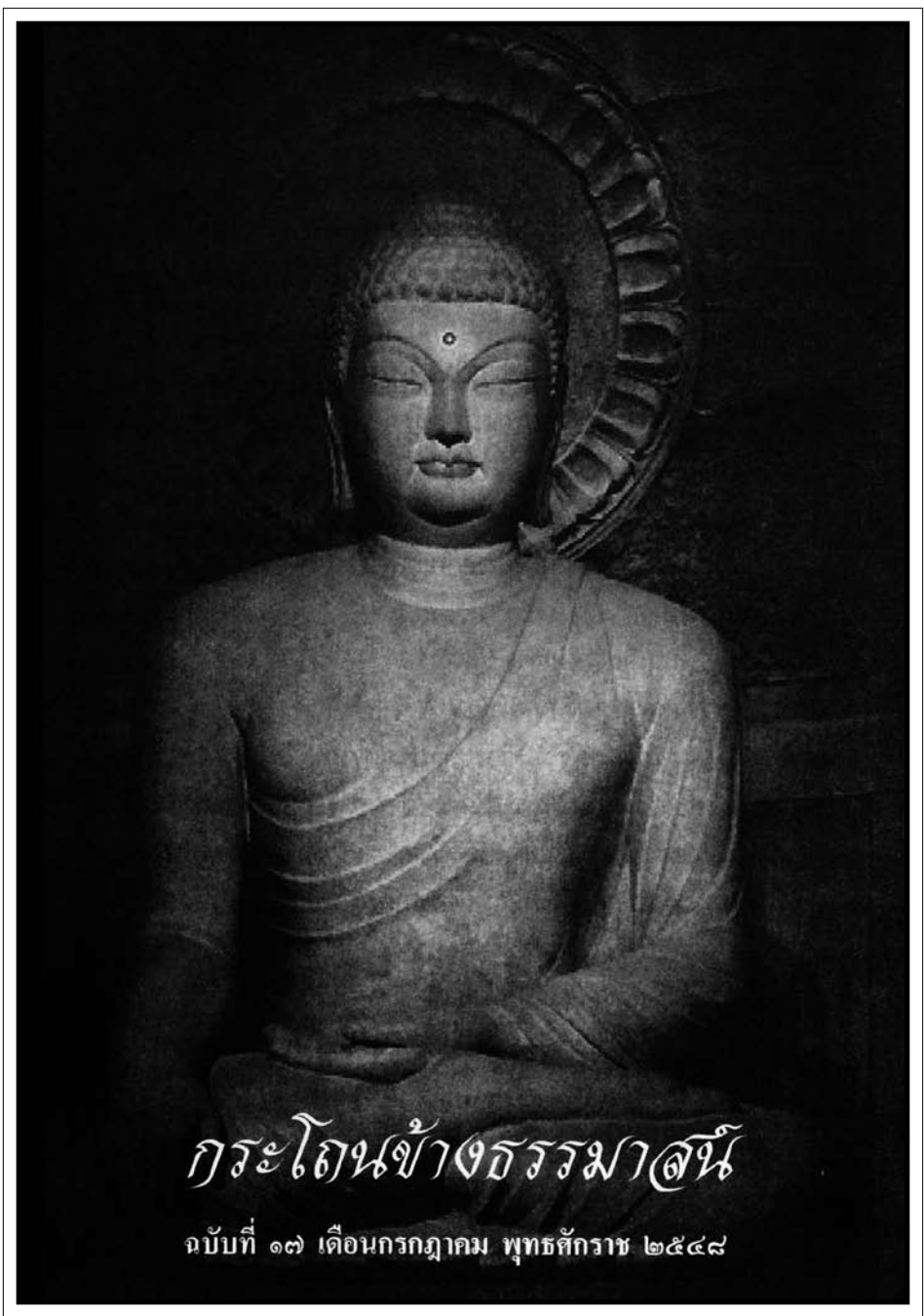
ตอบ : เอาอย่างนี้นะ ที่เราอธิบายนะ เราเข้าใจแต่พูดเป็นคำพูดยาก ฟังพระดีที่ว่า สภาพร่างกายของเรานี้มันเป็นเปลือกนอก แล้วจิตของเรานี้มันเป็นผู้ที่ควบคุมอยู่ข้างใน เพราะฉะนั้นร่างกายของเรานี้เป็น “รถ” จิตของเราคือ “คนขับรถ” ตอนที่เขาจะทรงจะสวมจะทับนี้ เขาเอาคนขับรถออกไป แล้วเขาก็เข้าไปทำหน้าที่แทน

ถาม : เขาจะเอาเราออกไปได้อย่างไร ?

ตอบ : เขาใช้วิธีบีบบังคับด้วยกำลังที่เหนือกว่า สภาพจิตของเราที่ขาดการฝึกปรือมากำลังจะน้อย ในเมื่อกำลังน้อยพวกที่ทำงานอยู่ในเขตของความเป็นทิพย์ ถึงจะเป็น โอปปาทิกะ หรือเปรต อสุรกาย ก็ตามกำลังท่านจะสูงกว่า ท่านจะเบียดเราออกไปชั่วคราว

ถาม : ตรงนั้นนี่ การเบียดออกไป จิตตรงนั้นไปอยู่ที่ไหน ?

ตอบ : ตอนนั้นอาจจะอยู่ใกล้ๆ นั่นเองแหละ เดินผ่านไปหมดว่าเมื่อไหร่เขาจะคืนเรา หรือไม่อีกทีหนึ่งเขาจะใช้อำนาจจิตที่สูงกว่าบังคับจิตของเราให้ทำตามที่เขาต้องการถ้าหากว่าเป็นเทวดาเขาจะใช้ลักษณะนี้

กระโถนข้างธรรมาสัน

ฉบับที่ ๑๗ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือนกันยายน ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : การบังคับนี้ก็แสดงว่าไม่ได้เข้าไปแทรก ?

ตอบ : ไม่ได้เข้าไปแทรก บังคับอยู่ภายนอก โดยส่งพลังจิตที่สูงกว่าบังคับเข้าไป

ถาม : เหมือนการสะกดจิต ?

ตอบ : ลักษณะเหมือนอย่างกับว่าตัวเราเป็นหุ่นยนต์ แล้วเขาใช้คลื่นวิทยุบังคับเรา

ถาม : ไกล่เคียงกับการสะกดจิต ?

ตอบ : ก็คล้ายๆ กันเลย

ถาม : แต่ที่นี้ถ้าพูดถึงเรื่องของการแทรกนี่คือเบียดออกไปเลย ?

ตอบ : พวกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกที่มาร้าย ถ้าหากว่ามาร้ายนี้ส่วนใหญ่จะใช้ลักษณะนี้ บางทีมันจะยึดร่างกายของเราเป็นของมันเลย ยึดรถเราเป็นของมันเลย คราวนี้พวกที่ยึดรถของเราเป็นพวกมันนี่ ส่วนใหญ่แล้วในปัจจุบันนี้ถ้าเรารู้ก็อย่างเช่นพวก “ผีปอบ” มันอยู่ไม่พอ มันยึดเป็นของมันแล้วก็ไม่ดูแล ไม่รักษาไม่อะไร มันเอาแต่อาศัยกินไปวันๆ บางทีร่างกายของเรามันพังแล้ว แต่ว่าสามารถทรงอยู่ได้เพราะสภาพจิตของมันแทรกอยู่ บังคับอยู่ พอมันทิ้งบิ๊บตัวคนนั้นตายเดี๋ยวนั้นเลย แล้วเนาเดี๋ยวนั้นเลยก็มี เพราะว่ามันจริง แล้วก็คือตายมานาน เพราะจิตของเขาโดนเบียดมานานแล้ว แต่ว่าตัวนี้มันบังคับอยู่แทนอยู่

ถาม : ยังสงสัยอยู่นะฮะ คนที่ถูกเบียดออกไปก็คือไม่รู้ตัว ?

ตอบ : อันนั้นจริง ก็แสดงว่าของเขาดำเนินการต้องมีวาระกรรมของเขายู่ วาระกรรมที่เคยเนื่องกันมาทำให้ตัวที่มาแทนเขา สามารถที่จะเบียดเขาออกไปได้ ก็หมายความว่าบางทีอุปฆาตกรรมที่มาตัดรอนของเขา ทำให้เขาต้องตายลงในช่วงนั้นเลย

ถาม : กรรมอะไรคะ ถึงทำให้มีในลักษณะนั้น ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วอุปฆาตกรรม จะเกิดจากปานาติบาต ฆ่าสัตว์ใหญ่มาต้องใช้กำลังใจสูงในการกระทำ ฆ่าสัตว์เล็กๆ ไม่ต้องใช้กำลังใจมาก ฆ่าคนหรือฆ่าสัตว์ใหญ่มาต้องใช้กำลังใจสูง โหษก็สูงไปด้วย ดังนั้นเมื่อถึงเวลารับโทษไปแล้ว ดอกเบี้ยวที่ตามมาก็กองหนอย ถึงตายเหมือนกัน

ถาม : จิตดวงนั้นนี่ ไม่เป็นไปตามวาระกรรมหรือคะ ?

ตอบ : เป็นไปตามวาระ เรื่องของวาระกรรมนี่มีก่อนมีหลัง อันไหนมาถึงก็ให้ผลก่อน คราวนี้ว่า ความดีที่อยู่ก็จริง แต่อุปฆาตกรรมเข้ามาถึงก่อนก็ต้องไปตามนี้ก่อน พอคุณพ้นจากตรงนี้แล้ว คุณค่อยไปรับความดีต่อ แต่บังเอิญว่าอันนี้มันแรงไปหน่อยเราก็เลยตายเลย คราวนี้พอตายก็ต้องดูต้นเหตุของเราตอนนั้นว่าดีกับชั่วเป็นอย่างไร สภาพจิตของเราตอน

นั่นเกาะอะไร ? เราก็คงไปหารถคันใหม่ของเรา

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่าหมดอายุ ก็ต้องไปตามทางของเรา ต้องปล่อยให้มันยึดรถไป ไฟแนนซ์ดู (หัวเราะ) ปัจจุบันนี้ที่เขาทรงหาที่เป็น “ของแท้” หมายความว่าบุคคลที่มาดี มาต้องการช่วยเหลือผู้อื่น มาเพื่อสร้างสมบารมีตัวเอง ของแท้นี้อยากจะกล่าวว่าเป็นเทวดา เป็นพรหม เป็นพระ นะหายากมาก ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นของปลอมที่หลอกอาศัยเบื้องสูงเพื่อหากิน คราวนี้วิธีสังเกตต่างๆ ถ้าเราไม่ได้ทิพจักขุญาณที่จะพิสูจน์ได้ว่าท่านเป็นใครมาจากไหน ก็ให้สังเกตจากการกระทำของท่าน ถ้าเป็นของแท้ในความหมายที่อาตมาพูดไป คือเป็นเทวดา หรือพรหมหรือพระ อันดับแรกท่านจะไม่เรียกร้องผลประโยชน์จากเรา ส่วนใหญ่ต้องการแค่ความเคารพ อาจจะเป็นดอกไม้รูปเทียนหรือว่าเงินบูชาครู ๓ บาท ๙ บาท เต็มที่ไม่น่าจะเกิน ๑๐๘ บาท เหล่านี้เป็นต้น จะไม่ซ้ำเติมให้เราเดือดร้อนยิ่งขึ้น อันดับต่อไปก็คือว่าท่านจะมาเป็นเวลา คืออาจจะมาเฉพาะวันอังคาร วันเสาร์ หรือวันพฤหัสบดี อาจจะมาเฉพาะวันพระใหญ่ หรืออาจจะมา ๓ เดือนครั้ง ๖ เดือนครั้ง ปีละครั้ง เป็นต้น เพราะว่างานของท่านก็มี ไม่ใช่ถึงเวลานึกจะมาก็มา อันไหนมาได้ตลอดเวลาคิดว่าก่อนเลยว่า “ปลอม” อันดับต่อไปอันนี้สำคัญที่สุด ถ้าเป็นของแท้เรื่องที่ท่านรับปากช่วยจะมีผลตามนั้น ถ้าของปลอมหลอกกินอย่างเดียว คราวนี้จำง่าย ๆ ว่า ถ้าป็นของแท้ท่านจะไม่เรียกร้องผลประโยชน์จากเรา บางคนต้องการแค่ดอกไม้รูปเทียนในการแสดงออกซึ่งความเคารพ ถ้าเราไม่มีท่านก็ใช้ลูกศิษย์ของท่านจัดให้เราซะด้วยซ้ำไป อันดับที่ ๒ ก็คือว่าท่านจะมาเป็นเวลา มีวาระจำเพาะของท่าน อันดับสุดท้ายก็คือเรื่องที่ท่านรับปากแล้วจะมีผลตามนั้น อันนี้พิสูจน์ง่าย ๆ สำหรับคนที่ไม่ได้ทิพจักขุญาณแล้วไปพิสูจน์ไม่ได้ว่าเขาเป็นใคร

ถาม : มีเรื่องไม่สบายใจจะสอบถาม ก็คือคุณพ่อผมเพิ่งจะเสียชีวิต เคยได้ยินคนพูด พอดีมาเสียที่โรงพยาบาล ไม่สบายใจที่บอกว่าถ้าเกิดมีคนเสียที่โรงพยาบาลนี้เขาจะหาทางออกไม่ได้ ?

ตอบ : ไม่จริงจ๊ะ ไม่จริง

ถาม : ซึ่งก็เป็นไปตามบุญกรรม ?

ตอบ : เป็นไปตามบุญตามกรรมของเขา แต่ส่วนใหญ่คนที่ตายพอจิตออกจากร่างใหม่ ๆ นี้ยังไม่รู้ตัวว่าตาย มักจะกลับบ้านก่อน ที่บอกว่าหาทางออกไม่ได้ ไม่ใช่หรอกจ๊ะ

ถาม : แล้วพิธีที่คนจีนเขาถือ พอดีผมมีแผนจะแต่งงาน ?

ตอบ : ทำตามไป ไม่ขัดคอเขาจะสบายเอง ถ้าขัดคอเขาเดี่ยวเป็นเรื่องทะเลาะกัน

ถาม : คือเขามองว่าเหมือนกันมันไม่ต้อง ๓ ปี

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก รอก็รอ แต่เราอยู่ด้วยกันไปเรื่อยๆ ก่อน (หัวเราะ) ไม่ว่ากัน

ถาม : คือจริงๆ ที่บ้านผมไม่ได้ถือมาก หมายความว่าจริงๆ มันเหมือนเป็นแค่ธรรมเนียม ไข่ม้อยครับ ?

ตอบ : มันก็แค่ธรรมเนียมเท่านั้นเอง คือสมัยก่อนเขาอยู่ในลักษณะที่ว่า เป็นกฎตายตัวเลยว่า

ลูกหลานต้องกตัญญูต่อบุพพการีโดยเฉพาะพ่อแม่ของเรา คราวนี้ว่าเขาให้ไว้ทุกซ์ถึง ๓ ปี ถ้าหากว่าช่วงนี้เราไปจัดงานมงคลอื่นซึ่งเป็นงานรื่นเริงหรืองานในลักษณะเฉพาะตัวของเราเองเพื่อประโยชน์ตัวของเราเอง เขาถือว่าไม่ให้ความเคารพบรรพบุรุษ คราวนี้ถ้าเราไม่ได้ถือตรงจุดนั้น เราจะทำอะไรก็ทำไป ๓ ปีรอไหว้มัย ? ลูกแก่พอตี (หัวเราะ)

ถาม : ผมก็เคารพอยู่แล้ว

ตอบ : ถ้าหากว่าญาติผู้ใหญ่ของเขา เขายังเห็นตรงจุดนี้เป็นเรื่องสำคัญเราก็ค่อยตามเขา นะ แต่งงานมันเป็นแค่พิธีเท่านั้น สำคัญตรงคนอยู่ร่วมกันต่างหากละ แต่งถูกพิธีดีกันบ้านแตกมาเยอะแล้วจะ

ถาม : บวงสรวงทำไมเสาร์ห้า ?

ตอบ : วันเสาร์ห้า ตามสายครูบาอาจารย์ท่านถือเป็นวันไหว้ครูประจำสายของเรา พิธีบวงสรวงก็คือว่า เหมือนกับรำลึกถึงครูบาอาจารย์ที่มีเมตตากรุณา สั่งสอนพวกเราสืบๆ กันมา จนถึงปัจจุบันนี้ ลักษณะของงานบวงสรวงที่ทำก็ไหว้ตั้งแต่พระพุทธรูปเจ้าลงมาเลย เพราะพระพุทธรูปเจ้าต้องเป็นครูใหญ่อยู่แล้ว

ถาม : ทำไมต้องใช้เสาร์ห้านี้คืออะไร ?

ตอบ : คือวันเสาร์ขึ้นห้าค่ำ ถ้าได้เดือนห้ายิ่งดี ถ้าไม่ได้เดือนห้าเดือนไหนก็ได้แต่ต้องเป็นข้างขึ้นคือ ตามสายครูบาอาจารย์เขากำหนดตามอย่างนั้น

ถาม : ไม่มีเหตุผลเลยหรือคะ ?

ตอบ : มีซิจะ แต่ว่าเหตุผลนี้ยิ่งยอมรับยากใหญ่ อย่างเช่น วันเสาร์ห้านี้เป็นวันแข่งวันที่กำลังสูงอยู่ ถ้าทำอะไรผลประโยชน์ก็ได้มาก

ถาม : ไช้ๆ คือคนนี่ชอบบอกแต่ว่ากำลังสูง วันแข่ง คำว่า “กำลังสูง” คำว่า “วันแข่ง” นี้จริงๆ แล้ว หมายถึงอย่างไร ?

ตอบ : อยู่กับช่วงระยะจังหวะ เวลา ของการโคจรของดวงดาวเรา ต้องยอมรับว่าโลกของเรา มีพลังงาน ดวงดาวทุกดวงมีพลังงานของมันอยู่ จังหวะนั้นวาระนั้นเวลานั้น พลังงานจะหมุนเสริมกันมาสูงกว่า จังหวะอื่น มันเหมือนกับน้ำขึ้นน้ำลง มันขึ้นมันก็ขึ้นเป็นปกติ แต่วันนั้นมันจะขึ้นที่สูงที่สุด อย่างนี้เป็นต้น คราวนี้โบราณอาจารย์ที่ท่านมีความรู้ในเรื่องของโหราศาสตร์ หรือว่าดาราศาสตร์ การโคจรของดวงดาวต่างๆ ท่านจับเคล็ดตรงนี้ได้ ท่านก็เอาวันอย่างนี้มาเพื่อประยุกต์ใช้งานไป ไม่แจ่มแจ้งประท้วงได้นะ (หัวเราะ)

ถาม : กำลังสงสัยว่าถ้าเกิดพลังงานที่มันได้มาสูงในที่นี้ แล้วเรามีความจำเป็นอะไรจะต้องไปข้องเกี่ยวกับ ?

ตอบ : ในลักษณะของการข้องเกี่ยว คือว่าวันเสาร์ห้าจริงๆ เราไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่ว่าเราทำเพื่อสงเคราะห์คนอื่นด้วย อย่างเช่นว่า คณะศิษย์ที่เขาต้องการที่จะให้การช่วยเหลือบางส่วนที่เขาขาดอยู่ ถ้าหากมันไม่มากจนเกินไป อย่างเช่นว่า น้ำแก้วหนึ่งมีแค่นี้ ถ้ามันขาดอยู่แค่นี้ ถ้าอาศัยตรงจุดนั้นอาจจะเติมเต็มพอดี สิ่งที่เขาตั้งใจความปรารถนาไว้ก็จะสำเร็จตามนั้น

แต่ถ้าหากว่ามันขาดมากๆ ก็ไม่สำเร็จเหมือนกัน

ถาม : เรื่องพูดอย่างนี้ค่อนข้างจะไม่ค่อยเชื่ออะคะ ตรงที่บอกว่าถ้าเราตั้งปรารถนาแล้วเรา
ได้มาร่วมพิธีตรงนี้จะส่งผลให้เราสมปรารถนา ?

ตอบ : อันนี้เราแค่มาดูในลักษณะของบุคคลทั่วๆ ไปแล้วกัน อย่างเช่นว่า เราอยู่ในตำแหน่ง
ใหญ่ที่ให้คุณให้โทษคนได้ เราจัดงานขึ้นมาแล้ว บริวารเขามา...พูดง่ายๆ มาโชว์ตัวให้เราเห็น
โดยปกติทั่วๆ ไปก็ย่อมพอใจว่าเขาจ้างงานของเรา มันก็จะเกิดความเมตตามากกว่าคนอื่น
เขาขึ้นมาที่พูดถึงกำลังใจคนทั่วๆ ไปนะ ที่ยังประกอบด้วยอคติเต็มทีเลย ขณะเดียวกันคนที่ไม่
มา เอ๊ะ...นี่มันไม่เห็นหัวกันนี่หว่า ก็แยกกลายเป็นว่า ถ้าถึงเวลาถึงวาระที่จะต้องพิจารณาความดี
ความชอบหรือต้องช่วยเหลือใคร ก็จะช่วยเหลือคนที่เราเห็นหน้ามากกว่า นี่เปรียบเทียบกับง่าย
อย่างหยาบๆ เลย แต่ว่าอันไหนของเขามันลึกกว่าเยอะจะ

ถาม : ที่เขาว่า ฟังดูแล้วมันจะขัดกับหลักของกรรม ไข่ม้อยคะ ?

ตอบ : มันไม่ใช่ขัดกับหลักของกรรม จริงๆ แล้วมันตรงไปตรงมา เพราะว่าบุคคลที่เขา
มาร่วมพิธี เขาต้องทำกรรมดีมาหรือว่าได้มีส่วนอันนั้นมาร่วมกัน เขาถึงได้มาในพิธีนั้น
คนอื่นที่นอกสายไปที่เขาไม่เลื่อมใสในตรงจุดนั้นเขาก็ไม่ได้มาร่วมกัน มันไม่ได้ขัดหรือ
มันไปด้วยกันเลยแหละ แต่เพียงแต่ว่าของเราเองลืมนองไป

ถาม : คือฟังคำอธิบายขัดกับเรื่องของกรรม ก็เหมือนกับช่วยเหลือเกื้อกูล ?

ตอบ : มันมีอยู่ แต่ว่าลักษณะการช่วยเหลือบอกแล้วต้องขาดน้อย แล้วลักษณะที่ต้องการ
ช่วยนี้ มันก็เหมือนกับว่าเปิดโอกาสให้คนทุกคนได้ แต่ว่าถ้าหากว่าคนนั้นวาระบุญวาระ
กรรมของเขาไม่ได้ถึงตรงจุดนั้นเขาก็ไม่ได้มาร่วมกัน

ถาม : ฟังดูเหมือนเกี่ยวเนื่องของการยึดบารมีพระเข้ามาช่วยเหลือ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วคือใช้ตัวเอง คนที่มาร่วมพิธีเขาจะต้องมีการภาวนาในลักษณะนั้น ทำกำลัง
ใจในลักษณะนั้น ในเมื่อการภาวนาลักษณะนั้น ทำกำลังใจลักษณะนั้น ก็คือการเติมส่วนที่
ขาดให้กับตัวเองนั่นเอง ถ้าหากเราอยู่ที่บ้านบอกให้เขาทำอะไรแล้วลืมนั่นไม่ชวนให้ทำ แต่ถ้า
มาอยู่ร่วมในพิธีกรรม ซึ่งเขารู้สึกว่ามันขลัง มันศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อมั่นของเขากำลังใจของเขา
ยึดโยงได้ง่าย เขาก็จะทำได้ ทำได้ดีด้วย จริงๆ ก็คือตัวของเขาเอง เพียงแต่ว่าพิธีกรรมนั้น
เป็นแต่เครื่องโยงเท่านั้น เขาทำของเขาเอง จะไปตะโกนเรียกร้องให้ใครเขาช่วยก็ไม่ได้หรอก
นอกจากการแนะนำเฉยๆ อย่างลืมนี่ว่าพระพุทธเจ้า ท่านบอกแล้วว่าท่านมีหน้าที่แนะนำนั้น
จะทำหรือไม่ทำอยู่ที่ตัวเรา

ถาม : ผู้ที่มีบารมีมากๆ ที่ไม่ตกนรก เพราะว่าเขาสามารถบังคับจิตใจให้อยู่ในกองกุศลได้
ตลอดไข่ม้อย ?

ตอบ : เรียกว่าตลอดก็ไม่ใช่แน่ แต่ตอนวาระสำคัญนี้สามารถทำได้ ระวังไว้ก็แล้วกันติด
หนี้เขาเยอะ ถึงเวลาถ้ามันทางที่เดียวอาจจะหมดตัว

ถาม : ค่อนข้างจะไม่เห็นด้วยที่บอกว่าเราสามารถบังคับตัวเองได้ให้อยู่ในศีลตลอด การ

บังคับตัวเอง นั่นก็ดี...(ไม่ชัด)...ใช้ว่ามีต้นทุนอย่างเดียว เพราะฉะนั้นสิ...(ไม่ชัด).....?

ตอบ : ก็ไม่ได้หมายความว่าตัวเองทำแล้วจะพ้นจากความชั่วนั้นโดยที่ไม่มีความดีมาช่วย อย่าลืมว่า เขาใช้คำว่าเขาทำบุญทำกุศลและจิตใจเขายึดโยงในส่วนที่เป็นกุศลอยู่ สิ่งที่เขาทำเป็นกรรมชั่วมันมีกำลังน้อยกว่า มันยังตามไม่ทัน แต่ไม่ได้หมายความว่ามันจะเลิก มันยังตามอยู่ตลอดเวลา ถึงวาระถึงเวลาเมื่อไหร่มันจะสนองทันที เมื่อครู่ถึงบอกเขาวาระวัง มันทวงทีเดียวหมดตัวเลยแหละ

ถาม : ฉะนั้นจะใช้คำว่าบังคับแล้วไม่ตรง ไม่น่าจะใช้ได้

ตอบ : จริงๆ แล้วมันใช้ได้ แล้วตรงไปตรงมาที่สุดด้วย คือว่าถ้าหากว่ากำลังใจของเขาในตอนช่วงนั้น มันไม่เศร้าหมอง จิตของเขามีสติที่ยึดที่เกาะแปลว่าเขาต้องผ่านการฝึกฝนมาอย่างหนัก อย่างหนักชนิดที่เรียกว่าของเราเองทำไม่ถึงของเขาทำถึง ในเมื่อเขาสามารถทำถึงตรงจุดนั้น ตัวนั้นก็จะเป็นกุศลส่งผลให้เขาพ้นไปก่อนชั่วคราว แต่ไม่ได้พ้นตลอดหรอก เดียวก็เสด็จ

ถาม : แต่มีเงื่อนไขว่าก็แค่ชั่วคราว ใช่มั้ยคะ ?

ตอบ : ใช่ ถึงเวลาที่กุศลมันขาดช่วงเมื่อไหร่ก็เรียกบร็อยแหละ เขาทวงทีนี้ก็ยาวเลย

ถาม : แต่ถ้าเขาทำมาจนชินแล้วก็เกิดใหม่ เขาสามารถจะทำอย่างนั้นต่อไป ?

ตอบ : ได้จะ พระที่เขานิพพานทุกอย่างก็ไม่มีใครใช้หนี้หมด เพียงแต่ว่าสภาพจิตของตัวเองพอถึงเวลาบริสุทธิ์แล้วก็เป็นอย่างอื่นว่าจัดเป็นอโหสิกรรมต่อกันไป มันเหมือนกับว่าน้ำกับน้ำมันที่แยกตัวจากกันโดยเด็ดขาด ไม่สามารถจะปะปนกันได้แล้ว ไม่เหมือนน้ำกับนมจะเทลงไปเมื่อไหร่ก็ละลายรวมกันเลย

ถาม : อย่างเวลาพวกพุทธภูมิตายจากสภาพความเป็นมนุษย์ ถ้าไม่ลงนรก ขึ้นไปบนสวรรค์ เขาว่าจะเป็นพรหมเทวดา แล้วเขาจะมีเวลา...หมายความว่าช่วงระยะเวลาหรือจะมีคนมาเตือนว่าให้ลงมาเกิดอีกหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ก็ต้องดูด้วยนะ ว่าของเราเองมีเพื่อนฝูงที่รักกันขนาดนั้นหรือเปล่า ? ถ้าหากว่าไม่มีเขาก็ไม่มาเรียกเตือนคุณหรอก คุณอยากสร้างบารมีคุณก็ตะเกียกตะกายของคุณเองก็แล้วกัน

ถาม : แล้วลงมาจุติได้ตลอดเวลาหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านจะขยับเกิด ในเมื่อท่านจะขยับเกิดนี้ส่วนใหญ่ท่านจะไม่อยู่นานหรอก มันเสียเวลาสร้างบารมีของท่าน

ถาม : สามารถลงมาเกิดได้เลย ?

ตอบ : กำลังของคุณสูง ต้นทุนของคุณมี คุณจะซื้อตัวใส่กระเป๋าก็จะไปเพื่อจะเดินทางเมื่อไหร่ก็ได้คนมีตั้งคั้นะ

ถาม : ไม่ทราบว่าจะเข้าใจถูกหรือเปล่า อย่างคนที่ตายแล้วจิตเศร้าหมองหรือว่ามีกรรมหนักมาก นี่ก็คือจิตมันตกอยู่ในตรงนั้น มันก็เลยลงนรกแน่นอน แต่ถ้าเกิดคนที่แบบทำกรรมความชั่วด้วยนี่ถึงจะหักล้าง อย่างพระยายมราชท่านมีเมตตา ท่านก็เลยส่งคนมาดักแล้วเอาไป แล้ว

พยายามให้หนักถึงความดีที่ก่อมา ?

ตอบ : อันนี้เป็นไปตามที่เราเข้าใจ ที่เรารู้ว่ามันไม่ใช่เลย พระยายมไม่ได้มีหน้าที่เอาใครลงนรกแต่พระยายมกับคนไม่ให้ลงนรก เพราะฉะนั้นบรรดาคนที่ตายนะ พอถึงเวลารู้ตัวว่าตายต่อให้ไม่มีคนมารับก็พยายามจะตะกายไปหาท่าน

ถาม : เคยเห็นวิญญูณ เป็นแพตัวดำๆ สูงๆ ใหญ่ๆ แล้วก็ถือดาบใส่ผ้าสีแดงๆ ๒ คน จับคู่กันไม่ทราบว่าเป็นอะไร (แล้วเขามารับเราหรือเปล่านั้น) เปล่าแต่เขามาให้เห็น ?

ตอบ : ไม่แน่วกนั้นอาจจะจะเป็นพวกที่เขามาดูแลรักษาเราก็ได้ อาจจะเป็นเพื่อนเป็นฝูงหรือเคยเป็นบริวารเก่ามาก็ได้ ถามแสงชัยชย อาตมาอยู่กับน้องชาย ๒ คนนอนอยู่ด้วยกัน กลางคืนตื่นขึ้นมาตัวเท่าตึกใหญ่ก็ร้องไห้แดงมานอนเบียด เขามาช่วยรักษาเรา แต่เราเป็นเด็กอยู่ๆ ตัวใหญ่มานอนเบียดด้วย ก็ตกใจร้องไห้กลางคืนบ่อยๆ พ่อแม่รำคาญพาเอาเจ็บตัวไป แล้วเขาก็ตามอยู่เรื่อย ลักษณะเขามาตามดูแล แต่ตอนนั้นเราไม่รู้อะไรจริงๆ ว่าเขามาดูแลเรา พอถึงเวลาอย่างเช่นว่าจะไปเก็บฝรั่งกัน ก็ไปนั่งห้อยขาบนต้นไม้ฝรั่งตัวเท่าตึก แล้วยังมีหน้ามาหัวเราะใส่เราอีก เด็กๆ เห็นกันทุกคนวิ่งกันตื่นพลิกเลย สาปส่งฝรั่งต้นนั้นไปไม่มีใครกล้าขึ้นอีกเลย...กลัวผี

ถาม : แล้วทำไมเขาไม่มาแบบสวยๆ (หัวเราะ) ?

ตอบ : นั้นเขามาในชุดทำงานของเขาแล้ว หน้าทีของเขานี้ ทำงานไม่แต่งเครื่องแบบเตี้ยวโดนเจ้านายปรับ จริงๆ เขาไม่ได้มาน่าเกลียดน่ากลัวอะไรหรอกเพียงแต่ว่าตัวเขาใหญ่ ของเราเองพอเห็นคนตัวใหญ่ๆ แผลกหน้าด้วย ก็ตกใจวิ่งเท่านั้นเอง

ถาม : ส่วนใหญ่คิดว่าผี ?

ตอบ : ใช่ ส่วนใหญ่คิดว่าผีไว้ก่อน

ถาม : อย่างตานี้ไปอย่างนี้ ยิ่งเล็กๆ อยู่เลย มีคนมาจูดมือขึ้นไปนะ

ตอบ : โบราณเขาเรียกว่า “แม่ชื้อ” “แม่ชื้อ” คือเทวดาประจำตัว ส่วนใหญ่จะเป็นพ่อแม่หรือแม่ก็ญาติพี่น้อง หรือครูบาอาจารย์ หรือว่าเพื่อนฝูงกันในอดีต คราวนี้ท่านทั้งหลายเหล่านี้พอตายแล้วไปเป็นเทวดา เมื่อตายแล้วเป็นเทวดาเขายังจำเราได้อยู่ ยังมีความผูกพันอยู่จะพยายามที่จะตามสงเคราะห์เรา อะไรที่ไม่เกินกฎของกรรมท่านพยายามช่วย ลักษณะนั้นละ โบราณเขาเรียกว่า “แม่ชื้อ” ที่ประเภทไปทำพิธีร่อนกระดัง ๓ วัน ลูกผี ๔ วัน ลูกคน ลูกของใครรับไปเน้อ แม่ก็รับบอกลูกของฉันจ้า ผีเลยอดเลย (หัวเราะ)

ถาม : ไม่ทำพิธีดีกว่าไหมยะ ?

ตอบ : เขาเชื่อถืออย่างนั้น เขาก็ทำอย่างนั้น เรื่องอย่างนี้ไม่ใช่หน้าดำหนิ กำลังใจของใครแต่ไหนก็พูดแค่นั้นทำแค่นั้น

ถาม : พูดถึงเรื่องคนตาย เวลาคนตายจิตที่อยากจากร่างไปนะ จิตจะเหลืออะไรอยู่บ้าง ?

ตอบ : อันดับแรกความรู้ความจำของเขา อันดับที่สองสิ่งนั้นจริงๆ เป็นของปกติของเขาอยู่แล้ว แต่ว่าในสภาพของมนุษย์ที่เป็นกายหยาบประกอบไปด้วยกิเลส ตัณหาเป็นปกติ ก็จะไปโดนกดทับเอาไว้ สิ่งนั้นคือ “ความเป็นทิพย์” ความเป็นทิพย์ที่สามารถรู้เห็นในสิ่งที่มนุษย์ทั่วๆ

ไปไม่สามารถรู้เห็นได้ อย่างเช่นว่า ถ้าเขามองออกไปข้างนอกนี่จะมองเห็นยาวตลอดไปเลย จะไม่มีตีกรรมบ้านช่องมาขวางเขา ในสายตาของเขาก็เหมือนกับที่โล่งไปเลยอย่างนี้

ถาม : เอ๊ะ ทำไมเป็นอย่างนั้น ?

ตอบ : บอกแล้วว่าเขาอยู่ในความเป็นทิพย์ ในเมื่อความเป็นทิพย์ลักษณะก็เหมือนกับคลื่นพลังงาน เพราะฉะนั้นคลื่นพลังงานที่เจาะทะลุทะลวงไปอยู่ตลอดเวลา อย่างปัจจุบันนี้รอบข้างตัวของเราก็คือเป็นอย่างนี้ เขาก็ไม่เห็นจะต้องไปหลบไปหลีกตีกรรมบ้านอะไรที่ไหน

ถาม : คือหมายความว่า เขาเห็นสภาพ คือตัวนี้จะพูดถึงการรับรู้ใช่ไหมคะ ? มีการรับรู้ เพราะฉะนั้นที่การรับรู้ตัวนี้ เห็นเป็นตึกเป็นอาคารมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากต้องการจะรับรู้ลักษณะนั้นก็รับรู้ แต่ถ้าหากเขาไม่ต้องการจะรู้ เขาสามารถเดินทะลุไปเฉยๆ เลย เพราะว่าในสภาพของเขาแล้วสิ่งเหล่านี้ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเขา เหมือนอย่างกับว่าอยู่คนละคลื่นความถี่กันนะ แล้วอันดับต่อไปก็คือ “ตัวเวทนา” คือการส่วยอารมณ์ ก็ยังรับรู้ความสุขความทุกข์ได้เป็นปกติ

ถาม : จะเกิดจากอะไร ในเมื่อไม่มีร่างกาย ?

ตอบ : เกิดจากในสิ่งที่ตัวเองยังไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ อย่างเช่นว่า อยู่ในสภาพนั้น ถ้าอุปาทานยังยึดถืออยู่ว่า ความรู้สึกทั้งหมดยังเป็นคนอยู่ ถ้าหากว่าไม่มีของกินก็หิว ความรู้สึกตัวนี้จะเกิดของมันเอง เป็น “จิตตสังขาร” ที่ปรุงแต่งขึ้นมาทำให้เกิดความรู้สึกนั้นขึ้นมา ก็ต้องไปเสาะแสวงหามากิน ถ้าหาไม่ได้ก็ต้องมาเที่ยวเสาะหาเอาตามญาติตัวเอง ต้องพยายามแสดงให้เขาได้เห็น ด้วยการทำให้เกิดเสียงบ้าง เข้าฝันบ้าง อะไรบ้าง เพื่อจะบอกกล่าวว่าเขาขาดอันส่วนไหน

ถาม : เหมือนกับบอกว่าเขาปรุงแต่งขึ้นมาเอง ถ้าอย่างนั้นนี่การหิวมีจริง เกิดขึ้นจริงมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเขาปรุงแต่งขึ้นมาทำให้เกิดขึ้นจริงสำหรับเขา ต้องใช้คำว่า “เกิดขึ้นสำหรับเขา”

ถาม : แต่ไม่ได้หิวจริง ?

ตอบ : จริงๆ แล้วถ้าหากว่าของเขาเอง จิตของเขาประกอบไปด้วยบุญ เขาก็ไม่จำเป็นต้องไปปรุงแต่งตรงส่วนนั้น เขาก็จะไม่เกิดความรู้สึกอันนี้ขึ้น

ถาม : คือกุศลเข้าไปหล่อเลี้ยง ?

ตอบ : ใช่ ทำให้ความรู้สึกอันนั้นไม่เกิด แต่ถ้าหากว่าเขาขาดตรงส่วนนี้ จิตของเขาจะปรุงแต่งทำให้เขาเกิดความรู้สึกนั้นขึ้นมา ก็ต้องไปเสาะแสวงหาส่วนที่ตัวเองขาดต่อไป...

ถาม : วิธีทำกรรมฐาน ภาวนาหรือว่าอสุภะ ทำยังไงให้ถูกต้อง อย่างเช่น นั่งสมาธิก่อน แล้วถึงระดับไหน อะไรอย่างเงี้ยคิดอย่างไรคะ ?

ตอบ : จริงๆ ต้องมีสมาธิก่อน เหมือนอย่างกับว่าล้มมีดให้คมแล้ว เสริจแล้วค่อยไปตัด คือ พิจารณา พอเราล้มมีดให้คมแล้วพิจารณามันก็จะชัดเจนแจ่มใส เพราะกำลังของสมาธิมันสูงพอ

ถาม : อย่างกับนั่งสมาธิ ชั้นฌานสูงสุดที่เราทำได้ แล้วคลายสมาธิ จากนั้นก็พิจารณาไปใช่

เปล่าคะ ?

ตอบ : จะ พอเราทำเต็มที่แล้วถอยกำลังลงมา แล้วมาพิจารณาพอพิจารณาจนกระทั่ง “อารมณ์ใจทรงตัว” มันจะภาวนาโดยอัตโนมัติ พอภาวนาไปจนถึงจุดเต็มที่มัน มันก็จะถอยลงมามาก คราวนี้ถ้าหากว่าช่วงมันถอยออกมา ถ้าเราไม่หาสิ่งที่ดีให้มันคิดมันจะคิดไปทางรัก โลก โกรธ หลง แทน เราก็เลยต้องควบคุมความคิดของเราให้มันคิดในด้านดีๆ เข้าไว้ แล้วก็ที่สำคัญที่สุด “ทำบ่อยๆ” “ย้ำแล้วย้ำอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก อยู่ในจุดเดิม” ไม่ใช่ทำๆ ไปแล้วก็เบื่อแล้วก็เลิก มันจะต้องย้ำจนกระทั่งประเภทที่ว่า ถึงเวลาบอกว่าร่างกายไม่ใช่ของเราแล้ว มันเชื่อเลย โดยไม่มีการคัดค้านนั้นแหละถึงจะใช้ได้ ไม่ใช่บอกว่าร่างกายไม่ใช่ของเรา มันไม่ใช่ได้อย่างไรระตี่เราก็จีบ (หัวเราะ)

ถาม : ที่คนพูดถึงเรื่องจิตตสังขารส่วนสัญญาจิตนี้ก็มีผลของมัน แต่ทำไมเวลาเราแก้ตัวไป ทำไมเราหลงลืมได้ล่ะครับ ?

ตอบ : หลงลืมนั้นเป็นเรื่องของสมอง ประสาทร่างกายไม่ใช่จิต จิตมันบันทึกของมันอยู่ตลอด ถ้าหากว่าเราได้รับการฝึกมาดีแล้ว เราสามารถย้อนทวนไปดูเมื่อไหร่ก็ได้ ลักษณะของการย้อนทวน เป็น “อดีตตั้งสมาธิ” หรือไม่ก็ “บุพเพนิวาสานุสสติญาณ” หรือเป็น “ยถากัมมุตตาญาณ” ได้

ถาม : อย่างนี้ถ้าเกิดเราไม่ได้อยู่เหตุการณ์นั้นในอดีต เราอยากจะได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้จ้ะ

ถาม : รู้ได้อย่างไรคะ ?

ตอบ : เราย้อนอดีตลงไปตรงจุดนั้น กลายเป็นว่าเรากลับเข้าไปดูเหตุการณ์ในเดี๋ยวนั้นเลย

ถาม : แสดงว่าทุกอย่าง ยังอยู่ของมันอย่างนั้น ?

ตอบ : มันไม่ไปไหนหรอก วิทยาศาสตร์เขาก็บอกแล้วไง บอกว่าสารทุกอย่างไม่ได้สูญหายไปไหนในโลก เพียงแต่แปรสภาพไปเท่านั้น ในเมื่อมันแปรสภาพไปเป็นพลังงาน เราก็ย้อนกลับไปรวบรวมพลังงานนั้นกลับเข้ามาให้มันอยู่ในรูปที่หายาบให้พอที่เราจะรับรู้ได้ มันก็จะกลายเป็นสิ่งที่เรารู้อันนั้นเดี๋ยวนั้น

ถาม : ..... ?

ตอบ : เป็นครูบาอาจารย์เขามันลำบาก หลวงพ่อท่านสอนว่าใครก็ตามที่อยู่ใต้การดูแลของเรา ไม่ว่าจะทำอะไรดีต้องดูแลเขาให้มีความสุขอยู่เสมอ เพราะฉะนั้นอะไรมันเกิดขึ้นมา เราจะกินเองใช้เองมีความสุขอยู่คนเดียว นั้นคิดคำสอนแน่ๆ เลย ก็เลยต้องเหลือเฟือเขาอยู่ตลอด ลักษณะเป็น “ครูบาอาจารย์” เขาเรียกว่า “พ่อแม่คนที่สอง” ก็เหมือนกับพ่อกับแม่ที่นั้นแหละ ต้องคอยตามจิตตามเช็ดตามล้างตามถูกันอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งประทับใจพุทธวิจนะประโยคหนึ่งที่ท่านกล่าวว่า “อาหนักะ ดูก่อนอาหนักะ เราจักไม่ปฏิบัติต่อพวกเธอเหมือนช่างหม้อที่ปฏิบัติต่อหม้อดินที่ยังเปียกยังดิบอยู่ด้วยความทะนุถนอม แต่ว่าเราจะกระหนาบแล้วกระหนาบอีก ช้โทษแล้วชี้โทษอีก บุคคลที่มีมรรคผลเป็นแก่นสารเท่านั้นที่

จะทนอยู่ได้”

ถาม : ทำไมบางอารมณ์ มีโกรธ มีโมโห....(ไม่ชัด)....?

ตอบ : พระที่ท่านทำถึงที่สุดแล้ว รัก โลก โกรธ หลง ไม่ได้ไปไหนอยู่กับท่านเต็มทีนั่นแหละ แต่เพียงแต่ว่าท่านมีสติรู้อยู่ และตัดมันตั้งแต่ต้นเหตุมันไม่มีโอกาสเกิดขึ้นท่านนั้นคราวนี้ว่าถ้าอยู่ในลักษณะที่เรียกว่ามันยังไม่สามารถที่จะตัดมันตั้งแต่ต้นเหตุได้ ยังมีโอกาสเปลว อารมณ์เหล่านี้มันจะตีกลับทันทีที่มีโอกาส มันเหมือนยังกับคุ้มนั่นอยู่ ถ้าเปลวเมื่อไหร่มันก็ดับเราหงายท้องไป เพราะฉะนั้นห้ามเปลว พระที่ท่านทำถึงตรงจุดนี้ท่านก็เลยยิ่งระวังมากกว่าปกติ เพราะว่ากลัวจะเปลวให้พวกนี้มันหลุดขึ้นมาจากงามใหม่ ท่านก็เลยจะทรงความไม่ประมาทเป็นปกติ

ถาม : ตอนแรกเข้าใจว่า อารมณ์....(ไม่ชัด)....?

ตอบ : นั่นความเข้าใจของเราจะ จริงๆ แล้วมันยังอยู่ นอนยังไม่หยุดตลอดเวลา เพียงแต่มันไม่มีเชื้อให้เกิด เพราะท่านไม่ไปเติมเชื้อให้มัน ท่านไม่ไปใส่น้ำมันแล้วไปจุดไฟมัน

ถาม : มีอยู่ปัญหาหนึ่ง....(ไม่ชัด)....?

ตอบ : ตัวนี้เราต้องดูด้วยว่า เราได้รักษาอารมณ์ของเราให้ต่อเนื่องได้นานเท่าไร ส่วนใหญ่สมัยก่อนของเรา เราไม่เคยชินกับมัน พอได้รับใหม่ๆ ก็ตื่นตื่น เหมือนกับเด็กห่อของก็เล่นนานหน่อย คือรักษาอารมณ์นานหน่อย มันก็อยู่กับเรานาน แต่พอมาระยะหลังๆ ความเคยชินมันเกิด เลิกห่อแล้ว แต่หารู้ไม่ว่าถึงเลิกห่อแล้วคุณก็ต้องประคับประคองอารมณ์นี้เพื่อความสุขของคุณให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แต่เราไม่ได้ประคองมันไว้ มันก็เลยหายไป ในระยะเวลาอันรวดเร็ว

ถาม : ก็มี....(ไม่ชัด)....เขาบอกว่า เอ...คนนี้ได้คุ้นปฏิบัติ ไม่ได้คุ้นพระนิพพานเลย เขาบอกว่าเวลาที่เขานั่งดูนิพพานในใจ คือเห็นในจิตสำนึกจนถึงขั้นนิพพาน เป็นไปได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ทำไม่จะเป็นไปไม่ได้ละ สภาพจิตมันคิดยังไงมันก็เป็นอย่างนั้น แล้วขณะเดียวกันว่าบุคคลที่ท่านได้อภิญญาหรือได้ทิพจักขุญาณ ถ้าหากว่าท่านไปยังสถานที่นั้น เราอยู่ที่นั่นท่านก็เห็นเราไม่อยู่ท่านก็เห็น

ถาม : อธิบาย อรูปฌานไว้สั้นๆ ได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : อรูปฌานถ้าเอาสั้นนี่ตายพอดี เอาเป็นว่าเราต้องศึกษารูปฌานให้ละเอียดก่อนจนกระทั่งถึงฌาน ๔ พอฌาน ๔ มันคล่องตัวแล้ว เราก็ตั้งรูปฌานอันใดอันหนึ่งของเราขึ้นมา คือองค์กสิณ อันใดอันหนึ่งในกสิณ ๑๐ ขึ้นมา เสร็จแล้วก็เพิกภาพกสิณนั้นเสีย หันมาจับความว่างของอากาศแทน โดยคิดเสียว่ากสิณมันยังเป็นของหยาบอยู่ อากาศมันเป็นของว่างมันย่อมละเอียดกว่า เราทำความเข้าใจในอากาศนั้นแล้วก็รักษาอารมณ์นั้นจนกระทั่งทรงตัวเป็นฌาน ๔ คล่องตัว แปลว่าเราได้รูปฌานที่ ๑ คือ ฌานที่สมาบัติที่ ๕ เสร็จแล้วก็คลายกำลังนั้นลงมาตั้งดวงกสิณขึ้นมาใหม่ เพิกภาพกสิณนั้นเสีย ทำความพอใจในความว่างไร้ขอบเขตของวิญญานแทน คิดซะว่าอากาศมันยังมีขอบเขต คือวิญญาน ความรู้สึกยังกำหนดมันได้อยู่ เพราะฉะนั้น

วิญญานต้องดีกว่าละเอียดยกกว่า ก็ทำความเข้าใจในความไร้ขอบเขตของวิญญานนั้นแทน จนกำลังใจเข้าสู่ฌาน ๔ คล่องตัวเต็มที่ของมัน ก็เท่ากับเราได้**สมาบัติที่ ๖** คือ **อรุณฌานที่ ๒** แล้วหลังจากนั้นก็ถอยกำลังใจลงมา ตั้งภาพภินชัญขึ้นมาใหม่ เสร็จแล้วก็เพิกภาพภินชัญนั้นเสีย พิจารณาว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ไม่ว่าคน สัตว์ วัตถุธาตุ สิ่งของ มันมีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น แปรปรวนในท่ามกลาง สลายไปในที่สุด สุตท้ายแล้วไม่มีอะไรเลยกระทั่งตัวเราก็ตายหมด จิตจะไม่เกาะอะไรแม้แต่ชนิดหนึ่ง ถ้าหากว่าอย่างนั้นเขาเรียกว่า เราได้**สมาบัติที่ ๗** คือ **อรุณฌานที่ ๓** และหลังจากนั้นก็คลายกำลังลงมา พอมันทรงตัวเต็มที่มันจะเท่ากับฌาน ๔ หมดนะทุกชั้นตอน แล้วเราก็ตายตัวของเราลงมา ตั้งภาพภินชัญขึ้นมาใหม่ คราวนี้ก็กำหนดใจของเราว่าสิ่งที่ควรรับรู้ เราก็คงไม่ต้องการรับรู้มัน เพราะว่าอาการของการรับรู้มันก็ยังเป็นทุกข์เป็นโทษอยู่ เสร็จแล้วเราก็คงกำลังของสมาธิในการข่มกลั้น แล้วก็เรียกง่ายๆ ว่า ก้าวล่วงข้ามเวทนาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นกับเรา อย่างเช่นว่าร้อนก็ต้องทำเป็นไม่ร้อน หนาวก็ต้องทำเป็นไม่หนาว หิวก็ทำเป็นไม่หิว กระจายก็ทำเป็นไม่กระจาย เนื่องจากว่าตัวกำลังสมาธิมันสูงอาการเหล่านี้เราจะสามารถที่ผ่านมันผ่านไปได้ พอทรงตัวคล่องตัวเป็นฌาน ๔ เมื่อไร เราก็คงได้**สมาบัติที่ ๘** คือ**อรุณฌานที่ ๔** อันนี้ถือว่าอธิบายอย่างหายาบที่สุดเลยนะ แล้วยังมีคำภาวนาต่างหากของมันอีก อย่างเช่นว่า **อากาศสาอนันตา** สำหรับ**สมาบัติที่ ๕** **วิญญานัง อนันตัง** สำหรับ**สมาบัติที่ ๖** **นัตถิกิณฺณิ** สำหรับ**สมาบัติที่ ๗** แล้วก็ **เอตังสันตัง** **เอตังปณีตัง** สำหรับ**สมาบัติที่ ๘** จะเป็นคำภาวนาเฉพาะของเขา

ถาม : ในคำภาวนานั้นและอารมณ์ต้องเป็นไปตามนั้น ?

ตอบ : อารมณ์จะต้องเป็นไปตามนั้นด้วยมันดีตรงที่ว่า ลักษณะคล้ายๆ การพิจารณา แต่การใช้กำลังของฌาน เพื่อพิจารณาอันนั้นมันจะต้องทรงฌานให้ได้

ถาม : สงสัยมานานแล้ว เพราะว่าอรุณฌานในตอนเช้า เข้าโดยไม่ได้ตั้ง....(ไม่ชัด)...ให้พิจารณาธรรมไปก่อน ?

ตอบ : ของเรานั้นแสดงว่าของเก่ามันต้องมีอยู่แล้ว พอต้นทุนเก่ามันมี มันปักเดียว มันก็เข้าเลย

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องลูกถูกรถชนจะทำอย่างไรดี)

ตอบ : ทำอย่างไรดี...จริงๆ แล้วมันน่าจะสะเดาะเคราะห์ด้วยการทำบั้งสกุลตายบั้งสกุลเป็นกันชะยะกหนึ่ง ที่นี้เรามากลามเข้าไป พรุ่งนี้จะกลับแล้ว ไปให้พระที่ไหนทำก็ได้ บอกเขาว่าช่วยทำบั้งสกุลตายบั้งสกุลเป็นให้หน่อย ชื่อผ้าขาวไปซักเมตรครึ่ง สองเมตร

ถาม : วัดไหนก็ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : จะ วัดไหนก็ได้ทำเป็นทั้งนั้นละ มันเป็นการตัดกรรมอย่างหนึ่ง ช่วงนี้ช่วงใกล้วันเกิดเขาด้วยหรือเปล่า ? ถ้าหากว่าใกล้วันเกิดนี้ ก่อนเดือนหลังเดือนต้องระวังให้ดี เพราะก่อนเดือนหลังเดือนนี้มันจะเกิดอะไรขึ้น มันจะเกิดช่วงนั้นละ ถ้าหากว่าเกิดเดือนตุลา ก็เท่ากับว่ากันยากกับพฤศจิกายนต้องระวังด้วย

ถาม : .....

ตอบ : (หัวเราะ) รีบๆ แก่ เตียวมันจะหนักกว่าเดิม คือช่วงวาระเก่ากับใหม่กำลังเปลี่ยนแปลงนี้ มันเหมือนกับช่วงเปิดช่องว่าง อะไรที่ไม่ดีมันจะแทรกได้ง่าย ไม่ยก่าหรือไกลๆ วัดไหนก็ได้ ถ้าไม่แน่ใจไปถามท่านก่อนก็ได้ว่าทำได้มั๊ย ถ้าท่านบอกว่าทำได้ก็เอาเลย

ถาม : บังสกุลเป็นบังสกุลตายไข่ม้อยคะ ?

ตอบ : จะ บังสกุลเป็นบังสกุลตาย มันเหมือนกับตายแล้วเกิดใหม่ เคาระห์กรรมทั้งหลาย มันก็ตายไปด้วย ไม่เกี่ยวกับเรา ใช้ผ้า ๑ เมตรครึ่ง จะเอาดอกไม้ รูป เทียนไปด้วยก็ได้แล้วใส่ซองให้ท่านซะหน่อย

ถาม : มีเพื่อนที่ได้ทำการปฏิบัติธรรมแล้วเขามีความรู้สึกว่า การปฏิบัติธรรมของเขาไม่ก้าวหน้าไปไหนเลย พอปฏิบัติธรรมแล้วก็เหมือนกับอยู่กับที่ เขาได้พยายามทำสมาธิเองอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ก้าวหน้าขึ้น พอจะมีข้อเสนอแนะในการปฏิบัติธรรมให้เขามีความก้าวหน้าบ้างมั๊ยคะ ?

ตอบ : ลักษณะการปฏิบัติแล้วไม่ก้าวหน้ามันประกอบด้วยสาเหตุอยู่ ๒ ลักษณะด้วยกัน อย่างแรก ทำเกิน อย่างที่ ๒ ทำขาด ถ้าทำพอดีก้าวหน้าทุกคน ทำเกินก็คือเคร่งเครียดจนเกินไป สภาพร่างกายมันไปไม่ไหว ทำขาดก็คือ ไข้ก็เลยไม่ก้าวหน้าด้วย เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องทำให้พอดีถึงจะก้าวหน้า ตัวพอดีพระพุทธเจ้าตรัสว่า มัชฌิมาปฏิปทา คราวนี้คำว่ามัชฌิมา พอตีตรงกลางนี้ไม่มีอัตราตายตัวว่า ๕๐% เป๊ะ มันจะขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายและจิตใจของเราที่ได้รับการฝึกมา ดังนั้นว่าของคนที่หนึ่งมัชฌิมาปฏิปทาของเขาอาจจะนั่งตลอด ๓ วัน ๓ คืนเลย แต่ว่าของเราเอง ๓๐ นาทีก็แยแล้ว ดังนั้นการปฏิบัติแรกเริ่มถ้าหากว่าเราภาวนาแล้วรู้สึกว่ามันไม่ไหวแล้วอย่าเพิ่งเชื่อมั่น ให้ลองฝึกดูนิดหน่อย ถ้าฝึกแล้วไปต่อได้ก็โอเค นี่โหกหนนเมื่อกี้ก็แสดงว่าเป็นตัวถีนมิทธะนิวรณ มาหลอกให้เราเข้าใจ ถ้าหากว่าฝึกแล้วไปต่อได้ก็ควรจะตั้งเวลาไว้สักครึ่งชั่วโมงหรือว่าไม่เกิน ๑ ชั่วโมงแล้วพัก ถ้ามากเกินไปกว่านั้นบางที่มันเป็นการทรมานตัวเองมากเกินไป ยกเว้นบางท่านที่ต้องการดูเวทนา ต้องการจะแยกจิตแยกกายดูว่าอาการของมันเป็นอย่างไร อย่างนั้นเขานั่งกันข้ามวันข้ามคืน นั่งกันจนกันแตกกันไปข้างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งที่ปฏิบัติไปแล้วไม่ก้าวหน้าก็คือ บางทีจะเน้นแต่สมาธิอย่างเดียว ตัวสมาธิกับตัวปัญญามันเหมือนกับคนที่ผูกขา ๒ ข้างด้วยโซ่เส้นหนึ่ง ถ้าหากว่าสมาธิไปแล้วปัญญาไม่ตามมันก็เหมือนกับเดินไปสุดแล้วโซ่มันกระตุกกลับ ดังนั้นเมื่อภาวนาจนอารมณ์เต็มแล้ว เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเต็มที่ ก็มันถึงจุดสุดแล้วไม่สามารถไปต่อแล้วอารมณ์มันจะคลายออกมา ตอนอารมณ์มันคลายออกมาสาคัญที่สุดถ้าหากว่าเราไม่บังคับให้มันคิดในสิ่งที่ติง มันก็จะคิดไปในทางรักโลก โกรธ หลง พาเราพุ่งข่านไปเลย เพราะฉะนั้นเมื่อมันถอยออกมาเราก็ให้คิดในวิปัสสนาญาณ คือให้คิดพิจารณาให้เห็นในความเป็นจริง ว่าสภาพร่างกายก็ดี โลกเราก็คดี มันประกอบไปด้วยไตรลักษณ์ คือความเป็นจริง ๓ อย่าง ว่า ๑. มันไม่เที่ยง ๒. มันเป็นทุกข์ ๓. มันไม่มีอะไรยึดถือถึถ่มันหมายถึงตัวตนของเราได้ หรือ

ไม่ก็พิจารณาตามแนวอริยสัจ อริยสัจนั้นจับแค่ทุกข์กับเหตุของการเกิดทุกข์เท่านั้น ถ้าเรารู้ว่าทุกข์เกิดจากอะไรแล้วไม่สร้างเหตุนั้นทุกข์ก็ดับ ถ้าทุกข์ดับให้เรียกว่านิโรธ ระหว่างที่เราปฏิบัติ เขาเรียกว่ามรรค คือหนทางเข้าถึงการดับทุกข์ เพราะฉะนั้นเราจับแค่ทุกข์กับสมุทัย ๒ ตัวเท่านั้น หรือไม่ก็พิจารณาตามแบบของวิปัสสนาญาณ ๙ คือ พิจารณาให้เห็นอย่างเช่น อุทัพพยานวิปัสสนาญาณ พิจารณาเห็นการเกิดแล้วดับ กังคานุปัสสนาญาณ พิจารณาเห็นว่าทุกอย่างดับหมด ภัยตูปัญฐานญาณ พิจารณาให้เห็นว่าร่างกายนี้มันเป็นโทษเป็นภัยเป็นของน่ากลัว จนกระทั่งไปถึงสังขารเบกขาญาณ คือการปล่อยวางในสังขารทั้งปวง และสัจจานุโลมิกญาณ คือพิจารณาย้อนต้นทวนปลาย ทวนปลายย้อนต้นกลับไปกลับมาให้พิจารณาอยู่ในลักษณะนี้ การพิจารณามีประโยชน์มากตรงที่ว่า เมื่อจิตมีงานทำไม่ฟุ้งซ่าน ปัญญาจับเฉพาะหน้า สติดำเนินตามไป จิตมันจะดึงกลับไปเป็นสมาธิอีกระดับหนึ่ง พอมันเป็นสมาธิถึงระดับนั้นปั๊บ เรากาวนาต่อเลย มันก็จะทรงตัว ก้าวล่วงลึกเข้าไปอีกระดับ แต่ว่าพอก้าวไปถึงจุดต้นมันจะถอยมาอีกทีหนึ่ง ก็ตอนนี้ปัญญาเดินหน้า พอถึงจุดต้นไซ้มันติดแล้วมันจะกระตุกขากลับ เราก็ก้าวไปอีกต่อ คือภาวนาคือสมาธิ เมื่อภาวนาไปถึงเต็มทีคราวนี้มันจะกระตุกกลับอีกแล้ว เราก็พิจารณาต่อไป ถ้าทำดังนี้ได้จะก้าวหน้า ถ้าหากว่าเว้นไปจากเรื่องทั้งหลายเหล่านี้แล้ว บางทีทำเท่าไรก็พอมันไปต้นก็โดนกระตุกกลับ ไปต้นก็โดนกระตุกกลับ มันก็เลยไม่ก้าวหน้า ให้เขาพิจารณาด้วย ว่าตัวเองทำแล้วเหตุที่ไม่ก้าวหน้าเกิดจากเหตุอะไร แล้วแก้ไข

ถาม : แล้วอย่างไรของตัวเองเวลาถึงจุดสมาธิเข้าช่วงที่จะกระตุกกลับ ของตัวเองนี่ในลักษณะเดินสมาธิพิจารณาสังขารนี้ทุกข์ อันนี้ไม่ทราบว่าจะพอใช้ได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ก็ถ้าหากว่าสภาพจิตมันยอมรับว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเราจริงก็ใช้ได้ แต่ว่าการปฏิบัติในลักษณะของการภาวนา หรือว่าพิจารณาก็ตามต้องอย่าแล้วอย่าอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่หัวข้อเดียว ห้ามเบื่อเด็ดขาดจนกว่ามันจะตัดกันไปข้างหนึ่งหรือยอมรับกันไปข้างหนึ่งเลย ถ้าหากว่าเราเบื่อเสียก่อนที่มันจะยอมรับนี้เราแพ้เขา ตรงจุดนั้นจะไม่ก้าวหน้าถึงที่สุด ซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่าแล้วอย่าอีกห้ามเบื่อเด็ดขาดจนกว่าจะชนะกันไปข้างหนึ่ง

ถาม : ที่นี้ขึ้นตอนแล้วก็ลำดับในการทำสมาธิที่บอกว่า เริ่มจากที่จิตไม่สงบฟุ้งซ่านแล้วเข้าสู่การทำสมาธิในแต่ละขั้นตอนเขามีชื่อบอกในแต่ละขั้นอย่างไรบ้างคะ ?

ตอบ : จะเริ่มจากตัวธนิกสมาธิ คือเริ่มจากสมาธิเล็กน้อย ต่อไปอุปจารสมาธิ ใกล้เคียง เป็นสมาธิแล้วใกล้เคียง แล้วก็อัปนาสมาธิแปลว่า สมาธิแนบแน่น ก็เริ่มจากปฐมฌาน คือความเคยชินขั้นที่ ๑ ทุตติยฌานคือความเคยชินขั้นที่ ๒ ตติยฌาน คือความเคยชินขั้นที่ ๓ จตุตถฌาน ความเคยชินขั้นที่ ๔ แล้วหลังจากนั้นถ้าเราทำรูปฌานต่อ ก็จะเป็นอากาสนัญญาตณณาน คือการละรูปไปพิจารณาอากาศ วิญญาณัญญาตณณาน คือการละจากรูปไปพิจารณาวิญญาณ อากิญจัญญาตณณาน คือการละจากรูปไปพิจารณาความไม่มีอะไรเหลือเลย แล้วก็เหวสัญญาตณณาน คือการละจากรูปไปไม่จับทั้งการมีสัญญาหรือไม่มี

สัญญา รวมแล้วจะเรียกว่า **สมาบัติ ๘** คือการเข้าถึง ๘ ขั้นตอน คราวนี้มันจะมีพิเศษว่า ถ้ากำลังของเราสูงกว่านั้นสามารถเข้าถึงระดับอนาคามีและทรงสมาบัติ ๘ เป็นปฏิสัมภิทาญาณ เราจะได้อีก ๒ สมาบัติ เรียกว่า **สัญญาเวทยิตนิโรธ** หรือเรียกง่าย ๆ ว่า **นิโรธสมาบัติ**

ถาม : แล้วเป็นยังไงคะ ?

ตอบ : อธิบายยาก นิโรธสมาบัติจะเป็นลักษณะของการที่จิตของเรajibนั่งอยู่เฉพาะที่ อาจจะเป็นที่พระนิพพานอยู่ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือว่าเคลื่อนอยู่ตามภพภูมิต่างๆ ก็ได้ แล้วแต่เราต้องการ แต่ว่าทั้ง ๒ สภาพนั้นตามที่ว่านั้นจิตจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกายแม้แต่ชนิดเดียว **สัญญาเวทยิตนิโรธ** แปลว่าการดับเสียซึ่งสัญญาและเวทนาทั้งปวง เหมือนกับคนตายตึ่งนี้เอง เขาว่ากันทีหนึ่ง ๗ วัน ๑๕ วัน ความจริงจะมากเกินกว่านั้นก็ได้ เพราะกำลังมันพอ พระพุทธเจ้าไม่แนะนำให้ทำเนื่องจากว่าร่างกายที่อดอาหารนานๆ มันจะฟื้นคืนได้ยาก ยิ่งอายุมากๆ อาจจะป๊อกไปเลย

ถาม : ทีนี้ถ้าเราใช้สมาธิช่วยในการเจ็บบรรเทาปวดหรือการรักษาเกี่ยวกับร่างกายของเรา การเดินสมาธิแบบนี้จะต้องทำอย่างไรบ้างคะ ?

ตอบ : ทำให้สูงสุดเท่าที่เราทำได้ โดยเน้นตรงอานาปานสติ คือลมหายใจเข้า-ออกของเรา ถ้าหากว่าเรามีความชำนาญคือเข้ามานานไปเลย ทันทีที่ถึงปฐมฌานความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับทางกายก็จะเป็นส่วนของกาย จิตของเราจะเป็นส่วนของจิต คือจิตกับกายมันแยกจากกัน ในเมื่อจิตกับกายเริ่มแยกจากกัน ยิ่งเข้าสู่สมาธิสูงมากเท่าไรยิ่งแยกห่างขึ้นเท่านั้น อาการรับรู้ที่เกิดขึ้นกับร่างกายที่เจ็บไข้ได้ป่วยก็จะขาดลงเหมือนกับไม่ป่วย

ถาม : จะรักษาตัวได้ก็เฉพาะตอนที่เรทำสมาธิหรือคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าสมาธิทรงตัวอยู่ก็จะสามารถระงับอาการของร่างกายได้ตลอดเวลา แต่ว่าเรื่องทั้งหลายเหล่านี้จำเป็นต้องซักซ้อมหาความชำนาญให้มากไว้ ไม่อย่างนั้นเวลาเกิด **เวทนาแรงกล้าขึ้นมาบางทีก็จะสู้มันไม่ไหว** เนื่องจากว่าสมาธิของเรามันเป็นเครื่องอาศัยที่มันก็มีเกิดมีเสื่อม ถ้าสภาพร่างกายมีร้อนเกินไป หนาวเกินไป หิวเกินไป เหนื่อยเกินไป หรือว่าเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยบางทีมันไม่เอากับเราเลย

ถาม : อย่างที่เขาใช้สมาธิรักษาเมะเร็งได้นี่จริงมั๊ยคะ ?

ตอบ : จริงจ้ะ แต่อันนั้นต้องหมายถึงว่ากรรมของเราไม่หนัก เพราะว่า ถ้าโรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษา ก็หาย โรคบางอย่างต้องรักษาจะหายถ้าไม่รักษาถึงตาย โรคบางอย่างรักษาหรือไม่รักษาก็ตาย

ถาม : ทีนี้อย่างคนที่เจ็บป่วยนี้ แล้วเขามีการใช้พลังจักรวาลช่วยรักษา อย่างนี้จะเป็นการฝืนกฎของกรรมหรือไม่คะ ?

ตอบ : จะเรียกว่าไปฝืนก็ได้ เพราะถ้าเขาทำได้ก็แปลว่ากำลังบุญของเขายังมีอยู่ ในเมื่อกำลังบุญของเขามีอยู่เพียงพอที่ทำได้ ไม่ถือว่าเป็นการฝืนกฎของกรรม

ถาม : คือบางทีนี่มีการส่งพลังไปจากตัวเราไปให้กับอีกคน กับกรณีที่ให้เขาทำเองโดยที่เขา

ฝึกของเขาเองนี่ อันไหนจะดีกว่ากันคะ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ไปถามที่คนป่วย มันก็จะให้เขาทำให้จะดีกว่า แต่ถ้าให้เขาฝึกได้เองต่อไป เขาไม่ต้องพึ่งใคร ดังนั้นการฝึกได้เองสมควรว่าดีกว่าแน่นอนกว่า แล้วเราเองก็เหนื่อยน้อยกว่าคนหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่เท่าที่ผ่านมาจะให้ช่วยทำด้วย

ถาม : วันก่อนที่ถามเรื่องการทำกลืน จดไม่ทันคะ กลับไปที่บ้านแล้วอ่านก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ปรกวนด้วย ?

ตอบ : กลืน แปลว่า การเพียรเพ่งอยู่เฉพาะหน้า กลืนมีทั้งหมด ๑๐ กองด้วยกัน แบ่งเป็น ๖ ธาตุกลืน ๔ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นวรรณะกลืน ๔ ก็คือ สีขาว สีแดง สีเหลือง สีเขียว แล้วก็ยังมีอีก ๒ อย่างเป็น อากาศกลืนกับอาโลกกลืน คือ กลืนของความว่างกับกลืนแสงสว่าง เราจับอันใดอันหนึ่งขึ้นมาก่อน โดยตั้งวัตถุนั้นอยู่ตรงหน้าเรียกว่า ดวงกลืน อย่างเช่นถ้าหากว่าจะทำปฐมวิกลืน ก็ต้องกำหนดต้องทำดวงกลืนขึ้นมาก่อนเพื่อที่เราจะได้มองเห็นได้ เพ่งได้ กำหนดใจได้ การทำดวงกลืนในสมัยโบราณท่านใช้ผ้าสะดึง ก็คือว่าซึ่งผ้าให้ตึง เสร็จแล้วดวงกลืนของท่านก็จะเอาดินซึ่งสมัยก่อนเขาใช้ดินขุขุย ซึ่งเขาเรียกดินสีอรุณ คือค่อนข้างจะออกไปทางสีส้มอ่อน เอามาละเลงเป็นวงกว้างประมาณ ๒ คืบ ๔ นิ้ว เบ้อเรอเลย แต่ว่าของเราเองไม่จำเป็นต้องทำให้ลำบากขนาดนั้น ถ้าเราหาดินสีอรุณได้ เอามานั้นเป็นก้อนกลมขนาดพอเหมาะพอใจของเราก็ได้ ตั้งดวงกลืนนั้นเอาไว้ในภาชนะหรือว่าสถานที่ที่ เรานั่งตัวตรงแล้วมองได้สบายๆ อยู่ในระยะไม่ใกล้ไม่ไกลจนเกินไป ตั้งใจลึ้มตามองภาพกลืนนั้นแล้วกลับตาลปัตรถึงภาพ ไม่ใช่ไปนั่งจ้องภาพกลืนนั้นตลอด มองแล้วก็กลับตาลปัตร มันจะจำได้อยู่ครู่หนึ่งพร้อมกับคำภาวนา ถ้าหากว่าเป็นปฐมวิกลืน ก็ปฐมวิกลืนงัน ปฐมวิกลืนงัน ปฐมวิกลืนงัน ควบกับลมหายใจเข้าออก ว่าอย่างนี้ไปเรื่อย พอภาพมันเลือนหายไปก็ลึ้มตามองใหม่ กำหนดจำพร้อมกับคำภาวนา หายไปก็ลึ้มตามองใหม่ ทำอย่างนี้เน้นหมั่นเป็นแสนครั้ง ภาพนั้นก็เริ่มที่เราจะจำได้ยาวนานขึ้น ลึ้มตาก็ निकออก กลับตาก็ निकได้ ถึงขั้นตอนนี้แล้วจะสำคัญมากอยู่ที่ว่าเราจะต้องประคับประคองเอาไว้ เผลอสติเมื่อไหร่ภาพนั้นจะหายไป ถ้าเราสามารถประคับประคองได้ตลอดเวลา ไม่ว่าไปทำอะไรแบ่งความรู้สึกส่วนหนึ่งนี่ก็ไว้ตลอด ความรู้สึกส่วนนี้อาจจะเป็น ๒๐ หรือว่า ๓๐% ส่วนอีก ๗๐ - ๘๐% นั้นบังคับร่างกายเราให้ทำหน้าที่เป็นปกติของเราไป เมื่อนึกถึงอย่างนี้อยู่ตลอดเวลาภาพนั้นก็เปลี่ยนจากสีปกติก็จะค่อยๆ จางลงเรื่อยๆ จนกระทั่งกลายเป็นสีเหลืองอ่อน จนกระทั่งกลายเป็นสีขาว กลายเป็นสีแกวกลายเป็นแก้วใส จนกระทั่งกลายเป็นแก้วใสสว่างจ้า ถ้าหากว่าถึงจนเป็นแก้วใสสว่างเจิดจ้าแล้วเราลองอธิษฐานดูว่าให้ภาพนั้นขยายใหญ่ได้มั๊ย ? ให้เล็กลงได้มั๊ย ? ให้หายไปได้มั๊ย ? ให้กลับคืนมาใหม่ได้มั๊ย ? ถ้าสามารถทำตรงนี้ได้ตลอดตัวก็แปลว่า เราเริ่มอธิษฐานใช้ผลของกลืนได้แล้ว ก็ข้อมการใช้ผลของกลืนให้ชิน เป็นต้นว่าถ้าใช้ผลของปฐมวิกลืนก็ใช้ผลทำให้ของอ่อนให้แข็ง เช่นว่า เอาน้ำมาแก้วหนึ่งให้อธิษฐานว่า น้ำแก้วนี้ให้แข็งเหมือนกับดิน เสร็จแล้วก็ให้ตั้งใจเข้ามา ๔ พอดคลายออกจาก ๔ ออกมาอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งว่า ให้น้ำแก้วนี้แข็งเหมือนกับดิน เข้ามาแล้วพอดคลาย

ออกมาคราวนี้มันจะแข็งไปเลย เมื่อทดสอบอย่างนี้แล้วก็ให้ทดสอบกับของที่ใหญ่ขึ้นเพื่อความคล่องตัว พอทำจนกระทั่งคล่องตัวแล้วสามารถที่จะใช้ผลของกลืนเมื่อไหร่ก็ได้ อย่างเช่นเราจะเดินขึ้นบนอากาศเหมือนยังกับมีบันไดก็ได้ อธิษฐานว่าให้อากาศทุกจุดที่เท้าของเราเหยียบนั้นจึงมีความแน่นหนาเหมือนกับพื้นดินแล้วเราก็ก้าวเดินไป หรือว่าเดินข้ามน้ำก็อธิษฐานว่าขอให้น้ำที่เท้าเราเหยียบมีความแข็งเหมือนดินแล้วก็ก้าวเดินไป พอมันชำนาญแล้วเราก็อพยยัยไปกองอื่น กองแรกจะเป็นสิ่งที่ทำได้ยากที่สุด โดยเฉพาะตอนรักษาอารมณ์ของมันเอาไว้ประคับประคองไม่ให้ภาพมันหาย อยากจะเปรียบว่าเหมือนกับเลี้ยงลูกแก้วไว้บนปลายเข็ม พลาดเมื่อไหร่ตกแตกเมื่อนั้นก็ต้องเริ่มต้นนับ ๑ กันใหม่ คราวนี้พอได้กองแรกแล้วกองอื่นสบายมาก เพราะว่าอารมณ์ใจคล้ายๆ กันหมด ใช้กำลังเท่ากันหมด แล้วทุกอย่างก็ต้องกำหนดภาพกลืนขึ้นมาเหมือนกัน สมัยที่ซ้อมทำอยู่ถ้าเป็นกลืนสีจะเอาสีมาพ่นใส่กระดาษ อย่างสีเขียว สีเหลือง สีแดง สีขาว พอพ่นเสร็จก็เอามาจุ่มว่า มีดโกนกรีดเข้ากลมป่องเลย แล้วก็แปะข้างฝา แปะหลังคามุง ข้างๆ มุง พูด่างๆ ว่า หันไปข้างไหนก็ต้องเห็นจนกระทั่งพู่ น่องๆ เขาว่าเป็นบ้าไปแล้ว ก็ทำดวงกลืนของเราไว้ จะฝึกอันไหนก็ทำอันนั้นมันยากอันแรกแล้วหลังจากนั้นก็ง่าย ถ้ากลืน ๑๐ คล่องตัวนี้จะทำอะไรพิลึกพิลั่นพิสดารได้เยอะต่อเยอะด้วยกัน

ถาม : ขอดูเรื่องการทำสมาธิของตัวเองคะ คือเวลาทำไปแล้วนี่กายของตัวเองอยากจะเข้าไปหา....พอเปลี่ยนกายตัวเองนี่สภาพกายที่เปลี่ยนนี้มีการขยายขนาด ลักษณะกายขยายขนาดเปลี่ยนจากคนกลายเป็นองค์พระเป็น....(ไม่ชัด)....แล้วก็มีการแยกออก....(ไม่ชัด)....ได้ก็เลยสงสัยว่าเป็นอะไรคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าลักษณะนั้นก็แสดงว่าเราเคยฝึกกลืนมาเหมือนกัน ลักษณะเดียวกันอาทิสมาณกาย คือกายในของเรา มันจะเต็มบุญเต็มบารมี เต็มกำลังใจหรือกำลังความดีที่เราทำในตอนช่วงนั้น ส่วนใหญ่ถ้าเราสามารถรู้เห็นอาทิสมาณกายตัวเองได้ก็คือเราต้องเป็นผู้ทรงฌาน กายในจะเหมือนกับกายพรหม ถ้าเราทรงความดีมากขึ้นเท่าไรกายในก็จะสว่างมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้นที่ว่าเวลากายในของเราเปลี่ยนเหมือนกับองค์พระแต่องค์ทรงเครื่องอาจจะเหมือนกับพระแก้วทรงเครื่องก็ได้ ไม่ใช่เรื่องแปลกเลย แล้วตรงจุดนี้แหละจะเป็นจุดที่วัดได้ง่ายที่สุดเลยว่าตอนนั้นความดีของเรานั้นก้าวหน้าขึ้นหรือว่าเลวลง ถ้าก้าวหน้าขึ้นกายในก็จะสว่างสดใสขึ้น เครื่องประดับก็จะแพรวพราวมากขึ้น แต่ถ้าหากว่าถอยหลังบางทีมันก็มีดีก็มีวิบัติหรือไม่มีก็เปลี่ยนสภาพไปเลย

ถาม : อย่างนี้เราก็สามารถดูได้ใช่ไหม ?

ตอบ : สามารถดูได้ สภาพของมันจะเป็นไปตามบุญตามบารมีที่เราทำได้ในช่วงนั้น เนื่องจากว่า เรายังเป็นโลกียบุคคลอยู่ มันก็มีขึ้นมีลง

ถาม : ก็เลยงงว่ามันเกิดอะไรขึ้น ?

ตอบ : ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นหรอกจ้ะ เป็นไปตามเฉพาะหน้าเหมือนกับเครื่องวัดอุณหภูมิ ขึ้นๆ

ลงๆ ตามอากาศ

ถาม : ทำไมบุญบารมีของพระพุทธองค์ เวลาที่จะขึ้นไปสู่ทางสวรรค์รู้สึกว่าจะติดแล้วไปได้รวดเร็วมาก แต่พอเวลามีคนที่เขามีญาติที่ตกนรกอยู่ภพภูมิข้างล่างแต่ว่าการที่จะติดต่อกับนรกภูมิข้างล่างนี้ยากมาก อยากรู้ว่าตรงนี้เป็นเพราะอะไร ?

ตอบ : อันดับแรก จิตของเราอาจจะเคยชินกับการกลัวนรก มันลงบ่อยหวาดเสียว ไม่ค่อยอยากจะไป อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า เราคิดมารยาทการไปนรก จุดที่ทำให้ถูกต้องที่สุดก็คือไปกราบพระยายมราชก่อน แล้วกราบเรียนท่านว่าเราต้องการทำอะไร แล้วท่านก็จะจัดเจ้าหน้าที่ไปให้มันจะสะดวกคล่องตัวมาก ถ้าเราขึ้นไปเอง โดยเฉพาะตัวเราถ้าลงไปในขณะที่นั้นเราเองเป็นผู้ทรงฉันทน์หรือความดีอยู่ ถ้าลงไปในขณะที่เขาบีบไฟเขาจะดับหมดเลย แล้วพวกสัตว์นรกที่โดนทรมานอยู่ก็จะหลุดพ้นจากเครื่องทรมานทั้งปวง เขาจะเห็นเราเป็นผู้มีบุญที่จะโปรดสงเคราะห์เขาได้ ทั้งหมดมันจะสื่อเข้ามาพร้อมกัน ถ้าตั้งสติไม่ดีอาจจะถึงเป็นบ้าด้วยความตกใจ เพราะรูปร่างของมันพิกลพิการน่ากลัวมาก เพราะฉะนั้นติดต่อกับท่านพระยายมราชก่อนไปกราบท่านก่อนแล้วขออนุญาตจะทำเรื่องอะไรบอกท่านๆ จะให้เทวดาหรือเจ้าหน้าที่พาไป ถ้าอย่างนั้นจะสะดวกคล่องตัวมาก

ถาม : ที่นี้มีเพื่อนบางคน รู้สึกว่าเขาเข้าออกนรกได้ง่ายมากแต่เขาขึ้นไปข้างบนไม่ค่อยจะได้ล่ะ ?

ตอบ : อันนี้ยากจะเชื่อว่าเป็นความคล่องตัวเพราะเคยชิน มันลงบ่อยมันก็เคยชิน พอจะขึ้นไปข้างบนไม่ค่อยได้ขึ้นจำทางไม่ค่อยจะได้...อันนี้พูดเล่นจะ

ถาม : อันนี้เขาเคยเกิดเป็นเจ้าหน้าที่ๆ นั่นล่ะ

ตอบ : เพราะฉะนั้นยืนยันได้ตรงกันเลย ต่อไปอย่าไปพึ่งอย่างนี้นะ อันนี้ตอบเฉพาะคนคือว่าบางคนกำลังใจเขายังหยาบอยู่ในที่ที่หยาบมันจะง่าย พอขึ้นไปทีละเอียดมันจะยาก แล้วถ้าขึ้นไปพรหมซึ่งละเอียดกว่าเทวดาจะยาก แล้วถ้าไปพพานยิ่งละเอียดกว่าพรหมก็ยิ่งยากขึ้นไปอีก แต่อันนี้ที่กล้าพึ่งลงไปเลยเพราะมันใจ

ถาม : จะถามเรื่องการทำบุญ ที่ไปหล่อพระพุทธรูปหรือการสร้างพระพุทธรูป บูรณะซ่อมแซมพระพุทธรูป บุญกุศลเหล่านี้จะได้บุญยังไฉน ?

ตอบ : **พุทธบูชา มหาเดชวันโต** การบูชาพระพุทธเจ้ามีเดช มีอำนาจมากถ้าหากว่าเกิดเป็นเทวดา พรหมก็จะมีรัศมีกายสว่างมาก ถ้าหากว่าเกิดเป็นคนส่วนใหญ่ต้องเป็นผู้นำหมู่ชนเขา และการซ่อมพระพุทธรูป ถ้าหากว่าเกิดใหม่รูปร่างหน้าตาจะสวยงามเป็นพิเศษ ถ้าเป็นสุภาพสตรีจะได้ **เบญจกัลยาณี** หรือไม่ก็อาจจะถึงขนาด **อิตถีลักษณะ ๖๔** ประการ ที่เป็นพุทธมารดา อันนั้นหายากสุด ๕ อย่างก็ยากเต็มที่แล้วอันนั้นอีก ๖๔ หัวข้อ

ถาม : แล้วถ้าไม่ได้ซ่อมพระพุทธรูปแต่เป็นฐานพระพุทธรูปล่ะคะ ?

ตอบ : ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งด้วย

ถาม : แล้วถ้าเป็นผู้ชายล่ะครับ จะได้เบญจกัลยาณีหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : มันหวังสูงนะ (หัวเราะ) ตั้งความปรารถนาไว้แล้วกันดีไม่ได้เกินนั้น เขาหวังว่าเขาเป็นผู้ชาย เขากลัวว่าจะได้เบญจกัลยาณีมั๊ย ? (หัวเราะ) เมื่อกี้ฟังไม่ชัดต้องบอกใหม่

ถาม : ที่นี้ในทางตรงกันข้ามล่ะเจ้าคะ ถ้าทำลาย ?

ตอบ : ไม่ต้องห่วงหรอกจะ ลงนรกมหาเวจีเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นก็เคยทำอะไรไว้ มันช่วยข้าครบทุกขุมเลย

ถาม : มีเพื่อนที่รู้จักเจ้าคะ คือเขานำพระพุทธรูปมาองค์หนึ่ง แล้วเขาไม่ทราบว่าเป็นพระพุทธรูปองค์ไหนเป็นปูน เขาก็ด้วยความว่าเขาคิดว่าองค์ท่านควรจะมีน้ำล้อมรอบเขาก็เอาไปแช่น้ำเจ้าคะ พอแช่ทิ้งเอาไว้ท่านก็บวมขึ้นเรื่อยๆ เลยมาทราบทีหลังว่าเป็นขี้เลื่อยอัดกาวคะ แล้วอย่างนี้ไม่ทราบว่าเป็น...?

ตอบ : จริงๆ เขาทำโดยเจตนาบริสุทธิ์ ตั้งใจจะถวายเป็นพุทธรูปบูชาด้วยเรื่องเป็นโทษคงจะไม่มี แต่เพียงแต่ว่าพระชำรุด

ถาม : ชำรุดมากเลยคะ หลุดเป็นชิ้นๆ เลยคะ

ตอบ : หອງคิโหมให้เขาเอาที่แช่ได้มันทนๆ

ถาม : เนื่องจากว่าเขารักองค์นี้มากเลยคะ เขาก็เลยให้ช่างไปซ่อม ที่นี้ช่างบอกซ่อมไม่ไหวแล้ว ต้องทุบท่านที่นี้ไม่ทราบว่าเป็น...?

ตอบ : ถ้าลักษณะอย่างนั้นถือว่าทำลายพระพุทธรูป โทษอเวจีเหมือนกัน ลักษณะนั้นควรจะบรรจุไว้ในองค์ที่ใหญ่กว่าแล้วบูชาต่อไป จำไว้เลยนะ พระที่สร้างขึ้นมาแล้วไม่ว่าองค์ใหญ่องค์เล็กก็ตาม จะชำรุดหรือไม่ชำรุดก็ตาม ถ้าเราเอาไปป่นทำลาย โดยเฉพาะสมัยนี้นิยมกันนักสร้างเป็นองค์พระขึ้นมาใหม่ มีส่วนผสมของพระเก่า คุยชะดิบตีเลยอันนั้นโทษทำลายพระพุทธรูป อเวจีมหานรกอยู่ รีบๆ กราบขอขมาพระรัตนตรัยเสียตีๆ

ถาม : แล้วจะหายมั๊ยคะ ?

ตอบ : มันไม่หายหรอก ขอไปเรื่อยๆ จนกว่าท่านจะยอม คือจิตใจของเรามันจะคลายออกจากจุดนั้นเอง ใช้คำว่าท่านจะยอม ท่านยอมตั้งแต่แรกแล้วละ เพราะมันทุบไปเรียบร้อยแล้ว

ถาม : ถ้าเกิดมีรูปจี้ขอเป็นรูปพระคะ โยคาถาเพชรเอาไว้ แล้วฝุ่นมันจับแล้วทำความสะอาดเอาไปล้างน้ำ มันหักนะคะ จะเอาไปใส่กรอบแล้วกาวมันหลุดนะคะ ?

ตอบ : อันเดียวกัน อันนั้นเจตนาดีก็ไปซื้อกาวมาชะขวดละ ๒๐ บาท

ถาม : ติดเสร็จแล้วใส่กรอบแล้วละคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรจ๊ะ อันนั้นเจตนาดีเหมือนกัน จะทำความสะอาดพระ แต่ไม่รู้ว่าจะกาวมันจะละลาย

ถาม : แล้วไปเจียรฐานพระเป็นอะไรมั๊ยคะ ?

ตอบ : ฐานพระ ไม่เป็นไรหรอกจะ ตกแต่งในลักษณะที่เราจะให้สวยงามไส้มั๊ย อันนั้นได้บุญด้วย ต่อไปถ้าเกิดมาจะสเลนเดอร์กว่านี้จ้า (หัวเราะ)...

ถาม : เอาพระไปไว้ในตู้เสื้อผ้าหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : แล้วทำไมต้องไปไว้ในตู้เสื้อผ้าล่ะ หาที่ๆ เหมาะสมกว่านั้นสิ

ถาม : เขาบอกว่ากลัวพระหาย

ตอบ : ถ้าหากว่าในลักษณะนั้นถือว่าพอให้อภัยได้ แต่อย่าเอาไปไว้ใต้เสื้อผ้า ยิ่งไงๆ ก็เอาไว้ในที่ๆ สูงหน่อย

ถาม : ผ่านไปในหลายๆ ที่ค่ะ เห็นมีต้นไทรใหญ่ๆ แล้วเขาก็เอาพระพุทธรูปที่หักเสียหาย ศาลที่เก่าที่เสียหาย ตุ๊กตาเสียบบาลเหล่านี้ค่ะ ไปวางกองกันไว้เต็มไปหมดเลยค่ะ ไม่ทราบว่าเขาทำผิดมั๊ยในลักษณะอย่างนี้ค่ะ ?

ตอบ : โบราณเขาเรียกว่า “จำเรียม” ก็คือเอาสิ่งที่ไม่ดีนั้นไปไว้ในที่อื่น เขานิยมเผาไฟ ลอยน้ำ หรือเอาไว้โคนต้นไม้ใหญ่ ถ้าหากว่าเป็นอย่างอื่นก็คงไม่กระไรนัก แต่ว่าในเรื่องของพระพุทธรูป น่าจะเก็บรวบรวมไว้ แล้ววัดไหนที่เขาสร้างพระฐานใหญ่ก็รวบรวมบรรจุไว้ให้หมด

ถาม : เก็บรวบรวมเอาไว้ ?

ตอบ : จะ เก็บรวบรวมเอาไว้ จริงๆ แล้วเขาไปกลัวที่ว่ามันแตกมันหักเป็นลงอะไร ไม่ต้องกลัวหรอก ซ่อมให้ดี เบญจกัลยาณีรออยู่แล้ว (หัวเราะ)

ถาม : แล้วอย่างที่บิดเบี้ยวเป็นรูปพระอย่างนี้ก็ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่เป็นไร เจตนาสร้างอย่างบริสุทธิ์ แต่กรรมวิธีการเผากราบมีมาอาจจะผิดพลาดไปนิดหน่อย

ถาม : พระที่ชำรุดที่เทวดายังอยู่มั๊ยคะ ?

ตอบ : อยู่ค่ะ

ถาม : แล้วเอาไปไว้ในองค์ใหญ่อีกรอบนี้ ?

ตอบ : ยิ่งมากขึ้น

ถาม : มีหลายคนที่นี่สมาธิแล้วจิตฟุ้งซ่านนี้ เขาฝากมาถามว่าพอจะมีอุปกรณ์ช่วยเหลือให้จิตหายฟุ้งซ่านบ้างมั๊ยคะ ?

ตอบ : เชือกจ้ำ ขนาดพอรับน้ำหนักตัวได้ แขนวคอมันชะเลย หายฟุ้งซ่าน เรื่องจะหายฟุ้งซ่านนี้ต้องจับอานาปานสติอย่างเดียว ถ้าหากว่าจิตทรงเป็นสมาธิเมื่อไหร่หายฟุ้งซ่านเมื่อนั้น แล้วคอยระมัดระวังไว้อะไรมันคลายจากสมาธิ ถ้าสมาธิคลายตัวเมื่อไหร่มันจะวิ่งหาความฟุ้งซ่านทันที

ถาม : แล้วอย่างถ้านั่งแล้วง่วง หลับจะแก้อย่างไรดีคะ ?

ตอบ : จะแก้ยังไง ? ง่วงก็เปลี่ยนนิริยาบถ ล้างหน้าหรือไม่ก็เดินไปเดินมา

ถาม : ถ้าสมมติเราจะนั่งสมาธิตอนก่อนนอนนี้ ?

ตอบ : ถ้าก่อนนอนนี้ส่วนใหญ่จะหลับ เพราะว่าเราเพลียมาตลอดทั้งวันแล้ว เวลานอนนี้ใช้วิธีง่ายๆ เอนนอนหงายฝั่งไปเลย ตั้งใจว่าตอนนี้เรานอนลงร่างกายเราเหมือนกับคนตายแล้ว มันจะตื่นขึ้นมาเห็นตะวันขึ้นหรือเปล่านั้นไม่รู้ ถ้าตายตอนนี้เอาจิตเกาะนิพพานภาวนาหลับไปเลย พอมันนอนเต็มที่แล้วตอนเช้าค่อยมาว่ากันอย่างเป็นการ ตอน

หัวค้ำนี้แย่งทุกรายยกเว้นตอนบ่ายนอนเต็มที่แล้ว

ถาม : คำภาวนาที่จะใช้นี้ ไม่ทราบว่าจะใช้คำภาวนาอะไรคะ ?

ตอบ : เอาที่เราชำนาญ ถ้าเราภาวนาเคยทำอันไหนมาจนชินก็ใช้อันนั้น ยกเว้นว่ากรรมฐานตามกองก็เปลี่ยนคำภาวนาตามกองกรรมฐาน ถ้าหากว่าไม่ได้ทำกรรมฐานตามกอง ตามที่เราเคยชินมันก็จะง่ายแล้วก็เร็ว ถ้าเราไม่ชินก็จะสะดุด ปรับคำภาวนาได้ว่าไม่หลงลือดชะงะทีหนึ่ง เพราะฉะนั้นเลือกอันที่เราเคยชินและชำนาญ

ถาม : แล้วมีให้เลือกเยอะทำยังไงดีคะ ?

ตอบ : เอาอันที่ชอบที่สุด

ถาม : อันนี้อาจจะมีคนสนใจเจ้าคะ อุปกรณ์ช่วยวิธีชะลอความชราแล้วก็ช่วยให้ร่างกายปราศจากโรคทำยังไงคะ มันพอจะมียา...?

ตอบ : โอ้โห...มันจะฝืนกฎของกรรมทั้งนั้นเลย ชะลอความชราที่มียาสมุนไพรหลายตัวอย่างเช่น ขมิ้นชันกับหญ้าแพรก ใช้ขมิ้นชันขนาดเท่าหัวแม่มือหญ้าแพรกกำมือหนึ่ง เลือกลงไอ้ที่ไม่เปื้อนซีพีหามาจะ หมามันชอบซี้จริงๆ หญ้าแพรกนี้ ตำรวมกันให้ละเอียดแล้วก็คั้นให้ได้ ๑ ถ้วยชาคือประมาณ ๓๐ ซีซี กินเดือนละครั้งชะลอความแก่ได้ หรือไม่ก็สมัยก่อนที่ทางวัดท่าซุงทำอยู่ เขาเรียกยาพระประธานมัง ? อันนั้นก็ชะลอความแก่ได้ อีกตัวหนึ่งก็ยาเก๋าร้อย อันนี้ชะลอความแก่ได้ก็จริงแต่ผิวจะดำ เพราะเป็นยาร้อนมากเกิดจากส่วนผสมของหัวแห้วหมูนา ๓๐๐ หัว กระเทียม ๓๐๐ กลีบ แล้วพริกไทย ๓๐๐ เม็ด รวมแล้ว ๕๐๐ ถ้วนพอดี ร้อนดับแลบเลยละ เพราะฉะนั้นกินยาตัวนี้มันมีผลข้างเคียง ๒ ประการ ประการแรกคือ ผิวจะคล้ำขึ้น ประการที่ ๒ ผู้หญิงไม่ทราบ แต่ผู้ชายกินแล้วคึกมาก มันชะลอความแก่ได้โดยตรงคึกหรือเปล่านั้นไม่ทราบ

ถาม : ยาชะลอความแก่ที่มันชะลอให้รูปร่างไม่แก่แล้ว...?

ตอบ : มันไม่ใช่ไม่แก่ มันแก่ช้า ตำราเขาบอกว่าให้ถ่ายรูปไว้ก่อนกิน เดียวไม่ใช่อย่างที่คิด (หัวเราะ) ถ่ายรูปไว้ก่อนกินครบกำหนดอาจจะ ๓ เดือน ๖ เดือน หรือ ๑ ปี ตามที่เขากำหนด แล้วถ่ายรูปไปเปรียบเทียบกันใหม่ ดีไม่ดีไอ้ของเก่ามันอาจจะแก่กว่า

ถาม : แล้วความแข็งแรงจะไยอย่างนี้ ?

ตอบ : สภาพของมันก็คนแก่จริงๆ นี่เอง เพียงแต่ร่างกายมันเสื่อมโทรมช้า ที่นี้มันจะประเภทแก่ไปแล้วมันไม่แก่ออก

ถาม : มันแก่ข้างใน แต่ข้างนอกดูดี

ตอบ : จำ...ข้างนอกดูดี เพราะฉะนั้นตายแล้วศพสวยหน่อย

ถาม : ที่นี้อยากชะลอความแก่ ก็จะมาช่วยในเรื่องการทำงานนะค่ะ ทำยังไงให้สามารถมีแรงแล้วไม่เหนื่อยหรือว่าถ้าเหนื่อยแล้วนี่...?

ตอบ : เดียวนี้ยาม้าเม็ตละเท่าไหน...(หัวเราะ)...อันนี้ถามเล่นๆ นะ ถ้าหากว่าเราทรงสมาธิได้อยู่การทำงานของเรามันจะไม่เหนื่อยมันไปได้เรื่อยๆ เหมือนกันแต่พอสมาธิคลายตัว บางที

หลวงพ่อก่อนแน่สี่สิ่งเลย คือพอรู้ตัวก็หมดเกลี้ยงเลย อย่างอาดมานั่งอยู่ตรงนี้ ๗ โมงเช้าถึง ๓ ทุ่มทุกวัน คนอื่นนั่งไม่ได้หรอก แต่พอหลัง ๓ ทุ่มโยมอาจจะไม่เคยเห็น หงายลงก็บ๊องเลย (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะทำงานไม่รู้จักเหนื่อยก็ต้องทรงสมาธิให้คล่องตัว ไม่ว่าอยู่ในอิริยาบถไหนของเรา ต้องเข้าสมาธิได้ ถ้าอย่างนั้นจะช่วยได้มากเลย

ถาม : พระพุทธศาสนาของเราทำไฉนสำคัญของเราเนี่ย ส่วนใหญ่จะเป็นวันเพ็ญคะ ?

ตอบ : เราต้องยอมรับว่าโลกของเราที่ดี ดวงดาวอื่นๆ ก็ดี มันมีพลังงานของเขายู่ พลังงานเหล่านี้จะเกือหนุนกันอยู่ตลอดเวลาเมื่อมีอิทธิพลต่อบุคคลทั้งสิ้น อย่างเช่นว่าแค่ดวงจันทร์ดวงเดียวก็ทำให้น้ำขึ้นน้ำลงได้แล้ว ลักษณะของผู้หญิงที่มีรอบเดือนก็อยู่ในรอบการโคจรของดวงจันทร์พอดี คราวนี้สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เมื่อมีอิทธิพลอยู่ในระยะเวลาที่เหมาะสมที่พลังงานเหล่านี้เกือหนุนกันพอดี ส่วนใหญ่ก็จะเป็นช่วงพระจันทร์เต็มดวงคือคืนวันเพ็ญ เมื่อถึงวาระนั้นบางทีเรื่องสำคัญต่างๆ อะไรที่มันดีมันงามก็จะเกิดขึ้นช่วงนั้น แต่ถ้าของฝรั่งอะไรนะมนุษย์หมาป่าใช้มั้ย ? เจอดวงจันทร์แล้วนอนเลย

ถาม : แล้วก็สงสัยต่อว่า เพราะว่าเวลาช่วงวันพระเวทดาเขาจะไปฟังพระพุทธรองค์ท่านเทศนาที่นั่นถ้ามีการทำพิธีเชิญในช่วงนั้น...?

ตอบ : เชิญได้จะ เชิญได้ การทำพิธีบวงสรวงเชิญเวทดา จำให้แม่นยำ อย่าให้สาย เรียกว่าไม่ควรเกิน ๙ โมงเช้า เพราะว่าหลังจากนั้นท่านจะเข้าเทวสภา ถ้าไม่ใช่ประชุมกันก็จะต้องไปฟังพระเทศน์เพราะฉะนั้นถ้าต้องการจะทำการบวงสรวงให้ได้ผลดีก็ควรที่จะบวงสรวงเช้า และก็ไม่ควรจะเกิน ๙ โมง หรือ ๙ โมงครึ่ง ไม่อย่างนั้นท่านติดธุระมาไม่ได้

ถาม : ถ้าไม่สายนี้กลางคืนเลยได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : กลางคืนเลยก็ได้ไม่ต่างกัน แต่ว่าอาดมาไม่ค่อยนิยมเพราะว่าเวลากลางคืนกับเวลาตอนเย็นมันคล้ายกันอย่างหนึ่งคือมีเออะ มันเวลาของเขา ในเมื่อเวลาของเขาบางทีทำพิธีกรรมอะไรถ้าหากว่าเกิดมีช่องว่างรอยโหว่เขาจะแทรกเข้าง่าย ๆ ดีไม่ดีพิธีล้มไปเลยอยู่ๆ ทำพิธีมีใครสักคนหนึ่งกรี๊ดลุกขึ้นมาเดินเร็วขึ้นมาเฉยๆ

ถาม : แต่เวลาบนสวรรค์นี่มันก็ไม่เหมือนกับเวลาของเราเนี่ยครับ ?

ตอบ : มันก็ไม่เหมือนกันแต่ว่ามันก็อิงกันอยู่ เพราะฉะนั้นเวลาของเรากับข้างบนนี่จริงๆ ถ้าหากว่าท่านที่ประสงค์ความดีก็แทบจะได้อยู่กับความดีตลอด สังเกตมั๊ย ? พระพุทธเจ้าท่านเทศน์ไม่ก็ประโยค เทศน์นานไม่ได้หรอกเดี๋ยวเลยวันพระ

ถาม : อย่างนี้เข้าเทวสภานี้ก็พบ...?

ตอบ : พุดง่าย ๆ ว่าในความเป็นทิพย์ของท่านๆ ทำได้เวลามันเหลือเฟือ แต่เวลาของเราเนี่ยประเภท ๓ ก้าวไม่รู้จะถึงหรือเปล่า

ถาม : ถ้าในช่วงวันพระที่เราทำบุญกัน ช่วงนี้การทำบุญให้กับพวกสัตว์นรกที่อยู่ข้างล่างนี้ เขาจะเปิดให้กับพวกเขารับบุญกุศลหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : ไม่ได้ ถึงเขาเปิดก็รับไม่ได้ เนื่องจากว่าท่านทั้งหลายที่อยู่ในที่ๆ ลำบาก คือสัตว์นรก

ทุกขุม เปรตอีก ๑๑ จำพวกนั้น มันเหมือนกับคนที่กำลังโดนเขาไล่ฆ่าไล่ฟันอยู่ ไปส่งขนมให้ เขากินเขารับไม่ได้หรอก โทษของเขาหนักมาก แต่ว่าที่เราทำไปนั้นจะมีผู้ที่เต็มใจจะมาโมทนา ก็คือ**ปรทัตตูปชีวีเปรต** คือเปรตที่กรรมเหลือน้อยแล้ว หรือว่าอสุรกาย ๔ จำพวก สัตว์เดรัจฉาน หรือสัมภเวสีผู้ที่ตายก่อนหมดอายุขัย เทวดา พรหมตลอดจนพระภิกษุสามเณร ถ้าหากต่ำกว่า เปรตจำพวกที่ ๑๒ แล้วรับไม่ได้ ทำให้เขาได้แต่ว่าเขารับไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราเองได้ก่อน

ถาม : ผู้ที่เสียชีวิตไปแล้วมีการบรรจุอัฐิไปตามประติมากรรมตามเสาหรือตามเจดีย์กับการที่เราเอาอัฐิเหล่านั้นไปลอยอังคาร ไม่ทราบว่ามีผลที่ได้จากการทำบุญนี้มีผลแตกต่างกันอย่างไรบ้างคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคนตายหรือว่าผู้ตายนั้นเขายังยึดมั่นอยู่ ขึ้นส่วนของเขามันเหลืออยู่ตรงไหนเขาก็จะยังวนเวียนอยู่ตรงนั้น แต่ว่าถ้าหากเขาไม่ยึดมั่นก็เป็นอันว่าเหมือนกัน ผลเหมือนกันก็คือว่าคุณจะเอาไว้ตรงไหนคุณก็จะลอยไปไหนก็ช่าง แต่ถ้าเขายึดนี้ที่บรรจุเอาบางที่ เขาก็ยังยืนเฝ้าอยู่ (หัวเราะ) ถึงเวลาไปไหว้ถ้าเขาจะสะกิดหลังก็สะดุ้งแล้ว

ถาม : การทำสมาธิต้องจำกัด สถานที่ เวลา อิริยาบถมั๊ยคะ ?

ตอบ : เอาที่ละอย่างนะจะ **สถานที่** ถ้าหากว่าคนใหม่แล้วจำเป็นต้องใช้ที่สงบก่อน ยกเว้นว่า ทรงฌานได้มีความคล่องตัวแล้วที่ไหนก็ทำได้ ส่วนระยะเวลาเอาตอนที่เราร่างกายโดยเฉพาตอนที่ร่างกายมันสดชื่นอยู่ อย่างเช่น ช่วงตื่นนอนใหม่ๆ เราพักผ่อนมาพอแล้ว สมาธิจะทรงตัวได้ง่าย อิริยาบถยืน เดิน นั่ง นอนท่าไหนก็ได้ อาตมาเคยดีลังกาทำๆ ได้หมด คืออยากจะรู้ว่ามันทรงได้มั๊ย ? แต่ว่าเรื่องของอิริยาบถนี้เรายังไม่เคยชินนั่งไปก่อน ถ้าไปใช้อิริยาบถอื่นจะลำบาก อย่างเช่นว่า นอน การนอนภาวนาถ้าสติขาดเมื่อไหร่มันหลับเลยนะ ต้องข้อมก้นอย่างขนานใหญ่เลยที่เดียวกว่ามันจะไม่หลับได้

ถาม : การบวชนั้นมีความสำคัญ จำเป็นหรือไม่อย่างไรคะ ?

ตอบ : ถ้าสำหรับเราแล้วไม่จำเป็น แต่ถ้าสำหรับคนที่รอแล้วมีคำมหาศาลเลย เพราะว่าสิ่งที่เราทำนั้นบุญเป็นของเราเป็นปกติอยู่แล้ว ส่วนการกรวดน้ำก็คือการแผ่ส่วนกุศลให้แก่ผู้อื่นโดยเฉพาบรรดาญาติโยมทั้งหลายที่ท่านลำบากอยู่ท่านจะรอรับอยู่ เพราะฉะนั้นเราทำเมื่อไหร่ ถ้าสามารถเป็นไปได้อีกก็รีบกรวดน้ำเสีย การกรวดน้ำของเราไม่จำเป็นต้องเอาน้ำรดมือ แค่เราตั้งใจว่าผลบุญที่เราทำนี้ขออุทิศให้กับใคร ขอให้บุคคลผู้นั้นมาโมทนา เราได้รับประโยชน์ความสุขเท่าใดขอให้เขารับด้วย

ถาม : ต้องจำกัดเวลามั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่มี จะก่อนเพลหลังเพล ทำไปแล้วหลายวันหรือทำไปแล้วเป็นปีก็ได้

ถาม : อย่างกรวดน้ำนี่ก็นึกเอาเหอะคะ ?

ตอบ : นึกเอา ไปรษณีย์เมืองนรกเขาเก่ง นึกถึงใครเขาก็ส่งให้คนนั้น

ถาม : แล้วถ้าเรานึกซ้ำแล้วซ้ำอีก มันเหมือนกับว่าพอนึกขึ้นได้ว่าจะทำ อยากให้อีก

ตอบ : ให้ไปได้เลยจ้า โดยเฉพาะสตางค์ ให้ซ้ำแล้วซ้ำอีก อาตมาเต็มใจรับ ความดีก็เหมือน

กันข้าเจ้าเต็มใจรับ

ถาม : การกรวดน้ำคะ บางคนสวดบาลีไม่ได้ ?

ตอบ : บาลีนั้นพาและมาเยอะแล้ว ใช้ภาษาไทยอย่างที่บอกเมื่อครู้ง่ายที่สุดอย่างบทอะไรนะ สมมติว่าฝีมือมาขอตรงหน้า เราก็อธิมน่า ปุญญะกัมเมนะ ผลบุญที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ อธิษฐานมา คุณครูฯ ถึงแก่อธิษฐานผู้ที่มีคุณยิ่งของข้าพเจ้า อาจารย์อุปการะ ให้กับอาจารย์ผู้มีอุปการคุณ มาตาปิตา จญาติกา ให้แก่บิดามารดาและญาติทั้งหลาย เจ้านั้นไม่ญาติก็เลี้ยงไป บาลีนะ ถ้าแปลออกมาเป็นภาษาที่ความหมายมันใกล้จะ มันไม่ตรงจุดเสียที่หนึ่ง

ถาม : ก็พูดไปเลยใช้มั๊ยคะ ?

ตอบ : พูดไปเลย ภาษาไทยง่าย ๆ ถ้าหากว่าพูดยากนักก็นึกซะว่าบุญทั้งหมดที่เราทำมาขอให้เธอผู้นั้นเห็นหน้านึกถึงหน้าเขา ถ้าไม่เห็นหน้าได้ยินแต่เสียงก็นึกถึงเจ้าของเสียงนั้น ไม่ได้ยินเสียง ได้กลิ่นก็ให้นึกถึงเจ้าของกลิ่นนั้น ขอให้เขาโมทนา เขาจะได้เลย

ถาม : แล้วถ้ากำลังของเราไม่ถึงล่ะครับ ?

ตอบ : อันนั้นยากหน่อย แต่ถ้าเขามาแสดงว่ากำลังเขาพอ

ถาม : คือเราก็อธิมน่า เขามาหรือไม่ว่า เราก็อธิมน่าเขาได้หรือไม่ได้ ?

ตอบ : อันนั้นก็เหวี่ยงแหไปเถอะ รับรองได้ว่ามีแต่คนเต็มใจรับ อยู่ๆ ไปยื่นไปโยเงินต่อให้คนไม่รู้มันก็เก็บ

ถาม : แต่ว่าผลก็มีใช้มั๊ยครับ ?

ตอบ : มีเต็มทีเดียว อันดับแรกของเรา ตัวบารมีได้แน่นอนเลย โดยเฉพาะเมตตาบารมี

ถาม : ถ้าอย่างนี้พอทำบุญสวดมนต์แล้วขับรถไปขับรถมา มาอยู่กลางป่าช้า นี่เขาดึงตัวไปหรือคะ ?

ตอบ : มีส่วน อันนั้นแสดงว่ากำลังเขาสูงมาก ผลบุญที่เราทำก็เป็นบุญใหญ่ เขาต้องการก็เลยใช้วิธีประเภทที่ว่าเชิญมาโดยไม่บอก จริงๆ เราขับไปเราก็ก็นึกเป็นทางโล่งๆ แต่ไปรู้ตัวอีกทีอยู่ในป่าช้า

ถาม : เวลาเราไปวัดนี้ เราไปเข้าห้องน้ำหรือเข้าไปใช้ของในวัด ที่นี้ถ้าเกิดเราไม่ได้ชำระหนี้สงฆ์มันจะมีผลติดมามั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากเขาเปิดเป็นสาธารณะก็ไม่มีไร แต่ถ้าติดใจชำระหนี้สงฆ์ไปซะหน่อย ตั้งใจหยอดไป ๕ บาท ๑๐ บาทก็ได้ โบราณนี้จิตของเขาจะละเอียดมากถึงขนาดว่าเราเดินเข้าไปในวัดนี้เป็นเศษเป็นผงติดรองเท้ามา โบราณเขาจึงมีการชำระหนี้สงฆ์โดยขนทรายเข้าวัด สมัยนี้ไม่ค่อยมีแล้ว สมัยก่อนเขาไปมทรายจากแม่น้ำกันเลย เล่นกันสนุกสนานช่วงสงกรานต์นี่

ถาม : สงสัยที่พูดว่าผู้ที่อยู่ในนรกภูมิ พอดีนึกขึ้นมาได้ว่าถ้าเราเลี้ยงสุนัขหลายตัว สุนัขพวกนี้ถือว่ามันมีบุญมั๊ยคะ ?

ตอบ : จำเอาไว้เลยว่า สัตว์เดรัจฉานที่อยู่ใกล้คน กรรมของการเป็นเดรัจฉานของเขาจวนหมดแล้ว ดังนั้นจะเรียกว่ามีบุญก็เรียกได้ ถ้าจิตของเขาเกาะคน เขาจะไปเกิดเป็นคน

ถ้าจิตของเขาเกาะพระเขาจะเกิดเป็นเทวดา หรือว่าจิตของเขาเกาะความดีส่วนหนึ่งส่วนใดที่เขาทำเอาไว้ซึ่งเป็นบุญ เขาก็จะเกิดเป็นเทวดาก็ได้ ดังนั้นสัตว์เดรัจฉานได้เปรียบเราก็คือตรงที่ว่า สัตว์เดรัจฉานลงบាយภูมิที่ต่ำกว่าเดรัจฉานนั้นมีน้อยกว่าน้อย แต่ว่าสัตว์เดรัจฉานที่ไปอย่างเสียสุด ส่วนใหญ่ไปเกิดเป็นเหมือนเดิมหรือไปเกิดเป็นมนุษย์หรือเทวดาไปเลย บางรายก็เกิดเป็นพรหมไปเลย

ถาม : เคยมีความรู้สึกอย่างหนึ่งค่ะ เคยไปมองหมาตัวหนึ่งคือเป็นหมาที่คนเลี้ยงไว้ แล้วมันก็นอนเฉยๆ ใจเราก็คิดว่าวันทั้งวัน ทั้งเดือน ทั้งปีทั้งชาติมันเกิดที่มันไม่มีโอกาสทำบุญทำอะไรเลย เวลาของเขาสูญเปล่าอย่างนั้นเป็นการคิดที่ถูกหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าคิดในสภาพของหมาตัวนั้นก็ใช่ แต่ถ้าหากว่าเป็นที่อื่น ๆ เขาอาจจะได้ทำบุญอยู่ อย่างเช่นในวัดอย่างนี้ ในวัดท่าซุงหรือวัดที่อาตมาอยู่จะมีการเปิดเสียงตามสายของหลวงปู่ เขาได้ยินอยู่ตลอดโดยเฉพาะที่ๆ อาตมาอยู่นี้เวลาที่เปิดเสียงตามสายคือเวลาที่เขาจะได้กินขนม จิตมันจะเกาะมาก รอเวลานี้ด้วยความกระวนกระวายเลย เขาก็จะเกาะความดีของเขาอยู่ตลอด แล้วอีกอย่างหนึ่งคือว่ามีความชำนาญในการทรงฌานขนาดตั้งเวลาได้ เราเป็นคนต้องอายุเขาเลยนะ ตัวอย่างมีชัดๆ แล้วที่วัดท่าซุงสมัยก่อนโน้นไม่ทราบว่าจะช่วงนี้จะมีบ้างหรือเปล่า ? เพราะฉะนั้นจะว่าเขาไม่มีโอกาสทำบุญนั้นไม่ใช่ โอกาสทำบุญของเขามีเยอะ

ถาม : ก็เป็นเฉพาะหมาบางตัวเท่านั้น ?

ตอบ : บางตัวที่เขาอยู่ในสถานที่ๆ เหมาะสม อย่างเช่นว่า อยู่วัด ใฝ่วัดก็เท่ากับว่าดูแลของสงฆ์

ถาม : ที่บ้านบุษชาหลวงปู่ศุขวัดปากคลองมะขามเฒ่าไว้ อยากจะทราบประวัติของท่านคะ ?

ตอบ : หลวงปู่ศุขก็ถือว่าเป็นพระเกจิอาจารย์ที่อยู่คาบเกี่ยวในสมัยรัชกาลที่ ๕, ๖, ๗ เหล่านี้ ท่านเองเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบและมาในสายของพระโพธิสัตว์ หลวงปู่ศุขก็ต้องไปเกิดใหม่อีก ตอนนี้เป็นพรหมอยู่ ท่านจะต้องเกิดใหม่อีก ในช่วงนั้นท่านเองท่านก็เป็นผู้มีฤทธิ์อภิญญา สามารถแสดงสิ่งแปลกๆ ให้คนเห็นโดยทั่วไป อย่างเสกหัวปลีเป็นกระต่ายเอามาเล่นกันสนุกนะ

ถาม : หมายความว่าท่านมีชื่อในจังหวัดชัยนาทนี้เป็นเรื่องของ...?

ตอบ : ในเรื่องเกียรติคุณของท่าน ทั้งความสามารถในอภิญญา แล้วก็การปฏิบัติของใจความเมตตาสงเคราะห์คนอะไรเหล่านี้ คนเคารพมากก็คือท่านเป็นอาจารย์ของเสด็จในกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ เสด็จในกรมองค์นี้ท่านสนใจในเรื่องของฤทธิ์ของอภิญญา ของเครื่องรางของขลังมาก ท่านสามารถปฏิบัติได้ถึงขนาดอย่างเช่นว่า ย่อตัวให้เล็กลงไปอาบน้ำในขวดโหล หรือว่าเสกใบมะขามเป็นตอเป็นแดนอะไรได้ ทั้งๆ ที่ท่านเป็นฆราวาส อาจารย์แต่ละองค์ที่ท่านจะกราบเป็นครูบาอาจารย์นี้ต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถจริงๆ เพราะท่านไปลองเขาเลย ถ้าอาจารย์ไม่เก่งจริงโดนท่านลองก็เสร็จเหมือนกัน แล้วท่านจะเคารพนับถือหลวงปู่ศุขอย่างชนิดที่ว่าสุดจิตสุดใจ เพราะว่าสิ่งใดที่ท่านข้องใจหลวงปู่ศุขท่านสามารถสอน

ได้ทั้งนั้น ทดสอบกันซึ่ๆ หน้าโดยเอามหาดเล็กของท่าน ท่านบอกว่าหลวงพ่อบอกว่าสามารถสาปคนให้เป็นสัตว์ได้มัย ? หลวงพ่อบอกว่า สาปไม่ได้ แต่เสกได้ ท่านก็ถามว่าทำอย่างไร ? ท่านก็บอกว่าให้ทหารที่ตามมาเอาเชือกผูกเอวมันไว้หน่อย พอผูกเชือกเอาไว้ถามว่าว่ายน้ำเป็นมัย ? บอกเป็น เออ...เอ็งกระโดดลงบ่อไป มันก็กระโดดลงบ่อไปว่ายอยู่ข้างใน หลวงปู่ศุขบอกว่าให้มันเปลี่ยน มันก็เปลี่ยนกลายเป็นจระเข้ แต่มีเชือกผูกเอวอยู่ แล้วท่านก็เอาน้ำมนต์ราดกลายเป็นคนตามเดิม คนจำนวนมากเห็นอยู่ด้วยกันนะ

ถาม : ไม่ใช่ภาพลวงตาใช่มัยคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นการเปลี่ยนแปลงลักษณะเหมือนกับปรับโมเลกุลใหม่ นะ จากโมเลกุลของการเป็นคน ก็กลายเป็นสัตว์ไป

ถาม : แล้วลักษณะจิตของมหาดเล็กล่ะครับ เขาจะรู้สึกอย่างไร ?

ตอบ : เขาก็รู้สึกเป็นคนอยู่ แต่เปลือกนอกมันเปลี่ยนไปแล้ว พวกสัตว์ทั้งหมดความรู้สึกเขาก็คือ คนตึ่ๆ นี้เอง

ถาม : การรับรู้ของสัตว์กับคนนี่มันไม่เท่ากันใช่มัยครับ ?

ตอบ : มันไม่เท่ากันก็เพราะว่าเขาจะมีฤทธิ์ โดยวิบากกรรมทำให้ประสาทสัมผัสของเขาเลิศกว่าคนมาก

ถาม : ก็สมมติเขาเสกเป็นจระเข้ไปแล้ว ?

ตอบ : ความที่ไม่เคยชินของเขา ทำให้เขาใส่ความรู้สึกของความเป็นคนอยู่

ถาม : อย่างนี้ ถ้าเคยชินเมื่อไหร่ ?

ตอบ : ถ้าเคยชินเมื่อไหร่ดีไม่ตีมันก็ไปเลย เพราะว่ามันต้องเอาเชือกลากเอาไว้ก็เพราะกลัวมันจะไปเลย

ถาม : ผมนึกว่าลากให้เป็นว่ายังไงก็เป็นคนเดิม ?

ตอบ : ไม่ใช่ กลัวมันจะไปเลย สมัยก่อนพวกที่อยู่ทางด้านเหนือ เวลาเขาฝึกวิชาแปลงตัวเป็นตะเข้เป็นอะไรนี้ ถ้าหลุดออกไปเมื่อไหร่ อาจารย์เขาจะไปตักตรงเขื่อนชยันนาท ไปรอเอาน้ำมนต์รดกันตรงนั้น เพราะว่ายังไง มันก็ไปติดที่หน้าเขื่อน ก็มีคน خوفใจว่าอาจารย์รู้ได้ยังไงว่า อันนั้นเป็นลูกศิษย์ตัวเอง ก็บอกว่าตะเข้วิชานั้นหางมันสั้น มันไม่เหมือนตะเข้จริงๆ ที่หางมันยาว ตะเข้วิชาเขาบอกว่าหางมันจะป้อมๆ สั้นๆ เหมือนยังกับหัวปลี

ถาม : ถ้าก่อนหน้านั้นโดนสอยล่ะครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าโดนสอยก่อนก็ช่วยไม่ได้ หรือว่าถ้าไปกินคนก็ไม่สามารถกลับเป็นคนได้อีก

ถาม : ...เราทำดีขึ้น แต่มันแย่งกันที่ ?

ตอบ : มันเป็นเรื่องปกติ มันมีอยู่สองประการด้วยกัน ประการแรกการปฏิบัติที่เราารู้สึกว่าตัวเราเองแย่งไปทุกทีนั้น เกิดจากที่เราทำดีขึ้น พอทำดีขึ้น กำลังใจละเอียดขึ้น พอเห็นสิ่งที่ไม่ดีมากขึ้นก็เลยคิดว่าตัวเองแย่งลง ส่วนประการที่สองเป็นเรื่องของกิเลสมารดลใจ เขาพยายามดึงเราให้ห่างจากจุดความดีตรงนั้น ก็เลยใช้สารพัดวิธีที่จะมาหลอกล่อ เพื่อที่จะ

ให้เราหลงผิดแล้วตามเขาไปให้ได้ คือบางคนจิตนิสัยค่อนข้างที่จะใจร้อนหน่อย ในเมื่อทำดีไม่ได้อย่างใจซึกที่ ประชดชั่วมันไปเลยก็มี อย่างนั้นก็สมใจเขา เพราะเขาต้องการให้เราเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว

ถาม : ยิ่งนับถือสิ่งใดมากๆ นับถือครูบาอาจารย์องค์ไหนมากๆ ใจบางที่มันจะแสบ อดติบ้างอะไรบ้าง

ตอบ : นี่ตัวนี้ซัดเลย ให้ขอมาพระรัตนตรัยประจำ พอกำลังใจของเราถึงตรงจุดนี้มา เขารู้ว่าเราจะพันมือเขาแล้ว เขาจะพยายามทำทุกวิถีทางที่จะทำให้เราล่วงเกินหรือปราชมาสพระรัตนตรัย ด้วยกายด้วยวาจา หรือด้วยใจ ไม่ว่าจะวิธีใดวิธีหนึ่ง บางคนภาวนาไม่ได้เลย หลับตาลงเมื่อไร นึกถึงภาพที่ตัวเองลบหลู่ครูบาอาจารย์หรือทำสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ไม่คิดจะทำอย่างนั้น มาสร้างภาพให้ปรากฏขึ้นมาซัดๆ เลยก็มี เราเองให้คิดเสียว่าอันนี้เป็นกรซักนำจากสิ่งภายนอก ด้วยอำนาจของกิเลส ตัณหา อุปาทาน และอกุศลกรรมเขาชักนำให้เป็นไป ไม่ใช่ความผิดของเรา แต่ถึงไม่ใช่ความผิดของเราก็เถอะ ในเมื่อเราเป็นคนคิด เป็นคนพูด เป็นคนทำ เราก็ตั้งใจที่จะขอขมา ให้ตั้งใจอย่างนี้อยู่บ่อยๆ เจ้าพวกนั้นมันทนคนหน้าด้านไม่ได้ พอถึงเวลา เราตั้งใจขอขมาบ่อยๆ ตั้งใจทำบ่อยๆ เขารู้ว่าเขาทำอย่างนี้อยู่เราไม่กระเทือน เขาก็เลิก

ถาม : พอจะเริ่มเย็นลงจะมีตัวสอบจิตอยู่คนที่ทำงาน พอเริ่มจะพูดด้วยหรืออะไรด้วยนี่มาแบบเดิม อันเดิม เดิมๆ เลย ก็รู้อยู่แล้วว่ามันซ้าๆ ก็คิดว่าช่างมัน มาบ่อยๆ จะได้ชิน มันไม่ชินนะ แต่ก็ไม่ว่าอะไรมันก็นิ่งๆ อยู่ซึกพัก

ตอบ : สังเกตใจตัวเองว่า อารมณ์กระทบที่มันเกิดขึ้นนั้นมันซาลงหรือเปล่า ? ถ้าหากว่าเราสังเกตเราเห็นว่าซาลง ถือว่าเป็นที่น่าพอใจแล้วนะ ถ้าซาลงนี้เราชนะนะ เพราะว่ามันกำเริบได้ซ้า บางทีเราผ่านพ้นจากตรงนั้นไปแล้ว ไปคิดทบทวนใหม่ ตัวนั้นมันเป็นจิตสังขารของเราไปปรุงแต่งเอง อันนี้ถือว่าเราไปเสียท่าเขา ถ้าหากว่าแล้วๆ กันไป ลับหลังจากตรงนั้น กองมันทิ้งมันเอาไว้อยู่ เราก็ไม่แพ้เขา แต่ถ้าหากว่าเราเอามาติดทบทวนใหม่ ตัวนี้จะเป็นจิตสังขารที่เอามาปรุงแต่งเข้ามา พาให้ฟุ้งซ่าน พาให้รัก โลภ โกรธ หลง เอง เพราะฉะนั้นตรงจุดนี้ต้องรักษาใจเราให้ดี ให้มันอยู่กับการภาวนา อยู่กับสติเฉพาะหน้าแล้วมันจะไม่เป็น

ถาม : ช่วงปฏิบัติมากๆ อดตามันโตขึ้น แล้วหนูก็เห็น รู้ตัวนะว่าเป็นอย่างนั้นะตัวเรา

ตอบ : ตีหัวมันซิ (หัวเราะ)

ถาม : ตียังไงล่ะ ?

ตอบ : เห็นซัดก็ทุบมันให้ตายเลย มันเป็นอยู่ แต่ให้เราสติรู้อยู่เสมอว่า ไม่ว่าจะตัวเราหรือตัวเขา มันก็ประกอบไปด้วยอาการไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นเรา เป็นของเราเช่นกัน ไม่ว่าจะเขาจะยึดถือมันหมาย หรือแบ่งแยกขนาดไหนก็ตาม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เรากียึดถือเป็นปกติ เราจะคิดเบียดเบียนเขาด้วยกาย ด้วยวาจา หรือด้วยใจหรือไม่ ? เขาก็ทุกข์

อย่างนั้นของเขาอยู่แล้ว เราเองจะยกตัวของเราให้สูงขึ้นกว่าเขาหรือไม่ ? จะดูถูกเหยียดหยามเขาหรือไม่ ? จะเห็นว่าเขาเสมอเราหรือไม่ ? จะเห็นว่าเขาดีกว่าเราหรือไม่ ? เขาก็เกิดแก่เจ็บตายตามปกติของเขาอยู่แล้ว ในเมื่อปกติธรรมดาของสัตว์โลกทั้งหลายเป็นเช่นนั้น เราก็อย่าเป็นทุกข์โทษเวรภัยกับผู้อื่นด้วยกาย ด้วยวาจาของเรา แล้วคิดตรงจุดนี้เสร็จก็แผ่เมตตาต่อให้อภัยเขาไป ให้อภัยเขาไม่พอ ต้องให้อภัยเราด้วยตัวเรามันคิดเอง มันยกตัวเองขึ้นเรื่อย ต้องคอยระวังๆ ไว้

ถาม : วิธีแก้ที่สะดวก ตัวเองคืออาจยังไม่เห็น แต่เห็นชัดๆ เลยนี้ โทสะ กับ ราคะ เป็นเยอะ

ตอบ : เป็นเยอะนี้มันเกิดจากการรับสิ่งต่างๆ เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ โดยขาดสติ การป้องกันตัวเอง ตาเห็น ไม่พอใจ ฟังให้ติงะ หูได้ยิน ไม่พอใจ จมูกได้กลิ่น ไม่พอใจ ลิ้นได้รส ไม่พอใจ กายสัมผัส ไม่พอใจ สังเกตไหมว่ามันไม่พอใจทั้งนั้นเลย มันไม่พอใจนี้ โบราณเขาใช้คำว่าไม่ถูกใจ ความจริงมันถูกเข้าไปบังเมื่อไหร่แล้วมันถึงใจไปเลยละ เมื่อมันเข้าถึงใจมันก็เป็นอันตรายกับเราได้ ถ้าเราเห็นสักแต่ว่าเห็น อย่าไปรับรู้มันเข้ามาอย่าเอาไปนึกคิดปรุงแต่งต่อ อย่าไปทำความพอใจ ไม่พอใจกับมัน วางกำลังให้เป็นกลางๆ หูได้ยิน จมูกได้กลิ่น หรือลิ้นได้รส กายสัมผัส ก็ลักษณะเดียวกันถ้าเราหยุดมันอยู่แต่ตา หู จมูก ลิ้น กาย ได้โดยระวังไม่ให้มันเข้ามาในใจได้ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะทำอันตรายเราไม่ได้

ถาม : แล้ววางใจเป็นกลางๆ เป็นยังไง ?

ตอบ : อยู่กับการภาวนาดีที่ที่สุด คือเราเองถ้าหากว่ายังปล่อยวางไม่ได้ ต้องมีเครื่องป้องกันตัวเอง คือใส่เกราะไว้วิธีใส่เกราะของเราก็คืออยู่กับลมหายใจเข้าออก อยู่กับการภาวนา อยู่กับสติเฉพาะหน้า ถ้าหากว่าทราบใดที่เรารู้ลมหายใจเข้าออกอยู่ รัก โกรธ หลง เหล่านี้กินเราไม่ได้ เพราะฉะนั้นเมื่อไหร่ หลุดจากลมหายใจเมื่อไร เขาก็ทำอันตรายได้เมื่อนั้น ใส่เกราะไว้ ไม่นั้นเดี๋ยวมันพันและ

ถาม : แล้วก็...อันนี้อาจคิดผิดก็ได้ ช่วยแก้ให้ที ทำบุญบางครั้ง เราทำเหมือนกับไปเอง ลุยเอง เจ็บตัวมาก็หลายครั้ง กับการที่คนอื่นเขาเห็นไปวัดบ่อยๆ เห็นทำบุญบ่อยๆ เขาก็โมทนาบุญ หน้าตาเขาก็ยิ้มแย้มแจ่มใส ดูเขามีความสุข ผิดกับตัวเราที่ไปลุยเองเสียอีก

ตอบ : ทำเองได้ปลอดภัย ได้เองแน่ๆ ถ้าคอยโมทนาคนอื่นเขาผลต้องเกิดกับเขาก่อนแล้วถึงจะเกิดกับเราทีหลัง

ถาม : แล้วถ้าเราทำเอง แต่มันผิด มันจะ...?

ตอบ : ทุกอย่างที่เราทำเราทำได้ทั้งนั้น จำไว้ให้แม่นเลย ไม่ว่ามันจะผิดพลาด เราจะล้มเหลวอย่างไรก็ตาม นั่นมันเป็นสิ่งที่เราคิด แต่ความเป็นจริงที่เราได้ จุดที่เราได้คือเราได้บทเรียนรู้เลยว่าตรงนั้นถ้าทำก็เป็นอย่างนั้นอีก ก็ไม่ทำตรงนั้น เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่เราทำไม่เชื่อว่าเราล้มเหลว ไม่เชื่อว่าเราผิดพลาด แต่เราได้ความรู้เพิ่มขึ้นว่าสิ่งที่ทำไปนั้น ต่อไปอย่าได้ทำซ้ำ

บทเรียนพอแล้ว เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่เราได้อยู่ตลอดเรียกว่าทำถูกได้กำไร ทำผิดได้
ประสบการณ์ ไม่มีเสียเลย

ถาม : เผลอญูกุญกับเพื่อนที่เป็นต่างชาติเขาบอกว่าเขาไม่ทานเนื้อสัตว์ เขาไม่กินเนื้อ เขาก็
บอกว่าเขาไม่เข้าใจว่าคนนับถือพุทธ ทำไมมีศีลข้อห้ามไม่ใช่หรือ ว่าไม่ให้ทำร้ายสัตว์ แล้ว
ทำไมยังกิน ?

ตอบ : บอกว่าเรื่องนี้พระพุทธเจ้ากล่าวไว้ว่า ถ้าหากว่าเป็นอุทิสสะมังสะ คือเขาเจาะจงฆ่า
ให้เรากินโดยตรงอันนี้กินไม่ได้ เพราะว่าสัตว์นั้นตายเนื่องด้วยเรา แต่ถ้าประวัตตะมังสะ ที่เขา
ทำขายเป็นปกติ คุณลองคิดว่าคุณไม่กินเนื้อสัตว์แล้วมันยังฆ่าเป็นปกติอยู่หรือเปล่า ? มันก็
ยังฆ่าเป็นปกติ ทีโบนสตักของคุณ คุณไม่กินคนอื่นมันก็กิน สิ่งทั้งหลายที่เขาฆ่าเป็นปกติเขา
ไม่ได้เจาะจงเฉพาะเรา อันนั้นมันไม่ได้ตายเนื่องเพราะเรา ถ้าหากว่าเราเองไม่ได้ยินว่าเขาฆ่า
เพื่อเรา ไม่ได้เห็นว่าเขาฆ่าเพื่อเรา ไม่รังเกียจว่าเขาฆ่าเพื่อเรา กิน อันนี้ไม่ถึงว่าผิดเพราะ
ว่าเราไม่ได้ทำด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจของเราเอง พระพุทธเจ้าตรัสว่า เรากินเพื่ออาศัย
ร่างกายนี้อยู่เพื่อปฏิบัติธรรมเท่านั้น ในเมื่อเราอาศัยร่างกายนี้อยู่เพื่อปฏิบัติธรรมเท่านั้น
สิ่งต่างๆ ก็จำเป็นต้องมีให้มันเพื่ออย่างน้อยๆ มันได้มีแรง มีกำลังใจในการทำความคิด ถ้า
มันไม่ใช่เสาะแสวงหาเพื่อความอยากของตน คือตามใจปากตามใจลิ้นจนเกินไป สิ่งทั้ง
หลายเหล่านั้น กินไปเถอะ เวลากินก็ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปด้วยก็แล้วกัน พวก
เวกเททเธเรียน ต่อให้มีไปครึ่งโลก ที่เหลือก็ฆ่าต่อไป บอกว่าเขาทำเป็นปกติของเขายอยู่แล้ว
พระพุทธเจ้าท่านไม่ต้องการให้เราลำบากด้วยการเสาะหามาก ไม่ให้เราตามใจปากตามใจลิ้น
มาก เพราะฉะนั้นมีอะไรก็กินอย่างนั้น ใครต้องการจะกินผักก็กินผักไป ใครต้องการกินเนื้อก็
กิน เนื้อไป

ถาม : อันนี้เพื่อนคะ คุยกับเขาแล้วคิดไม่ตกว่ามันคืออะไร ถ้าโกรธมันคือความเลว ถ้าสม
มติเราไปโกรธเขา เราเร็วกว่าเขา เขาบอกว่าผิดคือพยายามคิด คิดยังไงก็คิดไม่ออกว่าเขา
เร็วกว่า มันเร็วกว่ายังไง เราทำไม่ถูกหรือว่าเรายัง ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว ทุกอย่างมันเป็นสมมติ คนดีหรือว่าคนเลวก็คือสมมติทั้งคู่ มันคือคู่ที่
กำลังเป็นไปตามกระแสกรรม สมมติว่ากรรมเป็นกระแสสองสาย สายสีขาววิ่งขึ้นกับสายสีดำวิ่ง
ลงมันจะสวนกันอยู่อย่างนี้ตลอด เราติดอยู่ในกระแสไหนเราก็ไปตามกระแสนั้น เพราะฉะนั้น
โลกนี้ไม่มีใครดีไม่มีใครเลว หากแต่ว่ามีแต่คนหรือสัตว์ที่เป็นไปตามกรรมเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้น ที่บอกว่าเราเร็วกว่าหรือว่าอะไรนั้นจริงๆ แล้วมันใช้ไม่ได้ มันเป็นความคิดที่ผิด จริงๆ
ก็คือว่าสัตว์โลกกำลังเป็นไปตามกรรม ในเมื่อสัตว์โลกกำลังเป็นไปตามกรรม กระแสสีขาวมัน
พาเราสูงขึ้น พาเราไปสู่ภพภูมิที่สูงขึ้น ในที่สุดก็พาเราพ้นไปได้ กับกระแสสีดำที่พาเราตกต่ำ
ลง พาเราไปสู่ภูมิแห่งความทุกข์ แล้วในที่สุดก็จมจมอยู่กับมันไม่รู้จักหลุดจากพันธเสียทีหนึ่ง
สองกระแสนี้เราควรจะต้องเลือกกระแสไหน ในเมื่อเราจับจุดนี้ได้เราก็เลือกในจุดที่ดีว่าดีแล้วก็ตั้ง
หน้าตั้งตาทำมันไป มาถึงตรงจุดนี้แล้วสิ่งต่างๆ มันเป็นสมมติทั้งหมดแหละ ถ้าหากว่าเรายัง

ไปยึดสมมติอยู่ มันก็หลุดพ้นไม่ได้ เรียกว่าวิมุตติไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราปล่อยสมมติ เมื่อไรมันจะหยุดตรงกลาง มันก็วิมุตติ กระแสสองอย่างทำอะไรไม่ได้แล้ว มันหลุดพ้นขึ้นมา

ถาม : แล้วจะทราบได้ยังไงคะ ว่าเป็นอริยบุคคลหรืออะไรอย่างนี้ มีวิธีดูไหมคะ ?

ตอบ : ก็มีทิพจักขุญาณ (หัวเราะ) ได้ทิพจักขุญาณแล้วถามพระท่านโดยตรง มีพระพุทธเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่เป็นผู้พยากรณ์มรรคผลของผู้อื่น ตัวเราถึงเรารู้ก็อย่าเพิ่งเชื่อความรู้อันนั้น เพราะว่าความรู้นั้นอาจมีการทดสอบแล้วผิดได้ แต่ว่ามีข้อสังเกตว่าบุคคลใดก็ตามที่ทำดีด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ เป็นระยะเวลาที่ยาวนานยั่งยืนต่อเนื่องกันไป ให้คิดว่าก่อนว่าเขานั่นอาจเป็นพระอริยเจ้า แต่ขณะเดียวกันนั้นก็ให้คิดอยู่เสมอว่าคนและสัตว์ทุกรูปทุกนาม ท้ายสุดของเขาก็ต้องหลุดพ้นเข้าสู่พระนิพพานเหมือนกัน เพราะฉะนั้นถึงเขากระทบกระทั่งกับเรา เราก็คิดไปถึงอนาคตเลยว่า นั่นอนาคตพระอรหันต์ ไปโกรธพระอรหันต์บาปนะ เสรีแล้วเราให้อภัยเขา จ้างเท้าจะเตะหมาขึ้นมา เฮ้ย !? นี่อนาคตพระอรหันต์นะ ทำร้ายเขาไม่ได้ บาปนะ มันก็จบแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เอาจัณเฑียรอะไรคะ ?

ตอบ : เออ นั่นแหละ

ถาม : เวลาปฏิบัติจะมีอยู่ช่วงหนึ่ง นั่งแล้วตัวโยก แต่พอระยะหลังนี้บางทีอยู่ยาวๆ นั่งๆ อยู่ก็โยก ?

ตอบ : ไม่ต้องว่่างๆ หรอก บางทีคิดถึงมันก็โยกเลย อารมณ์ตัวนี้เป็นตัวบีต หนึ่งในห้าอย่าง เรียกว่า โอกกันติกาบีต ตัวมันจะโยกไปโยกมา อารมณ์ใจพอถึงตรงนั้นมันจะโยก อย่าไปอาย ใครปล่อยให้มันโยกให้เต็มที ถ้ามันพ้นจากจุดนั้นแล้วมันจะไม่เป็นอีก ไม่อย่างนั้นถ้าเรารู้สึกว่าอาย แล้วเราไปบังคับให้มันหยุด มันหยุดเหมือนกัน เพราะว่าอารมณ์ใจเราคลายจากจุดนั้นออกมา พอหยุดถึงเวลาเข้าไปถึงจุดนั้นก็โยกอีก เพราะฉะนั้นปล่อยมันเต็มทีเสียทีเดียวแล้วมันจะเลิกเอง จุดนั้นกำลังใกล้ความดีมากๆ เพราะก้าวข้ามจากจุดนั้นมันจะเป็นอาการของผู้ทรงฌาน คราวนี้อารมณ์จิตมันจะรู้อัตโนมัติ ติดนิตเดียว

ถาม : บังคับหยุดทุกครั้ง ?

ตอบ : อย่าไปบังคับหยุด ปล่อยมันเต็มทีเลย บางทีมันไม่ได้โยกเฉยๆ มันดิ่งตึงตังๆ หกคะเมนตีลังกา...ปล่อยมันให้สังเกตว่าตอนที่มันโยกมันเป็นอยู่จริงๆ แล้วใจเรานิ่งมากเลย ไม่สนใจอย่างอื่นหรือ เราแค่ดูมันเฉยๆ คราวนี้ว่าเราไปปรุงแต่งเพิ่มเติมว่า เอ...อาการมันพิลึกพิลั่นไม่เหมือนชาวบ้าน เพราะเราอายเขาแล้วเราไปบังคับมันหยุด ต้องปล่อย อย่าไปหยุด

ถาม : เวลาปฏิบัติคะ เป็นวิปัสสนา กำหนดปวต ก็ปวตตลอดเหมือนกัน ?

ตอบ : แล้วมันปวตไปถึงไหน ?

ถาม : แล้วเวลาเราออกจากกรรมฐานแล้วจะให้อารมณ์ใจมันทรงอารมณ์ไหน ปวตหรือว่าอะไร ?

ตอบ : คือให้รู้ที่อยู่อาการต่างๆ นั้นเป็นสมบัติของร่างกาย เวทนา ความสุข ความทุกข์

ทั้งหมดเป็นเรื่องของร่างกาย เราคือจิตใจซึ่งไม่ยุ่งเกี่ยวกับตรงส่วนนั้นเลย เพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย เป็นเรื่องร่างกายไม่ได้เกี่ยวกับเรา ต้องการรู้รับรู้ไว้อย่างมีสติ ถ้าไม่ต้องการรับรู้ก็ตัดมันไปเลย มันก็แค่นั้นเอง

ถาม : แล้วเวลาที่เรากว้านอยู่ พุทโธหรือว่าอะไรก็แล้วแต่ มันมีติดผสมด้วย ?

ตอบ : มี ถ้าอารมณ์ใจมันไม่ตั้งมันจริงๆ ในอดีตเราเคยทำมา สภาพจิตเราเคยแยกจิตแยกกาย ทำอะไรได้หลายอย่างพร้อมๆ กัน เพราะฉะนั้นเรากว้านมันก็ฟังชานได้ ถ้าไม่ต้องการอยู่ตรงจุดนั้น ให้รวบรวมสติทั้งหมดให้อยู่กับลมหายใจเฉพาะหน้า รู้ว่ามันคิดเมื่อไรจึงมันกลับมา พอมันอยู่กับลมหายใจอย่างแน่นแฟ้นแล้วมันก็จะเลิกเอง

ถาม : แล้วอย่างสมมติว่าเราปวดมากๆ ที่บอกว่าให้ดูจิตดูใจอย่างนี้ จิตใจตอนนั้นมันเป็นอย่างไร มันทำอะไรไม่ได้ ?

ตอบ : เราอย่าไปเสวยความทุกข์มันหิ บอกแล้วว่าจิตกับกายมันคนละเรื่องกัน พยายามแยกให้บอกว่าเวทนานั้นเป็นเราหรือว่าเวทนานั้นเป็นของร่างกาย

ตอบ : เป็นของร่างกายก็ดูให้มันเป็นของร่างกาย ใจเราก็อเข้าไปปรุงแต่งตามมัน ถ้าใจเราไปปรุงแต่งตามมันเราต้องทุกข์ต้องทนนี้สาหัสเลยตอนนั้น ดีไม่ดีก็กระดูกกระเดี้ยวมันจะแตกเป็นชิ้นๆ ด้วยเข้าไป แสดงว่าเราวางกำลังใจผิด ให้ตั้งกำลังใจของเราให้มันออกมาเลย ให้กำหนดรู้อย่างเดียวว่าตอนนั้นเวทนามันเกิดขึ้น ถามว่าเวทนาเป็นของกายหรือเป็นของเรา เราคือจิต จริงๆ แล้วเวทนา สุข ทุกข์ ทั้งหลายมันเป็นของกายทั้งนั้น ใจเราไม่ไปแตะไปต้องมันเสียทั้งหมดเรื่องไป

ถาม : บางครั้งมันเหมือนสองอย่าง ตรงนี้มันนิ่งๆ แต่ตรงนี้มันปวด

ตอบ : นั่นแหละ รับรู้ไปเฉยๆ ตามรู้ไปเฉยๆ รู้ว่าตอนนี้มันปวด อาการธรรมดาของร่างกายของมัน ถ้ามันนิ่งนานๆ อย่างนี้มันต้องปวดเป็นธรรมดา ขึ้นชื่อว่าเจ็บไข้ได้ป่วยหรือว่าทุกข์ยากเจ็บปวดธรรมดาของมันอย่างนี้ เราเกิดเมื่อไรเราก็เจอมันอีก สภาพร่างกายอย่างนี้ อาการอย่างนี้เราต้องการจะเจอมันไปนานๆ ไหมล่ะ ? หรือว่าควรที่จะพอกันเสียทีแล้วถามตัวเอง พอถามตัวเองได้คำตอบว่าที่ไหนที่คิดว่าดี เกาที่นั่นแทน ก็เกาหนีพานแทนจริงๆ แล้วรู้ณะ แต่ว่าของเราเองมันมักผลอให้มันตีเสียอยู่เรื่อย

ถาม : (หัวเราะ) รู้ค่ะ

ตอบ : เดี่ยวคราวหน้าไม่ช่วยนะ ให้มันตีตายไปเลย ไม่เป็นไรจะ เอาไว้ปวดหน้าลำบากแล้วมาใหม่

ถาม : เวลาภาวนาแล้วนับลูกประจำไปด้วย คือนับจำนวนเม็ดของลูกประจำอย่างนั้นหรือคะ ?

ตอบ : คือถ้าสติมันสมบูรณ์เรากว้านอะไรเรารู้ อยู่ เรานับลูกประจำ อาการเคลื่อนไหวของมือเรารู้ อยู่ ตอนนี้นับไปที่จบแล้ว รู้ อยู่หรือว่าคาตาไปที่จบแล้วรู้ อยู่ มันจะรู้หลายๆ อย่างพร้อมกัน ถ้าหากว่าเราต้องกำหนดจิตรู้หลายอย่าง งานมันเยอะ โอกาสที่มันจะแวบไปที่อื่นมันก็น้อยลง

ถาม : ถ้าเปรียบว่าเราภาวนาที่ใจแล้วเราชอบไปคิดถึงเรื่องอื่นแล้วก็กลับมาภาวนาได้ มันคล้ายๆ อย่างนี้หรือเปล่า ?

ตอบ : คล้ายอย่างนั้น แต่ว่าอย่างนี้ของเราเราเอาคุณภาพล้วนๆ เพราะว่าอันโน้นมันผลอแวบไปเรื่องไม่เป็นเรื่องก็ได้ เพราะฉะนั้นเราจะเอาคุณภาพก็ต้องบังคับมันหน่อยหนึ่ง รู้ริยาบถขณะนั้นไปด้วย คากาก็จบว่าไปด้วย นับลูกประจำอยู่กำหนดไปด้วย (หัวเราะ) ค่อยๆ ทำไปแต่ว่าทำอย่างนี้พอถึงท้ายๆ แล้วมันจะมีผลอยู่อย่างหนึ่งคือว่าเวลาปกติเราทำมันก็ฟังชานได้ เพราะฉะนั้นต้องระวังพอถึงเวลาอย่างนั้นแล้วต้องตั้งมาอยู่กับลมหายใจเข้าออกจริงๆ ถ้าไม่ตั้งมันกลับมา ไม่พยายามปล้ำให้มันอยู่กับที่ไว้มันก็ฟังชาน

ถาม : เมื่ออาทิตย์ก่อนหนูฝันถึงหลวงพ่อกะ แต่หลวงพ่อไม่เหมือนกับปัจจุบัน คล้ายๆ ค่ะ แต่ในฝันรู้ว่า เป็นหลวงพ่อ หนูก็ภาวนาอยู่แล้วชักพักหนูเข้าไป หลวงพ่อก็ต่อคำภาวนาหนู แล้วหนูก็ถามหลวงพ่อบอกในฝันว่าถ้าเวลาภาวนาจริงๆ นี้ ถ้าใจเราแวบออกข้างนอกนี่ถือว่าได้ผลมั๊ย ? ดีมั๊ย ?

ตอบ : ได้ แต่ว่าผลมันน้อยไปหน่อย

ถาม : แต่แปลกใจว่าไม่เหมือนหลวงพ่อดีเลย แบบคนผิวดำๆ ?

ตอบ : เต็มใจมันอาจคล้ายมากกว่านี้อีก ตอนนีทำงานเยอะจะ เบาลงไปหน่อยหนึ่งก็คือว่าตอนนี้วัดถ้าทะเลเขาเสร็จแล้ว ของเราเองหลังที่ห้าเพื่อตัวเองก็เหลืออยู่หน่อยหนึ่ง หลังที่จะทำให้คนอื่นตอนนี้ก็เหลือแต่รุ่งหลังคา พระเขาคาบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็รอตีฝ้ากับปูพื้น ส่วนหลังของวัดห้วยสมจิตร์นั้นเป็นศาลาใหญ่ ล้ำบากหน่อย ตอนนี่ว่าไปสองแสนแล้ว เพิ่งได้หน่อยเดียว เต็มใจยังงั้นก็เบาลง มีเวลาพัก เต็มใจมันก็ขาวขึ้นเองแหละ คราวนี้ให้มันคล้ำไปก่อน เขาทำอะไรเราไปทำด้วย แล้วลูกน้องก็มีกำลังใจ พระเนกร์ก็มีกำลังใจ เทปูนกันกลางฝนยังสนุก เฮๆ ยังกับเมายาฆ่า (หัวเราะ) ก็เราไปเปี่ยกกับเขาละ ผสมปูนก็เปี่ยกกับเขา เทปูนก็เปี่ยกกับเขา ผูกเหล็กก็เปี่ยกกับเขา เป็นผู้บังคับบัญชาจริงๆ แล้วมันต้องลงไปคลุกกับงาน บอกเขาแล้วให้ผมเรียกใช้พวกคุณผมทำไม่เป็นหรอก ผมอยากทำผมก็ทำของผมเอง ถ้าหากว่าคุณคิดจะช่วยก็มาช่วยก็แล้วกัน แหม! มันเล่นมกั้นเสียเกือบหมดตัว

ถาม : มีพระท่านหนึ่งใช้คนไปซื้อของไปตั้งศาลในวัดโดยที่ไม่ได้ให้เงินไปด้วย เสร็จแล้วก็ให้คนไปซื้อของมาถวายพระ ถ้าท่านเป็นพระอริยเจ้าจะใช้แบบนี้ได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : มันต้องดูด้วยเพราะของพระเขามีอยู่เป็นญาติ เป็นปวารณานี้ขอได้ ถ้าไม่ใช่ญาติไม่ใช่ปวารณานี้ไม่มีสิทธิขอ โดนอาบัติ

ถาม : ปวารณาคืออะไรครับ ?

ตอบ : ปวารณา เขาขอมตัวให้ว่าให้ทำอย่างนั้นได้ อย่างเช่นว่า หลวงปู่มหาอำพัน เวลาลูกศิษย์จะสึกนี้ เมื่อสึกเป็นทิดแล้วท่านจะให้มาปวารณากับท่านว่า กระผมขอปวารณาต่อพระคุณเจ้าด้วยปัจจัยสี่และการใช้สอยทั้งปวง ถ้าพระคุณเจ้าประสงค์ในสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็โปรดแจ้งให้กระผมทราบด้วยขอรับ คราวนี้ก็ใช้ไปเหอะ แต่ถ้าเป็นพระอริยเจ้านี่จิตท่านละเอียด ท่านจะ

ไม่ละเมิดศีล ถ้าละเมิดศีลนี้เรื่องอย่างนั้นท่านคงไม่ทำ

ถาม : ถึงแม้ว่าจะบวราณา ?

ตอบ : ถ้าบวราณานี้ได้ แต่ถ้าพูดถึงประเภทที่ว่าใช้สังฆชไปเฉยๆ

ถาม : ก็มีพระทำพิธีจะปลุกเสกพระอยู่ แล้วมีแสง ถ่ายรูปออกมาแล้วมีแสง อันนี้เป็นอำนาจบุญบารมีของพระพุทธเจ้าหรือเปล่า หรือว่าเป็น...?

ตอบ : เป็นไปได้ทั้งสองอย่าง คือว่าพระท่านอาจแสดงให้อย่าง หรือไม่ก็พรหม เทวดา ท่านแสดงให้อย่างหนึ่ง ตอนนั้นต้องดูว่าใคร

ถาม : แล้วถ้าพระไปนั่งในกระทะน้ำมันเดือดๆ แล้วก็มีคนดูอะอะ ?

ตอบ : อันนั้นไม่สมควร ถ้านับแล้วเป็นอุปกิเลสอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นการปฏิบัติในทางที่ถูกเป็น **สัมมาทิฐิ** ก็เป็นอุปกิเลสอย่างหนึ่ง อุปกิเลสแปลว่าใกล้กิเลสแล้ว ถ้าทำตามหลักวิชาของครูบาอาจารย์จำเป็นต้องทำอย่างนั้น ไม่ได้แสดงเพื่ออวดใคร ไม่ได้แสดงเพื่อชื่อเสียง ไม่ได้เพื่อลาภผล ไม่ได้แสดงเพราะต้องการให้คนเลื่อมใส อันนั้นไม่เป็นไร แต่ถ้าหากทำเพราะเจตนาอื่นมันก็ไม่ใช่อุปกิเลสคือว่าใกล้กิเลส แต่มันจะเป็นกิเลสเต็มๆ เลย ถ้าหากว่าลักษณะอย่างนั้นถือว่ากำลังใจของท่านยังอยู่ในด้านที่เรียกว่าอาจเป็น **มิจฉาทิฐิ** คือเริ่มก้าวผิดทางแล้ว

ถาม : พระอริยเจ้านี่พูดคุยเรื่องยศ เรื่องตำแหน่งได้ไหม ?

ตอบ : ต้องดูว่าคนที่ปรารถนนั้นมีอะไรเนื่องกับท่านหรือเปล่า ? ถ้าหากว่าคนที่ปรารถนนั้นมีอะไรเนื่องกับท่านมากที่สุด มีอะไรก็ได้ ใม่ว่าเป็นเรื่องตำแหน่งของท่านเอง หรือว่าตำแหน่งหน้าที่การงานของลูกศิษย์ ถ้าอย่างนั้นท่านก็พูดด้วย คุยด้วย แต่ถ้าหากว่าปรารถนาเพื่อที่ว่าตัวเองจะได้ดีขึ้นเพื่อที่ตัวเองจะได้ อย่างนั้นไม่ใช่แน่ เพราะพระอริยเจ้ามีแต่จะปล่อยวาง **ไม่ไปยึดถือสิ่งใดเพิ่มขึ้น**

ถาม : คนที่ตายที่อเมริกาครับ อันนั้นเป็นการตายก่อนเวลาหรือว่าเป็นผลของปาณาติบาต ? (เครื่องบินชนตึก)

ตอบ : ตายก่อนเวลาหรือหลังเวลาเป็นผลของปาณาติบาตทั้งนั้นแหละ ถ้าตายลักษณะนั้นเพราะว่าปาณาติบาตนี้ ถ้ามันเข้ามาสนอง มันก็เป็นช่วงหนึ่งของ **อุปฆาตกรรม** ถ้าหากว่ามันหมดอายุขัยแล้วตายในลักษณะนั้นก็คือกรรมของปาณาติบาตมันมาเหมือนกัน มันไม่ได้ตายแบบปกติทั่วๆ ไป ตายอย่างชนิดที่หาซากไม่เจอเสียชีวิตด้วยซ้ำไป บางศพจนปานนี้ยังหาไม่ได้เลย

ถาม : ถ้าหากว่าเราอุทิศส่วนกุศลให้มัน ได้รับไหมครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตายก่อนอายุขัยนะ เขามายินดีโมทนาที่เขาได้เลย ถ้าไม่รู้เสียชีวิตด้วยซ้ำว่าบุญเป็นอย่างไรก็แย่น้อย

ถาม : ถ้าเขาไม่รู้จักรว่าบุญเป็นอย่างไร ?

ตอบ : บอกให้เขาโมทนา เขาไม่รู้ว่ามีโมทนาหน้าตาเป็นอย่างไรก็ยุ่งแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : ถ้าเราเก็บเงินตามถนนได้แล้วเอามาทำบุญ คนที่ทำเงินตกนี้ได้บุญด้วยหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : เขามีส่วนด้วยมันเป็นกตัตตการกรรม คือกรรมที่เขาไม่ได้เจตนาทำ ทรมันนั้นเป็นของเขา เมื่อเราทำเขาก็มีด้วย แต่ตัวเราเองนะได้เยอะ อันดับแรกเราได้ตัวเวทย์ยาวัจฉมัย คือช่วยให้งานบุญของเขาสำเร็จลง อันดับที่สองเราได้ตัวปัตตานุโมทนาหมัย ก็คือว่าเราต้องพลอยยินดีด้วยในผลบุญนั้นเราถึงได้ทำลงไป อันดับต่อไปจากานุสติ และทานบารมี เป็นของเราแน่ๆ เลย เพราะว่าถึงเก็บได้มา ถือเป็นลาภลอยอยู่ก็จริง แต่เราเองแทนที่จะเอาไปกินไปใช้เองกลับคิดที่จะเอามาทำสิ่งที่ดีๆ กับเอามาสละออก เพราะฉะนั้นตรงนี้เราได้เยอะ ของเขาเองมันเป็นกตัตตการกรรมมันได้น้อยไปหน่อย

ถาม : หลวงพ่อท่านบอกว่าปัตตานุโมทนาหมัยร่วมด้วยมีผลเหมือนกัน คราวนี้อยากจะเรียนถามว่ามีผลนี้หมายถึงมีผลในสวรรค์ ?

ตอบ : เจ้าของบุญได้เท่าไรเราได้เท่านั้น ไม่ใช่แต่ในสวรรค์ต่อให้พรหมหรือนิพพานก็ได้ ตัวอย่างพระนางพิมพาราชเทวี พระพุทธเจ้าทำอะไรท่านพลอยยินดีด้วยทั้งหมด พอได้ยินว่าเจ้าชายสิทธัตถะเสด็จออกถือบวช นุ่งผ้ากาสาฬหสีริโกณสีระะ ท่านก็นุ่งผ้ากาสาฬหสีริโกณสีระะ คือยินดีทำตามทุกอย่างจนวาระสุดท้าย พระพุทธเจ้าบรรลุนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ตัวปัตตานุโมทนาหมัยนั้น ตัวปัตตานุโมทนาหมัยจะเกิดที่หลังเขาอยู่หน่อยหนึ่ง ต้องให้เจ้าของบุญนั้นสำเร็จผลในผลบุญเขาก่อนตัวเองถึงจะได้ ตัวอย่างพระนางพิมพาพอพระพุทธเจ้าบรรลุนุตรสัมมาสัมโพธิญาณท่านก็เป็นพระอรหันต์ไปด้วย ได้ที่หลังเจ้าของเขาหน่อย ไม่ใช่แต่เฉพาะความดีนะ ความซุกก็มีผลเหมือนกัน เห็นเขาทำซุกแล้วพลอยยินดี ดีไม่ตั้งนรกพร้อมกับเขา

ถาม : แล้วถ้าเกิดอย่างเราโมทนาเวลาเขาทำทาน บริจาคทานอย่างนั้นผลในทางมนุษยโลกนี้คือแบบไหน เหมือนกันใช่ไหม ?

ตอบ : เหมือนกัน คือว่าเขาได้เท่าไรเราได้ด้วย แต่เราได้ซุกกว่าเขาหน่อยหนึ่ง

ถาม : ถ้าอย่างนี้เราไปโมทนาคนทั้งหมดเลย แล้วรอให้เขา...?

ตอบ : ได้ ถ้ากำลังใจของเราพอจะโมทนาใครก็ว่าไปเลย พลอยยินดีกับเขาทั้งหมด เพียงแต่ว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นจะต้องเกิดกับเขาก่อน เตียวของเรา เราได้รับเป็นระยะๆ ไป ใครเกิดปั๊บเราก็ได้มั่ง (หัวเราะ)

ถาม : ความปรารถนาไม่สมหวังนี้ มีกรรมอะไรเป็นเหตุ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมันคือทำไม่พอ ถ้าเราทำไว้เพียงพอสิ่งที่เราต้องการมันจะสำเร็จ อันนี้เรียกว่าบุญฤทธิ์ เพราะฉะนั้นถ้าปรารถนาไม่สมหวังจริงๆ ก็คือบุญไม่พอ ถ้ามีอะไรเป็นเหตุก็กรรมดีมันน้อยไป (หัวเราะ)

ถาม : ไม่ใช่ที่เราไปขัดขวางการทำดีของคนอื่น ?

ตอบ : มันมีอยู่ แต่ว่าถ้าถามอย่างนี้มันต้องสรุปรวยอดเลย คือมันยังไม่พอ ถ้าทำพอมันได้

ถาม : แล้วส่วนหนึ่งที่มันเป็นกรรมเก่าที่เราทำไม่ได้ไว้ด้วยใช่ไหมครับ ?

ตอบ : คือบุญไม่พอ ในขณะเดียวกันซุกก็เยอะ (หัวเราะ) สองอย่างรวมกันเลยจึงเลย

ถาม : คำพูดที่ว่าชีวิตอยู่ด้วยความหวังกับอย่าไปหวังในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง อันไหนจะถูกต้อง

กว่ากัน ?

ตอบ : มันคิดทั้งคู่เลย ถ้ายังหวังนี่แปลว่าใจมันเกาะอนาคตอยู่ ใจถ้ามันเกาะอนาคตนี่มันคิดแล้ว และขณะเดียวกันก็อย่าไปหวังในสิ่งที่ยังมาไม่ถึง อันนี้ความจริงแล้วมันดี แต่ขณะเดียวกันว่าบางสิ่งบางอย่างเราทำถ้าจะให้ถูกจริง คือ **ตั้งต้นว่าเราทำอะไร ? เพื่ออะไร ? แล้วเราก็ตั้งหน้าตั้งตาทำของเราไป ไม่ต้องไปสนใจว่าผลจะเกิดเมื่อไร ? และจะเกิดอย่างไร ?** ถ้าทำอย่างนี้แล้วโอเค คือว่าเราต้องมีความหวังหรือว่าตัวฉันนะ มันขึ้นมาก่อน พอมีฉันนะขึ้นมา มันถึงอยากจะทำให้ในสิ่งนั้น ตั้งใจทำในสิ่งนั้นให้สำเร็จ แต่เพียงแต่ว่าในช่วงขณะที่ทำไม่ต้องไปคิด แล้วตั้งหน้าตั้งตาทำให้มันไปถึงจุดหมายเท่านั้น แทนที่จะคิดภารกิจให้มันฟุ้งซ่าน มันก็เหลือว่าจะบุกให้ภารกิจนั้นมันจบลง ถ้าอย่างนั้นมันจะได้เร็วกว่าได้ง่ายกว่า

ถาม : แสดงว่าเป็นคำพูดที่ให้กำลังใจเท่านั้นเอง รัชกาลที่หกท่านได้แต่งกลอนที่ว่า “ชนใดไม่มีดนตรีการ ในสันดานเป็นคนชอบกลนัก อีกใครฟังดนตรีไม่เห็นเพราะ เขานั้นเหมาะคิดกบฏอภัยลักษณะ” ไม่ทราบว่าตอนนี้รัชกาลที่หกท่านทรงคิดยังงัยกับคำสอน ?

ตอบ : อันนี้ท่านแปลมาจากของกรีกเขา อย่างพวก all intelligence is not gold ท่านก็แปลเป็นคำไทยเสียเพราะเชื่อว่า “วาวๆ บีไซ เนื้อคำดี ท้วนหา” เห็นสิ่งที่แวววาวไม่ใช่เนื้อทองแท้ก็มี รัชกาลที่หกท่านเป็นอัจฉริยะมากเลย ท่านแปลพวกคำคมอะไรของปราชญ์ฝรั่งเอาไว้เยอะ ต่อเยอะ ตัวนี้ท่านแปลตรงๆ มาจากของเขา แต่ว่าจริงแล้วเรื่องทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นเรื่องที่ผ่านประสบการณ์สั่งสมมาเป็นเวลายาวนานของบรรดาปราชญ์ต่างๆ เขา โอกาสที่ใกล้เคียงความจริงถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์เขี้ยวนะ คือคนทั่วๆ ไปพอได้ยินเสียงดนตรีจะมากจะน้อยความพอใจมันต้องเกิดขึ้น ยกเว้นว่าคุณอารมณ์เสียแล้วก็เดินไปบรเพลง อันนี้พูดถึงปกติของมนุษย์ธรรมดาทั่วๆ ไป พวกที่ไม่ชอบจริงๆ สันดานมันไม่เหมือนชาวบ้านชาวเมืองเขา ตัวคิดกบฏนี้ไม่ได้หมายความว่าคิดกบฏต่อชาติต่อบ้านต่อเมืองต่ออะไร หากว่ามันเป็นกบฏสังคมนกบฏสังคมนั้นคนอื่นเขาทำอะไรตัวเองตามเขาไม่ได้ ไม่เหมือนชาวบ้าน

ตะกรุดมหาสะท้อน

มีอานุภาพในการสะท้อนกลับ ไม่ว่าใครทำดีทำชั่วกับผู้ใช้ตะกรุด ผลดีผลชั่วนั้นจะย้อนคืนไปยังผู้ทำเป็นร้อยเท่าพันทวี ตามตำราของหลวงพ่อดุสิตสิงห์ดำ แห่งวัดท่าซุง จ.อุทัยธานี ท่านให้ใช้แผ่นทอง แผ่นนาก หรือแผ่นเงิน หนักไม่ต่ำกว่า ๑ บาท (เกินเท่าไรก็ได้) ลงด้วยยันต์ปริญาพุทธามหามงคลทำการปลุกเสกแล้ว เมื่ออาราธนาติดตัวให้ใช้คาถา

“เม สัมมุขา สัพพา หาระติ เต สัมมุखा”

คาถานี้ถ้าทำถึงที่สุด ท่านว่าแม้แต่ลูกปืนที่ยิงมา ก็จะย้อนกลับไปหาผู้ยิงเอง

ข้อควรระวัง อย่าเข้าไปในสถานที่ซึ่งคนหรือสัตว์ กำลังคลอด เพราะจะทำให้คลอดไม่ได้ และห้ามให้เด็กไข้อย่างเด็ดขาด

พระครูธรรมธรเล็ก สุภมฺมปญฺโญ

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๘ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือนตุลาคม ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : คนที่ฆ่าตัวตายนี้จำเป็นต้องลงนรกทุกคนหรือไม่ครับ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วจะลงนรก ถ้าหากว่าตามประวัติที่รอดมาได้จริงๆ ก็คือ พระโคธิกะ ไปนิพพานเลย แต่ว่าฆ่าแบบพระโคธิกะกับฆ่าแบบคนทั่วไปมันต่างกันมหาศาล ฆ่าแบบพระโคธิกะเพราะเห็นทุกข์เห็นโทษของร่างกายมันจริงๆ แต่ฆ่าอย่างคนส่วนใหญ่เพราะจิตใจเศร้าหมองน้อยใจ คนอื่น ต้องการประชดชีวิต ต้องการประชดคนอื่น คนที่จิตใจเศร้าหมองแล้วไปทำกรรมที่ใหญ่ขนาดนั้นนี่รอดนรกยาก

ถาม : ถึงแม้เขาจะทำบุญที่มีอานิสงส์มาก ?

ตอบ : คราวนั้นกรรมมันตัดแล้ว เพราะว่าเรื่องของบุญของกรรมนี้ให้วาระให้เวลาของการสนองที่มันต่างกัน สลับกันไปสลับกันมาอย่างนี้ ถ้าช่วงวาระของกรรมมันเข้าบุญก็ต้องถอย

ถาม : พระโคธิกะนี้ท่านบรรลุก่อนที่จะเชือด จะทำ...?

ตอบ : คือท่านตัดสินใจเด็ดขาดแล้วท่านก็เชือด เพราะว่า ตัวตัดสินใจเด็ดขาดมันน่าจะจบกันไปตรงนั้นแล้ว มีเหมือนกันนะคนอยากเป็นแบบพระโคธิกะแต่ทำไม่ได้ แล้วไม่กล้าเชือดเองให้คนอื่นเชือดให้ มีลูกศิษย์หลวงพ่อรุ่นๆเดียวกับอาตมานี้แหละ ผู้หญิงด้วย จริงๆ แล้วจะว่าใจคอเข้มแข็งก็ไม่ใช่หรอก คือตอนที่อยู่เขาก็เรียกว่าายแพี้ยน (หัวเราะ) ตอนแรกมันตั้งใจจะอดข้าวตายแล้วทำไม่สำเร็จ ไปกลั้นใจตาย ก็ไม่สำเร็จ ก็บอกว่าสองอย่างนี้มันเหลวไหล คนอดข้าวตายสำเร็จนี้ต้องกำลังใจขนาดพระพุทเจ้า คือกำลังใจพระโพธิสัตว์บารมีเข้มเลยอย่างนั้นได้ ไม่อย่างนั้นมันหิวมากฯ ทนไม่ไหวก็ตะกายไปหากินเอง ให้กลั้นใจตายนี้มันเหลวไหลหนักเข้าไปอีกเพราะระบบร่างกายมันทำงานอัตโนมัติ พอขาดออกซิเจนมันก็จะตุ๊กให้หายใจเอง มาตอนหลังให้เพื่อนเชือดคอให้ ตอนแรกไม่ตาย ตอนหลังนี้ตายสมใจอยาก

ถาม : หลวงพ่อฤๅษีท่านบอกว่าคนที่บอกว่าตัวเองไม่กลัวตาย แต่ตัวเองไม่เป็นพระอรหันต์ หลวงพ่อท่านบอกว่าพูดไม่จริง ?

ตอบ : ไม่จริง บุคคลที่ไม่กลัวภัยจริงๆ ท่านบอกว่ามีม้าอาชาไนย ช้างศึกที่กำลังออกสงคราม พระเจ้าจักรพรรดิราชาเพราะรู้ว่าไม่มีศัตรู แล้วก็พระอรหันต์เพราะว่าไม่เป็นศัตรูกับใคร

ถาม : การฝึกวิชามโนมยิทธิ ถ้าไม่มีพื้นฐานเลยเข้าไปฝึกเลยจะได้มัชยะ ?

ตอบ : คำว่าพื้นฐานนี้หมายถึงว่าในชาติปัจจุบันนี้ไม่เคยฝึก ชาติก่อนเคยฝึกอยู่จะได้ คือว่าพื้นฐานของมโนมยิทธิ จริงๆ แล้วเป็นการเอาของเก่ามาใช้ ไปพื้นของเก่าของเราเอง อยู่ๆ มีเงินอยู่ในกระเป๋าตังค์ใช้ไม่เป็น เขาบอกวิธีเปิดกระเป๋าปลั่งเงินมาใช้แค่นั้น ถ้าหากคนไม่เคยได้มโนมยิทธิมาในชาติก่อนนี้จะฝึกไม่ได้ เพราะฉะนั้นพื้นฐานนี้ ถ้าเป็นพื้นฐานในชาติปัจจุบันยิ่ง

ไม่เคยฝึกอะไรมายังได้ง่าย มันจะไม่พุ่งช่านมากไปติดของเก่าอยู่ แต่ถ้าหากว่าพื้นฐานในอดีต ไม่มี ต่อให้ปัจจุบันมีแค่ไหนนี่ เป็นแสนชาติกว่าจะได้

ถาม : ของเก่าที่ว่านี้ ?

ตอบ : ของเก่า คือเราเคยได้มาก่อนเอาเป็นอันว่าถ้าหากว่าคนไหนอยาก ส่วนใหญ่มันจะมีของเก่ามาก่อน คือได้ยินแล้วอยากฝึกเหลือเกินอะไรอย่างนั้น พวกนี้ส่วนใหญ่มักจะได้ง่ายของเก่าเขาตุนไว้พอแล้ว

ถาม : ก็คือหมายความว่าถ้าอยากฝึกแสดงว่าเคยฝึกมาก่อน แต่ถ้าฝึกแล้วมันไม่สำเร็จล่ะคะ ?

ตอบ : อันนั้นบางทีก็คือความอยากมากเกินไป ตัวอยากมากเกินไปมันจะบังหน้าอยู่ ขณะเดียวกันอาจวกกำลังใจไม่ถูกด้วย ของพวกนี้มันมีเคล็ดลึบอะไรเล็กๆ น้อยๆ ของมันอยู่ ถ้าวกกำลังใจตรงบั้นนี้มันได้ง่ายๆ เลย แต่ขณะเดียวกันบางคนความพยายามสูงมาก แต่มันอยากเกินไป หน้าต่างมันอยู่ตรงนี้อะยากดูมากยี่ดอคอยี่ดอกละเสียเกินหน้าต่างมันจะเห็นมั้ย ? ไม่ได้เห็นหรอก ต้องพอดีๆ

ถาม : เขาบอกว่าการแก้กฎแห่งกรรมให้คลายตัวนี้ให้ท่องอิติปิโส ๑๐ จบ อิติปิโสนี้หมายถึงห้องต้นไข่ม้อยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นของหลวงพ่อนี้ ๓ ห้องรวมกัน อิติปิโสท่านต้องครบเลย คือ อิติปิโส สวากขาโต สุปฏิปันโนด้วย

ถาม : แล้วหลวงพ่อบอกว่ามานี่ขึ้นอยู่กับกายไม่เหมือนกับวิปัสสนาขึ้นอยู่กับอารมณ์ ถ้าร่างกายไม่ดี ตัวมานก็จะสูงไม่ได้ อย่างนี้หมายความว่าอย่างไรคะ ?

ตอบ : คือว่าเรื่องของมานสมาบัติเรื่องการของการปฏิบัติภาวนา ถ้าร่างกายไม่ดีอย่างเช่นว่าเหนื่อยมากๆ หิวมากๆ เจ็บไข้ได้ป่วยสมาธิมันจะไม่ทรงตัว เพราะกำลังมันจะขึ้นอยู่กับกำลังร่างกายด้วย แต่ว่าเรื่องของวิปัสสนาที่มันขึ้นอยู่กับกำลังใจ ถ้ากำลังใจมันละแล้วมันละเลย มันจะไม่มีการขันธ์ ลงๆ อีก เพราะฉะนั้นตัวสมาธิตัวสมาบัติที่มันขึ้นอยู่กับร่างกายมาก แต่ว่าตัววิปัสสนาขึ้นอยู่กับใจอย่างเดียว

ถาม : ถ้างั้นวิปัสสนากับกรรมฐานต่างกันอย่างไร ?

ตอบ : กรรมฐานเป็นคำรวม กรรมฐานคือพื้นฐานของการกระทำแยกออกได้ ๒ อย่าง คือ สมถกรรมฐาน คือการทำใจให้สงบมี ๔๐ วิธีด้วยกัน และวิปัสสนากรรมฐาน คือการทำให้เกิดปัญญา ก็มีหลักใหญ่ๆ ว่าพิจารณาตามอริยสัจ หรือพิจารณาตามไตรลักษณ์ หรือ พิจารณาตามวิปัสสนาญาณ ๘ เพราะฉะนั้นกรรมฐานเป็นคำรวม แต่แยกออกได้เป็นสมถกรรมฐาน คือการทำใจให้สงบ และวิปัสสนากรรมฐาน การทำให้เกิดปัญญาเกิด

ถาม : การบ่นเพื่อขออย่างใดอย่างหนึ่งให้กับตัวเองหรือผู้อื่น เป็นการฝืนกฎแห่งกรรมหรือเปล่า ?

ตอบ : ไม่ฝืนจะ การบ่นนี่เป็นการตั้งใจว่าเราจะทำความดีเป็นการตอบแทนเมื่อได้สิ่งนั้นมา

คราวนี้ว่ากรบนนั้นถ้าหากว่าสิ่งที่เราต้องการมันขาดมาก สมมติว่าอันนี้ใส่เนื้อไขมันมีน้ำอยู่แค่นี้เท่านั้น การกรบนของเราเราต้องการจะเติมน้ำแค่นี้มันก็ไม่อาจสำเร็จไปได้ แต่ถ้าหากว่าเราขาดอยู่แค่นี้เราบ่นว่าจะเติมน้ำแค่นี้มันจะสำเร็จ เพราะฉะนั้นการกรบนก็คือตั้งใจว่าเราจะทำบุญในสิ่งที่เป็นบุญ ในเมื่อเราทำในสิ่งนั้นขึ้นมามีมันสามารถที่จะเสริมกุศลเก่าของเราเหมือนกับเติมน้ำเงินให้เพียงพอ เราต้องการซื้อของชิ้นหนึ่งราคามันร้อยยี่สิบ เรามีเงินอยู่ร้อยหนึ่ง เราก็คงตั้งใจว่าเราจะหาเงินยี่สิบนี้มา ถ้าหากว่าได้ของสิ่งนั้นมาเราจะหาเงินยี่สิบใช้เขา เสร็จแล้วเราก็ก็นำไปขอคนที่ไม่มีเงิน คือบ่นต่อผู้ที่สามารถให้กับเราได้ ในเมื่อผู้นั้นเห็นว่ามันเล็กน้อย มันสามารถให้เขา จึงทำให้เราสำเร็จตามใจของเรา แล้วเราก็ก็นำไปใช้หนี้

ถาม : กองทานกับสังฆทานนี้ต่างกันอย่างไรคะ ?

ตอบ : สังฆทานนี้เป็นทานที่ไม่จำกัด หมายเอาพระพุทธเจ้าเป็นประธานจนถึงหมู่สงฆ์ทั้งหมด เพราะฉะนั้นคำว่า สังฆะ คือหมู่สงฆ์ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นพระผู้ใหญ่ พระเด็ก พระเล็ก ตลอดถึงภิกษุสามเณร พระใหม่ก็ตาม จะมีส่วนรวมในนั้นทั้งหมดเป็นบุญที่ไม่จำกัด ขณะเดียวกันกองทาน ก็คือ เราตั้งใจขึ้นมาว่าจะเอาทานนั้นไปทำอะไร คำว่า กองทานก็คือสิ่งที่เรามีอยู่ ทั้งหมด เรียกว่ากองทานที่เราตั้งใจทำบุญ

ถาม : แล้วอานิสงส์อันไหนจะมากกว่า ?

ตอบ : อานิสงส์จริงๆ กองทานก็คือว่าสิ่งที่เราตั้งใจจะให้ทาน ถ้าเราแค่ตั้งใจให้ยังไม่ได้ให้มันมีอานิสงส์แค่มโนกรรมผลมันก็ยังน้อยอยู่จนกว่าจะได้ให้ กายกรรมคือได้ทำไปแล้วถึงจะมีผล ส่วนสังฆทานนี้อานิสงส์จะสูงมากเพราะว่าเป็นทานสืบอายุพระพุทธศาสนา ปกติแล้วคนทั่วๆ ไปจะไปเลือกบุคคลที่มั่นใจว่าได้บุญแน่ อย่างของเราก็ก็นึกถึงหลวงพ่อดูอย่างนี้เพราะมั่นใจว่าท่านดีแน่ ในเมื่อเราเลือกทำเฉพาะคน พระหนุ่มเณรน้อยอื่นๆ ในสังฆมณฑลสมมติว่าเมืองไทยของเราประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ องค์ ถ้าเราเลือกจะทำอย่างพระหลวงพ่อดูจะมีสักกี่องค์ละ ดีไม่ดีไม่ถึงร้อยเสียด้วยซ้ำไป ที่เหลือก็ตายหมด แทนที่ว่าสังฆทานทุกองค์มีส่วนร่วมกินร่วมใช้เสมอทั้งหมด ถ้าหากว่ามาอยู่ในสถานที่นั้นก็จะแบ่งปันให้เหมือนกันหมด ในเมื่อแบ่งปันให้ทุกคนสามารถร่วมกินร่วมใช้ ก็สมารถจะดำรงอยู่ได้ก็กลายเป็นทานสืบอายุพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้นสังฆทานจะมีผลมากกว่าทานปกติเป็นแสนเท่า

ถาม : แล้วพระอาจารย์อย่างที่เป็นเกจิอาจารย์ที่บอกว่าท่านจะละสังขารเพื่อช่วยประเทศ ?

ตอบ : เพราะว่าติดหนี้ชาวบ้าน กินข้าวเขาไปเยอะ ไหนๆ จะตายทั้งทีก็ตายให้ได้ประโยชน์มากที่สุด ก็หาเงินหว่านเงินมาฝากเงินค้ำขันเงินจำเป็นต้องมีอะไรบางอย่างเป็นการทดแทนได้ ท่านก็อาจเลือกไปในเวลานั้น

ถาม : อยากให้บอกชื่อพระเกจิอาจารย์หน้อยจะได้ทำบุญได้ก่อนที่ท่านจะละสังขาร ?

ตอบ : ถึงเวลาก็จงเอาไปแล้วกัน เขาเป็นว่าบอกให้สักองค์หนึ่ง หลวงพ่อดูตะมะใกล้ไปเต็มที่แล้ว ความจริงท่านหมดอายุแล้ว แต่ท่านติดหนี้เอาตมาอยู่ยังไม่ได้ใช้ก็เลยต้องทนอยู่ต่อ แล้วสร้างพระรุ่นนี้ที่ให้อ่องนี้ก็เพื่อสร้างให้ท่านใช้หนี้ จะขอให้ท่านช่วยทำพิธีให้สักส่วนหนึ่ง ถ้าทำ

เสร็จแล้วท่านรีบไปเลยไม่ต้องมาโทษอาตมานะ ไม่ใช่เราไปทำให้ท่านตาย แต่ที่ท่านหมดอายุแล้วจริงๆ อายุท่านแค่เก้าสิบ นี่เลยเก้าสิบมาจะขึ้นเก้าสิบเอ็ดที่อยู่แล้ว คือตอนแรกเราก็จะแก๊งดิงเกมเอาไว้ คือว่ายังไง พระอย่างท่านถ้าอยู่ไปก็จะเป็นที่พึ่งของชาวบ้านได้มาก คราวนี้ร่างกายไม่ไหวจริงๆ เห็นท่านทรมาณมาก ถ้าขึ้นต่อไปถ้าเราโดนทรมาณแบบนี้บ้างก็แยเหมือนกันเลย...เฮ้ ! เป็นอันว่าดีไม่ดีกว่าจะไม่อยู่ให้เราใช้หนี้เสียด้วยซ้ำไป พอรู้ว่าเราโอเคแล้วท่านก็ไปเลย ยิ่งกลัวว่าพระจะสร้างเสร็จไม่ทันเสียด้วยซ้ำ

ถาม : แล้วพระองค์อื่นล่ะคะ ?

ตอบ : เอาแค่นั้นก็พอจะ บอกมากไม่ได้ผิดมารยาท ปกติเขาไม่บอกกัน เรื่องนี้จะเป็นเรื่องพระพุทธรูปพยากรณ์มรรคผลเท่านั้น แต่ว่าที่กล่าบบอกเพราะว่าอย่างหลวงพ่อดุตตะนี่หลวงพ่อบอกท่านเคยบอกเอาไว้ ? ในเมื่อหลวงพ่อบอกท่านเคยบอกครูบาอาจารย์ท่านเคยบอก เป็นลูกศิษย์ก็แค่เอาคำครูบาอาจารย์มาพูดต่อเท่านั้นเอง อันนี้โทษคงเกิดกับเราหน่อยเต็มที เอาสักองค์หนึ่งก็แล้วกันนะจะได้ไม่ไกลมาก

ถาม : แล้วพระคำช้ำกับพระหางหมากนี่ต่างกันอย่างไร ?

ตอบ : จริงๆ แล้วมีผลทางลาภมากที่สุด แต่ว่าพระคำช้ำจะแสดงผลทางลาภชัดเจน พระหางหมากจะหนักไปทางป้องกัน อานุภาพนี่คือว่าปลอดโรค ภาวะบรรดาโรคต่างๆ ถ้าเราตั้งใจ ภาวนาให้ป้องกันจริงๆ ไม่ว่าจะเชื้อโรคที่เกิดจากประเภทที่เรียกว่าระเบิดสารเคมี ระเบิดเชื้อโรค อวูธเชื้อโรค หรือว่าโรคต่างๆ อย่างโรคเอดส์ อย่างนี้กันได้ ให้ลาภก็คือว่าถ้าหากอาธรรณอยู่ ประจำ ต้องการเรื่องลาภผลเรื่องเกี่ยวกับหน้าที่การงานความสะดวกต่างๆ ก็จะไต่ได้ง่าย แล้วก็ศัตรูทำอันตรายไม่ได้ ถ้าเราตั้งใจอาธรรณอยู่ เขาตั้งใจจะทำเรา เขาจะแพ้ยัยไปเอง

ถาม : เมื่อกี้ที่พูดมามันต้องผ่านกรรมฐานก่อนถึงจะขึ้นมาวิปัสสนาได้ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วจะเริ่มจากวิปัสสนาเลยก็ได้ พอเริ่มพิจารณาไปเรื่อยๆ อารมณ์ทรงตัวเป็นสมาธิมันจะเป็นสมถะไปเอง แต่ว่าคนที่ทำสมถะเริ่มต้นด้วยการภาวนาก่อน ถ้าถึงเวลาอารมณ์มันเต็มตัวของมันแล้ว เราไม่พิจารณามันจะฟุ้งซ่านไปเลย คือพอมันถอยออกมามันจะไปฟุ้งซ่านแทน เพราะฉะนั้นต้องคอยระวังให้ดี คนทำวิปัสสนานี้ถ้าปัญญาดีจริงๆ มันจะได้เปรียบ แต่ถ้าปัญญาไม่ถึงมันต้องอาศัยกำลังของสมถะเข้าช่วยก่อน ทำให้ใจมันนิ่งก่อน ใจมันนิ่งแล้วมันก็เหมือนกับน้ำที่นิ่ง ก็เมื่อไรก็เห็นหน้าสามารถใช้ส่องหน้าตัวเองได้ อันนั้นก็ใช้ส่องหากิเลสเพื่อไล่ฆ่ามันให้ได้

ถาม : ช่วงนี้เป็นช่วงกสิยัคหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : กสิยัค...ยัง กสิยัคตามคำทำนายโน้นมันปลายๆ พระศาสนานั่นแหละเหลือช่วงไม่กี่ร้อยปีอย่างนั้นแหละ ช่วงนี้ยังเรียกอย่างนั้นได้ไม่เต็มปากหรอก

ถาม : คำอาธรรณพระหางหมากว่ายังไงคะ ?

ตอบ : “อิทธิฤทธิ์ พุทธนิมิตตัง ขอเดชะ เดชัง ขอเดชะเดชะ จงมาเป็นที่พึ่งแก่ มะอะอุ

นี้เกิด” ได้ทุกอย่างที่เป็นพระเครื่องของสายหลวงพ่อ ไม่ว่าจะเป็พระคำข้าวหรือหางหมาก
ถาม : แล้วคณานี้หลวงพ่อบอกว่าถ้าท่องแล้วอย่าไปแข่งใคร ?

ตอบ : จริงๆ แล้ว บุคคลที่ปฏิบัติในทาน ศีล ภาวนา อย่าไปแข่งใครเพราะว่าคนที่มันคงใน
ทาน ศีล ภาวนา กำลังมันจะแรง น้องชายอาตมาเองคือแสงชัย แข่งคู่ต่อสู้ตายแหงแกไปแล้ว
รายนั้นหมอมีด้วย เขาเล่นอังกุศลบารมีที่สมสร้างมาแต่ปางบรรพ หมอมีตายแหงไปเลย อันนั้น
จะไปว่าเขาเขาก็ไม่ได้ เพราะเรื่องของคนมันมีกรรมผูกพันมันเนื่องกันมาพอดี มาทำให้ไม่ถูกใจ
ไม่ถูกอารมณ์ ก็เล่นอธิษฐานยังงั้นก็เสร็จเขา

ถาม : แล้วเวลาที่หลวงพ่อบอกว่าให้ท่องสัมปจิตตนิ ถ้าใครเล่นคุณไสยก็ให้ย้อนกลับคืนเจ้า
ของ ?

ตอบ : อันนั้นเขาทำของเขาเอง ของเราแค่ตั้งใจนึกถึงบารมีพระให้ช่วยสงเคราะห์คุ้มครองก็
ว่ากันไป มันจะย้อนกลับหรือไม่ย้อนกลับเราก็ไม่ได้ทำเขา เขาทำของเขาเอง มันเหมือนกับคน
เตะฟุตบอลใส่ข้างฝา ตัวเองหลบไม่ทันก็หงายท้องเอง มันแดงกลับเอง ของเราเพียงแค่ตั้ง
ข้างฝาให้มันแข็งแรงหน่อย นึกถึงพระให้มันคงไว้

ถาม : “อิทธิฤทธิ” นี้ใช้เฉพาะสายหลวงพ่อกฤษี ถ้าเป็นพระหลวงพ่อ...มีมั๊ยครับ ?

ตอบ : ของเขาเองมีคำอาราธนาตามสายของเขาเอง มี แต่ว่าสายหลวงพ่อกฤษี “อิทธิฤทธิ”
ในการอาราธนาพระทุกชนิด ยกเว้นบางอย่าง เช่น ธงมหาพิชัยสงคราม จะมีใช้เฉพาะก็คือ
พุท ฐะ สัง มิ พุท ฐะ สัง มิ นี่เป็นหัวใจไตรสรณาคมน์ ย่อมาจาก “พุทัง ฐะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง ฐะระณัง คัจฉามิ สังฆัง ฐะระณัง คัจฉามิ” พุท ฐะ สัง มิ นี่ตัดมาคำเดียว พุทัง ธัมมัง
สังฆัง ฐะระณัง คัจฉามิ”

ถาม : แล้วอย่างนี้เราต้องอาราธนาพระรัตนตรัยขอขมาพระรัตนตรัย ก่อนหรือเปล่า ?

ตอบ : ทำได้ก็ดีจะ เวลาไม่พอก็ว่าคาถาไปก่อนเรื่องอื่นว่ากันทีหลังเรียบๆ เขยาทำนให้ตื่นก่อน

ถาม : อันนี้ควรจะบูชาทุกวันมั๊ยคะ ?

ตอบ : จะ ต้องทำทุกวัน เช้า - เย็น ได้ยิ่งดี เพื่อไว้เดี๋ยวบอกตอนเช้าถึงตอนเย็นลิ้มขึ้นมา
(หัวเราะ) การปลุกพระนี่เป็นการปลุกตัวเรานะ เมื่อกี้จำได้มั๊ย จริงๆ แล้วพระกริ่งพิชัยสงคราม
นี้ทำนให้ทำนน้อยมากเลย เพราะว่ามันขึ้นอยู่กับกำลังใจของคนเอาไปใช้ ถ้าคนเอาไปใช้กำลังใจ
ไม่เต็มมันเหมือนกับวิทยุโทรทัศน์ ถ้าเครื่องส่งส่งเต็มที่แล้วเครื่องรับมันไม่เปิดมันเอาไปใช้แล้วไม่
มีผลมันจะดำเราเอง คราวนี้ก็เลยบอกว่าคนเรากันมันไม่ได้มันเสียกำลังใจ ก็เลยต่อรองว่าขอทำ
เท่าจำนวนจง

ถาม : .....(เรื่องพระเครื่อง).....

ตอบ : หลวงพ่อกเงิน วัดดอนยายหอม ท่านเปรียบเอาไว้ว่า กำลังใจของคนทีเกาะพระ
ถ้ากำลังใจเข้มแข็งสูงสุดท่านเปรียบว่าถ้าเป็นอาวุธปืนจะยิงไม่ออก โบราณเขาเรียกว่า มหาอุตม์
รองลงมาหน่อยหนึ่งยิงออกแต่ไม่ถูกจะเป็นแค่วัตถุรอน รองลงมาอีกหน่อยหนึ่งยิงถูกแต่ไม่เข้า
เป็นคงกระพัน ยิงถูกแต่ไม่เข้านี่เฮงซวยแล้วในความหมายของท่าน ลดลงไปอีกหน่อยหนึ่งยิง

เข้าแต่ไม่ตาย ก็ถือว่าคุณเฮง โชคดีไป ที่แน่จริง ๆ คือถ้าหากว่านี่ถึงพระแล้วแต่กำลังใจมันแย่มากเลย ถึงตายก็ไปสวรรค์เพราะเกาะพระอยู่ เพราะฉะนั้นรีบ ๆ ไปสวรรค์ซะจะได้ไม่ลำบากนาน

ถาม : มีไว้ก่อนก็ไม่เสียหาย ?

ตอบ : จะ...แต่คราวนี้บางคนเขาไม่เข้าใจ เรื่องของพระเครื่องต่างๆ มันเป็นการตัดเคราะห์กรรมให้กับคนที่ตั้งใจอาราธนาบูชาอยู่ จากหนักก็เป็นเบา จากที่เบา ก็เป็นหาย เพราะฉะนั้นบางคนว่า อ๊ะ! ทำไมว่าคนนั้นเอาไปใช้แล้วมีผลมากมาย นั่นของเขากรรมมันเบา แต่ขณะเดียวกันของเราเอาไปใช้โดนรถชนเสียเต็มเลย เออ...คุณไม่ตายก็เฮงแล้วนะ บางคนจะไม่เข้าใจในจุดนี้ จากหนักจะเป็นเบา จากเบาเป็นหาย

ถาม : ถ้าคนที่ได้ไปเหมือนกัน ถ้าคนที่ศรัทธาเยอะ คนนั้นก็...?

ตอบ : จะได้ผลมากกว่า อย่างโบราณนี้กำลังใจเขาเข้มแข็งมาก **เสด็จในกรมหลวงชุมพร** รัชกาลที่ ๖ ถามท่านว่าไปเที่ยวสักเนื้อสักตัวว่าเรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันมานี้ตั้งใจจะก่อการกบฏ หรือ ? พี่น้องกันเขาถามกันตรงๆ ลูกรัชกาลที่ ๕ เหมือนกัน...ใช่ไหม ? **เสด็จในกรม** ท่านบอกว่าท่านสามารถที่จะสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์และครูบาอาจารย์ที่เคารพนับถือได้ว่าจิตใจที่คิดจะปรารถนาในราชบัลลังก์ไม่มีแม้แต่นิดเดียว ถ้าหากว่าท่านผิดจากคำพูดนี้ขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่าได้คุ้มครองเลย เสร็จแล้วท่านก็ควักปืนยิงเข้าปากเห็นยวจนหมดไม่มีเส้นสักนิดหนึ่ง เป็นเรา... เรากล้าอมปืนยิงตัวเองไหมล่ะ ? นั่นแหละ เพราะฉะนั้นกำลังมันต่างกันตรงนั้น ถ้ากำลังใจเข้มแข็งขนาดนั้นมันยิงไม่ออกหรอก ถ้ารองลงมาหน่อยก็ยิงออกไม่ถูก แยกๆ ลงมายิงถูกแต่ไม่เข้าแหลม...ปลื้มใจกันใหญ่ ที่ไหนได้กำลังใจช่วยแตก (หัวเราะ)

ถาม : แล้วที่อาจารย์ให้พระหางหมากกับพวกพลอยนี้ ?

ตอบ : เอาพระหางหมากเป็นหลักจะ พลอยนั้นจริงๆ ก่อนหน้านั้นที่ทำก็คือว่าบางคนนะที่มานี่ไม่ใช่ศาสนาพุทธ คริสต์ก็มี อิสลามก็มี แล้วขณะเดียวกันพวกผู้หญิงเยอะ วัตถุมงคลบางอย่างทำในลักษณะของเครื่องประดับศาสนาอื่นเขาใช้ได้ลักษณะว่าไม่ต้องไปตะขิดตะขวงใจ ไม่ต้องไปจัดซื้อกับศาสนาตัวเอง อีกอย่างหนึ่งสิ่งที่สวยงามผู้หญิงเขาชอบอยู่แล้วติดตัวเป็นวัตถุมงคลด้วยก็ยิ่งดี

ถาม : ธรรมของพระพุทธเจ้าบางอย่างเป็นเรื่องยากที่ปุถุชนทั่วไปจะเข้าใจ (...ไม่ชัด....) ถ้าเราใช้ความรู้สึก เราจะเข้าใจได้อย่างไรคะ ว่าพระพุทธเจ้าสอนเราว่าอย่างไร ?

ตอบ : พระพุทธเจ้าสอนอยู่ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ หัวข้อใดหัวข้อหนึ่งก็ไปนิพพานได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องไปศึกษาทั้งหมด โดยเฉพาะในส่วนที่ยากมันมีอยู่สองจุด ก็คือว่าพระอภิธรรม ๔๒,๐๐๐ พระธรรมขันธ์กับมหาสติปัฏฐานสูตร พระอภิธรรมนี้ท่านสอนพรหม สอนเทวดา มหาสติปัฏฐานสูตรสอนชาวภูมิธรรมนิคมที่เป็นพวกอู่อุตระกฐทวีป พวกนี้ปัญญาเขาสูงมาก ถ้าเราไปอ่านสติปัฏฐานสูตร จะรู้สึกว่าจะละเอียด ถ้าหากว่าสำหรับคนทั่วๆ ไปที่ไม่มีพื้นฐานการปฏิบัติมาเจอสติปัฏฐานเข้านี้เหมือนแบกช้างทั้งตัวเลยนะ ส่วนอันอื่นๆ สำหรับคนทั่วๆ ไปเราจับอันไหนที่เรานัดตั้งหน้าตั้งตาทำอันนั้นให้เกิดผล ถ้ามันเกิดผลเสียหัวข้อหนึ่งแล้วหัวข้ออื่น

มันก็ง่าย แต่ถ้าหากว่ามันไม่เกิดผลอย่างที่เคยเปรียบเทียบให้ฟังว่าเหมือนกับชู้บ่อแล้วไม่ได้ น้ำเราทำอันนี้เหมือนเราชู้บ่อลงไปซัก ๕ เมตร ๑๐ เมตรยังไม่ถึงน้ำเลยก็เปลี่ยนไปทำอย่างอื่นอีก แล้วก็ไปชู้บ่ออีกหนึ่งอีก ยังไม่ได้น้ำก็ย้ายไปชู้บ่ออีกหนึ่ง ตกลงว่ามันเสียเวลาปฏิบัติอยู่ ทำอันเดียวให้มันได้ไปเลยแล้วอันอื่นมันจะง่าย

ถาม : อย่างคนที่ไปปฏิบัติเดินจงกรมแล้วนั่งสมาธิจะได้ผลยังไง ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตั้งใจทำจริงๆ จะมากจะน้อยมันจะได้แต่คราวนี้ว่ามันได้เท่าไรต่างหากละ ?

ถาม : แล้วไม่ทราบว่าจะเดินไปเพื่ออะไรคะ ?

ตอบ : เขาต้องรู้ว่าทำไปเพื่ออะไรสิ ถ้าเขาไม่รู้เขาจะไปทำไม ไซ้ไหม ? เขาต้องรู้ว่าทำเพื่ออะไร อาานิสงส์ของการเดินจงกรมก็คือว่าสมาธิได้จะคลายตัวได้ยากหนึ่ง ทำให้เป็นคนเดินทน เดินแล้วไม่ค่อยเหนื่อยกับใคร เพราะเดินจงกรมเขาวางกันเป็นช่วงโหม่งๆ ทำให้อาหารย่อยสลายได้ง่าย ลำไส้มีการเคลื่อนไหว อาานิสงส์ของมันมีอยู่ แล้วอีกอย่างก็คือว่าเวลาเรานั่งอย่างเดียวมันเครียด ต้องเปลี่ยนอิริยาบถไปเดินแทน

ถาม : โดยทั่วไปจำเป็นไหมที่ทุกคนต้องปฏิบัติเดินจงกรม ?

ตอบ : ไม่จำเป็น เพราะว่า ๔ อิริยาบถ เราถนัดอันไหน เดิน ยืน นั่ง นอน ทำอันนั้น

ถาม : ถนัดนอน ?

ตอบ : ถนัดนอนนั่นดี ไม่เหนื่อยมาก

ถาม : แต่กลัวหลับ ?

ตอบ : อย่ากลัวสิ พยายามรักษาสติเอาไว้ ถ้าเราประคองสติอยู่ได้ก็สบาย

ถาม : แล้วอย่างเดินจงกรมกับเดินช้อปปิ้งนี่มันเหมือนกันไหมคะ ?

ตอบ : ถ้าคุณเดินช้อปปิ้งอย่างมีสติมันก็เหมือนกันแต่ช้อปปิ้งแบบไร้สติก็เดินจงกรมดีกว่า

ถาม : .....(เรื่องสติ).....

ตอบ : ความจำไม่ดีไม่แน่ว่าจะขาดสติ แต่ขณะเดียวกันจะเรียกว่าขาดสติก็ได้ แต่จริงๆ แล้วสมาธิมันน้อยไปหน่อย ถ้าสมาธิน้อยไปหน่อยความจำจะไม่ค่อยดี แต่ว่าอย่าให้มีกรรมแบบ ท่านจุลปันถก ท่านเองนี่แค่อิตถีโสภณควาญ สวด ๓ เดือนไม่จบ ในอดีตเคยทำกรรมไว้ไปหว่าระ พระท่านสวดมนต์แล้วไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นเป็นเรื่องของผลต่างหากออกไป แต่ทั่วๆ ไป ความจำไม่ดีถ้าไม่ดีถ้าไม่ใช่ประสาทร่างกายมันเกิดจากสมาธิน้อยไปหน่อย ตั้งใจทำสมาธิให้ทรงตัวความจำจะดีไปเอง

ถาม : แล้วจะแก้ยังไง ?

ตอบ : ไม่ต้องแก้หรอกให้คอมพิวเตอร์มันจำแทน สมัยนี้ถึงเวลาก็รีเสิร์ชเอา สงสารเด็กสมัยนี้ ถ้าคอมพิวเตอร์มันฟังจะไม่เหลืออะไรในสมองเลย ปัจจุบันก็สมาธิสั้น ไม่ชอบใจใครไมทเปลี่ยนช่อง หน่วยความจำเขาเลยกระจัดกระจายไม่ต่อเนื่องสมาธิก็จะสั้นไปด้วย สังเกตดูเด็กสมัยนี้คุยกับเราเรื่องนี้ถามเราตอบมันยังไม่ทันจะจบเรื่องเลยมันไปอีกแล้วเป็นแบบนี้ กระโดดไปกระโดดมา

ถาม : แล้วถ้าคนที่มีการไปหว่านพระอย่างในอดีตชาติแล้วเราไม่รู้ต้องทำอะไร ?

ตอบ : เป็นพระอรหันต์เสียแล้วจะหาย เป็นพระอรหันต์แล้วกรรมนั้นจะหมด พระจุลบันถกพอท่านเป็นพระอรหันต์แล้วกรรมนั้นก็สิ้นสุดลง ความเป็นพระอรหันต์กรรมเก่าที่มันก่อให้เกิดกรรมไปเลยอัตโนมัติ เพราะว่าท่านตั้งมั่นตามไม่ทันแล้ว

ถาม : ยกเว้นกรรมใหญ่ ?

ตอบ : ไม่มีกรรมเว้น กรรมทุกอย่างเป็นอัตโนมัติหมด ยกเว้นเศษกรรมบางอย่างถ้ามีร่างกายอยู่มันก็ยังมีการทวง แต่ว่าในสิ่งที่ท่านทำ มันไม่มีสิทธิ์ที่ท่านให้ลงอาบายุมิแล้วมันจบแค่นั้น

ถาม : ร่างกายนี้ ถ้าหากว่าเราบอกว่าไม่สนใจมัน ช่างมันนี่ละ หมายความว่าปล่อยแล้ว สิ่งที่เขาเข้ามาแทรกซ้อน...อย่างกรรมเก่านี้จะเข้ามาแทรกซ้อนใหม่ ?

ตอบ : กรรมที่มันไม่เกี่ยว เราปล่อยหรือไม่ปล่อยมันก็เอาอยู่แล้ว ลักษณะการปล่อยร่างกายนี้ หมายความว่าเรามีปัญญารู้เท่าทันมัน รู้เท่าทันมันว่าร่างกายที่ไม่ดีจริงอย่างนี้เราไม่ต้องการมันอีก เราขอมีมันแค่ชาตินี้ชาติเดียว ระหว่างที่มีชีวิตอยู่ที่บารุงดูแลรักษามันไปตามหน้าที่ ภายนี้เป็นสมบัติที่เราใช้โลกมาใช้ มารยาทในการใช้ก็คือดูแลรักษาให้ดีที่สุดเพื่อให้ถึงเวลาแล้วจะได้ส่งคืนเขาในสภาพที่ดีที่สุด ไม่ใช่ขี้ขี้ของเขามาใช้แล้วก็ทิ้งมันไปเลย เพราะฉะนั้นเรายังมีหน้าที่ดูแลรักษาเขาอยู่เพื่อว่าในปัจจุบันเราจะได้อยู่โดยไม่ลำบากนัก แต่ขึ้นชื่อว่าร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้เราไม่ต้องการมันอีก ชาตินี้ขอให้มันเป็นชาติสุดท้ายไม่ใช่ประเภททิ้งๆ ขว้างๆ ไม่สนใจ ๗ วัน ไม่อาบน้ำสักรัก็ เตี้ยจนรอบข้างเขาจะดำเอา

ถาม : เขาบอกว่าถ้าเราพิจารณานี้ก็ให้คิดพิจารณาไปเลยไม่ต้องมาแบบว่าภาวนาเกี่ยวกับลมหายใจ แล้วไม่เข้าใจคะ ?

ตอบ : คือ โดยถ้าหากว่าเราเริ่มคิดพิจารณาไปเรื่อยๆ พออารมณ์พิจารณามันทรงตัวมันจะเป็นภาวนาโดยอัตโนมัติ คือ มันจะเป็นสมาธิของมันเอง การพิจารณาได้เปรียบกว่าตรงนี้ว่า พอถึงเวลาแล้วมันจะเป็นภาวนาของมันเอง แต่การภาวนาถ้าเราทำไปถึงจุดของมันแล้ว มันไปต่อไม่ได้ถ้าเราไม่บังคับให้มันพิจารณาอย่างที่เรากำลังมันคิดเองมันจะคิดฟุ้งซ่านไปเรื่องรัก โลภ โกรธ หลง เลย การคิดพิจารณาที่คิดอยู่ในแบบของไตรลักษณ์ คือ เห็นอนิจจังความไม่เที่ยงของร่างกาย ของโลก ของคน สัตว์ วัตถุธาตุ สิ่งของ ทุกข์ซึ่ง ความเป็นทุกข์ซึ่งทั้งหมดนั้นแหละ แล้วก็อนัตตาไม่มีอะไรคงอยู่ได้ สุนัขสลายไปหมด นี่เป็นด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็ดูทุกข์ ในอริยสัจอย่างเดียวเกิดทุกข์ขึ้นได้อย่างไรเราไม่ทำสาเหตุนั้นทุกข์ก็ดับลงอีกอย่างหนึ่งก็คิดตามนัยวิปัสสนาญาณ ๙ อย่าง เริ่มตั้งแต่ดูการเกิดและดับ ดูเฉพาะการดับดูว่าเป็นทุกข์เป็นภัย ดูว่ามันเป็นของน่ากลัว

ถาม : .....(เรื่องสังขทาน).....

ตอบ : คือ ถ้าหากว่าให้เขาเตรียมมาเองของมันแพงมาก ผ้าไตรชุดหนึ่งก็ตั้งแปดเก้าร้อยแล้วเราไม่มีสิทธิ์จะทำอย่างนั้นได้ คราวนี้ว่าที่ที่เขาจัดหาไว้ให้แล้ว แต่ว่าเราจะบริจาคเป็นเงินเท่าไร

ถือว่าสังฆทานชุดนั้นเป็นสิทธิของเราละ พอเขาถวายเสร็จเขาจะช่วยยกเก็บให้ด้วย

ถาม : แล้วถวายเป็นเงินได้หรือเปล่า ?

ตอบ : ถ้าหากว่าถวายเป็นเงินตั้งใจเป็นสังฆทานก็ได้ แต่ว่ากำลังใจบางคนเขาจะยึดอยู่ว่าต้องมีของ ก็ยกสักหน่อยจะได้เหนื่อย

ถาม : แล้วอย่างว่างานศพนี้ แจกเงินไม่ถือว่าเป็น...?

ตอบ : จริงๆ แล้วผิดจะ แต่คราวนี้ตั้งแต่วันบวชมาหลวงพ่อก็ให้ปฏิญาณตนว่าข้าพเจ้าจะรับเงินและทองที่ผู้มีจิตศรัทธาถวาย แต่จะใช้ในสิ่งที่สมควรแก่สมณสาธูปเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะเข้าร่วมในกองบุญการกุศลเพื่อเพิ่มกุศลให้แก่ผู้ที่ถวายเรา เพราะว่าเรื่องของพระเรารับเงินเองก็คิดคนอื่นรับไว้ก็คิดว่าเราอยู่ก็โดนอาบัติเท่ากัน คือศีลขาดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นไม่ต้องเสียเวลาให้คนอื่นรับแทนหรือ รับแทนหรือว่ารับเองมันก็โดนเท่ากัน ถ้าขึ้นก็รับเองเสียก็แล้วกัน คราวนี้มันมีอยู่ตรงจุดที่ว่าเรารับเองแต่ว่ากำลังใจเราอย่าไปยึดว่าสิ่งนี้เป็นของเรา หลวงพ่อกำหนดสอนเสมอว่าเงินของปีนี่ย่าให้ใช้ถึงปีหน้า ถ้าหากว่าเงินมันเหลือให้คิดหางานที่ใหญ่กว่าเงินไว้เสมอ อย่างเช่นที่เราเหลือเงินอยู่แสนหนึ่งก็พยายามคิดทำอะไรที่มันเกินแสนไว้ เวลาเงินใหม่มันเข้ามามันจะไม่น้อยกว่าเป็นของเรา ท่านบอกไว้ว่า พระเราเสียง่ายที่สุด ๒ อย่าง อย่างแรก คือ เงิน อย่างที่สอง คือ ผู้หญิง เราต้องระมัดระวังตัวเองอยู่เสมอ เงินทุกบาททุกสตางค์เรารับมาจากใคร ง่ายไปในเรื่องอะไรทำบุญซื้อไว้ให้ละเอียด ถึงเวลาถ้าเขามีการตรวจสอบได้ชี้แจงเขาได้ ท่านป้องกันไว้ให้หมดแล้วเพียงแต่ว่าเราจะทำตามได้แค่ไหน เพราะฉะนั้นถ้าเป็นพระสายหลวงพ่อก็จับสตางค์เป็นปกตินะ แต่ว่าตอนไปอยู่กับหลวงปู่พระมหาอำพัน ท่านเป็นธรรมยุติท่านไม่จับเงิน ถึงเวลาโยมมาถวายก็บอกโยมวางไว้ตรงนั้นแหละจะโยมเขาวางไว้พอเขาหันหลังออกไปเราก็อหับหมับ หลวงปู่ท่านยิ้ม หลวงปู่ท่านรู้อยู่ว่าเราจับเงินเป็นปกติอยู่แล้ว แต่หลวงปู่ท่านอยู่รวมกับเขาจับไม่ได้ เพราะว่ามันจะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีกับคนอื่น เขาจะอ้างได้ว่าหลวงปู่ยังจับแบบนี้ คราวนี้ของเราเราอยู่กับเขาเราก็ต้องรักษารูปแบบของเขาไว้ โยมให้ก็อย่ารับ ลับหลังโยมเราก็จับ แต่แกล้งเขาไม่ได้นะ ที่วัดท่าซุงส่วนใหญ่อหลังๆ จะมีพระธรรมยุติไปเยอะเพราะว่าเขารู้ว่าเราไม่รังเกียจเขา บางคนไปซื้อวัตถุมงคล เขาคักยามออกมาตัวแลกเงิน ๓ เล่มเขาไม่จับเงิน แต่เขาถือทีละ ๓๐,๐๐๐ เราคงจับเงินมีไม่เท่าเขาเสร็จแล้วถึงเวลาก็ถือตัวแลกเงินให้ เราไปถามเขา ตอนนั้นเพิ่งไปรับหน้าที่ใหม่ๆ ยังไม่เข้าใจเขาจัดการกันอย่างไร ก็ไปกราบถามหลวงพี่ชัยศรี ตอนนั้นคุณแลศาลานวราชอยู่ ก็ถามว่าหลวงพี่ครับทำยังไงนี้ ท่านก็บอกว่ารับขึ้นมาแล้วก็ทอนเงินให้เขาตามปกติ บอกแล้วนี่ละครับเดี๋ยวคุณก็เซ็นชื่อตัวเองแล้วไปเบิกที่ไปรษณีย์ก็เท่านั้นแหละ พอดีหลวงตาวัชรชัยเดินเข้ามาถึงหลวงตาบอกว่าอะไรวะ ก็ส่งตัวแลกเงินให้ท่านดู บอกว่าพระท่านไม่จับเงิน ท่านใช้ตัวแลกเงินหลวงตาดูเสร็จ อ้อहां...มันก็เงินเหมือนกันละวะ ปรากฏว่าพระท่านเห็นเราเข้าไปนานเกินไป ท่านเลยเดินตามมา เอาห้าไปเติมสองรูหูเลย ยืนตีหน้าบอกไม่ถูก แล้วก็หลังหลวงตาท่านขึ้นไปจำหน่ายวัตถุมงคลเองพระท่านก็ล้วงของใส่หน้าออกมา อันนี้פקเงินไม่ใช่ตัวแลกเงิน แต่ว่าใส่ของ

ไว้ เสร็จแล้วท่านก็เอาไม้เขี่ยออกมา คราวนี้มันหำร้อยกว่าท่านก็เขี่ยออกมาสองใบแบงก์หำร้อย ก็หนึ่งเป็นพัน หลวงตาท่านก็ทอนเงินให้ หลวงตาทอนเงินท่านทอนแต่แบงก์ย่อย พอวางแบงก์ย่อยลงหลวงตาก็รูดพีตกระจายเสียเต็มหลังตู้ แล้วหลวงตาก็เดินหายเข้าส้วมไปเลย ปรากฏว่าท่านมองซ้ายมองขวาไม่รู้จะหาใครช่วย จะใช้ไม้เขี่ยก็ไม่ไหวตั้งก็ไปก็ไม่รู้ ท่านก็รวบหมับหลวงตาวัวชรัยท่านก็หัวเราะ สมัยบวชใหม่ๆ หลวงตาร้ายนะ ท่านแกล้งคนไว้เยอะ (หัวเราะ) วันนี้เฝ้าพี่ท่านเอง เรื่องนี้มันเป็นเรื่องที่เรียกว่ากลืนไม่เข้าคายไม่ออกสำหรับพระหลายองค์ ตัวอย่างที่ซัดที่สุดก็คือหลวงปู่บุดดา ท่านเป็นพระธรรมยุติแต่ท่านจับเงิน แล้วไม่มีพระธรรมยุติองค์ไหนกล้าว่าหลวงปู่บุดดาต่างๆ ที่พระธรรมยุติท่านจะเคร่งครัดมาก เวลาญาติโยมผู้ชายฆวนหลวงปู่บุดดาอยู่ญาติโยมผู้หญิงก็มองตาสะห้อยอยากจะฆวนหลวงปู่ฆวน หลวงปู่ก็ยื่นเท้าให้เฉยเลย ไม่มีพระธรรมยุติองค์ไหนกล้าว่าหลวงปู่ คือหลวงปู่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเสียจนกลายเป็นปาปมุตติคือภาษาพระแปลว่าผู้เหนือบุญเหนือบาปแล้ว พันจากบาปแล้วโดยสิ้นเชิง ทำจนกระทั่งว่าทุกคนเชื่อมั่นว่าอย่างนั้นก็เลยไม่มีใครกล้าดิ้นนินทาหลวงปู่เลยแม้แต่คนเดียว ปี ๒๕๑๗ - ๒๕๑๘ - ๒๕๑๙ วัดท่าซุงเริ่มก่อสร้างโบสถ์ หลวงปู่บุดดาพร้อมด้วยหลวงปู่หลวงพ่อกี้ประมาณ ๑๐ องค์ก็ไปช่วยงาน หลวงพ่อบ้านนิมนต์ไปก็พักอยู่ที่วัดท่าซุง คราวนี้พวกเรามันเคยชินกับคำว่าทำบุญเอาแก้วสารพัดนึกก็คือเงินไว้ก่อน หลวงปู่บุดดาท่านก็ทำใจ เอาถุงก็อบแก้ววางไว้ตรงหน้า พวกเราก็ใส่เงิน ใส่เงิน พอถึงเวลาโยมทำบุญเสร็จเรียบร้อยลูกศิษย์ก็ผูกปากถุงส่งให้ หลวงปู่บุดดาก็แหวกย่ามเสี้ยกว้างเขี้ยวจะกลัวจะกระทบเงิน ลูกศิษย์ก็หย่อนใส่ย่าม หลวงพ่อบ้านมาพอดี อ้อ !...ไม่ยากได้ใช้ใหม่ คว่ำหมับเลย หลวงปู่บุดดาสองมือตะครุบหมับ จับแล้วคว้า บอกหน้าตาเฉยเลย จับแล้วคว้า หลวงพ่อบอกเออ ! มันต้องอย่างนั้นซิ กะอือแต่ธาตุสี่ ดิน น้ำ ไฟ ลม ปล่อยให้มันเกาะใจได้ก็อย่าเอาเลย ผมเอาเองก็ได้ ตั้งแต่นั้นมาหลวงปู่บุดดาจับเงินมาตลอดแล้ว ไม่มีพระธรรมยุติองค์ไหนกล้าว่าหลวงปู่ นั่นแหละคือหลวงพ่อบ้านทำให้รู้เรื่องทั้งหลายเหล่านี้ จริงๆ แล้วมันสำคัญตรงใจ แต่ว่าสิ่งใดก็ตามที่พระพุทธเจ้าท่านห้ามเอาไว้เราต้องเคารพและปฏิบัติตาม เพียงแต่ว่าก่อนที่จะพระพุทธเจ้าท่านจะประนิพพานได้ตรัสกับพระอานนท์ว่า "อานนท์ ดูก่อนอานนท์ หลังจากตถาคตนิพพานไปแล้ว ลีคาบทไหนที่ไม่เหมาะสมกับยุคสมัยให้สังฆ์พร้อมใจกันสวดเทิกถอนลีคาบทนั้นได้" คือว่าศีลข้อไหนถ้ามันไม่เหมาะสมกับยุคสมัยให้พร้อมใจกันถอดทิ้งได้ แต่คราวนี้ว่าพระทั้งหมดเคารพพระพุทธเจ้าก็ไม่มีใครกล้าแตะต้องมาตลอด หลวงพ่อบอกว่าฉันดูมาตลอดแล้วสงอร้อยยี่สิบเจ็ดข้อมีข้อจับเงินข้อเดียวที่มันน่าถอนทิ้งที่สุด เพราะว่าพระไปไหนมันจำเป็นนะ ขึ้นรถขึ้นรำนันก็จำเป็น ชื้อข้าวซื้อของซื้ออาหารก็ต้องใช้เงิน เจ็บไข้ได้ป่วยไปหาหมอก็ต้องใช้เงิน อย่างนี้ว่าพอพระท่านเคารพพระพุทธเจ้าไม่มีใครเทิกถอน หลวงพ่อบอกท่านเลยให้พระวัดท่าซุง...ไม่ทราบว่ารุ่นนั้นเป็นยังไงแต่รุ่นอาตมาบวช ๓๖ องค์ รุ่นนั้นท่านให้ปฏิญาณตัวเลยว่ารับ เพียงแต่ว่าท่านใช้คำว่าเราจะจับเงินและทองบอกเลยว่าไม่ให้ก็จะเอานะ (หัวเราะ) ที่ผู้มีจิตศรัทธาถวายแต่จะใช้นั้นสิ่งที่เหมาะสมแก่สมณสาธูปเท่านั้น ส่วนที่เหลือจะผลักเข้ากองบุญกุศลเพื่อเพิ่มบุญให้แก่ผู้ที่มาถวาย บอกชัดเลยจ๊ะ เพราะ

จะนั้นเอาตมาจะรับเงินอย่างสบายใจที่สุด

ถาม : แล้วมีข้อจำกัดไหมครับ ?

ตอบ : คืออย่าพกเงินเกิน ๕ ล้าน มันหนัก (หัวเราะ)...มีข้อจำกัดไหม...ไม่มี

ถาม : พบบัตรก็ได้ไหมครับ ?

ตอบ : จริงๆ บัตรก็ได้นะสะดวกกว่านะ เพราะบัตรมันก็คือเงินในกระเป๋า เสียอยู่อย่างเดียวแหละ
อาจารย์ยังตระแกว่าไปรูตผิดที่เล่นเอาเสียหายหมดเลย พระองค์นั้นจะพบบัตรตามท่านก็เลยหมด
อารมณ์ไปเลย

ถาม : ตอนนั้นไปกราบหลวงพ่อบุดา คือว่าเราไปถูกเนื้อต้องตัวท่านคะ ตอนนั้นท่านอาพาธอยู่
ก่อนที่ท่านจะสิ้น มีที่ท่านสวยมากไปกราบแล้วก็ไปโดนเนื้อท่านด้วยจะยังงใจไหมคะ ก็โดนกัน
หลายคนอาจารย์พาไปกราบ

ตอบ : บาบมากเลย ไปนิพพานแน่เลย...ก็โดนไปเกิดไม่เป็นไรหรอก ของท่านเองท่านก็เลิก
คิดแล้วส่วนเราถือเป็นอนุสติ พระที่มีความบริสุทธิ์ถึงขนาดนั้นเรามีโอกาสได้แตะเนื้อต้องตัว
ท่านถือว่าเป็นอนุสติแล้วกัน นึกถึงเมื่อไรให้นึกถึงตรงจุดนี้ว่าเราได้จับต้องของที่มีคุณค่าเสียยิ่ง
กว่าเพชรกว่าทองอีก เพราะฉะนั้นเป็นสังฆานุสติสำหรับเรา คิดเสียว่าสิ่งที่เราทำมาทั้งหมด
เป็นบุญเป็นกุศลทั้งหมดแล้วชาตินี้ก็หวังนิพพานอย่างเดียว หลวงปู่ท่านไปนิพพานแล้วเราก็กตาม
ตอนจับก็น่าจะมัดติดไว้เลย (หัวเราะ)

ถาม : ตอนไปโดนก็ตกใจคะ แต่หลวงพ่อก็ยิ้ม

ตอบ : หลวงปู่ท่านไม่ตกใจหรอก เฉยๆ ของอาตมานี้เคยโดนเด็กมันเล่นมันสนุก เราไม่ห้ามมัน
เด็กผู้หญิงมันป็นขึ้นหัวเล่นเอาพ่อแม่ช็อคไปเลย

ถาม : .....

ตอบ : ช่วงนี้เป็นช่วงของกาลกฐิน คำว่ากาลนี้ กาลแปลว่าเวลา เวลาของกฐิน กฐินจริงๆ
ความหมายก็คือผ้าสาตึง คือผ้าที่ขึง เครื่องขึงที่ยึดผ้าให้ตึงจะได้ประกอบให้เป็นสิ่งโน้นสิ่งนี้ได้
ไม่ว่าจะเย็บปักถักร้อยอะไรก็ง่าย กาลกฐินนี่จะเป็นเรื่องกำหนดตามระเบียบพิธีของสงฆ์โดย
เฉพาะพระภิกษุที่จำพรรษาแล้วเป็นเวลาครบถ้วน ๓ เดือน สมัยก่อนนั้นพระพุทธเจ้าท่านอนุญาต
ให้เปลี่ยนจีวรได้ คราวนี้ว่าการเปลี่ยนจีวรนี้ต้องสมเหตุสมผล คือว่าเป็นผู้ที่จีวรเก่าจริงๆ ชนิด
ที่เรียกว่าหมดสภาพแล้วก็อนุญาตให้เปลี่ยนได้ ท่านก็ให้เสาะหาผ้าที่จะมาทำจีวร ภายหลังการ
เสาะหาผ้าเต็มไปด้วยความยากลำบาก นางวิสาขาที่ดี อนาคตภินทิกเศรษฐีที่ดี ก็ขอให้รับ
คหปติจีวร คือจีวรที่มีผู้น้อมมาถวายได้ คราวนี้พอจำพรรษาแล้วครบสามเดือนมีสิทธิรับกฐิน
ได้ กาลกฐิน คือเวลาของการรับกฐิน เริ่มตั้งแต่แรมหนึ่งค่ำเดือนสิบเอ็ดไปสิ้นสุดเอากลางเดือน
สิบสองเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ช่วงระยะนี้วัดไหนก็ตามที่มีเจ้าภาพตั้งใจว่าจะถวายกฐินก็จะจัดให้
ถวายกฐินขึ้นมา คราวนี้กฐินเป็นงานบุญพิเศษ ความจริงกฐินเป็นสังฆทานเหมือนกันแต่บังเอิญ
ว่าจำกัดด้วยเวลาคือทำได้แค่เดือนเดียวเท่านั้นในหนึ่งปี ก็เลยจะมีอานิสงส์พิเศษ หลวงพ่อดี
ทำซุงเคยบอกเอาไว้ว่าให้เราสู้จักสังเกตตัวเอง ใครก็ตามที่ได้มีโอกาสเป็นเจ้าภาพทำบุญกฐิน

คำว่าเจ้าภาพไม่ได้หมายความว่าต้องเจาะจงว่าตัวเองเป็นประธานหรือว่าหาสิ่งของทั้งหมดมา เราร่วมเป็นเจ้าภาพด้วยจะเล็กน้อยยังไ้ก็ตามถือว่าเป็นเจ้าภาพเหมือนกัน ท่านบอกว่าบุคคลที่ตั้งใจเป็นเจ้าของภาพก็ติดต่อกันได้ถึงสามปี ให้สังเกตความเป็นอยู่ของตัวเอง ความเป็นอยู่จะคล่องตัวกว่าคนอื่นเขา จะมีความสะดวกกว่า เพราะฉะนั้นก็ให้พวกเราตั้งใจลักษณะนี้ ตัวอาตมาเองตั้งใจตั้งแต่อบรมวชจนกระทั่งถึงบวชแล้ว แต่ละปีจะทำบุญอุทิศไปเยอะ ญาติ สมัยที่ก่อนบวชถึงเวลาหน้าอุทิศก็เตรียมของไว้เลย ของอะไรๆ เจอเขาทำที่ไหนก็ถวายร่วมกับเขาที่นั่น พอเป็นพระมาก็ใช้วิธีจัดแบบนี้ คือว่านิมนต์พระที่ท่านไม่มีกลิ่นหรือว่าพระที่เป็นมิตร สหายคุ้นเคยกันมา มารับอุทิศที่วัดของเรา หรือว่าอย่างระยะหลังๆ นี้ไปเป็นประธานทอดให้เขาด้วย หรือว่าทางด้านโน้นเขาเรียกร้องมากก็ต้องไป อาตมัสสัที่ซัดที่สุด ก็คือสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา พระพุทธเจ้าสมัยที่ท่านเกิดเป็นมหาทุกขตะ คือคนที่จนมาก ท่านเป็นคนรับใช้คนอื่นเขา ในสมัยนั้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีนามว่าปฐมมฤตตะ ท่านเป็นคนใช้เขาเจ้านายจะจัดอุทิศก็สั่งให้มหาทุกขตะจัดการให้ทุกอย่าง มหาทุกขตะก็บอกว่า ข้าแต่นายขอร่วมมีส่วนในอุทิศนี้ดีหรือไม่ นายก็บอกว่าได้ซิเรามีอะไรละ บอกว่าเดี่ยวขอเสาะหาก่อน คราวนี้เขามีแต่ผ้าถุงอยู่ผืนเดียว แขนกเขาจะมีผ้าถุงอยู่ผืนหนึ่งแล้วผ้าห่มผืนหนึ่ง แต่มหาทุกขตะจนมากมีผ้าถุงผืนเดียวก็ไม่ว่าบวชจะทำอย่างไรดี เลยเข้าไปในป่าเอาใบไม้มาเย็บทำเป็นเครื่องนุ่งห่มแทน แล้วเอาผ้าผืนนั้นไปที่ตลาดไปถามกับพ่อค้าว่าผ้าผืนนี้สามารถแลกของอะไรได้บ้าง เขาถามว่าเธอจะเอาไปทำอะไรผ้าก็เก่าเต็มที่จะแลกของอะไรได้นักหนาเชียว เขาก็บอกว่านายของเรานี้จัดอุทิศขึ้นมาเพื่อทอดถวายพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เราก็อยากทำบุญด้วยก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นก็ให้เข็มไปเล่มหนึ่งแล้วก็ตัดไปกลุ่มหนึ่ง เพราะว่าผ้าเก่ามากแล้วมีค่าน้อยมาก ท่านก็เอาเข็มกับด้ายนั้นเข้าไปร่วมในกองอุทิศแล้วตั้งใจอธิษฐานว่าขอให้ผลบุญที่ได้ทำบุญอุทิศครั้งนี้ขอให้ท่านบรรลุมรรคผลสัมโพธิญาณตั้งที่ปรารภมาด้วยเถิด เสร็จแล้วปรากฏว่าพอถึงชาติปัจจุบันนี้ท่านบรรลุมรรคผลได้จริงๆ หลวงพ่อท่านเคยเทศน์ถึงอาตมัสสัอุทิศอุทิศท่านบอกว่าบุคคลที่ตั้งใจทำบุญอุทิศพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าแม้แต่ทิพจักขุแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งถือว่าเลิศแล้วที่สุด ยังมองไม่เห็นเลยว่าอาตมัสสันั้นจะไปสิ้นสุดตรงไหน ส่วนใหญ่ถ้าเกิดเป็นมนุษย์ก็จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ จะเป็นพระมหากษัตริย์ หรือเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี เกิดแล้วเกิดอีกอยู่ในระดับของความดีนี้ตลอดจนกระทั่งไม่สิ้นสุดของอาตมัสสัอุทิศก็จะเข้านิพพานเสียก่อน ฟังดูแล้วน่าทำใหม่ ร่วมกับเขาบ่อยๆ

ถาม : แล้วอย่างจุลกฐิน ?

ตอบ : จุลกฐินกับมหาอุทิศนี่จริงๆ แล้วเป็นเครื่องที่เรากำหนดขึ้นมาจากภายหลัง จุลกฐินนี่จะอยู่ในลักษณะที่เรียกว่าเขาจะทอผ้าเย็บเป็นสบงเพื่อให้เสร็จในวันเดียวเพื่อจะยอมไปถวายพระส่วนมหาอุทิศนี่เขาหมายความว่ามีความจำเป็นที่ควรครบไตร แต่ระยะหลังๆ ที่อาตมาทำนี่ไม่ใช่ครบไตรอย่างเดียว พระมาก็องค์นี้ถวายครบด้วย ก็เลยเรียกไม่ถูกว่าเป็นมหาอุทิศยังโนนะ แต่ว่าสมัยก่อนผ้าหายากจริงๆ ก็เลยถือว่าผ้ากว้างคืบยาวคืบเป็นจักรได้แล้ว พระท่านจะไปเย็บต่อเอง รอยเย็บก็

อย่างที่เห็นตามจีวรจะมีรอยต่ออะไรอยู่ อันนี้พระอานนท์ออกแบบมาสองพันกว่าปีแล้ว ยังฮิตอยู่เลยไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระอานนท์ที่ท่านออกมาท่านเอาแบบมาจากนา ท้องนาของเขาจะมีคันนามีอะไร คราวนี้ว่าผ้าที่เป็นเศษผ้าเก็บจากตรงโน้นมาเก็บจากตรงนี้มาพอถึงเวลาก็มาตัดให้เข้ารูปเข้าร่างเย็บต่อๆ มันขึ้นมา สมัยก่อนผ้าหายากมากแล้วแขกขโมยเก่งด้วย ผลอดหลับอดตื่นไปจากตัวเลย พระเขาถึงได้มีกำหนดว่าก่อนอรุณนี้ห้ามห่างจากจีวรเลย สมัยนั้นผ้าผ่อนหายาก สมัยนี้หาง่ายแล้ว แต่ว่ายังมีอาณิสสกลิ่นอันนี้อยู่ ยังมีการถวายกลิ่นลักษณะนี้อยู่ แต่ว่าเท่าที่พบว่ากลิ่นหลวงคือกลิ่นที่ในหลวงท่านทอดถวายตามพระอารามต่างๆ จะมีผ้าสบงสีเขียวอยู่ผืนหนึ่งให้ไปย้อมกันวันนั้น ย้อมเสร็จตากแห้งเสร็จก็เอาไปเป็นผ้ากลิ่น ความจริงจะให้ทั้งชุดก็กลัวว่าจะลำบากมากเสียเวลา ย้อมเสียเวลาซัก ก็เลยจะมีผ้าที่มีสีเขียวอยู่ผืนหนึ่งเรียกว่าสบงอำเภทองผาภูมิมีอยู่วัดหนึ่งคือวัดทองผาภูมิ อันนั้นถึงเวลาพวกบรรดาส่วราชการต่างๆ ก็จะติดต่อสำนักพระราชวังขอกลิ่นหลวงไปลง สำนักพระราชวังเขาจะมีรายชื่ออยู่แล้วว่าวัดไหนเป็นอารามหลวงบ้าง ถ้าหากว่าวัดไหนยังไม่มีใครเป็นเจ้าของก็จะเดินไปยังเจ้าของพื้นที่ใครจะรับ เพราะจริง ๆ แล้วในหลวงเป็นเจ้าของ เพียงแต่หาคนเชิญไปเท่านั้นเอง

ถาม : อย่างงูเหลือมปากเบ็ดนี้ ?

ตอบ : จริงๆ เขาเรียกว่างูปากเบ็ด ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าถ้าหากว่าพวกศึกษาเกี่ยวกับสัตว์เลื้อยคลานนี้เขาจะจัดอยู่ในตระกูลไหน มันจะเป็นงูตัวเล็ก ๆ แล้วทางด้านบักซ์ได้เราเขาจะรู้จักกันเยอะ บักซ์ได้เขาจะถือว่าเป็นเมตตามหานิยมดีมากเลย ใครที่สมควรจะเป็นเจ้าของงูมันจะไปตายอยู่ตรงหน้าเองหรือไม่พอไปถึงจับมันขึ้นมาก็ตายก็จะทิ้งซากมันเอาไว้ให้

ถาม : ไม่มีพิษหรือครับ ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันเพราะมันตายเสียก่อน ทางด้านภาคใต้ใครมีนี่เขาเก็บเอาไว้บูชาอย่างดีเลยแหละ เขาเรียกว่างูปากเบ็ด คนพิมพ์มันพิมพ์มาให้ว่างูเหลือมปากเบ็ด งูเหลือมตัวมันเท่าเสาเรือน นี่ตัวมันเท่าไม้ขีด...อย่าไปตื่นเต้นกับมันมาก ของหลายอย่างมันเป็นสิ่งที่เขาถือว่าขลังโดยธรรมชาติ แต่จริงๆ แล้วมันสำคัญตรงใจของเรา ถ้าหากว่าของดีแต่ใจเราไม่ดีคุณภาพมันก็จะหายไปตามส่วน เพราะฉะนั้นของขลังซึ่งเหมือนกับเครื่องส่ง กำลังส่งเขาสูงอยู่แล้วก็สำคัญว่าเครื่องรับจะรับเขาได้เท่าไร ถ้าเครื่องรับรับไม่ตึกที่เท่ากันแหละ คนหนึ่งเขาไปใช้มีผลมากอีกคนหนึ่งเขาไปใช้อาจไม่มีผลเลย เพราะว่าเครื่องรับเครื่องส่งคือใจมันต่างกัน พระพุทธเจ้าท่านถึงให้บอกว่าเป็นโสมเสฏฐา มโนเมยา สูงสุดที่ใจสำเร็จที่ใจ แล้วอีกอย่างหนึ่งของทั้งหลายเหล่านี้อย่างเขี้ยวหมูตัน เพชรตาแมว หรืองูปากเบ็ดอะไรนี้ตัวมันยังตายเลย ในเมื่อตัวมันยังตายจะให้มันช่วยเราได้สักเท่าไร ต้องมีสติด้วย แต่ว่าพวกที่เขาเสาะแสวงหาไปซื้อกันแพงๆ เป็นแสนเป็นล้านก็มี

ถาม : ที่เมืองกาญจน์เมื่อเร็วๆ นี้ที่ยกพระบรมนุสาวรีย์ (พระนเรศวร) มีเหตุการณ์พิเศษมีนกมาบิน แล้วก็เมฆบังแล้วมีพายุ ?

ตอบ : อ้อ ! พายุนั้นมาจากเฮลิคอปเตอร์

ถาม : เขาบอกว่ามีแสงพุ่งลงมา ?

ตอบ : ตรงสถานที่นั้นนะเป็นสนามรบจริงๆ สมัยที่พระนเรศวรท่านรบกับพระมหาอุปราชาจริงๆ ตรงนั้น แต่ว่าสมัยก่อนพอเขาเสาะหาว่าสถานที่ไหนที่เป็นอนุสรณ์ดอนเจดีย์ที่พระนเรศวรสร้างไว้ เขาไปเจอเอาที่สุพรรณบุรีก็เลยไปปักใจมั่นเสียก่อนว่าเป็นตรงนั้นนั่น อย่าลืมว่าหลังจากที่พระมหาอุปราชาท่านโดนพระนเรศวรฟันจนตายคาคอช้างแล้วทัพไทยตามตีอีกตามตีทัพพม่าไปอีกจนกระทั่งถึงทุ่งลาดหญ้า ถ้าขึ้นจากดอนเจดีย์ตีไปถึงไหนก็เป็นลมตายเสียก่อน แต่ว่าจากพนมทวนไปนี่มันสมน้ำสมเนื้อกันมันไม่ก็กิโธ แล้วบริเวณนั้นก็มีการดูช้างกระดูกม้า มีอาวุธเก่าตกอยู่เต็มไปหมด เขาเก็บเอาไว้ให้ดูเป็นพิพิธภัณฑ์เลย เจดีย์เก่าก็ยังอยู่แต่ว่าพังเหลือครึ่งองค์เท่านั้น ตอนนั้นเขาก็ยอมรับ นักประวัติศาสตร์เขาก็ยอมรับแล้วว่ามันเป็นของจริง แต่บังเอิญว่าดอนเจดีย์เขายึดชื่อเสียงนั้นไปนานแล้ว จนกระทั่งกลายเป็นอำเภอดอนเจดีย์ไปแล้วด้วย แก้ไขไม่ได้ เคยไปแถวนั้นพอเดินเข้าไปในเขตนั่นหลุกเข้าไปทั้งตัวเลย พวกมาสะกิดเดือนมีอะไรขอมั่ง ทำบุญไว้เยอะเขาขอมั่ง ไปตอนนั้นเขายังไม่ได้สร้างอะไร มาตอนหลังมีศาลพระนเรศวรตอนนี้ก็สร้างอนุสาวรีย์ไว้ด้วยไม่ได้วะไปนานแล้ว สมัยก่อนไปนี่หลงแล้วหลงอีก สมัยนี้เห็นเขาว่าทางลาดยางแล้ว ดอนเจดีย์ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี สมัยก่อนมันจะเข้าไปทางดงอ้อยสมัยนี้มีมันกลายเป็นบ้านจัดสรรหมดแล้วมั้ง ? สมัยที่รัฐดงค์นี้ชอบดงอ้อยมากเลยไปนอนกับหมาก็ไปนอนในดงอ้อย เคยไปแล้วก็เขาจะมีเฟิงพักสำหรับคนงานตัดอ้อยเราไปถึงก็เขavnกลดแล้วก็นอนกลางคืนหามาอนด้วย บางที่มาก็แปดตัวสิบตัวมันกระโดดใส่กลดพังบรรลัยหมดต้องปลดมุ้งออกให้มันนอนด้วย หมานี่รู้สึกเขารักพระมากนะไปที่ไหนก็ไปด้วย บางตัวเรานั่งกรรมฐานก็เอามือท้าวไหล่เตะจู้ด้วย ท้าวไปท้าวมาเราไม่เล่นกับมันสักทีมันก็ทะหุเราสนุกของมัน เคยโดนผีหลอกอยู่กลางดงอ้อยด้วย สนุกดี แต่ว่ายังไงล่ะ เรามันหน้าด้านกว่าแรกๆ พอนอนภาวนายู่พอเริ่มสักสามสี่ทุ่มก็มาแล้วเสียงมันเหมือนหนูตัวเล็กๆ วิ่งตึกๆ ตึกๆ ไปแล้วไม่ได้ยินเสียงมันอ้อมนะ มันวิ่งทางด้านนี้อีก มันวิ่งไขว้กันไปไขว้กันมาเห็นเราไม่สนใจเสียงมันดังขึ้น จากหนูนี่คงสักตัวขนาดแมวได้นะ เสียงซังกดัง พอตั้งแล้ววิ่งโครมๆ ไปสักพักหนึ่งเราก็ไม่สนใจภาวนาของเราไป อีคราวนี้เหมือนยังกับหมาไปกัดกันทั้งฝูง เสียงโครมครามลั่นไปหมดเลย เขาเองเขาพยายามจะดึงความสนใจของเรา เราเองไม่สนใจภาวนาไปภาวนามาผลอหลับ ตื่นเข้ามาอีกทีตึกแล้ว คงเริ่มจะเหนื่อยหายหัวเงียบไปตอนไหนก็ไม่รู้ ?

ถาม : .....

ตอบ : พระพมามาตามคือ ๓ เที้ยว ๕ เที้ยว อาจารย์จะไปเมื่อไหร่ จะขอติดรถไปด้วยปรากฏว่านัดกันวันที่มารับสังฆทานที่นี้บอกว่าจะออก ๖ โมงครึ่งนะ โอเค ๕ โมงครึ่งเขามารถแล้วถึงเวลาพอได้อรุณ เราฉันท้าก่อนเรียกให้เขาฉันท้า เขาบอกไม่ละเสียเวลาเดียวไปไม่ทันรถถึงเวลาเขาเดินไปรอเราที่รถก่อน พอตอนคนขึ้นรถเสร็จสรรพนั่งรถยาวไปถึงเมืองกาญจน์มาถึงเมืองกาญจน์เปิดให้เขาลงขึ้นรถทัวร์หรือไมก็หารถไปเองเพราะเราจะเข้าป่าต่อ ปรากฏว่าเขาบอกอีกคนไม่ได้มา ระยะทางตั้ง ๑๔๐ กิโลเมตรไม่บอกเรา มาบอกอีตอนถึงแล้ว

ที่นี้ความคิดของพวกพม่าเขาคิดคนละอย่างกับเรา ไปว่าอะไรเขาไม่ได้ โดยเฉพาะตอนไปสร้างวัด
หนองบัวจะมีปัญหาเพราะว่างานของเขากับเรามันทำคนละแบบ เขาทำบ้านได้ไม่ยาวเกินไป
นิ้วหนึ่ง ถ้าเป็นเราก็เลื่อยไข่ม้อย ? ของเขาไม่ทรอก เขาไปสกัดคอนกรีตเพื่อที่จะเอาไม้
นิ้วหนึ่งนั้นฝังลงไป เสียเวลาสกัดคอนกรีตไปครึ่งวันไม่ได้อะไรเลย มันทำให้พื้นเสียด้วย
แล้วอีกที่ก็บันไดมันต้องมีแผ่นไม้แปะหลังไข่ม้อย ? เพื่อเวลาคนเดินขึ้นเดินลง เพื่อไม่ให้
คนเขาจะได้ไม่เห็น เขาเองเขามาวัดมันโค้งๆ อย่างนี้แล้วก็ เป็น ๒ แผ่น ก็มาวัดเอา ๒๐
นิ้วครึ่ง, ๒๐ นิ้ว ๓ หุน, ๒๐ นิ้ว ๒ หุน ไล่มาเรื่อย แล้วก็ขีดเส้น แล้วก็เอาเลื่อยเล็กๆ
ค่อยๆ เขาจะให้มันโค้ง ขัดแต่งเรียบร้อยวางลง เอาไม้แผ่นใหม่มาเอาดลัดลบเมตรวัดใหม่ แล้ว
ทำไม้มันไม่เอาแผ่นเก่าทาบแล้วขีดเลย แล้วอีกทีหนึ่งก็มุ่งหลังคา มันคำนวณผิดสังกะสีกิน
มาครึ่งแผ่นก็บอกเขาพุ่งซ้อนไปเลยไข่ม้อย ? เลื่อนชายมาให้เสมอแล้วกัน เขาเองเขาไม่ เขาเอง
มาถึงก็จัดแจงตีเส้นเอาสกัดมาค่อยๆ ลงซ้อนตัดไปเรื่อย กว่าจะตัดขาดหมดเวลาไปครึ่งวันได้
สังกะสีหักไปหักกามาแผ่นหนึ่ง เอาซ้อนมาค่อยๆ เคาะให้เรียบแล้วเอาขึ้นไปมุ่งเขาประหยัด
ให้เราสังกะสีครึ่งแผ่นเสียเวลาดูไปวัน เขาคิดงานคนละอย่างกับเรา เพราะฉะนั้นเวลาเขาตามมา
แล้วพรรคพวกไม่ได้มาด้วยคนหนึ่ง แทนที่มันจะบอกเราตั้งแต่ต้นทางมันนั่งเงิบเลยมาจนถึง
เมืองกาญจน์ ๑๔๐ กิโลเมตรบอกอีกคนไม่ได้มา มาบอกเราตอนนี้มีประโยชน์อะไร งามมากไม่เข้าใจ
ความคิดของเขา ยอมรับว่าโง่ เจอเขาคิดคนละอย่างกับเรา บางที่ก็กลุ่ม สอนกันไม่ได้มัน
แปลกๆ อยู่

ถาม : ทำไมพระสวดมนต์ ต้องทำเสียงพระสวดมนต์ด้วยคะ ?

ตอบ : ไม่เข้าใจ

ถาม : ทำไมไม่ทำเสียงเป็นธรรมดา ?

ตอบ : ปกติของเขาอย่างนั้น

ถาม : ก็สวดธรรมดา ?

ตอบ : ธรรมดามันจะมีจังหวะของเขาอยู่ พอมันมีจังหวะของเขาอยู่ ความเคยชินมันก็จะ
ออกเป็นอย่างนั้นเลย พระนั้นรู้สึกปกติแต่โยมเห็นว่าผิดปกติ เขาจะมีจังหวะมีอะไรของ เขาอยู่
โดยเฉพาะบางบทนี้จะมันมากเลย อย่างเช่น บท**ขันธปริต** “วิรูปักเข หิเมเมตตัง” บางวัดเขา
กระทุ้งกัน ศาลาสะท้อน (หัวเราะ)

ถาม : การย้อนกลับไปในอดีตนี่จะเป็นไปได้มั๊ยครับ ?

ตอบ : ต่อไปข้างหน้าปัจจุบันนี้มันก็ย้อนได้อยู่แล้ว คุณใช้อดีตตั้งญาณก็ย้อนไปดูสิ

ถาม : หมายถึงจะเอาตัวย้อนกลับเข้าไปไม่ได้ไข่ม้อยครับ ?

ตอบ : เอาตัวกลับเข้าไปเลย เตี้ยรอกก่อนรอกคนมันสร้างใหม่เมซิ่นก่อนไม่รู้ว่าจะชาติหน้าบ้าง
จะทำได้มั๊ย ? เครื่องมืออย่างนั้นไม่มีจริงจินตนาการมันถึงแต่ถ้าใช้สภาพจิตย้อนไป ได้แต่
เปลี่ยนแปลงอดีตไม่ได้ อดีตอย่างไรก็เป็นอย่างนั้น หนังสือเรื่องที่จะเปลี่ยนแปลงอดีต เพื่อ
อนาคตเป็นไปอีกอย่างมันเป็นไปได้ สิ่งที่ทำไปแล้วล่องเลยไปแล้วก็จบลงแล้ว เพียงแต่ว่า ถ้าใช้

อดีตตั้งสัญญาณย้อนไปดูก็สามารถจะรู้ได้ว่า ตอนนั้นอะไรเป็นอะไร แต่ไม่สามารถจะไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขอะไรได้ทั้งนั้นไปได้แค่จิต ภายไม่สามารถจะย้อนกลับไปได้ “แบ็คทูเดอะฟิวเจอร์” เห็นหนังมันโกยเงินดีแท้

ถาม : อนาคตนี้แก้ไขไม่ได้หรือคะ ?

ตอบ : อนาคตนี้เปลี่ยนแปลงได้ไม่ใช่แก้ไขได้ ถ้าเราทำปัจจุบันดีอนาคตจะดี อย่าลืมนึกว่ากรรมในปัจจุบันที่เราครอบงำเกิดจากอดีต แต่ว่าจากจุดตรงนี้นิวนาที่ผ่านไปมันก็เป็นอดีตแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเราทำปัจจุบันดี้อนาคตดี

ถาม : เวลาเราเข้าสมาธิ เราไม่สนใจว่าเวลาจะช้าหรือเร็วแล้วมันจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอะไร ?

ตอบ : ไม่มี การเปลี่ยนแปลงของเวลาไม่มี เวลาเป็นปกติของมัน แต่สภาพการรับรู้ของเรา มันเปลี่ยนแปลง ยิ่งเราตั้งสติอยู่ในสมาธิมากเท่าไรหรือบางทีมันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเวลาผ่านไปเท่าไร ลืมตาขึ้นมาผ่านไปเป็นอาทิตย์แล้วก็มี

ถาม : สภาพการรับรู้หรือคะ ?

ตอบ : สภาพการรับรู้มันเปลี่ยนแปลงแต่เวลาจริงๆ ไม่ได้เปลี่ยน เท่าที่เคยผ่านมาคือว่าตื่นนอน ตอนตีสองห้าสิบบ้ากะว่าเดี่ยวไปล้างหน้าแล้วทำกรรมฐาน คราวนั้นมันยังเหลืออีก ๕ นาทีกว่าจะได้เวลากรรมฐาน ก็ว่าคาถาเงินล้านซักจบหนึ่งก่อน ตั้งใจว่าคาถาเงินล้านครบ ๑ จบลืมตาขึ้นมา ฟาสว่าง ไข่เลย คว้านบาตรออกบิณฑบาตแทบไม่ทันพวกออกเดินแล้วละ คาถาจบเดียวล่อไปชะจนสว่างเลย จากตี ๒ ห้าสิบบ้า

ถาม : หลับหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้หลับจ้า ยืนยันว่าไม่ได้หลับเพียงแต่ว่าสมาธิมันลึกไปหน่อย ยิ่งสมาธิลึกมากเท่าไรระยะเวลาผ่านไปโดยที่เราไม่รู้ตัวมากเท่านั้น จิตมันดำเนินหน้าที่ของมันไปก็จริง แต่มันดำเนินไปในลักษณะที่เรียกว่าละเอียดมาก ระยะเวลาที่ของหายผ่านไปบานเลยนะ เผลอแป็บเดียวข้างนอกเลยไปหลายชั่วโมง

ถาม : อย่างนี้เรียกว่าขาดสติหรือเปล่าครับ ?

ตอบ : ไม่ได้ขาด รู้ตลอด เพียงแต่มันไม่ได้สนใจภายนอกเท่านั้นเอง ถ้าไม่รู้มันท่องคาถาไม่ได้

ถาม : ทำไมให้พรสั้นบ้างยาวบ้างล่ะคะ ?

ตอบ : ก็ขึ้นใจมั่งขยันมั่ง ปัญหานี้ตอบเลียงนะไม่ใช่เรื่องจริง

ถาม : ต้องอุทิศกรวดน้ำด้วยมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่ต้อง การกรวดน้ำไม่จำเป็นเปียกมือต้องไปเช็ดซะเปล่าๆ แต่เราตั้งใจว่า ผลบุญที่เราทำนี้จะอุทิศให้แก่ใครก็นึกเจาะลงถึงชื่อถึงนามสกุลเขาไปเลยถ้ารู้นะ ไม่รู้จักก็เจาะจงนึกถึงหน้าเขา ถ้าไม่เคยเห็นหน้าได้ยื่นแต่เสียงก็นึกถึงเจ้าของเสียงนั้น ถ้าไม่เคยรู้จักหน้ารู้จักเสียง ไม่เคยรู้ชื่อไรได้แต่กลิ่นอย่างเดียว นึกถึงเจ้าของกลิ่นนั้นเขาได้รับแล้วจำนะแต่นั้นแหละ

ถาม : ถ้าอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร ?

ตอบ : เจ้ากรรมนายเวรก็คือการกระทำของเรา ทำกรรมอะไรไว้เราต้องรับในสิ่งนั้น

แต่เนื่องจากว่าบุคคลที่เรากระทำในลักษณะเจ้ากรรมนายเวรส่วนใหญ่หมายถึงผู้ที่เราเคยฆ่าเขาไว้ ทำอันตรายเขาไว้ คนที่ถูกฆ่าถูกทำอันตรายเขาเขาไปตามกรรมของเขาแล้ว แต่ว่ากฎของกรรมคือผู้ที่ติดตามเราอยู่ มันเหมือนอย่างกับว่าเราฆ่าคนตาย คนนั้นตายลงไปแล้วเขาไม่ได้มาตามทวงมาอะไรเรา แต่ว่าตัวบทกฎหมายต่างหากล่ะที่คอยลงโทษเราอยู่ มันเป็นอย่างนั้นตัวเจ้ากรรมนายเวรก็คือผลของกรรมที่เราทำไว้ ถ้าเราทำดีก็รับผลดีไปทำชั่วก็รับผลชั่วไป

ถาม : .....

ตอบ : ครั้งแรกที่โมยตำราหลวงพ่อได้ก็สารพัดวิธีที่จะทำ คราวนี้มันมาถึงตรงตำราเสกข้าวสารเสกทราย ท่านก็บอกเอาไว้ให้เอาข้าวสารมาเขียนตัว “เตาะ” แล้วเสกด้วยอติปิโส ๓ จบ เอาไว้ แก้วสถานที่มีมันรัยมันไม่ติดอะไร จะให้กลับจากร้ายเป็นดี เราก็งงๆ เอาข้าวสารมาเขียนข้าวสารมันเม็ดติดเดียวจะไปเขียนยังไป คือบั้งเอิญว่าเคยเห็นคนจีนแก่งๆ ที่สลักหนังสือลงบนเม็ดข้าวสาร นี่ดูตองนั่งทำอย่างนั้นหรือเปล่า ? ไปถามหลวงพ่อกุ ท่านชม ไอ้ควายไม่รู้จักใส่ภาชนะใหญ่ๆ แล้วเขียนเอาหรือไง อ้อ! เราเพิ่งถึงบางอ้อ ท่านบอกให้เอาข้าวสารมาเรกที่พาชื่อจะล่อมันทีละเม็ดเลย นี่แหละความฉลาดของฉัน ครูบาอาจารย์ชมนำคิดมัย ? จำวิธีไปนะ พอได้ไปแล้วว่าอติปิโส ๓ จบ อติปิโสของหลวงพ่อ สวากขาโต สุปฏิปันโนด้วย ขออาราธนาบารมีพระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดาทั้งหมดมีท้าวมหาราชเป็นที่สุด ขอให้ผีหรือยักษ์ที่อยู่ในที่นั้นแล้วไม่มีประโยชน์นำสิ่งที่ไม่ดีมาทำ ออกไปจากที่นั้น ถ้าหากว่าผู้ที่อยู่แล้วมีประโยชน์มีคุณให้ก็ให้อยู่ได้ เสร็จแล้วก็นะโมพุทธานะแล้วช้ดข้าวสาร ช้ดในบ้านก่อนนะ อย่าไปช้ดรอบนอกก่อนมันออกไม่ได้นะ ช้ดในบ้านก่อน เวลาช้ดภาวนาว่า “นะโมพุทธานะ” แล้วก็ค่อยช้ดรอบนอกจนเป็นรั้ว เสร็จเรียบร้อยแล้ว หากภาชนะมาใส่ อย่าลืมนะ ไปตั้งตั้งใจบูชาพระรัตนตรัยว่านะโม ๓ จบ สวดอติปิโส ๓ จบ อติปิโสหลวงพ่อคือ สวากขาโต สุปฏิปันโนด้วยนะ ว่านะโม ๓ จบ สวดอติปิโส ๓ จบ ตั้งใจอธิษฐานของบารมีพระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์ พรหม เทวดามีท้าวจตุมหาราชเป็นที่สุด ขอให้ผีหรือยักษ์ที่ไม่ดีที่ให้ โทษออกไปให้พ้นจากสถานทีนั้น ถ้าหากว่าท่านที่ให้คุณก็ขอให้อยู่ได้ แล้วตั้งใจช้ดข้าวสารว่า “นะโมพุทธานะ” ช้ดข้าวสารไปเรื่อย ภาวนา “นะโมพุทธานะ” ไปเรื่อยช้ดข้าวสารข้างในบ้านก่อน พอช้ดในบ้านเสร็จไม่ต้องมากรอกนะ ไม่ต้องทั่วกรอก ช้ดกำมือหนึ่งก็ได้ หรือว่าจะช้ด ๔ ทีศๆ ละหน่อยหนึ่งก็ได้แล้วทีเหลือก็ช้ดเป็นวงรอบสถานที่ของเราเลย

ถาม : ช้ดแต่หน้าบ้าน หลังบ้านเข้าไม่ได้ ?

ตอบ : ไม่เป็นไร ก็เอาข้างใน เดินวนข้างในก็ได้

ถาม : ข้าวที่ทำนะครบ เอาไว้ไปปรย...(ไม่ช้ด)...?

ตอบ : อันนี้มันต่างหาก จะเป็นข้าวหรือว่าทรายก็ได้ใช้เสกวิธีเดียวกันนั้นแหละ ใช้เขียนตัวเตาะ เวลาเขียนว่าคาถาว่า **ท.เตาะ มานี้มามะ** แล้วเสร็จแล้วก็ขึ้นอุณาโลมก็ว่า **อุณาโลมมาปะนะชายะเต** เขียน ๓ ตัว แล้วว่าอติปิโส ๓ ห่อง ๓ จบ เป้าจบละครึ่งหนึ่งอาราธนาบารมีให้พระท่านช่วยสงเคราะห์ ใครจะทำตุ๊กก็ได้ถ้ากำลังใจถึงมันขลังทั้งนั้นแหละ มีอยู่เที่ยวหนึ่งที่หน่วยจัดการ

ต้นน้ำห้วยกบ บ้านห้วยกบอยู่สังขละตาดึง กับพม่าเลยหน้อยหนึ่งก็เป็นเวียคเตี มอละซ่า แล้วหน่วยนั้น อยู่ๆ คนงานพอเขาไปตั้งหน่วยแล้วคนงานเดี๋ยวยเดียวตาย เดี๋ยวยเดียวแล้วก็ตาย ทีละคนๆ จนถึงคนที่ ๙ ขวัญหนีตีฟอกกันทั้งหน่วย นั่นก็หัวหน้าสากลซึ่งย้ายจากหน่วยจัดการ ต้นน้ำยางโทนขึ้นไปก็วิ่งมาหา บอกอาจารย์ศรีบช่วยผมหน้อยเถอะ ถ้าคนงานขึ้นตายอีกซักคน ไอ้คนงานผมอีก ๓๐ - ๔๐ คนที่เหลือนั้นลาออกหมดแน่เลย เรายังไปพอกกลางคืนไปก็ไปดูสถานที่ ให้ ปรากฏว่ามันเป็นสนามรบเก่า พวกพม่ามันตีมอญแล้วมอญมันถอยไปอยู่จุดนั้นซึ่งมันเป็นหุบเขา อยู่ย่น มันก็ยึดเป็นที่มั่นของมัน แล้วมันฝังพวกอากรรพีไสยศาสตร์ไว้เพียบเลย คราวนี้พอมันเลิกรบกันแล้วมันไม่ได้ถอนไปด้วย คนไปอยู่ที่ซวยละซี มันก็ตายเอาทีละคนๆ ตอนที่เขาพาไปดูนี่เขา มีเครื่องหมาของเขายู่นะ คือในสมัยก่อนเขาทำไว้ตรงไหน เขาก็เครื่องหมาเอาไว้พวกมัน จะรู้เอง เขาจะได้ไม่เดินเข้าไปหยั่งกับวางระเบิดเลย แต่สมัยนี้มันผูกมัดแล้วนี่มันก็เป็นดินเป็น ป่าอยู่เหมือนเดิม ใครลุยเข้าไปอากรรพีมันไม่เสื่อมก็ตั้งไปเอง ก็นั่นแหละใช้วิธีนั้นแหละ ทำข่าวสารไปซัดเป็นอันว่าเรียบร้อย เราทำแต่ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงของมัน ไม่น่าขลังเลย แต่มันก็หาย คนงานก็อยู่ได้จนปกติมาจนทุกวันนี้

ถาม : พวกนี้เขาอยู่ได้นานมากเลยหรือคะ ?

ตอบ : พวกนี้เขาอธิษฐานทั้งวันนี่เรื่องของคนได้ฤทธิ์ได้อภิญญา ประเภทอธิษฐานทั้งเอาไว้ ๑๐๐ ปี ๒๐๐ ปี นั่นเรื่องเล็กเลย เพียงแต่ว่าเรื่องของอภิญญาต้องกำหนดเวลา ถ้าหากว่าไม่กำหนดเวลามันจะไม่ขึ้น อย่างเช่นว่าเราจะเสกดินเสกหินให้เป็นทองอย่างนี้ก็ต้องกำหนดเอาไว้ ๕๐ ปีให้มันคืนสภาพ ๑๐๐ ปีให้มันคืนสภาพ คนรับคนสุดท้ายก็ซวยไป สบายใจขึ้นนะอะ ไม่เห็นเป็นเรื่องยากเลย มีรายหนึ่งอยู่โรงงานที่อ้อมน้อยชื่อคุณอารี ขึ้นมีเขาวัว เป็นลูกศิษย์ หลวงพ่อวัดท่าซุง เชื่อมัยว่าบริษัทของเขออเดอร์เพียบเลย เพราะว่าเขาทำพวกออกแบบ ภาษาพระบรรจุภัณฑ์ พลาสติกสวยๆ ให้พวกแซมพู ให้พวกครีม พวกยาสระผม สารพัด บริษัทก็จ้าง เขาทำออกทีลือทใหญ่ๆ เขาเองเขามีคิวชี คือควอลิตี้คอนโทรลของเขาตรวจสอบคุณภาพตลอด แล้วเชื่อมัยพอเขามาตรวจที่ไรเขาสุ่มที่ไรระหีบไหนหีบนั้นจะต้องเจอไอ้ที่มันใช้ไม่ได้ก็แปลกใจมาก เขาก็มานินด์ พอไปดูไอ้โห ! ป่าช้าเก่าผีบานเลย ตั้งใจจะไล่มัน ทำวามหาราชท่านบอกไม่ต้องไล่ มันแกล้งเราได้ มันก็ต้องช่วยเราได้ ให้ตกลงกับมันว่ามันจะเอาอย่างไร ก็ตกลงกับมัน ปรากฏเขาบอกว่าให้เจ้าของสถานที่ทำบุญให้เขาซักปีละครั้ง มาอยู่ที่ของผมไม่พอมามาทำมาหา กินหรือทำอะไรมันไม่เคยบอกผมเลย แล้วผมจะปล่อยให้มันอยู่ทำไมก็แกล้งมันซะ เจริญมัย ละ ? ก็ตกลงกันได้ก็ทำบุญปีละครั้งเลี้ยงพระปีละครั้ง ๙ องค์ก็สบายไป ทุกวันนี้ไม่เห็นต้องย้ายไปไหนไม่ขึ้นเตรียมแจ้งแล้ว ออกเดอร์เขาสั่งมาทีหนึ่ง ๓ ล้าน ๕ ล้านเงินมันเข้าเห็นๆ พอเขาไป สุ่มตรวจเจอเขาก็ยกเลิกไป ตัวเองทำไปก็ขาดทุนฟรีทุกที ไม่น่าเชื่อว่ามันแกล้งกันได้ขนาดนั้น ตอนเจ้าหน้าที่ตรวจๆ เท่า้ใครไม่เห็นที่ผิดพลาดหรือกมันบังตาซะ แต่พอคนของเขามาตรวจมัน แทบจะจับยัดใส่มือเขาเลยละ หยิบที่ไรเจอที่ซำรุดทุกที

ถาม : เหมือนเราหยิบนี่ไง ?

ตอบ : ใช่ จะเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นพวกอย่างนั้นคุยกับเขาให้ดีๆ จะได้บอกเขาเลยจะทำบุญให้ปีละเท่านี้ แต่ถ้าเอ็งไม่ช่วยละเจอกัน แต่จริงๆ แล้วพวกนี้ถ้าเราเป็นมิตรกับเขาได้ก็สบายนะ เขาช่วยได้ทุกอย่าง

ถาม : แล้วผีที่เราเจอเขาช่วยเราได้...(ไม่ชัด)....?

ตอบ : เราถึงได้ใช้คำว่าไม่เกินวิสัยไง ถ้าหากว่าเกินบุญของเราหรือเกินความสามารถของท่านๆ ฟืนกฎของกรรมไม่ได้ ที่ทำพระกริ่งพิชัยสงครามนี้ พระกริ่งก็คือพระโกษาขยคุรุ ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ คราวนี้พระโพธิสัตว์นี้ท่านไม่ใช่พระอรหันต์หรือพระพุทธเจ้า บางอย่างที พระอริยเจ้าท่านยอมรับว่าเป็นกฎของกรรมท่านไม่ฝืนหรอก พระโพธิสัตว์นี้ถ้าเพื่อความสุคนอื่นที่ท่านฝืน กลายเป็นว่าท่านนี้ทำเพื่อสงครามก็ทำพระกริ่งเป็นตัวแทนพระโพธิสัตว์

ถาม : ถ้าเกิดท่านช่วยเรกรรมมันจะตกอยู่กับเราต่อมั๊ยคะ ?

ตอบ : ไม่เกี่ยว ถ้าท่านช่วยก็แปลว่าบุญของเรามันพอ ในเมื่อบุญของเรามันพอท่านก็สงเคราะห์ให้ได้ก็ได้ไป

ถาม : (ไม่ชัด) ถามเรื่องชัดข่าวสาร ?

ตอบ : ไม่เป็นไร เราก็กินข้างใน ถ้าหากว่ากลัวว่ามันน้อยไปก็ซื้อข้าวมาซัดถังหนึ่ง เอานี้เททับหน้าแล้วก็ผสมไป เอาของที่เสกแล้วเทไว้ข้างบนนะอย่าเอาของใหม่เททับที่เสกไว้ ถึงเวลาถ้าจะใช้อีกก็ตักขึ้นมา หาใหม่ก็ผสมเข้าไปอีก เอาของเก่าเททับข้างบนไปเรื่อยๆ คือเราเอาของที่เสกแล้วเทไว้ข้างบนจะผสมหรือไม่ผสมก็ได้เทไว้ข้างบน ถือว่าใช้ได้ทั้งหมด เทไว้แล้วมันจะไม่ขลังก็กวนมันให้เข้ากันก็ได้ กวนไม่พอก็ดำเข้าไปอีก

ถาม : เจ้าที่ๆ หนูอยู่นี้จะช่วยปกปักรักษาอย่างไร ?

ตอบ : มันก็ต้องดูว่าอยู่ถูกทิศมั๊ย ? ของเราตั้งไว้ทิศไหนของบ้าน ไม่ใช่หันหน้าไปทางทิศไหนนะ ทิศไหนของบ้านเสาบ้านเป็นหลัก บ้านหันหน้าไปทางทิศอะไร ?

ถาม : บ้านหันหน้าไปทางทิศได้คะ

ตอบ : แล้วตัวศาลอยู่ตรงจุดไหนของบ้าน ?

ถาม : อยู่ทางทิศเหนือคะ

ตอบ : อยู่เหนือใช้ได้ไม่เป็นไร ยิ่งตะวันออกเฉียงเหนือยิ่งดี ตะวันออกเฉียงเหนือเป็นทิศที่ดีที่สุดของพระภูมิเจ้าที่ ถ้าหากว่าไม่ได้ก็ให้ใช้ทิศเหนือ ถ้าไม่ได้ให้ใช้ทิศตะวันออกได้แค่ ๓ ทิศเท่านั้น พระภูมิเจ้าที่อย่าให้ไปอยู่ทิศใต้หรือตะวันตกเป็นอันขาด ภายใน ๒ ปีกระจายแน่เลย เพราะทิศใต้หรือตะวันตกเป็นทิศของอากาศเทวดา เราไม่มีสิทธิ์จะไปใช้ท่าน เราจะเอานายพลมาเป็นคนใช้เป็นไปไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นท่านเองไม่ว่าอะไรหรอก แต่ว่าลูกน้องท่านอาจจะเหยียบเอา เจอมาหลายรายแล้วบางรายถึงตายเลย มีอยู่รายหนึ่งไปประสานงาเข้าจนพิการ อีกรายหนึ่งเปิดสวนอาหาร มันตั้งศาลใหญ่โตมโหฬารสวยมากเลยไว้หน้าสวนอาหาร ทำน้ำพุไว้ด้วย เสือกอยุทิศได้เปิดได้ไม่กี่เดือนจึงไม่เป็นท่าทั้งๆ ที่คนมันเยอะมากนะ แต่ว่าเขามาครั้งแรกไม่กี่วันแล้วก็หายไปเลย ปล่อยให้กินทุนไปเรื่อยๆ ร้อยกว่าจะรู้เรียบร้อยเงินไปแล้ว

เพราะตั้งผิดทิศ พอตั้งเสร็จมันไม่เห็นมีอะไรบูบับมันก็เรียบร้อย

ถาม : ถ้าจะตั้งศาลให้อากาศเทวดาต้องตั้งทิศตะวันตกหรือคะ ?

ตอบ : อากาศเทวดาไว้ทิศไหนก็ได้ทิศใดก็เหมาะ ถ้าหากว่าเป็นภูมิเทวดาต้องจำกัดทิศของท่าน เพราะภูมิเทวดานี้ท่านอยู่ในลักษณะที่ว่าท่านช่วยเหลือสงเคราะห์อะไรในบ้านทั้งหมดคราวนี้ของเราจะเอาอากาศเทวดาทำหน้าที่อย่างนั้นก็เปรียบเหมือนกับเอาท่านนายพลมาเป็นคนรับใช้ เรามันยิ่งใหญ่ขนาดไหนจะเอานายพลมาเป็นคนรับใช้

ถาม : แล้วอากาศเทวดานี้ท่านจะช่วยเรื่องไหนคะ ?

ตอบ : ช่วยเรื่องไหน ก็บอกแล้วไงว่าถ้าไม่เกิดวิสัยมันก็ได้ทุกเรื่อง เรื่องอะไรบางอย่างมันก็เหมือนกับเส้นผมบังภูเขาอย่างนั้นมียุ้ยน้อยเดียวเท่านั้นเองพอๆ กับเศษผงนิดหนึ่งไปอุดคาร์บิวนะ ไม่มีอะไรเสียหาย ผงนิดเดียวไปอุดอยู่ น้ำมันไม่ผ่านวิ่งไปเกาะเครื่องยนต์ใช้ไม่ได้พอเอาผงอันนั้นออกหน่อยเดียวไปปร้อเลย เรื่องที่เกิดขึ้นกับพวกเราเหมือนกัน มันเหมือนกับเส้นผมบังภูเขาอยู่นิดเดียว

ถาม : เป็นกรรมหรือเป็นเวรครับ กรรมกับเวรเหมือนกันมั๊ยครับอาจารย์ ?

ตอบ : เวรกับกรรมนี้เราใช้ความหมายเดียวกันคือสิ่งที่ไม่ตีไข่ม้อย ? แต่ว่าจริงๆ แล้วคำว่าตัวกรรมมันเป็นคำรวมมันแปลว่าการกระทำ คราวนี้มันมีกุศลกรรมก็คือทำดีอันนี้เราเรียกว่าบุญ แล้วอกุศลกรรมก็คือทำชั่วเราเรียกว่ากรรม หรือบาป จริงๆ แล้วตัวกรรมมันเป็นคำรวมเพราะฉะนั้นถามว่าไข่ม้อยมันก็ใช่ สิ่งที่เกิดขึ้นกับเราที่ไม่ดีก็คือสิ่งไม่ดีที่เราทำมาก่อนในอดีต พอมาถึงในปัจจุบันนี้มันก็ให้ผลเราก็ต้องมาเดือดร้อน ต้องมาทุกข์ยาก ในเมื่อเรารู้แล้วว่าถ้าเราทำไม่ดีมันให้ผลไม่ดี เราก็เลือกทำแต่สิ่งที่ดีๆ เราทำในปัจจุบันนี้ในเมื่ออีกไม่กี่นาทีมันก็เป็นอดีตไปแล้ว ผลที่จากอดีตมันจะส่งผลให้ในปัจจุบัน ผลที่เรากระทำ อย่างเช่นว่า ชาดิก่อนเราทำชาตินี้เรารับไข่ม้อย ? คืออดีตเราทำปัจจุบันเรารับ เพราะฉะนั้นถ้าเราทำปัจจุบันนี้ให้ดีทำต่อไปเรื่อยๆ อย่าให้มันขาดตอนทำให้มันต่อเนื่องกันไป อนาคตอีกไม่นานข้างหน้าเราก็ได้รับถึงชาตินี้ไม่ทันชาติหน้าก็สบาย

ถาม : อุทยานที่ในหลวงท่านดูๆ ไว้ ๒ ที่ ข้างล่างมีข้างเผือกด้วย ?

ตอบ : ไม่แน่ใจเหมือนกัน แต่ว่าข้างเผือกที่นี่สวยจริงๆ ยังไม่รู้ว่ที่ท่านว่ามาแต่ว่าที่เห็นจริงๆ ของเมืองลาวเขา ตอนที่สมเด็จพระเทพฯ เสด็จไปเขาพาไปดูอายุประมาณ ๕ ปีสียังกับนากเลย สุกปลั่งเป็นทองแดงชัดใหม่เลย สมัยโบราณเขาบอกว่าข้างเผือกมี ๑๐ ตระกูลอุโบสถหัตถิสีกายเหมือนทองคำ ฉันทันต์หัตถิสีขาวเหมือนสีสังข์ เสร็จแล้วมันมีตระกูลตามพหัตถิสีเหมือนทองแดง เราไม่เคยพบเห็นข้างอะไรเหมือนทองแดง พอไปเห็นเข้าถึงใต้ยมรับสีเหมือนทองแดงจริงๆ ชื่อนางพญาคำแก้วมิ่งเมืองลาว แล้วหลังจากนั้นไม่นานลาวได้อีกตัวหนึ่งเป็นข้างอายุมากแล้ว ข้างข้างนางอยู่เจ้าของเขาใช้งานมา ๓๐ กว่าปีแล้วนะ แต่ว่าพอช่วงหมดงานแล้วจะปล่อยเข้าป่าไปหากินแต่จะทำให้โชติตัวอยู่ถึงเวลาจะได้ตามคืนมาได้ ปีนั่นไม่ทราบว่ามันเกิดอะไรขึ้น กลับมากลายเป็นข้างเผือกขาวผ่องไปทั้งตัวเลย จากการคาดเดาของหมอข้างว่าพอลูกเกิดมาเป็น

ข้างเผือกขาวนะ เพราะว่าถ้าขาวมันสีสังข์มันต้องมันขาวออกวาววาว มันเหมือนกับหอยสังข์ขัด อันนี้มันจะเป็นตระกูล**บัณฑิต** เขาบอกว่าสีขาวเหมือนดอกบัวมันน่าจะเป็นตัวนี้ๆ เขาตั้งชื่อว่า **“พระยาไชยมงคล”** คราวนี้ของประเทศลาวเขามีคำสาปอยู่ สมัยพระยาโคตรบองครองเมืองลาว อยู่คราวนี้**พระยาโคตรบอง**แกเป็นคนอยู่ยงคงกระพัน ไม่มีอาวุธอะไรทำร้ายแกได้ มีพวกญาติพี่น้องอยากจะแย่งชิงเมืองก็อยากจะทำอย่างไรถึงจะฆ่าพระยาโคตรบองได้ อุตส่าห์ส่งลูกสาวตัวเองเข้าไปยอมให้เป็นเมีย พออยู่กันไปอยู่กันมาแกไว้ใจขึ้นมาพอลงเวลาเมียก็แอบๆ ถามว่าพี่เห็นียวอย่างนี้มันมีวิธีไหนที่ทำให้ถึงอันตรายได้มั๊ย ? แกก็บอกว่าถ้าหากว่าใช้หอกสวนทวารแคะตาย ทางด้านนี้ก็ไปกระซิบบอกทางญาติพี่น้องตัวเอง พอแกเข้าส้วม ส้วมของเมืองลาว มันจะเป็นคอกสูงๆ แล้วก็ล่อมแล้วก็ถ่ายลงไปข้างล่าง ได้จิ้งหะพอดิ ใช้หอกแทงขึ้นไป ก่อนแกจะตายแกก็เลยสาปด้วยความที่แกมีวิชาฝีมือานมีสมบัติ มีอภิญา พอแกตั้งใจให้เป็นยังงั้นก็เป็นอย่างนั้น แกสาปเอาไว้ว่า ถ้าตราบใดที่เมืองลาวยังไม่มีข้างเผือก หินฟู งูใหญ่ แล้วก็พระเจ้าแผ่นดินที่เป็นธรรมิกราชมาเหยียบประเทศนี้ขออย่าให้มีความเจริญเลย เพราะว่าแผ่นดินของแกแท้ๆ แล้วคนอื่นมาแย่งแกไป พอลาวได้ข้างเผือกแล้วนี้ หินฟูนั้นก็หินลอยน้ำ เขาบอกว่าคงจะหมายถึงสะพานมิตรภาพไทย - ลาว งูใหญ่นั้นมีมานานแล้วคือถนนทางรถยนต์ คราวนี้ก็รออยู่อย่างเดียวว่าพระราชที่เป็นธรรมิกราชจะไป ปรากฏว่าปีนั้นในหลวงเสด็จ ไม่ทราบว่าเป็นปี ๔๐ หรือ ๔๑ ไม่รู้จำไม่ได้นะ ในหลวงเสด็จเมืองลาว ๒๗ ปีแล้วไม่เคยเสด็จไปต่างประเทศเลย เสด็จไปลาวไม่พอดังคั้นด้วย โน่น...คนตามเสด็จในหลวงมันถ่ายรูปมาเป็นกुरुสเลย กลัวตัวเองจะไม่มีหน้าอยู่ใกล้ในหลวง เขาก็เลยเชื่อกันว่าตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาลาวก็น่าจะค่อยๆ เจริญขึ้น เพราะว่าถือว่าทุกอย่างที่พระยาโคตรบองแกสาปเอาไว้ก็คงจะหมดอาภรรยลงตั้งแต่ในหลวงไปเหยียบแผ่นดิน เพราะของอื่นเขาได้ครบแล้ว แต่คราวนี้ว่าข้างเผือกที่สวยงามจริงๆ ของเขานั้น เห็นแล้วของเราที่ทำนบออกนั้นน่าจะอยู่ธรรมชาตินะ อยู่ในป่าเลยมั๊ย ?

ถาม : เห็นท่านบอกว่าท่านจะไปเยี่ยมเหมือนกันเพราะว่าตอนนั้นก็เห็นใกล้ๆ เลยว่าดูอย่างนี้เลยแล้ว ก็น่าจะเป็นจำฝูงด้วย แล้วถ้าเชื่อกันเรื่อง เชื่อกันก็ต้องร้องด้วย ?

ตอบ : ข้างเผือกนี้ส่วนใหญ่อยู่ที่ไหนจะเป็นจำโขลง ที่เขาไล่มาตั้งแต่**อุบสถหัตถิ ฉันทันต์หัตถิ** ไล่ลงมาเรื่อยๆ มันจะมี**ปิงคหัตถิ คิงโคยหัตถิ** **บัณฑิตหัตถิ** ไล่ลงมาแต่ละตระกูลจะแข็งแรงกว่าข้างทั่วไป ๑๐ เท่า แล้วลองคิดดูซิ ๑๐ คูณ ๑๐ กว่าจะถึงข้างบน ตัวหนึ่งมันเท่ากับเหนือกว่าเขาเป็น ๑๐๐ เพราะฉะนั้นอยู่ที่ไหนก็ต้องเป็นหัวหน้าเขาอยู่แล้ว

ถาม : แล้วเจอหรือยังครับ ?

ตอบ : ลองถามท่านดูว่ามันอยู่ตรงไหน เพื่อน่าน่าสนใจก็ได้ไปดูด้วย เพราะของพรรคนี้มันได้ดูได้เห็นเป็นขวัญตา ไม่ใช่รู้ว่าจริงๆ แล้วโบราณของเราตำรา**คชศาสตร์**ที่เขาว่าไว้มันมีจริงๆ เพียงแต่ว่าถ้าบุญคุณมันยังไม่ถึงของมันก็ยังไม่เกิดขึ้น ของเราเองก็ไม่คิดหอกเพราะถ้าตามความคิดของเราข้างเผือกมันก็ต้องขาวมั๊ย ? แต่ปรากฏว่าขาวจริงๆ นั่นไปเห็นของลาวนั่นแหละ **พระยาไชยมงคล**ชาวฝั่งจริง ๆ แล้ว ตามพหัตถิสี่ทองแดงนั้นแบบพังแต่ต้นของเราตอนนี้เป็น

พระยาภิรมย์ พังแต่นของเราที่ตระกูลตามพหัตถิแต่มันไม่ได้อย่างของลาว ของลาวนี่ของเขามัน
สีทองแดงจริงๆ ขนแต่ละเส้นยังกับลวดทองแดงอย่างนั้นสวยจริงๆ เลย สมเด็จพระเทพฯ
ไปเขาทูลเชิญเสด็จทอดพระเนตรแล้วก็ทิวมันถ่ายออกมา โอ้โฮ ! เห็นแล้วบอกเจ้าพระคุณ
ของแท้เขามีจริงๆ ด้วย

ถาม : ถ้าเชื่ออย่างนั้นแน่นอนเห็นท่านบอกว่าถ้าในรัชสมัยองค์ที่ ๑๐ อาจจะ...?

ตอบ : อาจจะปรากฏออกมาใช่ไหม ? จริงๆ มันอยู่ที่เรา เพราะว่าถ้าอยู่ในลักษณะนั้นเขาเอง
เขาก็อยู่ลักษณะแสนรู้อยู่แล้ว เพราะว่ามันข้างทุกตัวนี่ยืนยันว่าพูดกับเขาจริงๆ เรื่องหมด

ถาม : เห็นท่านเล่าให้ฟังบอกว่าเจอกันก็คุยกันรู้เรื่อง ?

ตอบ : ข้างนี้เรารู้เรื่อง สมัยที่ถูกต้องก็เหมือนกัน เขาหากินอยู่เต็มห้วยเราไปก็ไม่ได้
เพราะทั้ง ๒ ข้างทางมันก็กรก ก็บอกเขาพ่อปู่แม่ย่าขออนุญาตผ่านหน่อยจ้ะ พอเขาได้ยินเสียง
ปู่เขาหยุดหากินหมดเลย พอหันมาเห็นพระปู่เขาก็พับหูตัวเองแล้วทำตัวเบียดติดข้างๆ ริมห้วย
เหมือนยังกับบอกได้ว่าผ่านได้แล้วอะไรอย่างนี้ เราก็ต้องเดินตัวลีบผานไปด้วยเพราะตัวแก่ใหญ่มัน
เต็มห้วยเลยนี่

ถาม : ผมว่าอาจารย์เคยเห็นก็เลยไม่ได้บอกอาจารย์ ?

ตอบ : ไม่เคยเห็น

ถาม : ท่านเพิ่งไปเห็นมาเมื่อเร็วๆ นี้ ?

ตอบ : ข้างเผือกจริงๆ เรื่องอย่างนี้คนเห็นก็คงไม่บอกอะไรมากมาย ให้มันเป็นข่าวเป็น
คราวไปเพราะว่ามันก็อันตรายกับตัวข้างเขา แบบเดียวกับเต่ายักษ์ตัวที่เหนือห้วยขาแข้ง
มันน่าจะเป็นบึงลาคะตุ ถ้าพระไปมันจะรีบขึ้นมาให้ใช้ตัวมันเป็นโต๊ะ ๕ องค์นั่งล้อมวงฉันข้าว
บนหลังได้ ตัวใหญ่แค่ไหนล่ะ ? ต้องพระนะคนทั่วไปมันไม่โผล่ขึ้นมา ถ้าพระไปลงไปล้างบาตร
ล้างอะไรมีดน้ำมันโผล่ขึ้นมาเลย มันเห็นพระมันคลานเข้ามา อยากได้บุญ คลานขึ้นมาให้พระ
เอาตัวมันเป็นโต๊ะ นั่งฉันข้าวบนหลังมันล้อมวงได้ ๕ องค์

ถาม : อย่างนี้อายุมันไม่เป็น ๑๐๐ ปีหรือครับ ?

ตอบ : คงจะเป็นพันเลยละมัง ? เขาแสนรู้ถึงขนาดนั้น ก็อยู่นานจนญาณรู้มันเกิด แล้วที่ว่า
สมัยก่อนสัตว์พูดภาษาคนได้หลวงพ่อบอกว่า อายุมันยืน อายุมันยืนมันก็ศึกษาข้ามไป
ข้ามมาจนกระทั่งมันสามารถพูดภาษาคนได้ สมัยพอทำๆ กับมาเพราะอายุมันน้อยลงยังไม่ทัน
จะรู้เรื่องก็ตายกันไปเสียก่อนแล้ว อย่างข้างส่วนใหญ่เขาก็อายุยืนแล้วก็ราวๆ ของคน ๘๐-๙๐,
๑๐๐ กว่าก็มี เพราะฉะนั้นเขาก็เลยพอที่รู้ภาษาคน

ถาม : ถ้าบอกกินอ้อยอย่างนี้ เขากิน ?

ตอบ : ข่าที่สุดตอนไปเลี้ยงข้างที่ทุ่งถ่อง เราซื้ออ้อยทำยารถปิกอัพคันหนึ่งเลย แล้วก็มีย่างอื่น
ด้วย วึ่งๆ ไปเจอข้าง ๓ ตัว ความเขากำลังจะเอาไปเข้าแคมป์ ตะโกนถามเขาบอกว่าขออนุญาต
เลี้ยงข้างได้มั๊ย มีอ้อยมาคั้นรถหนึ่ง ? ความยังไม่ทันตอบว่าได้หรือไม่ได้เลย ข้างมันหยุดคิก
เลียข่ามันเองเลย เขาฟังรู้เรื่องจริงๆ แล้วพอเราเลี้ยงๆ เขาไปเขาได้กลิ่นแปลกๆ

เขาล้วงวงงเข้าไปพันข้างใน มันได้กลิ่นแคนตาลูป ในที่สุดแคนตาลูปของเขาก็ต้องให้ข้างกินไปด้วย (หัวเราะ) ไม่เหลือ...พอได้ยินว่ามีอ้อยมันหยุดก็มันเดินเข้ามาถนนมาเองเลย ความไม่ต้องบังคับเลย พอหน้าลับประตูออกก็จะเอาไปเลี้ยงเขาที่ เราซื้อที่ ๒๐๐, ๓๐๐ หัวนี้ประเภทครึ่งค่อนกระบะนะ แต่ปรากฏว่าเขาได้ตัวหนึ่งไม่ก็ลูกหรือเพราะว่าแคมป์ข้างที่ฟุ้งข้างเขาเอะ เขาจะไปติดต่อพวกกะเหรี่ยงให้มาเข้าคิว ถึงเวลาก็รับคนไปเดินป่าอะไรอย่างนี้

ถาม : เขาบอกให้เอามีดหมอของหลวงพ่อเดินไปตัดอ้อยให้ข้างกินเขาว่ามันจะเชื่อ ?

ตอบ : แต่ว่าเชื่องขนาดไหนก็ตามเอาตมาก็มักจะไปเข้าๆ หน้อย สายแล้วแดดมันร้อน คนร้อนมันยังหงุดหงิดเลย แล้วข้างมันร้อนมันแยะเหมือนกันเพราะตัวเขาใหญ่กว่าเรา

ถาม : เกี่ยวกับเรื่องที่เราเลี้ยงปลาเงินปลาทองในตู้คะ ถ้าเราเลี้ยงปลาเงินปลาทองนี้เหมือนเราทำบาปกักขังหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : คือถ้าเราเจตนาเลี้ยงเขาให้ได้รับความสุขความสะดกสบาย ถ้าเราทำบุญทำกุศลอื่นเอาไว้ตัวเมตตาทปาทนนี้ก็จะเสริมบุญกุศลนั้นให้สูงยิ่งขึ้นไป แต่ถ้าเราไม่ได้ทำบุญกุศลอื่นใดเอาไว้เลย แต่ว่าเลี้ยงสัตว์โดยการกักขังอย่างเดียวจะเกิดเป็นเวรมาถิกเปรต เปรตพวกนี้มีทิพยสมบัติเหมือนเทวดาหมดทุกอย่าง เพียงแต่ออกจากวิมานไม่ได้

ถาม : แล้วอย่างถ้าเราตั้งใจเลี้ยงไว้เพื่อความสวยงามล่ะคะ ?

ตอบ : มันก็มีโทษเหมือนกัน แต่ไหนๆ เราซื้อมาแล้วก็เลี้ยงซะให้มีความสุขที่สุดเท่าที่เราจะทำได้ คือ ถึงเวลาก็ให้อาหาร เล็บใช้ได้ป่วยก็รักษาพยาบาลไปทำตามหน้าที่ไป เพราะปลาเหล่านี้เราปล่อยไม่ได้อยู่แล้ว เพราะหากินเองไม่เป็นนะ ถ้าอย่างนั้นก็ต้องสงเคราะห์ด้วยความเมตตาต่อไป

ถาม : ถ้าเราไม่ได้ซื้อมาก็เหมือนกับเราไม่ได้กักขังเขาใช่มีคะ ?

ตอบ : ก็ไม่ได้กักขัง

ถาม : ก็ปล่อยเขาใครจะขายก็ขายไป ?

ตอบ : เรื่องของเขาย่าไปยุ่งกับเขาก็แล้วกัน ถ้ามันมาถึงแล้วก็รับผิดชอบไป มันตายยากแถมแตกลูกแตกหลานอีก

ถาม : แล้วอย่างเราเลี้ยงปลาคูกไว้ขายล่ะคะ เราไม่ได้ฆ่ามัน แต่เราเลี้ยงไว้ขายเฉยๆ ?

ตอบ : อย่างนั้นของเราต้องตัดกำลังใจลงอย่างแบบภรรยาของพรานกุกุมิตร ท่านเป็นพระโสดาบันนะ แต่ว่าสามีที่เป็นพรานจะออกล่าสัตว์ แกบอกแม่อีหนูส่งหน้าไม้มาให้ส่งให้แม่อีหนูส่งบ่วงเชือกมากี่ส่งให้ แม่อีหนูส่งหอกมากี่ส่งให้ คราวนี้พระเห็นก็แปลกใจมากเป็นพระโสดาบันนี่ทำไหนดสนับสนุนสามีให้ล่าสัตว์ พระพุทธเจ้าตรัสว่าให้กลับไปถามเธอ ว่าเธอคิดยังไง พอกลับไปถามท่านบอกว่าท่านเป็นภรรยาที่มีหน้าที่ทำตามคำสั่งสามี ให้ส่งอาวุธก็ส่งให้ตามคำสั่ง ส่วนสามีจะเอาอาวุธนั้นไปทำอะไรเราไม่รับรู้ กำลังใจท่านตัดแค่นั้นเลย เพราะฉะนั้นส่วนที่เป็นบาปท่านไม่มี ฉะนั้นเราเลี้ยงสัตว์เพื่อการพาณิชย์ก็นำเขามาแล้วตั้งใจเลี้ยงดูเขาให้มีความสุข ความสะดกสบาย ถ้าคนมาซื้อเราขายแต่เขาซื้อไปทำอะไรเราอย่าไปติดต่อแล้วกัน

น้ำมันเป็นเรื่องของเขาแล้ว ตลอดเวลาที่อยู่กับเรา สงเคราะห์เขาเต็มที่แล้ว ถัดจากนั้นไปไม่เกี่ยวกับเรา

ถาม : ถึงแม้ว่าเราจะตั้งใจว่าเราจะเลี้ยงปลาให้มันอ้วนแล้วมันจะได้ราคาดีหรือคะ ?

ตอบ : จำ

ถาม : น้ำมันก็โดนหรือคะ ?

ตอบ : มันก็โดนอยู่ แต่ว่าเขาจะเอาไปทำอะไรมันเรื่องของเข เราไม่เกี่ยวนี้ เราไม่ได้ตามไปฆ่าเขาเนี่ย เรื่องของธรรมชาติเขาตรงไปตรงมาใครฆ่าคนนั้นผิด

ถาม : แต่มันก็ขึ้นชื่อว่ากักขังเขาเนะ ทำให้เขาอึดอัด ?

ตอบ : ตรงนี้มันมีส่วนอยู่ แต่อย่าลืมนะถ้าหากว่าเราไม่เลี้ยงเขาๆ ก็ไม่รอดมันมีบุญมีบาปอยู่ด้วยกันให้ใจของเราเกาะในด้านบุญไว้เสมอ อย่าปล่อยไปเกาะในด้านบาป เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ของเราคิดหวนรอกังมากเลย เขาไม่ให้ลงก็ตะเกียกตะกายจะลงให้ได้ ตัดความคิดตัวเองให้เป็น เอาอย่างภรรยาขายพรานกุกุมิตรท่านๆ ตัดแค่นั้น ทำตามหน้าที่หลังจากหน้าที่แล้วไม่รับรู้

ถาม : แล้วอย่างคุณพอจะให้ข้อปุเป็นๆ มา สั่งให้ทำกับข้าวให้กินหน่อย หนูก็ต้องทำอย่างนี้ถือว่า...?

ตอบ : อย่างนี้ผิดแน่ๆ โดนทั้งคู่ทั้งคนสั่งทั้งคนทำ

ถาม : ทั้งๆ ที่ใจเราไม่อยากทำ

ตอบ : มันไม่เอากทำแต่มันลงมือไปแล้ว โธ...เมตตาเหลือเกินขอสักทีเถอะ ก็แย้ชีจีะ

ถาม : มีคนจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับคนที่คิดไม่ดีกับเขาเนะคะ มันจะมีผลยังไงคะกับคนที่ยังอยู่ ?

ตอบ : มันเคยมีตัวอย่าง คือว่าเขาเองนะ เขาไม่นึกว่าผลมันจะเป็นอย่างนั้น คือ มีคนคิดไม่ดีทำไม่ดีกับเขาๆ เองเขาก็พยายามที่จะทำดีตอบด้วยการแ่เมตตาที่ดี ด้วยการทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ก็ดี แล้วปรากฏว่าฝ่ายที่คิดไม่ดีเขาตาย เป็นผลที่เขาคิดไม่ถึง มันอาจจะเป็นเพราะสู้แรงบุญไม่ได้ก็ได้ แต่ถ้าเขาเจตนาทำโดยที่รู้ว่าถ้าทำแล้วอีกฝ่ายหนึ่งจะตายนี่ดีไม่ตีจะมีโทษนะ เพราะจิตเป็นวิหิงสชาติกมุงร้ายต่อคนอื่นเขา แต่ถ้าหากว่าตั้งใจทำให้ความดีสู้ความชั่วชนิดที่เรียกว่าชนะความไม่ดีด้วยความดี ถ้าอย่างนี้ก็ทำไปเถอะ แต่ถ้าเจตนาทำแล้วรู้ว่าทำแล้วศัตรูมันตาย อย่างนี้ก็ผิดแน่ๆ

ถาม : แล้วถ้าเจตนาว่าทำแล้วให้เขาเป็นสุขๆ เกิดอย่างนี้มีผลยังไง ?

ตอบ : ทำไปเถอะของเราก็ได้บุญด้วยของเรา เขาจะเป็นยังไงก็เรื่องของเขา

ถาม : ถ้าเราจะทำบุญอุทิศให้กับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ที่คิดร้ายกับเราอะอธิษฐานยังไงดีคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องอธิษฐานอะไรมากหรอก ขอให้อย่ามีเวรมีกรรมและเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลยก็พอแล้ว สวดได้มั๊ย ? สัพเพสัตตา สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง (หัวเราะ) ถ้าสวดแต่ปากก็เหนื่อยเปล่าจะให้ได้ประโยชน์กำลังใจต้องเป็นไปตามนั้นเลย ถ้าสวดแต่ปากมันไม่ค่อยได้อะไร เหนื่อย

ถาม : (ถามเรื่องเกี่ยวกับพญานาค) อยากรู้ว่าทำไมพระที่รุดงค์อย่างหลวงปู่มั่น หลวงปู่แหวน หลวงปู่ทูลฯ พระองค์ท่านบอกที่ท่านต้องพบกับพญานาคด้วยล่ะครับ ?

ตอบ : ก็เขามียุ่ทั่วๆ ไป พญานาคเขาก็มีอยู่ทั่วไปในสถานที่ไหนที่เขาอยู่ทั่วไป ในสถานที่ๆ เขาอยู่ถ้าเข้าไปโอกาสพบก็เยอะ

ถาม : ในหนังสือบอกว่ามีพญานาคอยู่ตนหนึ่งเคยเป็นมนุษย์รักษาศีล ๕ แล้วพญานาคตนนั้นก็มาพบกับหลวงปู่องค์หนึ่ง หลวงปู่องค์นี้ท่านก็พยายามหนี แต่พญานาคตัวนั้นก็จะตามแต่ไม่ได้ตามในลักษณะของคน โดยหัวนี่จะเป็นพญานาคตามท่าน แต่ตัวนี้จะทอดยาวไปที่แม่น้ำโขง

ตอบ : แล้วไงล่ะ ?

ถาม : อย่างนี้จะต้องมีบุญมีกรรมร่วมกันหรือเปล่า ?

ตอบ : มันก็ต้องมี มันจะตามให้เสียเวลาทำไม แล้วอีกอย่างหนึ่งบางที่ท่านเห็นเป็นพระดีท่านก็อยากได้บุญ ในเมื่ออยากได้บุญท่านก็ตามมากกราบมาไหว้

ถาม : ในหนังสือบอกว่าท่านเคยทำผิดศีล ๕ ท่านจึงมาเกิดเป็นพญานาค ?

ตอบ : นั่นแต่ศีล ๕ ศีล ๒๒๗ มาเกิดเป็นพญานาคในธรรมบทก็มี พระยาเอรภักตนาคราช บวชเป็นพระจำพรรษาอยู่ชายทะเล ๒ หน้ในปี สมัยต้นกับนี่คนอายุเยอะนะ แสดงว่าตอนนั้นอายุต้องเกิน ๒ หน้ในปี เพราะแก่จำพรรษาอยู่ ๒ หน้ในปีแล้วไข่ม้อย ? วันหนึ่งแกลงไปสร่งน้ำ หลังว่ายน้ำไปว่ายน้ำมา เรือสำเภาก็ผ่านมา คราวนี้เรือสำเภามันค้าขายทางไกลมันเดินทางเป็นเดือนเป็นปี ตะไคร่น้ำมันเกาะเรืออยู่ ท่านเองท่านว่ายไปเกาะเรือเล่นไปดิ่งตะไคร่น้ำหลุด ที่นี้การพรากของเขี้ยวทำของที่เป็นต้นไม้ใบหญ้าหลุดออกจากที่นี้ของพระเขาก็ถือว่าผิดศีล ในเมื่อของพระนี่ผิดศีลแต่ท่านเองท่านก็ไม่มีโอกาสจะเปลื้องอาบัติคือความที่ศีลขาดนั้น เพราะว่าจำพรรษาอยู่องค์เดียวตายเสียก่อน จำพรรษาอยู่ ๒ หน้ในปีปฏิบัติปฏิบัติชอบ โทษที่ผิดศีล ทำให้ไปเกิดเป็นพญานาค ถึงจะมีความสุขที่มีทิพย์สมบัติแต่พญานาคเป็นเดรัจฉาน ในเมื่อเป็นเดรัจฉานถึงจะอยู่ในภพของความเป็นทิพย์ก็จริงแต่โอกาสที่จะเข้ามรรคผลมันไม่มี แต่เนื่องจากว่าท่านเองเคยเป็นพระมาก่อนตั้งใจรักษาศีลมาถึง ๒ หน้ในปี ความดีเดิมมันอยู่ในใจมันก็นึกว่า เออ...เราเป็นพญานาคมาตั้งนานแล้ว ไม่ทราบว่โลกนี้มีพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นแล้วหรือยัง ท่านก็เลยแต่งปริศนาบทหนึ่งให้ลูกสาวคือนางนาควิกาแปลงกายเป็นมนุษย์แล้วยืนอยู่บนพังพาน คือท่านจะแม่แม่เบี้ยแล้วให้ยืนอยู่ข้างบนแล้วร้องเพลง ถ้าหากว่าใครแก้ปริศนาเพลงนั้นได้จะยกนางนาควิกาและสมบัติให้ โอโห...หนุมๆ ไปแย่งกันแก้ปริศนาตรึมเลย แก้ไม่ได้ พอดีว่ามี **อูตตรมาณพ**นี่ตามธรรมบทบอกว่าเป็นเนื้อคู่ของนางนาควิกาเขา เดินทางจะไปแก้ปัญหานี้เหมือนกัน ได้ยินอยากได้นี้ พญานาคถ้าเป็นคนมันลักษณะนางฟ้าดีๆ สวยนี่ ก็อยากได้ก็ไป พระพุทธเจ้าเสด็จไปขวางทางเพราะว่าเห็นถ้าโปรดอูตตรมาณพนี้แล้วจะเป็นพระโสดาบันเสด็จไปขวางทางพระอูตตรมาณพเห็นพระพุทธเจ้าก็เข้าไปกราบ พระพุทธเจ้ารู้จักทำเป็นไม่รู้ก็ถามเธอจะไปไหนหรือ ? อูตตรมาณพก็เล่าเรื่องให้ฟังว่ามีพญานาคตัวใหญ่แบกหญิงสาวไว้บนพังพานมาร้องเพลงปริศนาธรรมอย่างนี้ๆ ถ้าใครแก้ปริศนาธรรมได้จะได้หญิงสาวเป็น

ภรรยา และยังได้สมบัติจากพญานาคด้วย พระพุทธเจ้าพอได้ยินก็บอกว่าปริศยานี้พอแก้ได้ก็เลยสอนให้อุตรมาณพร้องเพลงแก้ ตกกลางพระพุทธรเจ้าสอนร้องเพลงด้วยนะ ใครบอกว่าพระในพุทธศาสนาไม่ร้องเพลงนี้ไม่จริงนะ ว่าไปแล้วต้นตำรับด้วย คราวนี้อุตรมาณพก็ไปร้องเพลงแก้ ร้องเพลงแก้บิณฑบาตจนคราฐรู้เลยว่าพระพุทธเจ้ามาเกิดแล้ว เพราะว่าถ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าจะไม่มีใครแก้ปริศนาธรรมนี้ได้ คราวนี้ท่านดีใจท่านก็พาต๋องเล่น ปราบกฏวามันกลายเป็นคนคลื่นใหญ่ซัดเอาชาวบ้านตกรน้ำไปจมเลย ต้องไปงมคนที่ละคน ๒ คนเสร็จแล้วท่านก็แปลงเป็นคนงูมือนางนาควิกากับอุตรมาณพไปหาพระพุทธเจ้า เพราะถามอุตรมาณพแล้วว่าใครเป็นคนแก้ปัญหานี้ อุตรมาณพก็สารภาพว่ามีพระสมณโคดมสอนมา ก็ไปกราบกัน พระพุทธเจ้าก็เทศน์โปรดอุตรมาณพกลายเป็นพระโสดาบัน นางนาควิกากับเอกราชก็ได้ทิพยสมบัติมากขึ้น แต่ไม่ได้มรรคผลอะไรเข้าถึงไตรสรณคมเท่านั้น คราวนี้เราจะเห็นว่ามันไม่ใช่ศีล ๕ ที่ล่วงละเมิดแล้วทำให้เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ๒๒๗ ก็เจ๊งเหมือนกัน นั่นนิดเดียวด้วยนะ

ถาม : เหตุจะเกิดจากการผิดศีลหรือไม่ผิดศีลก็สามารถมีสิทธิ์เกิดเป็นพญานาคได้ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ได้ คือทำบุญแล้วตั้งความหวังว่าจะเป็นก็เป็น

ถาม : เป็นได้ใช่ไหมครับ ?

ตอบ : เป็นได้ เพราะจิตมันตั้งมั่นแน่นอยู่ เอามันแต่ตั้งตะไคร่น้ำหลุดเท่านั้นนะ ศีลพระไม่ใช่เรื่องง่ายนะ แต่สำหรับวัดท่าซุงถ้าพรากของเขี่ยน้อยกว่า ๑ ไร่ปรับอาบัติศีลขาด แต่ถ้าทำมากกว่า ๑ ไร่ไม่เป็นไร

ถาม : อย่างนี้ก็ถ่างหญ้าไม่ได้ซิคะ ?

ตอบ : ถ่างไปซิ แต่ถ้าถามว่าผิดมั๊ย ผิด แต่ว่ารักษาตัวทำให้สะอาดเรียบร้อยคนเห็นแล้วเย็นตาเย็นใจ เกิดความศรัทธาขึ้นมา ส่วนเป็นบุญมันมากกว่าลงทุนได้ รู้ว่าลงทุนแล้วกำไรแน่ๆ แต่ถ้าลงทุนแล้วขาดทุนอย่าไปแตะนะ ถึงได้บอกชาววัดท่าซุงสมัยหลวงพ่อกำลังชกเราชกตัวเอง ว่าถ้าทำน้อยกว่า ๑ ไร่ศีลขาด ต้องเอาให้เยอะกว่านั้น ๑๐๐ ไร่มันถ่างกันไม่ไหวดัดไม่ไหว เล่นซักรถแทรกเตอร์ลุยกันเลย บางที่ทับภูเขาเป็นท่อนๆ ไปด้วย

ถาม : อย่างนี้จิตของเราคิดถึงตัวบุญอยู่ตลอด ?

ตอบ : จิตของเรามันต้องเป็นกุศลอยู่ตลอด แต่ถามว่าผิดมั๊ย ? ผิด ละเมิดสิ่งที่พระพุทธเจ้าห้ามไม่ผิดนี้ไม่มี แต่บังเอิญว่าส่วนที่มันเป็นบุญมากกว่า หลวงพ่อกันถึงได้บอกว่ถ้าหากใครมาอ้างว่าทำแล้วผิดศีลข้อนี้แล้วไม่ทำท่านจะพาต๋องบาลให้ ไอ้มันมันขี้เกียจแล้ว

ถาม : แล้วที่หม่อมอานเจอบ้างมีหลวงปู่องค์หนึ่งท่านไปเจอกับฤๅษีตาบส องค์นั้นท่านบอกว่าท่านจำศีลภาวนามาก่อนพุทธกาล ๓,๐๐๐ ปี ?

ตอบ : แล้วมีปัญหตรงไหน ?

ถาม : แล้วท่านจะอยู่ยังไง ?

ตอบ : ถ้าทำไม่ได้อย่าไปสงสัย เรื่องของท่านพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้แล้วว่าบุคคลผู้ชำนาญในอิทธิบาท ๔ อริชฐานอยู่ได้เป็นกัป ๓,๐๐๐ ปี เสียชีวิตเร็วเรื่องเล็ก

ถาม : แต่ท่านบำเพ็ญอยู่ถ้ำในเขตพญานาค ?

ตอบ : อยู่เป็นพันๆ ปียังอยู่ได้ แต่อยู่ในเขตพญานาคทำไมจะอยู่ไม่ได้ อยากรู้ว่าทำได้ยังไงก็ทำอภิญญาให้คล่องตัวก็จะรู้เอง

ถาม : แล้วจริงๆ เป็นยังไง ?

ตอบ : จริงๆ คือเกิดใหม่ซะอีกรอบหนึ่งก็ได้เดี๋ยวก็รู้เอง ของพระเจ้าไม่เสียเวลาหรือก้า ย้อนอดีตก็ผิดไปอนาคตก็ผิด มันต้องหยุดกับปัจจุบันห้ามไปอดีตห้ามไปอนาคตดวงกำลังใจผิดตายตอนนั้นเดี๋ยวช่วย เรื่องของพระเจ้าไว้ให้แม่นๆ เลยนะ ถ้าเป็นพระอริยเจ้าไปแล้วหมดปัญหาไป แต่ว่าท่านที่เป็นฆานโลกีย์นี่มันจะตกกิเลสไว้ชั่วคราวเท่านั้น การตกกิเลสไว้ชั่วคราวนี้ ถ้าประมาทกิเลสมันตีกลับเมื่อไหร่ จะหนักกว่าเดิมหลายเท่า เหมือนกับเก็บกวาดบ้าน บรรดาครูบาอาจารย์ชื่อดังๆ อย่างอาจารย์นิก อาจารย์ยั้งตระ หลวงพ่อภาวนาพุทธโธ เหล่านี้น่าสงสารมาก เพราะว่าเมื่อท่านทำความดีไปถึงระดับหนึ่ง คนเริ่มเห็นแล้วก็นิมนต์กันหัวไม่วางทางไม่เว้น ท่านไม่มีเวลามารักษาอารมณ์ใจของตนเองให้ทรงอยู่ได้เหมือนก่อน ถึงเวลากิเลสมันตีกลับมาก็เจ๊งจริงๆ แล้วน่าสงสารนะ เพราะฉะนั้นพระของเรามันต้องมีเวลาเฉพาะของตัวเองปฏิบัติอยู่ประมาทไม่ได้เลย ต้องทำอารมณ์ของตัวเองให้ต่อเนื่องอยู่ตลอด ยิ่งเป็นพระอริยเจ้าท่านยิ่งจำอารมณ์ต่อเนื่องไม่ยอมปล่อย ท่านจะไม่ยอมประมาทว่าได้แล้วอย่างเด็ดขาด มีแต่ตั้งหน้าตั้งตาทำที่ดียิ่งๆ ขึ้นไป เพราะฉะนั้นว่าพระที่ตีอยู่ แล้วเสียไปนี่มีโอกาสได้ว่ากำลังใจของท่านมันย้อนกลับไปด้านเดิม เพราะฉะนั้นเป็นตัวอย่างมีอีกองค์ที่เห็นได้ชัดๆ เห็นว่าตอนนี้หุงดำห่มดำไปแล้วไม่ใช่หรือ

ถาม : แต่คำสอนของท่านก็ยังใช้ได้อยู่ ?

ตอบ : คำสอนนะถ้าหากว่าสอนอย่างพระสุธรรมเถรลูกศิษย์เป็นพระอรหันต์ แต่ท่านเองไม่ได้อะไร เลยเพราะท่านดีแต่สอนแต่ตัวเองไม่ทำเอง ถ้าคำสอนของท่านตรงถูกต้องตามพระพุทธวจนะที่ปฏิบัติตามแล้วได้ แต่ถ้าพวกว่าผิดเพี้ยนไปเราทำตามไปโอกาสพลาดมันมีเอาจริงๆ ก็เล่นตามพระไตรปิฎกเล่มมัยละ ลองไปดูเล่มหน้างๆ เป็นตุลลองดูมัยละ ?

ถาม : ทำไมบางคนเขาไม่เคยเจอผีเลย บางคนเขาไม่ยอมเจอก็เจอละ ?

ตอบ : ถ้าไม่ใช่จิตหยาบเกินไปถึงหัวไปเลย จิตหยาบจะรับเขาไม่ได้เลยเพราะของเขายูอยู่ในภพภูมิที่ละเอียดกว่าหรือบางคนห่วยแตกเขามาเขาก็ไม่ได้อะไร ส่วนใหญ่เขามาเขามักต้องการส่วนบุญส่วนกุศลจากเรา เพราะฉะนั้นคนที่เจอผีนี้มี ๒ อย่างคือ อย่างแรกมีกรรมเนื่องกันมา เขาก็เลยปรากฏเพื่อให้สังเคราะห์เขา อีกอย่างหนึ่งทำบุญใหญ่มา เขาอยากได้เขาก็มาปรากฏให้เห็น

ถาม : ก็เหมือนกับว่ามาให้เห็นรัศมีกายว่าคนนี้จะอุทิศบุญให้เขาได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ก็ลักษณะนั้นใครที่เจอผีไม่ต้องไปทำบุญใหม่หรือให้ตั้งใจว่ากุศลบาปมีอะไรที่เราทำมาตั้งแต่ต้นจนถึงบัดนี้ขออุทิศให้กับเธอขอให้เธอโมทนา เราจะได้รับประโยชน์ได้รับความสุขเท่าไรขอให้เธอได้รับด้วยเท่านั้นพอแล้ว

ถาม : แล้วถ้ามาทำร้ายเราล่ะครับ ?

ตอบ : ที่มาทำร้ายนี่ส่วนใหญ่มันมาเพื่อทดสอบกำลังใจ

ถาม : ถ้าเจอแล้วเราขอคทำยังไงคะ ?

ตอบ : อ้อ ! อันนั้นไม่ต้องทำยังไงหมอมเขาจัดการเอง เราขอคแล้วก็แล้วกัน ถ้าหากว่าเป็นผีประเภทที่มალองกำลังใจถ้าเรากลัวมากเขาก็ไป ถ้าหากว่าเราคิดถึงความดีได้เขาก็ไป เขาต้องการแค่นั้นแหละ คือต้องการให้เราเกาะความดีได้ แต่ถ้าเห็นเรากลัวมากเดี๋ยวมีอันเป็นไป เขาก็ไม่อยู่แล้ว

ถาม : .....

ตอบ : โลกอย่างนั้นมันน้อย กำลังใจถ้าหากประกอบไปด้วยความโกรธแค้นอะไรเต็มที มันเป็นจิตใจที่เศร้าหมอง ส่วนใหญ่จะลงนรกไปเลย พวกนั้นมันเสียด้านในนิยายเท่านั้นที่ผีมันกลับมาแก้แค้น ถ้าหากว่ายังผูกอาฆาตอยู่อย่างนั้นจิตใจมันเศร้าหมองมันจะพาลอบบายภูมิไปเลย

ถาม : แล้วอย่างที่ผีเขาหลอนเขาหลอกนั้น เขาหลอกเล่นๆ เหรอคะ ?

ตอบ : เขาไม่ได้เจตนาหลอก เขาตั้งใจมาขอส่วนบุญแต่ลักษณะของเขามันเหมือนกับคนจน เขามาได้ส่วยที่สุดก็อย่างที่เราร้องอ้าว นั่นนะส่วยที่สุดของเขาแล้ว เขาพยายามรวบรวมความสามารถของเขาเต็มที่แล้ว เขามาได้แค่นั้น เขาก็อยากส่วยกว่านั้นแต่บุญเขาไม่พอ เพราะฉะนั้นรีบๆ ให้เขาซะ ส่วนใหญ่แล้วแทนที่จะให้ก็วิ่งหนีเขา

ถาม : เคยได้ยินหลวงพี่ต่อเล่าให้ฟังว่าเคยไปที่อุทยาน...(ไม่ชัด)....แล้วก็ไปที่ถ้ำ...(ไม่ชัด).....แล้วผีที่เอาจมอี่ยื่นออกมาเจตนาจะฆ่าหรือหลอก ?

ตอบ : พวกนั้นส่วนใหญ่มันลองกำลังใจนักปฏิบัติโดนประจำถ้าไม่ใช่หนักปฏิบัติมันไม่ค่อยยุ่งด้วยหรือกเสียเวลาเปล่า ลองไปก็ไม่ได้อะไร

ถาม : ผมเคยได้ยินมาว่าผีที่หลอกเพื่อทดสอบกำลังใจส่วนใหญ่จะไม่ไช่ผีไช่มัยครับ ?

ตอบ : เรานะอะไรก็อกแอกมันเรียกผีหมด มันเล่นไล่ตั้งแต่โน้นนะ ทั่วๆ ไปยันนิพพานมันเหมาะเป็นผีหมดเลย

ถาม : พอดีไปถ่ายทำโฆษณาสินค้าตัวหนึ่งต้องใช้พระ ที่นี้ทางทีมงานเขาใช้พระจริง ?

ตอบ : ก็ไม่เป็นไร

ถาม : ก็ไม่บาปไม่ปราคมาอะไรไช่มัยคะ ?

ตอบ : ก็อยู่ในลักษณะขอความร่วมมือท่านๆ จะเห็นด้วยมัย ? ถ้าถึงเวลาก็ถวายอะไรให้ท่านบ้างนะ ไม่ใช่ให้ท่านเฉยๆ พอเสร็จงานก็ขอขมาพระด้วย

ถาม : หนูไปขอขมาพระท่านงนะคะ ว่ามาขอขมาทำไม ก็เลยบอกว่าที่แรกว่าจะเอาพระปลอมใจคะ ที่นี้ทางทีมงานเขาไม่ลงทุนนี้คะ เขาก็นิมนต์หลายอย่างเดี๋ยวก็นิมนต์เดินหน้านิมนต์ถอยหลังที่นี้พอเสร็จงานหนูก็ไปขอขมาพระๆ งงเลยคะ

ตอบ : เป็นอันว่าเราพ้นไป ไอ้คนไม่ขอขมาอีกหน่อยมันก็โดนเขาจับเดินหน้าถอยหลังเองละ นั้นแสดงว่าตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าเป็นอย่างไง ไปขอขมายังไม่รู้ คือสมัยหลังๆ นี้เขาก็บวชเขาก็สึก

แต่บวชไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร

ถาม : เรื่องชำระหนี้สงฆ์นี้เขารู้อันไหนทุกวัดใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ไม่ใช่หรอก รู้กันแต่สายหลวงพ่อก่อนหน้านอกสายหลวงพ่อก็ไม่มีใครเขารู้อันไหน เพราะสายหลวงพ่อก่อนพบมาเยอะ คนที่เอาของสงฆ์ไปกินไปใช้นั้นโทษมันอเวฬิมหาทรกอย่างเดียวนะ

ถามพระยายมราชท่านแล้วท่านบอกมีวิธีการชำระหนี้สงฆ์ อย่างเช่นว่า ถ้าเราเอาสิ่งของที่มีค่าเท่าไร ในอดีต ถ้าเราต้องซื้อสิ่งของนั้นปัจจุบันเป็นเงินเท่าไรต้องตีเป็นราคาเงินในปัจจุบันหรือไม่ก็ซื้อของชิ้นนั้นมาคืนเลยเป็นของใหม่หมดเรื่องหมดราวไป แต่ว่าถ้าหากว่าไม่สามารถจะทำได้ก็ให้ตั้งใจชำระหนี้สงฆ์ เอาเงินจำนวนหนึ่งไปถวายบอกชำระหนี้สงฆ์ที่เคยทำมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ถ้าหากว่าพระทั้งวัดเขาประภทสาธุรับก็เป็นอันว่าหมดกันไป หรือไม่ก็ตั้งใจสร้างพระหน้าตัก ๔ ดอกถ้าหากว่าสร้างพระหน้าตัก ๔ ดอกไม่ปิดทองนี้โดยเฉพาะเจ้าภาพคนเดียว แต่ถ้าหากว่าจะปิดทองนี้จะร่วมกันก็คนมีอาสงส์คุ้มได้หมด

ถาม : และหนูถวายบอกชำระหนี้สงฆ์นี้ท่านก็เลยงงๆ บอกแปลว่าจะอะไรชำระหนี้สงฆ์ หนูก็เลยบอกถวายหลวงพี่ไว้ใช้ในวัดเลย

ตอบ : บอกว่าถวายเป็นค่าน้ำค่าไฟเลยก็ได้ ท่านจะได้เข้าใจ

ถาม : ท่านงง ก็เลยบอกเอ๊ะ ทำไมงง ?

ตอบ : มันมีแต่สายหลวงพ่อก่อนที่เข้าใจ สายอื่นไม่ค่อยเข้าใจหรอก ถ้าได้ยินว่าใครเขาบอกว่าถวายชำระหนี้สงฆ์หมายหัวไว้เลยว้อย่างน้อยๆ ก็เคยเดินผ่านวัดทำซุงมาแน่ หรือไม่ก็เป็นศิษย์เก่าทำซุงเลยละ

ถาม : เคยเดินผ่านวัดแล้วเห็นพระชำระรูปเป็นพระแก้วมรกตชำระดวงใต้ต้นโพธิ์แต่ยังไม่ชำระตมมาก ผมก็เลยจะเอาไปบูชาที่บ้าน แต่ผมไม่ได้หยิบเอาไปเฉย ผมไปขอกับท่านรองเจ้าอาวาส ท่านก็ให้บอกว่าเอาไปไซ้ อย่างนี้ต้องชำระหนี้สงฆ์หรือเปล่าครับ ?

ตอบ : อันนั้นยังเป็นของสงฆ์อยู่ ท่านองค์เดียวอนุญาตไม่ได้ต้องสงฆ์ทั้งหมดมีความเห็นร่วมกัน อันนั้นท่านอนุญาตไม่ได้ ถ้าหากว่าท่านอนุญาตไปท่านก็ผิด ขณะเดียวกันเราเอามาเรายังติดหนี้สงฆ์อยู่ เราต้องตั้งใจดูว่าถ้าหากว่าปัจจุบันราคาเท่าไรเราก็ชำระไปในราคาเท่านั้น

ถาม : แล้วถ้าหากว่าเราเอาพระพุทธรูปองค์นี้ไปคืน ?

ตอบ : ก็ดีจะได้หมดเรื่องกันไปเลย เวลาคืนถ้าหากว่าวัดเก่ามันไกลวัดไหนก็ได้ ตั้งใจว่าถวายคืนเป็นสมบัติของพระศาสนาไปตามเดิม

ถาม : คืนวัดไหนก็ได้หรือครับ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าวัดเก่ามันไม่ไกลจนเกินไปก็คืนวัดเก่า ถ้าหากว่าวัดเก่ามันไกลวัดไหนก็ได้

ถาม : ทำไมเขาเอาไปวางทิ้งล่ะครับ ไม่รู้ว่าใครเอาวางทิ้งไว้ใต้ต้นโพธิ์ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วคนเราพอแตกนิตบั้นหน้อยแล้วมันก็ไม่สบายใจ มันก็เอาไปทิ้งๆ ขว้างๆ

ถาม : เวลาเราปฏิบัติธรรมแล้วเรารู้สึกว่ามันสบาย แล้วจิตก็ว่าทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ ทำบ้างไม่ทำบ้าง แต่จิตก็ยังเคารพอยู่นะครับ เห็นพระแล้วก็อยากจะไหว้อยากจะกราบ แต่มันมีความรู้

สิกคือสวดมนต์บ้างก็ได้ไม่สวดก็ได้แบบนี้ ?

ตอบ : อย่างนั้นเขาเรียกกิเลสมารคลใจแล้ว ความดีทำมากเท่าไรก็ดีเท่า่นั้น มากนี้หมายความว่าทำบ่อยๆ ทำประจำๆ ไม่ใช่ทุ่มเททำด้วยทรัพย์สินเงินทองมากมาย ความดีทำมากเท่าไรก็ดีกับเราเท่า่นั้น ถ้าหากว่ามันชวนให้ชี้แจงเมื่อไหร่ให้รู้ตัวเลยว่าเราจะแยแล้ว

ถาม : เพราะว่าเมื่อก่อนผมเคยสวดชินบัญชร แล้วพอตอนหลังนี่ก็....(ไม่ชัด)....ก็เลยเลิกสวดชินบัญชร ?

ตอบ : แล้วเลิกทำไมล่ะ อาตมาเองก็สวดมากก่อนจนปัจจุบันนี้ก็ยังคงสวดอยู่

ถาม : จิตมันก็ยังจำได้อยู่ทุกถ้อยคำ แต่มันมีความรู้สึกว่ามันทำได้ไม่ทำได้ แต่จิตมันอยากจะทำแต่ความรู้สึกมันเหมือนกับว่าชี้แจงซะแล้วนะครับ ?

ตอบ : ไช้แจงซะแล้วนี่ ระวังมันเป็นถึงนิมิตพระนิรโรคันตรายมันพาอย่างอื่นชี้แจงไปด้วย

ถาม : อย่างนี้ต้องสร้างกำลังใจใหม่ใช่ไหม ?

ตอบ : กำลังใจต้องเอาใหม่ให้ไฟมันลุกสุม่าเสมอหน่อย ไม่ใช่ให้มันติดๆ ดับๆ แล้วยิ่งไฟไหม้ฟางวูบเดียวหายเลยไม่ให้มีเด็ดขาด

ถาม : (ถามเกี่ยวกับเรื่องคาถาต่างๆ มีชินบัญชร)

ตอบ : พระคาถาศำคัญตรงที่ว่าผู้ที่ผูกเอาไว้บอกมีผลทางไหนแล้ว จิตใจเรามุ่งทางนั้นก็จะมีผลทางนั้น ยกเว้นว่าเราทำไปด้วยแล้วมีผลสำเร็จที่ใจแล้วละ เราจะใช้คาถาไหนก็ให้เป็นยังไงก็จะเป็นอย่างนั้น

ถาม : อยู่ที่มีการอธิษฐานหरोครับ ?

ตอบ : อยู่ที่มีความตั้งใจของเรา มาถึงระยะหลังๆ นี่ตั้งใจยังก็เป็นอย่างนั้น

ถาม : ถ้าเราสวดชินบัญชร ไม่ว่าจะทำอะไรจิตจะนึกถึงคาถานี้อย่างนี้จะอธิษฐานได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้ แสดงว่ามันเป็นฉนวนแล้ว ในเมื่อเป็นฉนวนแล้ว ยิ่งฉนวนสูงมากเท่าไรผลก็จะยิ่งมากเท่า่นั้น

ถาม : อานิสงส์คาถาชินบัญชรนี้มีอานิสงส์อย่างไรครับ ?

ตอบ : อานิสงส์อย่างไร ? ถ้าหากว่าทำเป็นก็ยันนิพพาน เพราะป็นบพสรรเสริญคุณพระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์ และกับบรรดาพระสูตรต่างๆ ที่พระพุทธรูปเจ้าสอนมา

ถาม : (ถามเรื่องการนั่งสมาธิ)

ตอบ : การนั่งสมาธิให้รวบรวมความรู้สึกทั้งหมดของเราอยู่กับลมหายใจเข้า-ออก อยู่ปล่อยให้มันไปคิดเรื่องอื่น ถ้าคิดเรื่องอื่นมันจะไม่นั่งสมาธิ ถึงเวลาโยมกำหนดความรู้สึกทั้งหมดให้มันอยู่แค่ลมหายใจเข้า - ออก เวลาหายใจเข้าก็ผ่านจุมกลงไปกลางอกลงไปที่ท้อง ออกจากท้องมากลางอกมาที่จุมก นึกเข้านี่ออกอยู่เท่า่นั้น ถ้ามันนึกเรื่องอื่นเมื่อไหร่ก็ดึงมันกลับมา นึกเรื่องอื่นเมื่อไหร่ก็ดึงมันกลับมา แรกๆ มันจะทำได้เพราะว่ามันไม่เคยชิน แต่พอทำไปนานๆ แล้วมันจะได้ ของเราพอไม่ได้ที่แล้วเราก็กเลิกล้มมันต้องพยายามหน่อย มันยากที่แรกพอได้ซะแล้วมันจะง่าย

ถาม : ทำตั้งนานแล้วมันยังไม่เห็นนั่งได้เลย

ตอบ : ก็โยมทำไม่ถูกมันก็ไม่ได้ซิ ทำใหม่จ้า ทำใหม่

ถาม : แล้วหลวงพี่สอบหรือยังครับ (สอบนักธรรม) ?

ตอบ : สอบได้ตั้งแต่ ๓ พรรษาแรกแล้ว ๓ พรรษาล่วงไป ๔ ประการนี้ยบัตร์เพราะเรามีสอบนวกะครั้งหนึ่ง แล้วหลวงพ่อกำลังจะเรียนเปรียญต่อมั๊ย ? ถ้าหากว่าเรียนบาลีเป็นเปรียญต่อจะส่งมาเรียนกรุงเทพฯ บอกไม่เอาเพราะว่าถ้าเราห่างหลวงพ่อนี้เดี๋ยวมันไหลไปตามกระแสเขาคือพวกที่มาเรียนมหาเปรียญนี้ส่วนใหญ่แล้วเขาจะไปต่อสู้อย่างชิงพวกกลาง ยศสรรเสริญ สุขกันทีเดียวเราก็จะไปแข่งกับเขาบ้าง นึกถึงหลวงพี่ซุบ หลวงพี่ซุบเป็นเจ้าคุณศรีวิสุทธิมณี วัดราชบูรณะ วัดเลียบนะ เปรียญ ๙ รุ่นพี่ซุบนี้ พี่ซุบเขาเป็นก่อนเพื่อนเลยจนปานนี้รุ่นพี่กับรุ่นน้องก็ยังไม่ได้เป็นแต่พี่ซุบเป็นแล้ว ถามว่าทำไมพี่ตีตนนายพลก่อนเขาละ แกตอบตามสไตลล์ลูกศิษย์หลวงพ่อบานแน่เลย แกตอบว่าไ้รู้อมั๊ย ? แยกอกมันเสือกวิ่งเต้นกันมันกลัวจะจะเป็น กูก็เลยทำให้มันรู้ว่าคนอย่างกูถ้าจะเป็นแล้วต้องได้ นั่นล่ะกลัวว่าจะไปเป็นอย่างนั้นนะ คืออันนั้นพี่เขาๆ ก็รู้อยู่แต่ว่านิสัยลูกศิษย์หลวงพ่อบานไม่ยอมแพ้ใคร มันจะไปพัดกับเขาเรารู้นิสัยตัวเองดีก็เลยบอกหลวงพ่อบานไม่เอาละครับ แต่นี้ก็พอแล้ว คือว่าถ้าจะเรียนบาลีอย่างน้อยก็ต้องเรียนให้ได้นักธรรมตรี นักธรรมตรีนี้เขาให้สิทธิเรียนเปรียญ ๑, ๒, ๓ ถ้านักธรรมโทนี้ให้เรียน ๔, ๕, ๖ ได้แล้วนักธรรมเอกนี้ให้เรียนถึง ๗, ๘, ๙ เราก็ก๊เก็บสิทธิไว้เรียนเฉยๆ ไม่เรียนหรือออกแล้วจะต้องไปแข่งชิงกับเขาไม่เอาด้วยมันรุ่นนี้เสียตัวเอง ไม่ค่อยยอมแพ้ใคร

ถาม : เรื่องที่เป่ย์ยันต์เกราะเพชรที่บางวัดเขาจะเป่ย์ยันต์เกราะเพชรให้ ?

ตอบ : เขาว่าเขาเป็นลูกศิษย์สายหลวงปู่ปาน แต่ถ้าจะไม่เป่ย์วันเสาร์ ๕ นี้มันเก่งเกินไปตามสายหลวงพ่อนี้ต้องเป่าเฉพาะวันเสาร์ ๕ เท่านั้น หลวงปู่ปานท่านก็สั่งนักสั่งหนา พระท่านก็สั่งนักหนาว่า ต้องวันนี้เท่านั้น แต่ปัจจุบันนี้มีหลายสำนักที่ประกาศตัวเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ปานบ้าง เป็นลูกศิษย์สายวัดท่าซุงบ้าง บางวัดสามารถเป่ย์ยันต์ได้ทุกเวลาที่เราไปร้องขอ ตั้งขันครุมา ๒๙๙ บาททำให้เดี่ยวนั้นเลย เก่งขนาดนั้น อาตมาทำไม่ได้ บางวัดก็เป่าทั้งเสาร์ทั้งอาทิตย์คือถ้าเสาร์ ๕ อย่างเดียว เดี่ยวมันจะรวยได้น้อย ก็เลยว่าวันอาทิตย์ มันเกินไป ตำราครูบาอาจารย์ว่าอย่างไรต้องยึดถือตามนั้น คนนอกครูนอกอาจารย์มันเจริญยาก เอาบ้างมั๊ย ? ไปเมื่อไหร่เป่าได้เมื่อนั้น ความจริงเขาเก่ง เราต้องรอ บางทีปีทั้งปีไม่มีเสาร์ ๕ ก็ต้องรอปีต่อไปนะ ของเราสู้เขาไม่ได้ของเขาเก่งกว่า

ถาม : .....

ตอบ : คือว่าการบำเพ็ญบารมีของแต่ละคนมันแยกออกเป็น ๒ สาย สายหนึ่งเรียกว่าสาวกภูมิ คือทำเพื่อที่จะเป็นสาวกของพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ส่วนอีกสายหนึ่งเขาเรียกว่าพุทธภูมิ สายพุทธภูมินี้คือปฏิบัติตัวเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้าเสียเอง ในระหว่างที่ตั้งหน้า ตั้งตาปฏิบัติเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้านั้น เขาเรียกคนผู้นั้นว่า “พระโพธิสัตว์” คือสัตว์ผู้แสวงหาความรู้หรือว่าสัตว์ผู้รู้ คือพระโพธิสัตว์ การบำเพ็ญบารมีในด้านพุทธภูมินั้นเขาแบ่งออกเป็นว่า มีพุทธภูมิ

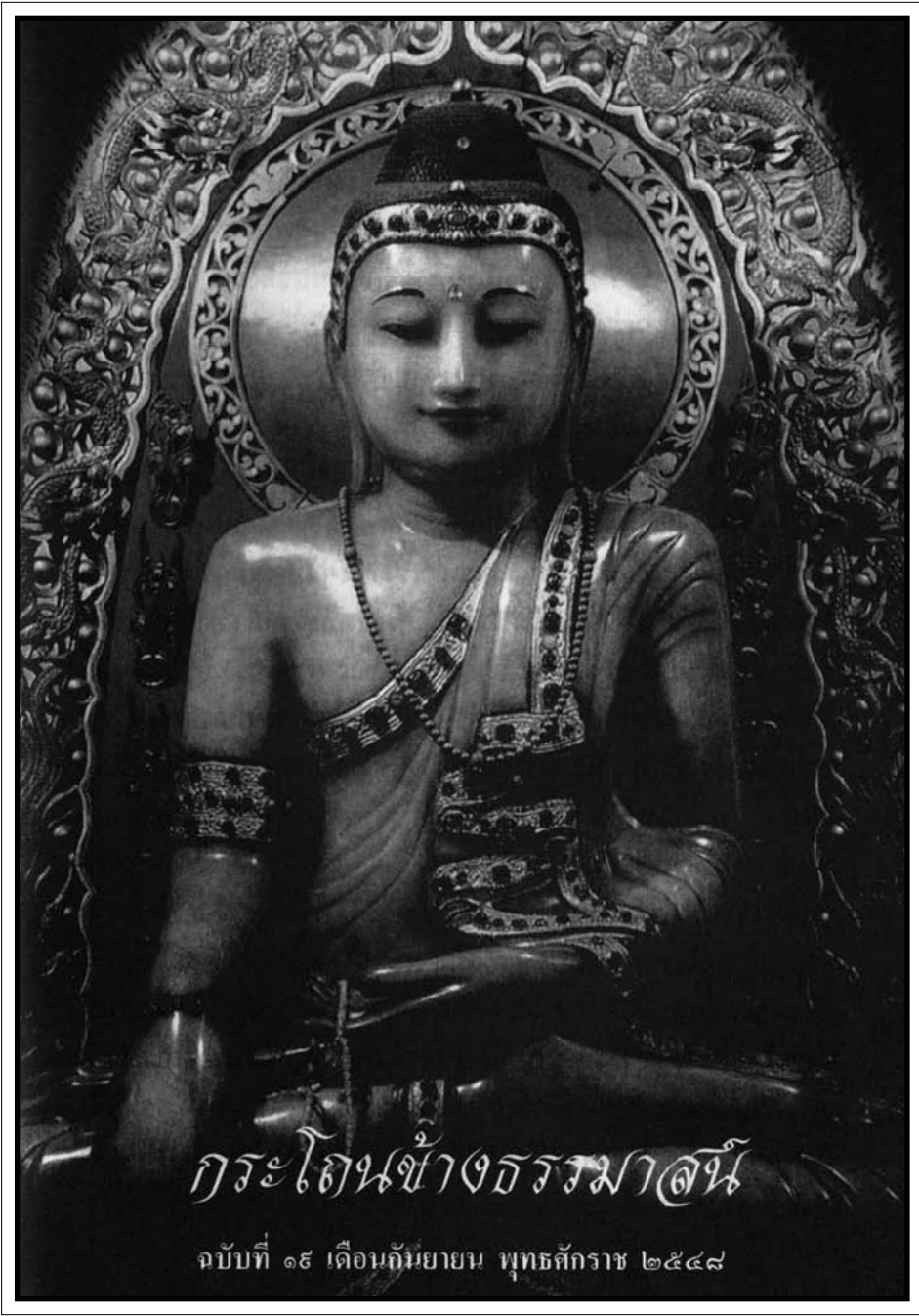
ขั้นปัญญาธิกะ ต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๔ อสงไขยกับแสนมหากัป ขั้นศรัทธาธิกะ ต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๘ อสงไขยกับแสนมหากัป ขั้นวิริยาธิกะต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๑๖ อสงไขยกับแสนมหากัป ถึงจะบรรลุมรรคผลได้ การที่บำเพ็ญบารมีต่างกันแต่เป็น พระพุทธเจ้าเหมือนกันนั้น จุดใหญ่สำคัญอยู่ตรงบริวารของท่าน ปัญญาธิกะบริวารของท่าน มีรวย มีเงิน มีสวย มีอัปลักษณ์ สับสนปนเปกันไปหมด ส่วนศรัทธาธิกะ บริวารของท่าน ดี สวย รวย เสมอกันหมด ในช่วงที่ท่านประกาศศาสนานั้น เขตที่ท่านประกาศศาสนาคนชั่วจะเข้าไปในเขตนั้นไม่ได้ ส่วนพุทธภูมิวิริยาธิกะนั้นนอกจากบริวาร ดี สวย รวย เสมอกันหมดแล้ว ช่วงที่ท่านเกิดขึ้นมา เพื่อประกาศศาสนาคนชั่วจะเกิดไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นที่ท่านต้องบำเพ็ญบารมีต่างกันมากมหาศาลขนาดนั้น ส่วนใหญ่ทำเพื่อสงเคราะห์บริวารตัวเอง ถ้าอย่างสมัยของเรา พระพุทธเจ้าคือ สมเด็จพระสมณโคดมนี้ท่านเป็นพุทธภูมิปัญญาธิกะ เพราะฉะนั้นพวกเราก็มีดี มีเลว มีรวย มีเงิน มีอัปลักษณ์ มีสวยงาม ปนเปกันไปหมด โหน่...รอสมัยหน้า สมัย พระศรีอาริยมุตตรัย ท่านเป็นพุทธภูมิวิริยาธิกะ เพราะฉะนั้นทุกคนดี สวย รวย เสมอกันยังไม่พอโลกยุคนั้นคนชั่ว ห้ามเกิด

ถาม : พระปัจเจกพุทธเจ้า...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : พระปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า แล้วก็อนุพุทธเจ้า จะมีอยู่ ๓ อย่างด้วยกัน พระพุทธเจ้า ก็คือว่าผู้ที่ตรัสรู้แล้วต้องสั่งสอนสัตว์โลกเพื่อขนถ่ายให้ข้ามวัฏสงสาร คือให้เขานิพพาน พ้นการเวียนตาย เวียนเกิด พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านต้องการจะรู้ให้ครบแต่ว่าไม่อยากจะสอนใคร ดังนั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าต้องบำเพ็ญบารมีอย่างน้อย ๒ อสงไขยกับแสนมหากัป เมื่อตรัสรู้ อนุตรสัมมาสัมพุทธโพธิญาณแล้วท่านขาดสัพพัญญุตญาณอย่างเดียว เพราะฉะนั้นมีความรู้เหมือนพระพุทธเจ้าทุกอย่าง แล้วก็จะไม่สอนท่าน คีล ภาวนาชั้นปรมัตถ์ จะสอนแค่ขั้นต้น ชั้นกลางเท่านั้น ยกเว้นว่าผู้ใดมีวิสัยจะเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ท่านก็จะสอนให้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยกัน โลกในยุคที่ว่างจากพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง จนกระทั่งอีกองค์หนึ่งจะตรัสรู้ คือสิ้น อายุศานาของพระพุทธเจ้าองค์นี้จนกว่าพระพุทธเจ้าองค์ใหม่จะตรัสรู้ โลกช่วงนั้นจะมีพระปัจเจกพุทธเจ้ามาก บางทีก็ได้พบท่านที่เป็นแสนๆ องค์เลยก็มี ส่วนอนุพระพุทธเจ้านั้น ก็คือบรรดาพระอรหันตสาวก “อนุ” ก็คือเล็ก ก็คือน้อย คือผู้รู้ที่เป็นผู้น้อยกว่าหมายถึง พระอรหันต์ทั่วๆ ไป พระอรหันต์ทั่วๆ ไปที่บำเพ็ญบารมี ๑ อสงไขยกับแสนมหากัป ก็จะสามารถเข้าถึงพระนิพพาน ได้แล้ว

ถาม : แล้วในช่วงที่ผู้ที่ปรารถนาพุทธภูมิ...(ไม่ชัด)...เราจะทราบได้ใจคะว่าคนนั้นปรารถนาแบบปัญญา ศรัทธา หรือวิริยา ?

ตอบ : คือตัวคนทำเองเมื่อถึงเวลาแล้วจะรู้ว่าตัวเองต้องการแบบไหน หรือไม่ก็ไปหาผู้ที่ท่านได้ทิพจักขุญาณ แต่ว่าผู้ที่ได้ทิพจักขุญาณท่านก็จะไม่พยากรณ์โดยตรง เพราะมันไม่ใช่หน้าที่ ท่านได้มาท่านก็จะถามพระพุทธเจ้าอีกทีหนึ่ง ต้องเอาท่านที่รู้จักจริงมั่นใจว่าท่านมีความสามารถจริง ท่านก็ทูลถามพระพุทธเจ้าให้

กระโถนข้างธรรมาสน์

ฉบับที่ ๑๕ เดือนกันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมปญโญ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ใช้คำที่ว่าสมเด็จพระประทีปแก้วบ้าง สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ สมเด็จพระอะไรอย่างนี้ไป...?

ตอบ : หมายถึงพระพุทธเจ้าองค์เดียว คืออันนั้นความเคยชินของหลวงพ่อบ้าน หลวงพ่อบ้านจะเป็นพระนักเทศน์ พระนักเทศน์ส่วนใหญ่แล้วสำนวนเทศน์มันมีอยู่ ถ้าสังเกตดูถ้าเราอ่านๆ ไปจะรู้สึกว่ามันเป็นคำที่คล้องจองกับคำหน้า ในเมื่อถ้าหากว่าคล้องจองกับคำหน้า ท่านก็จะใช้คำที่มันคล้องกันไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นมันเหมือนอย่างกับว่าเป็นโคลงเป็นกลอนอะไรบางอย่างเลยละ เพียงแต่ว่าเราต้องฟังจากหลวงพ่อบ้านถ้าหากว่าอ่านจากในหนังสือมันขาดตัวจิตวิญญาณหรือความรู้สึกไปเยอะเลย

ถาม : .....(ไม่ชัด).....อย่างเขาได้รับต้องมีกำลังมาก...(ไม่ชัด)...(ถามเกี่ยวกับเรื่องกับมาร) ?

ตอบ : ก็อาจจะมีนะ อาจจะมีแต่ให้เขาขวางไปเถอะ การที่เขาขวางจริงๆ เขาไม่ใช่ศัตรู เขาเป็นครูที่ดีที่สุดที่เราฟังหาได้ จำไว้ละ...ครูคนนั้นขยันทดสอบมากทุกเวลา ทุกวินาที เราเปิดช่องเมื่อไหร่เอาทันทีออกข้อสอบเดี๋ยวนั้นเลย ข้อสอบก็ ๔ หัวข้อใหญ่ รัก โลภ โกรธ หลง แค่นั้นแหละแต่เราสามารถจะแตกกระจายออกได้เป็นล้านๆ ข้อ นั้นผลเมื่อไหร่เสร็จ ! แต่ว่าอันไหนที่เราสามารถทำได้ก้าวผ่านไปแล้วกำลังใจเราไม่ตกต่ำอีก ดังนั้นท่านไม่ใช่ศัตรูแต่ท่านเป็นครูที่ดีที่สุด ถ้าหากว่าเราสอบตกก้าวไม่ผ่านท่านกลายเป็นมาร คือผู้ขวางความดีของเราใช่ไหม ? อันนั้นเป็นความผิดของเราเองไม่ใช่ความผิดของท่านเราผิดเพราะเราสอบตก

ถาม : อย่างนี้เมื่อมีอุปสรรคเกิดขึ้นนี้แสดงว่าเราต้องข้ามให้ได้ ?

ตอบ : ใช่ อุปสรรคสร้างความแข็งแกร่ง ถึงเวลาก้าวข้ามได้แล้ว กำลังใจในระดับนั้นมันจะไม่ถอยลงมาอีก ยกเว้นจะเจอที่ละเอียดกว่านั้น ต่อไปเปลี่ยนความคิดนะ มารไม่ใช่ศัตรู เป็น ครูที่ดีมาก ถ้าทำ ไปถึงมันเหมือนกับว่าโลกทัศน์มันพลิกกลับ มันจะเห็นความดีในทุกสิ่ง ทุกอย่างเลยไม่มีใครเป็นศัตรู...? ต่อไปก็ทำกำลังใจในลักษณะที่ว่าต่างคนต่างทำหน้าที่ของตัวเอง ท่านมีหน้าที่ขวางท่านก็ขวางไป เรามีหน้าที่หนีท่านให้พ้นเราก็หนีของเราไปต่างคนต่างทำหน้าที่ของเราเอง ไม่มีใครเป็นข้าศึกเป็นศัตรูต่อกันทุกฝ่ายต่างกำลังเป็นไปตามกรรม คือการกระทำของตน ? ฟังดูแล้วเหนื่อยน้อยลงเยอะเลย

ถาม : อย่างนี้เป็นพรหมวิหาร ๔ รีเปล่าคะ ?

ตอบ : เป็นพรหมวิหาร ๔ ด้วย เป็นปัญญาด้วย ตอนนี้อฉลาดขึ้นมาหน่อย ไม่ได้มีข้าศึกศัตรูสักหน่อยแล้วเราก็ไปเที่ยวไล่ตีกับเขา จับมือตีกันไม่ต้องทะเลาะกับเขาไม่ตีเธอ

ถาม : พอดีดูละคร เขาให้...(ถามเกี่ยวกับลุงพุด) ?

ตอบ : พวกนั้นเข้าใจผิดกันเยอะเลย บางคนเข้าใจว่าพระยายมราช คือ ท้าวเวสสุวรรณซะด้วยซ้ำ เขาจะเข้าใจผิดกันเยอะมาก ? ลุงพุดจริงๆ ก็คือพระยายมราช ท่านพระยาวสวัตติมาราธิราชของคัก่อนคือท่านท้าวบาลีซึ่งเคยปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าและจะตรัสรู้ในกับเดียวกับพระราม แต่ว่าปัจจุบันนี้ท่านลาพุทธภูมิขอไปนิพพานแทนแล้ว ไม่เอาแล้วหนื่อยวสวัตติมาราธิราชนี้เหมือนกับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี พอนายกคนหนึ่งพ้นตำแหน่งไปอีกคนหนึ่งก็ขึ้นมาแทนไปเรื่อยๆ เพราะว่าฝ่ายมารก็เยอะ ถามว่าทำไมถึงเกิดเป็นมาร ท่านทั้งหลายเหล่านั้นปกติแล้วมีจิตเป็นมิถิชาหรืออยู่แต่ทำได้ทำบุญใหญ่ไว้ ผลบุญนั้นก็เลยส่งผลให้ไปอยู่สวรรค์ชั้นสูงสุด กามาวจรสวรรค์ชั้นสูงสุด คือชั้น **ปรนิมมิตวสวัตติ**จะแบ่งเขตกับเทวดาคณะครึ่ง มารอยู่ครึ่งหนึ่งเทวดาอยู่ครึ่งหนึ่ง

ถาม : เคยบอกมาให้สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วก็ผ่อนลมหายใจออกแล้วจะไม่เป็น ทำแล้วคือยังเป็นอยู่ (อาการวูบ) ?

ตอบ : ถ้ายังเป็นอยู่แสดงว่าสติมันตามไม่ทัน อาการลักษณะเหมือนตกจากที่สูงเขาเรียกว่า **พลัดจากฉนวน** คือกำลังใจหลุดจากฉนวนลงสู่อารมณ์ปกติ ขณะที่เรากวานาแล้วกำลังใจ มันเริ่มเข้าสู่ปฐมฉนวนชั้นหยาบ ถ้าสติมันตามไม่ทันมันขาด พอขาดปั๊บ ! มันก็หลุดออกมา พอหลุดออกมา อาการหลุดออกมานะมันก็คือตกลงมา เพราะฉะนั้นก็ต้องตั้งใจกำหนดลมหายใจเข้า-ออกให้มันแน่นหนากว่าเดิม

ถาม : กำหนดลมหายใจเข้าออก ?

ตอบ : คือเอาสติจดจ่อกับลมหายใจเข้าออกให้มันหนักแน่นมันคงกว่าเดิม พยายามค่อยๆ ตามมันไปเรื่อย ถ้าหากว่ามันก้าวข้ามเป็นฉนวนมันจะทรงตัวไปเลย ลักษณะนั้นบางที่บางคนก็จิตหยาบมากกว่านั้นเข้าสู่ปฐมฉนวนหยาบจริงๆ นี่ บางที่มันเหมือนกับหลับไปเฉยๆ แต่จริงๆ แล้วไม่ได้หลับนะถ้าตัวนั้นก็นั่งตรงไหน! อยู่อย่างนั้นแหละ แต่สติมันขาดในเมื่อสติมันขาดมัน ไม่สามารถจะรับรู้การอื่นๆ ได้ มันเหมือนกับหลับไป แล้วบางที่ก็วูบมาทั้งๆ ที่รู้สึกตัวว่าหลับ ไปแล้ว ก็คือมันพลัดกลับมาสู่อารมณ์ปกติเพราะมันไปต่อไม่เป็น ไปต่อไม่เป็นมันก็ถอยหลัง ลงมา แต่มันถอยเร็วเกินไป มันก็เลยรู้สึกวูบเหมือนตกจากที่สูงนั้นแหละ

ถาม : แล้วมันก็ต่อไม่ติดละคะ ?

ตอบ : ก็เริ่มต้นใหม่

ถาม : ต้องเริ่มต้นใหม่ ?

ตอบ : จะ เริ่มต้นจับลมหายใจเข้า-ออกใหม่แล้วเอาสติตามดูมันไปเรื่อยๆ เตี่ยวพอมันละเอียด ขึ้นมันก็จะจับติดเอง ตอนนี่เริ่มดีแล้วเพราะว่ามันเริ่มเข้าสู่ปฐมฉนวนแล้ว ปฐมฉนวนจะมีหยาบ กลาง ละเอียด ๓ ชั้นตอน อันนี้มันหยาบไปหน่อย จิตมันตามไม่ทันถึงเวลามันก็หลุดออกมา

ถาม : ทำยังไงจะทราบได้ว่าเป็นฉนวนชั้นต้น เป็นปฐมฉนวน เป็นฉนวนชั้นที่เท่าไร จะทราบ

ได้ยังไง ?

ตอบ : เรื่องนี้ต้องศึกษาขั้นตอนของมัน เอาคู่มือปฏิบัติการมาตรฐานของหลวงพ่อก่อนมาอ่านดู จะบอกรายละเอียดเอาไว้ว่าแต่ละขั้นตอนของฌาน ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ นั้นมันจะมีอะไรบ้าง พอเราศึกษาขั้นตอนนั้นละเอียดดีแล้ว พอทำถึงมันก็รู้เลยว่า...ต้องศึกษาขั้นตอนมันก่อน หลวงพ่อก่อนที่จะบวช หลวงปู่ปานสงวิสุทธิมรรค ให้ทั้งเล่มเลย ท่องแล้วจำให้ได้ จะได้รู้ว่ ากรรณฐานแต่ละกองมีลักษณะอาการยังไง นะจำให้หมด จำได้หมดแล้วพอถึงเวลาก็ไล่เข้า ป่าเข้าไปเลย

ถาม : แล้วจากที่มีคนเขาบอกว่า การที่จะนั่งสมาธิจะต้องมีคนมาเปิดสมาธิ มาเดินสมาธิให้ ยังไงคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องจะ ไม่ต้อง ทำได้เลย เสียเวลาเปล่า ตั้งหน้าตั้งตาทำผลมันจะเกิดเลย มัวแต่ รอคอยคนอื่นช่วยถ้าเขาไม่วางชาตินี้ไม่ต้องนั่งสมาธิกันพอดี อันนั้นเป็นความเข้าใจผิดของเขา

ถาม : เขาบอกว่าเขาจะเปิดสมาธิให้ได้ให้เจริญสมาธิ คือเราต้องปฏิบัติเองใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ต้องเราปฏิบัติเอง คนอื่นช่วยอะไรไม่ได้เลยยกเว้นว่าเราได้กำลังใจ เราสู้สึกว่า เออ...ครูบาอาจารย์ที่เก่งที่มีความสามารถอยู่ใกล้เราจะมีกำลังใจทำความดี อารมณ์ใจมัน ทรงตัวได้เร็ว ได้ง่ายอย่างนั้นได้ แต่ว่าเรื่องของ การกระทำนี้เป็นของเราล้วนๆ ครูบาอาจารย์ ได้แต่แนะนำวิธี จะทำได้เท่าไรอยู่ที่เราเอง

ถาม : แล้วทำไมบางคนมีญาณพิเศษล่ะคะ ?

ตอบ : อันนั้นเคยทำมาก่อนจะ ตัวนั้นเป็นทิพจักขุญาณอย่างหนึ่ง ถ้าอย่างหยาบเขาจะ เรียกว่าลางสังหรณ์ พวกนี้จะสังหรณ์แม่นยำเพราะว่าเคยได้ทิพจักขุญาณในชาติก่อน ถ้าหากว่า เขาพยายามซ่อมทวนความรู้จนกำลังเดิมคืนมาได้ก็คล่องตัวเหมือนกับชาติก่อนที่ตัวเอง ทำได้ ส่วนนั้นมันเป็นของแถม พอเริ่มปฏิบัติสมาธิ อารมณ์ใจเริ่มทรงตัวของเก่ามันคืนมา เรากจะไปคิดว่าของเขาเองมีอะไรที่พิเศษกว่าคนอื่นเขา ความจริงไม่ได้พิเศษกว่าหรอก แต่เคยทำมาแล้ว ถ้าเราเคยทำมาเมื่อถึงเวลาเราทำถึงตรงจุดนั้นของเก่ามันก็จะคืนมา เหมือนกัน

ถาม : ครูบาอาจารย์ที่ไม่...(ไม่ชัด)...ปิดญาณเขารวดเป็นญาณของเราเขาปิดได้ เหนือคะ ?

ตอบ : มันมีอยู่ ถ้าหากว่าเป็นพวกที่ได้โลกียอภิญาและมิมิจฉาทิฐิ มีการกลั่นแกล้งคนอื่น เขาได้เหมือนกัน แต่ว่าลักษณะที่เรียกว่าปิดญาณ คำว่า ญาณ ก็คือเครื่องรู้ วันนั้นมันจะกลายเป็นว่าเราไปพบครูบาอาจารย์แบบนั้นแล้วขาดความก้าวหน้าเป็นเพราะว่าท่านสอนผิดมากกว่า แต่ถ้าหากว่าท่านได้อภิญญา ๕ และเป็นมิจฉาทิฐินี้ความสามารถท่านสูง บางที่ท่านก็สามารถทำสิ่งที่เราคิดไม่ถึงได้เหมือนกัน

ถาม : .....

ตอบ : คนละอย่างกัน พระยายมราชท่านเป็นพรหม ไปทำหน้าที่นั้น จริงๆ ก็คือว่า ไปเพื่อ ช่วยเขา ไม่ได้ไปเอาใครลงนรกไปเพื่อช่วยคอยกันไม่ให้เขาลงนรก เนื่องจากว่าพรหม

ประกอบด้วยพรหมวิหาร ๔ เป็นปกติอยู่แล้วท่านทำหน้าที่โดยอุทิศธรรม พยายามสอบถามทุกวิธีทางแล้ว ถ้าเรานึกความดีไม่ออกไปลงโทษตามความคิดที่ตนเองนำมา แต่ถ้าหากว่าเรานึกถึงความดีออกแม้แต่นิดเดียวท่านจะส่งเราขึ้นสวรรค์ไปก่อนเลย ไปปรับความดีของเราก่อน ส่วนพระกาล ท่านเป็นเทวดา แต่ไว้ในสมัยก่อนท่านชอบต้องการรู้เรื่องราววาระอะไรต่างๆ ของคนของสัตว์ทั้งหมดจนกระทั่งกลายเป็นว่าท่านสามารถรู้วาระและเวลาการเกิดการตายของคนด้วย ท่านจะเป็นผู้ที่กำหนดว่าจะส่งรทกิพย์ไปปรับใคร ตอนไหนเมื่อไหร่ ในด้านของผู้ที่ข้าทำความดีก็อย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นเขาเลยเรียกท่านว่าพระกาล กาลมันมาจากกาละ คือ แปลว่าเวลาเป็นผู้รู้เวลาของคนอื่นเขา คนละอย่างกัน

ถาม : ใช้พระกาลองค์นี้ที่ลพบุรีหรือเปล่าคะ ?

ตอบ : ที่ลพบุรีนั้นเขาเรียกเจ้าพ่อพระกาฬ เจ้าพ่อพระกาฬที่ลพบุรีนั้นก็คือพระพรหมที่ชื่อว่า ท้าวมหาชมพู คนละองค์กันคนละอย่างกันจะ

ถาม : .....

ตอบ : การภาวนาคาถาจริงๆ ต้องการผลก็คือโยงจิตให้เป็นสมาธิ ส่วนผลของคาถานั้นเป็นของแถมอีกทีหนึ่ง ดังนั้นถ้าเราภาวนาคาถาเงินล้านเพื่อให้จิตเป็นสมาธิเข้าสู่ระดับสูงขึ้นไป จะท่องเร็วท่องช้าอยู่ที่ความถนัดของเรา ส่งผลของคาถาจะเกิดขึ้นเมื่อใดอย่างไรก็ตามอีกเรื่องหนึ่ง

ถาม : บอกว่าให้ท่องทีละคำ พยายามค่อยๆ ท่องไปที่ละคำ ท่องไม่ได้ ท่องแล้วมันจิตฟุ้งซ่าน ?

ตอบ : เอาที่เรถนัดล่ะจะ

ถาม : .....

ตอบ : การดูหมอมจะให้แมน เคล็ดลับมันอยู่ที่ว่าเราต้องทำกำลังใจของเราให้เป็นกลางอย่าให้ไปรัก, โลก, โกรธ, หลง โดยอคติ ไม่ใช่คนนี้มาเห็นแล้วไม่ชอบหน้า ไม่อยากสงเคราะห์ ยายนี่ปากมากถามไม่รู้จักหมด ไม่พอใจอะไรอย่างนี้ นั่นไม่ได้ กำลังใจของเราต้องทำเพื่อการสงเคราะห์ในลักษณะของอัปมัญญาพรหมวิหาร ก็คือไม่มีประมาณไม่ว่าเขาจะสวยงาม อัปลักษณ์ รวย จน อีท่าไหนก็ตาม เราจะทำให้การสงเคราะห์เขาเสมอหน้ากัน ถ้าเราสามารถคุมกำลังใจเรายู่ลักษณะนี้ได้จะดูหมอได้แมนมาก แต่ถ้าหากว่าปล่อยให้ตัวอคติมันกัน เราเมื่อไหร่โอกาสเพี้ยนมันมีเยอะ ต้องระวังให้ดี อยากจะดูหมอมันต้องรู้เคล็ดของการดูหมอน้อย ถ้าไม่รู้เคล็ดก็เสียเวลาเปล่า

ถาม : บางครั้งดูไปใจมันจะเหนื่อย เป็นแบบมันไม่หนึ่ง ?

ตอบ : คืออย่าไปคิดที่เราจะทุ่มเทช่วยเหลือเขาให้ได้ เราเองเราช่วยเขา เราก็ช่วยแค่สิ่งที่เราสามารถสงเคราะห์ได้โดยไม่เกินกำลังความสามารถหรือว่าไม่เกินที่ครูบาอาจารย์ท่านให้ ? เพราะฉะนั้นเราช่วยแค่ไหนเราทำกำลังใจของเราแค่นั้น ไม่ใช่ไปแบกภาระของเขาเอาไว้ ถ้าแบกอย่างนั้นมันหนักมันจะเหนื่อย บางทีหัวใจมันเต้นผิดปกติไปเลยล่ะ

ถาม : บทอุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร ที่บอกว่าให้เจ้ากรรมนายเวรจงโหลสิกรรม ให้แก่ข้าพเจ้าตั้งแต่วันนี้ไปจนกว่าจะเข้าพระนิพพาน อันนี้ผมก็สงสัยว่าเราต้องทุกครั้งเนี่ย เมื่อไหร่เจ้ากรรมนายเวรเขาจะโหลสิกรรมให้เรา ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเจ้ากรรมนายเวรตามความหมายของเรานั้นหมายความว่าคนหรือสัตว์ที่เราได้ฆ่าเขาไว้ ทำร้ายเขาไว้ไข่ม้อย ? ถ้าหากว่าเราฆ่าเขาตายเขาไปรับบุญรับบาปตามกรรมของเขายู่แล้วที่จะมาคอยจองเรายู่นั้นมันน้อยมาก ยกเว้นพวกตายโหงที่ยังไม่หมดอายุขัยซึ่งมันน้อยเต็มที แล้วทำไมมันถึงมีการจองเวรใช้เวรกัน ? มันก็เป็นเรื่องกฎของกรรมว่าใครทำดีก็ได้ดี ใครทำชั่วก็ได้ชั่ว เหมือนกับที่เราฆ่าคนตายเขาไม่ได้มาล้างแค้นเราไม่ได้มาจัดการอะไร กับเราแต่ว่ากฎหมายจัดการเราเอง คราวนี้ว่าทำไมถึงต้องโหลสิกรรม ? ลักษณะนี้เป็นอาการปลตใจ ของเราเองจากจุดยึดที่ว่าเราได้ทำความชั่วอันนั้นไป ? ถ้าจิตใจมันไปยึดอยู่ตรงนั้นมันจะหมองอยู่ตลอด ในเมื่อหมองอยู่ตลอดโอกาสจะไปดีมันไม่มี ก็เลยว่เมื่อเราทำความดีแล้วเราตั้งใจอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร เรารู้สึกว่าได้ทำอะไรเป็นการทดแทนแล้วจิตของเราก็ปลตปล่อยออกจากจุดนั้นมาทำให้เราได้ดีขึ้นมา เพราะฉะนั้นถามว่าเมื่อไหร่เขาจะโหลสิกรรมให้ ? ใจเราปลตออกเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นหรือไม่อีกที่เป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่ก็เมื่อนั้นละ เพราะการเป็นพระอรหันต์นี้กรรมทุกอย่างที่ทำมาจะเป็นโหลสิกรรมหมด ผลกรรมจริงๆ ทำอันตรายท่านไม่ได้ ยกเว้นเศษกรรมเท่านั้น ดูอย่างท่านองคฺลีมาลสีท่านเป็นพระอรหันต์แล้วผลกรรมที่ฆ่าคนมามากมายเอาท่านลงอบายภูมิ ไม่ได้ แต่ออกบิณฑบาตโดนชาวบ้านขว้างหัวร้างข้างแตกอยู่ตั้งหลายวัน

ถาม : บางครั้งนี่ผมมีความรู้สึกว่เมื่อเจอเหตุการณ์แล้วรู้สึกถึงในอดีตว่าเราได้เคยทำกรรมนี้ไว้ จะได้รับเหตุการณ์ที่เจอแบบนี้ แต่บางทีก็รู้สึกว่ท้อแล้วว่เมื่อไหร่จะหมดเสียที ?

ตอบ : อ้อ...เป็นพระอรหันต์เมื่อไหร่ก็หมดเย็นเย็นเลย เพราะเราเองเราก็ไม่ได้ทำความดีตลอดมันก็มีสิ่งที่ไม่ดีแทรกอยู่ตลอด แต่ว่าด้วยถากถำมฤตญาณคืออยู่อย่างหนึ่งคือเราทำเราก็รับ เมื่อเรารู้ว่เราทำเราต้องรับผลอันนั้น แล้วสิ่งที่เราทำเองไม่ต้องตัดพ้อต่อว่ใครก็ก้มหน้ารับไป ถ้าจิตใจมันยอมรับอย่างนี้ได้เรียกว่ยอมรับกฎของกรรม เมื่อยอมรับกฎของกรรมนี้จิตใจจะมีความสุขมากเลย เพราะฉะนั้นถากถำมฤตญาณจริงๆ นี่ดีมาก ดิตรงที่ว่เรายอมรับได้ ถ้าหากว่เรายอมรับไม่ได้เมื่อรู้เข้า แหม...ดูไม่น่าไปท้ออย่างนั้นเลย แล้วก็มานั่งหมองต้อก็เสิร์ฟ !

ถาม : บางทีก็อยากจะหนีเลยละครับ อย่างนี้ถูกหรือเปลว ?

ตอบ : หนีไปไหนก็ไม่พ้น พระพุทธเจ้าบอกแล้วจะหนีไปซ่อนอยู่ใต้เม็ดทราย ก็มหาสมุทรหรือจะหนีไปในซอกเขาอันลึกล้าหรือว่จะหนีไปอยู่ในกลีบเมฆ กรรมก็ตามถึง เพราะว่ามันเป็นผลของการกระทำของเราเอง มันเป็นเงาติดตัวของเราเองหนีไปไหนก็หนีไม่ได้หรอก ยกเว้นว่ยอมรับ เขายอมรับแล้วก็ชดใช้เขาไป ถ้าหากว่ชดใช้ได้หมด ถ้าไม่ได้หมดไปนิพพานซะก่อนคุณก็อดไป จำไว้ว่พระอรหันต์ที่ไปนิพพานไม่มีใครใช้หนี้หมดซักองค์หนึ่ง

ถาม : ถ้าเกิดเราคิดว่ากรรที่เราอยู่ทำให้เราต้องทำกรรมหนักต่อไปอีกกรที่เราไปแล้วเราไม่ต้องทำกรรมหนัก อย่งไหนจะดีกว่ากันครับ ?

ตอบ : กรรมหนักมันยอมให้โทษหนัก ในเมื่อเราเองถ้าหากว่าไปเสียแล้วไม่ต้องทำกรรมอันนั้น ก็รีบไปมันซะเลย ถ้าเราทำเราก็ต้องรับผลของมัน ถ้าคุณรู้จักกรรมจริงๆ ว่าหน้าตาเป็นยังงไร ? แล้วผลมันเป็นยังงไร ? ไม่ต้องการอะไรมากหรอกแค่คุณฆ่าสัตว์ตัวหนึ่ง ถ้าหากว่าจิตของคุณหมองอยู่ด้วยกรรมอันนั้น อันดับแรกลงนรกก่อนนะ มันก็ลงขุมที่เป็นมหานรกคือสัญชีพนรกก่อน พอหลุดจากสัญชีพนรกก็ลงมาอุสุทนรก จากอุสุทนรกมาก็มาลงยมโลกีนรกแยกตามขุมที่เรา โดนลงโทษมาแล้ว เสร็จแล้วก็ต้องมาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานตามจำนวนที่เราฆ่า นี่แค่ตัวเดียวนะ แล้วถ้าเกิดเราทำไว้เยอะล่ะ พอรู้มันฆ่ามันนั่นมากแล้วจริงๆ ที่ทำนบอกว่า ภัยพิบัติฐานญาณ ท่านพิจารณาให้เห็นว่ามันเป็นโทษเป็นภัยเป็นของน่ากลัว ถ้าเรารู้ตรงจุดนี้ โอ้ให้...มันน่ากลัวมาก อย่งว่าแต่กรรมใหญ่เลยกรรมเล็กๆ ยังกลัวขนาดนั้น ขึ้นชื่อว่าไฟแล้วไม่ร้อนนะไม่มี แคไฟพุหรือจี้เราก้สะตุง ๘ ตลบแล้ว ไฟนรกมันร้อนกว่าพุหรือเป็นล้านเท่า

ถาม : ผมมีความรู้สึกที่จิตใจของผมเองยังรับกฎของกรรมไม่ได้ แล้วคิดว่าถ้าอยู่โดยไม่หลบหนีไปจะทำให้กรรมต่อกรรมไปอีก ?

ตอบ : มันก็จะต่อเนื่องไปเรื่อย มันจะไม่รู้จักจบ เราต้องหยุด ถ้าเรายังทำกรรมก็คือ การกระทำ ถ้าเรายังทำมันก็ไม่มีความจบ มันก็หมุนเวียนเป็นกงกรรมกงเกวียนตามไปเรื่อย รอยเกวียนตามรอยโคไปเรื่อยถึงเวลามันตามทันก็แยะ แต่ถ้าเราหยุดมันลงเมื่อไหร่กรรมอันนั้นเป็นอันว่าขาดลง มันจะตามแค่ช่วงที่มันส่งผลเท่านั้น พอหมดผลหมดวาระของมัน ตอนนั้นเราก้เหลือแต่ความดีล้วนๆ เราไปเสวยความดีของเรา แต่ส่วนใหญ่แล้วถ้าเป็นท่านที่ตั้งใจทำจริงนี่ของเลวยังไม่ทันจะหมดหรอก ท่านดีถึงที่สุดซะก่อนก็เป็นอันว่าจบกันกลายเป็นอโหสิกรรม ไป ดูเอาแล้วกันว่าวาระไหนที่มันเหมาะมันควรกับเราก้ว่าไปเลย...ตรวจดูที่เราอยู่กัมันตรวจนั้นเรามีแต่สร้างทุกข์สร้างโทษมากขึ้นทุกที ยกเว้นอย่างเดียวว่าเราจะมศีลเป็นเครื่องคุ้ม พอมีศีลเป็นเครื่องคุ้มเราก้สามารถที่จะควบคุมกายของเราไม่ให้ทำผิดพลาดควบคุมวาจาของเราไม่ให้ทำผิดพลาดแต่มันก็เป็นแค่ขอบเขตหนึ่งเท่านั้นผลอสติพลาดเมื่อไรโอกาสมันมีก็เท่ากับว่าเราเปิดช่องให้ลงนรกอีก

ถาม : คือผมแก้ปัญหาด้วยการนั่งเฉย แต่ว่าการนั่งเฉยจิตใจมันกระเจิง ?

ตอบ : จิตใจมันไม่นิ่งด้วย เพราะว่าเรารู้ยู่ตลอดว่าเราได้อะไรลงไปผลที่เราได้รับเป็นยังงไร เพราะฉะนั้นโอกาสที่ใจมันจะนิ่งด้วยนี้ยากเต็มที ค่อยๆ ตัดสินใจเอาเหอะ มีโอกาสเมื่อไหร่จะเผ่น ก็บอกแล้วกัน

ถาม : เพราะว่ามันมีเหตุว่าในอดีตเคยทำกรรมที่ไม่ดีเอาไว้เลยยังเกี่ยวกับเรื่องเงินทุนยังไม่มี แต่มันก็พอมีช่องทางอยู่บ้าง ไม่ทราบผมจะดันทุรังทำไปหรือว่าทุนน้อยๆ นี้ไม่ทราบจะตี้อย ?

ตอบ : คือของอะไรนี่ถ้าหากว่าตามสมัยก่อนของคนจีนเขาๆ เริ่มจากน้อยไปหาใหญ่ อาจจะค่อยๆ เก็บเล็กผสมน้อยไป แล้วจะสังเกตเห็นว่าคนจีนพอมีกิจการมั่นคงแล้วหลักฐานเขาจะแน่นที่หลักฐานเขาแน่นเพราะเขาเริ่มจากจุดเล็กมาก่อน มันไม่เหมือนสมัยนี้ ส่วนใหญ่ทำแล้วจะเอารวยทีเดียวโดยที่ลืมไปว่าการทำอะไรจะรวยทีเดียวนี่มันต้องลงทุนมาก การลงทุนมากถ้าพลาดโอกาสพลิกฟื้นของเรามันยากแล้ว โอกาสแก้ตัวมันไม่มี เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราทำมันควรจะทำตั้งแต่จุดเล็กๆ ไปอย่างที่ตั้งใจนั้นและ จริงๆ แล้วมันถูก ค่อยๆ ทำไป

ถาม : คือได้ฟังหลวงพ่อกฤษีท่านพูดเกี่ยวกับเรื่อง...(ไม่ชัด)...ว่าพระพุทธรูปเจ้าท่านทรงเป็นยอดเหนือครูอื่นใด แล้วท่านก็พูดว่าคนเรานั้นเป็นที่พึ่งแห่งตน ผมก็มาคิดว่าผมควรจะพึ่งตัวเองในการทำอะไร แต่ว่าการตัดสินใจพึ่งตนเองทำให้ผู้อื่นตีว่าเป็นการสร้างความสำเร็จหรือให้คนอื่นไปในตัวโดยที่เราไม่ได้ตั้งใจ ?

ตอบ : พึ่งตัวเองแล้วทำไมคนอื่นเดือดร้อน

ถาม : เป็นความคิดของคนอื่นเขาล่ะครับ ?

ตอบ : คุณไม่ต้องไปแคร์ความคิดเขาหรอก *“แม้องค์พระปฏิมายังราชิน คนเดินดินหรือจะพ้น คนนินทา”*

ถาม : แต่ตอนนี้จะทำอะไรก็กลัวผลกระทบไปหมด จิตใจ...(ฟังไม่ชัด)...?

ตอบ : เอ้า...*“รักษาตัวกลัวกรรมอย่าทำชั่ว จะหมองมัวหม่นไหม้ไปเมืองผี จงเลือกทำ แต่กรรมที่ดียิ่ง จะได้มีความสุขพ้นทุกข์ภัย”* หลวงปู่มหาอำพันท่านท่องให้ฟัง เราก็ดันจำแม่นท่องมาก็จำได้ รู้จักกลัวกรรมได้ละมันดี ละอายชั่วกลัวบาปนี่โอกาสที่จะตกต่ำมันน้อยแล้ว

ถาม : มีดาราคคนหนึ่งผู้หญิงครับเขาอุปในวัยเด็กมาให้ดูอายุประมาณ ๔ ขวบ ปรากฏว่าตัวดำมากแล้วก็ผมหยิก ตัวดำเหมือนนิโกร เขาบอกว่าไปโรงเรียนเพื่อนรังเกียจเพื่อนล้อเลยตั้งใจตั้งแต่ ๔ ขวบเลยว่า ต่อไปในทุกวันนี้จะใส่บาตรทุกวันแล้วก็ตั้งใจว่าโตขึ้นเป็นสาวขอให้สวยตอนนี้ก็ผิวพรรณขาวมาก หน้าตาสะสวย อย่างนี้เป็นผลกรรมในอดีตหรือว่าเป็นอธิษฐานบารมีที่ตั้งใจครับ ?

ตอบ : เป็นทั้ง ๒ อย่าง อย่าลืมนะสิ่งที่ทำวินาทีนี้วินาทีหน้าตรงนี้ก็ในอดีตไปแล้ว นั่นตั้งแต่ ๔ ขวบ ตอนนี่โตเป็นสาวมันตั้งก็ ๑๐ ปีละ ? ถ้าหากว่าสิ่งที่เขาทำๆ ด้วยเจตนาตั้งใจแน่วแน่ ผลมันมาเร็วเพราะกำลังใจเขามั่นคง อีกอย่างหนึ่งคนๆ นั้นบุญเก่าเขาต้องดีแน่นอน ถ้าบุญเก่าไม่ดี เด็กอายุ ๔ ขวบ มีหรือที่จะตั้งอกตั้งใจใส่บาตรทุกวัน คุณลองคิดดูซิมั๊ย ? เพราะฉะนั้นบุญเก่า เขาหนุนเสริมของเขาอยู่แล้ว ในเมื่อบุญเก่าเขาหนุนเสริมบวกกับของใหม่ทำไปด้วย ๒ แรงแบบบวกกันสิ่งที่ควรได้มันก็มาเร็วหน่อย

ถาม : ไปชอยสายลมครับ พอดีเห็นผู้ชายคนหนึ่งแต่งตัวเหมือนชาวบ้านธรรมดามีคนรุมล้อม แล้วก็ยกมือพนมเวลาเขาพูด ?

ตอบ : อ้อ...หมอสสมศักดิ์มังใส่แว่นรีเปลา ?

ถาม : ใส่แว่นครับ

ตอบ : คุณหมอสสมศักดิ์ คือคุณหมอเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อรุ่นแรกๆ รุ่นบุกเบิกเลยค่อนข้างจะสูงด้วยคุณธรรม หมอสสมศักดิ์นี้หลายคนชมว่าท่านเป็น “พระไตรปิฎกเคลื่อนที่” สิ่งที่ท่านพูดมาส่วนใหญ่ก็เป็นพระพุทธรูปจะนะในพระไตรปิฎกนั้นแหละ ดังนั้นเขาพนมมือเขาเคารพในธรรม อ้ออย่างคุณหมอเขาก็แก่มาแล้ว (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นพนมมือพูดกับคนแก่ก็ถือว่าน่ารักไปอีก แบบหนึ่ง

ถาม : นำบวชไปเล่นนะคะ ?

ตอบ : นำบวช หมอเขาปรารถนาเมื่อเจอกันในงานทำบุญถวายหลวงพ่อครั้งล่าสุดที่เจอท่านบอก หลวงพี่ครับผมเชื่อแล้วครับ พระพุทธเจ้าตรัสอะไรไม่มีผิดจริงๆ ก่อนหน้านั้นเราก็งงไปหน่อยหนึ่ง คิดว่าได้เงินบำเหน็จบำนาญอะไรมาเสร็จแล้วจำนวนแค่นี้ๆ เราฝากธนาคารไว้ได้ดอกเบี้ย แค่นี้มัน พอใช้สบายใจแล้วลาออกจากราชการ ปรากฏว่าเศรษฐกิจมันตกดอกเบี้ยมันลด คราวนี้ไม่พอใช้ (หัวเราะ) เป็นยังไงพระพุทธเจ้าตรัสไม่มีผิดจริงๆ ไข่ม้อย ? เล่นเอาหมอซึ่มไปเลยเจอหน้ากันที่ไร่วัง คำว่าแขนชอบคุย คือคุณหมอจะหาคนที่ประเภทไล่ต้อนคุณหมอได้ ท่านไม่อยากจะเอาที่นั่งฟัง อย่างเดียว

ถาม : เห็นเขาเอาพวกของกินอะไร แล้วก็เอาวางไว้ตรงข้างหน้าแล้วก็รวบรวมเงิน...(ไม่ชัด) ...คนเขาสงสัย ?

ตอบ : ตอนนั้นไม่ต้องสงสัยหรอกของกินให้ไปไม่มีปัญหาอะไร แต่เงินนะหมอเขาเอาไปทำบุญแน่ๆ ไม่ได้เอาไปไหนหรอก พล.ต.ท. นายแพทย์สมศักดิ์ สืบสงวน เป็นแพทย์ใหญ่กรมตำรวจ แล้วท่านลาออกตั้งแต่อายุ ๕๕ แคนดิเดต อธิบดีอันดับที่ ๕ พุดตางๆ ว่าคุณใช้เส้นแล้ววิ่งเต้นคุณมีสิทธิ์จะเป็นอธิบดีกรมตำรวจได้ แต่คุณหมอลาออกแล้วรู้จักพอ เขาบอกว่าเขาลาออกคนหนึ่งทำให้ คนได้เลื่อนขั้นทั้งหน่วยงาน เพราะฉะนั้นผมออกดีกว่า อยู่ไปรับราชการไปมันก็คงไม่ก้าวหน้าไปกว่านี้แล้ว

ถาม : ท่านคงไม่อยากได้อะไรแล้วมังครับ ?

ตอบ : เบื่อ...เซ็งเต็มที่แล้ว ติดตามหลวงพ่อมาดลอด หลวงพ่อบอกท่านเจ็บไข้ได้ป่วยเสมอ คุณหมอก็ช่วยดูแลอยู่ตลอด มาระยะหลังๆ ก็มีหมอสุภธรรม มีหมอกฤษณะ มีหมออะไรเพิ่มขึ้นมาอีกหลายคน แรกๆ มีนั่นแหละหมอสสมศักดิ์ เป็นยังไง...ตามตั้งแต่พันโทพันเอกอยู่ตามจนเป็น นายพล ดี เราเห็นอะไรผิดทำผิดทาง ผิดหู ผิดตา แล้วถ้าถามนะมันดี ก็เก็บไปคิดเองแล้วเราไม่รู้จริงแล้วไปคิดเอง บางสิ่งบางอย่างที่เราคิดมันเป็นโทษแก่ตัวเอง มันอาจไปปรามาสผู้ทรงคุณธรรมเขาโดยที่เราเองก็ไม่ได้ตั้งใจ

ถาม : ผมงก็กลัว ?

ตอบ : นั่นแหละพุดตางๆ ว่าวิญญูมิ คุณญูมิ แล้วก็คุณธรรมของท่านนี่ถือว่าสูงมาก คุยกันนี้กำลังใจของท่านละเอียดมาก ละเอียดอย่างชนิดที่เรียกว่าพระปฏิบัติจำนวนมากนี้สูท่านไม่ได้บวชเมื่อไรนี่เราจะมิพระดีให้ไว้ได้เต็มได้เต็มมือเลย ความจริงท่านตั้งใจบวชนานแล้ว แต่คราวนี้ว่า...ก็คงจะได้สัมผัสอะไรบางอย่างที่ลักษณะว่าเป็นฆราวาสดีกว่า นักบวชมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

มันมีโอกาสเสมอตัวกับขาดทุนซะเยอะ โอกาสกำไรมันน้อย

ถาม : แล้วอย่างคนที่จะมานั่งสนทนาเป็นคู่สนทนากับหลวงพ่หรือว่ากับพระครูปลัดอย่างนี้ ต้องถึงยังไง ถึงจะเป็นได้ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าอย่างของหลวงพ่อก็คืออย่างอาจารย์ยกทรง อาจารย์ยกทรงนั้นเป็นนักเทศน์ เก่า บวชมาตั้ง ๒๒ พรรษาแล้วถึงสึก นักเทศน์รุ่นเก่านี้ปฏิภาณจะดีทุกคน แกมีลูกเล่นเล็กๆ น้อยๆ ที่ทำให้คนฮาได้ตลอด บางทีก็แกล้งโง่ บางทีก็แกล้งเข่อ มันต้องมีลูกล่อลูกชนตลอด บางทีเหมือนท่านไม่ให้ความเคารพหลวงพ่อไล่จี้ดิดเลยอย่างนั้น แต่ว่ามันจะทำให้คนได้อะไรดีใจ เพิ่มขึ้นเยอะ ท่านก็ทำหลังจากที่จบแต่ละงานก็ต้องไปกราบขอขมาหลวงพ่ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า...ได้ผู้ที่มีปฏิภาณไหวพริบดีมีการปฏิบัติดีแล้วก็รู้จริงๆ ได้อะไรต่อมิอะไร เยอะเลย สมัยก่อนที่เขาเทศน์กัน ๒ ธรรมาสน์, ๓ ธรรมาสน์, ๕ ธรรมาสน์ ถ้าหากว่าเป็นพระปฏิภาณดีๆ ประเภทความรู้แน่นแม่นตำราญาติโยมได้เยอะ ฟังไม่รู้เบื่อ หลวงพ่ท่านบอกว่าหลวงพ่พระครูโวนะสุดจะเยี่ยมเลย พระครูโวนาทานธรรมอาจารย์เลยเรียกพระครูโว คราวนี้หลวงพ่พระครูโวลูกศิษย์ลูกหาท่านเป็นนักเทศน์ดังๆ ทั่วประเทศเลย ในยุคนั้นงานศพพระครูโวลูกศิษย์ถวายผ้าไตรคนละไตร เงินคนละ ๕๐๐ บาท สมัยก้วยเตี่ยว ๒ ขาม ๕ สดางค์มันเท่าไร ? ไม่ต้องฟังพาใครเลยจัดเทศน์ ๕๐๐ ธรรมาสน์ ผลัดกันตอบคนละประโยคเท่านั้นนะหมดวันแล้ว 500 ธรรมาสน์ (หัวเราะ) ลูกศิษย์ท่านแสดงว่าต้องไม่ต่ำกว่า ๕๐๐ คน ไม่งั้นจับเทศน์ ๕๐๐ ธรรมาสน์ ไม่ได้ จัดงานศพพระครูโว พระครูโวมานั่งฟังเทศน์งานศพตัวเอง (หัวเราะ) ท่านจัดงานศพตัวเอง แต่ตัวท่านยังไม่ตาย ท่านบอกถ้ากูตายแล้วกูไม่ได้เห็นก็จัดตอนนี้ (หัวเราะ) เอาของท่านซิ ถ้ากูตายแล้วกูไม่ได้เห็นก็จะจัดตอนนี้เฮ้อ...ลูกศิษย์ลูกหาที่มาเหมือนกับตายจริงๆ นั่นแหละ ท่านก็ฟังเทศน์ในงานของท่าน ลูกศิษย์ลูกหาคนไหนลืลาไม่ทันเขาก็โดนตาขโมยโง่งเงงไป แต่จริงๆ แล้วที่ขึ้นเทศน์นั้นนะเสียเขี้ยวลากดินทั้งนั้น ไม่มีหрокที่ไม่ทันกันมีแต่จะไล่ป้ออีกคนหนึ่งรุ่งระงะให้ได้ แล้วเวลาขึ้นธรรมาสน์เทศน์นี้ต้องไม่มีเด็กไม่มีผู้ใหญ่เหมือนอย่างกับเวลาประชุมสงฆ์ เวลาประชุมสงฆ์นี้ไม่ต้องเกรงใจอาวุโสไม่ต้องเกรงใจตำแหน่งหน้าที่คนหนึ่งเสียงหนึ่งเท่ากัน แต่ว่าหลังประชุมแล้ว สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เรากำไปอาจจะเป็นการล่วงเกินผู้อาวุโสกว่าต้องกราบขอขมากัน เวลาเทศน์ก็เหมือนกันหลวงพ่เคยไล่พระครูโวเกือบตาย ตอนนั้นมันช่วงสงครามเทศน์กันอยู่บนศาลา หลวงพ่พระครูโวกี้เทศน์ประเภทญาติโยมทั้งหลายอะไรประมาณนี้ เราเป็นคนมีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งไปไหนไม่ต้องเกรงกลัวใคร...หวอขึ้นนะสิ ! สัญญาว่าเครื่องบินเข้าศึกมันทั้งระเบิดญาติโยมก็เผ่นพรวดจากศาลาวิ่งไปหมอบก้นกลางทุ่งนูน หลวงพ่พระครูโวกี้จัดพระพวงเบ้อเรอมาใส่คอ มือหนึ่งหิ้วยามมือหนึ่งถือคัมภีร์เทศน์ก็วิ่งตามชาวบ้านเขาไปด้วย ท่านอ้วนนี่ท้าวิ่งก็ตุลกลไปหอบแฮกๆ อยู่กลางทุ่งพอถึงเวลาหวอปลอดภัยดังขึ้นก็กลับมา หลวงพ่ยังนั่งคาธรรมาสน์อยู่เลย เทศน์คาอยู่ไม่ลงหрок มาถึงหลวงพ่ว่าญาติโยมทั้งหลายคุณะไ้คนเรานะมันบวชมามันบอกมีศีล ๒๒๗ ข้อ แก่จะตายห้าจนปานนี้แล้วโกหกต่อแหลโยมซึ้งๆ หน้า (หัวเราะ) หลวงพ่พระครูโวนั่งบน

ธรรมาสน์ มิ่งว่าใครวะ ? ผมก็ว่าไอ้คนโกหกนั่นแหละครับ ดุสิตเขาบอกว่าตัวเองเป็นที่พึ่งได้นะ ที่ไหนได้พอถึงเวลาก็วิ่งตาลีตาเหลือกไปกับญาติโยมเขานั้นแหละ แล้วมันจะเป็นที่พึ่งเขาได้ ยังไง กลัวตายขนาดนั้น (หัวเราะ) หลวงพ่อพระครูโอบอก มิ่งๆ ไอ้ออกตัณญา ตัวเองไปเป็นที่พึ่ง ชาวบ้านไม่ได้ยังมาตักูซึ่งเป็นที่พึ่งชาวบ้านซะอีก มิ่งเห็นมี่ยวนี่อะไร ? รูปพระพุทธรเจ้าไข่ม้อย ? ใช่ เออ...นี่พระพุทธร ที่ในมือถือถือนี่ คัมภีร์พระธรรมเนียพระธรรม ตัวกูเหี้ยพระสงฆ์ กูไป ครบรัตนตรัยตามไปคัมครองญาติโยมกลางทุ่ง มิ่งนะออกตัณญาไม่ยอมไป (หัวเราะ) ญาติโยมฮากันนี่รอด (หัวเราะ) นั่นนะ ปฏิภาณขนาดนั้นนะรอดไปได้ซึ้งๆ หน้า เป็นเรตก็กันขนาดนั้นตายคาที่แล้ว โอโฮ...ของท่านเอ็งนี่ไม่ต้องพยายามไปน้ำใสๆ เลย (หัวเราะ) ลงธรรมาสน์แล้ว หลวงพ่อไปกราบขอโทษท่านบอกเออๆ ไม่เป็นไร มันต้องอย่างนี้แหละ ถ้าเอ็งไม่ลงมือข้าจะ ซัดเองซะเอง ท่านว่า (หัวเราะ) ถึงเวลาไม่ต้องเกรงใจครูบาอาจารย์ เอาให้หนักไว้ ญาติโยม เขาสนุกแล้วถึงเวลาเขาจะอยากฟังเทศน์ ตัวอยากฟังเทศน์จิตมันจะเกาะรั้วมานุสสติไข่ม้อย ? นึกถึงครูบาอาจารย์ที่เทศน์เก่งๆ ก็เป็นสังฆานุสสติ ไปวัดไปวาไปทำบุญใส่บาตรเป็น จาคานุสสติเป็นทานบารมี ตั้งใจไปวัดต้องได้เจอพระอย่างน้อยๆ กราบพระพุทธรูปก็เป็น พุทธานุสสติ...ได้สารพัด เพราะฉะนั้นเรื่องของการเทศน์ถ้าหากว่าเป็นในลักษณะว่าทำเพื่อ เป็น ธรรมทานจริงๆ บุญมันมหาศาล หลวงพ่อเองท่านบอกว่าท่านเทศน์ที่ไหนก็ตามกัณฑ์เทศน์ ท่าน จะให้เจ้าอาวาสวัดนั้นไว้ ถวายวัดนั้นไว้เลยไม่มีกรเอากลับถือว่าสิ่งที่ท่านทำเป็นธรรม ทาน ของเราไปเทศน์วัดทำขนุนก็ถวายเขาเอาไว้ บางที่อาจารย์สมพงษ์ ท่านเกรงใจจะถวาย บอกไม่ต้อง ผมถือว่าเป็นธรรมทานผมเทศน์เป็นธรรมทาน แล้วเงินส่วนนี้โยมเขาถวายผมมา ผมถวายเป็นเงิน สงฆ์เป็นสังฆทานเป็นนิทานทานไป ผมก็ได้บุญด้วย

ถาม : ผมได้ฟังหลวงพ่อบอกเล่าเรื่องสงครามในอนาคต ท่านบอกอย่างน้อยๆ ให้เราสวดมนต์ให้หัวพระทุกวันถึงจะปลอดภัยจากอาวุธเคมี จากอาวุธเชื้อโรค แล้วอย่างนี้คนอื่นก็จะไม่ รอดหรือครับ ?

ตอบ : อันนั้นบางที่เขาก็มีกรรมของเขาอยู่ จำไว้ว่าเราต้องทำเราถึงได้รับ ถ้าเขาทำเอาไว้ มัน จำเป็นต้องรับเศษกรรมอันนั้น ทำให้กรรมอันนั้นมาสนองเขาต้องถึงแก่ความตายด้วย สารเคมี กั ตี ด้วยเชื้อโรคก็ตี ด้วยรังสีก็ตี อันนั้นถือว่าเป็นกฎของกรรมไป สังเกตมั้ยว่า เวลด์เทรตมันระเบิดโครมครามทำไมคนตายมันแค่นั้นเอง คนที่ไม่ได้ทำกรรมร่วมกันมามันไม่ เป็นไรหรอก มันรอดเอาดี้อ

ถาม : แล้วอย่างที่เป็นข่าวว่าโดนยิงตายนี้ครับเป็นเพราะว่ากรรมเก่าเขาเคยฆ่าคนมาหรือว่าเป็นเพราะคนนั้นมันเมาก็เลยยิง ?

ตอบ : มันต้องมีกรรมเก่าเนื่องกันมา ถ้าหากว่ากรรมเก่ามาไม่ถึงผลบุญรักษาอยู่ทำยังไงก็ไม่ตายที่โบราณบอกไว้ว่า

ถ้ายังไม่ถึงที่ตายวายชีวิตม์

ใครพิฆาตเช่นฆ่าไม่อาสัญ

ถ้าหากถึงคราวตายวายชีวิต

ใครไม่ทันทำร้ายก็ตายเอง

ถาม : เมื่อสองสามวันก่อนนี่แฟนเพื่อนไปอธิษฐานหน้ารูปหลวงพ่ที่อยู่ที่บ้านเขา ขอให้ถูก หวยซังงวดหนึ่ง ก็ซื้อเลย ๔๗๒ บั้งแทงสองตัวด้วย ๗๒ ก็ไปแทงพอดอนบายกลิ้งน้ำอบนำหอม เต็มบ้านไปหมด แทบจะวิ่งหนีออกจากนอกบ้านกลัว หวยออกมาโดนตรงๆ เลย

ตอบ : คราวนี้ก็รีบไปแก้บนซะ ไม่ได้บนหรอกขอต่ออยู่ แต่รีบไปทำบุญใหญ่ซะ คือแสดงว่าวาระ บุญของเขามาถึง ถ้าหากว่าวาระบุญที่เกิดจากทานบารมีมาไม่ถึงนี่ซื้อให้ตายก็ไม่ถูก

ถาม : อยากจะเล่าให้ฟังเรื่องคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า คือผมเริ่มท่องมาได้ประมาณเจ็ดแปด เดือนแล้ว แล้วตอนนี้รู้สึกว่ามีเงินในกระเป๋ามาไม่เคยขาดจะมีแต่เพิ่มขึ้น แต่รู้สึกว่ายังไม่ถึงขั้นที่ว่า

ตอบ : ค่อยๆ ทำไป ถ้าหากว่าเราทำโดยที่กำลังใจของเราคิดว่าเราทำเพื่อบูชาคุณครูบาอาจารย์ เรามีหน้าที่ทำเพื่อรักษามรดกล้ำค่าที่หลวงพ่ให้เราไว้ แล้วก็ท่องบ่นภาวนาของเราไปโดยที่ไม่ได้คิดอยากได้ใคร่ตื้ออะไรกับผลตอบแทนอันนั้น เรามีหน้าที่ท่อง ผลตอบแทนจะเป็นยังไงช่างมัน ถ้าอย่างนั้นจะมาเยอะมาเร็วด้วย แต่ถ้าหากว่าเราท่องแล้วใจมันคิดอยากได้ตัวอยากมันจะตัดไปเยอะ อันนี้ถ้ายืนยันเพราะอาตมาทำเอง แล้วก็ทำมาตลอด

ถาม : หลวงพ่ท่านบอกว่าหลวงปู่ปานท่านให้ทั้งมนุญย์สมบัติ สวรรค์สมบัติและนิพพานสมบัติและท่านก็บอกว่าด้วยพระคาถานี้คนไปนิพพานกันเยอะแล้ว ก็เลยท่องมาเรื่อย

ตอบ : คือคาถานี้อย่างน้อยๆ เราก็ต้องคิดว่าเป็นหลวงปู่หลวงพ่ให้ เจ้าของคาถาก็คือพระปัจเจกพุทธเจ้า และถ้าเป็นคาถาในส่วนที่เป็นคาถาเงินล้านหลายบทที่พระพุทธเจ้าท่านให้มา ถ้าใจของเราเกาะหลวงพ่ ใจเกาะพระปัจเจกพุทธเจ้า ใจเกาะพระพุทธเจ้า คิดว่าท่านเองทรงความ ดีถึงขนาดนั้นเป็นผู้ให้คาถาเรามา ถ้าเราตายเราขอไปอยู่กับท่านอย่างนั้นโอกาสไปนิพพานก็สูง มันอยู่ที่ทำได้หรือทำเป็น ถ้าหากว่าทำเป็นนี่ประโยชน์เยอะ

ถาม : ถ้าเราท่องตามอย่างนี้...(ไม่ชัด)...

ตอบ : ไม่หรอกคือให้เราตั้งใจสิ เพราะส่วนใหญ่เหล่านั้ก็มักจะเป็นภาสิตหรือว่าการสั่งสอนซึ่งถือว่าเป็นธรรมอย่างหนึ่ง ถ้าเราท่องตามด้วยความเคารพในธรรมไม่มีปัญหาอะไร อย่างท่านบอกว่า *อภิวา ทะนะสิลิสะนิจัจัง* บุคคลผู้ที่มีปกตินอบน้อมต่อผู้ทรงศีล *วุฑฒาปะจายิน จิตตาโรธัมมาวัตถันติ* ย่อมเป็นปัจจัยให้ธรรมะทั้งสี่ประการเจริญขึ้น *อายุ วรรณโน สุขัง พลัง* ก็คืออายุ วรรณะ ความสุข และกำลัง คำสอนแท้ๆ เลยเพียงแต่เราแปลออกมัย ? อันนั้นก็ถือว่าคำสอนนี้เป็นธรรมะ ในเมื่อเป็นธรรมะเราตั้งใจว่าด้วยความเคารพในธรรมก็เป็น *ธัมมานุสสติ* ยิ่งเราท่องได้ด้วยถึถึงเวลานี้ก็ออกหมดทุกบทยิ่งดีใหญ่เลย ถ้าหากว่าพระสวดเสียงเบา ก็ช่วยสวดด้วย (หัวเราะ)

ถาม : แล้วถ้าก็อย่างหลวงพ่เวลาท่านสวดบทปริมัญจะ ทิสังราชาเราท่องตาม

ตอบ : ลักษณะเดียวกัน คือว่าเราตั้งใจน้อมอัญเชิญท้าวมหาราชด้วยความเคารพ ตั้งใจคิดว่าสิ่งใดที่ท่านเมตตาตางเคราะห์มาให้เราขอรับรองทั้งหมด แล้วจะเอาอะไรก็อธิษฐานว่าไป ได้เปรียบเขาเยอะเลย มันได้เปรียบตรงที่ว่าจิตเราเกาะหลวงพ่ ท่องเมื่อไหร่ก็ได้ทันทีและจำได้

ด้วยว่าท่องยังงี้แล้วว่าตามได้อนุสสติมันดีกว่าเขาเยอะ แต่อย่าลืมตรงจุดที่ด้วยความเคารพพระ
ถาม : เป็นพระโพธิสัตว์อยู่แล้วท่านร่ำรึกษสที่มีอายุ ๘๐ ปีแล้ว ทำให้ท่านต้องมีพระ
ชนมายุ เพียง ๘๐ พรรษาก็เลยสงสัยว่าทำไมถึงมีผลมากขนาดนั้นในการร่ำรึกษส ?

ตอบ : อย่าลืมว่าการร่ำที่**ต้องใช้กำลังใจสูงมากเท่าไหนผลกรรมมันก็หนักเท่าไหน** เขาถึง
ได้บอกว่าถ้าไม่จำเป็นอย่าไปกินเนื้อสัตว์ใหญ่ ประเภทวัวทั้งตัวจะฆ่ามันให้ตายต้องใช้กำลัง
ใจมากกว่าไก่ หรือใช้กำลังใจมากกว่าปลาเล็กๆ อย่างนี้ นั่นมันกินคนมาเยอะแล้ว ถ้าหากว่า
กำลังใจไม่เข้ม แข็งจริงๆ คิดจะไปฆ่านี้ประเภทได้อินชื่อ ก็คงเดินถอยหลังแล้ว อันนั้นจริงๆ
ท่านเห็นแกโยมแม่ คือว่าฐานะลำบากยากจนมากแม่ก็แก่แล้ว อยากให้แม่มีความสุขความ
สบายบ้างเลยไปรับอาสา เพราะว่าเขาบอกว่าใครทำได้จะให้ทองเท่าลูกฟัก อย่างน้อยๆ ก็เลี้ยง
แม่มีความสุขความสบายไป ถ้าหากว่าในยุคลสมัยของเราอายุขัยมันร้อยปีสมัยพระพุทธเจ้าท่าน
ก็มีหลายท่านที่อยู่ถึง ๑๒๐ ปี สมัยของเราอายุ ๗๕ ปีเป็นอายุขัยแต่ว่าคนอยู่กันเก้าสิบร้อย
กว่าก็มี เพราะฉะนั้นว่าถึงอยู่ต่อ ไปก็อยู่อย่างคนแก่ ถึงจะแก่อย่างพระพุทธเจ้าก็เถอะ ร่างกาย
ของคนแก่นั้นไม่ค่อยดีหรืออยู่ ต่อก็ทรมานมาก พระองค์เสด็จดับขันธปรินิพพานไปในวาระ
นั้นไปในเวลานั้นก็ถือว่าพอเหมาะ พอสมแล้ว

ถาม : แล้วคนเราอยู่ๆ จะไปเป็นยักษ์ได้ยังไง ?

ตอบ : คงจะต้องทำกรรมอะไรไว้เยอะ พวกอสูรนี้**ต้องทำบุญผสมความโกรธ** ถ้าหากว่าเรา
ตั้งใจไว้ว่าเราทำบุญอันนี้หรือเกิดเป็นยักษ์มันก็เป็นเหมือนกัน ขณะเดียวกันว่าถ้าหากว่าเป็นผู้ที่
มีจิตใจร้ายฆ่าฟันเขาเป็นปกติหรือว่ามีกำลังใจที่เข้มแข็งสามารถทรงฌานทรงสมาบัติได้แต่
กลายเป็นมิฉลาดถือถือถวิลถวิลเวลาหลังจากตกนรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นอะไรมา อาจจะต้อง
มาเกิดเป็นพวกเหล่านี้ได้ เพราะว่ามีนิสัยเดิมสัญชาติเดิมที่ตัวเองทำมามันทำให้ผลกรรมเหล่านี้
ส่งผลให้ไปเป็นภาษาไทยมันฟังยากยักษ์ ยักษ์กลายเป็นเทวดา รักษสนี้เป็นอมมนุษย์พวกหนึ่ง
ที่กินเนื้อคนกินเนื้อสัตว์เป็นอาหาร ผีเสื้อผีเสื้อในที่นี้มันไม่ใช่ผีเสื้อที่บินนะสิ มันผีเสื้อที่อยู่ใน
ตระกูลประเภทพวกปีศาจ พวกยักษ์ พวกอสุรกายเหมือนกัน

ถาม : การปลุกเสกนี้ใครปลุกเสก ? (ถามเรื่องพระกริ่งพิชัยสงคราม)

ตอบ : ใครปลุกเสก ? ถ้าหากว่าตามสายหลวงพ่อก็เป็นหน้าที่ของพระท่าน แล้วแต่ว่าท่าน
จะบัญชาการหรือว่าแล้วแต่ท่านจะทำ ของเราเองนี้มีหน้าที่อยู่อย่างเดียวคือนั่งมองแล้วก็คอย
ทำตามที่ท่านสั่งแค่นั้น สายหลวงพ่อนี้ปลุกพระไม่เป็นหรือก็มีแต่พระปลุกถึงเวลาพระจะมา
บอกให้ทำโน่นทำนี่

ถาม : อย่างเวลาที่วัดอื่น ๆ เขานิมนต์พระมาหลายๆ องค์มานั่งปลุกเห็นท่านหลับตาแล้ว
ท่านไปไหน ?

ตอบ : อันนั้นต้องถามท่าน บางองค์ก็นั่งหลับ หลวงพ่อเคยเล่าให้ฟังว่ามีหลวงพ่อยุ่องค์
หนึ่งเวลาไปนั่งปลุกท่านก็ค่อยๆ หลุดลงๆ จนกระทั่งเกือบถึงพื้นแล้วค่อยยี่ขึ้นขึ้นมาใหม่อย่างนั้น
อยู่ตลอดเป็นชั่วโมง จนกระทั่งคนไปสะกิดท่านว่าหมดเวลาหมดพิธีพุทธาภิเษกแล้ว ท่านก็เล็ก

บรรดาญาติโยมก็เลื่อมใสมาก กิจงานกิจการก็นิยมต์ไปปลุกเสก แล้ววันหนึ่งลูกศิษย์ลูกหาที่เห็น มีบางคนที่เขากล้า เขาก็ถามว่าหลวงพ่อบริณวราจารย์อะไรมาครั้นถึงปลุกท่านนั้น ถามว่าทำไหน ? ก็อธิบายให้ฟังหลวงพ่อก็ค่อยๆ ลงแล้วก็ขึ้นๆ ท่านบอกกุหลาบ บอกตรงๆ เลยกุหลาบ เพราะฉะนั้นอยากทราบว่าท่านทำอะไรท่านไปไหนก็ต้องถามท่าน แต่ถ้าเป็นสายหลวงพ่อนี้ถึงเวลาตั้งใจ อารธนาพระ พระท่านสั่งให้ทำยังงี้ก็กำหนดใจตามไปภาวนาตามไป

ถาม : แล้วแต่บางองค์ ?

ตอบ : ก็แล้วแต่วิชาการศึกษาที่ท่านได้รับมา ที่หลวงพ่อกเคยเล่าเรื่องพิธีพุทธาภิเษกน่าจะเป็นที่วัดระฆังมัง ? สมัยเจ้าคุณเทพประสิทธิ์นิยายกอยู่หลวงปู่ภาควัดระฆัง พอดีพิธีพุทธาภิเษก หลวงพ่อกำหนดเจโตปริยญาณแอบดูใจเขา บอกว่าแต่ละองค์กำลังใจไม่เหมือนกันบางองค์พุ่งแหลมเปียบเป็นเข็มพุ่งใส่กองวัตถุมงคล บางคนก็เป็นแสงสว่างจ้าแผ่คลุมทั่วเลยกำลังจะดูต้อไปหลวงปู่ภาคตามาบอกเฮ้ยไอ้ขี้ขโมยแอบดูเขา...(หัวเราะ)...รู้ไปหมดทำอะไรก็รู้

ถาม : พระมหากษัตริย์ไทยที่ได้สิ้นพระชนม์ไปแล้วมาเกิดแล้วอย่างนี้ครับ ถ้ามาเกิดแล้ว เวลาไปจุตูปไหว้ให้ไหวใคร ?

ตอบ : บุคคลที่มีคนเคารพนับถืออยู่ เมื่อท่านสิ้นชีวิตไปแล้วเขากราบไหว้บูชาอยู่ ถ้าหากว่าท่านมาเกิดใหม่จะมีเทวดาหรือพรหมที่มีบารมีใกล้เคียงกับท่านรับหน้าที่นั้นแทน อย่างสมัยหลวงพ่อกมีชีวิตอยู่คนไปกราบไหว้บูชาทั่วแล้วจะพรหมจะรับหน้าที่แทน เขาก็จะมีการแทนกันเพราะว่าอย่างน้อยๆ การระลึกถึงผู้ที่มีคุณมีความดีอะไรมันก็ยังเป็นอุปถัมภ์ ถ้าหากว่าท่านเป็นเทวดาก็เป็นเทวดานุสสติ ถ้าท่านเป็นพระอริยเจ้าก็เป็นสังฆานุสสติไป

ถาม : ไหว้ท่านก็ไม่สูญเปล่า ?

ตอบ : ไม่ไปไหนหรอก ดีไม่ต้องค์ที่มาถ้าบารมีสูงกว่าชะง่อนน้อยได้เยอะกว่าอีก

ถาม : เล่าเรื่องหลวงปู่ปานท่านสอนบอกว่าเวลาพระมาที่วัด ก่อนที่จะเคลื่อนย้ายพระไปที่ตั้งหลวงพ่อกก็คิดว่าสามารถเคลื่อนย้ายได้เลย หลวงปู่ปานท่านบอกว่าต้องให้ความเคารพต่อพระพุทธรเจ้า ต้องจุตูปทำพิธีก่อน แล้วอย่างนี้เวลาพระที่บ้านเราจุตูปก่อนอย่างนี้ดีมั๊ย ?

ตอบ : ควรจะทำเลยเป็นการแสดงออกซึ่งความเคารพจริง ๆ คือจุตูปบอกกล่าวท่านขออนุญาตเลยว่าเราจะโยกย้ายยังงี้ เพราะว่าพระ โดยเฉพาะพระพุทธรูปสร้างขึ้นมาจากจะผ่านพิธีพุทธาภิเษกหรือไม่ผ่านก็ตามจะมีเทวดารักษาอยู่แล้ว การพุทธาภิเษกเป็นการจับตัววางตายว่าใครเป็นผู้รักษาท่านนั้น นั่นเฉพาะเจาะจงว่าหน้าที่คุณแต่ถ้าหากว่าทั่วๆ ไปใครก็ช่วยรักษาได้เพราะฉะนั้นก็ควรให้ความเคารพท่าน โดยเฉพาะเราเคารพก็คือเราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การเคารพด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจอย่างแท้จริงนี้เป็นกตिकाเริ่มต้นของพระโสดาบัน

ถาม : ถ้าเราถือวิสาสะย้ายทันทีอย่างนี้ถือว่าปราชัยมั๊ย ?

ตอบ : ก็ขอขมาที่หลังสิ เหมือนกับผู้ใหญ่ถึงเวลาลากท่านเดินตอกๆ ไปอย่างนี้มันงามมั๊ย ?

ถาม : ญาณ ๘ นี้เหมือนกับว่าเราคิดไปเองรีเปล่า ?

ตอบ : ลักษณะของการฝึกญาณ ๘ เราได้ทิพจักขุญาณก่อน คราวนี้ทิพจักขุญาณถ้าไม่ชัดเจนแจ่มใส บางทีเหมือนยังกับเราคิดเองเออเอง วิธีทดสอบง่าย ๆ ก็คือว่าให้ถามปัญหาที่พิสุจน์ได้ในระยะเวลาสั้นๆ อย่างเช่นว่าถ้าพรุ่งนี้เราออกจากบ้านเราจะเจอใครเป็นคนแรก ผู้หญิงหรือผู้ชาย ใสเสื้อผ้าสีอะไรอย่างนี้ พอตอนเช้าก็โผล่หน้าออกไปดูเลย ถ้ามันตรงก็ใช้ได้ สมัยก่อนที่หลวงพ่อบ้านสอนให้นั่งข้างถนนหลับตาทำใจสบายๆ วางอารมณ์อยู่ในทิพจักขุญาณของมโนมยิทธิ เสียงรถยนต์แล่นมาให้ถามว่ารถยนต์มาสีอะไร พอคำตอบเกิดขึ้นก็ลืมตาดู มันได้คำตอบในระยะสั้นๆ เลย ถ้าหากว่าผิดไม่ต้องจำ แต่ถ้าถูกให้จำว่าเราวางอารมณ์ไว้อย่างไร แล้วก็กำหนดใจอย่างนั้นรถมาสีอะไร ต่อไปพอถูกสักแปดคันในสิบคันเริ่มความมั่นใจเริ่มมีเพิ่มไปว่ารถมาสีอะไรคนนั่งมากี่คน พอมันถูกมากๆ เข้าสักแปดในสิบว่ารถมาสีอะไรคนนั่งมาก็คน ผู้หญิงเท่าไรผู้ชายเท่าไร ต่อไปรถมาสีอะไรคนนั่งมาก็คนผู้หญิงเท่าไรผู้ชายเท่าไร แต่ละคนใส่เสื้อผ้าสีอะไร ทำๆ กระทั่งเลขทะเบียนรถก็บอกถูก ให้พิสุจน์กับสิ่งที่พิสุจน์ได้ระยะสั้นๆ เพื่อที่เราจะได้มั่นใจว่าความรู้ที่ถูกต้องจริงๆ

ถาม : ที่นี้จะต้องฝึกทุกวัน ?

ตอบ : ฝึกทุกวันต้องซ้อมไว้ทุกวันไม่งั้นสนิมขึ้น จะใช้งานแต่ละทีชักตาบไม่ออกสนิมกินติดกระบอกไปแล้ว

ถาม : มันมีอยู่ช่วงหนึ่งคะ ที่แบบว่าเป็นความรู้สึกมากกว่า แล้วก็ไม่เกินห้านาทีมันก็เกิดแล้วเป็นอย่างนี้ เหมือนกับว่าติดต่อกันหลายครั้งเหมือนกันและพอมาช่วงหลังนี้รู้สึกมันความรู้สึกนี้หายไปแล้ว

ตอบ : เราทิ้งมัน ลองย้อนกลับไปทบทวนดูว่าตอนช่วงนั้นเรารักษาอารมณ์ยังงัย ? ทานศีล ภาวนาของเราตรงตัวแค่ไหน ? อารมณ์ใจนั้นถึงอยู่กับเรา เราปฏิบัติวันละเท่าไร ? เข้าที่ครั้งเย็นก็ครั้ง ? รักษาอารมณ์ได้นานเท่าไรอย่างนั้น แล้วตอนนี้เราได้ทำอย่างนั้นมั๊ย ? ถ้าเรายังทำอย่างนั้นผลอย่างนั้นก็ยังเกิดอยู่ แต่ถ้าเราเลิกทำเมื่อไหร่ผลอย่างนั้นก็หายไป

ถาม : หลังจากที่เราเรียกว่าเหมือนกับว่าเคยได้อย่างนี้คะ แล้วหนูรู้สึกว่ามันไม่ค่อยอยากจะทำ แล้วก็ไม่ค่อยอยากจะสวดมนต์ ไม่ค่อยอยากจะทำวัชระ ?

ตอบ : มันก็ไม่ค่อยอยากจะทำเหมือนกัน...(หัวเราะ)...เราไม่สร้างเหตุแล้วผลจะเกิดได้อย่างไร ? เราก็ต้องทำเหตุอันนั้นใหม่ คนที่เคยทำได้แล้วไม่ยาก ถ้าเคยทำได้แล้วจะไม่ยากไปทบทวนอารมณ์เดิมของเรา พอถึงตรงจุดนั้นเมื่อไหร่ตัวรู้นี้ก็จะเกิดขึ้นมาใหม่ แรกๆ มันเป็นความรู้สึกพอนานไปๆ ความมั่นใจมันมากเข้าๆ มันจะเหมือนกับปรากฏภาพวาบขึ้นมาเฉยๆ ตอนนั้นก็ลำบากอยู่อีกช่วงหนึ่ง พอภาพมันปรากฏขึ้นมาความเคยชินจะไปได้ไสยตาเฟ่งอยู่ เราต้องส่งจิตออกไปนะไปถึงสถานที่นั้นๆ ถึงจะรับรู้ภาพอย่างนั้นๆ ได้ การที่เราใช้ไสยตาเฟ่งก็คือเรานึกถึงตา นึกถึงตาก็ือนึกถึงตัวมันเป็นการดึงจิตกลับภาพจะหายไป ก็จะต้องไปปล้ำกับภาพที่มาๆ หายๆ อึกยกใหญ่ บางคนเป็นปีๆ เลยกว่าจะ

ทำใจได้ว่าก่อนหน้านี้แค่ความรู้สึกเรารู้ได้ถูกต้องดีแล้ว ถึงภาพจะปรากฏไม่ปรากฏก็ช่างมันเถอะ ยิ่งไงๆ ความรู้สึกนี้ถูกต้องเราพอใจ ถ้าทำอย่างนั้นได้ภาพจะปรากฏอยู่แล้วอยู่ได้นาน ไปหัดใหม่ไม่ยากแล้ว

ถาม : แล้วหนูเคยแบบว่าฝันแล้วพอตื่นขึ้นมาจำไม่ได้เป็นอย่างไรประมาณสามสี่รอบแล้วคะ แล้วปรากฏว่าเหตุการณ์มันก็เกิดขึ้นมา แล้วก็จะนึกได้ว่าอันนี้เราเคยฝัน ?

ตอบ : ลักษณะนั้นถ้าเป็นทิพจักขุญาณอย่างอ่อนมันจะเหมือนกับฝันหรือว่าเกิดความรู้สึกอย่างเช่นว่ารู้สึกว่่าเพื่อนน่าจะโทรมา พักเดียวโทรศัพท์ก็กริ่งแล้วอย่างนี้ โบราณเขาเรียกว่าคนอย่างนี้ล้างสังขรณ์ดีแต่ความจริงมันเป็นทิพจักขุญาณ เพียงแต่มันขาดการฝึกฝนต่อเนื่องมันก็เลยไม่ชัดเจนแจ่มใส

ถาม : หนูฟังเทพหลวงพ่อคะ ที่เป็นแบบว่าวิชาสามกับอภิญาหก หนูมีความสงสัยว่าวิชาสามนี้อยู่ในระดับล่างของอภิญาหก ?

ตอบ : ต่ำกว่า อภิญาหกมันจะมีอยู่จุดหนึ่งก็คืออิทธิฤทธิ์ ตัวนี้จะแสดงฤทธิ์ผาดแผลงได้ทุกอย่างเลยเนื่องจากว่าพื้นฐานของอิทธิฤทธิ์มาจากกสิณสิบ แต่ว่าวิชาสามนี้พื้นฐานมาจากกสิณกองใดกองหนึ่งกองเดียวคือจะเป็นเตโชกสิณกสิณไฟ โอหาทกสิณกสิณสีขาว อาโลกกสิณกสิณแสงสว่าง กสิณสามกองนี้กองใดกองหนึ่งทำให้เกิดทิพจักขุญาณได้ พอเกิดทิพจักขุญาณแล้วก็นำไปใช้ในปุพเพนิวาสานุสสติญาณคือระลึกชาติเนวิชาที่หนึ่ง วิชาที่สอง จุตูปปาตญาณ รู้ว่าคนและสัตว์ก่อนเกิดมาจากไหนตายแล้วจะไปไหน และตัวสุดท้ายคือ อาสวกขยญาณคือทำกิเลสให้สิ้นไปสามอย่างนี้เขาเรียกว่าวิชาสาม แต่อภิญาหกนี้ครอบวิชาสามอยู่หมดเลยมีอิทธิฤทธิ์แสดงฤทธิ์ได้ทุกอย่าง ทิพยโสตนุทิพย ทิพจักขุอะไรอย่างนี้ แล้วก็ปุพเพนิวาสานุสสติญาณระลึกชาติ จุตูปปาตญาณรู้ว่าคนสัตว์ก่อนเกิดมาจากไหนตายแล้วจะไปไหน แล้วอาสวกขยญาณทำให้กิเลสสิ้นไปมากกว่าตั้งสาม

ถาม : หนูมีความรู้สึกว่าอยากมากเลยหนูคงทำ...คงต้องเป็นนักบวชอย่างเดียวคงจะทำได้

ตอบ : ไม่หรอกคนทั่วๆ ไปนั่นแหละ ฆราวาสทำได้ง่ายกว่าเพราะว่าศีลน้อยกว่า คนที่รักษาของห้าขั้นกับคนที่รักษาของสองร้อยกว่าขั้นนี้ใครดูแลง่ายกว่ากัน ฆราวาสรักษาศีลแค่ห้าข้อทำได้ง่ายกว่า มันอยู่ที่ว่าเราเอาจริงมั๊ย ? เรื่องของอภิญาเป็นเรื่องของคนจริงคนจังของคนมีศีลจะทำต้องทำจริงๆ ต้องทำอย่างสม่ำเสมอ ถ้าหากว่าเราทำอย่างนั้นได้มันได้ทุกคนไม่ใช่กับบวชหรอก นักบวชปัจจุบันนี้สามแสนกว่านี้ทำได้ไม่ถึงพันหรอก

ถาม : ฟังแล้วหนูมีความรู้สึกว่าอยากมากสำหรับชาตินี้ของหนู

ตอบ : เอาเถอะ...ไม่เป็นไรถ้าเกิดบ่อยๆ เดี๋ยวก็หายไปเอง

ถาม : มีความสงสัยว่าถ้าเอาลูกไปรับยันต์เกราะเพชรนี้เด็กไม่ได้นั่งสมาธิ...

ตอบ : ไม่เป็นไร เพราะว่าถ้าหากว่าเราอยู่ในพิธีด้วยความตั้งใจ ถึงยังงั้นพระท่านก็สงเคราะห์ให้ ต่อให้ไม่ได้อยู่ในพิธีถ้าหากว่าติดงานติดการแล้วเราอยู่ที่บ้านตั้งใจรับด้วยความเคารพในเวลานั้นก็ได้เหมือนกัน

ถาม : อยากจะเปลี่ยนชื่อ หนูเกิดวันพฤหัสบดี ?

ตอบ : แล้วทำไมจะเปลี่ยน เป็นอะไรเขาก็เรียกชื่อเดิมนั่นละ ชื่อเถอะมันแทบจะไม่มีใครเขาเรียกชื่อใหม่ของเราหรอก ยกเว้นคนที่เพิ่งรู้จักกัน คนที่รู้จักมาแล้วเปลี่ยนเป็นอะไรมันก็เรียกชื่อเดิม จริงๆ ชื่อเสียงเรียงนามนั้นมีมาที่หลังคน ตำราการตั้งชื่อมันมาที่หลัง ถ้ามันมีผลต่อคนมากถึงขนาดนั้นบรรพบุรุษของเราก็คงตายหมดแล้ว ไม่เหลือมาถึงเราหรอก อุตส่าห์สืบเผ่าสืบพันธุ์มาถึงเราจนปัจจุบันตั้งห้าหกพันล้านคนแล้ว เพราะฉะนั้น**ขอชื่ออะไรก็เอาชื่อนั้นเถอะ ชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ถือว่าเป็นมงคลที่สุดแล้ว** อาตมาอยู่มาจนปานนี้ก็เพิ่งจะเจออยู่รายเดียวที่ชื่อมีอิทธิพล เป็นเด็กผู้หญิงวัยรุ่นคนหนึ่งอายุก็คงราวๆ ซักสิบห้าสิบหกปี ชื่อมีว่าตัวเขาเบาจนขนาดเราหัวแขนเดียวลอยเลย ผอมกะหร่องมีแต่กระดูก ตอนนั้นหลวงปู่**ครูบารธรรมชัย**ยังอยู่ หลวงปู่**ครูบารธรรมชัย**เป็นพระตืออึ่งหนึ่ง**ที่หลวงพ่อวัดท่าซุง**ท่านบอกให้ลูกๆ ไปหาไปกราบไปไหว้ไปทำบุญกับท่าน หลวงปู่**ธรรมชัย**ท่านรักษาโรควิธียักษาโรคท่านตรวจด้วย **ทิพจักขุญาณ**คือโรคที่หมอทั่วๆ ไปรักษาไม่ได้มักจะไปหาหลวงปู่ หลวงปู่ท่านจะมีสายสิญจน์วางอยู่ในพานพาดมาแล้วท่านก็จะจับไว้ พอคนป่วยเข้ามาแตะสายสิญจน์หลวงปู่จะบอกว่าป่วยด้วยโรคอะไร เป็นมากี่ปีกี่เดือนกี่วันต้องรักษาด้วยยาอะไร สมัยนั้นถ้าหลวงปู่มาไม่ตรงกับหลวงพ่อก็จะไปหาหลวงปู่เพื่อทดสอบทิพจักขุญาณของตัวเอง ไปถึงโยมเขาแตะก็กำหนดใจจะรู้ว่าเขาป่วยมากี่ปี แต่พอเดือนนี้ซักรจะผิดพววันนี้ไปไกลลิบเลย หลวงปู่ท่านบอกรายละเอียดได้แต่ของเรามันละเอียดขนาดนั้นไม่ได้ มาตอนหลังหลวงพ่อท่านบอกว่า**ทิพจักขุญาณ**ของหลวงปู่**ธรรมชัย**เยี่ยมที่สุดในยุคนี้ เพราะที่ท่านเกิดมาเพื่อเป็นหมอ เป็นหมอถ้ารู้ไม่ละเอียดรักษาโรคไม่ได้ ในเมื่อท่านมาเพื่อเป็นหมอ **ทิพจักขุญาณ**ต้องเยี่ยมที่สุด เพราะฉะนั้นที่เราผิดแล้วผิดอีกไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ไปลองกับใครไม่ลองไปลองระดับ (หัวเราะ) ปรมาจารย์เลย คราวนี้พอเด็กคนนั้นแตะสายสิญจน์บิ๊บลองปู่ลิ้มตาขึ้นมาบอกอ๊หนูไม่ต้องรักษาหรอกลูกไปเปลี่ยนชื่อซะก็หายเอง ท่านบอกว่าชื่อปัจจุบันนี้ไปตรงกับบรรพบุรุษคนหนึ่งที่ตายมานานแล้ว มีมันหวงชื่อตายมานานขนาดนั้นแล้วยังไม่ยอมเลิกหวงชื่อตัวเองว่าลูกหลานเอาชื่อมาตั้งตรงกับมัน โกรธ มันก็เลยแกลิ่งซะจนเป็นอย่างนั้น หมอรักษาเท่าไรก็ไม่หายหาสาเหตุไม่เจอ นั่นแหละในชีวิตที่อยู่มาจนปานนี้**สี่สิบกว่าปีแล้ว** เพิ่งเห็นมีคนเดียวที่ชื่อมีอิทธิพลกับตัว เพราะฉะนั้นของเราอะไรก็ได้ ถ้าอยากได้ชื่อเพราะๆ **ไปวัดตอนเดินดูทีละป้ายๆ** เดียวก็ได้เอง

ถาม : คือแม่หนูเขาชอบสวดมนต์ตอนเช้าแต่เขาสวดแบบเสียงดัง เวลาที่หนูอยู่ข้างบนนี้พอได้ยินเสียงแม่สวดมนต์จะมีความรู้สึกว่าหนูรำคาญเสียงแม่ แต่เพียงที่จะทำใจให้สบายๆ คือก่อนที่จะเขาจะเอาข้าวมาถวายพระภูมิจะรู้สึกว่ามันกะระรำคาญตายังไงก็ไม่ทราบละ แต่หนูพยายามปลอดอารมณ์ใจว่าไม่ๆ

ตอบ : อันนั้นมันเป็นตัวทดสอบอารมณ์อย่างหนึ่งเขาเรียกว่า **กิเลส**มันจะทำให้เราเบี่ยงไปจากความดี ทั้งๆ ที่เห็นคนอื่นทำความดีแต่ไม่ได้ยินดีและเมตตาด้วย มันจะกลายเป็นประเภท

นึกคิดเบียดเบียนเขาซะด้วยซ้ำไป จิตมันแทนที่จะประกอบไปด้วยอนุโมทนาจิต มันกลายเป็นวิหิงสาวิตก คือคิดเบียดเบียนคนอื่นเขาแทน อารมณ์ใจอย่างนี้ไม่ใช่สิ่งที่ดี บอกกับมันบอกว่าข้ารู้จักหน้าแฉิงแล้วไม่ต้องมาแก้งซะให้ยากหรอก พวกมารนี่ขี้อายพอเรารู้ทันเขาก็เลิก

ถาม : แล้วหนูเห็นอย่างนี้หนูก็ต้องโมทนากับเขา ?

ตอบ : จริงๆ คือว่าในส่วนนั้นเราไม่ได้ทำ แล้วแม่ทำเราก็พลอยยินดีและโมทนาไปกับความดีที่แม่ทำด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาทาง ตา หู จมูก ลิ้น กายพยายามกันเอาไว้อย่าให้เข้าไปในใจ ถ้าเข้าไปในใจปั๊บมันจะเกิดอันตรายกับเรา เพราะว่ามันจะเริ่มชอบหรือไม่ชอบ พอชอบหรือไม่ชอบปั๊บถ้าเรามาติดต่อนี่ยุ่งหนักเข้าไปใหญ่เลย ถ้าไม่ชอบก็พลอยจะพาลโกรธพาลเกลียดไปเลย ถ้าหากว่าชอบก็อยากมีอยากได้ขึ้นมา มันไม่ได้เรื่องทั้งสองฝ่ายพยายามทำใจให้เป็นกลางๆ ไว้

ถาม : ตามที่เคยได้ยินมาเขาบอกว่าถ้ามีคู่ครอง...

ตอบ : มีคู่เนี่ยไปง่ายเลย คนจะไปนิพพานจะต้องเห็นทุกขันธ์ทุกขันธ์ เมื่อเห็นทุกขันธ์ทุกขันธ์แล้วรู้สึกเข็ด ในเมื่อรู้สึกเข็ดนี่ก็หาทางหนีทุกขันธ์ซึ่งมันจะไปนิพพานได้ ดีไม่ดีไปง่ายด้วยเพียงแต่ว่าคนส่วนใหญ่ที่มีคู่ถ้าหากว่าจิตใจมันมืดไปกังวลกับการทำมาหากิน ห่วงลูกห่วงหัวห่วงเมียมันกังวลอยู่มันก็จะไปยาก แต่ถ้าหากว่าผู้ใดก็ตามที่มีคู่แล้วเห็นทุกขันธ์โอกาสที่จะไปมันง่ายกว่าคือถ้าตั้งใจปฏิบัติจริงเห็นทุกขันธ์จริงจิตมันยอมรับได้ง่ายกว่า มันลำบากจริงๆ แล้วนี่คนเดียวก็ทุกขันธ์จะแย่งแล้วใช่ไหม ? จากขันธห้า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณของตัวเองก็กลายเป็นขันธสิบของสามอย่างนี้ กลายเป็นขันธสิบห้าของลูก มีชะสองคนก็ยี่สิบไปเลย มันทุกขันธ์ว่าเดิมหลายเท่ามันน่าจะไปง่ายกว่า ไครบอกว่ามีคู่แล้วไปนิพพานไม่ได้อย่าไปเชื่อพระพุทธเจ้าก็มีใช่ไหม ? นั่นนะต้นตำรับนิพพานเลย

ถาม : เราทำบุญอะไรละคะถึงจะได้รู้ว่านี่คือเราคือแบบว่าเรามีทำบุญหรือทำกรรมอะไรมาคือว่าต้องมาผิตหวังในเรื่องของคู่ครอง ?

ตอบ : เรื่องนี้ก็ไม่ว่ารบเหมือนกันว่าสมัยก่อนไปแย่งของคนอื่นเขาไว้รีเปลา ? จริงๆ แล้วหลวงพ่อบอกว่า "อยู่คนเดียวเปลี่ยวกายแสนสบายแต่ไม่สนุก ถ้าอยู่สองครองทุกขันธ์ถึงสนุกก็ไม่สบาย" ความจริงเราสบายนะเราลดทุกขันธ์ลงไปครึ่งหนึ่ง คอยดูคนรอบๆ ข้างเราสิถึงรักกันปานจะกลืนก็เหอะ ถึงเวลามันก็ต้องทะเลาะเบาะแว้งกระทบกระทั่งกันอยู่ตลอดลั่นกับฟันนะ ถึงจะมีลูกเป็นไซ้ทองคล้องใจก็จริง แต่ถ้าคนเราเวลาเหนื่อยมา เวลาหิวมา เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย อารมณ์มันเสียง่ายเดียวทะเลาะกัน ดูว่ารอบข้างเรามีคู่ไหนที่เขามีความสุขจริงๆ มั่ง มันจีจ๋าหวานจ้อยกันได้พักเดียวแล้วหลังจากนั้นก็ทุกขันธ์ล้นๆ ถามคนข้างๆ สิเขาแต่งมาแล้ว ถามว่าพี่มีความสุขจริงๆ มั้ย ? ไม่มีหรอก ลำบากจะตายซัก เห็น้อยจากข้างนอกมาด้วยกันแท้ๆ กลับมาบ้านเรายังมีเจ้านายเพิ่มมาอีกคนหนึ่ง ถ้ามีลูกก็เพิ่มขึ้นอีกสองคน บางครอบครัวเห็นแล้วก็น่าสงสาร

ถาม : .....

ตอบ : พระอรหันต์ สุคะโต ภาวะวา นะ เมตตาจิต แค่นั้นแหละว่าทุกวันๆ เจ้าของคาถาคนแรกคือ หลวงปู่แห้ววัดฉลอง ภูเก็ท ถัดมาก็ หลวงปู่ปาน วัดบางนมโค ถัดมาก็หลวงพ่อวัดท่าซุง คาถาบทนี้ถ้าเราต้องการให้ใครรักใครเมตตาเราสงเคราะห์เรา ให้นำถึงหน้าเขาแล้วภาวนาคาถาบทนี้เรื่อยๆ สักครึ่งชั่วโมง ทำให้ตัวเองกำลังใจทรงตัว เสรีจแล้วก็ไปหะถาม : (เรื่องการพิจารณาระหว่างรับประทานอาหาร) ?

ตอบ : จริงๆ คือพิจารณาต่อยาวไปที่เดียวเลยจ๊ะ แล้วตอนทำนี่ สรุปรวมกลับมาว่าในเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ ยังจำเป็นต้องกิน ก็กินเพื่อให้ร่างกายนี้ทรงอยู่เพื่อปฏิบัติธรรมเท่านั้น ไม่ได้กินเพื่อความอ้วนพีของร่างกาย ไม่ได้กินเพื่อความม่งใสของผิวพรรณ ไม่ได้กินเพื่อตั้งใจจะยั่วกิเลสให้เกิดขึ้น หากแต่ว่ากินเพื่อรักษาร่างกายนี้ไว้ให้ปฏิบัติธรรมเท่านั้น เพราะฉะนั้นกินให้มันสักหน่อย ถ้าตะขิดตะขวงใจมากกว่าเขาจะต้องตายเพราะเรา เราต้องมากินเขาแท้ๆ ก็ตั้งใจกินส่วนกุศลให้เจ้าของเลือดเนื้อเขาไปเลย

ถาม : แล้วถ้าเห็นว่าภาวะรอบข้างว่าอย่างนี้เป็นทุกข์ ให้คิดไปเลยใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ให้เห็นจริงๆ ว่าทุกอย่างมันเป็นทุกข์ นั่นเป็นสิ่งที่ดีมากเลย แล้วเราก็มาถามตัวเองว่าโลกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ยากเร่าร้อนแบบนี้ การที่เรามีร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้ เรายังต้องการมันอีกไหม ? ถ้ามันตอบว่าไม่ต้องการ ก็ถามตัวเองว่าในเมื่อไม่ต้องการแล้วจะไปไหน ? ถ้าอารมณ์สุดท้ายเกาะนิพพานก็เกาะยาวไปเลย แล้วรักษาอารมณ์เกาะนิพพาน ประคับประคองเอาไว้ ทำอย่างนั้นทุกวันๆ จนอารมณ์ลิดชินกับนิพพานต่อไปสบายตายเร็ว (หัวเราะ) ถ้าหากมันเกาะจริงๆ ไม่เอาอะไรจริงๆ เอาแต่หนีพพานนี้ตายเร็วซึ่งมันเป็นความต้องการของเราอยู่แล้ว

ถาม : ต้องเฉพาะตะวันออก ? (ถามเรื่องศาลพระภูมิ ที่ตั้งอยู่ที่ทิศตะวันออกของบ้าน)

ตอบ : เฉพาะศาลที่อยู่ด้านทิศตะวันออก ไม่ใช่หันทิศตะวันออกนะ อยู่ด้านทิศตะวันออกของตัวอาคารทุกหลัง ที่อยู่ทิศตะวันออกมีหน้าที่พิเศษ คือให้หวยด้วย ถ้าใครขอเป็นเหมือนยังกับโดนบังคับแต่ให้คนขอเป็น ถ้าขอไม่ได้เรื่องนี้ก็แยเหมือนกัน สำหรับของเราที่พอถึงเวลาฝนแล้วไม่เล่นมันจะแมน นั่นนะเขามาลองใจเรา ถ้าเราเล่นเมื่อไรมันจะเคลื่อนทันที เล่นสามตัวมันจะออกสองตัว เล่นสองตัวมันจะออกตัวเดียว เล่นตัวเดียวมันไม่ออกเลย มันจะเป็นอย่างนี้แล้วถ้าเราบอกเขาโดยที่เขาเองไม่มีบุญในด้านนี้มาก่อนเลขมันก็จะเคลื่อนเลื่อนไปงวตอื่นเลื่อนให้เจ็บใจเล่นเท่านั้นแหละ สมัยหลวงพ่อน้อง วัดจุฬามณีที่สมุทรสาครยังอยู่ หลวงพ่อน้องมีอาชีพให้หวย ใครๆ ก็ไปหาท่าน ขอหวยๆ หลวงพ่อน้องให้ บางทีก็เขียนใส่กระดาษยัดใส่มือมาเลย บางทีก็เขียนใส่กระดาษดำทิ้งเอาไว้ไปลอกเอาเอง บางทีคนเอาแบ่งค้ไปถวายทั้งปึกท่านก็ดึงเอามาคืนให้ใบหนึ่ง โบนั่นนะออกแห้งๆ วันที่หลวงพ่อน้องมรณภาพกรรมการเข้าไปจัดการเกี่ยวกับการเงินในกุฏิท่าน โอ้โฮ ! คันมันทุกชอกทุกมุมเงินเต็มไปหมด เพราะท่านรับมาท่านก็โยนโครม ! กองเอาไว้ไม่ได้ใช้อะไรเลย คือไม่ได้ยัดติดในเรื่องเงินเรื่องทองจริงๆ แล้วไม่ได้ใส่ใจเลวรับมาท่านก็โยนไว้รอบตัวนั่นแหละ กรรมการตรวจนับเงินได้ยี่สิบกว่า

ล้าน ปรากฏว่าพอหลวงพ่เนื่องมรณภาพ หลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่เนื่องเป็นพระอรหันต์ มั่นขอหวย พระอรหันต์ตายไปทั้งองค์ไม่ได้คิดจะขอรธรรมะกันเลย หลวงพ่เนื่องท่านก็อยู่ให้เป็นหน้าที่ของท่านนี้ ปรากฏว่าหวยหลวงพ่เนื่องคนเอาไปเล่นลูกบั้งไม่ถูกบั้งเพราะไม่รู้วิธี หลวงพ่ของท่านบอกวิธีให้ว่า ถ้าพระท่านบอกเป็นสาธณะอย่างนั้นบุญคนมันไม่เท่ากัน เพราะฉะนั้นโอกาสที่จะถูกมันยาก ท่านบอกว่า ถ้าอยากจะถูกจริง ให้ตามไม่เก็นสิบสอง งวดจะออก ท่านแนะนำวิธีเล่นว่าถ้างวดแรกเราเล่นสิบบาท งวดที่สองให้เล่นยี่สิบ งวดที่สามให้เล่นสามสิบ งวดที่สี่ให้เล่นสี่สิบ ถ้าทำอย่างนี้แล้วถึงเวลาออกมันจะได้คุ้ม รับรองว่าไม่เก็นสิบสองงวดจะออก แล้วออกตรงๆ ด้วย แต่ถ้าอยากได้งวดนั้นเลย ให้ตัดท้ายเล่นตัวเดียวจะได้ แต่คราวนี้เล่นตัวเดียวมันได้น้อยเขาไม่ต้องการกัน พอได้เคล็ดลับมาแทนที่จะเล่นหวย หลวงพ่เนื่อง ก็เล่นหวยหลวงพ่เราเอง หลวงพ่ท่านบอกหวยปีละครั้งตอนกฐิน คอยฟังๆ เอะ ถ้าคนเฮเมื่อไรก็เลขนั้นแหละ แต่คราวนี้ท่านบอกที่อย่างกลางศาลาสองไร่คนมีเป็นหมื่น บุญคนมันไม่เท่ากัน งวดสุดท้ายก่อนท่านมรณภาพท่านก็บอกว่า เฮ้ย...ใครมีเงินบ้างหว่า ขาดเงินอยู่ ๖๘๓ บาท พวกฮากันตรึม ไซ้แน่แล้วตัวนี้ ปรากฏว่างวดแรกมันออก ๖๘ งวดหลังมันออก ๘๓ แล้วงวดที่สี่มันออก ๘๓๖ มันไม่ใช่ ๖๘๓ ปรากฏว่าพี่สุรگانต์ เขาได้เคล็ดลับแล้ว เขาตามไปเรื่อยแหละ คนอื่นเลิกกันหมดแล้ว คนได้ ๖๘ แล้วเลิกก็มี ได้ ๘๓ แล้วเลิกก็มี ประเภท ๓๘๖ หรือ ๘๓๖ งวดนั้นก็มิ แต่ของหลวงพ่เนื่องนี่ถ้าบอกเมื่อไรตรงๆ ไม่ต้องกลับ พี่เขาก็ตามไปเรื่อยๆ ไปออกเองงวดที่เก้าได้ไปแสนแปดค้อยยังชั่วหน่อย งามที่เขาเหมือนกันถ้า งวดที่สิบเอ็ดแล้วไม่ออกละ ? เขาบอกว่าชายบ้านเล่น (หัวเราะ) คือเขามั่นใจแน่แล้ว พอได้เคล็ดลับไปแล้วลองตามดู จริงๆ คนที่บุญไม่ถึงนี้บารมีไม่ถึงมันจะเลิกเสียกลางคัน คนที่สมควรได้มันจะมีกำลังใจตาม มันตามจนออก เก้างวดนี้เท่าไร สี่เดือนกว่าใช่ไหม ? เพราะฉะนั้นก็ตามไปเหอะ

ถาม : ของหลวงพ่เนื่องใช้ได้กับทุกองค์ไหม ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน แต่หลวงพ่เนื่องกับหลวงพ่เนื่องใช้ได้ (หัวเราะ) องค์อื่นก็ลองดู ถ้าสิบสองงวดไม่ออกก็เพิ่มเป็นร้อยยี่สิบงวด (หัวเราะ) ใส่ศุนย์ไปอีกตัวหนึ่ง

ถาม : ที่เคยสอนว่าเวลาภาวนาไปด้วยให้นับลูกประคำโดยนับจำนวนเม็ดไปด้วย ทีนี้ถ้าตอนนับกับภาวนาไปด้วย ภาวนามันไปเรื่อยๆ เหมือนกับว่าเราจะต้องเอาจิตไปดูที่จำนวนนับหรือดูที่มือแต่ละจำนวนนับล่ะคะ ?

ตอบ : รู้ทั้งสองอย่าง

ถาม : เครียดนะคะ ?

ตอบ : จริงๆ แล้วเขาเอาสำหรับพวกฟุ้งซ่านมาก พวกที่ฟุ้งซ่านมากถ้าให้ทำงานหลายอย่างแล้วจิตมันจะจตจ้อยู่กับตรงนั้นมันก็จะไม่ฟุ้งซ่านไปที่อื่น ของเราถ้าเอาธรรมดาๆ รับรู้อย่างเดียวก็พอแล้ว ไม่งั้นจะเครียดเกินไปหนักเกินไป แต่ที่หัดทำตอนนั้นเพราะต้องการจะซ่อมประเภทแยกจิตแยกกายหลายๆ อย่างพร้อมๆ กัน ไม่งั้นเดี๋ยวนี้คุณตรงนี้โยมนินทาเรา

อยู่ที่ปักขีใต้ไม่ได้ยิน (หัวเราะ) จริงแล้ว มันก็ไม่ได้ยินนั่นแหละ

ถาม : แต่มันก็ได้ผลนะคะ แต่ค่อนข้างเครียด ?

ตอบ : นั่นแหละ ของเรถ้ามันไม่เคยชินมันจะตึงหน่อย แล้วอย่าลืมหันต์สุดท้าย ถ้าเราทำจนคล่องแล้วต่อไปภาวนาอยู่มันก็ฟังชานได้ ถ้าหากว่าถึงตอนนั้นแล้วมีปัญหาให้ตั้งใจกลับมายุ่งกับลมหายใจเข้าออกให้ความรู้สึกจดจ่ออยู่ที่ความรู้สึกตรงหน้า อย่าไปแบ่งความรู้สึกรับรู้อื่นอื่น ไม่อย่างนั้นกำลังใจมันจะไม่เป็นหนึ่งเดียว มันจะแยกไปคิดเรื่องอื่นๆ ได้ต่อไปเรื่อย จะกลายเป็นว่าทั้งๆ ที่เรากาวนาอยู่แท้ๆ ทรงฌานอยู่แท้ๆ มันก็ฟังชานได้ ไปคิดเรื่องอื่นหน้าตาเฉยเลย

ถาม : ใช้สมาธิ ใช้แบบไหน ?

ตอบ : ทำได้แค่นี้ ก็ต้องใช้แค่นั้นแล้ว

ถาม : ตอนปวดหัวมาก มันไม่มีอารมณ์ ?

ตอบ : การที่เราหิวมากๆ เหนื่อยมากๆ เจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าไม่คล่องตัวมันจะจับสมาธิยาก คราวนี้ว่าอาตมาป่วยเป็นประจําอายุสี่สิบปีแล้วมันก็กลายเป็นปกติของเราว่ามันหนีทัน พรวดเดียวก็ไปแล้ว

ถาม : เคยเห็นคนตายแบบใกล้ขีด รู้สึกซัดๆ เลยว่าปั๊บบีบมากเลยเสียความรู้สึกเลย ?

ตอบ : ลักษณะอาการนี้แหละคือสภาพของเราจริงๆ แล้วยังรับไม่ได้ พอเรารับไม่ได้ร่างกายจิตใจพลอยแย้ไปด้วย อาตมาเห็นตัวขนาดเจ้าศีลโน้โดนสิบล้อเหยียบเข้าหัวเหมือนทุ้มแดงโมเสฟั้นเลย แล้วคราวนี้เลือดมันนองเต็มถนนไปหมด ตัวมันชืดเหลืองยังกับขี้ผึ้ง แม่ก็ร้องไห้จะขาดใจอยู่ข้างถนน แล้วลองนึกดูถ้าเป็นเราจะทำยังไง มีอ้อนตื่นอ่อน นอนอยู่ตรงนั้นเลย

ถาม : อย่างนี้พวกโจร พวกเสื่ออะไร อย่างตีใหญ่พวกนี้ ต้องมี...?

ตอบ : ใช่ กำลังใจเขายึดมันมาก เคยถามคนที่มันเคยเป็นโจรมา ถามเขาบอกว่าทำยังไงถึงเหนียว โดยเฉพาะเสื่อฝ้าย เสื่อฝ้ายไปวัดทำซุงหลายครั้งแล้วก็โดยเฉพาะไปนอนอยู่ที่ตึกที่อาตมาอยู่ ก็ได้คุยกัน ที่แกไปขอให้หลวงพ่อบุชิตทองอยู่ปุ่บที่แกฝั่งเอาไว้ แกปล้นทองอยู่ปุ่บเป็นตุ้รฎไฟเลย ถามแกบอกว่าปล้นอิทาไหนได้เป็นตุ้รฎไฟ แกบอกทำให้ลูกน้องปีนขึ้นไปแอบถอดสลักยี่ตระหว่างตุ้มัน พอเข้าจ้งหวะทางโค้งก็ปลดสลัก พอมันโค้งตัวมันเหวี่ยงเสื่อจตุ้บก็มันจะหลุดออกมา แล้วก็เข็นไปซ่อนระเบิดปิดกัน โน่น...กว่าจะรู้หายไปแล้ว คราวนี้เขาบอกว่าสมัยก่อนที่ส่วนใหญ่หนึ่งเหนียว เพราะว่าต้องเป็นคนมีสัจจะเป็นคนเอาจริงเอาจังและว่างเมื่อไหร่ต้องภาวนา พวกเรายังทำอย่างเขาไม่ได้เลย เพราะเขาอยู่กับปากกระบอกปืนตลอดไม่รู้ว่าจะโดนยิงตายเมื่อไร เพราะฉะนั้นมันประมาทไม่ได้ ว่างเมื่อไหร่ต้องภาวนา สถานการณ์มันบังคับ ในเมื่อว่างเมื่อไรต้องภาวนาจิตเป็นสมาธิสูง พออาหารณาพระเครื่องเข้าเท่ากับว่าตัวเองเปิดกำลังใจรับเต็มที่แล้วอานุภาพสูงมาก สมัยนั้นเลยส่วนใหญ่ก็จะหนึ่งเหนียวกัน

ถาม : อย่างนี้ก็ไม่มียี่ทธิตคนกร ถ้าเผื่อตายก็ไปเป็นพรหม ?

ตอบ : ก็หลวงพ่อก่อนสงฆ์เข้าไปเกือบสามสิบองค์ เป็นพระอภิญญาหมดเลย เพราะว่ากำลังใจพวกนี้ท่านเอาจริงเอาจังอยู่แล้ว คราวนี้งานนั้นพวกนี้ไปพักในวัดก่อนจะไปปล้นเขา แล้วก็สองคนที่พูดง่าย ๆ ว่าบุญพอจะมี มากกราบหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อพอเจอหน้าก็ถามว่า แกจะไปปล้นเขาใช่ไหม ? หลวงพ่อบอกว่าพวกนี้เรียบร้อยเกินเหตุ ประเภทเข้ามาหาพระบุฝึกกราบท่านบอกว่าระแวงเอาไว้ก่อนได้เลย สมัยก่อนโจรไปปล้นเขามันแต่งตำรวจแล้วมันหล่อเกินตำรวจ โอ้โฮ...ตำรวจมั่วแต่ตามล่าโจรชุดเก่ายังกับผ้าขี้ริ้ว พวกนี้รักลึบใจเลย ถามว่าจะไปปล้นเขาใช่ไหม ? พวกนั้นก็ตลิ่ง หลวงพ่อบอกว่าถ้าเอ็งไปคืนนี้เอ็งตายโหงทั้งคู่ พวกนั้นพอทักถูกแล้วแถมบอกก็ตกใจ อยากจะรอดเอ็งไปซื้อยาถ่ายมากินให้มันขับไล่ขี้ร่วงไปเลย ปรากฏว่าคืนนั้นเข้าไปปล้นพวกตายหมดจริงๆ สองคนนั้นนอนแผ่อยู่กับวัด ประเภทกินยาถ่ายระดมพลเข้าไป ลูกพี่บอกไม่ต้องไปไม่ต้องไปก็รอดมาได้ใช่ไหม หลวงพ่อก็บอกให้เลิกเสียไม่อย่างนั้นถ้าไปอีกก็ตายอีก ไม่เลิกก็ไม่ได้ เห็นๆ อยู่ ตกลงยอมบวช หลวงพ่อเลยส่งไปให้เพื่อนสององค์ที่อยู่ในป่า สององค์นี้ไปก็ได้ดีเพื่อนฝูงมาถามๆ กัน เสร็จไปๆ มาๆ หลวงพ่อบอกว่า พวกหลายพวกกลอนสงฆ์เข้าไปสามสิบกว่าองค์เป็นพระอภิญญาหมด คือว่าความดีความชั่วเท่าที่มีอยู่ในทุกศาสนามันก็เป็นแค่สิ่งสมมติเท่านั้น การกระทำของเรานั้นแหละที่จะเป็นตัวกำหนด สิ่งที่เราตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตามผลของการกระทำนั้นมีแน่ และจะตอบแทนให้แก่ผู้กระทำได้เมื่อวาระและเวลาอันสมควรมาถึง ถ้าทำในสิ่งที่ตามสมมติเขาเรียกว่าดี ผลตอบแทนก็คือความสุขความเจริญ แต่ถ้าหากว่าทำในสิ่งตามสมมติที่เขาเรียกว่าไม่ดีคือความชั่ว สิ่งที่ได้รับตอบแทนก็คือความทุกข์ ความเดือดร้อน คราวนี้จะเรียกว่าใครเป็นผู้กำหนด ก็คือการกระทำเป็นผู้กำหนดคือกรรมเป็นผู้กำหนด ถ้าหากว่าคนไม่ทำความดีความชั่วเลย นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ เทวดา มาร พรหมอะไรก็ไม่จำเป็นต้องมี สิ่งทั้งหลายเหล่านี้เกิดขึ้นมาเพื่อรองรับการกระทำของเราทั้งนั้น ถ้าเลิกทำก็ไม่มีอะไรเหลือ

ถาม : คำว่าอวดอุตริมนุสสรณนี้หมายถึงอย่างไรคะ ?

ตอบ : ก็คือว่ากล่าวถึงธรรมอันยิ่งของมนุษย์ทั่วๆ ไป คือว่าคนทั่วไปไม่สามารถจะมีได้ว่าตัวเองมีตัวเองได้ทั้งๆ ที่ไม่ได้จริงเรียกว่าอวดอุตริมนุสสรณ ถ้าหากว่าเป็นพระเจ้ารับอาบัติปาราชิก คือขาดความเป็นพระไปเลย ธรรมอันยิ่งนั้นเขากล่าวเอาไว้ชัดเลยว่าเรื่องของมานสมบัตติ เรื่องของวิมุตติ เรื่องของวิโมกข์ เหล่านี้เป็นต้น ถ้าหากว่าตัวเองไม่ทรงมานจริงไม่หลุดพ้นจริง แล้วกล่าวว่าตัวเองเป็นผู้ทรงมาน เป็นผู้หลุดพ้นแล้วจะไฉนแบบนี้เขาจะปรับขาดจากความเป็นพระไปเลย ถ้าหากว่ามี ปรับแค่อาบัติปาจิตตีย์ เพราะว่าไปบอกอุตริมนุสสรณที่ตัวเองมีกับผู้อื่นเขา

ถาม : คำว่าบอกรับชอบเขตแค่นั้นคะ ถึงเรียกว่าบอกรับ ?

ตอบ : ตั้งใจอวดเขาเพื่อให้คนเลื่อมใส แล้วลามผลและชื่อเสียงทั้งหมดจะเกิดแก่ตัว ถ้าหากว่าในการสอนธรรมกัน อย่างเช่นว่ากล่าวถึงนรกสวรรค์โดยไข่มโนมยทธิไปอะไรก็ดี

เหล่านี้ไม่ถือว่าอวดเพราะว่าเป็นการสอนเป็นการบอกต่อ แต่ถ้าหากว่าตั้งใจจะอวดเขา เพราะว่ามันทำได้เพื่อให้คนเขาเลื่อมใส อย่างนั้นเสร็จแหงๆ เลย อุทิศสมณุสธรรมก็ถือธรรมอัน ยิ่งที่คนทั่วๆ ไปไม่สามารถจะเข้าถึงไม่สามารถจะมีได้

ถาม : .....

ตอบ : แสดงว่าพวกเราไม่เข้าใจเลย พระกริ่งจริงๆ ที่สร้างขึ้นมานั้น หมายถึง**พระไภษัชยคุรุ** ซึ่งเป็นพระโพธิสัตว์ จะเห็นว่าในมือของท่านจะถือหม้อน้ำมนต์หรือหม้อยาอยู่ พระไภษัชยคุรุนี้ คนจีนเรียกว่า**ตั้งใจผู้สัก** ท่านจะเป็นเลิศในการรักษาคน พระโพธิสัตว์นี้บางสิ่งบางอย่างที่พระอรหันต์ก็ดี พระพุทธเจ้าก็ดี ท่านปล่อยวางเพราะยอมรับกฎของกรรม พระโพธิสัตว์นี้เพราะความปรารถนาจะช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์เพียงประการเดียวอาจฝึกกฎของกรรมบางอย่าง ตัวเองจะรับผลอย่างไรก็ยอมเพื่อให้คนอื่นมีความสุข คราวนี้**พระชัยวัฒน์**สมัยโบราณเขาจะหล่อพระหล่ออะไร เขาก็มีการทดลองเบ้าทดลองเนื้อโลหะดูว่ามันได้หรือไม่หรือยัง พร้อมหรือยัง เขาจะหล่อเป็นองค์เล็กขึ้นมาก่อนเป็นการทดสอบ แล้วถ้าหากว่าเสร็จสมบูรณ์ขึ้นมาแล้วก็ถือว่าตัวเองประสบความสำเร็จในอันนั้นแล้ว เลยใช้คำว่า**ชัยวัฒน์ คือถึงพร้อมแล้วทุกอย่าง** ถ้าหากว่าแปลตามเนื้อหาก็คือว่า**เจริญด้วยชัยชนะ** เพราะฉะนั้นพระกริ่งกับพระชัยวัฒน์ต่างกันตรงไหน อาจเหมือนกันเปี้ยบเลยกี้ได้ ต่างกันที่องค์ใหญ่องค์เล็กแค่นั้นเอง พระชัยวัฒน์จะเป็นองค์เล็กที่เขาหล่อขึ้นมาก่อนเพื่อดูว่าทุกอย่างพร้อมหรือยัง ถ้าพร้อมสมบูรณ์แล้วถึงจะลององค์ใหญ่ไม่เช่นนั้นถ้าองค์ใหญ่เสียจะลำบากเพราะหมดเยอะ

ถาม : เมื่อวานดูทีวีเขาบอกว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่าสังขารมี ๒ ประเภท ประเภทมีใจครองกับไม่มีใจครอง ถ้ามีใจครองมันก็ต้องเสื่อม แล้วจิตล่ะคะ ?

ตอบ : จิตกับใจนี่จริงๆ มันตัวเดียวกัน คราวนี้บางคนเขาเรียกว่า**จิต** บางคนเขาเรียกว่า**ใจ** บางคนก็เอาอาการเคลื่อนไป เอาตัวปรุงแต่งไปเป็นจิต เอาตัวรู้เป็นใจ บางคนเอาตัวเคลื่อนไปนั้นเป็นใจ เอาตัวรู้เป็นจิต เรียกกันให้มั่วไปหมด บางตำราอย่างในอภิธรรมเขาแยกออกว่าจิตมีตั้งกี่ดวงๆ ล่อไปเหอะ อ่านเสียจนประสาทจะกลับ

ถาม : แล้วเรียกว่าอย่างไร ?

ตอบ : จิตนะเหรอ เรียกจิตเป็นจิตซึ่งายดี **จิตเป็นผู้รู้** ในเมื่อเป็นผู้รู้ ถ้าหากว่าปรุงแต่งก็จะเป็นตัวสังขาร ถ้าหากว่าหยุดการปรุงแต่งจิตก็คือจิต

ถาม : อย่างนี้สังขารก็มีความหมายมากกว่าตัวปรุงแต่งใช่ไหมคะ ?

ตอบ : ในความหมายของเรา เราจะหมายถึงตัวตนร่างกายนี้เสียด้วย แต่ในความหมายทางธรรมจริงๆ ก็คือความนึกคิดปรุงแต่ง **อวิชชา บัณฑิตยา สังขาร** ความไม่รู้หรือรู้ไม่ครบก็เลยทำให้นึกคิดปรุงแต่ง ถ้ารู้ครบรู้จบแล้วสมบูรณ์แล้วอย่างที่เราสรุปอยู่ข้างในอริศลนี้มันก็ไม่ต้อง

ถาม : อ่านแล้วเหรอ ?

ตอบ : ก็จับอยู่ตั้งนาน (หัวเราะ) มีอยู่วันหนึ่งไปนั่งเฝ้าหลวงพ่อยู่ ท่านหยิบหนังสือพิมพ์มา

ดูต้นฉบับแล้วก็วาง ดูพาดหัวแล้วก็วาง เรายังรับมา ท่านก็ว่าไปเรื่อยๆ ตามเนื้อหาข่าว ละเอียดกว่าที่เขาเขียนอีก บางเรื่องนี้เราดูพาดหัวอยู่ข้างในกว่าจะหาเจออยู่ในซุบซิบนิดเดียว หลวงพ่อไม่ได้เปิดดูหรอก ท่านหยิบแล้วก็โยนหยิบแล้วก็โยน มาตอนหลังท่านบอกว่าถ้าหากว่าใช้คาถามงกุฎพระพุทธรูปเจ้าท่านจะเป็นนิทานแล้ว อยากรู้เรื่องอะไรอยากรู้นั่งสี่เล่มนั้นว่าอะไรแค่นี้ก็รู้ได้ แต่เอาตมาทำไม่ได้หรอก เมื่อกี้นี่เปิดดูจะ (หัวเราะ)

ถาม : คาถาหลวงพ่อยังไงบ้างคะ ?

ตอบ : อิติปิโส วิสเสโส อิเสเส พุทธนามเออิ อิมินา พุทธตังโสอิ อโสดัง พุทธปิติอิ เคยใช้ที่หนึ่งตอนสอบนักธรรมเอก เพราะว่าตอนนั้นอ่านหนังสือไม่ทันเป็นไวรัสลงดับเลยใช้วิธีจับหนังสือแทน นักธรรมเอกนี้เขาตกกันแล้วตกกันอีก ถ้าไม่ช่วยกันจริงๆ กองหนังสือเป็นตั้งเลย ตอนสมัยนั้นเขาออกเจ็ดข้อ ถ้าไม่อ่านมันอาจออก แต่อ่านมันอาจไม่ออก เจอมหาสติปัญญาสูตรไปเล่มเดียวเราก็เพี้ยนแล้ว ท่องเกือบตายมันไม่ออกสักข้อเดียว มันไปออกเรื่องอื่นแทน แล้วมหาสติปัญญาสูตรมันเล่มเดียวเท่านั้นในธรรมวิจาณจะมีวิสุทธิ ๗ มีอะไรไปเรื่อยให้เราอ่านไป ท่องกันจนตาเหล่ แล้วคิดดูหนังสือตั้งแค่นี้มันออกเจ็ดข้อ มันไม่ใช่วิธีนั้นมันอ่านไม่ทันหรือคนป่วย

ถาม : นักธรรมสอบเป็นบาลีด้วยหรือคะ ?

ตอบ : มันจะมีบาลีด้วยแปลไทยด้วย บางทีก็ให้ตอบเป็นภาษาไทย บางทีก็ให้ตอบเป็นบาลีเสร็จแล้วความที่เราไม่มั่นใจ ความที่ไม่ได้อ่านมันเคยผ่านๆ ตามาบ้างว่าน่าจะเป็นอย่างนี้ก็เลยไปนั่งเถียงกับเขา ตอบผิดไปนิดเดียว จะมีว่า นะหิ รุณณะนะ โสภณะ สันติง บัปปิโต เจตะโสของเรว่าทำยมันไม่ใช่อย่างนี้ ก็เลยไปแก้ทำเขาเสีย แก่สามคำ ผิด ออกทะเลสิ่งไม่เชื่อตินัก ข้างหน้าถูกหมด ผิดท้ายนิดเดียว

ถาม : อย่างนี้ถ้าจะสอบได้ก็ต้องมาเรียนแต่งเป็นบาลีได้ถึงจะสอบได้ ?

ตอบ : มันจะมีบาลีเสริมอยู่ ไม่ต้องเรียนก็ได้ แต่ว่านักธรรมเอกนี้เป็นหลักสูตรที่ว่า ถ้าคุณสอบนักธรรมเอกได้คุณถึงจะมีสิทธิสอบเปรียญเอก คือเปรียญเจ็ด, แปด, เก้า ถ้าไม่ได้ก็ไม่ได้สอบสักที ถ้าจบแค่นักธรรมตรีที่มีสิทธิเรียนแค่เปรียญตรีคือแค่หนึ่ง, สอง, สาม จบนักธรรมโทเขาให้สิทธิเรียนเปรียญโทคือ สี่, ห้า, หก ถ้าคุณสอบนักธรรมเอกไม่ได้ก็ไม่มีสิทธิเรียนเปรียญเอก ติดแหง็กอยู่แค่นั้นแหละ หลวงปู่มหาอำพันท่านจะเรียนเปรียญเจ็ดต่อ ท่านสอบนักธรรมเอกอยู่สิบสองปีเต็มๆ หลวงปู่รู้คาถาเข้าไปหน่อย (หัวเราะ) ถ้าหลวงปู่รู้คาถาก่อนหน้านั้นปานนี้สอบเปรียญไหนแล้วก็ไม่รู้

ถาม : เคยได้ยินว่าคาถานี้ทำให้ทิพจักขุญาณแจ่มใสมาก ทั้งที่มืดที่สว่างรู้หมด ?

ตอบ : ก็เพราะแจ่มใสนะซี พอจับเลยรู้หมดว่าเขามีอะไรบ้าง รู้หมดจริงๆ เชื่อแน่ๆ ว่ารู้จริงๆ เพราะว่ามันเฝ้าหลวงพ่อยู่ ท่านเองท่านหยิบขึ้นมาดูพาดหัวแล้วก็โยนมา แล้วท่านพูดเนื้อหาของมันทั้งหมดให้เราฟัง

ถาม : พระโพธิสัตว์ค่ะ .....(ไม่ชัด).....อย่างนี้ตอนเรียนท่านต้องเก่งกว่าคนอื่น ?

ตอบ : พระโพรสิเตอร์อยู่ที่ไหนส่วนใหญ่ก็เป็นผู้นำเขาอยู่แล้ว ไม่เก่งกว่าจะเป็นได้ยังไงละ ? ไม่ต้องห่วงหรอก ยิ่งถ้าหากว่าเป็นชาติที่เป็นปัญญาบารมีด้วยแล้วรับประกันซ่อมฟรี รับรองต้องหาเกรดทำให้ท่านแน่ๆ เลย เกรดสี่ไม่พอหรอก นึกถึงนายกิ้น เวลาอาจารย์เขาอธิบายวิทยาศาสตร์ใหม่ ? นักเรียนต้องพิสูจน์ด้วยวิธีนี้ ถอดสมการด้วยวิธีนี้ละ อาจารย์อธิบายถอดเสร็จเรียบร้อยแล้ว นายกิ้นยกมือผมว่ามีอีกวิธีหนึ่งครับ ว่าแล้วพี่ท่านก็อธิบายไปแล้ว อาจารย์ก็ต้องยอมรับด้วย เพราะวิธีทำของเขาออกมาคำตอบเท่ากัน แล้วเพื่อนจะชอบมาก เพราะมันคนเดียวล้อเสียหมดชั่วโมง (หัวเราะ) คนเดียวจบปริญญาและประกาศนียบัตรมาสิบเจ็ดวิชา เขาบอกว่าเขายังรู้สึกว่ายังไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่เพื่อนบ่นว่าร้องเพลงสวดภาษาละตินไม่เอาอ่าว มันก็ไปเรียนภาษาละตินเสียอีกหนึ่ง เสร็จแล้วเขาบอกว่าไม่มีเส้นทางดนตรีเลย ร้องเพลงก็คร่อมจ้งหวะ มันก็ไปเรียนดนตรีเสียอีกหนึ่ง...อย่างสุนทรภู่เขาว่า จะเรียนร่ำทำอะไรไม่ลำบาก มียอดยากอยู่อย่างเดียวเกี่ยวผู้หญิง ถ้าพระโพรสิเตอร์มากปัญญาบารมีก็ไม่ลำบากสำหรับท่านหรอก

ถาม : .....

ตอบ : เพราะว่าเราเคยชินที่จะอยู่กับมัน สภาพของจิตนี่มันคล้ายๆ กับน้ำ คือมันไหลลงต่ำได้ง่าย คราวนี้เรานี่มันไหลลงต่ำมาตลอด มันต่ำเสียจนบอกไม่ถูกว่าระยะทางนี้มันยืดยาวแค่ไหน จะตะกายคืนมันก็ลำบาก ไม่ค่อยมีกำลังใจ ทำขึ้นมาเป็นแสนๆ กับ กว่าจะหันมาตีได้

ถาม : (ถามเรื่องเด็ก) ?

ตอบ : เด็กดีก็คือธรรมชาติเขาเป็นอย่างนั้น ถ้าเราเข้าใจเขาว่าธรรมชาติของเด็กมันต้องดีต้องชนเป็นธรรมดา อย่าลืมน่าธรรมชาติก็คือธรรมดา ธรรมดาก็คือธรรมะ ธรรมะคือความเป็นจริงที่ปรากฏอยู่ในโลกนี้ ถ้ารู้ว่าเด็กเขามีธรรมชาติคือดีต้องดีและชนเป็นธรรมชาติใจเราต้องปล่อยวางและให้อภัยเขาได้

ถาม : (ถามเรื่องผลการปฏิบัติ) ?

ตอบ : เราต้องย้อนกลับไปดูสิ่งแวดล้อมว่า ตอนที่เราทำได้อย่างนั้น สิ่งแวดล้อมรอบข้างเราเป็นอย่างไร เราคิดอย่างไรพูดอย่างไรทำอย่างไร อยู่ในลักษณะสิ่งแวดล้อมแบบไหน ในวงสังคมแบบไหน เพื่อนฝูงแบบไหน ครอบครัวแบบไหน ถ้าสามารถสร้างสิ่งแวดล้อมแก่ขึ้นมาได้เราก็กลับมาแบบเดิมอีก คือพระพุทธเจ้าบอกแล้วว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงเกิดจากเหตุ ถ้าเหตุดับสิ่งนั้นก็ดับ ถ้าเรามีอารมณ์ใจไม่ว่าดีหรือไม่ดีอย่างไรอยู่ในใจของเรา เราต้องรู้จักแยกแยะว่าเกิดจากเหตุอะไร ถ้ามันมีส่วนที่ดีก็สร้างเหตุนั้นขึ้นมาผลดีก็จะเกิดขึ้นแก่เราอีก ถ้ามันเป็นสิ่งที่ไม่ดีก็ตัดเหตุที่ไม่ดีนั้นเสียสิ่งที่ไม่ดีก็จะไม่เกิดขึ้น มันต้องแก้ตั้งแต่ต้นเหตุ เพราะฉะนั้นคุณต้องนึกย้อนกลับไปก่อนหน้านั้น คุณทำอย่างไรมา แล้วก็ทำอย่างนั้นอีก เพราะว่าอารมณ์ใจของเราแต่ละวันมันจะไม่เท่ากัน เนื่องจากสิ่งแวดล้อมมันเปลี่ยนไป กำลังใจมันเปลี่ยนไป สถานการณ์มันเปลี่ยนไป

ถาม : (ถามเรื่องผลการปฏิบัติ) ?

ตอบ : ถ้าหากว่าตอนนั้นกำลังใจของเรามันทรงอยู่ในฉนวนตัวรัก โลก โกรธ หลง ต่างๆ มันโดนอำนาจของฉนวนมันกดอยู่ มันจะไม่ถือสาหาความกับใครมากนัก เห็นก็รู้สึกแต่ว่าเห็น ได้ยินก็รู้สึกแต่ว่าได้ยิน อารมณ์รัก โลก โกรธ หลง ไม่สามารถจะกินใจเราได้ ถ้าหากว่าสมมติของเราเคลื่อนออกจากฉนวนลงมาเมื่อไร รัก โลก โกรธ หลง จะกินเราทันที เพราะฉะนั้น ต้องคอยระวังอยู่เสมอว่าอย่าให้ใจของเราหลุดออกจากจุดนั้น แต่ว่ามันมีข้อสังเกตอยู่อย่างหนึ่งว่ามันเป็นอำนาจของจิตแท้เรา หรือว่ามันเป็นอำนาจของฉนวน ก็คือดูว่าเราต้องใช้กำลังใจชมอารมณ์ไว้หรือเปล่า ? ถ้าหากว่าเราไม่ต้องใช้อารมณ์ใจชมอารมณ์ไว้ เห็นทุกคนมีสภาพเสมอกัน เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นผู้ที่สมควรแก่ความรักความเมตตาสมควรแก่การสงเคราะห์ของเราโดยไม่ต้องไปบังคับใจของเราให้คิดไปทำอย่างนั้นเลย อันนั้นอารมณ์จากใจแท้ของเรา แต่ถ้าหากว่าเรายังต้องบังคับใจของเราคือต้องอย่างน้อยๆ มีฉนวนกดเอาไว้แล้วก็ปฏิบัติไปตามแนวนั้น ก็ถือว่าตอนนี้ยังจำเป็นจะต้องทำเพื่อความก้าวหน้าไปอีกระยะหนึ่งถึงจะใช้ได้

ถาม : (ถามเรื่องผลการปฏิบัติ) ?

ตอบ : อย่าลืมนึกว่าพรหมวิหารสี่ มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ไม่ใช่ว่าเมตตาเขาจะไปดูว่าใครสมควร ใครไม่สมควร รู้จักแยกคำว่าไม่ให้เป็นมั่ง เพราะในตัวอุเบกขา คือการยอมรับกฎของกรรม เราช่วยเขาแล้วตัวเราไม่เดือดร้อน ถ้าตัวเราต้องเดือดร้อนเราก็รับการช่วย อันนั้นได้ไม่มีใครเขาตำหนิเราไม่มีใครเขาตำว่าเรา ยกเว้นคนพาลเท่านั้นที่จะทำเช่นนั้น ถ้าหากว่าเรายกอุเบกขาขึ้นมาใช้ใครที่ไหนเขาจะมาเบียดเบียนเราได้ละ

ถาม : แล้วมันมีจุดหนึ่งครับในการทำสมาธิ อากาโรจมันไม่เคลื่อนเลย มันไม่ต่ำลงไปแล้วก็ไม่สูงขึ้น ?

ตอบ : อันนั้นเป็นการทรงฉนวน ถ้าหากว่าทรงฉนวนตอนแรกๆ มันไม่เคยชิน มันเหมือนกับเราได้อะโรมาหาศาลนำดินเดินมาก แต่หลังจากที่เราทำไปๆ สิ่งที่เราคิดว่าได้มากมหาศาล แท้จริงมันมีนิดเดียว มันก็เลยกลายเป็นว่ามันชักเฉยๆ เหมือนกับตายด้านกับมัน เพียงแต่ว่าลักษณะนั้นจริงๆ แล้วก็มิประโยชน์ สามารถรักษาใจของเราไม่ให้ฟุ้งซ่านไปกับรัก โลก โกรธ หลงได้ นិर्वรณะจะกินใจของเราไม่ได้ แต่ว่าให้มีสติอยู่เสมอว่า เราแค่อาศัยมันเท่านั้น มันไม่ใช่ที่พึ่งที่แท้จริงของเรา มันเพียงเพียงเครื่องมือที่จะส่งเราให้ไปถึงจุดหมายเท่านั้นเอง ถ้าหากว่าเราไม่มีสติไปยึดไปเกาะว่ามันเป็นสิ่งที่ตีวิเศษเลิศแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ยังยึดติดอยู่ในรูปราคะอรุปราคะ เป็นสังโยชน์ใหญ่ที่ตั้งให้เราอยู่กับวิญญูต่อไป

ถาม : .....

ตอบ : จริงแล้วถ้าคิดว่าเราก็ตายเขาก็ตายมันก็จบแล้ว เราเองจะดีกว่าเขา จะเสมอเขา หรือจะเลวกว่าเขา เราก็ตาย เขาเองจะดีกว่าเรา จะเสมอเรา หรือจะเลวกว่าเรา เขาก็ตาย ต่างคนต่างเกิดขึ้นในเมืองต้นเปลี่ยนแปลงไปในท่ามกลางและสลายไปในที่สุด ไม่ว่าเราจะ

ยกตัวของเราสูงกว่าหรือกดตัวของเราน้อยกว่าหรือดึงตัวของเราเสมอเขา ในที่สุดต่างก็มีวาระสุดท้ายอย่างนี้ ในเมื่อพิจารณาอย่างนี้ไปใจมันก็ค่อยๆ คลายอารมณ์นั้นลงเอง

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าหากว่าตอนพิจารณาตัวกามฉันทะมันเกิดยาก ยกเว้นว่าเราจะไปฟุ้งซ่านปรุงแต่งอยู่เฉพาะเรื่องของมันมันถึงจะเกิดได้ อย่ายึดว่ากรรมฐานทุกกอง กรรมฐานทั้งสี่สืบกองบวกสติปัญญาสูตรด้วย พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนเลยว่ากองใดกองหนึ่งก็ไปนิพพานได้ ถ้ามันไม่สามารถตัดตระละ ตัดโทษะได้ไปนิพพานไม่ได้หรอก มันสำคัญอยู่ที่ว่าเราทำถูกไหม จำเป็นต้องทำให้เคยชิน เพราะปมให้มันอยู่กับเราตลอดเวลาเพื่อให้จิตใจของเราอยู่กับความดีตลอดไป พอใจมันชินกับความดีถึงเวลาตายมันก็ไปที่ดี

ถาม : เกี่ยวกับอารมณ์อนุสติของใจที่มันเกิดขึ้นมีอารมณ์พิจารณาด้วย ที่นี้พอเกิดได้สองวันมันก็หายไป จะทำอย่างไรถึงจะเอามันอยู่ ?

ตอบ : น่าเสียดายมากเลย คืออารมณ์ใจของเรามันดำเนินไม่ต่อเนื่องเพียงนิดเดียวเท่านั้นเอง พอสติผลอดตัวนิเวศน์ก็เข้าแทรกแทน ทำให้อารมณ์ใจตรงนั้นมันขาดช่วงลง จริงๆ แล้วก็คือพยายามรักษาสติให้มันต่อเนื่องตามกันไปตลอด ถ้าหากว่าทำไปถึงระดับหนึ่ง จนหลับกับตื่นอารมณ์ใจเราจะเสมอกัน หลับอยู่ก็รู้ตลอด ตื่นอยู่ก็รู้ตลอด ถ้าอย่างนั้นการพิจารณาของจิตมันจะดำเนินไปเองเรื่อยๆ โดยเรามีเพียงหน้าที่รับรู้และกำหนดตามไปเท่านั้น เพียงแต่อย่าปล่อยให้สติมันไปสนใจเรื่องอื่น สิ่งที่มาทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย อย่าให้มันเข้าสู่ใจ ปล่อยให้ใจทำหน้าที่เฉพาะของมันไป กลับไปทำให้ได้ใหม่ จวนจะดีแล้วนิดเดียวแค่นั้นเอง

ถาม : แต่ว่าอารมณ์ใจมันเกิดขึ้นเอง ?

ตอบ : มันเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นเอง เมื่อครู่บอกแล้วว่าเราทำสิ่งแหวดล้อมแบบไหนมันถึงเกิดขึ้น ก็ให้ทำแบบนั้นอีก มันไม่มีอะไรที่มาเองไปเองหรอก ทุกอย่างเกิดจากเหตุทั้งนั้น เพียงแต่ว่าเราเองผลออกไปหน่อยหนึ่ง ไม่รู้ว่าจะตัวเองทำดีคือทำไหน โบราณเขาเรียกว่าชี้ตรงร้อง (หัวเราะ) สมัยโบราณเขาเจาะร้องกระดานไว้ เพราะเป็นได้ถุ่นสูงไซ้ไหม ? ถ้าลงจากบ้านกลางคืนบรรดาสัตว์ร้ายหรือคนร้ายอาจทำร้ายเอา ก็ใช้เวลาถ่ายลงร้องไป ของเราบังเอิญตรงร้อง เสียตายว่าไม่ได้ทำต่อไปเอาใหม่ละ อีกนิดเดียวเท่านั้นเอง

ถาม : เวลาช่วงที่นิ่งสมาธิ เวลาตัวชาเกิดขึ้น สามารถใช้ตรงนั้นให้เป็นประโยชน์ได้ไหมคะ ?

ตอบ : ได้ คือเรากำหนดรู้ไปเลยว่าสภาพที่แท้จริงของร่างกายของเราเป็นอย่างไร ? ถ้ามันถึงตรงจุดนั้นแสดงว่าประสาทร่างกายกับจิตใจคนละส่วนกันแล้ว อาการมันเหมือนยังกับว่าชาจากปลายมือปลายเท้าเข้ามา หรือไม้ก็เริ่มจากบริเวณปากหรือจมูกของเราออกไป อากาโรย่านั้นแสดงว่าประสาทร่างกายของเราเริ่มจะไม่รับรู้อาการภายนอก อากาที่จิตใจดำเนินอยู่ มันทำให้ติดกับประสาทแยกส่วนกันไม่สามารถรับรู้ถึงกันได้ บางคนรู้สึกแข็งเป็นหินทั้งตัวก็มี เหมือนโดนปูมัดอยู่ตึงเป้งเลยก็มี ถ้าหากว่าเราจับจุดนั้นขึ้นมาเป็นตัวพิจารณาว่า สภาพ

ร่างกายนี้แท้จริงแล้วไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราเลย เราอาศัยมันอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ร่างกายนี้มันเหมือนรถยนต์คันหนึ่ง เราคือผู้ที่ขับเคลื่อนรถคันนั้นไป ตอนนี้เราเพียงแค่หยุดไม่ทำการขับเคลื่อนต่อเพียงแค่นี้ รถมันก็จะพังเสียแล้ว มันไม่ยอมไปกับเราเสียแล้ว ในเมื่อสภาพที่แท้จริงของมันเป็นอย่างนี้ เราเองยังต้องการมันอยู่อีกไหม ? ถ้าหากว่าเราจับจุดนี้ขึ้นมาพิจารณาว่ามันจะมีประโยชน์มาก ก็จะเห็นความจริงของร่างกายของเรา ตั้งใจทำต่อ ระวังๆ เอาไว้ชนิดหนึ่ง สมามิมากเกินไปมันก็เครียด แต่ขณะเดียวกันพิจารณามากเกินไปบางที่มันผลเอมันก็หลุดออกไปพุ่งชานได้เหมือนกัน จริงๆ แล้วถ้าสติของเราสมบูรณ์ โอกาสพลาดมันน้อย แต่ส่วนใหญ่แล้วของพวกเราสติมันน้อยอยู่ ถึงเวลามันพลาดแล้วมันพลาดยาวเลย

ถาม : ถ้าปรารถนาพุทธภูมิ แล้วหน้าที่กำลังจะตายอารมณ์ทรงตัวมีร่างกายไปนิพพานมันกำลังจะตายอยู่แล้ว ถ้าตายตอนนั้นจะไปนิพพานมั๊ยคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าเป็นอารมณ์ของพุทธภูมิจริงๆ มันจะไม่ติดอารมณ์ใจของความดีเขาเทียบเท่าพระอรหันต์ได้แต่ไม่ได้ติดนะ เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าคิดว่าจะไปพระโพธิสัตว์จริงๆ ไปยากเต็มที ถีบไปยังไม่อยากจะไปเลย

ถาม : อย่างนี้หมายความว่า ถ้าเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอีกจะเอาอารมณ์ตั้งไว้ที่ไหน ถ้าไม่ตั้งขึ้นไปนิพพาน ?

ตอบ : ก็ตั้งไว้ที่ดุสิตหรือที่พรหมก็ได้ เพราะว่าที่อยู่ของพระโพธิสัตว์นี้ ถ้าไม่ประจำอยู่ดุสิตก็ไปพรหม จริงๆ แล้วพระโพธิสัตว์ไม่ใช่จะไม่เกาะนิพพาน เกาะได้เต็มที่เลยแต่เพียงแต่ว่าเกาะขนาดไหน อารมณ์ใจมันก็ไม่ติดทีเดียว

ถาม : ถ้างั้นก็คิด ตอนนั้นคิดไปแบบนั้นถ้าตายตอนนั้นมันก็ไม่นิพพาน ?

ตอบ : ยกเว้นว่าเราเองเลิกแล้ว

ถาม : แต่มันไม่เลิก ?

ตอบ : ไม่เลิกก็เป็นต่อสิ กติกาพระโพธิสัตว์เขาเยอะ ถ้าเกิดเป็นคนหรือสัตว์อัธภาพร่างกายจะไม่โตกว่าช้างและไม่เล็กกว่านกกกระจาบ โดนโนเสาร์เป็นพระโพธิสัตว์ไม่ได้ ห้ามลงโลกันตรรกที่เหลื่ออีก ๔๕๖ ขุมเข็ญลงตามสบาย ห้ามเป็นอรุปรหม บังคับเลยนะต่อให้เป็นสมมติแปดคลองตัวขนาดไหนก็ตามถึงเวลาอารมณ์ใจมันจะเลื่อนลงมามันจะไม่เกาะตัวอรุปรหม เพราะว่ามันเป็นกติกายบังคับของพระโพธิสัตว์เขา โลกันตรรกไม่มีอายุนี้ กว่าจะได้โผล่ขึ้นมาอีกที่ไม่รู้หนาท่าไหร่ มันเสียเวลาสร้างบารมี อรุปรหมก็เหมือนกัน อรุปรหมนี้ก็หนึ่งหมื่นมหากัปสองหมื่นมหากัป สี่หมื่นมหากัป แปดหมื่นมหากัป อยู่ไหนมั๊ย ? ยิ่งไปเจอชั้นสุดท้าย แปดหมื่นมหากัปนี่อยู่กันลิ้มไปเลย เห็นเขาว่าหนึ่งมหากัปมี ๖๔ กัป เจริญมั๊ย ? ลูบกุเขาสักไป ๖๔ ลูก

ถาม : ด้วยแพรเบาบาง ?

ตอบ : ผ้าเนื้ออ่อนเหมือนสำลิลูบกุเขากว้าง ๑ โยชน์ ยาว ๑ โยชน์ สูง ๑ โยชน์ ร้อยปีลูบ

ครั้งหนึ่ง สีกเสมอพื่นเมื่อไหร่ก็ ๑ กีบ ลูบไปได้ ๖๔ ลูก เพิ่งได้ ๑ มหากัป

ถาม : แล้วตึกกาของพระโพธิสัตว์นี่จะเริ่มตั้งแต่อธิษฐานชาติแรกเลยหรือเปล่า ?

ตอบ : ตั้งใจเลยก็เป็นเอาว่าตามนั้นเลย แต่ว่าส่วนใหญ่แล้วชาติแรกๆ มักจะลงนรกด้วยความที่ว่ากำลังใจของตัวเองเพื่อประโยชน์สุขของผู้อื่นแล้วลำบากแค้ไหนก็ยอม เพราะฉะนั้น บางอย่างที่ต้องละเมิดศีลละเมิดธรรมเพื่อความสุขของผู้อื่นเขาก็ยอมทำก็ลงเท่านั้นเอง

ถาม : เราได้กลิ่นน้ำมันจันท์หอมนี้หมายถึงอะไร ?

ตอบ : หมายถึงว่าเราได้กลิ่นจะ

ถาม : ไม่ได้มีนิมิตว่า ?

ตอบ : **ขณะสัมผัสสสะชา เวทนา** บางทีก็เป็นนิมิตให้รู้เหมือนกัน พวกกลิ่นน้ำมันจันท์ ส่วนใหญ่จะเป็นพรหมที่ท่านมา ลองกำหนดดูด้วยทิพจักขุญาณดูซิว่าใคร ใครเป็นเจ้าของกลิ่น ขอรูเห็นตามสภาพความเป็นจริงด้วยก็แค่นั้นเอง

ถาม : เพียงแต่สงสัยว่าก่อนที่เราได้กลิ่น เราก็ไม่ได้ทำความดีอะไรมากมาย ?

ตอบ : บางที่ท่านก็มาเตือนว่าตอนนั้นชั่วแล้วจะ ธิบตั้งหน้าตั้งตาทำความดีได้แล้ว

ถาม : ตัด...คือเราไม่มีร่างกายมันรู้สึกเราปรารถนาหนีพพาน ตรงนั้นที่กำลังจะตายคิดอย่างนี้สรุปแล้วคือคิดผิดรีเปล่าคะ ?

ตอบ : ยังผิดอยู่

ถาม : ก็คือต้องตั้งอารมณ์ ?

ตอบ : พอถึงระยะสุดท้ายแล้วมันจะปล่อยทุกอย่างหมด กระทั่งหนีพพานก็ไม่ต้องเกาะ มันจะเต็มอยู่ในใจของเราเอง ตอนนั้นไม่ต้องคิดไม่ต้องทำไม่ต้องอะไรหรอก อยู่เฉยๆ มันก็ไปเอง

ถาม : แต่การปรารถนาพุทธภูมิตั้งอารมณ์ไม่ถูก ?

ตอบ : คนที่ปรารถนาพุทธภูมินี้ถ้าไม่เลิกไม่ต้องคุยเรื่องนี้เลย (หัวเราะ) ยังคล้ายกันอีกนาน ยกเว้นว่าจะเป็นพุทธภูมิประเภทปรมาตมธรรมเทียบเท่าพระอรหันต์อย่างนั้นแล้วคุยได้แน่ เพราะท่านรู้ละเอียดกว่า คือขอขยั่นย่นว่าถึงวาระสุดท้ายแล้วมันไม่ต้องเกาะอะไรเลย อารมณ์หนีพพานมันจะเต็มอยู่ในใจเอง แรกๆ เกาะขึ้นบันไดมาเกาะราวบันไดโซ่มัย ? เดินเข้ามาถึงห้องแล้วราวบันไดแบกมาด้วยหรือเปล่า ? เปล่า...มันถึงเวลาไม่ต้องเกาะไม่ต้องแบกแล้ว เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับความดีนั้นเสียแล้วก็เลยไม่ต้องไปไขว่คว้า ไม่ต้องไปยึด ไม่ต้องไปเกาะอีก...ท่านเปรียบเหมือนยังกับว่า ตอนแรกสองแม่ลูกไปมปลาด้วยกัน ลูกคว้างงูมาได้ก็ดึงมันขึ้นมา แม่...ได้ปลาตัวเบ้อเรอเลย ไม่รู้จักงู แม่เออ...ดีลูกทำให้แน่ๆ นะ ระวังมันจะหลุดไป ลูกก็กำชะแนนเขียว เสร็จแล้วพอแม่เขาเห็นว่าปลอดภัยจากงูแล้วก็บอกให้รู้ บอกว่าไอ้หนูอย่าตกใจนะลูก ไอนั้นมันงูไม่ใช่ปลา กำมันแน่นๆ แล้วก็ดึงมันออกมา เสร็จแล้วก็เหวี่ยงมันไปไกลๆ นะ ตอนแรกต้องเกาะก่อนเพื่อความปลอดภัย กำแน่นๆ แล้ว หลังจากนั้นก็ทิ้งมันไปพอทิ้งมันแล้ว ปลอดภัยมัยละ ? งูมันไม่กัดเราแล้วนี่โซ่มัย ? เออ...มันก็ปลอดภัยเหมือนกัน

ถาม : ก็คือทำอย่างนี้ ถ้าเป็นพุทธภูมิทำอย่างนี้ก็ได้ใช่ไหมคะ ?

ตอบ : เหมือนกัน พุทธภูมินี้ก็ต้องยิ่งต้องทำมากกว่านี้หลายเท่าเพราะว่าอย่างน้อยๆ นี้ต้องรู้
กว่าคนปกติ ๔ เท่า หรือจะรู้ ๑๖ เท่าก็เอา

ถาม : ก็กลัวว่าจะตั้งอารมณ์ยังไง เวลาตาย ?

ตอบ : นั่นแหละเกาหนีพพานให้แน่นไปเลย

ถาม : ทำแบบนี้ก็ได้ ?

ตอบ : เอาไว้ก่อน คือตราบใดที่ยังเกาะยังไม่ไปถึงหรืออก ถ้าเลิกเกาะเมื่อไหร่ไปได้แน่

ถาม : เวลาคนเราภาวนาอย่างนี้ในระหว่างภาวนาแบบที่ทรงญาณกับภาวนาแบบที่ทรงฌาน
ได้ ๒ อย่างนี้มารมาตลใจได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : มันหลอกทั้งๆ ที่ทรงสมาบัติ ๘ นั่นแหละ

ถาม : ทรงสมาบัติ ๘ นี้เกาะพระอยู่ไม่ใช่หรือคะ ?

ตอบ : อยู่จะอยู่

ถาม : แล้วยังหลอกได้อีกหรือ ?

ตอบ : สบาย มันเป็นพระมาเลยให้เกาะด้วย (หัวเราะ) ยังไม่รู้ฝีมือเขาซะแล้ว

ถาม : ปานนั้นเชียว ?

ตอบ : ถ้าตราบใดที่คุณยังไม่เข้าพระนิพพาน มันหลอกสะบัดหันแหละ มันหลอกกระทั่งพระ
อรหันต์นะ

ถาม : พระอรหันต์ก็หลอกได้ ?

ตอบ : มันได้หลอก ได้หลอกคือไม่ยอมเชื่อใจ มันก็จะพยายามหลอก มันได้หลอก

ถาม : บางทีที่เราารู้สึกว่ามีอะไรมาตลใจ นี่มันก็ต้องพิจารณาก่อนทุกครั้งใช่ไหม ?

ตอบ : พิจารณาก่อน อาจจะเป็นความซึ่กึ่กึ่มาตลใจก็ได้

ถาม : หรือไม่ขณะนั้นเราจะภาวนาแบบเกาะพระ... ?

ตอบ : บอกแล้วยังเกาะอยู่ มันยังไม่ไปไม่ได้ ในเมื่อมันยังเกาะอยู่ นี่มันก็ยังอยู่ให้เขาหลอกนั่น
แหละ และก็ไม่ต้องไปเลิกเกาะนะ เลิกเกาะยิ่งลงนรกใหญ่เลย มันต้องเกาะไปก่อนจนกว่าเขา
จะเลิกของเขาเองโดยอัตโนมัติเพราะรู้ว่าพอแล้วเต็มแล้ว พุดยากมันเลยไปไกล อาตมาเองยัง
กล้าไม่ค่อยจะถูกเลย เตียวมันจะเบลอกันใหญ่เอาแค่นี้ ฟังแล้ววังมั๊ย ? เราต้องดูว่าอารมณ์ใจ
ตัวนั้นมันประกอบด้วยอารมณ์เมื่อหรือเปล่า ? ถ้าหากว่ามันเมื่อมันจะเป็นนิพพิทาญาณ แต่
ถ้าหากว่ามันรู้สึกว่ามีสิ่งทุกอย่างมันจิตซึ่กึ่กึ่ใจใคร่ได้ใคร่ดีอะไรนี่มันเป็นสังขารเบกขานญาณ

ถาม : ถ้าตัวสังขารเบกขานญาณจะต้องมีตัวนิพพิทาเกิดก่อนเสมอ ?

ตอบ : นิพพิทามันจะมาก่อน ถ้าหากว่าก้าวข้ามนิพพิทาไม่ได้มันก็จะไม่เป็นสังขารเบกขานญาณ

ถาม : เข้าใจละ

ตอบ : ฉะนั้นคุณต้องเบื่อก่อน เบื่อให้เยอะๆ ไว้

ถาม : เพราะฉะนั้นเราเบื่้อะไรมากๆ นี้เราจะวิธีพิจารณาไหม ?

ตอบ : ใช่...ส่วนใหญ่มันบ่เอแล้วมันก็ไปหมองอยู่อย่างนั้น ตายลงไปละขาดทุนยับเยินเลย

ถาม : แล้วถ้าเกิดเป็นเพราะ...(ไม่ชัด)...ซี่เกียจ ?

ตอบ : ก็ถือว่าซี่เกียจแล้วได้ดี คือมันไม่ต้องยากได้อะไรมันเลยซี่เกียจไม่ทำ ไม่รู้จะดีมันไปทำไม จริงๆ แล้วน่าจะเป็นคนมีความสุข เพราะรู้จักพอตั้งแต่แรก โบราณเชื่อว่าซี่ตรงร่อง ใ้อซี่ตรงร่องก็คือโบราณเขาจะประเภทที่เรียกว่าปลุกเรือนได้สูงแล้วมันจะมีร่องกระดานอยู่ข้างล่างก็จะมีโองรงเอาไว้ เพราะว่าถ้าหากลงจากบ้านเวลาค่าคินก็อาจจะม็อันตรายจากพวกสัตว์ร้าย ก็ใช้วิธีซี่จากบนเรือนลงไป บังเอิญซี่ตรงร่องไม่ได้เจตนา เพราะฉะนั้นพอรู้แล้วว่าร่องอยู่ตรงนั้นก็รีบๆ ซี่ซะ

ถาม : มันจะไปแน่ขนาดนั้นเชียวหรือ ?

ตอบ : บางคนนี่ง่ายขนาดนั้นจริงๆ เป็นเราอ่านๆ ดูในพระไตรปิฎก บางทีอิฉฉาพระอรหันต์หลายองค์เหลือเกิน ท่านไปของท่านง่ายง่าย ดูอย่างพระพาหิยทวารุจิริยะ ถึงเวลาพระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่าพาหิยะ เธอจงอย่าสนใจในรูป แต่ตนเอง...บรรลุแล้ว แต่คราวนี้กว่าจะง่ายขนาดนั้นนี่ต้องดูด้วยว่าท่านเกิดมาเท่าไร ? ถ้าเห็นชาตินั้นชาติเดียวก็ขาดทุน เกิดมาตั้งเท่าไร เดินทางด้วยเท้าเปล่า ๑๒๐ โยชน์เพื่อไปหาพระพุทธรเจ้า คนอื่นมีอารมณ์มัยที่จะเดินขนาดนั้น ๑๒๐ โยชน์มันเท่าไร โยชน์หนึ่ง ๑๖ กิโลเมตร ๑๐ โยชน์ ๑๖๐ กิโลเมตร ๑๐๐ โยชน์นี่ ๑,๖๐๐ กิโลเมตรไปซะตั้งเท่าไรเดินทางพันกว่ากิโลรวดเดียวเพื่อไปหาพระพุทธรเจ้า เจอเสร็จก็ถอดพระบาทไว้ไม่ยอมให้ไปไหนขอพึ่งธรรมเถอะ ถามว่าทำไม ? ท่านไม่ยอมประมาท ท่านกลัวว่าท่านจะตายซะก่อน รอพระพุทธรเจ้าบิณฑบาตเสร็จอาจจะตายก็ได้ อย่างนี้

ถาม : เพราะท่านเดินมาไม่หยุด ?

ตอบ : เสร็จแล้วก็ตายจริงๆ พึ่งธรรมเสร็จบรรลุเป็นพระอรหันต์ แต่ว่าท่านไม่เคยถวายเป็นไตรจีวรไว้ในพระศาสนาเลย จีวรที่สำเร็จด้วยฤทธิ์ไม่มี พระพุทธรเจ้าก็เลยให้ไปหาบาตรหาจีวรก่อน ไปโดนนิ้วชีวิตตาย

ถาม : แล้วอย่างนี้พ่อแม่ท่านได้บุญมัยคะ บุญจากการบวช ?

ตอบ : ได้อยู่แล้ว

ถาม : เป็นพระอรหันต์ก็ได้เลยใช่มีคะ ?

ตอบ : ไม่ต้องเสียเวลาไปบวชแล้ว เพียงแต่บวชให้รูปแบบมันถูกต้องก็เลยให้ไปหาบาตรหาจีวรก่อน

ถาม : ถ้าเรื่องการพิจารณาที่นี่ก็คือว่า เวลาดำรงชีวิตประจำวันนี่ บางครั้งพอเจอเหตุการณ์เจอเรื่องราวอะไรแล้วทำให้นึกคิดขึ้นมาได้ แบบว่าพอคิดแล้วก็รู้สึกว่าได้อยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งแต่พอไปทำอย่างอื่นพอผ่านเวลาผ่านไปวันต่อๆ มากี่ละ ?

ตอบ : นี่จิตของเรามันไม่ได้มุ่งอยู่เฉพาะเรื่องเดียว ฉะนั้นปกติของมันจะเป็นอย่างนั้น ยกเว้นว่าเราตั้งหน้าตั้งตาจะทำจริงๆ อันนั้นจิตของเราต้องมุ่งอยู่เฉพาะเรื่องเดียวแล้วก็พิจารณา มันให้ต่อเนื่องไปเลย ถ้าไม่อย่างนั้นทุกคนจะประสบปัญหาเหมือนกันก็คืออยู่ได้พักหนึ่ง พอ

กระทบเขารู้สึกตัวแล้วก็นึกขึ้นมาได้ พิจารณาได้พอพ้นจากเหตุการณ์เฉพาะหน้าไม่มี
ปัจจัยมากระตุ้นก็ลืม เพราะฉะนั้นจริงๆ แล้วการดำเนินชีวิตของฆราวาสมันอยู่ในลักษณะนี้
ได้ถือว่าดีแล้ว คืออย่างน้อยๆ มีเวลาคิดได้บ้าง ถ้าหากว่าต้องการเอาผลการปฏิบัติจริงๆ
ต้องพยายามรักษาอารมณ์ใจให้มันต่อเนื่องยาวนานออกไปอย่าทำๆ ทิ้งๆ

ถาม : เรื่องสมาธิก็คือเวลาเข้าสมาธิก็จับสามฐาน สามจุดก็คือปลายจมูกที่อกแล้วก็อยู่ใน
ท้อง ที่นี้ตรงปลายจมูกนี่จะรับรู้...(ไม่ชัด)...รู้สึกแค่ลมกระทบจมูกแล้วก็ตรงนี้มันไม่มี ?

ตอบ : ไล่ตามดูไปเฉยๆ ก่อน ตามนี้รู้ตามไปว่ามันหายใจเข้าไปทางไหน แรกๆ ถ้าจิตยัง
หยาบอยู่ ช้างในที่มันตกกระทบแฉวงแฉวงท้องนี้มันยังไม่ค่อยรู้สึก พอจิตมันละเอียดขึ้นมันจะ
จับความรู้สึกนั้นได้ชัดเจนนยิ่งขึ้น ต้องใช้ความพยายามอยู่ระยะหนึ่งทำต่อไปเถอะ ถ้าหากว่ามัน
ไม่เอาจริงๆ เอาแค่ปลายจมูกอย่างเดียวก็ได้ ถ้าหากว่าในวิสุทธิมรรค เขาบอกว่าเหมือนกับ
คนเลี้ยงวัวไปถึงก็เฝ้าปากประตูไว้ตอนเช้าๆ ก่อนจะปล่อยให้วัวออกไปหากิน เฝ้าปากประตูไว้
แล้วไล่หน้า ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ วัวเรามีที่ตัวเรารู้ยู่ตลอด เอาจุดเดียวก็ได้ คือลักษณะบอกว่าใช้
จับสัมผัสมัน มันจะมีแบบไม่เอาจุดเลย รู้ตลอดไปเลยก็ได้ เขาเรียกแบบไม่เอาสัมผัส เสร็จ
แล้วจะรู้ฐานเดียว สามฐาน เจ็ดฐานอะไรแล้วแต่เรา

ถาม : คือที่ทำสามฐานก็ทำตามคำแนะนำ เพื่อที่จะได้ได้ความรู้พิเศษเพื่อจะเอามาใช้เป็น
ประโยชน์ในการที่จะพิจารณาหรือเอาไปช่วยเหลือคนอื่นที่จะให้เขาคิดได้ ?

ตอบ : นั่นมันจุดมุ่งหมายของเรา คือเราตั้งใจไว้ว่าเราจะเอาผลไปทำอะไรอันนั้นเป็นเรื่อง
เฉพาะตน แต่ว่าวิธีการทำที่ดีที่สุดก็คือ พยายามทำให้มันต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ถ้าหากว่า
มีการขาดช่วงขึ้นมา มันถึงเวลาเท่ากับเราเปิดช่องให้กิเลสมันตีกลับ ถ้ากิเลสมันตีกลับนี้
บางทีมันรุนแรงกว่าปกติทั่วๆ ไป แล้วเอาคืนได้ยาก

ถาม : รู้สึกคนที่ไม่ได้ปฏิบัตินี้เหมือนกับว่า...(ไม่ชัด)...ถ้าสมมติว่าคนที่พยายามตั้งใจทำแล้ว
ปล่อยให้กิเลสมันตีกลับ มันจะตีกลับ ?

ตอบ : ก็แรงกว่าปกติ ลักษณะมันเหมือนกับว่าเราโดนขังคุกอยู่ เรายอมอยู่ภายในโดย
สงบเสงี่ยมเจียมตนไม่มีการดิ้นรนไม่มีการต่อสู้มันก็รู้สึกสบายๆ แต่ถ้าเราคิดจะดิ้นรนหาทาง
ออกมันก็เหมือนกับว่าผู้คุมเขาคอยระวังเราอยู่ ถ้าเรายังดีอยู่มากเขาเขียนเอาตีเอาที่มันจะเป็น
มากเลยช่วงต่อสู้

ถาม : สุดท้ายแล้วจะขอคำแนะนำครับ คือตอนนี้ก็พยายามรักษาศีลเป็นประการแรก แล้วก็
สมาธิที่นี่ยังน้อยอยู่ แล้วก็คิดว่าต้องทำเป็นประการที่สอง แล้วก็เวลาดำรงชีวิตประจำวัน
บางทีมีเหตุการณ์อะไรก็จะคิดจะพิจารณา ทำอยู่ ๓ อย่างมีสิ่งที่จะต้องเพิ่มเติม...?

ตอบ : ถ้าจะให้เพิ่มเติมคือเพิ่มเติมตัวพิจารณา พยายามให้เห็นว่าทุกสิ่งที่เราพบที่เราเห็น
มันมีความสุขหรือมีความทุกข์ พยายามดูให้เห็นว่ามันมีแต่ความทุกข์ทั้งสิ้น ที่เรารู้สึก
คือมันทุกข์น้อย ไม่ต้องเอาอะไรมากหรอก แค่ว่าไปดูคนที่ป้ายรถเมล์ก็พอแล้ว แต่ละคนดูมันทำ
หน้าเข้าสีมีใครทำหน้าที่มีความสุขบ้าง บางคนนี่ดูนาฬิกาแล้วดูนาฬิกาอีก ชะโงกแล้วชะโงกอีก

เมื่อไหร่มันจะมาซะทีหนึ่ง มันมาแต่คันที่เราไม่ได้รอ คันที่เรารอมันไม่มาซะทีจะเป็นอย่างนั้น ดูเขาดูสีหน้าเขาก็รู้แล้วเขาแบกทุกข์ไว้เต็มที่แล้ว เต็มไปด้วยความเร่าร้อนกระวนกระวาย ฉะนั้นพยายามให้เห็นมันตลอด อยู่บนรถเมล็กก็เหมือนกันทุกคนต้องตะเกียกตะกายไปทำงาน เพื่อที่จะได้เงินมาเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตัวเองและครอบครัว คนที่จะต้องรีบไปตั้งแต่เช้าตรู่ ฉะนั้นถึงเวลาเหนื่อยทั้งวัน กลับมาพักผ่อนได้ไม่ทันจะเต็มทีก็ถึงเวลาที่จะไปใหม่อีกแล้ว แต่ละคนนี่เขามีสุขหรือมีทุกข์ พยายามดูให้เห็นความจริงตรงนี้ ให้ใจมันยอมรับให้ได้ ถ้าใจมันยอมรับแล้วต่อไปสบาย ถ้ามันไม่ยอมรับก็พยายามหนอย แรกๆ มันก็เป็นแค่สัญญาคือความ จำ พอนานๆ ไปมันยอมรับได้ก็เป็นปัญญา พยายามเพิ่มตรงจุดนี้แหละจุดการพิจารณา ตัว สมารถถ้าหากว่าไม่มีเวลาจริงๆ อาศัยว่าพอเราทำในช่วงระยะที่เรามีเวลานั่งภาวนา พออารมณ์ ใจมันทรงตัวได้ในระดับไหนถึงเวลาเลิกไปลุกไปจากที่นั่น รักษาอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้นาน ที่สุด ประคับประคองให้อยู่กับเราให้นานที่สุดเพื่อที่เราจะได้มีความสุขอยู่เย็นได้อย่างที่เรา ต้องการ ถ้าสมารถมันคล้ายตัวเดียวพวกรัก โลก โกรธ หลงมันเข้ามาพาเราฟุ้งซ่าน

ถาม : .....

ตอบ : สำหรับพระแล้วปกติถ้าตามแบบโบราณจริงๆ ไม่ถึงห้าพรรษาครูบาอาจารย์ไม่ปล่อยให้ เหนือหรือออก กว่าจะไปทำผิดพลาดอันใดอย่างที่เป็นข่าวเป็นคราวกันทางหนังสือพิมพ์บ้าง โทรทัศน์บ้าง แต่ว่าสมัยนี้ส่วนใหญ่แล้วครูบาอาจารย์พอบวชแล้วก็ทิ้งๆ ขว้างๆ ไม่ได้อบรม เลยทำถูกบ้างผิดบ้าง ที่ถูกก็ถือว่าเสมอตัว ที่ผิดก็พาให้เสียหายกันหมดทั้งระบบเลย รอซัก ระยะหนึ่งประเดี๋ยวพอเคยชินกับระเบียบของวัด เคยชินกับความเป็นพระแล้ว รู้อะไรควรอะไร ไม่ควรเดี๋ยวจะให้พวกเรานิมนต์มาเอง ตอนนั้นก็ต้องให้ท่านปรับตัวระยะหนึ่ง โดยเฉพาะพระ บวชใหม่ๆ เรื่องระเบียบของวัดก็ดี การสวดมนต์ให้พระอะไรก็ตามมันเยอะ ต้องท่องหนังสือกัน เป็นเล่มๆ แล้วในช่วงพรรษาก็มีเรียนอีก แรกๆ ต้องเอาให้อยู่ตัวก่อน พออยู่ตัวแล้วก็ปล่อย ออกมาได้

ถาม : ร่างกายเรากับการเจ็บป่วยหรืออะไรอย่างนั้นะคะ เราจะมีการปวดขาหรือขาเรากาง ออกไม่ได้นี้ เราก็คือความรู้สึกที่ขึ้นมาว่าเราตั้งขาผิดในสมัยเด็กๆ อันนั้นคือมันเป็นความรู้สึก ที่ออกมา...?

ตอบ : ถ้าหากว่าความรู้สึกนั้นเกิดขึ้นเองโดยที่เราไม่ได้นึกคิดปรุงแต่งไว้ก่อน อันนั้นถือว่า ถูกต้องเลยจริงๆ แล้วมันเป็นแค่เศษกรรมที่เข้ามาทวงเท่านั้น เงินต้นส่วนใหญ่มันจะไปใช้เขา ในนรกแล้ว จากนั้นก็มาเป็นเปรต อสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉานกว่าจะมาถึงคน ของคนนี่มัน เศษๆ ดอกเบี้ยเท่านั้น นี่ขนาดเศษนะเล่นเอาชะแยะเลยใช่ไหม ?

ถาม : คะ...ขาซ้อนข้างจะกางไม่ค่อยได้ เดียวนี้ก็เลยมีวิธีไหนที่จะช่วยอนุโมทนาบุญมัยคะ ?

ตอบ : เวลาที่เราทำความดีทุกครั้งไม่ว่าจะเป็นทาน ศีล ภาวนา ให้ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้ กับเจ้ากรรมนายเวรทั้งหมดที่เคยล่วงเกินมา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ขอให้เขาโศกกรรม ไปด้วย ทำบ่อยๆ เดียวเขาใจอ่อนไปเอง แรกๆ ก็ไม่ยอมกันหรอกแต่นานๆ ไปเดี๋ยวเขา ใจอ่อนไปเองมันสู้ลูกคือไม่ได้จะต่อให้ไปเรื่อย

กระโถนข้างธรรมาสัน

ฉบับที่ ๒๐ เดือนตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สนทนากับพระเล็ก สุทธิมมปญโญ เดือนธันวาคม ๒๕๔๔ ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม : ตอนนี้มีเคราะห์กรรมเจ็บไข้ได้ป่วย ต้องทำบุญอะไรที่ว่ามีอานิสงส์สูงมากเพื่อที่จะให้เจ้ากรรมนายเวร ?

ตอบ : คืออันนี้จริงๆ มันไม่ใช่ว่าทำบุญที่มีอานิสงส์สูง แต่ว่าทำให้ถูกต้องว่าการเจ็บไข้ได้ป่วยส่วนใหญ่ เป็นเศษกรรมปาณาติบาตคือการเคยฆ่าคนฆ่าสัตว์มาก่อนในอดีต อันนี้ต้องใช้ชีวิตให้เขาอย่างเช่นว่า ปล่อยนก ปล่อยปลา ปล่อยไก่ที่เขาจะฆ่า ต้องเป็นที่ๆ เขาจะฆ่ากินด้วยนะ หรือไม่ว่าจะทำร้ายที่ให้มีันถึงแก่ชีวิตพวกนั้น เราช่วยให้เขารอดชีวิตไปได้ กุศลตัวนั้นจะไปบรรเทาเบาบางกรรมตัวนั้นได้เยอะ อาตมาเองสมัยเป็นฆราวาสมันป่วยเรียกว่าหัวอาทิศย์ท้ายอาทิศย์เลย แล้ววันหนึ่งหลวงพ่อก็นำมาให้ว่า แกเองเป็นทหารมาถูกชาติฆ่าเขาไว้เยอะ เศษกรรมตัวนี้จะทำให้ป่วยบ่อย แกควรจะไปปล่อยปลาชะเดือนละตัว สองตัวก็ได้ เป็นปลาที่เขาจะขายเพื่อให้เขาฆ่า ให้ฆ่าส่วนใหญ่จะไปทำอาหาร ก็กราบเรียนหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อครับการปล่อยปลามันเป็นการต่ออายุไม่ใช่หรือครับ ? ผมเองไม่อยากจะอยู่ อยู่แล้ว จะไปปล่อยทำไม ท่านบอกว่าแกอย่าเพิ่งเข้าใจผิดอย่างนั้น การปล่อยปลาจะเป็นการต่ออายุก็ต่อเมื่ออุปฆาตกรรมคือกรรมที่เราเคยฆ่าคนฆ่าสัตว์ใหญ่ในอดีตมันตามทันมาช่วงนั้นจะมาตัดรอนชีวิตของเราเอง ถ้าอย่างนั้นการปล่อยชีวิตเขาก็จะเป็นการต่ออายุของเรา แต่ถ้าหากว่าในช่วงนั้นไม่มีอุปฆาตกรรมเราเองได้ปล่อยชีวิตเขาให้รอดไปให้ได้รับความสุขให้ได้ ได้รับความสะดวกสบายต่อไปทำอะไรก็สบายก็ง่ายไปหมด เลยปล่อยมาเรื่อยๆ จะ ๒๐ ปีเต็มอยู่แล้ว ปล่อยทุกเดือนๆ ละเยอะๆ เต็มๆ ฟุ้งนี้แม่ค้าก็ยึดครองแล้ว (หัวเราะ) เดือนหนึ่งหลายพัน บางทีถึงเจ็ดแปดพัน ถ้าปล่อยวัวด้วยก็ตัวละหมื่นกว่า ปล่อยวัวนี้ขอบใจของมูลนิธิ... (ไม่ชัด)...ก็มีสัญญากันว่าจะต้องเลี้ยงดูเขาให้ดีแล้วก็ห้ามขายห้ามฆ่า ยกเว้นว่าแก่ตายเอง

ถาม : อย่างสมมติว่าการเกิดอุบัติเหตุรุนแรง ถ้าสมมติเรารู้ว่าจะมีการเกิดอุบัติเหตุอะไร เราควรจะทำใจด้วยวิธีนี้ ?

ตอบ : ใช้วิธีนี้ คือการตัดเคราะห์กรรมมันมีตั้งแต่ถวายสังฆทานตั้งใจอธิษฐานโดยเฉพาะเลย ปล่อยชีวิตสัตว์ที่จะถูกฆ่า ทำบั้งสุกุลตายบั้งสุกุลเป็น หรือไม่กี่อันดับสุดท้ายเลยจัดงานศพตัวเอง หลวงพ่อพระครูโหวทานธรรมมาจารย์ เป็นอาจารย์สอนเทศน์ให้หลวงพ่อกฤษ์สิงห์ดำของเราท่านจัดงานเผาศพตัวเอง ลูกศิษย์ลูกหาที่เป็นนักเทศน์มากที่สุด ๔ - ๕ ร้อยองค์ เพราะฉะนั้นปกติท่านจัดเทศน์กัน ๒ ธรรมาสน์ ๓ ธรรมาสน์ แต่งานศพหลวงพ่อกฤษ์โหวนี่จัดกันที่ ๕๐๐ ธรรมาสน์ ลูกศิษย์ถวายเงินองค์ละร้อยพร้อมกับผ้าไตรชุดหนึ่ง โยมลองคิดดู...เงินคนละร้อยพร้อมกับผ้าไตรชุดหนึ่งสมัยก๊วยเตี้ยๆ ๒ ซาม ๕ สตางค์ เงินร้อยหนึ่งมันเท่าไรของสมัย

นี้โยมต้องคิดให้ดี คงเป็นแสนของสมัยนี้ เพราะว่าลูกศิษย์นักเทศน์ของท่านทั่วประเทศไทยจริงๆ แล้วท่านเองท่านก็เป็นพระที่ปฏิภาณเฉียบแหลมชนิดที่ใครก็ดื้อนไม่อยู่ คนก็ไปถามท่านว่าทำไมถึงจัดงานศพตัวเอง บอกว่าถ้ากูตายแล้วกูก็ไม่ได้เห็น เพราะฉะนั้นกูต้องจัดตอนเป็นถึงจะได้เห็นว่ามันทำอะไรให้บ้าง แต่ความจริงไม่ใช่ อันนั้นท่านก็พูดไปเรื่อย แต่จริงๆ แล้วก็เป็นการต่ออายุ โยมจะเห็นว่ามีคนจีนหลายคนที่ซื้อโลงเตรียมไว้เลย เตรียมไว้ในบ้านเลยถึงเวลาตายได้ใช้โลงใบนั้น พวกเตรียมตัวตายซื้อโลงเตรียมไว้พร้อมนี้ อาตมาเห็นมาเยอะบางที่ประหลาดๆ พอซื้อโลงเข้าบ้านมาหยาบยว้างแข็งแรงดีไปเลย มันเหมือนอย่างกับตัดเคราะห์ไปอย่างหนึ่ง

ถาม : เป็นการแก้เคล็ด ?

ตอบ : จะ...ลักษณะนั้น อันนั้นวิธีการตัดเคราะห์กรรมอะไรใหญ่ที่จะมาถึงก็มีตั้งแต่ถวายสังฆทาน ปล่อยชีวิตสัตว์ที่ถูกฆ่า ทำบั้งสุกุลตายบังสุกุลเป็น จัดงานศพตัวเองแล้วแต่หนักเบา ปล่อยชีวิตสัตว์ที่ถูกฆ่าถ้าเราคิดว่าเคราะห์กรรมมันใหญ่ก็ปล่อยสัตว์ใหญ่หน่อย

ถาม : .....

ตอบ : เรื่องของท่าน ศิล ภาวนา ทุกสิ่งที่เราทำคนได้ก็คือเราเอง ถามว่าทำอะไรก็ต้องดูว่าตัวผลคืออันใดสิ่งที่จะได้เป็นอย่างไร ? เอาเรื่องของคุณเป็นตัวอย่าง ทุกคนไม่มีใครอยากให้คนอื่นมาฆ่าเราทำร้ายเรา เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ควรที่จะฆ่าใครไม่ควรที่จะทำร้ายใคร เราไม่อยากจะให้ใครมาลักขโมยของเรา เราก็ไม่ควรจะลักขโมยของๆ ใคร คนที่เรารักเราไม่อยากจะให้คนอื่นมาแย่งไป เราก็อย่าแย่งคนอื่นเขา เราไม่อยากจะให้ใครมาโกหกเรา เราก็ไม่ควรที่จะโกหกใคร เป็นคนมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์รู้ผิดรู้ถูกอะไรควรอะไรไม่ควรเป็นสิ่งที่ดี ยังไงก็อย่าไปเอายาเสพติดมาข่มใจตัวเองให้มันมันเมาจนขาดสติสัมปชัญญะไป ทุกสิ่งที่พระพุทธรเจ้าท่านสอนมา ท่านสอนเพื่อให้ตัวเราได้อะไรทั้งนั้น สิ่งที่เราทำคือเราได้ก่อนแล้ว หลังจากนั้นพอเราทำแล้วตัวเราดี สิ่งที่เราทำดีพอตัวเราดีเสร็จมันก็จะส่งผลไปถึงคนรอบข้างด้วย คนรอบข้างก็เออ...เห็นตัวอย่างที่ดีก็เลียนแบบทำตามมันก็เป็นสังคมที่อยู่เย็นในวงเล็กๆ อาจจะเป็นว่าเฉพาะครอบครัวของเราก่อน แต่อย่าลืมว่าทุกครอบครัวตั้งใจทำอย่างนี้ หมู่บ้านนั้นทั้งหมู่บ้านก็ดี ทุกๆ หมู่บ้านถ้าตั้งใจทำตำบลนั้นก็ดี ถ้าทุกตำบลตั้งใจทำอำเภอนั้นก็ดี ทุกอำเภอตั้งใจทำจังหวัดนั้นก็ดี ถ้าทุกจังหวัดพร้อมใจกันทำประเทศของเราต้องดี ทุกสิ่งที่พระพุทธรเจ้าท่านสอนท่านสอนเพื่อประโยชน์สุขของเราทั้งนั้น สุขในปัจจุบันคือไม่ต้องไประแวงระวังไม่ต้องไปกลัวภัยอะไร เพราะทุกคนไม่เบียดเบียนกัน สุขในอนาคตผลที่เราทำ ถ้าหากว่าเกิดจากการให้ท่านต่อไปในภพภาคหน้าก็จะเป็นผู้ที่มิฐานะรำรวย ผลของการที่เรารักษาศีลก็จะเป็นผู้ที่มีรูปสวย มีจิตใจที่ตั้งงาม ผลของการเจริญภาวนาเกิดมากก็จะมีปัญญา มาก ถ้าหากว่าเป็นทางโลกมีอุปสรรคอะไรก็แก้ไขได้ ถ้าเป็นทางธรรมต้องการจะตัดกิเลสก็มีปัญญาสามารถตัดกิเลสได้เหล่านี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นสิ่งที่ท่านสอนท่านสอนให้อยู่สุขทั้งปัจจุบันและสุขทั้งอนาคตค่อยๆ ดูไปค่อยๆ ทำไป สิ่งทั้งหลายเหล่านี้พิสูจน์ได้ในระยะยาวๆ

อย่าเพิ่งเชื่ออะไรง่าย ๆ ตามพิสูจน์ตามค่อย ๆ ดูไป เขาบอกว่าพระองค์นี้ดีหลวงปู่องค์นี้ดี หลวงปู่องค์นี้ดีค่อย ๆ ดูไป ถ้าหากว่าไม่ตีจริงถึงเวลาก็จะมีสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควรไม่เหมาะไม่สม หลุดออกมาให้เราเห็นจนได้ แต่ถ้าหากว่าเป็นสิ่งที่ตีจริง ภายวจาใจของท่านเป็นผู้ที่บริสุทธิ์จริงต่อให้ระยะเวลายาวนานแค่ไหน ไม่ว่าระยะใกล้ไกล ใกล้ชิดหรือห่างไกลขนาดไหนก็ตามเราไม่สามารถที่จะหาจุดบกพร่องของท่านได้ สิ่งที่จะต้องมาตำหนิกันมันไม่มี ค่อย ๆ ดูไปนาน ๆ โบราณเขาว่าหนทางพิสูจน์ม้า เวลาพิสูจน์คนไข่ม้อย ? มันเกิดจากอะไรจะต้องใช้คำว่า ประสบการณ์ ประสบการณ์ที่ตกผลึกลงมาจากกระทั่งกลายเป็นข้อคิด กลายเป็นคำคม กลายเป็นคำพังเพยขึ้นมา ฉะนั้นสิ่งที่ท่านพูดส่วนใหญ่มันก็แฝงไปด้วยความจริงเกือบ ๆ จะ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์เต็ม ท่านบอกหนทางพิสูจน์ม้าไข่ม้อย ? ม้าไม่ตีจริงมันเดินทางไกลไม่ไหวหรือ หรือไม่ก็เจอหนทางที่ทุรกันดารหน้อยหนึ่งก็ไปไม่รอดแล้ว มันต้องม้าตีถึงไปได้ ขณะเดียวกัน เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์คน จะตีจะชั้วยังงี้ดูไปนาน ๆ คบกันไปนาน ๆ เดียวก็เห็นเอง

ถาม : สงสัยมีอะไรจิตใจช่วงเมื่อเช้า ?

ตอบ : เรียกว่าง่าย ๆ ว่ามันถึงวาระที่สมควรแล้ว ในเมื่อถึงวาระถึงเวลาที่สมควรแล้วก็ตาม ถ้ายังไม่ถึงวาระไม่ถึงเวลา เอาไข่ไปลวกเอาเชือกไปลากยังงี้ก็ไม่มาหรือ **ของทุกอย่างจะมีวาระ มีเวลาของมัน** มันเหมือนยังกับวงกลมสองวงเขาเจาะช่องไว้ข้างละวงหมุนไปหมุนมา ในที่สุดมันก็จะตรงช่องพอดี แต่ถ้าวางช่องนั้นแล้วเราไม่รีบหมุนผ่านไป ถึงเวลามันก็หายไปอีก ต้องรออีกรอบหนึ่งซึ่งไม่รู้เมื่อไหร่ ก็ถือว่าวาระนี้เวลานี้เป็นสิ่งที่เหมาะสมถือว่าเป็นมงคลแล้ว อยู่ ๆ อุตส่าห์เปะปะมาเจอกันได้ เพราะฉะนั้นอะไรดี ๆ ถ้าเก็บไปได้ก็ตั้งหน้าตั้งตาทำลาย ใครเขาจะว่าบ้าก็ช่างมัน อาตมาทำมาก่อน ทั้งเพื่อนฝูงทั้งพี่น้องทั้งพ่อแม่เขาว่าเราบ้าทั้งนั้น ประกาศนียบัตรอันนี้ภูมิใจมากเลย ถ้าใครยังไม่ได้เจอคำว่าบ้าในสายตาของคนอื่นเขานี้ยังเอาดียาก อันดับแรกดูศีล ๕ ข้อของเราให้ตี ศีล ๕ ข้อตั้งใจว่าเราจะไม่ฆ่าสัตว์และไม่ทำร้ายสัตว์ ให้ลำบากด้วยเจตนา จะไม่ลักขโมยไม่หยิบฉวยสิ่งของที่เจ้าของไม่ได้ให้ จะไม่ล่วงเกินบุคคลอื่นที่มีเจ้าของมีคนรักมีคนหวง จะไม่โกหก จะไม่ดื่มสุราหรือว่ายาเสพติดใดๆ ทั้งปวงตั้งใจอย่างนี้ไว้

ถาม : ทั้งหมดจะค้างอยู่ ๒ ข้อ ?

ตอบ : จะ...ติดข้อไหนบ้าง ?

ถาม : พยายามอยู่ ๒ ข้อนี้ยังทำไม่ค่อยได้ ?

ตอบ : อันไหนบ้างเดี๋ยวบอกวิธีให้ โทหกเขาบ่อยมัย ?

ถาม : โทหกไม่มีค่ะ

ตอบ : แล้วติดข้อไหน ?

ถาม : ศีลข้อที่ของผู้อื่นเขายั่วยวนเราเหลือเกิน เราก็ไม่รู้ว่าทำไมถึงตีตอนนั้นเราก็มั่ว...?

ตอบ : ตอนนั้นเราไม่ได้ทำไว้ ตอนนั้น เดียวนี้ ตรงนี้ตอนนั้นศีลทุกข้อเราบริสุทธิ์สมบูรณ์แบบเลย ตั้งแต่ตอนนั้นจนกระทั่งกลับบ้านนอนสบายมาก เพราะฉะนั้นรักษาเอาไว้ ถึงเวลา

ตั้งใจไว้เลยว่ากุศลผลบุญการที่เราเป็นผู้มีศีล ๕ บริสุทธิ์นี้ขอไปนิพพานทีเดียว เกาะพระได้ ก็หลับยาวไปเลยกำไรไปอีกคืนหนึ่งเต็มๆ ถ้าหากว่ามันลำบากมากให้รักษาเป็นเวลา เอาเป็นว่าตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งไปทำงาน ก็ชั่วโมง สมมติตื่นหกโมงไปทำงานแปดโมง ๒ ชั่วโมงเต็มๆ รักษาให้ได้ พ้นจากนี้แล้วมันจะขาดกระจายยังไปข้างมันแต่ ๒ ชั่วโมงนี้ต้องรักษาให้ได้ ต้องเป็นคนมีศีลจะ คือมีความตั้งใจจริง เป็นคนจริงจัง คราวนี้พอเรารักษาได้แล้วนานๆ ไป ระยะเวลามันก็จะยาวขึ้น มันก็ได้เป็นวันเป็นคืนเอง คราวนี้พอทำได้รักษาได้แน่นอนแล้ว อันนี้แค่ตัวเอง มันจะไปโยให้คนอื่นเขาทำนะสิ ตัวเองรักษาได้แล้ว สมมติว่ามดเดินมาเราไม่ฆ่าสัตว์ บอกคนอื่นช่วยจัดการทีชีเอายามาฉีด ตายแหง...ก็ศีลไม่บริสุทธิ์เพราะเท่ากับสนับสนุนให้คนอื่นเขาทำ ก็ต้องรักษาว่าตัวเองเว้นได้ไม่โยให้คนอื่นทำ คราวนี้เราเว้นได้เราไม่โยให้คนอื่นทำเจ้านั้นหวังดีที่ว่าไปก่อนมาได้ฉีดตายแหงไปเลย เราก็อ้อ...มันน่าจะทำชะนานแล้ว อ้าว...ช่วยอีกไหม้ย ? อันนี้ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นทำ

ถาม : .....

ตอบ : ต่อไปใช้วิธีนี้ว่า รักษาด้วยตัวเองได้แล้วก็อย่าโยให้คนอื่นเขาทำ แล้วก็ไมยยินดีเมื่อเห็นคนอื่นเขาทำ ถ้าศีลได้ครบอย่างนี้สบายมาก สมภาของเรต่องทรงตัวแน่ๆ แล้วก็หามาได้โดยถูกต้องตามศีลตามธรรมสิ ถ้าสมมติเราเห็นของๆ เขาสวยไหม้ย ? อยากได้ ถ้าไปลักขโมยมารู้ว่าผิดศีล ลองสอบถามดูว่ามีขายที่ไหน ราคาเท่าไร? ไปเก็บสตางค์หาซื้อเอาเอง เตียวมันก็ได้มา

ถาม : .....

ตอบ : ถ้าแฟนเขาไม่เป็นไร เตียวมันก็แก่ แล้วอีกไม่นานมันก็อาจจะตาย

ถาม : ตอนนี้มีมันมีอยู่ ๒ ข้อที่กำลังทำคือ...?

ตอบ : ต่อไปใครมาขอแวใกล้ๆ ชู้ตกระจายไปเลย ตอนนี้นัดันรักษาศีลแล้วอย่ามายุ่งกับมันได้มั้ย ?

ถาม : จะทำยังไงดี

ตอบ : อันดับแรกตัดความสัมพันธ์ทั้งปวงเลย เลิกติดต่อไปเลย ภาษาพระเขาบอกไม่รู้ไม่เห็นได้ละดี ถ้าจำเป็นว่าต้องรู้เห็นก็อย่าพูดด้วย ถ้าพูดด้วยก็พูดโดยธรรมคือเอาแต่เรื่องของธรรมะล้วนๆ มาฟัง เขาเบื่อเดี๋ยวก็ไปเองแหละ (หัวเราะ)

ถาม : โทรศัพท์มาอ้อเราก็กำลังอ่านหนังสือพระอยู่อย่างนี้นะคะ ?

ตอบ : “ฮัลโล่ ตอนนีไม่ว่างนะจ๊ะ ขออนุญาตวางหูคะ” และก็วางไปเลยง่ายมั้ย ? นั่นแหละหลายๆ ทีเตียวเขาก็เบื่อเลิกติดต่อมาเอง อนุญาตให้มองได้ อนุญาตให้คิดถึงได้ แต่ห้ามแตะต้อง (หัวเราะ) แรกๆ มันตัดยากนะ ให้คิดได้ให้มองได้แต่ห้ามแตะต้อง ค่อยๆ ทำไป เพราะว่าตอนนี้ก็ถือว่าเราทำได้แล้ว เพราะว่าเราอยู่ตรงนี้ศีลทุกข้อเราบริสุทธิ์แล้วก็รักษามันไปยาวเลย ตีชะว่าจนกระทั่งฟุ้งนี้มันไปทำงานโน่นแหละค่อยว่ากันใหม่ เราก็ดั้งหลายชั่วโมง วันหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมงให้เวลาที่ใจของเราอยู่กับศีลกับธรรมให้มีให้มากกว่าเอาไว้ ถ้าหากว่ามันมีมาก

กว่าก็เป็นอันว่าเราเองได้กำไร แต่ถ้ามันน้อยกว่าเมื่อไรเราก็ตาตุหนุ

ถาม : ถ้าเราทำศีลข้อนี้ไม่สำเร็จแล้วจะ...?

ตอบ : ก็อีกตั้ง ๔ ข้อนี้มันก็ยังคือข้อนี้ มันได้ไปตั้ง ๔ ส่วน

ถาม : ก็พยายามแบบสุด...?

ตอบ : ทำไปเถอะ พอถึงเวลากำลั้งใจจะมันคงขึ้น โดยเฉพาะถ้าเรานั่งภาวนาคือนั่งสมาธิร่วมไปด้วย ตัวสมาธิภาวนามันจะทำให้เราเป็นคนมีจิตใจเข้มแข็ง ไม่อ่อนไหว ไม่เตลิดเปิดเปิงตามเขาง่าย

ถาม : เวลานั้นก็รู้ทุกอย่างเลยอะไรๆ ก็รู้หมด ก็จะมีผลหรือเปล่าเราก็พยายาม ?

ตอบ : ถ้าหากว่ามีจิตใจตั้งใจอย่างนี้ต่อสำเร็จแน่ๆ เพียงแต่ใช้ความพยายามชนิดหนึ่ง แรกๆที่เราทำมันเหมือนกับว่ายวบยอน้ำ มันจะเหนื่อยจะหนักหน่อย แต่พอเราซ้อมบ่อยๆ จนร่างกายแข็งแรงแล้วก็กลายเป็นของง่ายไป

ถาม : แต่ฟังท่านพูดแล้วก็รู้สึกมีกำลังใจ ?

ตอบ : โห...หมูกมากเลยจะ สมัยก่อนอาตมาชู้กว่าโยมเยอะเลย (หัวเราะ) มันไม่มีใครหรอกที่มันไม่เคยทำความผิดมา แต่ถึงเวลาแล้วให้ล้มไปเลยว่าคุณผิดนั้นเคยทำอะไรไว้ ให้ตั้งหน้าตั้งตาเอาแต่ความดีอย่างเดียว ทำความดีเอาไว้โดยส่วนเดียวถึงเวลามันดีไปเอง

ถาม : โดยหลักของศาสนาพุทธ สมมติคนที่เป็นโรคถ้าเป็นโรคร้ายแรง...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : โรคร้ายแรงถ้าไม่ได้เกี่ยวกับที่เขาห้ามเอาไว้บวชได้ อย่างที่ท่านถามอยู่ในอันตราสิกขธรรม คือส่วนที่จะเป็นอันตราสิกขต่อพรหมจรรย์ ไม่อนุญาตให้บวชอย่าง กุฎฐัง คันโท กิลาสโสโส อับปมาโร อะไรอย่างนี้ พวกโรคเหล่านี้มันเป็นโรคที่สังคมเขารังเกียจ แล้วถ้าอย่างปัจจุบันนี้โรคเอดส์อย่างนี้ จริงๆ แล้วบวชได้แต่ถ้าบวชเข้าไปนี้ คุณจะลำบากมาก โดยเฉพาะคนรอบข้างเขาจะกลัวเรา มันก็เลยกลายเป็นว่าจริงๆ แล้วการบวชมันเป็นแค่รูปแบบเท่านั้น สำคัญอยู่ตรงการปฏิบัติของเรา ถ้าหากว่าเราตั้งใจปฏิบัติในทาน ศีล ภาวนาจริงๆ ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเปลี่ยนรูปแบบก็ได้ ขอให้ใจมันทำดีจริงเท่านั้นเอง เป็นพระหัวดำสบายกว่าเยอะเลยไหม้ย ? หัวขึ้นมากินข้าวเย็นก็ได้ ไม่ต้องแอบด้วย เข้าร้านสั่งเลย

ถาม : มีปัญหาคือว่าตั้งแต่ช่วงหลังมาลักษณะการกำหนดดวงใจ มันจะมีการเปลี่ยนแปลงมาก คือมันเหมือนกับว่า...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : มันอยู่ที่เรา ถ้าหากว่าเราตั้งใจออกนอกจำไว้เลยนะ อะไรก็ตามที่เป็นปัจจัยให้เราสนใจออกนอกมันก็จะพยายามคิด พยายามตั้ง พยายามรั้งไม่ให้เราเอาใจกลับเข้ามาข้างใน ปล่อยให้เราฟังชานหลงทางตามมันไป ถ้าอย่างนั้นโอกาสที่เราจะก้าวหน้ามันก็ไม่มี มันมีวิธีเดียวคือทำอย่างไรจะรักษาใจของเราให้อยู่ภายใน ให้อยู่กับปัจจุบัน อยู่กับตอนนี้ อยู่กับเดี๋ยวนี้ เพราะว่าสิ่งที่เราฟังชานส่วนใหญ่มันก็คิดไปในอนาคตว่าต้องเป็นอย่างนั้นต้องเป็นอย่างนี้ หรือไม่ก็คิดย้อนอดีตไป ตอนนั้นถ้าเป็นอย่างนั้นก็ ตอนนั้นถ้าเป็นอย่างนี้ก็ มันไม่ได้อยู่กับปัจจุบันก็เลยพาให้กำลังใจของเราพลา่นไปหมด หากจุดที่จะสงบนิ่งอย่างแท้จริงไม่

ได้ ในเมื่อหาจุดที่สงบนิ่งอย่างแท้จริงไม่ได้ ก็หาความก้าวหน้าไม่ได้ แล้วก็รู้สึกว่ามันจะโดนดึงออกไปสู่อินทางที่ต่ำได้ง่าย ฉะนั้นหยุดใจให้เป็น ในเมื่อหยุดเป็นอยู่กับปัจจุบันได้ แล้วก็ทำอะไรให้จิตใจเราเข้มแข็ง ให้สติของเรารู้ทันอำนาจของกิเลสที่เข้ามาทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ระมัดระวังอย่างไรจะไม่ให้มันเข้ามาในใจของเราได้ทันทีทำได้ก็สบายหน่อย ถ้ายังทำไม่ได้ก็เสียทำให้มันลากไปอยู่เรื่อย

ถาม : จริงๆ ก็คือพยายามควบคุมอารมณ์ใจ อย่างเช่นตอนเข้าก็ตั้งได้ พอไปทำงานบิ๊บกก็ไหลแล้ว ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วของเราคือว่าพอเลิกภาวนาแล้วก็เลิกเลยทีเดียว ซึ่งมันใช้ไม่ได้ อันนั้นขาดทุนย่อยยับเลย เลิกภาวนาแล้วเราต้องรักษาอารมณ์ใจสูงสุดที่สุดของเราเท่าที่จะทำได้ให้อยู่กับเราให้นานที่สุด เวลาไปทำงานก็พยายามประคับประคองอารมณ์ใจให้อยู่กับตัวภาวนานั่นให้นานที่สุด เราจะรู้สึกเลยว่าอารมณ์กระทบรอบข้างมันเข้ามาๆ แต่ถ้าหากว่าใจเรายิ่งเกาะอารมณ์ได้เท่ากับที่เรานั่งอยู่เราจะกระทบกระเทือนน้อยมาก มันเหมือนยังกับตายด้าน ความรู้สึกเข้าไปเลย ถ้าหากว่าเรารักษาอารมณ์ตัวนี้ให้ทรงตัวกับเราได้นานเท่าไร รัก โลก โกรธ หลง ก็กินใจเราได้น้อยเท่านั้น เมื่อรัก โลก โกรธ หลง กินใจเราได้น้อยเท่าไร จิตใจเราก็มองใสเท่านั้น จิตใจเราจึงมองใสเท่าไร ปัญญาที่ยิ่งเกิดมากเท่านั้น ปัญญาที่ยิ่งเกิดมากเท่าไรก็จะประมัตระวังควบคุมกาย วาจา ใจของเราให้อยู่ในขอบเขตของ ทาน ศีล ภาวนามากขึ้นเท่านั้น ทาน ศีล ภาวนา ยิ่งเจริญมากขึ้นเท่าไร โอกาสที่สิ่งที่ไม่ดีคือกิเลส ตัณหา อุปาทานและอกุศลกรรมจะมาสอดแทรกมันก็ได้ก็น้อยลงไปเรื่อยๆ เพราะฉะนั้นทำแล้วต้องรักษาอารมณ์ใจให้ต่อเนื่องยาวนานที่สุดเท่าที่เราทำได้ พลาดเมื่อไหร่เริ่มต้นใหม่ พลาดเมื่อไหร่เริ่มต้นใหม่ไม่ต้องไปเสียเวลาอยู่กับมัน ไม่ต้องไปนั่งคร่ำครวญเสียอกเสียใจกับมัน พลาดบิ๊บกทำใหม่ได้เลย

ถาม : ที่ผมอยากจะถามอีกจุดหนึ่งคือว่าลักษณะการเริ่มต้นของอารมณ์เพื่อที่จะให้ไปถึงจุดสูงสุดของอารมณ์นั้นๆ ปฏิบัติยังไง แต่ละครั้งที่เริ่มต้นมันจากที่จับแล้วมันก็จะไม่เหมือนกันทุกครั้งและครั้งนี้ผมก็มีปัญหา คือสมมติว่าผมจะเริ่มใหม่ก็จะนึกถึงอารมณ์นั้นทิ้งไปบ้าง แต่พอนึกถึงอารมณ์เดิมๆ ที่เคยได้ปรากฏว่ามันจะไม่...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : บัจจัยรอบข้างมันเปลี่ยนแปลงไป ในเมื่อบัจจัยรอบข้างมันเปลี่ยนแปลงไปมันก็ไม่สามารถที่จะเข้าถึงอารมณ์อย่างที่บัจจัยต่างๆ มันเคยเป็นในตรงรูปแบบนั้นมาก่อน อันนี้สำคัญที่สุดก็คือภาวนาให้อารมณ์ใจของเราทรงตัวให้ได้ ภาษาพระเรียกว่าทรงฌานให้ได้ แล้วฌานนั้นจะต้องคล่องตัวขนาดนึกเมื่อไหร่ได้เมื่อนั้นด้วย ถ้านึกเมื่อไหร่ได้เมื่อนั้นคราวนี้สิ่งแวดล้อมอย่างไรไม่เกี่ยวแล้วเพราะถือว่าจิตทุกอย่างดีหมด ถึงเวลาบิ๊บกเราก็เกาะอารมณ์ใจของเรา รอบข้างมันจะตีกันหัวร้างข้างแตกขนาดไหนเราก็นั่งยิ้มของเราได้ เพราะฉะนั้นตรงนี้สำคัญตรงที่ว่าซ้อมมันให้ได้ ซ้อมการภาวนาบ่อยๆ ให้อารมณ์ใจมันทรงเป็นฌานให้ได้ ถ้าเป็นฌานได้ก็รักษาอารมณ์ฌานนั้นให้คล่องตัวให้มากที่สุด นึกเมื่อไหร่ก็ได้เมื่อนั้น

เข้าเมื่อไหร่ก็ได้เมื่อนั้น แล้วถึงเวลานั้นเราก็จะเอาตัวรอดได้ง่ายขึ้น

ถาม : ทำไมเวลาตั้งใจทำสมาธิแล้วเห็นอะไรแปลกก็จะตกใจ แบบอย่างเวลาเห็นแสงสว่างเข้าตาก็จะตกใจหรือว่าเห็นภาพพระแล้วก็จะตกใจเป็นแบบนี้ตลอดเลย แล้วคือเราก็จะกลับมาแล้วก็ทำอย่างนี้อยู่หลายครั้ง แล้วก็จะเป็นอย่างนี้ตลอดเลยคะ ไม่ไปไหนเลย ?

ตอบ : สมาธิมันยังไม่ทรงตัว ตอนที่เราริมเห็นภาพเป็นอารมณ์ของอุปจารสมาธิเท่านั้น อารมณ์ของอุปจารสมาธิที่พอถึงเวลาแล้วเราดึงมันกลับมาเพื่อรับรู้ว่าจะอะไรเกิดขึ้นกับเรา คราวนี้ถ้าหากว่ามันกลับมาเร็วเกินไปมันไม่สามารถประคองอารมณ์นั้นไว้ได้ อาการที่แสดงออกเขาเรียกว่าอาการตกใจ คือมันจะหลุดจากอารมณ์นั้นไป ทำอย่างไรที่จะทำใจให้ได้ว่าเรามีหน้าที่ภาวนา อะไรเกิดขึ้นกับเราก็ช่างมัน ถ้าเราไม่ไปใส่ใจรับรู้มันตรงนั้น สิ่งทั้งหลายเหล่านั้นจะปรากฏอยู่นาน มีเวลาพิจารณาได้สบายเลย แต่ถ้าหากว่าเราไปให้ความสนใจมันกำหนดใจนึกถึงตามมัน ถึงเวลาเกิดขึ้นปุ๊บรีบดึงใจกลับมาเพื่อจะรู้มัน อาการที่ใจมันกลับมาเร็วเกินไปมันก็หลุดออกจากสมาธิตรงช่วงนั้น กลายเป็นตกใจแทนไป ทำเมื่อไหร่มันก็อยู่แค่นี้ เพราะฉะนั้นก็อย่าไปสนใจมัน อะไรเกิดขึ้นถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาไป ถ้าทำอย่างนั้นได้จะก้าวหน้าตอนนี้ของเรามันเสียทำให้สนใจมันบ่อยเกินไป

ถาม : แล้วทำไมคือว่าทำแล้วนอนหลับไปเลย เวลาที่ไม่รู้สึกตัวช่วงที่แบบไม่รู้สึกตัวอย่างนี้ก็ได้อะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : ตอนนั้นไม่ได้ตั้งใจ เรื่องของความตั้งใจ ถ้าตั้งใจมากเกินไปมันจะเป็นตัวอุกจะกุกกจะ คือฟุ้งซ่าน มันก็จะทำให้กำลังใจของเราทรงตัวได้ยาก แต่ถ้าไม่ตั้งใจเรามีหน้าที่ทำ จะเกิดยังไงก็ช่างมัน แบบตอนนอนนั้นผลมันจะเกิดง่าย เรื่องของธรรมะเป็นเรื่องแปลกต้องการไม่ค่อยได้หรือกลมดอยากเมื่อไหร่มาเมื่อนั้น ตั้ง ๑๐ ขาดิมาแล้ว ขาดิเดียวยังไม่สนใจเลย การดูดีตาดีอย่าไปเอาจริงเอาจริงอะไรกับมันมากนัก ถ้าหากว่ามันดีจริงเราไม่มานั่งอยู่ตรงนี้หรือก มันไปนิพพานชะนานแล้ว อะไรก็ตามที่ย้อนอดีตหรือไปในอนาคตมีแต่จะพาใจของเราส่งออกทำให้เราต้องเดือดร้อนและทุกข์อยู่เสมอ รับรู้ไว้ด้วยความเคารพแล้วก็องไว้ตรงนั้นแหละ ส่วนชาตินี้ของเรา มีหน้าที่ทำ อดีตมันแก้ไขอะไรไม่ได้เพราะมันผ่านมาแล้วเอาไว้แค่เป็นบทเรียนก็พอ เตี่ยวช่วยซ้ำให้ตายอีกชาติหนึ่งดีมีัย ?

ถาม : แล้วที่เขาว่าวิญญาณจะแทรกเข้ามาที่ดวงจิตนี่คือเขาจะยังไงคะ ?

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบความหมายของเขา เพราะว่าวิญญาณตามภาษาบาลีคือประสาทความรู้สึก จิตก็คือตัวรู้ คราวนี้วิญญาณของเขามันหมายถึงอะไรละ ? ทั่วๆ ไปถ้าหากสำหรับคนอื่น ๆ วิญญาณนี่ก็คือผีที่จะมาหลอก มันคนละความหมายกับบาลีเขา

ถาม : มีอยู่วันอาทิตย์ที่แล้วคือนอนอยู่ที่บ้านแล้วก็เหมือนกับว่าตัวจะลอยออกไปได้ เราก็เลยแบบ เออ...ออกไปเที่ยวแถวนั้นดีกว่าอะไรแบบนี้เสร็จแล้วพอออกไปสักพักหนึ่งก็เหมือนกับว่ามีเงาหรืออะไรอย่างนี้กระโดดเข้าใส่ร่าง ก็เลยวิ่งกลับเข้าไปในร่าง ?

ตอบ : กลัวมันจะแย่งไป ลักษณะนี้มันมีอยู่ เวลาฝึกมโนเมยิทธิแบบเต็มกำลังจะเห็นว่า

ทางหลวงพ่อท่านจะให้ทำน้ำมันดพรหมเอาไว้ก่อน คือกันพวกนี้เขาจะมาแทรก ตอนนั้นมันเหมือนกับปล่อยบ้านทิ้งว่างไว้เพราะว่าจิตมันจะออกไปเลย ในเมื่อปล่อยบ้านทิ้งว่างไว้บางคนมันเกรมาถึงมันก็ยืมบ้านใช้ ไม่ยืมเปล่านั้นจะยึดชะด้วย

ถาม : มีจริง ๆ ด้วยหรือคะ ?

ตอบ : ทำไม่ละ ? เราเองยังไปได้จริงๆ ทำไมเขาจะมีจริงๆ ไม่ได้

ถาม : แล้วถ้าเกิดเขาเข้าไปได้แล้วเขา...?

ตอบ : ก็เตะมันออกมาสิ (หัวเราะ) ก่อนทำเพื่อความแน่ใจก็อาบน้ำมนต์ชะเลย อธิษฐานขอ บารมีพระสงเคราะห์หรือไม่ง่ายที่สุดก็คือว่า ตั้งใจขอท้าวมหาราชท่านสงเคราะห์ ส่งเทวดามารักษาในขณะที่เราทำกรรมฐานด้วย ถ้าอย่างนั้นเทวดาท่านจะช่วยกันให้ อันนี้ไม่ต้องเกรงใจ ว่ารบกวนท่าน มันเป็นภาระเป็นหน้าที่ๆ ท่านเต็มใจทำเลย บุคคลที่ตั้งใจเจริญกรรมฐานถ้าทรงตั้งแต่อุปจารสมาธิขึ้นไป ท้าวมหาราชจะส่งบริวารมาช่วยรักษาอยู่แล้ว เราก็แค่ตั้งใจนึกถึงท่านขอให้ท่านช่วยสงเคราะห์ป้องกันเรื่องเหล่านี้ให้เราด้วย ต่อไปพวกนั้นถ้าโดดเข้าไปใส่เมื่อไหร่ก็เจอกระบองกระเด็นกลับเท่านั้น

ถาม : แล้วที่เขาบอกว่าคนที่จิตอ่อน วิญญาณจะเข้ามาแทรกในดวงจิต ?

ตอบ : ลักษณะนั้นก็เหมือนกับที่เราคิดนั้นแหละ ที่เรียกว่าผีเข้าใจ แต่จริงๆ เขาได้เข้าหรือกเขาอยู่ข้างนอก แต่ใช้อำนาจจิตที่สูงกว่าดบังคับให้เรามีการแสดงออกตามแบบที่เขาต้องการ บางทีคำพูดคำจาลักษณะท่าทางของเรามันก็กลายเป็นเขาไปเลย เขาไม่ได้มามุดเข้าอยู่ในตัวเราหรอก อยู่ภายนอกแต่ใช้กำลังจิตที่สูงกว่าดบังคับให้เราทำตามที่เขาต้องการ

ถาม : แล้วมันจะมีอยู่ ๒ อย่างคะ คือไม่นอนอยู่แล้วก็ยกแขนยกขาแล้วก็เดินออกไปเฉยๆ กับพุ่งตัวออกไปเหมือนกับเครื่องบินจรวดนี้มันต่างกันยังไงคะ ?

ตอบ : ไม่ต่างกันหรอกมันก็ออกได้เหมือนกัน คือวันไหนใจเย็นหน่อยก็ค่อยๆ ไป (หัวเราะ) วันไหนใจร้อนหน่อยก็ติดเทอร์โบ อากาศออกไปมันแล้วแต่เราตอนนั้นว่าต้องการแบบไหน จะออกไปจากส่วนไหนของร่างกายก็ได้

ถาม : แล้วเวลาออกไปแล้วนั้นจิตเราจะปรุงแต่งได้มั๊ยคะ อย่างออกไปแล้วจะเห็น สมมติว่าออกไปแล้วเห็นพระท่านแล้วก็กลายเป็นพ่อเราอะไรอย่างนี้ ?

ตอบ : ตอนนั้นก็ถ้าไม่มั่นใจก็อธิษฐานขอ บารมีพระพุทธรูปเจ้าท่านช่วยสงเคราะห์ให้รู้เห็นตามความเป็นจริงด้วย ถ้าหากว่าขอแบบนี้จะเห็นตามความเป็นจริงตลอด ถ้าหากว่าท่านบอกเคยเป็นพ่อเราก็คือใช่ ตอนนั้นพุ่งชานยากแล้ว ตอนออกไปอย่างน้อยๆ มันต้องทรงมาน ๔ ได้ ถ้าทรงมาน ๔ ไม่ได้มันออกไปไหนไม่ได้หรอก เห็นมันเป็นแค่อุปจารสมาธิเท่านั้นเอง

ถาม : คือพอเห็นท่านเป็นพ่อแล้วท่านบอกว่าให้มองข้างหลัง แล้วก็เลยนึกถึงพ่อตัวเองขึ้นมาอย่างนี้คะ เป็นห่วงก็เลยกลับไป ?

ตอบ : เสียท่าเขาแล้ว (หัวเราะ) เอ้า...ไม่เป็นไรคราวหน้าแก้ตัวใหม่ คือถ้าท่านบอกก็ขออนุญาตหน่อยไม่ได้ส่งสยัรออกแต่เพื่อความแน่นอน ขอรู้อยู่เห็นตามความเป็นจริงด้วย ถ้าเป็นไป

จริงตามนั้นก็รับรู้ไว้ด้วยความเคารพ ไม่ต้องไปตี้นตี้นหรือ เพราะชาติโน้นยอมไม่ใช้ชาตินี้ ถ้าดีจริงเราไม่มานั่งอยู่นี้ออกไปนานแล้ว

ถาม : เรื่องของกรรมนี่คือ...?

ตอบ : เรื่องของกรรมคือการกระทำ คราวนี้จะทำอะไรดีล่ะ ?

ถาม : ถ้าเกิดสมมติว่าถูกตีกรอบมากๆ แล้วก็เคยไปปล่อยๆ ปล่อยหรืออะไรอย่างนี้ แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรขึ้นมาเลยคะ ?

ตอบ : ค่อยๆ ทำไป เราต้องทำสม่ำเสมอต่อเนื่องกันไประยะหนึ่ง ถ้าหากว่าเราทำที่หนึ่งแล้วตั้งใจว่าจะให้มันเป็นไปตามนั้นเลยเป็นไปไม่ได้ ปัจจัยคือสิ่งที่เราทำต้องพอ ไม่ใช่ปัจจัยที่แปลว่าต้องสูงส่งต่างคืออะไรในความหมายของเขาเนะ ปัจจัยตัวนี้ก็คือเหตุที่เราทำมันต้องพอ เพราะฉะนั้นให้มันต่อเนื่องยาวนานไปสักระยะหนึ่งแล้วกุศลตัวนั้นก็ส่งให้ อาตมาทำมาจนปานนี้จะ ๒๐ ปีแล้ว ของเราปล่อยปลาครั้งหนึ่งจะให้มันหนีเขาได้ทุกเที่ยวเลยหรือ ?

ถาม : คือไปปล่อยปลาคะ ก็คิดว่าจะปล่อยบ่อยๆ แต่ว่าปล่อยใช้ถังค้ำก็ละนิดทีละนิดพอคะ แต่ว่าพอไปที่ไรก็แบบเพิ่มปลาอยู่เรื่อยเลย ?

ตอบ : พวกเดียวกัน พอเห็นแล้วอดไม่ได้มันตาปริบๆ อยู่ก็เหมามันหมดนั้นแหละ

ถาม : ก็เลยแบบต้องนานๆ ทีคะ ?

ตอบ : เอาเดือนละนิดหนึ่งสิ ตรงนี้ก็ทำทุกเดือน วันนี้เขาก็เพิ่งไปปล่อยมา มาร่วมกับเขาทีหนึ่ง ๒๐ บาท, ๓๐ บาทก็ได้ จะได้ไม่ต้องผอมมากน่าเห็นใจ มันไม่ได้แปลว่าเราต้องปล่อยเองนี่ ฝากเขาก็ได้ ร่วมกับคนอื่นเขาก็ได้

ถาม : มันโกรธไว มันมีอาการที่มันรู้สึกจนเฉียวมันเพราะอะไร ?

ตอบ : ลักษณะนั้นเป็นลักษณะของการเก็บกด คืออารมณ์ใจของเราจริงๆ ตอนแรกเรารับมาๆ แต่เราไม่รู้ว่าจะถึงที่สุดของเราอยู่ตรงไหน คราวนี้พอคนมาสะกิดนิดเดียวอาการมันจะออกเลย ถ้าหากว่าเรารู้จักคิดรู้จักพิจารณาปล่อยอารมณ์คลายอารมณ์ตัวนั้นได้มันก็จะไม่อยู่ในลักษณะสะสมตัว คราวนี้การปล่อยวางคลายอารมณ์นั้นต้องพิจารณาเป็น ต้องให้เห็นว่าเราโกรธเขาหรือไม่โกรธเขา เขาก็เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป ตัวเองก็เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป มีความเป็นอนิจจังไม่เที่ยงเหมือนกัน ในขณะที่ดำรงชีวิตอยู่ก็เต็มไปด้วยความทุกข์พอกอยู่แล้ว เราจะโกรธเขาไม่โกรธเขาๆ ก็ทุกข์พอกอยู่แล้ว แล้วในที่สุดก็เสื่อมสลายตายกันไปคนละข้าง เราจะโกรธเขาหรือไม่โกรธเขาๆ ก็ตาย เราจะโกรธเขาหรือไม่โกรธเขาเราก็ตาย ถ้าเราพิจารณาเป็นใจมันจะปล่อยวางอารมณ์มันจะไม่สะสมอยู่ แต่ส่วนใหญ่แล้วที่ปัจจุบันที่พบส่วนมากก็คือไปสะสมมันไว้มาก คือประเภทรู้ว่าถ้าหากว่าโกรธแล้วจะผิดก็พยายามที่จะไม่โกรธ คราวนี้พอรับอารมณ์นั้นไว้รับอารมณ์นั้นไว้อย่างๆ เขามันเหมือนอย่างกับลูกโป่ง พอพองตัวเต็มที่คนสะกิดคนสุดท้ายช่วยมากเลย มันไประเบิดตูมใส่เขาโดยที่เขาไม่รู้ว่าเขาทำผิดแต่ทำไมต้องโกรธเขาเยอะขนาดนั้น นั่นแหละต้องหัดพิจารณาให้เป็นแล้วปล่อยวางมันให้ได้ ให้เห็นวาทธรรมตาของเขาเป็นอย่งนั้น เขาไม่รู้ว่าส่งที่เขาทำมันน่าเกลียด น่าชิงชังขนาดไหน มันเป็นทุกข์

เป็นโทษต่อผู้อื่นและตัวเขาเองอย่างไร ในเมื่อคนที่เขาไม่รู้ถึงขนาดนั้นแล้วคนเหล่านี้จริงๆ แล้วนำสงสารไม่นำโกรธรอกก็จะอภัยให้เขาได้ คิดให้เป็น คิดไม่เป็นแล้วเดี๋ยวจะสมเเยอะๆ แล้วลำบาก

ถาม : โดยปกติข้างทรง ม้าทรงต้องมีชื่อ ? (ใช่) ข้างทรงพระนเรศวรมีชื่อ ? (มี) แต่ม้าทรงไม่มี ?

ตอบ : ก็...ในประวัติศาสตร์ไม่ได้บันทึกไว้มั้ง ? เหตุที่ข้างทรงได้รับการบันทึกไว้ว่าเป็นเจ้า **พญาปราบหงสาวดี** ก็เพราะว่าตอนที่ชนะ ถ้าหากว่าไม่ชนะก็คงใช้ชื่อเดิมๆ

ถาม : ไปที่อยู่ชยาเขาก็มีพระบรมราชานุสาวรีย์ที่ทรงม้า ?

ตอบ : พระนเรศวรความคุ้นเคยของเราก็ทรงช้าง โดยเฉพาะตอนจะทำยุทธหัตถีพอไปเจอภาพปั้นทรงม้าบางทีก็นึกไม่ออกว่าใคร

ถาม : องค์นั้นก็ถนัดขวา ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกันของกองทัพภาคสามนี่ดาบเขาสะพายอยู่ด้านซ้าย ซึ่งยังงี้ก็ต้องถนัดซ้ายแน่ ถ้าคนถนัดขวานี่ชักดาบทำนั้นได้หูเป็นของแถมข้างหนึ่ง

ถาม : ด้านซ้ายต้องถือทวนด้านซ้ายด้วยสิครับ ?

ตอบ : ท่านบอกว่ามันอยู่ในลักษณะกำลังเลียบค่ายสบายๆ เขาว่านั้นก็เลยมือหนึ่งจับบังเหียน อีกมือเท้าเอวเล่นเลยประเภทเขาทำออกมาอย่างนั้น กำลังเลียบค่ายตรวจพลอยู่ก็เลยสบายๆ อยู่ แต่จังหวะนี้เป็นไปไม่ได้หรอกนักรบนี้ความเคยชิน ยังไงๆ อาวุธก็ต้องอยู่ในมุมที่ตัวเองถนัดที่สุด

ถาม : .....(ไม่ชัด).....ที่ว่าตอนนั้นปะทะกับมอญ ?

ตอบ : มันมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ใช้พระแสงดาบแล้วก็ขึ้นปล้นค่ายเขากลางคืนเห็นชัดๆ ว่าจริงๆ แล้วท่านถนัดดาบมากกว่า แต่ว่าอยู่ในลักษณะที่ว่ายังงี้ อาวุธสั้นยาวทุกอย่างต้องศึกษาจนครบอยู่แล้ว

ถาม : อยู่อย่างคนฆราวาสที่ปฏิบัติอย่างนี้เข้าสมาบัติได้มั๊ย ?

ตอบ : ได้...แต่ถ้าจะเป็น**นิโรธสมาบัติ** ต้องเป็นอนาคามีขึ้นไป

ถาม : สมาบัตินี้คือการเข้า...?

ตอบ : การเข้าฌานใดฌานหนึ่งก็ได้เรียกว่า**เข้าสมาบัติ**ทั้งนั้น แต่ถ้าหากว่ามันยังไม่ใช้พระอนาคามีขึ้นไปจะ**ไม่เป็นนิโรธสมาบัติ**

ถาม : ก็เป็นสมาบัติธรรมดา ?

ตอบ : เป็นธรรมดาไป

ถาม : ไม่ใช่พระก็คือว่าเรียกว่าเข้าสมาบัติได้ ?

ตอบ : เรียกว่าเข้าสมาบัติได้

ถาม : แล้วอันนี้จะมียังไง ?

ตอบ : แต่ถ้าเป็นพระอริยเจ้าขึ้นไป เขาจะเรียก**ผลสมาบัติ**มันต่างกันไปในิดหนึ่ง จะมีผล

อย่างไร ? อันดับแรกก็ความอยู่สุขของตัวเอง ทรงอารมณ์สูงได้มากเท่าไรก็จะไกลจากกิเลสมากเท่านั้น อันดับที่สองถ้าหากมีผู้ใดให้การสงเคราะห์อะไรก็ตามผลบุญของผู้นั้นก็ จะมากกว่าปกติ ทำบุญกับบุคคลที่มีศีลสักร้อยครั้งไม่เท่ากับทำบุญกับบุคคลที่ทรงฌานสักครั้ง หนึ่งอย่างนี้

ถาม : การเข้าสมาบัติเพื่อ...?

ตอบ : เพื่อสงเคราะห์เขาก็ได้

ถาม : แล้วไปแก้กรรมเขาได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : เรื่องแก้กรรมนี้ขอทีเถาะ มันยากเต็มทียกเว้นผู้ที่รู้กฎของกรรมละเอียดจริงๆ ในชีวิตที่ผ่านมาก็เจอหลวงปู่ธรรมชัยองค์เดียว หลวงปู่ธรรมชัยที่ท่านจะรู้อย่างละเอียดเลยว่าในแต่ละชาติที่ผ่านมาคอนั้นนั้นได้ทำอะไรไว้ เจ้ากรรมนายเวรเขาต้องการอะไรแล้วก็แก้ไขตามนั้น แล้วก็จะมีผลเลย ถ้าหากว่าการแก้กรรมนี้ต้องดูผลด้วยถ้าหากว่ามีผลตามนั้นก็แปลว่าเขาทำได้ แต่เรื่องหนักๆ บางทีเจ้ากรรมนายเวรเขาไม่ยอมเหมือนกัน

ถาม : คืออย่างนี้คะ เหมือนกลัวจะปรามาส พอได้เทพมาเพื่อนเขาเอามาฝากของคุณป้า คนหนึ่งที่รู้จัก ที่นั้นก็ฟังแล้วมีความรู้สึกหัวใจเรานั้นค่าน ?

ตอบ : ฟังดูแล้วทำอารมณ์สบายๆ ตามไป จะรู้เลยว่าตรงไหนที่เขาพูดเป็นความจริง ตรงไหนที่เขาพูดเป็นการอวดอ้าง ตรงไหนที่พูดเพื่อต้องการจะแสดงตัวเพื่อดึงศรัทธาคน อะไรก็ตามถ้าหากว่าเราปล่อยใจสบายๆ ไปแล้วจะรู้เลยว่าตรงนี้นั้นยังไม่ดีจริงหรือว่าตรงนี้ดีจริง กำลังใจระดับพวกเรานั้นทำได้ทั้งนั้น

ถาม : แต่เราเองก็ยังแบบติดอยู่ในใจแล้วมันจะบาปมั๊ย เลยเดียวถามดีกว่า ?

ตอบ : ถึงได้บอกว่าจะทำใจสบายๆ แล้วก็ฟัง ถ้าหากว่ามันมีอะไรที่มันไม่ถูกต้องมันจะรู้เลย หลวงพ่อท่านสอนเราไว้ เวลาได้মনโหมยโหมยที่เขาเล่าเรื่องอะไรเราก็จับภาพพระทำใจสบายๆ ไป รู้เลยว่าจริงหรือโกหก

ถาม : แล้วอย่างนี้วิชาไม่เสื่อม ?

ตอบ : มันไม่หกรอกเพราะว่าบางทีเขาอาจจะเข้าใจผิดก็ได้ ลักษณะของฌานสมาบัติโดยเฉพาะฌานสี่นี้คุณก็จะเข้าสัก ๓ ปี ๕ ปีก็ได้ไม่มีใครเขาว่า แต่พระพุทธรูปเจ้าท่านไม่สรรเสริญ เพราะมันทรมาณตัวเองมากเกินไป

ถาม : แก้ในส่วนที่เป็นแบบว่า...?

ตอบ : ลักษณะอย่างนั้นถ้าหากว่าแก้ได้จริงๆ ต่อไปตัวเองจะแย่มาก เพราะว่าผลกรรมมันจะต้องมีการสนองเป็นปกติเขาอยู่แล้ว ในเมื่อเขายิ่งกันแล้วคุณไปย่นขวาง คนโดนเองก็คือคุณนั้นละ ถ้าหากว่าเขาทำได้จริงๆ ต่อไปเขาจะลำบาก

ถาม : จะทำได้มั๊ย ?

ตอบ : มันทำได้แต่กำลังใจระดับนั้นส่วนใหญ่ต้องเป็นพระโพธิสัตว์ เพราะว่าพระอริยเจ้า หรือว่าพระพุทธรูปเจ้าท่านจะยอมรับกฎของกรรมอยู่แล้ว อะไรที่เกินวิสัยท่านก็ไม่แตะต้อง แต่ว่า

พระโพธิสัตว์นี้เพื่อความสุขของคนอื่นบางทีก็ทุ่มตัวเองลงไป ตัวเองลำบากอย่างไร เพื่อความสุขคนอื่นก็ยอมทนอย่างนี้ ถ้าอย่างนั้นทำได้แต่ว่าก็อย่างว่าถึงเวลาก็รับไป

ถาม : .....

ตอบ : มีชีวิตอยู่มันก็ต้องทุกข์ก็ธรรมดาของมัน เราผ่อนทุกข์เท่าที่จะผ่อนได้ มันหนาวก็หาเสื้อผ้าให้มัน มันร้อนก็หาผ้าให้มันอาบหรือไม้ก็เข้าห้องแอร์ มันหิวหาให้มันกิน มันเจ็บไข้ได้ป่วยรักษาพยาบาลมัน ยอมรับว่าสภาพปกติธรรมดาของมันมีเช่นนั้นอยู่แล้ว แต่ขึ้นชื่อว่าสภาพร่างกายที่เต็มไปด้วยความทุกข์ โลกเราที่เต็มไปด้วยความทุกข์อย่างนี้เราไม่ขอมาเกิดอีก ใจมันจะปลดออกห่างออกมา ออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดพอไม่เกาะก็เป็นอันว่าพ้นไป

ถาม : แล้วถ้าธรรมดาคนอื่นมาทำให้เรารู้สึกว่าเราเหนื่อยหน่าย...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : ธรรมดาของแต่ละระดับชั้นมันไม่เท่ากัน ให้เพิ่มปัญญาลงไปอีกนิดหนึ่งว่าตัวเองยังไม่รู้ว่าสิ่งที่ดีที่แท้จริงเป็นอย่างไร ? แล้วเราเองก็เคยเป็นอย่างเขามาก่อน ในเมื่อเราเคยเป็นอย่างเขามาก่อนสิ่งที่เขาทำก็คือสิ่งที่เราทำมาแล้วนั่นเอง เขามาขอรอยเดิมคือรับมรดกธรรมที่เราทิ้งเอาไว้ให้ ในเมื่อเขาเป็นผู้รับมรดกเขาก็คือทายาทของเรา ในเมื่อเป็นทายาท เป็นญาติโยมกันเองแท้ๆ ทำไมต้องไปท้อแท้ ต้องไปเบื่อหน่าย ต้องไปรังเกียจอะไรเขา ? ทำไมเราสงเคราะห์เขาอย่างญาติของเราไม่ได้ ?

ถาม : จริงๆ มันก็ต่อหน้าก็สงเคราะห์ได้อยู่ แต่พอลับหลังเขามีความรู้สึกกะพืดกะเพียดในจิตใจขุ่นมัว

ตอบ : ถ้าจ้องก็มองอีกนิดหนึ่งว่า ตัวเราเองที่เป็นผู้ปฏิบัติธรรมก็ยังประกอบด้วยความทุกข์ เห็นปานนี้ ขึ้นชื่อว่าผู้อื่นที่จะไม่ทุกข์นั้นไม่มี ในเมื่อมันทุกข์ขนาดนี้แล้วอยากเกิดอีกมั้ยละ ? ถามตัวเองด้วย

ถาม : แต่ยังมีข้อสงสัยอีกอย่างหนึ่ง สมมติว่าเราเจอคนๆ นี้ แล้วเราควรที่จะบอกกล่าวมั๊ยว่าสิ่งที่เขาเข้าใจมันผิด หรือว่าเราควร...?

ตอบ : ถ้าสามารถ และมีโอกาส แต่อย่าลืมนึกว่าทุกคนมีทิฐิคือความเห็นของตัวเอง เขาอย่าเห็นว่าเขาทำดีแล้วถูกแล้วเขาถึงได้ทำสิ่งนั้น แต่ว่าสิ่งที่เขาทำมันยังไม่ดีไม่หมดยังถูกไม่หมดเราก็กพยายามชี้แจงในสิ่งที่ดีกว่าถูกกว่าให้เขาเพื่อที่จะได้ปรับทิฐิคือความเห็นของเขา มาให้เห็นถูก แต่เรามั่นใจมั๊ยว่าสิ่งที่รู้เห็นมันถูกกว่า ถ้ามันใจก็ประกาศอย่างกล้าหาญแบบพระพุทธเจ้าประกาศพระพุทธเจ้าท่านไม่เคยล้มล้างทิฐิของคนอื่นเลย สังเกตว่าการประกาศธรรมของท่าน เช่นว่า ขฎิ ๓ พี่น้อง อรุณเวละกัสสปะ นทีกัสสปะ คยาภิสสปะ เขาบูชาไฟ พระพุทธเจ้าท่านก็บอกว่าการบูชาไฟดี แต่การบูชาไฟภายนอกยังไม่พอ ต้องบูชาไฟภายในด้วย แล้วเสร็จแล้วท่านก็ถามว่าไฟภายในคืออะไร ท่านก็ไล่ให้ฟัง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจล้วนแล้วแต่เป็นไฟ ถ้าหากว่าตาสัมผัสรูปภายนอก ถ้าหากว่ารับเอามาข้างในมันก็พาให้ร้อนใจ ท่านก็ไล่ไปเรื่อย อทิตตปริยาเยสูตร เสร็จแล้วจนกระทั่งเขาหันกลับมาพิจารณาธรรมตามที่

ท่านสอนก็กลายเป็นพระอรหันต์กันหมด อย่างสิงคาลมานพ ที่ให้วิศทั้ง ๑๐ ไปให้หะวะทั้งวันๆ ก็ได้แต่เอาหน้าชโลมตัวเองจนโขกไปทั้งตัว แล้วก็ให้ม่วงๆ อยู่คนเดียว พระพุทธเจ้าถามว่า ทำอะไรท่านก็บอกให้ฟัง บอกว่าทางด้านบิดาที่เป็นพราหมณ์สอนต่อๆ มาว่าให้ให้วิศทั้ง ๑๐ พระพุทธเจ้าท่านก็เลยบอกว่า ที่พ่อสอนมาถูกแล้ว แต่ว่าสิ่งที่ถูกกว่าก็คือว่ายังมี ตถาคตจะชี้แจงให้ฟังแล้วก็ไล่ให้ฟังทีละอัน อย่างเช่นว่าทศเบื้องต้นก็คือสมณะชีพราหมณ์ ทศเบื้องซ้ายเบื้องต้นคือใครครูบาอาจารย์บิดามารดาไล่ไปเรื่อย จนกระทั่งถึงทศเบื้องต้นต่ำคือผู้รับใช้สอยอะไรเป็นบริวารของเรา แล้วก็บอกแต่ละวิธีว่าควรจะทำอย่างไร ควรจะปฏิบัติอย่างไรแก่บุคคลอย่างนั้นๆ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านไม่เคยล้มล้างทิวของใคร แต่แนะนำในสิ่งที่ดีกว่าเพื่อ让他พิจารณา ถ้าคนมีปัญญาจะเห็นว่าสิ่งที่พระพุทธเจ้าแนะนำดีกว่าปฏิบัติตามก็จะได้ผลอันนั้น คราวนี้การประกาศศาสนาของพระพุทธเจ้าท่านทำเพื่อการสงเคราะห์ที่ไม่ได้หวังชื่อเสียงหรือว่าลาภยศใดๆ ทั้งสิ้น ในเมื่อทำเพื่อเป็นการสงเคราะห์ เขาจะตามหรือไม่ตาม พระองค์ท่านถือว่าท่านได้ทำหน้าที่ของท่านสมบูรณ์แล้ว เราเองสามารถทำอย่างนั้นได้ไหม ? ไปบอกเขาถ้าเขาไม่ทำตาม ไปโกรธเขาอีก

ถาม : ไม่โกรธหรือคะ ถ้าไม่มีเอฟเฟ็คมาถึงเรา ?

ตอบ : (หัวเราะ) ต้องมีถ้าด้วย ถ้าไม่มีถ้าไม่สนุก

ถาม : ขอดำเนินปัญหาเรื่องเดียวกัน การที่เคยได้ยินว่าบางนิกายเขามีผู้มีบารมีสูงๆ สามารถที่จะแบ่งภาคอมตะมันเป็นอย่างไคร้บ ในกรณีที่แบ่งจิต ?

ตอบ : อันนั้นเป็นการเชื่อของเขาจริงๆ แล้วจิตเดียวกายเดียว ถ้าหากว่าคุณจะลงมาเกิดคุณก็ต้องเอาจิตของคุณลงมาเพื่อหากายใหม่ ไม่สามารถที่จะแบ่งออกมาหลายๆ อย่างหลายๆ สถานที่ พร้อมๆ กันได้ แต่ว่าถ้าหากในลักษณะที่ว่าอยู่ในกายทิพย์อย่างเช่น เทวดา พรหม หรือพระบนนิพพานนี้ท่านสามารถที่จะแบ่งจิตเพื่อรับรู้เรื่องต่างๆ ได้หลายเรื่องพร้อมๆ กัน เพราะฉะนั้นประเภทลงมาเกิดเป็นหลายๆ คนเป็นไปไม่ได้ แต่คราวนี้เขาเชื่ออย่างนั้น ในเมื่อเป็นความเชื่อคือทิวของเขอย่างนั้น เราก็ค้านเขาไม่ได้ซะด้วย เพราะเขาไม่เชื่อเราหรอก แล้วมาตอนหลังก็พยายามล้มล้างซะด้วย บอกว่าพระพุทธเจ้าก็คือปางหนึ่งของพระนารายณ์ เป็นพุทธาวตาร แหม ! ร้ายมากเลย มันกลืนสนิทเลย นารายณ์ ๑๐ ปางมีอะไรบ้างเคยศึกษามั้ย ? นั่นแหละเขาเล่นเอาพระพุทธเจ้าเป็นปางหนึ่งคือพุทธาวตาร เขาจะมีกัรมาวตารแปลงเป็นเต่าอวตารลงมาเป็นเต่าเพื่อที่จะรองเขาพระสุเมรุตอนที่เทวดากวนเกษียรสมุทรไม่อย่างนั้นเดี๋ยวมันจะทิ่มจักรวาลทะเล วราหาวตารเป็นหมู หมูป่าตัวใหญ่ขึ้นไปปราบยักษ์ นรสิงหาวตารเป็นมนุษย์ครึ่งสิงห์กับยักษ์เหมือนกันรามาวตารนี่มันมากเลยรบกับทศกัณฐ์...ยักษ์อีกเหมือนกัน ตกลงว่ายยักษ์ในฮินดูนี้หาตียาก ยักษ์ในฮินดูที่มีดีรู้สึกว่าจะมีท่านพิภกอยู่องค์เดียวมั๊ย ? นารายณ์ ๑๐ ปางเขาจัดพุทธาวตารยัดเข้าไปด้วยอวตารเป็นพระพุทธเจ้า วันก่อนฟังหลวงตาบัว ท่านว่าศาสนาอื่นๆ ไม่ใช่ของแท้ ไม่ใช่ของจริงสามารถจับผิดโกหกกันได้ แต่ศาสนาพุทธนี้เขาเอหิภัสสลิก ทำให้มาดูเลย (หัวเราะ) ถ้าหากว่าทำก็จะได้ผลตามนั้น เอหิภัสสลิกเรียกร้องให้สัตว์

ทั้งหลายมาดู ก็คือทำพิธีสัจน์ ทำพิธีสัจน์อยากจะจับผิดอะไรก็เชิญ สิ่งที่เราไป ถ้าหากว่าเธอทำได้แล้วยังผิดอยู่ก็ยอมรับว่าผิด แต่คราวนี้ว่าถ้าคนทำได้ไม่มีใครว่าผิดนี้

ถาม : บอกว่าเทวดาท่านอยากจะรู้ไปที่ต่างๆ ท่านจะส่งจิตออกไป ?

ตอบ : สามารถแยกจิตเป็นกายทิพย์หลายๆ กายออกไปพร้อมๆ กันได้ สามารถรู้ได้สมบูรณ์ แล้วทำหน้าที่จำเพาะตรงจุดนั้นๆ ได้สมบูรณ์ทุกอย่างด้วย

ถาม : ในเวลาเดียวกัน ?

ตอบ : ในเวลาเดียวกัน

ถาม : อย่างเช่นเทวดาที่วัดพระแก้ว ?

ตอบ : ทำไมละ

ถาม : รับเรื่องเยอะ ?

ตอบ : อ้อ ! ไม่เยอะก็ได้ ก็แหม...มันอธิษฐานกันเพียบเลย เป็นเทวดาที่วัดพระแก้ว ก็ยุ่งมาก มันคนทั้งประเทศและต่างประเทศเลย ก็อย่างว่า...หน้าที่ของท่านนี้

ถาม : การทำงานหนักนี้ก็เป็นการใช้กรรมอย่างหนึ่ง ?

ตอบ : การทำงานหนัก เป็นการสร้างกรรมอย่างหนึ่ง ใช้กรรมนี้ไม่แน่ การทำงานหนักเป็นการสร้างกรรมอย่างหนึ่ง แต่ว่าการกระทำของเราที่ผ่านมามีบางสิ่งบางอย่างที่เราทำผิดแล้วมันจะมาส่องมาเกิด มาเป็นกับเราในช่วงนั้น ถ้าเราขอให้เขาเกิดเองให้เราเป็นเองเราเลือกไม่ได้ บางทีรับไม่ไหวรับไม่ทัน เพราะฉะนั้นบางทีเราก็เลือกด้วยการกระโดดเข้าใส่งานอะไรที่มันลำบากๆ ซะอย่างหนึ่ง ซึ่งพอสมน้ำสมเนื้อกันไปสิ่งที่ควรจะเป็นก็กลายเป็นว่า แทนที่เราจะให้เขาเกิดเองเราก็เลือกที่จะให้เขาเกิดแทน สิ่งที่เราเลือกเราทำได้แน่นอนมันจะเหนื่อยหน่อยลำบากหน่อยแต่ที่เรามั่นใจว่าเราสามารถที่จะควบคุมให้อยู่ในแวงดวงที่เราต้องการได้ แต่ขณะเดียวกันถ้าให้เขาเองบางทีรับไม่ไหว ก็เลยใช้วิธีกระโดดเข้าใส่งานเยอะๆ แทนมันก็ดี แล้วจะรู้สึกว่ามันผ่อนคลายเป็นเยอะเลย ลองดูบ้างก็ได้เนะวิธีนี้ไม่ว่า

ถาม : นอกจากทำงานหนักแล้วก็มี...?

ตอบ : มันต้องดูกำลังตัวเองด้วย ไม่วางจริงๆ อาตมาก็หงายแม่...หลับ

ถาม : จ่ายเงินทำบุญเยอะๆ จ่ายเงินทำบุญเยอะๆ แล้ว...?

ตอบ : นอกจากงานเยอะ ถ้างั้นดีกับพระ แต่ไม่ค่อยดีกับโยม ทำบุญเขาให้ทำแต่น้อย แต่ทำบ่อยๆ เพราะให้ใจมันชินแก่การสละออกไม่ใช่ทำเยอะๆ

ถาม : เพื่อช่วงนั้นเรารู้ว่าเราดวงตกใจคะ แล้วแทนที่เราจะถวายพระองค์เล็กๆ เราก็ถวายพระประธานอะไรอย่างนี้ฟาดเคราะห์ เพื่อจะแบบหนักเป็นเบา ?

ตอบ : เป็นไง รอดมาได้นี่รู้สึกว่าได้ขึ้นสวรรค์เลยมั๊ย ? พยายามให้อารมณ์ใจมันอยู่ลักษณะนี้ คืองานแต่ละอย่างพอมันจบลง เรารู้สึกว่ามันปลดได้มันปลดปล่อยได้ มันวางได้ อารมณ์ใจตัวที่วางนี้พยายามศึกษามันไว้ พวกเราส่วนใหญ่ปล่อยให้มันเรียนดีๆ มันล่องเลยไปโดยที่ไม่ได้ดึงมาใช้ประโยชน์ ตอนที่เรายกภูเขาออกจากอกสบายแค่ไหน ? ปัญหาต่างๆ ถึงเวลา

ที่เขาบอกอย่าไปแบก ไปแบกก็คืออาการเดียวกันนั้นแหละ นึกออกหรือยัง ? เลยมาหลายวันนี่ก็ไม่ค่อยออกแล้ว

ถาม : นึกออกกว่าช่วงที่เจ็บ ยังโลดแล่นอยู่เลยคะ ช่วงนั้นฟู ?

ตอบ : ยังดีใจอยู่

ถาม : ช่วงนี้มันมาหมกมุ่นอยู่กับความคิดตัวเอง ?

ตอบ : ก็เริ่มทุกข์ต่อ

ถาม : เริ่มทุกข์ต่อ เริ่มเปลี่ยนเป็นมิจฉาทิฐิ ?

ตอบ : ไม่เป็นไรหรอก ถ้ารู้ตัวเป็นมิจฉาทิฐิ ยังพอดึงกลับทัน

ถาม : เวลาเคราะห์กรรมเข้ามาเยอะๆ ต้องวางจิตยังไงถึงจะดี ?

ตอบ : ให้เห็นว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราทั้งหมด คือเราทำเองในเมื่อเราเองทำไมเราจะยอมรับมันไม่ได้

ถาม : ถ้ามันมาแรงเกิน ?

ตอบ : ก็เราทำไว้แรงเอง ที่มันมามันไม่ใช่เงินต้นนะ มันแค่ดอกเบี้ยเท่านั้น เพราะฉะนั้นก่อนหน้าที่เราร้ายกาจ น่าเกลียดน่าชังมากเลย ทำเอาไว้เยอะขนาดนั้น (หัวเราะ) เพราะฉะนั้นสิ่งที่เราทำเองมันถึงเกิดกับเราในปัจจุบันนี้ นั่นเราทำเองเราต้องรับได้

ถาม : มีวิธีหนีมั้ยคะ ?

ตอบ : มีเหมือนกัน แต่เป็นพระอรหันต์รับรองหนีได้แน่

ถาม : ถ้ายังไม่เป็นล่ะคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่ายังไม่เป็น พยายามทำทาน ศีล ภาวนา ให้มันเข้มข้นเข้าไป เคารพกรรมจะตามได้ไม่เกินไปสืบท่าเปอร์เซ็นต์ให้ต่อเนื่องแล้วก็หนักแน่น เข้มข้น จริงจัง ตัวบุญใหญ่จะทำให้เคราะห์กรรมต่างๆ มันเพลาลงคือตามไม่ทัน ที่ตามได้คือพวกที่หนักจริง ๆ ก็ได้ไม่เกินไปสืบท่าเปอร์เซ็นต์หรอก ตัวภาวนาสำคัญต้องทำให้พอดีๆ เกินพอดีเดียวเคราะห์กรรมมันจะช่วยตัวเอง เกินพอดีมันเครียดเกินไป เครียดเกินไปเดี๋ยวมันก็ตั้งต้อง

ถาม : แล้วอย่างคนที่เขาไม่สามารถนอนหลับ เขาบอกว่าต้องพึ่งยานอนหลับไม่งั้นนอนไม่หลับ ?

ตอบ : ที่เขานอนไม่หลับส่วนใหญ่เพราะเขาคิด พอคิดแล้วจิตใจมันฟุ้งซ่าน คนเราถ้าตั้งใจภาวนาจริงๆ จับลมหายใจเข้าออกให้ครบ ๓ ฐาน ลองดูหะจะไม่เกิน ๓ นาทีหกรอกหลับทุกคน ที่ไม่หลับเพราะมันคิดแล้วส่วนใหญ่คิดแล้วควบคุมความคิดตัวเองไม่เป็น ในเมื่อควบคุมมันไม่อยู่คิดไปเรื่อย ๆ ก็จะฟุ้งซ่านมันอยู่ตรงนั้นแหละ จะเริ่มจาก ๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ พอคครบ ๐ เสร็จมันก็เริ่มต้นใหม่อีก ถ้าตามจับความคิดตัวเองจะเห็นเลยว่ามันเริ่มอยู่ในลักษณะอย่างนั้น วนไปเรื่อยๆ เดียวเราก็อทำงานนะ ปีนี้ได้สองชั้น เงินเดือนจะได้เท่านั้น (หัวเราะ) มันจะไล่ของมันไปเรื่อยถึงเวลาผลตอบแทนเป็นอย่างนี้ มีแฟนก็คน มีลูกก็คน มีครอบครัวอย่างนั้นๆ เอาจบ เสร็จแล้วก็เริ่มต้นใหม่ ถ้าอีกมันถ้าอยู่นั้นแหละไม่รู้จักเลิกซะที

เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่คิดเป็นแล้วหยุดคิดไม่เป็น ต้องหยุดให้เป็น หยุดความคิดที่ดีที่สุดก็คืออยู่กับลมหายใจเข้าออกอยู่กับปัจจุบัน ไม่ว่าความคิดในลักษณะใดก็ตามมันมีอยู่ ๒ อย่างเท่านั้น คือไม่ไปอดีต มันก็มุ่งไปอนาคต ซึ่งใช้ไม่ได้ทั้งคู่ อดีตผ่านมาแล้ว เราไปนิพพานไม่ได้หรอก ถ้าไปได้มันไม่มานั่งอยู่อย่างนี้ อนาคตก็ยังไม่ถึง เรื่องที่ยังมาไม่ถึงให้ไปได้ก็เป็นไปไม่ได้อีกเหมือนกัน มันต้องเดี๋ยวนี้เท่านั้นปัจจุบันนี้เท่านั้น

ถาม : ไปเจอคนหนึ่งเขาบอกว่า เขาเครียดมากนอนไม่หลับคือเคยไปนอนคณะครับ ปรากฏว่าผมได้ยินเสียงเขากรนครับ แต่เขาก็บอกว่าเขานอนไม่หลับเขาก็รู้ตัวด้วยว่าเขากรน ?

ตอบ : จริงๆ ก็คือร่างกายมันหลับ แต่ว่าจิตใจมันยังฟุ้งซ่านอยู่ ความจริงนักปฏิบัติอยากได้อารมณ์ตรงนั้นมากเลย เพราะว่ามันจะเป็นอารมณ์ในลักษณะที่ว่าตื่นกับหลับความรู้สึกมันเท่ากัน ในเมื่อความรู้สึกมันเท่ากันบางคนเวลากลางวันสามารถดข่มอารมณ์ความรู้สึกของ รากะ โลกะ โทสะ โมหะไว้ได้ แต่ถ้าพอกลางคืนหลับแล้ว จิตมันคลายออกมันเปลือ ก็จะอาละวาดตอนหลับแทน ผันบ้าง ละเมอบ้างให้ยุ่งไปหมด เคยเจอนอนอยู่คนเดียว เล่นตะกายรอบห้องเลย แล้วใครบอกว่าละเมอแจะจะไม่เชื่อเพราะว่าประมาณตีสี่กว่าใกล้ตีห้าแจะคะลางกลับไปที่เดิม แล้วนอนท่าเดิมที่ตอนเริ่มนอนเปะเลย ให้ขีดเส้นมันก็นอนตรงนั้นแหละ พอตีเปะเลย บอกให้ตายมันก็ไม่เชื่อว่ามันละเมอ คราวนี้วันหนึ่งก็คงจะได้เวลาที่เขารู้ตัวขณะที่ ก็กำลังคลานของเขาอยู่พอดีฝนมันสาดเข้ามาทางหน้าต่างเลยตื่น เขาก็เลยเพิ่งจะรู้ว่าตัวเขาเองออกจากที่นอนมาตั้งหลายวา (หัวเราะ) ตอนแรกๆ มีปัญหาเพราะเราไม่เคยเจอ ไล่ตะครุบไล่จับไล่ปล้ำกันไปทั้งคืนกลัวเขาจะเป็นลงหน้าต่างไป พอรู้แล้วเราก็นอนของเราไปเรื่อย ปล่อยมันคลานไปหะวะมันเหนื่อยมันก็เลิกเอง (หัวเราะ)

ถาม : อย่างที่เวลาเราภาวนาก่อนนอนแล้วมันเครียด มันเครียดจนนอนไม่หลับ ?

ตอบ : จริงๆ มันไม่มาจะเครียดนะ คาดว่ามันจะถึงตัวปิดขึ้นไปแล้ว พอถึงตัวปิดแล้วจิตมันจะโพลงอยู่ มันจะไม่หลับ ความรู้สึกง่วงไม่มี ถ้าหากว่าอยู่ในลักษณะนั้นทำใจสบายๆ เลยเอ็งไม่หลับละตีห้าจะภาวนาให้ทั้งคืนเลย เชื้อหะวะ จับลมหายใจได้ไม่ถึงสามคู่หรือไปแนบถ้าตั้งใจทำดีมันไม่ให้ทำหรือ

ถาม : มันมีความรู้สึกเหมือนว่าเราตั้งใจมากพอตั้งใจมากแล้วแบบจะว่ามันฟุ้งซ่านก็ไม่เชิงแต่มันรู้สึกเหมือน...?

ตอบ : มันเป็นตัวฟุ้งเหมือนกัน อย่าลืมนะว่าตัวตั้งใจหรือว่าตัวอยากมันเป็นอุจจกุกุกจะ คืออารมณ์ฟุ้งเหมือนกัน ถึงได้ว่าของเราเองเรารู้ว่าเราทำอะไรเพื่ออะไร ถึงเวลาก็จัดจ้อยอยู่กับการกระทำของเรา อยู่กับเฉพาะหน้าอย่าไปคิดมาก คิดมากเมื่อไหร่มันจะฟุ้ง ไปคิดไม่พอบังคับอีกต่างหาก ?

ถาม : ตัวปฏิบัติติดกับตัววางอารมณ์ ตัวคิด...(ไม่ชัด)...เหมือนกันมั๊ย ?

ตอบ : ไม่เหมือน ตัวหยุดนี่เราจะต้องบังคับมัน ตัววางนี่มันเป็นโดยธรรมชาติ ไม่ต้องบังคับแล้ว

ถาม : หยุดนี่ไม่ถูกใช้มั๊ยคะ มันจะทำให้เครียดใช้มั๊ย ?

ตอบ : มันไม่ถูกตั้งแต่แรกแล้ว ต้องใช้คำว่ามันไม่ถูกตั้งแต่เกิดมาแล้ว (หัวเราะ) ไปถึงต้นเหตุเกินไปหรือเปล่า

ถาม : ถ้าเกิดว่า อย่างก่อนนอนจะมันง่วงจับ สมมติว่าให้ได้ ๑๐๘ จบแล้วค่อยนอน กับภาวนาให้สบายใจแล้วให้หลับไปเลย อันไหนจะมีผล...?

ตอบ : อันที่ไม่ต้องไปผูกพันมากมันจะดีกว่า ภาวนาให้หลับๆ ไปเลย เอ็งไม่หลับได้ละดี ข้าจะเอาให้เยอะเลย อาจจะมี ๑๐๘ ก็ได้ ดีไม่ดี ๘ ยังไม่ได้เลยไปซะแล้ว แต่ถ้าไปคิดจะให้มันหลับ จะบังคับให้มันหลับมันยิ่งเครียดหนักเข้าไปอีก เสร็จแล้วก็หงุดหงิดฟุ้งซ่าน ประเภทที่ว่ารู้สึกตัวเองไม่ได้นอนเลย แต่ความจริงตัวมันนอนอยู่มันได้พักแล้ว ถ้าเขาสังเกตอีกนิดหนึ่งก็คือว่า เขาเองเขาจะเครียดกับความรู้สึกนั้นอย่างเดียว แต่ว่าจริงๆ แล้วเขาไม่ง่วงเลย มันจะง่วงได้ยังไงมันกรนแล้ว (หัวเราะ)

ถาม : เขาบอกเขาได้ยินเสียงกรน ?

ตอบ : แล้วมันกรนเองด้วย แล้วมันก็รู้ว่ามันกรนด้วยแต่มันบอกว่ามันไม่หลับบ้ามั๊ยล่ะ

ถาม : แล้วถ้าหากเขาว่างกำลังใจ ?

ตอบ : ถ้าว่างกำลังใจถูกนี้ใช้ได้เลย ตรงระดับนั้น กำลังใจหลับกับตื่นต้องให้ได้เท่ากันนักปฏิบัติถ้าทำถึงตรงนั้นพอจะมีที่พึ่งได้ ถ้ายังไม่ถึงตรงนั้นนี่กลางคืนมันยังพุดเราอยู่

ถาม : เวลาไปอยู่วัดแล้วคอยจะไม่หลับ มันเป็นเพราะอะไร ถ้ามันอยู่บ้านหลับๆ ไม่ยอมตื่น ?

ตอบ : ความไม่คุ้นที่ มันไม่เคยชิน

ถาม : วันที่ ๓ ที่ ๔ ก็ยังไม่หลับอีก คือไม่คุ้นต้องอยู่เป็นเดือนบวชซีไปเลย (หัวเราะ) ตอนช่วงที่ไปจุดธูปอะไรอย่างนี้ มันจะแบบเขานอนกันหมดแล้ว แล้วเราไม่หลับ ?

ตอบ : เกิดใหม่ เกิดอีกสักหลายๆ แสนกับ เดียวมันก็จะชินเองในโลกนี้มันจะไม่มีที่ๆ ไม่เคยเกิดมันก็หลับได้ทุกที่ ตัวนี้บางที่ยังภูมิใจตัวเองอยู่ว่า เออ...เราเองไปนอนที่ไหนไม่เคยแปลกที่เลยนะ ตรงไหนก็หลับ มันขยันเกิดเกินไป ตรงไหนที่บ้านเราหลับมันได้เรื่อย ในป่าในดงยังงี้ก็หลับ นอนในรอยเท้าช้างมันจะเหยียบหรือเปล่าก็ไม่รู้ก็หลับ

ถาม : ยืนบนรถเมล์หลับ ?

ตอบ : อันนี้ความสามารถสูงส่ง สมัยที่อยู่บ้านสายลมกว่าจะเลิกจากสายลมประมาณ ๔ ทุ่มแล้วมันเหนื่อยมาทั้งวัน รับประทานพออยู่ใกล้ๆ กลางวันก็สอนกรรมฐานด้วยอะไรด้วย มันก็เพลีย รถเมล์สาย ๓๘ มันจะวิ่งไปโน้นสุขุมวิท เราจะลงชอยอ่อนนุช พอขึ้นสะพานพระโขนงปุ๊บจะถึงแล้ว ป้ายต่อไปเราไต่ลงแน่ แสบตาเต็มทีกระพริบตาทีหะเออ พอกระพริบตาทีลืมขึ้นมา โน่นกรมมอดูบางนา (หัวเราะ) กระพริบตาทีเดียวจริงๆ นะ ทำไมมันกระพริบนานแท้ก็ไม่รู้ ? ต้องนั่งรถย้อนกลับมาอีกเสียเวลาอนเป็นบ้า

ถาม : คราวนี้เลยไม่ยอมกระพริบตา (หัวเราะ) บางทีทำไม่ทำบุญแล้วมันเกิดความรู้สึกเหมือนกับว่าโดนบังคับละละ ที่ทำงานนี้ตั้งแต่ย้ายไปตึกใหม่แล้วจะอยู่ใกล้ศาลพระภูมิ ศาลเจ้า

ที่กับพระพรหม มีความรู้สึกว่ายากซื้อดอกไม้ พอวันจันทร์ก็จะซื้อดอกไม้ไหว้ท่าน พออีก
จันทร์ถัดไปไม่ซื้อนี่รู้สึกผิดมากเลยเจอปั๊บก็ต้องซื้อไปไหว้ท่าน อาทิตย์ถัดมาก็ยิ่งหนักขึ้น
ความรู้สึกว่าทำไมเราไม่เก็บไว้หยอดกระปุก แล้วยกทำบุญให้ท่านจะดูดีกว่าเยอะ แต่มันก็อดไม่
ได้ถึงเวลาจะมีความรู้สึกผิดมาก ทำไมมันต้องมีความรู้สึกผิดอย่างนั้น ?

ตอบ : ก็อยากรู้สึกเองนี่ อะไรที่มันเคยทำก็ทำไปสิ

ถาม : มันไม่เคยทำ แต่ว่าอยู่ๆ มันก็ทำไปหนึ่ง ก็รู้ตัวเลยว่าพอทำไปแล้วหนึ่งแล้วจะ
รู้เลย แบบว่าตายแล้วอาทิตย์หน้าต้องเป็นอีกแน่ๆ เลย ?

ตอบ : เสรีจแน่ๆ ต่อไปก็บอกท่านว่าเดือนละครั้งนะ เอาเฉพาะวันพระขึ้น ๑๕ ค่ำ ถ้าลืม
แล้วเดือนด้วย

ถาม : .....

ตอบ : วันก่อนคนงานของน้องเพชร น้ำมะพร้าว แก้วเบ้อเร่อ เนื้อมาด้วย น้ำเขายังไม่ให้
ฉันเลย เนื้อมาด้วย รับประทานเคยเหมือนกันรับเสร็จแล้วก็ส่งคืน

ถาม : แล้วเขาได้บุญมั๊ยคะ ?

ตอบ : ได้ เพราะว่าเขาดังใจทำบุญ เขาไม่รู้ว่าพระห้ามฉัน

ถาม : ศิลแปด ตรงข้อ อะพรหมจะริยา ขอบเขตของตรงนั้นอยู่ที่ตรงไหนคะ อย่างเช่นว่า
เราสมาทานศิลปแปด แต่เรายังสามารถคิดถึงคนที่เรารักอยู่ ?

ตอบ : คิดไปหะอะ คิดไม่ผิด คือถ้าหากว่าคิด ศิลมันไม่เป็นไร ถ้าหากว่าเรื่องของธรรมนี้
ก็จะพร้อมไปนิดหนึ่ง เพราะว่าถือเป็นมโนกรรม แต่ว่ากายกรรมกับวาจากรรมมันจะเป็นตัวที่
ทำให้ศิลปขาด จริงๆ ศิลแปดตั้งแต่ข้อที่ ๖ ขึ้นมาถ้าผิดโทษทางธรรมไม่มี จะไม่มีโทษ
ลักษณะที่ว่าต้องลงนรกลงอะไร แต่ว่าตัวธรรมะที่ควรจะได้มันจะมาเข้าไปนิดหนึ่ง กินข้าวเย็น
ไม่ตกนรก แต่มันมันมันไปหุงข้าวกินอยู่ มันก็เลยขาดช่วงเวลาของปฏิบัติธรรม ขาดไป
หน่อยหนึ่ง การแต่งตัว การดูหนัง ดูดนตรีอะไรก็ตาม ไม่ลงนรกหรอกถ้าไม่ไปติดมันจริงๆ แต่
ว่าตัวธรรมะที่ควรปฏิบัติมันก็มาซ้ำ เพราะมันมันไปผลิตเพลินกับอย่างอื่นแทน

ถาม : แต่ถ้าอย่างฟังเพลงธรรมะ แบบว่าเป็นเพลงก็ไม่ใช่ไร้อะไรมั๊ยคะ ?

ตอบ : ฟังไปเถอะ ต่อให้เป็นเพลงจริงๆ ก็ฟังได้ เราฟังแล้วเราพิจารณาด้วย เอาอย่าง
พระสารีบุตรท่านไง พระโมคคัลลาน์พระสารีบุตรไปดูการละเล่นด้วยกันทุกวันตอนสมัยเป็น
ลูกชายเศรษฐีอยู่ ดูไปดูมาวันนั้นก็หนักขึ้นมาได้ว่าจะมีประโยชน์อะไรที่เรามาดูเรื่องพวกนี้ คน
ทั้งหลายเหล่านี้ไม่ถึงร้อยปีมันก็ตายกันหมดแล้ว ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของคู่กัน มีมืด
มีสว่าง มีร้อนมีหนาว คนเราถ้าจะตายก็ต้องมีที่ไม่ตาย คนมีปัญญาเขาคิดนะ ท่านก็เลย
ตกลงกันว่า เออ...เราไปแสวงหาธรรมะที่ทำให้ไม่ตายกันดีกว่า แล้วยกทำบุญก็คือสัญญากัน
ไว้ว่า ถ้าใครพบธรรมะที่เป็นอมตะนี่ก่อนก็ให้มาบอกกันด้วย ปรากฏว่าพระสารีบุตรพบก่อนคือ
พบพระอัสสชิ พระอัสสชิแค่เห็นปั๊บก็รู้ว่าเป็นผู้มีปัญญามาก ท่านเห็นพระอัสสชิออก
บิณฑบาต กิริยาท่าทางทุกอย่างเป็นผู้ที่สมบูรณ์ไปด้วยสติ ก็เลื่อมใสมากเดินตาม เดินตาม

อย่างเดียว ตามจริงๆ เพราะรู้ว่า เป็นวาระที่ท่านออกบิณฑบาตเพื่อหาภัตตาหารไม่สมควรที่
รบกวนท่าน รจนกระทั้งท่านนั่งลงพร้อมจะฉัน แล้วก็เข้าไปกราบถามว่าพระคุณท่านเป็นศิษย์
ของศาสดาองค์ใด ? ท่านก็บอกว่าเป็นสาวกขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอน
แบบใดพระอัสสชิบอกว่าท่านเป็นพระใหม่พูดให้ฟังยาวๆ ไม่ได้หรอก เอาแต่ใจความนิดหน่อย
ก็แล้วกัน พระสารีบุตรบอกนิดหน่อยก็เอา ท่านก็พูดที่ขึ้นด้วย เยธัมมา เหตุปัพพวา ธรรมทั้ง
หลายเกิดแต่เหตุ ตถาคตท่านตรัสถึงเหตุแห่งธรรมนั้นและความดับแห่งธรรมนั้น พระสารีบุตร
ฟังจบเป็นพระโสดาบันเลย เพราะรู้ตลอดแล้วว่าที่ตัวเองเห็นว่าคนทั้งหมดอายุไม่ถึงร้อยปีต้อง
ตายหมดนั้นแหละ ท่านกราบถามว่าพระอัสสชิพักอยู่ที่ไหน พระพุทธเจ้าพักอยู่ที่ไหน ถาม
เสร็จจึงรีบร้อยก็ลาไปบอกพระโมคคัลลาน์ บอกพระโมคคัลลาน์เสร็จพระโมคคัลลาน์ได้ฟังธรรม
นั้นก็ เป็นพระโสดาบันด้วยกัน เลยชวนบริวารทั้งหมดตามไป คราวนี้บริวารท่านมีฝ่ายละสองร้อย
ห้าสิบรวมแล้วห้าร้อย ตอนแรกก่อนไปโดยมารยาทก็ไปกราบลาอาจารย์เก่าคือ **สัญชัยปริพาชก**
ก่อน บอกว่าธรรมที่อาจารย์สอนมานั้นผมศึกษามาจนหมด ตรวจสอบแล้วว่ามันยังไม่เข้าถึงความ
ดีที่แท้จริง ตอนนี้ผมคิดว่าพบธรรมะที่เข้าถึงความดีที่แท้จริงแล้วเป็นของ **พระสมณโคดม** ขอ
ให้อาจารย์ไปหาพระสมณโคดมเพื่อฟังธรรมด้วยกัน ท่านอาจารย์สัญชัยก็อย่างว่านั่นแหละ
อาจารย์ใหญ่มาก่อนลูกศิษย์ลูกหาเยอะ ลาภผลเยอะ สรรเสริญเยอะ ไม่อยากละทิ้งไป ก็ถาม
พระโมคคัลลาน์พระสารีบุตรที่ยังเป็น **อุปติสสะมานพ** กับ **โกณฑิยะมานพ** ว่า ในโลกนี้คนโง่กับคน
ฉลาดอย่างไรหนมากกว่ากัน พระสารีบุตรก็บอกว่าคนโง่ย่อมมีมากกว่า สัญชัยปริพาชกก็เลย
บอกว่า ถ้าอย่างนั้นพวกเธอที่เป็นคนฉลาดก็จงไปหาพระสมณโคดม เตียวคนโง่ก็มาหาเราเอง
ประเภทคือจนวินาทีสุดท้าย พวกเดียวกันใช่ไหม ? (หัวเราะ) เสร็จแล้วบริวารก็แบ่งออกเป็นสอง
ส่วน คือครึ่งหนึ่งอยู่กับสัญชัยปริพาชก อีกครึ่งตามไป ทั้งสองไปกราบพระพุทธเจ้าเทศน์ให้ฟัง
ไม่บรรลु คนอื่นทั่วๆ ไปฟังพระพุทธเจ้าครั้งเดียวบรรลุธรรมเป็นแถว สององค์นี้ฟังอยู่ไม่
บรรลุกับใคร พระโมคคัลลาน์นั่งภาวนาเมื่อไหร่ก็ถึงวงตาปิดเมื่อนั้นแหละ โงกแล้วโงกอีกจน
พระพุทธเจ้าต้องบอกวิธีแก้ง่วงให้ ประเภทที่ว่าอะไรล้างหน้าไหม้ จ้องดาว บิดคอ เดินจงกรม
อะไรสารพัดวิธี บอกหมดบอกให้ทั้งนั้นปล้ำอยู่ ๗ วัน ถึงจะเป็นพระอรหันต์ พระสารีบุตร
หนักกว่านั้นอีกสิบกว่าวันแล้วก็ยังไม่ได้ชะที่หนึ่ง จนกระทั่งอะไร...พระพุทธเจ้าเทศน์โปรด
ทีฆนขมานพ มั่ง ? ที่ถ้า **สุกรขาตา** ท่านฟังแล้วก็ส่งจิตตามไปถึงเป็นพระอรหันต์ได้ คนก็
ข้องใจมากกว่าคนทั่วๆ ไปทำไมบรรลุมรรคผลเร็ว แต่ว่าพระอัครสาวกทั้งสองถึงบรรลุได้เข้า
ปรากฏว่าสองท่านฉลาดมากไป ในเมื่อฉลาดมากเกินไปก็ต้องไตร่ตรองให้ละเอียดลึกซึ้งจนกว่า
จะยอมรับได้จริงๆ ไม่มีที่คัดค้านแล้ว จิตถึงจะยอมลงว่าอันนี้ถูกต้องและยอมรับ ยอมว่าเชื่อ
ถือว่าเป็นไปตามนั้น ก็เลยซักว่าเขาชนิดหนึ่ง เขาเปรียบเทียบให้ฟังว่า แบบว่างานเขาจัดงาน
ด้วยกันเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่คนสำคัญเขาจะมาถึงที่หลังจริงรีเปล่าก็ไม่รู้ ? ส่งบริวารล่อง
หน้าไปก่อนคนใหญ่คนโตจริงๆ ไปช้าหน่อยก็ได้

ถาม : บางคนบอกว่าเวลาที่เราปฏิบัติธรรม ไม่ต้องไปเร่งมาก เพราะว่าก่อนที่เราจะมาเกิด

เราว่าเราจะบรรลุตอนไหน ตรงไหนอะไรอย่างนี้ ก็คือเราเหมือนกับว่าพยายามที่จะทำให้สบายๆ แล้วก็เรื่อยๆ หมายถึงว่าไม่วางเว้นที่จะคิดในการปฏิบัติธรรม แต่ว่าไม่ต้องไปรีบเร่ง ?

ตอบ : นั่นยิ่งเร่งใหญ่เลย ไม่วางเว้นนี่แย่มากเลย จริงๆ แล้วแนวการปฏิบัติพระพุทธเจ้า ท่านบอกไว้ ๔ อย่างด้วยกัน สุขา ปฏิปทา ชิปปา ภาณูญา ปฏิบัติต่างๆ บรรลุก็เร็ว, ทุกขา ปฏิปทา ชิปปา ภาณูญา ปฏิบัติยากแต่บรรลุเร็ว, สุขา ปฏิปทา ทันทา ภาณูญา ปฏิบัติง่ายแต่บรรลุยาก, ทุกขา ปฏิปทา ทันทา ภาณูญา อันนี้แย่มากที่สุดปฏิบัติก็ลำบาก บรรลุก็ยากนะ ทั้งหมดมันจะไม่เกิน ๔ แนวนี้ คราวนี้ว่าถ้าหากว่าคิดอย่างนั้น มันเป็นการประมาทเกินไป เราทำไปเต็มกำลังเต็มความสามารถโดยสม่ำเสมอดีกว่า จะบรรลุตอนไหนช่างมันเรามีหน้าที่ทำ

ถาม : ๔ กองนี้ครับ ถ้าเกิดถือศีลแปดแล้วข้อ ๖, ๗, ๘ นี้พร้อมเล็กน้อย กับถือศีลห้าแล้วสมบูรณ์อย่างนี้ อันไหนทำไวกว่ากัน ?

ตอบ : ศีลแปดทำไวกว่า เพราะบกพร่องเล็กน้อยก็จริง แต่ส่วนดีมีมากกว่า ศีลแปดคุมศีลห้าอยู่แล้วนี่ มากกว่าอยู่แล้ว จริงๆ ศีลแปดมันแก้ข้อนะ **นั่นจะศีลว่ากับมาลาคันธะ** สองข้อนี้ เขารวบรวมเป็นข้อเดียวค่อยๆ ทำไปด้วยความเคยชินมันก็จะทรงตัวไปได้เอง

ถาม : ตรงข้อแปดนะค่ะ ที่**อุจจาสะยะนะ** เวลาที่เรานอน นอนเป็นที่นอนนุ่ม ถ้าอย่างเราปวดหลังล่ะคะ เรานอนกับพื้นธรรมดาแล้วเราปวดหลัง ?

ตอบ : นอนไปเถอะ หนาซักศอกหนึ่งก็ได้ ที่นอนสูงที่นอนใหญ่ภายในยึดด้วยนุ่นและสำลี เขาหมายเอาว่า อรรถกถาท่านบอกคือหนึ่ง คืบหนึ่งสมัยก่อนมัน ๑๒ นิ้ว เป็นฟุตเลยจริงๆ แล้วที่ท่านห้ามเป็นเพราะท่านกลัวว่าจะ**ติดสัมผัส** คือว่าถึงเวลาแล้วจะติดเย็นติดร้อน อ่อนแข็งอะไรนั้น ไม่ได้มากี่คืนรอนต้องให้ได้มา จิตใจมันจะไปฟุ้งซ่านถึงตรงจุดนั้น ถ้า**ไม่ติดเรา** อยู่ว่าร่างกายของมันๆ เจ็บมันป่วยอยู่ **ไม่ใช่ข้ออ้างที่เราอ้างขึ้นมาเพื่อที่จะติดสุขตรงนั้น** นอนไปเถอะ

ถาม : อย่างนั้นเราก็สามารถอย่างเช่นว่า สมาทานศีลแปดตั้งแต่เช้าถึงเย็น แล้วเย็นเป็นคนที่ต้องทานข้าวทุกมื้อ แล้วก็ต้องทานข้าวเย็น ก็คือลาๆ แล้วก็ทานข้าวได้ ?

ตอบ : อ้อ ! ไม่ต้องลาหอรอก อนุญาตให้กินได้เลย

ถาม : แล้วก็สมาทานศีล ?

ตอบ : สมัยก่อนเคยเป็นอย่างนี้อยู่ช่วงหนึ่ง คือมาไล่ไปไล่มาเสร็จ เอ้ ! ของเรามันศีลแปดชัดๆ เพียงแต่มันเสียเวลาไปกินอยู่สับนานที่แค่นั้นเอง เลยตัดสินใจไม่กินตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้น มาว่าเลิกกินกัน ก็เป็นอันว่าจบ แม้แต่ประเภทที่ว่าวินาที สองวินาทีก็ได้ เพราะว่าอานาภาของศีลแปดสูงกว่าศีลห้ามาก อานิสงส์มากกว่านะ รักษาขนาดนั้นของเรานี้มันยังไม่ละเท่ากับว่าเราขาดแค่แป็บเดียว

ถาม : ไม่ต้องลาใช่หัยคะ ?

ตอบ : **ไม่ต้องลาหอรอก ถึงเวลาบิ๊าย บาย ขออนุญาตกินแป็บหนึ่งแล้วก็ไม่ต้องสมาทานใหม่หอรอก** เรา**รู้**อยู่แล้วว่าเป็นยังงี้คิดถึงเว้นต่อไป

ถาม : ถ้าเราไม่ได้สมาทานแต่เพียงอย่างเดียว เราไม่ได้ตั้งใจแต่บังเอิญที่นอนที่บ้านก็ไม่หนา ข้าวก็กินแป็บเดียว ทวีเสียไม่ได้ดูอะไรแบบนี้ ?

ตอบ : กุศลไม่มี

ถาม : ค่ะ...ผลไม่มี ?

ตอบ : ขาดเจตนาคือตัวตั้งใจ ในเมื่อไม่ได้ตั้งใจละผลบุญไม่มี

ถาม : ถึงแม้มันจะตรงตามนั้นก็ตาม ?

ตอบ : ก็ท่านบอกแล้วเจตนาหังภิกขเว ปุญญังวทามิ ต้องเจตนาคือตั้งใจถึงจะเป็นบุญ

ถาม : ถ้าตั้งใจละ คือปวดท้องมันหิว ?

ตอบ : อันนั้นก็ไม่เป็นไร แค่แหงๆ หนอยหนึ่ง จริงๆ แล้วสิ่งที่ท่านอนุญาตให้กินได้ ให้ฉันได้มันก็เยอะแยะไป เพียงแต่ว่ามันคิดที่จะกินข้าวทำเดี๋ยว

ถาม : แล้วอย่างบางคนไม่กินข้าวแต่กินนมเยอะๆ ?

ตอบ : ท่านให้รู้จักประมาณในการกิน มันมีอยู่คณะหนึ่ง รู้สึกว่าจะเป็นลูกศิษย์อาจารย์ไต้มั้ง ? อาจารย์ไต้ บุปผชาติ พงษ์ประดิษฐ์ เจ้านักรักษาศีลแปด กำหนดเอาไว้ว่าเวลากินข้าวของมันเป็นมื้อสุดท้ายคือบายสอง ตั้งแต่เช้ายันบ่ายสองมันพาดไปสิบกว่าหน ถ้าอย่างนั้นคุณรักษาศีลห้าดีกว่า ไม่เปลืองมาก ท่านให้มีโภชนะ มัตตัญญตา คือรู้จักประมาณในการกิน ตัวโทษของการกินอาหารเย็น มันลำบากอยู่อย่างหนึ่งคือว่าพอถึงเวลาแล้ว เลือดทั้งหมดมันจะวิ่งลงไปที่กระเพาะเพื่อไปย่อยอาหาร แล้วโบราณท่านให้ใช้คำว่าไฟธาตุ มันพร้อมที่จะสันดาปเพื่อเผาผลาญอาหารตอนที่เลือดมันวิ่งลงไปที่กระเพาะ สมองจะมีนเพราะมันเลี้ยงอยู่น้อย จะหลับทำเดี๋ยว มันจะทำให้การภาวนาการอะไรทุกอย่างไม่ได้อย่างที่เรากำลังต้องการ เพราะว่าร่างกายอยู่ในสภาพที่หนักไปด้วยอาหาร ในเมื่อหนักไปด้วยอาหารการภาวนาการอะไรมันก็ไม่คล่องตัวเลือดลมก็ไม่ปลอดโปร่ง จะทำให้เสียผลตรงนี้ แต่ว่าคนทั่วไป ถ้าหากว่าไม่สามารรถที่จะงดเว้นได้จริงๆ ตั้งใจรักษาศีลห้าก็ไปนิพพานได้

ถาม : ตรงที่ว่า มหาผลที่ท่านได้ตั้งแต่ไม่ทำให้ใหญ่กว่ามหาผล ?

ตอบ : อันนั้นของพระ

ถาม : แล้วอย่างฆราวาสต้องระดับไหนคะ ?

ตอบ : ถ้าหากว่าฆราวาสเองจะต้องรักษาแบบพระด้วยก็งดเว้นพวก แดงโม, ส้มโอ, สับปะรด, มะพร้าว เหล่านี้ลองดู ท่านบอกว่าโตประมาณผลมะตูมก็ถึงประมาณกำปั้น ถ้าโตกว่ากำปั้นก็อย่าไปยุ่งกับมัน แต่นี่หมายถึงคั้นน้ำนะ ไม่ใช่ว่าประเภทที่ว่าโตกว่ากำปั้นดูก็ไม่กินอย่างนี้ ก่อนเพลก็พาดไปเถาะ หลังเพลแล้วคั้นน้ำอย่าไปทำตรงจุดนั้น จริงๆ แล้วตรงนี้มีพระจำนวนมากก็สงสัยว่าพระพุทธเจ้าห้ามทำไม ? มาตอนหลังฝรั่งเขาวิจัยเรียบร้อยแล้ว บรรดาผลทั้งหมดฮอร์โมนเยอะมาก ประเภทที่เรียกว่าถ้าหากว่าเรากินลงไปร่างกายฮอร์โมนมากๆ นี่มันก็ไม่ไหวเหมือนกัน เพราะว่าแรงขับดันมันออกมาเกินกว่าที่จิตใจเราจะควบคุมไว้ได้

ถาม : แล้วน้ำผักยูนีฟ กินได้มั๊ยคะ ?

ตอบ : ยูนีฟ...นั่นมันแทบจะประเภทที่เรียกว่าน้ำล้นๆ แล้ว แต่ถ้าพระต้องระวัง เคยเห็น เขามีส่วนผสมพวกสับปะรด พักทอง อย่างนั้น พระฉันไม่ได้

ถาม : น้ำผักนี้ถือว่าผิดศีลมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าจะจะไปแล้วสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านห้ามนี้มันก็อยู่ที่เราว่าเราเห็นว่ามันเหมาะสมควรกับตัวเองแค่ไหน โดยยึดหลักโภชนา มัตตัญญูตา อย่างเช่นว่า สิ่งที่ท่านอนุญาตให้ฉัน เป็นยาได้ ท่านบอกว่า ตถาคตอนุญาตสมอไทย, สมอพิเภก, ดีปลี, พิลังกาสา หรือผลไม้อื่น อันอาจจะมี มันก็เวรกรรม คนไหนมันกินทุเรียนรักษาโรคได้มันก็พาต่อมอยู่คนเดียว เพราะฉะนั้นมันอยู่ที่เราเหมือนกัน อยู่ที่เราว่าเราจะโกหกตัวเองมั๊ย ? ถ้าเรารู้สึกว่าเรากินเพราะอยากนี้รีบเบรกเอาไว้เลย แต่ถ้าหากว่ากินเพื่อยังร่างกายให้อยู่ได้เท่านั้นตามแบบที่พระพิจารณา เราจะไม่กินเพื่อความอ้วนพีของร่างกายจะไม่กินเพื่อความส่องใสของผิวพรรณ ไม่กินเพื่อยังกิเลสให้เกิดขึ้น จะกินเพื่อรักษาร่างกายนี้ไว้เพื่อปฏิบัติธรรมเท่านั้น รักษาร่างกายนี้ ๒ มื้อมันก็เยอะแล้ว อย่าลืมน้ำพระที่ท่านฉันมือเดียวก็เยอะแยะไปซะมั๊ย

ถาม : อย่างตั้งใจรักษาศีลนี้ครับ ตั้งเจตนาครั้งเดียวตอนเช้าหรือว่าต้องตั้งใจรักษาดลอด ?

ตอบ : คือว่าการรักษาศีลนี้ความรู้สึกของเรา ถ้าจะเอาสมบูรณ์จริงๆ เรียกว่าง่าย ๆ ว่าแค่ขยับเราก็บอกเลยว่าศีลจะขาดมั๊ย ? บกพร่องมั๊ย ? ความตั้งใจตอนเช้า ตั้งใจแค่ครั้งแรกก็พออาจจะเป็นสิบปีที่แล้วก็ได้ แต่ว่าให้มันทำต่อเนื่องกันมา

ถาม : แต่ว่าถ้าเกิดตั้งใจไว้ตอนเช้า แล้วระหว่างวันลืมนไปบ้างอย่างนี้มันจะเกิดผลมั๊ยครับ ?

ตอบ : ก็ลืมนไปบ้างถ้าหากว่าศีลไม่ขาดไม่เป็นไร

ถาม : แล้วถือว่าได้อานิสงส์ ?

ตอบ : ได้อยู่ แค่ผลอสติลืมนึกถึง

ถาม : การทรงฌานได้นี้ช่วยระงับความกลัวด้วยได้ไหมมั๊ย ?

ตอบ : ได้จะ

ถาม : ความโลภ ความกลัวได้หมด ?

ตอบ : แต่ว่ามันได้ไม่หมด อย่างตอนผีหลอกทั้งๆ ทรงฌานอยู่มันก็ยังรู้สึกกลัวๆ อยู่ จริงๆ แล้วมันไม่ได้กลัวผีหรอกมันกลัวตายมากกว่า ผีหลอกมันจะมาทำอะไรละ ? มันจะมาบีบคอเรา บีบคอแล้วเป็นไงตายแห้งไหมมั๊ย ? สรุปแล้วมันคือกลัวตายมันไม่ได้กลัวผีหรอก

ถาม : จำความรู้สึกตัวเองได้เหมือนกันว่าในการกลัวแปลกที่กลัวผีมันบอกไม่ถูก บอกว่ากลัวตายไม่ใช่ ?

ตอบ : กลัวตาย เชื้อเถาะ ให้เขาพิจารณาดูใจตัวเองจริงๆ อันนี้ไม่ต้องเถียงเอาตามเลยแหละ ตามดูมาหลายปี ไล่ดูจนกระทั่งรู้เลยว่า ที่กลัวทั้งหมดไม่ว่ากลัวอะไรก็ตามมันเกิดจากการกลัวตายตัวเดียว ถ้าไม่กลัวตายซะอย่าง ตัวอื่นมันไม่กลัวหรอก

ถาม : กลัวทรมาณ ?

ตอบ : ทรมานแล้วเป็นไง ? ทรมานแล้วตายไข่ม้อย ? มันก็ลงตรงตายนั่นแหละไล่ไปเหอะ

ถาม : แต่บางทีเราก็อธิษฐานเหมือนกัน ถ้าเราตายแบบสบายๆ เราไม่กลัวเรากลัวเจ็บ ?

ตอบ : เจ็บแล้วเป็นไง ? เจ็บมากๆ มันจะตาย

ถาม : กลัวทรมานไป แบบกินยาแล้วเราหลับอย่างนี้ ?

ตอบ : ไม่ต้องไปเสียวหรอก เชื่อเหอะอาตมาตามดูมันมานานแล้ว

ถาม : นี่เฉพาะกรณีนั้น ?

ตอบ : ไม่ใช่เฉพาะหรอก ทุกคนต้องเป็นเหมือนกันหมด ถ้าขึ้นชื่อว่ากลัวนะ สรุปลงไป
ได้เลยว่ากลัวตายแน่นอน

ถาม : บุคคลที่รู้สึกตัวเองเหมือนถูกขัง คือว่าเราฟังธรรมะ รู้หัวข้อธรรมต่างๆ การปฏิบัติ
จะต้องมีสติระลึกไว้ในสิ่งต่างๆ คราวนี้สมมติว่าเรารู้แล้ว แต่ว่ากำลังใจที่จะละในสิ่งต่างๆ มันไม่
สูงเพียงพอ ?

ตอบ : มันยังแค่จำได้

ถาม : มันจะรู้สึกม้อยว่า ตัวเองถูกขังไว้ไม่สามารถที่จะออกไปในสิ่งต่างๆ ไม่พ้นจากสิ่งต่างๆ
นั้นไปได้ มันยิ่งทรมานยิ่งกว่าผู้ที่ไม่รู้ ?

ตอบ : ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น ประเภทน้ำชาล้นถ้วยใจ คุณตอกเตอร์เขาไปหาอาจารย์เซ็น
อาจารย์เซ็นก็รินน้ำชาให้ รินไปเรื่อยๆ ล้นแล้วครับ ล้นแล้วครับ เออ...ก็รู้อยู่มันก็เหมือนกับ
คุณนั่นแหละ

ถาม : คราวนี้เขารู้แล้ว เขาก็รู้ด้วยว่ามันเป็นอยู่ เขาทุกข์ทรมานแต่เป็นเพราะเหตุใดเขาถึง
ยังไม่สามารถที่จะหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นไปได้ ?

ตอบ : เขาไม่ยอมทิ้งในสิ่งที่เขายึดอยู่ ถ้าหากว่าเขาทิ้งทั้งหมดที่เขาเข้ามาโดยที่ไม่มีมานะ
ทวิ ตัวถือตัวถือตนอยู่ว่าเขาเข้ามาแล้ว ยอมรับฟังแล้วก็ตั้งใจคล้อยตามในตัวธรรมะนั้นๆ
เขาก็จะได้ไปเลย แต่ส่วนใหญ่ที่เขาโดนขังอยู่เป็นเพราะเขาไปยึดเอง เขาจะลากมันออก
จากกรงมันไม่ยอม มันเกาะซี่กรงอยู่นั่นแหละ

ถาม : ที่ผมถามก็คือ ผมก็มีอารมณ์อย่างนี้อยู่เหมือนกัน อยากทราบว่าทุกคนที่มีอารมณ์อยู่
ตรงนี้มัย ?

ตอบ : ส่วนใหญ่แล้วจะเป็น เคยอ่านกำลังภายในอยู่เรื่องหนึ่ง อาจารย์เขาพาพระเอกเข้าไป
ในห้องตำรา ซี้ให้ดูหนังสือกองท่วมหัวเลย ทั้งหมดนี้ใช้เวลาอ่านนานเท่าไร ? พระเอกมอง
ซ้ายมองขวาเสร็จ อ่านแล้วต้องจำหรือเปล่าครับ ? ต้องจำให้ได้ทั้งหมดด้วย มองเสร็จเรียบร้อย
กับออกประมาณปีครึ่งอ่านหมดจำได้ด้วยนะ ไม่รู้ก็หืมก็แสนตัวอักษรแล้วถ้าต้องลืมหืมดละ ?
พระเอกนั่งคำนวณอยู่พัก น่าจะถึง ๓ ปีครับ ตกลงว่าไฉ่วลลลลมันนานกว่าเวลาจำอีก แล้ว
เขาก็ถามว่าทำไมต้องลืมหืมด้วย ? ปัญหาเดียวของคุณนั่นละ ถ้าไม่ลืมหืมจะไม่เข้าถึงแก่นแท้

ถาม : อย่างนี้บุคคลที่ขอบมีปัญหาเยอะ มักถามที่มันไม่ค่อยจะเกี่ยวกับการปฏิบัติบางครั้ง
อาจจะเกี่ยวแล้วมันมีหลายสายหลายทางทำให้เขาปฏิบัติได้ยากยิ่งขึ้น ?

ตอบ : ยิ่งรู้มากก็ยิ่งยากขึ้น แบบเดียวกับ**โมณียิทธิ** ถ้าทำตัวเป็นเด็กกว้างๆ คล้อยตามไป ครั้งเดียวก็ได้แล้ว ประมาณสิบกว่านาทีก็น่าได้ ถ้าประเภทรู้มากถึงเวลาแล้วต้องตอบอย่างนี้ ถ้าเห็นอย่างนี้แล้วต้องบอกอย่างนี้ มัวแต่ไปยึดถือของเดิมอยู่ก็เจ๊งไม่เป็นท่า มันกดตันเสาอยู่ แล้วมันก็บอกว่ามันจะไปเซียงใหม่ เมื่อไหร่มันจะถึง

ถาม : แล้วบุคคลที่เขาสร้างกำลังใจนะครับ ตอนนี่เราจะสร้างกำลังใจ สมมติเรามีสติที่จะรู้ในสิ่งต่างๆ คราวนี้พอเรามีสติแล้ว เราจะทำกำลังใจเพื่อที่จะทำในสิ่งต่างๆ เพื่อให้สำเร็จในสิ่งต่างๆ ?

ตอบ : กำลังใจมันก็ต้องกำลังกายด้วยก็ต้องใช้ตัวภาวนาเป็นหลัก ยิ่ง**อารมณฺ์**ทรงเป็นฌานได้มากเท่าไร **ความเข้มแข็งของกำลังใจ**ก็จะมีเท่านั้น ถ้าหากว่าความเข้มแข็งของ**อารมณฺ์**ใจคือทรงฌานได้ทรงตัว โฟของเรามันก็จะสม่ำเสมอ มันไม่ใช่ไฟไหม้ฟางวูบเดียวหมด เพราะฉะนั้นก็ต้องตั้งหน้าตั้งตาภาวนาเลย กำลังใจมันจะทรงตัวมากเท่าไร มันก็จะหนักแน่น มันคงต่อกิจที่เราทำมากเท่านั้น

ถาม : นี่หมายถึงทุกกิจเลยใช่ไหมครับ ?

ตอบ : ทุกอย่างเลย รวมทั้งทางปฏิบัติด้วยรวมทั้งทางโลกด้วย

ตอบ : อย่างความหวาดกลัว ถ้าเกิดทรงฌานแล้วยังมีความหวาดกลัวอยู่ แต่ว่า...?

ถาม : อันนี้กลัวตายแน่ๆ อาตมายืนยัน เพราะเจอตัวเองแล้ว

ตอบ : แล้วถ้าเกิดว่า ผู้ที่บรรลุนิพพานอย่างนี้จะมีความกลัว ?

ถาม : ถ้าหากว่าบรรลุนิพพาน ก็ต้องถามว่าบรรลุขั้นไหน ถ้าเป็นพระอรหันต์นี่ไม่กลัวแน่นอน ถ้าต่ำกว่านั้นยังมีความกลัวอยู่

ตอบ : ถ้าอย่างนี้หายกลัวแมลงสาบ ?

ถาม : (หัวเราะ) หายกลัวแมลงสาบเหวอกินมันซะ เห็นโทรทัศน์มันฉายให้ดูมันใส่ปากเคี้ยวเลย

ตอบ : ถ้าคนที่เขาไม่ปฏิบัติตามอะไรแบบนี้ เป็นคนบ้ามันไม่กลัวอะไรคนพวกนี้เป็นเพราะว่าเขามีฌานอยู่แล้ว

ตอบ : ไม่แน่เหมือนกันว่าชาติก่อนเขาอาจจะทำได้ซะจนเหลือเกินแล้ว ชาตินี้มันลืมนไปแป๊บเดียว

ถาม : แล้ว**อารมณฺ์**เก่าไม่ลืมนะ ?

ตอบ : อยู่...ถึงเวลางมเจอเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น ระวังนะนั่งคุยคนเดียวเขาจะว่าบ้า

ถาม : แล้วอย่างนี้เวลาที่เรากาณา กับเวลาที่เราสัมผัส....(ไม่ชัด)....?

ตอบ : สวตมณฺ์ก็คือการภาวนา ให้เราตั้งสมาธิเอาไว้ตรงหน้าเลย ตั้งใจว่าทั้งหมดที่เรา สวตมณฺ์เราถวายเป็นพุทฺธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา สิ่งที่เราทำนี้ตั้งความปรารถนาที่เดียวคือพระนิพพาน เอาจิตเกาะนิพพานไว้ข้างบนก็ได้ ตั้งใจไปกราบเอาแทบเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าข้างบน สวดถวายท่านบนนั้นเลย ตายตรงนั้นก็ไปนิพพานเดี๋ยวนี้เลย ดีกว่าจะมานั่งภาวนาอยู่ตั้งนานเนกาเล ถ้าจะซ้อมตัว**โมณียิทธิ**ด้วยก็ตั้งใจนี้ไป

สวดภาวนาอิติปิโส ภาคะวา ก็ให้ตัวหนังสือขึ้นมาเป็นตัวๆ ไปเลย เห็นตัวหนังสือชัดเท่าไร ทิพจักขุญาณก็ชัดเท่านั้น มันอยู่ที่ว่าเราทำเป็นมัย ? ถ้าเขาถามว่าสวดมนต์ได้อะไร ? บอกไม่ถูกมันได้ตั้งแต่เบื้องล่างเล็กๆ ขึ้นไปยังนิพพานเลย แล้วแต่ว่าเราทำถูกมัย ? ทำเป็นมัย ? บางคนก็บอกว่าสวดมนต์มันไม่ได้อะไร ลองสวดอย่างที่ว่าดูสิ ดีไม่ดีก็ไปนิพพานเอาดีอ้อ อย่างนั้นเอ๊ะ ! ทำไมอยากจะทำแล้วมันไม่กลับวะ (หัวเราะ) ไอ้ข้างล่างมันตายไปแล้ว

ถาม : การสวดมนต์อย่างนี้ครับ บางที่เราทำไปถึงจุดหนึ่งแล้วรู้สึกว่าการจะทำใหม่เป็นประจำทั้งเช้าและเย็นแต่ก็ยังขี้เกียจอยู่ ก็ยังรู้สึกผิดเล็กๆ ว่าไม่ได้ทำ ?

ตอบ : อ้อ ! อย่างนั้น ก็เลสมันยังขณะอยู่ ถ้าหากว่าทำตามที่ตัวเองว่าปานนั้นมันทรงฌานไปแล้ว เพราะว่าความรูสึกที่ว่าถึงเวลาไม่ได้ทำแล้วมันรู้สึกผิดหรือว่ารู้สึกว่ามันยังไม่ได้ทำกิจที่เราควรจะทำ อย่างนั้นเขาเรียกว่าทรงฌานคืออยู่ในอารมณ์ที่เคยชิน ไม่ต้องไปเสียเวลานั่งภาวนาก็เป็น

ถาม : แล้วเวลานอนสวดกับนั่งสวด ?

ตอบ : ตีลังกาสวดก็ได้ มันสำคัญอยู่ตรงรักษาอารมณ์ใจ ถ้ารักษาอารมณ์ใจได้เท่ากัน อานิสงส์ก็เท่ากัน ยกเว้นว่า นอนสวด อิติปิโส ไม่ทันจะ ภาคะวา ก็ไปซะแล้ว

ถาม : อย่างนี้ให้ผลเท่ากันมัยครับ ?

ตอบ : ก็ดูสิ เขาดูกำลังใจตรงสูงสุด นายบัญญัติเขาจะจดตอนกำลังใจสูงสุด กำลังใจยังงเรียกว่าสูงสุด ก็เกาะพระนิพพานไปเลยง่ายดี

ถาม : .....

ตอบ : ทำใจจะเห็นได้บ้าง ? ตั้งใจอันดับแรกขอขมาพระก่อน เพราะว่ากรที่เราไปจับไปทดลองลักษณะนั้น เป็นการปรามาสพระรัตนตรัย คือเราไม่เชื่อมั่นเราถึงไปลอง เพราะฉะนั้นขอขมาก่อน แล้วตั้งใจขอขมามีท่านให้สงเคราะห์ว่า พุทธานภาพที่บรรจุอยู่ในองค์พระนี่ จะ เป็นไปในลักษณะไหนขอให้โปรดให้แสดงออกให้ทราบด้วย แล้วก็เอาพระกำไว้ในมือเบาๆ ก็ได้สบายๆ ทำตัวเหมือนยังกับว่างๆ เปล่าๆ เหมือนกระต๊ากขาวๆ ไบหนึ่ง ตั้งใจภาวนาว่า สุนัขขัตตัง สุมังคะลังไปเรื่อยๆ เตี้ยวอาการมันออกเอง ถ้าตื่นไม่รู้จักเล็กก็รีบปล่อยพระนะเตี้ยวเหนื่อยตาย สุนัขขัตตัง สุมังคะลัง มันเป็นวิธีสร้างสมาธิที่ตัวอย่างหนึ่งเหมือนกัน สมัยก่อนหลวงพ่อบอกให้ ท่านจะบอกวิธีหลายๆ อย่างด้วยกันในการทดสอบพลังงานของพระ แต่ว่าต้องขอขมาพระก่อนท่านบอกว่ากำลังใจเหล่านี้มันเป็นเบื้องต้นของอภิญญา ถ้าเราทำจนชินแล้วจะไปฝึกสมาธิเพื่ออภิญญาเพื่อฌานสมาบัติอะไรมันจะได้ง่าย

ถาม : แล้วอย่างนี้เราจะรู้ได้ใจครับว่าหลวงพ่อบอกคำไหนเป็นอย่างไร ?

ตอบ : อาการที่แสดงออกจะบอกเอง ประเภทที่ตื่นตึงๆๆ ส่วนใหญ่จะออกไปในทางประเภทอยู่ยงคงกระพัน พวกนั้นจะตีกับชาวบ้านเขาทำเตี้ยว บางอันอย่างสมเด็จพระสังฆ์ ดึงตัวพุ่งขึ้นข้างบนไปเลย ลักษณะถ้าหากว่าอย่างนี้ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติธรรมแล้วก็ขอให้พระท่านช่วยนี้กำลังใจจะทรงตัวได้เร็วมาก เพราะว่าท่านเจตนาจะทำให้เพื่อให้สงเคราะห์กับคนปฏิบัติ

ธรรมให้ก้าวหน้า ถ้าหากว่าของหลวงปู่ตอดานี้ ลักษณะจะออกไปทางเมตตาสูงมาก เพราะว่ามือไม่ไปหมด เราเอาพระพนมไว้ในมือจุ่ม มันไปอย่างนี้ นิมมามากเลยนิมจริง ๆ ดูแล้วสวยดี เพราะฉะนั้นเราจะดูอาการก็รู้ว่าพระองค์นั้นจะมีอานุภาพไปทางด้านไหน ลองจุ่มดูได้แต่ถ้ามันเห็น้อยทนมไม่ไหวก็เอาพระออก ถ้าไม่เอาออกก็ตั้งอยู่นั้นแหละ ถ้าตอนนั้นกำลังจุ่มมันจะเปิดรับนะ แต่ว่าหลังจากนั้นที่ทำการประยะหนึ่งเราจะเคยชินกับอารมณ์ใจตรงจุดนั้น คราวนี้มันจะแยบตรงที่ว่า แคนึกมันก็ตื่นแล้ว ไม่ต้องมีอะไรหรอก แคนึกมันก็ตื่นแล้ว เพราะมันกลายเป็นว่าเราสามารถรับพลังงานได้แล้ว ตอนสมัยก่อนที่หลวงพ่อกำลังสอนก็สามารถที่จะจับได้ ตอนระยะหลังๆ นี่ทำไม่ได้แล้ว เพราะว่าหลังจากที่เลิกทำมาเนื่องจากว่าไม่ว่าจะเป็นรูปพระที่จะเป็นเศษกระดาษเป็นอะไรก็ตามพอเราจับเข้ามาจับความรู้สึกของเราก็จะบอกก่อนเลยว่านี่เป็นรูปพระพุทธรูปเจ้า ความเคารพที่เต็มเข้ามาในใจของเรา ภาพนั้นจะกลายเป็นของขลังที่ใช้ได้ไปเลยจะมีพลังงานที่ใช้ได้ทันทีเดี๋ยวนั้นเลย เพราะฉะนั้นไม่สามารถจะจับอะไรได้อีก หยิบอะไรขึ้นมาก็ใช้ได้หมดแล้ว ทดสอบเขาไม่ได้แล้ว ลองๆ ทำดูสนุกดีเหมือนกัน แต่อย่าไปทำเพื่อสนุกนะ ทำเพื่อการศึกษาเพราะอยากรู้จริงและทำแล้วต้องขอขมาพระทุกครั้งด้วย

ถาม : แต่อย่างเห็นแสงนี่คือ...?

ตอบ : ก็แล้วแต่ ถ้าหากว่าเห็นแสงก็ไปแยกแยะอีกสี่เขียว สีแดงก็จะออกไปทางอิทธิฤทธิ์ สีเหลืองก็เมตตา เขาจะมีของเขายู่งไปสอบถามคนที่เขารู้เคยทำแล้วกัน

ถาม : พี่ชายถาม บอกว่าทำยังไงจะต้องทำยังไงถึงจะเห็นแสง ?

ตอบ : อย่างน้อยๆ ก็ต้องภาวนาไปประยะหนึ่ง คือมันต้องมีสมาธิด้วย ตัวเห็นแสงนี้มันแค่อุปจารสมาธิเท่านั้นแหละ แต่สำหรับคนไม่เคยทำอุปจารสมาธิเราก็รู้สึกว่ามันเต็มกสินแล้วอันนั้นบอกเขาบอกพยายามภาวนาน้อย ดีเหมือนกันเผื่อจะλεύเข้ามาทั้งตัวเลย

ถาม : อยากถามว่าทำอะไร ?

ตอบ : ขยายยาบ้า (หัวเราะ) ระวังยาที่สุตเลย ระวังนี้ถ้าหากว่าใครมีงานประจำก็ค่อยยังชั่วหน่อย ถ้าหากว่าเป็นกิจการส่วนตัวจะลำบาก เพราะสภาพเศรษฐกิจมันผันผวนเอาอะไรแน่นอนไม่ได้ แล้วก็อย่าลืมว่าปีหน้ามันหนักกว่านี้ ปีหน้าเศรษฐกิจมันยังกับกราฟหัวใจขึ้นปูดๆ แล้วก็ถึง ช่วงจังหวะที่เราคิดว่าจะดีมันก็ร่วงซะแล้ว ตอนที่คิดว่าไม่ตึง อยู่ๆ มันก็พุ่งขึ้นเฉยเลย ฉะนั้นปีหน้าสภาพมันจะผันผวนมาก แล้วพอใกล้ๆ กลางปีปลายไตรมาสที่สองเป็นต้นไป สภาวะสงครามมันจะขยายตัวขึ้น ปลายๆ ปีก็พวกกูพวกมึงตื่นให้ยุ่งแล้ว ไม่ต้องวิตกนะ เรื่องนี้เป็นเรื่องโกหกฝันเพื่อเรื่องโกหกหลอกเขาไปวันๆ ถ้ามันตรงก็ถือว่าพลุกเราคิดว่าเรามีวันนี้แคว้นเดียวนะ เราอาจจะไม่พ้นวันนี้ก็ตายลงไปก่อนก็ได้ เพราะฉะนั้นถ้ามันตายลงไปวันนี้เราก็ขอไปนิพพานดีกว่า ภาวนาจับภาพพระไปเลย เรื่องปีหน้ามันอีกตั้งนานอยู่ไม่ถึงหรอกตายก่อนแน่ๆ เลย

ถาม : แล้วอย่างพวกที่เป็นตุ๊ดเป็นเกย์นี่เขาอยู่ด้วยกันจะเป็นบาปมั๊ย ?

ตอบ : ถ้าหากว่าพ่อแม่อนุญาตไม่เป็นไร ผู้ปกครองอนุญาตไม่เป็นไรเพราะว่าจริง ๆ แล้วมัน

ก็เป็นธรรมชาติธรรมดาของเขา

ถาม : .....ก็คือว่าจะได้ ต้องเริ่มจากการนั่งสมาธิ ?

ตอบ : พื้นฐานใหญ่คือ **ศีล สมาธิ ปัญญา** ๓ ตัวรวมกันที่พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า**มรรคแปด** แต่ว่ามันจะมาเข้มข้นตรงที่ว่าพอเรารักษา ศีลบริสุทธินี้เราตั้งหน้าตั้งตาทำสมาธิ สมาธิจะทรงตัวได้ดี ยิ่งได้สมาธิสูงเท่าไรเรื่องฤทธิ์เรื่องอภิญญา ก็ยังเป็นเรื่องง่ายเท่านั้น

ถาม : ที่ท่านสร้างนิกายนี้ถือว่าเป็นสังฆเภทมั๊ยครับ ?

ตอบ : ต้องดูเจตนาของท่าน สมัยนั้นเรื่องศีลการสงฆ์นี้มีมันและจริงๆ ขนาดระดับพระผู้ใหญ่ ชนิดที่เรียกว่าระดับเจ้าคุณระดับสมเด็จพระสังฆราชโตนจับปาราชิกเข้า สังฆราชโตนจับสึกอย่างนี้ เคยอ่านประวัติศาสตร์ช่วงนั้นมั๊ย ? คราวนี้ท่านทนไม่ไหว ในเมื่อท่านทนไม่ไหวท่านก็ประเภทที่ว่าทำอย่างไรจะหาพระที่มีศีลจารวัตรเป็นที่ตั้งงามเป็นที่เชื่อถือของชาวบ้าน เพื่อที่ชาวบ้านจะได้ศรัทธาพระศาสนาใหม่ ก็ไปเจอว่าพระมอญยังเคร่งครัดอยู่ ก็เลยดึงเอาการปฏิบัติแบบพระมอญเข้ามา ก็เลยกลายเป็น**ธรรมยุติกนิกาย**ขึ้นมา ถ้าหากว่าดูเจตนาแล้วของท่านก็ไม่ได้เจตนาที่จะทำให้เกิดเป็นสังฆเภท ส่วนตายแล้วไปไหนอันนี้ต้องใช้ความสามารถเอง

ถาม : แล้วที่นี้ก็ลองใช้ปัญญาของตัวเองลองเปรียบเทียบกับเพื่อนๆ ตาม...(ไม่ชัด)...?

ตอบ : พอเลยเรื่องนี้เลิกพูดได้เลย ตราบใดที่เราเข้าไปไม่ถึงพระนิพพานจริงๆ พูดไปเมื่อไหร่ก็ผิดต่อให้เข้าถึงจริงๆ พูดแล้วก็ยังผิด เพราะว่า**สภาวะความเป็นทิพย์ไม่ต้องนิพพานหรอกแค่เทวดาพรหมก็แยแล้ว** สิ่งที่เราดู สิ่งที่เราเห็น **ภาษามนุษย์หรือภาษาหนังสือมันหยาบเกินไปที่จะอธิบายได้** สมมติว่าเราไปเที่ยววัดพระแก้วแล้วเสร็จแล้วเราก็มานั่งบอกคนไม่เคยไปว่าวัดพระแก้วสวยๆ สวยยังไงอธิบายให้เขาฟังได้มั๊ย ? มันก็ได้สวยแค่คำเดียวซ้ำมั๊ย ? เออ...ภาษามนุษย์มันหยาบเกินไป ภาษาเขียนก็หยาบเกินไป แต่เรื่องของธรรมะพอปฏิบัติไปถึงแล้วพระพุทธเจ้าท่านใช้คำว่า**ปัจจุตตัง**คือผู้ที่ปฏิบัติจะรู้เองเห็นเอง การรู้เห็นทางใจนี้มันจะเป็นเรื่องทีละเอียดอ่อนจนกระทั่งอธิบายเป็นคำพูดได้ยาก เท่าที่พบๆ มาก็คือหลวงพ่อบอกท่านอธิบายธรรมะจากยากให้เป็นง่ายได้ดีที่สุด แต่ว่าถึงท่านทำได้ดีขนาดนั้นแล้ว ขอยืนยันว่ามันไม่ได้หนึ่งในร้อยของความ เป็นจริง ท่านบอกว่าถ้าหากว่าเราจะเข้าถึงการทรงฌานพอถึงสุขมันจะสุขเยือกเย็นอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน นึกออกมั๊ยเป็นยังไงถ้าเราไม่เจอเอง ภาษามนุษย์มันหยาบเกินไป

ถาม : อย่างนี้ต้องไปอธิบายคืน ?

ตอบ : ไม่ต้องไปอธิบายคืนหรอก เถียงกันไปก็ยิ่งผิด เลิกเถียงซะมันก็ผิดน้อยหน่อย หลวงพ่อบอกท่านเคยว่าเป็นกลอนไว้ว่าพระนิพพานมีสภาพอย่างนี้

รูปสดับสุรศัพทพร้อม	คำขาน
พอกล่าวว่าพระนิพพาน	สุขแท้
เป็นศิวาลัยสถาน	เลอเลิศ
หายากหากเปรียบแม่	ว่าด้าว แดนใด

รูป เสียงท่านใช้คำว่าพร้อม รูปสดับสุรศัพท์พร้อม คำขาน พอกล่าวว่าพระนิพพาน สุขแท้ สัมผัสได้ทุกอย่างเพียงแต่ว่ามันเป็นทิพย์พิเศษที่ต่างหากออกไป

ถาม : เคยไปอ่านในพระไตรปิฎก....(ไม่ชัด)....

ตอบ : ก็ไม่มี ขณะเดียวกันท่านก็ไม่ได้ยืนยันไว้ แบบเดียวกับกรรมบถ ๑๐ กรรมบถ ๑๐ ไม่มีข้อห้ามเรื่องสุรา แต่กรรมบถ ๑๐ นี่จริงๆ แล้วเป็นคุณสมบัติของพระสภิกษาคามี บุคคลที่ ทรงความดีขนาดนั้นย่อมรู้อยู่แล้วว่าการดื่มสุราเมรัยไม่ใช่ของดีก็ไม่ไปลวงละเมิดเอง แต่คนก็จะมากล่าวหาว่า เอ๊ย...อย่างงั้นกรรมบถ ๑๐ ก็กินเหล้าได้นะสิ ตะแบงข้างไปจนได้เพราะฉะนั้น เอาเรื่องของคนตั้งใจจะละกิเลสกับเรื่องของคนมีกิเลสมาชนกันเมื่อไหร่ก็ละเมื่อนั้น ยิ่งเถียงไปกิเลสก็ยิ่งงอกงาม

ถาม : จากประสบการณ์ที่เจอ มาที่พุทธศาสนิกชนส่วนใหญ่นี้ คือในลักษณะของความ เชื่อเรื่องนิพพานเป็นสูญ ถ้าคนนี้เทียบเป็นเปอร์เซ็นต์นี้เทียบได้มั๊ย ?

ตอบ : เทียบยาก ดีซะว่าปัจจุบันนี้ คนไทยตอนนี้ ๖๒ ล้านคน ผู้ชาย ๓๐ ล้านเศษ ผู้หญิง ๓๑ ล้านเศษ ผู้ชายน้อยกว่าผู้หญิงล้านกว่าแล้ว ก่อนนี้น้อยกว่าประมาณสองแสนเอง (หัวเราะ) น้อยกว่าเป็นล้านยังไม่พอ ยังหนีไปบวชชะอีกสามแสนได้ ยิ่งน้อยหนักเข้าไปอีก เราที่ว่า ๖๒ ล้านคน ถ้าหากว่านับถือศาสนาพุทธสัก ๕๐ ล้านที่ปล่อยให้ เป็นคริสต์เป็นอิสลามอะไรไป ๕๐ ล้านนี่มีตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติจริงๆ และรู้จักนิพพานไม่เกินสามแสนคน คุณว่าก็เปอร์เซ็นต์ ละ ๓๐ ล้านก็ยังมีเป็นเปอร์เซ็นต์ได้ว้า มันซัก ๑ เปอร์เซ็นต์ใช่ไหม ? น้ำมันตั้ง ๕๐ ล้าน เพราะฉะนั้นลำบากหน่อย เรื่องของพระนิพพานเป็นเรื่องของปรมาตมามีจริงๆ คนที่จะ สร้างบารมีมาถึงขนาดปรมาตมามีเกิดจ ายๆ กันจนนับกันไม่ถ้วน พระพุทธเจ้าตรัสกับ พระนางกิสาคโคตมีว่าหยาดน้ำตาของเธอที่ต้องร้องให้เพราะสูญเสียคนรักไปในแต่ละชาติถ้ารวม กันแล้วมากกว่ามหาสมุทรทั้งสี่เป็นไหนๆ เกิดมาเท่าไรแล้วละ ? แต่ละชาติถ้าเสียคนรักไปที่ ร้องให้ที่ จนมาถึงชาติปัจจุบันน้ำตา รวมกันนี้มากกว่ามหาสมุทรทั้งสี่ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ของพื้น โลกมันเป็นน้ำใช่ไหม ? เกิดจ ายๆ มา น้ำนี้มากกว่าน้ำนั้นอีก เกิดกันจนลืมนับไปข้างหนึ่ง

ถาม : .....

ตอบ : ไปเมืองจีนต้องขยันทำบุญกุศล เทวดาแฉนั้นเขาหิวบุญเจ้าที่เจ้าทางแฉนั้นเขา หิวบุญ เพราะว่าคนจีนถึงขยันทำบุญก็จริง มันมี ๒ อย่าง อย่างแรกคือทำผิดประเภทเผา กระดาษเงินกระดาษทองเผาองเด็กไปให้ อย่างที่สองก็คือทำถูกแต่อุทิศส่วนกุศลไม่เป็น เพราะฉะนั้นถ้าคุณไปก็ให้ตะไปเลย คราวนี้ลำบากอะไรบอกให้เขาช่วย คราวนี้คล่องมากเลย

ถาม : ฟ้อชอบเผากระดาษเงินกระดาษทองเยอะๆ อะ ?

ตอบ : ก็ให้เขาเผาไปสิ

ถาม : บอกเขาแล้วเขาบอกว่า...?

ตอบ : ไม่ต้องบอกเพียงแต่ว่าแนะนำให้เขาทำอันนี้เพิ่มขึ้น ถ้าหากว่าเราไปค้าความเชื่อ เก้าเขาไม่สำเร็จ พระพุทธเจ้าไม่เคยค้าใคร พระพุทธเจ้ามีแต่บอกว่าของเก้าที่เขาทำนะดี

แต่ตถาคตมีวิธีที่ดีกว่าและก็บอกวิธีเพิ่มให้ เพราะฉะนั้นถ้าเราค่านี่ผิดวิธี เพียงแต่ถ้าบอกว่า เออ...ถวายสังฆทานเพิ่มซะนิดหนึ่งนะปีก็สบายแล้ว ที่เหลือก็ควักกระเป๋ามาเพิ่มอยากจะทำอะไรก็ทำได้แต่ที่เหลือขอให้นำถวายสังฆทานแล้วกัน

ถาม : เคยเอาพระบรมสารีริกธาตุ ฟอบบอกว่าลื้อไปเอากระดูกอะไรมากก็ไม่รู้บอกโอโหเสียเลย บอกไม่อยากจะบอกพ่อเลย ?

ตอบ : (หัวเราะ) ก็เขาไม่รู้จริงๆ

ถาม : เขาบอกว่าคนจีนเขาถือนะ ชี้ขั้วเอาของจากวัดมาอย่างนี้ ?

ตอบ : ก็คราวหน้าก็อย่าบอกสิ คราวหน้าเชิญเข้าไปเฉยๆ

ถาม : .....

ตอบ : ถ้ามีเวลาไปลองแย่งชิงก็แย่งซะวันหนึ่ง เสียตายตัวชานเสีย สร้างเสร็จนี้พวกทิวทัศน์สวยๆ ของแย่งชิงก็แย่งมันจะเสียหมดเสียหมดเลย น้ำท่วมหมด เขื่อนยักษ์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก ไม่มีเขื่อนที่ใหญ่เท่านี้กันอีกแล้ว สุเวอร์ที่ใหญ่ที่สุดในโลกปัจจุบันนี้ ถ้าตัวชานเสียสร้างเสร็จนี้ไม่มีทางใหญ่กว่าได้เด็ดขาดเลย

ถาม : ....(ไม่ชัด)...จมไปในน้ำ ?

ตอบ : มันไม่ถึงกับจมไปในน้ำ พวกทิวทัศน์ต่างๆ ที่มีชื่อเสียงอย่างประตุมังกรจมเลย สมัยก่อนเขามีคำกล่าวกันว่า “ปลาหลีฮื้อผ่านสามด่านกลายเป็นมังกร” ทางมันลำบากขนาดไหน ? ขนาดปลาไปนี้ยังแทบตายเลย ซากเกียบช่องเขาสามแห่งมันจะบีบเข้ามาจากแม่น้ำใหญ่ๆ กลายเป็นช่องนิดเดียว และมันเป็นหินแท่งๆ ด้วย เพราะฉะนั้นเวลาน้ำพุ่งผ่านตรงนั้น มันจะแรงมหาศาลแล้วปลาก็ต้องทวนน้ำขึ้นไปเพื่อวางไข่ ถึงได้ว่าถ้าหากว่าปลา มันสามารถผ่านสามด่านได้ก็เป็นมังกรไปเลย (หัวเราะ) ความเชื่อเขาเชื่อกันขนาดนั้น เขื่อนยักษ์ตัวชานเสีย โครงการเขาจะเสร็จปี ๒๕๔๗ จะเริ่มกักน้ำ กักน้ำใหม่ๆ นี้ข้างล่างก็คงแห้งไปสักหนึ่ง เห็นเขาว่าบ้านของขงเบ้งดีไม่ดีก็โดนจมไปด้วย

ถาม : .....

ตอบ : ธรรมดา กำลังมันยังไม่พอ ถ้ากำลังมันยังไม่พอนี้เราสู้แค่เสมอดัวกับชนะ อย่าไปอยู่ให้แพ้ รู้ว่าไม่ไหวให้หลบจากตรงนั้นไปเลย

ถาม : บางครั้งมันเกิดภาวะการณ์แบบว่าเราไม่ผิด แต่ความรู้สึกยังไม่พอใจทำให้เกิดว่าไปโกรธเขาอีก ?

ตอบ : ก็ธรรมดา ถ้าหากว่าไม่รู้ตัวตัวเองผิดตรงไหนก็ให้คิดซะว่าผิดตั้งแต่เกิดแล้ว เลือกลงทะเลเกิดมา นั่นเป็นข้อผิดที่ร้ายแรงที่สุดในที่สุดเราก็หาความผิดได้สบายใจ (หัวเราะ) เรื่องจริงๆ นะ ไม่ได้พูดเล่น เคยมีอยู่หลายที่สมัยก่อนพยายามพิจารณาแล้วว่าเราผิดตรงไหนอย่างชนิดไม่เข้าข้างตัวเอง แล้วมันก็หาไม่ได้ ไล่ไปไล่มาในที่สุดก็เจอโจทย์ มีผิดตั้งแต่เกิดแล้ว เลือกลงทะเลเกิดมา โทษมันไปเต็มๆ เลย

ถาม : เห็นหลวงพ่อบอกว่าหลวงพ่อบอกว่ายกย่องว่าหลวงพ่อบอกเป็นยอดเนื้อนาบุญ ?

ตอบ : แล้วใจจะ ไม่น่าเชื่อเนอะ

ถาม : ไม่น่าเชื่อหลวงพ่อยังหนุ่มอยู่เลย ?

ตอบ : อะไรก็ตาม ที่มันยังไม่คุ้นเคยยังไม่ได้สัมผัสกับระยะเวลาๆ อย่างเพิ่งไปเชื่อ ตามพิสูจน์ไปเรื่อยๆ ของแท้เขาไม่กลัวการพิสูจน์ ตามดูไปเรื่อยๆ อย่างเพิ่งไปเชื่ออะไรที่เดียว ที่พระพุทธรูปเจ้า เจ้ากรมพระสารีบุตรว่าสิ่งที่พระองค์เทศนาไปพระสารีบุตรเชื่อมั๊ย ? พระสารีบุตรบอกว่ายังไม่เชื่อก่อนพระเจ้าข้า พระปฤชชนโกธรไฟแลบเลย (หัวเราะ) อดดีว่าเป็นพระอัครสาวกแล้วไม่เชื่อพระศาสดาหรือ...แต่พระพุทธรูปเจ้าท่านทราบท่านก็ถามต่อว่าแล้วเธอดูอย่างไร พระสารีบุตรบอกว่าต้องให้ปฏิบัติตามก่อน ถ้าหากว่าปฏิบัติแล้วได้ผลตามนั้นถึงจะเชื่อ

ถาม : ถ้าเชื่อแล้วพิสูจน์ไม่ได้ถึงจะแย่ ถ้าไม่เชื่อแล้วพิสูจน์ไม่ได้นั้นก็แย่มันลำบาก ?

ตอบ : จริงๆ วิธีพิสูจน์มันเยอะ ยิ่งสมัยนี้ก็มีกมโนมยทธิได้พิสูจน์ง่ายออก

ถาม : เห็นว่า ร.๖ จะมาเกิด เมื่อไหร่จะมาดูแล ?

ตอบ : รอก่อน เพราะว่าถ้าตามที่หลวงพ่อบอกก็ต้องอายุ ๓๒ ก็เหลืออีกประมาณ ๒๐ ปี

ถาม : .....

ตอบ : ตอนนี้เป็นชาวบ้านธรรมดาๆ แต่ว่าเมื่อถึงเวลานั้นเล่นการเมืองเล่นอะไรขึ้นไปมีชื่อเสียงมีอะไรขึ้นมาคงจะเป็นผู้นำได้

ถาม : เป็นพุทธภูมิหรือเปล่า ?

ตอบ : ส่วนใหญ่พระมหากษัตริย์จะเป็นพุทธภูมิทั้งนั้น คำทำนายอันนี้ก็คือว่าบุคคลที่มาหาหลวงพ่อดังแต่ปี ๒๕๑๕ ถึง ๒๕๓๔ ในระยะเวลา ๒๐ ปีนี้ถ้าตั้งใจปฏิบัติจริง จะสามารถเข้าถึงพระนิพพานในชาตินี้ได้ ๑๗๕,๓๐๐ คน หลังจากปี ๒๕๓๔ เป็นต้นไปจะเป็นเรื่องของฤทธิ์ของอภิญญา บุคคลจะได้ฤทธิ์ได้อภิญญา มาก แต่ว่าเรื่องของการเข้าถึงมรรคผลจะเหลือน้อย จะเหลือพระอนาคามี ๓๖ องค์ พระสกิทาคามี ๑๔๗ องค์ แล้วก็พระโสดาบันประมาณ ๓,๐๐๐ ถ้าถึงเวลาแล้วส่วนใหญ่จะไปติดอยู่แค่ดาวดึงส์ เพราะว่าอานิสงส์ของการถวายสังฆทาน เฉพาะสายหลวงพ่อก็จะบรรลุมรรคผลเมื่อพระศรีอาริยมัตตริยขึ้นไปเทศน์โปรดพุทธมารดา ๗ แสนกว่า ประมาณ ๗๓๐,๐๐๐ คน

ถาม : แสดงว่าในสายหลวงพ่อนี้เยอะ ?

ตอบ : ก็เยอะ แต่ว่ามันจะมีเด็กฝากเยอะ เด็กฝากนี้ไล่ตั้งแต่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวลงมา ท่านปู่พระอินทร์ พระศรีอาริยมัตตริย คือท่านจะฝากๆ เอาไว้ว่าบางอันก็ให้วางพื้นฐานให้ บางอันก็ประเภทที่ท่านเองเข้านิพพานไปแล้ว เด็กของท่านก็ยังไปไม่ได้ซะทีก็ต้องมาเคี้ยว เข็ญกัน

ถาม : ท่านบอกว่าคนที่เกิดในยุคนี้มีทั้งเฮงมีทั้งชวย ตอนหลังนี้ท่านบอกว่าถ้าใคร... (ไม่ชัด)...พระพุทธรูปเจ้าทั้ง ๕๐ พระองค์ ?

ตอบ : ส่วนใหญ่ถ้าก้าวเข้ามาในจุดของความดีขนาดนี้แล้วละเมิดความดีได้หมายความว่ากำลังใจมันแย่จริงๆ ในเมื่อแย่จริงๆ ลงข้างล่างไปนี่ พระพุทธรูปเจ้ากับนี่ไปหมดแล้ว ก็ไม่มีโอกาสได้เจอแน่เลย เพราะเวลาข้างล่างมันนานเหลือเกิน

ถาม : ๕๐ พระองค์ที่จะตรัสรู้ข้างหน้าลงมากราบหลวงพ่อกันหมดแล้ว ?

ตอบ : อันนี้ไม่ทราบเหมือนกันไม่ได้สอบถามไว้ แต่ว่าในช่วงที่หลวงพ่อลงรับแขกที่วัดจะมีบุคคลทั้งพระและฆราวาสที่มั่นใจว่าตัวท่านเองปรารถนาพระโพธิญาณก็มาอธิษฐานต่อหน้าหลวงพ่อกันมาก

ถาม : มีฝรั่งอยู่คนหนึ่ง ผมก็เลยเอ๊ย...ทำไมมีฝรั่งด้วย ก็เลยเปิดไปอ่านเขาบอกเขาฝึกมโนมยิทธิครั้งกำลังที่โน้นใครไปสอนจำไม่ได้แล้วครับ ฝึกเสร็จฝึกไม่ได้กลัวจะไปรบกวนคนอื่นเขาก็เลยนั่งภาวนาไปเองเรื่อยๆ กลายเป็นแบบออกเต็มกำลังไปเฉยเลย ?

ตอบ : แสดงว่าครูฝึกเก่งสู้ไม่ได้ ลูกศิษย์เก่งกว่า

ถาม : แล้วพอออกไปเสร็จ ผมก็นั่งอ่านตามแล้วผมก็แบบ เขาก็บอกว่าเขาขึ้นไปข้างบนเห็นพระจุฬามณีเป็นเหมือนพระปฐมเจดีย์แล้วเป็นองค์ทองทั้งองค์เลย ผมก็เอ๊ย...เห็นเหมือนเราเลยเว้ย เราก็กินอย่างนี้ พอเขาเห็นเสร็จเขาก็ก็ยังไม่รู้ เขาก็เข้าไปข้างในพอเขาเข้าไปข้างในเขาก็ไปเจอหลวงพ่อกัน ไปเจอพระพุทธรูป ไปเจอพระอินทร์อะไรอย่างนี้ครับ ผมก็แบบเออเว้ย...ผมก็เลยตามเข้าไปด้วย เสร็จแล้วพอผมเข้าไปด้วยเขาก็กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่เลย แล้วผมก็อ่านๆ ไปสักพัก อะ...ทำไมมันง่ายอย่างนี้วะ ทำไมอยู่ๆ มันง่ายขนาดนี้เรารู้สึกมันง่ายจังเลย แล้วก็เห็นหลวงพ่อกันชัดมากเลยแล้วตัวก็ยังลึบอยู่เลย ผมก็ เอ้ ! มันไม่ง่ายขนาดนี้ สงสัยมันง่ายไปต้องไม่ใช่แน่เลย ?

ตอบ : ก็ไปหาเรื่องยากๆ ทำเอากันแล้วกัน (หัวเราะ)

ถาม : เขาเหมือนมันตลก ?

ตอบ : มโนมยิทธิถ้าหากว่าเราทำถูกมันง่าย ส่วนใหญ่แล้วมันทำกลายเป็นของยาก เพราะมันทำเกิน ตรงช่วงพอดีมันมีนิดเดียว ส่วนใหญ่ที่ทำมันไม่ขาดก็เกิน มันก็เลยไปไม่ได้ถ้าทำพอดีไปง่าย

ถาม : แบบ...อะไรก็ไม่รู้เหมือนกับรีบเก็บตั้งค่านั้น ผมว่าอย่างที่ผมได้หลายๆ ทีนี้มันเหมือนกับตอนนั้นเรามันไม่มีสติเปล่า เราถึงได้ไม่รู้ว่าอารมณ์ตอนนั้นมันยังงี้ ทำไมมันถึงจะจำได้แม่นๆ ?

ตอบ : คือมันไม่ได้ตั้งสติที่จะดูไว้ ในเมื่อไม่ได้ตั้งสติที่จะดูที่จะจำมันก็เลยจับไม่ได้ซะที่ว่าตอนไปมันไปยังงี้ หาเหตุไม่เจอผลก็เลยไม่เกิด

ถาม : เหมือนกับอ่านๆ หนังสืออยู่ๆ มันก็ตามไปเฉยเลย เราก็กินไม่ได้นึกเลยว่ามันตั้งใจแล้วมันไม่เคยได้ ?

ตอบ : บอกแล้วว่า ตั้งใจมากไม่ได้ ตัวตั้งใจเป็นอุทัจจกุกจะ มันพาให้พุ่งข้าม ทำสบายๆ คิดว่าเราทำเพื่อจะไปนิพพานไม่ว่าจะไปไหนก็คิดไว้ แล้วก็ลึบซะ ตั้งใจภาวนาอย่างเดียว

ถาม : ....(ไม่ชัด)....จริงซะที ไม่ทราบว่าคุณคิดผิดรีเปล่าครับที่คิดว่าตัวเองไม่มีทางลำบาก ?

ตอบ : คิดไม่ผิดหรอก พอถึงเวลาลำบากเข้ามันจะได้รู้ว่าเป็นไป

ถาม : มันเหมือนกับพอถึงเวลาแล้วจะมีคนขี่ม้าขาวมาช่วยทุกทีเลย ?

ตอบ : มีจ้จ ถ้าทำบุญเอาไว้ดีต้องมีแน่นอน

ถาม : แต่ผมคิดอย่างนั้นตั้งแต่ผมยังไม่สนใจพุทธศาสนา ผมคิดตั้งแต่ผมยังเด็กจ้จ เลยแหละ ว่าแบบผมแบบมันมีคนช่วยตลอด ?

ตอบ : ถ้าเป็นนักปฏิบัติเขาถือว่าประมาทมาก

ถาม : .....

ตอบ : คนที่ทำสมาธิสูงเกินกว่าอุปจารสมาธิจะไม่สามารถที่จะเห็นความเป็นทิพย์ต่างๆ ได้จนกว่าจะเป็นฌานสี่ไปแล้ว มันก็เลยเหมือนกับว่ามีห้องสองห้อง ห้องหนึ่งอยู่ใต้ถุน ห้องหนึ่งอยู่หลังคา สองห้องนี้เครื่องประดับตกแต่งทุกชิ้นเหมือนกันหมด ยกเว้นอยู่อย่างเดียวว่า คุณจะมาข้างล่างหรือไปข้างบนเท่านั้น คราวนี้สมาธิที่แน่นแต่वालกำลังไม่เป็นหรือว่าขึ้นไม่ถึงสูงสุด โอกาสที่จะได้อะไรมันจะไม่มีเลย เพราะว่ามันเหมือนกับว่าอยู่ระหว่างกลางบันได ห้องบนก็ไม่เห็น ห้องล่างก็ไม่เห็น ดังนั้นต้องบอกเขาว่าให้เขาซ้อมสมาธิให้หนักแน่นกว่านี้ แต่ขณะเดียวกันให้ลดกำลังใจมาให้เป็นด้วย ถาลกำลังใจลดลงถึงเวลาลงอุปจารสมาธิปุ๊บก็เริ่มเห็นได้เลย

ถาม : แล้วลักษณะที่เขาเห็นเป็นแสงคือนั้นเป็นฌานสี่ ?

ตอบ : ตรงนั้นแหละอุปจารสมาธิเริ่มเห็น ต่อให้เห็นเทวดา เห็นพรหม เห็นนิพพานก็ยังเป็นอุปจารสมาธิอยู่นกว่าเราจะไปถึงที่นั่นได้ถึงจะเป็นกำลังของฌานสี่...อารมณ์ใจนั้นมันตัดมันตัดจริงๆ นะ สมัยก่อนนั่งอยู่ข้างๆ หลวงพ่อสังเกตมัย ท่านคุยเรื่องจ้จ หนึ่งไปถึงกำลังสนุกเลยมีคนชัตคอปป์ ท่านก็ไปว่าเรื่องของเขาเสร็จแล้วก็หันมาถามว่าไปถึงไหนแล้ว นั่นตัดเกลี้ยงโดยสิ้นเชิงเลย จะเหลือแต่เฉพาะหน้าจ้จจริงๆ ในเมื่อตัดเกลี้ยงขนาดนั้นก็เลยไม่มีเรื่องอะไรที่มันยุ่งยากอยู่ในใจของท่านเลย คิดเฉพาะตอนอยู่ตรงหน้าเล็กแล้วเล็กกัน ไม่ได้เก็บงานเอาไปคิดตอนนอน พวกเราเก็บไปคิดตอนนอนด้วย

ถาม : ลักษณะที่เขาเคยทำได้คะ แต่ว่าตอนหลังนี้ทำไม่ได้เพราะว่าสมาธิเขาจะสั้น ?

ตอบ : เขาทิ้งมันนานเกินไป ฝึกใหม่ยังจะง่ายกว่า คนที่ทำได้แล้วทิ้งนี้กว่าจะได้เหมือนเดิมนี้ลำบากยากเข็ญแสนสาหัสเลย กระแสโลกนี้มันเหมือนกับน้ำ ถ้าหากว่าเราจะต่อต้านกระแสโลกเราต้องว่ายน้ำทวนขึ้นไป คราวนี้พอเราว่ายน้ำทวนน้ำไปทวนน้ำไป ถึงเวลาที่ปล่อยไหลตามน้ำ กว่าที่จะว่ายน้ำทวนน้ำอีกทีหนึ่งคราวที่แล้วก็เหนื่อยแล้ว ตอนนี้จะเอาเรี่ยวเอาแรงที่ไหนมา มันก็ไปยาก ต้องทำให้ต่อเนื่อง จะบอกเขาบอกว่ากัณฑ์หน้อยกัณฑ์ล้นด้วยก็ดีนะ ใช้ความพยายามให้มันมากกว่าเดิมนิดหนึ่ง หลังจากที่พ้นฝายอยู่ระยะหนึ่ง พอความสามารถเดิมนั้นมาได้คราวนี้อย่าปล่อยปล่อยให้หลุดเขี้ยว หลุดเมื่อไหร่แยءเมื่อนั้น ให้เขาพยายามจุดไฟให้ลุกให้ได้ ไฟก็คือตัวฉันทะ มันต้องพอใจที่จะทำก่อน พอเขาพอใจที่จะทำ คราวนี้ก็จะทำอย่างจริงๆ จังๆ แล้วถ้าหากว่าตัวพอใจที่ยังไม่มีนี้ลำบากมากเลย

ถาม : การที่จะทำจริงๆ จังๆ นี้จะต้องวางทางโลกหมดเลยรีปเล่าคะ ?

ตอบ : ไม่จำเป็นต้องวาง แต่ว่าให้มันมีเวลาเป็นของเขาโดยเฉพาะ ชักช่วงหนึ่ง อย่างตอนเย็นๆ ชักชั่วโมงหรือเช้าๆ ชักชั่วโมงอย่างนี้

ถาม : ต้องให้ต่อเนื่องกัน ?

ตอบ : ทำแล้วพยายามรักษาอารมณ์ที่ทำได้ให้ต่อเนื่อง ให้อยู่ในช่วงของวันเวลาให้มากที่สุด อย่างเช่นว่า ๒๔ ชั่วโมง ถ้าเราสามารถรักษาอารมณ์ต่อเนื่องได้สัก ๘ ชั่วโมง ๑๐ ชั่วโมง ไม่ขาดทุนมากก็โอเค คือถึงเวลาพอเราเลิกภาวนาแล้วอารมณ์ใจมันทรงตัวอยู่ระดับไหนให้ระดับประคองอารมณ์นั้นให้อยู่กับเราให้นานที่สุด

ถาม : แต่คราวนี้มันพอเขาอยากจะทำอารมณ์ตรงนั้น พอได้แค่ช่วงเดียวมันก็จะเกิดอาการทุกข์ ?

ตอบ : มันทุกข์ยังไง ?

ถาม : มันก็จะไม่สามารถทำได้ต่อไป ?

ตอบ : ไม่สามารถทำได้ต่อไป ถึงเวลาเราไปนั่งเสรีจก็ไปขยับใหม่อีก ทำลักษณะนั้นไปเรื่อยๆ และระยะเวลามันจะยาวขึ้นมากขึ้น จากชั่วโมงก็เป็นสองชั่วโมง สามชั่วโมงเป็นครึ่งวัน เป็นวันหนึ่งไล่ไปเรื่อย

ถาม : ไม่จำเป็นต้องนั่ง ?

ตอบ : ไม่จำเป็นจะ ยืน เดิน นั่ง นอน รักษาอารมณ์นั้นได้เหมือนกันหมด ประคับประคองอารมณ์นั้นไว้ ไปเปิดดูกรรมฐาน ๔๐ ก็ได้ บทที่ ๗ เรื่องการทรงฌาน หน้า ๔๐ พอดีนั้นแหละ แล้วจะได้รู้ว่าการรักษาอารมณ์ฌานคือการประคองอารมณ์นั้นแหละ ต้องใช้ยังไงบ้าง ทำยังไงบ้างหลวงพ่อบอกไว้ละเอียดเลย

ถาม : ก็อย่างที่บางครั้งนี่เผลอๆ ก็จะมีแสงแวบเข้ามาแป๊บเดียวจะเสียววินาที ?

ตอบ : ตอนนั้นกำลังใจของเราตอนเผลอมันมักจะเป็นตอนที่กำลังใจลงลึกพอดี บอกแล้วว่า ถ้าตั้งใจมากแล้วมันจะเกิน ขณะเดียวกันไม่ตั้งใจมันก็ขาด ปัจจุบันนี้มันมีแต่เกินกับขาดซะเยอะ พอดีมันน้อย ถ้าพอดีเมื่อไหร่มันก็เห็นได้เมื่อนั้น แล้วส่วนใหญ่ก็คือพอเห็นปั๊บก็ไปให้ความสนใจมันแล้วมันก็หายจ้อยแล้วก็ต้องรอรอบใหม่

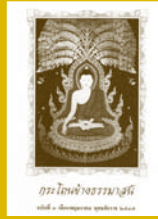
กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑

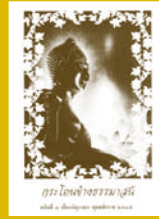
กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๒

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๓

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๔

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๕

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๖

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๗

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๘

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๙

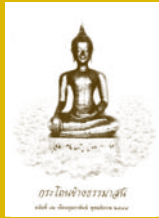
กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๐

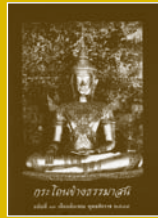
กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๑

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๒

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๓

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๔

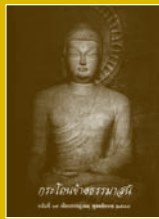
กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๕

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๖

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๗

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๘

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๑๙

กระโถนข้างธรรมาสัน
วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร นครราชสีมา

เล่ม ๒๐

พระฝาง (ปกหน้า)

พระฝางประดิษฐานบนบุษบกหน้าพระวิหารสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศแห่งกรุงศรีอยุธยาประมาณ พ.ศ. ๒๒๘๐ มีพุทธลักษณะที่งดงามมาก เป็นพระพุทธรูปที่สำคัญของแผ่นดินไทยองค์หนึ่ง สันนิษฐานว่าผู้สร้างคือเจ้าพระฝางซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดพระฝาง เมืองโบราณ อยู่เหนือเมืองนครดัด เป็นพระพุทธรูปประธานในพระอุโบสถวัดพระฝางหรือวัดสว่างคูมุนีขนาด เมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๓ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชยกทัพหลวงมาตีชุมนุมพระฝางได้และโปรดเกล้าฯ ให้จัดละครขึ้นมาสมโภชพระพุทธรูปองค์สำคัญนี้ที่วัดพระฝางถึง ๗ วัน เท่ากันกับการสมโภชพระพุทธรูชินราช พระพุทธชินสีห์ ต่อมาในรัชสมัยของสมเด็จพระปียมหาราช (รัชกาลที่ ๕) ได้โปรดเกล้าฯ ให้อัญเชิญพระฝางไปประดิษฐานไว้ที่วัดเบญจมบพิตรฯ จนถึงปัจจุบัน